

Giới thiệu Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp

Thể loại: cổ đại, ngôn tình, xuyên không,...

Converter: ngocquynh520

Edit: Bạc Bạc

Số chương dự kiến: 255 chương

Xuyên qua?!

Lại trở thành chính phi của Nam Dương Vương!

Còn là một chính phi không được sủng ái!

Bên trong Nam Dương phủ, tấc phi nắm quyền, tiểu thiếp hoành hành ngang ngược, từng người một đều như muốn bay lên trời! Vị trí chính phi, bên trong Nam Dương phủ lớn như vậy, cũng chỉ để nhìn cho đẹp mắt mà thôi!

Nàng từ trước đến nay luôn là người không đụng ta ta không phạm người, nhưng đám tiểu thiếp của Nam Dương Vương đến cửa tìm nàng đều bị nàng ngược còn bị đũa bốn thăm hại!

Cũng không nên trách nàng a, do cuộc sống này quá nhảm chán, luôn có người thích làm trò chơi của nàng, mà ai bảo nàng từ trước đến giờ luôn thích giúp người làm niềm vui chứ!

Hon nữa, nàng còn là người biết thương hoa tiếc ngọc, thiết không thể chối từ mà,... Chỉ có thể miễn cưỡng xem bọn họ là con kiến nhỏ để nàng đạp cho vui thôi!

YD! Vương gia người muốn có bao nhiêu thiếp đều được! Đừng tưởng rằng lão nương ta sẽ ghen nhá! Thật sự không có vui gì đâu, đừng tự dày vò mình, cứ cho nàng hưu thư đi! Từ nay về sau nàng sẽ được tiêu dao tự tại tại.

Bạn đang đọc truyện Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Quyển 1 - Chương 1

“Phanh” Thanh âm vờ vụn của ly trà.

“Vương phi tỷ tỷ, chuyện này vốn cũng không phải là lỗi của muội, Vương gia hôm qua mặc dù ở trong phòng của muội, nhưng dù sao muội cũng là nữ nhân của Vương gia, sao dám tự mình đem Vương gia đánh thức? Nếu Vương gia trách tội thì làm sao được. Hon nữa, bây giờ tỷ tỷ không phải cũng không có chuyện gì sao? Chỉ là nhiễm phong hàn, để đại phu xem không được sao. Cần gì khiến Vương gia buổi tối khuya đi một chuyến đến đây chứ?” Một nữ tử mặc trang phục sắc vàng nhạt, trên mặt trang điểm tinh xảo, cử chỉ trong lúc đó đều là phong tình. Trong mắt hơi khinh thường nhìn lướt qua nữ nhân hoa nhạn nguyệt mạo* ngồi ở ghế chủ vị,, giọng điệu có chút bất mãn nói.

Nữ tử được gọi là Vương phi nghe vậy, liền ở chủ vị không còn cách nào ngồi được, lập tức đứng lên, chỉ ngón tay trỏ nhọn vào nữ nhân đang nói: “Tổng Tuyệt người bắt quả cũng chỉ là một tiểu thiếp thân phận nhỏ bé, lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bản Vương phi! Người như vậy là không cần cái mạng rở tiền của người đứng không?!”

“Tỷ tỷ chó cò tức giận, Tuyệt muội cũng là vì Vương gia mà suy nghĩ, hôm qua Vương gia từ trong cung trở về, liền lập tức nghỉ ngơi. Tối hôm qua bắt quả là tỷ tỷ bị nhiễm phong hàn, Tuyệt muội chỉ là không muốn Vương gia quá mệt nhọc mà thôi.” Một nữ nhân khác mặc trang phục màu hồng, kiểu điểm động lòng người tiến lên khuyên nhủ.

Vương phi Mộ Dung Thư lạnh lùng trừng mắt một cái với nữ nhân vừa lên tiếng, thanh âm lạnh hơn vài phần: “Đỗ Khả, ở đây không có chỗ cho người nói chuyện! Các người đều là hồ ly tinh. Luôn ước Vương gia hằng đêm đều tới chỗ của các người. Tối hôm qua bản Vương phi bị nhiễm phong hàn, phái Hồng Lăng mời Vương gia tới đây, Tổng Tuyệt, người dám cá gan không thông báo cho Vương gia. Chỉ bằng vào điều này, ta có thể đem người đuổi ra khỏi phủ!” Từ ngày nàng gả vào vương phủ, Vương gia hiếm khi tới phòng của nàng, đêm qua nhiễm phong hàn, muốn nhân cơ hội này khiến Vương gia tới thăm nàng, nhưng tiện nhân này dĩ nhiên dám ngang ngược ngăn cản, không cho Vương gia biết nàng bị nhiễm phong hàn!

Đỗ Khả bị chửi là hồ ly tinh nên nụ cười trên mặt cứng đờ, liền cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

“Vương phi tỷ tỷ cũng không thể như thế nhục mạ muội, muội bình thường phải chăm sóc Vương gia, cũng rất là cực khổ. Muội đều giải thích rõ tối hôm qua là chuyện gì xảy ra, nếu Vương phi tỷ tỷ cứ không phân rõ phải trái muốn đem muội đuổi ra khỏi phủ, muội cũng không có ý kiến gì. Bất quá, chờ sau khi Vương gia hạ triều về không thấy được muội, đến lúc đó, nếu trách tội tỷ tỷ, vậy coi như đều không phải là lỗi của muội!” Tổng Tuyệt một chút suy nghĩ sợ hãi cũng không có, vẫn đối với lời nói của Mộ Dung Thư là không thêm để ý.

Ở trong vương phủ ai chẳng biết, nàng mặc dù là Vương phi, nhưng trong tay nửa phần quyền thế cũng không có?! Lại còn không được Vương gia sủng ái! Tự cho là rất thông minh, thực ra thì ngu xuẩn muốn chết! Quan trọng hơn là, hiện tại mọi người trong vương phủ đều biết rõ, bây giờ chương quân vương phủ là Thẩm Trắc phi. Mộ Dung Thư bắt quả cũng chỉ là Vương phi hữu danh vô thực** mà thôi.

“Người.” Mộ Dung Thư nghẹn lời. Thân hình run rẩy, rõ ràng là tức giận không nhẹ, đứng ở một bên đại nha hoàn Hồng Lăng lập tức tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư đẩy Hồng Lăng ra, ánh mắt hung tợn nhìn Tổng Tuyệt: “Ta hiện tại muốn lấy mạng người, ta muốn nhìn xem Vương gia có vì một tiểu thiếp ti tiện mà đến trách cứ bản Vương phi không?!”

Dứt lời, nàng lập tức lao về hướng của Tổng Tuyệt, khí thế kia quả nhiên là muốn giết Tổng Tuyệt.

Tổng Tuyệt ngồi an ổn trên ghế giờ mới phát giác được sợ hãi, tưởng phải ẩn trốn, nhưng đã không còn kịp rồi!

Đỗ Khả ngồi ở một bên, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thư nổi điên, đuổi may hơi nhường lên, trong mắt hiện lên vẻ tươi cười, thầm nghĩ, việc này ảnh ỉ càng lớn càng tốt, đúng lúc Đỗ Khả nhất tiễn song điêu***. Nhân nhả ngồi ở một bên, nhìn trò hay diễn ra.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, bẻ đầu chảy máu!

“Vương phi.”

* : dung mạo như hoa như trăng

** : chỉ có tiếng nhưng trong thực tế là không có gì

*** : ý chỉ dùng một mũi tên bắn chết hai con chim cùng một lúc

Bạn đang đọc truyện Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 2

Đầu đau muốn nứt ra!

Lộ Hiểu khóe miệng co gật nhìn hoàn cảnh xa lạ, gian phòng bố trí theo phong cách cổ võ cùng xa hoa.

Nàng là Lộ Hiểu em gái tổng giám đốc tập đoàn W ở thành phố T, nàng đã dùng ba năm âm thầm trợ giúp anh hai cùng cố địa vị vững chắc trong tập đoàn. Kết quả là đang muốn đi ra nước ngoài du lịch nghỉ ngơi hai ba năm, ai dè máy bay bị tai nạn! Tỉnh dậy liền phát hiện mình xuyên qua!

Tỉnh lại đến bây giờ đã khoảng nửa canh giờ, nàng xoa nhẹ chỗ bị thương ở đầu, trong đầu không ngừng tiếp nhận ký ức của chủ nhân thân thể này.

Khóe miệng không nhịn được từng cơn co gật!

Chủ nhân thân thể này là Mộ Dung Thư, là đích nữ (theo Bạc là con gái chỉ chính a~) của Trấn Bắc tướng quân, hai năm trước gả cho Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc làm Chính phi. Trong hai năm qua Vũ Văn Mặc trừ đêm động phòng hoa chúc ra thì chưa bao giờ đụng tới nàng lần nào nữa. Trong vương phủ, còn có một vị Trắc phi tên Thẩm Nhụ, rất được Vũ Văn Mặc sủng ái, hon nữa còn là nhị tiểu thư con chính thất của Thẩm tể tướng đương triều, là muội muội của Thẩm quý phi. Còn lại còn có bốn vị thiếp khác. Trong suy nghĩ của Mộ Dung Thư, ngoài chính nàng ta ra, tất cả nữ nhân trong vương phủ đều là hồ ly tinh!

Quan trọng nhất là, trong trí nhớ phần lớn Mộ Dung Thu cùng đám nữ nhân kia đều tranh giành lực dục với nhau vì một nam nhân, ! Ngay cả chết cũng bởi vì một nam nhân chỉ lên giường với nàng ta một lần trong hai năm qua.

Lộ Hiểu không nhìn được liếc mắt, ngu xuẩn! Không có chút tài năng, cũng không cần đi tìm chết! Ở nhà cao cửa rộng, nữ nhân chiếm phần nhiều, tâm cơ thủ đoạn không đủ mạnh, còn muốn đi đấu với người khác! Mọi việc đâu không phải cứ dùng bạo lực là có thể giải quyết vấn đề, nếu không thì đầu óc còn dùng làm cái gì?

Huống hồ, trong phủ Nam Dương Vương này người chân chính nắm quyền là Trắc phi Thẩm Nhu, Mộ Dung Thu bắt quá là Chính phi không có thực quyền mà thôi!

Lúc này, nếu Mộ Dung Thu có chút đầu óc, phải biết nếu muốn sống yên ổn thì cũng không nên chọc vào kẻ nào! Nếu nói là có dã tâm, phải đi đoạt quyền lại! Thế nhưng, nàng ta làm nhưng là đi tranh nam nhân! Hơn nữa thủ đoạn cũng không cao minh. Lợi dụng mình bị bệnh mà cầu xin thương hại của một nam nhân.

Thảo nào mấy người tiểu thiếp lại không để năng ở trong mắt!

Trong đầu hiện lên nhiều nhất đó chính là diện mạo của Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc, mày được tia như mực, con ngươi mắt đen như được vẽ, mũi thẳng hơn ngọn núi, quai thực là một mỹ nam tử! Thảo nào sẽ có nhiều nữ nhân như vậy đều tranh giành hân! Bất quá trong trí nhớ của Mộ Dung Thu, hẳn trước sau đều là gương mặt lạnh lùng, cũng chưa từng liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu một cái. Ngay cả trước đây thôi (cười) Mộ Dung Thu cũng bởi vì lúc đó Trấn Bắc tướng quân lập chiến công, hoàng thượng từ hôn, hẳn mới cười nằng.

Lộ Hiểu cười nhạt liếc đầu, Mộ Dung Thu này thật là đáng thương!

Bất quá, quốc gia này là không có thực, Đại Hoa quốc - triều đại chưa từng tồn tại trong lịch sử.

Đổi mặt với ký ức vốn không thuộc về nàng, nhưng hôm nay lại thuộc về tâm trí của nàng, Lộ Hiểu nhàu nhu mày, nhắm mắt lại, ép buộc bản thân chấp nhận!

Dù sao lúc này sợ và kháng cự cũng không có ích gì, muốn xuyên không trở lại thì có chút không thiết thực, mà không biết ở thế kỷ 21 thân thể mình thành cái hình dạng gì rồi!

Như vậy, đã tới rồi thì yên ổn ở lại thôi. Coi như là đang đi một chuyến du lịch nghỉ ngơi thôi đi! Bất quá ... Trong mắt nàng hiện lên một đạo ánh sáng sắc lạnh, nếu nói thì tốt nhất đám tiểu thiếp và Trắc phi đừng tới trêu chọc nàng, bằng không...

Đang muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi thì nghe được bên ngoài truyền tới âm thanh huyền ảo*.

“Vương phi đã mê man một ngày một đêm, bây giờ còn chưa tỉnh lại, sẽ không có chuyện gì chứ?” Tổng phu nhân này cũng chỉ là một thiếp mà thôi, cũng dám đem Vương phi không coi ra gì, ài. Hiện tại Vương phi vẫn mê man, nhưng nàng ta lại không có tới thăm được một lần, hoặc là bởi tội** . Nghe một nha đầu làm toàn việc nặng trong viện Nhị phu nhân nói tới hôm qua Nhị phu nhân vừa khóc vừa kẻ xấu về Vương phi với Thẩm trắc phi, lúc đó Vương gia còn đang ở đó!

“Vân Lạc, về sau ghi nhớ lấy, đừng bao giờ nói chuyện thị phi của chủ tử ra. Bằng không để người khác nghe được, người sẽ gặp rắc rối lớn! Đến lúc đó, cho dù là ta thì cũng không có cách nào bảo vệ tính mạng của người.”

Trong phòng, Lộ Hiểu... Ách.. Hiện tại đã là Mộ Dung Thu. Mờ to hai mắt, ở ngoài cửa hai người nhỏ giọng nghị luận, từ trong tiếng nói có thể nghe ra, người đầu tiên mở miệng nói là thị đẳng tam nha hoàn*** - Vân Lạc. Mà người khuyên bảo còn lại là thiếp thân hầu hạ cho nàng đại nha hoàn - Hồng Lăng.

Từ cuộc nói chuyện của hai người, nàng biết được, gián tiếp hại chết Mộ Dung Thu là Nhị phu nhân - Tổng Tuyệt nhưng đáng để ý là sau khi sự việc phát sinh, nàng ta lại không có chút áy náy, ngược lại có thể thấy lá gan nàng ta khá lớn, dĩ nhiên đi trước một bước, kẻ ác cáo trạng trước.

Nếu nàng đoán không lầm, khổ chủ**** còn có Thẩm trắc phi hẳn rất nhanh thì sẽ đến đòi công bằng.

Vuốt ve vết thương, Mộ Dung Thu nhăn mặt, vết thương này thật đúng là không nhẹ.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Hồng Lăng mặc trang phục nha hoàn xanh biếc bưng một chậu gỗ đi vào.

Sau đó vắt khô khăn linen hướng giường của nàng đi đến.

Nhìn thấy Mộ Dung Thu mờ to mắt nhìn về phía nàng, Hồng Lăng lập tức cười nói: “Vương phi, người cuối cùng cũng tỉnh!”

Mộ Dung Thu gạt đầu, nhìn về phía cái khăn trong tay Hồng Lăng nói: “Đem khăn đưa cho ta.”

Hồng Lăng lập tức đem khăn đưa Mộ Dung Thu. Sau khi tiếp nhận khăn, Mộ Dung Thu chạm vài lần vào mặt, đúng lúc lau sạch mặt mình xong thì phát hiện Hồng Lăng mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng.

Nhường nhường mày, thanh âm êm dịu, lại lộ ra sự sắc bén không hề che giấu hời: “Ta té bị thương ở đâu, không phải là mặt, hẳn là không có bị huy dung chứ?”

Tâm của Hồng Lăng run lên một chút, năng thế mà vừa rồi lại thất thần nhìn Vương phi chăm chăm! Vội vãi củi đầu, “Hỏi Vương phi, trên mặt của người không có bị thương.” Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Vương phi sau khi tỉnh lại có chút giống giống trước kia. Nhưng cụ thể là không giống ở đâu, nàng không nói ra được!

“Đi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói. Hiện tại tinh thần nàng còn khá mệt mỏi, đầu vẫn đau dữ dội, nên nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi trước, rồi sau đó sẽ giải quyết những chuyện khác sau.

Hồng Lăng gật đầu: “Vâng, Vương phi.”

Giữa lúc nàng xoay muốn rời đi, ngoài cửa lại có tiếng người.

“Tỷ tỷ tỉnh lại rồi sao?” Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên.

Hồng Lăng lập tức quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Thu nằm ở trên giường, “Vương phi, Thẩm trắc phi tới.”

* : chỉ sự ồn ào, tiếng người chạy ...

** : nhận lỗi, nhận phạt

*** : là nha hoàn bậc ba

**** : người bị nạn, người phải chịu nỗi khổ sở

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Thẩm trắc phi?! Là Thẩm Nhu - người đang cai quản mọi việc trong Nam Dương phủ? Nàng ta tới làm cái gì? Mộ Dung Thu nhàu mày, là tới thay Tổng Tuyệt đòi công bằng? Trong lòng cười lạnh một tiếng, những Trắc phi tiểu thiếp này phải hay không đã quên mất thân phận của mình là gì? Từng người một đều muốn bay lên trời!

Nghĩ đến địa vị trước kia của Mộ Dung Thu ở trong Nam Dương phủ, khó miệng của nàng không nhịn được một trận co giật.

YD, muốn ngủ ngon cũng không được.

“Đi ra ngoài nói với nàng ta, bản Vương phi đang nghỉ ngơi, không tiếp khách!” Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng nhẹ giọng phản phô. Trời đất bao la, lúc này lại không cho nàng nghỉ ngơi! Mới vừa tỉnh lại nửa canh giờ, trong đầu không ngừng hiện ra ký ức mới, cho dù năng lực tiếp nhận mạnh mẽ, cũng không có nghĩa là nàng có cái tâm tình muốn chơi đùa cùng bọn họ!

Hồng Lăng gật đầu, vừa đi tới trước cửa thì liền nghe vài nha hoàn nói: “Gặp qua Vương gia.” Lúc này Hồng Lăng có chút hơi khó nói, nếu người chờ ở bên ngoài chỉ có Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân thì còn dễ nói, nhưng bây giờ ngay cả Vương gia cũng tới! Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu bực mình phất phất tay: “Cũng từ chối đi.” Cái gì Vương gia, Trắc phi, tiểu thiếp, bây giờ ở trong mắt của nàng, hoàn toàn không bằng một giấc ngủ!

Vương phi vậy mà cũng đem Vương gia từ chối ở ngoài cửa?! Mắt lóe lên, Hồng Lăng lập tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng bên ngoài. Tổng Tuyệt cúi đầu đứng ở phía sau Vũ Văn Mặc và Thẩm Nhu, viên mắt hồng hồng, giống như chịu nhiều uất ức ỉm, bà vai vẫn đang run rẩy, tay nhỏ trắng nõn cầm khăn chậm chậm nước mắt.

Vũ Văn Mặc vẻ mặt lạnh như băng, thân hình thẳng tắp cường tráng, gác tay đứng ở trước cửa, trong mắt không hề gợn sóng, nhìn vào chỉ có thể thấy được ánh sáng băng lãnh.

Thẩm nhu trên mặt mang nụ cười ưu nhã ôn nhu, như cũ nhìn qua vẫn có chút hiền lành.

Ở trong vương phủ, thanh danh của Thẩm Nhu rất tốt, ai cũng đều nói Thẩm trắc phi là chủ tử có thiện tâm là một chủ tử tốt. Mà Vương phi thì ngược lại, có thể là do không chiếm được sự sùng ái của Vương gia, đối đãi với hạ nhân cũng không tốt gì, bọn hạ nhân ở sau lưng đều nói trong mắt Vương phi không chấp nhận người khác, không muốn thấy nhiều nữ nhân hầu hạ bên cạnh Vương gia. Nhưng thế thì có lợi ích gì? Ở trong vương phủ, dù nàng là Vương phi, nhiều lần cũng chỉ là một chủ tử, cũng không có ảnh hưởng gì.

Kỳ thực thì bên người Vương gia chỉ có bốn người thiếp mà thôi, nhưng trong hoàng thất thì sợ rằng Vương gia là không gần nữ sắc đi. Bất quá Thẩm trắc phi cùng Vương gia thế nhưng lại tình đầu ý hợp, dựa vào thân phận của Thẩm trắc phi làm Chính phi cũng là xứng đáng, tính tình lại tốt, đương nhiên được Vương gia yêu thích.

Huống hồ bây giờ là Thẩm trắc phi nắm quyền, nếu như Thẩm trắc phi có thể sinh một tiểu hài tử hay một tiểu nữ nhi, vậy trong vương phủ còn có chỗ cho Vương phi nói chuyện sao!

Hồng Lăng âm thầm thở dài một hơi, lo lắng cho tình cảnh của Vương phi lúc này, nếu như lúc đó nàng có thể giữ Vương phi lại là tốt rồi, bằng không cũng sẽ không nhiều loạn như bây giờ! Chỉ sợ lần này Nhị phu nhân sẽ không bỏ qua chuyện này!

Lặng lẽ nhìn thoáng qua Vương gia, đây là lần đầu tiên trong hai năm qua Vương gia đến chỗ của Vương phi, thế nhưng, lại cùng Thẩm trắc phi và Nhị phu nhân.

Không biết được sau khi thấy thì Vương phi sẽ tức giận ra sao!

Hướng về phía ba chủ tử phúc thân hành lễ, cung kính lễ độ nói: “Vương phi té bị thương ở đầu, bây giờ đầu còn chưa tỉnh táo hẳn, không tiện tiếp khách. Xin Vương gia, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân thứ lỗi!”

Sau khi Vũ Văn Mặc nghe được biểu tình không chút biến hóa, chỉ gật gù đầu.

Thẩm trắc phi ôn nhu cười hỏi lại: “Để cho tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt, lúc khác sẽ tới thăm tỷ tỷ.”

Hồng Lăng thở dài một hơi, cũng may là hôm nay Thẩm trắc phi cũng tới, thông tình đạt lý*, sẽ không kiếm chuyện dây dưa, nếu như chỉ là Nhị phu nhân, còn không biết phiền phức thế nào đây! Đến lúc đó không tránh được lại để cho Vương phi mất đi lý trí.

Bên trong phòng, Mộ Dung Thu sau khi nghe xong giọng nói của Thẩm trắc phi, khóe miệng cong lên, giọng nói như rắn, rất ôn nhu. Bất quá không biết được sau sự ôn nhu này, có hay không đang che giấu một cái tâm độc ác!

Con người koe lên, nếu nói là không có dã tâm, vậy sao lại nắm trong tay quyền lực trong vương phủ? Sau đó lại tùy ý để các tiểu thiếp leo lên trên đầu Vương phi?

“Nô tỳ thay Vương phi tạ ơn Thẩm trắc phi.” Hồng Lăng cúi người nói.

Lúc này, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Ở phía sau Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi, Nhị phu nhân - Tổng Tuyệt này giờ vẫn sấm vai nhân vật bị ức hiếp đáng thương liền gào khóc lên, “Vương gia, Vương phi bị thương đều không phải do tiện thiếp làm. Khuya hôm trước tiện thiếp vì nghĩ cho thân thể của Vương gia, mới không có đánh thức Vương gia, nhưng Vương phi lại không tin, lúc còn muốn đánh tiện thiếp, tiện thiếp can bản không có dừng khi trở n, can bản không có dự liệu Vương phi sẽ bởi vì vậy mà té ngã đụng vào đầu! Nếu sớm biết sẽ làm Vương phi bị thương, tiện thiếp nhất định sẽ chủ động tiến lên quỳ xuống để Vương phi giáo huấn!

Giọng khàn khàn kiệt lực còn có khóe lạ, làm cho mảnh sân vốn vô cùng an tĩnh trong nháy mắt trở nên ồn ào không thôi.

Mà hành động lần này của Tổng Tuyệt, khiến cho một bên hạ nhân đều vì nàng mà bất bình, rất dễ nhận thấy, chuyện này là lỗi của Vương phi! Đáng tiếc, Nhị phu nhân thân phận thấp hèn, so ra kém Vương phi xuất thân đã là đích nữ của Đại tướng quân!

Vũ Văn Mặc khẽ nhích mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tổng Tuyệt, giọng nói băng lãnh như thảng chập trời đông giá rét vậy: “Cầm miệng.”

Tổng Tuyệt thân hình run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng bệch. Vội vàng cúi đầu, chỉ khẽ khóc, không dám khàn giọng kêu la nữa.

Thẩm trắc phi quay đầu lại nhìn Tổng Tuyệt, nhẹ giọng ôn nhu nói: “Muội muội, việc này Vương gia chắc chắn sẽ xử lý. Lúc này muội muội không cần tự trách mình.” Dứt lời, liền quay đầu lại nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, lại bắt động thanh sắc** nhìn vào trong phòng, trong mắt hình như hiện lên một tia kinh ngạc.

Bây giờ bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, Mộ Dung Thu có thể ngồi yên trong phòng, hơn nữa còn tùy ý để Tổng Tuyệt ở trên đĩa bàn của nàng mà ngang ngược, cái này ... Có chút không đúng.

Lập tức nhìn về phía Hồng Lăng hỏi: “Tỷ tỷ có phải hay không bị thương rất nặng?”

Hồng Lăng có chút khó nói, vừa rồi Vương phi đã tỉnh lại, bất quá hình như vô cùng mệt mỏi, về phần bị thương có nặng hay không, đại phu đã nói, Vương phi mất máu hơi nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là có thể bình phục, năng chắn chứ làm thế nào để mở miệng, không thể để cho người khác nắm được khuyết điểm.

Lúc này, trong phòng truyền đến giọng nói có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Bản Vương phi còn chưa chết, sáng sớm tới khóc tang?!”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng mang theo sự uy nghiêm cùng sắc bén làm cho người khác không thể sao lãng.

Những người ngoài phòng nghe vậy, đều có chút kinh ngạc.

Tổng Tuyệt sửng sốt một chút, phản ứng của Vương phi cùng tướng tượng của nàng sao lại không giống nhau?

Thẩm trắc phi mặt không đổi, rất nhanh khép hờ đôi mắt một chút.

Còn Vũ Văn Mặc, đối với Mộ Dung Thu đến tốt cùng là hạng người gì có tính cách thế nào, hoàn toàn không quan tâm, cho nên không có phản ứng gì nhiều.

* : hiểu lý lẽ (ta cũng không biết a~ các cứ hỏi gg-sama nga~)

** : không có biểu hiện gì

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 4

Thật lâu không nghe trả lời, trong phòng Mộ Dung Thu nhủ nhủ mày, bất quá cũng không vội, dù sao tưởng vui hôm nay, là do người khác tới làm đạo diễn, mà so với nàng thì người này chắc sốt ruột hơn nhiều.

Sau khi lười biếng đuổi người, khởi động thân thể rồi dựa vào giường.

Khi nàng hoàn thành xong, bên ngoài rốt cuộc cũng có tiếng đáp lại.

“Vương phi, Vương gia, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân tới thăm người.” Hồng Lăng phản ứng nhanh nhen, lập tức mở miệng nói.

“Àn, để cho bọn họ vào đi.” Trong phòng truyền ra giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu, hơn nữa còn lộ ra nong nặc ý lười nhác cầu thả.

Bên ngoài Vũ Văn Mặc, Thẩm trắc phi cùng Nhị phu nhân đều nhận định, xem ra Mộ Dung Thu đúng là bị thương rất nặng, chắc là tiếng ồn ào vừa rồi đã đánh thức nàng ta.

Sau khi Hồng Lăng đem cửa đẩy ra, đầu tiên tiến vào là Vũ Văn Mặc, tiếp theo là Thẩm trắc phi, cuối cùng là Nhị phu nhân.

Khi Hồng Lăng ở cửa tiến vào phòng, liền lập tức xoay người phản phó mấy nha hoàn bên cạnh đi chuẩn bị trà. Nàng thì đi theo vào phòng hầu hạ.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng quay đầu lại nhìn vào ba người. Bởi vì ký ức trong đầu, nàng đối với bọn họ cũng không có gì xa lạ, bất quá, tâm mắt của nàng dừng trên người của Vũ Văn Mặc, đối với người này trong trí nhớ của thân thể này thì chỉ có thể dùng từ “tiêu soái” để hình dung, hiện tại nhìn tận mắt, lại phát hiện người đàn ông này một chút tinh thần* cũng không có! Một thân lạnh lùng, đứng ở chỗ nào cũng là một tòa băng sơn không có gì khác biệt. Không biết Mộ Dung Thu thích nam nhân này ở điểm nào! Còn khiến cho thành như si như cuồng!

Lại đem tâm mắt dừng ở trên người của Thẩm trắc phi, quả nhiên chỉ chất cao nhã, thanh đạm như cúc. Chẳng trách lại được Vương gia yêu thích. Thẩm trắc phi từ sau khi vào phòng vẫn đánh giá nàng, sau khi phát hiện năng nhìn mình, lập tức gật đầu cười.

Mộ Dung Thu cũng hướng về phía nàng gật đầu mỉm cười. Cuối cùng tâm mắt dừng trên người Tổng Tuyệt, ánh mắt mang theo ý cười, trong nháy mắt liền trở nên băng lãnh.

Sau khi nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, Tổng Tuyệt vội vã cúi đầu, trong hốc mắt nước mắt lập tức lăn xuống, quả nhiên là điểm đàm đáng yêu!

Ba người ngồi xuống, Hồng Lăng liền dâng trà.

“Không biết Vương gia, Thẩm muội cùng Tống muội đến tìm bản vương phi là có chuyện gì?” Sau khi Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, cúi đầu, lạnh giọng hỏi

Sau khi ngồi xuống Vũ Văn Mặc rằng ly trà lên, thổi thổi chút bọt trà trên mặt, lúc đang muốn nhấp một ngụm, sau khi nghe được giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu, nhủ nhủ máy.

Thẩm trắc phi cũng có chút kinh ngạc, dù sao dựa theo tình hình của Mộ Dung Thu chỉ cần là một việc nhỏ, liền tuyệt đối sẽ không buông tha, đối với những việc Tống Tuyết gây ra hôm qua, nếu như là trước đây, Mộ Dung Thu nhất định sẽ lợi dụng lúc Vương gia ở đây, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để loại bỏ Tống Tuyết, nhưng lúc này ...

Mất của Tống Tuyết cứ thế hoảng sợ, không tin nhìn về phía của Mộ Dung Thu. Nàng ta như thế nào lại bình tĩnh như vậy? Hôm qua vẫn còn là kẻ tâm thần mà?

Bình tĩnh như vậy cũng không hay, bằng không trở vui kể tiếp diễn ra như thế nào?!

Nghe tới đây, Tống Tuyết hai vai run run, thút thít nói: “Tỷ tỷ, hôm qua muội xô xát với người. Muội biết sai rồi, xin tỷ tỷ đừng trách tội muội. Chỉ cần tỷ tỷ sau này muốn răn dạy đánh chửi muội, muội nhất định sẽ không trốn, hơn nữa sẽ chủ động quỳ bên chân người, tùy ý để người đánh chửi.”

Mộ Dung Thu nhủ chặt chân mày. MD! Lời nói này thật là dễ nghe, đầu tiên thừa nhận sai lầm của mình, sau đó không dấu vết đem năng bối nhọ, làm cho người khác tưởng rằng không phân rõ trái phải, luôn tìm cách khi dễ một tiểu nữ nhân đáng thương như thế này! Khóe môi hơi động

“Tỷ tỷ, Tuyết muội cũng chỉ là vô ý, dù sao nhân tỷ bị tỷ thương, nàng ta cũng tự trách mình, hôm qua lập tức đi tìm muội nhận lỗi. Vậy tỷ tỷ tha thứ cho nàng ta đi.” Thẩm trắc phi ở một bên nhìn cười nói.

Vũ Văn Mặc vẫn không lên tiếng, chỉ yên lặng uống trà.

“Nếu là ân hận, vì sao không đến nhận lỗi với ta? Lễ nào ta chết, nên không có biện pháp nhận lỗi với ta? Hơn nữa ... Ta cũng muốn biết hôm nay đến là để nhận lỗi với ta, hay là đến để tra hỏi. Nếu như là đến xin lỗi, thì cũng đừng làm cái bộ đáng đáng thương mặt toàn nước mắt không đi, ta mắng người, còn đánh người sao? Để cho người khác thấy, còn tưởng rằng ta không thông tình đạt lý!” Nụ cười trên mặt của Mộ Dung Thu vẫn âm áp như cũ, ngay cả một câu hỏi lại đều là lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Bất quá, lời nói này vừa nói ra, sắc mặt của Tống Tuyết tái nhợt. Tươi cười trên khóe miệng của Thẩm trắc phi cũng đông. Vũ Văn Mặc như cũ vẫn không có phản ứng gì. Tay cầm ấm trà của Hồng Lăng hơi ngừng lại.

Dứt lời, Mộ Dung Thu dừng một chút, nhìn về phía Tống Tuyết nói tiếp: “Nếu là đến nhận lỗi, hãy nói ta nghe người sai ở chỗ nào. Đừng luôn nói mình sai, hoàn toàn không nói ra cái lý do.”

Thân hình Tống Tuyết run lên, môi mím chặt, nước mắt trong mắt bởi vì kinh sợ mà lăn xuống. Thế nào tình huống lại khác xa so với tưởng tượng của nàng?

Đợi một hồi, Tống Tuyết vẫn chưa mở miệng, đột nhiên giọng nói của Mộ Dung Thu lạnh hơn vài phần, “Xem ra ta - Chính phi của Nam Dương Vương, thân phận dĩ nhiên lại thấp kém như vậy, là một tiểu thiếp cũng không coi bản Vương phi ra gì, coi nhẹ lời nói của bản Vương phi! Thế mới nói, ở trong phủ Nam Dương, tất cả tiểu thiếp thậm chí hạ nhân đều có thể ngồi trên đầu bản Vương phi! Mà bản Vương phi chỉ có thể để mặt cho các người nói xấu, lừa dối, coi rẻ?! Phải không?”

Tống Tuyết hãi phịch một tiếng lên quỹ gối trên nền đất lạnh lẽo, vô cùng hoảng sợ, đầu tiên nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, cuối cùng nhìn về phía của Mộ Dung Thu! Tội danh không tôn trọng tôn ti, tội danh không tuân thủ lễ tiết này nàng cũng gánh không nổi! Huống hồ trên thực tế, tiểu thiếp vẫn như cũ là thấp kém! Mà vị trí Vương phi, lại vô cùng tôn quý! Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay Vương phi phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa lại vô hình, đem các loại tội danh đặt ở trên người của nàng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy, nàng hoảng loạn lắc đầu phủ nhận, “Không phải như thế, tỷ tỷ, không phải như thế, muội không có đem tỷ tỷ không coi ra gì.”

Trên mặt ưu nhã với nụ cười ôn nhu của Thẩm trắc phi chợt cứng ngắc, âm thầm nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, đến nay mọi chuyện trong phủ đều do nàng xử lý, nếu như xuất hiện hành vi coi nhẹ tôn ti, không tuân thủ cương thường, vậy chẳng phải là nàng thất trách! Tâm âm thầm nắm chặt, chuyện này tuyệt đối phải xử lý cẩn thận.

Lại nhìn qua Mộ Dung Thu, nàng mặt tươi cười, nhìn qua cũng không có khí thế dọa người, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói ra những điều phải khiến nàng phải để tâm đề phòng như vậy! Lễ nào là ở phía sau có người giúp đỡ? Lại âm thầm nhìn thoáng qua Hồng Lăng đứng ở một bên.

“Nghe? Tỷ tỷ? Muội muội? Theo như bản Vương phi nhớ thì trong nhà ta không có muội muội nào như người thì phải.” Mộ Dung Thu như cũ cười nhạt hỏi lại.

Tống Tuyết bị hỏi thiếu chút nữa ngất, nàng đứng thật là một tiểu thiếp, dựa theo quy củ mà nói, nàng chỉ có thể gọi Mộ Dung Thu là Vương phi, căn bản không thể gọi là tỷ tỷ! Đây là vô lễ! Nàng sao có thể vào lúc này phạm sai lầm như vậy! Hiện tại hết đường chối cãi, vốn chuyện này là nàng có ưu thế, bây giờ cứ thế để cho Mộ Dung Thu chiếm thế thượng phong!

“Vương phi, là muội sai rồi. Sau này nhất định muội sẽ tuân theo quy củ, sẽ không dám vượt khuôn phép.” Tống Tuyết hướng phía Mộ Dung Thu dập đầu, cung kính nói, lúc này nàng nào dám nói chuyện hôm qua ra! Sợ rằng lúc này nói nhiều, sai càng nhiều.

* : tình thú có thể hiểu là có cảm xúc giống như một mảnh thú, có chút quái lạ so với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Mộ Dung Thu khóe môi tươi cười sâu thêm, vẫn chưa trả lời, chỉ nhượng mày nhìn về phía Thẩm trắc phi. “Hiện tại mọi việc trong phủ do Thẩm trắc phi chủ quản, như vậy, chuyện này này lẽ ra phải do Thẩm trắc phi xử lý.” Nếu dám đem năng kéo xuống nước, như vậy, nàng cũng phải kéo năng ta xuống chung.

Âm thầm thở dài một hơi.

“Cái này ...” Thẩm trắc phi nhủ nhủ mày, dù sao đây cũng là một sự việc khó giải quyết. Lúc này, đối với Tống Tuyết cũng sinh ra vài phần bất mãn, thân phận của một tiểu thiếp, lại ở trong Vương phủ gây nên sóng gió. Hôm nay việc này rơi vào trong tay của nàng, thật đúng là không dễ giải quyết, nếu như giải quyết không tốt, sẽ khiến Vương gia ngồi ở một bên bất mãn. Nghĩ tới đây, mày là liễu của Thẩm trắc phi nhủ lại.

Đang lúc nàng khó xử, Mộ Dung Thu nhìn về phía Tống Tuyết cười nói: “Việc này chỉ có một lần nhất định không có lần hai, việc này cứ tính như vậy, bất quá, cụ thể trừng phạt người thế nào, liền để Thẩm muội quyết định đi.”

Nghe vậy, Tống Tuyết liền đem ánh mắt hi vọng nhìn về phía của Thẩm trắc phi, nếu để năng lựa chọn ai là người quyết định, nàng nhất định sẽ chọn Thẩm trắc phi, dù sao ở trong phủ, ai cũng biết Thẩm trắc phi nổi tiếng là người dễ mềm lòng mà.

Mộ Dung Thu thầm nghĩ, nắm quyền trong vương phủ không phải là năng, trong phòng thì hai nữ nhân này rất được Vũ Văn Mặc sủng ái, mà năng lại là một Chính phi không được sủng ái. Dù cho là Chính phi, thì thân phận này cũng chỉ là hữu danh vô thực. Bất quá, dù là như vậy, năng cũng tuyệt đối sẽ không để cho chính mình chịu thiệt! Dù sao, còn nhiều thời gian, cứ từ từ. Thực sự nếu không ổn, quá phiền, thì cũng làm đem vị trí Chính phi này trả cho hần thôi.

Mộ Dung Thu trong lòng đang âm thầm tính toán không có phát hiện sự bất thường của Vũ Văn Mặc từ đầu đến cuối không nói một lời. Trong mắt hần lóe lên tia kinh ngạc, trong vòng hai năm qua, hần chỉ ở cùng phòng với năng trong đêm tân hôn, sau đó liền không có bước vào phòng của năng lần nào nữa, mặc dù thỉnh thoảng trong chủ viện có gặp nhau, thế nhưng ấn tượng của năng với hần cực kỳ không tốt, bên trong hậu viện này, bình thường bởi vì năng mà huyền nào gà chó không yên.

Lúc này năng lại khiến cho hần cảm giác có chút sâu thâm khó lường! Đặc biệt lúc nào cũng lộ ra vài phần lười biếng nhưng làm cho người khác không thể nào khinh thường đối mắt ăn giấu sự nguy hiểm. Hơn nữa, chuyện tình này giờ đều nằm trong sự khống chế của năng, ngay cả trí tuệ của Thẩm Nhu cũng bị năng kiểm chế. Hần hơi nhủ mày, như cũ cảm ly trà nhấp một ngụm nhỏ, tao như như thường.

“Tống muội lần này là người sai, là ta thường ngày để đãi với các người, hôm nay phạm vào chuyện sai lầm này, còn làm hại Vương phi bị thương, nói thế nào cũng không bỏ qua như vậy được. Thế nhưng niệm tình là người phạm lỗi lần đầu, liền phạt người cảm tức ở Bắc Viên một tháng để tự sám hối.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói.

Tống Tuyết thở dài một hơi, nhưng lại suy nghĩ một chút, một tháng không thể ra Bắc Viên, như vậy, việc này chẳng phải để cho mấy nữ nhân kia chế cười! Thẩm hận, trộm gà không được còn mất nắm gạo! Điểm quan trọng là .. Nàng nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, một tháng này có lẽ sẽ không được nhìn thấy hần...

“Vương gia, xử phạt như vậy có được không?” Thẩm trắc phi quay đầu nhìn về phía của Vũ Văn Mặc, giọng nói mềm mại dịu dàng hỏi.

Vũ Văn Mặc nhân dịp gật đầu, Thẩm Nhu làm việc luôn luôn chu toàn, cho nên hần mới giao hết chuyện tình trong phủ cho năng chủ quản.

Lúc này tảng đá lớn trong lòng Thẩm trắc phi mới buông xuống, chỉ cần không có khiến cho hần không hài lòng là tốt rồi. Sau đó năng nhìn về phía của Mộ Dung Thu cười nói: “Tỷ tỷ, muội giải quyết như vậy có được không?”

Mộ Dung Thu gật đầu cười, nụ cười ôn nhu như gió xuân khiến người ta sinh ra ảo giác, dường như người vừa nói những lời sắc bén kia căn bản cùng năng không giống nhau.

Ở một bên Hồng Lăng âm thầm thở dài một hơi, may là hôm nay Vương phi tính tình ôn trọng, bằng không trước mặt Vương gia mà loạn thành cái gì, đến lúc đó mọi việc nhất định sẽ hỏng hết, hiện tại xem ra là tốt nhất, ít nhất là Vương phi chiếm thế thượng phong, sau này nhất định Nhị phu nhân sẽ không dám đem Vương phi không coi ra gì nữa.

“Còn có chuyện gì sao?” Ánh mắt của Mộ Dung Thu lạnh nhạt đảo qua Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc cùng Tống Tuyết, giọng nói êm dịu hỏi. Thẩm nghĩ: YD! Không biết năng bị thương sao? Ngồi thời gian dài như vậy, nên giải quyết đã giải quyết rồi, còn chờ gì mà không đi! Dựa vào cái gì mà làm chậm trễ thời gian rằng nghỉ ngơi.

Hồng Lăng chợt ngừng đầu nhìn về phía cửa nàng, lẽ nào Vương phi đã hiểu? Không nên gây chuyện suốt ngày để thu hút chú ý của Vương gia?

Tổng Tuyệt cần chặt rằng, hôm nay tiền mất tật mang, để Vương phi chiếm thế thượng phong, mà ẩn tượng của Vương gia đối với nàng nhất định không tốt, chết tiệt.

Thẩm trắc phi lập tức đứng dậy đi tới bên giường, đối với Mộ Dung Thu dặn dò: “Muội có một viên nhân sâm do phương tây tiến cống, rất bổ thân, muội một hồi sẽ sai người đưa tới cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ tình duyên thật tốt, chờ tỷ tỷ thân thể khỏe hẳn, muội mời tỷ tỷ ngắm hoa uống trà.”

“Vậy thì cảm ơn muội.” Mộ Dung Thu gật đầu, thẳng tắp nhìn vào mắt của Thẩm trắc phi đang đánh giá một màn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Thẩm Nhu cũng vui vẻ cười, tựa hồ như màn quan sát vừa rồi không tồn tại vậy. Tiếp tục nói: “Quấy rầy tỷ tỷ thời gian dài như vậy, hiện tại không còn chuyện gì nữa, muội cũng nên đi rồi.” Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu cười trả lời: “Tỷ có thương tích trong người, sẽ không tiễn muội.”

Vũ Văn Mặc gật đầu đứng dậy, lúc này Thẩm Nhu đứng lên định đi ra ngoài cùng Vũ Văn Mặc.

Tổng Tuyệt quay trở nên mặt đất hai chân đã sớm tê mõi, nhìn thấy hai người bọn họ đứng dậy muốn rời đi, nàng cũng lập tức đứng dậy, trước khi đi, liếc nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt còn có chút oán niệm.

Vũ Văn Mặc đi tới trước cửa thì bước chân dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn lướt qua Mộ Dung Thu nằm trên giường đã chợp mắt nghỉ ngơi. Con người đen lóc lóc.

“Vương gia?” Thẩm Nhu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc.

Nghe tiếng, Vũ Văn Mặc nhắc chân liền rời đi.

Vốn tưởng rằng sẽ có kịch vụ thật kinh thiên động địa vậy mà lại yên tĩnh giải quyết như vậy. Làm cho nha hoàn của Mai viên đều kinh ngạc, nhưng chuyện của chủ tử, những hạ nhân như bọn họ chỉ có thể ở sau lưng bàn tán, bất quá, chủ tử có thể bình tĩnh một chút, về sau các nàng đều có ngày yên lành. Trong Mai viên, lần đầu tiên trong vòng hai năm có thể trở nên yên ả như vậy.

Bác viên - Bốn vị thiếp của Nam Dương Vương - Vũ Văn Mặc đều ở trong vườn.

Rường cột chạm trổ*, sân ở trong vương phủ tuy rằng không đủ lớn, nhưng so với trạch viện của đám viên ngoại bên ngoài còn muốn hơn vài phần, cũng khó trách trong vương phủ có rất nhiều nữ tử đều mơ to mắt mong đợi có thể được Vũ Văn Mặc yêu thích. Đáng tiếc, Vũ Văn Mặc đối với chuyện này cũng không có để ý, nên trong phủ cũng chỉ có bốn người thiếp.

Bốn vị thiếp mỗi người một tiểu viện. Bên người đều có hai nha hoàn hầu hạ.

Đại phu nhân - Đỗ Khả cúi đầu vờ về những móng tay được chăm sóc cẩn thận, bên trong mắt phượng quyền rũ có một tia cười nhạt: “Ta vốn coi trọng Tổng Tuyệt, nghĩ không ra nàng ta ở chỗ Vương phi không chiếm thế thượng phong, còn bị Vương phi đả bốn trong tay.”

“Chẳng lẽ Vương phi bị té đến hư đầu óc rồi?” Thế nào bây giờ tình lại tĩnh tĩnh thay đổi như vậy? Trước kia Vương phi cũng không có bình tĩnh như vậy. Sợ rằng đã sớm cùng nhị phu nhân đánh nhau.” Nha hoàn thiếp thân - Thiên Như của Đỗ Khả vừa đưa cơm vào nàng vừa ghé ngời nói.

“Nếu là đầu óc bị đục hồng, vậy tại sao có thể suy nghĩ thấu đáo mà tìm cách? Nhất định là có người ở sau giúp đỡ nàng.” Chân mày của Đỗ Khả cau lại một chỗ, bên trong đôi mắt đẹp hiện ra một tia tàn khốc. Vương phi có tính tình gì, nàng rất hiểu rõ. Tổng Tuyệt đã đến trước mặt, Mộ Dung Thu làm sao có thể ngồi yên? Nhưng ngồi yên mà có thể biến bị động thành thế chủ động, làm cho Tổng Tuyệt bị thua! Trong đó nhất định là có người làm loạn!

Thiên Như cả kinh, bàn tay bé nhỏ nắm hai đám dừng lại ở giữa không trung, vội vàng hỏi: “Vậy sẽ là người nào?”

“Đại nha hoàn bên người Vương phi - Hồng Lăng.” Đỗ Khả nheo mắt nói.

Nha đầu Hồng Lăng kia rất nhạy bén thông minh, làm việc cũng ổn trọng, đáng tiếc hầu hạ cho một chủ tử dễ bị kích động. Vương phi lần này hành động thay đổi, nhất định liên quan đến nàng.

“Nếu là như vậy, phu nhân, về sau chúng ta nhất định sẽ phải cẩn thận đề phòng nàng. Nếu là nàng ở sau lưng giúp đỡ, khiến Vương phi đi đối phó chúng ta, sợ rằng lúc đó nhất định sẽ có không ít phiền phức.” Thiên Như nhắc nhở. Lúc này trong lòng nàng cũng có tâm tư, Hồng Lăng cùng nàng từng có chút hiềm khích, nhị nhĩ tử từ của Lưu tổng quản - Lưu Anh vốn có cảm tình với nàng, nhưng sau khi biết Hồng Lăng, trong mắt hẳn liền không có nàng. Nếu có thể thừa dịp này mà diệt trừ Hồng Lăng, cũng coi như nhất tiễn song điêu*.”

Đỗ Khả không trả lời, sự tàn khốc trong mắt càng phát ra ngoan độc.

Trúc viên - viện của Thẩm trắc phi Thẩm Nhu. Sân như tên, Thẩm Nhu vốn chỉ yêu trúc, sau khi gả vào vương phủ mấy tháng, thì tỷ tỷ nàng - Thẩm quý phi liền đem nhiều giống trúc trồng ở viện của Thẩm Nhu, nghe nói mùa hè đặc biệt mát mẻ. Cùng Mai viên của Mộ Dung Thu không giống nhau, hoa mai trong vườn có thể chi là mấy cây cỏ các loại, không hề có một góc hoa mai.

“Trắc phi tử sau khi người trở về từ chỗ Vương phi thì vẫn có nhiều điều suy nghĩ? Có phải là người lo lắng bởi vì Vương gia lại tiến cung?” Đại nha hoàn - Tú Ngọc của Trúc viên quan tâm hỏi. Trên tay cũng không rảnh rồi, vừa châm ít nước nóng đổ vào trong ly trà của Thẩm Nhu.

Thẩm Nhu hoàn hồn, trả lời: “Vương gia tiến cung tất nhiên là có chuyện bận rộn, ta không cần lo lắng. Bất quá, hôm nay, Vương phi hành động khiến ta có chút nghi hoặc.”

“Vương phi làm sao?” Tú Ngọc hỏi vội. Nói đến Vương phi, thật không phải là một chủ tử biết an phận, bay ngày hai ngày là gây chuyện.

Thẩm Nhu nhủ nhủ mảy, mắt hơi chuyển động, mím môi, cuối cùng phẩy tay hai cái liền trả lời: “Không có việc gì. Bất quá để cho hạ nhân để ý Vương phi nhiều hơn một chút. Có việc sẽ bẩm báo ta.”

“Vâng.” Tú Ngọc lập tức nủ.

“Buổi tối để đại tỳ phòng làm nhiều món Vương gia thích ăn.” Thẩm Nhu nhẹ giọng phân phó. Nghĩ đến phu quân Vũ Văn Mặc của nàng, lòng của nàng không khỏi mềm mại, nụ cười trên mặt cũng nở ra. Hắn nói tối hôm nay sẽ đến Trúc viên.

Tú Ngọc vừa nghe, lập tức vâng. Trong lòng biết Vương gia đêm nay sẽ đến, mỗi lần Vương gia đến, Trắc phi đều cười như vậy. Khóe môi tươi cười nàng lập tức ra ngoài phân phó.

Nửa tháng sau.

Mai viên.

Trải qua thời gian dài tĩnh dưỡng, vết thương trên đầu của Mộ Dung Thu cũng khỏi.

Mấy ngày nay, Hồng Lăng phụ trách hầu hạ nàng vẫn luôn tận tâm, đa số chuyện tình trong Mai viên đầu do nàng ta xử lý. Làm cho Mộ Dung Thu có chút hài lòng là Hồng Lăng tuổi còn nhỏ mà trầm ổn, làm việc ổn thỏa khôn khéo, chẳng bao giờ xảy ra sai lầm, khiến nàng bớt đi không ít tâm tư.

Sau khi vết thương lành, nàng xuống giường đi lại không còn cảm giác choáng váng, liền tới Mai viên hít thở không khí.

Quan sát cảnh sắc của Mai viên, không khí vào mũi có chút tươi mát. Khóe miệng Mộ Dung Thu phảng phất nụ cười, nếu so sánh với không khí bị ô nhiễm của thế kỉ 21, không khí nơi này một chút ô nhiễm cũng không có, hít thở, cảm giác cả người dễ chịu.

Lúc này, Mộ Dung Thu mới chính thức đối mặt với thân phận mới của nàng.

Trong mắt một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Nàng từ trước tới nay đều không phải là người chịu bị khi dễ! Càng không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc, nếu như trong vương phủ, nếu như có người không muốn cho nàng có ngày an ổn, đến quấy nhiễu nàng, nàng nhất định sẽ không thương hoa tiếc ngọc!

Nghĩ tới đây, trong đầu liền hiện lên hình ảnh bốn người tiểu thiếp không đem Mộ Dung Thu coi ra gì, nụ cười trên môi càng lạnh lùng. Ngày sau tốt nhất là để nàng yên ổn vô sự, bằng không không có việc gì lại đến trêu chọc nàng, cũng đừng nghĩ nàng sẽ đơn giản mà buông tha!

Bất quá .. Lúc này, địa vị của nàng thật là đáng xấu hổ, không được sủng ái, không có nắm quyền, nhưng lại là mang vị trí của Chính phi! Tuy rằng hạ nhân trong phủ bằng mặt không bằng lòng, đều đứng về phía của Thẩm trắc phi, nhưng ở cổ đại quý cô sâu nghiêm, đối với nàng mà nói cũng là có chút lợi.

Cúi đầu thường thức trà, mi nhưu chặt dần dần gần ra.

Đứng ở sau lưng hậu hạ năng Hồng Lăng nhìn thấy nàng bình thân thường thức trà, liền im lặng không nói gì. Thực ra Hồng Lăng rất vui mừng, những biến hóa trong nửa tháng nay của Vương phi nàng đều để ý trong lòng, âm thầm vui mừng, sau khi Vương phi trải qua chuyện này, cũng đã nghĩ thông suốt.

“Mấy cửa hàng trong kinh thành của bản Vương phi hiện tại kinh doanh như thế nào?” Mộ Dung Thu chăm chăm hỏi. Theo trí nhớ, khi Mộ Dung Thu giả cho Vũ Văn Mặc, hồi môn là mười cửa hàng, nhưng hai năm qua Mộ Dung Thu quá bận rộn đi tranh giành tình cảm, căn bản không quan tâm đến tình hình buôn bán của những cửa hàng đó ra sao.

Nếu là muốn có đôi cánh cứng cáp bất cứ lúc nào cũng có thể bay, không có hậu thuẫn sau được!

* : ví vôi nhà cửa hoa lệ

** : ý chỉ dùng một mũi tên bắn chết hai con chim cùng một lúc

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Hồng Lăng hơi kinh ngạc, trong hai năm qua đây là lần đầu tiên Vương phi đề cập đến chuyện tình của cửa hàng.

“Mười cửa hàng này đều là đồ cưới của Vương phi, tuy rằng hai năm qua kinh doanh không tốt, nhưng hàng năm lợi nhuận thu vào cũng trên dưới một ngàn lượng.” Hồng Lăng báo cáo chi tiết. Tiền sổ sách không nhiều lắm, nhưng chung quy so với thiếu hụt vẫn tốt hơn.

“Đem sổ sách buôn bán trong hai năm qua của các cửa hàng đến bản Vương phi xem thử. Sau đó, cho gọi chương quỹ của mười cửa hàng tới gặp bản Vương phi.” Mộ Dung Thu thoáng trầm tư một lát sau quay lại phản phó. Trong vòng hai năm không quan tâm, mấy cửa hàng này chắc chắn sẽ không được quản lý tốt như vậy. Hiện tại nàng cũng chỉ có thể xem trước sổ sách rồi lại tính tiếp.

Hồng Lăng đối với Mộ Dung Thu bỗng nhiên quan tâm đến việc kinh doanh của mấy cửa hàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, thế nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Chuyện của chủ tử càng hỏi ít càng tốt.

“Vâng.”

Qua khoảng chừng nửa canh giờ, Hồng Lăng đem sổ sách cầm tới. Sau khi Mộ Dung Thu mở ra, liền vừa uống trà, vừa tra xét.

Nàng xem xét từng mục thu chi cực kỳ cẩn thận, trong lòng âm thầm đánh giá. Càng xem đôi mày liễu của nàng càng nhu chặt. Có một vài khoản rất lộn xộn, không cần nhìn nhiều, chỉ cần xem vài tờ đã khiến cho Mộ Dung Thu nhìn rõ sổ sách nhất định có vấn đề. Cũng khó trách, trong hai năm qua hoàn toàn mặc kệ, làm cho đám gia nhân này nhất thời nảy sinh một chút tâm tư trong lòng.

Mười cửa hàng, bình quân mỗi năm mỗi nơi là một trăm lượng bạc! Cái này tựa hồ rất không được!

Theo trong sổ sách theo từng mục là đã có thể thấy trong mười chương quỹ đã có bốn đến năm người lừa gạt, căn cứ theo sổ sách ghi lại, nàng tính được, doanh thu ít nhất của mỗi cửa hàng một năm là một ngàn lượng! Trong đó có ba từ lâu hai khách điểm, một cửa hàng tơ lụa, hai cửa hàng bán ngọc khí, còn có hai cửa hàng may. Dù cho có kinh doanh không tốt, cũng có khả năng thu vào ít như vậy!

Không biết trước kia trong đầu Mộ Dung Thu đó trong đầu tất cùng là chứa cái thứ gì? Là keo dán? Hay giấm chua lâu năm? Chẳng lẽ không thấy chuyện khác? Nếu như có một ngày, Vũ Văn Mặc bỏ nàng, sợ rằng nàng chỉ có một con đường duy nhất là về nhà nương rồi chờ người nhà chế nhạo!

Vào lúc đang chút tức giận vì sổ sách lộn xộn, Hồng Lăng nhẹ giọng nói: “Vương phi là muốn dùng bạc? Nếu như cần, nô tì có thể đến lĩnh ở phòng thu chi.”

“Không cần.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt một miệng lắc đầu trả lời. Sau đó liền đưa sổ sách của năm cửa hàng có dấu hiệu đang lừa gạt nàng cho Hồng Lăng, phản phó nói: “Ngày mai cho gọi chương quỹ của mấy cửa hàng này đến đây.”

Hồng Lăng kinh ngạc nhường nhường mấy, lập tức đáp: “Vâng.” Sau khi tỉnh lại Vương phi quả nhiên không giống lúc trước, mọi việc đều có chủ kiến, hơn nữa chi bằng một ánh mắt một động tác đã khiến cho người khác không tự chủ được liền tôn trọng. Trong lòng càng thêm chắc chắn, trải qua chuyện của nửa tháng trước Vương phi đã thay đổi.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn cảnh sắc chung quanh, khoe miệng khẽ cong lên, nói với Hồng Lăng rằng: “Chúng ta đến chỗ khác đi dạo một chút.” Mấy ngày nay nàng chỉ ngồi ngầy ngổ trong Mai viên, tuy cảnh sắc tươi đẹp, nhưng nhìn lâu cũng có chút nhàm chán.

“Vâng ạ.”

Sau khi hai người ra khỏi Mai viên, Hồng Lăng đi trước dẫn đường đến hoa viên lớn nhất vương phủ.

Trên đường, Mộ Dung Thu âm thầm đánh giá Hồng Lăng, nàng là nha hoàn hồi môn của Mộ Dung Thu, đi theo bên người của Mộ Dung Thu đã mười năm, mà trong hai năm qua Mộ Dung Thu tính tình bất ổn nên đã nhiều lần làm chuyện hồ đồ, nếu không phải có nha đầu Hồng Lăng phía sau âm thầm thu dọn, thì có lẽ bây giờ Mộ Dung Thu đã bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên đối với Hồng Lăng, sau nửa tháng âm thầm quan sát, nàng cho rằng có thể tin tưởng, về phần nhóm nha hoàn khác trong Mai viên, vẫn còn phải quan sát, dù sao tai mắt quá nhiều, đến cùng những tai mắt đó là của ai, bấy giờ nàng cũng chưa thể xác định được.

Đối với Mộ Dung Thu trước kia, nàng chỉ có thể lắc đầu cười lạnh, làm người quá thất bại, làm nữ nhân càng thất bại! Khó trách Vũ Văn Mặc từ đầu tới cuối không coi nàng ta vào đâu, thật sự là người làm người ta quý không nói a! Bất quá ... Đối với tên Vũ Văn Mặc này, nàng không có gì để nói, đối với nam nhân có tâm thế tự thấp, thân thế và tư tưởng của nàng dĩ nhiên sẽ tự động bài xích, sau này nên tránh tiếp xúc thân mật cùng hắn càng tốt. Về phần khúc mắc tình cảm, tốt nhất là khỏi bàn tới.

Thế nhưng tình huống trước mắt, dường như nếu nàng muốn ở trong vương phủ, nhất định phải bỏ ra ít tâm tư!

Đang lúc suy xét phải trái, bên tai truyền đến tiếng nói của Hồng Lăng: “Vương phi, phía trước có một cái đình, vừa lúc có thể ngồi nghỉ một lát. Trong hồ nước lúc này còn có kim ngư* bơi dạo.”

* : cá vàng

“Àn, đi xem.” Mộ Dung Thu gật đầu, gương mặt nhìn về đình phía trước, càng đi đến gần phía trước thì lại có cảm giác từng cơn gió mát thổi về phía mình.

Ngồi ở trong đình, mắt nhìn lướt qua cũng có thể thấy hồ nước gom sóng lăn tăn. Quả thực như lời của Hồng Lăng, trong hồ nước kim ngư dạo chơi tung tăn, hồ nước trong suốt, màu kim quang từ vảy cá, khoe môi nàng cong lên, nụ cười thanh nhã hiện lên trên môi.

Hồng Lăng đứng ở một chỗ nhìn đến gần ngóc, lúc này Vương phi thật là làm cho người ta không thể rời mắt, rõ ràng vẫn là dung mạo như trước, thế nhưng lại trầm mặc bình tĩnh, ưu nhã khí chất phát ra từ bên trong, còn lúc này nàng đang mặc sam y* màu xanh biếc thủy, váy dài màu xanh biển có thêu hoa cò, lại khoắc lên một yên sa** mỏng xanh thủy cùng màu, tôn lên cơ thể nõn nà khí chất như u lan, càng kiểu mị bảy phần tươi đẹp ba phần. Hồng Lăng nghĩ, nếu Vương gia thấy Vương phi lúc này, nhất định sẽ động lòng.

* : áo lót của nữ nhân xưa (chắc vậy a~ ㄟ)

** : áo lụa mỏng

Nhận thấy được làm mắt của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn sang, cười khẽ một tiếng nói: “Hôm nay bản Vương phi có chỗ nào không đúng sao?”

“Hôm nay Vương phi rất đẹp.” Gờ má liền lên một đám mây đỏ, Hồng Lăng lập tức thu hồi tầm mắt, thành thành thật thật trả lời.

Mộ Dung Thu mỉm cười, tâm tư của Hồng Lăng sao nàng không biết, dù nàng không phải là Mộ Dung Thu trước kia, nhưng hành vi cử chỉ khí chất các phương diện còn lại làm sao giống nhau được! Bất quá cho dù rằng ta nghĩ thế nào, bấy giờ Mộ Dung Thu là nàng, nàng là Mộ Dung Thu, đây đã là chuyện không cách nào sửa được.

Lúc này, từ xa có ba nữ nhân xinh đẹp như hoa, trang phục tỉ mỉ đang đi tới, ba người cười cười nói nói, tiếng cười duyên dáng vang lên không ngừng. Đi theo sau là ba nha hoàn mặc trang phục sắc xanh đậm.

“Vương phi, là Đại phu nhân, Tam phu nhân và Tứ phu nhân.” Hồng Lăng khom người nói khẽ bên tai Mộ Dung Thu. Trong mắt đảo qua một chút lo âu, ba vị phu nhân này so với Nhị phu nhân còn khó đối phó hơn . Trong ngày thường không ít lần âm thầm ngăn cản Vương phi, mà Vương phi tức giận đến mức nào cũng không có cách trị các nàng, dù sao ba người các nàng quá giàu hoạt. Vương phi không có tâm cơ, không thể chối được sau cùng vẫn là người thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt từ hồ nước, nghiêng đầu nhìn đến ba vị nữ tử tư sắc đều như nhau, dù gầy hay đầy đà cũng đều là nữ tử tuyệt sắc. Một người kiều mị, từng tiếng cười nhẹ nhàng nghe rất êm tai. Một tiểu cô nương thanh thuần như tiểu xử nữ, ngược ngồng cúi đầu né tránh tầm mắt của mọi người. Một người đáng người xinh đẹp đầy đặn, tư sắc thượng đẳng, thích lúc đáng người yếu điệu có eo nhỏ.

Ba người theo thứ tự là Đại phu nhân - Đổ Khả, Tam phu nhân - Phương Dung Mai, Tứ phu nhân - Đoạn Đình Vi.

Vừa mới đi qua một khóm cây, các nàng liền thấy Mộ Dung Thu đang ngồi trong đình ngắm cảnh. Trong lòng ba người đồng thời đều cười lạnh, nàng ta vẫn còn tâm tình, còn đến đây ngắm cảnh. Nhận thấy tầm mắt của Mộ Dung Thu lướt qua các nàng, ba người âm thầm mắng một tiếng, không có việc gì thì cứ ngồi trong Mai viên mà ngây ngô đi, hiện tại đến đây làm gì để các nàng phải đến hành lễ. Cả ba cúi đầu miễn cưỡng đi về phía đình.

Nhìn ba người đi tới, bên mới Mộ Dung Thu vẫn tươi cười nhàn nhạt như cũ, Hồng Lăng lại có chút nóng nảy, chỉ sợ mấy vị phu nhân này lại đến khoe khoang bao nhiêu sủng ái của Vương gia đối với họ, đến lúc đó làm cho Vương phi bình tĩnh đến mấy cũng mất đi lý trí.

“Tiện thiếp gặp qua Vương phi.” Ba người đồng thời hướng phía của Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ.

Mộ Dung Thu nhìn sang, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, thầm nghĩ của tên Vương gia này cũng không tệ, tuy ba người đều đã trang điểm tí mĩ, dĩ nhiên trên mặt toàn là son phấn, thế nhưng không thể phủ nhận, người nào cũng là đệ nhất mỹ nhân, cũng khó trách cái tên giống tòa băng sơn Vũ Văn Mặc kia lại nạp các nàng làm thiếp.

“Ba vị muội muội không cần đa lễ, đứng dậy ngồi xuống đi.” Nàng tươi cười thân thiết ôn hòa trả lời.

Ba người đồng thời ngừng đầu liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái, sau khi xác định trên mặt nàng không có biểu tình chua chát, liền kinh ngạc ngồi xuống.

Lúc Đại phu nhân ngồi xuống, rất nhanh nhìn thoáng qua Hồng Lăng đang đứng sau lưng Mộ Dung Thu, lập tức không có biểu hiện gì ngồi xuống.

“Tinh thần Vương phi hôm nay thật tốt, lại đến viện hoa viên ngắm hoa, chỉ bất quá có chút đáng tiếc. Đã nhiều ngày Vương gia không hề ở trong phủ, cho dù có ở đây cả ngày cũng không nhìn thấy Vương gia.” Sau khi Tứ phu nhân xoay nhẹ eo nhỏ, cổ tỉnh hạ giọng nói.

“Vương phi có thể ngồi đây ngắm cảnh, chắc là đã khỏe hẳn rồi. Mấy ngày nay, sợ đi bọn tiện thiếp không đến thăm Vương phi, chủ yếu là vì sợ quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi. Mong vương phi không trách cứ.” Tam phu nhân mở to đôi mắt trong suốt, tư thái ngược ngồng nói.

Đại phu nhân thấy hai người đều mở miệng nói chuyện, nàng tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thu rồi nói: “Mấy ngày nay Thẩm trắc phi cũng đề cập đến chuyện của Vương phi, trong lòng tiện thiếp biết Vương phi không sao, tâm trạng lo lắng mấy ngày nay rốt cuộc cũng được buông xuống.”

Nghe được những lời này của nàng, Tam phu nhân và Tứ phu nhân ngồi chung âm thầm cười lạnh, chẳng lẽ Đổ Khả này lại sợ vương phi? Tổng Tuyết thua thiệt là vì nàng quá mức ngu dốt, thế nhưng các nàng tuyệt đối không mắc sai lầm như vậy. Huống hồ gì tính tình của Vương phi, so với các nàng thì ai có thể hiểu rõ hơn.

Quan trọng nhất, trong lòng Vương gia căn bản không có Vương phi! Hai năm qua Vương gia hoàn toàn không chạm qua nàng ta một chút, các nàng tuy rằng là thiếp nhưng cơ hội nhìn thấy Vương gia còn nhiều hơn! Vương phủ này đều do một tay Trắc phi quản, các nàng cần gì phải sợ! Thẩm trắc phi là người ôn hòa rộng lượng, các nàng chỉ cần lấy lòng Thẩm trắc phi, ngày sau này có con, đối sẽ này con no áo ấm, vĩnh viễn hưởng phần vinh phú quý. Bất quá, chỉ cần còn Vương phi ngày nào, các nàng cũng sẽ không được sống yên ổn!

“Bản Vương phi đã khỏe, làm phiền các người lo lắng.” Mộ Dung Thu cười khẽ đáp lại, tựa như hoàn toàn không thèm để ý ba người các nàng thăm hỏi vào mình mà chăm chọc.

Hồng Lăng thở ra một hơi, rốt cục yên tâm, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Một màn này, thu vào mắt Đại phu nhân - Đổ Khả. Nàng cúi đầu xuống, trông mặt đão một vòng.

“Nghe nói nửa tháng trước Vương gia đến thăm tỷ ty.” Tam phu nhân ngắt thơ hồn nhiên, hình như vô cùng tò mò hỏi.

Mộ Dung Thu gật đầu, sâu trong mắt đen đó lóe lên một tia sáng không người nào có thể thấy rõ, giọng nói êm dịu trả lời: “Đúng vậy, Vương gia cùng Thẩm trắc phi đến thăm hỏi bản Vương phi.”

“Nhưng buổi tối hình như lại nghỉ ngơi trong viện của Thẩm trắc phi. Xem ra ở trong lòng Vương gia, địa vị của Thẩm trắc phi không ai có thể thay thế được.” Tứ phu nhân dùng khăn cheu che miệng, cười duyên nói. Không khó để nghe ra sự ghen tỵ trong giọng nói của nàng.

“Đúng là như thế, bằng không tại sao Vương gia lại đem hết mọi chuyện trong phủ giao cho Thẩm trắc phi xử lý chứ.” Tam phu nhân cười nói. Nhắc tới vương gia và Thẩm trắc phi, lòng của nàng không cảm được lại ảm đau, ở trong lòng của Vương gia, chỉ sợ rằng nàng chỉ là một nò ti làm ảm giương mà thôi.

Bất quá, dù địa vị thấp thế nào, vẫn tốt hơn Vương phi. Trong mắt Vương phi thì thật mong chờ được hầu hạ Vương gia, nhưng cũng chẳng có cơ hội!

Đại phu nhân yên lặng không nói, coi như thất thần suy nghĩ cái gì. Bên cạnh Tam phu nhân đẩy nàng một cái, nàng mới tỉnh thần mà nói: “Trách nhiệm duy nhất của chúng ta là hầu hạ Vương gia thật tốt, những chuyện khác không cần phải vọng tưởng đến.”

Tam phu nhân và Tứ phu nhân sùng sốt, hôm nay Đại phu nhân như thế nào thật lạ!

Chẳng phải Đại phu nhân, ngày cả Vương phi cũng rất lạ. Nhắc tới sự ảm ái giữa Vương gia và Thẩm trắc phi, trên mặt nàng lại không có một chút điểm nào giận dữ, ngược ại còn mang theo ý cười. Nụ cười này thật sự làm lòng người bàng hoàng!

“Đổ muội nói đúng, chức trách của các người chính là hầu hạ Vương gia. Hay nhất có thể vì Vương gia khai chi tâm điệp”. Dù sao ba người các người nhập phủ lâu nhất đã hai năm, còn gần nhất cũng đã hơn nửa năm, đến bây giờ cũng chưa có tin mắng, thì bản Vương phi không truy cứu, nhưng Thẩm trắc phi cùng Vương gia có đồng ý một con mắt nhắm một con mắt không?” Mộ Dung Thu cúi thấp đầu cúi đầu nhìn bàn tay thon dài trắng nõn, giọng nói trầm thấp không chút pháp phông trả lời.

* : tương tự như “Đám chồi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông trường.

Ba người kinh hãi!

Các nàng xuất thân thấp hèn, tuy rằng phụ thân đều là quan viên tại triều, nhưng dù sao các nàng đều xuất thân là thứ nữ! So với thân phận của Vương phi là đích nữ của Đại tướng quân tuyệt đối không bằng, nếu cả đối này Vương phi không có con, chỉ cần không làm ra chuyện gì không tốt, liền tuyệt đối không bị hù, nhưng các nàng lại không giống, chỉ cần Vương gia không còn hứng thú với các nàng, nếu đến đó không có con, tám phần mười là bị đuổi ra vương phủ!

Sắc mặt ba người thay đổi thất thường, vốn định chọc cho Vương phi tức giận để mà đến chọc giận Vương gia, nhưng thật không nghĩ tới chỉ vài câu mà Vương phi đã có thể phản kích lại! Vương phi tuy không truy cùng giết tận, nhưng các nàng lại không có gan khiêu chiến một lần nữa.

Mỗi người trong lòng đều tính toán riêng, trở lại phải bỏ ra số tiền lớn để đại phu xem thật kỹ một chút, bốc thuốc tốt nhất, nhất định phải mau chóng mang thai.

“Các muội sao không nói chuyện? Có phải bản Vương phi vừa rồi nói nặng lời quá hay không? Các muội không cần đề trong lòng. Dù sao ba người các muội đều không phải rất được Vương gia sủng ái sao?” Mộ Dung Thu nét mặt tươi cười như hoa, thần thái hơi nghiêng, trong mắt tràn đầy ý cười dạo qua gương mặt của ba người các nàng, câu nói sau cùng nhẹ nhàng buông xuống từng chữ.

Sùng ái? Nếu so thì sùng ái chỉ nhiều hơn của nàng! Thật ra ba người các nàng trong hai năm chỉ hầu hạ Vương gia tất cả ba bốn lần, nhiều lắm cũng chỉ năm sáu lần!

Nói về sùng ái, ai so được với Thẩm trắc phi?

Ba người sắc sắc thay đổi thất thường, trong lòng liền nảy sinh đồ kỵ với Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu dường như không có phát hiện gì, đưa mắt nhìn về phía trên mặt hồ, nhìn một đám kim ngư tung tăng bơi lội, nghiêng đầu phản phò với Hồng Lăng: “Đi phản phò người lấy chút thức ăn cho kim ngư.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 9

“Vâng.” Hồng Lăng đi ra khỏi đình, gọi hạ nhân chuyển làm ở vườn liền phản phò lệnh của Mộ Dung Thu.

Trong đình ba vị phu nhân cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì.

Sau khi Hồng Lăng quay về nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong hai năm qua đây là lần đầu thấy ba vị phu nhân ủ rũ, mà Vương phi lại có dáng vẻ nhàn nhã ngắm cảnh! Suy nghĩ lại về đoạn đối thoại vừa rồi của Vương phi và các vị phu nhân, nàng thất kinh: thì ra Vương phi nói ra câu đầu tiên, cục diện cuộc nói chuyện đã được xác định! Tư tưởng của các nàng đều bị Vương phi dẫn dắt!

Phản ứng nhanh nhất chính là Đại phu nhân, nâng cau mày nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng không tự chủ được hơi cao: “Vương phi không nghĩ đến vấn đề có con nối dõi sao? Hiện tại Vương phi gả vào vương phủ đã được hai năm. Nhưng đến nay cũng không có tin mừng gì.”

Hai vị phu nhân kia chợt tỉnh lại, Tam phu nhân lập tức tiếp lời nói: “Vương phi trong giọng nói vừa rồi là muốn đem đuổi bọn tiện thiếp khỏi vương phủ sao?”

Từ phu nhân không cam lòng yếu thế, “Mấy người tiện thiếp mỗi thời mỗi khác đều muốn hầu hạ Vương gia thật tốt, tuy rằng vẫn không có mang thai, nhưng là tình hữu khả nguyên*. Vương phi nói như vậy chẳng lẽ trách cứ Thẩm trắc phi độc chiếm sủng ái của Vương gia sao?”

* : ý chỉ về tình thì vẫn có thể tha thứ

Ba người đều chìa mũi nhọn về phía Mộ Dung Thu. Đại phu nhân nhìn Hồng Lăng, thấy đáy mắt nàng có một chút lo lắng, khoe môi âm thầm cười lạnh.

Mộ Dung Thu khẽ nường mày, nét tươi cười trên môi vẫn chưa biến mất, như cũ vẫn nở ra, thong dong bình tĩnh khẽ mở môi dò mòng trả lời: “Ba vị muội muội tựa hồ đã quên mất thân phận của mình. Hôm nay lời nói xúc phạm, bản Vương phi tạm thời không tính toán so đo, nhưng bản Vương phi không phải không xác định lần tới tâm tình có như hôm nay tốt như vậy. Về phần Thẩm trắc phi độc chiếm sủng ái của Vương gia? Đoạn muội về sau chớ có lặp lại, bằng không, bản Vương phi ngày nào đó lỡ miệng, nói với Thẩm trắc phi, chi sự muội không ổn đâu.”

Chậm rãi đứng dậy, lúc chuẩn bị rời khỏi đình, lại xoay người đi tới trước mặt của ba người, thân thể hơi nghiêng, đột nhiên, cười. “Mấy người các muội muội nhất định phải tận tình giúp đỡ nhau, tận tâm tận lực hầu hạ Vương gia, sớm ngày vì Vương gia mà khai chi tán diệp*.” Bản Vương phi ở chỗ này tạ ơn mấy người các muội muội trước.”

* : tương tự như “Đám chổi này lặc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông tông.

Ba người nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, tức giận đến mặt xanh mét. Nhiều lời muốn nói lại bị nghẹn trong cổ họng, lúc muốn thốt cho thoải mái, vài câu nói của Mộ Dung Thu liền khiến các nàng không dám lỡ mồm! Đồng thời phản ứng của Mộ Dung Thu càng làm cho các nàng trở tay không kịp! Trong lúc nhất thời, rơi vào hạ phong. Ba người hai mặt nhìn nhau, âm thầm cắn răng.

“Vương phi chẳng lẽ bị té đến hông đau óc? Thế nào lại như thay đổi thành một người hoàn toàn khác?” Từ phu nhân cắn răng, căm hận nói.

“Trước kia đều là nàng ta bị chọc tức đến đấm ngực dậm chân, khóc lóc om sòm mắng to, nhưng hôm nay lại bình tĩnh như thế! Rất kỳ lạ.” Tam phu nhân chớp mắt hai cái, thanh âm khàn khàn nói.

Đại phu nhân về mặt khẽ biến sắc, trong lòng âm thầm phòng bị, nhìn bóng lưng Hồng Lăng, con ngươi xanh biếc lóe lên ánh sáng

...

“Vương phi, bây giờ là quay về Mai viên sao?” Hồng Lăng nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu khoe môi khẽ cong , gật đầu: “Quay về Mai viên. Bản Vương phi có chút đói bụng. Bữa trưa để phòng bếp làm thêm đồ ăn. Hôm nay tâm tình của bản Vương phi rất tốt.”

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng cao giọng thêm vài phần. Nhìn thấy vương phi không mất đi lý trí, nàng đương nhiên cũng vui vẻ.

Lúc quý ngo, đến lúc dọn bữa, người của phòng bếp đến báo, thức ăn không đủ, buổi trưa không thể cho thêm thức ăn. Hồng Lăng nén giận, Mai viên rõ ràng là có phòng bếp nhỏ, từng tháng Vương phi đều cấp trên năm mươi lượng bạc cho phòng bếp nhỏ để chi dụng, hôm nay Vương phi muốn ăn thêm, nhưng lại không thể cho thêm?

Nhóm bà tử trong phòng bếp nhất định thấy Vương phi không có nắm quyền, nổi lòng tham với năm mươi lượng bạc, muốn tính toán ăn tiền của Vương phi mà!

Để không ảnh hưởng đến tâm tình của Vương phi, trước tiên Hồng Lăng phản phô một nha hoàn khác hầu hạ Vương phi, mà mình thì đích thân đi đến phòng bếp nhỏ.

Sau khi đến phòng bếp nhỏ, sắc mặt của Hồng Lăng càng kém, nhóm bà tử tùm nầm tùm ba nói chuyện phiếm, mà trong lòng, rõ ràng có gá và vệt. Trên thớt còn có thịt heo, rau xanh cũng có tới bốn năm rổ, vậy làm sao không thể có thêm thức ăn? Mấy ngày nay, do đường thương nên mấy ngày nay Vương phi dùng thức ăn như thế nào cũng không chú ý lắm, chi dùng thức ăn nhẹ cho dễ tiêu, kết quả hiện tại tâm tình tốt, muốn ăn nhiều một chút, nhưng những bà tử này lại không đem Vương phi để vào trong mắt!

“Không phải nói không có thức ăn thêm cho Vương phi sao? Vậy thế nào trong phòng bếp lại nhiều đồ ăn như vậy? Chẳng lẽ các vị mụ mụ lừa gạt vương phi?” Hồng Lăng cau mày trầm giọng chất vấn.

Mấy người bà tử nhìn về phía Hồng Lăng đang hưng sư vấn tội, trong mắt các bà dù Hồng Lăng có bất kính, nhưng dù sao Hồng Lăng vẫn là đại nha hoàn của Mai viên, so với thân phận bọn họ dĩ nhiên cao hơn một bậc, nên tất cả đều đứng dậy hành lễ với Hồng Lăng, chường quần phòng bếp nhỏ của Mai viên - Lưu mụ về mặt tươi cười giải thích với Hồng Lăng: “Những thức ăn và thịt này đều là thức ăn của bốn năm ngày tới, nếu như hôm nay thêm thức ăn, như vậy hai ngày nữa sẽ không có thức ăn. Sở dĩ trong khi đó cũng không ai cấp thêm cho chúng ta. Xin Hồng Lăng cô nương giải thích rõ cho Vương phi, không phải là không muốn cấp thêm, mà thực sự là cấp thêm không được. Nếu như Vương phi thật sự muốn ăn thêm, ta có thể đến phòng bếp nhờ Trương mụ.”

Thật ra trong vòng hai năm qua, Vương gia chưa từng tới Mai viên, do vậy các bà cũng chưa từng được ban thưởng, so với nhóm bà tử trong các viện khác, các bà cũng không có thu nhập gì đáng nói, sau lại gian lận hàng tháng lấy năm mươi lượng bạc, giữ lại một nửa đó bên cạnh mình. Hiện tại bạc trong túi đã bỏ vỏ còn chưa nóng, không có khả năng bắt các bà nhả ra.

“Đúng vậy, bên ngoài bây giờ giá cả đồ ăn và thịt đều tăng gấp đôi, thật sự rất khó nấu thêm thức ăn.” Mấy bà tử khác liền vội vàng gật đầu phụ họa nói.

Hồng Lăng mấy cau chặt hơn, mấy vị bà tử hòa nhau nói dối lừa gạt, nàng tuy là đại nha hoàn, nhưng cũng không quán được quá nhiều chuyện, nếu như đem chuyện này làm lớn, sẽ đem phiền phức tới cho Vương phi, nhìn đi nhìn lại mấy vị bà tử không biết sự này, sau khi âm thầm cân nhắc, quyết định chuẩn bị quay về bẩm báo cho Vương phi. “Đã như vậy, ta về trước bẩm báo với Vương phi.” Để lại một câu, liền xoay người rời đi.

Mấy bà tử dựa mặt nhìn nhau, cũng không đem lời nói của Hồng Lăng coi ra gì. Nửa tháng qua Vương phi rất an phận, chắc sợ không muốn chọc giận Vương gia. Hiện có chút việc nhỏ như vậy, Vương phi chắc cũng không muốn chuyện bé xé ra to!

Huống hồ quân sự hiện tại vẫn là Thẩm trắc phi! Mấy bà tử này có chỗ dựa nên không cần sợ.

Lúc này Mộ Dung Thu đang ở trong phòng chuẩn bị dùng cơm trưa, nhưng đợi khi hạ nhân mang thức ăn dâng lên, nâng cau mày, không phải đã phản phô Hồng Lăng gọi thêm vài món sao? Vết thương trên đầu đã khỏi rồi, những thức ăn chay này ăn hoài cũng có chút nhàm chán, nghĩ là sẽ được ăn những món khác, thế tại sao vẫn dọn những thức ăn này?

“Chỉ có những thức ăn này sao?” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn về phía của nha hoàn đang mang thức ăn lên hỏi.

Nha hoàn kia lập tức nói: “Đúng vậy, Vương phi.”

Mộ Dung Thu hai tròng mắt khép hờ, lúc đang muốn hỏi kỹ, Hồng Lăng cúi thấp đầu đi đến.

“Vương phi, bữa trưa không có thêm thức ăn.” Hồng Lăng cúi đầu trầm giọng nói.

“A?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 10

“Quân sự phòng bếp nhỏ nói bạc thiếu dùng, thức ăn phải trữ cho mấy ngày tới, vì vậy không có cách nào thêm thức ăn. Vương phi muốn ăn gì, nô ti đến phòng bếp chính gọi đầu bếp làm cho người.” Hồng Lăng cúi đầu thấp giọng nói. Kỳ thực trên đường trở về, nàng nghĩ không nên bẩm báo việc này cho Vương phi, nhưng mà nếu không bẩm báo, nàng cũng không biết dùng có gì để giải thích, cho nên chỉ có thể chọn cách nói thật.

Nghe xong đầu đuôi, Mộ Dung Thu cũng biết là chuyện gì xảy ra, liếc nhìn vài món ăn đậm bạc như chay trên bàn, thanh âm bình thản phân phó: “Trước tiên là dùng cơm đi. Buổi trưa qua đi, người đi gọi quân sự phòng bếp tới đây.”

Người hiện bị người ức hiếp, cái đầu họ này thật đúng. Chỉ là mấy bà tử đều của phòng bếp nhỏ thuộc Mai viên mà cũng muốn cười ở trên đầu của nàng mà làm mưa làm gió, nghe thực là nực cười!

Sắc mặt như thường dùng cơm trưa, trong miệng nhai rau dưa, lòng lại cười lạnh một tiếng, coi như ăn rau xanh không có thuốc trừ sâu đi, vừa khỏe mạnh, vừa giảm béo! Về phần những thứ khác, sau khi ăn no rồi sẽ tính!

“Vâng ạ.”

Bữa trưa qua đi.

Mộ Dung Thu dựa vào trên ghế nằm, ánh nắng sau buổi trưa xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, lười biếng nhắm mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên cười mỉm, cả người lộ ra hơi thở nhu hòa.

Cúi đầu đứng ở phía dưới cách mười thước Lưu mụ nom nớp lo sợ, bà ta đứng ở chỗ này khoảng hai khắc*, mà Vương phi lại cứ không nói một câu! Kỳ thực khi Hồng Lăng đến thông báo, bà ta cũng đã đoán được Vương phi tại sao tìm mình,

bất quá, bà ta cũng không thể không lo lắng, cũng đã đứng lâu như vậy, Vương phi lại cứ nhắm mắt không nói gì đến bà! Đến tốt cùng là đang có chủ ý gì, bà ta nhìn cũng không thấu, tâm khỏi thấp thỏm không yên.

* : chắc khoảng hai tiếng

“Có cái gì muốn nói sao?” Mộ Dung Thu mở mắt lơ mơ, nhìn Lưu mụ giọng nói lạnh như băng hỏi

Lưu mụ sững sốt, lắc đầu trả lời: “Là Vương phi gọi nó tí tới, nó tí thật không biết Vương phi gọi nó tí đến là ý gì.” Trong lòng lại thầm mắng một tiếng: Chỉ là một Vương phi thất sủng, hạ nhân trong phủ có ai đem nặng để vào trong mắt ! Bấy giờ còn chắt vắn bà đây, hừ!

“Ngà?” Mộ Dung Thu khẽ nhếch môi, tươi cười xán lạn.

Nụ cười này thật nhìn không thấu, mao cốt từng nhiên*. Lưu mụ thầm cắn chặt răng, dĩ nhiên theo bản năng lại lui về hai bước.

* : sợ tới sồn tóc gáy (ta thấy giữ nguyên văn hay hơn a~)

Đột nhiên, nét tươi cười của nàng biến mất, trong đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, trầm giọng nói: “Nếu Lưu mụ lớn tuổi không nhớ được, như vậy để bản Vương phi thay Lưu mụ hào hào nói đi.”

Lưu mụ chẳng biết vì sao, trong ngực tím đập thình thịch, luôn cảm thấy lời nói của Vương phi có hàm ý khác.

“Hàng tháng bản Vương phi đều cấp cho phòng bếp nhỏ năm mươi lượng bạc, số bạc này có thể dùng để sinh hoạt trong hai năm của một gia đình bình thường. Hơn nữa mỗi bữa đều có thể ăn thịt gà và vịt. Nhưng vì cái gì, lúc bản Vương phi ở Mai viên, Lưu mụ - chương quân phòng bếp nhỏ, dĩ nhiên mỗi tháng năm mươi lượng bạc chỉ có thể cấp cho ta thức ăn chay? Muốn ăn thêm, ăn thịt heo cũng không được?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

Chỉ là một quân sự phòng bếp nhỏ lại muốn làm xằng bậy ngay dưới mắt của nàng, không phải là không đem nàng xem ra gì sao! Nàng - Mộ Dung Thu, kiếp trước không phải là một người chủ dễ chọc, kiếp này nàng càng không phải là một người chủ có thể dễ bị bất kỳ người nào chà đạp!

“Vương phi! Đáng là năm mươi lượng bạc có thể cung cấp sinh hoạt cho một nhà bình thường trong hai năm, nhưng Mai viên của chúng ta ngoại trừ Vương phi còn có rất nhiều nha hoàn bà tử, năm mươi lượng bạc cũng chỉ đủ dùng thôi. Nó tí chương quân Mai viên hai năm qua, vẫn luôn tận tâm tận lực, dù bạc không đủ dùng, cũng chưa một lần dám đề cập với Vương phi. Vốn nghĩ Vương phi cũng có nhiều chuyện phiền lòng, cũng không dám đem việc nói này nói với Vương phi. Nghĩ không ra hôm nay nó tí nhất thời sơ sót, nhưng lại khiến Vương phi nổi lên lòng nghi ngờ.” Lưu mụ cúi đầu trấn định trả lời.

Bà ta ở Vương phủ đã hơn mười năm, đã có tính toán rõ ràng, đương nhiên bà ta biết tâm tư của Vương phi là gì, mà do đó bà ta cũng đã sớm nghĩ ra lí do thoái thác. Dù sao Vương phi cũng chưa từng quân sự, trong chuyện này chắc chắn Vương phi cần bản cũng không nắm được. Có thể đi qua được chuyện này, bà ta có thể từ tay của Vương phi lấy thêm được nhiều bạc nữa!

Thật là một bà tử nhanh nhẹn nhanh miệng xảo quyệt! Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh, trên mặt bất động thanh sắc*, nhủ mày, nhân nhạ trả lời: “Ngà? Hóa ra chuyện này là như vậy a. Xem ra là Vương phi ta thật nóng cạn.”

* : không có biểu hiện gì trên mặt

Lưu mụ cười không ngừng gật đầu: “Việc này cũng chỉ là vài việc vặt, Vương phi không biết là đương nhiên.”

“Như vậy nếu sau này bản Vương phi muốn ăn thêm vài món, chắc cũng cần phải cấp thêm cho Lưu mụ vài lượng bạc?” Mộ Dung Thu hạ thấp tầm mắt, dùng khăn thủ chậm chậm lau khóe môi, cười hỏi lại.

“Nếu Vương phi muốn ăn thêm vài món, nó tí nhất định làm. Bất quá...” Bỗng nhiên giọng điệu Lưu mụ hơi ngập ngừng, sau đó nói tiếp: “Bất quá cần thêm chút ngân lượng.”

“Ngà? Vậy còn cần thêm bao nhiêu ngân lượng?”

Trong đầu Lưu mụ lúc này đều bị chiếm đoạt bởi ánh sáng của những lượng bạc , tròng mắt chuyển động không ngừng, tuy rằng trong mắt có chút hoài nghi tại sao Vương phi lại dễ nói chuyện như vậy, nhưng nghi ngờ cũng chỉ là trong một cái nháy mắt, dù sao hơn nửa tháng qua, về kiểu ngạo của Vương phi giảm không ít. Cũng không cần suy nghĩ nhiều. Lúc này trước mắt bà là phải tính toán lấy thêm bao nhiêu bạc cho tốt. Cuối cùng cúi đầu khom lưng, cười hi hi trả lời: “Lại thêm năm mươi lượng là đủ rồi.”

Đang đứng ở một bên Hồng Lăng quạt cho Mộ Dung Thu vừa nghe, nhủ nhủ mày, còn muốn thêm năm mươi lượng bạc, Lưu mụ này lòng tham cũng thật lớn! Bất quá, Hồng Lăng có chút kinh ngạc, hiện giờ sao Vương phi nói chuyện tốt như vậy?

Mộ Dung Thu cúi đầu tựa hồ như đang trầm tư.

Lưu mụ trong lòng nhảy múa, vô cùng kích động. Nếu như thêm năm mươi lượng bạc, chẳng phải tất cả số bạc này đều rơi vào túi của bà, bất quá chẳng còn bao lâu, bà liền có thể vì nữ nhi của mình mà mua đồ cưới.

“Đã như vậy, Hồng Lăng, người dẫn theo Lưu mụ đến gặp Thẩm trắc phi. Đem bảo báo với Thẩm trắc phi việc hàng tháng phòng bếp nhỏ cần thêm ngân lượng, nếu như mỗi tháng năm mươi lượng không đủ, thì đề cho Thẩm trắc phi nhìn tình huống này rồi cấp thêm một ít. Bản Vương phi ngày nào cũng ăn rau xanh thật sự rất ngán. Được rồi, hỏi lại Thẩm trắc phi, hạ nhân của Mai viên chỉ tiêu không đủ dùng đều trừ đi tiền tiêu vặt của bản Vương phi sao? Bản Vương phi không rõ việc này, trước đây thời gian ở Tướng quân phủ, mỗi chi tiêu của hạ nhân trong viện đều không phải do chủ tử cấp, mà là do Tướng quân phụ trách chi tiêu. Dù sao bản Vương phi không có năm quyền, hay là quy củ của vương phủ không giống của Tướng quân phủ.” Sau khi Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên, liếc nghiêng đầu nhìn về phía của Hồng Lăng đang đứng ở một bên lo lắng, vừa cười vừa phản phô nói.

Hồng Lăng mờ to hai mắt, trong lòng vô tay trăm trổ khen ngợi, thì ra là Lưu mụ bị Vương phi giải bày! Hiện nay Thẩm trắc phi nắm quyền ở vương phủ, việc này tốt nhất là để Thẩm trắc phi giải quyết! Vương phi lại tránh được khuất khe với hạ nhân để tránh hạ thấp thanh danh của người. Cũng có thể trừng trị Lưu mụ tốt một chút.

Cái này gọi là không cần tốn sức đã giải quyết được phiền phức! Dù sao nàng không quen nhìn phong cách hành sự của Lưu mụ, bà ta nghĩ có thể lừa gạt được Vương phi? Cũng muốn lừa gạt chủ tử, cũng không biết hầu hạ chủ tử tận lực, cũng nên trừng trị Lưu mụ!

Lưu mụ kinh sợ đứng ở tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, nói thế nào lại có thể liên quan đến Thẩm trắc phi? Vương phi không có năm quyền, nhưng Thẩm trắc phi lại nắm quyền a! Nếu như đến tai của đến Thẩm trắc phi, vậy việc bà ta mỗi tháng đem hơn năm mươi lượng bạc bỏ túi nhất định sẽ lộ ra! Nếu như là thế này, Thẩm trắc phi chắc chắn sẽ không tha cho bà ta dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Tuy rằng Thẩm trắc phi là người khá ôn hòa, thế nhưng trong vương phủ quý cù sâu nghiêm, chắc chắn sẽ trừng trị bà! Trong lòng Lưu mụ vô cùng hoang mang, vừa nảy những lí do thoái thác đều dùng lừa bịp Vương phi! Tuyệt đối không thể cho Thẩm trắc phi biết!

“Sao vẫn chưa đứng dậy? Lui xuống đi, bản Vương phi muốn nghỉ ngơi một lát.” Mộ Dung Thu phất phất tay, không nhìn tới gương mặt của Lưu mụ bởi vì kinh hãi mà trắng bệch. Nếu dám làm, sẽ có dùng gì gánh chịu hậu quả!

Hồng Lăng lập tức đem quạt đặt ở một bên, cúi người đối với Mộ Dung Thu nói rằng: “Nó tí cùng Lưu mụ xin được cáo lui trước. Một lát đi ra, nó tí gọi Tiểu Nguyệt đến hầu hạ Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Lúc này Lưu mụ đang có chút thất thần lên phản ứng lại, lập tức phích xuống quỳ trên mặt đất, dùng ống tay áo lau nước mắt nói rằng: “Xin Vương phi thứ tội! Là nó tí to gan, muốn lừa gạt Vương phi. Kỳ thực hàng tháng năm mươi lượng bạc đã đủ dùng. Thức ăn của nhóm nha hoàn bà tử Mai viên đều do phòng bếp chính của vương phủ cung cấp. Là tháng này nó tí coi số sách không tốt, cho nên mới bị sơ suất! Xin Vương phi thứ tội! Sau này nó tí nhất định sẽ tận tâm tận lực, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này lần nữa, Vương phi muốn thêm thức ăn, nó tí nhất định sẽ vì Vương phi mà đích thân xuống phòng bếp nấu nấu thêm!”

Vô luận bằng bất cứ giá nào bà cũng không thể đi gặp Thẩm trắc phi, chỉ cần Thẩm trắc phi xử lí chắc chắn mọi việc đều bại lộ, đến lúc đó bà chỉ có thể là bị đuổi ra khỏi phủ! Cái này không thể được, trong vương phủ này bà ta vẫn còn hai khuê nữ*.

* : con gái

“Ngà? Vậy là lỗi tại của bản Vương phi không có xảy ra vấn đề gì chứ. Nếu từng tháng năm mươi lượng bạc đủ dùng, vậy tại sao hai năm qua thức ăn của bản Vương phi còn kém hơn so với các tiểu thiếp của Bắc viên vậy chứ? Không lẽ hai năm qua Lưu mụ đều thất trách sao? Đã như vậy, xem ra Lưu mụ cần phải cho bản Vương phi một câu trả lời.” Mộ Dung Thu lời biếng mồm mắt, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Lưu mụ, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, thân thể Lưu mụ mềm nhũn, lập tức ngã xuống mặt đất, trong lúc đó muốn nói lời phản bác nhưng là nghĩ không ra.

“Hồng Lăng, Bốn vương phi mệt rồi, mấy việc này không phải đều do Thẩm trắc phi giải quyết sao? Dẫn Lưu mụ đi gặp Thẩm trắc phi đi! Ngà, được rồi, nói với Thẩm trắc phi một tiếng. Lưu mụ bản Vương phi không dám dùng nữa, về phần tàn quân sự phòng bếp nhỏ của Mai viên, bản Vương phi tự chọn lựa. Về những việc khác, để Thẩm trắc phi tùy ý xử lí.” Mộ Dung Thu lạnh nhạt phản phô. Sau đó lại nhắm mắt, có lần đầu sẽ có lần sau, Lưu mụ này có gan lừa gạt nàng hai năm, như vậy giữ lại Lưu mụ ở Mai viên là tại họa! Người như thế cũng không thể giữ lại để nàng dùng.

Hồng Lăng đáp một tiếng, đỡ thân thể đã xụi lỵ của Lưu mụ ra ngoài.

Sau khi đứng lên Lưu mụ như trong mộng tỉnh lại, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, thế nào chỉ trong nháy mắt liền có thể biến thành người như thế này? Sau khi nói chuyện với Vương phi bà ta đã mất đi hi vọng, nhất định Vương phi không bỏ qua

một cách dễ dàng cho bà!

Âm thầm hung hăng liếc mắt về phía của Mộ Dung Thư đang nhắm mắt nghỉ ngơi, theo một chủ tử vô dụng, chỉ bất quá lấy của nàng ta chút bạc, lại không buông tha cho bà! Bất quá chỉ phạm vào một sai lầm không lớn. Bà ta đã ở trong vương phủ mười năm chắc sẽ không sao.

Mặc dù trong lòng rất căm hận, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể káo đảo đi ra ngoài. Sau cùng đem mọi hi vọng đặt trên người của Thẩm trắc phi, hi vọng Thẩm trắc phi nhân từ có thể xử lí bà ta nhẹ tay một chút.

Sau nửa canh giờ, Hồng Lăng từ Trúc viên của Thẩm trắc phi trở về.

“Hồi Vương phi, Thẩm trắc phi đem Lưu mụ ra đánh hai mươi đại bần, sau đó đuổi khỏi vương phủ.” Hồng Lăng cúi đầu bẩm báo lại. Đối với kết quả này, có chút ngoài ý muốn của nàng. Vốn tưởng rằng Thẩm trắc phi nhân từ, nhất định sẽ tha cho Lưu mụ, nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại phạt nặng như vậy.

Sau khi việc này trong vương phủ truyền ra, nhưng không ai nói Vương phi cái gì cả, tất cả hạ nhân đều chỉ Lưu mụ là ngu ngốc. Hạ nhân trong Mai viên có tâm tư khác cũng không dám làm bất cứ động tác gì.

“Ân, hai ngày này phòng bếp nhỏ cứ do người quản lí, nhìn xem bên cạnh mình người nào có thể tin được, liền suy xét làm cho làm quán sự đi.” Mộ Dung Thư nhàn nhạt đáp lại. Thẩm trắc phi sẽ xử phạt như thế nào, nàng đã sớm dự đoán trước, tuyệt đối không có khả năng phạt Lưu mụ quá nhẹ tay, dù sao việc này, hạ nhân mà dám can đảm lừa gạt chủ tử, không đem chủ tử coi vào đâu, nếu là truyền ra ngoài, nàng ta chính là thất trách.

Nàng tin tưởng, Thẩm trắc phi đương nhiên không muốn có một cái danh tiếng như vậy. Hơn nữa, cũng không muốn bôi vôi vì nhò mà mất lớn, đem quyền lợi giao cho kẻ khác! Trong chốn nhà cao cửa rộng này, lại đầy rẫy tâm cơ thủ đoạn, vậy mà Thẩm trắc phi lại có thể nắm quyền, còn có được sủng ái của Vũ Văn Mặc, quả nhiên là một nhân vật khó có thể không khiến người ta xem thường!

“Lúc nọ ti đem Lưu mụ đến Trúc viên để gặp Thẩm trắc phi, Vương gia cũng ở đó. Lúc đó tuy rằng Vương gia không có bất kỳ biểu hiện gì, bất quá, nô tỳ sợ, chuyện này có thể chọc giận Vương gia.” Sau do dự một hồi, Hồng Lăng đem lo lắng trong lòng nói ra. Lúc thấy Vương gia ở viện của Thẩm trắc phi, trong lòng nàng kinh ngạc không thôi, ban ngày Vương gia rất ít khi ở trong vương phủ, thế nhưng hôm nay lại có mặt trong phủ? Hơn nữa còn ở Trúc viên của Thẩm trắc phi? Xem ra, Thẩm trắc phi càng ngày càng được Vương gia sủng ái.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư hơi nhíu mày: “Vương gia có ở đó hay không thì có liên quan gì đến chuyện này?” Vũ Văn Mặc cũng nàng không có chút liên quan gì. Bất quá, nếu hẳn đang muốn che chở cho Thẩm trắc phi, tức giận Lưu mụ người của nàng quay rầy thế giới ngọt ngào của hai người bọn họ, nàng cũng không có cách nào, gần liền gần đi, người hiện đại như nàng cần bán không có thời gian đi quan tâm một tên nam nhân mà nàng không hề yêu.

Hồng Lăng đáp một tiếng rồi thôi, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, nàng cảm giác hôm nay Vương gia nghe chuyện của Vương phi, cũng không thờ ơ như trước, còn hơi giống như có chút lưu tâm với chuyện tình của Lưu mụ, còn ở một bên nói một câu, hay chính là vì câu nói kia, cho nên Thẩm trắc phi mới ra tay trừng phạt Lưu mụ nặng một phen.

Bất quá, Vương phi có vẻ như không hề quan tâm Vương gia? Xem ra trải qua thời gian dài, cũng đem tình cảm trong lòng đối với Vương gia buông xuôi rồi.

“Hồng Lăng, hương thơm trên người người rất dễ chịu, hình như là một loài hoa, cùng mùi son phấn rất là khác nhau. Nghe thật tươi mát.” Mộ Dung Thư mặt mày tươi tắn, cười hỏi.

Hồng Lăng phục hồi lại tinh thần, tươi cười đem hà bao* bên hông lấy xuống đưa cho Mộ Dung Thư, “Đây là hà bao nô tỳ trong lúc nhàn rỗi tự thêu, bên trong chứa lá bạc hà. Hương thơm của bạc hà vốn rất tươi mát, bởi vì hương thơm quá nhẹ, cho nên hầu hết tất cả các nữ tử đều không thích.”

* : túi hương của nữ tử hồi xưa (ví dụ như ta thêu cái túi nhỏ có mấy cái hoa mai xong rồi ta bỏ mấy cái bông búp vô cho thơm a~)

Mộ Dung Thư cầm bầu bao nhìn đảo qua một vòng, phía trên hà bao có mấy đóa hoa được thêu rất đẹp mắt, nghĩ không ra Hồng Lăng khéo tay như vậy, lập tức mang theo một tia vui vẻ nói: “Hồng Lăng, người có thể vì ta thêu một cái hà bao? Bên trong cũng cho ta chút bạc hà.” So với những loài hoa có hương quá nồng, nàng thật ra vẫn thích hương thơm của bạc hà hơn.

“Nếu Vương phi thích, nô tì liền thêu cho người. Bất quá trong một lát không có ngay được, sợ rằng chắc phải tốn một hai ngày.” Hồng Lăng cười trả lời.

Mộ Dung Thư gật đầu: “Ân, không cần phải gấp, đừng thêu vào buổi tối, ánh sáng nên quá mờ, rất dễ hại mắt.” Đối với việc những việc thêu này nàng đánh bó tay, chuyện này cứ từ từ cũng được.

“Dạ, vương phi.” Hồng Lăng chớp mắt hai cái, trong lòng đột nhiên đột nhiên có một tia ảm áp. Đây là lần đầu tiên Vương phi quan tâm nàng. Là quan tâm mọi hạ nhân như nàng.

Trúc viên.

“Trắc phi, Vương gia sao lại bỗng nhiên rời đi? Nghe nha đầu bên ngoài nói, Vương gia đến Mai viên. Có khi nào Vương gia đêm nay sẽ ở Mai viên nghỉ ngơi không?” Tú Ngọc lo lắng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Trong hai năm qua, Vương gia chỉ nghỉ tại phòng của Vương phi duy nhất có một lần, đó là vào đêm tân hôn. Nhưng hôm nay, Vương gia rõ ràng là dùng cả buổi chiều chơi cờ vầy cùng Thẩm trắc phi, cùng dùng xong bữa tối tại Trúc viên thế nhưng lại nghỉ ngơi ở Mai Viên?

Thẩm trắc phi lặng im không nói, ngẩng đầu nhìn y phục ngoài còn để trên đầu giường, lúc hẳn rời đi đã quên mặc, hẳn chưa từng như vậy, hôm nay hẳn đúng là hơi khác thường.

Trong lòng hơi lo lắng, lẽ nào hẳn động tâm với Mộ Dung Thư?

Nàng lắc đầu, sẽ không, hẳn sẽ không. Nàng hiểu hẳn, Mộ Dung Thư không phải là loại nữ tử hẳn thích, hẳn thích chính là nữ tử ôn nhu hiền thực.

Nhưng, những ngày gần đây Mộ Dung Thư có chút thay đổi, chẳng lẽ điểm ấy lại hấp dẫn hẳn?

“Có phải hay không phải vì chuyện của Lưu mụ, Vương gia có chút bất mãn?” Tú Ngọc suy đoán nói.

Thẩm trắc phi nhướng mày, hai mắt sáng ngời, nhưng chẳng bao lâu, trong mắt lại có chút tia lo lắng hiện lên: “Chẳng lẽ Vương gia là trách ta quản lý vương phủ không tốt, nên mới xảy ra chuyện hạ nhân lừa gạt chủ tử.” Kỳ thực trước đây nàng cũng đã biết việc này của Mai viên, nhưng cũng không có đi quản, dù sao nàng là vì tâm tư riêng của mình. Hôm nay đã hồi hận, nếu nàng nắm quyền, nên sớm xử lí tốt việc này, không để cho hôm nay Mộ Dung Thư thừa cơ chiếm ưu thế.

“Sẽ không, vừa rồi Vương gia một chút tức giận cũng không có. Trắc phi không nên quá lo lắng.” Tú Ngọc thấy khóe mi Thẩm trắc phi có nét ưu sầu, lập tức khuyên giải nói.

Nghe vậy, nét ưu sầu trên mặt Thẩm trắc phi cũng không giảm bớt, ngược lại còn còn tăng lên nhiều hơn. Cuối cùng cũng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau khi bốn thị thiếp trong Bắc viên biết tin đêm nay Vương gia sẽ nghỉ tại Mai viên, không ai dám tin, lập tức cho người trong viện đi thăm dò đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, Vương gia đến Mai viên là muốn sủng ái Vương phi, hay còn nguyên nhân khác?

Người được phái đi tới tới lui lui cũng không có chút tin tức. Bốn vị phu nhân không khỏi đều hoảng hốt, nếu như Vương phi lấy được sủng ái, như vậy những ngày kế tiếp của các nàng nhất định là không dễ chịu! Thấp thỏm không yên nên bốn người cuối cùng phải ngồi lại, một bên dùng trà, một bên đợi tới sáng mai. Chỉ cần đến ngày mai, các nàng đều sẽ biết chuyện gì xảy ra.

“Lúc này chúng ta lo lắng như thế, trong lòng Thẩm trắc phi chắc chắc cũng không chịu nổi đâu.” Đại phu nhân dùng khăn thủu chấm chút nước trà ở khóe môi, thản nhiên nói. Rõ ràng Vương gia cả ngày đều ở cùng Thẩm trắc phi, không ngờ sau bữa cơm chiều, Vương gia lại đến chỗ của Vương phi.

Ba người còn lại nhìn nhau, Tam phu nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, nên lo lắng cũng không phải chỉ có mấy người chúng ta. Nếu đến lúc đó Vương phi lại được sủng ái, chúng ta chỉ cần thận trọng trong lời nói và việc làm, thì cũng không có chuyện gì.”

“Ân, Tam muội nói rất đúng.” Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân gật đầu phụ họa. Tứ phu nhân chớp đôi mắt quyền rũ hai cái, trong lòng vạn lần không cam lòng. Sau khi cần nhẹ môi, cũng theo các nàng nói chuyện phiếm, chờ tin tức ngày mai.

Mai viên

Mộ Dung Thư dùng xong cơm chiều, sau khi uống một ly trà, liền ở trong sân đi một vòng để tiêu thực.

Đến khi trời tối hẳn, trăng đã hiện lên trên không, thì liền cùng Hồng Lăng quay về phòng.

“Vương phi, có phải chúng ta có nên chọn thêm hai đại nha hoàn hay không?” Hồng Lăng đang sửa soạn giường, nhẹ giọng đối với Mộ Dung Thư nói.

Chọn thêm đại nha hoàn? Màu quang của Mộ Dung Thư lóe sáng, theo lẽ bình thường thì bên cạnh Vương phi phải có bốn đại nha hoàn hầu hạ, nhưng trong vòng hai năm nhập phủ, Mộ Dung Thư bởi vì ghen tị với dung mạo của ba đại nha hoàn kia, sợ ba người dùng nhan sắc quyến rũ Vũ Văn Mặc, liền tìm cách đuổi ra khỏi phủ, sau vẫn không tuyển thêm đại nha hoàn, chỉ để một mình Hồng Lăng hầu hạ bên cạnh.

Hôm nay mới nghĩ đến Hồng Lăng chỉ có một người nên năng lực cũng có hạn, cũng có rất nhiều chuyện nàng ấy không quản được, hiện nay phòng bếp nhỏ tạm thời cũng cần nàng ấy quản lý, sau khi trầm tư nửa khắc*, trả lời: “Mấy người nha hoàn bên ngoài, người sơ với bản Vương phi đương nhiên hiểu rõ hơn, tìm ba người có năng lực còn có thể tin được, nâng lên thành đại nha hoàn đi.”

* : khoảng nửa giây

“Mấy nha đầu này dung mạo cũng không tệ, Vương phi...” Hồng Lăng có chút do dự, ba nha đầu trước kia bị đuổi ra khỏi vương phủ đều có dung mạo thanh lệ, nên mới thành bệnh trong lòng của Vương phi, lúc này việc chọn đại nha hoàn không thể khinh suất, nếu như khiến Vương phi không hài lòng, chẳng phải đã hại mấy vị cô nương này sao.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không khỏi có chút buồn cười, nàng gật đầu trả lời: “Dung mạo không quan trọng, chi cần là người hiểu chuyện và an phận liên có thể. Những người chuyên gây chuyện đừng nhắc tới. Nếu người khó xử, chờ sau khi ngày mai bản Vương phi giải quyết xong chuyện của mấy cửa hàng, người gọi các nha hoàn đó vào đây, bản Vương phi tự chọn là được.” Sợ rằng chuyện trước kia đã trở thành bóng ma trong lòng của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu trước kia thật đáng thương, một người nam nhân nếu muốn ăn vụng, người có thể phòng được sao? Còn chưa thấy mình tự chuốc khổ!

“Vương phi không sợ các nha đầu này có tâm tư khác trong lòng sao?” Hồng Lăng đang trái chân chột ngừng tay, nói ra nghi ngờ trong lòng. Nàng cũng là vì Vương phi mà lo lắng, nếu đến lúc đó nha hoàn của Vương phi bỏ lên giường của Vương gia, như vậy, khẳng định là lại có không có ít thì phi

Mộ Dung Thu phi cười ra tiếng, lắc đầu khẽ nói: “Nếu là có, bản Vương phi phòng được sao? Huống hồ việc này cũng không phải bản Vương phi có thể làm chủ! Vương gia muốn nữ nhân nào, bản Vương phi còn có thể ngăn cản? Dù cho Vương gia muốn người, bản Vương phi cũng phải chấp nhận!

“Vương phi! Nó thì không có những ý nghĩ như vậy!” Hồng Lăng hoảng sợ lập tức quý xuống đất thể hiện tâm ý, nàng đối với Vương gia không có một chút tâm tư nào không nên. Nàng chỉ muốn sau này có thể gả cho một người bình thường làm thế, dù cuộc sống có nghèo khó, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với thân phận của một nha đầu thông phòng trong vương phủ nhiều. “Nó thì biết thân phận của mình, thậm chí phải hầu hạ Vương phi thật tốt, không dám có tâm tư trèo cao.”

“Nha đầu ngốc. Người là hạ người gì, bản Vương phi còn không biết sao? Trong vương phủ cũng chỉ có mình người là đem Vương phi ta đặt vào trong lòng người. Mấy năm qua người tận tâm hầu hạ bản Vương phi, bản Vương phi đều ghi tạc trong lòng, chắc chắn sẽ vì người mà chuẩn bị của hồi môn, còn tìm cho người một mối hôn sự thật tốt. Huống hồ, huê chất lan tâm như người, hẳn đã quá rõ ràng, cùng nhiều nữ nhân hầu hạ một nam nhân, chắc chắn sẽ rất đau khổ, cuộc sống cũng không tốt gì. Ngày sau bản Vương phi sẽ cấp thật nhiều đồ cưới để gia đình chồng của người phải vị nể mà người ở gia đình chồng cũng có thể ngẩng cao đầu mà sống.” Mộ Dung Thu ôn nhu nói. Trong khoảng thời gian này vẫn chỉ có Hồng Lăng là bên cạnh nàng, giúp nàng xử lý rất là nhiều việc lộn xộn, tất cả đều là nghĩ cho nàng.

Nàng đối đãi dịch nhân sẽ không chút nương tay, thế nhưng đối với người của mình, tuyệt đối sẽ cấp những thứ tốt nhất!

Hồng Lăng vẫn mãi phẩm hồng*, nàng không ngờ vị trí của mình trong lòng Vương phi lại quan trọng như vậy, tuy rằng trong hai năm qua thỉnh thoảng Vương phi đối với nàng cũng có nghiêm khắc, thế nhưng đối với nàng vẫn là tín nhiệm, bây giờ còn đang vì nàng mà âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, nàng làm sao có thể không cảm động. Âm thầm quyết định, ngày sau đối với Vương phi càng trung thành, nhất định không làm vương phi thất vọng.

: khúc rồi đó

“Vương phi người tốt như vậy, Vương gia sao lại không nhìn thấy?” Hồng Lăng lau lệ trên mặt, thấp giọng thở dài.

“Chuyện này không có cách nào cưỡng cầu.” Mộ Dung Thu cười trả lời. Nàng đối với Vũ Văn Mặc hoàn toàn không có cảm giác gì, hẳn để ý hay không để ý thì cũng không liên quan đến nàng. Nàng không có tâm tư để quân, cũng sẽ không lãng phí tinh thần ở trên người của hắn.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng vang, chỉ nghe nha hoàn canh cửa hô: “Vương gia vạn phúc.”

“Vương phi ở trong phòng, lúc này chắc vẫn chưa nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn vào phòng, trong phòng nền vẫn còn đốt, trên cửa sổ phản chiếu một bóng người hoạt bát. Con người lóe lóe.

Trong phòng, Mộ Dung Thu và Hồng Lăng cùng sùng sốt. Vũ Văn Mặc tới?

Hồng Lăng một trận mừng rỡ: “Vương phi, Vương gia tới.” Đây là lần đầu trong hai năm qua, nghĩ không ra đêm nay Vương gia lại đến đây.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy, Vũ Văn Mặc tại sao lại tới? Hắn tới làm gì? Không lẽ là muốn cùng nàng hoan ái*? Nhưng nghĩ lại, không đúng, không có khả năng, căn cứ vào thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu trong quá khứ, đã nói lên hắn không hề quan tâm đến Mộ Dung Thu, như vậy đêm nay hắn đến làm cái gì? Bỗng nhiên lại nghĩ đến lúc chiều Hồng Lăng hỏi bản nàng, có nhắc một câu về Vũ Văn Mặc. Lúc đó Vũ Văn Mặc cũng ở đó, lẽ nào Vũ Văn Mặc đến đây là ra mặt thay cho Thẩm trắc phi?

* : ân ái (ý hí hí ~)

MD! Không phải nàng đã đem chuyện của Lưu mụ giao cho Thẩm trắc phi sao? Tại sao còn đến? Như vậy là muốn bao che khuyết điểm? Thẩm trắc phi không phải nắm quyền sao? Chút chuyện này cũng làm phiền nàng? Huống hồ chuyện của Lưu mụ, tuyệt đối có liên quan đến Thẩm trắc phi đứng sau lưng dung túng, vậy việc này không giao cho Thẩm trắc phi xử lý thì giao cho ai xử lý? Nàng cũng không có cái đạo lý làm người mà người ta ăn óc, còn nàng thì đi đổ vạ! Nàng cũng không có cái tâm trí ngu như vậy!

Thật sự không thể không nổi cáu là không được! Vương phủ lớn như vậy mà không có nổi một chỗ an tĩnh, thật sự không chịu nổi thì đưa huu thư ra là xong!

Tâm tư trong nháy mắt liền bách chuyển thiên hồi*, nhún vai, mà thôi, suy đoán bay giờ cũng vô dụng, liền trực tiếp xem mục đích của hắn là được!

* : chuyển động liền hồi

Dùng ánh mắt ý bảo Hồng Lăng mở cửa.

Hồng Lăng trong mắt tràn đầy ý cười, Vương phi đợi hai năm rồi cuộc cũng đã có kết quả, lập tức nghe theo Mộ Dung Thu ra mở cửa.

Vũ Văn Mặc đã đứng trước cửa, Hồng Lăng lập tức phúc thân hành lễ: “Nô tì bái gặp qua Vương gia, Vương gia vạn phúc kim an.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý bảo Hồng Lăng lui ra. Hồng Lăng là người thông minh, đương nhiên biết lúc này phải rời đi, không thể nào ngăn cản chuyện tốt của Vương gia và Vương phi.

Mộ Dung Thu mặc dù không muốn khom lưng, thế nhưng ở đây hoàng quyền là cao nhất, dựa theo quy củ của xã hội thời phong kiến, nàng cũng chỉ đành vờ vệt cúi đầu, phúc thân cúi chào: “Thần thiếp gặp qua gia.”

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Giã bộ lạnh lùng cái gì! Mộ Dung Thu thầm mắng một tiếng. Đứng dậy, tươi cười ôn nhu đến mê người, quả nhiên là trang nhã đúng mực. “Tạ ơn gia.”

Vũ Văn Mặc giờ tay lên ý bảo Hồng Lăng đóng cửa lại, sau đó liền đi tới gần Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn cửa bị đóng lại, tâm trầm đi vài phần. Liền nhìn người đang đi về phía mình, ánh nhìn văng kéo bóng dáng của hắn càng dài, làm cho người khác không thấy rõ mặt của hắn, chỉ là đôi mắt lạnh như băng kia không ngừng tán ra lạnh khí.

Hắn mặc trường bào đen tuyền, cùng tương thích với đôi mắt đen nhánh, đôi mắt ấy rét lạnh như đặt người khác vào giữa thảng chạp trời đông băng giá. Nét tươi cười trên mặt nàng cũng đỡ, nói thật, nàng không thích bầu không khí như vậy. Còn có hơi thở của hắn! Không lẽ vì cuộc sống sau này, phải ủy khuất chính mình mà hầu hạ dưới thân thể của hắn sao?

Đang lúc thất thần, bên tai truyền đến giọng nói đặc biệt lạnh như băng của hắn: “Hầu hạ bản Vương phi nơi đi.” Từ lần trước thấy nàng, sự thay đổi của nàng khiến cho trong lòng của hắn tăng thêm mấy phần nghi ngờ, bất quá cũng không để ý lắm, hôm nay Hồng Lăng mang theo Lưu mụ xuất hiện tại viện của Thẩm trắc phi, mới lại nghĩ tới ngày đó nàng hành động không giống như bình thường.

Mộ Dung Thu nhướng mày, sau khi tròn mắt đảo qua một vòng, lập tức cười nói: “Thần thiếp có tội, sợ rằng làm Vương gia mất hứng. Hôm nay đứng dịp thiếp tới quý thùy*. Nếu như gia không chê, thần thiếp liền đi tắm rửa, nhất định hầu hạ gia thật tốt.”

* : các nàng đi sọt gg nga~ ta tìm mãi không thấy .. :3

Vũ Văn Mặc nhủ nhủ mảy, lui về phía sau một bước liền ngồi xuống cái ghế gần đó, vẫn chưa nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Ngà? Xem ra thật sự là đến không đúng lúc.”

“Tắm rửa sau cũng không ngại.” Mộ Dung Thu cúi đầu cười trả lời, trong giọng nói có mấy phần chờ đợi.

Quả nhiên, Vũ Văn Mặc cau chặt đôi mày hơn.

Sau khi Mộ Dung Thu nâng ấm trà vì hắn mà rót một chén, nói tiếp: “Nếu như gia ghét bỏ, thần thiếp liền tìm một nha đầu trong phòng hầu hạ gia?” Mỗi tiếng nói cử động đều có vài phần nịnh nọt. Nàng cười lạnh ở trong lòng, nam nhân đều là như

vậy, càng chủ động, hẳn càng cảm thấy phiền chán, nhưng nếu là từ chối, lại có vài phần đáng vẽ của chiều lạt mềm buộc chặt. Nàng bây giờ sẽ diễn xuất thật sinh động cho hình ảnh của Mộ Dung Thu trong quá khứ trước kia cho hẳn xem

“Không cần phiền phức như vậy.” Sau khi Vũ Văn Mặc uống xong ly trà, liền đứng dậy lạnh lùng nói. Trong lúc đó vẫn không thèm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thu một cái.

“Gia...” Nàng cắn môi có vẻ không cam lòng.

Vũ Văn Mặc lại cau chặt đôi mi đen nhánh, đi ba bước đã đến trước cửa.

Nhìn bóng lưng hẳn rất nhanh liền rời đi, nàng âm thầm không ngừng cười đắc ý. Quả nhiên, trong lòng hẳn căn bản không có Mộ Dung Thu! Mâu quang chớp động, vậy hẳn tới làm gì? Hay chợt nhớ mình vẫn còn một chính thể?

Đi đến trước cửa hẳn bỗng nhiên dừng bước, quay lưng về phía nàng, nói “Hai ngày nữa Mộ Dung đại tướng quân sẽ hồi triều, đến lúc đó người đi theo bản Vương quay về Tướng quân phủ gặp Đại tướng quân.” Dứt lời, hẳn liền rời đi mà không hề quay đầu lại nhìn.

Mộ Dung tướng quân hồi triều? Mộ Dung Thu nháy mắt hai cái, thì ra là thế! Trách không được Vũ Văn Mặc lại đột nhiên tới đây, hóa ra là đến trấn an nàng, để phòng nàng đến Tướng quân phủ cáo trạng?!

Cười lạnh. Nếu là Mộ Dung Thu trước kia sau khi trở về nhà mẹ đẻ, nhất định sẽ khóc lóc kể lể những điều chua xót đã trải qua trong hai năm, dựa vào thân phận của cha nàng ta để tranh thủ sủng ái của Vũ Văn Mặc! Nhưng Vũ Văn Mặc nhìn thấu ý đồ đó, đã sớm đến phòng ngừa.

Chắc chắn, Vũ Văn Mặc đúng thật là rất có tâm cơ! Còn vì để nàng vui lòng, để thiên hạ thái bình, tình nguyện bán đứng thân thể, làm trái lòng mình, đến cùng nàng mấy mưa*! May mà nàng nhận thức được chuyện gì, cứu thân thể cùng tinh thần của hẳn để hai cái không bị tổn thương cùng lúc.

* : ân ái (uy hí hí~ chương này sao mà nhắc nhiều vậy ta ..)

Bất quá ... YD! Nam nhân đáng ghê tởm Hẳn xem nàng là độc dược! Nàng thì xem hẳn là phân bỏ! (=.=||)

Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi được một lát, Hồng Lăng lập tức kinh hoảng bước vào phòng: “Vương phi, sao Vương gia làm sao lại đột nhiên rời đi như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Vừa rồi nàng ở ngoài trông chừng, thấy lúc Vương gia rời đi, tựa hồ sắc mặt có chút gợn dữ.

Mộ Dung Thu nhếch môi cười tuyệt mỹ, nằm ở trên giường, thấp phẫn ung dung lười biếng trả lời: “Không có chuyện gì.”

Không có việc gì là tốt rồi, lo lắng trong lòng Hồng Lăng rốt cục cũng buông xuống, nhưng nghĩ lại, nghĩ tới vẻ mặt của Vương gia lúc rời đi, âm thầm lo lắng, ngày mai sự xảy sẽ có nhiều người rảnh rỗi rồi nói lời dèm đặt hướng về phía Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Sáng hôm sau, người của các viện đều biết tối qua tuy rằng Vương gia đến Mai viên, bất quá không ở được một khắc liền vội vã rời đi. Nghe được điều này, tâm tình mọi người đều thả lỏng. Giống như dự đoán của Hồng Lăng, những lời dèm đặt đã lan tràn khắp nơi.

Đều nói tối qua Vương gia đến là để đổ quả trách Vương phi, nói là làm gì có chuyện Vương phi lấy được sủng ái. Mà địa vị Vương phi trong vương phủ tràn đầy nguy cơ, thậm chí có người to gan suy đoán, Vương gia muốn bỏ Vương phi, sau đó lập Thẩm trắc phi làm Chính phi?

Suy đoán rất nhiều, nhưng đều không có bằng chứng.

Bốn vị phu nhân rốt cục cũng yên tâm, những lời đồn nói về chuyện này, đối với các nàng mà nói thì cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với Thẩm trắc phi mà nói thì cực kỳ có lợi! Người trong vương phủ ai không biết Thẩm trắc phi được sủng ái nhất? Sự rằng trong mắt Vương gia chỉ có mình nàng.

Tối hôm qua sau khi Vũ Văn Mặc rời khỏi Mai viên, liền trở về Trúc viên. Buổi tối tất nhiên là cùng Thẩm trắc phi triển miên một phen.

Tâm lo lắng của Thẩm trắc phi cũng vì vậy mà bình tĩnh. Kỳ thực lúc Vũ Văn Mặc đến Mai viên, nàng đã nhận được tin tức, hai ngày nữa Mộ Dung tướng quân sẽ hồi triều, Vũ Văn Mặc vì trấn an Mộ Dung Thu cho nên mới phải đi Mai viên.

Xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Buồng kim thêu trong tay, nhìn bức Mẫu Đơn đồ đã thêu gần xong trên mặt gấm thượng hạng, nàng ôn nhu nở nụ cười.

“Trắc phi thật là khéo tay, Mẫu Đơn này thêu rất sống động, thật là đẹp.” Tú Ngọc một bên liếc mắt qua một cái, tán thưởng tự đáy lòng nói.

Trong kinh thành ai chẳng biết nhị tiểu thư của phủ Tề tướng vô luận là cảm kỳ thư họa, hay là nữ công thêu thùa, đều xếp vào hàng nhất nhị, so với Vương phi đúng là giỏi hơn rất nhiều.

“Chắc khoảng ba ngày nữa chắc sẽ thêu xong.” Thẩm trắc phi cười nói.

“Đây là định thêu để làm áo choàng cho Vương gia sao?” Tú Ngọc cười hỏi.

Thẩm trắc phi gật đầu, trong đầu hiện lên bóng dáng của Vũ Văn Mặc mặc áo choàng do chính tay nàng thêu. Bên môi cười nhu tình mà quyến rũ, gò má hiện lên một rặng mây đỏ, tối hôm qua, hẳn hết sức dịu dàng. (sao cứ nhìn mấy từ giống vậy là bộ não ta bay theo trí tưởng tượng vậy~)

“Nô tì nói rồi mà, trong lòng Vương gia chỉ có một người là Thẩm trắc phi thôi. Bằng không cũng sẽ không xảy ra chuyện Vương gia đi rồi quay trở về.” Tú Ngọc nhướn mi có vài phần đắc ý nói. Chủ tử nhà mình được sủng ái, nàng ở trước mặt hạ nhân khác cũng có chút mặt mũi, bọn nhà đầu bà tử thấy nàng ai cũng phải cúi đầu khom lưng.

“Sau bữa cơm trưa, người đi Mai viên mời Vương phi đến đây trò chuyện với ta.” Thẩm trắc phi ôn nhu cười khẽ, không có vẻ được sủng ái mà kiêu ngạo, càng không có đắc ý vênh vao. Chỉ là muốn gặp Mộ Dung Thu để nghe giải thích của nàng, lần trước xảy ra chuyện của Lưu mụ, nàng cũng có thể cấp cho Mộ Dung Thu một cái công đạo.

Tối thiểu, khi nàng nắm quyền, không cho phép quá nhiều lỗ thủng xuất hiện. Cũng không thể khiến Vũ Văn Mặc thất vọng về nàng.

Hôn nữa... Quyền lực này cũng không thể giao ra...

Mai viên

Trong bữa sáng, Mộ Dung Thu ăn một chén cơm đầy, thức ăn rõ ràng được cải thiện. Qua chuyện của Lưu mụ, hạ nhân của phòng bếp nhỏ dù có tâm tư gì cũng không dám biểu lộ ra ngoài, người người đều cẩn trọng, không dám lặp lại việc sai lầm, trở thành Lưu mụ thứ hai.

Để Hồng Lăng chương quản phòng bếp nhỏ không phải kế hoạch lâu dài, phòng bếp nhỏ, phải mau tìm người quản sự mới được. Buổi sáng, Mộ Dung Thu liền phản phó Hồng Lăng, tìm một người biết an phận làm quản sự phòng bếp nhỏ.

Còn về phần lời đồn về chuyện tối qua của mấy người kia, Mộ Dung Thu chợt cảm thấy buồn cười, xem ra vô luận là thời hiện đại hay cổ đại, tuy rằng không có lừa làm sao có khói, nhưng chỉ cần một chút phong thanh* cũng có thể tạo thành sóng to gió lớn! Cũng may là nàng không thêm đắc ý. Lời đồn dèm đặt đối với nàng mà nói, cũng chẳng có ảnh hưởng gì .

* : âm thanh mang máng, âm thanh nghe vừa đủ

Tuy nàng không để trong lòng, nhưng Hồng Lăng lại không như vậy, nhìn đám hạ nhân tụ họp lại bàn luận chuyện của chủ tử, trong lòng nàng không ngừng bực bội, vì Mộ Dung Thu mà cảm thấy tức giận, nhưng có nhiều chuyện ở trên đời, nàng không có cách nào không chế, chỉ hy vọng lời đồn mau chóng tan đi.

Sau khoảng một canh giờ sau bữa điểm tâm, mấy chương quý của các cửa hàng đồng thời tiến vào.

Mộ Dung Thu phản phó cho bọn họ chờ ở chính sảnh.

Qua khoảng chừng thời gian của một chung trà, sau khi Mộ Dung Thu trang điểm tỉ mỉ, xinh đẹp tuyệt luân bước ra. Mấy người chương quý đều thất thần.

Đều nói dung mạo đích nữ của phủ Tướng quân tuyệt mỹ, bất quá tính tình lại không tốt. Hôm nay vừa thấy, quả thật xinh đẹp không gì diễn tả được.

Nói cũng kỳ kỳ, nàng chỉ cười nhàn nhạt, ánh mắt vô cùng sắc bén tuy không lên tiếng nhưng vẫn uy nghiêm, khiến cho năm chương quý vội khom lưng hành lễ.

“Đều dừng quá câu thúc*. Trong hai năm qua đây là lần đầu bản Vương phi gặp các người, cũng muốn trò chuyện một chút.” Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn vẻ mặt tươi cười của bọn họ, cười nói.

* : tựa tựa câu nệ tiểu tiết (chắc là Thư tỷ bảo không cần quá đa lễ)

Năm người chương quỹ tất nhiên biết Vương phi gặp bọn họ hôm nay là có mục đích gì. Bất quá, đều nói Mộ Dung Thư không có đầu óc, đối với việc này càng không biết gì, tùy bọn hắn nói như thế nào, chỉ cần che giấu khéo léo là được.

“Vương phi có việc gì cứ trực tiếp phân phó, chúng tiểu nhân dĩ nhiên cúc cung tận tụy* làm hết sức.” Một trong năm người, tay trái vuốt ve hai chòm râu trên mép, mắt cười nheo lại thành một đường nhỏ, nhìn như vô cùng cung kính nói

* : dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận

“Vâng, Vương phi cứ việc phân phó.” Một vị khác cười hắc hắc** hai tiếng, mắt sáng lên nói

** : hi hi hay hà hà cũng được

Ba vị chương quỹ khác cũng đều là vẻ mặt tươi cười, chờ Mộ Dung Thư phân phó.

Mộ Dung Thư lấy năm quyển sổ sách từ trong tay của Hồng Lăng, tùy ý lật hai trang ở trước mặt năm người bọn họ, nụ cười trên mặt không giảm, “Sổ sách này bản Vương phi đã nhìn qua.”

“Trong hai năm qua tuy rằng việc buôn bán của cửa hàng không bằng trước kia, thế nhưng vẫn có lợi nhuận. Vương phi yên tâm, sang năm chắc chắn sẽ có lợi nhuận nhiều hơn năm nay.” Một vị chương quỹ thấy Mộ Dung Thư lật xem sổ sách của hàng do hắn quản lý, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, chấp tay cúi với Mộ Dung Thư nói

Mộ Dung Thư gật đầu cười, tựa hồ đối với câu trả lời và thái độ của hắn là hết sức hài lòng, ngừng đầu nhìn về phía hắn rồi hỏi một câu: “Các khoản thu chi trong sổ sách này đều chính xác sao?”

“Tiểu nhân không dám có điều giấu diếm. Mỗi khoản thu chi trên sổ sách đều do tiểu nhân cực kỳ cẩn thận ghi chép.” Sắc mặt người nọ lập tức trầm xuống để chứng tỏ lòng trung thực. Đến tột cùng trong sổ sách có vấn đề hay không, hắn đương nhiên hiểu rõ nhất. Bất quá, một nữ tử ở trong khuê phòng, chắc chắn không tìm ra vấn đề.

“Tốt.” Mộ Dung Thư gật đầu, tầm mắt lại chuyển sang nhìn bốn người kia.

“Trong hai năm qua tiểu nhân vẫn tận tâm kinh doanh cửa hàng, tuy rằng ban đầu có lỗ vốn một chút, nhưng bây giờ cũng đã có lợi nhuận. Dĩ nhiên không nhiều lắm, nhưng vẫn tỉnh là có. Tiểu nhân sau này nhất định sẽ cố hết sức.” Chương quỹ to lớn nói

Một khác ba gã kia lập tức gật đầu phụ họa, tất nhiên cũng nói thêm vài câu.

Mộ Dung Thư trên mặt vẫn mang ý cười chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cũng gật đầu phụ họa.

Mấy người chương quỹ đương nhiên không có suy nghĩ nhiều, trong lòng không khỏi đắc ý. Xem ra, Vương phi không phát hiện điều gì hết.

Sau khi qua thời gian uống một chung trà, mấy người chương quỹ cảm giác được miệng khô lưỡi khô*, sau khi uống một ly trà, còn đang muốn tiếp tục mở miệng nói chuyện không đâu cho qua thời gian. Mộ Dung Thư người vẫn luôn cười nhạt bỗng nhiên mở miệng nói.

* : nói nhiều quá gây ra hiện tượng này

“Các người đều nói sổ sách không có vấn đề, việc buôn bán của cửa hàng cũng ngày càng tốt, như vậy, xin các vị chương quỹ giải thích cho bản Vương phi một chút, không biết bốn vạn lượng bạc trong sổ sách này đã đi nơi nào?”

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Mấy người chương quỹ nghe vậy, đang háng hái nói đến nổi nước miếng chảy ra kể cả miếng cũng quên đóng lại, tựa hồ phản ứng có chút chậm chạp nhìn về Mộ Dung Thư.

“Bốn vạn lượng?” Một người trong số đó sắc mặt có chút xanh mét, nói ra một câu hỏi không hề thông minh để hỏi lại.

Hồng Lăng đứng ở một bên hầu hạ lập tức cười nhạt, những người này quá mức liều lĩnh, vừa rồi còn dám nói dối lừa gạt Vương phi! Nếu không phải biết sổ sách có vấn đề, nàng thật đúng là bị sắc mặt trung thành của bọn họ lừa đi! Vương phi vẫn bình tĩnh, vẫn một mực ngồi một bên xem bọn họ diễn kịch.

“Vương phi, nhất định là hiểu lầm. Bốn vạn lượng cũng không phải là con số nhỏ! Tiểu nhân lấy đầu đảm bảo, sổ sách này tuyệt đối không có vấn đề. Tiểu nhân cũng không dám lừa gạt Vương phi!” Tên còn lại vội vàng đi ra khỏi chỗ ngồi, mặt đối diện với Mộ Dung Thư, trên trán chảy một tầng mồ hôi, giải thích.

“Bản Vương phi, nắm cửa hàng của bọn tiểu nhân lợi nhuận hàng năm gộp lại chung thì tổng cộng là được khoảng sáu trăm lượng. Thứ cho tiểu nhân ngu dốt, thật sự Vương phi nói bốn vạn lượng này là lấy ở đâu?”

“Chẳng lẽ có người ở trước mặt Vương phi đặt điều nói bậy? Vương phi chớ nghe người ta nói nhảm, cửa hàng kiếm bạc ra sao, chúng tiểu nhân đều ghi viết rõ ràng trong sổ sách, tuyệt đối không có sai!”

“Thật là oan uổng! Tiểu nhân từ trước tới giờ đều là cẩn trọng, không có nửa điểm lừa gạt. Bốn vạn lượng này đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Hồng Lăng cười lạnh nói: “Từ khi các người bước vào phòng này, nói ra một câu thì không có câu nào là thật. Nếu muốn người không biết trừ khi mình đứng làm. Sổ sách ghi rõ ràng như thế này, ai có thể vu oan cho các người? Luôn miệng kêu oan, thật đúng là làm trò vừa ăn cướp vừa la làng!”

Mộ Dung Thư giờ tay ngăn Hồng Lăng, không cho nàng tiếp tục nói. Sau đó, đem mấy quyển sổ ném đến trước chân của năm người chương quỹ.

Theo đó, giọng nói của nàng dần dần trở nên lạnh lẽo lên vang lên: “Chẳng phải các người đều cho rằng bản Vương phi dễ lừa gạt? Coi chừng cái mạng đi! Sổ sách rối loạn, tuy rằng thoát nhìn lộn xộn, nhưng đừng tưởng ta không có cách tìm ra điều mà các người cố ý che giấu. Lưu chương quỹ, nuốt tám ngàn lượng. Khương chương quỹ, nuốt một vạn hai ngàn lượng. Dương chương quỹ, nuốt hai vạn một ngàn lượng. La chương quỹ, nuốt một vạn lượng. Hồng chương quỹ, nuốt một vạn lượng. Tổng cộng lại là bốn vạn lượng! Các người hẳn đã tốn công vô ít, thời gian làm sổ sách giả chắc là tốn không ít tâm tư? Nếu bản Vương phi không có nhìn kỹ, thật đúng là bị các người qua mặt đi.”

“Vương phi!” Trên người của năm vị chương quỹ mồ hôi lạnh nhễ nhại. Vương phi nói thật sự không sai, một câu cũng không sai! Nhưng vào lúc này, dù cho có bị kẻ dao vào cổ, bọn họ nhất quyết cũng không thừa nhận.

“Vương phi, có lẽ chúng tiểu nhân có chỗ sơ suất, có vài mục tính toán sai, thế nhưng nói chúng tiểu nhân lấy bạc của cửa hàng, quả thực là không đúng! Cho dù cho bọn tiểu nhân mười hay một trăm lá gan cũng không dám làm như thế!”

“Xin Vương phi minh xét, cửa hàng ại lớn như vậy, mấy người bọn tiểu nhân làm sao lớn mật tham ô bốn vạn lượng bạc? Đây chính là tội lớn!

Mộ Dung Thư cười lạnh, xoay người đi không nhìn tới khuôn mặt đối trá của bọn người này. “Đều nói mình không có tham, vậy bản Vương phi cũng không có miễn cưỡng vu oan cho các người làm gì.”

Năm người nghe nói thế, rõ ràng đều thờ dài một hơi. Nhưng lời kế tiếp của Mộ Dung Thư lại làm cho bọn họ đem lòng hoảng sợ.

“Các người đều nói mình vô tội, không có tham bạc của bản Vương phi. Như vậy, đành đem các người giao cho Ứng thiên phủ tra xét rõ ràng. Tín tướng Hồ đại nhân của Ứng thiên phủ sẽ cho ta một câu trả lời khiến ta hài lòng. Nếu như các người không có tham, bản Vương phi dĩ nhiên sẽ bồi thường cho các người, bất quá, nếu như các người có tham, như vậy, cũng đừng trách bản Vương phi không cho các người một con đường sống!” Nói xong những lời cuối cùng, khí lạnh tăng lên ba phần. Để cao âm lượng khiến cho thân thể của năm chương quỹ chợt run lên.

“Vương phi!” Năm người đồng thời kêu lên.

Ai chẳng biết, tiến vào Ứng thiên phủ, dù không làm thì cũng biến thành đã làm, hầu như người khi vào là còn đi được nhưng khi ra thì toàn là lét mà ra, chớ đừng nói chi, bọn họ đích xác là có tham! (lét ấy .. lét ra ấy .. *run run*)

Bọn họ thật là cũng không ngờ Vương phi không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã tàn nhẫn như vậy! Làm bọn họ không kịp trở tay!

“Xin Vương phi cho chúng tiểu nhân thêm một cơ hội nữa, chúng tiểu nhân nhất định sẽ tra xét rõ ràng. Nhất định các khoản thu chi xảy ra vấn đề. Số bạc còn thiếu, chúng tiểu nhân sẽ nhanh chóng bù vào! Khẩn cầu Vương phi .... cho thêm một cơ hội!” Năm người đồng thời quý xuống đất khấn cầu. Nhà bọn họ còn có trên có già dưới có trẻ*, dù tham ô cũng là mong muốn có cuộc sống tốt đẹp! Bây giờ bị phát hiện, sắp bị đưa đi Ứng Thiên phủ, bọn họ làm gì còn dám giấu diếm!

* : trong gia đình còn có cha mẹ, con cái

“Bất quá, nể tình mấy năm qua các người đã tận lực chương quản mấy cửa hàng, bản Vương phi liền cho các người một cơ hội nữa. Cho các người suy nghĩ kỹ, đến tột cùng là có tham bạc hay không!” Mộ Dung Thư đột nhiên đổi giọng, khỏi phục lại ôn nhu lúc đầu.

Liếc nhìn năm người đã sợ đến kinh hoảng, nằng nèo hai mắt, tiếp tục nói: “Cho các người năm ngày. Một lần nữa làm lại sổ sách, đồng thời số bạc còn thiếu, lập tức bù vào. Nếu như để bản Vương phi phát hiện lại có gian dối, như vậy, già trẻ cả nhà của các người chờ bị nhốt vào Ứng Thiên phủ đi.”

“Dạ dạ dạ ...” Năm người không ngừng gật đầu đáp lời. Trên trán đầm mồ hôi, thân thể run rẩy, chân bọn họ nhanh chóng muốn rời khỏi đây. Năm ngày, quá ngắn, bọn họ vừa phải làm lại sổ sách, vừa tìm bạc bù vào, họ thật tình không muốn phi

thêm một chút thời gian nào nữa.

Tiếp sau, mấy người chường quỹ dập đầu nhận sai, đặt ra cam đoan, ngày sau sẽ không dám .... tái diễn chuyện này. Tuy rằng bọn cũng không muốn đem nhà số bạc đã nuốt ra, nhưng so với cái mạng, bạc cũng không là cái gì! Lúc này, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn!

Bọn họ sắc mặt tái nhợt rồi đi, Hồng Lăng có chút không cam lòng nhìn chằm chằm bóng lưng chặt vật của bọn họ nói: “Sao Vương phi không trực tiếp đưa bọn họ đi gặp quan phủ? Bọn họ cũng quá to gan, định lừa gạt Vương phi.”

Mộ Dung Thu cong khỏe môi, hơi nheo mắt, nhấp một ngụm trà trả lời: “Bọn họ cũng có chút bản lĩnh. Trong vòng một năm có thể kiếm được bốn vạn lượng bạc. Bất quá chỉ là có lòng tham, trải qua lần này cũng coi như đã được giáo huấn. Huống hồ, bây giờ cũng không tìm ra người đến thay thế vị trí của bọn họ. Thì liền cho bọn họ thêm một cơ hội đi.”

“Vương phi không sợ bọn họ có thể sẽ tiếp tục lừa gạt người sao?” Hồng Lăng nhắc nhở.

“Bọn họ hiện tại không có lá gan đó. Hơn nữa sổ sách do bọn họ làm, chỉ cần có chút vấn đề, đều không thể qua mắt được bản Vương phi.” Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại. Nhớ lại kiếp trước nàng ở trên thương trường chiến đấu, thương nhân gian trá cũng có, thủ đoạn lợi hại, tàn nhẫn, nằng cái gì cũng đã từng trải qua. Những người này nếu nghĩ muốn diễn tuồng trước mặt nàng, thì vẫn còn non lắm.

Sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu lơ mơ ngủ. Trong lúc đó, Tú Ngọc đến đây truyền lời cho Vương phi, Thẩm trắc phi muốn mời nàng cùng uống trà nói chuyện phiếm. Hồng Lăng trả lời, chỉ cần Vương phi tình lại sẽ lập tức bắm bảo.

Chờ Mộ Dung Thu tỉnh lại, đã là nửa canh giờ sau.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 16

“Sao bỗng dưng Thẩm trắc phi lại mời Vương phi thưởng trà nói chuyện phiếm chứ?” Hồng Lăng buồn bực nói. Trong khi vô cùng khéo léo cùng ti mi vấn tóc cho Mộ Dung Thu. Chỉ cần vài động tác, một kiểu tóc xinh đẹp liền xuất hiện, xong liền chọn trang sức trong hộp, dựa theo sở thích của Mộ Dung Thu mà chọn vài món cài lên cho nàng.

Mộ Dung Thu nhìn dung mạo mơ hồ trong gương đồng, đối với gương mặt này nàng cũng không xa lạ gì, chỉ là trong lòng không ngừng thờ dài, nữ tử trong gương đồng sắc mặt trong suốt, da trắng như tuyết, mi không vẽ mà cong, da không cần xoa phấn cũng trắng nõn, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, phong tư trác tuyệt*. Cùng so với Thẩm trắc phi và đảm tiểu thiếp thì vẫn đẹp hơn mấy phần, nhưng tính tình không được tốt, cho dù có xinh đẹp thì làm sao!

* : phong thái nổi bật hơn người, phong thái vạn người mê

Khóe môi hiện lên một tia cười lạnh, trả lời: “Bản Vương phi cũng rất muốn biết. Có thể thực sự có trà ngon để cho bản Vương phi thưởng thức sao.”

Lần nữa nhìn vào gương đồng, nàng khẽ cong môi, không cười nhưng trong mắt lóe lên một chút ánh sáng. Tới qua Vũ Văn Mặc tới đây, chính là đem tới mầm tai vạ cho nàng.

Khi nàng đi vào Trúc viên, đã bị cảnh sắc thủy trúc tuyệt đẹp làm cho kinh diễm trong nửa khắc! Thẩm trắc phi ở trong lòng Tề tướng và Thẩm quý phi là có vị trí vô cùng quan trọng! Còn nguyên nhân là gì, không cần nghĩ cũng biết. Quý phi ở trong hoàng cung được sủng ái, mà Thẩm trắc phi ở trong vương phủ cũng được sủng ái, đương nhiên, lúc này sẽ có chút xung đột vì quyền lực, mà nàng chính là một chướng ngại vật trong chặng đường củng cố quyền lực của nhà họ Thẩm.

Hôm qua mới vừa có chút động tác, ngày hôm nay Thẩm trắc phi liền cảnh giác.

Nàng ta cất công trang điểm tí mỉ, trên mặt còn đang tươi cười ngồi tại đình Viên Nguyệt chờ Mộ Dung Thu.

Đình Viên Nguyệt? Nghe nói tên này do đích thân Vũ Văn Mặc đặt, thường thì sau bữa tối hân và Thẩm trắc phi sẽ đến đây ngồi một lát, hai người một đánh đàn, một thổi tiêu, quả nhiên trời sanh một cặp! (sao ta cứ ghen tị với trắc phi vậy trời .. =.=||)

MK! Thoạt nhìn, nàng chính là kẻ thứ ba bị người đời phi nhổ!

Lại nhìn dung mạo Thẩm trắc phi, ôn nhã xinh đẹp tuyệt trần, kiều diễm mỹ hoặc, thấp phần xinh đẹp lại mang nét ung dung, đoan trang, ý vị cao nhạ, lại đặt mình vào khung cảnh toàn là thủy trúc nhìn càng như thiên tiên, tính tình lại tốt, thảo nào lại được Vũ Văn Mặc sủng ái.

Bất quá, âm thầm thờ dài một hồi, nàng cũng là người biết thương hương tiếc ngọc, đáng tiếc, mỹ nhân như vậy lại phải cùng người khác chung một chồng, tuy mang danh là phi nhưng thực ra cũng chỉ là thiếp! Hôm nay lại còn phải tìm đủ kế phòng ngừa động sủng ái của nàng ta, thật đủ mệt mỏi!

Nàng đứng yên ở phía ngoài đình, chờ Thẩm trắc phi từ trong đình ra nghênh đón. Nàng là chính phi, là chính phi của Vũ Văn Mặc, dù không được sủng ái, cũng tuyệt đối không thể để Thẩm trắc phi ngồi ở trên đầu nàng! Nàng mỉm cười chờ, trên mặt không có nửa điểm mất kiên nhẫn.

Ngồi trong đình Thẩm trắc phi khẽ nhướng mày, vẻ tươi cười ôn nhu hiện thực hơi cứng nhắc một chút, nhưng chỉ là một chút, nàng ta liền đứng dậy, cất bước thướt tha ra phía ngoài đình.

“Muội thỉnh an ty tỷ.” Thẩm trắc phi phúc thân* thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Tú Ngọc sau lưng nàng cũng thỉnh an: “Nó tí gặp qua Vương phi.”

* : cúi người hành lễ

“Muội muội không cần đa lễ, mau mau đứng dậy.” Mộ Dung Thu lập tức tiến lên một bước, đem Thẩm trắc phi đỡ lên, tiếp theo nắm tay Thẩm trắc phi cười nói: “Muội muội có lòng, mời ty đến Trúc viên để thưởng trà rồi cùng trò chuyện. Ty đường thương đã nhiều ngày, cũng có chút buồn bực, muốn tìm người tâm sự, đúng lúc muội lại cho mới ty.” Vừa nói vừa cùng Thẩm trắc phi vào trong đình Viên Nguyệt.

Lúc đang định ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua cái nệm ngồi bằng bông, theo tài liệu nàng được, vừa nhìn là biết do tú nương giới nhất trong kinh thành làm ra, sợ rằng ở trong vương phủ, ngoại trừ Vũ Văn Mặc, thì chắc cũng chỉ có Thẩm trắc phi có vinh hạnh đặc biệt này, dùng gấm tốt nhất để chế thành cái đệm lót ghế đặt ở bằng đá.

Vẫn bất động thanh sắc sau khi ngồi xuống, nàng cười nhìn Thẩm trắc phi nói: “Muội muốn mời ty phẩm trà gì?”

Thẩm trắc phi nghe xong liền dùng ánh mắt ra hiệu cho Tú Ngọc mang trà cụ đã sớm chuẩn bị trước trong đình bày ra trước mặt hai người, sau đó đem châm nước sôi rót vào ly trà.

“Trà này là trà Tây Hồ Long Tỉnh, do Quý phi nương nương trong cung ban thưởng, chỉ có hai lượng, vô cùng quý hiếm. Nên muội muốn mời ty tỷ cùng thưởng thức. Trà Long Tỉnh thượng đẳng mùi hương thanh tao kéo dài, hương thơm tựa hoa lan, màu sắc nước trà xanh biếc, trong suốt sáng ngời, lá trà xanh nhạt, đợt trà cùng lá trà còn nguyên vẹn trông rất sống động. Nhấp một ngụm thả vào tận ruột gan, hương thơm lưu lại bên trong, thanh sáng vô cùng.” Thẩm trắc phi cười giải thích.

Gãi thích kỷ càng như vậy, cho rằng nàng là người què mìa? Thứ gì cũng không hiểu? Mộ Dung Thu âm thầm buồn cười, nếu như Mộ Dung Thu lúc trước thì đúng là không hiểu. Nhưng nghĩ đến Thẩm trắc phi cũng không có ác ý. Nàng cười gât đầu, nhìn qua trình Tú Ngọc pha trà, cười nói: “Pha trà là có bốn công đoạn : trước nhất làm ấm tách trà, sau đó chế nước xấp mặt trà, xoay ấm trên tay rồi đổ nước này ra ngoài. Thao tác này giúp đánh thức các sợi trà để trà pha dậy hương và ngon hơn. Ra trà không thể cao, thời gian đợi trà phải canh vừa đúng lúc nếu không khi rót ra chén, trà sẽ có bọt, đối với khách mời thì đây chính là bất kính, ra trà có Tứ tự quyết : thấp, nhanh, đều, toàn bộ. Thấp, như đã nói là rót trà không được có bọt; nhanh, không được để hương vị của trà biến mất; đều, giữa khách nhân cùng chủ phải bình đẳng; toàn bộ, lá trà ra nước toàn bộ, là trà không được ngâm quá lâu, nếu không nước trà sẽ đắng chát.”

Tay châm trà của Tú Ngọc hơi khựng lại, lúc Mộ Dung Thu nói đến việc bất kính với khách nhân, nước trà nàng ta rót quá thực nổi lên một tầng bọt, trong lòng nàng cả kinh, nhìn về phía Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi âm thầm dùng ánh mắt trấn an Tú Ngọc, sau đó lại cười nói với Mộ Dung Thu: “Ty tỷ am hiểu trà đạo như vậy, xem ra là muội kiến giải vùng vể, về sau nhất định dựa theo lời ty tỷ để pha trà vậy.”

Nghĩ không ra Mộ Dung Thu hiểu biết nhiều như vậy, thậm chí những điều nàng ta nói chủ ý trong pha trà, cũng có những điều nàng chưa biết. Trong lòng Thẩm trắc phi phập phồng không yên.

Mộ Dung Thu cười nhạt gât đầu, nâng chung trà lên, thổi thổi trà vụn trong chén, đợi trà ấm ấm, thưởng thức một ngụm liền gât đầu nói: “Quả nhiên là trà ngon! Mầu trà tươi mát, vào miệng lưu lại hương thơm, quả nhiên là trà Long Tỉnh thượng đẳng!”

Thẩm trắc phi cũng cười nâng chung trà lên nhấp một chút.

“Ty muốn cảm ơn muội, nếu như không có muội hôm nay mời ta, thì bây giờ ta cũng chẳng có cơ hội uống trà Long Tỉnh ngon như thế!” Mộ Dung Thu nhìn ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Thẩm trắc phi, khách khí nói.

“Ty tỷ đừng khách sáo! Chúng ta cùng hạ hạ chung một phu quân, thân như ty muội, có thứ tốt dĩ nhiên muốn cùng chia sẻ với ty tỷ.” Thẩm trắc phi lập tức cười trả lời. Mộ Dung Thu của hôm nay cùng ngày xưa không hề giống nhau, tuy là vẻ mặt luôn tươi cười, nhưng khắp nơi lại là tương đồng vách sắt*, muốn biết nàng ta làm gì suy nghĩ cái gì, cũng không thể nhìn thấu được, thậm chí có thể nói là không có cách nào nhìn thấu. Âm thầm nhủ nhủ máy.

* : khắp người đều đeo một lớp bảo vệ chắc chắn

Đối với dụng ý của Vũ Văn Mặc khi đi Mai viên tới qua, nàng không thể không có vài phần nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 17

Sau một buổi chiều, hai người đều ngồi nói chuyện phiếm. Cả hai dường như có vài phần lộn vì đã gặp nhau quá trễ, người không biết còn trông đây là một cặp tỷ muội song sinh, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu nói dí dỏm, chọc Tú Ngọc và Hồng Lăng cười không ngừng.

Bọn nha hoàn khắp nơi không ngừng kinh ngạc, nhìn hai người trò chuyện vui vẻ trong Viên Nguyệt đình, đều vô cùng nghi ngờ, từ khi nào thì tình cảm giữa Vương phi cùng Thẩm trác phi lại tốt như vậy? Chẳng lẽ Vương phi đổi tính, không đối nghịch với Thẩm trác phi nữa?

Trong lúc nhất thời, trong vương phủ lại có thêm.... một trận nghị luận bàn tán mới, đem tin tức tối hôm qua Vũ Văn Mặc đến Mai viên trong nháy mắt liền biến mất.

Trời vừa sẩm tối là lúc tàn tiệc, có nha hoàn tiến vào đình Viên Nguyệt bẩm báo, Vũ Văn Mặc tới, com tới cũng bày xong, chỉ chờ Thẩm trác phi đến để cùng Vũ Văn Mặc dùng com.

Mộ Dung Thu không muốn quấy rầy việc tốt của người khác, liền vội vàng đứng lên cáo từ: “Trong viện còn có chút việc cần tỷ xử lý, muội cứ đi hầu hạ Vương gia dùng com đi.”

Thẩm trác phi một mực muốn giữ, nhưng Mộ Dung Thu lắc đầu từ chối. Được một hồi, Thẩm trác phi cũng không miễn cưỡng, đành để cho Mộ Dung Thu rời đi.

Nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Mộ Dung Thu, nghi hoặc trong lòng của Thẩm trác phi càng sâu hơn.

“Vương phi đến tốt cùng là có chủ ý gì? Nếu là lúc trước, chỉ cần Vương gia xuất hiện ở đâu, Vương phi nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để tiếp cận, hôm nay Trác phi đã mời Vương phi ở lại cùng hầu hạ Vương gia dùng com, Vương phi vậy mà lại từ chối.” Tú Ngọc vạn phần nghi ngờ nói.

Thẩm trác phi không nói, nhủ mảy đến nỗi hai đầu chân mày sắp đụng vào nhau.

Trên đường về Mai viên, Hồng Lăng thắc mắc: “Vi sao Vương phi không ở lại Trúc viên dùng com chiều? Vương gia cũng có mặt ở đó.” Lúc Vương phi từ chối, nàng liền nghi ngờ, nghĩ thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân.

“Việc tốt của người khác, bản Vương phi làm sao đành lòng phá hư? Huống hồ, hai người bọn họ đều không muốn gặp bản Vương phi, bản Vương phi không việc gì phải tìm khổ chọc người ta chán ghét, làm thức ăn của bọn họ lại không có vị.” Mộ Dung Thu đạm mạc trả lời.

Chỉ ở chung với Thẩm trác phi mới có một buổi chiều, Mộ Dung Thu nhìn ra được tuy Thẩm trác phi mới chỉ có mười bảy tuổi, nhưng tâm trí thành thục, rất có thủ đoạn, tâm cơ thâm trầm, vui buồn không lộ. Trách không được chỉ với thân phận Trác phi mà đã có thể chường quản mọi việc trong phủ, đồng thời chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc, mà lại không để cho bốn vị tiểu thiếp kia dám có hành động gì. Người như vậy, nhìn thì sống chung rất hòa hợp, nhưng kì thực, nhưng cũng là một đối thủ nhất quyết phải đề phòng.

Ở trong Nam Dương phủ này, nếu như nàng muốn có lợi cho bản thân, không để cho người thân bên cạnh bị tổn thương, như vậy, sẽ phải ra tay đoạt lại những thứ vốn thuộc về nàng.

Bất quá... Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trác phi tình đầu ý hợp, quyền lực này muốn đoạt lại cũng không phải là chuyện dễ. Quan trọng nhất là nàng không định sống lâu dài ở vương phủ. Dù sao với một cái thân phận như vậy, nhưng không có bất kì quyền lực gì, nghĩ cũng biết kết cục cuối cùng cũng chẳng tốt đẹp gì! Đã như vậy, sau này chậm rãi làm quen với hoàn cảnh, nắm chắc thời cơ, vì mình mà tìm đường thoát thân.

Nhưng trong xã hội phong kiến, nữ nhân chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sống, có cơ hội như vậy sao? Mấy liều của nàng càng cau chặt.

Sau khi nàng cùng Hồng Lăng rời khỏi Trúc viên, Thẩm trác phi liền quay trở về phòng, đã thấy Vũ Văn Mặc ngồi chờ nàng ở phòng ngoài cùng dùng com, nét nghi hoặc trên mặt lập tức biến mất, mày đang cau chặt cũng giãn ra, trên mặt tuyệt sắc lại lộ ra nét ôn nhu tươi cười như thường, mẫu thân nói qua, nam nhân sau một ngày bên ngoài bận rộn, về đến là chỉ muốn gặp một nữ tử ôn nhu chứ không phải là một nữ tử ngang ngược. Đây chính là nguyên nhân mà Vương gia chưa bao giờ yêu thích Mộ Dung Thu.

Bất quá...

Thoảng thất thần.

Tú Ngọc phía sau lập tức nhẹ nhàng kêu một tiếng, nàng mới phản ứng được.

“Vương gia vạn phúc.” Thẩm trác phi ôn nhu nói.

Đôi mắt đen lỳ không thấy đáy của Vũ Văn Mặc lơ lửng một cái, như có như không quét mắt về phía cửa, sau đó gật đầu: “Ăn com chiều đi.”

Sau khi ngồi xuống, Thẩm trác phi tạo ra một miếng com, sau đó cười đối với Vũ Văn Mặc nói rằng: “Buổi trưa này tiện thiếp có mời tỷ tỷ đến thưởng trà, hàn huyên hết một buổi chiều, vừa rồi còn mời tỷ ấy ở lại dùng com tối, cuối cùng tỷ ấy lại nói có việc cần xử lý, liền rời đi. Hình như sau khi xảy ra chuyện lần trước, tính tình tỷ ấy thay đổi không ít.”

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, thái độ vẫn lạnh lùng như thường.

Thẩm trác phi hơi cúi đầu, chậm rãi dùng com, khóe miệng khẽ cong lên.

Mai viên

Dùng xong com chiều, Mộ Dung Thu ngồi ngay ngắn trong đại sảnh, đôi mắt sáng rõ nhìn mười nha hoàn đang xếp thành một hàng ở phía dưới.

Trong đó có bốn năm người là nha hoàn bậc ba, còn lại đều là nha hoàn bậc hai.

Muốn chọn ba đại nha hoàn trong số này.

Hồng Lăng đã nhắc qua về mặt hai người với nàng, nàng cũng tin tưởng vào mắt nhìn người của Hồng Lăng. Ở trong trí nhớ, những nha hoàn này cũng không có ấn tượng gì, trước kia nha hoàn nào có chút nhan sắc đều bị Mộ Dung Thu biến thành nha hoàn làm việc nặng, còn sót lại là một ít người dung mạo tầm thường, nhìn đến rồi mắt cũng chưa chắc tìm được một người dung mạo thanh tú, nói chi đến người thật sự có dung mạo nổi bật.

Ánh mắt sắc bén của nàng đảo qua các nàng (các nha hoàn), đem phản ứng của từng người đều lưu ý trong mắt. Không gian im ắng, mười nha hoàn kia dần dần khẩn trương, Hồng Lăng chưa từng nói nặng với các nàng, nhưng một lúc sau, các nàng lại nghĩ có phải mình đã làm sai gì điều gì đó? Vương phi định trị tội các nàng?

Lúc đang khẩn trương trong lòng, trán cũng phía sau lưng và cả lòng bàn tay đều đỏ mỏ hơi lạnh, Mộ Dung Thu khẽ gật đầu với Hồng Lăng.

Hồng Lăng đi tới cạnh mười nha hoàn kia.

Không khí yên lặng áp lực, khiến cho trong mười nha hoàn đã có năm sáu nha hoàn tự động lùi về sau vài bước.

Thấy vậy, Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy.

“Hôm nay Vương phi cho gọi các người tới đây, không có ý gì khác, chỉ là muốn từ trong mười người các người chọn ra ba người nâng lên thành đại nha hoàn theo hầu hạ bên người Vương phi.” Hồng Lăng bình tĩnh nói.

Nghe vậy, mấy nha hoàn cùng nhìn nhau, khẩn trương trong lòng trong nháy mắt buông lỏng. Thì ra là không phải các nàng làm sai cái gì! Nhưng chợt nghĩ, Vương phi tính tình ngang ngược, không phải là chủ tử dễ hầu hạ, nếu là hầu hạ bên cạnh, chắc chắn khó giữ được cái mạng nhỏ này, nhưng nếu làm đại nha hoàn thì tiền tiêu vật dụng tháng sẽ tăng lên gấp ba bốn lần bảy giờ! Trong thời gian ngắn, nội tâm các nàng vật lộn.

Lúc nhìn thấy các nàng do dự, Mộ Dung Thu âm thầm buồn cười lắc đầu, mấy tiểu nha đầu này đều là sợ nàng như sợ thú dữ vậy! Như thế cũng sợ theo hầu hạ nàng!

Ánh mắt sắc bén lại quét một vòng nữa qua đám nha hoàn. Ba nha hoàn đứng ở bên trái đều cúi đầu, không cho người khác thấy gương mặt của mình, tuy rằng các nàng che giấu tâm tư vô cùng tốt, thế nhưng hai tay lại nắm chặt, nắm đến trở nên trắng bệch, liền tiết lộ tâm tư của các nàng đang lo lắng.

Nhìn qua các nàng cũng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng đã biết che giấu tâm tư, à bọn nha đầu thông minh. Bất quá, vẫn còn hơi non nớt, nhưng chỉ cần chịu khó dạy dỗ chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không kém Hồng Lăng là mấy. Mộ Dung Thu âm thầm nghĩ.

Hồng Lăng quay đầu lại nhìn về phía của Mộ Dung Thu, dò hỏi: “Vương phi, nhìn trắng ba nha đầu kia sao?”

Mộ Dung Thu gật đầu, vươn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn chỉ về phía ba nha đầu nàng vừa quan sát, sau đó đem tách các nàng ra.

“Ba người các người tiến lên phía trước một bước, ngẩng đầu nhìn Vương phi.” Hồng Lăng đến trước mặt ba người, nhẹ giọng nói.

Ba người nghe vậy, thân hình đều hơi ngừng lại, sau đó đi về lên phía trước, tất cả cùng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Quả nhiên đều mang dáng vẻ của thiếu nữ mười lăm mười sáu, ba người đều có dung mạo rất thanh tú, tuy rằng không bằng Hồng Lăng, nhưng là mỗi người mỗi vẻ, cũng không xấu, mà ba người có thể yên ổn làm nha hoàn bậc hai dưới mắt Mộ Dung Thu hai năm, cũng coi như có chút bản lĩnh. Nàng gật đầu với Hồng Lăng, hải lòng nói: “Liên chọn ba người này đi.”

Ba người nghe vậy, có người vui vẻ, cũng có người sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc không thôi.

Trong đó có một người quý súp xuống đất dập đầu cầu khẩn Mộ Dung Thu nói: “Xin Vương phi chọn người khác, nô tì là thô dân*, không dám hầu hạ Vương phi, hơn nữa nô tì quen làm việc nặng, rất khó làm việc tỉ mỉ. Đúng là nô tì không làm đại nha hoàn được, sợ sẽ làm mất mặt Vương phi.”

* : chắc là con người thô cứng

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt đất, nhướn mày cười nói: “Ngẩng đầu lên.”

Theo lời nha hoàn kia chậm rãi ngẩng đầu.

Nhìn dung mạo của nàng, Mộ Dung Thu vô cùng kinh ngạc.

Dien mạo xuất chúng, đặc biệt có một đôi mắt điểm đậm đáng yêu, lúc này tràn ngập sợ hãi, lại không giấu được nét quật cường tận sâu trong đáy mắt, nàng ta lớn mật cự tuyệt như thế, là sợ sẽ trở nên giống như các nha hoàn lúc trước là sẽ bị đuổi ra khỏi phủ hay thậm chí bị cách chức xuống nha hoàn làm việc nặng sao?

Không thể không nói, nữ tử này rất thông minh.

“Người tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm việc trong vương phủ được mấy năm?” Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt quan sát vừa rồi trầm giọng hỏi.

Nha hoàn kia sững sốt, không nghĩ tới Mộ Dung Thu vẻ mặt vẫn ôn hoà như thế, nàng vốn nghĩ hôm nay chống lại lệnh của Vương phi chắc chắn sẽ bị ăn hèo, không thể nghĩ được, Mộ Dung Thu một chút vẻ xấu hổ cũng không có.

Hồng Lăng đứng bên cạnh nháu mày, giọng nói lạnh lùng nhắc nhở: “Vương phi đang hỏi người đó.”

“Nô tì gọi Thu Cúc. Năm nay mười sáu tuổi. Từ nhỏ đã lớn lên ở trong vương phủ.” Thu Cúc lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc, cúi đầu không dám lơ đãng, quy quy củ củ trả lời.

“Àn, nói xem vì sao ngươi lại không muốn làm đại nha hoàn?” Mộ Dung Thu miễn cưỡng hỏi.

Thu Cúc cắn chặt răng, không dám đáp ứng, ánh mắt Vương phi lại hại, nàng không dễ dàng gian dối. Liền trả lời rõ ràng: “Nô tì thật sự là ngu dốt, làm đại nha hoàn thì phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, mà bây giờ nô tỳ không có năng lực đi giải quyết. Nếu làm sai, chắc chắn sẽ đem phiền phức đến cho Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật gật đầu, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, trả lời: “Làm người bên cạnh bản Vương phi, điều quan trọng không phải là thông minh, mà là trung thành. Vì vậy... cứ yên tâm làm đại nha hoàn đi.”

Thu Cúc lại kinh ngạc, ngờ ngạc ở tại chỗ một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần. Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, nàng lập tức tỉnh táo lại. Vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa, lúc này nhiều lời chi sợ sẽ đưa tới mầm tai vạ.

“Còn lại hai người kia, từng người mau nói tên và tuổi.” Mộ Dung Thu chuyển mắt nhìn về phía hai nha hoàn đang cúi đầu nói.

Hai nha hoàn phản ứng nhanh lợi, từng người bước lên: “Nô tì tên Vân Mai, năm nay mười lăm tuổi.”

“Nô tì tên Thanh Bình, năm nay mười bốn tuổi.”

Sau đó hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Dung mạo hai người thuộc khá bình thường, thanh tú mà vẫn có nét kiêu mị của tiểu nữ tử. Bất quá, dung mạo các nàng so với Mộ Dung Thu, vẫn chênh lệch rất nhiều.

Người bên cạnh hầu hạ nếu không phải là quốc sắc thiên hương, cũng phải là thanh tú động lòng người. Dù sao, nàng vốn cũng là người rất thích cái đẹp, người bên cạnh là thứ xinh đẹp, nhìn cũng thoải mái, Mộ Dung Thu âm thầm nghĩ.

Cứ như vậy chọn xong ba đại nha hoàn. Trọng trách trên người của Hồng Lăng cũng bớt đi không ít. Ba tiểu nha đầu này đều là người cực kỳ cẩn thận, không dám lười nhác hay cầu thả, đối với mệnh lệnh của Mộ Dung Thu đưa ra đều dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành, đối với Hồng Lăng cũng vô cùng tôn trọng.

Qua mấy ngày ở chung, ba nha đầu kia dần dần phát hiện Mộ Dung Thu không giống trước kia, đối xử với các nàng luôn rất ôn hòa, chỉ cần các nàng đem công việc hoàn thành tốt, là có thể ăn ngon, cũng sẽ không bị đánh mắng. Hồng Lăng mặc dù là tâm phúc của Vương phi, nhưng đối với các nàng cũng vô cùng tốt, sẵn lòng giúp đỡ các nàng, rất nhanh, chuyện tình của Mai viên các nàng đều xử lý thuận buồm xuôi gió, Mai viên lại có một .... cảnh tượng hoàn toàn khác.

Quản sự phòng bếp nhỏ cũng đã có, bình thường nhìn qua rất là khôn khéo, lại là một người biết tuân thủ bổn phận, phòng bếp nhỏ tạm thời không có phong ba.

Ngày hôm đó, Hồng Lăng đem hà bao đã thêu xong đưa cho Mộ Dung Thu.

Vị bạc hà nhàn nhạt làm Mộ Dung Thu rất thích, khi đeo bên hông, mùi hương thanh mát của bạc hà luôn phảng phất xung quanh, “Cám ơn người, Hồng Lăng.”

“Vương phi đừng nói vậy, đây là chuyện nô tì phải làm. Qua mấy ngày, vị bạc hà nhạt đi, nô tì lại làm .... cho Vương phi cái khác.” Hồng Lăng cúi đầu có chút xấu hổ nói. Trước kia Vương phi chưa từng nói cám ơn nàng, hơn nữa nàng là một hạ nhân, mọi việc nàng làm đều vì chủ tử, nhưng chủ tử lại nói cám ơn với nàng, tuy ngoài ý muốn nhưng trong lòng nàng lại ấm áp.

Mộ Dung Thu nào biết hai chữ đơn giản này đã khiến cho tâm tư của tiểu nha đầu xoay chuyển như thế, chỉ gật đầu, hình như tùy ý hỏi: “Ba nha đầu kia thế nào?”

Ba nha đầu này đã hầu hạ nàng bốn ngày, nàng tiếp xúc cũng không nhiều, cho nên có một số việc cũng không hiểu rõ cho lắm. Đối với các nàng thì tín nhiệm cũng không thể so với Hồng Lăng.

“Vương phi yên tâm, các nàng đều chịu khó, bất kể chuyện gì Vương phi giao phó họ đều mau chóng làm xong. Hơn nữa chưa bao giờ có lời oán hận, người các viện khác thông qua các nàng hỏi thăm tin tức của Vương phi, các nàng đều một câu cũng không nói.” Đối với ba người này Hồng Lăng có chút vừa lòng, một nha hoàn tốt, điều quan trọng là phải trung thành, còn phải đồng chặt miệng không nói chuyện của chủ tử.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Tốt, người cố gắng dạy dỗ bọn họ nhiều hơn một chút.” Trong bốn ngày này nàng luôn ở trong Mai viên không có chút hành động nào, bốn vị tiểu thiếp tại Bắc Uyển đương nhiên sẽ phải người đến Mai viên tìm hiểu chuyện tình.

Mấy vị tiểu thiếp này xem ra sẽ không an phận.

“Vâng, nô tì nhớ kỹ.”

Một trận gió mạnh thổi vào cửa sổ, phát ra một trận tiếng vang. Mộ Dung Thu quay đầu nhìn sang, cau mày nói: “Không có lửa làm sao có khói, trong yên tĩnh lại tràn ngập nguy hiểm đang ẩn che.”

Hồng Lăng sững sốt một chút, không hiểu được ý Mộ Dung Thu nói là gì. Chỉ là vẫn một bên phụ họa nói: “Hôm nay gió có hơi lớn, hơn nữa khí trời u ám, sợ rằng ngày mai sẽ có mưa to.”

Mộ Dung Thu cau chặt mày, xoay đầu lại, tầm mắt rơi vào hà bao bên hông, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Nếu như ngày mai mấy người chường quỹ không đến, liền đi báo quan đi.”

“Ý vương phi là, mấy chương quỹ của các cửa hàng sẽ có tâm tư khác? Không muốn đem trả lại số bạc tham ô kia? Vậy chúng ta...?” Hồng Lăng kinh ngạc hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu trả lời: “Bản Vương phi hi vọng họ hiểu được, cơ hội chỉ có một lần. Nếu không quý trọng, thì sẽ phải trả giá thật đắt cho cái lòng tham này.”

Hôm sau, mặc dù mưa không có to, thế nhưng gió rất lớn, gào thét thổi mạnh âm ẩm. Nhà cổ đại không so được với hiện đại. Cửa sổ mặc dù đã đóng chặt, nhưng như cũ vẫn nghe tiếng vang âm ẩm. Làm người nghe không được thoải mái.

Mộ Dung Thu lấy ra vài quyển sách từ rương đồ cưới, đã nhiều ngày rất rảnh rỗi nên lật ra xem một cái. Với mắt nhìn thì dạng chữ phồn thể rất khó đọc, xem mãi cũng dần dần đọc được. Thoạt đọc mỗi chữ đọc nhanh hơn.

“Vương phi, mấy vị chương quỹ tới.” Bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa, sau đó truyền đến giọng nói thanh thúy của Thu Cúc.

“Đề bọn họ ở nhà kẻ chờ ta.” Mộ Dung Thu để sách xuống, hướng về phía cửa nhẹ giọng phân phó nói.

Nhìn vào cửa, ánh mắt nàng liền băng lãnh. Bọn họ tốt nhất là đừng có giờ cái trò gì khác.

Quyển 1 - Chương 19

Mấy người chương quầy đang thấp thòem chờ ở nhà kẻ.

Lúc Mộ Dung Thu đến, bọn họ đang nhỏ giọng thảo luận cái gì đó. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn họ lập tức đứng dậy hành lễ, không dám tùy ý lên tiếng.

“Chúng tiểu nhân tham kiến Vương phi.”

“Đứng dậy đi.” Mộ Dung Thu lười biếng trả lời.

Mấy người đồng thời đáp rồi ngồi xuống.

Lúc Mộ Dung Thu ngồi xuống, vẫn chưa nhìn đến bọn họ, mà nhìn vào ngón tay được chăm sóc cẩn thận, sau khi dùng cơm trưa, tâm huyết dâng trào, nàng liền chăm sóc các ngón tay tí mỉ một phen, cũng son lên màu sắc mình ưa thích, nhìn cũng khiến tinh thần nàng vui vẻ.

Mấy người kia không nghĩ tới Mộ Dung Thu sẽ như vậy, tâm vừa mới trấn định trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương.

“Khởi bẩm Vương phi, sau khi trở về chúng tiểu nhân đã xem xét lại các mục thu chi, quả thật là thiếu bốn vạn lượng. Bất quá, đã bổ sung hai vạn lượng, còn hai vạn lượng kia không có cách nào bổ sung được.” Một trong năm người khom lưng tiến lên, chấp tay nói. Giọng nói càng ngày càng nhỏ. Lại càng không dám ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Đang đùa nghịch móng tay bỗng dừng lại, Mộ Dung chợt ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén quét về phía người vừa lên tiếng.

Thân hình người nọ rung động, hai tay ôm quyền không ngừng run rẩy.

Thấy tình hình như vậy, bốn vị kia cũng lập tức đứng dậy, theo thứ tự mở miệng nói rằng: “Xin Vương phi thứ tha cho mấy ngày nữa, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào đem hai lượng bạc còn dư kia bù vào cho đủ.”

“Là chúng tiểu nhân quản lý không nghiêm, mới có thể dẫn đến sai lầm nghiêm trọng như vậy, nhưng thời gian năm ngày thật sự là quá cấp bách. Chúng tiểu nhân dù có bản lĩnh thông thiên cũng không có cách nào đem việc này giải quyết thỏa đáng. Xin Vương phi cho chúng tiểu nhân thêm vài ngày, đem tiền bù đủ vào.”

“Chúng tiểu nhân đã làm việc cho vương phủ mười mấy năm, không có công lao cũng cũng có khổ lao. Xin Vương phi nhìn đến lòng trung thành của chúng tiểu nhân mà niệm tình, tạm thời cho thêm mấy ngày nữa được không ạ?”

“Không phải chúng tiểu nhân không muốn đem hai vạn lượng giao ra, mà thật sự là không có cách.”

Trên mặt mấy người bọn họ đều có vài tia khó xử, hơn nữa còn đang nhìn nhau, thật giống như đang che giấu điều gì đó. Lại còn có một tia trông chờ. Mộ Dung Thu nhìn thấy phản ứng của bọn họ, cũng chỉ là giắt giắt mí mắt.

Sau khi kiên nhẫn nghe từng người bọn họ nói xong, Mộ Dung Thu chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt bốn người. Trong mắt có tia sáng nhưng lạnh lùng, dung mạo thanh lệ tuyệt mỹ lại lạnh tựa băng sương: “Bản Vương phi đã cho các ngươi một cơ hội, là các ngươi không biết quý trọng. Như vậy cũng đừng trách bản Vương phi không niệm tình với các ngươi! Hồng Lăng, sai người đi Ứng thiên phủ.”

“Vâng, Vương phi, nô tì lập tức đi phân phó.” Hồng Lăng giả vờ như muốn đi ra.

“Vương phi!” Năm người đồng thời kinh hô.

Bọn họ lập tức kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” “Không bằng đem sự thật nói ra, có thể chúng ta còn có lối thoát.” “Đừng vậy! Chỉ có thể liều một phen, nếu như bị đưa vào Ứng thiên phủ, chúng ta đều xong đời!”

Nghe bọn họ nhỏ giọng lẩm bẩm, còn có vẻ lo lắng, Mộ Dung Thu nhu mày, trong নয় khảnh định còn có điều mờ ám! Đưa tay ngăn Hồng Lăng, đối với mấy người bọn họ lạnh lùng nói: “Đến tột cùng là chuyện này là như thế nào? Nói sự thật! Đừng có giấu trước mặt bản Vương phi! Nếu để bản Vương phi phát hiện, cẩn thận tánh mạng của các ngươi!”

“Không thể nói, một khi nói, chúng ta vẫn chỉ còn con đường chết.” Một người trong đó cuống quýt lắc đầu phản đối bốn người nói ra.

Bốn người coi như đã trải qua nhiều việc đời, hiểu biết cũng nhiều. Lúc này nhìn cũng biết là không cho phép bọn họ phản kháng. “Đừng nói nữa! Bây giờ không nói, chờ đến lúc tới Ứng thiên phủ muốn nói cũng không có cơ hội! Đầu chết hết, không bằng vì mình mà tìm lối thoát đi.”

Về mặt Mộ Dung Thu trong treo nhưng lạnh lùng chờ đợi, nàng cũng rất muốn biết, người nào ở phía sau bọn họ, đến tột cùng là người nào đối với cửa hàng của nàng dám có hy vọng kiếm chác.

Một người trong đó lau mồ hôi trên trán, quỳ trên mặt đất dập đầu với Mộ Dung Thu, giọng run rẩy nói rằng: “Hai vạn lượng không phải chúng tiểu nhân không giao ra, mà là thật sự không có cách nào giao ra. Mấy tháng trước, Mộ Dung đại thiếu gia đến cửa hàng của chúng tiểu nhân đòi giao bạc, tổng cộng hai vạn lượng. Lúc đó chúng tiểu nhân cũng đang khó khăn, không muốn giao ra. Nhưng Đại thiếu gia lại uy hiếp tính mạng của chúng tiểu nhân, bắt buộc chúng tiểu nhân mới phải giao bạc. Lúc đó Đại thiếu gia có nói, hần cần dùng số bạc này gấp trong hai tháng, sau hai tháng sẽ trả lại, tuyệt đối sẽ không làm chúng tiểu nhân khó xử.”

“Nhưng đã qua mấy tháng mà vẫn không có tin tức gì. Hai ba ngày trước chúng tiểu nhân đều cùng đi tìm Đại thiếu gia, nhưng Đại thiếu gia lại uy hiếp chúng tiểu nhân, không cho chúng tiểu nhân đem việc này báo cho Vương phi biết, cũng bảo bọn tiểu nhân tự mình giải quyết chuyện này.”

“Đại ca?” Mộ Dung Thu cau chặt hai mày, trong đầu xuất hiện một bóng dáng cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, cùng Mộ Dung không phải do một nương sinh ra, mà là do Nhị di nương sinh, bởi vì sau khi nương của Mộ Dung Thu sinh rắng thì không có cách nào mang thai nữa, vì vậy vị đại ca này được phụ thân cưng chiều vô cùng. Ngay thường không đem Mộ Dung Thu coi ra cái gì, không ngừng âm thầm đối nghịch với Mộ Dung Thu, mẹ của hần Nhị di nương cũng giả dối giống như vậy.

Nghe không ra, sau khi Mộ Dung Thu xuất giá, bọn họ dĩ nhiên lại dám bước chân đến trước cửa nhà mà khi dễ! Nàng cong khóe môi lên, lộ ra nhẹ nhẻ cười nhạt.

“Đại thiếu gia tại sao lại lấy hai vạn lượng? Nếu như Đại thiếu gia thiếu bạc dùng vì sao không đến phòng thu chi của phủ Tướng quân mà lĩnh? Hơn nữa hàng tháng Đại thiếu gia đều được cấp hai trăm lượng mà.” Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu thắc mắc nói.

“Điều chúng tiểu nhân nói là sự thật! Đại thiếu gia thật sự là người lấy đi hai vạn lượng.” Chương quỹ kia lập tức dập đầu, cho thấy hần không có nói dối.

Mấy người khác cũng không ngừng gật đầu. Lại có một người áp úng nói rằng: “Nghe người ta nói Đại thiếu gia dùng hai vạn lượng bạc đem chuộc thân cho hoa khôi Mị Nương của Ý Hồng lâu, sau đó mang về phủ Tướng quân làm thiếp.”

Hai vạn lượng bạc để mua một người thiếp? Giá bán của Mị Nương này thật đúng là cao! Đã sớm nghe nói hoa khôi Mị Nương của Ý Hồng lâu quốc sắc thiên hương, rất nhiều công tử danh môn vọng tộc, quan viên đều là nhập mạc chi tân* của nàng.

* : đều là người quen, khách quen thân cận

Mộ Dung Lạp thật đúng là một tay che trời! Vì một nữ nhân lại dám đến lấn áp rồi lấy tiền trên địa bàn của nàng! Mộ Dung Thu im lặng không nói, không khí càng lạnh lẽo.

“Vương phi, bây giờ nên làm gì? Bọn họ nên xử lý như thế nào? Có báo quan hay không?” Hồng Lăng nhẹ giọng dò hỏi.

“Các ngươi trở về đi. Chuyện này lên cứ coi như xong, bản Vương phi sẽ xác minh lời của các ngươi nói. Nếu như giả dối, thì cả nhà giả trẻ các ngươi coi chừng. Nếu như là thật, mạng các ngươi sẽ được bảo toàn, bất quá nếu ngày mai đại ca lại đến đòi bạc, bảo hần tới gặp bản Vương phi!” Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó nói.

“Tạ ơn Vương phi! Tạ ơn Vương phi!” Mưa xong trời lại sáng, tảng đại lớn đè nặng trong lòng bọn họ rốt cục đã hạ xuống. Việc này tuy vẫn chưa giải quyết xong, thế nhưng ít nhất là tính mạng đã được an toàn, huống hồ chuyện này không làm ảm ỉ là tốt nhất, dù sao Thiếu gia và Vương phi cũng là huynh muội, loại chuyện gây gềm pha như vậy Vương phi khẳng định cũng không muốn truyền ra ngoài!

Sau khi mấy người chương quỹ rời đi, Hồng Lăng có chút không cam lòng nói rằng: “Vương phi, việc này cứ như vậy cho qua sao?” Trước kia Đại thiếu gia đối với Vương phi như thế nào, nàng so với mọi người đương nhiên rõ ràng hơn, Vương phi ở trong phủ Tướng quân, cũng là bị Đại thiếu gia tính kế nên mới không được tướng quân yêu thích, càng vì thế mà khiến cho Đại phu nhân thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Cho qua?

Mộ Dung Thu lắc đầu, trên mặt nở rộ ra nụ cười sáng lạn quyến rũ: “Dùng chút ngân lượng thuê người tung ra tin, Đại thiếu gia phủ Tướng quân - Mộ Dung Lạp dùng hai vạn lượng mua tiểu thiếp, ở trong phủ hàng đêm sênh ca*, làm cho tiểu thiếp ở trên đầu của chính thế mà làm mưa làm gió.”

* : chắc giống ân ái (ta lên search gg mà không có ra ==||)

“Cái này? Vương phi, làm như vậy sẽ tổn hại thanh danh của phủ Tướng quân. Với lại qua một thời gian ngắn nữa sẽ đến khoa thi trạng nguyên, lão gia có ý định sắp xếp cho Đại thiếu gia đoạt võ trạng nguyên, sau đó cũng lên làm Tướng quân. Nếu như việc này bị truyền ra ngoài gây xôn xao, tiền đồ của Đại thiếu gia sẽ bị hủy hết, hơn nữa nếu sau này lão gia quy tiên, Vương phi chỉ có thể dựa vào Đại thiếu gia, làm như vậy, tựa hồ có chút tổn nhân bất lợi kỷ*.” Hồng Lăng vừa nghe mệnh lệnh của Mộ Dung Thu, lập tức nói ra lo lắng của nàng. Tuy rằng nàng là hạ nhân, không nên cãi lời lẫn mệnh lệnh của chủ tử, thế nhưng, việc này dù cũng không phải là nhỏ.

* : hại người mà mình cũng tổn hại theo (theo ta thì các mẽ nhon cứ đi search gg đi)

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, quay người ngồi xuống, cười nhìn Hồng Lăng: “Dù sau khi phụ thân chết, thì bản Vương phi cũng không thể dựa vào Mộ Dung Lạp. Hơn nữa, Hồng Lăng, người cho rằng sau khi phụ thân ta chết, Mộ Dung Lạp sẽ đối xử với bản Vương phi như thế nào? Để bản Vương phi dựa vào hắn, chính là đang chịu chết. Huống hồ, phủ Tướng quân cũng không phải chỉ có mình hắn là thiếu gia, Nhị đệ Tam đệ đều rất ôn hòa thiện lương.”

Hồng Lăng cắn răng, nhớ đến thái độ ngoan cố ngày xưa của Đại thiếu gia đối với Vương phi, trong lòng liền hiểu suy tính của Vương phi. Nếu không thể dựa vào, thì làm sao có thể để Đại thiếu gia khi dễ! Huống hồ thời gian còn ở trong phủ của Đại phu nhân cũng không còn nhiều. “Nó ti đã hiểu, liền đi làm ngay.”

“Đi đi. Lúc ra ngoài nhớ đeo khăn che mặt, đừng để người khác nhận ra người.” Mộ Dung Thu dặn dò một tiếng.

Mộ Dung Lạp, người này tuyệt đối không thể có mọi thứ, chỉ cần hắn trở thành Đại tướng quân, như vậy, ngày sau phiền toái sẽ kéo đến với nàng không ngừng.

Ban đêm, Hồng Lăng đem sự việc xử lý thỏa đáng rồi hồi phủ.

“Vương phi yên tâm, ngày mai là có thể nghe được tin tức.” Hồng Lăng ghé vào bên tai Mộ Dung Thu, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, khoe môi gọi lên một chút tươi cười, hai ngày nữa sẽ có kịch vui mà xem.

Hôm sau, còn chưa tới bữa cơm trưa, trong kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, trong quý tộc, kể cả dân chúng thường dân, tất cả đều biết chuyện phong lưu của Đại thiếu gia phủ Tướng quân.

Nghe nói, Mộ Dung tướng quân gần đây, đem Mộ Dung Lạp ra răn dạy một phen, sau đó nhốt ở trong phủ để tự suy nghĩ sám hối lỗi. Về phần hoa khôi Mị Nương cũng vì vậy mà bị liên lụy, một lần nữa lại bán về Ý Hồng lâu. Ngày đó cũng có mấy quan viên đem chuyện này tâu lên, đem nhân phẩm Mộ Dung Diệp ra nói một trận, nói nhân phẩm Mộ Dung Lạp này không xứng đáng làm quan triều đình. Sau khi Hoàng đế biết được, nổi giận, tất nhiên sẽ truyền Mộ Dung tướng quân vào cung, khiển trách một phen.

Bất quá, dù sao Mộ Dung tướng quân cũng vừa lập chiến công, hoàng đế nể tình của hắn, liền cho Mộ Dung Lạp thêm một cơ hội, chỉ cần hắn thuận lợi vượt qua khoa thi, thì vẫn được trọng dụng như trước, bất quá, phải sửa đổi tính tình!

Sau khi biết được kết quả như vậy, Hồng Lăng không cam lòng, tại sao kết quả lại vô thường vô phạt như vậy?

So với về không cam lòng của Hồng Lăng, Mộ Dung Thu tựa hồ hoàn toàn không thêm đề ý, nhún vai cười nói: “Không cần quá mức chú ý việc này. Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu. Nếu có thể dễ dàng giải quyết phiền phức này, Mộ Dung Lạp làm sao có thể hoành hành ngang ngược trong phủ lâu như vậy?” Nếu như không phải có Mộ Dung tướng quân âm thầm dung túng, chỉ sợ đã không có Mộ Dung Lạp hôm nay!

Mộ Dung tướng quân quan tâm Mộ Dung Lạp như vậy, còn không phải vì hắn là trưởng tử? Sau khi qua chuyện này, tuy rằng nhân như không có thay đổi gì, thế nhưng, trong lòng Mộ Dung tướng quân, nàng không tin, hắn không thể không thay đổi dù chỉ một chút!

Đã sớm dự liệu được như vậy, nàng đã chuẩn bị tâm lý, dù sao, mục đích của bọn họ là muốn nàng không thể sống dễ chịu, vậy nàng cũng sẽ không để bọn họ dễ chịu! Không tìm việc để ác tâm hại bọn họ, thì nàng làm sao giải hạn cho những việc mà Mộ Dung Thu lúc trước phải chịu đựng.

Lại qua hai ngày, trong vương phủ vẫn không có động tĩnh gì. Mai viên hiện nay so với hai năm trước không còn giống nhau, dần dần, hạ nhân trong Mai viên truyền đi, tính tình Vương phi đã thay đổi, không hề thích tranh cãi, hơn nữa đối đãi với hạ nhân vô cùng tốt.

“Trắc phi, thật ra đến tốt cùng trong hồ lô của Vương phi đang bán thuốc gì?” Tú Ngọc nghi ngờ nói. Thời gian dài như vậy mà không có động tĩnh gì, lại càng không náo, cũng không đòi gặp Vương gia. Tuy rằng ngày ngày đều yên tĩnh, lại làm lòng người bất an.

Thẩm trắc phi lắc đầu, kim thêu cầm trong tay bỗng nhiên hơi khựng lại, giọng nhỏ nhẹ nói: “Chỉ và kim thêu đã hết, một hồi người xuất phủ đến cửa hàng mua một ít.”

“Trắc phi, người thật sự không lo lắng sao?” Tú Ngọc có chút lo lắng.

“Vài nữa Vương gia cùng Vương phi sẽ trở về phủ Tướng quân. Vì mặt mũi của phủ Tướng quân, Vương phi tuyệt đối sẽ không gây chuyện. Hơn nữa trải qua chuyện Nhị phu nhân lần trước, Vương phi đã có thu liễm*.” Thẩm trắc phi thân nhiên nói. Mộ Dung tướng quân hồi triều đã mười ngày, ngày mai phủ Tướng quân sẽ tổ chức tiệc mừng công. Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc phải cùng nhau đi phủ Tướng quân. Đường nhiên, hai ngày nay Mộ Dung Thu yên tĩnh như vậy, cũng khiến người ta bất ngờ.

* : không còn vênh vào, ngoan mạn (chắc vậy đó các mẽ nhon ~)

“Thì ra là thế. Mấy ngày trước nghe nói Vương phi gọi mấy chương quán cửa hàng đồ cưới của người đến. Bất quá nó tỷ nghe người ta nói, mấy cửa hàng của Vương phi kinh doanh không có lợi nhuận.” Tú Ngọc nói tiếp.

Thẩm trắc phi gật đầu: “Chính bởi vì không có lợi nhuận nên mới phải gấp mấy người quán sự. Vài ngày nữa người xuất phủ xem, các cửa hàng của ta buôn bán thế nào, nhất định không để mấy tên quán sự lừa gạt.”

“Vâng, Trắc phi yên tâm.” Tú Ngọc gật đầu đáp.

“Lát nữa Vương gia sẽ trở về, người đi đến phòng bếp nhỏ phân phó một tiếng, bày ghế liền chuẩn bị cơm tối đi.” Thẩm trắc phi phân phó nói.

“Vâng ạ.”

Bác Uyển

“Gần đây Vương phi thay đổi quá nhiều, vẫn không có động tác nào. Hôm trước còn cùng Thẩm trắc phi trò chuyện rất vui vẻ, sợ rằng Vương phi cùng Thẩm trắc phi còn kết thành hảo tỷ muội!” Từ phu nhân về mặt ghen ghét nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tam phu nhân cũng là buồn bã: “Ài, Vương gia mấy ngày nay đều nghỉ ở Trúc viên của Thẩm trắc phi, đã hơn hai tháng đều không có đến phòng của chúng ta.”

“Ồ đây buồn bã cũng vô dụng. Vương gia sẽ không đến Bắc viên của chúng ta. Ài, bất quá rốt cục thì dụng ý của Vương phi và Thẩm trắc phi là gì? Trước đây hai người nào có hòa hợp. Nhưng bây giờ lại có thể cùng uống trà nói chuyện phiếm.” Từ phu nhân lại mở miệng nói.

Đại phu nhân đánh vỡ trầm mặc, thấp giọng trả lời: “Muốn biết chuyện gì xảy ra, ngày mai chúng ta đến thỉnh an Vương phi thì không phải cái gì cũng biết sao?” Vừa đúng lúc, việc mấy ngày nay chuẩn bị đã có thể bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21

“Dọn cơm chiều đi.” Mộ Dung Thu đối với với Thu Cúc phân phó nói.

Thu Cúc gật đầu trả lời, “Vương phi chờ một lát, nó ti đến phòng bếp nhỏ chuẩn bị ngay.”

“Àn, đi đi”

“Vương phi, ngày hồi phủ Tướng quân, người muốn mặc y phục thế nào? Hai ngày nay nó ti và Hồng Lăng tỷ đã chọn được vài bộ y phục và đồ trang sức, liền chờ Vương phi chọn lựa ạ.” Văn Mai cười hỏi.

Ồ chung với Vương phi nhiều ngày mặc đồ thời gian không lâu, nhưng dần dần phát hiện Vương phi tính tình rất tốt và dễ chịu. Không hề giống như trước khiến người ta sợ hãi.

Mộ Dung Thu nhu mày, lúc này mới nhớ tới ngày kia là phải trở về phủ Tướng quân, dựa vào ký ức trong đầu, Mộ Dung Thu đối với phủ Tướng quân là không có ấn tượng gì tốt, cũng như không muốn trở về, nhưng không muốn trở về thì cũng

phải trở về, nàng không có lựa chọn khác. Giọng nhân vật trả lời: “Gi cũng được, đừng quá nực nẻ, cũng đừng bình thường quá, như ta thường mặc là được.”

“Vương gia cùng Vương phi trở về phủ Tướng quân phải ở lại khoảng năm ngày. Nô tì sẽ chuẩn bị thêm y phục và trang sức cho Vương phi.” Văn Mai nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Àn, đi làm đi.” Vừa nghĩ đến phải ở phủ Tướng quân năm ngày, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu.

Chẳng bao lâu, mấy bà tử của phòng bếp nhỏ đã đem cơm chiều đến.

Mộ Dung Thu nhìn vài món ăn trên bàn, ngửi được hương thơm, nhưng không có cảm thấy thèm ăn. Chén đĩa vừa mới cầm trên tay liền bỏ xuống.

Hồng Lăng hầu hạ ở bên cạnh thấy thế, vội hỏi: “Vương phi, làm sao vậy? Những thức ăn này không hợp khẩu vị sao? Nếu không thì để cho phòng bếp nhỏ một lần nữa làm thêm vài món khác? Vương phi muốn ăn cái gì, nô tỳ liền đi phân phó cho bọn họ.”

“Không cần. Người và Thanh Bình cùng bàn Vương phi đến phòng bếp nhỏ, bàn Vương phi muốn tự mình nấu vài món.” Mộ Dung Thu phản phó nói. Tâm huyết dâng trào, nghĩ đến kiếp trước nàng vì muốn nấu ăn ngon cũng đã theo học vài lớp, nấu ra món nào, liền được anh trai khen không ngớt, vài ngày trước là do mới xuyên qua nên phải làm quen với hoàn cảnh, cũng chưa kịp nếm thử thức ăn ngon, phòng bếp nhỏ lại không phải là phòng bếp chính, mấy bà tử cũng chỉ biết làm vài món đơn giản, ăn cũng không có ngon gì mấy.

Lúc anh trai nếm đồ ăn, còn nói nàng có thiên phú! Nghĩ đến anh trai, ánh mắt của nàng tối sầm lại, sợ rằng cũng không thể trở về được nữa, một mình anh ấy có thể đối mặt với đám người luôn rình rập trong tập đoàn không.

Sau khi Hồng Lăng và Thanh Bình nghe Mộ Dung Thu phản phó, đều sững sốt một chút, Vương phi từ khi nào thì biết nấu ăn? Chẳng lẽ là nổi lên hứng thú, muốn xuống bếp nấu thử? Hai người nhìn nhau, ở trong lòng đều nghĩ thầm lát nữa đến phòng bếp, chỉ cần không xảy ra nào loạn là tốt rồi.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thu tới phòng bếp nhỏ, tuy rằng gọi là phòng bếp nhỏ, nhưng phòng bếp rất lớn, mấy bà tử còn đang bận rộn trước bếp, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền phản ứng lại vội vàng tiến lên hành lễ, Mộ Dung Thu cười phản phó các bà tiếp tục làm việc, đừng để ý đến nàng.

Mộ Dung Thu đi đến trước cái giá bày các loại nguyên liệu nấu ăn, nghĩ xem một lát nữa thì nên làm món gì.

Sau khi quan sát tất cả các loại nguyên liệu nấu ăn một phen, lại quay đầu nhìn về phía những dụng cụ nấu ăn cổ đại vô cùng xa lạ.

Nồi làm bằng sắt, rất tròn, rất to. Bếp lò cũng không phải hiện đại mà dùng khí tự nhiên, khí than hay bếp điện mà là dùng củi để lấy lửa, dùng cái này cần có kĩ năng, nàng không làm được. Nghiêng đầu nhìn về phía Thu Cúc và Hồng Lăng, hỏi: “Các người ai biết nhóm lửa?”

Hai người đều gật đầu, Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười nói: “Thu Cúc lát nữa người phụ trách nhóm lửa, nghe theo lời bàn Vương phi mà điều chỉnh sức lửa, Hồng Lăng, người giúp bàn Vương phi đi.”

“Vâng ạ.”

Tiếp đó, Mộ Dung Thu liền lấy từ trên giá lấy xuống một con gà và con vịt đã được làm sạch, đông trùng hạ thảo, táo đỏ, sườn heo, gạo, cầu kỳ tử*, trứng gà, thịt bò, giò heo để nấu ăn.

* : loài thực vật có quan hệ gần trong họ Cà

Ở bên cạnh mấy bà tử vừa làm việc vừa nghỉ ngơi, cũng rất tò mò nhìn về phía của Mộ Dung Thu, Vương phi hôm nay sao lại có hứng thú xuống phòng bếp thế này? Mới vừa rồi còn tưởng nàng đến gây chuyện, kết quả lại là muốn xuống bếp nấu ăn! Vương phi này chưa từng động tay làm gì, thật sự có thể nấu ăn sao? Nghĩ ngờ của các bà cũng chính là nghĩ ngờ của Hồng Lăng và Thanh Bình.

Mộ Dung Thu tuy phản phó Hồng Lăng ở bên cạnh giúp đỡ, mà nàng lại đem vịt và gà trực tiếp chế biến, nàng sử dụng dao một cách thành thục, mấy người bên cạnh nhìn thấy đều nói không ra lời, thì ra Vương phi là giấu đi tài nghệ của mình!

Nhìn chung chưa tới một canh giờ, nàng đã nấu xong bốn món ăn, một món canh.

Gà xé hấp muối, canh đông trùng hạ thảo, cháo cầu kỳ tử thái nhỏ, trứng cuộn thịt bò và giò heo thái.

Bởi vì thời gian gấp gáp, liền làm đại năm món, nếu như thời gian cho phép, Mộ Dung Thu nhất định sẽ làm mười món để ăn cho xem.

Lúc này bên trong phòng tràn ngập hương thơm của thức ăn, Hồng Lăng, Thanh Bình và mấy người bà tử đều mở to mắt há mồm, không thể tin, ngửi ngửi hương thơm, nuốt một ngụm nước bọt, các món này không chỉ thơm, hơn nữa màu sắc nhìn cũng rất đẹp mắt, nhìn qua cũng khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

Những người này chưa bao giờ thấy ai nấu ăn giỏi còn khéo léo như vậy, sợ rằng chỉ có Đại đầu bếp của từ lâu lớn nhất kinh thành - Hạo Nguyệt mới có thể làm được!

Mộ Dung Thu ngửi hương thơm của các món ăn thì cảm giác thèm ăn liền trở lại, hôm nay liền ăn thiệt nhiều để an ủi cho cái dạ dày đã bị tỳ khuất của mình.

Đợi sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, nàng ngừng đầu liền nhìn thấy mọi người bên trong phòng bếp đều có vẻ giật mình và nuốt nước miếng, bật cười, những món này đều là những món ăn bình thường. lúc ở hiện đại nàng cũng thường ăn, cũng không có cảm thấy mới lạ. Nhớ tới đồ ăn của mấy ngày nay, chỉ có thể nuốt vào cho có, không có cảm giác ngon miệng. Bất quá đối với bọn họ thì mấy món này đương nhiên là mới lạ.

“Vương phi, những món ăn này là những món gì? Thơm quá, trước đây nô tì chưa từng thấy qua.” Hồng Lăng mở to mắt trông chờ, nhìn các món ăn trên bàn không ngừng tỏa mùi thơm phức, vừa nuốt nước bọt, vừa hỏi.

Thanh Bình cũng gật đầu hỏi: “Nô tì cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy qua, vừa đẹp mắt lại còn rất thơm. Nghe nói Đại đầu bếp của từ lâu Hạo Nguyệt làm đồ ăn cũng rất thơm, nhưng nô tì nghĩ, hương thơm chắc là không bằng các món do Vương phi nấu đâu.”

“Ha ha, đều là vài món ăn bình thường, thích không? Lát nữa về phòng ta chia cho các người nếm thử. Dù sao một mình bàn Vương phi cũng không ăn hết mấy món này.” Mộ Dung Thu nhìn các nàng liên tục nuốt nước miếng, nên cười nói rằng.

Hồng Lăng và Thanh Bình mắt sáng lên, không ngừng nói lời cảm tạ.

Sau khi Mộ Dung Thu cười cười, liền phân phó vài bà tử, Hồng Lăng, Thanh Bình đem năm món ăn bụng trở về phòng.

Lúc họ bụng thức ăn về phòng, sau khi hồi triều, Vũ Văn Mặc đã dùng cơm chiều ở Trúc viên nghĩ tới việc hỏi phủ Tướng quân, liền phản phó Thẩm trắc phi giúp hấn chuẩn bị lễ vật tặng cho Tướng quân, còn có vài việc lật vặt khác.

Thẩm trắc phi lập tức bắt tay vào chuẩn bị, mà hấn cũng muốn đi Mai viên, có một số việc phải trực tiếp phản phó cho Mộ Dung Thu, liền một mình đi đến Mai viên.

Lúc vừa tiến vào phòng, trong sảnh chỉ có hai nha hoàn, không thấy bóng dáng của Mộ Dung Thu, trong lòng nghĩ ngờ, lập tức hỏi: “Vương phi đâu?

Khi Thu Cúc nhìn thấy Vũ Văn Mặc, sững sốt nửa khắc, liền cùng Văn Mai lập tức tiến lên phúc thân thỉnh an: “Nô tì tham kiến Vương gia, Vương gia vạn phúc.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý bảo hai người đứng dậy.

Thu Cúc cúi đầu cung kính trả lời: “Xin Vương gia chờ một chút, Vương phi xuống phòng bếp nhỏ làm cơm tối, chắc sắp trở lại rồi.”

“Làm cơm?” Vũ Văn Mặc nhướng mày, giọng nói lạnh như băng hơi để cao. Mộ Dung Thu biết nấu ăn?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22

Chưa bước vào phòng nhưng mùi thức ăn mà người đã lan tỏa trong không khí, đôi chân mày đang chau của Vũ Văn Mặc dần dần giãn ra. Khi Mộ Dung Thu vào phòng, vẫn chưa phát hiện trong phòng thừa ra một người, rất tự nhiên quay đầu bảo: “Các người đặt lên bàn cần thận. Hồng Lăng, Thanh Bình, mang thêm bốn bộ bát đĩa, bốn người các người ngồi xuống cùng ăn với ta. Nếu thấy ngon, sau này có thời gian ta lại làm tiếp cho ăn.”

Thật ra người xuống bếp hạnh phúc nhất khi những món ăn mình vất vả nấu ra có người thưởng thức và khen ngợi. Hồng Lăng và Thanh Bình vừa muốn lên tiếng trả lời thì phát hiện Vũ Văn Mặc đang ngồi trong sảnh. Miệng vừa mới mở ra lập tức khép lại.

Lúc này Mộ Dung Thu mới phát hiện không chỉ kỳ lạ trong phòng, theo tầm mắt của các nàng, quay đầu nhìn sang, đập ngay vào mắt là tòa băng sơn Vũ Văn Mặc!

Tại sao hấn tới đây? Khó khăn lắm tâm trạng mới thoải mái như vậy, hấn lại xuất hiện ở đây khiến nàng khó chịu! Bữa cơm này chắc nuốt không trôi rồi! Mà thôi, dù gì trong phủ Nam Dương Vương này hấn là lão đại, chỉ có thể nhẫn nhịn, tiếp tục diễn trò. Nàng bèn đi qua bên hấn, dịu dàng phúc thân hành lễ: “Thần thiếp bái kiến Vương gia.”

Từ khi Mộ Dung Thu bắt đầu vào phòng, Vũ Văn Mặc liền nhìn về cửa. Khi nghe được nàng ra lệnh, hấn nhướng mày khó hiểu. Từ lúc nào nàng cho phép hạ hấn cùng ăn cơm với mình? Từ lúc nào thì nàng không quan tâm đến quy củ như vậy? Tuy có nghĩ vẫn nhưng Vũ Văn Mặc gật đầu để Mộ Dung Thu đứng dậy.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Hồng Lăng và Thanh Bình đang hoảng sợ, sai dọn thức ăn lên bàn.

Hồng Lăng và Thanh Bình vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc thì trong lòng đã kinh hãi. Các nàng là hạ nhân, làm sao dám ngồi cùng bàn với chủ tử? Tuy rằng rất muốn ăn các món ăn thơm ngào ngạt đó, nhưng cùng lắm là chỉ thử một chút chứ cũng không thật sự dám ngồi cùng bàn với Vương phi. Giờ Vương gia đã nghe được những lời này, không biết vương gia có không hài lòng không. Tay cả hai đều hơi run khi đặt đồ ăn lên bàn. Thu Cúc và Văn Mai cúi đầu che giấu bất an.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt thong dong lại nhìn về phía Vũ Văn Mặc nói: “Thần thiếp vừa mới chuẩn bị ăn cơm chiều, không biết gia đã dùng cơm chưa? Nếu chưa ăn thì mời gia cùng ăn với thần thiếp được không?”

Lúc này đây hẳn Vũ Văn Mặc đã dùng bữa, trên đường từ phòng bếp nhỏ trở về, nàng có nghe hạ nhân nói vương gia sau khi bãi triều đã dùng cơm với Thẩm trắc phi tại Trúc Viên, nên nếu nàng đoán không sai, bây giờ hẳn đến tìm nàng nhất định liên quan đến việc ngày mai quay lại phủ tướng quân. Chẳng lẽ hẳn khẳng định sau khi hồi phủ tướng quân rằng sẽ gây ra náo loạn gì sao? Mộ Dung Thu âm thầm trợn mắt nhìn hân.

Hai người Hồng Lăng và Thanh Bình sau khi dọn thức ăn, lập tức lui về phía sau đứng cùng Văn Mai và Thu Cúc.

Mộ Dung Thu muốn ngồi xuống, nhưng Vũ Văn Mặc không lên tiếng, nàng chỉ có thể nhìn một bản đầy đồ ăn do mình làm tỏa hương bốn phía mà âm thầm tức giận. Bụng của nàng do đói cũng lên tiếng biểu tình.

Vũ Văn Mặc cúi đầu nhìn bốn món ăn và một bát cháo trên bàn, hương thơm xông thẳng vào mũi, vài món ăn bày biện rất khéo, tuy rằng nguyên liệu nấu ăn thông thường, nhưng cách chế biến vẫn khiến hân kinh ngạc. Hân thuận miệng hỏi: “Những thứ này đều do người nấu?”

“Hồi gia, là thần thiếp làm.” Mộ Dung Thu lại khom người, cung kính trả lời. Hân nói thật vô nghĩa! Chẳng lẽ không nghe những gì nàng vừa nói lúc mới vào phòng?

Nàng thật sự biết nấu ăn? Vũ Văn Mặc lạnh lùng chau đôi mày kiểm, con người trong suốt, lạnh như băng lúc lên một cái, gắt đầu với nàng: “Chuẩn bị bát đĩa đi.”

Không phải hẳn đã ăn rồi à? Sao còn muốn ăn? Có gì muốn nói thì cứ nói phứt cho xong? Còn làm bộ muốn bản trong bữa cơm? Hai người khác trong lòng không thoải mái. Trong lòng mắng mỏ là một chuyện, nhưng bên ngoài khi đối mặt với người hoàng tộc tài trí hơn người trong xã hội phong kiến như Vũ Văn Mặc thì Mộ Dung Thu chỉ có thể xoay người, cười trả lời: “Vâng. Hồng Lăng, Thanh Bình, các người đi chuẩn bị.”

“Vâng, Vương phi.” Nhận được mệnh lệnh, hai người vội vã rời khỏi phòng, may mà Vương gia không trách phạt các nàng, bằng không nếu để Vương gia kêu mời giới đến bản người thì cuộc đời này xem như bị hủy! Trong chốc lát, cơm đã được dọn vào chén, Mộ Dung Thu cũng tự nhiên ngồi xuống, nhưng lại ngồi đối diện Vũ Văn Mặc.

Thấy cảnh này, đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc lại hiện lên một tia nghiên ngẫm.

Hồng Lăng và Thanh Bình chia ra đứng sau lưng Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc để gấp thức ăn.

Mộ Dung Thu im lặng không nói, lặng lẽ hưởng thụ món ăn do mình tự tay nấu, sau đó bắt động thanh sắc chờ Vũ Văn Mặc nói ra mục đích đến đây. Trong phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng gấp thức ăn hoặc âm thanh nhai nuốt. Tâm của bốn người Hồng Lăng đều pháp phồng lo sợ, chỉ sợ rằng Vương phi lại chọc giận Vương gia thì mọi chuyện hỏng bét!

Vũ Văn Mặc đầu tiên là lo lắng ăn một miếng gà hấp muối, cả thịt lẫn da đều trắng nõn, thái dai, da lại không béo, so với gà hầm, gà quay hẳn từng ăn lúc trước ngon và lạ hơn nhiều. Vũ Văn Mặc có chút khó tin nhìn về phía Mộ Dung Thu đang chăm chú ăn cơm. Hân hoàn toàn biết rõ, nhóm bà tử trong phòng bếp nhỏ của Mai viên không thể nấu ra loại thức ăn có mỹ vị như thế này. Xem ra, Mộ Dung Thu dường như không phải cô tình gây sự, hơn nữa nàng còn có rất nhiều bí ẩn, từ nay về sau phải để ý nàng nhiều hơn. Suy nghĩ xong hân lại cúi đầu ăn gà hấp muối.

CMN! Không phải ăn rồi sao? Còn có thể ăn nhiều như vậy! Không có việc gì nhìn lên nàng làm gì! Mộ Dung Thu thầm mắng.

Ăn vài miếng thịt gà, Vũ Văn Mặc lại có cảm giác thêm ăn, Hồng Lăng rất tinh ý, thấy Vũ Văn Mặc nhìn canh đông trùng hạ thảo, lập tức mức thêm một chén cho Vũ Văn Mặc.

Canh vào và miệng lập tức cảm giác rất thơm ngon, so với canh vị trước kia thì ngon hơn nhiều, hơn nữa màu sắc làm người khác nhìn rất ngon mắt, hân nhin không được húp thêm vài ngum.

Mộ Dung Thu thấy hân uống xong một chén, rồi lại để Hồng Lăng mức thêm một chén nữa thì đau lòng không ngớt. Nàng âm thầm bĩu môi rồi nói: “Đây là canh đông trùng hạ thảo, phải nấu trong một canh giờ. Canh này giúp thanh nhiệt, giải độc, bổ dưỡng nhận phổi, còn có thể chống lão hóa, tuy bây giờ đang tiết xuân nhưng uống cũng không tệ. Nhưng loại canh này uống nhiều cũng không tốt lắm.”

Ý của nàng là : Người đã uống một chén, hơn nữa lại vừa ăn cơm xong, đừng quá tham lam, uống vậy đã đủ rồi.

Vũ Văn Mặc tựa hồ hiểu rõ ý của nàng, gương mặt lạnh lùng vẫn không thay đổi, chỉ gắt đầu, nói nhỏ hai chữ: “Không tệ.”

Sau đó không uống chén canh thứ hai.

Thấy vậy, Hồng Lăng lại gấp cho hân một miếng lỗ tai heo trắng nõn, hân chỉ nhìn chứ không đụng đũa. Mộ Dung Thu nhìn lướt qua, thấy hân không ăn, bĩu môi, không ăn càng tốt!

Vũ Văn Mặc nhìn vào món ăn khác trên bàn, chính là trứng cuộn thịt bò. Trứng vàng tươi cuộn với thịt bò khiến hân không biết đây là món ăn gì bên đưa mắt về phía Mộ Dung Thu.

Theo tầm mắt của hân, Mộ Dung Thu rầu rĩ giải thích: “Món ăn này tên là trứng cuộn thịt bò, nguyên liệu chủ yếu để nấu là trứng gà và thịt bò. Rất dinh dưỡng!”

Vũ Văn Mặc gắt đầu, Hồng Lăng lập tức gấp một cuộn đặt trên đĩa nhỏ, hân rất tao nhã gấp lên, đưa vào miệng. Thịt tươi mới, trứng thơm ngào ngạt, rất ngon!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 23

Hồng Lăng thấy Vũ Văn Mặc có vẻ rất thích món này liền gấp thêm cho hân.

"Vươngphi muốn ăn cháo?" Thanh Bình thấy Mộ Dung Thu buống đũa xuống thì liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thu gắt đầu: "Mức một chén cho ta."

Thanh Bình lập tức mức một chén cháo. Dù sao kiếp trước Mộ Dung Thu cũng đã chịu sự giáo dục cao cấp, lớn lên trong một Đại gia tộc nên trong bữa ăn rất có phép tắc, vì thế khi nàng ăn cháo, tự thiếkhônghánhkhôngchạm, vò cùng tao nhã đẹp mắt.

Vũ Văn Mặc bất tri bất giác nhìn Mộ Dung Thukhôngthể rời mắt. Hồng Lăng đứng cạnh thấy vậy lại tưởng rằng Vũ Văn Mặc đang muốn ăn cháo nên liền mức một chén cho hân.

Khi chén cháo đặt trước mặt Vũ Văn Mặc, hân hơi nhíu mày,khôngdùng cháo. Nhìn thấy màn này, khỏe miệng Mộ Dung Thu lại gắt gắt, chắc là hân ănkhôngnổi nữa. Rõ ràng đã no rồi vậy mà còn đến đây xin cơm của nàng! Ai, một chén cháo ngon như vậy mà lại bỏ, thật là phí phạm. Đồ lằng phí!

"Từ ngày hôm nay đến ngày quay về phủ Tướng quân, nếu người cần gì cứ đến nói với Thẩm trắcphi, nàng ấy sẽ chuẩn bị tốt. Đến lúc đó, ta và người sẽ ở trong phủ Tướng quân vài ngày, cần chuẩn bị gì hãy thì hãy chuẩn bị đi." Vũ Văn Mặc lạnh như băng nói.

"Vâng, tối nay thánhtiếpsẽ bắt đầu chuẩn bị." Mộ Dung Thu lập tức trả lời. Ăn xong đồ ăn của nàng rồi mới chịu nói đến vấn đềchính, đây chẳng phải là vô sụkhôngđăng tam bảo điện* sao.

* khôngcó chuyện gìkhônggói

Thoạt nhìn tuy rằng Mộ Dung Thu cung kính nhưng vẫn lo ra một chút xa cách, Vũ Văn Mặc neho mắt lại, tầm mắt lại đảo qua vài món ăn trên bàn, sâu trong lòng hân lại nổi lên một tia khác thường.

"Những món ăn nàykhôngtệ, khi ở phủ Tướng quân, Vươngphià thường xuyên xuống bếp?"

"Thánhtiếpchưa bao giờ xuống bếp. Chẳng qua làthiếpdã từng ăn những món này, nên tự suy nghĩ ra cách nấu. Lúc này, nếukhôngcó sự giúp đỡ của Hồng Lăng và Thanh Bình,khôngbiếthiếpsẽ tạo ra hỗn loạn gì ở phòng bếp nữa. Đồ ăn hơi khó nuốt, là thánhtiếpcố gắng ăn, lẽ rakhôngnên để gia ăn, về sau tuyệt đối sẽkhôngcó việc này đã xảy ra. Lần tới gia đến, việc đầu tiên thánhtiếplàm sẽ là nhắc nhở phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn gia yêu thích, nhất định sẽkhôngđể cho gia thất vọng." Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc hơi nghi ngờ, vô như hoảng sợ, lời nói cũng rụt rè, e ngại. Tối nhất là lần cuối cùng, nên chặt đứt suy nghĩ của hân để về sau hánkhôngbắt nàng xuống bếp nấu cho hân.

Bị nêu tên, Hồng Lăng và Thanh Bình càng cúi thấp đầu, khỏe miệngkhônghẹn được khẽ động. Rõ ràng lúc này Vương gia ăn rất nhiều, lại còn có vẻ hài lòng với tài nấu ăn của Vươngphi. Vậy tại sao Vươngphilại tỏ ra khiêm tốn như thế? Khôngphải là Vươngphiấnhân cơ hội lấy lòng Vương gia sao, giữ Vương gia lại một đêm. Sau này tối nhất là ngày nào cũng làm vài món ăn cho Vương gia để từ từ chiếm lấy sung ái của người. Nhưng Vươngphinói tới nói lui cũng tỏ vẻ nhưkhôngmuốn giữ Vương gia ở lại.

Cuối cùng Vũ Văn Mặc cũng biết Mộ Dung Thukhôngđứng ở chỗ nào. Lời nói của nàng nghe qua làm cho hân thấy đã thể hiện rõ sự khiêm tốn, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn nhưng ý tứ sâu xaìnhlà nàngkhôngmuốn tiếp xúc với hân!

Suy nghĩ này khiến cho tâm tư của Vũ Văn Mặc có phần nặng nề. Nàng bỗng nhiên thay đổi, tuyệt đốikhôngphải là chuyện đơn giản, khi hân cúi đầu nhìn những món ăn này, cảm thấy có vài phần khó hiểu.

Mộ Dung Thu nào biết biết rằng chỉ với tài nấu ăn trong bếp của nàng lại thêm vài lời nói bóng gió liền được Vũ Văn Mặc xem là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt!

"Tài nấu ăn của Vươngphiật lậkhổnggê, mấy món này cũng rất đặc biệt. Thế nhưng vào một số thời điểmkhôngthể quá cuồng vọng, suy nghĩ nhiều. Có chừng mực, biết im lặng, giữ khuôn phép cũng có thể giúp người ta an ổn sống qua ngày." Vũ Văn Mặc gật gật đầu, grong một tuần từ kiên cường, tinh xảo lại lạnh thêm vài phần, mỗi một câu nói tuy rằng giọng điệukhôngkhác ngày thường là vậy nhưng nghe kỹ lại thấy trầm thấp thêm vài phần, hàm ý cảnh cáo rất mạnh.

Ý tứchínhlà tốt nhất nàng đừng tốn tâm tư, nghĩ rằng chỉ cần nấu vài món ăn thì có thể lấy lòng hắn, sau đó giờ thủ đoạn tranh giành với Thẩm trấcpхі. Chỉ cần nàng yên lặg đừng gây chuyện, cuộc sống của nàng cũng sẽ yên ổn, đừng có vọng tưởng những thứkhổngthuộc về mình!

MD! Mộ Dung Thu thậm mắmg một tiếng. Trong lòng cực kỳ tức giận nhưng trên mặt vẫn cười sáng lạn.

"Đương nhiên thầnthiếphiếu, nhưng mà có đôi khi mình muốn sống yên ổn lại có người cố tìnhkhôngcho, thầnthiếpcũngđâu có cách ngăn cản họ đến tìm mình. Huống hồ những việc như vậy thầnthiếpcũngkhôngmuốn để ý,bằngkhônglại vậy bảnhínhminh!"

Vũ Văn Mặc nhủ nhủ mảy, còn đang muốn nói tiếp thì bên tai lại vang lên giọng nói lạnh lùng xa cách của Mộ Dung Thu: "Hong Lăng, Thanh Bình, mang những món này ném hết đi, sau này thường xuyên nhắc nhở bản Vươngphikhôngđược tùy tiện xuống bếp, thật sự là quá khó ăn, sao ta có thể làm cho tâm tình của gakhôngthoải mái được. Các người nhanh tay dọn đi, ném hết đi."

"Vâng." Hồng Lăng và Thanh Bình lập tức bước lên, nhanh tay mang tất cả thức ăn trên bàn đi.

Sau đó, Mộ Dung Thu nhìn Vân Mai phản phó: "Vân Mai, đi pha một bình trà rồi đem đến đây."

"Vâng, Vươngphi."

Vũ Văn Mặc chậm rãi đứng dậy, hơi cau mày nhìn Mộ Dung Thu. Nàng ta thay đổi quá nhiềukhôngbiết có phải là đã thất sự hệt hy vọng với hắkhông. Nhưng nếu đây là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, như vậy hẳn phải công nhận là nàng đã thành công thu hút sự chú ý của hắn. Tuy vậy, hẳn chán ghét loại thủ đoạn này nên hắn sẽ tìm cách chặt đứt suy nghĩ này của nàng. Hắn hơi đắm chiêu, đứng dậy bước ra cửa, quên cả chào tạm biệt Mộ Dung Thu.

Đúng lúc Thu Cúc mở cửa, một chén Vũ Văn Mặc đã đặt ngoài cửa, phía sau lại truyền đến giọng nói của Mộ Dung Thu.

"Gia đi thông thả."

Vũ Văn Mặc dừng bước một chút, gật đầu nhưng quay lưng về phía Mộ Dung Thu, sau đó cũngkhôngquay đầu lại, liền dứt khoát bỏ đi.

Đợi Vũ Văn Mặc đi, khi Hồng Lăng trái giường cho Mộ Dung Thu mới ôn nhu khuyên: "Vươngphi, lần này chúng ta trở về phủ Tướng quân, Đại thiếu gia và Nhịệuthư nhất định sẽ giờ thủ đoạn, đến lúc đó nếu Vương giakhônggiúp, chắc chắn Vươngphisẽ gặp rất nhiềuphiền phức và thậphị, nhưng hôm nay, Vươngphi..."

Nàng chưa nói dứt câu, Mộ Dung Thu đã cười ngắt lời: "Khôngngại, trong lòng Vương gia vớikhôngcó bản Vươngphi, cần gì phải cường cầu. Huống hồ, phủ Tướng quân to đến như vậy nhưng chỉ có một mình bản Vươngphilà đích nữ, còn hai người kia đều là thứ xuất, người nghĩ bọn họ có thể ra oai trước mặt ta sao?"

Hồng Lăng muốn nói nhưngkhôngnói ra được, cuối cùng phải nuốt ngược vào trong. Đại thiếu gia và Nhịệuthư đều lậphiên toái lớn,khôngbiết Vươngphicó thể ứng phó đượckhông. Cũngkhôngbiết, cuộc sống của Đại phu nhân trong phủ Tướng quân như thế nào nữa! Mấy người đi nhưng kiakhôngai tốt cả!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Tất nhiên là Mộ Dung Thu biết Hồng Lăng lo lắng, nhưng nếu bảo nàng đi lấy lòng Vũ Văn Mặc thì nàng có chết cũngkhônglắm. Hẳn ăn của nàng vài miếng đồ ăn mà nàng còn đau lòng chứ nói gì tới việc bảo nàng đi lấy lòng hắn.

Nàng cũng biết đám người trong phủ Tướng quân điềukhôngphải dễ đối phó, nhưng Mộ Dung Thu bây giờ đâu còn là Mộ Dung Thu của ngày xưa, làm sao có thể để người khỉ dễ mình như vậy?

Nhìn Hồng Lăng lo lắng, nàng mỉm cười trấn an: "Thuyền tới cầu tự nhiên ắt sẽ thắng, việc này tới lúc đó rồi hãy nói."

* : câu này muốn nói mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến,khôngthể gấp gáp được

Hồng Lăng đã một tiếng, trái giường xong liền rời đi.

Đêm nay, Mộ Dung Thu ngủ rất ngon.

Vũ Văn Mặc trở lại Trúc viên cũng nói vài chuyện với Thẩm trấcpхі. Khi Thẩm trấcpHINGhe Vũ Văn Mặc ăn vài món ở Mai viênkhôngkhỏi nghĩ, chẳng lẽ mấy ngày nay phòng bếp làm đồ ănkhônghợp khẩu vị của hắn? Nghe nói tới nay đích thân Mộ Dung Thu xuống bếp.Khôngngờ một nữ nhân tinh tìnhkhôngcó gì tốt như nàng ta lại biết nấu ăn.

Nàng nằm trên giường nhưng cứ trằn trọc. Đêm nay Thẩm trấcpHimất ngủ.

Hôm sau

Trời hơi âm u, cảnh vật có chút buồn làm cho tâm tình của người ta cũng nặng nề theo. Sau khi ăn sáng xong, Mộ Dung Thu vốn định đến thư phòng đọc sách, nhưng nàng còn chưa đi ra khỏi phòng, liền nghe một nha hoàn thông báo có Đại phu nhân, Tam phu nhân cùng Tứ phu nhân đến thăm an.

Mộ Dung Thu cho các nàng vào .Ba người họ giống như cố ý trang điểm thật tị mĩ, quần áo trên người đều là tơ lụa thượng đẳng, trang sức cũng là vàng bạc chói lọi, vừa mới bước vào, đã khiến người ta loá mắt, khác xa so với thời tiết u ám bên ngoài.

"Nô tì tham kiến Vươngphi." Ba người cùng phúc thân hành lễ.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Ba vị muội muội đứng dậy đi. Hồng Lăng, lấy ghế cho ba vị phu nhân."

Sau khi ba vị phu nhân ngồi xuống, liền đưa mắt nhìn Mộ Dung Thu. Tối hôm qua Vương gia lại đến Mai viên, nhưngkhôngcó ở lâu sau liền rời đi, nghe nói Vương gia đến là vì chuyện trở về phủ Tướng quân. Bọn họ đều biết rõ. Chẳng phải là Vương gia sợ sau khi Vươngphihoỉ phủ lại gây chuyện sao? Nhưng mục đíchchínhcủa các nàng hôm nay là phải xác nhận xem có phải là Vươngphicùng Thẩm trấcpHứng chung một thuyềnkhông?

"Sao hôm nay ba vị muội muội lại có thời gian đến thăm ta thế?" Mộ Dung Thu hip mắt, quan sát ba người. Đối với mục đích đến thăm hỏi của ba người,khôngcần tốn công suy nghĩ cũng đoán được. Thứ nhất là vì tối hôm qua Vũ Văn Mặc đến đây, thứ hai là vì mấy ngày trước nàng đi Trúc viên uống trà rồi còn nói chuyện vui vẻ với Thẩm trấcpH. Vương phủ to như vậy nhưng chỉ cần gió động có lay thì tin tức liền truyền khắp nơi.

Nàng tươi cười sáng lạn nhìn ba người.

Đại phu nhân lên tiếng đầu tiên: "Ngày mai Vươngphidã trở về phủ Tướng quân, lại phải ở đó vài ngày. Hiện giờ phụ thân của Vươngphilà Mộ Dung Đại Tướng quân đại thắng trận hồi kinh, theo lý thì bọn nô tỳ phải có chút lễ vật, hi vọng Vươngphicó thể nhận." Dứt lời, nàng liền sai nha đầu bên cạnh dâng lễ vật.

Trên khay là một pho tượng phậtbằngcọc trắng óng ánh trong suốt, thủ công tinh tế, vừa nhìn đã biếtkhôngphải là đồ thường, tất nhiên là vô giá.Khôngngờ chỉ là một ngườithiếpmà ra tay hào phóng như vậy.

"Nô tì mong Vươngphisóm ngày vì Vương gia sinh quý tử. Tổng Từ Quan Âm này đã được làm phép tại Thanh Phong tự, là vật mẫu thân đưa cho nô ù." Đại phu nhân thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu dừng trên tượng phật thì chớp chớp mắt, vô cùng chán thành nói.

"Vậy bản Vươngphidã tạ muội. Thế nhưng, Tổng Từ Quan Âm này nếu đã được làm phép thì tại sao muội mang bên người đã gần hai năm mà vẫn chưa có tin vui?" Mộ Dung Thu cười nhạt hỏi, sau đó phất tay ra hiệu cho Hồng Lăng nhận lấy pho tượng Tổng Từ Quan Âm.

Đại phu nhân ngheen lời, trừng mắt nhìn, đáy mắt tràn đầy oán hận. Mộ Dung Thu cũng biết châm chọc người khác! Đáng giận! Chớp mắt, ánh mắt lại rơi vào trên người Hồng Lăng.

"Ha ha..." Tiếng cười thanh thúy dễ nghe như chuông bạc của Tam phu nhân vang lên. Nàng gọi nha hoàn sau lưng dâng lễ vật rồi: "Nô tìkhôngthể ra tay hào phóng như Đỗ tỷ được, chỉ xin dâng lên Đại tướng quân một bức họa mà thôi."

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn về phía bức họa ở trong tay nha hoàn kia, trong bức họa về một vị Tướng quân trên chiến trường đang đối mặt với quân địch. Bức họa sinh động, đúng là vật quý! Nàng dõi tâm mắt xuống dưới. Vài hàng lạc khoản* với nét chữ rồng bay phượng múa khiến ánh mắt nàng đang lo lắng bỗng nhiên nhìn thật kỳ lạ. Người trong bức họa lại là Tư Đồ tướng quân, phản nghịch của tiền triều!

* : dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng và tên người vẽ tranh, đi câu đối, dưng bia, v.v., thường là ở góc phía dưới để lạc khoản

Đây là tranh cấm! Nếu ai bị phát hiện là cất giữ bức họa này, chắc chắn sẽ bị chém đầu!

Tam phu nhân vẫn cười một cách rất ngây thơ vô tội.

"Phuong Dung Mai, người thật to gan!" Mộ Dung Thu đập tay rất mạnh lên bàn, ly trà bị chấn động khẽ rung, giọng nói giận dữ khiến Tam phu nhân run sợ, vội quỳ sụp trên mặt đất.

Đại phu nhân, Tứ phu nhân và mọi người trong phòng đều rất khó hiểu. Tam phu nhân run rẩy, ngắc đầukhônghiều hỏi: "Vươngphi, vì sao? Sao người lại..." Làm sao có thể bỗng nhiên thay đổi được? Vừa rồi về mặt của Vươngphikhôngphải là rất thích bức họa này sao? Bức tranh này là nàng tìm trong đồ cưới của nàng, có thể...!

"Bức họa này là vật của phân tộc tiên triều! Hễ ai cắt giữ bức họa sẽ bị chém đầu!" Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Tam phu nhân kinh hãi ngã trên đất. Sao bức họa này có thể là vật của tiên triều? Nàngkhôngngừng xoay tròn tròn mắt, trên thái dương đã đỏ mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ là trước khi nàng xuất giá, mẹ cả đã cố ý hãm hại nàng? Mang vật này làm đồ cưới cho nàng? Đáng giận, mẹ cả thật sựkhôngmuốn cho nàng sống tốt mà! Muốn hại chết nàng!Khôngđúng, trước kia nàng đã từng xem qua bức họa này, vẫn là bức họa này, nhưngkhôngcó mấy hàng chữ trên bức họa!

Chẳng lẽ ... Có người muốn hại nàng?

Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau. Xem ra là gan của Tam phu nhân cũng thật lớn! Bất quá, hôm nay ba người các nàng đến đây chỉ để chứng thực mối quan hệ giữa Vươngphicùng Thẩm trấphi! Hơn nữa, dù sao Mộ Dung Thu cũng là đích nữ của Đại Tướng quân, thân phận cũng rất cao quý, các nàng là người trong Vương phủ, cũng muốn chứng tỏ cho Vương gia nên mới tìm vài món lễ vật thích hợp dâng tặng. Ai ngờ, Tam phu nhân lại làm ra chuyện này! Nàng ta cũngkhôngchịu lau mặt nhìn cho rõ, thứ lễ vật này sao có thể tùy tiện dâng lên. Nếu để người có ý đồ xấu biết, Mộ Dung Thukhôngthoát được thì thân phậntiểuthiếp kém như các nàng còn có thể thoát sao? Hai ngườikhôngkhỏi đưa ánh mắt trách cứ về phía Tam phu nhân.

"Vươngphi, nó tikhôngbiết đây là gì. Nó tikhôngbiết gì cả, nếu nó ti biết, nhất định sẽ đốt nó đi, làm sao dám dâng cho Vươngphidược? Xin Vươngphinình giám!" Tam phu nhân thất kinh, lời nói run run, còn đập đầu mấy cái.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy. Thái độ Tam phu nhânkhôngngống như đang già vờ, mà Tam phu nhân cũngkhôngphải người ngu dốt như vậy, nhưng tại sao nàng ta lại đưa tranh cấm cho nàng, bên trong chắc chắn có điều mờ ám

Nàng bất động thanh sắc, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người Đại phu nhân và Tứ phu nhân, sau đó lần nữa dừng trên người Tam phu nhân.

"Sao? Chuyện này thật sự làkhôngcó liên quan tới người sao?"

"Nhất định là có người muốn hại nó ư! Xin Vươngphihãy cho nó ti một sự công bằng!" Tam phu nhân liên tục đập đầu. Nàng rất sợ, nhất định lần này là rơi vào bẫy của người kia rồi, người này ra tay thật tàn nhẫn! Khiến nàng trong khoảng thời gian ngắnkhôngkịp trở tay!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Mộ Dung Thu nhủ mảy, phát tay báo Hồng Lăng mang bức họa đến cho nàng.

Sau khi cẩn thận xem, nàng thấy mực trên bức họa hơi mờ, tuy mấy chữ này hạ bút vô cùng nhẹ, hòa lẫn vào màu mực cũ, nhưng nếu cẩn thận quan sát, dựa vào hiểu biết về hội họa của nàng ở kiếp trước, nàng có thể chắc chắn mấy chữ này chỉ mới được thêm trong vòng hai ngày nay!

Nàng nhìn xung quanh hai lượt, ánh mắt lại một lần nữa dừng ở trên người Tam phu nhân - Phuong Dung Mai, người đang run rẩy quỳ trên mặt đất, ánh mắt sắc bén, khiến người kháchkhôngthể trốn tránh.

Việc này khẳng địnhkhôngphải do Phuong Dung Mai làm, nàng takhôngcó ngu ngốc đến như vậy, thế nhưng, ..

Mộ Dung Thu âm thầm lắc đầu, chuyện này nàng cũngkhôngmuốn quản! Cũngkhôngcần phải quản! Việc gì nàng phải tự đẩy mình vào vũng bùn. Chuyện này diễn biến ra sao thì chỉ còn cách trông chờ vào số mệnh của Phuong Dung Mai!

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cũng khẩn trương nhìn Mộ Dung Thu. Sự việc ngày hôm nay tuy là do Phuong Dung Mai nhưng dù gì cũng là ba người cùng đi chung, nhất định sẽ bị liên lụy. Tốt nhất là Phuong Dung Maikhôngnên xảy ra chuyện gì. Cả hai cùng trông đợi nhìn về phía Mộ Dung Thu, hi vọng Mộ Dung Thu có thể giải quyết việc này.

"Dù sao bản Vươngphicũngkhôngcó quản chuyện trong phủ nên chuyện này takhôngthể tự quyết định, Hồng Lăng, đưa ba vị muội muội đến chỗ Thẩm trấphi, cứ để Thẩm muội xử lí." Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, nhẹ giọng ra lệnh.

Cái gì? Tam phu nhân bủn rủn cả tay chân, sắc mặt tái nhợt, té ngã ra trên đất, ánh mắt ngáy ra. Việc này nếu để cho Thẩm trấphixử lí là chẳng khác nào đến tai Vương gia, đến lúc đó nàng làm sao có thể biện giải để thoát thân?

Khôngđược, chuyện nàykhôngthể truyền ra ngoài! Nhất định phải giải quyết ở chỗ của Vươngphi. Còn về phần ai là người âm hại nàng, sau này có thời gian nàng sẽ từ từ điều tra! Nghĩ đến đây, Tam phu nhân lập tức ôm chân Mộ Dung Thu, khàn giọng cầu xin: "Nó ti biết sai rồi. Nếu sớm biết đây là cấm vật, nhất định sẽ đốt nó đi chứkhôngdám đưa cho Vươngphi! Nó ti thật sự biết sai rồi, cầu xin Vươngphitha thứ."

"Bản Vươngphicũng biết người sẽkhônglàm chuyện hồ đồ như thế. Nhưng lúc này bản Vươngphicũng hết cách. Dù muốn bỏ qua chuyện này cũngkhôngđược. Người xem trong phòng đông người như vậy, sự việc này sẽ bị truyền ra rất nhanh. Hơn nữa hiện nay vương phủ do Thẩm trấphiquản lý, nếu bản Vươngphinhững tay can thiệp vào việc này, nhất định sẽ gây ra nhiều thịphikhến cho Vương gia trách cứ. Tốt nhất Phuong muội nên nghĩ cách giải thích với Thẩm trấphiđi." Mộ Dung Thu nhậm nhậm nói vài câu rồi quay đầu dùng ánh mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Hôm nay mấy người đó đến đây đều có mục đích riêng nhưng thậtkhôngngờ, chẳng những bọn họkhôngđồng lòng mà còn có thêm tiết mục vu oan hãm hại đặc sắc này. Vỡ kịch vui này ngày càng thú vị,khôngbiết Thẩm trấphisẽ giải quyết vụ này ra sao.

Hồng Lăng lập tức bước lên phía trước, nhìn Tam phu nhân nói: "Tam phu nhân dừng cầu xin với Vươngphinhà, mời đi theo nó ti tới gặp Thẩm trấphi."

Tam phu nhân cắn chặt răng. Mỗi câu nói của Mộ Dung Thu đều là từ chối, căn bảnkhôngmuốn dính vào việc này. Huống hồ Mộ Dung Thu chắc chắn chỉ muốn nàng bị đuổi khỏi Vương phủ thì làm sao có thể giúp đỡ? Nàng hận đến nghiền răng nghiền lỵ. Tại sao nàng có thể bất cần phạm vào sai lầm như thế này! Chỉ mong Thẩm trấphinhan từ mà nương tay với nàng.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau, nếu để Thẩm trấphiđãi quyết việc này thì việc sẽ càng thêmphiên! Hôm nay các nàng chỉ định đến để nghe ngóng tin tức,khôngngờ lại rơi vào tình cảnh như vậy! Còn đưa thêm hậu lễ, thật là mất nhiều hơn được.

Mộ Dung Thu phát tay báo các nàng lui ra, sau đókhôngđợi các nàng cất bước đã đi ra ngoài trước.

Sắc mặt Tam phu nhân trắng bệch, lao đao đứng lên, ánh mắt âm trầm hung hăng nhìn theo bóng lưng của Mộ Dung Thu, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

Khôngđến nửa canh giờ sau, Hồng Lăng từ chỗ Thẩm trấphitrở về.

Mộ Dung Thu đang đọc sách, ngẩng đầu lên nhìn Hồng Lăng.

"Vươngphi, Vương gia cũng ở trong Trúc Viên. Thẩm trấphisai nó ti mời Vươngphiđến đó một chuyện." Hồng Lăng sắc mặt khẽ biến nói.

Muốn nàng đến đó? Thẩm trấphinuốn làm gì? Nàng khẽ chau mày.

"Sự việc do Tam phu nhân gây ra, Thẩm trấphinời Vươngphiđến đó làm gì?" Thu Cúc đang đứng một bên hầu hạ cũng nghi ngờ hỏi.

Hồng Lăng nhìn Thu Cúc nói: "Thẩm trấphikhôngnói, Vương gia cũngkhôngngén tiếng. Hiện tại đang chờ Vươngphiđến."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu: "Đi thôi."

Muốn biết chuyện gì xảy ra, đến xem chẳng phải sẽ biết sao?

Trúc viên

Lúc Mộ Dung Thu đến Trúc viên, đầu tiên nàng nhìn thấy ba vị phu nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất, Thẩm trấphivà Vũ Văn Mặc đều ngồi ở ghế chủ vị, sắc mặt cả hai vô cùng âm trầm nhìn ba người kia. Nhìn thấy Mộ Dung Thu đến, sắc mặt hai người có chút thay đổi.

"Tỷ tỷ đã đến." Thẩm trấphitrở trên chỗ ngồi đứng lên, đi qua trước mặt ba vị phu nhân, thân thiết cầm tay của Mộ Dung Thu.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhường mảy, cúi trong con người hiện lên một tia lạnh lẽo, nét mặt cũngkhônghiều lộ gì, chỉ mỉm cười, giả bộkhônghiều hỏi: "Khôngbiết muội mời tỷ tỷ đến đây là có chuyện gì?"

Tươi cười của Thẩm trấphihoi cứng lại, quay đầu nhìn thoáng qua ba vị phu nhân, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thu, ôn nhu cười nói: "Tỷ ngồi xuống trước rồi nói."

Sau đó bèn kéo Mộ Dung Thu đến ngồi vào chỗ nàng ta vừa ngồi.

Đáy mắt Mộ Dung Thu lại thoáng hiện một tia lạnh lẽo, mắt hơi nhìn thoáng qua tòa băng sơn Vũ Văn Mặc đang ngồi bên cạnh. Trong lòng nàng cười lạnh, xem ra Thẩm trấpchính biết việc này khó giải quyết, nàng ta đặt nàng ngồi vào vị trí này, chẳng phải muốn quăng việc này cho nàng giải quyết sao? Tâm tư Thẩm trấpchính thật linh hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 26

“Muội mời ty đến là vì chuyện của Phương muội. Vừa rồi, tuy ty đã sai Hồng Lăng đưa Phương muội cùng hai vị muội muội đến đây nhưng muội lại muốn biết rõ đầu đuôi câu chuyện nên mời mời ty ty đến.” Thẩm trấpchính nhu nói. Vừa nói xong liền ngồi bên cạnh Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tiếp nhận ly trà trong tay nha hoàn, khuấy nhẹ mặt trà, gạt bỏ vài mảnh vụn của trà trong nước rồi tao nhả nhấp một ngụm, mới ngừng đầu lên liền nhân dịp nhìn lướt qua Tam phu nhân đang quý bên dưới, sau đó dùng một giọng điệu hết sức kinh ngạc hỏi lại: “Việc này còn chưa giải quyết sao?”

Thẩm trấpchính mặt hơi cứng lại, trong lòngkhôngtránh được một cổ oán hận, việc lần này của Tam phu nhân thật khó giải quyết, nếu xử lýkhôngtốt sẽ bị mọi người dèm pha, hơn nữa hôm nay Vương gia cũng ở đây, nàng càngkhôngthể dễ dàng ra quyết định, cho nên mới mời Mộ Dung Thu đến để đẩy việc này sang cho nàng ta xử lý.

Lúc này nếu Mộ Dung Thu hỏi, sẽ có người cho rằng nàng quân sựkhôngnghe, Thẩm trấpchính cảm thấy cần phải cẩn thận, nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc.

"Vừa rồi Phương muội cũng đã trình bày sự việc này từ đầu tới cuối một lần rồi, theo muội, trong đó nhất định có điều mờ ám. Nhưng dù sao đi nữa thì chuyện này xảy ra ở Mai viên, nên muội cũngkhôngdám tùy tiện đưa ra quyết định, sau khi cân nhắc mọi chuyện này để ty ty xử lý là tốt nhất, mới có thể làm cho hạ nhân trong phủ kính phục." Thẩm trấpchính cực kì thận trọng nói. Nói gần nói xa thì cũng là chuyện này xảy ra ở Mai viên, nên phải để chủ nhân của Mai viên xử lý, nàngkhôngmuốn có quan hệ gì trong chuyện này.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trong lòng cười lạnh, Thẩm trấpchính thật đúng là tâm cơ thâm trầm! Sóng mắt lưu chuyển, bên môi tươi cười nhuộm một tia mỉa sặc. Nếu như người ta đã ti mỉ tính kế như thế, vì lý vì tình nên nàng cũng nên phối hợp một chút, nhưng mà... nàng tươi cười càng sâu hơn, muốn nàng phối hợp sợ rằng Thẩm trấpchính sẽ phải trả một cái giákhôngrẻ đâu!

“Ah? Nghe muội nói như vậy, thì việc này để đích thân ty giải quyết đi vậy.” Mộ Dung Thu gật đầu nói.

Hồng Lăng rất lo lắng, lòng bàn tay đỏ rất đỏ hỏi lại, tại sao Vươngphiải đáp ứng? Việc này rất khó giải quyết, người ta muốn né còkhôngkịp, vậy tại sao Vươngphiải đại độ đâm đầu vào?

Tam phu nhân đang quý phía dưới cũng rất hồi hộp, một cổ bất an ập đến, bây giờ nàng có nói đến gây lời cũngkhôngcó cách nào thoát được, nàng vẫn thăm nhìn về phía người từ đầu đến giờ vẫn một mực yên lặng im lặkhôngnói, cũng chưa liếc nhìn rằng một lần nào – Vũ Văn Mặc, chỉ hy vọng Vương gia có thể nhìn rõ mọi việc, chứng minh việc nàykhôngcó liên quan đến nàng.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân rất biết nghe lời, trước mặt Vũ Văn Mặc chingoan ngoan ngoãn ngồi yên mới có thể giữ mình, còn về phần Tam phu nhân, vốn có quan hệ ty muội với các nàng nhưng khi xảy ra chuyện, vẫn nên giữ khoảng cách là tốt nhất!

Vũ Văn Mặc nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, hẳn cũng có nghi hoặc như Thẩm trấpchính, chẳng lẽ Mộ Dung Thukhôngbiết tính nghiêm trọng của chuyện này? Nếu đã biết tại sao còn nhúng tay vào?

Mộ Dung Thu thấykhôngkhí an tĩnh có chút quý dị, liền cười nhìn về phía Vũ Văn Mặc nói: “Gia cảm thấy việc này nên để ai giải quyết?”

Tim Thẩm trấpchính như bị chạm lại, suy nghĩ cũng có vẻ như chạm mấy nhịp, đối với hành động của Mộ Dung Thu nàng thật sự làkhônghiểu, bởi vậy, nàng vẫn giữ yên lặng, nàngkhôngbiết chuyện gì đang xảy ra nênkhôngdám tùy tiện lên tiếng. Bấy giờ, kì ngạc đến câu hỏi của Mộ Dung Thu đối với Vũ Văn Mặc, tâm lộ bội một chút, một suy nghĩ đáng sợ liền hiện lên.

Vũ Văn Mặc là người rất khôn khéo, tuy rằng thường ngày hẳn rất lạnh lùng, nhưng ở trong quan trường có loại ám mưu thủ đoạn nào hẳn chưa từng dùng? Mộ Dung Thu vừa hỏi, hẳn đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra, lúc này hỏi cau mày.

“Mặc dù thầnthiếplàchínhphi, nhưng dù sao quan sựcìnhcủa Vương phủ là Thẩm muội. Nếu để việc này cho thầnthiếpxử lý chẳng phải là làm cho hạ nhântrong phủ bàn tánkhôngphục sao? Cũng làm cho người ngoài phải đem đặt linh tinh?” Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặckhôngtrả lời, sắc mặt của Thẩm trấpchính thay đổi thật thường, ở trong lòng liền cười lạnh, nàng ta im lặkhôngnói gì nhưng cũngkhôngmuốn nàng đoạt quyền?

Mọi người trong phòng đều có thể hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thu, việc này muốn nàng quản thì cũng được đi nhưng mà nếukhôngcho nàng nắm quyền thì sẽ hạ nhân sẽkhôngphục! Quan trọng hơn nàng đường đường làChínhphícủa Nam Dương Vương! Vậy mà cảm quyền lại là một Trấpchính.

Ai cũng là người có tâm tư, sau khi nghe lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc, Thẩm trấpchính, ba vị phu nhân cùng mấy nha hoàn ở xung quanh đều hiểu, Vươngphituyệt đốikhôngphải là quả hồng mềm có thể tùy tiện để người ta nắn bóp nữa!

“Gia tại saokhôngtrả lời?” Mộ Dung Thu cười hỏi.

Lúc này Thẩm trấpchính đang ngồi trên đồng lừa, nàng cũng thậtkhôngngờ là Mộ Dung Thu lại khó đối phó như thế, tính toán cũngkhôngthua ai! Thấy Vũ Văn Mặc trầm mặc, nàng liền biết Vũ Văn Mặc sẽ tuyệt đốikhôngđề cho Mộ Dung Thu nắm quyền. Nhưng... Việc này làm sao giải quyết đây?

“Nếu người có thể giải quyết việc này, để tránh người khác dèm pha thì từ hôm nay người liền giúp đỡ Như nhi quân sự.” Sau nửa giây trầm mặc, Vũ Văn Mặc trả lời với Mộ Dung Thu. (nhu nhi...)

Nghe nói, tay Thẩm trấpchính run rẩy một chút. Sao Vương gia có thể đề cho Mộ Dung Thu quân sự? Lúc nàng mặt mày tái nhợt, đầu óc trống rỗng liền thấy Vũ Văn Mặc âm thầm đưa mắt trấn an mình, nàng lập tức hiểu việc khó xử lý như vậy nhất định hãkhôngmuốn nàng quá khó xử, nhưng lạikhôngmuốn để người ngoài dèm pha nên mới đáp ứng yêu cầu của Mộ Dung Thu! Dù sao, hẳn là nam nhân, chuyện của nội viện, hẳn cũngkhôngthể nhúng tay! Hướng hồ Mộ Dung Thu chỉ giúp đỡ nàng, nàng vẫn là người quân sựcìnhcủa phủ!

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng liền đứng dậy đối Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ, “Vay chuyện này giao cho ty ty toàn quyền xử lý. Nếu như có việc gì ty ty cần muội làm, muội nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức.”

Mộ Dung Thu cúi đầu dùng trà, thỉnh thoảng nhìn thấy hai người bọn họ trao đổi ánh mắt, cũng tò về nhưngkhôngphát hiện ra âm mưu cùng tính kế. Bất quá... Ta và người chưa đi đến cùng, kết quả ai thắng ai thua vẫn chưa biết được. Mộ Dung Thu thành danh trên thương trường, sao có thể dễ dàng bị người khác tính kế màkhôngbiết đây?

Quyền hành cũngkhôngthể trong một sớm một chiều mà đoạt lại được, mặc dù hiện giờ đối phương đang tính kế nàng nhưng dù sao thì cũng đã bước được bước đầu tiên, cơ hội đưa đến trước mặt nếukhôngchộp lấy thì thật uổng đi! Dù gì đi nữa, việc này nàng cũng hoàn toàn có khả năng xử lý!

“Ty ty tạ ơn muội.” Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời. Trong mắt có một đạo tinh quang chợt lóe lên. Lúc nàng thoải mái tự nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng lại lần nữa lướt qua người Vũ Văn Mặc.

Đôi mắt tối đen, thâm trầm của Vũ Văn Mặc lộ ra vẻ căng thẳng, hàn khí từ hân tỏa ra cũng lạnh đến thấu xương, môi mím chặt thành một đường.

Mộ Dung Thu giả vờ nhưkhôngthấy, vẫn nhìn hẳn tươi cười như hoa. Nàng xoay người đối mặt với Tam phu nhân đang run rẩy quý dưới đất nói: “Vừa rồi bản Vươngphidã suy nghĩ lại, tuy bức tranh cấm kìa là do Tam phu nhân đưa tới, nhưng nét mực trên bức họa rõ ràng chỉ mới được viết trong vòng mấy ngày nay. Chỉ với điều này, khả năng phạm tội của Tam phu nhân đã được giảm đi.”

Tam phu nhân trừng hai mắt,khôngthể tin được là Mộ Dung Thu lại lên tiếng biện hộ cho nàng, lập tức hai mắt tỏa sáng, tràn đầy hy vọng nhìn về phía của Mộ Dung Thu.

Thẩm trấpchính nhíu chặt đôi mày li liễu, nàng muốn nhìn xem Mộ Dung Thu sẽ giải quyết việc này như thế nào?

“Thật sự có người muốn hãm hại nô tì, xin Vươngphíchờ nô tì một cái công đạo!” Tam phu nhân dập đầu ba cái, nước mắt ròng ròng đầm đìa đáng yêu nói

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 27

"Vậy trước tiên người nào cho ta biết, trừ người ra còn có ai đã từng chạm qua bức họa này, hoặc có ai biết người muốn đăng bức họa này cho bản Vươngphi?" Mộ Dung Thu thấp giọng hỏi.

Tam phu nhân lúc này tâm yên lòng, nghe Mộ Dung Thu hỏi, trông mắt liền bắt đầu chuyển độngkhôngngừng, cổ nắm bắt từng chi tiết nhỏ nhất để cứu mạng, cuối cùng hai mắt tỏa sáng, vội vàng trả lời: "Bức tranh này vẫn luôn được cất giữ trong rương, chưa bao giờ lấy ra, hai ngày trước mới lấy từ trong rương ra. Thấy được bức họa này chỉ có Nhị đẳng nha hoàn - Ngọc Nhuận... trong hai ngày này còn có hai bà tử vào phòng nô tỳ để..." Câu cuối cùng Tam phu nhân có chút lắp bắp, dường như có điều khó nói.

Mộ Dung Thu âm thanh lạnh lùng nói: "Nếukhôngmuốn chết, nói tiếp!"

Giọng nói lạnh lẽo tuyệt tình, thần thể Tam phu nhân lại run rẩy, môi mấp má muốn nói nhưng lại thôi, đầu cúi xuống, cuối cùng lên tiếng, giọng nói vì sợ hãi mà khàn khàn: "Hai người bà tử đến để nô tì phái ra ngoài mua xuân được..."

Xuân được? Mộ Dung Thu lại cười lạnh, hơi quay đầu nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc. Lúc hẳn nhìn Tam phu nhân, ánh mắt hiện lên một tia chán ghét.

Ở trong nhà cao cửa rộng, nữ nhân vì được nam nhân sùng ái có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào, đây là luật lệ ai ai cũng biết nhưng nói ra miệng lại là một chuyện khác. Chẳng trách Vũ Văn Mặc lại tỏ ra chán ghét.

Thẩm trácphình tình nhìn Mộ Dung Thu, tuy nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi lên sóng gió, nếu Mộ Dung Thu có thể giải quyết chuyện này, nàng ta chắc chắn có thể tham gia vào việc quân sự.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cúi đầu, Tam phu nhân lúc này đã là xấu hổkhôngcòn cách nào ngăn đầu đối mặt với mọi người, hai người các nàng tuy vui sướng khi người gặp họa, nhưng vẫn lo sợ sẽ rước họa vào thân, dù sao phương pháp tặng lễ vật này là do ba người các nàng cùng nghĩ ra.

Mộ Dung Thu thoáng trầm tư một lát, sau đó bảo Hồng Lăng: "Cho gọi Ngọc Nhuận và hai bà từ kia tới đây."

Hon một khắc sau, Ngọc Nhuận cùng hai bà từ cúi đầu tiến vào.

Vừa đến, cả ba liền "phịch" một tiếng đồng loạt quỳ xuống.

"Các người có biết bản Vươngphích gọi các người đến là vì chuyện gìkhông?" Mộ Dung Thu nhìn lướt qua các nàng rồi trầm giọng hỏi.

Ba người nhìn nhau, trong lòng nản sợ. Ngọc Nhuận hướng về phía Mộ Dung Thu dập đầu một cái, nhỏ giọng trả lời: "Việc này thật sự làkhôngliên quan đến nô tì, đồ vật của chủ tử nô tì dụng vào còkhôngdám, huống gì nói đến vu oan hãm hại. Hi vọng Vươngphìnhình giám."

"Nô tì cũngkhôngbiết gì, bọn nô tì chỉ mang thuốc đến cho Tam phu nhân thôi, bọn nô tìkhôngbiết phu nhân muốn dâng bức họa đó cho Vươngphi." Một trong hai bà từ run rẩy nói.

Đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn về phía Ngọc Nhuận. Nha đầu này lớn lên như hoa như ngọc, móng lớn eo nhỏ, đuôi lông mày ẩn ẩn phong tình, một nhị đáng nha hoàn có dung mạo xinh đẹp có rất nhiều cơ hội trở thành nha đầu thông phòng, nếu được sùng ái có thể được nhắc lên làmthiếp. Thế nhưng, trong tình huống hiện nay, chủ tử gặp nạn, nàng lại là người bị nghi ngờ nhiều nhất nhưng tình thần lại rất trấn định, biết cách tránh nặng tìm nhẹ, trốn tránh trách nhiệm. Lại nhìn hai bà từ, thân mặc vải thô áo gai, thân thể gầy yếu, da dẻ vàng như nền, ngày thường nhất định làm việc nặng, cho nên mới phải xuất phủ để tìm mua loại thuốc như vậy thì mớikhôngđề người khác nhận ra.

Trong lòng nàng cần nhắc một phen, sau đó, đứng trên người Ngọc Nhuận, trầm giọng hỏi: "Vậy người nói cho bản Vươngphi,khôngphải người, vậy ai ra tay?"

Tam phu nhân nổi trắng bệch, hận đến nghiến răng, ngừng đầu ngoan độc nhìn Ngọc Nhuận nói: "Chínhlà người! Chínhlà người! Tận tì này ngày thườngkhôngan phận, nhất định là do người, nghĩ cách hãm hại ta chết để người có cơ hội làm nha hoàn thông phòng! Tại sao ta lạikhôngđề tâm đề phòng người chứ? Ta nên sớm đoán được người là đồ ăn cháo đá bát!" Bây giờ nghĩ lại, hai ba ngày nay Ngọc Nhuận có chút bất thường, gương mặt lúc nào tươi cười.

Ngọc Nhuận mấp máy miệng định phản đối, sắc mặt trắng nhợt, nhưng vẫn nhịn xuống, đôi mắt linh động tràn đầy mỉa mai khi lại ngăn ngăn nước mắt: "Xin Vươngphìnhình giám"

"Tam phu nhân, bản Vươngphihoi người một câu, bức họa này được đặt ở đâu? Người gặp hai bà từ ở phòng trong hay phòng ngoài?" Mộ Dung Thu khòe miệng giắt giắt,khôngngờ ngày thường Tam phu nhân trọng sĩ diện đến lúc gặp chuyện liền quan đến tính mạng thì lại chỉn ăn lên, hoàn toàn đánh mất đi lý trí, như người đàn bà chanh chua vậy.

"Đĩ nhiên là đặt ở phòng trong. Hai bà từ thân phận đề hèn nênkhôngđược vào phòng trong. Hai ngày này, chỉ có nha hoàn hầu hạ bên người nô tì là Ngọc Nhuận mới có thể đặt chân vào phòng trong." Tuy Tam phu nhân vẫn còn muốn mắng thêm một trận cho hả giận nhưng khi nhìn đến sắc mặt Vũ Văn Mặc liền biết vừa rồi mình đã luống cuống, lúc nàykhôngnên nói nhiều, dù sao ràng cũng chưa từng làm gì.

Ngọc Nhuận kinh hãi, sắc mặt đại biến, thấy Mộ Dung Thukhôngphải là người dễ gạt liền quay sang người luôn nhân từ với hạ nhân là Thẩm trácphinoi: "Xin Thẩm trácphicho nô tì một cái công đạo! Tuy rằng nô tì là hạ nhân, nhưng từ khi bốn tuổi đã làm việc trong vương phủ, nô tì làm việc cẩn trọng, cũngkhôngdám nửa phần gian dối, tuy Tam phu nhân là chủ của nô tì nhưng cũngkhôngthể tùy ý vu oan nô tì ! Thẩm trácphi..."

Thẩm trácphivốnkhôngmuốn nhưng tay đến việc này nhưng khi nghe lời Ngọc Nhuận, đôi mày liều cực đẹp cau chặt, dịu dàng trả lời: "Việc này Vương gia đã giao cho Vươngphixử lý, ta tin tưởng Vươngphiuỷệt đối sẽkhôngthiên vị bất kỳ ai, chắc chắn trả lại côngbằngcho người bị hãm hại, ngườikhôngnên nóng lòng, nếu việc nàykhôngliên quan gì đến người, Vươngphinhất định sẽkhôngđề người bị oan ức."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lại mỉm cười lạnh trong lòng, ý của Thẩm trácphiuốn nhắc cho nàng biết việc này khó giải quyết, nếu nhưkhôngcẩn thận, sẽ bị người gièm pha, hơn nữa tuyệt đốikhôngthể xử lí qua loa,bằngkhôngnói xấu ai, oan uổng ai, cũng mang đếnphiên toái!

Mắt cười sáng ngời, Mộ Dung Thu đi đến trước mặt Ngọc Nhuận, từ trên cao nhìn xuống dùng giọng nói mềm mại hơn cả gòn hỏi: "Nếu vậy người nói cho bản Vươngphiết, việc này là ai làm? Người đi theo bên người Tam phu nhân, dĩ nhiên phải rõ ràng hơn ai hết,khôngphải sao?"

Ngọc Nhuận trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng, chưa kịp suy nghĩ đã nói ra: "Nhất định là do Tam phu nhân gây ra."

"À?" Ý cười trong mắt Mộ Dung Thu càng đậm hơn, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tam phu nhân đang phần hận hỏi: "Tam phu nhân thì sao?"

"Nhất định là do nha đầu này gây ra!" Tam phu nhân giận dữ hét lên.

Ngọc Nhuận lo lắngkhôngthối,khôngsuy nghĩ nhiều lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: "Tam phu nhân chó vu oan cho nô tỳ,chínhmiệng người đã nói tốt nhất là Vươngphìnhên chết đi, khỏi gây loạn trong phủ! Hiện thờikôngphải cơ hội đã đến sao? Tam phu nhân đừng có vừa ăn cướp vừa la làng."

Tam phu nhân bị nói, trừng mắt với Ngọc Nhuận. "Người là đồ vong ân phụ nghĩa, lời nói kia chẳng qua chỉ là nói nhảm, làm sao có thể coi như thật được! Người có dám nói ngườikhôngtừng vì ta bày mưu tính kế đối phó với Vươngphi?"

Chỉ trong nửa giây, trên đại sảnh liền trình diễn vở kịch chó cắn chó. Nét chấm chọc trên mặt của Mộ Dung Thu càng đậm hơn, nàng thương hại nhìn Tam phu nhân và Ngọc Nhuận, cho dù các nàngkhôngliên quan đến sự việc ngày hôm nay nhưng cả hai dùng hồng yền ôn mà thoát khỏi vụ này! Dù sao...Khôngcó lừa làm sao có khối, nếu truy cứu việc này tới cùng sẽ liên lụy đến rất nhiều người, huống hồ việc này nói nhòkhônghỏ, nói lớnkhônglớn, nhưng nếu bị người khác cố tình lợi dụng chỉ sợ phủ NamDương Vương sẽ tai họa ngập đầu, bây giờ nàng còn chưa muốn chết! Dù sao mục đích nàng cũng đã đạt được rồi.

Dù sao hai người trước mắt này... Trùng phạ rất đúng tội,khôngtrách được nàng ra tay độc ác!

"Cảm!" Vũ Văn Mặc cau mày giận dữ quát lên một tiếng.

Thẩm trácphiấp tức ôn nhu nói: "Vương gia đừng nên tức giận, các nàng đều là nói nhảm,khôngthể coi như thật."

Lúc này, Mộ Dung Thu xoay người đối mặt Vũ Văn Mặc, khom mình hành lễ nói: "Hồi gia, thầnthiếpđã biết rõ chuyện gì xảy ra."

Vũ Văn Mặc nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Thẩm trácphicũng nhuu mày kinh ngạc.

Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân tròn mắt há mồm,khôngdám tin.

Vừa rồi trong lúc Tam phu nhân và Ngọc Nhuận tranh cãi cũngkhônggộ ra điểm nào đáng nghi vấn, làm sao Vươngphicó thể biết rõ là ai có tội?

Mộ Dung Thu hờ hững, quay đầu thấp giọng phản phó Hồng Lăng một câu, về mặt Hồng Lăng có chút mờ mịch rồi đi.

Đối mặt với sự khó hiểu của mọi người, Mộ Dung Thu cũng lười giải thích, nói nhiều như vậy có hợng cũng đã khổ rất rồi,vì vậy, nàng bèn trở về chỗ ngồi, nhấp vài ngụm trà.

Mọi người đều thấp thỏmkhôngyên. Một lát sau, Hồng Lăng cầm bút mực tiến vào. Thấy vậy, mọi người trong phòng càng thêm khó hiểu.

Hồng Lăng đặt bút mực xuống sau đó trái bức họa mang đến thiếpkia trên bàn. Mộ Dung Thu cầm lấy bút chấm mực, nhẹ nhàng phác thảo vài nét trên bức tranh.

"Tỳ tỳ làm gì vậy?" Thẩm trácphicau mày hỏi.

Ánh sáng trong mắt Vũ Văn Mặckhônghiều vì sao càng thêm rạng rỡ.

Về xong, Mộ Dung Thu thối thối nét mực trên bức họa cho khô rồi quay đầu cười nhìn mọi người. Sau đó ra lệnh cho Hồng Lăng mở tranh cho mọi người quan sát. Mộ Dung Thu tin tưởng, những người ở chỗ này tuyệt đối đều là người thông minh, trò chơi này bọn họ sẽkhôngdám những tay vào!

Nguyên bản mấy hàng chữ phía dưới bức tranh đã bị vài đóa mẫu đơn nở rộ che phủ! Căn bảnkhôngnhìn thấy một chữ! Trong lúc kinh nghi, ánh mắt vốn lạnh như băng của Vũ Văn Mặc chợt loé, khóe môi lại nhuộm vẻ tươi cười: "Xem ra chỉ là một chút nhầm lẫn, trên bức tranh chỉ là mấy đóa mẫu đơn, làm gì có mấy hàng chữ mưu phản?"

"Tiệnthiếpđã nhìn qua, bức họa này thật sự chỉ có vài đóa đơn.Khôngnhiều tài sao lại bị người khác nhìn thành cấm họa." Thẩm trácphìnhanh chóng thay đổi sắc mặt, tuykhôngcam lòng nhưng vẫn phụ họa, có điều câu nói sau cùng lại kéo Mộ Dung Thu vào cuộc. Nàngkhôngthể nào nghĩ ra, Mộ Dung Thu lại có tài cán thần kì như vậy! Mấy đóa hoa mẫu đơn vẽ trông rất sống động. Thế nhưng, nếu nàng ta đã có thể dễ dàng giải quyết việc này như vậy, sao còn muốn đẩy qua cho nàng? Lễ nào nàng ta có chú ý khác? Muốn nhân cơ hội đoạt lại quyền lãnh?

Tam phu nhân cực kì kinh ngạc, suy nghĩ đại ra, trong chốc lát trên mặt liền có tia huyết sắc, đây là Vươngphidang giúp nàng!

Đại phu nhân, Tứ phu nhânkhôngdám nói bừa, Vương gia và Thẩm trácphidiều nói như vậy, các nàng còn dám nói cái gì? Ai cũng đềuchínhmắt nhìn thấy là Vươngphityện sự lại bức họa này. Thế nhưng, ai có thể chứng minh trước đó trên bức họa đã từng viết hay vẽ cái gì? Cho dù có người nói thì đã sao? Dù gì trên bức họa chỉ vẽ hai tướng quân đối mặt trên sa trường mà thôi, thứ duy nhất biến bức họa này thành cấm họa là mấy hàng chữ bên dưới, nhưng hiện thời mấy hàng chữ trên

đãkhôngcòn vết tích gì, cho dù có người muốn nói, cũngkhôngcách nào chứng minh được.

Nhưng càng làm người ta chấn động hơn là Mộ Dung Thu có thể nhẹ nhàng giải quyết việc này!

"Tam phu nhân, trên bức tranh này vốnkhôngcó lạc khoản, là ngườikhôngcần thận vậy mực lên phảikhông?Khôngmay lại bị người khác hoa mắt nhìn lầm. Chỉ là tiếc cho một bức họa đẹp, bản Vươngphidành bêu xấu về thêm vài đoá Mầu Đơn che giấu nét mực." Mộ Dung Thu ỉn dăng nói.

"Một khi đã như vậy, việc này chấm dứt tại đây. Bất quá chuyện hôm nay nếu có ai dám truyền ra, nếu để bản Vương biết, toàn bộ đánh chết!" Nhãn nại của Vũ Văn Mặc đã đến cực hạn, hẳn đứng dậy lạnh giọng nói.

"Không... Việc này vẫn chưa xong." Mộ Dung Thu xoay người đối với hân cười nói, nhìn tiếp Tam phu nhân cùng Ngọc Nhuận trên mặt đã có chút huyết sắc, quỳ trên mặt đất, nói: "Hạ nhân dám nguyện rửa chủ tử chếtkhôngđược từ tế trăm triệu lăkhôngthể bỏ qua. Thế nhưng, bản Vươngphíchưa bao giờ xử lý loại chuyện tình như thế này, vẫn là giao cho Thẩm trắphiải quyết đi."

Nàng cũngkhôngcó lòng dạ Bồ Tát, Tam phu nhân và Ngọc Nhuận phải trả giá đắt cho sự độc ác của họ!

Mà Thẩm trắphiòn ngồikhôngcoi diễn kịch lâu như vậy cũng nên góp một tay đi! Một chút huyết sắc trên mặt Tam phu nhân và Ngọc Nhuận vừa mới có lại biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vũ Văn Mặc cau mày, sâu trong con người hiện lên một tia lãnh ý.

Thẩm trắc phi nghe Mộ Dung Thu nói, cực kỳ cảm hận. Tuy trên mặt vẫn dịu dàng ôn nhu, nhưng trong lòng đã không ngừng nguyện rửa Mộ Dung Thu. Đây là lần nàng không khống chế được tình thế, mà còn để cho Mộ Dung Thu dất mũi. Việc này rõ ràng có thể xong rồi, nhưng Mộ Dung Thu lại kiểm huyên, kéo nàng vào. Bây giờ thì tốt rồi, vừa chọc giận Vương gia vừa bị dất mũi! Vốn nghĩ có thể yên ổn cho qua, không ngờ lại bị đùa giỡn như vậy, khiến nàng ngồi không được mà đứng cũng không xong.

Chỉ trong nháy mắt, Tam phu nhân và Ngọc Nhuận đã từ địa ngục lên thiên đường, rồi lại từ thiên đường rớt xuống địa ngục, liên tục trải qua hai tầng lửa – băng, hai người đều rất hoảng sợ, thất thần, sắc mặt trắng như tờ giấy, run rẩy như cánh liễu phất phơ trong gió. (thấy tội... *động lòng bao dung* 😊)

Đại phu nhân cùng Tử phu nhân nhìn nhau, trong mắt đều có tia sợ hãi, thủ đoạn này của Vương phi quả thật lợi hại! Nàng ta thậm chí còn có thể tính kế cả Vương gia lẫn Thẩm trắcphi!

Đại phu nhân bất giác cắn môi, chau mày nhìn về phía Hồng Lăng, nhà đầu kia vô cùng trung thành với Mộ Dung Thu, hai năm nay nàng đã nghĩ hết cách mua chuộc đều khôngthành, bây giờ Mộ Dung Thu nhất định là được nàng ta giúp đỡ mới có thể như vậy!

"Vương phi, nó đã biết sai rồi! Về sau vẫn lần cũng không nói như vậy! Xin vương phi tha thứ!" Tam phu nhân và Ngọc Nhuận lấy lại tinh thần, lập tức thanh chống phản ứng, bỏ về phía Mộ Dung Thu, mỗi người một bên kéo mép váy nang khóc lóc cầu xin. (các nàng thích lét hay bỏ.. *mặt hung thần*)

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu bị hai người kia kéo, liếc nhìn sắc mặt của Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi rồi tiến lên kéo hai người ra, tức giận nói: "Vương phi thân phận cao quý, sao các người không biết điều như vậy? Thường ngày thì không xem Vương phi ra gì, thường xuyên chằm chọc người, bây giờ dựa theo quy củ mà trừng trị, các người lại ở đây khóc lóc cầu xin, định làm mất mặt Vvương phi sao? Mau buông ra."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Tam phu nhân và Ngọc Nhuận càng vạn vạ, biết rõ Hồng Lăng là cố ý nhưng lúc này thì làm gì còn tâm tính mà nói lại!

Mộ Dung Thu nhìn tán thưởng Hồng Lăng, nhà đầu này đúng là thông minh, cho nàng đến Trúc viên cùng mình là quyết định đúng đắn, lại nhìn thoáng qua Tam phu nhân và Ngọc Nhuận, lạnh lùng nói: "Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba bản Vương phi còn có thể tha thứ, thậm chí có thể không để ý quy củ tha cho các người. Nhưng, tái phạm quá nhiều lần, bản Vương phi..." Nàng tạm dừng lại, chuyển mắt nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trắcphi, mới nói tiếp: "Cũng không thể tha cho các người nữa. Dù sao người đứng đầu khôngphải là ta, trong phủ Nam Dương Vương này, quy củ là quan trọng nhất, nếu như các ngườikhông muốn bị trừng trị quá nặng, thì phải đi cầu gia và Thẩm trắc phi."

Nói thì thật dễ nghe! Việc này là do ai? Bây giờ lại nói giống y như mình là Bồ Tát sống! Những lời này không phải nhằm bảo nàng gian xảo, bao che cho bọn tiểu thiếp lại cònkhông trọng quy củ! Lời này là nói cho nàng nghe? Sắc mặt Thẩm trắc phi càng lúc càng khó coi, suy nghĩ trong lòng vô vùng hỗn loạn.

Trong phòng, mùi thuốc súng nồng nặc.

Vũ Văn Mặc lần nữa ngồi xuống, nhàn nhạt nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, nghiêng đầu nói với Thẩm trắc phi: "Người quyết định đi."

Thẩm trắc phi ôn nhu gật đầu, sau đó nhìn hai người Tam phu nhân cùng Ngọc Nhuận đang quỳ trên mặt đất nói: "Tuy Tam muội hầu hạ cho Vương gia, trong vương phủ cũng được xem là chủ tử, nhưng trước mặt hạ nhân lại đánh mất quy củ, nguyện rửa chủ mẫu, tội nàykhông thể coi là nhẹ mà cho qua. Ngày mai đưa về thôn trang."

Tâm thế Tam phu nhân sụp đổ trên đất, nước mắt vẫn chưa khô, cực kỳ đáng thương, nhưng nhân là năng gieo, quả thì năng phải nhận, dù sao đến thôn trang tuy hơi nghèo khó nhưng vẫn tốt hơn là bị người ta bán vào kỹ viện. Nàng vẫn còn cơ hội, không cam lòng liếc nhìn Mộ Dung Thu.

Tiếp sau, Thẩm trắc phi nhìn về phía Ngọc Nhuận, đối với loại người này thì năng lời nói, ngày thường nàng vốn không thích nha hoàn này, mỗi ngày đều trang điểm lòe loẹt, hành động cử chỉ chẳng khác gì nữ tử thanh lâu, giọng nói lạnh hơn. "Về phần Ngọc Nhuận, lát nữa gọi người đến bán."

Ngọc Nhuận không nói được lời nào, ngẩng ngực quý tại chỗ, có vẻ là không có cách nào chấp nhận được vận mệnh, không cam lòng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, cứ nghĩ Vũ Văn Mặc sẽ nhìn nàng, nào ngờ ánh mắt của Vũ Văn Mặc lại chú ý cái người đang ung dung kia, trên miệng vẫn mang chút ý cười nhàn nhạt, Mộ Dung Thu, nàng ta không chịu nổi kích thích liền trợn mắt té xỉu.

Thẩm trắc phi phát phát tay.

"Đẫn đi!"

Trong phòng cuối cùng cũng an tĩnh trở lại.

Mộ Dung Thu nâng áo đứng dậy, sau đó nhìn Vũ Văn Mặc, tươi cười như hoa nói: "Chuyện hôm nay thật làm phiền gia, là thần thiếp sơ xuất. Xin gia tha thứ."

Tiếp theo vừa nhìn về phía Thẩm trắc phi, tươi cười nhu hòa nói: "Phủ Nam Dương Vương lớn cũng không lớn nhỏ cũng không nhỏ, việc phiền phức nhất định rất nhiều, dù sao ty cũng là lần đầu quản sự, khó tránh khỏi sơ sót, sau này còn phải học tập Thẩm muội, muội ngăn vạ lần đứng có chế ty phiền phức."

Khỏe miệng Thẩm trắc phi cũng đỡ, quả nhiên nói câu nào làm cho người ta giận đến bốc khói mà! Nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, gật đầu trả lời: "Tỷ khách sáo, chỉ sợ sau này muội còn phải học tập tỷ nhiều."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu che miệng cười duyên.

Vũ Văn Mặc không lên tiếng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu rồi mới lên tiếng.

"Các người cứ trò chuyện, bản Vương còn có chuyện quan trọng phải xử lý."

Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi tươi cười tiễn hân.

Tiếp theo hai người lại giả vờ thần thiết nói chuyện vài câu, đến khi mặt trời lặn, Mộ Dung Thu liền tìm lý do rời đi.

Chỉ có Mộ Dung Thu ra khỏi Trúc viên, Thẩm trắc phi trở về phòng trong, không có cách nào kiềm chế lửa giận trong lòng, liền ung tay quét sạch các bình sứ mặt bàn xuống đất. (ôn nhu trong truyền thuyết vỡ thành từng mảnh.. ù ù u ù 🍷)

"Vương phi muốn lấy lại quyền hành sao?" Từ Ngọc theo sau Thẩm trắc phi liền hỏi, nhìn những bình sứ vỡ vụn dưới đất.

Thẩm trắc phi cắn chặt răng không nói gì.

Sau khi Mộ Dung Thu trở về Mai viên, Hồng Lăng rất vui vẻ đi chuẩn bị cơm chiều.

Sau khi mấy người Thu Cúc biết được Mộ Dung Thu có thể cùng Thẩm trắc phi quản sự thì trên mặt không giấu được nụ cười. Chỉ trong chốc lát, Mai viên tràn ngập tiếng nói tiếng cười.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thu đã rời giường để trang điểm. Hôm nay nàng phải năng phai quay về phủ Tướng quân nên còn có nhiều chuyện vặt vãnh cần xử lý. May mà bọn Hồng Lăng ai nấy đều rất thông minh, xử lý công việc vô cùng nhanh mà lại còn kín đáo.

Lần này nàng về phủ Tướng quân sẽ phải ở lại mấy ngày nên nàng mang theo cả bốn đại nha hoàn, vì vậy, hai ngày trước nàng đã bỏ ra một số tiền lớn để tìm người may vài bộ y phục cũng như mua vài món trang sức cho các nàng, bốn nha đầu này sau khi trang điểm quả nhiên rất đẹp, ai nhìn cũng không thể rời mắt.

Vũ Văn Mặc đang chờ ở cửa vương phủ. Qua mấy khắc, Mộ Dung Thu liền đi ra khỏi cửa lớn của vương phủ. Từ lúc đó đến khi lên kiệu, nàng vẫn không liếc nhìn Vũ Văn Mặc, đối với hắn nàng chỉ cần phúc thân hành lễ là được rồi.

Vũ Văn Mặc im lặng ngồi trong kiệu, duy trì hình tượng băng sơn ngàn năm nhưng sâu trong đôi mắt có thể cảm thấy ta lạnh như ở hẻm băng kia lại hiện lên một chút nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mộ Dung Thu cũng không muốn để ý đến hắn, nàng cúi đầu ngắm mười ngón tay được chăm sóc cẩn thận nhưng trong mắt lại đánh giá Vũ Văn Mặc. Người này tâm tư thâm trầm, giỏi che giấu, người bình thường sợ rằng sẽ không bao giờ có thể nhìn được tâm tư của hắn, sợ rằng Thẩm trắc phi là người được hắn sủng ái nhất cũng không có cách đọc được tâm tư của hắn. Thẩm trắc phi chiếm được quyền hành trong phủ là do tính cách ôn nhu, am hiểu tâm lý nam nhân, còn là thanh mai trúc mã của Vũ Văn Mặc nên mới được sủng ái lâu đến như vậy.

Đối với xã hội phong kiến theo chủ nghĩa nam quyền này, Vũ Văn Mặc cũng coi xem là hiếm thấy. Là người trong hoàng tộc nhưng trong nội viện chỉ có một Chính phi, một Trắc phi, bổn tiểu thiếp, còn về phần nha hoàn thống phòng thì chỉ có Đại nha hoàn đã hầu hạ hắn từ nhỏ. Nói trắng ra, đại nha hoàn kia cũng có là người đầu tiên dạy hắn về chuyện chăn gối.

Xuyên qua, Mộ Dung Thu chưa từng có nghĩ sẽ rời khỏi phủ Nam Dương Vương khi chưa đủ thực lực, nếu rời đi như vậy thì chắc chắn sẽ không thể sinh tồn bên ngoài! Hơn nữa, đối với tình yêu thì nàng lại càng không có nghĩ tới, dù sao trong cái xã hội cổ đại này tìm một nam nhân sạch sẽ rất khó. Bấy giờ tốt nhất là cứ ở Nam Dương Vương phủ này xây dựng thực lực rồi hành tẩu tiếp.

Khi thấy ánh mắt đánh giá của Mộ Dung Thu nhìn tới mình, đôi mi đen dày của Vũ Văn Mặc khẽ chớp, con ngươi lơ lửng. Lần trước thường thức qua tài nghệ nấu ăn của nàng, rồi còn có những thay đổi nhỏ nhỏ của nàng, những điều này đã nhẹ nhàng đi vào tâm hắn, nhưng mà... chỉ có thể, không hơn. (không hơn a~ anh đã chắc chắn chưa a..? 😊)

Hơn nữa, chuyện hôm qua đã khiến hắn nghi ngờ. Một người trong lòng thiếu kiên nhẫn, bị mấy tiểu thiếp ức hiếp cũng không phản kháng được, nhưng bấy giờ chỉ cần nói vài ba câu đã có thể phản kích, đã vậy còn không lộ ra một chút khe hở? Trong lòng hắn tràn đầy nghi ngờ nên lại ngẩn đầu nhìn.

Đứng lúc ánh mắt hai người chạm nhau.

Một người lạnh lẽo như sông băng, một người lại bình tĩnh như hồ nước. Trong phút chốc đã có rất nhiều điều được tháo gỡ.

Sự nghi ngờ trong mắt Vũ Văn Mặc càng sâu.

Phủ Nam Dương Vương nằm ở phía nam kinh thành, phủ Tướng quân lại nằm ở phía bắc, từ vương phủ đến phủ Tướng quân cùng phải mất ít nhất là hai canh giờ. Xe ngựa cổ đại cấu tạo đơn giản, bánh xe làm bằng gỗ, khó tránh khỏi xóc nảy, cho dù đã lót mấy tầng chăn bông mềm nhưng móng vẫn cứ đau kinh khủng.

Phía dưới đau đớn khiến Mộ Dung Thu không nhận được hơi nghiêng người, nàng mím môi thầm mắng, xe ngựa này mà cho người ngồi cái gì!

"Còn khoảng một khắc* nữa sẽ đến."

* : tiếng

Bên tai truyền đến giọng nói lạnh băng của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhường này, nhưng vẫn nhìn hắn.

Một khắc sau, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại.

Vũ Văn Mặc bước xuống trước, sau đó vươn bàn tay thon dài đến trước mặt Mộ Dung Thu. Nàng ngượng ngùng cúi đầu, đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương vào tay hắn để hắn đỡ xuống xe ngựa. Một màn ân ái này lọt vào mắt đoàn người đang đứng trước cửa phủ Tướng quân, trong đó có Mộ Dung Đại Tướng quân - Mộ Dung Thu, các vị phu nhân, ba vị thiếu gia, năm vị tiểu thư cùng một đám nha hoàn. Trong lòng mọi người, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Mộ Dung Thu theo sau Vũ Văn Mặc tiến về phía mấy người bọn họ.

"Bàn Tướng tham kiến Nam Dương Vương, Vương gia vạn phúc kim an." Mộ Dung Thu cúi người ôm tay hành lễ, đám người phía sau cũng đồng loạt lên tiếng hành lễ. Khóe miệng trên gương mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Vũ Văn Mặc chợt cong lên, nở một nụ cười như có như không.

"Đại Tướng quân không cần đa lễ, đứng dậy đi."

"Tạ Vương gia."

Sau khi mọi người đứng dậy, Mộ Dung Thu liền từ phía sau Vũ Văn Mặc đến trước mặt Mộ Dung Thu cười nói: "Nữ nhi bái kiến phụ thân."

Lúc này Mộ Dung Thu nhìn đến Mộ Dung Thu, danh môn vọng tộc trong kinh đều biết tính tình Mộ Dung Thu kiên cường ngang mạng, ở trong vương phủ lại bị Vương gia ghê lạnh, hơn nữa người cầm quyền còn là Thẩm trắc phi, con gái của Thẩm tử tướng. Chính vì điều đó, ông đã phải chịu châm chọc của mọi người, không còn chút mặt mũi. Bấy giờ, nhìn thấy Mộ Dung Thu ngoan ngoãn, giọng điệu ông có chút lạnh nhạt trả lời: "Vương phi không cần đa lễ."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu, khóe môi hiện lên chút lạnh lùng. Dựa vào trí nhớ này, Mộ Dung Thu chưa bao giờ quan tâm đến Mộ Dung Thu - đích nữ của ông, rất lạnh nhạt với chính thế, nhưng lại rất sủng ái Nhị đi nương thân hình quyến rũ kia.

Hơi nghiêng người, lúc nàng ngẩng đầu lên thì nhìn đến phụ nhân đứng bên cạnh Mộ Dung Thu.

Người phụ nhân này mặc y phục tu lệ, trang điểm quý khí bức người. Nhưng trên khuôn mặt lại pha nét phong sương cùng nét buồn rầu, nhìn Mộ Dung Thu ngẩn ngơ, trong lòng Mộ Dung Thu động một chút, liền nhớ đến người mẹ dịu dàng kiêu trước, lại nhìn về nét quan tâm của phụ nhân bên dưới lên hai bước, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của bà.

"Mẫu thân." Mộ Dung Thu nũng nịu kêu.

Lý thị cổ nén nước mắt không ngừng gạt đầu: "Thu nhi, con sống có tốt không?"

"Tốt, tốt lắm, mẫu thân cứ yên tâm." Mộ Dung Thu an ủi vỗ vỗ bàn tay của Lý thị. Trong phủ Tướng quân này ngoại trừ Lý thị thì không có một ai thật tình quan tâm đến nàng. Lý thị rất đáng thương, nếu như bà biết con gái mình một lòng che chở đã chết đi thì không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Lại vỗ vỗ bàn tay của bà, Mộ Dung Thu cau mày, gầy như thế, hơn nữa còn rất lạnh, lại nhìn sắc mặt Lý thị, chẳng lẽ là bị bệnh?

Trong lúc nàng đang thất thần, bên tai truyền đến vài tiếng ho nhẹ. Nàng quay người nhìn sang, bắt gặp Nhị tiểu thư - Mộ Dung Lâm khinh thường nhìn nàng, nói: "Tỷ muốn ôn chuyện xưa có thể vào trong phủ nói, đứng đây nói dài như vậy là muốn Vương gia cùng phụ thân chờ tỷ sao?"

"Đúng đó, tỷ tỷ." Tam tiểu thư - Mộ Dung Tuyết ở bên cạnh Mộ Dung Lâm cũng phụ họa nói.

Bàn tay của Lý thị nắm chặt thành quyền, khiến cho lòng bàn tay của Mộ Dung Thu bị đau. Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Lý thị, ôn nhu nói: "Mẫu thân, hôm nay trời về, Vương gia dặn con ở bên chăm sóc cho người. Một lát con phải đến phòng của người để trà chiều."

Bàn tay nắm chặt của Lý thị buông lỏng, vui mừng gật đầu. Bà phát hiện con gái đã thay đổi, đã biết chăm sóc cho người làm mẹ như mình.

"Đúng vậy, bản Vương đã dặn Thu nhi ở bên cạnh mẫu thân, trả hiếu thật tốt." Đứng lúc này Vũ Văn Mặc bắt gặp phụ họa nói.

Mộ Dung Thu khẽ chau mày. Vũ Văn Mặc đây là ... Thấy nàng một thân một mình nên không rõ sao? Nghiêng đầu nhìn sang, bắt gặp ánh mắt rét lạnh của hắn nhìn về phía Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết.

Mặc dù chỉ là võ tướng nhưng đã tung hoành trong quan trường mấy năm, Mộ Dung Thu liền nhận ra sự biến đổi trong mối quan hệ của Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc, lập tức nét mặt già nua trở nên vui vẻ nhìn Vũ Văn Mặc, tiếp đó lại quát lớn với Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết: "Thu nhi đã lâu không có trở về, cùng phụ nhân ôn chuyện, tại sao các người lại nhiều lời như thế? Nơi này không có chỗ để các người nói chuyện!"

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết lập tức cúi đầu, có chút không cam lòng. Ngày thường các nàng nói với Mộ Dung Thu những lời khó nghe đến mấy, phụ thân cũng không lên tiếng, sao hôm nay lại như thế? Lần này Mộ Dung Thu cùng Vương gia hỏi phủ, các nàng đều đã chuẩn bị. Nghĩ đến đây, hai người đều xấu hổ lên lên nhìn về phía Vũ Văn Mặc ánh mắt lạnh khốc.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Mộ Dung Thu không khỏi cười lạnh, tựa hồ lo lắng nói: "Nhị muội cùng Tam muội còn chưa xuất giá, cũng khó trách nói chuyện không có quy củ, về tình thì có thể tha thứ, phụ thân không cần quá tức giận."

Không có quy củ? Sắc mặt Mộ Dung Thu đại biến, dè dặt cẩn trọng nhìn Vũ Văn Mặc. Biểu cảm lạnh như băng, trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, tức giận nhìn Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 30

"Còn không xin lỗi Vương phi!" Mộ Dung Thu lạnh giọng trách cứ.

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nghe vậy liền hoảng sợ ngừng đầu, có chút không thể tin, làm sao phụ thân có thể ép các nàng xin lỗi Mộ Dung Thu? Mộ Dung Thu xứng sao? Nàng ta là đích nữ thì đã sao? Chẳng phải lúc nàng ta còn ở trong phủ đều bị các nàng đùa giỡn trong lòng bàn tay?

Đối với phản ứng của hai người, Mộ Dung Thu vẫn giữ nụ cười ung dung.

Còn Vũ Văn Mặc, mày kiếm nhú lại, khóe môi cương nghị mím chặt thành một đường thẳng.

"Những lễ nghi không cần thiết thì cũng có thể cho qua, quy củ rất quan trọng, nhưng dù sao Vương phi cùng Mộ Dung đại tướng quân cũng là phụ tử, cùng hai vị tiểu thư cũng là tỷ muội, đại lễ có thể miễn."

Tuy lời nói nhu hòa, nhưng mọi người đều có thể nhận ra ẩn ý sâu bên trong. Hai vị tiểu thưkhông có lễ tiết, Mộ Dung đại tướng quân cũng như thế thôi! Vừa rồi Mộ Dung Thu đã hành lễ, thế nhưng ông ta lại không thêm đáp lại!

Bất quá Vũ Văn Mặc e ngại thân phận của Mộ Dung Thu cho nên mới nói tránh khéo như vậy để khỏi tổn thương hòa khí giữa hai bên, dù sao bên nào cũng có thể lực riêng, còn phải lợi dụng lẫn nhau. Nhưng có một điều chắc chắn, bất kể hân hay Mộ Dung Thu, thân phận tôn quý là điều không thể nghi ngờ. Đương nhiên, nếu làm mất mặt Mộ Dung Thu cũng xem như là đã coi thường hân.

Lời này hân muốn gửi đến cho Mộ Dung Thu, tuy nàng ở phủ Nam Dương Vương khôngđược sủng, nhưng không có nghĩa là nhà nương của nàng có thể khi dễ nàng như vậy.

Mộ Dung Thu có chút xấu hổ cười, vừa rồi quả thực ông đã quên hành lễ. Mộ Dung Lâm có thể hoành hành ở trong phủ đương nhiên cũng phải có đầu óc giải hoạt, nàng nghĩ lời nói vừa rồi của mình đã xúc phạm Vũ Văn Mặc, lại làm Mộ Dung Thu khó xử, liền kéo Mộ Dung Tuyết về phía Mộ Dung Thu để xin lỗi: "Xin đại tỷ tha lỗi, là do bọn muội không có quy củ."

"Nhị muội cùng Tam muội không cần làm như vậy, đối với người trong nhà thì lễ tiết nàykhông quan trọng. Bản Vương phi dĩ nhiên không để bụng." Mộ Dung Thu cười trả lời.

Lúc này nàng mới nhìn kỹ Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Lâm có một gương mặt rất xinh đẹp, quyến rũ mỹ hoặc, lông mày cong cong mềm mại. Mộ Dung Tuyết thì da thịt như tuyết, dáng dấp như hoa. Cũng khó trách hai người họ lại ngang ngược như thế, ý vào khuôn mặt của mình, là một lợi thế để Mộ Dung Thu lợi dụng nên mới quên thân phận thứ nữ của mình, không xem dòng chính ra gì!

Lời nói mang theo hàm ý sắc bén làm cho nụ cười trên mặt của Mộ Dung Lâm trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

"Lâm nhi, Tuyết Nhi quả thật là thiếu dạy dỗ, bây giờ Vương phi hỏi phủ, cũng nên dạy lại quy củ cho các nàng." Mộ Dung Thu lại nhìn Mộ Dung Thu, trên khuôn mặt nghiêm túc xuất hiện nụ cười hiền lành.

Đối với vẻ mặt ôn hòa của ông, ngoài mặt thì Mộ Dung Thu cười nhu hòa nhưng trong lòng thì cực kỳ khinh thường.

Vừa bước vào phủ, Mộ Dung Thu phát hiện có người nhìn nàng, tuy ánh mắt đó không có tí dè dặt, nhưng vẫn kinh động nàng, khi nàng ngừng đầu nhìn thì đã không thấy bóng người nữa.

Nàng kéo tay Lý thị vào phủ, khi nhắc chân bước qua bậc cửa hơi cao, Mộ Dung Thu ngạc nhiên khi phát hiện Lý thị không đủ sức để bước qua!

"Mẫu thân?" Mộ Dung Thu thấp giọng kêu một tiếng.

Lý thị vỗ mu bàn tay nàng, ôn nhu cười nói: "Mấy ngày gần đây ta bị nhiễm phong hàn nên hơi yếu ớt một chút."

Mộ Dung Thu nhàu mày, gật đầu, âm thầm dùng sức đỡ bà qua cửa. Lúc này, Mộ Dung Thu lại giật mình lần nữa, toàn thân Lý thị rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể nhấc bà lên! Sau khi Mộ Dung Thu gả vào Vương phủ, Lý thị đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Nhị di nương kia âm thầm hãm hại?

Lúc này không phải lúc thích hợp để hỏi những chuyện này, tạm thời nàng bỏ qua nghi ngờ để cùng đám người kia tiến vào trong phủ.

Sau khi vào bên trong, nam nhân thì đến tiền viện, còn nữ nhân thì tụ tập ở hoa viên trong viện của Lý thị.

"Ta đã cho hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ phòng của con, mấy ngày này, con cùng Vương gia tạm thời nghỉ ngơi ở đó." Lý thị nói. Nàng thấy sắc mặt Mộ Dung Thu hồng nhuận, tốt hơn rất nhiều so với hai lần trở về trước, nên cho rằng cuộc sống của Mộ Dung Thu ở phủ Nam Dương Vương nhất định không tệ, nàng vui mừng đến mức mắt ngấn ngấn lệ.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Làm cho mẫu thân lo lắng."

Bên trong nhà cao cửa rộng này, Lý thị không có con trai để dựa vào, chỉ có một đứa con gái duy nhất lại đã gả ra ngoài, tương phu không yêu thương, không cần nghĩ cũng biết những ngày ở trong phủ của bà tốt hay xấu... Lý thị... thật đáng thương.

"Phụ thân có cho Nhị di nương giúp Đại nương xử lý việc này, nhưng Đại nương lại nóikhông thích làm phiền người khác, muốn tự mình sắp xếp, bây giờ thì sao, đã bị nhiễm phong hàn."

Mộ Dung Tuyết ngồi ở một bên cao giọng nói, bên trong rõ ràng mang theo hai chữ: Đẳng đời!

Nghe vậy, nét tươi cười trên môi Mộ Dung Thu chợt biến mất, con người sắc bén lạnh thấu xương nhìn Mộ Dung Tuyết. "Có vẻ như Tam ngày càng không có quy củ, trường tỷ cùng Đại nương nói chuyện thì khi nào đến phiên một thứ nữ như muội chen vào? Lúc trước không có quy củ, xét về tình, bản Vương phi có thể tha thứ coi như người chưa từng trải việc đời! Nhưng bây giờ trong phủ đang phải cử hành đại tiệc mừng công, người đến người đi, nếu người không có quy củ như thế, chẳng phải khiến sẽ người ta chế cười! Không chỉ làm hỏng danh dự của phủ Tướng quân, còn làm cho phủ Nam Dương Vương bị người người nhạo báng!"

Mộ Dung Tuyết bị rắn dạy liền đỏ mặt xấu hổ, miệng muốn cãi, nhưng lại không biết nên nói lại cái gì. Từng lời nói của Mộ Dung Thu đều đánh vào yếu điểm, nếu như nàng cãi lại thì rõ ràng là nàng không có quy củ, nhưng nếu không phản công lại, nhất định sẽ trở thành trò cười cho nhóm nha hoàn. Nàng thấy bản thân đã lâm vào tình thế vô cùng khó xử.

"Đại tỷ không nên tức giận, Tam muội là người thẳng tính, nghĩ gì nói đó, muội ấy nhìn thấy Đại nương mệt mỏi nên mới đau lòng nói những lời như vậy. Đại tỷ đừng để trong lòng." Mộ Dung Lâm mở miệng giải vây cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Lâm, rồi tươi cười trấn an Lý thị đang vô cùng lo lắng. Lý thị đang muốn mở miệng khuyên nhủ, nhưng khi nhìn thấy sự bình tĩnh trong mắt Mộ Dung Thu thì im lặng.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết, nhàn nhạt nói: "Không có quy củ thì làm sao thành người, bất kể nhất định sẽ bị người trong thiên hạ phi nhổ. Chuyện vừa rồi tuyệt đối không để xảy ra lần nữa, bằng không..." Giọng nói ngừng lại, thấy hận ý trong mắt Mộ Dung Tuyết ngày càng sâu thì nụ cười trên môi nàng cũng lạnh hơn. "Cũng không có gì. Tam muội năm nay hình như cũng đã mười tám? Phụ thân gần đây bận rộn, nên vẫn chưa tính chuyện hôn sự của tam muội. Bây giờ khó có dịp bản Vương phi hỏi phủ, ta sẽ cùng Vương gia tìm một mối hôn sự thật tốt cho người."

"Không cần đại tỷ lo lắng, phụ thân sẽ lo cho muội." Mộ Dung Tuyết trong lòng run lên, nàng thừa biết Mộ Dung Thu cũng không có lòng tốt gì liên trả lời lập tức. Nàng khôngmuốn gả cho một cử nhân tú tài, sống tháng ngày nghèo khó, trong lòng nàng đã có tính toán, dựa vào cái gì mà Mộ Dung Thu có thể gả cho Nam Dương Vương hưởng thụ vinh hoa phú quý? Nàng cũng muốn gả cho Nam Dương Vương, dù có làm thiếp cũng không sao!

"Bản Vương phi có thể chia sẻ chút việc với phụ thân, hướng hồ đây chỉ là tiện tay, dù sao tam muội cũng là tỷ muội ruột thịt với bản Vương phi. Bản Vương phi nhất định sẽ khôngbạc đãi tam muội. Nghe nói con trai trưởng của Lưu tri châu là Lưu Phong năm nay đã hai mươi mà vẫn chưa có chính thê, Lưu tri châu lại là vị quan hết lòng vì dân chúng, được mọi người ca tụng, còn Lưu Phong tuân thủ lịch sự, ngọc thụ lâm phong, cực kì xứng đôi với tam muội. Vừa vặn đại tiệc mừng công lần này Lưu tri châu và Lưu Phong cũng sẽ đến, bản Vương phi liền vì tam muội mà cầu sự với phụ thân." Mộ Dung Thu cúi đầu, vuốt ve móng tay được chăm sóc cẩn thận, mày mang theo nét lạnh như băng, thản nhiên nói.

Con trai trưởng - Lưu Phong của Lưu tri châu? Lưu tri châu là một vị quan tốt, nhưng Lưu Phong lại là một tên khôn! Tuy rằng hân chưa có chính thê nhưng đã có hơn mười tiểuthiếp, nha hoàn trong viện có chút tư sắc thì hân cũng không tha! Ngoài ra hân còn thường xuyên đến các kỹ viện, cũng học người nuôi dưỡng nam đồng, ngày thường thì ăn nhậu, đi kỹ viện, cò bạc không gì là không làm, nam nhân như vậy thì làm gì có ai dám gả nữ nhi cho? Mộ Dung Thu định đẩy nàng đây vào hố lửa sao?

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 31

Mộ Dung Tuyết định mở miệng kêu Vương phi nhưng chưa kịp kêu thì Mộ Dung Lâm đã cướp lời. "Nếu Vương phi có thời gian để ý tới chuyện của Tam muội, không bằng cứ dành thời gian để nghỉ lại chuyện của mình đi."

Thần là Chính phi lại bị Trắc phi lấn lướt, ở vương phủ không ngừng đầu lên nổi, về nhà nương ruột còn dám lên mặt. Người trong phủ đều biết Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư như một nên Mộ Dung Lâm thay Mộ Dung Tuyết nói chuyện cũng không khiến người ta cảm thấy lạ. Trong phòng còn có ba vị tiểu thư khác, nhưng bởi các nương của họ đều không được sủng, hoặc tính tình ngoan ngoãn nên đều ngồi yên uống nước trà không có lên tiếng, dù sao Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư rất được Mộ Dung Thu yêu thích, cho nên hôn sự của hai người sẽ được quan tâm hơn bọn họ nhiều.

"Nhị tỷ nói rất đúng, thay vì lo chuyện của muội, không bằng tự quan tâm mình. Nghe nói bảy giờ nằm quyền trong vương phủ là Thẩm trắc phi, Vương phi đã gà vào phủ Nam Dương Vương hai năm, nhưng số lần Vương gia đến phòng tỷ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn lại hầu như đều ở chỗ của Thẩm trắc phi." Mộ Dung Tuyết tuy ngoài mặt tươi cười nhưng trong mắt lại hiện ra tia khinh thường không che giấu. Lý thị không đành lòng nhìn Mộ Dung Thu xấu hổ, vốn định lên tiếng giải vây cho nàng, nhưng vừa mở miệng thì lại ho khànkhàn dứt.

"Khụ khụ khụ..." Bà ho đến nổi không dừng được, mặt mày đỏ bừng.

"Mẫu thân, người mau uống nước." Mộ Dung Thu lập tức dừng tay nâng chung trà đặt bên môi Lý thị, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt sau lưng bà.

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết biau môi, cười lạnh hai tiếng. Lý thị này còn không mau chết đi, chết càng sớm đi nương càng mau thăng vị.

Ba vị tiểu thư kia lập tức ngừng đầu nhìn Lý thị, Lục tiểu thư - Mộ Dung Ngọc và Tứ tiểu thư - Mộ Dung Lan đồng thanh hỏi: "Mẫu thân đã đỡ chưa ạ?"

"Để con đi gọi đại phu." Mộ Dung Ngọc vừa nói xong đã muốn đứng dậy đi tìm đại phu.

Lúc này Lý thị đã ngừng ho nhưng sắc mặt vẫn đỏ bừng, đưa tay ngăn Mộ Dung Ngọc lại. "Ngọc nhi, không cần tìm đại phu, mẫu thân không sao."

Lúc này Mộ Dung Ngọc mới yên tâm ngồi xuống.

Thấy sắc mặt Lý thị đã trở lại bình thường, cũng không còn ho khan nữa, Mộ Dung Thu mới mỉm cười nhìn Mộ Dung Ngọc, Mộ Dung Ngọc lập tức thất thần. Mộ Dung Thu lại dò mắt đến Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết đang thầm vui sướng khi người gặp họa.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nói: "Xem ra là phải tìm ma ma đến để dạy lại quy củ cho Nhị muội cùng Tam muội rồi. Nếu không sau này gà đi, nhà chồng các người lại nói các vị tiểu thư của phủ Tướng quân không có quy củ. Trường tỷ cũng như mẹ, lúc ta nói chuyện làm gì để phiên các người chen vào? Vừa rồi mẫu thân ho khan không dứt, các người chẳng nhữngkhông có lo lắng mà còn lộ vẻ vui sướng, hai chữ "hiếu thuận" này chẳng lẽ hai người còn chưa hiểu? Hồng Lăng, nói với Vương gia, sợ rằng bản Vương phi phải ở lại phủ Tướng quân một thời gian để dạy lại quy củ cho hai vị muội này!"

Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nghe xong thì hoảng sợ, lập tức đứng dậy, sắc mặt khó coi nhìn về phía Mộ Dung Thu. Các nàng làm sao nghĩ bảy giờ Mộ Dung Thu lại khó đối phó như vậy, mà mai cũng không thể chọc giận nàng, mà còn để cho nàng dùng quy củ để phân kích! Các nàng không sợ rằng ta khốc độc om sòm, chỉ sợ rằng ta bày ra đáng vẻ nghiêm trang nói quy củ với mình! Từ trước tới nay Hoàng đế của Đại Hoa đều lấy hiếu trị thiên hạ, nếu như thanh danh bất hiếu của các nàng truyền ra ngoài, ngoài việc bị phụ thân la rầy, cũng đừng nghĩ có thể gà vào danh môn vọng tộc nào

Tuy trong lòng Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết đều oán trách Mộ Dung Thu, nhưng lạikhông có cách nào phản bác, cũng biết phụ thân và Vương gia không xem trọng Mộ Dung Thu nhưng thật sự so về thân phận, hiển nhiên nàng ta tồn quý hơn các nàng nhiều!

"Xin Vương phi tha thứ cho sự vô ý của bọn muội, thấy Vương phi hỏi phủ bọn muội rất cao hứng nên đã quên mất quy củ. Vương gia hiện đang nói chuyện với mọi người, chút chuyện nhỏ này, không cần phải làm phiền người. Muội nhất định nghe theo lời của tỷ, từ hôm nay sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm." Mộ Dung Lâm phản ứng rất nhanh, quý xuống xin lỗi cũng đồng thời kéo Mộ Dung Tuyết đang quật cường quý xuống theo.

Mộ Dung Thu hờ hững liếc hai người, trong lòng cười lạnh, vốn định cho các nàng một bài học nho nhỏ nhưng lại e ngại Lý thị, chỉ sợ nếu nàng mạnh tay thì các nàng lại tìm đến Lý thị gây sự. Dù sao nàng cũng chỉ còn ở phủ Tướng quân ba ngày, từ từ dạy dỗ cũng được.

Mộ Dung Thu ôn nhu cười nhìn Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết nói: "Nếu hai muội đã biết sai, bản Vương phi cũng không truy cứu. Bây giờ không còn sớm, các người đều về phòng đi. Ngày mai sẽ có rất nhiều đại thần, tiểu thư cùng công tử đến phủ chúng ta, sẽ có rất nhiều việc để làm, mọi người đều về phòng nghỉ ngơi đi."

Sau khi Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Tuyết hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Ba vị tiểu thư kia cũng đứng dậy cung kính hành lễ với Mộ Dung Thu cùng Lý thị rồi mới rời đi.

Mộ Dung Thu nhìn Mộ Dung Ngọc, cười khê, ít nhất Lục muội này cũng là người tốt.

"Thu nhi, Lâm nhi cùng Tuyết Nhi là người có thủ đoạn, mấy ngày này con cố gắng đừng chạm mặt với hai đứa nó. Hon nữa..." Lý thị lo lắng nói, nhưng đến cuối lại ngập ngừng.

"Mẫu thân, có chuyện xin nói thẳng." Mộ Dung Thu ôn nhu nói. Lâm sao nàng không biết hai người Mộ Dung Lâm đáng giận như thế nào, chính vì như thế, bước kế tiếp sẽ có một việc nàng nhất định phải làm.

Lý thị do dự, sau đó thở dài nói: "Phụ thân thấy con ở phủ Nam Dương Vương không được Vương gia sủng ái nên muốn đưa Lâm nhi hoặc Tuyết Nhi vào vương phủ làm thiếp, dù sao Vương gia cũng khá được hoàng thượng coi trọng, cho nên..." Bà dừng một chút, chú ý đến thái độ Mộ Dung Thu.

Về mặt Mộ Dung Thu lạnh nhạt, không có vẻ gì tức giận, vỗ vỗ mu bàn tay Lý thị, cười nói: "Mẫu thân, người không cần lo lắng, nếu các nàng muốn đến vương phủ làm thiếp, con sẽ thành toàn cho các nàng, trong vương phủ không phải là không có thiếp, thêm hai cũngkhông nhiều mà thiếu hai thì cũng không ít."

"Nhưng mà..." Lý thị lo lắng còn muốn nói gì đó liền bị Mộ Dung Thu ngắt lời, nàng tựa vào lòng Lý thị, làm nũng nói: "Mẫu thân, con đã hon một năm rồi mới hỏi phủ, con có rất nhiều chuyện muốn nói với người, chúng ta đừng nói chuyện người khác nữa."

Lý thị véo nhẹ chóp mũi Mộ Dung Thu, cười khê: "Bướng bỉnh! Việc này con phải chú ý, nếu bọn chúng đặt được chân vào vương phủ thì cuộc sống của con sẽ không có ngày yên ổn."

"Mẫu thân..."

Lý thị lắc đầu, cũng không nhắc lại việc của bọn Mộ Dung Lâm nữa, ngược lại thì cùng Mộ Dung Thu nói một ít chuyện.

Khoảng hơn một canh giờ, Mộ Dung Thu thấy Lý thị có vẻ mệt, liền chờ Lý thị ngủ say mới trở về phòng củ của mình.

Lúc này, Vũ Văn Mặc còn đang nói chuyện ở tiền viện chưa về. Mộ Dung Thu bèn bảo Thu Cúc dọn dẹp lại phòng ngủ một chút, mang chân của nàng ra dùng. Tối bây giờ, nàng vẫnkhông muốn ở cùng với tên nam nhân là phu quân trên danh nghĩa của mình trong hoàn cảnh này."

Mộ Dung Thu uống một ly trà nóng, cảm thấy toàn thân ấm áp, nàng ngừng đầu nhìn Hồng Lăng nói: "Người đi điều tra cho ta Lưu Phong ở phòng nào."

"Vương phi, ý của người là...?" Hồng Lăng nghi ngờ hỏi.

Nhớ lại lúc ở trong phòng phu nhân, Vương phi đã có nói với Tam tiểu thư, chẳng lẽ Vươngphi muốn làm thật?

"Đừng hỏi gì hết, điều tra xong thì trở về báo cho ta." Mộ Dung Thu trầm giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32

Hon nửa canh giờ sau

Hồng Lăng thở hổn hển trở về, vừa vào cửa, liền dựa người vào giường Mộ Dung Thu nói: "Vương phi, tên Lưu Phong kia là cái đồ háo sắc! Vừa rồi, nó tỷ đi hỏi thăm nơi ở của hần, trên đường về thì gặp hần. Sau đó hần nói với nó tỷ là hần lạc đường, không thể về phòng, nó tỷ có lòng tốt liền dẫn đường cho hần, ai dè... hần..."

Mộ Dung Thu nhướng mày, hỏi: "Làm sao?"

"Hần lại ôm eo nó tí, muốn gần gũi. Làm sao nó tí dám, liền đẩy hần ra, chạy về viện của chúng ta. May là hần không có đuổi theo, nếu không danh dự của nó tỷ đã bị hủy trong tay hần!" Sắc mặt Hồng Lăng tái nhợt nói, thân thể vẫn còn run rẩy, nhìn qua liền biết nàng cực kỳ sợ hãi.

"To gan! Dám động tay động chân với người của bản Vương phi." Mộ Dung Thu cau mày lạnh giọng nói. Nàng chỉ nghe qua lịch sử phong lưu của Lưu Phong, nhưng thật không ngờ ở nhà người khác mà hần cũng dám có gan làm loạn như vậy!

Hồng Lăng hừ một tiếng, phát tiết lửa giận, sau đó nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi, người muốn Tam tiểu thư gả cho hần sao? Người này là một tên khốn mã."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Không, thật ra bản Vương phi cảm thấy Tam muội cùng hần thật xứng đôi, đúng là long duyên trời định. Từ trước tới nay bản Vương phi đều giúp người làm vui, chuyện này ta phải hào tâm tác hợp cho đôi uyên ương trời ban này mới được."

Hồng Lăng đứng yên không nói gì, nhớ lại những chuyện Tam tiểu thư đã làm, bây giờ Vương phi trả lại thì có sao đâu. Mặc dù nàng có lòng trắc ẩn, nhưng hôm nay nhìn đến sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu của phu nhân, liền biết là Nhị di nương, Nhị tiểu thư cùngTam tiểu thư đã sử dụng thủ đoạn hại phu nhân!

"Chiều mai, người xuất phủ tìm đại phu giỏi nhất kinh thành đến đây." Sau một hồi cân nhắc, Mộ Dung Thu mới phản phó Hồng Lăng. Hôm nay khi nhìn thấy Lý thị gầy gò, sắc mặt tái nhợt, lúc nói chuyện, giọng yếu ớt đến không còn hơi, khác xa người trong trí nhớ của nàng. Dù có nhiệm phong hần cũng sẽ không trở thành như thế. Chẳng lẽ trên người Lý thị có bệnh khác?

Trong nội viện của phủ Tướng quân, số người muốn bà chết không ít, dĩ nhiên nàng không rõ ràng lắm, chuyện cần làm bây giờ là phải phòng cho thật tốt. Dù sao, Lý thị ôn nhu hiền lành này là mẫu thân của Mộ Dung Thu, bây giờ cũng là mẫu thân của nàng.

"Vâng, Vương phi." Hồng Lăng trả lời xong lại rót đầy ly trà cho Mộ Dung Thu rồi nói tiếp: "Lúc trên đường về, nô tỳ còn bắt gặp Đại thiếu gia cùng một nha hoàn ở phía sau hòn giả sơn làm chuyện bất thâu, hơn nữa, không xa đó còn có một nữ nhân yếu mị nằm chặt khăn ánh mắt đỏdc ác nhìn bọn họ, may mà trời tối, nô tì lại bước nhẹ mới không bị bọn họ phát hiện." Nhớ tới một màn dưới ánh trăng kia, nàng vẫn không khỏi đỏ mặt.

Mộ Dung Thu nhu mày, khóe môi cong lên, hưng phấn nói: "Xem ra bản tính phong lưu của Mộ Dung Lạp vẫn chưa sửa được."

"Ngày mai còn có đại tiệc mừng công, tuy hôm nay khách đến phủ rất ít, nhưng Đại thiếu gia làm ra việc như thế, nếu bị người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ khiến thanh danh của phủ Tướng quân bị xấu đi." Hồng Lăng thờ dài nói.

"Nếu có người nhìn thấy càng tốt, nữ nhân yếu mị kia chắc là Mị Nương mà Mộ Dung Lạp chuộc từ thanh lâu về. Người chờ xem, hai ngày tới sẽ có rất nhiều trò hay." Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng cười nói.

Hồng Lăng gật gật đầu. "Mị Nương kia nhất định sẽ làm âm ỉ, đến lúc đó sợ rằng lão gia khó mà bỏ qua cho Đại thiếu gia. Đứng rồi, Vương phi, vừa rồi có vài vị di nương sai bọn nha hoàn đưa tới rất nhiều đồ và chuyện lời là không muốn quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi, cho nên tặng lễ vật trước, ngày mai sẽ đến thăm Vương phi."

"Còn không phải họ ngại chuyện của Nhị muội cùng Tam muội nên không dám tới gặp bản Vương phi. Cũng tốt, chờ khi trò hay bắt đầu, không muốn gặp cũng phải gặp." Mộ Dung Thu cười lạnh nói.

Hai người lại nói về bệnh của Lý thị, còn có sự chuyển quyền, lộnh hành của Nhị di nương trong vài năm gần đây ở phủ Tướng quân; Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư khinh thường Lý thị và Mộ Dung Thu như thế nào; những việc dơ bẩn của Đại thiếu gia. Càng nói, Hồng Lăng càng tức giận, Mộ Dung Thu lắng lắng ngồi nghe, cười nhạt gật đầu. Đại khái là qua một canh giờ thì phòng bên có tiếng động.

"Các người đều lui hết đi." Giọng nói lạnh lùng của Vũ Văn Mặc truyền đến.

"Vâng." Mấy nha hoàn đồng thanh đáp, sau đó đóng cửa rồi đi.

Hồng Lăng nói khẽ: "Vương gia đã trở lại." Nàng âm thầm thấy lạ, vì sao bây giờ Vương phi lại không quan tâm đến Vương gia? Lúc này là một cơ hội tốt, có thể cùng giường với Vương gia, nếu có thể mang thai thì địa vị ở vương phủ sẽ vững vàng hơn. Tuy nàng nghĩ ngờ nhưng không dám mở miệng hỏi.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật đầu, trên mặt cũng không nhìn ra bất kì biểu tình gì.

Lúc này ngoài cửa lại có tiếng nói, là hai người Thu Cúc và Vân Mai.

Khi hai người vào phòng thì bước tới hành lễ với Mộ Dung Thu, mặt hai người đều đỏ bừng.

Mộ Dung Thu thấy lạ, hỏi: "Làm sao thế?"

"Bọn nô tì mới từ tiền viện trở về, đúng lúc gặp thế tử phủ Bắc Lăng Vương." Thu Cúc cúi đầu ngượng ngùng trả lời. Trước kia đã từng nghe nói qua Ngọc Diện thế tử, nhưng khôngnghĩ rằng hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy.

"Chính là vị mỹ nam đệ nhất Đại Hoa, Ngọc diện thế tử?" Hồng Lăng đang cầm ấm trà chợt dừng tay, vội vàng hỏi.

Khướn mặt Thu Cúc và Vân Mai đều đỏ bừng, gật đầu.

Đệ nhất mỹ nam - Vũ Văn Hạo? Mộ Dung Thu khẽ nhướn đuôi mày, trong đầu tự động hiện ra dáng người cao to của một người nam nhân.

Nam nhân này ngồi quan xuất chúng, tuấn mỹ tuyệt luân, đặc biệt một đôi mắt phương xéch lên đầy tà mị, con ngươi tinh thuần, câu hồn đoạt phách. Da thịt trắng nõn, môi đỏ tươi như sắc vi nô rộ, so với nữ tử còn đẹp hơn. Chính vì thế, người này được rất nhiều nữ tử ái mộ. Tuy vậy, đối lập với vẻ ngoài tà mị, nóng bỏng, tính tình người này ôn hòa, lương thiện, một thân trầm tĩnh khiến cho người ta có cảm giác hần là thăm trầm không thể nhìn thấu. (*máu mủ bắn ra* tự nhiên muốn kết đôi cho anh với Thu tỷ..)

Hần giữ mình trong sạch, năm nay hai mươi tuổi, bên người lại không có thiếp, vẻ phẫn có nha đầu thông phòng hay không thì Mộ Dung Thu không biết, nhưng nghe nói hần tình đầu ý hợp với Tam tiểu thư - Thẩm Oánh của phủ Tể tướng. Tính tình Thẩm Oánh nhân thực ôn hòa, dung mạo thanh lệ thoát tục, mặc dù không ôn được với trường tỷ là Thẩm quý phĩnhưng cũng là mỹ nhân số một số hai đương thời.

Đáng tiếc, Thẩm Oánh chỉ là thứ nữ, nếu gả cho Vũ Văn Hạo thì cao nhất cũng chỉ là Trắcphi nhưng khả năng làm thiếp lại nhiều hơn.

Nàng âm thầm buồn cười nhìn ba nha đầu đang ngượng ngùng, tức lắc đầu. Bất kể là có đại hay hiện đại, người đẹp vẫn có ưu thế hơn, sợ rằng đã không thể đếm được là có bao nhiêu nữ tử trao gửi tâm tư lên người Vũ Văn Hạo, đáng tiếc... Nam nhân này đã có người trong mộng.

Mộ Dung Thu vừa thưởng thức trà, vừa cười nhạt nghe ba nha đầu này huyền truyền về chuyện của Vũ Văn Hạo.

Đêm khuya, Mộ Dung Thu cho Thu Cúc và Vân Mai lui ra, chỉ để lại một mình Hồng Lăng.

Nàng kê tai Hồng Lăng nói mấy câu, sau đó đến bàn viết hai phong thư giao cho Hồng Lăng này.

Hồng Lăng cẩn thận nhét hai phong thư vào hòm, gật đầu nói với Mộ Dung Thu: "Xin Vương phi yên tâm, Hồng Lăng chắc chắn cẩn thận, sẽ không để chuyện không may xảy ra."

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, người trong phủ đều bị một tiếng hét chói tai đánh thức.

Thanh Bình đang hầu hạ trang điểm cho Mộ Dung Thu, Vân Mai chưa gõ cửa liền xông vào, nhìn về phía Mộ Dung Thu kinh hô: "Vương phi, Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 33

"Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?" Thu Cúc đang hầu hạ cho Mộ Dung Thu thấy bộ dáng sợ hãi của Vân Mai, thì lập tức lên tiếng hỏi.

Vân Mai vỗ vổ ngực, vươn ngón tay thon dài chỉ ra ngoài, thờ hồn hèn nói: "Vừa rồi mọi người có nghe tiếng thét kinh khủng kia không? Chính là của Tam tiểu thư!"

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Muội cứ từ từ nói." Hồng Lăng bụng chậu gõ từ ngoài cửa vào liền đến gần hỏi Vân Mai.

Thu Cúc, Thanh Bình cũng gật đầu nhẫn nại chờ đợi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh ngạc bị đè thấp của rất đông nha hoàn bà tử, tuy không nghe rõ họ nói gì, nhưng trong những câu nói đứt quãng đó lại có thể nghe được ba chữ Tam tiểu thư! Hai người Thu Cúc và Thanh Bình càng thêm kinh hãi nghi ngờ, rốt cuộc Tam tiểu thư xảy ra chuyện gì? Hôm nay phủ Tướng quân có rất đông khách, nếu xảy ra chuyện thì đúng là làm trò cười cho người mọi người!

Mộ Dung Thu bình tĩnh nghiêng đầu nhìn về phía Vân Mai, nhẫn nại chờ nàng nói ra. Hồng Lăng thì nhìn qua, gật đầu với nàng. Khóe môi Mộ Dung Thu hơi động, trán giãn ra, trong nháy mắt tươi cười, vẻ tươi cười rung động lòng người này chỉ duy có Hồng Lăng nhìn thấy.

Hồng Lăng bị nụ cười kia làm cho kinh diễm nửa khắc sau mới hoàn hồn.

Bên này Vân Mai đã ổn định được hơi thở mới nói: "Sáng sớm hôm nay, các nha hoàn tử còn chưa tinh giắc, bọn nô tỳ đang làm việc thì đột nhiên nghe có người thét, mọi người theo tiếng thét đến Tây phòng thì xung quanh rất an tĩnh nhưng bắt ngờ lại thấy có một người tử trong đó chạy ra, nhìn kỹ thì ra là Tam tiểu thư! Nhưng mà khiến mọi người ngạc nhiên nhấtchính là quần áo của Tam tiểu thư rất xốc xếch, sau đó lại nhìn thấy Lưu thiếu gia của Lưu tri châu cũng chạy ra theo.

"Cái gì? Tam tiểu thư với Lưu thiếu gia?" Thu Cúc cùng Thanh Bình kinh ngạc, trợn mắt hỏi.

Nghe rộn cả người! Lâm sao Tam tiểu thư lại có thể không biết xấu hổ như vậy? Lại chọn đúng dịp đại tiệc khánh công mà đi gian dêu với nam nhân?

Mộ Dung Thư nhủ mảy. Thì ra là nàng đánh giá Tam tiểu thư quá cao, nếu như nàng ta là người thông minh, thì trong tình huống phát hiện ra mình bị gài bẫy thì trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra cách giải quyết chứ không phải đánh động đến mọi người trong phủ như vậy. Nàng dùng trà súc miệng, sau đó lại hỏi "Sau đó thế nào?"

Thấy Mộ Dung Thư trấn định như thế, Văn Mai kinh ngạc chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước bọt, có chút ngu ngơ trả lời: "Lúc này hẳn là Tam tiểu thư đang ở chỗ phu nhân, lão gia, Nhị di nương, đại thiếu gia, còn có Nhị tiểu thư cũng đến. Lưu thiếu gia quay về lại Nam phòng. Lão gia ra lệnh là đừng kinh động đến khách khứa, tiệc khánh công trưa nay cũngkhông bị hủy."

Lúc này còn muốn không kinh động những người khác sao? Chỉ sợ đã kinh động toàn bộ phủ, bây giờ trên dưới đều biết chuyện Tam tiểu thư của phủ Tướng quân nửa đêm hẹn hò với Lưu thiếu gia nổi tiếng phong lưu!

Mộ Dung Thư nhủ nhủ mảy, nghe Văn Mai nói xong, giọng điệu lạnh lùng nói: "Sao khôngnói sớm, không cần thủ thấp gù, theo bản Vương phi đến chỗ phu nhân."

Chuyện tối qua làm lại quên nghĩ cho Lý thị, bây giờ nội viện xảy ra chuyện xấu hổ như thế này tuy không liên quan đến Lý thị nhưng xét cho cùng bà vẫn là Đại nương của Mộ Dung Tuyết, nhất định sẽ bị quở trách. Nhị di nương lòng dạ ác thú kia nhất định sẽ nhân cơ hội này tìm lý do đối phó Lý thị! Huống chi trong đó còn có đại thiếu gia Mộ Dung Lạp!

"Vương phi..." Hồng Lăng có chút lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thư. Tối qua nàng cũngkhông hề nghĩ tới chuyện này sẽ liên lụy đến phu nhân, chỉ lo truyền tin cho Lưu Phong và Tam tiểu thư, chỉ nghĩ hôm nay nhất định sẽ được xem kịch vui, kết quả lại đem phiền phức đến cho phu nhân!

Văn Mai nghe Mộ Dung Thư trách cứ, lập tức cúi đầu, thầm nghĩ chẳng lẽ vừa rồi mình nói một tràng toàn lời vô nghĩa, chưa nói đến trọng điểm nên chọc gậy Vương phi? Về sau nói chuyện đều phải chú ý trọng điểm. Thu Cúc và Thanh Bình ở trong vương phủ cũng đủ lâu để biết những quy củ trong nhà quyền quý như thế này. Các nàng thấy sắc mặt Vương phi trầm xuống liền biết sự tình có chút không ổn! Chuyện này đã liên lụy phu nhân!

"Không sao. Đi!" Mộ Dung Thư thấp giọng trả lời một câu rồi lập tức bước nhanh ra ngoài. Bốn nha hoàn liền theo sau.

Vừa ra cửa phòng liền chạm mặt Vũ Văn Mặc đang đi tới.

Vũ Văn Mặc nâng gương mặt anh tuấn lãnh khốc nhìn Mộ Dung Thư, đôi mày khẽ nhích, đôi con ngươi tối đen thăm trầm loe lên một cái.

Mộ Dung Thư nhìn thẳng vào mắt hắn, có vẻ có rất nhiều chuyện đều bị hắn nhìn thấu, chẳng hạn như... Tìm nàng đập nhanh hơn một chút. Có phải hắn đã đoán được gì haykhông? Nàng xoay người phúc thần hành lễ.

"Thần thiếp tham kiến gia."

Vũ Văn Mặc gật đầu coi như đáp lại.

"Định đi đâu?"

"Hồi gia, thần thiếp muốn đến thính an mẫu thân." Tuy trên mặt Mộ Dung Thư bình tĩnh, vô cùng cung kính trả lời nhưng trong lòng lại sôi ruột muốn chết, càng chậm trễ thì những nguy hiểm Lý thị đối mặt sẽ càng nhiều! Nhị di nương kia trời sinh thì mồm miệng lanh lợi, giỏi nhất là nói dối trắng thành đen. Bây giờ sức khỏe Lý thị suy yếu như vậy, nếu bị chọc tức đến bệnh liệt giường thì chẳng phải sẽ đúng như mong muốn của Nhị di nương và Mộ Dung Lạp!

Tuy nàng sôi ruột, nhưng trên mặt vẫn nhìn không ra một tia mất kiên nhẫn. Nếu khôngdựa vào sự thông minh của Vũ Văn Mặc nhất định sẽ đoán được chân tướng chuyện này. Dù sao sự tình tuy nàng làm, nhưng tội danh hãm hại thứ muội nàng lại không muốn gánh vác, lại càng không muốn cho Vũ Văn Mặc biết. Ngay lúc nàng nghĩ Vũ Văn Mặc sẽ có một phen làm khó để thi bèn tại lại truyền đến giọng nói lạnh như băng của hắn, mơ hồ có chút xấu hổ: "Cùng đi thính an mẫu thân."

Mộ Dung Thư khẽ nâng má, hơi kinh ngạc, hai bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, sắc mặt không thay đổi gặt đầu nói: "Vâng ạ."

Hồng Lăng đi sau Mộ Dung Thư nhìn Vũ Văn Mặc mà tìm muốn rót ra ngoài. Tuy hôm qua hành sự vào lúc đêm khuya, thần không biết quỷ không hay, nhưng tại sao Vương gia lại có thể chủ động yêu cầu cùng đi thính an với Vương phi? Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra! Trong lòng nàng có chút bất an.

Lệ Hoa viên

Vừa vào sân Mộ Dung Thư liền phát hiện trong sân viện đứng đầy nha hoàn bà tử, khuôn mặt mỗi người đều vô cùng nặng nề nghiêm túc, nhìn qua là biết chẳng phải tự lại để tám chuyện.

Ánh mắt Mộ Dung Thư lộ ra vẻ khẩn trương, bước chân nặng nề. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng Vũ Văn Mặc đang sóng vai ở bên cạnh, thấy hắn vẫn thong dong bình tĩnh, nét mặtkhông lộ ra bất cứ suy nghĩ gì. Lúc này, bên trong phòng đang đóng chặt cửa lại truyền tới âm thanh một cái tát vang dội!

"Người đứng là tiện nhân do di nương sinh! Không biết xấu hổ, dám tư thông với nam nhân ngay trong nhà! Giờ thì hay lắm, mọi người trong phủ đều biết chuyện dâm tiện người làm! Lâm sao mà ta lại có thứ muội muội như người chứ? Nếu sau này ta làm quan, tiến vào triều đình chắc chắn sẽ bị bọn quan khác cười nhạo, mặt mũi của cha cũng mất đi!"

Tiếng chửi rủa từ trong phòng truyền ra.

Nghe xong, Mộ Dung Thư cười lạnh. Mộ Dung Diệp thật đúng là đại ca tốt! Xảy ra chuyện lớn, việc đầu tiên hắn nghĩ đến chính là bán thân mình.

"Đây không phải là lỗi của muội..." Mộ Dung Tuyết muốn phản bác, nhưng đột nhiên im bặt.

Mộ Dung Thư cười lạnh trong lòng, đúng là Mộ Dung Tuyết bị oan! Nhưng nàng ta có chết cũng không thể nói ra. Bởi vì trong bức thư đêm qua, Mộ Dung Thư đã dùng danh nghĩa của Vũ Văn Mặc để viết, nàng ta cũng theo lời đi đến điểm hẹn, chỉ có thể trách nàng ta suy nghĩ quá đen tối! Nếu không phải nhân cơ hội này muốn leo lên giường Vũ Văn Mặc thì làm sao trúng kế được?

Về phần Lưu Phong bên kia càng dễ thuyết phục hơn, chỉ cần là nữ nhân đều có thể mời gọi hẳn! Lúc này, chỉ sợ Lưu Phong đang âm thầm buồn rầu, không biết làm sao mình lại chọc đến tiểu thư của phủ Tướng quân!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Quyển 1 - Chương 34

"Chuyện này không phải là lỗi của một mình Tuyết Nhi, trong kinh thành này ai chẳng biết nhân phẩm của Lưu Phong? Nhất định là hôm tối qua hắn đã ép buộc Tuyết Nhi, lão gia, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được, xin người hãy lấy lại công bằng cho Tuyết Nhi!" Ngay sau đó liền truyền tới tiếng khóc lóc cầu xin của Tam di nương.

"Di nương!" Mộ Dung Tuyết nhào vào lòng người đang bệnh vực cho mình mà gào khóc. Bây giờ, trong lòng nàng vô cùng nhục nhã, có chết nàng cũng không nghĩ mình có thể rơi vào kết cục này! Tối qua, nàng còn ôm hy vọng gài vào phủ Nam Dương Vương, ai ngờ lại xảy ra chuyện thế này! Thất thân với Lưu Phong xem như cuộc đời của nàng cũng hết rồi!

Nghe đến đó, Mộ Dung Thư đã muốn đẩy cửa phòng để vào, không ngờ là có vài vị nha hoàn bà tử vốc người khá cao lập tức đến chắn trước cửa, một trong số đó vô cùng cung kính nói: "Xin Vương phi dừng bước, chờ lão gia cùng phu nhân xử lý xong gia sự thì nô tì sẽ vào bẩm báo người tới."

Sắc mặt Mộ Dung Thư trầm xuống. Bà tử này đang nhắc nhở thân phận nàng là nữ nhĩ, một khi đã gả ra ngoài thì cũng như bát nước đổ đi, gia sự không có liên quan gì đến nàng và nàng cũng không có tư cách quản! Nàng nhìn bà tử này, trên mặt bà ta không giấu được vẻ kinh thương, rõ ràng không để nàng vào mặt mũi! Nàng thực muốn cho bà ta một bạt tai nhưng ánh mắt lại đảo qua Vũ Văn Mặc bên cạnh.

Khóe miệng nàng khẽ cong. Vừa này nàng cảm thấy đi cùng hắn sẽ rất bất tiện nhưng xem ra không thể không thừa nhận, có hắn ở đây mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nàng đưa mắt ra hiệu cho Hồng Lăng.

Từ trước tới nay Hồng Lăng là người thông minh, lập tức hiểu ý, tiến lên hai bước, vươn tay liền cho bà tử kia một bạt tai: "Người thật to gan, dám khinh thường Vương gia cùng Vương phi!" Lại tiếp tục vung tay tát thêm vài cái, giọng nói càng sắc bén hơn: "Hạ nhân to gan, không biết tốt xấu, dám chia rẽ quan hệ của phủ Nam Dương Vương và phủ Tướng quân! Vương gia cùng Vương phi chính là tiểu tể và nữ nhĩ của lão gia và phu nhân, tại sao người lại nói thành người ngoài? Người là người của phòng nào? Tại sao không có quy củ như vậy?"

Bà tử kia kinh hoàng, trên mặt rất đau và rát, cũng không dám đưa tay chạm, mỗi câu của Hồng Lăng đều làm cho bà ta khiếp sợ. Hồng Lăng lồm lên trong phủ Tướng quân nhưng lại không biết bà ta là người của ai. Nhưng bà ta theo mệnh của Nhị di nương là ở ngoài cửa ngăn cản Vương phi, không để cho nàng bước vào! Ai ngờ Vương phi lại giảo hoạt như vậy! Vừa rồi bà ta chỉ chăm chăm hoàn thành mệnh lệnh của Nhị di nương nên hoàn toàn không thấy Nam Dương Vương! Trên trán mồ hôi lạnh đổ đầm đìa, thân thể bắt đầu run rẩy.

Mộ Dung Thư cười lạnh một tiếng, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Vũ Văn Mặc nhủ nhủ mảy, dù sao nơi này cũng là phủ Tướng quân, chuyện sáng nay tuy là chuyện xấu của phủ Tướng quân, nhưng suy cho cùng thì hắn và Mộ Dung Thư cũng không phải là người ngoài, lời nói của bà tử này cũng coi như là bắt kinh!

Mấy bà tử còn lại rất sợ hãi, trước mặt các nàng chính là Vương gia, chỉ một cái nhấc tay cũng có thể quyết định sự sống chết của bọn họ! Nghĩ đến đây, vài người vội vàng cúi đầu, nhanh chóng lui ra, chỉ còn bà tử của Nhị di nương vẫn ngu ngơ đứng yên tại chỗ.

Mộ Dung Thư nhủ mảy.

Ba người bọn Thu Cúc từ phía sau tiến lên đẩy bà từ kia ra. Bà từ này nhìn cao lớn như thế nhưng chỉ cần dùng chút sức đã đẩy được, Hồng Lăng tiến lên gõ cửa nhưng bên trong phòng hoàn toàn im lặng.

Hồng Lăng lại gõ tiếp hai cái, lúc này trong phòng mới có người lên tiếng.

“Ài?”

“Thưa phu nhân, Vương gia cùng Vương phi đến thỉnh an phu nhân.” Hồng Lăng cung kính trả lời.

Vài giây sau, giọng nói mềm mại của Lý thị từ trong phòng truyền ra: “Mau mời Vương gia và Vương phi vào.”

Cửa được mở, Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Mặc gật đầu, cất bước vào trước.

Cánh trọng đầu tiên khi bước vào phòng là Tam di nương và Mộ Dung Tuyết cả người không còn chút sức lực, quỳ dưới đất ôm nhau khóc lóc. Nhị di nương, Từ di nương, Mộ Dung Diệp cùng Mộ Dung Lâm đứng ở một bên, các tiểu thư và các thiếu gia khác không có mặt. Mộ Dung Thu và Lý thị đều ngồi trên ghế chủ vị.

Thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đi vào, ngoại trừ hai người đang quỳ dưới đất, mọi người trong phòng đều phúc thần hành lễ: “Bái kiến Vương gia, Vương phi.”

Sau đó, Mộ Dung Thu xoay người hành lễ với Mộ Dung Thu và Lý thị: “Nữ nhi thỉnh an phụ thân cùng mẫu thân.”

Mộ Dung Thu và Lý thị đều hòa ái cười: “Mau mau đứng lên.”

Sau một lúc khách sáo chào hỏi, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đều được mời ngồi. Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu mới nghiêm túc đánh giá từng người trong phòng.

Nhị di nương có chút bức tức nhìn Mộ Dung Thu, tay áo rộng đã che đi bàn tay đang nắm chặt thành quyền của bà ta. Đáng chết! Mộ Dung Thu ở đây, kế hoạch tiếp theo của bà ta nhất định sẽ rất khó để thực hiện.

Ánh mắt của Mộ Dung Lâm say mê nhìn Vũ Văn Mặc. Ngoại trừ huynh đệ, nữ tử trong nội viện rất ít khi được nhìn thấy nam nhân ở bên ngoài, tuy Vũ Văn Mặc là phu quân của Mộ Dung Thu nhưng từ trước đến giờ nàng chỉ gặp được ba bốn lần, nhưng ở khoảng cách rất xa, chỉ có thể nhìn lướt qua, hiện giờ tiếp xúc gần như vậy, vẻ phong thần tuấn mỹ của Vũ Văn Mặc làm mặt nàng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, không thể kiềm chế, trong lòng liền thầm như: đời này có thể làm thiếp cho Vũ Văn Mặc là tốt rồi.

Mộ Dung Lạp cũng không vui vì sự xuất hiện của Mộ Dung Thu, nhưng vì có Vũ Văn Mặc, hẳn cũng chỉ có thể trung ra vẻ mặt tươi cười.

Biết bản thân mình khó bảo toàn, gương mặt trắng nõn của Mộ Dung Tuyết đầm đìa nước mắt, nàng thất thần nhìn Vũ Văn Mặc, hẳn phát hiện, chán ghét nhũn mảy, hơi thở quanh thân lại càng lạnh hơn, Mộ Dung Tuyết vô cùng xấu hổ, vội vàng cúi đầu. Nàng làm sao lại quên, lúc này danh dự của nàng đã bị phá hủy! Càng nghĩ càng hận tên Lưu Phong đó!

“Phụ thân, mẫu thân, có chuyện gì vậy? Tại sao Tam di nương cùng Tam muội lại quỳ dưới đất?” Mộ Dung Thu voir như vừa mới phát hiện hai người đang quỳ dưới đất, giọng nói cũng vô cùng kinh ngạc. (tặng cho tỷ danh hiệu Người Vờ của năm.)

Đôi mày của Vũ Văn Mặc khẽ động, bàn tay thon dài cầm chén hơi khựng lại một chút.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thu lộ vẻ xấu hổ, nhưng lại ngại Vũ Văn Mặc nên nhất thời không biết nên nói như thế nào. Dù sao, việc sáng nay chỉ sợ mọi người trong phủ đều biết. Lý thị cũng khó mở lời.

“Tam di nương, người dạy con gái thật giỏi!” Mộ Dung Thu tức giận mắng một tiếng.

Tam di nương dập đầu la lịa, khóc lóc cầu xin: “Xin lão gia làm chủ cho Tuyết Nhi! Tuyết Nhi, con mau giải thích chuyện gì đã xảy ra đi. Nhà hoàn nói là tối qua đã tận mắt nhìn thấy con ngồi trong phòng của mình, vậy tại sao con lại có thể xuất hiện ở Tây phòng?”

Mộ Dung Tuyết mấp máy miệng muốn giải thích, nhưng không biết phải giải thích thế nào! Bất luận giải thích như thế nào, đều là do nàng, không tuân thủ phụ đức nên gây ra chuyện! Người khác nếu hiểu được thì cũng có giải quyết được gì đâu!

Thấy nàng im lặng, Tam di nương nóng nảy, mất đi lý trí liền giáng cho Mộ Dung Tuyết một cái tát. “Làm sao con lại trở thành thế này? Con bảo di nương còn mặt mũi để gặp ai?”

“Nói cho cùng thì việc này xảy ra ở nội viện, bây giờ không phải là lúc trách cứ mà là lúc phải nghĩ cách để giải quyết. Tam di nương đứng lo lắng, chờ phu nhân giải quyết đi.” Nhị di nương lắc lắc eo nhỏ, đối mặt đó tươi do bôi nhiều son nói, chỉ một lời liền thành công mang sự việc quảng đến người của Lý thị.

Ánh mắt sắc bén cùng lạnh lẽo của Mộ Dung Thu nhìn về phía Nhị di nương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35

Tam di nương tát Mộ Dung Tuyết xong mới gạt mình, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, tuy bà là mẹ ruột của Mộ Dung Tuyết nhưng thân phận lại không tôn quý bằng của con mình! Bà cân bản không có tư cách đánh nàng! Vậy mà bà lại đánh nàng ở ngay trước mặt của lão gia, phu nhân, Vương gia cùng Vương phi thì tội sẽ càng nặng! May mà Nhị di nương phản ứng nhanh, lập tức quảng việc này lên người Đại phu nhân! Tâm trạng lo lắng vừa rồi mới yên tâm được một chút, bà chỉ hy vọng không ai nhìn ra điều này.

Khi bà đang cảm thấy may mắn thì nghe một giọng nói hòa hòa nhưng lạnh lùng vang lên: “Xem ra Tam di nương là tức giận đến hồ đồ rồi, lại dám ra tay đánh Tam muội!”

Bà ta nâng mắt nhìn, thì ra người vừa lên tiếng là Mộ Dung Thu!

Khóe môi Mộ Dung Thu hơi cong, sau khi nói xong, nhìn lướt qua Nhị di nương, thấy bà ta cúi đầu, không có biểu tình gì nhưng bàn tay lộ ra ngoài lại đang run rẩy, nhếch môi nở nụ cười như có như không liền quay đầu nhìn về phía Tam di nương.

Thần hình Tam di nương run lên, vội vàng cúi đầu hướng Mộ Dung Thu khước: “Là nô tì vô phép, lại xảy ra sự việc như thế này nên nô tì nhất thời hồ đồ, mong lão gia thứ lỗi!”

“Di nương...” Tuy Mộ Dung Tuyết bị đánh, nhưng nàng hiểu rõ, trong phòng này, chỉ có Tam di nương là thật tâm đối với nàng, cũng là người duy nhất lo lắng cho nàng, tuy trong lòng nàng có oán giận nhưng nàng thực sự không muốn Tam di nương gặp chuyện gì.

“Không có quy củ!” Sắc mặt Mộ Dung Thu đen kịt, giận dữ quát một tiếng.

Nhị di nương vốn hiểu rõ việc đổ dành nam nhân như thế nào nên tiến lên hai bước, nhỏ nhẹ nói: “Lão gia đừng nên tức giận, trưa nay còn có đại tiệc, việc quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu kéo dài thêm sẽ bất lợi cho Tuyết Nhi.”

Mộ Dung Thu cảm giác được Lý thị đang rất đau đớn, bà có hết sức mím chặt đôi môi tím tái, trong mắt hoàn toàn trống rỗng, dường như là trốn tránh cái cảnh tình nồng mật ý ngay trước mắt. Trong lòng Mộ Dung Thu đau nhói, năm đó Lý thị gả cho Mộ Dung Thu cũng có một đoạn thời gian nồng thắm, chàng chàng thấp thỏp do đó trong lòng bà không thể chịu nổi việc Mộ Dung Thu thay lòng đổi dạ. Lúc này, xem như Lý thị đã hoàn toàn tuyệt vọng, nên dù cho thân thể kém như vậy cũng không thêm quan tâm. Lời nói của Nhị di nương rất đúng lúc, có thể khiến cho Mộ Dung Thu gỡ lại chút mặt mũi ở trước mặt của Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, dù sao việc này cũng không phải là lỗi của một mình Tuyết Nhi! Bất quá xảy ra loại chuyện như thế này thì trách cứ đều đổ lên đầu của nữ tử!

“Còn có thể giải quyết? Chỉ có một biện pháp để giải quyết đó là chờ Lưu tri châu tới cầu hôn!” Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, cố gắng kiềm chế lửa giận nói.

Nhị di nương nheo mắt, chuyện này không thể trời qua như vậy được, đây chính là một cơ hội tốt, bà ta nghiêng đầu, đưa mắt ra hiệu cho Đại thiếu gia - Mộ Dung Lạp.

Trước khi đến đây, bọn họ đã sớm bàn tính cần thận nên vừa nhận được ánh mắt của Nhị di nương, Mộ Dung Lạp liền biết phải làm gì, hẳn tiến lên phía trước, ra vẻ tri lễ phóng khoáng nói: “Phụ thân, đáng lẽ trong nội viện không nên xảy ra những chuyện như vậy, chuyện này xảy ra không những làm ô nhục danh tiếng của phủ Tướng quân, mà sẽ còn làm cho người ngoài nghĩ các tiểu thư trong phủ không có quy củ. Đến lúc đó, có đám môn vọng tộc nào dám đến phủ chúng ta nghị thân?”

Mộ Dung Thu nghe vậy thì nhũn mảy, liền đưa ánh mắt bất mãn về phía Lý thị. “Nhóm thứ nữ ngày thường đều theo người học hỏi, tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?”

Lý thị có khổ mà không nói được, tuy nhóm thứ nữ đều là gọi nàng là mẫu thân, nhưng hai ba năm nay bà đều nằm trên giường bệnh, nhóm thứ nữ này cũng không có đến thỉnh an một lần nói chi đến việc dạy dỗ quy củ? Nhưng những điều này bà lại không có cách nào nói ra, dù sao bọn họ cũng đã từng ăn ái, nhưng mà giờ lại nhìn thấy bà như thế, trong lòng không khỏi có chút chán ghét.

Nhị di nương nhếch môi cười lạnh, vội vàng nói: “Trời có gió có mây bất ngờ, chuyện này cũng là ngoài ý muốn, bây giờ phu nhân đang có bệnh trong người, làm gì có thời gian và sức lực để dạy dỗ quy củ cho các tiểu thư?”

Bệnh? Lúc này Mộ Dung Thu mới nhìn đến Lý thị, sắc mặt lập tức căng thẳng. Sao Lý thị lại gầy như vậy? Ông ta thấy thần hình thể từ chi còn lại da bọc xương, sắc mặt tái nhợt, gò má nhô cao, khỏe mắt có vài nếp nhăn rất sâu bên nhũn mảy, trong lòng rất khó chịu, dù sao bọn họ cũng đã từng ăn ái, nhưng mà giờ lại nhìn thấy bà như thế, trong lòng không khỏi có chút chán ghét.

Mộ Dung Thu ngồi cạnh đã thu hết biểu tình của ba người Mộ Dung Thu, Nhị đi nương cùng Mộ Dung Lạp vào đây mất, lại nhìn đến Lý thị, trong lòng cảm thấy chua xót. Nữ nhân ở thời này nếu đã mang toàn bộ tình cảm của mình đặt vào trường phu thì một khi hẳn ta thay lòng, đau đớn đó có thể ví như gọt da, khoét thịt, chẳng những thế nếu ngày ngày còn chứng kiến người mình yêu cùng người khác ân ái ái thì có thể nói cái đau đó sẽ càng thấu tận xương tủy.

“Đề mẫu thân an tâm dưỡng bệnh, con đề nghị, tạm thời để cho Nhị đi nương quán sự.” Mộ Dung Lạp nói.

Mộ Dung Lâm cũng tiến lên góp lời: “Mẫu thân đã lớn tuổi, sức khỏe cũng không tốt như trước, nếu để người vất vả thì thân thể sẽ càng yếu. Phụ thân nên để Nhị đi nương tạm thời thay thế mẫu thân quán sự.”

Lý thị cau mày, cúi đầu thờ dãi một tiếng.

Mộ Dung Thu cúi đầu trầm tư, cảm thấy bọn họ nói cũng đúng, xảy ra chuyện của Mộ Dung Tuyết, Lý thị không thoát khỏi liên quan, hẳn đang muốn gặt đầu đồng ý thì trong phòng vang lên một tiếng động khiến mọi người trong phòng giật mình.

“Nước trà sao nóng vậy? Lâm hại bản Vương phi trượt tay.” Mộ Dung Thu hơi nhàu mày, cúi đầu, cầm khăn thấm lau tay, lầm bầm nói.

Thu Cúc lập tức tiến lên thu dọn các mảnh vỡ của ly trà. Nàng ngẩng đầu, thấy mọi người đều nhìn mình liền mỉm cười hỏi: “Là bản Vương phi quấy rầy các người nói chuyện?”

Sắc mặt Mộ Dung Thu rất khó coi, đang muốn mở miệng thì thấy Vũ Văn Mặc đưa cho Mộ Dung Thu một chiếc khăn màu xám, giọng nói cũng không lạnh băng như bình thường mà ngược lại còn có chút ôn nhu cùng ấm áp của mùa xuân.

“Khăn của nàng bẩn rồi, dùng của bản Vương đi.” (cuối cùng cũng có được một câu ôn nhu... *tung bóng*)

Một cử động nhỏ đó lại làm cho mọi người trong phòng kinh ngạc! Suy nghĩ của mỗi người thay đổi liên tục. Đặc biệt là Mộ Dung Thu, hẳn kinh ngạc liếc nhìn Mộ Dung Thu, lần này nàng trở về, có vẻ như đã thay đổi rất nhiều, chẳng hạn như năng vẫn có thể bình tĩnh trước cuộc nói chuyện của Nhị đi nương và Mộ Dung Lạp! Lại nhìn thái độ của Vũ Văn Mặc, hoàn toàn không vô tình cùng lạnh lẽo như lời người ta đồn đãi.

Trong phòng chắc chỉ có Lý thị và bốn nha hoàn của Mộ Dung Thu là vui mừng, lòng như nở hoa, khuôn mặt tái nhợt của Lý thị lại có một chút huyết sắc. Bà chỉ có duy nhất một đứa con gái này, đương nhiên là bà hi vọng cuộc sống của nó thật tốt.

Mọi người kinh ngạc nhưng Mộ Dung Thu càng kinh ngạc hơn, từ khi nào thì Vũ Văn Mặc lại có tâm địa Bồ Tát như vậy? Chỉ một cử động nhỏ cũng có thể giúp nàng giải quyết một vấn đề khó, không cần nàng hao tổn tâm cơ bảo vệ địa vị trong phủ cho Lý thị.

Nhưng bây giờ có một số việc không cần phải gấp, Mộ Dung Thu mỉm cười nhìn Nhị đi nương nói: “Bấy giờ quan trọng nhất không phải là giải quyết chuyện của Tam muội sao? Nhị đi nương hơi nóng vội rồi, muốn chia sẻ quyền lực với mẫu thân cũng phải nhìn thời điểm? Huống hồ... ục tốc bất đạt(*).”

(*) : vội vàng sẽ không thành công

Đề tài lại rơi vào người của Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Tuyết vốn đang ổn định lại nhịp tim, khi nghe xong câu nói của Mộ Dung Thu thì tim lại thót lên, thân thể dựa vào người Tam đi nương, không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Thu đương nhiên hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thu, lại quay đầu nhìn Lý thị, thấy nước mắt của bà đã ngấn ngấn thì có chút mềm lòng cùng áy náy, giọng nói cũng mềm mại không ít: “Tam đi nương mang Tuyết Nhi trở về phòng đi! Chuẩn bị đồ cưới cho Lư tri châu tới cầu hôn! Về chuyện cho Nhị đi nương tạm thay thế đại phu nhân quán sự...”

“Phụ thân! Con không muốn gả cho Lư Phong!” Mộ Dung Tuyết khi nghe kết quả này, vội vàng đẩy Tam đi nương ra, bỏ đến trước mặt Mộ Dung Thu khóc lóc cầu xin.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Nhị đi nương khẽ biến, nhìn thái độ của lão gia liền biết chuyện hôm nay không thể thành! Bà ta không cam lòng hơ to một tiếng: “Lão gia!”

Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm cũng đồng thời hô: “Phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36

Trong lòng Mộ Dung Thu không ngừng được cười lạnh, lạnh nhạt nhìn trờ khỏi hài trước mặt, Vũ Văn Mặc cũng cau mày.

Thấy vậy, lờn giận trong lòng của Mộ Dung Thu vừa dập tắt lại bùng lên, bàn tay chai sạn vì dùng kiếm tàn mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tuyết!

Một tiếng “bốp” vang lên, đánh thức những người còn đang chìm trong tính toán của bản thân.

“Làm càn! Không muốn cũng phải gả! Bây giờ danh tiết của người đã không còn, không biết Lư tri châu có chịu đến nghị thân không đấy, người nói người không thích! Vô liêm si! Tam đi nương, mang theo tiện nhân này cút ra ngoài! Mấy ngày này đừng để nó vác mặt ra ngoài làm ta xấu hổ!” Mộ Dung Thu giận dữ trách mắng làm cho sắc mặt Mộ Dung Tuyết trắng bệch, cái tát vừa rồi là ông dùng hết sức, nhiều năm làm võ tướng ở trên chiến trường, không cần nghĩ cũng biết cái tát vừa rồi là mạnh bao nhiêu! Mộ Dung Tuyết đầu ông ơng, phản ứng cũng chậm đi, chỉ có thể mặc cho Tam đi nương đỡ nàng rồi cả hai cùng lao đảo bước ra khỏi phòng.

Sau khi giải quyết xong việc Mộ Dung Tuyết, Nhị đi nương lập tức ôn nhu an ủi: “Lão gia, người không nên tức giận, Tuyết Nhi cũng vì kích động nên mới dám cãi lại.”

“Hừ! Thật không còn mặt mũi!” Mộ Dung Thu hừ lạnh nói.

Nhị đi nương âm thầm lo lắng, Tam tiểu thư rơi vào kết cục này, như vậy Nhị tiểu thư có thể để lại lại ấn tượng xấu cho Nam Dương Vương không? Nhìn cách đối xử của Vương gia với Mộ Dung Thu thật sự không giống như lời đồn. Vậy nếu Nhị tiểu thư gả vào vương phủ thì có thể chiếm được sự sủng ái của Vương gia không? Theo tình hình này, việc giành quyền quán sự từ tay Đại phu nhân xem ra là không thể thực hiện! Lần này Mộ Dung Thu trở về, dường như đã tìm được chỗ dựa, rất khó đối phó! Tuy từ đầu đến giờ nàng ta không có nói gì nhiều, nhưng mỗi câu nói ra lại cực kỳ đúng lúc, quan trọng là mấy câu đó lại có thể làm hỏng toàn bộ kế hoạch của nàng!

“Phụ thân...” Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Lạp đang muốn tiếp tục khuyên nhủ, Nhị đi nương thấy thế, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người lui xuống. Hai người tuy không hiểu nhưng vẫn nghe theo lời của Nhị đi nương, im lặng lui ra sau.

“Chuyện các người vừa nói tình sau đi! Bấy giờ phu nhân vẫn là người quán sự trong phủ. Sức khỏe của phu nhân không tốt, những chuyện nhỏ nhặt không cần làm phiền đến nàng.” Mộ Dung Thu phất tay, vẻ khá mệt mỏi nói.

Nhị đi nương không ngừng gặt đầu, lại nói vài câu đề nghị, thần sắc Mộ Dung Thu thoáng dịu lại, liền cho Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Lạp lui ra.

Lúc Mộ Dung Lâm đi ra, cổ tinh đưa mắt về phía Vũ Văn Mặc thì thấy ánh mắt của hắn đang dán trên người Mộ Dung Thu, trong nháy mắt, lòng nàng cảm thấy rất nặng nề. Nàng lại nhìn về phía Mộ Dung Thu, mày nhàu chặt, cắn chặt môi, lặng lẽ lui ra.

Lúc đi ra, Mộ Dung Lạp không quên trừng mắt với Mộ Dung Thu một cái, đều tại tiện nhân này làm hỏng kế hoạch của bọn họ!

Đợi hai người kia lui ra, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu với vẻ mặt hiền từ nhất từ trước đến giờ: “Vương gia và Vương phi hẳn là chưa dùng điểm tâm? Không bằng dùng bữa ngay tại đây luôn đi.”

Trong lòng Mộ Dung Thu rất buồn cười, chỉ một động tác nhỏ của Vũ Văn Mặc đã khiến thái độ của Mộ Dung Thu thay đổi lớn như vậy, nàng cười trả lời: “Sáng sớm nay đã dùng rồi ạ.”

Mộ Dung Thu gặt đầu, hết sức vào lòng với câu trả lời của Mộ Dung Thu, sau đó nhìn Vũ Văn Mặc hỏi: “Không biết thức ăn của phủ có hợp khẩu vị của Vương gia không? Nếu không hợp, Vương gia cứ phản phó xuống dưới để hạ nhân làm theo ý người.”

Vũ Văn Mặc gặt đầu, khách khí trả lời: “Rất hợp, làm phiền Tướng quân phí tâm rồi.”

Tiếp theo hai người lại câu được câu không trò chuyện, không khí trong phòng có chút ngưng đọng, Mộ Dung Thu im lặng không nói gì, âm thầm quan sát thần sắc của Lý thị. Sắc mặt bà trắng bệch, luôn luôn nhìn phía Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu thăm thò dài, bất luận là người nam nhân có khiến nữ nhân đau đến mức nào, họ đều không thể dứt tình được!

Lát sau, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đều đến tiền viện. Lúc này, tiền viện vô cùng nóng nực, tham gia đại tiệc mừng công lần này không đến một trăm thì cũng phải đến bảy tám chục người, người nào cũng đều là những kẻ bào luyện trên quan trường. Gặp nhau tay bắt mặt mừng, hẳn huyền không ngớt, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu cũng bận rộn xả giao không ngừng.

Tiền viện nóng nực, hậu viện cũng không thua gì, quan viên ai cũng mang theo thế tử và nữ nhi, nam nhân xả giao ở tiền viện, còn các vị phu nhân và tiểu thư đều tập trung ở Lệ Hoa viên để làm quen với Lý thị và Mộ Dung Thu.

Nhìn thấy cảnh này, nhóm đi nương không được tham gia tiệc, chỉ còn cách ở viện của mình mà hâm mộ, ghen tị nhìn về phía Lệ Hoa viên nóng nực.

Trừ Tam tiểu thư, mấy vị tiểu thư khác trong nhà cũng đều đến Lệ hoa viên.

Từ Uyên – Nơi ở của Mộ Dung Tuyết

Nàng ngán ngán lê ngã vào lòng Tam đi nương: “Di nương, nhất định là có người muốn hãm hại con! Người hẹn với nữ nhi là Nam Dương Vương, tại sao lại có thể biến thành tên Lư Phong chứ? Con không muốn gả cho Lư Phong. Trong kinh thành, có nữ tử nào dám gả cho hắn! Ai mà không biết, Lư Phong chính là đồ lưu manh, con gả cho hắn, hạnh phúc đời này xem như bị hủy!” Nàng vốn tính toán rất cẩn thận, chỉ cần có thể gả cho Nam Dương Vương, thì cả đời này có thể hưởng vinh hoa phú quý, nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục này!

Tam đi nương nghe ra ý tứ trong lời nói của nữ nhi, bắt lấy điểm quan trọng hỏi: “Con nói có người hãm hại con? Việc người và Nam Dương Vương hện nhau là thế nào?”

Mộ Dung Tuyết nghe Tam đi nương hỏi, cũng hiểu ra, lập tức thoát ra khỏi lòng Tam đi nương, đến trước bàn, về mặt lo lắng, tìm kiếm cái gì đó nhưng cả nửa ngày cũng không thấy, thân người nàng mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, thỉ thào tự nói: “Quả thật là bị tính kế.”

“Tính kế? Đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi!” Tam đi nương lập tức hỏi.

Mộ Dung Tuyết thất hồn lạc phách nói: “Ta thật khờ, thế mà cũng trúng kế! Lâm sao Vương giả lại có thể hện ta? Hoá ra là bị Mộ Dung Thu tính kế, nếu không thì tại sao không phải là bất kỳ nam nhân nào khác mà lại là người nàng ta nói, tên Lưu Phong đó? Ha ha...” Nàng không ngừng cười lạnh.

“Không ngờ nàng ta làm việc cẩn thận như vậy, không để lại bất cứ dấu vết nào!” Nghe Mộ Dung Tuyết nói, Tam đi nương cũng đã hiểu đại khái sự việc, lao đảo lui ra phía sau một bước.

Lệ Hoa viên

Thấy trong phòng nhiều người lại huyền ảo không dùng, Mộ Dung Thu bèn lấy có đi vệ sinh để thoát thân, chỉ để lại Hồng Lăng, Thu Cúc và Văn Mai hầu hạ Lý thị.

Không khí trong sân thoáng đãng cùng trong lành khiến nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Vương phi, bây giờ người muốn đi đâu?” Lúc trong phòng, Thanh Bình thấy Mộ Dung Thu một mình với việc xã giao, vài vị phu nhân không rời nhìn sắc mặt cứ kéo Vương phi hỏi này nọ, bây giờ vất vả lắm mới thoát thân được! Dĩ nhiên Thanh Bình biết rằng Mộ Dung Thu không phải muốn đi vệ sinh, mà thật ra là tìm cách trốn ra ngoài. Mộ Dung Thu quay đầu, vươn tay véo nhẹ chóp mũi Thanh Bình, cười nói: “Nha đầu, ta muốn đi vệ sinh thật. Đi thôi!”

Đối với phủ Tướng quân vừa rộng vừa lớn này, Mộ Dung Thu cũng không xa lạ gì, cứ dựa theo trí nhớ cũ mà đi.

Vừa ra khỏi Lệ Hoa viên, Mộ Dung Thu lại đụng ngay một người.

Chính là Vũ Văn Hạo - mỹ nam đệ nhất kinh thành!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 37

Mộ Dung Thu nheo mắt nhìn về phía nam nhân đang đứng cách nàng vài bước. Trong trí nhớ của Mộ Dung Thu, ấn tượng về Vũ Văn Hạo cũng không có nhiều lắm, dù sao đi nữa, đó cũng không phải trí nhớ của nàng nên khi nhìn thấy Vũ Văn Hạo ở khoảng cách gần như vậy thì về ngoài cùng với khí chất cao quý bẩm sinh thêm cả sự trầm tĩnh sâu như đầm nước làm cho không ai có thể nhìn rõ của hắn khiến Mộ Dung Thu không khỏi rung động.

Tuy ở kiếp trước, nàng cũng đã gặp qua không ít trai đẹp, ngay cả nam minh tinh cũng gặp rất thường xuyên, nhưng lại rất ít người có được sự gần gũi như hắn! Tuấn mỹ cùng với phong thái như vậy, khó trách nam nhân này được lại được nữ nhân si mê cũng ai mê!

Hắn nhếch đôi mắt phương tà mỹ, bình tĩnh lạnh nhạt nhìn về phía nàng, đôi môi đỏ tươi như sắc vi nỏ lộ hé mở: “Quấy rầy Vương phi, xin thứ lỗi.” (tâm của ta...)

Mộ Dung Thu khẽ nường mày, thì lễ nói: “Gặp qua thế tử.”

Nàng thấy hơi tò mò, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây? Dù sao nơi này cũng là hậu viện của phủ Tướng quân. Quy của trong nhà của hào môn không giống như bá tánh, rất nghiêm ngặt, nam nhân tuyệt đối không được tiến vào nội viện. Nàng nhìn lại, thấy trên khoe miện hân đang nở một nụ cười ung dung, bình tĩnh nhưng có chút bối rối, chẳng lẽ trước khi nàng tới, nơi này đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vương phi...”

Thanh Bình đang đứng sau thấp giọng gọi, Mộ Dung Thu xoay người lại gật đầu như đã hiểu, Thanh Bình nhắc nhở nàng không thể tiếp tục ở đây nếu không bị người khác bắt gặp sẽ đồn đãi không hay.

“Xin hỏi, đường nào đến tiền viện? Vừa rồi vì mãi mê thưởng thức phong cảnh nên nhất thời lạc đường, giờ không tìm được đường quay lại.” Vũ Văn Hạo nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu cười nhạt, quay đầu ra hiệu cho Thanh Bình, nàng lập bước qua, chỉ về phía trước nói: “Thế tử, người đi hết con đường này, thấy một hành lang dài, quẹo trái, đi thẳng sẽ đến tiền viện.”

Vũ Văn Hạo gật đầu, nói một tiếng cảm ơn, lại nhìn về phía của Mộ Dung Thu, trong mắt rất kinh ngạc, nữ nhân trước mắt lạnh nhạt ung dung, cứ chỉ tao nhã, đường như khác hoàn toàn so với vị Vương phi ngang ngược cùng bốc đồng trong đồn đãi, nhìn nàng không giống giả vờ. Như vậy, sợ là do trong lòng Nam Dương Vương chỉ có Thẩm Nhu nên Mộ Dung Thu mới không lọt vào mắt của hắn!

Lúc Vũ Văn Hạo xoay người rời đi, Mộ Dung Thu cũng trở về Lệ Hoa viên. Nhưng vừa mới xoay người định đi thì nàng phát hiện sau thân cây thấp thoáng một tà váy hồng. Nàng nhìn chăm chú một lúc, khẽ môi nở ra chút ý cười, lại nhìn về bóng lưng của Vũ Văn Hạo càng lúc càng xa, tươi cười trên khoe môi lại càng tăng thêm. Có lẽ lời đồn về người nào đó cũng không đáng tin lắm đâu!

“Quay về thôi, nếu chưa trở lại chỉ sợ mẫu thân sẽ lo lắng.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói rồi xoay người cùng Thanh Bình rời đi, vờ như không nhìn thấy bóng dáng sau thân cây kia, càng làm ra vẻ cuộc gặp gỡ với Vũ Văn Hạo vừa rồi cũng chỉ là một khúc nhạc đệm.

“Vâng ạ.”

Chờ đến khi Mộ Dung Thu cùng Thanh Bình rời khỏi, một bóng dáng xinh đẹp bước ra từ sau thân cây, nàng cau mày nhìn bóng lưng yếu điệu của Mộ Dung Thu, đôi môi hồng mềm mại mím chặt lại. Sau đó, nàng xoay người nhìn về hướng nam nhân vừa đi, sau khi xác định nam nhân kia đã đi xa, nàng mới nhắc chân đi về Lệ Hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38

Lệ Hoa viên

Sau khi Mộ Dung Thu vào phòng, bước qua một đám phu nhân cùng tiểu thư đến ngồi bên cạnh Lý thị. Bà giữ chặt tay nàng, cười nói: “Đã trở lại rồi.”

Mộ Dung Thu gật đầu cười trả lời: “Vâng, không ngờ hoa sắc vị trong viện của mẫu thân lúc nở rộ thật là đẹp. Lúc nãy con mãi ngắm nên quay lại hơi trễ.”

Nàng cúi đầu cười khẽ nhưng khoe mắt thì đang nhìn những vị tiểu thư cùng các vị phu nhân đang âm thầm đánh giá nàng.

Dường như thời gian nàng ra ngoài, ở đây đã xảy ra chuyện gì. Bỗng nhiên nàng cảm thấy có một ánh mắt sắc bén lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, nghiêng đầu nhìn sang, đập vào mắt là gương mặt tươi cười chói lọi của Mộ Dung Lâm.

“Lúc Vương phi ra ngoài, mẫu thân cùng các vị phu nhân đều trêu chọc Lâm nhi, làm Lâm nhi xấu hổ không biết nói gì, Vương phi cần phải giúp Lâm nhi, nếu không Lâm nhi thật không dám ở lại đây nữa đâu!” Mộ Dung Lâm vừa nói vừa tiến đến ngồi cạnh Mộ Dung Thu, ôm lấy cánh tay nàng, nũng nịu nói. Trong phòng liên vang lên một trận cười, lúc này nhìn biểu hiện của hai người, nếu ai không biết chuyện còn nghĩ mối quan hệ giữa dòng chính nữ và dòng thứ nữ của phủ Tướng quân thật thân thiết, như vậy cũng vừa vặn chứng thực lời đồn của kẻ nào đó.

Nét tươi cười trên gương mặt của Lý thị hơi cứng đờ, bà dùng ánh mắt lo lắng nhìn Mộ Dung Thu.

Trên mặt Mộ Dung Thu không có biểu tình gì, chỉ khẽ vỗ vỗ mu bàn tay của Mộ Dung Lâm, dùng khăn gấm che miệng cười nói với các vị phu nhân và tiểu thư trong phòng: “Nhị muội của bản Vương phi da mặt mỏng, trước kia ta còn ở trong phủ cũng không dám trêu ghẹo muội. Hôm nay, mọi người ở đây đều không phải người ngoài, mới đùa một chút mà muội đã chịu không nổi rồi sao?”

“Đại tỷ...” Mộ Dung Lâm chu đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn, tính xảo như bạch ngọc cứ thế đỏ ửng lên, nhìn rất mê người.

Thấy vậy, trong phòng lại vang lên một trận cười.

Mộ Dung Thu nói tiếp: “Không giấu gì các vị phu nhân, trong phủ Tướng quân này, ngoài phụ thân và mẫu thân thì Nhị muội là người bản Vương phi yêu quý nhất! Từ nhỏ tính tình nàng nhút nhát cũng không phải là vấn đề gì lớn nhưng đến khi già vào nhà người ta thì phải làm sao? Trong đại viện, phải tuân theo quy củ do chính thế lập ra, còn phải sống chung với nhạc phụ cùng nhạc mẫu. Nhưng nhị muội này của ta, da mặt mỏng như vậy, người cũng không có nhiều tâm tư.” Trong lòng nàng

cười lạnh, không phải muốn dựa vào thân phận của nàng để đạt mục đích sao? Vậy thì nhìn xem, việc này cùng với việc đùa giỡn tâm cơ này sẽ có hậu quả gì!

Tuy trong giọng nói có vẻ quan tâm nhưng đám phu nhân này đã trải qua cả đời ở trong đại viện làm sao lại không nghe ra ẩn ý bên trong câu nói của Mộ Dung Thu. Lời nói dễ nghe nhưng ý tứ bên trong lại dễ cập đến gia sự, người có ý liên phải cần nhắc lại. Thân phận của Mộ Dung Lâm là thứ nữ, Mộ Dung Thu lại là đích nữ! Mâu thuẫn giữa hai thân phận này trong đại viện ai mà không biết? Đây chỉ là diễn trò trước mặt mọi người! Có vài vị phu nhân có ý định muốn nghị thân với Mộ Dung Lâm cũng muốn rút lại, Nhị tiểu thư này tâm tư quá đơn giản, làm sao quản được việc trong phủ? Quan trọng hơn thân phận nàng ta chỉ là thứ nữ! Theo lời Mộ Dung Thu thì sau này phải để chính thế lập ra quy củ, thật ra nàng ta không đáp ứng được.

Sau khi Mộ Dung Thu nói xong, sắc mặt Mộ Dung Lâm lập tức trở nên khó coi, trộm gả không được còn mất nắm gao! Nàng vốn muốn dựa vào thân phận Mộ Dung Thu để đạt được mục đích riêng của mình, kết quả bây giờ bán thân lại rơi vào tình trạng khó xử! Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng chỉ có thể duy trì mỉm cười, nhưng lại cách xa Mộ Dung Thu. Không thể tương tượng được, Mộ Dung Thu lại có thể dùng cách độc ác này làm hỏng chuyện tốt của nàng!

Nhìn thấy thái độ của các vị phu nhân, nàng lập tức hiểu, nếu sau này không thể gả vào phủ Nam Dương Vương làm thiếp mà phải nghị thân cùng một trong những gia đình này, nàng tuyệt đối không thể làm chính thất mà chỉ có thể là một di nương không quyền không thế thôi! Mộ Dung Thu thật ác độc, chỉ một câu nói đã quyết định tương lai sau này của nàng! Trong đáy mắt Mộ Dung Tuyết xẹt qua một chút căm hận. Bây giờ nghĩ lại, Mộ Dung Thu sẽ không tránh khỏi việc có liên quan đến chuyện gheem pha của Mộ Dung Tuyết và Lưu Phong!

“Các cô nương chưa xuất giá đã mặt đều mông, cũng không có gì. Có điều, Nhị tiểu thư có Vương phi dạy dỗ thì sau này sẽ rất có tương lai.”

Một vị phu nhân nhân cơ hội liền xoa dịu không khí có phần xấu hổ vì Mộ Dung Lâm

“Lại nói, trong phủ Tướng quân này, người khiến cho bản Vương phi yên tâm lại là Lục muội, muội ấy là người ôn nhu hiền thực, tuy bây giờ chỉ mới hơn mười tuổi, nhưng giờ tay nhấc chân đều mang phong thái của tiểu thư khuê các.” Mộ Dung Thu rút tay mình về, lúc nàng chưa trả lời, tầm mắt liền nhìn đến Lục tiểu thư - Mộ Dung Ngọc đang ngồi im lặng, cười nhạt nói

Bỗng nhiên bị nhắc tới, Mộ Dung Ngọc mở to hai mắt nhìn về phía của Mộ Dung Thu. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vì là thứ nữ nên có rất nhiều chuyện nàng đã hiểu rõ. Vừa nghe, nàng liền biết, Mộ Dung Thu đang lót đường cho mình! Di nương không được phụ thân sủng ái nên địa vị của nàng ở trong phủ càng thấp kém, cô lẽ chỉ cao hơn đám hạ nhân một bậc, việc hôn nhân sau này cô lẽ sẽ không quá tốt! Hôm nay Mộ Dung Thu nói như vậy, tất cả mọi người đều chú ý đến nàng, trong lòng lập tức to tưởng, xem ra Lục tiểu thư ổn trọng hơn Nhị tiểu thư.

“Ngọc nhi ta ơn Vương phi khách lễ, Ngọc nhi thật sự không sao được với Nhị tỷ.” Mộ Dung Ngọc đứng dậy, hành lễ với Mộ Dung Thu, khách khí trả lời.

Thì ra người Vương phi xem trọng là Mộ Dung Ngọc chứ không phải Mộ Dung Lâm, chỉ cần như vậy, giá trị của Mộ Dung Ngọc lập tức tăng lên!

Mộ Dung Lâm âm thầm cân nhắc! Chỉ là được gả cho Nam Dương Vương làm chính phi, vậy mà hôm nay nàng ta dám ở trước mặt mọi người không thềm nể mặt nàng, chẳng những thế, còn ác độc hạ thấp thân phận của nàng!

Ngồi cạnh Mộ Dung Ngọc, vốn đang nói chuyện phiếm cùng vài vị tiểu thư, Mộ Dung Nguyệt nghe xong lời của Mộ Dung Thu thì liền nhìn Mộ Dung Ngọc với ánh mắt phức tạp, nhưng không ai phát hiện ra.

Lúc này, một bóng dáng phần hồng được mấy nha hoàn vây quanh chậm rãi đi đến.

“A! Đây không phải là Tam tiểu thư của phủ Tề tướng!”

Một vị phu nhân trong phòng nhìn thấy Thẩm Oánh đi tới thì cô vẻ kinh ngạc cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 39

Một câu nói dỗi liền đi sự chú ý của mọi người khỏi tỷ muội nhà Mộ Dung. Vị tiểu thư Thẩm Oánh này cũng không tầm thường, tuy nàng là thứ nữ của phủ Tề tướng nhưng lại là thanh mai trúc mã với thế tử Bắc Lăng vương, hơn nữa thế tử vì nàng vẫn chưa lập gả đình, thậm chí trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, điều đó cũng chứng minh vị trí quan trọng của Thẩm Oánh trong lòng thế tử.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự không đơn giản hay Vũ Văn Hạo có nhược điểm gì bị Thẩm Oánh nắm trong tay?

Mộ Dung Thu nghe được tiếng kêu liền nghiêng đầu nhìn về cửa lớn, đập vào mắt là một nữ tử từ mặc y phục hồng nhạt, trang điểm khéo léo thoát tục.

Nữ tử đáng người yếu điệu, nụ cười rực rỡ, mềm mại thướt tha, gương mặt thanh tú tựa tiên tử. Không ngờ thật đúng như lời đồn, Thẩm Oánh là nữ tử xinh đẹp như hoa, mong manh như liễu, cũng khó trách lại được vị thế tử thân phận cao quý Vũ Văn Hạo nhìn trúng!

Bất quá... Mộ Dung Thu hơi nheo mắt, màu sắc y phục của Thẩm Oánh lại giống như người nấp sau thân cây kia. Nàng chợt nhớ đến nét bối rối trên mặt Vũ Văn Hạo, khóe miệng bất giác hơi cong lên, trong lòng cảm thấy rất vui, xem ra sắp có trò hay để xem đây!

"Oánh nhi bái kiến các vị phu nhân, tiểu thư. Lúc đến phủ Tướng quân, thân thể có chút không thoải mái nên mới đến trễ như vậy, mong các vị phu nhân cùng tiểu thư thông cảm." Thẩm Oánh quý gối hành lễ với mọi người trong phòng.

Một câu nói biết trước biết sau như vậy, làm cho hảo cảm của người khác đối với Thẩm Oánh càng sâu.

Phu nhân của Tề tướng thấy mọi người đều yêu thích Thẩm Oánh, trên mặt vẫn tươi cười như cũ nhưng cũng không thể che giấu chút gả dối. Nói gì đi nữa, thứ nữ không phải do mình nứt vết rạn da, dù có ngoan ngoãn nghe lời thế nào cũng không thể khiến bà thật lòng yêu thương như con ruột được! Nhưng trong phủ Tề tướng hiện giờ chỉ còn Thẩm Oánh là chưa có gả đi, nên chỉ tham dự yến tiệc không thể không mang theo nàng.

Trong lúc Thẩm Oánh thịnh tình với mọi người, ai cũng nghĩ người nhìn gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như hoa sen nở rộ của nàng, mãi đến khi Thẩm Oánh ngồi xuống, mọi người mới hỏi phục tính thân lại!

Mộ Dung Thu tự nhủ, nữ tử này bề ngoài bình dị, gần gũi, đáng yêu lạnh lợi như vậy, thật là hiếm thấy. Nhưng trực giác nói cho Mộ Dung Thu biết những gì nàng vừa nhìn thấy ở cửa Lệ Hoa viên còn có ẩn tình khác. Chỉ bằng cách cư xử vừa rồi của Thẩm Oánh, nàng liền xác định, Thẩm Oánh không phải là người đơn giản như vậy!

Nhưng... Dù là Thẩm Oánh hay là Vũ Văn Hạo, cũng không có liên quan gì đến nàng, cho dù Thẩm Oánh lợi hại hơn Thẩm Nhu thì làm sao! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Lý thị. Cả ngày hôm nay bề bộn nhiều việc, Lý thị cố gắng chống đỡ xã giao nên sắc mặt vốn đã tái nhợt càng không có huyết sắc.

"Đã khỏe hơn chút nào chưa? Đợi tới bữa trưa, con nên uống thêm ít canh nóng." Phu nhân Tề tướng - Vương thị nhìn về phía Thẩm Oánh, quan tâm hỏi.

Thẩm Oánh vội vàng trả lời: "Mẫu thân đừng quá lo lắng, Oánh nhi đã đỡ hơn nhiều rồi! Lát nữa dùng cơm trưa con nhất định sẽ nghe theo lời mẫu thân, uống thêm canh nóng."

Vương thị vừa lòng gật đầu, tiếp theo còn nói thêm: "Sáng hôm nay, Thẩm trắc phi mới sai người truyền tin đến, con có thời gian thì đến phủ Nam Dương Vương tâm sự cùng nàng."

Khi nhắc tới Thẩm trắc phi, ánh mắt Vương thị nhìn Mộ Dung Thu tràn đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thu vuốt tóc, cười nhạt đáp lại: "Oánh muội xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên bản Vương phi nhìn thấy đã vô cùng yêu thích, nếu muội có thời gian đến vương phủ, nhất định phải tới thăm bản Vương phi."

"Oánh nhi cảm ơn Vương phi ưu ái. Mấy ngày nay, Oánh nhi cũng muốn đến vương phủ bái kiến Vương phi cùng Thẩm trắc phi, nhưng lại sợ quý rầy Vương phi cùng Thẩm trắc phi ngồi, nên mới chưa đến. Về sau, chỉ cần có cơ hội, Oánh nhi sẽ đến vương phủ bái kiến, đến lúc đó Vương phi đừng chê Oánh nhi quá ồn ào làm phiền người đó." Thẩm Oánh chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nói, biểu tình cực kì đáng yêu.

Biểu tình này làm cho mọi người càng thêm yêu thích nàng.

"Ha ha, Oánh muội thật là đáng yêu!" Mộ Dung Thu tuy cười nhưng đáy lòng lại âm thầm phòng bị. Vừa nãy, Thẩm Oánh nhất định đã thấy nàng nhưng lúc này lại vô như không có chuyện gì, có thể bất động thanh sắc tạo dựng mối quan hệ với nàng, từng câu từng chữ thốt ra đều cực kỳ kín kẽ. Trong đôi mắt đen của Mộ Dung Thu có nét tìm tòi, nàng nàng chung nấp một ngụm trà. Gò má Thẩm Oánh hiện lên hai rặng mây đỏ, xấu hổ cúi đầu. Trong phòng lại vang lên tiếng cười.

Mộ Dung Lâm đang buồn bực trong lòng mà những tiếng cười kia càng giống như đang châm chọc! Mộ Dung Thu hoàn toàn chặn đứt đường lui của nàng! Không được, bằng mọi cách nàng phải gả vào phủ Nam Dương Vương! Mộ Dung Thu không chấp được sự yêu thích của Vương gia nhưng nàng tin với thủ đoạn của mình, nàng có thể!

Từ đầu đến giờ Lý thị cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt cười, ngẫu nhiên dùng chút trà và điểm tâm, thế nhưng, khi Vương thị nói ra lời kia, bà hơi lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Tiếp theo, mọi người người một câu, ta một câu trò chuyện đến lúc dùng cơm trưa. Phía tiền viện các nam nhân đã nhập tiệc, uống rượu tán gẫu. Bên trong hậu viện cũng lục tục chuẩn bị.

Tiệc được bày ở chính sảnh Lệ Hoa viên, các phu nhân và tiểu thư theo thân phận để định ra vị trí ngồi dùng bữa. Trong tất cả thì Mộ Dung Thu có thân phận tôn quý nhất nên ngồi ở vị trí chủ vị, Lý thị ngồi bên cạnh. Yển hội kéo dài mấy canh giờ rồi cũng chấm dứt. Vừa canh giờ sau, các vị phu nhân và tiểu thư lần lượt ra về. Lệ Hoa viên khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Sau khi mọi người rời khỏi, Mộ Dung Thu cũng đã khá mệt mỏi nên liền đến phòng Lý thị nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, Hồng Lăng dẫn một lão đại phu mặc trường bào màu xanh, chừng năm mươi tuổi đi đến gian ngoài.

"Vương phi, đây là đại phu nổi tiếng nhất kinh thành - Hoa đại phu." Hồng Lăng nhẹ giọng nói cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, mặt mũi trên người cũng bớt đi phần nửa, lập tức đứng dậy, thi lễ với Hoa đại phu: "Xin Hoa đại phu chấn trị cho mẫu thân của bản Vương phi."

Hoa đại phu thấy Mộ Dung Thu thi lễ với mình cũng hơi bất ngờ, nét mặt đang căng thẳng cũng trở nên hòa hoãn hơn, cũng đáp lễ với nàng: "Vâng. Bào phu tuân mệnh."

Sau đó, Hồng Lăng liền dẫn Hoa đại phu vào phòng Lý thị.

Lúc này Lý thị đang nằm nghỉ ngơi trên giường, nhìn thoáng qua có vẻ như đang ngủ say. Nét mặt Mộ Dung Thu càng lo lắng, khẽ gọi: "Mẫu thân!"

Người nằm trên giường hình như đã ngủ say, không có tiếng đáp lại.

Vốn khá nể cảm với cái mũi lạ, Mộ Dung Thu đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong phòng, mặc dù đã dùng hương đốt xua bớt đi, nhưng khi nàng cẩn thận ngửi lại lần nữa, rõ ràng vẫn có mùi máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 40

Một câu nói dối liên đới sự chú ý của mọi người khỏi tỷ muội nhà Mộ Dung. Vị tiểu thư Thẩm Oánh này cũng không tầm thường, tuy nàng là thứ nữ của phủ Tề tướng nhưng lại là thanh mai trúc mã với thế tử Bắc Lăng vương, hơn nữa thể tử vì nàng vẫn chưa lập gia đình, thậm chí trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, điều đó cũng chứng minh vị trí quan trọng của Thẩm Oánh trong lòng thế tử.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự không đơn giản hay Vũ Văn Hạo có nhược điểm gì bị Thẩm Oánh nắm trong tay?

Mộ Dung Thu nghe được tiếng kêu liên nghiêng đầu nhìn về cửa lớn, đập vào mắt là một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, trang điểm khéo léo thoát tục.

Nữ tử đáng người yếu điệu, nụ cười rực rỡ, mềm mại thướt tha, gương mặt thanh tú tựa tiên tử. Không ngờ thật đúng như lời đồn, Thẩm Oánh là nữ tử xinh đẹp như hoa, mong manh như liễu, cũng khó trách lại được vị thế tử thân phận cao quý Vũ Văn Hạo nhìn trúng!

Bất quá... Mộ Dung Thu hơi nheo mắt, màu sắc y phục của Thẩm Oánh lại giống như người nấp sau thân cây kia. Nàng chợt nhớ đến nét bối rối trên mặt Vũ Văn Hạo, khóe miệng bất giác hơi cong lên, trong lòng cảm thấy rất vui, xem ra sắp có trò hay để xem đây!

"Oánh nhi bài kiến các vị phu nhân, tiểu thư. Lúc đến phủ Tướng quân, thân thể có chút không thoải mái nên mới đến trễ như vậy, mong các vị phu nhân cùng tiểu thư thông cảm." Thẩm Oánh quý gồi hành lễ với mọi người trong phòng.

Một câu nói biết trước biết sau như vậy, làm cho hào cảm của người khác đối với Thẩm Oánh càng sâu.

Phu nhân của Tề tướng thấy mọi người đều yêu thích Thẩm Oánh, trên mặt vẫn tươi cười như cũ nhưng cũng không thể che giấu chút gợn dối. Nói gì đi nữa, thứ nữ không phải do mình nứt ruột đẻ ra, dù có ngoan ngoãn nghe lời thế nào cũng không thể khiến bà thật lòng yêu thương như con ruột được! Nhưng trong phủ Tề tướng hiện giờ chỉ còn Thẩm Oánh là chưa có gả đi, nên khi tham dự yến tiệc không thể không mang theo nàng.

Trong lúc Thẩm Oánh thịnh tình với mọi người, ai cũng nghĩ người nhìn gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như hoa sen nở rộ của nàng, mãi đến khi Thẩm Oánh ngồi xuống, mọi người mới hơi phục tình thần lại!

Mộ Dung Thu tự nhủ, nữ tử này bề ngoài bình dị, gần gũi, đáng yêu lành lặn như vậy, thật là hiếm thấy. Nhưng trực giác nói cho Mộ Dung Thu biết những gì nàng vừa nhìn thấy ở cửa Lệ Hoa viên còn có ẩn tình khác. Chỉ bằng cách cư xử vừa rồi của Thẩm Oánh, năng lực xác định, Thẩm Oánh không phải là người đơn giản như vậy!

Nhưng... Dù là Thẩm Oánh hay là Vũ Văn Hạo, cũng không có liên quan gì đến ràng, cho dù Thẩm Oánh lợi hại hơn Thẩm Nhu thì làm sao! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu liền quay đầu nhìn về phía Lý thị. Cả ngày hôm nay bề bộn nhiều việc, Lý thị cố gắng chống đỡ xã giao nên sắc mặt vốn đã tái nhợt càng không có huyết sắc.

"Đã khỏe hơn chút nào chưa? Đợi tới bữa trưa, con nên uống thêm ít canh nóng." Phu nhân Tề tướng - Vương thị nhìn về phía Thẩm Oánh, quan tâm hỏi.

Thẩm Oánh vội vàng trả lời: "Mẫu thân đừng quá lo lắng, Oánh nhi đã đỡ hơn nhiều rồi ạ! Lát nữa dùng cơm trưa con nhất định sẽ nghe theo lời mẫu thân, uống thêm canh nóng."

Vương thị vừa lòng gật đầu, tiếp theo còn nói thêm: "Sáng hôm nay, Thẩm trắc phi mới sai người truyền tin đến, con có thời gian thì đến phủ Nam Dương Vương thăm sự cùng nàng."

Khi nhắc tới Thẩm trắc phi, ánh mắt Vương thị nhìn Mộ Dung Thu tràn đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thu vuốt tóc, cười nhạt đáp lại: "Oánh muội xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên bản Vương phi nhìn thấy đã vô cùng yêu thích, nếu muội có thời gian đến vương phủ, nhất định phải tới thăm bản Vương phi."

"Oánh nhi cảm ơn Vương phi ưu ái. Máy ngày nay, Oánh nhi cũng muốn đến vương phủ bài kiến Vương phi cùng Thẩm trắc phi, nhưng lại sợ quấy rầy Vương phi cùng Thẩm trắc phi nghỉ ngơi, nên mới chưa đến. Về sau, chỉ cần có cơ hội, Oánh nhi sẽ đến vương phủ bài kiến, đến lúc đó Vương phi đừng chê Oánh nhi quá ớn ào làm phiền người đó." Thẩm Oánh chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nói, biểu tình cực kì đáng yêu.

Biểu tình này làm cho mọi người càng thêm yêu thích nàng.

"Ha ha, Oánh muội thật là đáng yêu!" Mộ Dung Thu tuy cười nhưng đáy lòng lại âm thầm phòng bị. Vừa nãy, Thẩm Oánh nhất định đã thấy nàng nhưng lúc này lại vô như không có chuyện gì, có thể bất động thanh sắc tạo dựng mối quan hệ với nàng, từng câu từng chữ thốt ra đều cực kỳ kín kẽ. Trong đôi mắt đen của Mộ Dung Thu có nét tìm tòi, nàng đang chung nhấp một ngụm trà. Gò má Thẩm Oánh hiện lên hai rặng mây đỏ, xấu hổ cúi đầu. Trong phòng lại vang lên tiếng cười.

Mộ Dung Lâm đang buồn bực trong lòng mà những tiếng cười kia càng giống như đang châm chọc! Mộ Dung Thu hoàn toàn chặn đứt đường lui của nàng! Không được, bằng mọi cách nàng phải gả vào phủ Nam Dương Vương! Mộ Dung Thu không chiếm được sự yêu thích của Vương gia nhưng nàng tin với thủ đoạn của mình, nàng có thể!

Từ đầu đến giờ Lý thị cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt cười, ngẫu nhiên dùng chút trà và điểm tâm, thế nhưng, khi Vương thị nói ra lời kia, bà hơi lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Tiếp theo, mọi người ngơ ngác một câu, ta một câu trò chuyện đến lúc dùng cơm trưa. Phía tiền viện các nam nhân đã nhập tiệc, uống rượu tán gẫu. Bên trong hậu viện cũng lục tục chuẩn bị.

Tiệc được bày ở chính sảnh Lệ Hoa viên, các phu nhân và tiểu thư theo thân phận để định ra vị trí ngồi dùng bữa. Trong tất cả thì Mộ Dung Thu có thân phận tôn quý nhất nên ngồi ở vị trí chủ vị, Lý thị ngồi bên cạnh. Yến hội kéo dài mấy canh giờ rồi cũng chấm dứt. Vừa canh giờ sau, các vị phu nhân và tiểu thư lần lượt ra về. Lệ Hoa viên khỏi phục lực sự yên tĩnh vốn có.

Sau khi mọi người rời khỏi, Mộ Dung Thu cũng đã khá mệt mỏi nên liền đến phòng Lý thị nghỉ ngơi một lát. Lúc đó, Hồng Lăng dẫn một đại phu mặc trường bào màu xanh, chừng năm mươi tuổi đi đến gian ngoài.

"Vương phi, đây là đại phu nổi tiếng nhất kinh thành - Hoa đại phu." Hồng Lăng nhẹ giọng nói cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, mặt mũi trên người cũng bớt đi phần nửa, lập tức đứng dậy, thi lễ với Hoa đại phu: "Xin Hoa đại phu chấn trị cho mẫu thân của bản Vương phi."

Hoa đại phu thấy Mộ Dung Thu thi lễ với mình cũng hơi bất ngờ, nét mặt đang căng thẳng cũng trở nên hòa hoãn hơn, cũng đáp lễ với nàng: "Vâng. Bào phu tuân mệnh."

Sau đó, Hồng Lăng liền dẫn Hoa đại phu vào phòng Lý thị.

Lúc này Lý thị đang nằm nghỉ ngơi trên giường, nhìn thoáng qua có vẻ như đang ngủ say. Nét mặt Mộ Dung Thu càng lo lắng, khẽ gọi: "Mẫu thân!"

Người nằm trên giường hình như đã ngủ say, không có tiếng đáp lại.

Vốn khá nể cảm với cái mũi lạ, Mộ Dung Thu đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong phòng, mặc dù đã dùng hương đốt xua bớt đi, nhưng khi nàng cẩn thận ngửi lại lần nữa, rõ ràng vẫn có mùi máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41

Hồng Lăng kinh hãi, hai tay che miệng ngăn chặn tiếng hét. Lý thị tro mắt nhìn những con vật lúc nhúc trên mặt đất, ánh mắt đại ra, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Mộ Dung Thu cắn chặt răng, ráng chịu đựng cảm giác buồn nôn, bình tĩnh phản phó nói: "Hồng Lăng, mau cẩn thận kiểm tra tất cả quần áo của phu nhân!" Hai mắt của nàng nhìn chăm chăm vào đám đĩa lúc nhúc kia, mỗi con còn lớn hơn cả một bàn tay, hèn gì sau khi ngủ trưa, sắc mặt Lý thị càng thêm tái nhợt!

Thì ra... thì ra, đều là vật này gây ra!

Nàng không dám chắc trên người Lý thị còn đĩa hay không! Bản thân con vật này cũngkhông quá đáng sợ, thậm chí nó còn có tác dụng chữa bệnh và có giá trị dinh dưỡng cao nhưng mỗi ngày đều bị đĩa hút máu không ngừng như vậy, thân thể Lý thị vốn suy nhược sẽ vì mất máu càng thêm yếu, cho đến khi từ vong!

“Người đâu!” Mộ Dung Thu hướng ra ngoài cửa hét lớn một tiếng.

Vài tiếng đẩy cửa vang lên, hai đại nha hoàn bước vào.

“Nô tì tham kiến Vương phi.” Hai nha hoàn đứng ngoài rèm, cung kính nói.

“Chuẩn bị rượu mạnh cùng chè!” Mộ Dung Thu dứt khoát nói. Bây giờ, nàng không có cách nào xác định thời gian số đĩa này đã nằm trong chân là bao lâu và trên người Lý thị có nhiều vết thương do đĩa hút máu, nếu không xử lý kịp thời có thể sẽ bị nhiễm trùng, bây giờ với tình hình sức khỏe của Lý thị, không nghĩ cũng biết nhiễm trùng sẽ phiền toái đến cỡ nào!

Hai nha hoàn đứng ở ngoài rèm tuy rất kinh ngạc vì không biết Mộ Dung Thu muốn rượu cùng chè làm gì, nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, dù nghi vấn nhưng nhất định phải làm! Sau khi hai nha hoàn lui ra, Mộ Dung Thu hướng Hoa đại phu phân phó: “Xin Hoa đại phu khai một đơn thuốc bổ máu cho mẫu thân của ta.”

“Vâng.” Hoa đại phu cung kính trả lời. Vừa rồi, chỉ trong thời gian ngắn, Mộ Dung Thu đã có thể bình tĩnh đối mặt với sự việc lại còn đưa ra phương pháp giải quyết chuẩn xác như vậy khiến ông ta kinh ngạc đồng thời vô cùng kính nể, không thể tưởng được một nữ nhân suốt ngày chỉ sống trong chốn nhà cao cửa rộng lại có những kiến thức này!

Sau khi phân phó xong, Mộ Dung Thu liền dùng một đôi đũa bạc, lần lượt gắp hết số đĩa kia bỏ vào trong bình rượu, sau đó đẩy nắp. Xong xuôi, nàng mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn về phía Lý thị cùng Hồng Lăng.

“A...” Hồng Lăng kinh hô một tiếng. Trên người Lý thị có vài vết thương nhỏ, tuy rằng khôngrõ ràng, nhưng vẫn rom rớm máu tươi.

“Khó trách, khó trách, mấy ngày nay tắm rửa lại thấy vết máu trên người.” Lý thị nhũn nhũn, thanh âm nhu nhược nói, trên gương mặt tái nhợt khó trách khỏi có chút kinh sợ.

Nhìn thấy những vết thương nhỏ rớm máu trên người Lý thị, trong lòng Mộ Dung Thu lại thấy hoảng hốt, may mà phát hiện sớm, nếu lần này nàng không về phủ Tướng quân, chi sợkhông quá hai ngày nữa sẽ nhận được tin Lý thị qua đời! Bất quá... Những vết thương này phải xử lý cẩn thận!

“Mẫu thân yên tâm, những vết thương đã được xử lý. Nhưng mấy ngày này, mẫu thân cần nghỉ ngơi thật tốt, uống thuốc của Hoa đại phu cho đúng giờ.” Mộ Dung Thu thấp giọng dặn dò.

Rất nhanh sau đó, hai nha hoàn mang rượu mạnh và chè theo lệnh Mộ Dung Thu vào phòng. Hồng Lăng bước ra tiếp nhận hai thứ trên rồi đi vào bên trong rèm, trước khi vào còn nói: “Thanh Bình, Văn Mai các người đi theo Hoa đại phu bốc thuốc.”

“Vâng ạ.”

Sau khi Hoa đại phu rời khỏi, trong rèm truyền đến thanh âm rét lạnh của Mộ Dung Thu: “Phân phó toàn bộ nhóm nha hoàn giúp việc trong Lệ Hoa viên không được rời khỏi đây nửa bước! Lát nữa bản Vương phi có việc muốn hỏi!”

“Vâng!” Hai nha hoàn kia lập tức lui ra ngoài.

Mộ Dung Thu đón lấy chén chè trong tay Hồng Lăng đưa cho Lý thị, ôn nhu nói: “Thỉnh mẫu thân uống hết chén chè này.” Hai nha hoàn này coi như cũng có lòng, chè vẫn còn nóng.

Lý thị gật đầu, lập tức múc vàu muỗng ăn.

Sau đó, Mộ Dung Thu dùng rượu mạnh bôi vào những vết thương do đĩa cắn để sát trùng. Lý thị hơi nhũn nhũn, tuy những vết thương này không đau, nhưng khi bôi rượu vào lại có cảm giác buồn buồn.

“Đến tết cùng là ai dám làm như vậy với phu nhân chứ!” Trong lòng Hồng Lăng vẫn còn chút sợ hãi, cắn răng, ôm hận nói. Trước kia nàng cũng từng nghe qua có người lấy đĩa để giết người nhưng nàng không thể ngờ hôm nay chuyện đó lại phát sinh trước mắt mình.

Mộ Dung Thu dè dặt cẩn trọng giúp Lý thị mặc quần áo vào, rồi đỡ bà dựa vào giường nhưng cũng không dám đắp chăn cho bà.

Nghe được câu mắng của Hồng Lăng, trong đôi mắt bình tĩnh của Mộ Dung Thu bỗng hiện lên một tia huyết sắc, nhìn về phía Lý thị, thấp giọng hỏi: “Mẫu thân, người phát hiện các vết thương trên người từ lúc nào?”

“Hai ngày nay. Ta chỉ nghĩ là lúc ngủ không cẩn thận đụng trúng, nên cũng không để ý nhiều lắm.” Lý thị thờ dãi một hơi, nhẹ nhàng trả lời. Nếu có người muốn hại nàng, thì chẳng cần phí tâm tư cũng có thể đoán ra thủ phạm, trong phủ Tướng quân này, người muốn bà chết cũng chỉ có Nhị di nương, nhưng những việc này, bà thật sự không muốn Thu nhi biết.

Mộ Dung Thu gật đầu, trong đôi mắt lại hiện lên ánh sáng lạnh, “Xem ra người trong phủ Tướng quân ngày càng lớn gan, hơn nữa cũng có vài phần năng lực, có thể vươn tay đến tận Lệ Hoa viên!” Chi cô đại nha hoàn và nha hoàn bậc hai chuyên quét tước, dọn dẹp phòng ở mới có thể tiến vào phòng trong của phu nhân, trong số này chắc chắn có kẻ đã bị mua chuộc!

“Vương phi, bây giờ nên làm gì?” Hồng Lăng lập tức hỏi.

“Đi, bản Vương phi muốn nhìn xem tên rascal có gan lớn như thế!” Mộ Dung Thu lạnh giọng nói. Nàng đứng dậy nhưng vẫn không quên an ủi Lý thị, dặn dò bà nghỉ ngơi cho thật tốt. Lý thị uống xong chén chè thì sắc mặt không còn tái nhợt dọạ người, nhưng thân thể vẫn suy yếu như trước, chỉ có thể nằm nghỉ ngơi trên giường.

Sau khi phân phó Thu Cúc ở lại hầu hạ Lý thị, Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng liền rời khỏi phòng.

Bên ngoài, tất cả nha hoàn bà tử của Lệ Hoa viên đang bắt an xếp thành hàng ở trong sân, đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thu mới giãn ra, ai nấy đều im lặng, cả thờ cũng không dám thở mạnh. Mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì nhưng ai ở đây hơn ba năm đều biết tính tình Mộ Dung Thu, một khi đã để nàng tìm được sai sót thì sẽ rất phiền!

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn mọi người. Tuy nàng không lên tiếng, nhưng có một loại áp lực vô hình làm cho sự hoảng hốt trong lòng mọi người càng dần dần tăng lên,không hiểu Mộ Dung Thu đang muốn gì!

“Đại nha hoàn cùng nha hoàn bậc hai bước ra.” Vào lúc mọi người đang sắp không chịu nổi cái nhìn lạnh như băng của Mộ Dung Thu thì giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng vang bên tai mọi người.

Nghe vậy, sáu nha hoàn phía trước đồng loạt bước ra.

Sáu người hầu hạ Lý thị này dĩ nhiên cũng có chút bản lĩnh, cả sáu người thần sắc vô cùng bình tĩnh, họ tin tưởng chỉ cần không làm việc gì sai, cho dù Mộ Dung Thu rảnh rồi không có việc gì làm muốn kiểm chuyện thì các nàng cũng không sợ.

Mộ Dung Thu thu phản ứng của sáu người vào trong đáy mắt, thanh âm êm dịu hỏi: “Trong các người, ai chịu trách nhiệm dọn giường cho phu nhân là Vũ Lạc?”

Trong sáu người không ai trả lời.

Mộ Dung Thu nhũn nhũn mảy.

Lúc này, sáu người nhìn nhau, một người từ giữa đi ra, cúi người thấp giọng trả lời: “Hồi Vương phi, người phụ trách dọn dẹp giường cho phu nhân là Vũ Lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 42

“Vũ Lạc?” Mộ Dung Thu nói nhỏ, trong đầu liền xuất hiện một gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú.Bây giờ, mọi người trong Lệ Hoa viên đều tập trung ở đây, chỉ có mình nàng ta là vắng mặt, xem ra rất khả nghi đi.

Đang suy nghĩ, nàng nghe Hồng Lăng nói nhỏ bên tai: “Không biết Vương phi có nhớ Vũ Lạc không? Nàng ta diện mạo thanh tú khá ái, tính tình tốt cho nên được phu nhân yêu thích, vì vậy, nàng chỉ mới vào phủ được ba năm nhưng đã được phu nhân nâng lên thành nha hoàn bậc, còn cho vào phòng hầu hạ. Thế nhưng, hôm nay bọn họ nhận trong Lệ Hoa viên đều ở đây, tại sao lại thiếu nàng? Chẳng lẽ chuyện phu nhân bị hại có liên quan đến nàng ta?” Nếu chuyện này có liên quan đến Vũ Lạc, chắc chắn phu nhân sẽ rất đau lòng.

Mộ Dung Thu im lặng, cô đôi khi, nếu nhìn sự tình thì không thể chỉ nhìn mặt ngoài. Bình thường, người càng khả nghi thì càng không phải, nhưng nàng nhất quyết sẽ không thể bỏ qua một điểm khả nghi nào dù là nhỏ nhất.

“Nô tì có vài lời muốn nói, nhưng không biết có nên nói hay không?” Nha hoàn vừa đứng ra trả lời lại bước lên phía trước, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu.

Nha hoàn kia lập tức nói: “Tuy Vũ Lạc hầu hạ phu nhân, nhưng toàn bộ nha hoàn bà tử của Lệ Hoa viên đều biết, tâm tư của nàng ta không đặt ở đây, mấy tháng nay luôn tìm cách vào phòng của Đại thiếu gia.”

Lời nói tuy là khinh miệt, nhưng vẫn không che giấu được sự ghen tị. Mộ Dung Thu nhủ vậy, thu hồi ánh mắt sắc bén, sau đó gất đầu.

Nhà hoàn vừa lên tiếng kia vui sướng lui về.

“Các người có biết tại sao bản Vương phi lại gọi các người đến đây không?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Mọi người lắc đầu.

Hồng Lăng tiến lên, cầm cái một cái bình rượu đi đến trước mặt mọi người.

Thấy vậy, mọi người càng thêm khó hiểu.

Khóe môi Mộ Dung Thu khẽ cong: “Lẽ ra bản Vương phi không nên đề ý đến chuyện này, dù sao Lệ Hoa viên cũng là viện của mẫu thân, nhưng chuyện độc ác này lại bị bản Vương phi phát hiện, nên ta tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn. Mấy ngày nay, mẫu thân từ từ gầy yếu, thân thể càng ngày càng suy nhược, nhưng ngày nào mẫu thân cũng dùng thuốc bổ, tại sao lại không khỏe lên được? Các người đều hầu hạ trong viện của mẫu thân, nếu mẫu thân xảy ra việc gì, các người có thể tránh khỏi liên quan? Nếu các người làm việc như vậy, còn giữ lại làm gì? Hiện giờ mẫu thân ta bệnh nặng nằm trên giường, vậy việc trong viện sẽ do ta làm chủ. Trừ các nha hoàn làm việc nặng nhọc ra, tất cả các nha hoàn hầu hạ cho mẫu thân đều đem bán!”

Nàng vừa dứt lời, mấy nha hoàn làm việc nặng đều thờ dài nhẹ nhõm, nếu như bị bán đi, còn không biết sẽ gặp phải dạng chửi tù như thế nào, may mắn là hiện giờ đã bình an. Nhưng các nha hoàn bậc hai và đại nha hoàn đều không cam lòng, ai cũng kinh ngạc ngẩn đầu, hai mắt mở to nhìn Mộ Dung Thu, một đám cùng mở miệng: “Xin Vương phi minh giám, nô tì là tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân!”

“Thuốc bổ mỗi ngày của phu nhân đều do nô tì sắc theo cách chỉ dẫn của đại phu, tuyệt đối không sai!”

“Bọn nô tỳ là tận tâm tận lực hầu hạ phu nhân!”

Khi các nàng tranh nhau nói để chứng tỏ lòng trung thành của mình thì cùng lúc đó, Mộ Dung Thu đang âm thầm quan sát từng người. Sau khi nàng nói sẽ đem bán các nàng thì có một nha hoàn sắc mặt tái nhợt, hơi kích động, tuy đã cực lực giấu đi nhưng vẫn không thoát được đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu.

“Ai phụ trách việc lấy cho phu nhân?” Mộ Dung Thu bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, lạnh giọng hỏi.

Người nha hoàn vừa đề lộ thân sắc kích động lúc này lập tức quý xuống đất, trên đầu toàn mồ hôi lạnh, run rẩy trả lời: “Hồi Vương phi... Là... Nô tì.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười, “Không cần khẩn trương như thế, bản Vương phi chỉ thuận miệng nên hỏi thôi!”

“Nô tì không dám làm gât Vương phi, thuốc của phu nhân là do đích thân nô tì xuất phủ đi mua, tuyệt đối không có sai lầm, nhưng cho đến nay sức khỏe của phu nhân vẫn không có khá hơn, chuyện này... Phu nhân...” Mồ hôi lạnh của nàng ta chảy dọc theo mặt xuống dưới cảm nhưng nàng lại không dám đưa tay lau, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Đôi mắt của Vương phi dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện.

Mộ Dung Thu nhướng mày, trong mắt liền hiện tia lạnh lẽo, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Gọi người bên ngoài đến đây, bản Vương phi muốn đem đưa hạ nhân lớn gan dám hăm hại chủ tử này bán cho kẻ viện!”

Nhà hoàn kia nghe vậy, thân hình lao đảo ngã phịch xuống đất, đến lúc nàng hoàn hồn liền dập đầu, khóc lóc cầu xin Mộ Dung Thu: “Vương phi, thật sự là nô tì không có làm gì sai! Tất cả đều tuân theo quy củ! Phu nhân là chủ tử của nô tì, dù có phải chết, nô tì cũng sẽ liều mình để bảo vệ sự an toàn của phu nhân!”

“Vừa rồi bản Vương phi cho người kiểm tra lại các mẫu thuốc mà mẫu thân đã uống, trong đó thiếu một loại thuốc...” Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm nha hoàn kia, lạnh giọng nói. Tuy Lý thị gầy yếu, nhưng địa chỉ mới ở trong chốn khoáng vài ba ngày nay nên không thể làm bà suy yếu đến mức như vậy! Chỉ có một khả năng đó là... có người động tay vào thuốc mẫu thân uống mỗi ngày. May mà trước lúc rồi đi, Hoa đại phu đã có nhắc nhở, nếu không, Mộ Dung Thu cũng chỉ nghĩ đơn giản là Lý thị gầy yếu do bị địa hút máu mà thôi.

Nhà hoàn kia không quý nổi nữa, phịch một tiếng ngã ra đất, hoảng sợ đến ngầy người: “Nô tì, nô tì, nô tì...”

“Người thật to gan! Lại dám hại chủ tử của mình! Nói, ai sai khiến ngươi?” Hồng Lăng lạnh giọng hỏi.

Nhà hoàn kia thất kinh, dĩ nhiên là nàng không biết phải làm hay nói gì, nhưng nàng lại đảo mắt, trên mặt liền hiện lên vẻ bình tĩnh, sau đó nàng đứng dậy, hơi cúi người nói: “Nô tì thật không hiểu là Vương phi đang nói gì, nô tì đã hoàn thành tốt bổn phận của mình! Trong thuốc thiếu một loại nhưng không có nghĩa là nô tỳ có ý hại phu nhân, có lẽ lần bốc thuốc này, do người bán thuốc sai sót nên bán thiếu.”

Chỉ nói có vài câu mà đã có thể thoát thân, nha hoàn này cũng khiến Mộ Dung Thu có chút ngạc nhiên, nàng khẽ nhướng mày, trong mắt không thấy lửa giận, chỉ gất đầu khẽ cười nói: “Nếu như vậy, người hoàn toàn không sai...” Nha hoàn kia nghe vậy, trong mắt hiện lên tia vui mừng nhưng câu tiếp theo của Mộ Dung Thu lại làm cho nàng ta như rơi xuống vực thẳm “Nhưng người là người đi lấy thuốc mà lại không kiểm tra cẩn thận lại, chỉ mua xong liền giao thẳng cho người khác sắc thuốc, không biết việc này đã diễn ra bao lâu rồi? Một tháng, hai tháng thậm chí đã một, hai năm rồi? Mẫu thân ta không cần gọi nha hoàn làm việc hồ đồ như vậy ở bên người! Hồng Lăng, không cần nói nhiều nữa, trực tiếp kêu người đem nàng bán đi! Sau đó tra xem thân nhân của nàng ta có làm trong phủ không, nếu có thì mang bán hết!”

“Vâng, Vương phi.” Hồng Lăng đáp.

“Không! Không thể! Vương phi không thể bán người thân của nô tì! Phụ cùng mẫu của nô tì đều hầu hạ ở trong phủ được hai, ba mươi năm rồi, để nô tì nói, nô tì sẽ nói...” Nha hoàn kia vừa nghe Mộ Dung Thu nhắc tới cha mẹ của mình thì không còn bình tĩnh nữa, liền dập đầu cầu xin.

Nhìn thấy trên trán nàng ta đã chảy máu, Mộ Dung Thu hơi nhủ nhủ vậy, hình như có chút không đành lòng nói: “Cho người một cơ hội, nói đi!”

“Tư trước đến giờ, nô tì đều là trung thành, tận tâm tận lực hầu hạ cho phu nhân, chưa bao giờ dám nghĩ sẽ phản bội người! Nô tì có tội rất lớn! Thế nhưng, nô tì cũng là bị ép, bắt buộc phải làm như vậy, những chuyện này đều là do...” Nha hoàn kia còn chưa nói xong, liền bị người khác cắt lời.

“A! Chuyện này là thế nào? Vương phi không hỏi lòng họ nhân của phủ Tướng quân? Sao phu nhân không có ở đây? Nghe họ nhân nói, lát nữa, lão gia sẽ đến Lệ Hoa viên, nếu có chuyện gì thì Vương phi phải nhanh giải quyết đi! Nhưng dù gì, Vương phi cũng đã già ra ngoài, chuyện trong phủ, Vương phi cũng không nên quản, có chuyện gì thì để lão gia hay phu nhân giải quyết đi.”

Chân mày Mộ Dung Thu cau chặt lại, ánh mắt sắc bén mặt nhìn về phía Nhị di nương đang đi đến gần, ánh mắt của nàng lướt qua Nhị di nương, liền chú ý đến gương mặt thanh tú, nhỏ nhắn quen thuộc đằng sau lưng nàng.

Vũ Lạc?

Xem ra dùng địa hại Lý thị, đúng là Nhị di nương!

Nhị di nương này, đúng là không coi ai ra gì mà!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 43

Cũng chỉ là một tiểu thiếp nhưng lại quá ngông cuồng, không thèm để ai vào mắt! Bây giờ, nàng vẫn là vương phi của Nam Dương Vương, Lý thị vẫn là chủ mẫu của phủ Tướng quân, Nhị di nương ý mình có thể sinh ra được trưởng tử cho nên bình thường đều cười ở trên đầu trên cổ của Lý thị, hôm nay, lại còn dám cười lên trên đầu nàng!

Khóe miệng có một tia cười lạnh, nàng chậm rãi nói: “Nhị di nương, có phải đã quên mất thân phận của mình không?” Ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía Vũ Lạc đang đứng sau.

Vừa nhìn đến đến ánh mắt của Mộ Dung Thu, thân thể của Vũ Lạc bất giác run lên, cắn chặt răng, cúi đầu xuống sát ngực.

Nhà hoàn vừa nãy bị cắt lời, khi nhìn thấy Nhị di nương thì hai mắt mở to, đôi môi khẽ run run, sắc mặt trắng như giấy.

Hồng Lăng thấy tình huống có chút không ổn, lập tức cúi đầu hỏi: “Vương phi, bây giờ nên làm sao đây?”

Bất ngờ bị hỏi như vậy, gương mặt đang mỉm cười của Nhị di nương bỗng cứng đờ, sâu trong đáy mắt tràn đầy ngoan độc nhìn Mộ Dung Thu, mọi người trong phủ đều biết bà ta xuất thân từ nhà hoàn, dựa vào một gương mặt và dáng người xinh đẹp này nên mới được nâng lên thành di nương, bây giờ đề cập đến việc này chẳng khác nào là đang tát vào mặt của bà ta một cái.

Thấy sắc mặt của Nhị di nương biến hóa, Mộ Dung Thu lười biếng khép hờ mắt, cười nói: “Bất quá, bản Vương phi chỉ là nói đùa một chút thôi mà, chẳng lẽ Nhị di nương cho là thật?”

Sắc mặt của Nhị di nương càng khó coi hơn, “Vương phi thật là có hứng, tuy ta...”

“Xem ra, quả thực là phủ Tướng quân không có quy củ, chỉ là một nha hoàn, thân phận chi hơn bọn hạ nhân trong phủ được một bậc, đã dám khua tay múa chân trước mặt bản Vương phi. Hồng Lăng, khi nào Vương gia trở lại, người nhất định phải nhớ báo lại việc cho người.” Mộ Dung Thu không để cho Nhị di nương nói hết, tươi cười nhìn Hồng Lăng nói.

Hai tay Nhị di nương dùng sức vò chiếc khăn gắm trong tay, nỗi cảm hận trong lòng đã đến cực điểm nhưng không thể không thay đổi cách xưng hô “Nô tì không có ý đầu a, chỉ có lòng tốt nhắc nhở Vương phi mới cầu, cho dù là phủ Tướng quân xảy ra việc gì, cũng chỉ là việc ở trong phủ, chưa có tới lượt Vương phi lo lắng đâu! Ha ha...”

“Chắc chắn... Nhị di nương nghe mà vẫn không hiểu lời của bản Vương phi sao? Bản Vương phi muốn làm gì thì khi nào đến phiên Nhị di nương xen vào? Xem ra không chỉ có mình Nhị di nương là không biết thân biết phận, ngay cả một số hạ nhân cũng đã quên mất thân của bản Vương phi mới là chủ mẫu chân chính của phủ Tướng quân! Nếu hôm nay, bản Vương phi nhắm mắt làm ngơ cho qua chuyện này thì phủ Tướng quân chắc chắn sẽ trở thành nổi ô nhục trong danh gia vọng tộc của kinh thành! Bản Vương phi cũng sẽ mang tiếng bất hiếu! Nhị di nương cứ bình tĩnh ngồi ở một bên, xem bản Vương phi thay mẫu thân quản giáo bọn hạ nhân to gan này như thế nào!” Giọng nói Mộ Dung Thu lạnh thấu xương, ngữ điệu không cho phép người ta cự tuyệt, ánh mắt khinh thường nhìn Nhị di nương.

Tuy Nhị di nương thù đoạn độc ác, xem Lý thị là đồ chơi dễ mà đùa bỡn trong tay, nhưng hôm nay, người mà Nhị di nương đang đối mặt là nàng - Mộ Dung Thu thay đổi từ cõi chết!

Đôi mắt đỏ son của Nhị di nương run rẩy, cố gắng nhịn đi cảm giác muốn chửi Mộ Dung Thu.

“Người đầu, đem Vũ Lạc xuống đánh trượng vì tội không hầu hạ chu đáo cho phu nhân! Đánh cho tới khi chảy máu!”

Khi thấy ánh mắt sắc bén, không che dấu sát khí của Mộ Dung Thu, Nhị di nương vô cùng kinh ngạc, mà Vũ Lạc dĩ nhiên cũng không thể ngờ là chuyện lại đột nhiên kéo theo nàng.

Nàng cũng không ngờ là Mộ Dung Thu tàn nhẫn như thế! Đáng người thươt tha của Vũ Lạc run rẩy, sắc mặt tái nhợt quý xuống hỏi Mộ Dung Thu: “Nô tì luôn tận tâm tận lực hầu hạ cho phu nhân, không dám không chu đáo, xin Vương phi minh giám!”

“Vậy sao? Nếu người tận tâm tận lực hầu hạ cho mẫu thân, bản Vương phi quả thật sẽ có vài phần kính trọng đối với người! Hồng Lăng, đem thứ bên trong bình đến cho nàng ta nhìn thử, đợi sau khi phạt đáng trượng xong thì cho nàng ta nếm thử mùi vị được ‘tận tâm tận lực hầu hạ’ là như thế nào! Chắc chắc... cũng coi như thỏa mãn cơn sâu nhớ ‘đáng yêu’ này đi” Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu chói sáng như mặt trời nhưng lời nói ra lại tàn nhẫn đến cực điểm. Vừa rồi, nàng còn tưởng chuyện này sẽ có chút rồi nhưng đến khi Nhị di nương và Vũ Lạc cùng xuất hiện, Sơ Hồng bỗng nhiên biến hóa thân sắc, nàng liền biết, Nhị di nương này gan to lớn, chuyện gì cũng dám làm, nhưng nàng hận nhất vẫn chính là a nha hoàn dám bán đứng chủ nhân của mình!

Hồng Lăng nghe lệnh, đến trước mặt Vũ Lạc, mở nắp bình ra, nháy mắt trong không khí truyền tới mùi máu tươi, Vũ Lạc kinh hãi kêu to: “A...”

Mộ Dung Thu nhàu mày, nhìn lướt qua Nhị di nương cũng đang hoảng sợ, dịu dàng nói với Vũ Lạc: “Người đã hầu hạ bên cạnh mẫu thân cũng được ba năm, bản Vương phi cho người một cơ hội, nói, vì sao người lại hãm hại mẫu thân? Nhớ kỹ, người chỉ có một cơ hội! Nếu như không biết quý trọng...” Nàng nhìn Hồng Lăng ra hiệu.

Hồng Lăng liền ôm bình bước lại gần Vũ Lạc, nàng ta đương nhiên rất sợ, liền tụt lui về sau, Hồng Lăng cúi người, trầm thấp nói: “Ta tin Vũ Lạc muội cũng biết đây là con vật như thế nào, đợi đến khi muội bị đánh bong da rách thịt, ta đặt bọn chúng lên miệng vết thương của muội, nhất định sẽ có tác dụng cầm máu rất tốt! Đến lúc đó, muội chắc chắn sẽ căng gầy, căng làm cho người ta thương tiếc, ty nhất định sẽ thay muội cầu Vương phi cùng phu nhân, đem muội bán cho sơn nhân, hầu hạ cả tổ tôn tằm đại nhà sơn nhân! Ha ha, muội thật đúng là người có phúc...”

Sơn nhân? Đó là nơi thâm sơn cùng cốc, nữ nhân nào đã bị bán tới đó, coi như cả đời đã bị hủy! Bởi vì ở đó, nam nhân không thể cưới được vợ nên một nữ nhân sẽ bị mấy vị huynh đệ cùng phụ thân dùng chung!

Nhị di nương nghe được lời Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng, sắc mặt liền đại biến.

Sơ Hồng vừa rồi vẫn rất hoảng sợ nên đã không nhìn được nữa, kêu to: “Vương phi, nô tì nói, tất cả đều do Nhị tiểu thư sai bảo! Là Nhị tiểu thư bảo nô tì giám một loại trong thuốc bổ của phu nhân! Tất cả đều do Nhị tiểu thư sai khiến, Nhị tiểu thư uy hiếp nô tì, nô tì không thể không nghe! Xin Vương phi tha tội!”

Nhị tiểu thư? Mộ Dung Thu nhướng mày, trong mắt lại hiện ra một tia tàn nhẫn, vốn tưởng rằng là Nhị di nương ra tay, không ngờ lại là Mộ Dung Lâm!

Nhị di nương kinh hãi, liền tát nha hoàn kia một cái: “Người nói bậy!”

Vũ Lạc thấy Sơ Hồng đã khai ra sự thật, liền nghĩ đến bản thân mình đang bị Hồng Lăng uy hiếp, nàng không nghĩ cả đời này sẽ bị hủy đi như vậy! Dựa vào nhan sắc của nàng, chỉ cần có thể ở trong phủ, sau này chắc chắn sẽ có một vị thiếu gia vào mắt, nửa đời sau sẽ không phải lo lắng gì! Bây giờ, trong lòng nàng tràn đầy hối hận, nàng không nên vì muốn trở thành nữ nhân của Đại thiếu gia mà để bị Nhị di nương lợi dụng! Hiện giờ, sự việc đã bại lộ, nàng nhất định phải nghĩ mọi cách để bảo vệ mình trước, nghĩ là làm, vì thế cô thể thoát thân nàng liền đập đầu với Nhị di nương: “Nhị di nương, người làm chủ cho nô tì đi, nô tì bị oan, thật sự không biết có chuyện gì...”

Nghe vậy, Nhị di nương then quá thành giận, hành động vừa rồi của Vũ Lạc rõ ràng là đang nói bà chính là người ra tay hại Lý thị!

“Hồng Lăng, đem Vũ Lạc xuống phạt trượng!” Mộ Dung Thu không có kiên nhẫn nữa, cau mày lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng, Vương phi...”

“Không cần! Vương phi, nô tì nói, nô tì nói, tất cả những chuyện này đều là do Nhị di nương ra lệnh.” Vũ Lạc bỏ đến ôm chân Mộ Dung Thu khóc lóc nói.

Nhị di nương cắn răng, thân hình lao đảo, không ngờ Vũ Lạc bị dọa sợ như vậy! Bà đã mạnh vào lưng Vũ Lạc “Tiện tì, người dám hãm hại ta!” Sau đó Nhị di nương nhìn Mộ Dung Thu, bà ta có ngu cũng không có ngờ là sau khi hỏi phủ, Mộ Dung Thu lại trở nên ngoan độc như vậy, không cho người khác được nửa cơ hội trở mình! Ra đòn nào đều đánh thẳng vào sự sợ hãi, bước tường phòng ngự của mỗi người đều bị nàng ta đánh cho tan tành. Bà ta đến trước mặt Mộ Dung Thu, mắt rung rung, vẻ đằm đằm đáng yêu nói: “Vương phi, vì sao người lại có thể hãm hại nô tì?”

“Xảy ra chuyện gì? Nhiều người như vậy, tụ tập trong sân làm gì?”

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc từ xa đi tới, vừa nhìn thấy tình huống ở trong sân liền cau mày hỏi.

Nhị di nương nghe được giọng nói này, khoe miệng khẽ cong lên.

Mộ Dung Thu thấy khóe môi Nhị di nương lộ vẻ tươi cười, trong lòng liền cười lạnh, dứt khoát ném mạnh ly trà vào người Nhị di nương, đứng dậy, phẫn nộ quát: “Nô tì to gan!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44

Nhị di nương khiếp sợ!

Mọi người cũng rất khiếp sợ!

Trong lúc mọi người vẫn đang hỗn xáo cách xa vì quá khiếp sợ, Mộ Dung Thu thừa thắng xông lên, ngón tay trắng nõn run run chĩa vào Nhị di nương, sắc mặt tái đi vì không thể kiềm chế được cơn tức giận, nhìn Nhị di nương nói to: “Nô tì to gan! Cũng làm chi là có một cái thân phận di nương mà dám bắt kinetic với ta! Dám to gan mua chuộc hạ nhân hãm hại chủ mẫu của phủ Tướng quân! Nếu hôm nay ta không trừng trị người thì làm sao có thể nhìn mặt mẫu thân, làm sao có thể đối mặt với người trong kinh thành? Chẳng lẽ người muốn toàn bộ người trong phủ Tướng quân chết cùng người? Đồ ác phụ, còn muốn phụ thân ta bị hoàng thượng trừng trị vì tội sùng thiếp diệt thế!”

Lúc này, Nhị di nương hoàn hồn, bắt đầu suy nghĩ lại từng câu mà Mộ Dung Thu nói thì càng hoảng sợ, đứng ngây ngốc tại chỗ, từng câu từng chữ của Mộ Dung Thu đều cực kỳ sắc bén, tội nào được liệt ra đều có thể lấy mạng của bà! Bà ta cắn răng, liếc nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng đã có kế sách riêng, vì thế là bà dùng khăn che mặt, bắt đầu đằm đằm khóc: “Vương phi định bức tử nô tì? Vương phi không cho nô tì giải thích mà cứ đổ những tội danh đó lên đầu nô tì sao?”

Lúc này, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đã đến gần, Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, tầm mắt của hắn dừng ở trên khóe miệng đang lộ vẻ khinh thường của nàng, con người đen kịt lên, hần lập tức đi nhanh về phía Mộ Dung Thu, đứng ở bên cạnh nàng.

Cảm giác được hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ ngay bên cạnh, Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, sâu trong mắt lóe lên một tia quý dị, thật sự là nàng đoán không ra hành vi kỳ lạ của hắn trong hai ngày nay.

Bình thường Mộ Dung Thu nhìn thấy Nhị di nương ôn nhu quý xuống đất, còn khóc như trời mưa ngày thu này thì đã làm làm cho ông đau lòng, nếu lúc trước, chắc chắn ông ta đã nhanh chóng chạy đến đỡ, nói vài câu an ủi, nhưng lúc này nhìn thấy Vũ Văn Mặc im lặng đứng bên cạnh Mộ Dung Thu, thì bèn tai ông ta lại vang lên những câu nói vừa rồi của Mộ Dung Thu, đảo mắt nhìn một vòng thấy trong sân có nha hoàn bà tử, dựa theo kinh nghiệm chiến đấu trên sa trường cộng thêm mấy mươi năm lăn lộn trong chốn quan trường, ông ta liền biết xảy ra chuyện gì! Trên mặt Mộ Dung Thu lập tức tỏa ra sát khí, trầm giọng chất vấn: “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão gia, người phải làm chủ cho nô tì, căn bản là nô tì không biết đã có chuyện gì xảy ra! Nô tì vốn tới thăm phu nhân, nhưng không ngờ vừa bước vào sân, chuyện gì cũng chưa kịp nói đã bị người khác vu oan rồi.” Nhị di nương phản ứng rất nhanh, Mộ Dung Thu vừa dứt lời, bà ta liền bỏ nhào vào lòng Mộ Dung Thu khóc lóc kể lể.

Nhị di nương cũng không ngờ được rằng chiều bà ta đã xảy hàng trăm lần thì vẫn có hiệu quả, nhưng hôm nay lại mất tác dụng! Chỉ dựa vào mấy câu tức giận chất vấn của Mộ Dung Thu và sự có mặt của Vũ Văn Mặc, bà ta xuất ra chiều này xem như tự mình chui đầu vào chỗ chết rồi! Mộ Dung Thu nhướng mày, nét tươi cười trên môi không dấu vẻ khinh thường, nàng quay đầu nhìn Hồng Lăng, nàng lập tức hiểu ý, gật đầu.

“Lão gia, Nhị di nương đang cố gắng trốn tội, những người ở đây đều có thể làm chứng, lúc này Nhị di nương vừa xuất hiện, liền có thái độ bất kính đối với Vương phi, ngoài ra di nương còn nói là Vương phi không có quan hệ gì với phủ Tướng quân cũng như với Bào gia và phu nhân.” Hồng Lăng trên tay vẫn cầm chặt cái bình, tiến lên hai bước, cung kính nói.

Mộ Dung Thu neho mắt, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, nàng lập tức phối hợp, vừa cầm khăn gắm chậm chậm khóe mắt vừa nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Bất quá, Vũ Văn Mặc cũng rất phối hợp, vươn bàn tay thon dài vô nhè nhẹ vào lưng nàng còn dùng giọng rất dịu dàng dỗ dành rằng: “Vương phi đừng thương tâm nữa, chắc là phủ Tướng quân muốn cắt đứt quan hệ với phủ Nam Dương Vương.”

“Tiện nhân khốn kiếp!” Mộ Dung Thu đã một cước vào bụng Nhị di nương. Nhị di nương bị cước này đá văng ra xa năm sáu thước, phun ra một ngụm máu tươi. Không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tuy đã được an ủi, tay cầm khăn giấy bông khựng lại một chút, nghi ngờ trong lòng ngày càng lớn, Vũ Văn Mặc là... Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ những chuyện như thế này, Mộ Dung Thu dẹp bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng, lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị di nương bị đá văng ra xa, sau đó liền dùng gương mặt đầy nước mắt đầm đìa, đáng yêu nhìn Mộ Dung Thu, rằng đây Vũ Văn Mặc ra, phịch một tiếng quỵ xuống đất: “Dù phụ thân không có thương nữ nhi cũng không sao... Nhưng hôm nay, nhân chứng vật chứng đều đây đủ, Nhị di nương là người ra lệnh cho nha hoàn bậc hai - Vũ Lạc dùng đá để hãm hại mẫu thân, khiến cho mẫu thân ngày càng suy yếu, nếu không phải nữ nhi phát hiện sớm, chỉ sợ không quá mấy ngày nữa, nữ nhi sẽ phải nhận tin mẫu thân tạ thế*! Xin phụ thân làm chủ cho mẫu thân!”

* : chết (nói một cách lịch sự hoặc dùng đối với những người đáng kính)

“Nô tì bị Nhị di nương uy hiếp nên mới phải làm chuyện này, Nhị di nương muốn hại phụ nhân chết, sau đó khiến lão gia phải đưa người lên vị trí chủ mẫu, di nương sai nô tỳ thả đá vào chân của phụ nhân nên trong hai ngày nay, sắc mặt phụ nhân mới càng ngày càng kém...”

Vũ Lạc đi nhiên là hiểu rõ thế cục hiện giờ, vốn tưởng lão gia vì sùng ái Nhị di nương sẽ cho qua chuyện này, nếu như thế thì nàng cũng sẽ không bị trừng phạt nhưng đến khi thấy lão gia không chút do dự mà cho di nương một cước thì nàng biết, hôm nay, Nhị di nương thất thế mà Vương phi lại có Vương gia làm chỗ dựa nên sẽ lấy lại được công đạo cho phụ nhân.

Vũ Lạc vừa dứt lời, Hồng Lăng liền tiến lên mở nắp bình, để cho Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc thấy rõ thứ ở bên trong, khi Mộ Dung Thu nhìn thấy đám đá lúc nhúc trong bình cùng với mùi máu tươi truyền ra, lại nhìn về phía Nhị di nương đang hoảng sợ, liền biết chuyện này là sự thật. Mộ Dung Thu gần gũi, quay mặt ra cửa không nhìn đến Nhị di nương hét một tiếng: “Người đầu, đánh Nhị di nương năm mươi trượng, ném ra khỏi phủ Tướng quân!” Lúc trước ông cũng đã biết Nhị di nương giờ không ít thủ đoạn, ông ta nghĩ nó cũng không có ảnh hưởng gì đến phủ nên cũng cho qua, nhưng không ngờ vào lúc này lại bị Mộ Dung Thu bắt tại trận.

Một cước của Mộ Dung đã làm Nhị di nương bị thương không nhẹ, nhưng khi nghe nói như thế, bà lập tức gắng bò lại gần Mộ Dung Thu, mặt đầy nước mắt, muốn mở miệng cầu xin nhưng vừa mở miệng thì máu từ hai khóe miệng trào ra, một chữ cũng không nói được.

Mộ Dung Thu thấy thế thì hơi nhàu mày, tuy Nhị di nương đã hầu hạ ông gần hai mươi năm, nhưng, bất quá chỉ là một phụ nhân, nếu đặt lên bàn cân để đo với danh dự và địa vị của ông thì quả thật không bằng. Ông ta phát phát tay, “Mang xuống!”

Mộ Dung Thu nhìn về phía Sở Hồng, vừa định mở miệng nói thì một bóng dáng lao nhanh đến, chặn trước người Nhị di nương, khăn giọng khản cầu Mộ Dung Thu: “Phụ thân, chuyện này nhất định không phải do Nhị di nương gây làm, nhất định là Mộ Dung Thu hãm hại Nhị di nương! Mong phụ thân minh giám!”

Nghe vậy, mày Mộ Dung Thu càng nhàu chặt, chắc chắn, mọi người đã đến đông đủ, khiến nàng đỡ phải tổn thời gian, bây giờ giải quyết luôn một lần đi. Nàng lập tức mở hai mắt đang khép hờ, ánh mắt hiện lên tia sắc bén nhìn về phía nha hoàn Sở Hồng, ánh mắt đó, có ý cảnh cáo cũng uy hiếp rất rõ ràng.

Thân hình Sở Hồng run rẩy, gương mặt vốn còn một chút huyết sắc lại càng tái nhợt, nàng mím môi, lại ngẩng đầu bám vào Mộ Dung Thu: “Hồi bẩm lão gia, Nhị cô nương lấy tính mạng của người thân nô tì để uy hiếp, ép nô tì bỏ đi một loại trong thuốc bổ của phụ nhân, nên thân thể phụ nhân ngày càng kém, xin lão gia vì phụ nhân mà làm chủ, cũng cầu xin lão gia bỏ qua cho nô tì.”

Nha hoàn kia vừa dứt lời, đôi mày kiếm của Mộ Dung Thu cau chặt hơn, ông ta lên nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng của Vũ Văn Mặc, trong lòng cảm thấy rất hoảng sợ! Ông dường dường là một Đại tướng quân, nhưng trong phủ lại xảy ra chuyện như thế này! Tiểu thiếp cùng thứ nữ hãm hại chủ mẫu, nhưng đến bây giờ ông mới phát hiện! Đối với những việc thế này, nếu giải quyết không ổn thỏa sẽ làm cho hoàng thượng tức giận còn bị các đồng僚 cười nhạo, hơn nữa còn đắc tội Nam Dương Vương! Ngay lập tức, trong lòng ông đã xác định.

Mộ Dung Lâm nghe vậy, quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Sở Hồng, sau đó dập đầu nói với Mộ Dung Thu: “Phụ thân, tiện tì này quá cuồng ngôn, dám vu tội nữ nhi, phụ thân nhất định không thể tin! Nữ nhi từ trước tới nay coi trọng hiếu đạo, luôn hiếu thuận với mẫu thân, làm sao có thể hại mẫu thân?”

“Nô tì tì vẫn chỉ là nô tì, thứ nữ thì cũng vẫn là thứ nữ, sự thật ở ngay trước mắt, ai đúng ai sai mong phụ thân hiểu.” Mộ Dung Thu đang quý gỏi, lại không nhanh không chậm, cực kì tao nhã đứng dậy nói với Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc vươn tay đỡ nàng, dùng một giọng nói chỉ hai người nghe nói bên tai nàng: “Có chừng mực thì sẽ có kết cục tốt! Nếu như cuối cùng giết tận sự rằng, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45

Trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, quay đầu lại nhìn Vũ Văn Mặc, trong lòng hơi kinh hãi, ý hân nói là hôm nay nàng làm chuyện thiếu cân nhắc, tuy trước mắt có thể loại trừ được Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhưng lại chọc giận Mộ Dung Thu. Sau này rằng hồi phủ, thì sẽ không có gì để bảo đảm là Mộ Dung Thu sẽ để yên cho Lý thị. Dù sao cũng đây cũng là cổ đại, cuộc sống của một nữ nhân như Lý thị hoàn toàn phụ thuộc vào Mộ Dung Thu. Nếu muốn cuộc sống sau này của Lý thị để chịu hơn một chút thì hôm nay nhất định không thể ra tay quá hạn! Chỉ ít ra cũng phải cho Mộ Dung Thu một cái danh dự giống như là bất một cái thang để ông ta leo xuống.

Mặc dù không muốn, nhưng nàng không thể không làm như vậy, Mộ Dung Thu nắm chặt quyền.

“Đem Nhị di nương xuống!” Ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn Mộ Dung Thu hiện lên sự tức giận nồng đậm, lần này coi như ông đã mất hết mặt mũi, Nhị di nương phạm sai lầm thì phải bị trừng phạt, ông ta phát tay để hạ nhân kéo Nhị di nương đi.

Nhị di nương liều mạng giãy giụa, lắc đầu cầu xin, “Không cần... Không cần... Lão gia, người hãy nhả tay năm nay nô tì luôn tận tâm tận lực hầu hạ người, đừng đuổi nô tỳ ra khỏi phủ tướng quân! Nô tì đã biết sai rồi, xin người hãy cho nô tì một cơ hội để sửa sai, sau này, nô tì tuyệt đối sẽ không dám làm chuyện tổn hại đến phụ nhân nữa.”

Mộ Dung Lâm không ngừng dập đầu, trên trán đã xuất hiện vài tia máu, “Phụ thân, xin người tha thứ di nương.”

“Mang xuống!” Mộ Dung Thu thẹn quá hóa giận, hôm nay, ông đã mất hết thể diện trước mặt Nam Dương Vương, ông thật sự tức giận! Loại đàn bà ngoan độc này thật đáng chết! Ông ta nhìn Nhị di nương, trong lòng cũng như sứt đá, không có nửa điểm muốn chữa đường sống cho Nhị di nương.

Nhị di nương hoảng sợ, trợn tròn hai mắt, nam nhân ác độc không chữa một con đường sống cho bà... chính là trượng phu đêm đêm ôn nhu của bà sao? Chỉ trong một cái chớp mắt, bà ta đã trở thành một miếng giẻ rách bị người ta tuyệt tình vứt bỏ? Bọn hạ nhân tách Mộ Dung Lâm ra, kéo Nhị di nương hai mặt đá mặt đi thần sắc ra ngoài.

Mộ Dung Lâm ngồi bệt ra đất, nhất thời cũng quên mất việc phải duy trì hình tượng trước mặt Vũ Văn Mặc, nước mắt nước mũi dính trên mặt. Đến khi nàng hoàn hồn thì cảm hận nhìn Mộ Dung Thu, tay nắm chặt thành quyền.

Thấy thế, Mộ Dung Thu thâm hận, dựa con gái này một chút đầu óc cũng không có, bây giờ còn dám chọc giận Mộ Dung Thu! Chẳng lẽ nó bị mù nên không thấy Vũ Văn Mặc đang đứng bên cạnh Mộ Dung Thu? Việc này phải giải quyết ngay nếu không lại có phiền phức, ông suy nghĩ liền lần: “Phạt Nhị tiểu thư ba mươi trượng, cấm túc hai năm!”

Đánh ba mươi trượng? Cấm túc hai năm? Quả thật là Mộ Dung Lâm không thể tin vào tai mình, làm sao phụ thân có thể ngoan độc như vậy? Chẳng phải từ trước đến nay, phụ thân không có đề ý gì đến Lý thị? Tại sao bây giờ lại để cho Mộ Dung Thu điều khiển? Nàng cần môi, thương tâm chảy hai hàng lệ, cúi đầu khẽ kêu: “Phụ thân.”

Mộ Dung Thu quay mặt đi chỗ khác.

Mộ Dung Thu tiến lên hai bước, cúi người hành lễ với Mộ Dung Thu: “Nhị muội còn nhỏ, chỉ là bị ảnh hưởng, người cho nhị muội một cơ hội đi.”

“Cái đầu làm chuyện thương thiên hại lý này, xem Đại nương là kẻ thù, chuyện tàn nhẫn như vậy cũng dám làm thì sao có thể dễ dàng cho qua được? Thu nhi, từ trước đến giờ con là người có lòng dạ bỏ tất, không ngờ để người khác bị tổn thương nhưng việc này ta đã quyết định!” Mộ Dung Thu thấy Mộ Dung Thu hành lễ với mình, hơn nữa giọng điệu lại ôn hòa, con tức giận trong lòng cũng vơi bớt đi, dù sao vẫn còn giữ được thể diện trước mặt bọn hạ nhân, tuy Mộ Dung Thu là Vương phi nhưng vẫn hành lễ với ông ta như trước đây, trước mặt mọi người cũng làm ông ta nở mày nở mặt. Thế nhưng, ông vẫn phải nghiêm trị Lâm nhi, nếu không việc này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Lâm càng lạnh lẽo, thì ra trong mắt của phụ thân, thứ nữ như nàng vẫn không bằng đích nữ! Huống hồ bây giờ Nhị di nương đã bị đuổi ra ngoài! Vừa nghĩ đến Nhị di nương, Mộ Dung Lâm càng thêm hận Mộ Dung Thu.

“Haiz.” Mộ Dung Thu già vò khó xử, đau lòng thờ dài. Vốn định chặt đứt luôn đường lui của Mộ Dung Lâm để chấm dứt hậu họa sau này, nhưng hiện tại còn phải bảo đảm an toàn cho Lý thị nên chỉ có thể làm đến mức này thôi, và lại không có Nhị di nương bao che thì Mộ Dung Lâm cũng trở thành đồ bỏ ở trong mắt Mộ Dung Thu! Người như vậy đã không đủ gây uy hiếp.

Còn nữa, nàng nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, những lời hân vừa nói, quả thật rất hữu lý.

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng đang âm thầm đánh giá Mộ Dung Thu, thấy nàng tuy đang thấp giọng cầu xin giống như là thật sự vì Nhị di nương và Mộ Dung Lâm mà thương tâm, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên tinh quang, thấy vậy, Vũ Văn Mặc khép hờ mắt, một lần nữa cẩn thận đánh giá lại nữ tử này. Tiểu nữ tử trước mắt so với trước kia, lại hay hơn rất nhiều, nhất quyết không chịu chấp nhận ủy khuất.

Sau đó, Mộ Dung Thu không nghe lời khuyên nhủ, lập tức cho người đưa Mộ Dung Lâm về phòng nghỉ lại, bắt ngờ là lúc này Mộ Dung Lâm vô cùng bình tĩnh, lẳng lặng bước đi, không âm ĩ cũng không làm khó ai. Việc này, coi như giải quyết xong. Lý thị nghỉ ngơi đã gần một canh giờ nên cũng đã hồi phục được phần nào, bà được nha hoàn đưa ra, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, bà khẽ cúi đầu, ôn nhu nói: “Lão gia không nên tức giận, bất quá Lâm nhi tính tình trẻ con, thấp không có để bụng đâu.”

Lời vừa thốt ra khiến lòng Mộ Dung Thu sinh ra niềm thương tiếc, kỷ niệm của những tháng ngày ân ái bên nhau lại quay về, nhìn thấy Lý thị gầy yếu, ông ta không kiềm lòng được, bước qua nàng bà đây, âm giọng nói: “Liên nhi, mau quay vào trong nghỉ ngơi đi, đừng để bị cảm lạnh, chút nữa vì phụ sẽ cho quân gia tìm ngự y trong cung đến xem bệnh cho nàng.”

Lý thị khẽ cúi đầu, mềm mại gật đầu.

Mộ Dung Thu đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh này, trong lòng tuy có hơi bất đắc dĩ, nhưng thân là nữ nhân ở trong trạch viện như Lý thị, ước muốn duy nhất trong cuộc đời là được trọng phụ yêu thương, đối với bà kết cục này xem như là tốt nhất. Chỉ là không biết, sự thương tiếc của Mộ Dung Thu đối với Lý thị sẽ duy trì được trong bao lâu, hay có lẽ là...

Duy trì đến lúc ông ta phát hiện: trong lòng Vũ Văn Mặc, vị trí của nàng không đáng một chút, không hề có giá trị lợi dụng.

Nghe đến đây, đôi mày vừa mới giãn ra của Mộ Dung Thu lại cau chặt.

Đêm dài, mảnh trăng tương tư, dưới đất êm ảng.

Trong đình viện, Mộ Dung Thu và Hồng Lăng đang ngồi trước bàn đã uống trà ngắm trăng.

“Sau này phu nhân sẽ hạnh phúc, sẽ không có Nhị di nương gây sóng gió nữa.” Hồng Lăng châm thêm trà vào chén cho Mộ Dung Thu, giọng điệu có chút thoải mái.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt cười khẽ: “Phải không?”

“Tuy vậy, nhưng nghe nói là sau khi Đại thiếu gia biết Nhị di nương bị đuổi ra phủ còn Nhị tiểu thư bị cấm túc thì liên tục hết giận dữ trong viện của mình, rồi còn tuyên bố cùng với Vương phi không đội trời chung.” Hồng Lăng lo lắng nói.

Mộ Dung Thu nghe xong cũng không có nghĩ ngợi nhiều, khẽ cười nói: “Đây chính là điều bản Vương phi muốn.”

Hai mắt Hồng Lăng mơ mơ hồ hồ về không hiểu, nàng vừa định hỏi tiếp thì thấy Văn Mai về mặt vui vẻ chạy tới, vừa đứng vững liền thở hắt hắt nói: “Vương phi, Vương gia muốn gặp người!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 46

Vũ Văn Mặc muốn gặp nàng? Mộ Dung Thu chau mày, vì chuyện gì, chẳng lẽ là vì chuyện của Lý thị sao?

Đến phòng của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu thấy hắn đang ngồi xử lí công việc, vung bút như gió vẩy viết cái gì đó, vẻ mặt rất chuyên chú, giống như không có phát hiện nàng đã vào phòng.

Thấy hắn cau mày, hình như là gặp chuyện khó giải quyết, vẻ mặt hết sức chăm chú. Mộ Dung Thu đành yên lặng ngồi chờ ở một bên, Hồng Lăng muốn tiến lên báo một tiếng nhưng nàng khoát tay ngăn cản, cho Hồng Lăng lui ra, còn mình thì uống trà ngồi đợi.

Thời gian thấm thoát đã gần một canh giờ! Lúc này trăng đã lên cao, gió đêm từ cửa sổ bay vào phòng làm cho nàng cảm thấy hơi lạnh, nàng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc vẫn đang nghiêm túc xử lí công việc, bỗng hắn đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Không ngờ lúc đóng cửa sổ hắn lại nói một câu làm cho nàng muốn tức chết, “Nàng chờ bản Vương một lát nữa, sắp xong rồi.” Vũ Văn Mặc cúi đầu, giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên.

Lông mày của Mộ Dung Thu khẽ nhích, nàng không trả lời nhưng trong lòng đã sớm mất kiên nhẫn. Ai bảo hắn có quyền lực đi! Hừ, chờ thêm một lát nữa, cũng được.

Một lát của hắn là hơn nửa canh giờ, Mộ Dung Thu rất mệt, cả ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, vốn định đi ngủ sớm, nhưng xem ra tên diễn này không cho nàng toại nguyện rồi, tên ích kỉ, bận rộn thì bận rộn một mình đi, làm sao lại còn muốn người khác như mình! Nàng định đứng dậy cáo lui thì người kia mở miệng nói: “Trong thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho Vương phi mệt mỏi.”

“Gia đình như vậy, chút ít thời gian này thì có là gì đâu, đừng nói là một hai canh giờ, dù gì có bất thiếp chờ thêm một hai buổi tối, thần thiếp cũng nguyện ý.” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hắn, nụ cười tươi như hoa trên mặt bỗng cứng đờ.

Dưới ánh nến mờ lung, Mộ Dung Thu mặc trên người bộ y phục màu vàng nhạt càng thêm xinh đẹp, dáng người thướt tha giống như tiên tử, hoàn toàn không giống với mỹ nhân mà hắn đã từng gặp, Vũ Văn Mặc thất thần.

Tất nhiên là hắn nghe được sự mệt mỏi trong giọng nói của nàng, còn có cả ý nịnh nọt cùng trào phúng nhưng nó vẫn không có làm cho hắn khó chịu ngược lại càng làm hắn thêm hiểu kĩ. Nữ nhân trước mắt đã thay đổi quá nhiều, thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay tuyệt tình nhưng ngoài mặt vẫn một bộ tươi cười như gió xuân, làm cho không ai có thể nhìn thấu được những suy nghĩ của nàng, nàng là cô ý hãm hại người hay là có ý khác?

Bất kể là ai, nữ nhân trước mặt hoàn toàn khác xa so với Mộ Dung Thu mà hắn biết! Trước kia, nàng là người nhiệt tình như lửa, tính tình nóng nảy, không có một chút tâm cơ, luôn bị người khác đùa bỡn trong tay nhưng người trước mắt... Làm việc chu toàn, đã ra tay thì sẽ không chừa một chút đường lui cho đối phương, tí như hôm nay, Nhị di nương và Nhị tiểu thư ra tay hãm hại Lý thị, mà nàng thì không có chút sợ hãi, ra tay đối phó lại thật ngoan độc.

Chỉ cần như thế là có thể đánh giá nàng là một nữ nhân không dễ nhìn thấu. Tiểu nữ nhân ở trước mắt, biết mình có thể lợi dụng cái gì và cũng biết sẽ làm cái gì. Đôi mắt ngàn năm vẫn lạnh như băng của Vũ Văn Mặc lóe lên một tia sáng, tiếp theo lại bất động thanh sắc đi về phía Mộ Dung Thu.

“Đo trong triều có việc nên ngày mai bản Vương sẽ hỏi phủ. Nếu Vương phi muốn ở lại phủ Tướng quân thì cứ ở lại.”

Hóa ra là vì chuyện này, chỉ cần nói hai câu đã nói xong, thế mà hắn lại bắt nàng đợi gần hai canh giờ! Mộ Dung Thu ôn nhu trả lời: “Thần thiếp cũng không có muốn rời xa gia, nhưng trớ trêu, sức khỏe mẫu thân thần thiếp không được tốt, thần thiếp muốn ở lại hầu hạ mẫu thân vài ngày cho tròn chữ hiếu. Mong gia đừng trách cứ, hai ngày sau, thần thiếp sẽ hỏi phủ hầu hạ gia.” Tuy rằng đã giải quyết xong Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhưng vẫn còn có chút việc nàng vẫn chưa xử lý, thời gian hai ngày này, nàng sẽ tranh thủ xử lí xong.

Ánh nến phản chiếu tiểu nữ nhân giao hoạt trước mắt, khoe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, bình tĩnh gật đầu nói: “Ừ, vậy nàng cứ ở lại phủ Tướng quân hai ngày đi.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu lập tức phúc thân thi lễ, sau đó liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Vũ Văn Mặc lại gọi nàng, “Vương phi khoan đi, bản Vương cảm thấy hơi mệt một chút...”

Vũ Văn Mặc còn chưa dứt lời, Mộ Dung Thu đã biến sắc, rất nhanh đã cướp lời của hắn, “Hồi gia, hôm nay thân thể thần thiếp không được, cái kia... Cái kia...” Lời chưa xong, mặt nàng đã đỏ bừng, xoay lưng về phía hắn, gả vờ ngượng ngùng nói, “Thần thiếp lại quý thủy nữa rồi!”

Dưới ánh nến lung linh, nữ nhân mặt đỏ bừng, khoe miệng Vũ Văn Mặc kịch liệt co giật, bình tĩnh gật đầu nói: “Thì ra Vương phi lại quý thủy, hai ngày tới dừng quá cố sức! Bất quá... Bản Vương hơi mệt một chút, bụng có hơi đói, lại nghĩ đến vài món mà Vương phi đã làm vài ngày trước, đúng là mê vị, nếu bây giờ Vương phi rảnh, có thể xuống bếp vì bản Vương không?”

Quốc quốc quốc quốc quốc quốc...

Tiếng quạ đen kêu vang bên tai của Mộ Dung Thu, mặt nàng lúc hồng lúc trắng, thì ra... Hiazz... Chờ nghĩa ở cổ đại này rất tình thâm đi, làm người ta nghĩ sai là không thể tránh được.

Nhưng nàng giận! Thật xấu hổ đi!

Nàng xoay người, vẫn bình tĩnh như trước, ôn nhu nói, “Thần thiếp đến phòng bếp ngay đây, xin gia chờ một lát.” Đã bị mất hết mặt mũi nhưng nàng vẫn bình tĩnh như thường, tuy biểu hiện có chút cứng nhắc. Lúc nàng rời đi, dưới chân nàng hình như có gió, thoáng chốc đã không thấy nàng. Vũ Văn Mặc nhìn bóng lưng của nàng, đôi môi mỏng khẽ nhích lên, lại không tự chủ được mà đi theo nàng.

Mộ Dung Thu đi như chạy, âm thầm tự trách mình, đêm nay, nàng mất kiên nhẫn nên đã bị người kia tra vấn rồi! Mất mặt quá, thật là mất mặt quá mà! Nàng lo suy nghĩ nên vẫn không có phát hiện Vũ Văn Mặc đi theo phía sau. Đến phòng bếp, nàng thấy trong phòng chỉ còn vài bà tử làm việc nặng, Mộ Dung Thu lại chờ dài, nàng vốn không muốn làm, nhưng xem ra chỉ còn cách tự bắt mình làm thôi.

Khi mấy người bà tử nhìn thấy Mộ Dung Thu thì sợ hãi như gặp phải cọp, khi nàng ôn nhu nói rõ ra lý do mà nàng đến đây thì họ mới không còn sợ, dựa theo sự phân phó của nàng mà bắt đầu nhóm lửa, rửa rau. Trong phòng bếp này, nguyên liệu nấu ăn rất đầy đủ, so với phòng bếp nhỏ của Mộ Dung Thu thì tốt hơn một chút. Sau khi nghĩ xong sẽ nấu món gì, nàng liền bắt tay vào chuẩn bị.

Lúc này, có vài nguyên liệu rơi vào tầm mắt nàng, sâu trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, khoe miệng lại cười lạnh. Đứng ở cửa phòng bếp, Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu không ngừng bận rộn trong lòng cảm thấy tò mò. Nữ nhân này... Thật ra là người như thế nào? Khi thì giao hoạt, khi thì thủ đoạn tàn nhẫn, khi thì thẹn thùng đáng yêu, khi thì...

Lúc này, khi Mộ Dung Thu quay đầu thì nhìn thấy Vũ Văn Mặc đang đứng ở cửa, nhủ mày nghĩ : hắn là đến trông coi? Chẳng lẽ sợ nàng để người khác làm thay?

Sau khi dọn đồ bà tử canh lửa, Mộ Dung Thu đi qua cười nói: “Xin gia chờ thêm một chút nữa, sẽ xong rất nhanh. Thần thiếp chắc chắn sẽ làm cho khẩu vị của gia được mở rộng hơn!” Nàng cố gắng nhịn cười, không biết hắn có thể chịu nổi không đây!

Chưa tới một canh giờ sau, các món ăn đã chín.

Mộ Dung Thu hài lòng nhìn thành quả, tổng cộng có bảy món: ba ba hầm, canh thịt ột, sườn kho, ruột heo hấp, cá cuốn cải chua, gà chiên ngũ vị, thịt băm chưng tương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47

Trở lại phòng, tất cả bảy món ăn đều đã được bày lên bàn, tỏa ra hương thơm phức. Sau khi Vũ Văn Mặc ngồi xuống, liền nói với Mộ Dung Thu: "Nàng cũng ngồi xuống dùng đi."

Mộ Dung Thu gạt đầu, ngồi đối diện với hắn, có chuyện gì thì hãy nói sau đi, nấu ăn hơn nửa canh giờ nên nàng cũng chút đói.

"Đây là canh thịt ột, vị hơi cay nhưng rất ngon miệng." Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền múc cho Vũ Văn Mặc một chén canh thịt ột, nhìn tô canh, đập vào mắt của hắn nào là hạt tiêu nào là ột, chưa ăn đã cảm thấy cay mà nàng lại cố ý gắp cho hắn miếng thịt có tiêu và ột nhiều nhất.

Thấy Vũ Văn Mặc không động đũa, nàng liền gắp một miếng thịt đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai rồi nuốt, lại tán thưởng nói, "Vị rất ngon, gia nếm thử đi."

Vũ Văn Mặc chưa bao giờ ăn qua món ăn cay, màu sắc của món ăn nhìn thì rất đẹp mắt nhưng hương vị lại cay đến gay mũi, nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thu ăn như bình thường thì hắn cũng tao nhã gắp một miếng thịt đưa vào trong miệng. Trời, cay xé lưỡi! Sức nóng tỏa ra ở trong miệng khiến hắn muốn uống nước nhưng đã khuya thế này thì làm gì có trà nóng, thế thì chẳng lẽ hắn lại dùng trà lạnh? Hắn cau chặt mày.

Mộ Dung Thu giống như vẫn chưa nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Văn Mặc, nàng lại tiếp tục gắp một miếng sườn vào chén của hắn, cười nói: "Hồi gia, đây là sườn kho, gia nếm thử đi, rất ngon đấy ạ."

Nhìn thấy miếng sườn cũng có ột, tuy Vũ Văn Mặc gạt đầu, nhưng vẫn không động đũa.

Mộ Dung Thu vẫn vờ như không thấy, cười khuyên nhủ: "Gia nên ăn hai món này nhiều một chút, thần thiếp đã đặt hết sức lực của mình vào chúng... A? Tại sao gia lại không ăn? Chẳng lẽ là không hợp khẩu vị của gia sao?" Nàng đương nhiên biết mùi vị của hai món ăn này ra sao, thật sự là cay đến xé lưỡi, nàng thì là đã quá quen thậm chí là ghiền món cay, nhưng hắn thì chắc chắn là không chịu nổi rồi.

"Ừ." Vũ Văn Mặc gạt đầu, con người đen hơi khép lại, gắp miếng sườn rồi nhẹ nhàng cắn.

"Còn đây là ruột heo hấp, vị rất béo, hương vị cũng rất ngon." Mộ Dung Thu gắp một miếng ruột heo hấp được cắt nhỏ bỏ vào chén của Vũ Văn Mặc, ngọt ngào cười còn nhiệt tình giới thiệu món ăn, sau đó nàng cũng gắp một miếng để thưởng thức.

"Ừ, rất ngon." Vũ Văn Mặc gạt đầu khen ngợi, so với hai món cay vừa rồi thì món này có thể sánh với mỹ vị nhưng mà... "Ruột heo? Vì sao lại dùng ruột heo?"

Mộ Dung Thu chớp chớp mắt, ôn nhu trả lời: " Lúc đầu thì thần thiếp cũng không nghĩ là có ruột heo ở nhà bếp, nhưng lúc đang suy nghĩ món ăn để nấu cho gia thì thấy một bà tư định đồ bỏ nó đi, may mà thần thiếp nhìn thấy, đây là một món ngon, gia cảm thấy ngon không?"

"Cái gì? Ruột heo sao?"

"Gia yên tâm, thần thiếp đã dọn đồ bà tư làm ruột heo rất sạch sẽ, không sao đâu ạ." Giải thích xong, Mộ Dung Thu lại ăn thêm một miếng, tuy vẻ mặt nàng bình tĩnh, nhưng trong bụng thì vui như mở cờ, nàng biết, hắn là quý tộc, dĩ nhiên sẽ chê món ruột heo này dơ bẩn, dòi dòi mà hắn ăn.

Nghe nàng nói, đôi chân mày của Vũ Văn Mặc càng cau chặt hơn, hắn buông đũa, miếng ruột heo còn đang ăn dở trong miệng cũng không muốn nuốt xuống, hắn ngừng đầu, con người đen liếc nàng một cái.

Lúc này, nàng lại gắp thêm một khối thịt cá trắng nõn, tươi roi rập vào chén của hắn: "Gia, đây là cá nẫu cá chua, cá rất tươi, canh nấu vừa chua vừa cay, nếu đem so với canh thịt ột thì cũng không kém gì đâu."

Nghe nói vậy, Vũ Văn Mặc động đũa, nếm thử một miếng, gạt đầu, hương vị đúng như lời nàng nói, nhưng đem so với canh thịt ột thì món này lại dễ ăn hơn nhiều.

"Đây là gà chiên ngũ vị, rất giòn, thơm ngon ạ."

"Đây là thịt băm chưng tương, vị có hơi ngọt, nhưng nó lại là món ưa thích của thần thiếp, thần thiếp tin gia cũng sẽ thích."

Vũ Văn Mặc cũng lần lượt nếm thử từng món, quả thực thì các món sau rất ngon nên hắn có ăn nhiều một chút. Vừa nãy, hắn cũng nghi ngờ ý đồ của nàng nhưng khi nhìn nàng tươi cười chân thành, lại thiết tình hầu hạ hắn, nên sau khi nếm thử ba món sau liền buông lòng phòng ngự.

Lát sau, Mộ Dung Thu đứng dậy múc thêm một chén canh đưa cho Vũ Văn Mặc, "Gia, người uống một chút canh đi."

Vũ Văn Mặc gạt đầu, sau khi uống vài ngụm thì cảm thấy rất ngon miệng, lại uống thêm một chén, bất quá, sau khi hắn uống xong thì thần thể lại hơi nóng, nhìn qua Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn chưa uống canh, liền hỏi: "Vì sao Vương phi không uống?"

Mộ Dung Thu mỉm cười, lấy khăn thấm bằng gấm ra che ở khóe miệng, trả lời: "Hồi gia, canh này không thích hợp để thần thiếp uống, đây là ba ba hầm, món này dùng ba ba, bồi mẫu, bách hợp, tiền hồ, hạnh nhân, sài hồ sở cùng hầm hơn một canh giờ, tác dụng của món này là bồi bổ sức khỏe, bổ thận, tăng cường tráng dương. Thần thiếp thấy gia vất vả vì công việc cả buổi tối nay, nhất định là người sẽ rất mệt mỏi, nên thiếp mới hầm món này dành riêng cho gia. Nếu sau này, gia có muốn dùng, thần thiếp nhất định sẽ chỉ cách làm cho nhóm đầu bếp trong phủ."

Nàng đáng! Đôi mày kiếm đen như vẽ của Vũ Văn Mặc vừa giãn ra lại cau chặt lại. Trách không được trong thần thể hắn lại có một dòng nhiệt khí.

Mộ Dung Thu âm thầm cười lạnh, dám sai bảo nàng như người ở của hắn mà còn dám đòi ăn ngon? Trên đời làm gì có chuyện như vậy! Huống hồ gì đối với việc lấy lòng hắn, thật xin lỗi, nàng tạm thời chưa có nghĩ tới đâu, nhưng nếu lợi dụng lẫn nhau thì cũng được, còn cái khác miễn bàn, dù sao... Chuyện làm nàng cảm thấy kinh thường nhất là dùng chung một tên nam nhân với nhiều nữ nhân khác. Nếu nói lấy ví dụ để chứng minh, Lý thị không phải là một tấm gương đó sao? Ai dám nói là Mộ Dung Thu tuyệt tình của bấy giờ, trước kia, chưa từng yêu Lý thị?

Sợ rằng từ nay về sau, hắn sẽ không dám bắt nàng xuống bếp nữa!

Mộ Dung Thu tao nhã đứng dậy, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu lại nhìn hắn cười nói: "Gia, đêm nay người có cần ai đến hầu hạ không? Mấy đứa đại nha hoàn bên cạnh thần thiếp dung mạo cũng rất đẹp đó."

Vũ Văn Mặc mạnh mẽ ngừng đầu, con người đen sâu như hồ nước chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, nửa giây sau, giọng nói lạnh như băng, không chút độ ấm vang lên: "Không cần, nàng lui đi!"

Mộ Dung Thu phúc thần, thấp phần tiêu sái rồi đi.

Phủ Nam Dương Vương – Trúc viên

Thẩm trắc phi ngồi trước cửa sổ nhìn vầng trăng sáng tỏa trên bầu trời kia, khóe miệng khẽ nhếch, cười nhẹ nói: "Nguyệt mai, Vương gia sẽ hỏi phủ."

"Nhưng Vương phi lại muốn ở lại phủ Tướng quân hai ngày nữa. Nghe mọi người trong kinh thành nói, sau khi Vương phi trở về thì phủ Tướng quân đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là chuyện xấu của Tam tiểu thư - Mộ Dung Tuyết cùng Lưu tri châu Đại công tử - Lưu phong, tiếp sau còn có chuyện Nhị di nương trong phủ hãm hại chủ mẫu nên đã bị đuổi ra khỏi phủ, liên lụy đến cả Nhị tiểu thư - Mộ Dung Lâm vốn là định đưa đến phủ để làm thiếp cho Vương gia nhưng cũng đã bị cấm túc." Từ Ngọc nói.

"Vương phi đã thay đổi, Nhị di nương kia làm việc bữa bãi, khó tránh sẽ bị Vương phi tính kế!" Thẩm trắc phi cúi đầu, ánh mắt hơi u ám, trầm giọng nói.

Tú Ngọc cắn chặt răng, lo lắng nói: "Nó thì còn nghe nói, mấy ngày nay, ở phủ Tướng quân, Vương gia không có đối xử với Vương phi giống như trước, còn có vẻ rất sùng ái Vương phi."

"Cái gì?" Thẩm trắc phi ngừng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Cổ lẽ hai ngày nay, Vương phi đã làm cho Vương gia vui lòng, cho nên mới..." Tú Ngọc thấy khóe mắt của Thẩm trắc phi đã ngân ngấn lệ, liền lập tức im miệng.

Trong lòng Thẩm trắc phi nổi sóng, rất lâu sau đó, nàng vẫn không có cách nào bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 48

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu và mấy người Mộ Dung Thu tiễn Vũ Văn Mặc hồi phủ.

Từ tối hôm qua đến giờ, Vũ Văn Mặc cũng không nói lời nào với Mộ Dung Thu, nằng cũngkhông thêm để ý, ngược lại còn ở trước mặt mọi người, cùng hắn trình diễn một màn phu thê ân ái làm cho Mộ Dung Thu và Lý thị có chút vừa lòng.

Sau khi cùng Lý thị trở lại Lệ Hoa viên, Lý thị vỗ vỗ mu bàn tay của Mộ Dung Thu, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Thư nhi, sau này con cần phải rộng lượng hơn với Vương gia, dù sao người cũng có thân phận tôn quý, lần này con trở về, nếu cần thì lập thêm vài người thiếpcho Vương gia đi! Bây giờ Vương gia vẫn chưa có con, bên ngoài đồn đãi do con không thể mang thai nên ở phía sau âm thầm ra tay không để tiểu thiếp mang thai trước! Chuyện này cực kỳ không tốt cho thanh danh của Thư nhi, huống hồ chuyện của nam nhân, thân phận nữ nhân như chúng ta thì không có quyền được quinqu. Sau khi hồi phủ, con nhớ phải tìm mọi cách để mang thai, nếu thành công thì cuộc sống sau này của con ở vương phủ mới có thể tốt hơn nữa! Con có biết không?"

Tuy là trong lòng thì Mộ Dung Thu không thêm để tâm đến những lời đồn đãi này nhưng bên ngoài lại vô cùng ngoan ngoãn, gật đầu nói: "Mẫu thân, con đã biết."

"Hai lần trước, khi con và Vương gia hồi phủ, mẫu thân nhìn cũng biết là Vương gia khôngsùng ái con, nhưng lần này, rõ ràng là đã có thay đổi, trong lòng Vương gia đã có con." Lý thị ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu không có nghĩ như vậy, chỉ có một cách giải thích cho sự thay đổi lần này của Vũ Văn Mặc là Mộ Dung Thu vừa mới lập đại chiến công, dù gì thì hắn cũng phải có biểu hiện tốt một chút chứ, chẳng qua chỉ là một võ diễn mà thôi.

"Bây giờ, Thư nhi và Vương gia có thể như vậy, ta cũng yên tâm."

"Mẫu thân, người yên tâm, bây giờ Thư nhi đã trưởng thành, về sau chuyện gì con cũng sẽ suy nghĩ thật cẩn thận rồi mới làm, sẽ không đem phiền phức đến cho mẫu thân nữa. Bây giờ trong phủ Tướng quân không có Nhị di nương gây sóng gió, mẫu thân ở đây cũng sẽ dễ chịu hơn." Mộ Dung Thu đỡ Lý thị đi vào đình, sau đó ngồi đối diện với bà, trong mắt lo lắng nói.

Thấy Mộ Dung Thu lo lắng, Lý thị lại cười nhìn nằng, sắc mặt bà tuy đã có chút huyết sắc nhưng nhìn chung thì vẫn là tái nhợt, bà nhìn chung quanh rồi hạ giọng nói: "Thư nhi quả nhiên đã hiểu chuyện, còn có thể lo lắng cho ta. Mười chín năm trước, Nhị di nương dùng trăm phương ngàn kế để quyến rũ lão gia, làm cho lão gia sung ái, mười chín năm nay, Nhị di nương ý vào sự sung ái và việc sinh được trưởng tử nên ngày càng to gan, sau lưng nhiều lần hãm hại mẫu thân! Nhị di nương là người không nhân nại, còn Lâm nhi thì là người khôn lỏi", hai người này làm ra nhiều chuyện như vậy tưởng mẫu thân không biết gì sao."

* : (Khẩu ngữ) khôn vặt, luôn tìm cách giành lợi riêng cho mình một cách kì kì

Nghe vậy, Mộ Dung Thu tròn tròn hai mắt, giọng nói cực thấp, "Thì ra là mẫu thân đang chờ cơ hội?"

Lý thị tươi cười như hoa nói, "Là nữ nhân ở nơi hậu viện này, càng lớn tuổi thì sẽ mất đi sự sung ái của trượng phu! Nếu không còn được yêu thương thì phải biết học cách ẩn nhẫn, tìm cơ hội xuống tay một lần, giải quyết thật sạch sẽ."

Thì ra Lý thị không phải là người yếu đuối, cũng không phải không màng thế sự, mà bà đang giương bẫy chờ con mồi sa vào! Không thể tưởng tượng được, không những Lý thị là cao thủ trong gia đấu mà còn là nhân vật đóng vai phản diện nữa, có thể cư xử bình thường với người có ý muốn hại mình tuyệt đối là người có tâm cơ thâm trầm, không ai có thể đoán được! Mộ Dung Thu rất kinh ngạc, nằng không thể tin được, cứ tưởng là Lý thị cần người bảo vệ nhưng sự thật thì bà không cần, bà đã nhìn thấu nhiều chuyện, cũng nắm giữ rất nhiều việc.

"Lúc trước, Thư nhi là người dễ mất kiên nhẫn, tâm cơ cũng không đủ sâu, thường bị Nhị di nương cùng Lâm nhi tính kế, luôn làm cho mẫu thân lo lắng, bây giờ Thư nhi so với lúc trước đã biết dùng thủ đoạn, không cần để mẫu thân ra tay cũng có thể làm cho Nhị di nương cùng Lâm nhi trở tay không kịp! Mẫu thân rất vui, cũng không còn lo lắng về cuộc sống sau này của Thư nhi nữa." Lý thị ôn nhu cười nói.

Mộ Dung Thu âm thầm kinh ngạc, trận này ai có thể nói là Lý thị không thắng cuộc? Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ, về sau, cho dù bà ta có giờ hết thủ đoạn thì Mộ Dung Thu cũng sẽ không cho bà ta trở về phủ! Hơn nữa, qua chuyện này, Mộ Dung Thu nhất định sẽ phải gia tăng sung ái với Lý thị để tránh rơi vào cái tiếng sùng thiếp diệt thê. Tuy sự sùng ái nàykhông bắt nguồn từ tình cảm chân thật nhưng... Đối với Lý thị mà nói, như vậy cũng đủ rồi! Phải nói là rất nhiều nữ nhân có đại, dùng mọi thủ đoạn để có được sự sùng ái cũng được cho là yêu. Tuy rằng loại tình yêu này, nằng không cách nào lí giải được.

Tiếp sau, hai mẹ con lại hàn huyên, Lý thị không ngừng giáo huấn Mộ Dung Thu về các thủ đoạn để đầu vò các tiểu thiếp, cách để trở thành một chủ mẫu tốt, cách lấy lòng nam nhân. Mộ Dung Thu nghiêm túc nghe, nhưng nội dung thì qua tai này lọt qua tai kia đi mất.

Nều nằng quên đi mình là người hiện đại, toàn tâm toàn ý sống trong trạch viện, cam tâm tình nguyện tham gia các cuộc tranh đấu sùng ái, lấy niềm vui của nam nhân làm mục đích sống, chấp nhận chia sẻ trượng phu cho nhiều nữ nhân khác cùng hưởng, hàng ngày lại còn giả vờ như không có gì rồi cười thì người này... tuyệt đối không phải là nằng.

Qua lời của Lý thị, nằng đã xác định được con đường tương lai, bây giờ, nằng hiểu được phải bắt tay chuẩn bị mọi thứ, phủ Nam Dương Vương không phải là nơi mà nằng có thể sống cả đời! Có lẽ, sau khi rời khỏi phủ Nam Dương Vương, cuộc sống của nằng sẽ rất gian khổ, nhưng cho dù ở thời này, nữ nhân không có nhiều cơ hội nhưng nằng tin chắc chắn sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp.

Đêm đó, Hồng Lăng ở phủ Tướng quân nghe ngóng được tình hình của Mộ Dung Lạp hai ngày qua. Hắn không dám đặt chân ra khỏi phủ vì sợ người ta cười nhạo, hắn cũng đang cực kỳ tức giận, tuy Mộ Dung Thu cực kì sùng đứra con này, nhưng so với tôn nghiêm của ông thì Mộ Dung Diệp không quan trọng bằng! Nằng cho người dò hỏi thì biết được mấy ngày nay, hắn không ngủng nguyên nữa Mộ Dung Thu và Lý thị.

Mộ Dung Thu biết được chuyện này, lập tức đi trước một bước, chủ động đến gặp Mộ Dung Thu, nói: "Nữ nhi là đích nữ của phụ thân, là chính phi của Nam Dương Vương, tuy ở trong quá khứ là không được vương gia yêu thích, nhưng mấy tháng nay lòng thành của nữ nhi đã làm cho Vương gia cảm động! Nữ nhi nhận ra rằng, nếu không có phụ thân ở sau lưng chống đỡ thì nữ nhi cũng không thể sống yên ổn ở Nam Dương vương phủ. Do vậy, ân đức của phụ thân, nữ nhi vô cùng cảm kích, trọn đời cũng không dám quên. Nữ nhi không muốn phụ thân bị người khác bàn ra tán vào nữa."

"Bàn tán?" Tuy Mộ Dung Thu cảm thấy rất vui khi nghe lời khen tặng của Mộ Dung Thu nhưng vẫn nghe ra trong lời nói của nằng có chỗ không đúng.

"Hai ngày nay, đại ca vì việc của Nhị di nương nên tính tình trở nên khó chịu. Chuyện này cũng dễ hiểu, chẳng ai có thể nhận một người tâm ngoan độc lăm di nương như vậy. Nhưng... đại ca nói ra mấy lời quá mức khó nghe, làm cho người ta dễ dàng bắt được nhược điểm, còn có thể ảnh hưởng đến phụ thân, nữ nhi đã biết, thì cũng có thể là Nam Dương Vương cũng đã biết! Đến lúc đó, hậu quả xem chừng rất khó nói. A! Còn có một chuyện con quên nói với phụ thân, mấy ngày trước, đại ca vì chuộc thân cho một nữ nhân thanh lâu đã đến cửa hàng của nữ nhi, không báo cho nữ nhi một tiếng đã dụ dỗ và đe dọa mấy người chường quỹ, lấy đi của nữ nhi hai vạn lượng bạc!" Mộ Dung Thu ôn nhu nói.

Nằng vừa dứt lời, Mộ Dung Thu lập tức rời đi.

Hôm sau, nằng vừa rời giường, rửa mặt, thay y phục và chải đầu xong, thì Hồng Lăng đã nói cho nằng biết, Mộ Dung Thu đánh Mộ Dung Lạp ba mươi đại bần, cảm tức hắn trong một viện hẻo lánh, hủy bỏ tư cách đi thi năm nay! Sau đó lại cực kỳ quan tâm đến Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia, còn hết lòng bồi dưỡng để hai người tham gia khoa thi năm nay. Tin này vừa truyền ra, mọi người trong phủ đều kinh ngạc không thôi, đều không tin là Đại thiếu gia – Mộ Dung Lạp con cưng của Tướng quân lại bị thất sủng? Trong lúc lời đồn đãi ngày nổi lên, đám hạ nhân trước kia vốn dựa hơi của Mộ Dung Lạp đã ào sang quy phục Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Quyển 1 - Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Không ngờ Đại thiếu gia cũng có ngày rơi vào hoàn cảnh như thế này! Nhưng như vậy cũng tốt, Đại thiếu gia an phận như vậy cũng sẽ không gây phiền phức cho phụ nhân." Hồng Lăng cười nói.

Mộ Dung Thu chỉ im lặng mỉm cười, tuy trước mắt, nằng đã áp chế được Mộ Dung Lạp, cũngkhông còn lo hắn sẽ hãm hại được Lý thị, nhưng trong tương lai, ai có thể đảm bảo là Mộ Dung Thu sẽ không tái sùng Mộ Dung Lạp.

"Cho Văn Mai cùng Thanh Bình thu dọn đồ, ngày mai chúng ta hồi phủ." Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó.

Hồng Lăng gật đầu, lập tức đi.

Chiều hôm đó, phủ Tướng quân chìm ngập trong niềm vui vì Lưu tri châu là người cương trực nên khi biết chuyện của Lưu Phong cùng Mộ Dung Tuyết thì liền bắt tay chuẩn bị hôn sự, ngay hôm nay cũng đã mời bà mối đến để xin cưới Mộ Dung Tuyết làm chính thê của Lưu Phong! Khi Mộ Dung Tuyết biết chuyện, một là khóc, hai là la làng, bà là thất cô chết, nhất định không gả! Khiến cho Mộ Dung Thu tức giận, vừa chửi vừa đánh nằng ta, Mộ Dung Tuyết cuối cùng cũng gật đầu, coi như hôn sự đã được định.

Nhưng mà sau khi xảy ra chuyện này, tuy Mộ Dung Tuyết đã có thể đường hoàng xuất giá, nhưng thanh danh cũng đã bị ô ւế. Nằng ta có chết cũng không thể thoát khỏi tội danh thông đồng với nam nhân! Mộ Dung Lâm bị cảm tức, cũng đã bình tĩnh trở lại, nghe tin Mộ Dung Tuyết xuất giá cũng không có nói gì, thậm chí khi nghe tin đại ca của mình - Mộ Dung Lạp bị Mộ Dung Thu ghê lạnh nằng cũng không có phản ứng gì, chỉ hơi giật mình rồi lại thôi.

Phong ba trong phủ Tướng quân mấy ngày nay coi như cũng đã dịu êm sóng lặng. Trong lúc này, tạm thời yên ổn! Qua trận phong ba này, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia liền đến bái kiến Mộ Dung Thu, cùng nằng tán gẫu, tình cảm tỷ đệ thân thiết, mấy vị tiểu thư khác cũng chủ động đến trò chuyện cùng Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nắm rõ phủ Tướng quân trong bản tay nhưng lại không có bất kỳ hành động nào, nằng tin rằng với người có tâm kế như Lý thị, những chuyện này bà có thể ứng phó được! Hôm sau, sau khi cùng dùng chung điểm tâm, mọi người trong phủ Tướng quân đều đến để đưa Mộ Dung Thu lên xe ngựa hồi Nam Dương Vương phủ. Lý thị quyến luyến khôngđánh, mắt nhìn gần gũi, Mộ Dung Thu cũng nhẹ giọng khuyên nhủ Mộ Dung Thu bằng mọi cách phải chiếm được sung ái của Vũ Văn Mặc, nằng cũng ôn nhu gật đầu.

Sau khi lên xe ngựa, nhìn những gương mặt già dối đang xa dần, nét tươi cười trên mặt của Mộ Dung Thu lập tức biến mất, nằng xốc mình kiệu lên quan sát cảnh vật bên ngoài. Kể từ khi xuyên qua đến giờ, đây cũng là lần đầu tiên nằng nhìn thấy cảnh phố xá ở thời cổ đại này! Lần trước, khi hồi phủ Tướng quân là do có mặt Vũ Văn Mặc nên nằng phải tuân theo lễ tắc, không có xốc mình kiệu lên, nhưng vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, đương nhiên nằng sẽ không bỏ qua rồi.

Trên đường, người người tấp nập, cửa hàng cùng các sạp hàng rong sát nhau. Người dân bình thường ở thời đại này chỉ mặc áo bông bình dị, còn vấn tóc vó cũng đơn giản, thiếu nữ chỉ vấn một ít tóc mai, còn lại đều xoắn, trên tóc chỉ cài một cây trâm, phụ nữ có chồng thì vấn hết tóc, còn nam nhân đều búi tóc. Nữ nhân buôn bán cũng có nhưng không nhiều, thậm chí còn có nữ nhân làm chường quầy nữa.

Mất Mộ Dung Thu lập tức sáng lên, thì ra thời đại này chỉ có nữ nhân thuộc gia đình quyền quý mới bị giam cầm trong trạch viện, cấm không cho gặp người ngoài, còn phần lớn các nữ nhân thuộc gia đình bình thường thì vẫn có thể ở ngoài sinh hoạt, buôn bán như bình thường.

"Vương phi, xin người buông mảnh kiêu! Rất nhiều người đã nhìn thấy người." Hồng Lăng nhìn thấy từ khi Mộ Dung Thu xúc mảnh kiêu lên thì đã có không ít nam nhân ngắm người, vì thế nàng liền nhẹ giọng nhắc nhở Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu rồi nhẹ nhàng buông mảnh, ngoài mặt bình tĩnh nhưng tâm đã nổi sóng.

"Ngày mai, người cho truyền mười chương quần đến gấp ta!" Sau khi suy nghĩ xong, Mộ Dung Thu thấp giọng nói.

"Vâng ạ."

Một lát sau, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, bên ngoài cũng có tiếng ồn ào.

"Xảy ra chuyện gì? Hồng Lăng, người mau ra xem thử." Mộ Dung Thu nói.

Hồng Lăng gật đầu, bước xuống xe ngựa, một lát sau, Hồng Lăng trở lại, nói với Mộ Dung Thu: "Có một phụ nhân cùng một đứa bé đang quỳ ở giữa đường xin một tên ác bá tha thứ, đứa bé kia chỉ là vô ý đụng trúng nhưng đã bị hắn dùng roi đánh, phụ nhân thấy con bị đánh liền đến ôm con, khóc lóc cầu xin tên ác bá kia nhưng hắn vẫn không dừng tay! Bây giờ, cả hai mẹ con đều thương tích đầy mình, mà phụ nhân kia bị đã đánh đến nổi... Y phục đã không còn che được thân nữa."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi nhàu mày, nàng cũng đã từng xem trong tivi về cảnh ác bá ức hiếp dân lành nhưng không ngờ lại có thể tận mắt thấy.

"Tên ác bá đó có thân phận?" Sau một hồi suy nghĩ, Mộ Dung Thu hỏi.

"Hắn là Đỗ Tiến - con trai của Đỗ phủ, mà tỷ tỷ của hắn chính là Đại phu nhân - Đỗ Khả của phủ chúng ta!" Hồng Lăng có chút tức giận nói, lúc trước nàng cũng đã từng nghe nói là người này ý mạnh hiếp yếu, dân chúng không quyền không thể thường xuyên bị hắn đánh đập cũng si nhục, chỉ cần nghe đến tên hắn cũng đã khiến cho người ta phẫn hận rồi.

"Đệ đệ của Đỗ Khả sao? Chẳng phải là đang dựa hơi Vương gia?" Mộ Dung Thu hơi nhướn mày. Lúc này, bên tai nàng lại truyền tới tiếng khóc xé lòng của đứa bé còn có tiếng cầu xin của phụ nhân kia. Mộ Dung Thu vừa định cho Hồng Lăng đi giải quyết việc này thì tiếng khóc của hai mẹ con đã ngưng lại.

Mộ Dung Thu hiểu kỳ nên liền xúc mảnh kiêu lên, vừa nhìn ra đã thấy một nam nhân tuyệt sắc mặc trường bào màu xanh đen đang đứng chắn trước hai mẹ con họ, sắc mặt hắn lạnh lùng nói vài tiếng với Đỗ Tiến, hắn vừa dứt lời, Đỗ Tiến đã không ngừng cúi người bồi tội, sắc mặt trắng bệch, co chân mà chạy, còn người phụ nhân cũng đưa trẻ thì liên tục đập đầu cảm tạ hắn, sự thân phục của mấy thiếu nữ vây chung quanh vang lên, thậm chí còn các cô nương không thể che dấu được sự ngưỡng ngàng của mình khi nhìn hắn.

Tên nam nhân yêu nghiệt này nàng biết. Hắn chính là Vũ Văn Hạo. (sắp có trò vui rồi... 😊)

Vũ Văn Hạo cho người đỡ hai mẹ con đứng dậy rồi đưa cho phụ nhân một thỏi bạc, bà ta cầm bạc, liên tục nói lời cảm tạ.

Đứng lúc Mộ Dung Thu chuẩn bị buông mảnh thì Vũ Văn Hạo lại nhìn thẳng đến đây.

Trong đôi mắt phương quyền nữ, thì mị lại là có thêm vài phần lạnh nhạt, nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thu lại có chút kinh ngạc! Đôi môi đỏ như tường vôi khẽ khẽch, hắn gật đầu coi như thì lễ, nàng cũng bình tĩnh gật đầu đáp lễ rồi buông mảnh xuống. (ảnh đẹp quá... ồ my heart...)

"Trong kinh thành, người được dân chúng tôn sùng nhất chính là Ngọc diện thể tử, bộ dạng tuấn mỹ siêu phàm lại còn tính tình tao nhã, được rất nhiều nữ tử ái mộ, chỉ tiếc là bên cạnh người lại không có thể thiết gì, thật không biết sau này nữ nhân như thế nào mới có thể đứng bên người! Nếu nói về thân phận thì Tam tiểu thư của phủ Tề tướng cũng chỉ có thể làm Trắc phi mà thôi!" Hồng Lăng lưu luyến thu hồi ánh mắt, thờ dài rồi thì thào nói.

Mộ Dung Thu nghe Hồng Lăng nói, liền mỉm cười, ở cái thời tam thể tử thiếp này mà vẫn còn có người giữ mình trong sạch như Vũ Văn Hạo thì quả thật hiếm thấy, nếu Vũ Văn Hạo và Thẩm Oánh thật sự tình đầu ý hợp, thì Thẩm Oánh thật là có phúc.

"Đệ đệ của Đỗ Khả rất thường xuyên làm loạn ở kinh thành sao?" Mộ Dung Thu cũng khôngsuy nghĩ về Vũ Văn Hạo nữa, liền nghĩ tới một màn vừa rồi, hơi nghiêng đầu hỏi Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu nói: "Vâng đúng như thế! Dân chúng bình dân tuyệt đối không dám tổ cáo vào hắn, dù sao hắn cũng là con nhà đại phú lại còn là đệ đệ của Đại phu nhân của Vương gia!"

Mộ Dung Thu gật đầu, ghi nhớ kỹ lời của Hồng Lăng.

Phụ Nam Dương Vương - Bắc Uyên.

"Đại phu nhân, hôm nay Vương phi hỏi phủ." Thiển Như - Nha hoàn thiếp thân của Đỗ Khả nói.

Đại phu nhân nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, khẽ cười nói: "Cũng nên trở lại. Mấy ngày nay, Nhị di nương, Đại thiếu gia còn có cả Nhị tiểu thư đều đã bị Vương phi tính kế, nếu tiếp tục ở lại chỉ sợ phủ Tướng quân sẽ trở thành thiên hạ của Vương phi."

"Bây giờ, Vương phi không còn như trước, nếu như lần này trở về... Liệu người có tính kế để đối phó phu nhân không?" Thiển Như lo lắng nói.

"Ha ha... Vương phi được như hôm nay đều là nhờ nha đầu Hồng Lăng kia đứng sau chỉ dẫn, chỉ cần nha đầu này không còn bên cạnh nữa thì Vương phi chẳng phải sẽ trở lại ngu ngốc như trước?" Đại phu nhân nheo mắt, lạnh lùng nói.

Hai mắt Thiển Như tỏa sáng, "Ý của phu nhân là...?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 50

Tâm của Thiển Như đập nhanh hơn một chút, vài ngày trước, nàng vốn định xúi giục Đại phu nhân xuống tay với Hồng Lăng, nhưng nàng không thể ngờ là nàng vẫn chưa nói mà Đại phu nhân đã tự tay rơi.

"Hồng Lăng cũng đã đến tuổi lấy chồng, tuy là đã hầu hạ bên cạnh Vương phi nhiều năm con rất được lòng Vương phi, nhưng cũng đã đến lúc già nàng ta đi! Mấy ngày nay, ta đã tốn không ít sức lực để tìm được người thật xứng đôi vừa lứa với Hồng Lăng." Đại phu nhân vừa nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng vừa nói, tóc nàng vẫn thẳng hai búi, cài trâm tinh xảo, sau đó còn được bôi ít dầu cho bóng mượt, khi nhìn, khiến nàng rất hài lòng, khóe miệng cũng bất giác cong lên.

"Đại phu nhân thật là chủ tử tốt mà, nhưng người kia là ai? Không phải là..." Thiển Như lo lắng hỏi.

Đại phu nhân ngừng đầu, nhìn Thiển Như, cười nói: "Tâm của người làm sao ta lại khôngbiết, người yên tâm đi, không phải là người trong lòng người đang suy nghĩ đâu! Hắn là con trai trưởng của Dương mục quân sự phòng bếp."

"Sao? Là hân? Vậy thì Vương phi sẽ đồng ý? Hồng Lăng cũng sẽ cam lòng sao?" Thiển Như kinh ngạc, hạ nhân trong ở phủ này, ai ai cũng biết rõ con trai trưởng của Dương mục là ăn chơi trác táng, là nhờ vào quan hệ của Dương mục nên mới có thể kiếm được công việc chăm sóc cho ngựa ở trong vương phủ, nhưng hắn ta thì cả ngày lười biếng, tiền lương đều đem đi đánh bạc hoặc tìm nữ nhân thanh lâu cho nên bây giờ hai mươi rồi mà vẫn không có thể! Dương mục dù cho có sốt ruột cách mấy thì cũng không thể làm gì.

Dù sao thì Hồng Lăng cũng là tâm phúc của Vương phi, làm sao mà Vương phi có thể gả Hồng Lăng cho người như vậy được chứ? Dương mục đương nhiên là vui vẻ đồng ý rồi... Nhưng tính tình Hồng Lăng lại rất cương liệt nên cho dù Vương phi đồng ý thì chưa chắc nàng ta chấp nhận.

"Việc này không phải do Vương phi đồng ý..." Đại phu nhân nhìn vào gương, khẽ chớp chớp đôi mắt quyền nữ, sao đó hơi nheo lại.

Bên Đại phu nhân có động tĩnh, bên Thẩm trắc phi cũng rục rịch.

Sáng sớm hôm nay, Vũ Văn Mặc đã vào triều, tới qua hân nghỉ ngơi tại phòng Thẩm trắcphi, nàng ta dĩ nhiên là rất vui. Vũ Văn Mặc đã ở ngoài hai ba ngày, ngày đầu tiên hồi phủ thì hân lại ngủ trong thư phòng khiến cho nàng lo lắng không yên, nàng thầm nghĩ là lần trở về phủ Tướng quân đã khiến hân thay đổi, nhưng may là hôm qua nàng đã đích thân xuống bếp nấu canh lại còn tự tay dâng lên cho hân nên mới làm cho hân nên mới làm cho hân nghỉ ngơi tại Trúc Viên.

Hôm nay là ngày Mộ Dung Thu hỏi phủ, hân cũng không có ở trong phủ mà đã vào triều, đúng ra thì giờ này đã bãi triều hồi phủ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng hân đâu cho nên điều lo sợ trong lòng của Thẩm trắc phi liền được hóa giải.

"Lát nữa Vương phi hỏi phủ, chúng ta đều phải xuất môn nghênh đón! Ngươi mau đến ngự thiện phòng phản phò để bọn họ làm ít thức ăn Vương phi yêu thích đi." Thẩm trắc phi nhẹ giọng nói với Từ Ngọc.

Sau khi Từ Ngọc đi dặn dò xong việc ở ngự thiện phòng thì Từ Ngọc liền quay lại hỏi Thẩm trắc phi: "Sau khi Vương phi trở về, trắc phi định để cho nàng cùng quân sự?"

Thẩm trắc phi nghe vậy, ôn nhu cười nói: "Vương gia đã nói vậy thì làm sao ta có thể trái ý người!" Nếu Mộ Dung Thu muốn quân sự thì cứ để nàng ta làm! Dĩ nhiên, nàng biết là Mộ Dung Thu không muốn bị áp chế nên mới cần quyền hành, nếu như vậy thì những ngày sau này của vương phủ sẽ có rất nhiều sóng gió.

"Điều này thật không đáng mà! Hai năm qua, Vương phi luôn gây chuyện ở trong phủ, làm cho người không có ngày nào được yên! Vì giúp Vương gia quản lý chuyện trong vương phủ, người đã mất không ít sức lực. Vất vả lắm mới đem bọn hạ nhân trong phủ quản giáo tốt,không ngờ Vương phi lại nhảy ra cản đường của người!" Từ Ngọc tức giận nói.

Thẩm trắc phi cúi đầu im lặng, trong mắt thoáng hiện lên tia không cam lòng.

"Đức hạnh của Vương phi làm sao có thể xứng với Vương gia, ngồi vị chủ mẫu này... Nàng ta không có tư cách ngồi vào! Còn người là tiểu thư con của Tể tướng, còn muội muội của Quý phi, đáng lẽ ra người phải là chính phi, nhưng bây giờ lại phải ủy khuất đứng sau người khác, nó ư thật là tức giận thay cho người!" Từ Ngọc giống như chưa phát hiện ra sắc mặt của Thẩm trắc phi, lại tiếp tục nói.

Thẩm trắc phi lại rơi vào trầm tư, nói đến thân phận, sự tôn quý, còn có dung mạo thì đúng là Mộ Dung Thu không thể so với nàng, nhưng nàng ta lại rất có phúc, không cần tốn nhiều tâm tư cùng công sức thì đã có thể gả cho Vương gia làm chính phi, mà nàng chỉ có thể làm Trắc phi! Thế nhưng, hai năm nay Vương gia rất sủng ái nàng, một tháng thì đã qua đêm tại Trúc viên của nàng hơn hai mươi ngày, còn Mộ Dung Thu thì cũng chỉ có đêm tân hôn là cùng với Vương gia. Mọi việc ở trong vương phủ thì nàng đều nắm trong tay, trái tim Vương gia cũng chỉ ở chỗ của nàng. Nhưng từ khi Mộ Dung Thu thay đổi, Vương gia lại bắt đầu thất thần, làm cho nàng vì chuyện này mà trong lòng lo lắng không thôi.

Nàng có cảm giác là những gì vốn thuộc về nàng đang dần dần biến mất.

Trong tay áo, bàn tay trắng nõn, thon dài như ngọc của Thẩm Nhu nắm thành quyền, nàng không thể bị thất sủng được, chuyện này đối với nàng còn có cả gia tộc đều là cực kì bất lợi! Huống hồ gì, nàng cũng không thể để cho tỷ muội chế cười nàng, nói nàng là thiếu thân lao đầu vào kẻ để có kết quả là cháy thành tro tàn!

Hai canh giờ sau, xe ngựa đã dừng ở trước cửa vương phủ. Mộ Dung Thu được Hồng Lăng và Vân Mai đỡ xuống xe. Đập vào mắt của nàng là cảnh một đoàn người Thẩm trắc phi đang đứng ở đại môn nghênh đón. Con người của Mộ Dung Thu

Thẩm trắc phi ôn nhu mỉm cười, thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu liền phúc thân thi lễ, tư thái rất tao nhã.

Thấy vậy, nụ cười trên môi của Mộ Dung Thu lại càng sâu thêm mấy phần, nhìn cách ăn mặc này còn có cách trang điểm của Thẩm trắc phi, chắc là hôm nay nàng ta đã tốn không ít công sức rồi! Rất xinh đẹp, động lòng người! Mỗi cái nhìn mày, mỗi nụ cười đều tạo ra nhà thông dong.

"Vương phi, Thẩm trắc phi đã tự mình xuất môn đón người đó! Lúc này, sợ rằng Vương gia vẫn còn việc ở trong cung nên vẫn chưa trở về." Hồng Lăng lướt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Vũ Văn Mặc, lòng trầm xuống, cẩn thận nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thu rồi thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, cũng không thêm đề ý. Ở phủ Tướng quân, diễn kịch nhiều như vậy, sợ rằng đã làm cho hân nhai hết kiên nhẫn rồi! Nếu như hôm nay Vũ Văn Mặc đến nghênh đón nàng thì mới làm cho nàng kinh động.

"Muội gặp qua Vương phi. Vương phi đi đường chắc mệt rồi!" Thẩm trắc phi tiến lên hai bước, tươi cười như hoa, thân thiết nhìn Mộ Dung Thu thân thiết rồi nói.

"Làm muội lo lắng rồi." Mộ Dung Thu cũng mỉm cười đáp lại.

Thẩm trắc phi hơi nheo mắt, tâm trầm xuống, chỉ vài ngày không gặp mà Mộ Dung Thu đã thay đổi nhiều như thế! Dung mạo không có thay đổi nhưng khí chất lạnh nhạt, bình tĩnh lại còn tràn đầy tự tin làm cho người ta không thể rời mắt khỏi nàng được! Guơng mặt trắng nõn, mềm mại trong suốt, tươi cười chân thành, làm cho người ta không nhìn ra nàng là đang cười thật hay cười giả! Cả người nàng giống như là thay đổi toàn bộ vậy! (nguyên gốc là thoát thai hoàn cốt)

Trong khi nàng đang âm thầm kinh ngạc thì một cỗ xe ngựa xa hoa đang đi tới. Một tên thủ vệ hô to: "Là xe ngựa của Vương gia."

Nghe vậy, Thẩm trắc phi rất nhanh liền ngừng đầu nhìn, trong lòng rất kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 51

Xe ngựa từ từ dừng lại ngay trước mặt nàng, Vũ Văn Mặc mặc quan bào từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi nhìn hân, Mộ Dung Thu khẽ nhủ mày, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc mặc quan bào, cũng là lần đầu nàng thật sự cảm thấy được chất cao ngạo của danh gia vọng tộc thời cổ đại, không cần mở miệng mà chỉ cần dùng ánh mắt là đủ làm cho người ta thần phục! Nàng khép hờ mắt, trong mắt khẽ chuyển động, lòng tự hỏi: hân trở về, phải chăng chỉ là trùng hợp?

Sắc mặt Thẩm trắc phi tái nhợt, nàng ở bên cạnh Vũ Văn Mặc hai năm nay, tuy là không nhìn thấu tâm của Vũ Văn Mặc nhưng khi tận mắt nhìn thấy Vũ Văn Mặc trở về từ trong cung, lại nhìn đến con ngựa sau khi dừng lại thì phi phò mệt nhọc, trong lòng liền hiểu rõ! Sợ là Vũ Văn Mặc đã giục ngựa rất nhanh để trở về!

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm trắc phi liền giống như bị ai dùng dao đâm vậy.

"Thần thiếp gặp qua Vương gia."

"Tiện thiếp gặp qua vương gia."

"Nô tì, nô tài ra mắt Vương gia."

Mọi người đều phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, ý cho mọi người đứng dậy, sau đó liền bước đến gần Mộ Dung Thu cùng Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu vẫn im lặng cúi đầu.

Thẩm trắc phi từ trước tới nay luôn thấu hiểu tâm người, hai năm nay luôn ở cạnh Vũ Văn Mặc nên rất hiểu ý hân, liền tiến lên hỏi: "Vương gia! Sao hôm nay người lại về trễ như thế?"

"Hôm nay trong triều có nhiều việc cần xử lý." Đối mặt sâu như đầm nước của Vũ Văn Mặc lạnh lùng đảo qua Mộ Dung Thu, từ đầu tới giờ, hân chỉ thấy rằng một mực cúi đầu, chưa từng ngừng đầu lên nhìn hân một lần, hân hơi nhủ mày, hân lại nhìn Thẩm trắc phi nói - lời hân nói vừa rồi giống như là đang giải thích nguyên nhân hân hỏi phủ trẻ, tiếp theo liền nhắc chân bước vào trong.

"Thì ra là như vậy, Nhu nhi đã cho phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chỉ chờ Vương phi tỷ tỷ cùng Vương gia hồi phủ liền cùng nhau dùng bữa." Thẩm trắc phi ôn nhu nói, cũng rất tự nhiên đi theo sau Vũ Văn Mặc vào trong phủ.

Mộ Dung Thu vẫn không nói, chỉ lặng lẽ đi sau, lặng lẽ nhìn bóng lưng hòa hợp của hai người bọn họ! Đến gần lối rẽ vào Mai viên, Mộ Dung Thu liền mở miệng nói: "Hồi gia, thiếp ngồi xe cả ngày nên bây giờ cảm thấy rất mệt, với lại lúc ở trên xe, thần thiếp cũng đã dùng một ít điểm tâm, giờ thì thần thiếp chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi!"

Hai người họ đang đi về hướng Trúc viên? Thấy vậy, Mộ Dung Thu liền dừng bước, trong lòng cẩn thận suy nghĩ! Nàng là chính phi của Nam Dương Vương, tuy nàng không thêm muốn gì cái vị trí này nhưng cũng không thể để người khác khinh thường nàng! Nàng vừa hỏi phủ, lại theo sau Vũ Văn Mặc cùng sủng phi của hân để đến hậu viện của nàng ta dùng bữa, việc này mà truyền ra ngoài, chẳng phải là làm cho đám hạ nhân trong phủ càng thêm coi thường nàng sao!

Hai người đồng thời xoay người nhìn Mộ Dung Thu, sáu trong con người đen tuyền của Vũ Văn Mặc lóe lên, nhưng hân lại chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thu. Còn Thẩm trắc phi thì âm thầm cắn răng, tâm của Mộ Dung Thu thật nhanh! (thông minh) Lúc mới hỏi phủ, bụng rõ ràng là đã rất đói, nhưng vẫn còn có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy, chỉ cần hôm nay Vương gia dùng bữa ở Trúc viên, mà Mộ Dung Thu cũng đến thì chẳng phải đã chứng minh rằng: tuy nàng chỉ là một Trắc phi nhưng thân phận lại cao quý hơn Mộ Dung Thu.

Nhưng tình hình này... Nàng lại lo lắng nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu nói: "Cũng được, nàng cứ trở về nghỉ ngơi cho tốt đi."

Thẩm trắc phi thờ dãi một hơi.

"Nhu nhi, nàng cho phòng bếp đem cơm trưa đến Trúc viên cho nàng đi, còn phần của bản Vương thì mang đến thư phòng." Vũ Văn Mặc thấy trên mặt Mộ Dung Thu không có biểu hiện gì liền xoay người, phản phó với Thẩm trắc phi.

Tâm tư của Thẩm trắc phi vừa mới thả lỏng được một chút lại vì câu nói này mà thất chặt lại, "Vương gia, người không dùng cơm với tiện thiếp sao?"

"Bản Vương còn việc phải xử lý." Sau khi nói xong, Vũ Văn Mặc liền xoay người rồi đi.

Khi hân đi ngang qua người Mộ Dung Thu, tuy bước chân có chậm lại một chút nhưng cũng không có dừng mà vẫn tiếp tục bước, dưới chân như có gió, giống như hân đang bị quỷ đuổi vậy.

Thấy vậy, Mộ Dung Thu âm thầm nghĩ ngợi: Có chuyện quan trọng cần xử lý? Nhìn sắc mặt của hân nàng cũng biết trong triều có việc khó giải quyết rồi! Nhưng nàng không hiểu... vì sao có chuyện khó giải quyết lại còn gấp gấp chạy về Vương phủ làm gì? Huống hồ, chuyện gì lại có thể khiến cho người luôn trầm tĩnh, hi vọng ở đó đều không lộ ra mặt như Vũ Văn Mặc khó xử?

Lúc nàng đang lăm vào suy nghĩ thì có một giọng nói truyền tới.

"Muội lên cho phòng bếp đưa cơm trưa đến Mai Viên, khi nào Vương phi nghỉ ngơi thật rồi thì muội sẽ đến Mai viên tìm tỷ tán gẫu! Nghe nói lần này, đại tước khánh công ở phủ Tướng quân rất náo nhiệt, có rất nhiều tiểu thư đến tham dự, ngay cả Tam muội muội - Thẩm Oánh của muội cũng đến." Thẩm trắc phi tươi cười nói, gương mặt vẫn ôn nhu như thường, không tìm ra một tia dị sắc.

Mộ Dung Thu khách khí trả lời: "Bản Vương phi rất chờ mong." Nàng thật muốn nhìn xem, tiếp theo Thẩm trắc phi sẽ giờ ra thủ đoạn như thế nào đây!

Hai người mỗi người một lối, khi xoay người đối lưng với nhau thì cả hai nụ cười đều biến mất! Mộ Dung Thu vẫn nhếch môi cười lạnh, còn Thẩm trắc phi thì đã vò nát cái khăn gắm trong tay.

Sau khi trở về Mai viên, Mộ Dung Thu dùng bữa trưa xong thì liền ngủ ngay. Đến khi nàng tỉnh dậy thì cũng đã hơn một canh giờ, Thanh Bình bưng một chậu nước sạch tới.

"Hồi Vương phi, Đại phu nhân cùng Tử phu nhân đến cầu kiến." Thanh Bình thấy Mộ Dung Thu muốn rời giường, liền tiến đến hầu hạ Mộ Dung Thu thay quần áo, trang điểm.

"Các nàng đến lúc nào?" Mộ Dung Thu vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn nên trong giọng nói vẫn có chút khàn.

Thanh Bình liền trả lời: "Vừa tới một tiếng."

"Có nó gì không?" Mộ Dung Thu lại hỏi, nàng chỉ vừa mới hồi phủ, những nữ nhân không thể nhẫn nại được sao? Cứ đến tìm nàng để gây sự mới chịu được! Thật là phiền muốn chết mà.

"Đại phu nhân và Tử phu nhân cũng không có nói gì."

"Ừ, Hồng Lăng đâu?" Mộ Dung Thu nhìn quanh phòng, không thấy bóng dáng của Hồng Lăng, liền hỏi.

Thanh Bình trả lời: "Duong mụ - quản sự phòng bếp đến tìm Hồng Lăng tỷ, rồi đưa tỷ ấy đi nửa canh giờ rồi ạ."

Mộ Dung Thu nhún nhát gật đầu, không có nghĩ quá nhiều.

Qua một canh giờ, Mộ Dung Thu đi đến nhà kẻ.

Đại phu nhân cùng Tử phu nhân đã đợi hơn hai canh giờ, các nàng ai cũng biết là mỗi lần Mộ Dung Thu ngủ trưa phải chừng một canh giờ mới dậy nên nhẫn nại ngồi chờ. Qua chuyện của Tam phu nhân, trong lòng hai người đều rất cân trọng, ngồi trong Mai Viên cũng không dám nói gì, chỉ nói vài chuyện bình thường trong phủ mà thôi. Sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu bước vào, cả hai lập tức đứng lên hành lễ với nàng.

Lúc Đại phu nhân ngẩng đầu lên lại không nhìn thấy Hồng Lăng, sâu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sao Hồng Lăng lại không có ở đây?

Tử phu nhân cười nói: "Mới mấy ngày không thấy Vương phi, người đã càng thêm quốc sắc thiên hương, thật làm cho nô tỳ ghen tị mà." Sau khi ngồi xuống, Tử phu nhân liền đánh giá Mộ Dung Thu, chuyện xảy ra ở phủ Tướng quân, các nàng ai cũng biết nên sự hiếu kỳ đối với Mộ Dung Thu cũng tăng thêm vài phần.

"Tử phu nhân đang trêu ghẹo bản Vương phi? Trong phủ này, về dung mạo thì ai có thể so với Tử phu nhân? Nếu là ghen tị, chỉ sợ là bản Vương phi mới đúng." Mộ Dung Thu nhận ly trà từ Thanh Bình, đang gạt vài vụn trà li ti thì nghe được lời nịnh bợ của Tử phu nhân liền cười trả lời.

Đại phu nhân cũng đang muốn nói vài câu nịnh nọt thì thấy Thiên Như cúi đầu đi đến, thì thầm nói gì đó bên tai nàng! Vừa nghe xong, Đại phu nhân phẫn nộ trừng mắt, trên mặt không hề giấu được hận ý, thầm mắng Duong mụ, thật là thiếu kiên nhẫn!

Mộ Dung Thu tuy là cúi đầu uống trà, nhưng từng hành động, biểu cảm của Thiên Như cùng Đại phu nhân đều được nàng thu vào mắt, nàng liền nhìn về phía Đại phu nhân, hỏi: "Đại phu nhân, có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 52

"Dạ, dạ, không có gì ạ." Đại phu nhân nghe Mộ Dung Thu hỏi thì trong lòng run lên một trận, sau đó lại dùng ánh mắt cảnh cáo Thiên Như, lại nhìn Mộ Dung Thu cổ tò vò bình tĩnh nói.

Mộ Dung Thu nhếch môi, bất động thanh sắc nói: "Nếu không có gì thì tại sao Đại phu nhân lại kích động như vậy? Nếu có việc gì thì cứ nói thẳng, bản Vương phi sẽ làm chủ cho người!" Vừa dứt lời, nàng lại như có như không nhìn về phía Thiên Như.

"Không phải vừa rồi rất tốt? Tại sao sắc mặt của Đại phu nhân lại tái nhợt vậy? Có phải là thân thể không được tốt?" Tử phu nhân nghiêng đầu nhìn Đại phu nhân. Trong lòng rất thắc mắc: vừa nãy, sắc mặt của Đại phu nhân vô cùng bình thường, tại sao chỉ trong nháy mắt mà đã thay đổi thành như vậy?

Đại phu nhân âm thầm kêu khổ, Duong mụ thật thiếu kiên nhẫn, khiến nàng thật tức điên lên, bây giờ lại còn bị đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu nhìn! Không được, chuyện này tuyệt đối không thể để cho Mộ Dung Thu biết, nha đầu Hồng Lăng kia bây giờ, nhất định đã nghĩ ra cách thoát thân. Vừa nghĩ đến đây, nàng lại nỏ một nụ cười tươi như gió xuân, giống như nét hoảng loạn vừa rồi chưa từng xuất hiện, bàn tay nhẹ nhàng vỗ cái trán, "Vừa rồi đầu của nô tỳ có hơi choáng váng một chút, có thể là tối hôm qua ngủ ngơi chưa tốt, đã làm phiền Vương phi lo lắng."

"Hai ngày nay, gió đêm rất lạnh, lúc ngủ thì nên đóng cửa sổ lại để tránh nhiễm phong hàn! Chắc là Đại phu nhân đã bị cảm lạnh." Mộ Dung Thu nhún nhát cười, đưa tách trà cho Thanh Bình, sau đó lại nhìn Thiên Như nói: "Nha đầu bên cạnh Đại phu nhân tên là Thiên Như?"

"Vâng, nô tì Thiên Như." Đột nhiên bị nhắc tới, Thiên Như liền tiến lên hai bước, cung kính trả lời.

Mộ Dung Thu chăm chú nhìn Thiên Như, sau đó là tán dương nói: "Xinh đẹp, thông minh, nếu nói thì người cũng không kém Đại phu nhân đâu!"

Nghe vậy, thân hình Thiên Như khẽ run, Vương phi có ý gì? Không hiểu sao nàng lại có cảm giác ánh mắt của Vương phi có thể nhìn thấu được mọi thứ?

Chẳng lẽ... Vương phi đã biết chuyện gì rồi sao? Người là đang tìm cách đối phó nàng? Phu nhân ghét nhất chính là người không biết an phận, dám qua mặt của phu nhân để mà bò lên giường của Vương gia! Lời của Vương phi nghe qua đúng là khen ngợi nhưng sâu trong đó vẫn còn một ẩn ý khác!

Quả nhiên, sau khi Đại phu nhân nghe được lời của Mộ Dung Thu thì liền dùng ánh mắt đầy ngoan độc nhìn Thiên Như, sau đó cẩn thận quan sát nàng, lại dùng sức vò nát khăn gắm trong tay, trong mắt chứa đầy hận ý.

"Đứng vậy, Đại phu nhân, muội thấy Thiên Như đúng thật là một mỹ nhân đó nha." Tử phu nhân nói một câu như thêm dầu vào lửa, bên cạnh lại có một nha hoàn không biết an phận như thế, đợi đến lúc đưa nha hoàn đó có một danh phận thì chẳng phải là tát vào mặt chủ tử cũ!

"Nô tì tạ Vương phi quan tâm, nô tì là thò dân, bộ dạng bình thường, sao có thể so được với Đại phu nhân? Nô tì tự biết thân biết phận, sẽ dùng hết sức để hầu hạ Đại phu nhân!" Thiên Như cảm thấy không ổn, liền vội vàng nói.

Nụ cười trên mặt của Đại phu nhân thoáng cứng đờ, ánh mắt nhìn Thiên Như cũng mang theo phòng bị, lại âm thầm cắn chặt răng. "Nha đầu này đã theo nô tì được hai năm, lúc đó vẫn chỉ là một tiểu nha đầu, không ngờ bây giờ lại trở nên xinh đẹp như vậy! Nếu Vương phu nhân thích nha đầu này, vậy thì cứ để nàng hầu hạ Vương phi đi?"

Nghe thấy lời của Đại phu nhân, nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu cũng sâu thêm vài phần, nàng lướt nhìn Thiên Như, chỉ thấy cả người nàng ta run rẩy kịch liệt, Mộ Dung Thu trong lòng liền nghĩ hoặc, cúi đầu cười nhạt, không trả lời Đại phu nhân.

"Đại phu nhân, không phải Thiên Như là tâm phúc của người sao? Vì sao lại đưa nàng cho Vương phi?" Tử phu nhân vô cùng kinh ngạc, liền hỏi mở miệng hỏi Đại phu nhân. Bình thường thì nàng cùng Đại phu nhân cũng khá thân thiết, nàng biết Thiên Như là người thông minh, là tâm phúc của Đại phu nhân, sao hôm nay lại có thể đưa cho Vương phi? Chẳng lẽ là muốn lấy lòng Vương phi? Nàng lại khẩn trương nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu làm như không nghe thấy gì, chỉ tạo nhã dùng trà.

Đại phu nhân cũng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, nếu Mộ Dung Thu đồng ý, sẽ rất tốt! Nhưng mà nàng phải hy sinh Thiên Như, cũng không sao, thứ không thiếu nhất trong vương phủ chính là... hạ nhân! Huống hồ gì, nàng là đang sợ Thiên Như không biết an phận, sau này lại tìm mọi cách bỏ lên giường của Vương gia, đến lúc đó người bị mất mặt không phải là nàng mà là Mộ Dung Thu.

"Đại phu nhân thật lòng đưa Thiên Như cho bản Vương phi, vậy còn Đại phu nhân không có nha hoàn thân cận hầu hạ thì sao?" Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, lại hỏi.

"Bắc Uyển có rất nhiều nha hoàn, nô tì có thể chọn lại. Dù sao Vương phi cũng coi trọng Thiên Như, được hầu hạ người là phúc lớn của nàng." Đại phu nhân lập tức trả lời.

Thiên Như không thể tin vào tai của mình, tại sao Đại phu nhân lại đem nàng đưa cho Vương phi?

"Nếu Vương phi cảm thấy khó xử thì có thể lấy một nha hoàn trong Mai viên để đổi Thiên Như, như vậy là được?" Tử phu nhân cười nói. Nếu Vương đồng ý, chẳng phải là thành toàn cho Đại phu nhân?

Nghe vậy, Đại phu nhân như mở cờ trong bụng, không cần suy nghĩ liền nói: "Ưu ái của Vương phi thật quá lớn! Từ trước đến nay, nô tì cảm thấy rất có cảm tình với Hồng Lăng, nàng rất thông minh và giỏi giang, nếu có thể đổi Hồng Lăng thì chắc chắn nô tì sẽ học được rất nhiều quy củ, cũng sẽ hiểu biết thêm." Nàng đã chặn đường lui của Mộ Dung Thu, chắc chắn nàng ta sẽ vì thế diện mà đồng ý.

Hồng Lăng sao? Tử phu nhân hít một hơi lạnh, trong phủ này ai mà không biết Hồng Lăng chính là tâm phúc của Vương phi, làm sao mà Vương phi có thể đem nàng tặng cho người khác được?

Đại phu nhân vừa dứt lời, Mộ Dung Thu liền dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng ta. Đại phu nhân chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thu, vội vàng cúi đầu, che dấu sự lo lắng và mong chờ trong mắt.

Tử phu nhân vốn đang xem kịch vui, thấy tình hình trước mắt thì không khỏi suy nghĩ, nàng biết, bây giờ Mộ Dung Thu không còn dễ đối phó như lúc trước nữa, nếu sau sau này muốn làm cái gì cũng phải suy nghĩ thật cẩn thận, không thể dễ bất kỳ ai nắm nhược điểm của mình, còn về phần Đại phu nhân không biết an phận này, nàng cũng phải cẩn thận phòng bị mới được.

Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, khước mũi khẽ cong, hai tay phôi nhẹ y phục, sau đó đứng dậy, mỉm cười nhìn Đại phu nhân cùng Tử phu nhân rồi nói: “Bản Vương phi không có ý định đi cướp người, nếu Thiên Như là tâm phúc của Đại phu nhân thì cứ giữ nàng đi!” Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn về phía Đại phu nhân, nếu để ý kỹ sẽ thấy sâu trong mắt nàng có một tia sáng lạnh.

Đại phu nhân âm thầm cắn răng, không thể ngờ Mộ Dung Thu lại không thêm nề mặt nằng, chẳng qua chỉ là xin đổi một đứa nha hoàn mà nàng ta lại dám trả lời như thế! Thật tức giận, nàng nhìn thoáng qua mấy nha hoàn ở trong phòng, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì nàng sẽ bị cười nhạo không ít.

"Vâng." Thiên Như nhẹ nhõm thở dài, sau đó lại vội vàng lui ra sau Đại phu nhân.

"Vương phi thật sáng suốt!" Tử phu nhân liền nhân cơ hội này mà lấy lòng Mộ Dung Thu.

Trong lòng mặc dù cực kỳ căm hận Mộ Dung Thu nhưng ngoài mặt thì rất bình thường, Đại phu nhân chỉ có thể nghe theo, "Vâng, Vương phi."

Mộ Dung Thu gắt đẩu: "Nếu không còn chuyện gì thì lui ra đi!"

Đại phu nhân cùng Tử phu nhân đến đây cũng không vì chuyện gì, chỉ vì nghe chuyện của Mộ Dung Thu ở phủ Tướng quân nên mới đến thăm dò một chút. Dù sao thì cái nằng cũng là thấp, đến thỉnh an Vương phi cũng là việc nên làm

Nhìn bóng lưng các nàng dần dần biến mất, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu liền biến mất, lập tức quay đầu lạnh giọng nói với Thanh Bình: "Tìm Hồng Lăng về đây ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 53

Mộ Dung Thu khẽ nhủ mảy, trong lòng có hơi lo lắng, Thiên Như thì lo sợ. Đại phu nhân tự nhiên lại nhắc đến Hồng Lăng, đây không phải là bình thường!

"Vâng, Vương phi." Thanh Bình đáp.

Sau khi Thanh Bình rời khỏi, Văn Mai và Thu Cúc liền bung một mâm hoa quả cùng điểm tâm đi tới.

"Vương phi, hoa quả đều rất tươi, cũng đã rửa sạch sẽ, điểm tâm thì nhà bếp vừa mới làm còn nóng hổi ạ." Thu Cúc đi về phía Mộ Dung Thu, vừa cười tươi vừa nói.

"Đề xuống đi."

"Vừa rồi, nó tí có thấy Thanh Bình vội vã chạy đến phòng bếp, nó tí có hỏi chuyện gì xảy ra thì Thanh Bình nói là người cho nàng đi tìm Hồng Lăng nhưng mà Hồng Lăng tý đâu có ở trong phòng bếp." Thu Cúc đặt mâm trái cây xuống, nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn Thu Cúc, "Hồng Lăng không có ở phòng bếp?" Nếu Hồng Lăngkhông ở phòng bếp, vậy thì đã trở lại hậu hạ nàng mới đúng, tại sao lâu như vậy rồi mà vẫnkhông thấy bóng dáng nàng?

"Vâng, là Dương mục kêu Hồng Lăng tý đến phòng bà ta, hình như là xem mẫu hoa gì đó." Văn Mai nhanh miệng trả lời.

Thấy sắc mặt kỳ quái của Mộ Dung Thu, Thu Cúc vốn rất giỏi nhìn nét mặt liền thu lại nét tươi cười hỏi: "Vương phi, có phải Hồng Lăng tý đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe Thu Cúc hỏi, Mộ Dung Thu nhủ mảy, mắt khẽ hợp, sắc mặt càng thêm lạnh lùng, "Tốt nhất là nàng đừng có việc gì!" Hi vọng là nàng chỉ suy nghĩ lung tung, không phải sự thật.

Thu Cúc và Văn Mai nhìn nhau, Hồng Lăng xảy ra chuyện gì? Tại sao nét mặt của Vương phi lại nghiêm trọng như vậy?

Khoảng hai ba khắc sau, Hồng Lăng cùng với Thanh Bình liền trở về.

Mộ Dung Thu nhìn thi bình tĩnh đọc sách chờ, nhưng trong lòng thì lo lắng không thôi. Từ khi nàng xuyên qua đến giờ, Hồng Lăng luôn là người ở bên cạnh nàng, lúc nào cũng tận tâm chăm sóc nàng vì vậy nàng đã xem Hồng Lăng như bạn tốt, cho nên nàng tuyệt đối sẽkhông để Hồng Lăng gặp bất kỳ phiền phức nào, nhưng cũng có thể là do nàng nghĩ lung tung.

"Vương phi, nó tí và Hồng Lăng tý đã trở lại." Thanh Bình nhẹ giọng báo cáo, theo sau nàng là Hồng Lăng.

Mộ Dung Thu lập tức buông sách, ngừng đầu nhìn Hồng Lăng.

Chỉ thấy Hồng Lăng cúi thấp đầu, hình như có điều khó nghĩ. Nàng nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu liền ngừng đầu, cung kính nói: "Vừa rồi nó tý từ phòng bếp trở về hỏi muộn nên làm trễ thời gian hậu hạ Vương phi, mong Vương phi thứ lỗi."

Thanh Bình thấy sắc mặt lạnh lùng của Mộ Dung Thu, tưởng là Vương phi tức giận, liền mở miệng giải vây cho Hồng Lăng: "Hồi Vương phi, nó tí đi được nửa đường thì gặp Hồng Lăng tý, nhất định không phải là tỷ ấy cố ý về trễ, xin Vương phi đừng trách cứ Hồng Lăng tý."

Hồng Lăng càng cúi thấp đầu.

"Hồng Lăng ở lại, Thanh Bình người lui xuống đi." Mộ Dung Thu trầm giọng nói.

Thanh Bình còn định mở miệng nói giúp cho Hồng Lăng nhưng khi nhìn về mặt bình tĩnh của Mộ Dung Thu thì liền nuốt xuống, yên lặng lui ra.

Trong phòng chỉ còn Mộ Dung Thu và Hồng Lăng, Mộ Dung Thu khẽ thở dài, giọng nói trầm thấp lại hết sức ôn nhu hỏi: "Hồng Lăng, có tâm sự gì thì cứ nói ra đi."

Lúc quay về vương phủ, Hồng Lăng vẫn rất vui vẻ, nói chuyện với nàng cũng nhưng ngày thường nhưng vừa mới đi ra ngoài có một lát thì thái độ đã thay đổi như vậy, cứ dẫu điểm gì đó, hình như nàng có tâm sự nặng nề.

Hồng Lăng im lặng nửa ngày, nhưng hai vai lại bắt đầu run lên, nàng có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc cổ nén lại.

Lúc này Hồng Lăng không nói gì chỉ biết tắc đầu, tiếng khóc cũng ngày càng lớn. Mộ Dung Thu lại thở dài một lần nữa, bước đến ôm lấy Hồng Lăng, giọng nói cực kỳ ôn nhu, giống như một người tỷ đang an ủi muội muội của mình: "Có gì thì cứ nói với ta, trong lòng ta, ngoài là một người muội muội, đáng để cho ta bảo vệ! Nói đi, đến phòng bếp, gặp Dương mục, sau đó xảy ra chuyện gì?"

"Vương phi!" Hồng Lăng cũng không nhận được nữa, liền òa khóc, trút ra tất cả ủy khuất cùng sợ hãi.

Bàn tay ấm áp của Mộ Dung Thu nhẹ nhàng vuốt sau lưng Hồng Lăng, nhẫn nại chờ Hồng Lăng nói.

"Vương phi, thân phận nó tí thấp kém nên từ trước đến nay đều luôn cố gắng hết sức để làm tròn bổn phận, từ trước đến giờ vẫn luôn nghĩ là nếu đời này không thể gì cho một người trong sạch thì sẽ hậu hạ cho Vương phi cả đời, nó tí không dám mơ xa, có thể hậu hạ cho một chủ tử như người là phúc nấy đời của nó tí! Nhưng... nó tí thật sự không muốn gì cho cái tên ăn hại, chỉ biết ăn rồi nằm như vậy, nếu gì cho hắn thì cuộc sống của nó tí coi như bỏ đi! Nó tí có chết cũng không gì cho hắn!"

Lời nói đứt quãng của Hồng Lăng lại có thêm tiếng khóc khiến người ta đau lòng. Đời này Mộ Dung Thu cau chặt, Hồng Lăng nói quá mức mơ hồ, làm nàng không thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhưng những lời tiếp theo của Hồng Lăng lại làm cho Mộ Dung Thu nổi lên sát tâm. "Nó tí đến phòng bếp để chuẩn bị điểm tâm và hoa quả cho Vương phi, khi nó tí chuẩn bị xong thì Dương mục đến nhờ nó tí đến xem vài mẫu thêu của bà ta, nó tí nghĩ là cả ngày nay Vương phi đã rất mệt chắc là cần nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, cũng không chịu nổi kì kèo của Dương mục nên mới đồng ý đến phòng bà ta, không ngờ là trong phòng Dương mục lại có rất nhiều mẫu thêu, khoảng hơn ba mươi bức nên nó tí liền chăm chú nhìn mà không để ý Dương mục đã rời đi. Lúc nó tí xem xong, ngừng đầu lên lại nhìn thấy một nam nhân, người này là con trai trưởng của Dương mục, hắn ta là người ăn chơi, kỹ viện, cờ bạc, cái gì hắn cũng biết nên đến hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thể thất, nó tí nhìn thấy hắn thì liền muốn bỏ đi nhưng không ngờ hắn lại chặn đường nó tí lại còn nói..."

Nói đến đây, Hồng Lăng hơi kích động, gương mặt đỏ bừng, mắt tự nhiên. "Hắn nói là hắn rất vào lòng với nó tí nên đồng ý hôn sự này! Sau đó hắn định ôm nó tí, nhưng đời nào mà nó tí chấp nhận, sự trong sạch của nó tí không thể bị hủy trong tay hắn! Vì thế, nó tí lập tức tránh né, gây gổ, còn không cần thận cáo vài đường trên mặt hắn, lúc chạy ra ngoài còn nhìn thấy Dương mục đang đứng trước cửa, bà ta nói là muốn thay con bà ta cầu hôn nó tí! Lúc đó còn có mấy nha hoàn đi qua nhìn thấy tên kia thì trong phòng chạy ra và cũng nghe lời cầu hôn của Dương mục, trong sạch của nó tí bị hủy rồi!"

"Dương mục làm việc trong phủ cũng hơn hai mươi mấy năm, cũng có thể coi là một lão nhân trong phủ, chắc chắn nói được thì làm được, bà ta sẽ hướng Vương phi mà cầu hôn để người già nó tí cho tên khốn kia! Nhưng... Vương phi, nó tí bị mẹ con Dương mục cái bẫy, nó tí không có tình cảm với hắn, làm sao mà nó tí có thể gì cho hắn được chứ! Nhưng... Sự trong sạch của nó tí đã mất, nó tí nên làm thế nào đây, nó tí không muốn làm cho Vương phi khó xử." Nước mắt Hồng Lăng rơi như mưa, vừa khóc vừa khàn giọng nói. Trong sạch bị hủy lại còn có nhiều người thấy. Nàng muốn giải thích cũng không được, Dương mục cũng có nhiều tay chân trong phủ lại được Thẩm trác phi coi trọng, cũng có quan hệ rất tốt với vài vị Phu nhân, cho nên nếu Dương mục cầu hôn một nó tí như rằng thì làm sao Vương phi có thể cự tuyệt?

Nếu là chủ tử khác, biết được hạ nhân của mình dính vào sự việc như thế này, chắc chắn sẽ trừ trách thậm chí đuổi ra phủ, cho nên vào này, khi trở về nàng định giấu chuyện này đi, một mình chịu đựng cũng không muốn làm phiền Vương phi. Nhưng Vương phi thật tâm lo lắng cho nàng mà nàng lại không muốn cả đời bị tên cận bà này hủy hoại. Một khi không có cách nào nữa thì nàng chỉ có thể ôm hận mà già đi.

Mộ Dung Thu nghe Hồng Lăng nói xong, trong lòng rất tức giận! Mới ngày thứ nhất hỏi phủ, lại có người dám xuống tay tàn độc với người của nàng!

Hủy đi trong sạch của Hồng Lăng cũng giống như hủy đi cả đời của nàng ấy!

Dương muội? Chỉ một quán sữ phòng bếp mà to gan lớn mật như vậy, dám tính kế như vậy với nàng!

Mộ Dung Thu hai mắt phát hàn quang, bóng dáng Đại phu nhân và Thiên Như hiện lên trước mắt. Biểu hiện của hai người này hôm nay có vẻ kỳ lạ, việc này nhất định có liên quan đến Đại phu nhân.

Nếu quả thật lần này là do Đại phu nhân ra tay thì không thể phủ nhận nàng ta thật sự là một nữ nhân âm độc! Đánh vào điểm yếu nhất của nữ tử thời này chính là sự trong sạch! Bị đánh vào điểm yếu này thì còn chuyện gì mà nàng ta không nắm được trong tay!

Nhìn qua thi mục tiêu là Hồng Lăng, nhưng thực chất là nhắm vào nàng! Muốn loại bỏ phụ tá đắc lực của nàng! Lần này tính kế Hồng Lăng, sợ rằng lần sau người bị tính kế chính là nàng!

Nghĩ đến điều này, đôi mắt đang khép hờ của Mộ Dung Thu hiện lên một tia tàn nhẫn.

"Hồng Lăng, kiên cường lên, người nói lại một lần cho ta nghe, người có muốn gả cho con trai Dương muội không?" Mộ Dung Thu buông Hồng Lăng ra, để cho nàng đối mặt với mình, vô cùng thận trọng hỏi.

Hồng Lăng ngẩng đầu, dùng tay áo lau khô nước mắt, tuy mắt vẫn rung rung, nhưng ánh mắt lại cực kỳ kiên định, "Vương phi, dù phải chết nô tì cũng không gả!"

"Lau nước mắt đi, ta sẽ lấy lại công bằng cho người!" Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nói.

Hồng Lăng gật đầu như gà mổ, "Nô tì tin tưởng Vương phi, nô tì rất tin tưởng Vương phi."

Mộ Dung Thu ôn nhu cười, "Cứ coi như chuyện hôm nay là một cơn ác mộng, ngủ một giấc nữa thì sẽ quên hết đi! Bàn Vương phi cũng muốn nhìn xem Dương muội đến cầu hôn như thế nào."

"Vương phi?" Hồng Lăng vẻ mặt không hiểu hỏi.

Mộ Dung Thu cũng không giải thích nhiều chỉ cười nói: "Mai rửa mặt, chải đầu lại, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt! Sáng mai nhớ trang điểm, mặc quần áo đẹp nhất cho ta!"

Hồng Lăng nghe vậy, vẫn là không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, Vương phi nói như vậy là đã có chủ ý. Lúc rồi đi, Hồng Lăng âm thầm quyết định, nếu như ngày mai Dương muội đến cầu hôn, Vương phi cự tuyệt không được thì nàng sẽ đáp ứng việc hôn sự này, đợi đến đêm tân hôn thì nàng sẽ...! (thất cổ)

Tuy nhìn qua là Dương muội ra tay nhưng Hồng Lăng lại không khỏi nghi hoặc, hôm nay Dương muội vô cùng kỳ quái, việc này không đơn giản như nàng đã nghĩ. Chẳng lẽ có người muốn thông qua nàng để tính kế Vương phi?

Sau bữa cơm trưa, Mộ Dung Thu liền gọi ba người là Thanh Bình, Vân Mai và Thu Cúc đến.

"Ba người các người tìm vài bà tử to con còn có sức khỏe trong viện mang theo dây thừng cùng tất thối đến chuồng ngựa bắt con lớn của Dương muội cho ta! Nhớ rõ, không được kinh động đến Dương muội. Nếu quân sự chuồng ngựa có hỏi, cho hẳn chút bạc chặn miệng lại." Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó nói.

"Bắt Dương Trụ? Vì sao?" Thu Cúc vội hỏi.

Mộ Dung Thu âm thanh lạnh lùng nói: "Đám làm bậy với Hồng Lăng, bắt lại để phòng ngừa bỏ trốn, ngày mai thẩm vấn."

"Cái gì? Tên khốn hán dám có ý đồ xằng bậy với Hồng Lăng ty?" Vân Mai cùng Thanh Bình đồng thời kinh hô, hận không thể lập tức bắt trời tên khốn khiếp kia lại để ngày mai thẩm vấn, trả lại công bằng cho Hồng Lăng.

"Vậy Hồng Lăng có sao không?" Thu Cúc vội hỏi.

"Mới có ý đồ nhưng chưa thực hiện được nhưng cũng đã bị một phen kinh hãi, bây giờ đã về phòng nghỉ ngơi. Các người không cần lo lắng, mau đi đi." Mộ Dung Thu cố ý nói to hơn để nhiều người nghe thấy, đây cũng là cách để bảo toàn sự trong sạch cho Hồng Lăng.

Ba người bọn Thu Cúc hiểu ý, liền vội vàng lui ra, đến khi ba người chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa thì Thu Cúc vẻ mặt khó hiểu quay lại hỏi: "Vương phi, nô tì không hiểu đi bắt người thì mang theo tất thối này làm gì?" Dây thừng dùng để trói người, còn tất thối thì làm gì?"

"Bịt miệng! Mộ Dung Thu xoay người đi về giường, cười đáp lại.

Cả ba người đều sững sốt. Dùng tất thối bịt miệng? Sau khi hết ngạc nhiên, cả ba liền chạy về lục tung mọi góc ngách trong phòng để tìm tất đồ vài ngày chưa giặt, Vân Mai vốn tính quái nên đã này ra ý nghĩ nhét thêm cứt gà vào =.=, sau nửa canh giờ, ba nhà đầu hốn hển trở về.

"Vương phi, thật mệt chết đi được. Nhìn Dương Trụ gây gổ ồm yếu như vậy nhưng ba đứa nô tì với nấy người bà tử phải mất rất nhiều mới bắt được, bây giờ thì đang trời giam ở phòng chứa cũi. Nô tì đã ra lệnh cho người trong viện không được để lộ chuyện này ra ngoài." Thanh Bình sau khi bước vào liền vội nói với Mộ Dung Thu.

"Vương phi yên tâm, miệng hẳn bị bịt rất chặt, có là hét cũng chẳng ai nghe." Vân Mai cười gian rồi mới nói với Mộ Dung Thu.

Thu Cúc lắc đầu, hơi bất an nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi, Dương Trụ là con trưởng của Dương muội, ngày thường dựa hơi Dương muội nên rất hống hách, hơn nữa Thẩm trách phi cũng cực kì coi trọng Dương muội, chúng ta cứ bắt Dương Trụ như vậy liệu có gặp rắc rối?"

Mộ Dung Thu còn chưa trả lời đã nghe Vân Mai liên kinh hô một tiếng, "Rắc rối? Vậy làm sao đây? Nô tì thật không có nghĩ đến chuyện này nên đã đem cứt gà nhét vào miệng Dương Trụ rồi!"

"Cứt gà ở đâu?" Thanh Bình kinh ngạc hỏi.

Vân Mai cúi đầu không dám nhìn mọi người, nhu thuận trả lời: "Lấy ở phòng bếp nhỏ, hai ngày nay phòng bếp nhỏ vừa mua mấy con gà già."

"Đừng lo, việc này bản Vương phi đã có tính toán! Vân Mai, người làm tốt lắm." Mộ Dung Thu không nhận được, khẽ cười ra tiếng, mặc dù Vân Mai là nha hoàn nhỏ tuổi nhất nhưng quý tính cũng không ít, làm như vậy coi như cũng xả giận được phần nào.

Bác tyến

"Đáng chết. Sao Dương muội lại thiếu kiên nhẫn như thế?" Đại phu nhân vừa ăn được vài thìa thì không nuốt nổi nữa, rất tức giận, làm thế nào cũng không nuốt được, liền quăng mạnh chén cơm xuống đất.

Thiên Như lập tức xoay người, vội vàng thu dọn cái chén bị vỡ, vừa định mở miệng khuyên nhủ nhưng nhớ lại thái độ tuyệt tình của phu nhân hồi sáng liền nuốt ngược lại vào trong.

Đại phu nhân cúi đầu, đứng lúc nhìn thấy sườn mặt hoàn mĩ của Thiên Như, da thịt trắng nõn, bên tai liền văng vẳng lời nói của Mộ Dung Thu sáng nay, trong lòng liền hoàn toàn mất đi tin nhiệm với Thiên Như. Sắc mặt nàng tối lại, lạnh lùng nói: "Là người khách cho Dương muội làm chuyện đó?"

Tay cầm chén của Thiên Như run lên, lập tức vội vàng lắc đầu: "Đại phu nhân, không phải nô tì! Nô tì sao dám làm như thế, nô tì đã nói với với Dương muội là Đại phu nhân đã phản phớ chuyện này cần phải được bán bạc kị hơn, có lẽ Dương muội sợ Vương phi đã định một hôn sự khác cho Hồng Lăng nên nhận không được, hôm nay liền ra tay."

"Đúng như thế sao?" Đại phu nhân vẫn còn nghi ngờ.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cả trán Thiên Như, nàng biết Đại phu nhân không còn tin tưởng nàng, nhưng trong vương phủ này, Đại phu nhân là người duy nhất nàng có thể dựa vào liền lập tức quý sụp xuống tỏ rõ lòng trung thành! "Đại phu nhân, nô tì đã hầu hạ bên cạnh người hai năm, luôn cúc cung tận tụy, sao dám làm ra chuyện hại đến người? Rõ ràng hôm nay Vương phi là định ly gián quan hệ chủ tớ chúng ta, hai năm qua chẳng lẽ người còn không hiểu lòng trung thành của nô tì sao, người cũng rõ nô tì là người tự biết thân biết phận, tuyệt đối không dám trèo cao."

Lời của Thiên Như như một cánh tinh Đại phu nhân, làm nàng hiểu rõ rất nhiều chuyện, lòng ghen tị lập tức không biến mất không thấy tăm hơi, nàng dịu dàng nói với Thiên Như: "Là ta hồ đồ, suýt nữa rơi vào bẫy của Vương phi, người đứng lên đi."

Thiên Như nghe Đại phu nhân nói vậy liền biết Đại phu nhân đã tin nàng, sau đó vội đứng lên nói: "Tạ đại phu nhân."

"Như vậy xem ra Dương muội quả vội vàng rồi, ra tay mà không bọc trước lót sau như vậy rất dễ khiến người khác hoài nghi, may mà lúc Hồng Lăng chạy ra khỏi phòng bị nhiều người nhìn thấy, Hồng Lăng mất danh dự cũng chỉ có một cơn đường duy nhất là gả cho Dương Trụ thôi." Đại phu nhân buông lỏng cảnh giác với Thiên Như liền rời vào trẫm tư.

Thiên Như cúi đầu, tim đập thành thịch như trống, may mà lấy lại được lòng tin của phu nhân "Vậy có khi nào Vương phi sẽ ra mặt bảo vệ Hồng Lăng hay không? Không đồng ý gả Hồng Lăng cho Dương Trụ?"

"Cho dù Vương phi không muốn, nhưng nàng cũng không có lý do gì chính đáng, ngày mai người báo cho Dương muội, báo bà ta đi cầu Thẩm trách phi cùng đến Mai viên cầu hôn, ta tin rằng trong lòng Vương phi cũng biết phản nạng nệ." Đại phu nhân cười khẩy nói.

Trong lúc mọi người đã âm thầm tính kế xong đều đã đi vào giấc ngủ thì đèn bên trong Trúc viên vẫn sáng trưng.

Tú Ngọc xách đèn về đến trước viện, thấy đèn trong phòng Thẩm trách phi vẫn sáng, liền lập tức tiến đến bẩm báo: "Trắc phi, chỉ sợ đêm nay Vương gia sẽ không đến đây, nô tì nghe được, bây giờ vương gia vẫn còn đang ở thư phòng! Theo lời

quán gia, hôm nay trong triều có chuyện khó giải quyết, vùng Giang Bắc liên tục thất mùa trong năm năm nay, nạn dân khắp nơi, dù triều đình đã xuất kho cứu trợ trong mấy năm nhưng chi trị được phần ngon, không giải quyết được phần gốc! Hiện nay vấn đề này đã giao cho Vương gia, sợ rằng lúc này Vương gia đang đau đầu tìm cách xử lý. Chủ tử cũng nên đi ngủ sớm đi.”

Thẩm trắc phi đang ngồi thêu áo chòng nghe vậy tay cầm kim thêu khựng lại một chút cười nói, "Thì ra là chuyện trong triều làm khó chàng, những chuyện này nữ nhân như chúng ta không giúp được gì! Người dọn đồ nhà bếp hâm chút canh gà cho Vương gia, đừng để chàng bụng đói đi ngủ, ban đêm gió rất lạnh, nói nhà hoàn hầu hạ trong phòng Vương gia đốt lò than sưởi ấm"

"Vâng, nô tì đi ngay!" Tú Ngọc lập tức nhận mệnh, trong lòng thầm thở dài, không giờ nào phút nào mà Trắc phi không nghĩ cho Vương gia. Chỉ đáng tiếc, người lại không phải là chính phi. Trước khi rời đi, Tú Ngọc có chút bất mãn nói: "Vương phi chưa từng lo lắng cho Vương gia như người, mấy tháng trước thì ngày nào cũng đòi gặp Vương gia, ngày ngày dầy dưa, nhưng gần đây lại im hơi lặng tiếng, không hề quan tâm đến Vương gia."

Tú Ngọc lẩm bẩm rồi đi, Thẩm trắc phi cúi đầu thất thần, "a" một tiếng, thấy kim thêu đã đâm vào tay, không ngừng nhỏ máu, nàng đưa tay vào miệng mút để cầm máu, ngẩng đầu nhìn ánh nến lay động thì thầm tự hỏi: Mộ Dung Thu thật đã buông tay hay là lại mềm buộc chặt?

Hôm sau

Sáng sớm, Mộ Dung Thu vừa mới rời giường thì mấy chuông quầy đã đến cầu kiến. Hồng Lăng nghe lời Mộ Dung Thu nên đã vận một bộ y phục màu tím bó sát người, những đường cong đều được phô bày trọn vẹn, đặc biệt là chiếc eo nhỏ nhắn dường như có thể dùng một bàn tay đã có thể nắm trọn, màu tím càng tôn lên nước da trắng nõn của nàng, hơn nữa nàng còn có tình trang điểm thật tỉ mỉ, nhìn Hồng Lăng của hôm nay với Hồng Lăng của hôm qua giống như hai người khác nhau! Sáng sớm nắng đã đến hầu hạ Mộ Dung Thu, ba nhà hoàn kia thấy rằng không có gì khác lạ mới yên lòng.

Quả nhiên, tin đồn về Hồng Lăng và Dương Trụ lại bốn phía nhưng ngại thân phận nàng là nha hoàn thân cận của Vương phi nên không ai dám lớn tiếng. Thấy vậy, Hồng Lăng cũng giả ngu mà Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy.

Trắc phòng

Mười vị chuông quầy đều ngồi ngay ngắn chờ Mộ Dung Thu, trong tay đều cầm sổ sách, vẻ mặt cũng có chút căng thẳng, không yên, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu đến, tất cả đều đứng lên nói: "Nô tì tham kiến Vương phi."

Mộ Dung Thu mỉm cười nói: "Không cần đa lễ, ngồi xuống hết đi."

Mười người chuông quỳ bõr rồi nhìn nhau, tại sao hôm nay Mộ Dung Thu lại nhu hòa như thế? Họ vẫn còn nhớ rõ ánh mắt sắc bén của nàng lần trước ép người ta phải hiện nguyên hình.

Sau khi Mộ Dung Thu ngồi xuống, các chuông ảo ảo mang sổ sách giao cho Hồng Lăng.

Hồng Lăng đem sổ sách đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu xem sổ sách cực nhanh, chỉ trong khoảng nửa canh giờ đã xem hết, cơ bản đã nắm được tình hình buôn bán, sổ sách cũng không sai sót, chỉ vón vẹn một tháng, lợi nhuận bằng với cả nửa năm trước, xem ra bọn họ đã biết sợ, không dám giờ thủ đoạn lại gạt nữa còn chuyển chú vào việc kinh doanh, chỉ trong một tháng, lợi nhuận tăng rất nhanh. "Bây giờ việc mua bán rất tốt. Các người làm tốt lắm." Mộ Dung Thu cười tán dương

Nhóm chuông quầy nghe vậy, tinh thần đang căng thẳng cũng thả lỏng và yên tâm

"Tiếp tục cố gắng, đôi khi cũng nên áp dụng vài biện pháp makerting. Mấy ngày nay, bán Vương phi cũng đã nghe qua không ít về tình hình các cửa hàng. Hôm qua đã viết xong một phương án khuyến mãi nhằm thúc đẩy việc buôn bán của cửa hàng, nhưng không biết có thích hợp không? Các người xem thử, nếu có gì không thỏa đáng, cứ nói để bản Vương phisửa lại." Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà rồi nói.

Do nàng không thể đích thân đến các cửa hàng để xem xét tình hình cụ thể nên cũng chỉ có cách sai Hồng Lăng dùng mọi biện pháp hỏi thăm tình hình hoạt động của các cửa hàng kia sau đó ghi nhớ lại hoạt động của các cửa hàng, sau đó báo cáo nàng để nàng vạch ra phương án này. Tuy rằng là cường nhân trong thương trường hiện đại nhưng lại chưa từng áp dụng vào thời cổ đại này. Bây giờ nếu có gì không hiểu, trước tiên phải hỏi những người thường xuyên lân lộn mua bán trước mặt này, bất quá cũng là kinh doanh, phương thức chắc cũng không khác biệt lắm.

"Phương án khuyến mãi?" Mọi người đều ngạc nhiên, từ ngữ này rất mới mẻ độc đáo, chưa ai trong số bọn họ từng nghe qua.

"Chẳng qua là cách chào mời mua bán thôi." Mộ Dung Thu cười nhạt giải thích.

Hồng Lăng đem mấy tờ giấy dầy chữ đưa cho từng người, họ lập tức cúi đầu xem, trong đó có một số từ hiện đại mà họ không hiểu nhưng phương pháp tiếp thị ghi trong giấy này cực kỳ mới lạ, bao nhiêu năm buôn bán thì họ chưa từng thấy qua có ai làm như vậy.

Những người ngồi đây đều là lão luyện trong kinh doanh, sống lâu năm trong thương trường nhưng sau khi xem xong, trong lòng ai cũng rất kinh ngạc, một Vương phi sống sung sướng trong nhà cao cửa rộng sao lại có thể suy nghĩ được đến như vậy, tuy phương pháp này có mới lạ, cũng chưa có ai dùng qua nhưng một khi đã thực hiện thì chắc chắn sẽ kiếm được không ít tiền lời.

Một người trong nhóm đứng dậy cung kính nói với Mộ Dung Thu: "Nô tì cho rằng có thể làm theo phương pháp của Vương phi, nhưng nếu muốn giảm giá hàng hóa hoặc có chính sách ưu đãi khách hàng lâu năm thì tình trạng hàng hóa của chúng ta phải thật dồi dào, do vậy phải cần một lượng tiền lớn để bổ sung kho hàng."

"Nô tì cho rằng biện pháp tốt nhất là bán hết hàng tồn kho để lấy phí tồn nhập hàng mới, nếu khách hàng nào mua hàng tồn kho sẽ được ưu đãi khi mua hàng mới. Biện pháp này vừa giúp ta đẩy hết hàng tồn kho lại có thể thu hút khách hàng mới và giữ lại khách hàng cũ."

"Mọi người nói rất đúng, ta có thể thử qua vài phương pháp nhưng phải chấp nhận mạo hiểm! Nô tì cho rằng mấy phương án này chỉ nên thực hiện mỗi năm một lần mới phát huy tác dụng tối đa."

Nghe bọn họ nói ra toàn bộ ý tưởng, Mộ Dung Thu hết sức hài lòng, trong lòng lại nảy ra những ý tưởng mới, "Muốn đạt được mục đích nhất định phải mạo hiểm. Các người cứ yên tâm làm đi. Phương này án chẳng qua chỉ là các ý cơ bản còn thực tế phải làm như thế nào thì các người tự tính toán! Còn về phần tiền bạc, các người không cần lo, bản Vương phi sẽ cấp cho các người một vạn lượng, nếu đã quyết định thì bắt tay vào chuẩn bị ngay đi. Nếu lỡ ỉ ả thì bản Vương phi sẽ gánh nhưng nếu lời, ta sẽ chia các người ba phần lãi."

Mấy người nghe vậy Mộ Dung Thu quyết định làm, hai mắt đều tỏa sáng, còn nghe thêm mình được chia ba phần lãi thì phấn khích đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài! Lợi thật lớn! Nếu nỗ lực làm tốt, không chừng có thể nhân cơ hội này kiếm một khoản thật lớn cho bổ công cả đời làm việc vất vả! Bọn họ nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự vui mừng, liên khố nên kích động cam kết với Mộ Dung Thu: "Nô tì nhất định sẽ tận dụng hết khả năng."

"Như vậy thì tốt. Nhưng nếu muốn nhân cơ hội này mà lừa gạt bản Vương phi, khi bị ta phát hiện, nhất định sẽ truy cứu tới cùng!" Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, câu cuối cùng chính là cảnh cáo. Nàng không chấp nhận được có người dám ở dưới mắt nàng mà làm bậy!

"Vâng a." Họ phân nửa trong số mười người này đều biết thủ đoạn của Mộ Dung Thu, lúc này làm gì dám có tâm tư nào khác, huống hồ Mộ Dung Thu lại cho bọn hắn lợi ích lớn như thế!

Sau khi bọn họ rời đi, Mộ Dung Thu liền hỏi Hồng Lăng, "Người có biết bán cửa hàng thì có phải toán gì không?"

"Vương phi muốn bán cửa hàng?"

"Chỉ là thuận miệng hỏi."

"Nếu Vương phi muốn bán, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn mua, đến lúc đó chắc chắn sẽ bán được với giá tốt." Hồng Lăng cười nói.

Mộ Dung Thu chỉ im lặng cười, ánh mắt dừng ở trên người Hồng Lăng, thấy dáng nàng yếu đuối liền cười nói: "Người là người thông minh, chút nữa cứ tùy cơ ứng biến, nhìn theo ánh mắt bản Vương phi mà hành sự."

"Nô tì tin tưởng Vương phi, cho dù Vương phi làm gì, nô tì đều không có nghi ngờ." Hồng Lăng lập tức nói.

Lúc này, Văn Mai cau mày đi tới, có chút tức giận nói: "Cái tên Dương Trụ này thật là không biết yên thân! Nô tì đến xem hắn có lên chạy trốn hay không, ai ngờ hắn đã lấy đầu gối cửa gần đứt dây thừng trên tay, may là nô tì lo xa, trói tay rồi còn quấn dây thừng trên đầu, trên người hắn nếu không hậu quả quá khó tưởng tượng."

Nghe vậy, Hồng Lăng đang buồn bực trong lòng cũng giảm bớt vài phần, không nhận được cười nói: "Vậy chẳng phải hắn giống y như khoan giò chà sao?"

"Đừng vậy! Nhìn rất buồn cười! Vậy là Văn Mai đã xa gần thay cho Hồng Lăng tỳ rồi!" Văn Mai chớp chớp mắt to, cực kì đáng yêu nói, sau đó lại tươi cười nói với Mộ Dung Thu: "Nô tì làm tốt như vậy, Vương phi không thưởng cho nô tì sao?"

Mộ Dung Thu nghe vậy, liền bật cười, có một tiêu nha đầu như vậy hầu hạ bên cạnh thì thật vui vẻ, mâu quang vừa chuyển, cười nói: "Thường chứ, nên thưởng, tối nay nói phòng bếp nhỏ cho người thêm hai chén cơm đi."

Sau khi Văn Mai tay ọn xong mới hiền hiền cười héo queo, bâu môi nói với Hồng Lăng: "Hồng Lăng tỳ, Vương phi định nhét hai chén cơm này vào miệng Văn Mai mà!"

"Ha ha..." Mộ Dung Thu lắc đầu, vẫn nhịn cười không được, nha đầu này thật đáng yêu.

Ba người vừa dứt tiếng cười thì Thanh Bình mang đệm chân vừa phơi nắng vào phòng liền đến đứng giữa ba người, thấp giọng nói: "Vương phi, tối hôm qua Vương gia nghỉ ngơi ở thư phòng, nghe nói Thẩm trắc phi chờ đến tận nửa đêm."

Mộ Dung Thu mỉm cười. Chẳng lẽ Vũ Văn Mặc chán ghét Thẩm trắc phi?

Khi nàng đang nghĩ ngợi, Thanh Bình lại nói tiếp: "Nghe nói trong triều gặp vấn đề khó giải quyết, Hoàng Thượng đem toàn bộ vấn đề của vùng Giang Bắc gộp nạn giao cho Vương gia xử lý! Đây chính là củ khoai lang phỏng tay, năm năm nay, quan viên địa lý vùng Giang Bắc đều đã nghĩ hết các loại biện pháp, nhưng vẫn không có cách, bây giờ việc này lại rơi vào tay Vương gia, sợ rằng đến ngày cả Vương gia cũng không nghĩ ra biện pháp nào."

"Tình hình nạn tại ở Giang Bắc ra sao?" Trong mắt Mộ Dung Thu thoáng hiện dị quang, nàng khép hờ mắt, trầm giọng hỏi.

"Nghe nói rất nghiêm trọng, đã có gần bốn vạn người chết, hơn mười vạn dân chạy nạn! Triều đình tuy có phát lương thực giúp nạn thiên tai, nhưng nhiều người như vậy, triều đình cũng không có cách nào chu toàn được." Thanh Bình thở dài nói.

Mộ Dung Thu trầm mặc không nói, tâm khẽ chuyển động, trong đầu linh quang hiện ra.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu không nói, liền hơi giận, tái mặt nói với Thanh Bình và Văn Mai: "Sau này không được nói những chuyện như thế này nữa."

"Vâng." Thanh Bình và Văn Mai vội vàng trả lời.

Lúc này, tại thư phòng, Vũ Văn Mặc đang cau chặt đôi mày, đang chăm chú nghiên cứu một bản đồ hoàn chỉnh và vài tờ giấy nhỏ về tình hình nạn tai vùng Giang Bắc.

Năm năm nay sản lượng nông nghiệp liên tục giảm, đến năm nay thì đến hạt thóc cũng không thu được, không những thế còn gặp phải nạn châu chấu. Tuy triều đình hàng năm đều có cứu trợ thiên tai chi đáng tiếc như muối bỏ vào biển. Cuộc sống dân chúng lâm vào lầm than, số người chết ngày càng tăng, vẫn để vậy thật vô cùng khó giải quyết.

Nhìn chằm chằm bản đồ, Vũ Văn Mặc xoa nhẹ huyệt Thái Dương, tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Trúc viên

Mới sáng sớm, Đại phu nhân đã đến thỉnh an Thẩm trắc phi, hai người cùng ngồi tán gẫu rất vui vẻ. Không lâu sau, Dương mục đến Trúc viên cầu kiến.

Ban đầu Thẩm trắc phi tưởng Dương mục tìm nàng là vì phòng bếp đã xảy ra chuyện, nên lập tức cho vào gặp mặt.

Dương mục quý giữa phòng, bắt an chà xát hai tay, quý nửa ngày mới mở miệng cầu xin: "Con lớn của nô tỳ cùng Hồng Lăng cô nương tình đầu ý hợp, hai người đã sớm tư định chung thân, hạ nhân trong phủ ai cũng biết, nhưng Hồng Lăng cô nương là người bên cạnh Vương phi, nô tỳ không dám đến cầu Vương phi đáp ứng việc hôn nhân! Cho nên bắt đắc dĩ mới đến tìm Thẩm trắc phi giúp đỡ, xin Thẩm trắc phi ban ân, giúp nô tỳ lần này."

Dương mục vừa nói xong, mọi người trong phòng đều kinh ngạc, dĩ nhiên là ngoại trừ hai người đã biết trước việc này là Đại phu nhân và Thiển Như.

Thẩm trắc phi nhủ mày, ánh mắt sắc bén nhìn Dương mục, nàng đã từng nghe nói về Dương Trụ nên dĩ nhiên cũng biết trong phủ không có ai nào nguyện ý gả cho hắn. Mà nhà hoàn Hồng Lăng bên cạnh Mộ Dung Thu là người thông minh lắm sao có thể coi trọng Dương Trụ? Lại nghĩ tới lời đồn trong phủ sáng nay, ánh mắt nhìn Dương mục càng phức tạp.

Đại phu nhân không dám nhiều lời, lúc này chỉ sợ nói ra một câu, sẽ khiến cho Thẩm trắc phi nghi ngờ.

"Những năm gần đây, nô tỳ luôn tận tâm tận lực vì vương phủ, không dám có chút lơ là nhác cầu thả cũng chưa giờ dám yêu cầu điều gì... bây giờ con trai nô tỳ cùng Hồng Lăng cô nương tình đầu ý hợp, tuy cấp bậc lễ nghĩa không tương xứng nhưng cái gì cũng có ngoại lệ! Thẩm trắc phi vốn là người nhân từ, hy vọng người có thể giúp nô tỳ lần này, chỉ cần Thẩm trắc phi và nô tỳ cùng đến gặp Vương phi, nô tỳ tin chắc là Vương phi sẽ đáp ứng việc hôn sự này, cũng coi như là thành toán cho con của nô tỳ cùng Hồng Lăng cô nương." Dương mục thấy Thẩm trắc phi không nói, liền Đại phu nhân một cái, liền đập đầu la lịa.

"Hồng Lăng là tâm phúc của Vương phi, hôm qua nô tỳ muốn lấy Thiển Như đổi mà Vương phi còn không cam lòng chứ đừng nói mang nàng gả đi." Đại phu nhân dùng khăn gắm màu trắng che miệng, cười nói.

Nghe vậy, khỏe môi Thẩm trắc phi khẽ nhếch, sâu trong mắt đã thấu hiểu mọi chuyện, nhìn lướt qua Dương mục và Đại phu nhân một lần nữa.

Trong lòng Dương mục rất lo lắng, nếu hôn sự này thành công, bà ta sẽ nhanh chóng có cháu để ẵm bồng, hơn nữa nhìn Hồng Lăng là biết đây là người thông minh, rất thích hợp làm con dâu của bà! Có Hồng Lăng làm thế, không chừng Trụ nhi cũng sẽ không còn làm đường lạc lối.

Đại phu nhân làm như chuyện này không liên quan đến nàng, tỏ vẻ thần nhiên nhưng bàn tay hơi run của nàng ta lại tiết lộ tâm tư của nàng.

Lúc này, hạ nhân của Mai viện đã đem chuyện Dương mục đi gặp Thẩm trắc phi báo cho Mộ Dung Thu.

Sau nửa canh giờ.

Mai viện

"Vương phi, có Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đến." Một tiểu nha hoàn báo lại.

Lúc này, Mộ Dung Thu đang nghiên cứu bản đồ của vùng Giang Bắc do Hồng Lăng lấy ra từ trong tầng thư lâu của phủ cùng với vài quyển tạp thư nghiên cứu của dân gian, nàng đang xem đến nhập thần thì nghe bên ngoài có tiếng bẩm báo.

"Thanh Bình, mang cất nấy thứ này cho kỹ." Mộ Dung Thu ngẩng đầu lên, phán phó cho Thanh Bình.

"Vâng."

Nàng quay đầu nhìn Hồng Lăng đang lo lắng nói: "Đi thôi." Đại phu nhân giúp Dương mục quàng nhiên là có ý khác, biết rõ nếu một mình Dương mục đến đây nàng sẽ dễ dàng giải quyết nên mới cùng Thẩm trắc phi đến.

Tuy có hơi bất ngờ, dù sao Thẩm trắc phi không phải là người sẽ vì Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân mà làm việc không có lợi cho mình, lần này nàng ta lại tham dự vào, chỉ sợ là đã nghĩ xong kế sách ứng đối. Mộ Dung Thu âm thầm nhủ mày.

Hồng Lăng nghe thấy Thẩm trắc phi cũng tới, càng lo lắng hơn, xem ra Dương mục nhất quyết ép nàng thành thân với Dương Trụ!

Sương phòng

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đã chờ sẵn.

"Sao hôm nay Thẩm trắc phi và Đại phu nhân lại cùng tới gặp bản Vương phi?" Mộ Dung Thu vừa vào trong phòng, thấy hai người thì liền tươi cười như hoa như ngọc hỏi.

"Hôm qua Vương phi hồi phủ, một đường ngựa xe sẽ rất mệt nhọc, nên muội không dám quấy rầy, hôm nay muội cũng có vài việc nên đến tìm Vương phi thương lượng rồi tranh thủ uống ké trà của Vương phi." Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, sau đó Thẩm trắc phi cười nói.

Đại phu nhân cũng tươi cười nói: "Nô tỳ tình cờ gặp Thẩm trắc phi nên cũng muốn thêm một chén uống trà ké của Vương phi đó."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: "Thì ra là muốn đến đây uống trà, nơi của ta có rất nhiều trà, bảo đảm cho các người uống đến no thì thôi."

"Ha ha..."

Ba người vừa gặp mặt, sau vài lời nói đi dóm, không khí liền rất vui vẻ. Tuy ngoại miệng cười nhưng ánh mắt Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đều lạnh lẽo đánh giá Hồng Lăng đi theo sau Mộ Dung Thu.

Mắt hai người đều sáng rỡ, không ngờ nhà đầu này lại là một nữ nhân, cũng khó trách Dương mục lại nóng lòng như vậy. Nhưng tại sao nét mặt của Hồng Lăng lại không thấy chút buồn bã hay bất an nào?

Hồng Lăng cúi đầu, bình tĩnh đi sau Mộ Dung Thu, rồi đứng sau lưng nàng, trên mặt không cười cũng không có biểu hiện dư thừa.

Thu Cúc cùng Văn Mai liền dâng trà.

"Không biết Thẩm trắc phi tìm đến bản Vương phi là vì chuyện gì?" Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền cầm ly trà, thỏi nhẹ vài hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Đại phu nhân lập tức nhìn Thẩm trắc phi.

"Bây giờ Vương gia bận rộn công vụ, bên cạnh lại có ít người hầu hạ, tính ra thì chỉ có Vương phi, muội và ba vị phu nhân, trong đó có nhị phu nhân do phạm sai NÊN vẫn còn bị cấm túc! Tỳ muội chúng ta ít người như vậy chỉ sợ không thể hầu hạ vương gia chu đáo, bốn phu nhân bấy giờ chỉ còn ba, nên muội định thương lượng với vương phi có nên tìm một người nữa không?" Thẩm trắc phi nhìn về phía Mộ Dung Thu, sâu trong mắt lóe lên dị quang nhưng mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, từng câu nói đều là suy nghĩ cho Vương gia.

Nghe vậy Mộ Dung Thu liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Thẩm trắc phi một cái, thấy thần sắc nàng ta vẫn như thường, quả nhiên là một hiền thê khiến người người bội phục! Nhưng trong lời này, còn có mục đích gì khác thì chính nàng ta là người hiểu rõ nhất, Mộ Dung Thu mỉm cười, chăm chú nhìn là trà đang chậm chậm xoay tròn trong chén. Thẩm trắc phi thấy vậy, âm thầm khinh thường, xem ra Mộ Dung Thu quả thật đang sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt!

Đại phu nhân vô cùng kinh ngạc, nàng và Thẩm trắc phi vốn đến đây vì chuyện Hồng Lăng và Dương Trụ nhưng sao bây giờ lại có thêm chuyện nạp thiếp cho Vương gia?

"Vương phi sao lại chần chừ?" Đợi nửa ngày mà vẫn không thấy Mộ Dung Thu trả lời, Thẩm trắc phi liền lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu, vẫn tươi cười như trước "Bản Vương phi nghĩ ngại không đủ nên hơi mệt mỏi, ngồi một lát lại ngủ quên mất, chuyện nạp thiếp cho Vương gia... cứ theo ý Thẩm trắc phi đi! Dù sao bản Vương phi cũng vừa mới quân sự, ta nghĩ dạng nữ tử Vương gia ưa thích chắc là Thẩm trắc phi hiểu biết nhất."

Đồng tử Thẩm trắc phi co rụt, ý của Mộ Dung Thu là gì?

"Nếu tỷ tỷ không có ý kiến, muội liền chuẩn bị." Thẩm trắc phi cười nói.

Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng cảm thấy hơi đau, Vương gia vốn rất ít khi đến chỗ nàng, nay nếu có thêm người mới, Vương gia sẽ càng hiếm đến phòng nàng hơn nữa. Dĩ nhiên Thẩm trắc phi không cần phải lo rồi, một tháng thì đã có hơn nửa

tháng Vương gia qua đêm tại phòng nàng ta rồi.

"Ừ, muội cứ chuẩn bị đi." Mộ Dung Thu gật đầu, lại cúi đầu nhìn tách trà.

"Mấy ngày nay, muội luôn đề tâm đề tìm một nữ tử vừa có sắc mà tính tình lại tốt, nhưng nữ tử tốt thật khó tìm, nhưng may mà trời không phụ người có lòng, cuối cùng muội cũng đã tìm được nữ tử như vậy! Nhưng mà không biết tỷ có cam lòng không?" Thẩm trắc phi nói dứt câu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn từng biểu tình trên mặt của Mộ Dung Thu, sau đó ánh mắt lại dời đến Hồng Lăng đang cung kính hầu hạ cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mở bừng mắt, "Hà?"

Thái độ thờ ơ của nàng làm Thẩm trắc phi nhũn mày, trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Giai nhân này ở ngay bên cạnh Vương phi chứ chẳng đâu xa! Mấy ngày nay, muội thấy đứa nha hoàn bên cạnh tỷ tử vừa chu đáo lại vừa trung thành, đúng là người thích hợp nhất, hơn nữa nhan sắc lại xinh đẹp hơn người mà quan trọng nhất tính tình lại nhu hòa, cần trọng."

"Là ai vậy?" Mộ Dung Thu ngắt lời khen của Thẩm trắc phi, nhẹ nhàng hỏi bằng quơ.

Đại phu nhân hơi nghiêng người về phía trước, có chút tò mò nên chờ nghe. Thật ra tò mò là phụ, tâm trạng vui vẻ khi người gặp nạn mới là chính, nếu người bên cạnh Mộ Dung Thu thật sự là người như vậy thì đây đúng là một chuyện cười lớn! Bên cạnh lại có một đứa nha hoàn lắng lo, lên lút thông đồng với nam nhân, đến lúc tin này truyền ra không biết sẽ bị người ta chế cười đến mức nào đây!

Thẩm trắc phi đưa khăn lên miệng, khẽ cười, sau đó chỉ vào Hồng Lăng đang đứng sau Mộ Dung Thu, "Chính là nha đầu phía sau tỷ tử!"

"Cái gì?" Đại phu nhân kinh hô. Làm sao có thể?

Hồng Lăng mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu vẫn đang cúi đầu, trên mặt vẫn tươi cười như hoa, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi nói: "Hà? Thì ra là nha đầu này, đúng là người làm cho người ta ưa thích mà. Bất quá..."

"Chẳng lẽ tỷ tử tuyên tể? Hay còn có nguyên nhân nào khác?" Thẩm trắc phi lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu im lặng cười nhạt, tay nàng chợt run lên, ly trà rơi xuống đất: "Ya.. a..a..! Trà nóng quá."

Hồng Lăng vội vàng thu dọn.

Thẩm trắc phi không khỏi nhũn mày.

"Thẩm trắc phi mới vừa nói cái gì? Vừa rồi bản Vương phi nghe không rõ lắm." Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm bàn tay mình một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Thẩm trắc phi, cười hỏi.

"Muội muốn hỏi tỷ tử, có duyên tể nha đầu Hồng Lăng này không?" Thẩm trắc phi không chút tức giận, nhếch môi cười nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ nhũn mày, nhìn như rất khó xử nói, "Hồng Lăng là nha đầu hồi môn của bản Vương phi, đã hầu hạ ta từ hồi ở nương, vô cùng hiếu ý ta, cũng rất được ta yêu thích! Nếu không có Hồng Lăng ở bên cạnh hầu hạ, ta cũng không thoải mái, huống chi nha đầu này cũng không phải như bề ngoài của nàng đâu, chỉ sợ sau này sẽ vô ý làm phiền lòng Vương gia."

"Ha ha, xem ra tỷ tử rất là duyên tể! Điều này cũng không thể trách tỷ, nếu bên cạnh muội cũng có một người thông minh như vậy thì muội cũng không muốn buông ra! Nhưng tỷ tử đừng quá lo lắng, theo muội, Hồng Lăng tuyệt đối sẽ hầu hạ Vương gia thật chu đáo, đến lúc đó không phải tỷ muội ta chính là người vui mừng nhất sao?" Thẩm trắc phi cười nói nhưng bên trong lại âm thầm cười lạnh, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng!

Mộ Dung Thu đang muốn đáp lại, thì Văn Mai đã ở trước cửa cung kính nói: "Hồi Vương phi, Quân sự phòng bếp - Dương mục cầu kiến."

"Dương mục? Có nói tìm bản Vương phi vì chuyện gì không? Nếu không quan trọng thì cứ chờ ở ngoài." Mộ Dung Thu trả lời.

"Dương mục nói có chuyện rất quan trọng muốn gặp Vương phi."

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Thẩm trắc phi và Đại phu nhân.

Đại phu nhân lập tức nói: "Nếu Dương mục có chuyện quan trọng muốn gặp Vương phi thì sao người không gặp bà ta một lần? Nếu thật sự là có chuyện quan trọng, thì giải quyết cho nhanh."

"Được, cho Dương mục vào đi." Mộ Dung Thu gật đầu, phản phò Văn Mai.

Lát sau, một phụ nhân hơi béo cúi đầu bước vào, vào tới giữa phòng thì dừng bước. "Nô tì gặp qua Vương phi, Vương phi vạn phúc kim an."

"Đến tìm bản Vương phi vì chuyện gì?" Mộ Dung Thu đi thẳng vào vấn đề, quanh co với Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cả nửa ngày thế nên sự nhẫn nại của nàng đã sớm biến mất rồi, nên khi nói chuyện với Dương mục, giọng nói có chút lười nhác. Huống hồ mọi người đã đến đông đủ, có tiết mục gì hay thì cứ trình diễn đi.

Dương mục quỳ bịch xuống đất, "Hồi Vương phi, hôm nay nô tì đến đây để cầu Vương phi một chuyện."

"Chuyện gì?" Mộ Dung Thu hỏi.

Đại phu nhân như nín thở nhìn Dương mục, hi vọng Dương mục giữ bình tĩnh, lúc này ngàn vạn lần đừng để xuất hiện lỗi hổng nào.

Thẩm trắc phi hiển nhiên so với Đại phu nhân bình thản hơn rất nhiều, trên mặt không lộ bất cứ điểm nào bất thường ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Rầm, rầm, rầm ba tiếng, Dương mục dập đầu liên tiếp: "Xin Vương phi thành toàn cho con trai lớn của nô tì là Dương Trụ và Hồng Lăng, hai người bọn họ tính đầu ý hợp, sớm tư định chung thân, xin Vương phi thành toàn!"

"A" Đại phu nhân cũng phối hợp kinh hô một tiếng.

Lúc này dù Hồng Lăng có cứng cỏi thế nào cũng không có cách nào chống chế sự sợ hãi đang lan tràn, tình hình hôm qua lại hiện ra rõ trong tâm trí nàng, một câu tư định chung thân của Dương mục đã dễ dàng phá hủy hoàn toàn sự trong sạch của nàng rồi!

Dương mục cũng toát mồ hôi lạnh, lời này nói ra mang theo chút chột dạ nhưng bà ta nghĩ Hồng Lăng chắc chắn không dám kể lại sự việc hôm qua cho Vương phi nghe, dù sao chủ tử nào mà chẳng coi trọng mặt mũi, ai mà chịu được nha hoàn bên người lại làm ra hành vi mất thể diện như vậy!

"Hằng ngày, Hồng Lăng đều hầu hạ bên cạnh bản Vương phi, khi nào lại có tư tình với Dương Trụ? Chuyện này là lần đầu tiên bản Vương phi nghe đến nha." Mộ Dung Thu không hề tức giận mà còn có ý cười đầy mặt.

"Thật ra thì có rất nhiều hạ nhân trong phủ biết rõ quan hệ của Hồng Lăng và con trai nô tì." Dương mục dùng giọng như muỗi kêu giải thích.

Mộ Dung Thu gật gù, khỏe mới khỏe lên nhìn Thẩm trắc phi, "Xem ra nha đầu bên cạnh ta không có phúc khí làm người bên cạnh Vương gia rồi! Muội vẫn đi tìm người khác là hơn."

"Đây chỉ là đề nghị của muội còn quyền quyết định là ở tỷ tử." Thẩm trắc phi gật đầu trả lời, mục đích của nàng chính là muốn thử Mộ Dung Thu, nếu Mộ Dung Thu đồng ý thì nàng cũng sẽ có cách loại trừ Hồng Lăng.

Mộ Dung Thu thu hết biểu tình của Thẩm trắc phi vào mắt, sau đó thu hồi ánh mắt, như có như không đảo qua Đại phu nhân, rồi nhìn Dương mục nói, "Xem ra chuyện Dương mục nói là sự thật, nói gì đây cũng là một chuyện tốt, bản Vương phi cũng nên đáp ứng, hơn nữa còn phải chuẩn bị đồ cưới thật nhiều cho Hồng Lăng..."

Dương mục rất nhanh liền ngẩng đầu, không ngờ Mộ Dung Thu sẽ đồng ý, nhất thời kinh hi vô cùng nhưng câu sau của Mộ Dung Thu lại khiến bà ta càng thêm lo lắng, đến thờ mệnh cũng không dám.

"Bất quá... Việc này có chút không giống như Dương mục nói!" Nụ cười trên môi Mộ Dung Thu đột nhiên biến mất, thay vào đó là ánh mắt vô cùng sắc bén, hướng ra ngoài cửa hô to: "Đẫn người vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54

Trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, Mộ Dung Thu sắp làm gì?

Dương mục vẻ mặt khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu hỏi: "Vương phi, chuyện gì thế này?" Không phải là đang bàn về hôn sự sao? Tại sao lại muốn dẫn người đến? Chẳng lẽ là có người muốn phá đám?

"Dương mục không cần lo lắng, người này người cũng biết đấy." Mộ Dung Thu khẽ cười nói.

Thẩm trắc phi bỗng nhiên có một đứ cạm không tốt, Mộ Dung Thu cười càng âm áp nhưng lại đang đầu đi lạnh lẽo như băng, chỉ sợ việc này không ổn rồi.

Đại phu nhân cúi đầu, trong mắt không giấu được sự nghi hoặc, chuyện gì đã xảy ra? Thái độ của Mộ Dung Thu hôm nay không bình thường, còn nha đầu Hồng Lăng kia từ nãy đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện thống khổ nào, ngay cả lúc Thẩm trắc phi nói muốn đưa nàng ta lên làm phu nhân cũng chỉ làm nàng thoáng kinh ngạc mà thôi, đối với sự xuất hiện của Dương mộ cũng không có một chút gì ngoài ý muốn, chẳng qua lúc nghe Dương mộ nói nàng và Dương trụ tự định chung thân thì sắc mặt có hơi tái nhợt nhưng lại thôi.

"Vương phi đây là...? Nếu như là chuyện tốt, sao người lại không tác hợp? Thật ra, nô tì rất hâm mộ bọn họ, có thể được Vương phi chúc phúc." Đại phu nhân lại chuyển đề tài về chuyện chính, dùng mắt ra hiệu cho Dương mộ rồi nói với Mộ Dung Thu.

Dương mộ lại tiếp tục đập đầu, đập đến nổi trên trán bà ta đã có vài vết máu, con mắt híp lại, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, "Nô tì tạ ơn Vương phi! Nô tì chưa bao giờ dám nghĩ có thể nhận được chúc phúc hay ân điển của Vương phi, không ngờ Vương phi lại có thể suy nghĩ cho nô tì như vậy! Nô tì và hải tị tạ ơn Vương phi! Hồng Lăng cũng nói rằng tạ ơn Vương phi."

Nghe vậy, Hồng Lăng bước ra, giọng cứng rắn nói: "Nô tì không có quan hệ với Dương mộ, vì sao lại thay nô tì tạ ơn Vương phi?"

"Ha ha, mọi người đừng có sốt ruột, mọi việc cứ từ từ mà tính, không phải sẽ tốt hơn sao? Huống hồ, tiết mục chính vẫn còn chưa trình diễn, Hồng Lăng, người tiết kiệm chút sức lực đi! Dù sao thì Dương mộ cũng là quân sự phòng bếp, tuy không phải là chủ tử của người nhưng người cũng nên thận trọng từ lời nói một chút. Dù sao ai cũng không được nói bậy mà?" Mộ Dung Thu khẽ cười, tuy lời nói thì chỉ trích Hồng Lăng nhưng ý từ lại chăm chọc Dương mộ.

Thẩm trắc phi im lặng cúi đầu, Mộ Dung Thu cũng nhàn nhạt nhìn thoáng qua nàng một cái. Đại phu nhân cắn chặt răng, tuy Mộ Dung Thu không nói rõ là có việc gì, nhưng nàng lại cảm thấy có rất nhiều điểm bất thường.

Thấy Mộ Dung Thu im lặng, Dương mộ không cam lòng nói tiếp: "Nhất định là Hồng Lăng có nương then thừng, người tốt như Hồng Lăng thì có dốt đến đi tìm cũng không thấy, vẫn là con trai nô tì có phúc khí." Nói một hồi thì bà ta vẫn mang Hồng Lăng thành con dâu của bà như cũ, cũng không quản hôm qua đã tính kế Hồng Lăng như thế nào! Thật ra thì trong lòng Dương mộ đang vô cùng đắc ý, từ lúc biết ý của Đại phu nhân, bà ta cũng định đợi vài ngày nhưng nha đầu Thiển Như lại đến báo tin Vương phi đang tìm người thật tốt để gả Hồng Lăng đi, bà ta nghe vậy nên nóng nảy vội vàng thiết kế ra màn kia, may mà bà ta thông minh nếu không... Thật là may mắn, may mắn mà.

Dương mộ vừa dứt lời, hai bàn tay vốn nắm chặt của Hồng Lăng liền nổi gân xanh, khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Mộ Dung Thu đang tươi cười đột nhiên thu lại, nhìn Dương mộ, lạnh lùng hỏi: "Dương mộ, người làm ở vương phủ chắc cũng đã hơn hai mươi năm? Năm nay chắc đã bốn mươi tuổi rồi? Có còn làm nổi công việc của phòng bếp không?"

"Hồi Vương phi, đúng vậy ạ, năm nay nô tì đã bốn mươi lăm tuổi, tuy công việc phòng bếp cũng có chút nặng nhọc nhưng nô tì sẽ cố hết mình làm cho thật tốt." Dương mộ lập tức trả lời.

"Tuổi cũng không còn trẻ nữa, đến lúc người nên ngồi hưởng phúc rồi." Khóe môi Mộ Dung Thu khẽ cau, thản nhiên nói.

Dương mộ sùng sốt, ý của Vương phi là gì?

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cùng cau chặt mày.

Vào lúc này, vài bà từ đằng lùi Dương Trụ đang gầy đưa kịch liệt vào phòng, bởi vì gầy dựa nên quần áo trên người hẳn xốc xếch không chịu nổi, tóc tai bù xù nhìn không ra dạng gì! Mà mấy bà từ này sức lực rất lớn, ốm yếu như Dương Trụ có làm gì thì cũng không thoát được.

Một bà từ đằng sức đá mạnh vào đầu gối của Dương Trụ để cho hắn quỵ xuống, vì miệng hắn bị nên chỉ có thể kêu ư ừ trong miệng, khó khăn đành đứng dậy thì thấy Mộ Dung Thu ngồi ở ghế chủ vị còn Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đang ngồi một bên nên lập tức không dám lộn xộn, nghiêng đầu lại nhìn thấy Dương mộ nhưng do miệng bị nhét gẻ nên không thể nói chuyện càng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Dương mộ nhìn thấy bộ dạng thảm hại của con mình liền kinh hãi! Tại sao chỉ trong vòng một đêm đã biến thành thế này? Lại nhìn đến người áp giải con bà đều là bà tử trong Mai viên liền biết đây là ý của Vương phi, mặt liền tái nhợt, vội vàng nhìn Mộ Dung Thu, thất kinh hỏi: "Vương phi, con nô tì đã phạm vào tội gì? Sao lại trở nó như vậy?" Dương mộ không phải là kẻ nguốc, vừa nhìn thấy bộ dáng của Dương Trụ liền biết hẳn đã bị bắt được một tội gian rồi, nếu không cũng không một mồi đến mức như vậy, mà trên người còn có mùi kỳ quái.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Mộ Dung Thu.

"Dương mộ quả thực là lớn tuổi rồi, mà hạ nhân trong vương phủ hình như càng ngày càng không có quy củ." Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, tầm mắt rơi vào người Thẩm trắc phi.

Nhìn một màn vừa rồi, Thẩm trắc phi vẫn luôn im lặng vì không đoán được ý của Mộ Dung Thu là gì nhưng vừa nghe được những lời này, hàng mi bất giác cau chặt, đến khi chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thu thì nàng biết đã đến lúc phải lên tiếng: "Dương mộ, sao người dám nói vậy với vương phi? Còn không bồi tội với Vương phi!"

Bây giờ Dương mộ mới nhận ra những lời mình nói vừa rồi có hơi thất lễ, nên cho dù nghĩ ngờ trong lòng chưa được giải thích, cho dù có bao nhiêu oán hận cũng phải mở miệng bồi tội với Mộ Dung Thu. "Nô tì lỡ lời, nô tì đã biết sai, xin Vương phi đừng trách."

May mà từ đầu bà đã chọn trung thành với Thẩm trắc phi, vào lúc quan trọng có thể che chở cho bà, ai nghe qua cũng đã biết là Thẩm trắc phi không có ý định trách cứ bà.

Mộ Dung Thu cũng không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn những ngón tay được chăm sóc tỉ mỉ của mình, mà nàng không lên tiếng thì ai dám mở miệng! Một canh giờ trôi qua, trong lòng ai thấp thòm thì càng khẩn trương nhưng chỉ có Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh như không.

Lúc này, nếu có một cây kim rơi xuống thì âm thanh dù có nhỏ đến đâu cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Dương Trụ bước lên trả lời." Mộ Dung Thu chậm chậm ngừng đầu, đôi mắt có vẻ lơ đãng nhưng lại giống như hằm hằm làm người ta lạnh thấu xương, khiến cho Dương Trụ liền cảm thấy sợ hãi.

Hắn đang muốn trả lời nhưng miệng lại bị mấy đôi tay bịt chặt, Văn Mai đảo mắt, liền tiến lên kéo mấy đôi vớ ra, thì mùi cứt gà hôi thối sộc vào mũi mọi người.

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân không thể giấu được vẻ chán ghét khi nhìn Dương Trụ, nam nhân gì mà ăn ở dơ bẩn lại gầy yếu, suốt ngày ăn không ngồi rồi, khó trách không có nữ tử nào nguyện ý gả cho hắn! Nên mới phải bày kế hãm hại Hồng Lăng mới có thể cười được thế từ.

Mộ Dung Thu nhàu mày, không biết nha đầu Văn Mai đến cùng đã nhét bao nhiêu cứt gà vào trong tất? Cuối cùng Dương trụ cũng có thể nói chuyện nhưng miệng bị bịt kín đã lâu nên có hơi tê, một lúc sau mới có thể nói chuyện bình thường. Hắn nghiêng đầu nhìn thấy vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của Mộ Dung Thu thì không kìm được liền ngây dại, đến khi Dương mộ nhắc nhở thì mới hoàn hồn, liền vội vàng cúi đầu nói: "Tiểu nhân không biết vì sao Vương phi lại trói tiểu nhân?"

"Không biết?" Mộ Dung Thu nhếch môi cười lạnh.

Dương Trụ cảm thấy mình vô tội, có bản là hắn không có làm gì sai. Bất quá... Hắn chợt dạ nhìn về phía Hồng Lăng, lại thấy Hồng Lăng trang điểm lộng lẫy, hai mắt nhất thời hiện lên vẻ dâm dăng, trước kia hắn cũng không biết Hồng Lăng xinh đẹp như vậy nhưng lại biết đáng người nàng ta rất hút hồn! Vừa nghĩ đến việc sẽ cưới được nàng, hằng đêm chung chăn chung gối thì mắt càng hiện rõ vẻ dâm dục.

Hồng Lăng gần đến độ mặt, thật muốn bước tới đâm mù ánh mắt hắn!

"Con nô tì đã làm sai việc gì, xin Vương phi minh giám, từ trước đến giờ nó là đứa nhai gan, không dám gây chuyện lung tung! Nếu có vô ý xúc phạm Vương phi, xin người hãy nhân từ bỏ qua cho nó." Dương mộ nhìn con mình lại nhìn đến sắc mặt giận dữ cùng chán ghét của Hồng Lăng, trong lòng cũng rất hận lực, tuy Dương Trụ có nhiều điểm không tốt nhưng cũng là nam tử, mà sớm muộn gì Hồng Lăng cũng sẽ trở thành con dâu của bà, đã không biết bao che cho người nhà còn ra vẻ ghét bỏ, cứ chờ sau khi gả cho Dương trụ xong, bà ta phải từ từ dạy bảo lại mới được!

Đại phu nhân cũng không dám nói gì, trong tình huống không rõ ràng mà mở miệng nói thì đúng là bị nguốc rồi.

Thẩm trắc phi luôn âm thầm quan sát Mộ Dung Thu, nàng thừa nhận, từ đầu đến giờ, nàng không thể nào đoán được suy nghĩ của Mộ Dung Thu, thật ra thì Mộ Dung Thu đang định làm gì?

"Sai? Dương mộ, chỉ sợ lỗi của Dương Trụ đã phạm thì ngay cả bản Vương phi muốn tha cũng tha không được!" Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, ngừng đầu nhìn Dương trụ, lạnh lùng cực điểm nói, "Dương Trụ, người đã biết lỗi của mình?"

Dương Trụ kinh hãi, đã xảy ra chuyện gì? Hắn nhìn Hồng Lăng, chẳng lẽ nàng ta đã mang chuyện hôm qua nói cho Vương phi? "Tiểu nhân biết sai, đáng lẽ tiểu nhân phải đến cầu hôn ngay hôm qua mới phải." Dứt lời, còn cười với Hồng Lăng, lộ ra cái răng vàng khè.

Dương mộ vừa muốn mở miệng nói nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Thẩm trắc phi thì liền ngậm miệng, tuy vậy bà ta vẫn không yên tâm nên nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cầm ly trà mới pha, nước trà vẫn còn rất nóng, nghe Dương Trụ nói xong liền khinh thường cười lạnh một tiếng, rồi dứt khoát ném thẳng ly trà vào người Dương Trụ.

"Giới cho một tên tiểu nhân có gan làm loạn! Người tưởng bản Vương phi không biết người làm ra chuyện bẩn thỉu gì sao? Ngay cả người bên cạnh ta mà người cũng dám khi dễ!" Mộ Dung Thu nổi giận quát to.

Dương Trụ bị nóng nhất thời kêu to, "A..."

"Chuyện này là sao...?" Thẩm trắc phi nhàu mi, xem chừng chuyện tiếp theo sẽ không đơn giản như nàng nghĩ. Rốt cuộc Dương Trụ đã bị Vương phi nắm được nhược điểm gì?

"Vương phi, này..." Dương mộ khiếp sợ, sao Vương phi lại tức giận như vậy!

"Hồng Lăng là Đại nha hoàn hồi môn của bản Vương phi, gương mặt xinh đẹp mà dáng điệu cũng tốt, Dương Trụ người chỉ là đứa làm công trong chuồng ngựa m2 lại dám có gan mơ tưởng đến Hồng Lăng! Rình rập giường bấy lâu nhục nàng? Dương Trụ, người quả thật là ăn gan hùm một gấu rồi!" Mộ Dung Thu lạnh lùng nói, lời này như cái mũi trùn lên người Dương Trụ.

"Cái gì? Vương phi, người hiểu lầm rồi, Hồng Lăng cô nương và tiểu nhân là tình đầu ý hợp, tuyệt đối không phải do tiểu nhân trêu chọc Hồng Lăng cô nương." Dương Trụ cũng không phải là người ngu nguốc, 'vũ nhục Hồng Lăng' và 'cùng Hồng Lăng tình đầu ý hợp' có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, trời ơi, hẳn chỉ có thể thừa nhận Hồng Lăng cùng hắn tự định chung thân thôi!

Lúc này Đại phu nhân mở miệng nói, "Vương phi, có phải là có hiểu lầm trong chuyện này? Hay lời nói của Hồng Lăng và Dương Trụ có điều bất nhất?"

Thẩm trắc phi chờ câu trả lời của Mộ Dung Thu.

"Phải không? Nhưng bản Vương phi lại không nghĩ như vậy, Hồng Lăng, người kể lại chuyện xảy ra hôm qua đi!" Mộ Dung Thu xoay người nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu, tiến lên chỉ tay vào Dương mộ cẩn rằng nói: "Hôm qua nô ti đến phòng bếp thì gặp Dương mộ, bà ta kêu nô ti đến xem vài mẫu thảo, xem được một lúc thì tên khốn kia đột nhiên xuất hiện phía sau định giờ trò sàm sỡ với nô ti! Thân là một cô nương trong sạch, dối nào nô ti để hắn muốn làm gì thì làm liền định bỏ chạy nhưng hắn ăn nói lỗ mãng lại còn uy hiếp nô ti, nô ti có dọ sẽ nói với Vương phi nhưng không ngờ hắn lại dám nhục mạ Vương phi, nô ti tức giận nên có xô xát với hắn, sau đó lại đụng cơ hội đẩy cửa chạy trốn." Nói xong, khỏe mắt Hồng Lăng bắt đầu đổ hoe, rất ủy khuất rơi lệ, sau đó nghẹn ngào nói tiếp: "Lúc nô ti mở cửa phòng ra, liền thấy Dương mộ đứng ở trước cửa, trong viện còn vài người khác, nô ti vì quá tức nhục nên đã chạy đi. Dù sao thì đây cũng không phải là chuyện gì tốt nên khi về Mai viên nô ti đã không kiềm được tức giận, đem tất cả nói Vương phi, mong người làm chủ cho nô ti, đừng để danh dự của nô ti hủy trong tay bọn người này!" Mấy lời cuối cùng là nàng nghiêng rằng nghiêng lại mà nói ra, không hề che giấu đi hận ý.

Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cùng nhìn Dương Trụ, thấy trên mặt hắn toàn là vết thương thì liên tin lời của Hồng Lăng, dù sao tận mắt thấy mới là sự thật, Dương Trụ này cũng không phải thứ tốt lành gì!

"Người nói bậy! Ta không hề nhục mạ Vương phi! Người là đứa không biết xấu hổ, được ta xem trọng coi như là người có phúc vậy mà người dám vu khống cho ta!" Lừa giận của Dương Trụ xông lên nào, liền mất hết lý trí chửi ầm lên, bất kể đây là lúc nào và đang trong tình huống nào và dĩ nhiên cũng không thèm quan tâm có người nào trong phòng.

Dương mộ gặp quá liên tạt cho Dương Trụ một bạt tai, "Người nói vớ vẩn gì vậy?"

Dương Trụ bị đánh, tỉnh cả người, liền vội vàng dập đầu với Mộ Dung Thu, "Tiểu nhân quá tức giận nên hồ đồ, nói năng lung tung nhưng lời Hồng Lăng tuyệt đối không phải là sự thật!"

Sau đó, Dương mộ nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu liền biết rằng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Dương Trụ, vội vàng cầu xin Thẩm trắc phi: "Thẩm trắc phi, xin người minh giám, con nô ti tuyệt đối không có giống như lời của Hồng Lăng, chắc chắn là Hồng Lăng vu khống hãm hại con nô ti!"

Thẩm trắc phi nhủ mảy, nàng cũng không ngờ việc này lại phức tạp như thế, đột nhiên nàng liền hiểu ra là ngay từ đầu Mộ Dung Thu đã không có ý định gả Hồng Lăng cho Dương Trụ! Không thể tin được là một đứa nha hoàn mà lại được Mộ Dung Thu xem trọng như thế!

Thật giả của chuyện này mọi người trong phòng đều biết rõ, Dương mộ quá thật đã gắng mặt cái bầy, còn lời nói của Hồng Lăng hư hư thật thật không ai nói được, không thể phủ nhận nha đầu này là đứa thông minh .

Thẩm trắc phi không trả lời Dương mộ, bà ta nhất thời bối rối liền nhìn Đại phu nhân nhưng nàng ta chỉ trợn mắt nhìn bà một cái, rồi ngoi lo.

"Người xem bản Vương phi là người mù sao? Dương mộ, Dương Trụ, các người coi ta là đứa ngốc để lừa gạt?" Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, giọng nói mang theo sự lạnh lẽo cực độ.

"Vương phi minh giám! Tuyệt đối không phải như Hồng Lăng nói, tiểu nhân cho dù có một trăm lá gan cũng không dám làm như thế!" Dương Trụ gào khóc.

Dương mộ không ngừng dập đầu, khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt, "Con nô ti tuy là một kẻ nhàn t tiện nhưng nhân phẩm cũng là tốt! Nếu Hồng Lăng cô nương không đồng ý, sao nàng lại có thể xuất hiện trong phòng của nô ti để gặp riêng con trai nô ti?"

Thật giỏi! Nụ cười của Mộ Dung Thu càng âm trầm.

"Nếu mà các người thà chết cũng không nhận tội thì ta sẽ cho các người được tâm phục khẩu phục. Người đầu, cho mấy nha hoàn ở cùng khu với Dương mộ, còn có mấy bà tử ở phòng bếp đến đây!" Mộ Dung Thu truyền lệnh.

Đúng lúc này, Thẩm trắc phi lại phúc thần hành lễ với Mộ Dung Thu: "Muội vừa nhớ ra còn có chút việc chưa làm xong nên xin cáo lui trước." Chuyện của Dương mộ vốn không liên quan đến nàng, nếu tiếp tục ở đây cũng không làm được gì, nàng không muốn việc này truyền đến Vương gia, sẽ lại làm người bất mãn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, cười ảm áp như gió xuân nói, "Được! Thanh Bình, tiễn Thẩm trắc phi."

Sau khi Thẩm trắc phi rời khỏi, hy vọng mong manh của Dương mộ cũng vụt tắt, bà ta bất động ngồi bịch xuống đất, trong lòng thầm hiểu Thẩm trắc phi đã quyết định vứt bỏ bà rồi, nàng nhất định sẽ không ra mặt đối nghịch với Mộ Dung Thu. Trong lúc tuyệt vọng, bà ta lại nhìn Đại phu nhân, dù gì thì chuyện này cũng xuất phát từ gợi ý của Đại phu nhân.

Đại phu nhân nheo mắt, âm thầm cắn răng, lập tức đứng dậy nói với Mộ Dung Thu: "Mấy ngày trước, Dương mộ đã nói qua chuyện này với nô ti, nói Dương Trụ có tình ý với Hồng Lăng, hy vọng nô ti có thể khuyến khích, nhưng lúc đó nô ti lại không biết nhân phẩm của Dương Trụ nên mới đồng ý việc này với Dương mộ, nhưng không thể ngờ là Dương Trụ lại có thể làm ra chuyện dè tiện như vậy." Lời này vừa nói ra đã phui sạch trách nhiệm của nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu, lạnh lùng nhìn nàng nói: "Thì ra là thế." Mặc dù Đại phu nhân phản ứng nhanh nhậy, nhưng đã nàng đã quyết định hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng không buông tha cho nàng ta, nhất định phải cho nàng ta một bài học.

Đại phu nhân cúi đầu, nàng biết những lý lẽ của nàng không vững, ai trong phủ mà chẳng biết Dương mộ là người của Thẩm trắc phi? Không cần Thẩm trắc phi mà cầu nàng làm gì?

Dương mộ rất tức giận, nếu không phải chuyện này do Đại phu nhân khuyến khích thì làm sao bà ta lại nảy ra ý định xấu xa như vậy? Thế mà giờ lại dám nói như vậy, còn đẩy hết trách nhiệm cho bà, nhưng dù sao không có bằng chứng, bà ta có muốn phản bác cũng không được.

"Tại sao có thể như vậy?" Dương Trụ thờ dãi rồi sững sờ nói.

Qua khoảng ba khắc, Thu Cúc liền dẫn mấy người bà tử cùng nha hoàn đến.

Mấy bà tử có chút lo lắng, không biết mình đã phạm sai lầm gì mà bị gọi đến gặp Vương phi, đến khi nhìn thấy Dương mộ và Dương Trụ đang chật vật quỳ dưới đất liền biết chuyện này có thể liên quan đến bọn họ.

Mộ Dung Thu nhìn mấy người bà tử hỏi: "Hôm qua Hồng Lăng đến phòng bếp để chuẩn bị điểm tâm cho bản Vương phi, nhưng sau đó lại đến phòng Dương mộ, các người đều làm việc trong bếp. Vậy thì hãy nói xem là vì sao Hồng Lăng lại đến phòng Dương mộ?"

"Hỏi Vương phi, nô ti nghe Dương mộ nói có vài mẫu thảo mới trong phòng muốn Hồng Lăng cô nương nhìn thử, có vẻ Hồng Lăng cô nương không muốn đi lắm nhưng Dương mộ nài ép quá nên mới đi!" Một bà tử cẩn trọng nói.

Hai ba người còn lại cũng gật đầu vô tội tán thành. Dương mộ cau chặt mày, trong lòng khản trương không thôi.

Mộ Dung Thu gật đầu, lại nhìn mấy người nha hoàn hỏi: "Mấy người các người ở cùng một viện với Dương mộ?"

"Vâng ạ."

"Hôm qua, Hồng Lăng bước ra khỏi phòng Dương mộ với vẻ như thế nào? Còn có, tại sao lúc ấy Dương mộ chỉ đứng trước cửa phòng mà không vào?" Mộ Dung Thu nói.

Một nha hoàn trong đám dè dặt nói: "Lúc ấy Dương mộ đang đứng ngoài cửa, bộ dáng rất khản trương, một lát sau thì thấy Hồng Lăng cô nương vừa mới vào lúc này đi ra. Bọn nô ti nhìn thấy Hồng Lăng cô nương vừa tức giận, vừa giống như chịu không ít ủy khuất, sau đó liền thấy Dương Trụ quần áo không chỉnh thể đuổi theo."

"Vậy quần áo Hồng Lăng có chỉnh tề?" Mộ Dung Thu hỏi tiếp.

"Không có." Mấy nha hoàn đồng thanh trả lời.

Mộ Dung Thu ôn nhu cười khẽ, lại hỏi: "Bản Vương phi muốn biết Dương mộ nói mình không gây chuyện, Dương Trụ nhân phẩm lại tốt, vậy chuyện có đúng như bà nói không?"

Mấy nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, rồi sợ hãi nhìn Dương mộ, vừa nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của bà ta, các nàng liền lắc đầu, không dám nhiều lời mà ngay cả đám mấy người bà tử cũng cúi đầu, dù sao Dương mộ cũng là quân sự, hạ nhân như họ làm sao dám chọc vào.

"Các người không dám nói? Được rồi, Văn Mai, người thì nói một chút về Dương Trụ nào!" Mộ Dung Thu lại nhìn về phía Văn Mai ôn nhu nói.

Văn Mai tức giận nhìn Dương Trụ và Dương mộ rồi đến giữa phòng nói: "Đa số người trong phủ đều biết Dương Trụ có thể an ổn ở trong phủ đều là nhờ Dương mộ, nhưng từ trước đến giờ Dương Trụ hết ăn lại nằm, quân sự chuồng ngựa cũng rất bất mãn với hắn, cho nên đã hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa có thể thất là vì vậy. Hơn nữa, từ xưa đến giờ, Dương Trụ luôn thích lêu lổng trong kỹ viện, Hồng Lăng tỷ là người khéo léo, hẳn lại dám 'đưa mồi mà chòi mồm sớt' cũng không biết nhìn lại mình có xứng với tỷ ấy không?"

Vài câu nói không thêm چه đầu sự khinh miệt khiến cho Dương Trụ mặt đỏ tai búng, mà hẳn lại dám phản bác, dù sao chuyện này là sự thật. Nét mặt của Dương mộ cũng có chút xấu hổ.

Chuyện này càng ngày càng rõ, dù cho Dương mộ có muốn tiếp tục nói dối thì đám nha đầu bà tử trong phòng này cũng dễ dàng đoán được chuyện gì xảy ra. Hướng hồ nhìn ý tứ của Vương phi, lần này là Vương phi nhất quyết vì Hồng Lăng mà đổi công đạo, đây chính là điều mà bà không ngờ tới.

"Nô ti biết sai rồi, đều là lỗi của nô ti, là nô ti không biết dạy con mới gây ra chuyện gièm pha như thế này, hãy để nô ti mang nó về dạy dỗ lại, sau này tuyệt đối sẽ không để chuyện như thế này xảy ra nữa!" Dương mộ phản ứng rất nhanh, lập tức dập đầu nhận sai, không đợi Mộ Dung Thu phản ứng kịp, liền kéo Dương Trụ muốn rời đi.

Dương Trụ cũng lao đảo đứng lên, định im lặng mà đi.

"Dương mộ, khi nào thì người lại có quyền lớn hơn cả bản Vương phi vậy? Loại chuyện nghiêm trọng như thế này chỉ cần nói một câu xin lỗi là xong? Chẳng lẽ người cho rằng phủ Nam Dương Vương không có quy củ?" Mộ Dung Thu khép hờ hai

mắt, lạnh giọng nói.

Dương mụ và Dương Trụ cùng đứng lại, không dám rời đi, lại xoay người quý xuống, hai người cùng đập đầu rồi đồng thanh nói: "Xin Vương phi bớt giận, Vương phi bớt giận."

"Dương Trụ đang ở vương phủ, nhưng lại to gan lớn mật dám vu nhục nữ tử, hành vi phạm tội như thế không thể tha thứ được! Mang xuống phạt sau mười đại bản rồi đuổi ra khỏi phủ, cả đời không được phép bước vào vương phủ nữa bước!" Mộ Dung Thư lấy ra tia sáng rét lạnh, không cho cự tuyệt.

Sắc mặt Dương mụ nhất thời tái nhợt, không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thư, bà ta khôngngờ hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế, vội vàng thất thanh khóc rống nói: "Vương phi tha mạng! Con nô tì thật sự biết sai rồi! Hân thật sự biết sai rồi!"

"Khóc cái gì khóc, bản Vương phi cũng chưa có lấy mạng hân! Về phần ngươi, cũng có tội như hân, dám dung túng cho Dương Trụ ở trong phòng ngươi có ý đồ gây rối với Hồng Lăng hơn nữa còn chỉ đứng ngoài phòng, không có ý ngăn cản, đến hôm nay vẫn còn muốn bao che cho hân, định bởi họ danh dự Hồng Lăng, dựa vào các điều này, ngươi cũng không thể tiếp tục ở lại trong phủ! Lát nữa đến phòng thu chi lĩnh ba tháng tiền lương rồi rời phủ đi!" Mộ Dung Thư nói.

Dương mụ làm vào tuyệt vọng, tại sao cuối cùng lựa lại đốt đến thân mình thế này? Bà takhông cam lòng, rồi phải theo cách này thì sau này còn có ai dám thuê bà ta nữa? Huống hồ bà ta vất vả và bao nhiêu năm mới leo được đến vị trí quản sự trong vương phủ, là bà ta hồ đồ, không biết phân biệt tốt xấu, cho rằng Vương phi dễ bị qua mặt bất nạt, nên mới bị như vậy.

Đợi chút... Nếu chuyện này không phải do Đại phu nhân, thì bà ta cần bản cũng sẽ khôngơi vào mức này! Bà ta cảm hận nhìn về phía Đại phu nhân đang chột dạ.

"Cũng là do Đại phu nhân ngươi giờ trở quý! Là ngươi nói muốn thiết kế Hồng Lăng gả cho con ta nếu không sao ta dám ra tay! Cũng tại ngươi! Vương phi, tất cả những điều này là do Đại phu nhân chỉ điểm!" Dương mụ giận dữ chỉ thẳng vào mặt Đại phu nhân, nói với Mộ Dung Thư.

Đại phu nhân thấp nhòm không yên, sau đó bật dậy, mắng to: "Bà đập! Dương mụ, nếukhông muốn vào gặp quan phủ thì không gây chuyện!"

"Hử! Dù sao ta cũng đã làm việc ở vương phủ, ta không sợ! Ngươi không để ta sống thoải mái thì ta tuyệt đối cũng sẽ không cho ngươi yên ổn!" Dương mụ cũng đứng lên, trên mặt hoàn toàn không có một chút sợ hãi nói.

"Chẳng qua ta nhận thấy ngươi vì vương phủ đã làm không ít việc nên muốn tìm cho ngươi một mối hôn sự, tuy có đề nghị Hồng Lăng nhưng khi nào thì ta kêu ngươi tính kế phá hồng danh dự của nàng ta?" Đại phu nhân nói giận, liền mang hết tâm tư trong lòng nói ra hết.

Mộ Dung Thư nhếch miệng cười, nàng bày nhiều cái bẫy như vậy chính là vì trở vui trước mắt! "Thì ra là việc này lại có liên quan với Đại phu nhân... Nhưng mà bản Vương phi lạikhông tin Đại phu nhân là người ngoan độc như thế, nhưng mà Dương mụ lại nói chắc chắn như vậy thì bản Vương phi cũng không thể xử sự quá mức thiên vị!"

Đại phu nhân hận nghiền răng nghiền lợi, từng giọt mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, trong lòng bất an, hướng Mộ Dung Thư giải thích: "Vương phi hãy tin nô tì, là lão nô này ăn nói lung tung."

"Bản Vương phi cũng muốn tin ngươi, nhưng việc gì cũng phải có chứng cứ chứ? Đến đây thì bản Vương phi cũng hơi mệt, chuyện này ai đúng ai sai, bản Vương phi liền giao cho Thẩm trắc phi giải quyết! Hồng Lăng, ngươi dẫn Đại phu nhân cùng Dương mụ đến gặp Thẩm trắcphi đi." Thanh âm Mộ Dung Thư hết sức ôn nhu, sự ngoan độc vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện. Chỉ sợ Đại phu nhân nghĩ như thế nào cũng không ra là Mộ Dung Thư đùa giỡn cả nửa ngày mà mục tiêu không phải là Dương mụ, cũng không phải là Dương Trụ mà chính là là nàng!

Thật ra thì Mộ Dung Thư muốn tự tay giải quyết Dương mụ cùng Đại phu nhân nhưng hôm nay lại có Thẩm trắc phi tham dự vào, nàng đột nhiên cảm giác nếu mình đích thân ra tay thì có chút không ổn, dù sao Dương mụ và Đại phu nhân đều có quan hệ rất thân thiết với Thẩm trắc phi, vậy nếu để nàng ta giải quyết thì kết quả sẽ như thế nào?

Nàng thật mong chờ đi, có lẽ hiệu quả so với năng tự mình xuất thủ càng tốt đấy chứ.

Lời vừa nói ra, Đại phu nhân cùng Dương mụ đều thở phào nhẹ nhõm, có lẽ đến chỗ Thẩm trắc phi thì chuyện này sẽ được giải quyết dễ dàng nên cả hai đều không phản đối, ngoan ngoãn đi theo Hồng Lăng đến Trúc viên.

Khi Dương mụ rời khỏi, nhìn Dương Trụ đang bị mấy người hạ nhân kéo xuống trong mắt tràn ngập đau lòng nhưng không còn cách nào khác, bà chỉ hy vọng có thể cầu xin được Thẩm trắc phi dừng đuổi ra khỏi vương phủ, thì ngày sau của Dương Trụ sẽ tốt hơn.

Tất cả đều đã đi, căn phòng liền khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, Thu Cúc liền đốt hương để xua đi mùi cứt gà ==, sau khi đã làm xong mọi thứ thì liền rút cho Mộ Dung Thư một ly trà rồi khó hiểu hỏi: "Vương phi là định tha cho Đại phu nhân và Dương mụ sao?" Dương mụ là người của Thẩm trắc phi nên chắc chắn Thẩm trắc phi sẽ tìm cách giải vây cho bà ta.

Mộ Dung Thư nhấp một ngụm trà, cười nói: "Nếu Thẩm trắc phi ra tay, chỉ sợ còn ác liệt hơn bản Vương phi nữa kia."

"Hử?" Thu Cúc mờ mịt hỏi.

"Nha đầu này, ngày thường ngươi cực kì thông minh nhưng sao bây giờ lại hồ đồ như thế? Chuyện của Dương mụ và Đại phu nhân ở chỗ của chúng ta sợ rằng toàn bộ người trong vương phủ đã biết, nếu Thẩm trắc phi muốn giữ danh dự thì bắt buộc phải nghiêm trị Đại phu nhân và Dương mụ." Nếu đã vậy, tội gì nàng phải cực kỳ động thủ để đắc tội với người khác? Dù sao lộ quá nhiều sự sắc bén cũng không có tốt, nếu không thì làm gì cũng sẽkhông còn quyết tiết. Huống hồ gì, người duy nhất trong phủ Nam Dương Vương này có thể chân chính quyết định sống chết của người khác chỉ có Vũ Văn Mặc.

Quan trọng nhất là nàng đã cho Đại phu nhân một cái cảnh cáo, nếu sau này còn dám gây ra chuyện như thế này nữa thì cho dù có được Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi bảo vệ thì nàng cũng quyết lấy được mạng nàng ta mới thôi!

Ăn xong cơm chiều, Mộ Dung Thư quay về phòng tiếp tục xem bản đồ của vùng Giang Bắc, trên bản đồ có vẽ rõ địa thế của vùng Giang Bắc, nhìn qua thì có hơi giống với vùng Hắc Long Giang, tỉnh Cát Nhĩ Tân ở thời hiện đại! Đất thì đều là đất thịt nhưng tại sao đất tốt như vậy mà năm năm nay cả một hạt thóc cũng không thu được? Nói năm nay có giặc châu châu vậy mấy năm trước thì sao? Đất thịt phì nhiêu như vậy thì rất thích hợp để trồng lúa nước, ngô, đậu nành... nói chung là cây nông nghiệp, chỉ cần gieo trồng trong điều kiện bình thường sẽ có thu hoạch, nàng nhìn kỹ một hồi mới phát hiện điểm trọng yếu nhất!

Nguồn nước ở vùng này cực ít! Hơn nữa hai năm gần đây hoàn toàn khô hạn! Mọi người đều chọn gieo trồng loại cây cần nhiều nước không chịu trồng lúa nước!

Thật ra vấn đề này cũng không khó giải quyết nhưng nó lại là cả một công trình vĩ đại.

"Vương phi, nô tì đã về." Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hồng Lăng.

"Vào đi."

Hồng Lăng vào rồi liền cung kính hành lễ với Mộ Dung Thư nói: "Nô tì vừa từ Trúc viên về."

"Ừ, giải quyết việc này mất cả buổi trưa?" Mộ Dung Thư nhẹ giọng hỏi, chuyện nhỏ như vậy mà Thẩm trắc phi mất cả nửa ngày để giải quyết, xem ra là nàng đã đánh giá cao Thẩm trắc phi rồi.

"Hỏi Vương phi, nguyên buổi trưa, Thẩm trắc phi tra rõ chân tướng sự việc sau đó đuổi Dương mụ ra khỏi phủ, ngay cả ba tháng lương cũng không cho! Còn về Đại phu nhân thì phạt ba năm nguyệt ngân kèm vài lời cảnh cáo. Thật ra cũng chẳng giải quyết được việc gì." Hồng Lăng nhỏ giọng trả lời. Nàng thật không ngờ việc này do một tay Đại phu nhân bày ra. Nếu không có Vương phi che chở, thì có lẽ nàng cũng không có lựa chọn nào khác, đành ủy khuất mà gả cho Dương Trụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư đang cúi đầu đọc sách liền ngẩng lên nhìn Hồng Lăng, hơi nhu mí hỏi, "Vi sao?"

Hồng Lăng biết là Mộ Dung Thư đang hỏi về Đại phu nhân, liền trả lời: "Thẩm trắc phi nói, dù sao Đại phu nhân cũng là nữ nhân của Vương gia, chẳng ai là hoàn mỹ, khó tránh khỏi phạm phải sai lầm, Đại phu nhân cũng chỉ có ý tốt nhưng không ngờ Dương mụ lại làm ra chuyện tác tệ như vậy, may mà chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng nên phạt ba năm nguyệt ngân, đuổi Dương mụ ra khỏi phủ xem như đã là một câu trả lời hợp lý cho nô tì rồi."

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, Thẩm trắc phi thông qua việc báo vệ Đại phu nhân muốn nói cho nàng biết: cho dù nàng là Vương phi nhưng chuyện trong phủ cũng không phải do nàng quyết định. Nhưng mà Thẩm trắc phi coi như cũng chưa cho nàng ít thể diện, lại xuống tay ngoan độc với Dương mụ như vậy!

Khóe môi hơi cong lên, thầm mắng một tiếng, YD!

"Ủy khuất không?" Mộ Dung Thư nhìn rõ sự ủy khuất của Hồng Lăng, nhẹ giọng hỏi.

Hai mắt Hồng Lăng sưng đỏ, một giọt thanh lệ tràn mi, cắn răng gật đầu nói: "Thực ra dù cho chuyện này không phải do Đại phu nhân ra tay thì Đại phu nhân vẫn là chủ tử, còn nô tì mãi đến vẫn là nô tì! Chuyện này nếu không phải Vương phi xem trọng nô tì thì hôm nay nô tì chỉ có thể ủy khuất mà gả cho Dương Trụ, kết quả như vậy cũng không ủy khuất gì nô tì."

"Nhìn qua lần này Đại phu nhân là muốn đối phó với ngươi, nhưng mục tiêu lại là bản Vương phi. Thông qua chuyện này, nàng ta tuyệt đối không dám xuống tay với người bên cạnh ta nữa, mà Hồng Lăng, đến lúc nào đó, bản Vương phi nhất định cho ngươi chọn." Mộ Dung Thư dịu dàng cười nói, nha đầu này là rất đáng thương.

Thế nhưng, ở trên đời này, nữ nhân nào mà không đáng thương? Nói chi xa, chỉ nói đến nữ nhân trong vương phủ này, có ai sống mà không phải nom nớp lo sợ, dè dặt cẩn trọng?

Thẩm trắc phi vui vẻ? Nàng ta lấy Vũ Văn Mặc làm trung tâm cho cuộc đời mình đến quên mất cả bản thân, mấy vị phu nhân kia không phải cũng giống như thế sao?

Hồng Lăng kinh ngạc, không thể tin nhìn Mộ Dung Thư, Vương phi nói là sau này nàng có thể lựa chọn gả cho ai? Đây là điều ngàn năm mơ cũng không dám! Nàng liền quý xuống đất, đập đầu không dừng, "Nô tì có phúc ba đời mới có thể hầu hạ người! Nhất định ngày sau sẽ vì Vương phi, có chết cũng cam lòng."

Nghe vậy, Mộ Dung Thư lắc đầu cười, "Nha đầu ngốc, trở về nghỉ ngơi thật cho tốt đi, khôngcần đề chuyện hôm nay ở trong lòng nữa."

"Vâng ạ."

Trúc viên

"Đuổi Dương mộ đi rồi thì phòng bếp cần một quán sự mới, bây giờ thì Vương phi và Thẩm trắc phi cùng cầm quyền, lần này muốn bố trí người của mình thành quán sự phòng bếp sợ rằng không phải chuyện dễ dàng! Thật ra lần này là Đại phu nhân sai, sao lại phải đuổi Dương mộ?" Tú Ngọc có chút không hiểu hỏi.

Thẩm trắc phi hỏi nhân mày, nhìn vắng trắng khuyết ngoài cửa sổ, khỏe mỗi khẽ cười lạnh: "Không đuổi Dương mộ thì không được, Vương phi đã không chấp nhận được bà ta nữa rồi! Về phần Đại phu nhân, Vương phi căn bản không dễ vào mắt." Dù sao, chuyện hôm nay, từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc đều nằm trong tay Mộ Dung Thu, mà việc duy nhất nàng có thể làm là bảo vệ Đại phu nhân cũng như bảo vệ địa vị của nàng ta ở trong vương phủ.

"Dương mộ thật là hồ đồ, lại cam tâm bị Đại phu nhân lợi dụng, kết quả một mình chịu kết cục thế thảm như vậy! Nói gì thì Hồng Lăng cũng là nha hoàn hồi môn của Vương phi, nếu nàng không làm thấp của Vương gia thì dứa con vô liêm sỉ của bà ta cũng không có cửa!" Tú Ngọc hơi bất mãn nói, phòng bếp là nơi có nhiều thị phi, nếu quán sự không phải là người của Thẩm trắc phi mà là người của Vương phi thì sau này quyền hành của Trắc phi sẽ bị thu hẹp đi.

"Việc này không thể nhiều lời." Thẩm trắc phi trầm giọng nói.

"Vâng ạ."

"Hôm nay Vương gia lại nghỉ ngơi ở thư phòng? Chuyện vùng Giang Bắc thật sự khó giải quyết đến vậy sao?" Thẩm trắc phi trầm giọng hỏi, nếu nàng như có thể thì nàng thật sự hy vọng có thể giúp hắn. Đáng tiếc, chuyện nàng gọi thị chi là quản lý mọi chuyện trong trạch viện, còn chuyện của nam nhân thì nàng hoàn toàn không biết.

Tú Ngọc gật đầu: "Hôm nay Vương gia không làm triều, vẫn chỉ ở trong thư phòng, xem ra chuyện tình của vùng Giang Bắc thật sự rất khó giải quyết."

"Nói phòng bếp hầm cho Vương gia một chén canh thịt." Thẩm trắc phi thờ dãi, sau đó nói.

"Vâng ạ."

Bắc uyển

Đại phu nhân nằm ở trên giường nhưng lại không thể ngủ được. Chuyện xảy ra lúc sáng vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, thân thể không nhận được lên run rẩy, bây giờ nghĩ lại mới thấy Mộ Dung Thu thật đáng sợ! Chuyện hôm nay, nàng đã bị tính kể ngày từ đâu!

Dương mộ rơi vào kết cục như vậy không những chỉ có Mộ Dung Thu cho nàng cảnh cáo mà Thẩm trắc phi cũng đã cảnh báo nàng nên hiểu rõ thân phận của mình!

Nếu như chuyện này lại xảy ra một lần nữa, kết cục của nàng nhất định sẽ còn thế thảm hơn so với Tam phu nhân!

Nàng chợt nhớ tới Thiên Như, Dương mộ bỗng nhiên tính kế Hồng Lăng cùng với Thiên Như là người trung gian truyền lời có liên quan? Đại phu nhân nhắm chặt mắt lại, nghiền răng, nếu như nha đầu này dám ở sau lưng nàng giờ trò thì nàng nhất định sẽ không bỏ qua! Nhất định sẽ không bỏ qua!

Ngày hôm sau, Thẩm trắc phi đích thân đến Mai viên tìm Mộ Dung Thu để thương lượng việc chọn quán sự phòng bếp mới, Thẩm trắc phi đề nghị vài người để chọn ra một nhưng Mộ Dung Thu chỉ nhẹ nhàng cười nói: "Bây giờ Dương mộ đã rời phủ, mấy bà tử kia cũng thế quán sự! Cứ để đó quan sát một thời gian đi, mấy ngày tới cứ để cho Thu Cúc đến phòng bếp giám sát, đợi cho tình hình trong phòng bếp ổn định chúng ta mới bàn đến chuyện chọn người mới."

Thẩm trắc phi nhủ mày, lập tức cười nói: "Cứ làm theo lời của tỷ, nhưng chỉ có một mình Thu Cúc thì khó đề cho đám bà tử trong bếp xem trọng, đề muội sai Tú Ngọc cùng đi với Thu Cúc, có hai người khi xảy ra chuyện thì cũng dễ dàng giải quyết hơn."

"Như vậy cũng được." Mộ Dung Thu không hề phản đối, trong lòng Thẩm trắc phi suy tính gì thì lời nói đã rất rõ ràng rồi.

Chiều hôm đó, Thu Cúc cùng Tú Ngọc đến phòng bếp giám sát, cũng không có chuyện gì xảy ra! Cả hai đều là người thông minh, ngoài thì luôn đối xử thân thiết như tỷ muội, vì vậy,không khi trong phòng bếp cực kỳ bình thường.

Mấy ngày sau

Dùng cơm xong, Mộ Dung Thu liền đi ngủ trưa.

Không được bao lâu, nàng liền cảm giác được trong phòng có hơi thở xa lạ, theo bản năng liền mở mắt, chỉ thấy bóng lưng của một nam nhân, hắn đang đứng trước bàn chuyên chú xem gì đó, vừa đọc vừa khẽ khàng lật sách.

Mộ Dung Thu chậm rãi ngồi dậy, mặc thêm quần áo, xuống giường, định mang giày vào. Vừa lúc lẩn xoay người, thấy Mộ Dung Thu đã tỉnh giấc, hơi kinh ngạc hỏi: "Bản Vương đánh thức nàng?"

"Không, thần thiếp đã ngủ được nửa canh giờ, cũng nên thức dậy rồi." Mộ Dung Thu mỉm cười nói sau đó lại xoay người xỏ giày. Vũ Văn Mặc lại đòi mắt nhìn đến bản đồ cùng tập thư, cúi đầu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: "Vương phi có hứng thú với chuyện vùng Giang Bắc?"

Mộ Dung Thu đang mang giày, tay hơi khựng lại một chút rồi nhủ mị nói: "Thần thiếp đã sớm nghe qua thảm trạng của vùng Giang Bắc nên vẫn canh cánh trong lòng."

"Không thể ngờ Vương phi lại có lòng như thế. Chỉ không biết là Vương phi về gì trong tờ giấy này?" Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó lấy từ trong đồng giấy trên bàn ra một tờ có phác họa những thứ mà hắn không hiểu, hỏi Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn sang, thì ra là bản vẽ mà hai ngày trước nàng đã phác họa, chủ yếu là về hệ thống thủy lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 55

Đây chỉ mới là bản họa, chưa được tính toán cẩn thận nên khi bị Vũ Văn Mặc hỏi thì nàng có hơi sững sốt.

Vũ Văn Mặc thấy nàng im lặng, liền cúi đầu nhìn bản họa đến thất thần.

Mộ Dung Thu quan sát về mặt của hắn rồi ngồi xuống bàn trang điểm, chải lại tóc, khi mọi thứ xong thì liền đến gần Vũ Văn Mặc.

Khi nàng nhìn sang thì thấy Vũ Văn Mặc cau mày thất chặt, nghiêm túc nghiên cứu bản họa, cảm nhận được Mộ Dung Thu đến gần nên hắn nghiêm trọng nói: "Tình hình thiên tai rất nghiêm trọng, nạn dân vô số, gian dân cướp bóc xảy ra như cơn bão, dân chúng vì đói mà cái gì cũng ăn ngay cả bùn đất, rễ cây thậm chí là xác người, súc vật chết cũng khôngchừa! Vì sự sống, có người đã bán vợ bán con rồi kỹ viện mọc lên như nấm, cho dù triều đình có phát chẩn giúp nạn thì cũng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được gì."

"Vĩ như triều đình cứu trợ lại mười vạn gánh lương thực, sợ rằng đến tay dân chúng thì chỉ còn khoảng một hai ngàn gánh mà thôi, đây cũng chỉ là ví dụ." Khóe môi Mộ Dung Thu gợi lên, ần vài phần khinh thường nói, nàng không tin Vũ Văn Mặc không biết chuyện này.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu, con người sâu như đầm nước chấm chú nhìn nàng, hình như là có ngạc nhiên cùng với tò mò nhưng chỉ trong nháy mắt, khóe miệng của hắn nở nụ cười trào phúng: "Không thể tin được, một nữ nhân như nàng cũng biết việc tham ô của bọn quan viên trong triều đình." Tuy nói là tiền cứu trợ thiên tai của triều đình nhưng hơn phần nửa đó đã chui vào túi của bọn quan lại địa phương rồi, tuy hắn biết nhưng đành chịu! Trước mắt, quan trọng nhất là cứu giúp dân chúng thoát khỏi cảnh khổ cực này.

Trong trí nhớ của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc rất linh tính, đối với Thẩm trắc phi nhìn như có tình cũng như vô tình, đối nữ nhân khác thì vô cùng lạnh nhạt, mà khi đối mặt với nỗi khổ của dân chúng thì hắn tuy có nhiều trở ngại nhưng rất muốn cứu dân chúng. Hôm nay hắn đến gặp nàng, có lẽ là vì chuyện hôm qua, dù gì thì cũng liên quan đến Đại phu nhân, ánh mắt của nàng nhìn thoáng Vũ Văn Mặc sau đó lại nhìn bản họa ôn nhu nói: "Muốn giải quyết khó hạn cùng nạn châu chấu thì cũng không có khó lắm."

Nàng vừa dứt lời, Vũ Văn Mặc liền không thể tin nhìn về phía nàng.

"Muốn có nước để tưới tiêu thì phải đào con kênh, muốn tránh châu chấu phá hoại mùa màng thì phải phun thuốc, còn cây trồng giám sản lượng thì phải căn cứ vào độ màu mỡ của đất để lựa chọn cây trồng thích hợp, sau đó bón phân. Không tới hai năm sẽ có thể được như mong muốn!" Mộ Dung Thu bình tĩnh nói, liền không tự giác nói ra vài từ hiện đại.

Lời nói nghe thì đơn giản nhưng nội dung cũng đáng về bình tĩnh của Mộ Dung Thu đã khiến cho Vũ Văn Mặc cũng có chút tin tưởng, ánh mắt hắn sáng lên nói, "Con kênh? Phun thuốc? Bón phân?" Hắn không hiểu bà tử này có nghĩa là gì nhưng hắn có cảm giác đây là chìa khóa cho vấn đề nan giải này!

Thấy gương mặt một mội cùng ánh mắt trông mong của hắn, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: "Con kênh là chính là một hệ thống chuyên dùng để tưới tiêu hoặc phục vụ cho việc ăn uống, phun thuốc là thuốc nước dùng để diệt châu chấu, không cho nó phá hoại mùa màng, còn bón phân là dùng nước bài tiết của người hay súc vật để bón đất làm tăng độ phì nhiêu làm cho cây cối tươi tốt hơn." Vũ Văn Mặc nghe thì đã hiểu một chút nhưng hắn vẫn chưa hình dung được, đôi mày của Vũ Văn Mặc khẽ cau lại nhưng tia sáng trong mắt càng thêm sáng, dường như nữ nhân này có thể giải quyết được vấn đề khó khăn đã làm hắn phiền lòng nhiều ngày nay. "Nói thì đơn giản như vậy nhưng nếu không có cách làm cụ thể thì cũng như không."

Mộ Dung Thu là người thông minh, đương nhiên là hiểu là hắn đang thương lượng với nàng nhưng vẫn có ý chất vấn hơn. Bất quá... phương án thì có thể đưa nhưng không thể đưa miễn phí được!

Nàng cong môi, vươn tay lấy bức họa trong tay hắn, cười nói: "Thần thiếp có thể đưa gia phương án cụ thể nhưng gia phải đáp ứng thần thiếp một chuyện."

"Chuyện gì?" Quả nhiên, chân mày vừa dần ra lại cau chặt.

"Yên tâm, việc này sẽ không làm gia khó xử, không chừng còn có thể làm gia thờ phào nhẹ nhõm nữa kia! Nhưng xin gia thứ lỗi vì bây giờ thần thiếp không thể nói ra việc này, mong gia lượng thứ." Mộ Dung Thu cười nói

Vũ Văn Mặc nghe vậy, mày vẫn cay chệt, nhưng khi hắn cúi đầu nhìn thoáng qua bán họa thì chân mày dần dần giãn ra, găt đầu nói "Được!" Chỉ cần cứu được dân chúng, đáp ứng một yêu cầu của nàng thì có làm sao? Huống hồ, nếu nàng có thể giải quyết việc này, đừng nói là một yêu cầu, dù mười hay một trăm cái thì hắn cũng sẵn sàng đáp ứng.

Mộ Dung Thu thấy hắn đáp ứng, liền mỉm cười rồi đem bản đồ cùng bức họa đặt lên trên bàn, mà mục rồi cầm bút bắt đầu vẽ, con kênh này vẫn chưa hoàn chỉnh, các tính toán cũng chưa chuẩn xác nên cần phải có thời gian để hoàn thành. Nàng ngẩng đầu nói với Vũ Văn Mặc: "Xin gia chờ một chút."

Dứt lời, nàng liền bắt tay vào việc tính toán, Vũ Văn Mặc xem nhưng không hiểu các hình vẽ cùng nàng đang tính toán cái gì. Vốn tập trung vào những gì nàng vẽ trên giấy, nhưng xem mãi cũng không hiểu nên hắn dời mắt đi lại lo đăng rơi vào gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Thu.

Da của nàng rất đẹp, có thể là do vava ngủ đầy nên trắng nõn trong suốt, nhìn gần thìkhông thấy lỗ chân lông, tia nắng mặt trời chiếu vào người nàng, rơi vào tóc của nàng khiến tóc nàng như được bao bọc trong một tầng ánh sáng ấm áp. Lúc nàng chuyên tâm, ánh mắt sắc bén được thu về thì hắn lại thấy được ở nàng sự tự tin mà không có bất kỳ nữ nhân nào có thể có!

Nàng hơi cau mày, ngừng bút, thoáng trầm tư sau một lúc thì lại tiếp tục vẽ. Đột nhiên, hắn có cảm giác muốn vươn tay vuốt ve mái tóc đó để xác định nữ nhân trước mắt không phải là một ảo ảnh, nhưng khi hắn thật sự vươn tay, cách mặt nàng khoảng vài phân thì nghe nhịp tim mình đập rất mạnh. Lúc này, Mộ Dung Thu vừa ngẩng đầu lên, hắn nhanh chóng thu tay lại.

"Xong rồi!" Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hắn nói.

Vũ Văn Mặc găt đầu, cúi đầu nhìn bán họa, mày khẽ cau. Mộ Dung Thu đương nhiên hiểu là vì sao hắn cau mày, người cổ đại thì làm sao hiểu được những thứ này liền mở miệng giải thích: "Đây là bức họa chi tiết của hệ thống kênh đào. Nhìn vào bản đồ thì vùng Giang Bắc cũng không phải là vùng khô hạn, nơi này, hai mùa xuân hạ đều có mưa, chẳng qua sông quá ngắn mà ruộng lại còn cách sông khá xa, chỉ cần đào kênh là có thể đảm bảo nguồn nước."

Giọng nói của nàng dịu dàng, nhưng lại mang theo vẻ bình tĩnh cùng tự tin hiếm thấy, hãkhông thể phủ định lời nàng nói là sự thật nên rất nghiêm túc nghe nàng nói.

"Gia xem, đây là nơi con kênh bắt đầu..." Mộ Dung Thu rút tay ra khỏi bản đồ, chỉ vào bán họa, ngón tay nàng chỉ đến đâu thì lại ti mỉ giải thích đến đó, Vũ Văn Mặc tuy chưa bao giờ nghe đến những điều này nhưng Mộ Dung Thu là một cô giáo giỏi nên cũng không nói lung vòng mà chỉ nói vào những điểm trọng yếu khiến hắn vava nghe đã hiểu. Càng nghe, đôi mắt của Vũ Văn Mặc càng sáng, những điều nan giải làm cho hắn không ngủ yên mấy ngày nay, nhưng chỉ bằng một bức họa nhìn thì đơn giản nhưng cũng rất phức tạp của nàng mà dần dần biến mất.

Nàng thật thông minh!

Một nữ nhân nơi khuê phòng lại có trí tuệ như thế!

Vũ Văn Mặc vồ cùng kinh ngạc, nhưng lúc này kinh ngạc cũng không quan trọng bằng việc giải quyết vấn đề trước mắt, hắn cũng không ngại ngần mà chỉ vào những chỗ không hiểu để Mộ Dung Thu cẩn thận giải thích.

Đợi đến khi hiểu hoàn toàn, Vũ Văn Mặc liền cao hứng nói: "Tốt! Tốt lắm! Tốt lắm!"

Tiếp theo, Mộ Dung Thu lại nói về các loại được vật có thể làm nông được, đây chẳng qua là ít nguyên tắc hóa học, phương pháp đơn giản, dù sao thời cổ đại, đất rộng của nhiều, rất nhiều thứ không có ở hiện đại nhưng lại có ở cổ đại, chỉ cần động não một chút, tận dụng vật này vật kia thì cũng đạt được kết quả như mong muốn.

"Về phần phân, thật ra chính là phân của người và động vật."

"Vi sao? Phân là bài tiết, rất hôi thối!" Vũ Văn Mặc nhíu mày hỏi.

Mộ Dung Thu lúc đầu nói: "Không phải, thực ra thì thành phần của phân gồm rất nhiều chất có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho đất, làm đất phì nhiêu." Nàng vốn định nói là phân thuộc về chất hữu cơ, nhưng hắn làm sao mà biết! "Gia không thấy hoa mọc trên bãi phân trâu luôn xinh đẹp hơn hoa ở các chỗ khác sao?"

Haizz... Sắp đến giờ con tối rồi mà lại cùng hắn nói tới nói lui cái vụ phân này, thật là ảnh hưởng đến khẩu vị!

Đôi mắt đen của Vũ Văn Mặc mở to, hoa trên phân trâu? Có người trồng hoa trên đồng phân trâu sao? Làm như vậy chẳng phải là hủy hoại bông hoa đó? "Không thể ngờ là kiến thức của Vương phi lại rộng rãi như vậy, chắc là lúc còn ở phủ Tướng quân, Mộ Dung Tướng quân đều mang hết những chuyện đã chứng kiến bên ngoài kể lại cho nàng nghe."

Mộ Dung Thu nghẹn lời, chợt nhớ tới đến nàng đang nói chuyện với một cô nhân, trong nhận thức của hắn hay nói đúng hơn nhận thức chung của thời đại này, nữ tử vô tài mới có đức, hơn nữa cho dù nam nhân có từ Nam ra Bắc cũng không thể biết nhiều như vậy. Hắn hoài nghi cũng là hợp lý.

"Gia, nếu không tin có thể không làm nhưng nếu gia đã tin thần thiếp, tạm thời thì một năm, dù sao cũng không có hại gì cho dân chúng." Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

"Rất tốt." Vũ Văn Mặc găt đầu.

Thấy hắn không hỏi nữa, Mộ Dung Thu nhấp một ngụm trà, đảo mắt một vòng rồi nói: "Khi hậu vùng Giang Bắc mùa xuân ấm áp, mùa đông lại lạnh, không thích hợp gieo trồng tiểumạch, không bằng gia hãy đề nghị dân chúng chỉ nên tập trung trồng lúa nước, đậu tương và ngô! Hơn nữa, hằng năm vào mùa xuân liền tiến hành cải tạo lại đất."

May mà Vũ Văn Mặc không tiếp tục hỏi, nếu không thì Mộ Dung Thu lại phải giải thích sự khác nhau giữa lúa nước và các loại cây khác, vì sao cây này thích hợp gieo trồng trên đất thì con cây kia thì không!

"Điểm quan trọng nhất là bây giờ đã cuối thu, trời sắp chuyển đông, dân chúng còn phải chờ một năm nữa, trong thời gian này phải giải quyết cái ăn cho dân chúng thì nào mới là vấn đề cần thiết? Thần thiếp có một phương pháp, gia có thể tham khảo." Mộ Dung Thu cúi đầu, đáy mắt hiện lên một chút tính kế.

Bất tri bất giác, không biết từ lúc nào Vũ Văn Mặc đã mang một cái ghế ngồi đối diện nàng, nghe lời của nàng, mày càng nhu chặt.

"Kinh thành thì phủ - Đổ gia, cũng chính là nhà nương của Đại phu nhân, gia tài bạc triệu, chỉ cần một góp một chút cũng đã có thể tạm thời giúp dân chúng qua cơn hoạn nạn này, sau đó thì triều đình lại tiếp tục phát chẩn cứu nạn thiên tai thì vẫn dễ sẽ được giải quyết dễ dàng. Thiếp thân còn nghe nói, huynh trưởng của Đại phu nhân ăn toàn là cao lương mỹ vị, mỗi bữa ăn tốn không dưới ngàn lượng bạc, đi kỹ viện cũng cả ngàn lượng, mà triều chộc nữ tử nhà lành cũng mất hơn ngàn lượng, mua một con ngựa cũng tiêu ngàn lượng, gia xem, chỉ trong một ngày đã có thể tiêu đến năm ngàn lượng rồi mà số tiền này thì có thể đổi được năm trăm gánh gạo." Mộ Dung Thu bình thản nói.

Dứt lời, nàng cũng không nhìn đến sắc mặt của Vũ Văn Mặc mà đứng lên rồi đi đến bên cửa sổ, mở cửa, ngay lập tức một làn gió tươi mát tràn vào phòng tạo cảm giác thoải mái. Vũ Văn Mặc nhìn nàng, trong đôi mắt lạnh lẽo ngàn năm đó lại ẩn ẩn hiện hiện ý cười. Đại phu nhân? Nhớ tới lời của quan gia về việc hôn qua, khế mới hắn hơi nhích lên. Trong lúc lo lắng, Mộ Dung Thu chạm phải ánh mắt của hắn, nàng có cảm giác hắn đã phát hiện ra tâm tư mình, cũng có chút chột dạ nhưng nét mặt vẫn tươi cười như hoa nói: "Bất quá, thầnthiếp chỉ suy nghĩ cho dân chúng mà thôi, tuyệt đối không có ý khác."

Trúc viên

"Vương gia đến Mai viên, nghe nói lúc Vương gia rời khỏi đó trên mặt còn có ý cười." Nha hoàn bạc hai của Trúc viên - Phán Nhi hốt hoảng chạy vào trong phòng nói với Thẩm trắcphi đang ngồi thiếu áo choàng.

Thẩm trắc phi nghe vậy liền gạt mình, kim đâm vào ngón tay, máu nhỏ thành từng giọt, khẽ nhíu mày. Phán Nhi thấy thế, kinh hô: "Thẩm trắc phi!" Nàng lập tức cầm khăn lau sạch vết máu trên tay Thẩm trắc phi, may mà máu đã ngừng chảy, Phán Nhi thì thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Ta không sao, Vương gia đi Mai viên lúc nào? Ở đó bao lâu?" Thẩm trắc phi nhìn vào áo choàng rồi vuốt ve nó, áo choàng này là nàng dùng cả tấm lòng để may tặng hắn. Trời đã vào thu, không tới hai tháng nữa là đến mùa đông cũng là lúc hắn mặc áo do chính tay mình may rồi.

"Không đến hai canh giờ, nhưng không dùng cơm chiều ở Mai viên mà quay về thư phòng." Phán nhi vội vàng nói, Vương gia đã nhiều ngày không đến phòng Thẩm trắc phi mà qua đêm trong thư phòng nhưng chiều nay không biết tại sao lại đến chỗ Vương phi.

Nghe vậy, hai tay Thẩm trắc phi đang vuốt ve áo choàng hơi dừng một chút, sau đó phát tay nói: "Đi xuống đi."

"Vâng ạ."

Sau khi Phán Nhi rời khỏi, Thẩm trắc phi liền ngăt đầu, sắc mặt tái nhợt, đến bên cửa sổ chăm chú nhìn về hướng thư phòng Vũ Văn Mặc thì thầm nói: "Chàng đến gặp Mộ Dung Thu là vì chàng cũng đã phát hiện ra Mộ Dung Thu không giống người thường?"

Mai viên

Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu liền sai Hồng Lăng chuẩn bị cơm chiều. Dùng bữa xong thì Thu Cúc được nàng phân phó là tạm trong coi phòng bếp về đảm bảo hôm nay trong phòng bếp phát sinh chút việc nhỏ.

"Tú Ngọc cũng không nói gì nhiều với mấy bà tử trong phòng bếp nhưng nô ti cần thận quan sát thì phát hiện có một bà tử tương đối gần gũi với Tú Ngọc."

"Tiếp tục quan sát, Tú Ngọc là người có đầu óc, trong một hai ngày sẽ không dễ gì mà để lộ chân tướng đâu! Quay lại phòng bếp, không cần quá chú ý vào bà tử đó mà nên quan sát người nào không thêm lấy lòng Tú Ngọc bị nàng ta lạnh nhạt, sau đó thẩm dò thần phận bà tử này, trong nhà hiện có mấy người, có nữ nhân nào đang làm trong vương phủ haykhông?" Mộ Dung Thu trầm tư một chút rồi nói.

Thu Cúc lập tức hiểu rồi, sợ là Tú Ngọc có ý tiếp cận bà tử đó cho nàng xem thôi! Bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện liền nói: "Tháng này phòng thu chi đến báo cáo các khoản thu chi của phòng bếp, tuy bây giờ nô ti và Tú Ngọc tạm quản sự phòng bếp mà từ trước giờ sổ sách do Thẩm trắc phi tra xét, nhưng hôm nay Tú Ngọc nói với nô ti, hai ngày nay Thẩm trắc phi không khỏe nên muốn Vương phi nhìn qua."

"A? Sao nói không gặp một ngày mà nàng ta đã bệnh rồi? Ngày mai đem sổ sách lại đây!" Mộ Dung Thu khẽ cười nói. Nàng cũng muốn nhìn Thẩm trắc phi tốn tâm tư tiếp tục an bầy người của mình vào vị trí quân sự trong phòng bếp!

Thu Cúc đáp lời. "Vâng ạ."

"Nếu Tú Ngọc gần gũi với bà thì người cũng đừng quá lạnh lùng. Tú Ngọc thân thiết như thế nào thì người phải thân với người đó hơn là được." Mộ Dung Thu phân phó.

"Vâng ạ."

"Còn chuyện gì không? Nếu không thì trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng ạ."

Thu Cúc lui ra, trong phòng chỉ còn Vân Mai lúc này lên tiếng. "Vương phi, nô tì mong Vương phi đáp ứng một chuyện."

"Ừ, chuyện gì?" Mộ Dung Thu hỏi. Suốt buổi chiều hôm nay, nhà đầu cực kỳ lạnh lợi đáng yêu này lại mang bộ dáng có tâm sự nặng nề, cứ nghĩ đây chỉ là nỗi buồn vu vơ của một nữ tử mới lớn nhưng theo tình huống hiện giờ thì không phải vậy.

"Nô tì muốn xin nghỉ ba ngày, mẫu thân của nô tì bệnh nằm liệt giường, nô tì muốn về cho trọn chữ hiếu. Vương phi, nô tì chỉ xin ba ngày là đủ. mong Vương phi đồng ý." Vân Mai vội vàng nói, bộ dáng lo lắng, sợ rằng Mộ Dung Thu sẽ nổi giận cực tuyệt.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ôn nhu cười nói: "Ba ngày đủ không? Nếu không đủ cho người thêm hai ngày."

"Đủ, đủ." Vân Mai vui vẻ, hớn hỡ cười liên phổ ra lúm đồng tiền tròn xoe, đáng yêu.

Mộ Dung Thu kéo ngắn kéo, lấy một cái kim nguyên bảo từ trong hộp, đổi thành bạc chắt cũng được khoảng bốn, năm chục lượng: "Cầm lấy đi, tiền chữa bệnh, bốc thuốc là một khoản không nhỏ."

Vân Mai vội vàng tức đầu, "Vương phi có thể đồng ý cho nô tì về nhà thì làm sao còn dám nhận quà Vương phi? Lương tháng của nô tì cũng không ít, đủ, thật sự là đủ!" Bản thân nàng đã bán cho Vương phi, đòi này chỉ có thể làm nô, cùng người trong nhà không còn quan hệ, vậy mà Vương phi còn khai ân, đồng ý cho nàng về nhà thăm viếng phụ thân cùng mẫu thân, làm sao nàng còn dám lấy tiền của Vương phi?

Thấy nàng từ chối, Mộ Dung Thu cũng thu hồi kim nguyên bảo, không ép buộc. "Nếu có khó khăn cứ việc nói với ta."

"Tạ ơn Vương phi! Tạ ơn Vương phi!" Vân Mai vội vàng quý xuống đất. Nàng chưa bao giờ nghĩ là có thể hầu hạ được một chủ tử tốt như vậy, khi bị đưa lên làm đại nha hoàn, nàng hoàn toàn thất vọng, cũng không thật tận lực hầu hạ Vương phi, giờ nghĩ lại không khỏi xấu hổ đỏ mặt, sao lúc đó nàng lại có thể suy nghĩ như vậy chứ!

...

Hồng Lăng đang chải tóc cho Mộ Dung Thu thì lo lắng hỏi: "Vương phi có còn nhớ Đại tiểu thư của Liễu phủ hay không?"

"Đại tiểu thư của Liễu phủ?" Trong đầu Mộ Dung Thu xuất hiện một gương mặt mơ hồ, người này hình như là bạn thân của Mộ Dung Thu, cũng là người duy nhất thật tâm đối đãi với nàng! Nhưng ba năm trước, nàng ta đã xuất giá, từ đó về sau, các nàng đều không có liên hệ với nhau nữa. Bây giờ, bỗng nhiên Hồng Lăng lại nhắc tới, nàng đã xảy ra chuyện gì?

"Chính là Liễu phủ Đại tiểu thư, ba năm trước đã gả cho Vương Quân Sơn - con trai trưởng của Vương tuân phủ đang nhậm chức ở Thanh Châu." Hồng Lăng nói.

"Đúng vậy." Mộ Dung Thu gật đầu nói, trong trí nhớ ngắn ngủi của nàng có một cô gái đã xấu hổ nói với Mộ Dung Thu rằng nàng đã gặp Vương Quân Sơn, đây là người anh tuấn tiêu sái, lại ôn nhu, nên nàng rất hài lòng hôn sự này.

Hồng Lăng thờ dãi rồi nói: "Ngược lại, Liễu tiểu thư thật đáng thương, ai mà ngờ được Vương thiếu gia được người người khen ngợi đó cũng chỉ cùng Liễu tiểu thư ân ái một năm, trong hai năm qua, không ngừng lập thiệp, di nương thì đã ba bốn người, ngay cả ba đứa nha hoàn hồi môn của Liễu tiểu thư cũng đã bị Vương thiếu gia thu hút mà đưa, thiệp thất mới nạp lại là người không biết an phận, ý vào sự sủng ái của Vương thiếu gia mà chen ép Liễu tiểu thư khắp nơi, Vương thiếu gia không che chở cho Liễu cô nương thì thôi lại nghe lời xúi giục của đứa thiệp kia, nệ thì mắng chửi, nặng thì đánh, còn không biết là vì nguyên nhân gì mà lại đuổi Liễu tiểu thư và con trai lớn của mình ra khỏi phủ."

"Cái gì?" Mộ Dung Thu nhú mày, chỉ trong ba năm mà nữ tử kiêu diễm, dịu dàng kia lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy!

"Số Liễu tiểu thư thật khổ! Nô tì nghe hạ nhân trong phủ nói Liễu tiểu thư đã mang theo trường tử trở lại kinh thành!" Hồng Lăng lại thờ dãi.

Lòng Mộ Dung Thu bỗng dưng nặng trĩu, Liễu Ngọc Nhi là người khổ, vậy Mộ Dung Thu trước kia không phải là người khổ sao? Chỉ sợ sống trong xã hội này, nữ tử nào mà chẳng mệnh khổ! Sợ rằng ngay cả người ngồi trên vạn người, tôn quý nhất thiên hạ không ai sánh kịp - Đường kim hoàng hậu cũng sống cực kì vất vả!

Sau một phen cảm thán, Mộ Dung Thu sai Hồng Lăng cầm sổ sách đến một cái đình nhỏ trong Mai viên. Cuối thu, khí trời mát mẻ, ánh nắng tươi mát, ngồi trong đình dùng trà xem sổ sách, cũng có chút cảm giác tự tại.

Sổ sách rất dày, nhưng chỉ là thu chi trong một tháng.

Mở tờ đầu tiên, Mộ Dung Thu đã nường mi. Phòng bếp thật là một nơi dễ 'án', muốn khám khá thì xuống tay từ đây là tốt nhất.

Qua mấy khắc thì Mộ Dung Thu đã xem xong. Nàng không thể không bội phục Thẩm trắcphi có thể tính toán như thế, quy định rõ ràng các hạng mục thu chi, nhìn vào rất hợp lý! Nếu không phải kiếp trước Mộ Dung Thu suốt ngày làm bạn với mấy con số thì chỉ sợ là khó có thể phát hiện được khâu tắt trong đó.

"Sổ sách có vấn đề? Trong hai năm qua, tuy là Vương gia không hỏi qua chuyện tình trong phủ, nhưng Thẩm trắc phi luôn xử lý gọn gàng ngăn nắp, chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Vương gia cũng rất hài lòng." Hồng Lăng thấy sắc mặt khác thường của Mộ Dung Thu mới nói.

Mộ Dung Thu cười khẽ nói: "Sổ sách không có vấn đề." Cho dù có thì cũng là do Vũ Văn Mặc ngầm đồng ý, dù sao nàng không tin người có tâm tư thâm trầm như hắn mà lại khôngnhìn ra.

Nếu mà Vũ Văn Mặc không có dị nghị thì việc gì mà nàng lại rước tiếng xấu vào mình? Huống hồ lúc này phòng bếp lại là một vùng nước đục, nàng đương nhiên không có ý định dẫm vào nó rồi.

"Sổ sách đó mang về phòng bếp?"

"Không, đưa đến chỗ Thẩm trắc phi để nàng ta xem qua một lần." Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói, chuyện này, một mình nàng nói không có vấn đề không được, Thẩm trắc phi cũng phảichính miệng thừa nhận sổ sách này không sai.

"Vâng ạ."

...

Buổi chiều, Đại nha hoàn - Thúy Hồng chuyển hầu hạ bên cạnh Vương gia đến thông báo, Vũ Văn Mặc muốn gặp nàng.

Chẳng lẽ là chuyện hôm qua vẫn còn làm hấn nghi ngờ?

Ôm theo nghi hoặc, Mộ Dung Thu mang theo Thanh Bình cùng Thúy Hồng đến thư phòng của hắn.

Đến thư phòng, nàng liền phát hiện ở đây ngoài Vũ Văn Mặc còn có một người nàng đã gặp hai lần - Vũ Văn Hạo! (mẽ nhon - Hạo khura khura~~)

Không thể tin được, mới gặp cách đây mấy ngày, bây giờ lại gặp một lần nữa.

Dung mạo hấn cực kỳ diễm lệ cùng phong thái tôn quý, một thân trầm tĩnh như đầm sâu vô tận làm cho không ai nhìn thấu, thấy hấn một lần nữa, Mộ Dung Thu không khỏi hơi chút rung động, thực ra một người nam nhân lớn lên đã có bộ dáng yêu nghiệt lại còn tôn quý như hấn, quả thật làm cho nữ nhân tự động hồ thẹn. (có thể là nam phụ đấy các nàng ạ)

Mộ Dung Thu vừa vào thư phòng, Vũ Văn Hạo đã thấy, vừa rồi hấn và Vũ Văn Mặc nghiên cứu cái mà hấn chưa từng nghe qua, gọi là con kênh nhưng đến khi nghe thấy tác dụng trừ nước của nó thì hấn rất kinh ngạc, xem một hồi đến chỗ không hiểu mà Vũ Văn Mặc lạikhông thể nào giải thích, hấn mới biết người nghĩ ra vật vô cùng phức tạp này chính là Mộ Dung Thu hấn đã gặp!

Chưa bao giờ nghĩ tới một nữ nhân lại có tri tuệ như thế! Trong triều có hơn một trăm quan viên nhưng lại bó tay trước tai họa Giang Bắc suốt năm năm nay, mà nàng chỉ là một nữ nhân lại có những ý nghĩ tinh diệu như vậy! Không chỉ thiết kế ra con kênh, mà còn có thể giải quyết tận gốc nạn châu chấu!

Nhìn nét hoang mang trong mắt phượng của hấn, Mộ Dung Thu thầm hỏi: chẳng lẽ Vũ Văn Mặc đã nói gì với hấn? Thế nên ánh mắt không tự giác lướt qua Vũ Văn Hạo mà nhìn đến Vũ Văn Mặc.

Ngăn quan hấn hoàn toàn khác với Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Mặc thì trong trẻo lạnh lùng mà tuấn mỹ, lúc này tóc dài xõa vai, mà đôi mắt lại như dòng suối lạnh lẽo, lúc thấy nàng đến trong mắt lại có chút ám áp.

Hôm nay, Mộ Dung Thu có hơi điệu đả một chút, trên người nàng mặc váy dài bằng tơ lụa có màu vàng nhạt, thêu hoa cúc viền quanh, trên tóc cài một cây trâm trân châu, làn da nàng vốn trắng mà được sự chiếu rọi của trâm châu càng thêm trong suốt nõn nà. Trong mắt Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo, chỉ có hai cụm từ dễ hình dung nàng: giáo như Xuân Hoa, mỹ như Thu Nguyệt.

"Thần thiếp gặp qua Vương gia." Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi không cần đa lễ, đây là Ngọc diện thể tử."

"Gặp qua thế tử." Mộ Dung Thu xa lạ mà hữu lễ nói.

Xã hội phong kiến rất khắc nghiệt đối với nữ tử, đã là nữ tử thì không được tiếp xúc quá nhiều với nam nhân, một khi bị người khác nhìn thấy sẽ bị đồn thổi lung tung, danh dự của nữ tử đó sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí trong xã hội này nói chuyện phẩm với người khác phải cũng gần gần giống như hành động tự sát!

Vũ Văn Hạo nhí nhảnh đôi mắt phượng tái mị, hơi kinh ngạc trước thái độ xa cách của nàng, nhưng chỉ cần nghĩ một chút đã biết rõ nguyên nhân.

"Không biết Vương gia kêu thần thiếp đến đây là vì chuyện gì?" Mộ Dung Thu đi tới trước mặt Vũ Văn Mặc, ôn nhu hỏi.

Vũ Văn Mặc không nói nhiều, kéo tay Mộ Dung Thu rồi chỉ một điểm trên bản họa hỏi: "Takhông hiểu chỗ này."

Mộ Dung Thu nhìn bản tay to lớn thon dài đang nắm chặt tay mình, không dấu vết rút ra, sau đó lại nhìn đến chỗ hân vừa chỉ, cười nói: "Đây là lỗi của thần thiếp đã vẽ không rõ ràng."

Dứt lời, nàng liền cầm lấy bút, chấm chấm mực, sau đó vẽ lại thật tỉ mỉ chỗ đó một lần nữa, bất tri bất giác sự tự tin và tao nhã đều lộ ra, đây là khí chất riêng biệt, chỉ thuộc về Mộ Dung Thu, là khí chất bẩm sinh! Sâu trong mắt Vũ Văn Hạo hiện lên một tia sáng kỳ lạ. Mà ánh mắt của Vũ Văn Mặc đối với Mộ Dung Thu hình như đã không còn lạnh lẽo như xưa! Một lúc sau, Mộ Dung Thu đặt bút xuống, Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo đồng thanh hô to: "Đúng rồi, tốt quá!" Vũ Văn Mặc đã hiểu hoàn toàn, hôm qua khi nghe nàng giải thích thì hân cũng hiểu nhưng hôm nay khi nói lại từ đầu cho Vũ Văn Hạo nghe đến chỗ này thì không hiểu, nghĩ cách nào cũng không ra, thì ra vấn đề là ở chỗ này.

"Không biết cách nào để kiến tạo một con kênh tốt nhất?" Vũ Văn Hạo ngừng đầu, đôi mắt yêu mị nhìn thẳng vào Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu hữu lễ mỉm cười nói: "Nước tưới đồng ruộng thường được dẫn từ hai con sông là Trường Giang và Hoàng Hà thông qua hệ thống kênh rạch, lúc đào kênh chỉ cần dừng để người bớt xén nguyên liệu thì đào một con kênh có thể được sử dụng trong nhiều năm"

"Tốt lắm. Ngày mai bản Vương liền vào triều để trình tấu phương án giải quyết tình hình thiên tai." Chân mày của Vũ Văn Mặc chậm chậm giãn ra, giọng nói cũng thả lỏng không ít.

"Thiên nhan chắc chắn sẽ cực kỳ vui mừng." Vũ Văn Hạo cũng cười nói.

"Vương gia còn có việc? Nếu như không còn việc gì, thần thiếp xin cáo lui." Thấy thắc mắc của hai người đã được giải quyết, Mộ Dung Thu liền tùy thời mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, hai nam nhân cùng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc thấy thần sắc nàng bình tĩnh, chuyện này trong mắt nàng dường như là chuyện nhỏ, rõ ràng là một vấn đề nan giải nhưng nàng có thể giải quyết gọn gàng. Thật ra, nữ tử trước mắt nào có giống với Mộ Dung Thu ghen tị thành tính mà hân từng biết trước đây. "Không còn việc gì."

Vũ Văn Hạo cũng dấu sự kinh ngạc trong đáy lòng, nữ tử trước mắt này thật dễ gần sợ là khó có, Vũ Văn Mặc cực kỳ may mắn khi cưới được nàng, nhưng mà... nữ tử tài tình, xuất chúng, hiếm ai sánh kịp lại bị ghẻ lạnh, sau này Vũ Văn Mặc chắc chắn sẽ hối hận.

"Thần thiếp cáo lui." Mộ Dung Thu quay đi không chút ngập ngừng. Nếu mục đích đã đạt được, dù thời gian cùng tình cảm của nàng có dư dả thì cũng không thể phí trên người Vũ Văn Mặc được.

Quả thực, sáng hôm sau hân liền thượng triều mang phương pháp này trình tấu, hoàng thượng cực kỳ vui mừng, phong thưởng Vũ Văn Mặc đồng thời gửi hân lại trong cung thiết yến chiêu đãi.

Mà cũng không biết Vũ Văn Mặc đã dùng cách gì, khiến cho Đỗ gia chịu móc ra hai mươi vạn lượng bạc để cứu tế, Mộ Dung Thu biết được chuyện này không khỏi cười khẩy. Phen này, Đỗ gia lỗ nặng rồi, mà Đỗ thiếu gia sợ là có mấy ngày sẽ không ra phố.

Thẩm trắc phi nhận được tin này vô cùng tự hào về Vũ Văn Mặc, vấn đề đã làm khó triều đình trong năm năm qua, chưa ai có thể giải quyết nhưng mà chàng đã làm được! Dân chúng sẽ muôn vàng cảm tạ Vương gia. Thẩm trắc phi cảm thán, đây là nam nhân mà mà năng tình nguyện vứt hết tất cả để gả cho! Chàng là người trên thế gian này không ai sánh được.

So với Thẩm trắc phi thì phản ứng của Mộ Dung Thu lại cực kỳ bình thường, nàng vẫn ở trong Mai viên, bình thần xem sách, cao hứng thì còn học thêu thùa với Hồng Lăng, đối với người mà kiếp trước chưa bao giờ cảm qua cây kim như Mộ Dung Thu mà nói, lúc này lại có thể tự tay thêu được một đóa hoa sen, mặc dù là có hơi bị mèo, hình dáng thì thuộc diện dựa vào tảo nức, nhưng nhìn chung cũng nhìn ra đó là bông hoa nha! Mộ Dung Thu rất hài lòng với kết quả này, lại quan tâm đến thêu thùa hơn một chút.

Mà Hồng Lăng nhìn thành quả mấy ngày nay của Mộ Dung Thu là cái túi be bé với hình thêu hoa sen hơi méo một chút lại tươi cười nhìn Mộ Dung Thu nhiệt tình khen ngợi: "Vương phi thật là lợi hại, vòn vẹn mấy ngày lại có thể thêu được cả hoa sen."

Hai ngày sau là ngày Văn Mai hồi phủ nhưng nàng vẫn biệt tăm, mãi cho đến mất mũi đỏ hoe mới quay về.

Bọn Hồng Lăng có hỏi nguyên nhân nhưng nàng ta chỉ rung rung nước mắt, lắc đầu không nói sao! Hồng Lăng cẩn thận hỏi riêng lần nữa nhưng Văn Mai chỉ biết khóc chứ không chịu trả lời.

Sáng hôm sau, mang theo đôi mắt sưng húp vào hậu hạ Mộ Dung Thu, thấy Văn Mai cứ cúi đầu yên lặng không nói, Mộ Dung Thu nói lên lòng nghi ngờ liền hỏi: "Bệnh của mẫu thân người vẫn chưa khỏi?"

Văn Mai ngừng đầu, đôi mắt vốn đã sưng đỏ lại bắt đầu ngập nước, nghẹn ngào trả lời: "Đã bớt rồi ạ, uống thuốc của đại phu nên bệnh cũng đã đỡ hơn."

"Xem ra là không yên tâm về mẫu thân. Vậy đi, bốn người các người sau này cứ mỗi tháng đều được về thăm nhà một lần." Mộ Dung Thu cười nói.

Ngoại trừ Thu Cúc đang làm việc ở phòng bếp, ba người có mặt đều mừng rỡ không thôi, "Tạ vương phi!"

Văn Mai cúi đầu, cắn chặt môi, mấy nhu chặt.

Chiều hôm đó, Thẩm trắc phi đến Mai viên, chủ động bàn bạc chuyện chọn quân sự phòng bếp cùng Mộ Dung Thu.

"Bây giờ tuy phòng bếp không xảy ra chuyện gì lớn, lại có Thu Cúc và Tú Ngọc trông nom, nhưng hai đứa nó đều là tâm phúc của tỷ muội ta mà công chuyện phòng bếp rườm rà vẫn là định ra quân sự phòng bếp mới là tốt nhất." Thẩm trắc phi nói.

Mộ Dung Thu không dị nghị, gật đầu trả lời: "Thẩm trắc phi nói rất đúng, không biết muội đã chọn được ai chưa?"

Thẩm trắc phi không vội trả lời mà trầm ngâm trong giây lát, cẩn thận quan sát sắc mặt Mộ Dung Thu rồi mới lên tiếng: "Trong lòng muội đã tuyển chọn được một người, là bà tử họ Thẩm."

Bà tử họ Thẩm? Mộ Dung Thu nhướng mày, là người bị Tú Ngọc xa cách? "Người này làm việc có ổn thoả?"

"Tuy Tú Ngọc trong phòng bếp chưa tiếp xúc nhiều với bà ta nhưng bà ta là người làm việc ôn hòa lại thành thật, mà người quân sự thì yếu tố thành thật, được người tin tưởng phải đứng đầu." Thẩm trắc phi nói, đầu tiên là rằng cố ý phủi sạch quan hệ giữa Tú Ngọc và Thẩm bà tử, sau đó lại hết lòng khen ngợi.

Mộ Dung Thu cười nói: "Nghe nói trong nhà Thẩm bà tử còn có một người là nhưng bà ta cũng hiếm khi thăm hỏi, người không giữ trọn hiểu đạo ề rất khó đảm nhiệm chức quân sự của phòng bếp, nhưng mà bản Vương phi cũng đã chọn được một người vô cùng phù hợp."

"Là ai?" Thẩm trắc phi không hề dự liệu tới Mộ Dung Thu sẽ điều tra về gia cảnh của một bà tử mờ nhạt trong phòng bếp như Thẩm bà tử, đến nước này thì xem như Thẩm bà tử không thể dùng được nữa rồi.

"Lý mụ, người này tính tình sáng sủa, quan hệ rất tốt với người trong phòng bếp, có thể chỉ định làm quân sự." Mộ Dung Thu cười nói.

Lý mụ? Vừa nghe lời này, Thẩm trắc phi thở phào nhẹ nhõm, tuy Lý mụ chưa phải là người của nàng, nhưng theo lời Tú Ngọc báo lại Thu Cúc chưa từng tiếp cận Lý mụ mà nàng cùng với bà ta lại thấp phần thân thiện. Chỉ cần không phải là người của Mộ Dung Thu đều có thể dùng được. Mộ Dung Thu biết rõ rằng Lý mụ và Tú Ngọc thân thiết với nhau nhưng vẫn chỉ định người này! Thẩm trắc phi cau mày, cố giấu nghi hoặc trong lòng.

"Nếu tỷ cảm thấy Lý mụ có khả năng vậy cứ chọn bà ta đi!"

Mộ Dung Thu gật đầu, thu hết thần sắc của Thẩm trắc phi vào trong đáy mắt, nàng cười thầm, chọn Lý mụ cũng có lý do riêng của nàng.

Không nghi ngờ gì chuyện Thẩm bà tử là người của Thẩm trắc phi, còn Lý mụ chỉ là công cụ để nàng ta lợi dụng, chưa hẳn Lý mụ đã cảm kích, không phải nàng vừa vận có thể lợi dụng điểm này? Đến cùng thì Thẩm trắc phi cũng tính sai.

Vì thế, sau khi ra quyết định Lý mụ trở thành tân quân sự của phòng bếp, Thẩm trắc phi về Trúc viên liền bắt đầu suy đoán tâm tư Mộ Dung Thu, qua mấy khắc, nàng đã đoán ra, lập tức cắn răng nói: "Giới cho Mộ Dung Thu! Cho dù Lý mụ không phải là người của nàng thì nàng cũng sẽ có lợi thế!! Mà ta lại ở thế bị động."

Nếu phòng bếp đã có tân quân sự, Thu Cúc lại về Mai viên làm việc.

"Sau khi Thẩm bà tử biết biết tân quân sự là Lý mụ liền đi gặp Tú Ngọc, hai người thăm thì to nhỏ một hồi thì Thẩm bà tử quay lại phòng bếp, thái độ vẫn bình thường, việc nâng Lý mụ lên làm quân sự, ngoài Thẩm bà tử, không ai có ý kiến dị nghị." Thu Cúc nói.

Mộ Dung Thu gật đầu nói: "Thẩm bà tử sẽ không dễ yên như vậy đâu, chắc Tú Ngọc đã trấn an bà ta."

"Hèn chi lúc Thẩm bà tử nghe Lý mụ là quân sự, sắc mặt có vẻ giận dữ, nhưng sau khi gặp Tú Ngọc trở về lại bình tĩnh như thế."

Thẩm trách phi là người thủ đoan, năng tin chắc sau khi về Trúc viên thì Thẩm trách phi sẽ nghỉ ra ản ý trong chuyện này và nàng ta sẽ phản công, dù sao từ khi vào vương phủ nàng ta đã nắm quyền, sao lại có thể dễ dàng để người ta đoạt lấy đi mất.

Mấy ngày nay, ba vị phu nhân tại Bắc Uyển đều cực kỳ yên tĩnh, có lẽ sự việc xảy ra gần đây đã cho các nàng một cảnh cáo, khiến cho các nàng càng dè dặt, thận trọng hơn. Trong lúc đó, trong phòng Đại phu nhân lại nổi lên một hồi phong ba, nghe nói nha hoàn hầu hạ bên cạnh Đại phu nhân là Thiên Như làm việc không chu đáo nên bị phạt và còn bị d bán, việc này truyền ra, hạ nhân Bắc Uyển đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ Thiên Như được Đại phu nhân coi trọng lại có thể rơi vào kết cục thế thảm như vậy.

Sau khi nghe chuyện, Mộ Dung Thu chỉ tức đầu cười, trong chuyện Hồng Lăng bị hãm hại, chắc chắn Thiên Như đã phá hư cái gì, nếu không thì sẽ không khiến Đại phu nhân phùng phùng lừa gạt như vậy!

Về phần Vũ Văn Mặc, sau khi lập được đại công, từ hoàng cung trở về công việc càng bận rộn hơn lúc trước, hầu như không thấy hình bóng hắn ở đâu. Mộ Dung Thu biết rõ trong quá trình đào kênh cũng như chế tạo thuốc chống châu chấu sẽ có rất nhiều vấn đề khó khăn, thân là người đưa ra ý kiến, không cần nghĩ cũng biết chuyện nhỏ chuyện lớn gì cũng sẽ đến tay hắn xử lý cho nên hắn điên cuồng cũng không có gì là lạ.

Hôm đó, Mộ Dung Thu đang tập trung ngồi thiền hầu bao, được một lúc thì có người đến bẩm báo: "Một vị phu nhân họ Liễu xin cầu kiến."

Phu nhân họ Liễu? Trong kinh thành này, Mộ Dung Thu không qua lại nhiều với phu nhân các quan viên, cũng chưa từng xuất phủ gặp ai, sao bây giờ đột nhiên có người đến cầu kiến?

Bỗng nhiên trước mắt hiện lên hình ảnh của một nữ tử xinh đẹp... Phu nhân họ Liễu, chẳng lẽ là người bị nhà chồng đuổi đi giờ mới quay lại kinh thành – Liễu Ngọc Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 56

"Cho mời nàng vào." Mộ Dung Thu vội vàng nói.

Liễu Ngọc Nhi hẳn đã trở lại kinh thành, trải qua nhiều bất hạnh như vậy, vừa quay lại kinh thành đã đến tìm nàng thì chắc chắn là có chuyện.

Mặc dù nàng không quen biết Liễu Ngọc Nhi nhưng nàng ta lại là bạn thân lúc trước của Mộ Dung Thu.

"Liều tiểu thư nhất định là gặp việc khó khăn. Sự rộng rãi Liễu phủ đã không dung nàng ấy." Hồng Lăng buồn bã thở dài rồi nói, từ trước đến nay, Liễu gia luôn coi trọng thanh danh, mà Liều tiểu thư lại bị đuổi ra khỏi cửa, Liễu gia nhất định sẽ không dung nàng ấy nữa, dù gì nữ nhi gả đi thì cũng như bát nước lã ra ngoài.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cau mày.

Lát sau, một nữ tử cúi đầu theo sau Thanh Bình tiến vào.

Nữ tử đó mặc sam y, ánh mắt rất âm đạm, vai tuy không tề, nhưng có thể nhìn ra đó là đồ cũ, đã mặc lâu rồi, thân thể nàng gầy yếu, đi cũng có chút lảo đảo, vì lo lắng mà hai tay nắm chặt.

"Vương phi, Liều tiểu thư đã đến." Đến trước mặt Mộ Dung Thu, Thanh Bình nhẹ giọng nói.

"Dẫn nữ Liều Ngọc Nhi tham kiến Vương phi, Vương phi vạn phúc kim an." Liễu Ngọc Nhi liền cung kính hành lễ.

Quả thật là Liễu Ngọc Nhi!

"Không cần đa lễ." Mộ Dung Thu liền nói.

Lúc Liễu Ngọc Nhi ngẩng đầu lên, Mộ Dung Thu có hơi không tin được, tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi, nhưng trong trí nhớ thì Liễu Ngọc Nhi là một nữ tử xinh đẹp, nhưng bây giờ lại có dáng vẻ của một thiếu phụ, sắc mặt khô vàng, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn tươi tắn giờ lại gầy gò, xương gò má nhô cao, cằm nhọn hoắt, nhìn tới nhìn lui có chỗ nào giống thiếu nữ mười chín tuổi!

Nàng mười chín tuổi nhưng nhìn cứ như sắp ba mươi! Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng, thấp giọng trả lời: "Vâng ạ."

Mộ Dung Thu dùng mắt ra hiệu cho Thanh Bình, nàng hiểu ý liền cho mấy nha hoàn khác trong phòng lui xuống, sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng. Bây giờ thì trong phòng chỉ còn ba người là Mộ Dung Thu, Liễu Ngọc Nhi cùng Hồng Lăng.

Người trong phòng ít đi làm cho Liễu Ngọc Nhi thoải mái hơn, lúc này liền mỉm cười nhìn Mộ Dung Thu nói: "Vương phi, không ngờ kiếp này còn có thể gặp lại người, chỉ là khi gặp lại thì Ngọc Nhi đã thành một người khác, mong người đừng sợ hãi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền đứng lên, đi đến cầm tay Liễu Ngọc Nhi, chỉ thấy tay nàng lạnh lẽo, trong lòng liền đoán được tình cảnh hiển giờ của nàng. Mộ Dung Thu dịu dàng nói: "Có thể gặp lại người ta rất vui, trở về kinh thành cũng tốt, tỷ muội chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau, còn những chuyện khác, Ngọc Nhi đừng để tâm lo buồn nữa." Nàng vừa nói vừa đưa Liễu Ngọc Nhi ngồi xuống.

Hồng Lăng nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của Liễu Ngọc Nhi thì trong lòng rất xót xa, mắt liền ngân ngấn lệ, lẳng lặng đứng một bên chăm tra cho Mộ Dung Thu và Liễu Ngọc Nhi.

"Ba năm không gặp, tình tình của Vương phi cũng đã thay đổi, vậy cũng tốt! Làm việc gì cũng không nên quá mềm yếu, bằng không đến cuối cùng thì người bị thiệt chính là mình, tại vì ta quá mức nghiêm cần, nên mới rơi vào kết cục như thế này." Liễu Ngọc Nhi vỗ vỗ má bàn tay Mộ Dung Thu, dịu dàng nói, bất quá nụ cười của nàng lại không thể che dấu được gương mặt phong sương cùng đôi mắt nhìn thấu sự dối của nàng.

"Ngọc Nhi yên tâm, bây giờ ta đã hiểu chuyện hơn trước rất nhiều, sẽ không còn tùy hứng làm bậy nữa." Mộ Dung Thu cười nói, nhìn gương mặt phong sương và thái độ của Liễu Ngọc Nhi, trong lòng Mộ Dung Thu khẽ động, năng tin rằng ai mà nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi của bây giờ thì cũng không giữ được bình tĩnh, ba năm trước là một nữ tử xinh đẹp còn bây giờ lại là một phụ nhân mệt mỏi vì sự dối, trải tìm nằng chọt đau xót. Liễu Ngọc Nhi vội vàng gạt đầu, luôn miệng khen tốt. Sau đó, nàng quay sang nhìn Hồng Lăng, "Ba năm không thấy mà nhà đầu Hồng Lăng đã trở mà trở nên xinh đẹp thế kia rồi."

Mắt Hồng Lăng đang ngấn lệ nhưng khi nghe lời Liễu Ngọc Nhi nói thì liền nở nụ cười, "Liều tiểu thư vẫn thích khi dễ nô tì."

"Chẳng lẽ ta đến đây để khi dễ người, nhà đầu nhà người đúng là không biết phân biệt lời hay mà." Liễu Ngọc Nhi che miệng cười duyên nói.

"Nô tì xinh đẹp thì cũng không sánh được với Liều tiểu thư quốc sắc thiên hương." Hồng Lăng dậm chân nói nhưng vừa nói ra liền phát hiện mình nói sai nên cẩn trọng nhìn Liễu Ngọc Nhi.

Nụ cười trên mặt Liễu Ngọc Nhi liền cứng đờ , nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng tự cười gượng cợt nói: "Đáng tiếc là đã già."

"Ngọc nhi, mấy ngày nay người đi đường mệt nên có chút hốc hác, nếu nghỉ ngơi tốt thì sẽ lấy lại dáng vẻ trước đây thôi." Mộ Dung Thu cười nói, nàng hi vọng Liễu Ngọc Nhi đừng có tiếp tục đắm chìm trong quá khứ bất hạnh, hôm nay nàng đã tự do, chỉ cần buông bỏ quá khứ, vui vẻ để sống tiếp thì tương lai sẽ thênh thang. "Sau này Ngọc Nhi có thời gian cứ tới vương phủ, tỷ muội chúng ta có thể cùng nhau thưởng thức trà rồi tán gẫu."

Nghe vậy, trong mắt Liễu Ngọc Nhi lóe lên một tia sáng kỳ lạ, nàng không trả lời Mộ Dung Thu, nhưng cũng gật đầu, thấp giọng nói: "Chắc Vương phi đã nghe qua chuyện của ta."

"Có nghe. Ngọc nhi đừng nên thương tâm."

"Bây giờ ta đã mất hết hy vọng, sẽ không thương tâm vì tên phụ bạc kia! Năm đó khi ta gả cho hắn, hắn đã từng nói cả đời này sẽ xem ta như viên ngọc quý mà nâng niu nhưng chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà hắn đã lập bảy tám thiếp thất lại vì một sủng thiếp mà nằng ta đánh ta, ta vẫn chịu đựng được, nhưng có chết ta cũng không ngờ, hắn tin lời bịa đặt của nữ nhân kia nói ta thông dâm cùng người khác, hắn không tra rõ ràng liền bỏ ta, thậm chí hắn còn tin lời dối trá của người kia cho rằng con ta cũng không phải con ruột hắn nên gạch tên con ta trong gia phả. Đối với loại nam nhân vô tình như thế thì sao ta còn có thể thương tâm vì hắn."

Liều Ngọc Nhi bình tĩnh nói, tuy như vậy nhưng Mộ Dung Thu vẫn thấy rõ được hận ý trong mắt nàng.

Sao có thể không hận, đã từng ôm ấp mộng đẹp gả cho Vương Quân Sơn nhưng bây giờ thì cả người lại đầy thương tích! Nhưng điều làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy kỳ lạ là trong mắt Liễu Ngọc Nhi vẫn còn ẩn chứa một tia bất lực cũng không cam lòng.

"Tên Vương Quân Sơn kia không phải là người! Sẽ có một ngày hắn phải chịu báo ứng." Hồng Lăng tức giận nằng một tiếng.

"Hồng Lăng không cần tức giận, thực ra như bây giờ cũng tốt. Nếu ta tiếp tục ở lại vương phủ, không biết phải còn chịu bao nhiêu tủi nhục nữa." Liễu Ngọc Nhi ôn nhu nói, giống như chuyện nàng vừa nói chỉ là một chuyện nhỏ, không hề để lại dấu vết trong lòng nàng.

Đôi mắt của Mộ Dung Thu lóe lên, nàng không tiếp tục với đề tài Vương Quân Sơn nữa, mà hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất: "Bây giờ Ngọc nhi đang ở Liễu phủ?"

Ánh mắt Liễu Ngọc Nhi càng u ám, cúi đầu trả lời: "Bây giờ ta là người bị hưu vì thông dâm với người khác. Liễu phủ không chứa chấp ta! Ta thuê một tư hợp viện trong một ngõ hẻm ở phía đông kinh thành, của hồi môn của ta đều bị hắn nuốt trọn, không trả lại, may mà mẫu thân thấy mẫu tử ta đáng thương nên cho ít bạc với hai gian cửa hàng, bây giờ mẹ con ta cũng không phải lo lắng nữa."

"Về kinh thành gặp khó khăn sao không đến gặp ta? Ngọc Nhi gặp nạn, làm sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn! Thanh Châu quá xa nên ta không biết tình cảnh của Ngọc Nhi nhưng về đến kinh thành rồi mà người vẫn còn gấu giếm ta!" Mộ Dung Thu cau mày nói.

Liễu Ngọc Nhi là người tự trọng, sẽ không dễ dàng mà đi cầu xin giúp đỡ của người khác nhưng hôm nay nàng bị Liễu phủ từ chối, lại dất theo một đứa nhỏ ba tuổi, đến nơi nào cũng không dễ dàng an thân.

"Vương phi là Nam Dương Vương phi, trong vương phủ lại phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu như ta mới vừa quay về kinh thành đã tới tìm người, sẽ làm hỏng thanh danh của người, ta đã thế này rồi, sao lại có thể liên lụy Vương phi? Vương phi yên tâm, bấy thời tuy là cuộc sống nghèo khổ nhưng đối lại ta được an tâm, nhìn Vương phi sống tốt, ta càng vui vẻ." Liễu Ngọc Nhi lại vỗ vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thu nói.

Lúc này, Mộ Dung Thu liền biết, nàng không cần nói thêm những lời dư thừa. Liễu Ngọc Nhi ổn định xong cuộc sống tại kinh thành rồi mới tìm đến nàng cho thấy nàng không muốn gây bất cứ phiền phức gì cho Mộ Dung Thu, nàng cúi đầu nhìn lướt qua tay Liễu Ngọc Nhi, chỉ thấy còn da bọc xương khiến người nhìn càng thêm chua xót.

"Đứa bé khỏe không? Từ khi nó sinh ra đến giờ ta vẫn chưa được gặp nó lần nào." Mộ Dung Thu liền nói sang chuyện khác.

Nhắc tới con, gương mặt Liễu Ngọc Nhi liền hiện lên nét từ ái, "Hồi trước thì nó nghịch ngợm lắm, cả ngày hết va cái này lại đụng cái kia, trên người không bấm tìm thì cũng sưng đỏ, nhưng từ khi về kinh thành, nó đã biết quan tâm, chăm sóc ta, buổi chiều còn biết chăm trà cho ta uống."

"Ha ha... Thật là một đứa nhỏ hiểu thuận, Ngọc Nhi có đứa nhỏ này ở cạnh chắc chắn rất vui vẻ. Lần sau đến nhất định phải mang theo cả đứa nhỏ, ta thật sự rất muốn gặp để xem con của Ngọc Nhi đáng yêu như thế nào." Mộ Dung Thu cười nói.

"Lúc này nó cũng âm ỉ muốn tới gặp người, nhưng đến lúc đi lại ngủ mất. Chút nữa ta về chắc nó sẽ buồn bực cho xem." Liễu Ngọc Nhi khẽ cười nói, hình ảnh của đứa con trai méo mào đang liền hiện lên trước mắt.

Sau đó hai người lại nói về chuyện xấu của đứa nhỏ làm Mộ Dung Thu cười không ngừng, cũng luôn miệng nhắc nhở lần sau phải dất theo đứa nhỏ, Liễu Ngọc Nhi cũng cười đồng ý.

Sau đó, hai người lại tán gẫu, nụ cười trên mặt Liễu Ngọc Nhi ngày càng nhiều, mà Mộ Dung Thu cũng cố gắng tránh nói đến chuyện thương tâm của nàng.

Càng nói chuyện, Mộ Dung Thu càng thích Liễu Ngọc Nhi, tuy tuổi còn nhỏ lại phải trải qua lắm tang thương nhưng lại có dũng khí đứng lên làm lại cuộc đời, nói một hồi có thể hiểu nàng chỉ hy vọng có thể dùng hết sức lực để cho đứa nhỏ của mình sống thoải mái hơn mà thôi.

Điểm quan trọng nhất là nàng thật tâm mong Mộ Dung Thu có một cuộc sống tốt, lúc cực cực nhất vẫn không đến tìm nàng, chỉ chờ khi gió yên sóng lặng mới xuất hiện.

Nàng là một nữ tử có lòng tự trọng rất cao, trong lúc bản thân lâm vào cảnh như vậy thì vẫn lựa chọn tự mình đối mặt cũng không cầu xin sự giúp đỡ của ai. Tuy nhà nương đã bỏ mặc nàng nhưng nàng vẫn kiên cường như cũ, bình tĩnh đối mặt với mọi thứ, Mộ Dung Thu nhìn ra trong nét tươi cười của nàng vẫn ẩn chứa quá nhiều tiếng thở dài.

Sau khi nàng ra về, Hồng Lăng liền không nhịn được nữa rơi nước mắt, "Sao ông trời lại có thể nhẫn tâm với Liễu tiểu thư như vậy. Người tốt như tiểu thư lại phải chịu bất hạnh thế này."

"Thật ra như nàng ấy cũng tốt." Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói, trong thời này, nữ nhân không có nam nhân để dựa dẫm sẽ bị khinh thường, nhưng bây giờ cuộc sống của Liễu Ngọc Nhi tuy có gian khổ nhưng lại an tĩnh, trải qua nhiều chuyện đau đớn như vậy, nàng thật lòng mong Liễu Ngọc Nhi trải qua một cuộc sống yên bình.

"Chỉ thương cho tiểu thiếu gia, tuổi nhỏ như thế mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như sau này lớn lên, biết cha mình từng thiếp diệt thế, không nhận mình là con còn bị cho là tạp chủng, không biết nó sẽ thế nào?" Hồng Lăng lại thở dài rồi nói.

Mộ Dung Thu nhu mày, nhớ tới vừa rồi Liễu Ngọc Nhi mặc y phục, liền nói với Hồng Lăng: "Ngày mai người xuất phủ, đến hẻm phía đông, nhìn xem tình cảnh hiện giờ của Ngọc Nhi, nếu có gì khác lạ, lập tức quay về bẩm báo cho ta."

Bất luận là thế nào thì Liễu Ngọc Nhi vẫn là bạn tốt nhất của Mộ Dung Thu trước kia, huống hồ nàng lại là người đáng để trợ giúp, Mộ Dung Thu sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Vâng." Hồng Lăng lập tức trả lời.

"Hai ngày nay Văn Mai có hơi kỳ lạ, người có biết chuyện gì xảy ra không?" Mộ Dung Thu nhìn ra ngoài cửa, thấy Văn Mai đang thất thần đứng bên cạnh cửa, liền trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng lắc đầu, cũng nhìn Văn Mai nói: "Chưa từng thấy qua nàng như thế này, chỉ sợ là trong nhà xảy ra chuyện. Đã nhiều ngày, mỗi đêm ngủ nàng ta đều gặp ác mộng, phải có người kêu lớn mới tỉnh lại, bọn nó thì cũng có hỏi nhưng nàng lại kiên quyết không nói hoặc là sẽ khóc, nếu không thì nói là nhớ nhà hoặc lo lắng cho bệnh tình của mẫu thân."

Mộ Dung Thu gật đầu, sợ là chuyện không đơn giản như vậy, "Chắc trong nhà đã xảy ra chuyện."

Đêm đó, Mộ Dung Thu đứng xong cơm liền định đi ngủ thì Văn Mai xông vào.

Sắc mặt nàng tái nhợt, vừa vào liền quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thu cầu xin: "Xin Vươngphi cứu muội muội của nô tì!"

"Chuyện gì xảy ra? Đứng lên rồi nói. Hồng Lăng, đỡ nàng đứng lên." Lúc Văn Mai xông vào, Mộ Dung Thu liền ngồi dậy, nhu mày nhìn Văn Mai.

Hồng Lăng liền đầu Văn Mai dậy, nàng đã khóc không thành tiếng, Văn Mai khóc khôngngừng, thân mình run rẩy, nàng đã cùng đường mới đến cầu xin Vương phi giúp đỡ.

"Mấy ngày trước, nô tì về nhà chăm sóc mẫu thân, sau khi nhìn thấy nô tì, bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn một nửa, sau đó uống thêm mấy thang thuốc thì gần như khỏi hẳn, nhưng trước khi nô tì hồi phủ thì muội muội lại xảy ra chuyện, hơn một tháng trước, muội muội nô tì gất áo bên bờ sông nhất thời cao hứng liền hát một khúc, vừa lúc Đỗ thiếu gia đi ngang qua, liền cho người bắt muội muội nô tì đến rừng cây cạnh bờ sông bắt chấp muội ấy phản kháng hay cầu xin mà... vô nhục..."

"Muội ấy mất đi trong sạch, chỉ có thể gả cho Đỗ thiếu gia làm thiếp. Ai ngờ, mới vào Đỗ phủ, tuy Đỗ thiếu gia không từng hạnh nhưng một tháng sau muội ấy phát hiện mình đã mang thai, vốn tưởng rằng có thể trải qua ngày yên bình, ai ngờ lại bị chính thế của Đỗ thiếu gia hãm hại gây sảy thai, muội muội nô tì gặp chuyện đau lòng này, hai ngày sau, chínhthê của Đỗ thiếu gia lại nói muội ấy không tôn trọng nàng nên sai người nhốt muội ấy vào phòng chứa củi, muội ấy vừa sinh non, mà phòng củi lại ẩm ướt, nếu cứ như vậy thì khôngt ngày nữa muội ấy chắc chắn sẽ mất mạng, may là có hạ nhân trong Đỗ phủ lên nói cho nô tì biết nếu không muội ấy sẽ chết thảm"

Văn Mai càng nói càng nóng nảy hơn cũng sợ hãi. Đỗ thiếu gia như vậy thì người người trong kinh thành ai mà không biết, hẳn đã chiếm được thân thế của muội muội thì còn quan tâm đến sự sống chết của muội ấy làm gì! "Vương phi, xin người cứu muội muội của nô tì! Nô tì xin người!" Dứt lời, nàng liền hướng Mộ Dung Thu dập đầu dập đầu liên tục, chỉ trong chớp lát mà trán nàng đã đỏ một mảnh.

Nghe Văn Mai nói xong, Mộ Dung Thu từ từ nhu mày, chuyện này lại dính dáng đến Đỗ gia. Tuy Đỗ gia là kinh thành thù phù, còn có liên hệ với các đại gia tộc và quan viên, nàng làkhông thể nào tự mình đến Đỗ gia, làm mưa làm gió chỉ để cứu một thiếp thất.

Hồng Lăng lưu nước mắt cho Văn Mai rồi nói: "Đừng khóc nữa."

"Đỗ gia cũng không phải là phủ Nam Dương Vương, việc này không dễ giải quyết." Mộ Dung Thu khẽ nói, bây giờ nàng ở Nam Dương Vương phủ, tuy thân phận của nàng là Nam Dương Vương phi tôn quý nhưng lại không thể thờ tay vào chuyện gia sự của người khác, thế mới nói, chuyện này không dễ giải quyết.

Văn Mai nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, các vết xanh tím trên trán càng rất dọa người. "Vậy nô tì phải làm sao bây giờ? Muội muội của nô tì hiện giờ cực kỳ suy yếu, nếu còn nằm trong phòng củi thì chi còn chờ chết mà thôi!" Văn Mai nói nha hơn, thanh âm hơi cao.

Mộ Dung Thu nhu mày.

Hồng Lăng nói: "Văn Mai, người có sốt ruột cũng không thể nói chuyện với Vương phi như thế! Hơn nữa chuyện người cầu vốn không dễ giải quyết, muội muội người đang ở Đỗ gia chứ không phải phủ Nam Dương Vương, người là đang làm khó Vương phi?"

Văn Mai tỉnh ngộ, hồi hận nhìn Mộ Dung Thu, "Nô tì sai rồi, nô tì không nên bắt kinh với Vương phi, nô tì quá nóng nảy! Xin Vương phi tha thứ." Từ trước đến nay, Vương phi đối xử với nàng rất tốt, chưa từng la mắng, nhưng giờ nàng lại vì chuyện của muội muội mà làm Vương phi khó xử, nàng không nên làm vậy.

Nhưng quá thật nàng không có cách nào, Văn Mai vừa ngừng lệ thì nước mắt lại tràn má, nàng nói tiếp: "Vương phi đừng khó xử, bây giờ chỉ còn cách chờ xem số phận của muội muội nô tì ra sao thôi, hy vọng Đỗ thiếu nãi nãi có thể phát thiện tâm, tha cho muội muội nô tì một mạng."

"Cũng không phải không có cách." Mộ Dung Thu thở dài nói, vẫn là nàng mềm lòng, đầu biết rõ nếu những tay vào việc này sẽ có chút phiền phức tìm đến nhưng nước mắt cùng thân tình của nha đầu Văn Mai đã làm nàng cảm động, thôi cứ xem như làm việc thiện đi!

Văn Mai và Hồng Lăng nghe vậy, mờ to mắt, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu. Nàng khẽ cười nói: "Nhưng bây giờ đã tối rồi, không làm gì được. Người ráng chờ một đêm?"

"Nô tì tạ ơn Vương phi! Nô tì tạ ơn Vương phi!" Văn Mai quỳ sụp xuống, không ngừng dập đầu cảm tạ, sau mới ngẩng đầu, vui sướng đến trào nước mắt, trong lòng hoan hi nháy nhót, muội muội được cứu rồi! Muội muội được cứu rồi!

"Đừng có dập đầu nữa, nếu cái mặt này mà bị hủy thì bản Vương phi cũng không cho phép người cả ngày lượn lờ trước mặt ta, mắ công ta chường mắt." Mộ Dung Thu trêu ghẹo.

Văn Mai nín khóc liền mỉm cười, đang muốn tiếp tục dập đầu lại nghĩ đến lời của Mộ Dung Thu, liền nói: "Nô tì sẽ không hủy dung, nô tì sẽ không làm Vương phi chường mắt. Nô tì còn phải hầu hạ Vương phi suốt đời." Đây không phải là lời nói trong lúc nhất thời mà là lời hứa hẹn, là một lời thề! Vì thế, sau đó, dù nàng mất đi trong khi tuổi hoa đương sáng lạn, thân thể vĩnh viễn chôn sâu dưới lòng đất, nhưng nàng tuyệt không oán không hối.

Hồng Lăng lại nâng Văn Mai dậy một lần nữa, "Nha đầu kia, là người có phúc mới gặp chủ tử như Vương phi, nếu là người khác, chỉ sợ cái mạng nhỏ của người cũng không giữ được,không biết chừng mực gì cả, mau rửa mặt rồi đi nghỉ ngơi."

"Dạ, Hồng Lăng tỷ." Văn Mai cười nói, rồi nói với Mộ Dung Thu: "Nô tì không làm phiền Vương phi nghỉ ngơi, nô tì cáo lui."

Khi nàng ra ngoài, Hồng Lăng liền thu lại nét cười trên mặt, "Muội muội của Văn Mai quả thật đáng thương, nhưng đây là vấn đề khó giải quyết, nghe nói, chính thất của Đỗ thiếu gia thủ đoạn tàn nhẫn, đã có rất nhiều thê thiếp chết trong tay nàng rồi." Nàng định khuyên Vương phi không nên dính vào chuyện này, dù sao đây là chuyện của Đỗ phủ, không dễ dàng những tay vào.

Đi nhiên là Mộ Dung Thư biết tâm tư của Hồng Lăng, khi xảy ra bất cứ chuyện gì, nhà đầu này cũng đặt nặng ở vị trí ưu tiên, thà có lỗi với người khác nhưng nhất định phải bảo vệ nặng. Nàng cười nói: "Không sao đâu, bản Vương phi đã có chủ ý."

Nghe nàng nói chắc chắn như vậy, Hồng Lăng cũng yên tâm

Sáng hôm sau, dùng xong điểm tâm Mộ Dung Thư liền trang điểm rồi đến Bắc uyển.

Đại phu nhân đang ngồi thiếu ở trong phòng, nghe hạ nhân báo Vương phi đến liền nhất thời cả kinh, Vương phi tới làm gì? Từ chuyện lần trước, nàng luôn trốn tránh Vương phi, không dám gặp Vương phi, chỉ sợ nàng ta lại tìm ra sơ hở của nàng.

Nhưng bây giờ nàng đã ngoan ngoãn ở tại Bắc uyển chờ đến khi Vương phi và Thẩm trắc phi đấu nhau đến sống chết thì là nàng sẽ xuất hiện một lần nữa. Nàng tin tưởng với nhan sắc xinh đẹp của mình sẽ giành được sự sùng ái của Vương gia, cũng nhân đó mà có một đứa con.

Nhưng tại sao Vương phi lại đột nhiên đến đây? Nàng vội nói với người thông báo: "Ta với người cùng nghênh đón Vương phi."

Lúc này Mộ Dung Thư mới đi đến trước cửa phòng thì của phòng liền bật mở, Đại phu nhân vội vàng chạy ra nghênh đón Mộ Dung Thư, "Nô tì tham kiến Vương phi."

"Đại phu nhân không cần đa lễ, lần này bản Vương phi tới tìm người chỉ muốn uống trà, tán gẫu." Mộ Dung Thư mỉm cười, dịu dàng nói.

Trong lòng Đại phu nhân chấn động, Vương phi có ý gì? Nàng không tin Vương phi đến đây chỉ để uống trà nhưng trên mặt không hề lộ ra chút nghi ngờ nào, liền gật đầu đáp: "Nô tì vô cùng vinh hạnh." Nói xong liền đi trước dẫn đường vào phòng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thư đến Bắc uyển, cảnh trí nơi này cũng không tệ, tuy khôngso được với Trúc viên, nhưng lại có một phong vị khác, thật đúng là nơi thích hợp cho tuềuthiếp ở.

Vào trong phòng Đỗ Khá, hai mắt Mộ Dung Thư tỏa sáng, không hổ danh là con gái nhà phú thương, mỗi vật bài trí trong phòng đều có giá trị xa xỉ, trách không được Thẩm trắc phikhông dám động đến Đại phu nhân, chỉ sợ Thẩm trắc phi cũng phải nể mặt Đỗ gia vài phần.

Đại phu nhân trong lòng thấp thòmkhông thôi, đoán mục đích của Mộ Dung Thư đến đây là gì nhưng đoán mãi cũng chẳng ra, nhìn thấy Mộ Dung Thư đang đánh giá bài trí trong phòng thì càng hồi hộp, chẳng lẽ Mộ Dung Thư sẽ dựa vào mấy thứ này mà bắt bẻ mình?

Đang lúc nàng lo lắng, thì Mộ Dung Thư cười cười, gật đầu nói: "Khieu thường thức của Đại phu nhân quả nhiên cao nhã, bài trí trong phòng đều không tầm thường."

"Chỉ là vài vật thô xỉ chứ nô tì làm gì mà biết thường thức, nếu luận về thường thức thìkhông cách nào so được với Vương phi." Đại phu nhân đề dặt trả lời.

Mộ Dung Thư quay lại, nắm lấy tay nàng, kéo đến ngồi rồi tươi cười ôn hòa nói: "A, tay muội thật lạnh, có phải nhiễm bệnh? Sao không chịu gọi đại phu đến xem."

"Từ nhỏ tay nô tì đã lạnh, nhọc Vương phi lo lắng." Đại phu nhân vội trả lời, Mộ Dung Thư càng ôn hòa, còn xưng tỷ muội thì nàng càng sợ, có chết nàng cũng không quên cái ngày nàng bị Mộ Dung Thư đùa bỡ trong tay, miệng thì cười nhưng lại giết người lúc nào khônghay, không biết hôm nay Mộ Dung Thư lại muốn giở trò gì.

"Thì ra là như vậy, để bản Vương phi sai người đưa đến một cái lò sưởi tay cho muội, cái này ta dùng đã lâu, rất ấm áp." Mộ Dung Thư rất quan tâm nói.

Nhưng nàng càng như thế, Đại phu nhân lại càng thêm e ngại.

"Sao nô tì dám lấy lò sưởi của Vương phi, huống hồ lại là vật Vương phi đã dùng quen, tay nô tì trước giờ vẫn vậy, dù có ốm lò sưởi tay hằng ngày thì cũng chẳng có hơn gì, nên không dám đoạt đồ vật ưa thích của người." Đại phu nhân từ chối, đùa sao, còn chưa biết mục đích của Mộ Dung Thư là gì thì làm sao nàng dám nhận.

"Muội không vừa ý bản Vương phi? Hay vẫn giận ta? Tuy mấy ngày trước vì chuyện của Hồng Lăng và Dương muội, hai tỷ muội chúng ta có chút hiểu lầm nhưng dù sao chúng ta vẫn là tỷ muội phải không? Chớ để chuyện này làm tổn hại đến tình cảm của chúng ta. Nếu như muội muội vẫn quyết không cần, thì khó tránh bản Vương phi nghĩ chuyện Hồng Lăng lại có liên quan đến muội." Mộ Dung Thư nhu mì, thanh âm hơi chút lạnh nhạt nói, nét tươi cười trên mặt cũng nhazy mất biến mất.

Đại phu nhân hoảng sợ hơn, không dám từ chối, vội vàng nói: "Nô tì tạ ơn Vương phi." Ấm lò chưa cầm đến mà tay đã như bị phỏng! Mỗi câu nói của Mộ Dung Thư đều như đang đào hố, càng đoán không ra tâm tư của nàng ta, nàng lại càng kính tâm!

"Vậy là tốt rồi. Nhìn thấy muội vui vẻ, ta cũng cao hứng." Nụ cười sáng rỡ lại xuất hiện, Mộ Dung Thư vỗ hai cái lên mu bàn tay Đại phu nhân mu, giống như vô cùng hài lòng với câu trả lời của Đại phu nhân.

Đại phu nhân chỉ có thể cười lấy lòng.

"Mấy ngày trước, nhà nương của phu nhân đã quyền không ít bạc cho nạn dân vùng Giang Bắc, dân chúng đều mang ơn Đỗ gia không hết Không ngờ nhà nương của Đại phu nhân lại hào phóng như thế, nghe nói việc làm lần này của Đỗ gia cũng được đương kim thánh thượng và triều thần tán thưởng." Mộ Dung Thư lại mở miệng nói vòng vo.

Đại phu nhân nghe vậy, khoe miệng hơi có gật, chuyện này nàng cũng đã nghe. Có người tạo ạo lực với phụ thân nên mới khiến cho phụ thân phải quyền bạc, hiện giờ mấy lời của Mộ Dung Thư chẳng khác gì châm chọc, nhưng nàng cũng chỉ có thể cười nói: "Chỉt đóng góp cho nạn dân dĩ nhiên Đỗ gia phải hết sức vui vẻ làm."

"Đúng vậy, bây giờ trong kinh thành, ai nhắc tới Đỗ gia mà không phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi? Vương gia vị Đỗ gia mà cũng nở mày nở mặt, tâm tình không tệ, vị trí của muội ở trong lòng người lại cao thêm vài phần." Mộ Dung Thư khẽ cười nói, trong thanh âm còn có mấy phần hâm mộ.

Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng vui sướng lan tràn hỏi: "Phải không?"

"Đương nhiên, chẳng lẽ muội không nghe được người khác nói? Trong lần giải quyết vụ Giang Bắc nạn, Đỗ gia đã lập công lớn." Mộ Dung Thư gật đầu nói, thần sắc thấp phẩn thành khẩn.

Đại phu nhân càng vui sướng, nếu trong lòng Vương gia vị hành động của cha lần này mà thêm sùng hạnh nằng thì thật là trong họa được phúc, nhìn lại Mộ Dung Thư, chẳng lẽ nàng ta biết tâm tư của Vương gia nên mới đến đây lôi kéo, lấy lòng nàng? "Từ trước đến giờ phụ thân đều giúp người làm niềm vui nhưng quả thật người lập đại công lần này là Vương gia chứ không phải Đỗ gia! Nếu không phải Vương gia nghĩ ra cách giải quyết thì chi e hiện nay người dân vùng Giang Bắc vẫn phải chịu cảnh khổ cực rồi."

"Thanh danh của Đỗ lão gia thật tốt. Bất quá..." Mộ Dung Thư quay đầu, trên khóe miệng tươi cười có thêm một tia cười lạnh. Đại phu nhân chưa phản ứng kịp, vội hỏi: "Bất quá cái gì?"

"Bất quá nghe nói gần đây Đỗ gia lại gây ra chuyện gièm pha, Đỗ thiếu nữ nài không dung được thiếp, dụng thủ đoạn ngoan độc hãm hại một vị thiếp, chẳng qua chỉ vô ý nói vài câu dụng chậm thì nàng liền sai người đem nhốt nữ nhân đó vào cũi rồi bỏ đói, mà nữ nhân đó vừa mới sinh non, muội nghĩ thử xem, nếu việc này truyền đến tai người ngoài, đến tai Vương gia thì thế nào? Người trong kinh thành sẽ nhìn Đỗ gia thế nào? Thanh danh một đời của Đỗ lão gia xem như bị hủy trong nháy mắt." Mộ Dung Thư lạnh lùng nói.

Đại phu nhân khẽ run, trên trán đổ mồ hôi lạnh, Mộ Dung Thư rõ ràng là đang uy hiếp nàng! Chuyện của Đỗ gia thì sao nàng lại không biết , nhưng chưa từng nghĩ Mộ Dung Thư lại có thể biết tường tận như vậy, thì ra mục đích của nàng ta khi đến đây! Quả thật, em đầu là người khác nghiệt, đã có rất nhiều thiếp thất chết trong tay nàng.

"Nói thật thì chuyện này không quan hệ với bản Vương phi nhưng thiếp thất bị nhốt trong phòng cũi kia là muội muội của Đại nha hoàn - Văn Mai bên cạnh ta, khi nghe xong chuyện này không can hệ đến Đỗ lão gia, có lẽ muội muội của Văn Mai cư xử không đúng mực, nên mới bị trừng phạt, thế nhưng, nếu bản Vương phi không can thiệp lý miệng trước mặt Vương gia, như vậy..."

"Ta ờn Vương phi nhắc nhở, nô tì lập tức cho người truyền tin hồi phủ." Đại phu nhân vội vàng chặn lời tiếp theo của Mộ Dung Thư, lo lắng trả lời. Mộ Dung Thư đang uy hiếp nàng! Xem ra, Vương phi thật dạ mang thù!

Mộ Dung Thư cười tươi hơn, gật đầu rồi nói: "Muội chớ nên trách bản Vương phi nhiều chuyện! Dù sao tính tình của Văn Mai, ta cũng hiểu một chút, nếu nàng không can thiệp nói lộ gì đó thì hậu quả thật khó lường. Bản Vương phi thật tâm suy nghĩ cho muội."

Đại phu nhân lập tức quý xuống đất, cúi đầu cảm rằng trả lời: "Nô tì ghi nhớ đại ân của Vương phi, nếu không phải có Vương phi nhắc nhở, sau này chắc chắn gây thành đại họa."

"Tốt lắm, bản Vương phi ở cũng đã lâu, đến lúc phải trở về rồi! Muội nghỉ ngơi thật tốt đi." Mộ Dung Thư chậm rãi đứng dậy, nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân trong lòng cực kỳ phần nộ, Mộ Dung Thư rời khỏi, nàng cầu còn không được, nhìn lướt qua sắc mặt của Đại phu nhân, Mộ Dung Thư liền rời đi.

Sau khi Mộ Dung Thư rời khỏi, Đại phu nhân liền từ dưới đất đứng lên, nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Thư, hai tay nắm chặt thành quyền, quả nhiên đi sai một bước thì sẽ ân hậnkhông kịp, sau này không được hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trên đường về Mai viên, Văn Mai nhìn không được hỏi: "Vương phi, chuyện sao rồi?"

"Vương phi tự mình đi gặp Đại phu nhân, chắc chắn được việc." Hồng Lăng cười nói, lúc rời đi, nàng đã nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Đại phu nhân.

Mộ Dung Thư gật đầu nói: "Đợi tin đi." Cho là muội muội Văn Mai được thả ra thì thân thể cũng đã chịu thương tổn không nhẹ, chỉ sợ ngày sau không thể mang thai, tương lai của nàng ta trong Đỗ phủ càng gặp nhiều khó khăn, thế nhưng, nàng chi có thể làm được tới đây.

Văn Mai vừa nghe lời của Mộ Dung Thư, lập tức cười nói: "Không, không, cứu được rồi! Nô tì tạ ơn Vương phi. Thật tốt quá."

"Tiểu nha đầu, đừng nói lung tung, cười to trên đường, sẽ để người khác nghe thấy." Hồng Lăng nhìn thấy Văn Mai kích động, vội lên tiếng nhắc nhở.

Vân Mai nghe vậy, vội bưng miệng mà cười.

Mộ Dung Thu thấy thế thì tức đầu cười cười, qua chuyện hôm nay, xem chừng oán hận của Đại phu nhân đối với nàng càng sâu, nhưng oán thì sao? Xem chừng thì nàng ta cũng sẽ không dám tùy tiện làm gì.

Trong lúc nàng dùng com chiều thì có tin truyền đến. Đại phu nhân đã cho người đưa thư đến tay Đỗ thiếu nữ nãi, sau đó người đã được thả còn mời cả đại phu đến xem mạch, hầu hạ chu đáo. May mà   muội muội Vân Mai ngày thường thân thể khỏe mạnh, quen làm việc nặng, nên bị giam ở phòng chứa củi một ngày cũng không thương tổn nhiều lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng một tháng, sẽ trở lại như xưa. Vân Mai liền mỉm cười, rốt cục thì sau cơn mưa trời lại sáng.

"Người đã yên tâm? Mấy ngày nay người khóc lén khóc xuồng làm hại bạn ta còn tưởng người bị bức lương, giống y như tiểu kiều thế bị tù thân." Thanh Bình trêu ghẹo nói.

Thu Cúc nói "Đúng vậy! Sau này lập gia đình, chắc sẽ sợ hãi?"

"Các tỷ, đừng trêu ghẹo muội." Vân Mai bâu mới nói, sau đó chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu cáo trạng: "Vương phi, người mau làm chủ cho nó tí, các tỷ ấy đều xem nó tí như trò cười."

"O, còn không biết xấu hổ, dám cáo trạng với Vương phi." Hồng Lăng che miệng cười trộm.

Mộ Dung Thu nghe vậy, nhũu mày, cười nói: "Quà thật nên phạt, phạt người xếp chân, mức nước rửa chân cho ba người bọn Thu Cúc trong vòng một tháng đi." Vân Mai nghe vậy, xụ mặt xuồng, bâu mới nói: "Sau này nó tí cũng không dám làm sai việc gì nữa."

"Ha ha..." Trong phòng liền tràn ngập tiếng cười.

...

Hai ngày sau, Hồng Lăng xuất phủ đến ngõ hẻm phía đông hỏi thăm tin tức của Liễu Ngọc Nhi.

"Liễu tiểu thư lừa Vương phi, thực ra thì Liễu phu nhân không có cho Liễu tiểu thư ngân lượng và cửa hàng, bây giờ Liễu cô nương và tiểu thiếu gia đang sống trong một căn nhà nhỏ ở ngõ hẻm phía đông kinh thành, Liễu tiểu thư chỉ theo thừa và giặt quần áo thuê để kiếm chút bạc, nó tí không dám đi gặp Liễu tiểu thư, nhưng có nhìn lên từ ngoài viện, tình cảnh bây giờ của Liễu cô nương thật làm nó tí kiểm lòng không được, còn tiểu thiếu gia, mới ba tuổi nhưng đã hiểu chuyện, không khóc không quấy, rất biết nghe lời, cũng ngồi một bên dùng cái tay tí xúi giúp mẹ giặt quần áo nữa, nhìn mà đứt cả ruột." Hồng Lăng cau mày nói.

Ai có thể được là ngờ người quen sống trong an nhàn, được người hầu hạ như   Liễu tiểu thư lại rơi vào hoàn cảnh như bây giờ, chỉ mới ba năm ngắn ngủi!

Nghe vậy, hình ảnh của Liễu Ngọc Nhi liền hiện lên trước mắt Mộ Dung Thu, nàng liền trầm giọng nói: "Ngày mai gọi Tiết chương quỹ tới gặp ta."

"Vâng a."

Lúc dùng com chiều, Vũ Văn Mặc lại đến Mai viên, cùng đến với hần thi Thẩm trắc phi đã theo sát phía sau.

Hai người rất hiếm khi cùng xuất hiện tại phòng Mộ Dung Thu, nàng sai người dọn thêm hai bộ bát đĩa, Vũ Văn Mặc và Thẩm trắc phi cũng không khách khí cũng ngồi xuống.

Ba người im lặng nhìn nhau, dù gì thì quan hệ giữa họ cũng có chút phức tạp. Mộ Dung Thu nhận thấy bây giờ nàng lại là người thứ ba, lại vô tình chen vào thế giới riêng của hai người bọn họ.

Trước mắt nàng, Thẩm trắc phi đang ăn cần gấp thức ăn cho Vũ Văn Mặc. "Mấy ngày nay gia bạn rộn công vụ, không nghỉ ngơi đầy đủ, nghe Thúy Hồng nói, nhiều ngày rồi gia chưa ăn được một bữa com ngon miệng, bây giờ đã đến đây rồi gia ăn nhiều thêm một chút." Dứt lời, nàng ta liền nhìn Mộ Dung Thu, nhưng vẫn chưa gấp thức ăn cho nàng, cười nói: "Không ngờ tay nghề của đầu bếp trong phòng bếp của tỷ ty lại khá như vậy, mấy món ăn này muội chưa từng ăn qua bao giờ."

"Chỉ mấy món đơn giản thôi." Mộ Dung Thu cười nhạt nói rồi cúi đầu nhìn thoáng qua miếng thịt mà Thẩm trắc phi vừa bỏ vào chén nhưng không vẫn ăn.

"Ai mà biết mấy món đơn giản của tỷ ty lại không giống của người ta, khó trách gia lại muốn đến đây dùng com chiều." Thẩm trắc phi cười nói.

Nghe thấy lời của Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc hơi cau mày, lạnh nhạt lướt qua Thẩm trắc phi, nhưng khi ánh mắt lướt qua Mộ Dung Thu thì hần thấy nàng vẫn bình thường, mà ánh mắt cũng chưa từng nhìn đến hần, chán mày của hần càng cau chặt hơn.

"Hai ngày này, muội nghỉ tới nghỉ lui, vẫn thấy Hồng Lăng là tốt nhất, nếu để cho nàng hầu hạ Vương gia, tỷ cùng muội đều sẽ yên tâm." Lát sau, Thẩm trắc phi lại lên tiếng.

Mà lần này, nàng lại chìa mũi tên về phía Hồng Lăng.

Hồng Lăng đang đứng hầu hạ bên cạnh, thân hình khẽ run, cúi đầu che dấu sự kinh hoàng của mình.

"Hồng Lăng không thích hợp." Mộ Dung Thu trực tiếp cự tuyệt, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm trắc phi lại nói: "Thẩm trắc phi nên tìm người khác."

Thẩm trắc phi nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, thấy sắc mặt hần cũng không thay đổi liền nhượng mày nói với Mộ Dung Thu: "Tỷ không muốn cho Vương gia nạp thiếp? Thân là nữ nhân của Vương gia, tỷ phải suy nghĩ cho Vương gia nhiều hơn mới phải, nếu để người ngoài biết sẽ cho rằng tỷ đồ kỵ đó." Nàng ta có ý nhấn mạnh hai chữ đồ kỵ nhưng giọng nói lại không có bức người thậm chí còn có chút vui đùa.

"Đồ kỵ?" Nàng nhượng cao mày, trầm giọng hỏi, trong lòng thầm cười lạnh, lạnh lùng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc vẫn yên lặng không lên tiếng.

Nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, con người của Vũ Văn Mặc lóe lên một tia hân quang, hần đưa mắt nhìn Thẩm trắc phi, nhưng Thẩm trắc phi lại không nhận thấy ánh mắt của Vũ Văn Mặc, ngược lại còn tươi cười nói: "Tỷ ty, chúng ta đều là nữ nhân của Vương gia, hần phải học cách rộng lượng."

Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với lời nói của nàng, nhưng lại bình tĩnh nhìn Vũ Văn Mặc hỏi: "Nếu ta đã phạm vào thất xuất, vì sao không bỏ ta?"

Thẩm trắc phi không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, nàng ta biết mình đang nói cái gì không? Lại muốn Vũ Văn Mặc bỏ nàng!

Hồng Lăng lo lắng không thôi, càng kinh sợ nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi vì bảo vệ nàng mà dám làm đến mức này!

Ba tâm tư khác nhau nhưng ánh mắt của cả ba đều rơi vào người Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc sau khi nghe xong lời của Mộ Dung Thu, ánh mắt nhìn nàng càng sắc bén lạnh thấu xương, con người càng u tối, trong nháy mắt, quanh thân hần tỏa ra một trận hàn khí. Lúc này, trong phòng im đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe.

Đôi mắt lạnh như băng nhìn Thẩm trắc phi. Thân hình nàng ta run lên, đây là lần đầu tiên, hần dùng ánh mắt vô tình như thế nhìn nàng!

Mộ Dung Thu khỏe môi khẽ cong, trong lòng tự như: hôm nay Thẩm trắc phi sự là đã tính sai rồi, quá mức vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57

Nàng tin chắc là Vũ Văn Mặc sẽ không bỏ nàng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng vừa mới giúp hần giải quyết một vấn đề khó khăn, nhưng nếu chỉ vì nàng không đồng ý để Hồng Lăng làm thiếp mà hần thẹn quá giận, lấy tội đồ kị mà bỏ nàng thì sao?

Trong mắt Vũ Văn Mặc lóe lên, hần nhìn Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: “Không được ăn nói lung tung!” Lại nhìn Thẩm trắc phi, trong mắt đầy giận dữ còn mang theo ý cảnh cáo.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhũu mày, ôn nhu nói: “Do thần thiếp nhất thời hồ đồ, xin gia đừng để dễ ỷ.”

Thẩm trắc phi nhìn về mặt của Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc, vội vàng ho nhẹ một tiếng để che dấu sự chua xót và đau đớn trong lòng, xấu hổ nói: “Tỷ ty nói vậy làm gì, muội chỉ đùa một tí, nếu tỷ tuyên tểc Hồng Lăng, vậy để muội chọn người khác.”

Thẩm trắc phi hiểu vừa rồi mình có hơi nóng nảy, tuy nam nhân đồ ỷ nhất là thế từ không rộng lượng nhưng phản ứng của Mộ Dung Thu làm nàng thật bất ngờ. Mà Vương gia rõ ràng không muốn nói về đề tài này, mà quan trọng nhất là hần sẽ không bỏ Mộ Dung Thu, nguyên nhân rất đơn giản, Mộ Dung Thu là nữ nhì của Đại tướng quân.

Bất quá... Nàng có thể nhìn thấy được là hần không còn lạnh nhạt, vô tình với Mộ Dung Thu như lúc trước, trong mắt hần dường như có chút cảm xúc khó nắm bắt được.

“Xem ra vì gia nạp thiếp là chuyện phải làm, nếu không muốn bị người dèm pha, thì phải rộng lượng, như vậy đi, Tú Ngọc hầu hạ bên người muội cũng không tệ, so với Hồng Lăng còn tốt hơn nữa.” Mộ Dung Thu vươn bàn tay được bảo dưỡng tỉ mỉ cầm lấy trà, nhấp một ngụm rồi nói.

Tú Ngọc đứng bên cạnh Thẩm trác phi nghe vậy thì sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, âm thầm cắn răng nhìn Mộ Dung Thu, đây là Vương phi dùng chiêu 'gây ông đập lưng ông', lúc nàng thu lại ánh mắt thì lại vô tình nhìn lướt qua gương mặt tuấn mỹ như điêu khắc của Vũ Văn Mặc, tai nàng liền đỏ ửng.

Thẩm trác phi chưa phát hiện ra sự thay đổi của Tú Ngọc, nhưng vừa lúc Mộ Dung Thu ngẩng đầu, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, khoe môi mang ý cười liếc nhìn Tú Ngọc.

“Muội đã sớm định mối hôn sự cho Tú Ngọc, sang năm nó sẽ lập gia đình, muội sẽ ghi nhớ chuyện này, từ từ chọn người thích hợp sau vậy.” Thẩm trác phi cũng không có kích động, hình như đã sớm đoán được Mộ Dung Thu sẽ nói như vậy.

Mộ Dung Thu nhàu mày, xoay người nói với Hồng Lăng: “Một lát nữa, người đến phòng bếp nhỏ hỏi chiều nay ai đã nấu canh, bản Vương phi muốn ăn canh chua cay chứ không phải canh chua, sao chi chua không có vị cay!”

“Vâng ạ.”

Sắc mặt Thẩm trác phi lúc trắng lúc hồng, vừa rồi nàng đã phạm sai lầm, bây giờ vạn lần không nên tiếp tục, huống hồ nàng cũng không muốn nạp thếp cho Vương gia, nàng dè dặt đánh giá thần sắc của Vũ Văn Mặc rồi mới múc một chén canh cho hân.

Lúc chén canh được đặt trước mặt Vũ Văn Mặc, vài lát ớt nằm trên mặt canh lọt vào mắt hân, hân lại nhìn thoáng Mộ Dung Thu, thấy vẻ mặt không sao của nàng thì đôi mắt lạnh như băng của hân có chút tức giận, liền dùng tay hất chén canh xuống đất.

Chén canh vỡ tan, nước canh bắn vào y phục của Thẩm trác phi, nàng ta sợ hãi, trong lòng rất hối hận, cũng không lau đi nước canh dính trên y phục mà chỉ nhìn Vũ Văn Mặc, thanh âm có hơi run run, “Gà?”

Lông mi của Mộ Dung Thu khẽ động, thần sắc vẫn như cũ.

Vũ Văn Mặc cau mày, trầm mặc không nói nửa câu liền xoay người rời đi.

Khi đi qua Thẩm trác phi, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của nàng, Vũ Văn Mặc lạnh lùng nói: “Về sau không được nhắc lại việc này!”

Vũ Văn Mặc nén giận mà đi, vì nguyên nhân gì thì cả Mộ Dung Thu cùng Thẩm trác phi đều có thể nhìn thấy một chút đáp án ở trong mắt đối phương.

Hai người cúi đầu, im lặng tiếp tục dùng cơm. Thẩm trác phi cảm thấy thức ăn trong miệng thật vô vị, thật ra nãy món này hương vị cũng không tệ nhưng qua chuyện vừa rồi thì món ăn trong miệng trở nên đáng chất, tuy bình thường thì Vương gia cũng không có nhiệt tình với nàng, ngay cả khi ở trên giường cũng khá lạnh nhạt nhưng nàng cho rằng đó là bản tính nên mới đối với thế thiếp lạnh nhạt như thế, nhưng hôm nay, hân có chút khác thường.

Mộ Dung Thu vẫn ăn ngon lành, dù sao tay nghề nấu ăn của mấy bà từ này ngày càng tiến bộ, tuy hương vị không so được với thức ăn do chính tay nàng làm nhưng cũng có tệ đâu, mà ngày ấy trong thư phòng, ánh mắt của Vũ Văn Mặc đối với nàng đã có sự thay đổi nhưng với nàng mà nói chuyện đó cũng chẳng ảnh hưởng gì! Hôm nay nàng lại làm cho hân chán ghét.

“Nghe nói là tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, chắc mấy bà từ này là do tỷ chỉ dẫn đúng không?” Cuối cùng Thẩm trác phi cũng không nuốt trôi nửa, liền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu cười hỏi.

“Bản Vương phi chỉ biết làm mấy món mà thôi, nhóm bà từ đề ý nên nhớ kỹ cách làm! Nếu như Thẩm trác phi thích, mai mốt cứ thường xuyên đến đây.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

Thẩm trác phi đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, “Muội tạ ơn tỷ tỷ nhưng ngày ngày đến ăn cơm thì chắc tỷ cũng sẽ cảm thấy phiền, không bằng muội để bà từ của Trúc viên đến đây học cách nấu vài món, đến lúc đó muội vừa được ăn ngon vừa không làm phiền tỷ tỷ.” Nàng muốn làm cho rõ ràng, là món ăn của Mai viên hấp dẫn Vương gia, hay là... chủ nhân của Mai viên.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khép bờ mắt, nàng liền hiểu mục đích của nàng ta, “Được.” Nàng ta muốn dùng mỹ thực để giữ chân Vũ Văn Mặc, thật sự không một phút giây nào quên nghĩ đến Vũ Văn Mặc.

“Vậy thì muội tạ ơn tỷ tỷ.” Thẩm trác phi tươi cười nói, làm gì mà sắc mặt hoảng, gần gũi ban nãy nữa, trong lòng nàng rung lên một hồi chuông cảnh báo, nếu không muốn bị Vương gia chán ghét, chi có thể như vậy một lần, tuyệt đối không có lần hai.

Sau khi Thẩm trác phi rời đi, Hồng Lăng nhàu mày nói: “Thẩm trác phi nhất định là muốn dùng mỹ thực để giữ chân Vương gia, nếu Vương phi không đồng ý thì tốt biết bao nhiêu.”

“Nàng muốn học cứ để nàng ta học, phủ Nam Dương Vương to như vậy cũng đâu thiếu đầu bếp.” Mộ Dung Thu nhún vai nói.

Vì Vũ Văn Mặc mà ra sức như vậy, chẳng lẽ Thẩm trác phi không cảm thấy mệt? Nhưng đáng nói là nàng có thể nắm được trái tim của Vũ Văn Mặc vĩnh viễn không?

Nụ cười của Mộ Dung Thu lại có thêm vài phần nghiền ngẫm, nàng khép mắt để che dấu cảnh giác, Thẩm trác phi không phải là Đại phu nhân, tiếp theo nàng ta chắc chắn sẽ phản công.

“Vương phi, mẫu thân nó ti hết bệnh rồi, đây là trứng vịt muối do đích thân nấu thân tay ướp gia vị, còn có trứng gà so, mẫu thân sao nó ti mang đến biếu Vương phi.” Vân Mai mang theo hai cái giỏ lớn, cao hứng chạy vào phòng nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng đồng thời nhìn sang.

Chỉ thấy hai cái giỏ lớn tràn đầy trứng gà và trứng vịt, Vân Mai vui vẻ chạy vào, Hồng Lăng thấy thế liền đến cầm giúp nàng một giỏ.

“Trứng vịt muối? Còn có trứng gà so?” Mộ Dung Thu cười hỏi.

“Đúng vậy, trứng vịt muối là do chính tay mẫu thân nó ti ướp gia vị, trứng vịt vừa béo lại không mặn, trứng gà so cũng là gà do nhà nó ti nuôi, mẫu thân nói nó rất bổ dưỡng, nói nó ti phải biếu cho Vương phi để cảm ơn Vương phi đã cứu muội muội của nó ti.” Vân Mai cười ngây ngây ngộ ngộ nói.

Mặc dù mấy thứ này không đáng tiền, nhưng là một phần tâm ý của nhà Vân Mai.

“Ya. A. A.! Trứng vịt này lớn quá đi.” Hồng Lăng nhìn thấy từng cái trứng vịt đều to cỡ trứng ngỗng hơn nữa còn rất sạch sẽ, vừa nhìn đã biết mẫu thân của Vân Mai đã tốn rất nhiều tâm tư.

“Vân Mai, thay bản Vương phi cảm ơn Đại nương.” Mộ Dung Thu lập tức nói, không ngờ mẫu thân của Vân Mai lại là người biết trước biết sau, còn tặng nhiều quà như thế, nàng biết rõ gia đình Vân Mai cũng không giàu có, mà mớ trứng này cũng xem như là một tài sản có giá trị trong nhà nhưng bây giờ lại mang tặng cho nàng, vốn đã gặp quá nhiều người vô tình, không ngờ có ngày còn có thể gặp được những người chất phác thuần lương như thế. Việc này nàng chỉ tiện tay mà làm nhưng lại có thể thay đổi được vận mệnh của muội muội Vân Mai, khiến cho họ mang ơn.

Lễ vật tuy không quý hiếm nhưng tâm ý tràn đầy làm trong lòng Mộ Dung Thu cũng làm cho xúc động.

“Không dám, không dám, Vương phi, cả nhà nó ti phải cảm tạ Vương phi mới đúng. Nếu như không có Vương phi, muội muội nó ti đã sớm hương tan ngọc nát, nhà không có gì chi dám mang một ít thứ không đáng tiền này biếu cho Vương phi.” Vân Mai vội vàng lắc đầu, không dám nhận lời cảm ơn của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười khẽ, thôi không cảm ơn nữa, “Bây giờ muội muội của người như thế nào?”

“Mẫu thân có đến thăm, thân thể muội muội đã tốt hơn nhiều rồi. Đồ thiếu nữ này cũng không còn làm khó muội muội nữa.” Vân Mai nhếch môi, cười nói.

“Vậy là tốt.” Mộ Dung Thu gật đầu, chỉ cần Đồ thiếu nữ này kiêng kỵ Đồ lão gia, như vậy muội muội Vân Mai sẽ bình an vô sự sống trong Đồ phủ.

Hồng Lăng cười nói: “Mớ trứng này cũng đủ cho Vương phi ăn một hai tháng đó nha.” Mẫu thân Vân Mai rất thành ý, dùng cả hai cái giỏ thật to để đựng đầy trứng.

“Mẫu thân nói nó ti phải tận tâm hầu hạ Vương phi, không được cãi lời Vương phi.” Vân Mai dùng khuôn mặt đáng yêu tươi cười nói với Mộ Dung Thu.

Trong lòng Mộ Dung Thu âm áp, nhìn Hồng Lăng và Vân Mai nói: “Các người kêu Thu Cúc và Thanh Bình vào đây, bản Vương phi có việc muốn nói.”

“Vâng.” Hồng Lăng cùng Vân Mai liền vội chạy ra ngoài.

Lát sau, bốn người đã xuất hiện đầy đủ, “Vương phi.” Bốn người đồng thanh nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười, lấy trong ngăn kéo ra bốn thỏi vàng nhỏ, “Mấy ngày nay, các người đã giúp bản Vương phi rất nhiều việc, bây giờ thì mời cửa tiệm của ta ở kinh thành đều làm ăn rất được mà các người hầu hạ bản Vương phi cũng có công lao, thưởng các người mỗi người một thỏi.”

“Cái gì? Vương phi, cho tui nó tỷ sao?” Thanh Bình và Vân Mai cùng kinh hô, trong mắt đều là vẻ kinh hi.

Thu Cúc và Hồng Lăng là người có tính tình ôn trọng, tuy rất vui vẻ, nhưng chỉ phúc thần cảm tạ, run run tiếp nhận thỏi vàng từ tay Mộ Dung Thu.

“Tạ Vương phi!” Bốn người vội dập đầu tạ thưởng.

Mộ Dung Thu vội nói: “Nơi này không có người ngoài, các người không cần đa lễ.”

“Nô ti cũng là tiểu phú bà rồi.” Vân Mai dùng sức cắn thỏi vàng để xác nhận là vàng thật rồi ngây ngộ nói.

“Người thật là nhà quê!” Thanh Bình mắng yêu một tiếng rồi dè dặt cất kỹ thỏi vàng.

Thư Cúc rưng rưng nước mắt, từ khi hầu hạ bên cạnh Vương phi thì nàng phát giác mình rất may mắn! Trước kia nàng có chút phỏng bị với Vương phi, không hết lòng hầu hạ nhưng sống chung lâu ngày thì nàng âm thầm quyết định, sau này phải tuyệt đối trung thành với Vương phi! Tuyệt không phản bội!

Hôm sau

Tiết chương quý đã đến từ sáng sớm, vừa nghe Vương phi muốn gặp, Tiết chương quý trong lòng rất kinh hoàng, hẳn đã cùng vài chương quý khác bán bạc, cử ra một người đến báo cáo tình hình buồn bán của mấy cửa hàng thời gian qua mà vừa lúc Vương phi triệu kiến hẳn nên hẳn liền mang sổ sách đến gặp.

Mộ Dung Thư vừa bước vào nhà kè, Tiết chương quý liền hôn hờ nói: “Bẩm Vương phi, dựa theo phương pháp kinh doanh của Vương phi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có hiệu quả kinh người! Lợi nhuận của mười ngày đã tương đương với lợi nhuận cả nửa năm trước, đây là sổ sách, xin Vương phi xem xét.”

Mộ Dung Thư mỉm cười, cho Hồng Lăng nhận lấy sổ sách, “Sổ sách này ta sẽ xem sau, cửa hàng có các chương quý như các người làm bán Vương phi rất yên tâm. Hôm nay ta gặp người là vì chuyện khác.”

“Vương phi cứ việc phân phó.” Tiết chương quý lập tức nói

“Ta muốn mở thêm một cửa hàng bán ngọc.”

“Dạ, nô tài lập tức đi tìm cửa hàng. Vương phi cứ yên tâm, trong thời gian ngắn nhất nô tài nhất định sẽ tìm được cửa hàng.”

Mộ Dung Thư gật đầu, “Vậy thì tốt. Bất quá... Bán Vương phi muốn cửa hàng này thuê chương quý là nữ tử, người này chỉ cần mỗi ngày trong nhà xem xét sổ sách, phân phó tiểu nhị làm việc, không cần xuất hiện, mỗi tháng tiền lương ngang với các người.”

Tiết chương quý nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Trong lòng Vương phi đã chọn được người?”

“Tiết chương quý quả thật thông minh, người hẳn đã nghe nói về chuyện của nữ nhi Liễu Phỉ - Liễu tiểu thư?” Mộ Dung Thư gật đầu, về mặt hết sức cần thận. Nàng muốn đưa tiền cho Liễu Ngọc Nhi, nhưng nhất định nàng ấy sẽ từ chối, vậy thì cách tốt nhất là cho Liễu Ngọc Nhi một cơ hội, khiến nàng chứng minh bản thân mình, không dựa vào bất luận kẻ nào để duy trì cuộc sống, hơn nữa, còn giữ lại tự tôn cùng kiêu hãnh của Liễu Ngọc Nhi.

“Nô tài hiểu rõ, sẽ đi làm ngay, sẽ không để cho Vương phi thất vọng.” Tiết chương quý lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức đáp lời.

Mộ Dung Thư cười nói: “Vậy thì phiền Tiết chương quý rồi, nhớ lấy, không được nói cho Liễu tiểu thư biết cửa hàng là của bán Vương phi. Về phần nên nói như thế nào mới có thể làm cho nàng tin tưởng, làm phiền Tiết chương quý phí tâm”

“Nô tài tuân mệnh.”

Tiết chương quý lĩnh mệnh rồi đi, Mộ Dung Thư liền quay về phòng.

Một canh giờ sau, khi Hồng Lăng đưa Tiết chương quý trở về, thấy Mộ Dung Thư đang xem sổ sách, liền đứng ở một bên không dám quấy rầy.

Mộ Dung Thư cẩn thận xem qua từng mục trong sổ sách, chỉ trong mấy ngày đã thu vào hơn một vạn lượng, nếu cứ theo đà này, chỉ sau hai tháng sẽ thu vào khoảng sáu bảy vạn lượng, không thể không nói đây là một khoản thu không nhỏ.

Bỗng nhiên lại nhớ đến Lý thị đang ở trong phủ Tướng quân, bây giờ đã không còn Nhị di nương, vậy cuộc sống của Lý thị cũng sẽ an ổn, nhưng...

Nghe đến đây, nàng liền cau mày.

Hồng Lăng thấy nàng cau mày, nghĩ là nàng đang lo lắng về việc của Liễu Ngọc Nhi, liền nói: “Thật ra Liễu tiểu thư cũng không hoàn toàn trắng tay, nàng ấy còn có tiểu thiếu gia, nô ti đứng từ xa trông thấy tiểu thiếu gia, thật là một đứa trẻ đáng yêu, hiểu chuyện, người lại trắng nõn, mềm mại.” Giống y như bánh bao đậu đó vậy, là đứa bé đáng yêu nhất trong số các đứa bé mà nàng từng gặp qua.

“Đúng vậy, Ngọc Nhi còn có một đứa nhỏ.” Mộ Dung Thư khép lại sổ sách, mỉm cười nói, cũng vì đứa nhỏ, Liễu Ngọc Nhi mới có thể kiên cường như thế.

“Đáng tiếc tiểu thiếu gì còn nhỏ lại mang cái danh là con hoang, Vương công tử kia đúng thật không phải người, rõ ràng tiểu thiếu gia lớn lên giống hẳn như vậy mà dám tro mắt nói dối! Liễu tiểu thư hiền lương thực đức, bị hắn vu oan phải mang tội thông dâm!” Hồng Lăng phẫn hận bất bình nói.

Nghe vậy, lòng Mộ Dung Thư trầm xuống, Liễu Ngọc Nhi mang tội này thì nhà nương còn không về được chứ nói gì đến chuyện ngắt đầu nhìn đời, mới nhìn đã thấy cuộc sống của nàng khó khăn cực điểm, n từ như ngọc này làm sao bước qua những năm tháng gian nan sau này?

“Tuy bây giờ Liễu tiểu thư là người tự do, nhưng mang tiếng xấu như thế thì chắc chắn không một nam nhân tốt nào chú ý đến nàng!” Hồng Lăng thở dài nói, thật ra nữ tử mang tiếng xấu như Liễu tiểu thư cũng có rất nhiều, có nữ tử đến bước đường cùng phải treo cổ tự tử, nhưng những chuyện đó không xảy ra ở trước mắt, nên chưa từng có cảm giác nhiều còn bây giờ thì tình cảnh của Liễu tiểu thư bày ra trước mắt không khỏi cảm động lây.

“Nói sơ về Thanh Châu Vương gia cho bán Vương phi nghe.” Mộ Dung Thư trầm giọng hỏi.

“Vâng, Vương thiếu gia là con trai trưởng của Vương tuần phủ. Năm trước, Vương tuần phủ tuân theo thánh chỉ đến nhậm chức ở Lâm châu, do gặp gặp nên Vương tuần phủ chỉ mang theo hai di nương đến Lâm châu trước còn Vương thái thái và vài vị thiếu gia tiểu thư vẫn còn ở lại Thanh châu, sau khi Vương tuần phủ đến Lâm châu, Vương thiếu gia liền nạp thiếp không ngừng, ngày càng đối xử tệ bạc với Liễu tiểu thư, chuyện sau này Vương phi đã biết.” Hồng Lăng đều nói về trọng điểm.

Mộ Dung Thư nghe xong, trong mắt lóe lên tinh quang. “Thì ra là thế, Vương Quân Sơn đảm làm chuyện như thế là vì không có mặt Vương tuần phủ.”

“Đúng vậy, nếu có Vương tuần phủ ở đây, tất nhiên sẽ không để cho Liễu tiểu thư chịu ủy khuất như thế này. Bất quá... kết quả nô ti cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Mộ Dung Thư gật đầu, tuy Vương tuần phủ không ở Thanh châu, nhưng vẫn còn Vương thái thái, Liễu Ngọc Nhi bị đuổi ra khỏi nhà mà Vương thái thái vẫn điềm nhiên chứng tỏ việc này có liên quan với Vương thái thái.

“Đội Tiết chương quý sắp xếp ổn thỏa cho Ngọc nhi, người gọi hai mẹ con họ đến đây, bán Vương phi muốn hỏi Ngọc nhi một số việc.”

“Vâng.” Hồng Lăng đáp.

Trúc Viên

Sau khi trở về từ Mai viên, Thẩm trắc phi vẫn rất tức giận nhưng nàng vốn là người giỏi che giấu nên vẫn bình thường, đến hôm nay thì trên mặt nàng vẫn không có gì bộc lộ.

“Hồi Trắc phi, Khương bà tử đã đến Mai viên.” Tú Ngọc từ ngoài đi vào liền nói với Thẩm trắc phi đang ngồi thiền trong phòng.

Thẩm trắc phi gật đầu, “Kêu bà ta ráng học cho tốt vào, đừng quên lời ta dặn.”

“Nô ti đã nói với bà ấy, bà ấy sẽ không quên lời phân phó của người.” Tú Ngọc cúi đầu cung kính nói.

Thẩm trắc phi ngắt đầu nhìn Tú Ngọc, cười nói: “Hôm qua ở Mai viên, người cũng nghe được lời của ta với Vương phi, đợi mấy ngày nữa ta sẽ tìm cho người một hôn sự tốt, chuẩn bị thật nhiều đồ cưới, nhất định sẽ không để người chịu thiệt.”

Tú Ngọc nghe vậy thì liền ngắt đầu, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, lập tức quỳ xuống đất nói: “Nô ti không muốn rời khỏi người, đời này nô ti chưa nghĩ đến việc lập gia đình, chỉ mong được hầu hạ người.”

“Nói càn, năm nay người cũng đã mười bảy, ta không thể giữ người bên mình mãi được.” Thẩm trắc phi ôn nhu nói nhưng ánh mắt lại nhìn Tú Ngọc, từ bảy tuổi Tú Ngọc đã hầu hạ nàng, đến nay đã qua mười năm, dĩ nhiên là cũng nàng luyện tiết. Trong lòng nàng, Tú Ngọc không giống như những nha hoàn khác, nàng là muội muội nàng, vì vậy nàng phải tìm một nhà thật tốt để nàng không bị thiệt.

“Trắc phi...” Tú Ngọc rưng rưng nước mắt, không phải nàng không đồng ý nhưng trước mắt lại hiện lên hình ảnh của Vương gia, nhất thời tim đập nhanh hơn, nếu nàng gả đi, xem như đời này không thể gặp lại nam nhân mà nàng tâm niệm

“Ha ha... Đừng khóc, đây là chuyện tốt! Cô nương lớn lên phải lập gia đình. Huống hồ cũng chưa gả ngay bây giờ, mau lau nước mắt, đừng khóc nữa, lựa y phục và trang sức cho ta, năm ngày nữa ta sẽ tiến cung gặp đại tỷ.” Thẩm trắc phi cười nói.

Tú Ngọc vội lau nước mắt, có chút kinh ngạc hỏi: “Người muốn tiến cung gặp Quý phi nương nương?”

“Đúng vậy, hai ngày trước, đại tỷ cho người truyền tin muốn ta vào cung gặp tỷ ấy, mà ta đã lâu ngày không gặp đại tỷ, trong lòng hết sức nhớ mong.” Thẩm trắc phi giải thích, khi nàng nhắc tới Thẩm quý phi, con người đen chớp động, vừa hay nàng cũng muốn tận dịp tiến cung lần này cầu đại tỷ tin chuyện, nàng tin dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng với đại tỷ, việc này chắc chắn sẽ thành công.

“Vậy nô ti đi chuẩn bị ngay, không biết Vương gia có đi cùng người không?” Tú Ngọc cúi đầu che giấu sự chờ mong trong mắt, thấp giọng hỏi.

Thẩm trắc phi tin là dù tối qua nàng có chột giận hẳn nhưng hẳn là người một khi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không thay đổi nên nói với Tú Ngọc: “Vương gia đã đồng ý.”

Mai viên

Mộ Dung Thư tiếp tục thêu hầu bao, đã một lần 'thành công' nên nàng càng tự tin hơn, tuy không so được với tay nghề của Hồng Lăng nhưng thêu vài mẫu đơn giản thì không thành vấn đề.

“Hương bạc đã dùng đã nhạt đi, Hồng Lăng, người cho người mua thêm ít bạc hà.” Mộ Dung Thư cúi đầu nghiêm túc thêu, cũng không ngắt đầu nói với Hồng Lăng.

“Nhóm bà tử không biết chọn bạc hà, để nó ti tìm cơ hội ra ngoài mua thêm, với lại trong phòng nó ti vẫn còn bạc hà, lát nữa nó ti chọn cho người.”

Mộ Dung Thu gật đầu, “Như thế cũng được.”

“Hồi Vương phi, vừa rồi Thủy Hồng đến truyền lời, nói tối nay vương gia sẽ đến Mai viên.” Thu Cúc đang cầm mấy đóa hoa mẫu đơn đi vào, sau khi cắm hoa vào bình liền nói Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, tay thêu Mộ Dung Thu chậm lại, hơi nhiu mày.

“Vương phi, com tối nên chuẩn bị thế nào? Cho phòng bếp nhỏ hay phòng bếp lớn?” Thu Cúc lại hỏi.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu không nói, có chút lạ lùng nói: “Vương phi, lúc này không được chọc giận Vương gia, dù sao thì Vương gia cũng là nam nhân, Vương phi vạn lần không được biểu hiện tâm tư.” Nhìn thấy thái độ của Vương phi đối với Vương gia, nàng liền lo lắng, bầy giờ khó khăn lắm Vương gia mới đến Mai viên một lần, Vương phi lại lãnh lững, nếu mà chọc giận Vương gia, như vậy ngày sau Vương phi sẽ hối hận .

Mộ Dung Thu làm sao không biết suy nghĩ trong lòng Hồng Lăng, nàng cười nói: “Hầu bao thêu xong chưa?”

Hồng Lăng thở dài, kể từ khi Vương phi tình lại thì cực kỳ không minh, sao nàng lại không nghĩ ra chuyện này chứ! Haizz... Nàng bắt đầu đi trả lời “Khoảng nửa ngày nữa sẽ xong.”

“Nếu đêm nay Vương gia đến đây, Thu Cúc ngại đi nói với phòng bếp nhỏ không cần chuẩn bị com cho ta, cứ để phòng bếp vương phủ làm vài món ngày thường Vương gia thích ăn đi.” Mộ Dung Thu ra lệnh cho Thu Cúc.

“Vâng.” Thu Cúc lĩnh mệnh lui ra.

Không lâu sau, Vân Mai liền bung một đĩa điểm tâm vào.

“Mấy món này phòng bếp nhỏ mới nấu xong, là bánh mai hoa và bánh đậu xanh Vương phi thích ăn.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu buông hà bao đang thêu dở xuống, vươn người, thuận tay cầm một khối bánh mai hoa đưa vào miệng, bánh vào đến miệng là tan, tay nghề của mấy bà tử càng ngày càng tốt , “Mùi vị không tệ.”

“Vương phi, người có muốn nghe chuyện của Tam tiểu thư không?” Vân Mai cúi đầu nói nhỏ bên tai Mộ Dung Thu, vẻ mặt rất vui vẻ.

Mộ Dung Thu nhướng mày, “Thế nào?”

“Sau khi Tam tiểu thư gả cho Lư Phong, nghe nói cứ hai ba ngày là lại tranh cãi với hắn, Tam tiểu thư không thuận mắt mấy vị tiểu thiếp trong nhà, mà Lư Phong cũng rất chán ghét sự ngang ngược của Tam tiểu thư nên liền cưới một lúc bốn người thiếp để chọc giận Tam tiểu thư, thậm chí có lúc mấy ngày liền Lư Phong đều ở trong kỹ viện, không có về nhà, mà sau khi Tam tiểu thư biết liền mang hạ nhân tới kỹ viện quấy tung bùng, bắt được hắn và kỹ nữ kia ngay trên giường, Lư Phong trong cơn tức giận liền tát Tam tiểu thư một cái, sau khi hồi phủ, Tam tiểu thư cứ đòi hưu phu, mà Lư Phong thấy Tam tiểu thư cứ ồn ào đòi hưu hắn thì cũng không thèm quan tâm, chuyện này âm ỉ cả thành đều biết, ai cũng đang trông chờ coi rốt cuộc giải quyết như thế nào đây.” Vân Mai từ từ nói.

Không thể ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Mộ Dung Tuyết và Lư Phong đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Mấy ngày trước, khi Mộ Dung Tuyết thành thân, nàng lấy viện có không có đến dự, dĩ nhiên Vũ Văn Mặc cũng không đến.

Trước khi bọn họ thành thân, nàng đã đoán vói tính tình của Mộ Dung Tuyết và cái tên phòng lưu thành tính của Lư Phong thì cuộc sống hôn nhân sẽ vô cùng phấn khích, không ngờ nhanh vậy đã muốn mẫu muốn về như thế.

“Sau đó thì sao?” Mộ Dung Thu hỏi.

Vân Mai thở dài, “Cuối cùng Tam tiểu thư về phủ Tướng quân nào loạn, lại bị Tướng quân khiển trách vài câu, không cam lòng rưng rưng trở về. Nhưng mà lần này Lư Phong thật sự tức giận, chẳng những không thèm nhìn đến Tam tiểu thư mà còn chước thân cho kỹ nữ kia, kỹ nữ này cũng không biết an phận, mới vào phủ đã đòi nghịch với chính thất, đáng tiếc là Lư Phong lại ra mặt bênh vực cho kỹ nữ kia, chọc Tam tiểu thư giận phát bệnh.”

“Tam tiểu thư bị bệnh?” Hồng Lăng vội hỏi.

“Nghe người ta nói là bị bệnh.” Vân Mai gật đầu, lần trước đến phủ Tướng quân, nàng đã từng gặp qua Tam tiểu thư, không thể ngờ được là một người xinh đẹp như Tam tiểu thư sau khi lấy chồng cũng gặp tình cảnh như thế.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Sai người lấy một cây nhân sâm trăm năm trong kho của bản Vương phi đem tặng qua đó.” Bất luận như thế nào, Mộ Dung Tuyết vẫn là muội muội trên danh nghĩa của nàng, xem như cũng không đến nỗi lỉnh phi cây nhân sâm này.

“Vương phi... người còn định tặng đó? Tam tiểu thư gặp ai cũng nói là Vương phi hại nàng! Nếu không phải tại Vương phi thì hôm nay nàng ta đã không phải gả cho Lư Phong chịu khổ!” Vân Mai thấp giọng nói.

“Cái gì?” Hồng Lăng cau mày, Tam tiểu thư vẫn không có chừng mực! “Tam tiểu thư rơi vào tình cảnh này đều là gieo gió gặt bão, sao có thể oán trách Vương phi?” Nếu không phải Tam tiểu thư khắp đời phò Vương phi, sau đó còn vọng tưởng với Vương gia thì cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.

Mộ Dung Thu giận quá hóa cười, “Hả? Nàng ta nói như thế?”

“Vương phi, người không giận? Bấy giờ chuyện này truyền khắp các đại gia tộc trong kinh thành, gần đây Tam tiểu thư xảy ra nhiều chuyện như vậy nên cũng gây ra một ít gièm pha, tất nhiên có rất nhiều người không tin lời của nàng.” Vân Mai cẩn trọng nói, sợ Mộ Dung Thu tức giận.

Mộ Dung Thu làm sa lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt như thế nhưng có một số việc vẫn phải làm “Thì ra Tam muội nhỏ thương bản Vương phi như thế. Một khi đã như vậy, thì ngoài cây nhân sâm này, ta tặng thêm vài khúc vải nữa, nhớ lựa màu sắc tươi tắn một chút.”

“A? Vâng.” Vân Mai rất nghi hoặc nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ nghĩ thầm: mấy khúc vải kia nằm trong kho đã lâu rồi, tuy chất lượng rất tốt nhưng Vương phi không thích vì màu sắc quá sặc sỡ giống như màu sắc trên xiêm y của kỹ nữ thanh lâu nên Vương phi liền ném vào kho. Tại sao bây giờ lại muốn tặng cho Tam tiểu thư? Còn có cây nhân sâm trăm năm kia nữa, Vương phi cũng cho Tam tiểu thư, xem ra Vương phi thật là một người tốt! Tam tiểu thư nói người như thế mà người lại không nói gì còn đối xử tốt với Tam tiểu thư như vậy.

Hồng Lăng cố gắng nén cười, Vương phi dùng mấy khúc vải này để ám chỉ Tam tiểu thư ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!

...

Sau khi dùng xong com trưa, Liễu Ngọc Nhi mang theo con đến cầu kiến.

Mộ Dung Thu nghe vậy, liền biết Tiết chương quỹ đã xử lý sự tình ổn thỏa, vội vàng cho người mời hai mẫu tử họ vào.

Chỉ mới mấy ngày, Liễu Ngọc Nhi đã khác đi, tuy y phục trên người không phải may từ loại vải tốt nhất nhưng là vải mới, gương mặt toát ra nét tươi cười tận trong lòng, nhìn bên cạnh Ngọc Nhi là một đứa bé trai khoảng ba bốn tuổi, đứa bé này da trắng nõn nà, ánh mắt sáng lại trong trẻo, mấy thanh môi mọng, bộ dạng cực đẹp lại rất đáng yêu.

Nhưng làm người ta kinh điển chính là đứa bé có một đôi mắt phượng dài đầy tà mị, lúc chuyển động mênh mông tựa sóng nước, nhìn rất phong lưu, khi bé nhìn thấy Mộ Dung Thu thì liền nhoen miệng cười, hai cái má lúm đồng tiền, lập tức giết người trong nháy mắt, bao gồm cả Mộ Dung Thu. (tìm của ta... oh my heart... tiểu nữ nam...)

Mới ba tuổi lại tuyệt sắc như vậy!

Mộ Dung Thu không khỏi sững sờ, bé con này quá mức xuất chúng! Là kết hợp của nét đẹp Liễu Ngọc Nhi và Vương Quân Sơn.

Bọn Hồng Lăng nhìn đến ngây người.

Lúc này bé con cười lại còn dùng đôi mắt phượng đầy tà mị nhìn Mộ Dung Thu rồi hành lễ theo đúng phép tắc, thân mình nhỏ nhắn uốn éo, ngọt ngào nói “Hiển nhi tham kiến Vương phi xinh đẹp, Vương phi xinh đẹp an khang, khỏe mạnh, cường tráng.”

Mộ Dung Thu sững sờ, đứa nhỏ này thật là đáng yêu! Vừa mở miệng đã làm cho nàng vui rồi, còn nhớ như vậy mà đã biết lấy lòng nữ tử, không cần đoán cũng biết, tương lai thì đứa nhỏ này chắc chắn là hoa đào bay tán loạn, tiền đồ quang minh!

Liễu Ngọc Nhi nhìn không được cười nói: “Hiển nhi, nàng là Nam Dương vương phi, không phải là Vương phi xinh đẹp.”

Hiển nhi vươn cánh tay mập mạp gãi gãi đầu, nhìn Mộ Dung Thu rồi chu miệng lên, ngây thơ nói: “Rõ ràng là Vương phi xinh đẹp mà, mẫu thân, ngoài người ra thì Vương phi là nữ nhân xinh đẹp nhất mà Hiển nhi từng gặp.”

“Ha ha...” Mộ Dung Thu che miệng, cười thành tiếng nói với Liễu Ngọc: “Không ngại Hiển nhi khen ta xinh đẹp.”

Liễu Ngọc Nhi bắt đầu đi lắc đầu, vẹo nhẹ chọc mũi Hiển nhi, “Nhưng phải nhớ kỹ lời của mẫu thân ở nhà, không được chạm đến Vương phi.”

“Mẫu thân, Hiển nhi đã biết.” Tiểu Hiển liền gật đầu lia lịa, sau đó giả bộ làm người lớn, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Hiển nhi gặp qua Vương phi.”

“Ngọc nhi, ở chỗ ta không có nhiều quy củ như vậy! Hiển nhi, đến đây với ta.” Mộ Dung Thu cười nói với Liễu Ngọc Nhi rồi nói với Tiểu Hiển.

Tiểu Hiển nghe vậy, ngừng đầu nhìn Liễu Ngọc Nhi, thấy nàng gật đầu mới xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua chỗ Mộ Dung Thu.

Thấy bé đã đến trước mặt, Mộ Dung Thu liền ôm lấy bé, thân thể nhỏ nhỏ lại mềm, ôm thật thoải mái, tiều từ kia lại ngọt ngào nói: “Vương phi xinh đẹp thơm quá!”

“Tiều thiếu gia lớn lên thật đẹp!” Mấy người Hồng Lăng đồng thời kinh hô.

“Mấy vị cô nương mới đẹp, Hiền nhi là nam tử hán, khí vũ hiên ngang, đỉnh thiên lập địa!” Thấy bọn Hồng Lăng khen bé đẹp, bé liền lên chu đôi môi hồng nộn lên, nhỏ giọng phản bác, lúc nói khí vũ hiên ngang còn rất oai phong chỉ vào mình.

Liễu Ngọc Nhi nhìn không được bật cười, nói với Mộ Dung Thu: “Đứa nhỏ này mỗi lần ai khen nó đẹp nó đều phản bác, không biết nó nghe cái từ khí vũ hiên ngang này ở đâu nữa!”

“Đúng đúng, Hiền nhi là nam tử hán.” Từ trước đến giờ, Mộ Dung Thu đều không có sức kháng cự với con nít, liền vội cười nói.

Tiểu Hiền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, ngọt ngào ngây thơ, lại giống như thốt ra lời thể với bản thân nói: “Sau khi Hiền nhi lớn lên sẽ bảo vệ mẫu thân! Không cho người xấu thương tổn mẫu thân.”

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Nhi đang ngồi bên cạnh, trong lòng có quyết định, sau đó cúi đầu nhìn Tiểu Hiền nhi, cười nói: “Cố ta ở đây, không ai có thể thương tổn mẫu thân của Hiền nhi hết.”

Tiểu Hiền nhi nghe vậy, mắt phượng khẽ cong, liền đứng bật dậy hôn một cái chóc vào môi Mộ Dung Thu, “Tạ vương phi.” (oa.. Mặc ca, nụ hôn của Thu tỷ đi ời kia...)

Mộ Dung Thu có hơi sững sốt.

Liễu Ngọc Nhi bắt đầu đi nhìn Tiểu Hiền nhi cười nói: “Hiền nhi, không quấy nữa.”

“Ngọc Nhi, đứa nhỏ này không giống người mà lại giống ta. Thật tốt!” Mộ Dung Thu tình người lại càng yêu thích, ôm chặt tiều từ trong lòng.

“Ha ha... Đúng là không giống ta.” Liễu Ngọc Nhi che miệng cười nói.

Sau đó, Mộ Dung Thu chơi đùa cùng Tiểu Hiền một lát, thấy bé có vẻ mệt, liền sai bọn Hồng Lăng mang bé đến gian phòng cách vách nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Mộ Dung Thu và Ngọc Nhi, nụ cười trên môi cả hai đều tắt. Mộ Dung Thu nhìn Liễu Ngọc Nhi, nghiêm trọng nói, “Ta muốn sửa án cho người, không thể để người mang tiếng thông dâm cả đời được.” Từ khi nhìn thấy Tiểu Hiền đáng yêu, hiểu chuyện thì ý nghĩ này của nàng càng kiên định.

Liễu Ngọc Nhi nghe vậy, thờ dài một hơi, ngăn ngắn lệ nói: “Thật ra, ta cũng không cần, đời này cứ thế trôi qua cũng được, nhưng từ khi trở lại kinh thành, những lời xấu xa không ngừng ập tới, Hiền nhi còn nhỏ, ta không thể để cho nó gánh chịu tất cả được, nhưng nếu ta được giải oan thì Hiền nhi sẽ phải nhận tổ quy tông, mà tiện thiếp kia cũng phụ thân nó sẽ không để ta quay về mà ta cũng quyết không trở về, đến lúc đó Hiền nhi phải rời ta để trở lại vương phủ mà tiện thiếp kia chắc chắn sẽ không để trường tử như Hiền nhi sống sót.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau mày.

“Ta không muốn Vương phi khó xử, càng không muốn liên lụy người, Vương gia mặc dù không phải là danh môn vọng tộc, nhưng ngoại trừ Vương tuần phủ, thì ai cũng không dễ đắc tội. Bây giờ ta ra nông nổi này, vì Hiền nhi, ta chấp nhận nhẫn nhịn mà sống, Vương phi đừng để vì ta mà mất mình bị tính kẻ.” Liễu Ngọc Nhi mỉm cười, cố gắng ngăn dòng lệ nói với Mộ Dung Thu. Từng câu, từng chữ đều suy nghĩ cho nàng.

“Ngọc nhi...”

Liễu Ngọc Nhi cắt lời nàng, cười nói: “Đừng lo lắng cho ta, bây giờ ta sống tốt lắm.” Nàng biết làm Vương phi cũng gặp rất nhiều khó khăn huống hồ Vương gia đang ở Thanh châu, xa như thế, nàng làm sao có thể để cho Mộ Dung Thu vì mình mà gặp nguy hiểm. “Hiền nhi rất hiểu chuyện, mặc dù chỉ mới ba tuổi, nhưng khi thấy ta mệt, nó liền đắp vai cho ta, thấy ta khát liền dâng trà, có Hiền nhi ở bên, ta đã cảm thấy hạnh phúc rồi, giống bảo mệnh tới đâu thì cũng sẽ qua, ta thà mang tiếng thông dâm còn hơn đưa nó về vương phủ. Vương phi, hứa với ta, đừng vì ta mà làm chuyện điên rồ.”

Mộ Dung Thu trong lòng xót xa, rõ ràng xung quanh Liễu Ngọc Nhi đều là trắc trở, tiến một bước đều cũng rất gian nan nhưng vẫn suy nghĩ cho nàng. Nghĩ lại, nàng ấy nói cũng là đúng, tội danh thông dâm của nàng ấy nếu được xóa bỏ thì chưa chắc là nàng có thể trở về vương phủ, nhưng Hiền nhi là con cháu Vương gia nên phải về nhận tổ quy tông.

“Ngọc nhi, để ta suy nghĩ thêm một chút, sẽ có cách vẹn cả đôi đường.” Mộ Dung Thu nắm tay Liễu Ngọc Nhi, giọng có chút run run nói. Hôm qua, lúc đưa ra quyết định này nàng đã quên rằng đây là cố đại chứ không phải hiện đại, nhưng chỉ cần cho rằng thêm thời gian, trong thời gian ngắn nhất nàng sẽ nghĩ ra cách giải quyết tối nhất.

Liễu Ngọc Nhi lắc đầu cười: “Vương phi, hứa với ta, đừng xen vào chuyện này. Ta biết người làm Vương phi cũng không dễ dàng gì, từng cử chỉ, từng hành động đều bị người ta nhìn đến. Cuộc sống bây giờ của ta rất tốt, sau này chỉ cần rảnh rỗi ta sẽ đến thăm người, chỉ cần tỷ mọi người đều còn sống đã là điều tốt nhất rồi không phải sao?”

Mộ Dung Thu nhủ mi.

Liễu Ngọc Nhi vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, “Ra ngoài đã lâu nên ta cũng muốn quay về nếu không trời lại tối.”

Lúc này, Hồng Lăng đã ôm Hiền nhi vẫn còn ngủ bước vào phòng.

Liễu Ngọc Nhi liền bước đến ôm lấy tiều Hiền từ tay Hồng Lăng sau đó khẽ nói: “Hiền nhi, chúng ta phải về, mau cáo từ Vương phi.”

Bàn tay bụ bẫm trắng nõn của Tiểu Hiền dụi mắt mấy cái, nhìn Mộ Dung Thu ngọt ngào nói: “Vương phi xinh đẹp, Hiền nhi phải về rồi, Hiền nhi sẽ nhớ người lắm!”

Mộ Dung Thu mỉm cười, “Ta cũng sẽ nhớ Hiền nhi.”

Liễu Ngọc Nhi nhìn Mộ Dung Thu, gật đầu cười đến mắt cũng híp thành đường chỉ để Mộ Dung Thu tin là cuộc sống hiện tại của nàng thật sự rất tốt.

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, trong lòng lại dâng lên một sự đau đớn không tả được.

Nàng vẫn đứng như vậy, cau chặt mày, không biết đã đứng bao lâu cho đến khi Hồng Lăng gọi nàng một tiếng: “Vương phi.”

“Hà?”

“Vương gia đang chờ người đi cùng dùng cơm, bọn nó tí đã dọn cơm xong.” Hồng Lăng nhẹ giọng nói, nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, Vương phi bị sao vậy? Lại thất thần nhìn theo bóng lưng của Liễu tiều thu lâu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiều Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 58

Nàng đến phòng, vừa đẩy cửa thì mùi thơm của thức ăn đã tràn vào khoang mũi. Nàng vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc đã ngồi xuống và chờ nàng.

Mộ Dung Thu tiến đến.

“Thần thiếp gặp qua gia.”

Dứt lời liền ngồi xuống, đối diện Vũ Văn Mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, thấy tinh thần nàng có hơi suy sụp, liền nhủ mi, trầm giọng nói: “Bản Vương đến làm cho nàng khó chịu?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hán, mặt tươi cười, “Gia đến đây thần thiếp cao hứng còn không kịp, sao lại khó chịu chứ! Chẳng qua là trong người có hơi mệt mà thôi.”

Vũ Văn Mặc không nói thêm gì nhưng con người càng thêm lạnh lẽo, hần phát tay ra hiệu cho bọn Hồng Lăng chuẩn bị hầu hạ dùng bữa.

Chẳng biết tại sao, hai người nhìn nhau lại không nói gì, vì vậy không khí càng thêm trầm trầm, bọn Hồng Lăng đều cẩn thận hầu hạ chỉ sợ sơ ý sẽ gây ra sai lầm.

Mộ Dung Thu cúi đầu, im lặng ăn, ánh mắt lúc thì trầm tư lúc thì thất thần.

Vũ Văn Mặc thu hết mọi biểu tình của nàng vào mắt, trái qua việc mấy ngày trước, suy nghĩ của hán đã thay đổi, các món tối nay rõ ràng là rất đẹp mắt cũng ngon miệng nhưng vì sao càng ăn lại càng cảm thấy vô vị thậm chí còn có chút vị chua.

Thúy Hồng hầu hạ bên cạnh thấy Vũ Văn Mặc không động đũa, vội vàng kinh ngạc hỏi: “Vương gia, thức ăn này không hợp khẩu vị người?” Nói xong, nàng dùng ánh mắt đầy trách cứ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vẫn cúi đầu nên không nhìn thấy thái độ của Thúy Hồng nhưng Hồng Lăng và Thu Cúc lại thấy nên cảm thấy bất mãn, Vương phi là chủ tử, Thúy Hồng chẳng qua chỉ là một Đai nha hoàn hầu hạ bên cạnh Vương gia, thần phận như thế nào mà lại dám dùng ánh mắt trách cứ Vương phi? Dám bắt kính với vương phi chứ!

“Vương phi biết được Vương gia muốn đến dùng bữa tối tại Mai viên, liền phản phò phòng bếp chuẩn bị những món Vương gia thích ăn.” Hồng Lăng lập tức biện hộ cho Mộ Dung Thu.

Thu Cúc cũng không ưa Thủy Hồng nên phụ họa tiếp: “Vương gia cũng chưa nói là món ăn này không hợp khẩu vị, Thủy Hồng tỷ có phải đã kết luận quá sớm không?”

Thủy Hồng nghe lời, giây thường ở trong phủ, hạ nhân nào nhìn thấy nàng thì cũng phải cúi người hành lễ, ngay cả Thẩm trắc phi cũng có vài phần tôn trọng nàng, nguyên nhân là vì nàng đã hầu hạ cho Vương gia hơn mười năm. Không ngờ hôm nay, tuy hai nhà đầu bên cạnh Vương phi này nói lời thật nhưng nó đã làm mất hết thể diện của nàng! Không có quy củ!

“Là lỗi của thần thiếp, không biết được khẩu vị của gia.” Mộ Dung Thu trong lòng đang buồn bực nên vừa rồi có hơi thất thần nhưng khi nghe được mấy lời của Hồng Lăng và Thu Cúc, liền ngừng đầu nhìn lướt qua Thủy Hồng, quan sát thái độ bực dọc của Thủy Hồng liền nhẹ giọng nói với Vũ Văn Mặc, sau đó cũng không nhìn đến hẳn nữa liền quay sang nói với Thủy Hồng: “Vẫn là Thủy Hồng thông minh, bản Vương phi làm phiền Thủy Hồng đến giáo huấn mấy bà tử lừa trên gạt dưới trong phòng bếp dùm đi”

“Vì sao? Nó tí không hiểu.” Thủy Hồng sững sốt, vẻ không hiểu hỏi.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nụ cười này chính là như đông đi xuân tới, băng tuyết hòa tan, xuân ý hòa hợp. “Các bà to gan dám lừa gạt bản Vương phi, nói những món này đều là món Vương gia thích nên ta mới cố ý cho bọn họ chuẩn bị. Nhưng bây giờ xem ra thì theo Thủy Hồng lại không hợp khẩu vị của gia, như vậy không phải nói mấy bà tử kia cả gan làm loạn, coi lời của bản Vương phi phản phò như gió thoảng bên tai, hoàn toàn không để ta vào mắt mà!”

Vô luận vị trí trong phủ của nàng có như thế nào thì cũng không tới lượt đưa nhà hoàn không biết thân biết phận như Thủy Hồng xem thường! Muốn điếu vô dương oai trước mặt nàng mà! Nếu như hôm nay không đem thể diện của nàng ta kéo xuống cũng coi như cảnh cáo thì không biết sau này nàng ta sẽ còn giờ trò gì sau lưng nàng.

“Nó tí... Nó...” Thủy Hồng không nói ra lời, nàng không có ngu ngốc nên hiểu rõ vừa rồi mình đã quá phận, trán liền toát mồ hôi lạnh.

“Người là người hầu hạ gia dĩ nhiên hiểu rõ quy củ hơn ai hết. Để người đi giáo huấn mấy bà tử là thừa đáng nhất.” Mộ Dung Thu nói tiếp.

Câu nói nhẹ nhàng lại mang theo nụ cười ôn nhu lại khiến cho Thủy Hồng hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, trước mặt Vương gia tối kị nhất là không có quy củ! Có mặt chủ tử ở đây, khi nào thì đến phiên hạ nhân như nàng xen mồm vào? Còn ả ý trách Vương phi để Vương gia chột Vương phi đang cảnh cáo nàng! Mặt thoát đỏ, thoát trắng, nhưng trong lòng lại còn một thắc mắc, rõ ràng trong lòng Vương gia thì Vương phi không quan trọng, Thẩm trắc phi mới là chủ nhân chân chính trong vương phủ, thế tại sao Vương phi còn có thể ngông cuồng như thế? Nàng cần rằng, cứng miệng trả lời: “Hồi Vương phi, là mấy người bà tử làm sai.”

Mộ Dung Thu nhướng mày, khóe môi vẫn chưa dứt cười, liếc nhìn Thủy Hồng, “Nói vậy là lỗi của bản Vương phi?” Dứt lời, liền nhìn Vũ Văn Mặc.

Thủy Hồng im lặng nhìn mình nhìn Vũ Văn Mặc, trong mắt có thêm vài phần nhu tình, nàng hầu hạ cho Vương gia hơn mười năm, Vương gia nhất định biết tính tình của nàng, cho nên chắc chắn người sẽ không trách cứ mình, nhưng đôi khi quá tự tin thì sẽ nhận lại kết quả tan xương nát thịt đi!

“Cút đi! Sau này không được xuất hiện trước mặt bản Vương!” Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn giữ nụ cười nhu hòa như trước thì hàng mi càng cau chặt, còn Thủy Hồng kia mang theo ánh mắt chờ đợi cùng chút tình ý khiến hắn vô cùng chán ghét. Hắn thu hồi ánh mắt vô tình trên người Thủy Hồng, giọng lạnh như băng nói.

Thủy Hồng cả kinh, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trước mặt Vũ Văn Mặc, “Nó tí biết sai, nó tí biết sai rồi.” Nói xong, trong mắt ả chứa vài giọt nước mắt.

Mộ Dung Thu nhìn thấy, trong lòng không khỏi thở dài, nữ nhân trong viện này ai là không biết diễn trò? Có ai lại ản phận thủ thường? Chi bằng nước mắt lại muốn đòi lấy sự thương hại của nam nhân, Thủy Hồng quả nhiên là hồ đồ! Ở trong mắt Vũ Văn Mặc, sợ là nàng chỉ là một hạ nhân!

“Cút!” Vũ Văn Mặc cũng lười nói liền lẳng lặng nói một chữ, trong lòng hắn đang rất tức giận, nhất là khi nhìn đến nụ cười như gió xuân trên môi Mộ Dung Thu thì lúc này lại vô cùng chói mắt!

Thủy Hồng cũng không có phạm sai lớn nhưng lại phạm phải điều cấm kỵ. Thật ra, Mộ Dung Thu chỉ định cảnh cáo để nàng hiểu được thân phận, nhưng không có là ngờ Vũ Văn Mặc lại vô tình như thế. Vì vậy, điều này là nằm ngoài dự tính của Thủy Hồng.

Thủy Hồng hầu hạ Vũ Văn Mặc hơn mười năm, hiểu rõ tính của Vương gia nên biết không thể tiếp tục ở lại nếu không thì sẽ chọc giận Vương gia. Lúc này nước mắt liền tuôn ra rồi lao đảo chạy ra ngoài.

“Chắc gia không đời bụng, để thần thiếp sai phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm.” Mộ Dung Thu không nhìn đến gương mặt đang cau có lạnh lùng của Vũ Văn Mặc mà ôn nhu cười nói.

“Không cần.” Vũ Văn Mặc vẫn lạnh lùng như cũ.

Mộ Dung Thu gạt đầu, cũng không buồn vì sự lạnh lùng của Vũ Văn Mặc mà vẫn ôn nhu nói: “Nếu Vương gia không cần, vậy thì không cần, gia cũng đừng vì một hạ nhân không biết trên dưới mà mất vui.”

Nghe vậy, khóe miệng Vũ Văn Mặc liền co giật, nàng thật sự là biết chọc giận người khác! Nghĩ vậy, ánh mắt Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu lại sâu và tối thêm vài phần.

“Dọn hết đi! Mang ít hoa quả và trà nóng đến.” Mộ Dung Thu quay đầu phản phò cho Hồng Lăng.

Một lát sau, Hồng Lăng mang hoa quả đến rồi rót trà cho Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc uống vài ngụm trà, nhưng không động đến một miếng hoa quả nào.

Khẩu vị của Mộ Dung Thu mấy ngày nay cũng bị phòng bếp nhỏ làm kém đi. Tay nghề đầu bếp phòng bếp nhỏ không kém nói đúng hơn là vô cùng tốt nhưng lại không hợp khẩu vị nàng nên vừa rồi chỉ ăn một ít, nhưng nhìn đến mấy miếng hoa quả màu sắc rực rỡ liền ăn thêm nhiều một chút.

Hai người đều yên lặng đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình, bất tri bất giác, trời đã tối đen, bọn hạ nhân liền tiến vào thấp nền.

Dưới ánh nến lay động, Mộ Dung Thu chậm chậm ngừng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, vẻ oái nài: “Gia, thần thiếp có hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, có phải người...” Nền rồi đi? Nền đến phòng tiêu tiểu qua đêm, mau đi đi.

Nàng còn chưa dứt lời thì đã bị Vũ Văn Mặc chặn lại, “Ừ, Vương phi hầu hạ bản Vương nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Thu còn chưa kịp mở miệng đã nghe hẳn phản phò mấy người Hồng Lăng: “Đều lui xuống.”

Hồng Lăng nghe thấy Vũ Văn Mặc muốn ở lại liền cao hứng thay cho Mộ Dung Thu, nếu Vương gia ở lại thì sau này còn ai trong phủ dám nói linh tính? Liền tươi cười lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Vũ Văn Mặc liền buông chén trà xuống, đi thẳng vào phòng trong.

Mộ Dung Thu ngây ngốc nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc, cau mày: Thì tâm sao?

“Gia, thần thiếp đang quý nước, sợ ngại ghét bỏ.” Mộ Dung Thu đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc, nàng không phải là trinh tiết liệt nữ, cũng không phải chưa từng nghỉ tới, nếu lên giường với hắn cũng không sao nhưng không thương không yêu khiến nàng chán ghét chuyện này, nam nhân có thể lên giường với nữ nhân mà không cần yêu nhưng nàng thì không làm được.

Thần hình Vũ Văn Mặc dừng lại, dưới ánh nến mỏng lung, bóng dáng của hắn kéo thật dài, giây thường thì hắn đã cao khoảng 1m85, giờ khác này bóng lưng hắn phản chiếu trên tường lại làm cho người ta liên tưởng đến cây tùng đơn độc, tịch mịch trên vách đá, nhìn rất buồn!

“Vì sao?” Thật lâu sau, hắn vẫn đưa lưng về phía nàng, giọng nói trống vắng lạnh băng hỏi.

Mộ Dung Thu nhủ mị, hơn nửa khắc mới trả lời: “Thần thiếp đang quý nước.” Đáp án không thay đổi, ý cự tuyệt rõ ràng.

Vũ Văn Mặc chợt xoay người, con người nhìn nàng chăm chăm, hân khí quanh thân hắn liền tỏa ra khắp phòng làm cho Mộ Dung có hơi không thoải mái, khê nhuu mảy.

Bỗng nhiên, Vũ Văn Mặc bước nhanh tới, ghim chặt hai vai nàng nhưng nhìn đến gương mặt bình tĩnh không có một tia sợ hãi nào của nàng thì hắn băng trong mắt càng thêm dày đặc, hẳn cứ như vậy lướt qua Mộ Dung Thu, không chút do dự, không nói một lời liền rời đi.

Một cơn gió lạnh vào vào phòng khiến Mộ Dung Thu hoàn hồn, hẳn cứ thế mà đi? Vì sao? Khóe môi liền nở nụ cười châm chọc, xoay người định đóng cửa lại thì thấy Hồng Lăng kích động chạy vào, kinh hoảng hét: “Vương phi, tại sao Vương gia bỏ đi?”

Mộ Dung Thu nhún vai, “Chắc là nhớ ra còn có chuyện quan trọng cần xử lý nên mới đi.”

“Haizz... Tại sao có thể như vậy?” Hồng Lăng tức hận không thôi, cơ hội tốt như vậy lại mất đi rồi.

Vũ Văn Mặc bỏ đi, Mộ Dung Thu nhẹ nhõm thở ra mà Thẩm trắc phi trong Trúc viên càng nhẹ nhõm hơn vài phần, chỉ sợ trong Nam Dương Vương phủ to lớn này, không có ai có thể đoán được tâm tư của Vũ Văn Mặc.

Còn Vũ Văn Mặc sau khi rời khỏi Mai viên cũng không đến phòng tiêu tiểu hay Trúc viên của Thẩm trắc phi mà quay về thư phòng.

Bây giờ có rất nhiều việc cần hắn giải quyết, hẳn không có thời gian bận tâm nhiều chuyện, chỉ là không nhìn được nên đến Mai viên, mà nguyên nhân cụ thể là gì thì hắn không biết, cảm giác xa lạ này hắn căn bản không hiểu rõ! Giờ phút này, chi còn là phần nộ, là phần nộ không áp chế được.

...

Hai ngày sau, hạ nhân được phái đến Lưu phủ tặng lễ vật đã trở lại.

Về mặt hạ nhân kia có vẻ khó xử, nhỏ giọng nói với Mộ Dung Thu: “Thiếu phu nhân nghe nô tài được Vương phi phái tới thế là chưa nghe giải thích đã cho người trong phủ đuổi nô tài ra, Lưu phủ đại nãi nãi còn nhân với Vương phi...”

Mộ Dung Thu nhìn hạ nhân quần áo rách tuơng lại cơn dính bùn đất, nhìn rất chặt vật liền cười nói: “Cứ nói đừng ngại.” Nàng thật muốn biết kira giận của Mộ Dung Tuyết lớn đến cỡ nào.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu vẫn chưa học được tính kiềm chế thì thật đúng là quá ngu dốt!

“Đại nãi nãi nói là Vương phi đừng giả bộ làm người tốt, người rơi vào tình cảnh khốn khổ hôm nay đều do Vương phi gây ra! Hôm nay cần gì phải mè nheo khóc chưởi gài từ bi!” Hạ nhân kia dè dặt nói, sợ không cẩn thận lại chọc giận Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu giận quá hóa cười, “Ha ha ha... Không thể tưởng được là Tam muội của bản Vương phi lại biết nói vẫn về như vậy, còn biết ví von nữa.”

Hạ nhân kia thấy Mộ Dung Thu cười, quả thực không thể tin được, bị muội muội mình nhục mạ như thế, tại sao Vương phi không tức giận? Lúc ấy hẳn bị đuổi ra khỏi phủ lại nghe lời của Đại nãi nãi còn bất bình thay Vương phi nữa kia! Vương phi tốt bụng như thế, lại bị Đại nãi nãi bôi xấu!

“Tam tiểu thư sao có thể như thế!” Hồng Lăng nhủ mảy, có vài phần giận dữ nói.

“Tam muội oán trách bản Vương phi không tự mình đến thăm? Nhưng gần đây bản Vương phi mới quản chuyện tình trong vương phủ, không cách nào bứt ra. Như vậy đi, lấy một cây nhân sâm mà bản Vương phi để dành tự tẩm bổ mang đến cho Tam muội đi, vậy người ngày mai lại đi Lưu phủ một chuyến.” Mộ Dung Thu nhìn hạ nhân, cười nói.

Tuy hạ nhân kia trong lòng có chút không muốn, Lưu đại nãi nãi là người nóng nảy, không coi hạ nhân là người, nói đánh là đánh, nhưng dù sao đây là mệnh lệnh của chủ tử, hẳn cũng chỉ có thể chấp hành. “Vâng a.”

“Nếu Tam muội còn đuổi người ra ngoài thì ngày mai người lại tiếp tục chờ trước cửa Lưu phủ, đợi cho đến tối mới được trở về, hôm sau cũng như thế, đợi ba đến năm ngày đi.” Mộ Dung Thu cười phản phó.

“Vâng.” Tuy hạ nhân kia có nghi hoặc, không hiểu vì sao phải chờ đợi... nhưng đây là mệnh lệnh của chủ tử, không tới phiên hẳn đặt câu hỏi nên cầm nhân sâm rồi đi.

Hạ nhân kia đi rồi, Văn Mai không cả nể liền lên tiếng, “Vương phi, Tam tiểu thư cũng xem thường người quá, trước mặt người khác lại nói Vương phi như vậy chẳng khác nào hạ thấp thể diện của Vương phi?”

“Nếu để cho người có ý xấu nghe qua, chắc chắn sẽ tin Tam có nưong! Lưu Phong vốn phong lưu, lúc Tam tiểu thư chưa gả cho hắn, thì trong phòng hắn cũng đã có thể thiếp, chuyện này làm sao lại đổ thừa cho Vương phi? Sự thực thì đây đều là lỗi Tam tiểu thư hồi trước không chịu cẩn thận nhìn người, tự ý cùng Lưu Phong tư định chung thân.” Thanh Bình cau mày nói. Vì trong phòng không có người ngoài nên Thanh Bình nói chuyện rất thẳng thắn, mỗi một câu nói đều vì Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, cái ly trong tay run lên, không phải Mộ Dung Tuyết không nhìn rõ người mà là đã nhìn rõ người nhưng lại leo lên nhằm giường thôi. Nàng có chút chột dạ nhìn Hồng Lăng.

Hồng Lăng ho nhẹ một tiếng, “Nói thế nào thì Tam tiểu thư cũng là chủ tử, Thanh Bình đừng nhiều lời, Vương phi làm như vậy cũng có đạo lý của người.”

“Tại sao Tam tiểu thư lại làm mọi chuyện nháo nháo lên như vậy? Hơn nữa hoàn toàn không để ý thân phận của Vương phi? Bất luận như thế nào thì Tam tiểu thư cũng chỉ là thứ xuất, nhà của phu quân bắt quá cũng chỉ là Tri châu trong khi thân phận Vương phi vô cùng hiển quý, Tam tiểu thư bất chấp mọi thứ động chạm đến Vương phi có vẻ như không hợp lý.” Thu Cúc hơi cau mày nhìn Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu nhìn đến tâm tư sắc bén của Thu Cúc, liền mỉm cười tán thưởng: “Đúng vậy, bản Vương phi chưa bao giờ biết Tam muội là người ngu xuẩn như vậy.” Chỉ là không biết thực sự ngu xuẩn hay là giả ngu xuẩn.

Thu Cúc mỉm cười, nhìn đến vẻ mặt thoải mái của Mộ Dung Thu liền biết trong lòng Mộ Dung Thu đã sớm có dự liệu.

Bỗng nhiên Mộ Dung Thu nghĩ tới điều gì, liền nói với Hồng Lăng: “Hai ngày sau người xuất phủ gặp Ngọc nhi nói năng nếu có thời gian thì đến đây một chuyến.”

Hai ngày nay, nàng đã nghĩ ra một biện pháp, tuy thì đoạn không được tính là quang minh chính đại nhưng trước mắt lại là phương pháp duy nhất có thể giúp cho Liễu Ngọc Nhi.

Thực ra... Liễu Ngọc Nhi... Từ đầu đến giờ nàng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

“Vâng.” Hồng Lăng vâng lệnh.

Đã nhiều ngày Vũ Văn Mặc không tới Mai viên, vì thế Mộ Dung Thu cũng thờ phào nhẹ nhõm. Không hiểu tại sao, đêm đó, Vũ Văn Mặc có chút bất đồng với lúc xưa, phần bất đồng này khiến nàng cảm thấy bất an.

Gần đây Thẩm trắc phi cũng không có động thái gì, cũng không có nói đến chuyện nạp thiếp cho Vũ Văn Mặc, chuyện trong phủ cũng bỏ lo, có chuyện thì cho quân sự trực tiếp đến gặp nàng.

Mặc dù không biết Thẩm trắc phi đang suy nghĩ gì, nhưng nàng ta làm như vậy chắc chắn có mục đích, tạm thời cứ chờ xem nàng sẽ làm trò gì.

Hai ngày sau, Hồng Lăng xuất phủ đến ngõ hẻm phía đông tìm Liễu Ngọc Nhi, nhưng nàng ấy đã không còn ở đó, đến hỏi Tiết chương quý thì được biết Liễu Ngọc Nhi cũng không đến làm việc nữa.

Hồng Lăng quanh quẩn ở ngõ hẻm phía đông tìm kiếm mấy lần nhưng cũng không thấy bóng dáng Liễu Ngọc Nhi.

Hồng Lăng nhất thời không có biết làm sao, sợ trễ nãi thời gian, liền lập tức chạy về phủ Nam Dương Vương, nhưng vừa mới đi tới trước cửa vương phủ đã thấy một nam tử diện mạo bình thường mặc áo tang đang lôi kéo thủ vệ vương phủ. Do trong lòng đang có chuyện nên nàng chỉ nhìn lướt qua, liền vội vàng vào phủ.

Khí quay về Mai viên, nàng đến thẳng phòng Mộ Dung Thu.

“Vương phi, không tìm thấy Liễu tiểu thư, ngõ hẻm phía đông cũng không có, ngay cả Tiết chương quý cũng không biết Liễu tiểu thư đi đâu.” Hồng Lăng có chút kinh hoảng nói. Liễu tiểu thư là một nữ tử không nơi nương tựa trong kinh thành, bỏ việc tại tiệm bán ngọc khí còn mang theo một đứa bé, nàng có thể đi đâu?

Mộ Dung Thu đang đọc sách, ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Hồng Lăng, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đầu tiên, nô tì đến ngõ hẻm phía đông tìm nhà Liễu tiểu thư thuê nhưng không tìm thấy người, sau đó đến tiệm bán ngọc khí, Tiết chương quý nói sáng sớm nay Liễu tiểu thư đã đến xin nghỉ việc, bây giờ ông ta cũng không biết Liễu tiểu thư đi đâu.” Hồng Lăng lập tức trả lời.

Mộ Dung Thu càng cau mày chặt, chẳng lẽ Liễu Ngọc Nhi có việc nên mới rời đi? Bỗng nhiên nghĩ đến thái độ hai hôm trước của nàng, những lời cuối cùng dường như là dận dò, chẳng lẽ nàng đã sớm quyết định bỏ đi? “Lúc này chỉ sợ là Ngọc nhi đã rời khỏi kinh thành.”

“Vương phi, có người nói Liễu tiểu thư có phong thư muốn giao cho người.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của một vị nha hoàn. Liễu tiểu thư?

Hồng Lăng lập tức mở cửa, nhận thư từ tay nha hoàn vừa nói.

Mộ Dung Thu lấy phong thư từ tay Hồng Lăng, mở ra xem.

“Vương phi, Ngọc Nhi xin lỗi người! Lúc đầu tôi đến người vốn định lợi dụng thân phận của người để thành công quay lại vương phủ. Ta đã quên mất tình thân giữa hai chúng ta, quên mất người từng đã thân thiết ôm cánh tay của ta kêu Ngọc tỷ. Từ khi Vương Quân Sơn phụ ta, vì sủng thiếp của hắn mà hãm hại ta, buộc ta cùng Hiền nhi rời khỏi Thanh Châu trong sự nguyên rủa thì lòng ta đã tràn đầy căm hận. Ta chưa bao giờ buông tha ý niệm báo thù, nhưng ta chỉ là nữ nhân, cái gì cũng không thể làm. Liễu gia không dung ta, đến đường cùng mới nghĩ tới người. Người là Nam Dương Vương phi thân phận tôn quý, ta không nghĩ ngại nhiều lần đến gặp người. Người biết được chuyện của ta, không ghét bỏ, không hoài nghi, còn chủ động giúp ta rửa sạch tội danh.

Nhưng khi nhìn đến sự quan tâm trong mắt người, ta đột nhiên bừng tỉnh. Nghĩ đến tình cảnh khi ta mới quay lại kinh thành và những gì người phải đối mặt trong phủ Nam Dương Vương, ta nhận ra thật ra ta và người đều sống không dễ chịu.

Ta là Ngọc tỷ của người, không phải Nhị di nương hư tình giả ý kia, càng không phải người kéo tay người kêu từ tỷ sau lưng lại hãm hại người như Mộ Dung Lâm hay Mộ Dung Tuyết. Ta là người mà người thân thiết gọi Ngọc tỷ. Ta không thể bỏ bản thân mà lên lưng người. Huống chi, ta cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng. Ta còn có Hiền nhi mà Hiền nhi lại hiểu chuyện như vậy, ta không thể để cho nó trở lại vương phủ để tiếp tục trả qua những ngày lo lắng, sợ hãi.

Vương phi... Thư nhi, tha thứ cho Ngọc tỷ đến gặp người là vì tư tâm.

Tiết chương quý kia là người của Vương phi, khi ông ta xuất hiện, ta đã biết người đang âm thầm giúp đỡ ta.

Ta đã không còn gì vương bận mà rời xa kinh thành, mang theo Hiền nhi sống một cuộc đời mới.

Thư nhi.

Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại!”

Một trang giấy tràn ngập chữ nổi lên tâm tư đau khổ dần xé của một nữ nhân. Khóe miệng Mộ Dung Thu gợi lên một chút tươi cười rồi nhẹ nhàng gấp thư lại giao cho Hồng Lăng, “Đốt đi.” Liễu Ngọc Nhi đã có lựa chọn, có lẽ như vậy là tốt nhất.

Sau khi Hồng Lăng nhận thư bỗng nhiên nghĩ đến nam tử vừa gặp trước cửa, chẳng lẽ thư này do hắn mang tới? Nếu như vậy, chắc chắn hẳn biết hướng đi của Liễu tiểu thư, vội nói với Mộ Dung Thu: “Vương phi, người truyền tin nhất định biết hướng đi của Liễu tiểu thư.”

“Không cần, Ngọc Nhi đã có lựa chọn.” Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Hồng Lăng nương mảy, nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Thu, cũng không nói thêm gì nữa.

Mộ Dung Thu cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào sách, lúc này mới âm thầm thở dài. Liễu Ngọc Nhi thật là một nữ nhân ngốc, chuyện xảy ra với nàng ấy như thế, dù cho có lợi dụng nàng thì nàng cũng sẵn sàng giờ mọi mảnh khoe trả thù thay cho nàng ấy. Dù sao, buồng tha cho kẻ thù sống tiêu điều tự tại không phải là phong cách của nàng!

Nhưng Ngọc Nhi, nàng vì Hiến nhi, vì nàng, cam lòng tự nguyện buông tha tất cả, mỉm cười rồi đi, không biết chừng nào mới có thể gặp lại nàng ấy đây.

Nhưng Mộ Dung Thu sẽ không ngờ hai người lại gặp nhau nhanh như vậy! Mà lúc đó, nàng sẽ đau lòng vì nữ tử tên Liễu Ngọc Nhi này.

“Sợ rằng Liễu tiểu thư sống ở kinh thành không yên ổn nên mới phải rời đi.” Hồng Lăng vừa đốt thư vừa nói.

...

Trúc viên

Thẩm trắc phi vừa cẩn thận tỉa hoa, vừa nói với Tú Ngọc đang đi cạnh bên: “Bồn cây trúc đào này ta rất thích, mùi nhàn nhạt nhưng lại làm người ta mê muội.”

“Đây chính là do Quý phi nương nương ban cho người, nghe nói trong nội cung cũng có mấy bồn cây trúc đào. Quý phi nương nương biết người thích, liền cho người mang từ trong cung ban tặng. Quý phi nương nương thật đúng là không có lúc nào không nhớ thương người hết.” Tú Ngọc cười nói.

“Lúc tỷ muội ta chưa xuất giá thì đại tỷ đã rất quan tâm ta rồi, bây giờ vào cung hầu hạ Hoàng Thượng, cũng vẫn còn thương yêu ta. Ngày mai, ta tự tay làm chút điểm tâm cho đại tỷ nếm thử.” Thẩm trắc phi khẽ mỉm cười nói.

Tú Ngọc che miệng cười nói: “Chú từ cũng yêu thương Quý phi nương nương.”

Thẩm trắc phi chỉ khẽ cười, tập trung tinh thần vào cây trúc đào.

“Người đã nhiều ngày mặc kệ việc trong phủ, ngược lại còn để cho Vương phi quản lý mọi chuyện, nghe mấy quán sự nói, Vương phi xử sự công đạo, đối với người chưa bao giờ làm những chuyện này như Vương phi lại xử lý mọi chuyện rất gọn gàng ngăn nắp.”

“Xem ra trước đây ta nhìn lầm Vương phi rồi.” Thẩm trắc phi đang cảm kéo nhỏ bồng khựng lại nói. Chính vì nhìn lầm mới làm ra chuyện để rồi rơi vào thế hạ phong.

“Người từ không định quan tâm việc trong phủ nữa sao?” Tú Ngọc do dự nửa khắc sau mới hỏi. Mấy ngày nay, hành vi của Thẩm trắc phi hơi khó đoán, trước đây Thẩm trắc phi không bao giờ muốn Vương phi nhúng tay vào chuyện trong phủ nhưng bây giờ lại gào hết lại cho Vương phi, không biết đến tột cùng thì Thẩm trắc phi đang nghĩ gì. Thẩm trắc phi chỉ im lặng cười nhạt, sâu trong mắt hiện lên một tia cười lạnh.

Tú Ngọc không nghe Thẩm trắc phi trả lời cũng không để ý mà nói tiếp: “Người có nghe nói qua Liễu Ngọc Nhi?”

“Liễu Ngọc Nhi? Chưa nghe qua, người này như thế nào?” Thẩm trắc phi hỏi.

“Liễu Ngọc Nhi là đích nữ của Liễu Phủ dẫn nhưng ba năm trước đây đã gả đến Thanh châu, nghe nói gần đây đã trở lại nhưng lại mang theo tội danh thông dâm. Nàng là khuê mật* của Vương phi, hai ngày trước còn đến gặp gỡ Vương phi.” Tú Ngọc nhìn quanh không thấy ai rồi hạ giọng nói với Thẩm trắc phi.

* : bạn thân (ta đoán

“Vâng.” Tú Ngọc gật đầu. “Còn có chuyện ầm ĩ gần đây nhất là Tam muội - Mộ Dung Tuyết của Vương phi gây chuyện tứ tung trong Lưu phủ, gặp ai nàng cũng nói Vương phi hại nàng làm vào tình cảnh ngày hôm nay! Còn nói chuyện nàng gả cho Lưu Phong là do Vương phi ra tay chứ không phải là mong muốn của nàng.”

“Hả?” Hai mắt Thẩm trắc phi sáng bừng.

.....

Mộ Dung Thu nằm phoir nằg trên xích đu trong sân. Bốn nha hoàn kia thì ngồi một bên nói chuyện phiếm.

“Nghe nói Tam tiểu thư càng quậy càng lớn, mỗi ngày đều ở trong phủ nhúc nọ Vương phi.” Văn Mai đem tin tức nghe được từ trong miệng của những người trong phủ nói với Mộ Dung Thu .

“Còn có người nói, Đại thiếu gia cũng đi khắp nơi nói xấu người, người ngoài hỏi, Đại thiếu gia cũng chỉ thờ dài, nói Vương phi là vì tốt cho Tam tiểu thư nhưng lại sai một bước mà hại Tam tiểu thư. Bây giờ tin đồn nổi lên bốn phía, đều là chuyện của Vương phi và Tam tiểu thư.” Thanh Bình cẩn rằng nói. Bây giờ, nửa lời nói xấu Vương phi nàng nghe cũng khó lọt tay, lúc nghe người khác nói, thiếu chút nữa nàng đã nhào vào tát người nọ.

Thu Cúc giận dữ nói: “Đại thiếu gia và Tam tiểu thư nói xấu Vương phi như vậy thì có lợi?”

“Chẳng qua bọn họ ganh tỵ với cuộc sống tốt đẹp của Vương phi mà thôi.” Hồng Lăng vội vàng nói.

Mộ Dung Thu nghe bốn nha đầu ngơoi một câu ta một câu, liền cười nói: “Lời đồn sẽ không lâu nữa đâu, rất nhanh sẽ có người chủ động đến tận cửa kết thúc việc này.” Kế tiếp sẽ có một màn kịch vui. Không biết Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Diệp sẽ làm gì đây?

Bốn nha đầu sững sốt, ý của Vương phi là gì? Các nàng nghe thế nào cũng không hiểu.

“Ngày mai là ngày thứ năm đi? Kêu hạ nhân mang đồ về, không cần đến Lưu phủ nữa.” Mộ Dung Thu quay đầu phản phó Thu Cúc.

Gió thu hiu hù, đêm càng dài, màn đêm ảm ắng, ánh trăng tỏa ra sáng nằm trên bầu trời. Mộ Dung Thu mãi mê xem sách dưới ánh nến.

Bọn Hồng Lăng lo làm việc của mình, người thêu thùa, người quét tước phòng, người chuẩn bị nước và hoa tươi cho Mộ Dung Thu chuẩn bị tắm rửa.

“Vương phi, nên tắm rửa.” Văn Mai đến cạnh Mộ Dung Thu, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Được.” Nàng buông sách, ra phòng ngoài nhìn thùng nước đang tỏa hơi nhẹ nhẹ, nàng cời y phục, bước vào trong thùng.

Nước ấm vào phải, về phương diện này Văn Mai đặc biệt chú ý, nha đầu này nhờ ký năng thích nước ấm nên mỗi ngày nàng tắm rửa nàng ta đều cẩn thận pha nước cho đúng độ ấm thích hợp mới để nàng tắm.

“Ngày mai Vương gia và Thẩm trắc phi sẽ vào cung diện kiến Quý phi nương nương.” Văn Mai vừa kỳ lưng cho Mộ Dung Thu vừa nói.

“Ừ.” Mộ Dung Thu ừ một tiếng, bây giờ nàng cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này. Văn Mai cũng không nói thêm gì nữa.

...

Sáng sớm hôm sau, Vũ Văn Mặc cùng Thẩm trắc phi vào cung.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân đến Mai viên thỉnh an Mộ Dung Thu.

“Mấy ngày không gặp Vương phi, Vương phi càng thanh lệ thoát tục đi.” Đại phu nhân tươi cười nói. Mặc dù vài ngày trước có xảy ra chút chuyện với Mộ Dung Thu nhưng nữ nhân như các nàng giỏi nhất chính là nguỵ trang, rõ ràng hận đối phương ghénh răng ghénh lợi, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng làm như tỷ muội tình thâm.

Tứ phu nhân từ trước tới nay luôn thích gây rối nhưng từ sau khi xảy ra chuyện của Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân thì đã bắt đầu phòng bị Mộ Dung Thu, bây giờ thấy Mộ Dung Thu thì liền chu đáo môi đó mong, nũng nịu nói: “Lần trước Vương phi đến Bắc uyển mà chỉ đến chỗ của Đại phu nhân, không đến thăm nô tì, chuyện này làm nô tì đau lòng hết mất ngày, người biết không, nô tì còn tưởng nô tì đã làm gì đắc tội Vương phi nữa.”

“Tứ phu nhân nói gì vậy, lần trước bản Vương phi đến tìm Đại phu nhân là có chút chuyện cần Đại phu nhân giúp, vốn nghĩ sẽ đến chỗ Tứ phu nhân ngồi một lúc nhưng đột nhiên lại có việc nên phải từ bỏ ý muốn gặp Tứ phu nhân.”

Mộ Dung Thu nhấp vài ngụm trà, trả lời ứng phó.

Đại phu nhân che miệng cười nói: “Tứ phu nhân còn biết ghen tị, lớn rồi mà còn không biết xấu hổ!”

“Không được cười nhạo nô tì, nô tì tính tình nhỏ nhen như vậy đó, giờ thì bị người ta biết hết rồi!” Tứ phu nhân gãi vờ cả giận nói.

“Mới sớm Vương gia đã cùng Thẩm trắc phi vào cung, chắc lần này cũng sẽ ngủ lại trong cung. Thẩm trắc phi thật có phúc, có Quý phi nương nương làm chỗ dựa.” Đại phu nhân cười cười nhìn Mộ Dung Thu, thần sắc lạnh nhạt nói đầy ẩn ý.

Mộ Dung Thu nheo mắt nhìn Đại phu nhân, “Thẩm trắc phi tất nhiên là có phúc.” Đại phu nhân muốn ám chỉ rằng nàng ta là người của Thẩm trắc phi, mà Thẩm trắc phi lại có Thẩm Quý phi là chỗ dựa vững chắc.

Nụ cười trên môi Đại phu nhân liền cứng đờ, đành gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

“Không biết sinh nhật năm nay của Thẩm trắc phi, Quý phi nương nương có tới không? Năm trước, Quý phi nương nương đều đến, đáng tiếc năm trước nó tí mới nhập phủ, không thể thấy dung nhan của Quý phi nương nương, đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc.” Tứ phu nhân hỏi có chút tò mò nói. Từ khi nàng vào Nam phủ Nam Dương Vương liền tò mò muốn biết nữ nhân như thế nào mà vừa nhập cung đã chiếm được độc sủng của hoàng thượng.

Nàng nghĩ dung nhan của Thẩm Quý phi hẳn phải hơn Thẩm trắc phi.

“Chắc sẽ đến.” Mộ Dung Thu nhân nhặt trà lời. Trong đầu xuất hiện vài đoạn ký ức ngắn nhưng không khác nhau lắm, đều là cảnh yến tiệc mừng sinh nhật của Thẩm trắc phi, Thẩm Quý phi đều nhân cơ hội này để chăm chọc Mộ Dung Thu mà Mộ Dung Thu thì ăn nói vui vẻ nên chỉ có thể bị Thẩm Quý phi cười nhạo, sau đó trở thành trò cười của mọi người.

Năm nay, chắc là Thẩm Quý phi sẽ không bỏ qua cơ hội để đến cười nhạo nàng đâu.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu càng thêm lạnh lẽo.

“Thật tốt quá, có thể tận mắt nhìn thấy Quý phi nương nương tuyệt sắc khuynh thành, không biết sẽ phong hoa tuyệt đại cỡ nào!” Trong lòng Tứ phu nhân đầy chờ mong nói.

Đại phu nhân vốn biết rõ tình hình Thẩm quý phi nên nàng cũng rất mong chờ, nàng ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu, không biết năm nay nàng ta sẽ ứng đối như thế nào? Sẽ bị Thẩm quý phi biến thành trò cười thêm một lần nữa? Nếu thật như vậy, nàng rất hài dạ dạ đi.

“Vương phi, người mau ra ngoài phủ xem, Lư phủ đại nãi nãi lại đến khóc lóc là lỗi trước cửa vương phủ rồi. Còn có cả một đám người vây quanh xem nữa.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm kinh hoàng của một nha hoàn.

“Vương phi?” Hồng Lăng nhìn về phía Mộ Dung Thu, cảm thấy nghi ngờ: tại sao Tam tiểu thư lại đến đây gây rối? Chẳng lẽ nàng ta không biết nơi này là nơi nào?

Đại phu nhân và Tứ phu nhân cùng nhìn Mộ Dung Thu, chẳng lẽ lời đồn là sự thật? Mộ Dung Thu tính kế thứ muội của mình? Bây giờ người đã tìm tới cửa! Đại phu nhân và Tứ phu nhân nhìn nhau, có trò hay để xem rồi! Không biết Mộ Dung Thu sẽ đối đãi với thứ muội của mình như thế nào đây? Sẽ giải quyết việc này như thế nào? Ánh mắt của mọi người trong phòng đều đặt vào người Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu không có chút sợ hãi, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt khẽ nhìn qua Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân, sau đó nói nha hoàn ngoài cửa: “Xem ra Tam muội muốn làm khó bản Vương phi đây mà.” Đây là mục đích cuối cùng của Mộ Dung Tuyệt? Quấy đến trước cửa phủ Nam Dương Vương, để làm khó nàng? Chuyện này càng lớn thì nàng càng nhận được nhiều chế trách của người đời thậm chí có thể khiến cho Vũ Văn Mặc trách tội! Có khả năng là lần này Mộ Dung Tuyệt quyết định lưỡng bại câu thương*?

* : ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Đứt lời, nàng liền đứng dậy, cười lạnh nói: “Đi thôi, ra ngoài xem là chuyện gì.” Sau đó, quay đầu nhìn thoáng Hồng Lăng, Hồng Lăng nhìn thấy liền gật đầu.

“Tội nô tỳ cũng đi xem, nếu có chuyện gì, bọn nô tỳ cũng có thể nói giúp vài lời cho Vương phi.” Đại phu nhân cũng đứng dậy, quan tâm nói với Mộ Dung Thu nhằm ngăn chặn Mộ Dung Thu cự tuyệt nàng.

Tứ phu nhân cũng đứng dậy, “Đứng vậy, Vương phi, để bọn nô tỳ theo người đi.”

Mộ Dung Thu đứng bước, thần sắc trầm trọng, nhìn các nàng vài lần, cuối cùng vô như bất đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, các người liền cùng đi.”

Nghe thấy giọng của Mộ Dung Thu có chút bất đắc dĩ, trong lòng của Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều vô tay hoàn vô hờn nay các nàng đến thình an thật là đúng đắn nên mới có cơ hội tốt như thế này! Nhìn biểu tình khó xử của Mộ Dung Thu thì sợ là việc này cũng không thể giải quyết dễ dàng! Nếu giải quyết không xong, chắc chắn sẽ gây huyên náo khắp kinh thành.

Ngoài cửa phủ Nam Dương Vương, Mộ Dung Tuyệt vẫn tóc theo kiểu phụ nhân, mặc đồ tang trắng đang quỳ, sắc mặt nàng ta tái nhợt, trên trán có một chút vết máu, mọi người vây quanh xem, chỉ trò bàn tán xôn xao.

“Chẳng lẽ lời đồn này là thật? Chẳng lẽ Nam Dương Vương phi hãm hại thứ muội, không nói không rằng đã đem thứ muội gả cho Lư công tử sao?”

“Theo ta thấy, Lư đại nãi nãi là vì nổi cơn ghen, không chịu được việc Lư công tử nạp thiếp.”

“Nhưng nghe người ta nói, chính mệnh Lư đại nãi nãi nói nàng bắt đắc dĩ mới gả cho Lư công tử, là Nam Dương Vương phi hãm hại nàng, hủy đi sự trong sạch của nàng!”

“Lư đại nãi nãi chẳng phải là muội muội của Nam Dương Vương phi sao? Có chuyện gì thì đóng cửa mà giải quyết, sao lại để người ngoài biết? Chẳng phải đây gây chuyện cho người ta bàn tán hay sao?”

“Nhiều người nói cũng khác nhau, thôi thì cứ chờ xem Nam Dương Vương phi nói thế nào, nghe nói Nam Dương Vương phi sau khi biết Lư đại nãi nãi sinh bệnh liền sai người mang nhân sâm lâu năm và vài cuộn vải tốt nhất đến tặng nhưng Lư đại nãi nãi không những không nhận mà còn sai hạ nhân trong phủ mang người tặng lễ đuổi ra ngoài. Sau đó Nam Dương Vương phi vẫn tiếp tục tặng đồ tốt nhưng Lư đại nãi nãi vẫn từ chối!”

“Có chuyện này nữa? Xem ra việc này không đơn giản, chúng ta cứ chờ xem kịch vui đi.”

Đám người vây quanh mỗi người một câu, Mộ Dung Tuyệt vô như không nghe, trên gương mặt tái nhợt của nàng toát là nước mắt, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Đã đến lúc thích hợp, nàng liền nhìn về phía mọi người, kiệt lực khóc rồi khản giọng nói: “Ta - Mộ Dung Tuyệt bất hạnh vô cùng! Thân bị tỷ ty hãm hại hủy đi trong sạch, bây giờ sống còn không bằng chết!”

Lúc này, đại môn của phủ Nam Dương Vương mở ra.

Người chưa thấy nhưng đã nghe giọng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng không kém phần uy nghiêm truyền ra.

“Tam muội tới gặp bản Vương phi sao lại không vào phủ mà lại mặc tang phục than khóc thảm thiết ở ngoài cửa thế kia?”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 59

Mộ Dung Tuyệt ngừng đầu lên, kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu đang từ từ đi đến.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, bước đi của Mộ Dung Thu bước thong dong tự tin, mỗi bước đều cực kỳ tao nhã tiêu sái, nàng mặc một bộ y phục màu trắng hoa lệ thêu hoa văn tinh xảo càng tôn lên nét phong hoa tuyệt đại nhưng không kém trong trẻo dịu dàng, búi tóc cao, cài một cây trâm ngọc màu đỏ nhìn rất kiều sa.

Mộ Dung Thu khẽ nhún mĩ.

Nhìn thấy nàng thì mọi người ai cũng kinh ngạc đến mất hồn, Nam Dương Vương phi lại có thể đến thế! Tuy không khuynh quốc khuynh thành nhưng lại mang vẻ tao nhã mà thế gian hiếm có đi.

“Lư phủ có người mới qua đời? Tại sao không ai báo cho bản Vương phi?” Trong lúc mọi người đang thất thần thì lại Mộ Dung Thu quay đầu hỏi mấy nha hoàn sau lưng mình.

“Hồi Vương phi, không có ai qua đời.”

Mộ Dung Thu vô như thờ dãi nhẹ nhõm, nhìn Mộ Dung Tuyệt nói: “Tam muội, nếu trong quý phủ không có ai qua đời, vì sao lại mặc tang phục? Giữa ban ngày như thế này mà lại mặc tang phục khóc lóc thì sẽ làm cho người ta hiểu lầm, mà còn vô tình mang tiếng nguyên rủa nhà chồng, chẳng phải mọi người trong phủ vẫn khỏe mạnh sao?”

“Người!” Mộ Dung Tuyệt nghe được lời Mộ Dung Thu thì sắc mặt liền đại biến. Chú ý của nàng không phải thế, chẳng qua là nàng muốn mượn tang phục để biểu lộ ra sự bất hạnh của mình nhưng không ngờ lại bị Mộ Dung Thu nói thành như vậy!

Quả nhiên, người vây quanh nghe thấy Mộ Dung Thu nói xong liền lên án Mộ Dung Tuyệt bất hiếu.

“Vương phi, bất kể hôm nay như thế nào, trước mặt mọi người, người phải trả lời cho ta một cái công đạo!” Mộ Dung Tuyệt oán hận, hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện rõ sự căm phẫn.

Sau đó nàng ta lại nhìn mọi người rồi bày ra vẻ đáng thương, hai hàng lệ chảy dài trên nãi nói, “Xin các vị làm chứng, hôm nay ta - Mộ Dung Tuyệt muốn Nam Dương Vương phi trả cho ta một cái công đạo! Nếu như không phải do nàng thì ta cũng không rơi vào tình cảnh bi thảm này!”

Quả nhiên lời vừa nói ra, mọi người liền bắt đầu nín thở chờ xem kịch vui, trông chờ đáp án từ phía Nam Dương vương phi.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tuyệt, thật không ngờ nàng ta lại dám đến tận nhà mà gây chuyện, có trò hay để xem rồi, Vương gia ghét nhất là bị người ta nói lung tung, nếu việc này truyền đến tai người thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì! Nàng không tin Mộ Dung Thu có thể giải quyết chuyện này êm thấm, nhìn là biết Mộ Dung Tuyệt có chết cũng sẽ kéo theo Mộ Dung Thu !

Tứ phu nhân nhếch mắt đẹp lên, đôi môi đỏ mọng khẽ chu, có trò hay rồi! May mà sáng nay ăn không ít, nếu không sẽ chẳng đủ sức mà đứng xem kịch vui đi!

“Tam tiểu thư, nếu có chuyện sao không trực tiếp tìm Vương phi? Lại mặc tang phục gây rối? Dù sao đi nữa thì Vương phi cũng là tỷ ty của Tam tiểu thư, lúc còn ở phủ Tướng quân cũng rất yêu thương người, Vương phi vừa nghe nói Tam tiểu thư

bị nhiễm bệnh liền phải người tưng hắt lễ, ngày nào cũng lo lắng cho Tam tiểu thư. Nhưng vì nguyên nhân gì mà Tam tiểu thư hết lần này đến lần khác lại gây hấn với Vương phi, đối với hạo ý của Vương phi cũng xem như không thấy, đến hôm nay lại chạy đến quý trước cửa vương phi, luôn miệng vu tội cho Vương phi. Tam tiểu thư, người muốn gì?” Hồng Lăng lập tức tiến lên, đứng trước mặt Mộ Dung Tuyết nhìn xuống, gương mặt thanh tú đầy vẻ tức hận, mỗi câu nói ra đều là chất vấn.

Mộ Dung Tuyết không ngờ mình lại bị một đứa nha hoàn chỉ trích, sắc mặt liền cực kỳ khó coi, có nhiều người xem như vậy, nàng không thể để một đứa nha hoàn kìm lỗi trước mặt mình, thế nên lo đảo đứng lên, trong lúc Hồng Lăng không chú ý liền vươn tay tát nằng một cái, “Người có thân phận gì? Một đứa nha hoàn mà dám chỉ trích ta? Sao phủ Nam Dương Vương chẳng có quy củ gì hết vậy?”

“Luu đại nãi nãi, người chớ khinh người quá đáng! Nếu không phải Luu đại nãi nãi bất kính với Vương phi thì hạ nhân như chúng ta làm sao dám loan gan như vậy? Nô tì tin tưởng bất cứ ai ở đây cũng đều thấy là Vương phi luôn giữ hòa khí, ngược lại Luu đại nãi nãi lại bức người không tha.” Thu Cúc lập tức tiến lên ôm Hồng Lăng miệng đang chảy máu, sau đó hai mắt rung rung, ủy khuất nhìn Mộ Dung Tuyết, vừa khóc vừa nói.

Hồng Lăng đẩy Thu Cúc ra, cúi đầu âm thầm cắn nát thịt trong miệng, máu tươi liền theo khoe miệng chảy ra, khuôn mặt nàng vốn nhỏ nhắn trắng nõn, máu tươi lại đỏ chói mắt, nước mắt chảy đầy trên mặt, sau khi đẩy Thu Cúc ra liền quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thư, “Là nô tì sai, chộc giận Luu đại nãi nãi, nhưng... Nô tì cảm thấy uất ức thay cho Vương phi, người vì chuyện Luu đại nãi nãi và Luu Phong thiếu gia mà đêm ngày lo lắng, người còn đem nhân sâm trầm nam vốn để dành bồi dưỡng cho thân thể cũng mang đến cho Luu đại nãi nãi, gần đây trời trở lạnh, Vương phi đã mang vải khúc và yêu thích nhất cho Luu đại nãi nãi, nhưng tại sao Luu đại nãi nãi lại đối xử với Vương phi như vậy?”

Vừa nói nước mắt vừa rơi, máu trong miệng không ngừng chảy, “Nhưng dù sao thì nô tì... vẫn không tuân theo quy củ, mong Vương phi trách phạt.”

Mộ Dung Thư bình tĩnh nhìn cái miệng nhử đầy máu của Hồng Lăng, hai bàn tay trắng nõn trong tay áo khẽ động. Nàng không nói gì, thờ dài một hơi nhìn Mộ Dung Tuyết đang la khóc om sòm.

Thấy vậy, trên mặt của bọn thị vệ vương phủ tràn đầy bất mãn. Mộ Dung Thư là Nam Dương Vương phi – là chủ tử của bọn hần nhưng lại bị một thứ nữ như Luu đại nãi nãi nhục mạ! “Luu đại nãi nãi thật là quá đáng!” Một tên thị vệ nói.

Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Hồng Lăng, nha đầu này thật làm cho người khác ngạc nhiên đi, đúng là một nha hoàn trung thành, có thể nói ra hết những gì mà Mộ Dung Thư không thể nói!

“Vương phi, đừng trách cứ Hồng Lăng tỷ, tỷ ấy chỉ là uất ức thay Vương phi mà thôi. Nếu Vương phi muốn phạt Hồng Lăng tỷ, vậy cứ phạt luôn nô tì đi! Nô tì cam lòng bị phạt cùng tỷ ấy.” Thu Cúc nhìn lướt qua gương mặt tái xanh vì giận của Mộ Dung Tuyết, lập tức quỳ cạnh Hồng Lăng, thêm dầu vào lửa, chăm ngời thổi gió.

Mộ Dung Tuyết nhìn Hồng Lăng và Thu Cúc, sau đó lại người vẩy quanh đả bắt đầu chuyển sang chỉ trích mình thì tức đến bốc khói, rõ ràng là hai tiện tì kia đang diễn trò! Nha đầu Hồng Lăng là tâm phúc của Mộ Dung Thư, nàng không tin là nàng ta không biết chuyện nàng bị hãm hại nên mới phải giả cho Luu Phong!

Bây giờ lại bày ra bộ dáng này, đúng là giả mù sa mưa mà!

Thực đáng giận!

Nàng gần đến hít thở không thông, con giận nghẹn trong ngực đến nỗi mặt lúc xanh lúc đen, liền đi nhanh đến chỗ Hồng Lăng định tát thêm một cái nữa nhưng khi vừa vung tay thì đã có người giữ lại giữa không trung, nàng không hề nghĩ ngợi liền mắng: “Đồ hỗn trướng, dám động tay với ta!”

Nhất thời, tiếng bàn tán ngưng bật, mọi âm thanh đều biến mất.

Mộ Dung Tuyết phát hiện có chỗ không thích hợp liền ngừng đầu nhìn, kết quả là nhìn thấy Mộ Dung Thư! Nàng liền nhui mày, “Tại sao là người?”

Mộ Dung Thư nhìn Mộ Dung Tuyết, trong lòng nàng cười lạnh nhưng trên mặt lại hiện rõ vẻ không thể tin cùng tức hận, “Tam muội, sao người lại biến thành thế này? Bây giờ người đã già đi, theo lẽ thì nên giúp phu dầy dỗ con nhưng bây giờ lại vì đồ kỳ mà gây chuyện! Người làm như thế không chỉ là làm mất thể diện một mình người mà còn làm tổn hại đến danh dự của phủ thân và mẩu thân!” Nàng thả tay, nhân lúc Mộ Dung Tuyết mất đi lý trí liền mắng to, Mộ Dung Thư vung tay tát mạnh vào mặt Mộ Dung Tuyết, so với cái tát hồi này còn mạnh hơn, Mộ Dung Thư che ngực, vờ đau lòng quát: “Bây giờ ta vẫn xem người là Tam muội! Người bất kính với ta, ta vẫn có thể niệm tình tỷ muội mà tha thứ người, nhưng mà nếu người tiếp tục mặc tang phục gây chuyện thì chớ trách bản Vương phi không xem trọng tình tỷ muội!”

Bốn phía lại vang lên một trận bàn tán mới, mọi người đều chế trách Mộ Dung Tuyết. Theo bọn họ thấy thì từ đầu đến giờ, quả thật đều là Mộ Dung Tuyết công kích Nam Dương Vương phi.

“Chẳng lẽ Luu đại nãi nãi đồ kỳ đến điên rồi? Nếu đối lại là người khác, ai mà dám bất kính với Nam Dương Vương phi như thế?”

“Đúng vậy, nha hoàn của Nam Dương vương phi bị đánh thật thảm, còn chảy máu kia, mà nha hoàn đó cũng thật trung thành, xem ra là Nam Dương Vương phi bị Luu đại nãi nãi vu tội rồi.”

Mọi người - người một câu ta một câu, khắp nơi đều nhắm vào Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lập tức hoảng sợ, mà đau rất khiến nàng cắn chặt răng, oán hận nhìn Mộ Dung Thư: “Rõ ràng lúc ở phủ Rường quán là người đã hãm hại ta, để cho ta...” Nàng vừa định nói là nàng vốn nghĩ người hèn mình là Nam Dương Vương nhưng chợt bùng tình ra dù nàng có nói thì cũng không có gì để làm chứng.

Hôm nay nàng đến đây là để hủy hoại thanh danh của Mộ Dung Thư, nếu nàng sống khổ sở thì Mộ Dung Thư cũng đừng hòng được thoải mái.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cau mày, “Tam muội, nếu người còn muốn giữ mặt mũi thì liền quay về Luu phủ hầu hạ phu quân cho tốt, đừng ở đây làm xấu thể diện của Luu phủ nữa.”

“Ha ha... Mộ Dung Thư, đừng có mà giả dối! Tại người, tại người hết! Đừng tưởng ta không biết người hãm hại ta, hôm nay vô luận như thế nào, người cũng phải trả lại công đạo cho ta! Nếu không thì ta đập đầu chết cho người xem.” Mộ Dung Tuyết oán hận nói.

Vân Mai cùng Thanh Bình thấy tình hình không ổn liền chạy lên chắn trước mặt Mộ Dung Thư, để phòng nhìn Mộ Dung Tuyết.

“Haizz... Tam muội, người làm bản Vương phi thất vọng! Người như vậy cũng khó trách Luu công tử...” Trong mắt Mộ Dung Thư lóe lên một tia cười lạnh nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chỉ bắt đầu đi thờ dài một tiếng.

Hồng Lăng đập đầu la ụa trước Mộ Dung Tuyết, “Luu đại nãi nãi, lúc trước ở phủ Tướng quân, đầu là Vương phi chiều cổ người, người và Luu công tử vốn tình đầu ý hợp, nếu không tại sao lại... lên lút gập gờ vào ban đêm? Người đừng làm Vương phi khó xử nữa, nếu người tức giận vì nô tì động chạm đến người thì nô tì đập đầu bồi tội với người!”

“Luu đại nãi nãi, nô tì van xin người đừng vu khống cho Vương phi nữa, làm thế thì có gì tốt cho người?” Thu Cúc vừa ngăn không để Hồng Lăng đập đầu vừa nói.

Mộ Dung Tuyết có cảm giác rất muốn đánh người, nàng oán hận nhìn Hồng Lăng và Thu Cúc, “Các người mới là không biết xấu hổ!”

Hồng Lăng cùng Thu Cúc nghe vậy thì đều im lặng cắn răng, nước mắt rung rung.

Trong đám người đứng vậy có không ít nam tử, vì nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hai nàng không khỏi lên tiếng: “Luu đại nãi nãi này y mình là muội muội của Vương phi liền bỏ nhạo như thế! Rõ ràng mình là nữ tử chưa già đi lại lên lút hèn hò với Luu công tử vào ban đêm, chuyện như vậy mà cũng đủ thừa Vương phi cho được.” “Đừng đó, coi kìa, Vương phi nói câu nào cũng là suy nghĩ cho Luu đại nãi nãi. Sao mà người lại can rở, không biết phải trái gì hết vậy?”

“Mộ Dung Thư, người muốn ta chết tại đây? Được, người không để cho ta sống tốt thì ta cũng không để người thoải mái!” Mộ Dung Tuyết nghe tiếng xì xào xung quanh liền hiểu Mộ Dung Thư này cực kỳ giỏi làm trò, lại thêm hai tiện tì kia giúp đỡ một tay nữa! Được, dù sao cuộc sống của nàng bây giờ cũng đã rất thống khổ, chỉ bằng chết cho rồi! Nhưng Mộ Dung Thư cũng đừng hòng được sống tốt!

Ý đã định, hận ý trong mắt Mộ Dung Tuyết càng đậm, “Được, được! Ta lấy cái chết để cảnh báo cho Nam Dương Vương là Mộ Dung Thư người chính là loại nữ nhân tâm tư ác độc! Tiện thể cũng để cho đương kim thánh thượng nhìn xem Nam Dương Vương phi giết hại thứ muội ra sao!”

Dứt lời, nàng liền đầu lao đến con sư tử đả trước cửa. Mộ Dung Thư hét lớn một tiếng: “Ngăn nàng lại!”

Thị vệ của vương phủ đầu phải là tầm thường, ai cũng có võ công trong người, nhận được mệnh lệnh liền ngăn Mộ Dung Tuyết lại.

Sau khi Mộ Dung Tuyết bị ngăn lại, Đại phu nhân thăm thắc tức hận: Mộ Dung Tuyết thật vô dụng, chạy chậm quá đi! Nếu nàng ta chết thì mới có trò hay để xem chứ! Nếu chuyện này đến tai thánh thượng, chỉ sợ Mộ Dung Thư sẽ bị Vương gia hù!

Một màn này đều làm cho mọi người kinh hãi! Mọi người còn chưa định thần thì Mộ Dung Thư đã lên tiếng: “Mộ Dung Tuyết chính là thứ muội của bản Vương phi, ẽ ra bản Vương phi phải đối xử hữu ái, khoan dung với nàng nhưng vì đồ kỳ mà Tam muội đánh mất lý trí, làm những chuyện hoang đường này! Bản Vương phi cũng chỉ có thể đau lòng mà nghiêm khắc giáo huấn nàng, ta không muốn tuyệt tình nhưng cũng chỉ có thể tuyệt tình.”

Lời nàng nói ra ai cũng tán thành, quả thật Mộ Dung Tuyết rất quá quắt!

Mộ Dung Tuyết bị hai thị vệ khống chế, bịt chặt miệng nên khi nghe Mộ Dung Thư nói xong dù hận đến nỗi muốn giết nàng ngay lập tức nhưng lại không cách nào, chỉ có thể kích động 'ò ồ' chứ.

Mộ Dung Thư bước đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, cúi đầu nhỏ nhò vào tai nàng ta: “Đừng tưởng ta không biết ý định của người và Mộ Dung Lạp! Muốn đầu với ta, người còn chưa đủ kinh nghiệm đâu. Nếu người còn muốn chết, ta sẽ không ngần cân nhưng ta có thể thành toán cho Tam di nương chết theo người! Tin ta đi, đây không phải là lời nói đùa mà là lời khẳng định!”

“Người!” Mộ Dung Tuyết không thể tin, bên tai vẫn còn vang vọng từng câu từng chữ của Mộ Dung Thư, tuy nàng hận nàng ta nhưng cũng không dám manh động.

Sau đó, Mộ Dung Thư phân phó bọn thị vệ: “Đưa Luu đại nãi nãi về phủ, phải đảm bảo an toàn cho người, nhắc nhở Luu thiếu gia một tiếng, chiếu cổ Luu đại nãi nãi thật tốt! Đừng để một người vốn phải ở trong trạch viện như Luu đại nãi nãi xuất đầu lộ diện, cũng nhắc nhở Luu tri châu, đừng nên trách cứ Luu đại nãi nãi, chẳng qua là muội ấy giận quá mất khôn.”

“Vâng ạ.”

Không để ý tới phản ứng của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Thư liền xoay người đi vào phủ, lúc đi qua Đại phu nhân và Tứ phu nhân, Mộ Dung Thư nhân nhặt nhìn các nàng, nhếch môi nói: “Đọa các ngươi? Tam muội của bản Vương phi trước giờ đã vậy.”

Đại phu nhân và Tứ phu nhân vội lắc đầu nói: “Xem ra là Lư đại nãi nãi bị bệnh thật rồi!”

Mộ Dung Thư nhướn mày, mỉm cười.

Đám người vây quanh thấy không còn chuyện nữa thì cũng giải tán.

...

Sau khi quay lại Mai viên, Mộ Dung Thư liền sai người chuẩn bị trứng gà và nước đá.

“Hồng Lăng, người chịu khổ rồi.” Mộ Dung Thư đau lòng nhìn gò má sưng húp của Hồng Lăng nói.

Vân Mai mắng một câu: “Lư đại nãi nãi xuống tay cũng độc ác quá. Nàng ta không dễ chịu, nên cũng muốn kéo theo Vương phi mà.”

“Hồi Vương phi, nó thì không đau! Thà nó ti chịu tội còn hơn để Vương phi bị người ta chửi rủa, miệt thị thanh danh.” Hồng Lăng cười trả lời. Có mấy lời, mấy việc Vương phi không tiện làm thì cứ để các nàng làm thay, thật ra nàng cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho cái tát này rồi. “Nhà đầu gối.” Mộ Dung Thư cười khê rồi lấy quả trứng lăn lăn trên gò má của Hồng Lăng.

Hồng Lăng kinh ngạc, vội đứng lên nói, “Để nó ti tự làm là được rồi! Sao lại dám phiền Vương phi làm thế?”

“Đừng ngại, chính người đã chịu thay một tát này cho ta mà.” Mộ Dung Thư vừa mỉm cười nói vừa kéo Hồng Lăng ngồi xuống, dùng trứng gà xoa nhẹ nhẹ trên mặt nàng. “Miệng người bị thương, tối nay, người đừng dùng đồ nóng.”

Hồng Lăng càng kinh ngạc sao Vương phi lại có thể biết miệng nàng bị thương?

“Sức của Tam muội cũng không lớn như vậy, tuy đã dùng đến tám phần lực, nhưng cũng không thể chảy nhiều máu như thế.” Mộ Dung Thư thần nhiên nói.

Hồng Lăng cười ngáy ngốc, trả lời: “Nó ti sợ không đủ hiệu quả, cũng may mà có Thu Cúc.”

Thu Cúc nghe vậy, cười nói: “Sao chúng ta có thể tro mắt nhìn Vương phi bị người ta nói xấu, huống hồ có nhiều người ngoài nhìn vào như vậy, bảo vệ chủ tử là việc quan trọng nhất.”

“Lần tới không được làm như thế nữa.” Tuy Mộ Dung Thư vẫn còn lo lắng cho các nàng nhưng vẫn nghiêm khắc nói cho các nàng. Trong mắt người xưa, hạ nhân thay chủ tử bị phạt là chuyện đương nhiên nhưng đối với nàng, mọi người đều giống như nhau. Tuy không thể bắt Hồng Lăng nhìn nhận như nàng nhưng tuyệt đối không thể để bọn họ cho rằng mạng của mình không bằng mạng người khác.

“Vâng.” Bốn người đồng thanh trả lời.

Hai canh giờ sau, trời đã tối.

Thanh Bình lấy tin từ thủ vệ kia quay về.

“Sau khi Lư đại nãi nãi bị đưa về Lư phủ, Lư tri châu rất giận dữ, khiển trách một phen sau đó liền ra lệnh cấm Lư đại nãi nãi tự ý xuất phủ! Lư thiếu gia biết được chuyện thì liền nổi cơn thịnh nộ, cãi nhau một trận với Mộ Dung Tuyết rồi đòi hru nàng, may mà có Lư tri châu Đại nhân ngăn lại nên mới tạm yên. Lư thiếu gia cũng không nhắc lại chuyện hru thế nữa.”

Mộ Dung Thư gật đầu. Trước kia nghe nói Lư tri châu là người hiểu chuyện, chuyện hôm nay Mộ Dung Tuyết chạy đến vương phủ gây rối chắc chắn Lư tri châu không biết.

“Tốt lắm, Lư tri châu Đại nhân là người hiểu lý lẽ, còn truyền lời xin lỗi Vương phi. Người cam đoan chuyện này sẽ không xảy ra lần nào nữa.” Thanh Bình tiếp tục nói thêm.

Con người của Mộ Dung Thư chợt lóe, theo cách làm người của Lư tri châu từ xưa đến giờ chắc chắn sẽ không cho Mộ Dung Tuyết xuất phủ.

Thế nhưng, Mộ Dung Tuyết đã giải quyết xong, vẫn còn Mộ Dung Lạp!

Chắc chắn hành động lần này của Mộ Dung Tuyết là do Mộ Dung Lạp giật dây, nếu không với tính tình của Mộ Dung Tuyết thì sẽ không có gan làm chuyện này! Nhất định là Mộ Dung Diệp đã hứa hẹn gì với nàng!

Có lẽ, ngoài Mộ Dung Lạp còn có cả Mộ Dung Lâm!

Dù sao thì chuyện Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ Tướng quân có liên quan đến nàng, Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm hẳn nàng cũng là chuyện bình thường.

Nàng khẽ nhủ vậy, ra lệnh cho Thanh Bình: “Người lui xuống đi.”

“Dạ, Vương phi. Trong cung có người tới truyền lời là Vương gia và Thẩm trắc phi sẽ ở lại trong cung một đêm, ngày mai mới hồi phủ.” Thanh Bình lại nói thêm.

Mộ Dung Thư gật đầu, “Ừ, bản Vương phi biết rồi.” Chuyện này cũng bình thường, thời gian Thẩm trắc phi và Vũ Văn Mặc đi đến cung đã mất khoảng hai canh giờ, dĩ nhiên một ngày sẽ không về kịp.

Sau khi Thanh Bình lui ra, trong phòng chỉ còn một mình Mộ Dung Thư, nàng xem vài trang sách rồi buông xuống, chậm rãi đến bên cửa sổ đã mở ra, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy lạc lõng, sau khi đến thế giới này, mỗi ngày đều là tranh đấu, tuy nàng có thể kiểm soát mọi việc cũng như tùy ý đùa bỡn những kẻ muốn hãm hại nàng trong tay nhưng đây không phải là cuộc sống mà nàng mong muốn.

Nhưng nếu muốn sống thì nàng phải chấp nhận nó, thân phận bây giờ của nàng thì sẽ kèm theo rất nhiều điều phải bận tâm. Đột nhiên nàng rất nhớ anh trai ở thế kỷ 21, không biết một mình anh có thể đối kháng với toàn gia tộc không? Hai anh em nàng là con riêng, vừa sinh ra đã phải trả giá để mà sống sót. Nhờ lúc nàng bảy tuổi, anh trai chín tuổi, vợ hiện giờ của cha nàng dùng thủ đoạn cướp ông từ tay mẹ, mẹ nàng bắt cóc đi nên phải ly hôn rồi biến thành nhân tình của ba. Không ngờ người đàn bà kia biết được liên thiết kế một vụ tai nạn giao thông để cướp đi tính mạng mẹ. Từ lúc cha đem bà ta về cái nhà kia nuôi dưỡng thì hai anh em nàng đã bắt đầu dùng thủ đoạn để với người đàn bà độc ác đó.

Anh trai nhất quyết muốn trả thù người đàn bà đó và cả cha mình, vì tài sản mà bỏ qua người mình yêu để lấy một thiên kim tiểu tử không hề có chút tình cảm mà điều duy nhất nàng có thể làm là đứng sau giúp anh ấy bày mưu tính kế, không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải dẫn dắt những người đó vào trong cạm bẫy nàng đã giăng ra.

Cuối cùng thì cũng thành công, nhưng chưa kịp hưởng thụ thì máy bay đã gặp tai nạn. Sau khi đến nơi này, tuy nàng có thể thay đổi rất nhiều việc, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể thay đổi được vận mệnh của mình!

Nàng không còn ở bên cạnh anh hai, không biết một mình anh có chống chọi nổi với những người đó hay không?

“Em không còn bên cạnh anh, hy vọng anh có thể đánh đâu thắng đó, không gì có thể ngăn nổi.” Nàng ngược nhìn vầng trăng rồi nhẹ nhàng thở dài nói, sau đó mỉm cười, vươn tay đóng cửa sổ lại.

Hôm sau

Sau khi dùng xong điểm tâm, Khương bà từ – Quân sự phụ trách việc thu mua vật dụng sinh hoạt trong phủ tìm đến than phiền phòng thu chi không cấp ngân lượng cho bà ra phủ mua hàng.

“Phòng thu chi có nói lý do là gì không?” Mộ Dung Thư trầm giọng hỏi.

Khương bà từ vội nói: “Nó ti có hỏi nguyên nhân, phòng thu chi nói là Thẩm trắc phi đã thông báo, nếu không có sự cho phép của người thì không được tùy ý cấp ngân lượng. Nhưng hôm nay Thẩm trắc phi đang ở trong cung, làm sao xin phép người cho được đây?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhướn mi, phải được Thẩm trắc phi đồng ý?

“Nó ti đã nói với phòng thu chi là bây giờ Vương phi và Thẩm trắc phi cùng quản lý mọi việc trong vương phủ, chỉ cần Vương phi đồng ý là được nhưng phòng thu chi lại nói là hai năm trước Vương gia đã ra lệnh trừ khi có sự đồng ý của Thẩm trắc phi thì mới có thể lĩnh tiền.” Khương bà từ có chút khó xử nhìn Mộ Dung Thư.

“Bản Vương phi cho phép cũng có thể lĩnh tiền? Đây là suy nghĩ của Khương bà từ?” Mộ Dung Thư phát hiện lời của Khương bà từ có điểm không thích hợp liền bắt vào trọng điểm. Khương bà từ có chút sững sờ nhưng lập tức gạt đầu. “Nó ti cho rằng đây là điều đúng, bây giờ thì phần nửa chuyện tình trong phủ đều do Vương phi quản lý, bây giờ Thẩm trắc phi đã vào cung, chuyện lĩnh bạc này không phải cũng do Vương phi quản sao?”

“Hừ... Đã có quy định phải được sự đồng ý của Thẩm trắc phi mới có thể lĩnh tiền, vậy người cứ đợi thêm một ngày đi.” Mộ Dung Thư miễn cưỡng nói.

“Cái này không thể được, trong phủ có rất nhiều thứ cần phải mua.” Khương bà từ nghe Mộ Dung Thư nói vậy, vội la lên giống như hôm nay mà không mua hàng thì hậu quả vô cùng to tát vậy.

Mộ Dung Thư nhủ vậy, lạnh lùng nhìn về phía Khương bà từ, ánh mắt sắc bén đảo một vòng trên người bà ta rồi nói: “Cái gì mà quan trọng đến nỗi phải mua ngay hôm nay? Nếu bản Vương phi nhớ không lầm, cứ khoảng mười ngày thì Khương bà từ xuất phủ một lần mà đồ đạc người thường mua chẳng qua chỉ là vật dụng hàng ngày thôi.”

Khương bà từ nghẹn lời, thần sắc có chút kích động. “Vâng, Vương phi nói đúng. Hôm nay là đúng hạn nó ti ra ngoài mua vật dụng, chỉ sợ chậm trễ sẽ có sai sót nên mới tới gặp Vương phi.”

Mộ Dung Thư bình tĩnh nhìn phản ứng của bà ta sau đó đứng dậy nhìn bà, lạnh lùng nói: “Khương bà từ tìm nhầm người rồi, cho dù người muốn mua gì hay người có thất trách hay không thì bản Vương phi không thể quyết định được. Chẳng phải những chuyện này do Thẩm trắc phi quản sao? Tốt hơn hết người cứ an tâm chờ Thẩm trắc phi đi.”

“Cái này... Nó ti lĩnh mệnh.” Khương bà từ nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thư thì tâm tình kinh hoàng, mồ hôi đầy đầu, sau khi nghe Mộ Dung Thư nói xong liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức rời đi.

Nhìn theo bóng lưng bà ta, Mộ Dung Thư nhủ vậy, Khương bà từ này hình như có gì đầu đuôi thì phải?

“Vương phi, sao hôm nay Khương bà từ lại đến tìm người? Trước đây chậm trễ một hai ngày cũng đâu có sao mà bây giờ lại lo lắng như thế.” Hồng Lăng nhìn Khương bà từ vội rồi đi, nghi hoặc nói.

Mộ Dung Thu gật đầu: “Có chút khác thường, ngại kêu Thanh Bình đến phòng thu chỉ hỏi xem chuyện gì xảy ra.”

“Vâng ạ.”

Sau nửa canh giờ, Thanh Bình quay về.

“Hỏi Vương phi, phòng thu chỉ nói là Vương gia đã từng nói nếu muốn xuất bạc phải được sự đồng ý của Thẩm trắc phi. Do hôm nay Thẩm trắc phi vắng mặt nên phòng thu chỉ không dám tự tiện quyết định xuất bạc ra cho Khương bà từ.” Thanh Bình nói.

“Ừ.” Mộ Dung Thu gật đầu. Nàng cảm thấy mục đích Khương bà từ đến gấp nằng hôm nay không đơn giản, tuyệt đối là đang che giấu cái gì đó.

Rốt cuộc là cái gì đây? Mộ Dung Thu khép hờ hai mắt.

“Chẳng lẽ Khương bà từ có chuyện gì gạt Vương phi?” Hồng Lăng cau mày nói. Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Bà ta không dám đầu, kêu Thanh Bình theo dõi Khương bà từ, nếu như có gì khác thường báo ngay cho bản Vương phi.”

“Vâng ạ.”

...

Bắc Uyển

Sau chuyện lần trước, Nhị phu nhân vẫn ngoan ngoãn ở trong Bắc uyển, rất hiếm khi ra ngoài, đến nay đã tròn hai tháng. Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều là người biết tính toán, biết hôm nay là ngày ta có thể đi ra ngoài nên liền hẹn nàng ta cùng dùng điểm tâm.

Cả ba có rất nhiều chuyện để nói với nhau, chủ đề không phải xoay quanh Mộ Dung Thu thì là Thẩm trắc phi nhưng nhiều nhất vẫn là Vũ Văn Mặc. Tuy từ sau khi ba người nhập phủ, sự sùng ái không so được với Thẩm trắc phi nhưng so với Vương phi vẫn hơn vài phần, hơn nữa lúc trước Vương phi không có chút tâm cơ ngược lại còn bị các nàng đùa bỡn trong tay.

Nhưng từ khi Nhị phu nhân và Tam phu nhân liên tục gặp chuyện không may, ba người các nàng bỗng nhiên cảnh giác, hình như Vương phi không phải là người có thể tùy ý để các nàng khi dễ như trước nữa!

“Vương phi thay đổi quá nhiều, các người nói thử xem một người có thể thay đổi đến vậy sao?” Nhị phu nhân tuy không có hành động gì trong hai tháng nay nhưng trong lòng vẫn canh cánh chuyện này, nàng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nếu Vương phi có tâm cơ như thế thì sao trước kia lại dễ dàng bị bốn người các nàng tính kế?

Trong này nhất định có bí ẩn!

Đại phu nhân lạnh nhạt nói: “Ta cứ tưởng nha hoàn Hồng Lăng ở sau lưng bày mưu tính kế, nhưng càng nghĩ thì càng cảm thấy không đúng, nếu nha hoàn này lợi hại như vậy thì tại sao không giúp Vương phi từ hai năm trước?” Sau khi bị Mộ Dung Thu chính vài lần thì nàng mới cẩn thận suy nghĩ tới vấn đề này, ngay từ đầu nàng đã nhầm sai mục tiêu!

“Chẳng lẽ Vương phi giả vờ? Có tình đề chúng ta tưởng nàng ngu dốt?” Tứ phu nhân suy đoán.

Nhị phu nhân rheo mắt, cắn răng nói: “Chẳng lẽ bị quý ám?”

“Quý ám?” Tứ phu nhân mở to mắt, vẻ cực kỳ kinh ngạc, sau đó lắc đầu nói: “Nói nhảm, làm gì có chuyện quý ám?”

“Không... Có lẽ là quý ám thật!” Đại phu nhân nghe được lời của Nhị phu nhân thì hai mắt liền tỏa sáng.

Nhị phu nhân gật đầu với Đại phu nhân nói: “Vẫn là Đại phu nhân hiểu ý ta. Ma quỷ vốn lúc ẩn lúc hiện, chúng ta cũng đã từng vào miếu dâng hương, tất nhiên là tin quý thần có thật, cho dù trước đây Vương phi có tính lừa chúng ta, còn bây giờ mới chân chính là người thì cũng không sao, chỉ cần chúng ta đều tin Vương phi bị quý ám là được rồi.”

“Vừa may nhà ta có một đạo trưởng cứ năm ngày lại đến phủ ta một lần. Chúng ta cứ chờ Vương gia và Thẩm trắc phi hỏi phủ liền mời đạo trưởng đến.” Đại phu nhân hạ giọng nói.

“Tốt, thật tốt quá.” Tứ phu nhân cười lạnh, lập tức phủ họa nói.

...

Nhị phu nhân vừa thoát khỏi lệnh cấm túc liền cùng Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân bày mưu tính kế, sau đó liền đến Mai viên thỉnh an Mộ Dung Thu.

“Nô tì gặp qua Vương phi.” Nhị phu nhân cúi người hành lễ với Mộ Dung Thu. Từ chuyện lần trước, nàng ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không thể xưng hô tỷ muội với Mộ Dung Thu để tránh bị lấy cớ đó làm cớ để trừng phạt.

Mộ Dung Thu nhìn Nhị phu nhân quyền rũ, hai mắt chuyển động, hai tháng trôi qua thật nhanh? Nàng ngầm đánh giá Nhị phu nhân, coi như lần này đã biết biết vâng lời, hành xử cẩn thận hơn rồi. “Nhị phu nhân không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Nghe vậy, trong lòng Nhị phu nhân cười lạnh, nếu cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, không biết người lại đối phó ta bằng cách nào! Nàng đứng thẳng lên, cười nói: “Tạ Vương phi.”

“Hai tháng không gặp Nhị phu nhân, người cũng tốt lên, nhìn qua sắc mặt hồng nhuận, thân thể đầy đặn.” Sau khi Nhị phu nhân ngồi xuống, Mộ Dung Thu liền cười nói. Nhị phu nhân nghe vậy, hơi giật mình, mới hai tháng mà mình đã béo lên rồi? Không được, trở về nhất định phải ăn ít lại, nếu không sẽ làm Vương gia chán ghét.

“Hai tháng qua, nô tì đã hiểu ra rất nhiều việc, trước đây do không hiểu chuyện, mới chọc giận Vương phi, may mà người nhân từ không chấp nhặt lỗi lầm còn cho nô tì cơ hội để hối cải, sau này nô tì sẽ tận tâm hầu hạ Vương phi.”

“Từ trước đến nay, Nhị phu nhân đều là người có đầu óc, nếu đã biết sai chỗ nào thì đừng tái phạm là được. Người cũng không cần phải tận tâm hầu hạ ta, cứ dùng hết tâm tư trên người Vương gia đi, Vương gia cả ngày bận việc công vụ, rất cần người hầu hạ.” Mộ Dung Thu cúi đầu, hơi mất kiên nhẫn nói.

Hồng Lăng thấy nàng bắt đầu mất kiên nhẫn, liền thay ly trà khác cho Mộ Dung Thu. Nàng cầm ly trà, mở nắp khẽ gạt những mảnh trà vụn. Nhị phu nhân không dám nói gì, chỉ không ngừng vâng vâng dạ dạ, sau đó mới với Mộ Dung Thu: “Lần trước Vương phi hỏi phủ Tường quân, nô tì không có dịp tặng người món lễ vật nào để bày tỏ tấm lòng, hôm nay mới được ra ngoài nên chưa chuẩn bị kịp, chỉ có cây trầm ngọc này là nô tì lựa chọn cẩn thận, chất ngọc vô cùng tốt, ban đầu vào nhìn thấy nó, nô tì đã cảm thấy chỉ Vương phi mới hợp với nó.”

Hồng Lăng nhận cây trầm từ nha hoàn của Nhị phu nhân rồi đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu đối với mấy thứ ngọc trầm, ngân khí, vòng ngọc... thì không có hứng thú nên chỉ nhìn qua kiểu dáng và màu sắc, liền cười trả lời: “Nhị phu nhân phí tâm.”

“Dạ, đây là chuyện nô tì cần làm.” Nhị phu nhân khách khí nói. Mộ Dung Thu giương mắt nhìn Nhị phu nhân cẩn trọng, ăn nói khép nép, hoàn toàn không còn bộ dáng phô trương như ngày xưa. Nàng ta vốn không phải là người dễ củi đầu, sao hôm nay lại vâng lời như vậy, nếu không phải cam tâm thì chắc là đang định hại người. Đối với mấy tiểu thiếp của Vũ Văn Mặc, bình thường Mộ Dung Thu ít khi quan tâm đến, bọn họ cả ngày rảnh rỗi, không hại người ta thì ăn cơm không ngon! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu nhu mày có chút không kiên nhẫn, cũng không muốn tiếp tục nói.

Hồng Lăng hiểu ý liền nói lớn: “Vương phi, sổ sách phòng bếp người còn chưa xem, chiều nay lại phải giao cho quân sự phòng bếp rồi!”

“Ừ?” Mộ Dung Thu nhướng mày, nhìn Nhị phu nhân: “Bản Vương phi không thể cùng Nhị phu nhân nói chuyện phiếm nữa, ngày khác lại cùng tán gẫu tiếp.”

Cắt lời, Mộ Dung Thu liền đứng dậy đi qua Nhị phu nhân, bước ra ngoài.

Nhị phu nhân cúi đầu nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Thu, nụ cười trên môi liền biến mất, thay vào đó là nụ cười âm lãnh.

Trên đường về, Mộ Dung Thu khen ngợi Hồng Lăng: “Làm không tệ.”

“Nô tì đã sớm nhìn ra Bương phi không muốn nói chuyện cùng Nhị phu nhân nên mới nghĩ biện pháp để Vương phi thoát thân.” Hồng Lăng cúi đầu che miệng cười trộm nói. Hôm nay Nhị phu nhân quá mức giả dối, quá bất đồng với trước, bên ngoài thì tôn kính Vương phi, thật ra thì không biết đang âm mưu gì bên trong.

“Người, giải thoát!” Mộ Dung Thu lắc đầu cười. Với sự quan sát tinh nhạy và trí thông minh của Hồng Lăng, nếu ở hiện đại chắc chắn sẽ thành công, chỉ đáng tiếc lại sinh ra trong trạch viện của cổ đại – một thời kỳ không cho phép nữ nhân phát triển.

Hồng Lăng khẽ cười nói, “Lúc này Nhị phu nhân đã được giải lệnh cấm, không biết sau này lại gây chuyện gì nữa.”

Mộ Dung Thu nhu mày, sống trong trạch viện thì không được một ngày yên ổn.

...

Lúc này, một nha hoàn làm việc căng quật chạy tới, nhìn thấy Mộ Dung Thu liền thở hổn hển nói: “Bẩm Vương phi, bên ngoài phủ có một nam tử mang theo một đứa nhỏ ba bốn tuổi muốn gặp người.”

“Một nam tử và một tiểu hài tử?” Mộ Dung Thu rheo mắt, cố gắng nhớ nhưng đáng tiếc là không hề có hình ảnh của một nam tử cùng một đứa bé nào, chỉ có trí nhớ về Liễu Ngọc Nhi và Hiên nhi.

“Người đó nói gì?” Hồng Lăng cũng muốn biết hai người kia là ai, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra là người nào, liền hỏi nha hoàn kia.

Nha hoàn kia liền trả lời: “Bộ đáng nam tử kia là một hán tử nhà quê, đứa bé kia nhìn có chút quen mắt, bé tên là Vương Hiên.”

“Hiên nhi?” Mộ Dung Thu cau mày hỏi lại.

“Vương phi, có phải Liễu tiểu thư và Hiên nhi không? Cũng không phải, nếu tới cùng một nam tử thì chắc không phải Hiên nhi.” Hồng Lăng nghi ngờ nói.

Mộ Dung Thu cảm thấy bất an, lập tức nói với nha hoàn kia: “Cho bọn họ vào.”

Mấy khắc sau, chỉ thấy nha hoàn kia một mình trở về, không có ai theo sau.

“Người đâu?” Mộ Dung Thu hỏi.

Nha hoàn kia lắc đầu trả lời: “Lúc nô tì đến cửa thì hai người kia đã đi rồi, hỏi thị vệ gác cửa thì họ nói đứa nhỏ kia nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy qua liền cùng nam tử kia đuổi theo, lúc đi còn để lại một câu nói cho thị vệ : ‘Vương phi xinh đẹp, mau cứu mẫu thân Hiên nhi.’”

“Quả thật là Hiên nhi!” Hồng Lăng kinh hô một tiếng.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, lâm vào trầm tư. Hiên nhi cùng một nam tử đến tìm nàng, sau đó lại đuổi theo một chiếc xe ngựa, câu nói cuối cùng Hiên nhi để lại là cầu nàng cứu Liễu Ngọc Nhi!

Chẳng lẽ Liễu Ngọc Nhi gặp chuyện gì? Nam tử cùng đi với Hiên nhi là ai?

“Gọi Mã hộ vệ tới đây.” Mộ Dung Thu ra lệnh cho nha hoàn kia. Mã hộ vệ là thống lĩnh thị vệ phụ trách bảo hộ vương phi, hơn nữa võ công rất tốt.

Nha hoàn kia lập tức vâng lệnh, vội bước nhanh ra ngoài.

Hồng Lăng thấy nha hoàn kia rời đi, liền nói với Mộ Dung Thu: “Vương phi, có phải Liễu tiểu thư gặp phải nguy hiểm? Nếu không sao tiểu thiếu gia lại cầu cứu?”

“Tiểu nam hài chắc chắn là Hiên nhi! Sợ rằng Ngọc Nhi đã gặp phải nguy hiểm rồi.” Mộ Dung Thu cau mày nói.

“Tại sao có thể như vậy?” Hồng Lăng nhăn mày. Rõ ràng là Liễu tiểu thư đã mang theo tiểu thiếu gia rời khỏi kinh thành, sao đột nhiên trở lại kinh thành? Sau đó lại gặp phải nguy hiểm?

Không lâu sau, nha hoàn kia cùng Mã hộ vệ đến nơi.

“Vương phi, Mã hộ vệ đến rồi.”

“Nô tãi ra mắt Vương phi.”

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Mã hộ vệ, “Bản Vương phi gọi người tới là có chuyện phiền người đi làm.”

“Vương phi cứ việc phân phó.” Mã hộ vệ trả lời.

“Bản Vương phi cần người tìm ba người, một nữ tử tên Liễu Ngọc Nhi, một hài tử ba tuổi tên Vương Hiên, còn có một người nam tử, đại khái là hán tử nông thôn. Lúc này hẳn còn ở kinh thành. Thị vệ gác cửa có gặp qua hài tử cùng nam tử kia, xin Mã hộ vệ mang theo hai thị vệ kia cùng đi tìm, nếu như có tin tức lập tức báo bản Vương phi.” Mộ Dung Thu thần sắc nghiêm túc, phân phó nói.

Mã hộ vệ cung kính chấp tay trả lời: “Vâng, Vương phi.”

Sau khi Mã hộ vệ rời đi, nỗi bất an trong lòng Mộ Dung Thu ngày càng rõ, nàng có cảm giác sẽ xảy ra chuyện không hay, nàng có thể thấy chuyện không hay nhưng lại không thể nắm bắt được, điều này làm nàng không khỏi khó chịu.

“Hi vọng Liễu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia bình an vô sự.” Hồng Lăng cắn răng, thấp giọng nói.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu càng lạnh lẽo, nàng tự hỏi đã xảy ra chuyện gì?

“Vương phi, Phúc công công bên cạnh Quý phi nương nương từ trong cung đến, truyền lời của Quý phi nương nương là mời Vương phi tiến cung.” Đang lúc Mộ Dung Thu trầm tư thì Văn Mai đứng bên ngoài trầm giọng nói.

“Quý phi nương nương muốn gặp Vương phi?” Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, hai mày Mộ Dung Thu càng cau chặt, chuyện xấu sao cứ dồn dập đến thế này! Thảm Quý phi triệu kiến, dù thế nào thì nàng cũng không thể thoái thác nhưng an nguy của Liễu Ngọc Nhi còn chưa rõ thì phải làm sao?

“Hồng Lăng, người ở lại chờ tin tức của Ngọc nhi, nếu có chuyện khẩn cấp, không cần chờ mệnh lệnh của ta liền phân phó Mã hộ vệ hành động.” Mộ Dung Thu ngẩng đầu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng vốn muốn cùng Mộ Dung Thu tiến cung đối mặt Thảm Quý phi, nhưng tình thế trước mắt lại không cho phép, Liễu tiểu thư đang gặp nguy hiểm, liền nói: “Vâng!”

“Cho Thu Cúc tiến cung cùng bản Vương phi.” Mộ Dung Thu phân phó nói.

Khí ra khỏi phòng, Văn Mai nhìn Mộ Dung Thu ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, trong mắt dường như ẩn ẩn lệ, “Vương phi... Người...”

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn Văn Mai hỏi: “Có chuyện gì?”

“Vương phi... Phúc công công vừa mới nói trong phủ có việc mừng, hoàng thượng hạ chỉ về sau trong phủ không có Thảm trác phi, chỉ có Thảm Vương phi.” Văn Mai cúi đầu, cắn răng nói.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu lập tức rét lạnh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 60

Thảm Vương phi? Đồng nghĩa nàng ta đã lên chức bình thê?

Nghe vậy, khóe môi Mộ Dung Thu xuất hiện một tia cười lạnh, xem ra lần này vào cung thì Thảm trác phi thu hoạch cũng không nhỏ đi!

Thu Cúc trầm xuống, nếu như Thảm trác phi là bình thê, như vậy thì sợ rằng Thảm Quý phi triệu kiến Vương phi vào cung là không ổn! Nàng vội nhìn Văn Mai, lạnh lùng hỏi: “Lời này do Phúc công công nói?”

“Vâng, chính miệng Phúc công công nói.” Văn Mai cúi đầu trả lời, không dám nhìn Mộ Dung Thu.

“Thu Cúc, không sao, chúng ta đi.” Mộ Dung Thu nhìn Thu Cúc đang lo lắng không ngừng nói. Thực ra thì việc này có điều kỳ lạ, dù sao thì là nhờ Mộ Dung Thu nên nàng mới có thể trở thành chính phi, nhưng mà Mộ Dung Thu vừa mới hồi triều với chiến công hiển hách, sao Hoàng Thượng lại dễ dàng đồng ý với Thảm Quý phi mà không để ý tới Mộ Dung Thu?

Nàng không tin một Đế vương lại có thể sùng hạnh một vị phi tử đến như vậy!

Nhưng trong chuyện này có điều gì đó mà nàng không thể đoán ra, nhưng lại không rõ là chỗ nào! Dù sao thì thánh chỉ vẫn chưa ban xuống!

Con người khi chuyện vài vòng, suy cho cùng thì Phúc công công cũng chỉ là thái giám bên cạnh Thảm Quý phi!

Thu Cúc thấy Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh, liền nhẹ giọng dặn dò Văn Mai: “Không được để việc này lộ ra.” Dù là thật hay giả, nếu như chuyện này đồn đãi khắp vương phủ thì rất bất lợi cho Vương phi.

Văn Mai vội vàng gật đầu.

Lúc đến tiền viện, Phúc công công đã rất sốt ruột, thấy Mộ Dung Thu đi tới, liền không nhịn được nói: “Vương phi để cho nô tãi đợi thật lâu!”

Một tên nô tài đã gặp mặt không hành lễ đã vậy còn dám trách cứ? Mộ Dung Thu hơi nhu mì, nét uy nghiêm liền hiện rõ trên mặt.

Ngày ngày đều gặp qua rất nhiều gương mặt trong cung, Phúc công công có hơi sững sốt, cảm thấy nghi hoặc: từ lúc nào mà Nam Dương Vương phi không có chút tâm cơ này lại thay đổi như thế? Chỉ một động tác nhỏ mà đã khiến cho người ta không thể xem thường. Y cũng biết mình đã thất lễ, liền vội vàng nói: “Nô tài tham kiến Nam Dương Vương phi.”

“Đi thôi.” Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Phúc công công, liền hiểu là trong lòng y dĩ nhiên không xem nàng là Vương phi, chỉ qua hành động và lời nói của tên công công này thì liền biết Thẩm Quý phi kinh thường nâng đến mức nào! Nhưng dù phía trước là vực sâu không đáy hay biển rộng mênh mông thì nàng vẫn xông lên mà không có chút sợ hãi.

Bất quá... Không biết Liễu Ngọc Nhi ra sao rồi?

Phúc công công càng thêm sững sốt, sao nàng ta lại có thể phản ứng bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nha hoàn lúc này không có nói chuyện Thẩm trác phi được nâng lên thành bình thê cho nàng ta biết? Sao nàng ta không chất vấn? Sau đó sẽ mượn cơ này để phát giận? Đang lúc y đang đoán mò thì bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Thu: “Chẳng lẽ Phúc công công không vội? Nếu vậy thì bản Vương phi không ngại chờ về uống một ly trà rồi đợi Phúc công công cảm thấy khi nào nên đi thì bản Vương phi lại đến.”

Lời nói tuy bình thường nhưng càng làm cho Phúc công công sững sốt, y lúc này đúng là có chút thất thần, phản ứng hơi chậm mà đã bị nàng ta phát hiện, từ khi nào thì phản ứng của Nam Dương Vương phi lại nhạy bén như vậy?

“Nô tài vừa rồi thất thần, xin Vương phi đừng trách cứ, Quý phi nương nương còn đang chờ trong cung.” Phúc công công vội trả lời.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật đầu.

Ngồi vào xe ngựa do trong cung phái tới đón, dù ngoài mặt thì Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh nhưng hai lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Trong hoàng cung, nếu sơ suất dù chỉ một chút thì chắc chắn sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục, mà Thẩm Quý phi rõ ràng là không có ý tốt gì, hơn nữa còn có Thẩm trác phi, không biết hai người đang thiết kế cái bẫy gì để chờ nàng sa vào.

“Không biết Quý phi nương nương triệu Vương phi vào cung là vì chuyện gì?” Thu Cúc hỏi.

“Như lời của Phúc công công, là việc vui.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nói. Thẩm trác phi không biết đã mất bao nhiêu tâm tư để có thể có được danh vị bình thê này. “Thu Cúc, vén rèm lên cho thoáng đi.”

Thu Cúc vâng lời, liền vén rèm lên.

Một cơn gió lạnh liền ủa vào trong xe ngựa, Thu Cúc thấy quần áo Mộ Dung Thu có chút mỏng manh liền nói: “Trời lạnh mà nô tì lại có thể quên chuẩn bị y phục cho Vương phi.”

“Không sao đâu.” Mộ Dung Thu mỉm cười nói. Nàng nghiêng đầu nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, cũng giống như lần từ phủ Tướng quân trở về, bên ngoài ồn ào náo nhiệt vô cùng, nàng thấy một cặp nam nữ ở trong khách điểm*, cả hai đều mặc quần áo bình thường, nữ tử nhìn thoáng qua nam tử đang bận rộn thì gương mặt giãn ra, cười khẽ, nam tử cũng tươi cười đáp lại. Sự bận rộn là một điểm nhấn cho hạnh phúc giản đơn của bọn họ.

*: nhà trọ, khách sạn

“Vương phi đang lo lắng cho Liễu tiểu thư?” Thu Cúc thấp giọng hỏi.

Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp của Thu Cúc hỏi: “Thu Cúc, ngươi muốn gả cho nam tử như thế nào?”

Thu Cúc sững sốt, không ngờ là Mộ Dung Thu lại hỏi chuyện này, khi bình tĩnh lại thì gương mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, cúi đầu nhỏ giọng trả lời: “Nô tì muốn gả cho một nông dân, mặc dù trong phủ ai cũng chê nông dân quanh năm chân tay lấm bùn, lại không biết tính thú, càng không biết thơ ca nhưng đa số nam tử từ làm nông đều rất thật tâm đối với thê tử.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng có hơi sững sốt. Xe ngựa lắc lư, tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường khiến nàng hoàn hồn, nhìn Thu Cúc, ôn nhu nói: “Đã có người trong lòng?”

“Là Hoàng ca, hàng xóm cùng thôn. Hắn nói sẽ chờ nô tì.” Thu Cúc trả lời, mặt càng thêm đỏ.

Chờ? Nàng hạ mặt, Thu Cúc đã bán mình cho vương phủ. Nam tử kia sẽ chờ? Nhìn gương mặt tràn đầy hy vọng của Thu Cúc, Mộ Dung Thu chỉ cảm thấy có chút khó chịu ở cổ họng. (có điều muốn nói nhưng không thể nói)

Nữ nhân cổ đại có bao nhiêu người như nàng? Chỉ muốn được tự do? Có bao nhiêu người giống Mộ Dung Thu vì ái thành si mà chết? Lại giống như Liễu Ngọc Nhi toàn tâm toàn ý nhưng lại bị vứt bỏ?

Chưa tới một canh giờ, xe ngựa đã đến hoàng cung.

Xe ngựa đến trước cửa cung liền ngừng lại. Nàng xuống xe, ngồi vào trong kiệu.

Suốt đoạn đường đi đều không có tiếng động gì, thanh thoát thì nghe được tiếng bước chân của bọn thị vệ tuần tra trong cung. Trong hoàng cung, quy củ sâu nghiêm, tất cả mọi người đều không dám nhìn lung tung, chỉ biết cầm đầu đi thẳng về phía trước.

Trong kiệu, sắc mặt của Mộ Dung Thu cực kỳ lạnh lẽo. Đi hơn khoảng nửa canh giờ, kiệu liền dừng lại, bên ngoài truyền đến giọng nói eo éo của Phúc công công. “Bẩm Nam Dương Vương phi, đã đến Hưng Khánh cung. Xin Vương phi hạ kiệu, cùng nô tài vào yết kiến Quý phi nương nương.”

Thu Cúc ở bên ngoài, nghe vậy liền vén màn kiệu, Mộ Dung Thu vịn tay Thu Cúc bước ra.

“Vương phi, mời.” Phúc công công đi trước dẫn đường. Mộ Dung Thu cùng Thu Cúc bước theo sau.

Lọt vào mắt của Mộ Dung Thu là hoàng cung hoành tráng của triều đại chưa từng xuất hiện trong lịch sử. Mộ Dung Thu trước kia chưa từng tiến cung nên trong trí nhớ cũng không có bất kỳ ấn tượng gì với hoàng cung, do vậy nơi này đối với Mộ Dung Thu cực kỳ xa lạ.

Đi bộ khoảng hai canh giờ, sắc trời đã tối dần, vành trăng non đã treo lơ lửng, các bức tường thành cao ngất chìm trong ánh trắng mờ mờ lung. Hưng Khánh cung có vẻ thần bí mà yên tĩnh, cung điện này nằm giữa rừng cây, chỉ lộ ra nóc cung lợp ngói lưu ly, nhìn xa như một đảo nhỏ màu vàng rực, lầu các hoa lệ được bao quanh bởi hoa thanh trì, lục bình xanh biếc mà trong vắt, trên mái ngói khác hai con kim long cùng kim lân rất sống động, giống như nó thật sự muốn bay lên, mái ngói lưu ly vàng rực của cung điện phá lệ huy hoàng.

Chỉ như thế cũng đã đủ chứng minh Thẩm Quý phi cực kỳ được thánh thượng sủng ái! Chỉ có điều là bảy giờ Hoàng Thượng đã ba mươi chín, đã qua cái thời trẻ tuổi yêu đương kia nhưng lại có thể sủng ái Thẩm Quý phi vượt qua cả Hoàng hậu!

“Quý phi nương nương, Nam Dương Vương phi đến.” Phúc công công ngừng ở ngoài điện, cất cao giọng bẩm báo.

Mộ Dung Thu cúi đầu yên lặng, Thu Cúc càng dè dặt hơn.

Lúc này, một giọng nói mềm mại, kiều mị đến tận xương của nữ tử từ trong truyền ra. “Vào đi.”

Hai nha hoàn canh giữ ngoài điện nghe vậy liền đẩy hai cánh cửa nặng nề ra, Mộ Dung Thu liền đi theo Phúc công công vào.

“Thần thiếp tham kiến Quý phi nương nương, Quý phi nương nương vạn phúc kim an.” Mộ Dung Thu phúc thân hành lễ đối với nữ tử tuyệt sắc đang ngồi ở ghế chủ vị trong điện.

“Vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi. Ban thường ghé ngồi!”

Đợi Mộ Dung Thu đứng dậy, Thẩm trác phi ngồi ở một bên liền đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, “Muội gặp qua tỷ tỷ.”

Mộ Dung Thu gật đầu, cười nói: “Muội muội đa lễ.” Thẩm trác phi quả nhiên ở đây! Thế nhưng, Vũ Văn Mặc cùng Hoàng Thượng lại không có mặt!

Sau đó, Mộ Dung Thu dời ánh mắt đến Thẩm Quý phi.

Da trắng hơn tuyết, mi thanh mây tú, môi đỏ căng mọng. Một mỹ nhân rung động lòng người như thế, khó trách có thể làm cho Hoàng Thượng sủng ái cực độ! Nếu nét đẹp của Thẩm trác phi là thanh nhả như trúc thì Trầm quý phi chính là diễm mỹ tuyệt luân*!

*: xinh đẹp tuyệt trần

Cung nhân mang tới một cái ghế dựa, không biết có ý hay là vô ý lại đặt phía dưới Thẩm trác phi. Mì Mộ Dung Thu khẽ động nhưng lại không thêm để ý mà ngồi xuống.

Thẩm Quý phi nhất thời kinh ngạc, Mộ Dung Thu sao lại có thể thay đổi đến thế? Gặp chuyện thì không sợ hãi mà bình tĩnh đối mặt! Nhất thời nụ cười bên môi có chút gượng gạo. Thẩm trác phi cúi đầu không nói, cũng không có để ý, ngược lại cho rằng đây là hợp tình hợp lý.

“Đi đường vất vả, uống trước ly trà nóng đi! Bàn cung triệu kiến Vương phi chỉ là muốn cùng người nói chuyện phiếm.” Thẩm Quý phi nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt có bảy phần cười, còn ẩn dấu ba phần hung ác, nhiều năm sống trong cung đã luyện cho nàng khả năng này, nàng không tin có người có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nữ tử của Thẩm gia từ trước đến nay đều tài tử hơn người, Thẩm Nhu là muội muội của nàng, là Nhị tiểu thư của phủ Tề tướng nhưng chỉ là một Trác phi, dĩ nhiên là làm nàng mất mặt.

Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh, cười nhạt nói, “Vâng ạ.”

“Vương gia đang bàn quốc sự cùng với Hoàng Thượng tại ngự thư phòng, lát nữa sẽ đến. Trời cũng đã tối, sợ rằng đêm nay không thể hội phủ.” Thẩm trác phi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, cười nói.

Mộ Dung Thu hơi hạ mắt, không nói gì, gật đầu với Thẩm trắc phi. Nàng đang đợi, đợi Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi lộ ra đuôi cáo của mình, giờ phút này, chỉ cần nàng giữ vững sự bình tĩnh thì có thể chuyển từ thế bị động sang chủ động.

Có lẽ vì Mộ Dung Thu quá mức bình tĩnh, làm cho Thẩm Quý phi khó chịu, chỉ thấy nàng nhìn Mộ Dung Thu, tươi cười hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước mẫu thân của Vương phi bị tiểu thiếp trong phủ hãm hại, sức khỏe không được?”

“Tỷ trước giờ sức khỏe của mẫu thân đều không tốt, luôn phải uống thuốc bổ thân. Đã làm Quý phi nương nương nhọc lòng.” Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền ngừng đầu nhìn Thẩm Quý phi, mềm mại nói.

Thẩm Quý phi lập tức cau mày. Khi nào thì Mộ Dung Thu đã biết đóng kịch? Nàng âm thầm nhìn Thẩm trắc phi. Thẩm trắc phi cũng không thấy lạ, liền cười nói: “Quý phi nương nương nghe nói mẫu thân của tỷ bị Nhị di nương hãm hại nên lo lắng không thôi. Vừa rồi người còn muốn đem nhân sâm do Tây Vực tiến cống cùng tổ yến đưa đến phủ Tướng quân cho mẫu thân của Vương phi dùng nữa kia.”

Chỉ mới nói hai ba câu thì đã xoáy vào chuyện Nhị di nương hãm hại mẫu thân, hai người này định xuống tay từ Lý thị? Mộ Dung Thu thầm nhường mày, lập tức đứng dậy, hướng tới Thẩm Quý phi thi hành đại lễ: “Thần thiếp thay mặt mẫu thân tạ ơn Thẩm Quý phi.”

“Nhị muội, mau đỡ Vương phi dậy! Thế nào có mấy ngày không thấy, Vương phi lại đã lễ như vậy! Ở chỗ của bản cung, không cần đa lễ.” Thẩm Quý phi có chút khoa trương nói với Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi lập tức đứng dậy, bước đến đỡ Mộ Dung Thu, cười nói: “Tỷ tỷ không cần đa lễ, Quý phi nương nương nhân từ, nghe được chuyện của mẫu thân tỷ nên rất quan tâm. Hôm nay triệu tỷ vào cùng là uôn hỏi sức khỏe mẫu thân của tỷ có đỡ hơn chút nào chưa.”

“Nhọc Quý phi nương nương lo lắng, sức khỏe mẫu thân thần thiếp đã tốt hơn rồi.” Mộ Dung Thu vừa ngồi xuống, nghe xong lời Thẩm trắc phi lại định đứng dậy hành lễ, Thẩm trắc phi thấy thế, lập tức ngăn nàng lại.

“Tỷ không cần đa lễ với Quý phi nương nương, từ trước tới nay người cũng không cầu nề chuyện này. Nếu tỷ cứ hành lễ nhiều như vậy càng làm Quý phi nương nương khó chịu, làm giảm sự thân hòa giữa chúng ta.” Thẩm trắc phi ngăn Mộ Dung Thu rồi nói.

Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu: “Cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ, không thể để người khác nói bản Vương phi không có quy củ.”

“Haizz... Trong chuyện này thì Mộ Dung Tướng quân cũng có chút quá phận, sao lại dung túng cho một Di nương như vậy? Còn làm mẫu thân của Vương phi chịu khổ nhiều như thế.” Thẩm Quý phi thờ dãi, khi nhắc tới Mộ Dung Tướng quân, nàng ta bất động thanh sắc nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, chỉ thấy nàng cũng khẽ thờ dãi, nhưng không đáp lời.

Thẩm Quý phi lập tức ra hiệu cho Thẩm trắc phi, nâng vội nói: “Kỳ thực cũng không trách Mộ Dung Tướng quân được, Di nương kia cũng có vài thủ đoạn mới đoạt được sự yêu thích của Tướng quân. Mộ Dung Tướng quân chỉ nhất thời bị lừa, xét về tình thì có thể tha thứ.”

Mộ Dung Thu lại thờ dãi.

“Nhị di nương này thật không có quy củ! Bất quá chi là một tiểu thiếp mà dám ám hại chủ mẫu để đoạt vị! Còn Mộ Dung Tướng quân lại quá sức hồ đồ. Tại sao có thể để mặc cho thiếp thất làm cản như vậy!” Thẩm Quý phi giận dữ quát một tiếng, ánh mắt theo sát phản ứng của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lại cúi đầu thờ dãi một lần nữa nhưng trong lòng cười lạnh: hai người đang chờ lúc này? Chỉ cần nàng mở miệng thừa nhận Mộ Dung Thu dung túng Nhị di nương thì chắc chắn các nàng sẽ thừa cơ mà áp đặt tội danh sùng thiếp diệt thê cho Mộ Dung Thu! Cho dù Mộ Dung Thu đối với nàng không tốt cũng vẫn là phụ thân của nàng, nếu Mộ Dung Thu xảy ra chuyện, Lý thị cũng không xong mà nàng cũng phải chịu liên lụy!

Quan trọng nhất là sợ hai người này sau khi liên thủ định tội phụ thân xong lại tìm sai lầm của nàng để đạt mục đích đã định trước! Khóe môi của nàng gợn lên một nét cười lạnh, sợ rằng chuyện Phúc công công nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ phong Thẩm trắc phi làm bình thê chỉ là cái cớ!

Các nàng, thậm chí, ngay cả Hoàng Thượng cũng e ngại Mộ Dung Thu!

Muốn nàng đến để chặn miệng Mộ Dung Thu?

Dưới ánh mắt mong đợi của hai người, Mộ Dung Thu lại cảm chén sữ lên, nhấp vài ngụm trà, than thở nói: “Nhị di nương là nhất thời hồ đồ, nhưng cũng không gây thành tội gì nhưng phụ thân lại không quen nhìn tiểu thiếp hãm hại chủ mẫu mới trong phạt, dưới nhị Nhị di nương ra khỏi phủ. Qua chuyện này, thần thiếp mới thật sự cảm nhận được tình yêu của phụ thân với mẫu thân, không chấp nhận được việc mẫu thân chịu một điểm ủy khuất.”

Hoàn toàn là lời ngoài giả dối, tỷ muội Thẩm trắc phi cau mày thật chặt.

“Như thế rất tốt, Mộ Dung Tướng quân không hồ danh là người trọng tình nghĩa.” Trầm quý phi gật đầu cười nói.

“Đúng vậy, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.” Thẩm trắc phi che khăn cười khẽ.

Sau đó ba người tán gẫu vài chuyện rồi Thẩm Quý phi sai người mang đến một món đồ nói là muốn tặng cho Mộ Dung Thu.

Một cung nữ nâng khay lên, trên khay có một bức tượng Tống Tử Quan Âm làm bằng thuần dương chi bạch ngọc. Thẩm Quý phi nói: “Đây là pho tượng do bản cung đích thân cầu từ chùa về, từ khi có nó, chi trong vòng một tháng thì tã đã hoài thai. Nay ta muốn làm chuyện tốt, tặng nó cho Vương phi, mong Vương phi có thể mau chóng với Nam Dương Vương sinh con. Dù sao, Vương phi đã thành thân cùng Vương gia hơn hai năm, đến giờ vẫn chưa có con thì khó tránh khỏi bị người đời đồn đãi linh tinh.”

“Vật tôn quý như thế thì thần thiếp thật sự không dám nhận.” Mộ Dung Thu vội từ chối. Nghe thấy hai câu cuối của Thẩm Quý phi thì THÌ đáy mắt lóe một chút ánh sáng lạnh.

“Tỷ tỷ hãy nhận đi, muội cũng rất muốn tỷ có thể mau chóng sinh con cho Vương gia.” Thẩm trắc phi nhẹ giọng khuyên.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhận lấy, nghe nói về vấn đề có con liền nghiêng đầu cười với Thẩm trắc phi: “Tỷ cũng hi vọng muội có thể mau chóng sinh con cho Vương gia.” Lời này khẳng định rõ ràng: vấn đề lấy con nối dòng thì không thể áp chế nàng, nàng không được thì Thẩm trắc phi lại càng không được!

Thẩm Quý phi trầm xuống, trong lòng thầm hận, sao đã hai năm rồi mà Nhu nhi không có chút động tĩnh? Để người khác dựa vào đó mà lấy cớ. “Thấy hai người các người hòa thuận như thế, bản cung thật vui! Trong hai năm qua, Thẩm trắc phi cũng giúp đỡ Vương phi không ít, lại thay Vương gia giải quyết rất nhiều phiền toái.”

“Quý phi nương nương nói đúng lắm, muội muội quả thật vất vả.” Mộ Dung Thu gật đầu phụ họa.

“Đây đều là chuyện muội phải làm. Có thể giúp cho tỷ tỷ, muội thật vui.” Thẩm trắc phi thì thầm thiết nhìn Mộ Dung Thu, nhưng trong lòng nàng rất lo, thái độ bấy giờ của Mộ Dung Thu rất bình tĩnh, tuy nàng và Thẩm Quý phi đã sắp xếp mọi chuyện rất kín kẽ, không chút sơ hở nhưng vẫn không tránh được có chút lo lắng.

Thẩm Quý phi rất hài lòng với phản ứng vừa rồi của Mộ Dung Thu, nàng ta tiếp lời: “Thực ra đây cũng là chuyện Thẩm trắc phi phải làm, nhưng nghiêm chỉnh mà nói việc Thẩm trắc phi ra tay quản lý chuyện trong phủ vẫn là không được, bản cung liền nghĩ là để nghị nàng thì lên bình thê, sau này nàng có thể danh chính ngôn thuận vị Vương gia cùng Vương phi mà phân ưu, Vương phi, người nghĩ sao?”

Thẩm trắc phi nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu. Nàng tin Mộ Dung Thu hiểu rõ Thẩm Quý phi đang buộc chính phi phải gật đầu đồng ý chuyện này! Dù sao phong bình thê thì cũng phải có sự đồng ý của chính phi mới được.

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm Quý phi rồi lại nhìn Thẩm trắc phi, sau đó cười tươi. “Chuyện này chi cần Vương gia đồng ý là được. Mà chắc là Vương gia cũng đã đồng ý rồi, nếu không sao Hoàng Thượng lại hạ chỉ.” Dứt lời, nàng liền cúi đầu bụng lý tai nhấp một ngụm, lúc cúi đầu cũng đã nhìn thấy sự buồn bã trong mắt Thẩm Quý phi.

“Nói vậy, Vương phi đã đáp ứng việc này?” Thẩm Quý phi lại hỏi.

Hai tay Thẩm trắc phi nắm chặt.

“Không phải đã hạ thánh chỉ? Một khi đã như vậy, ý kiến của thần thiếp còn quan trọng? Huống hồ, từ trước tới nay, thần thiếp đều lấy Vương gia làm trọng. Vương gia đã đồng ý nên hoàng thượng mới hạ chỉ, thần thiếp đương nhiên không có ý kiến gì rồi.” Mộ Dung Thu cười trả lời.

“Trẫm hạ chỉ gì?”

Cửa điện mở ra, liền có hai người tiến vào, Hoàng Thượng mặc long bào đi phía trước, theo sau là Vũ Văn Mặc trong quan bào.

Thấy hai người xuất hiện, cả Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi cùng cau mày. Sao Hoàng Thượng lại có mặt lúc này? Không phải bọn họ có chuyện trọng yếu cần trao đổi?

Đợi đến lúc hai người đến gần, Mộ Dung Thu mới nhìn thấy rõ gương mặt của Hoàng Thượng.

Không hổ là Thiên tử, cao cao tại thượng, thật là uy nghiêm, long bào khoác trên người được làm từ tơ lụa vàng dệt hoa văn hình mây, phía trên thêu chín con rồng, trên đầu đội mũ màu đen, trước mũ rủ xuống mười hai hàng dây ngọc nam cương, ngay hai bên mũ được điểm hai viên ngọc hồng châu đủ rực, tóc được búi lên và cố định bằng một cây trâm bạch ngọc hoa diên cực kỳ trân quý. Đây là người cai trị đời thứ mười sáu của triều Đại Ngụy, nắm trong tay toàn bộ quyền lực. So sánh với gương mặt ngời ngạn rõ ràng như điêu khắc của Vũ Văn Mặc thì tướng mạo Hoàng Thượng bình thường nhưng lại lộ rõ sự uy nghiêm của bậc đế vương. Nàng không khỏi kinh ngạc, không phải hoàng thượng là thúc thúc của Vũ Văn Mặc? Tại sao lại khác nhau như thế, xem ra diện mạo của Hoàng Thượng giống vị Thái hậu đã quá cố hơn.

Vũ Văn Mặc theo sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu thì có hơi kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền khôi phục như bình thường.

Khi nghe xong câu hỏi của hoàng đế, Thẩm Quý phi liền nhanh chóng tiến lên nói rõ. “Hồi Hoàng...”

Nhưng nàng ta không ngờ là Mộ Dung Thu lại đi trước một bước đứng lên hành lễ với Hoàng Thượng rồi nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hồi Hoàng Thượng, mấy người thần thiếp là đang

bàn về chuyện binh thế của Thẩm trắc phi, Phúc công công đến vương phủ truyền lời với thần thiếp nói Hoàng Thượng đã hạ chỉ phong Thẩm trắc phi làm binh thế.”

“Hạ chỉ?” Hoàng đế nghe vậy, nét cười trên mặt liền biến mất, sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Thẩm Quý phi, ánh mắt chất vấn.

Còn Vũ Văn Mặc lại nhìn Mộ Dung Thu, con người đen có chút kinh ngạc, sau đó lại nhìn hai người Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi cũng là sắc mặt chất vấn.

Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi có chút kinh hoàng nhìn nhau. Giả truyền thánh chỉ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ! Hai nàng đều không ngờ là Mộ Dung Thu lại nói thẳng ra trước mặt Hoàng Thượng như vậy, nhưng Thẩm Quý phi phản ứng nhanh nhạy, liền cười trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, chắc là Phúc công công truyền sai lời làm Vương phi hiểu lầm. Là nô tì muốn Phúc công công đến hỏi Vương phi có đồng ý cho Thẩm trắc phi làm binh thế không.”

“Đừng vậy, chắc là Phúc công công truyền sai lời, Vương phi nghe lầm, lúc ấy Quý phi nương nương rõ ràng là sai Phúc công công truyền lời như thế.” Thẩm trắc phi cũng tiến lên biện hộ. “Nghe lầm?” Vũ Văn Mặc thấy Hoàng Thượng im lặng, liền nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Giờ phút này, Mộ Dung Thu giống như bỏ ngoài tai mọi lời của Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi, ngơ ngác hỏi lại: “Chẳng lẽ Vương gia chưa đồng ý phong Thẩm trắc phi làm binh thế?”

Còn người đen của Vũ Văn Mặc vốn đang ẩn chứa lửa giận, nhưng nhìn đến biểu tình ngơ ngác của Mộ Dung Thu lại có vẻ tươi cười, trả lời đơn giản: “Không.”

Mặc dù chỉ một câu trả lời ngắn gọn, nhưng đã làm cho Thẩm trắc phi run rẩy không ngừng, trước mặt nhiều người như vậy mà sao chàng lại có thể trả lời thẳng thừng như thế? Chẳng chưa từng nghĩ sẽ cho ta một địa vị cao hơn?

Mộ Dung Thu cũng có chút xấu hổ, trong lòng không hiểu hành vi của Vũ Văn Mặc, vừa rồi nàng còn đoán là Vũ Văn Mặc sẽ vì mặt mũi Thẩm trắc phi mà gắt đầu đồng ý thế nhưng hẳn lại nói không!

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Hoàng Thượng neho mắt, phân phó cho Tổng Quản thái giám đang hầu trước điện: “Khang An, kéo Phúc công công xuống từ hình ngay. Lúc bắt hẳn không được gây ra náo động, bịt miệng hẳn lại đi.”

“Vâng.” Thái giám tổng quản lĩnh mệnh, xoay người thi hành lệnh.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Hoàng Thượng, giết người dễ chặn mệnh? Xem ra quả nhiên Hoàng Thượng cực kỳ sùng ái Thẩm Quý phi, biết rõ Thẩm Quý phi đang đùa giỡn thánh chỉ nhưng vẫn làm lơ không truy cứu. Nhưng Mộ Dung Thu lại phát hiện ra tuy Hoàng Thượng ra lệnh xử tử Phúc công công, nhưng lại không dấy đưa với chuyện Thẩm Quý phi muốn phong Thẩm trắc phi làm binh thế.

“Hoàng Thượng, sao người xử lý xong quốc sự nhanh vậy? Nô tì còn chưa sai ngự thiện phòng chuẩn bị bữa tối nữa.” Thẩm Quý phi ở bên cạnh Hoàng Thượng đã bốn năm, nhìn sắc mặt Hoàng Thượng lúc này liền biết không thể nhắc lại chuyện vừa rồi, bây giờ chỉ cần cách là để việc sau hân tinh. Nàng bước xuống, đỡ Hoàng Thượng đến vị trí chủ vị, lúc quay người nhìn xuống Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có xen thêm một tia hung ác.

“Có Nam Dương Vương hỗ trợ, Trẫm dĩ nhiên phải nhanh hơn rồi.” Hoàng đế ôn nhu nói.

Một âm mưu được tính toán, sắp đặt tinh vi chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng ‘từ hình lập tức’ của Hoàng Thượng mà nhẹ nhàng biến mất, vì lẽ này nên nói đến chuyện binh thế càng phải thận trọng.

Thẩm trắc phi vẫn thất thần, sắc mặt trắng bệch nhìn Vũ Văn Mặc. Trong lòng nàng đã biết, chuyện hôm nay chỉ một từ ‘không’ của Vũ Văn Mặc mà hoàn toàn thất bại rồi. Tuy Thẩm Quý phi đã từng thù thi bên gối với hoàng đế nhiều lần về chuyện này nhưng chắc chắn người sẽ không quên gia sự của Vũ Văn Mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc phát hiện chỗ ngồi Mộ Dung Thu ở dưới Thẩm trắc phi, ánh mắt liền lạnh dần. Cung nhân mang ghế đến có chút do dự, nhưng dưới sự cho phép của Thẩm Quý phi liền đem ghế đặt cạnh Thẩm trắc phi. Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua Thẩm Quý phi rồi ngồi xuống.

Hoàng Thượng ngồi xuống, nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu với ánh mắt thâm trầm càng rét lạnh. Vừa lúc Mộ Dung Thu đón được ánh mắt ấy, nàng cảm thấy rất cá kình.

“Nói không phải khen Thẩm trắc phi, hai năm qua nàng đã toàn tâm toàn ý sẽ chia lo lắng với Vương gia. Hạ nhân nào trong phủ khi nhắc đến Thẩm trắc phi không gió tay tán dương? Cũng giúp Nam Dương Vương phi thêm nhân nhả.” Thẩm Quý phi nói chuyện với Hoàng Thượng, giọng nói càng thêm mềm mại, làm cho xương cốt người ta mềm nhũn.

“Vậy Thẩm trắc phi muốn ban thưởng gì?” Hoàng đế hỏi Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi tuy buồn bã nhưng nghe Hoàng Thượng hỏi liền lập tức trả lời: “Đây là bổn phận của thần thiếp, do vậy không dám đòi ban thưởng.”

“Nếu đã vậy thi trăm không thưởng nữa.” Hoàng đế khẽ cười nói.

Sau đó, Hoàng Thượng nhìn Mộ Dung Thu, cười nói: “Nghe nói biện pháp giải quyết tình hình khó khăn ở vùng Giang Bắc là do Nam Dương Vương phi nghĩ ra?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, liền đứng dậy, cúi đầu cung kính trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, là do thần thiếp suy nghĩ.”

Vũ Văn Mặc nhàn nhạt nhìn lướt qua Hoàng Thượng.

Trong mắt Hoàng Thượng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng liền khôi phục như bình thường, gắt đầu tán dương: “Không thể ngờ Nam Dương Vương phi lại có tài như thế, vấn đề khó khăn này cả triều văn võ bá quan suy nghĩ mấy năm nay đều không thể giải quyết thế mà người lại giải quyết dễ dàng như thế, xem ra Nam Dương Vương có một Vương phi thông minh như người chính là phúc của hân.”

Mộ Dung Thu vội trả lời: “Không dám. Thần thiếp chỉ là một phụ nhân, biện pháp này chẳng qua là đúng dịp mà thôi.” Nàng âm thầm cau mày, vì sao nàng lại cảm thấy ánh mắt Hoàng Thượng âm lãnh đến cực độ? Tuy là người đang cười, ánh mắt cũng rất nhu hòa, nhưng lại khiến nàng cảm giác được nguy cơ, trực giác của nàng từ trước tới nay vô cùng chuẩn xác. Hoàng Thượng nghe vậy thi chỉ nhàn nhạt cười khẽ.

Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi đồng thời kinh hãi! Mộ Dung Thu lại thông minh như thế? Giải quyết được vấn đề khó khăn mà rất nhiều quan viên không thể giải quyết? Thật sự chỉ là đúng dịp? Lại nhìn Vũ Văn Mặc, chẳng lẽ vì sự thông minh này của nàng ta mà Vũ Văn Mặc không chút do dự từ chối binh thế?

“Bẩm Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Truyền lệnh đi!” Hoàng đế phân phó.

“Vâng ạ.”

Mộ Dung Thu có cảm mơ cũng không ngờ mình có thể cùng dùng bữa với Hoàng đế cỏ đại. Nhưng vị Hoàng Thượng này làm nàng không thoải mái, giống như một thanh kiếm sắc bén đang chờ dịp mà đâm thẳng vào nàng. Khi vào dùng bữa, cung nhân theo ý của Thẩm Quý phi sắp xếp Vũ Văn Mặc ngồi cạnh Thẩm trắc phi nên dẫn Vũ Văn Mặc về chỗ bên cạnh Thẩm trắc phi.

Lúc này, bỗng nhiên Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói: “Quý phi nương nương, người hầu trong cung người thật không biết lễ nghĩa!” Thẩm Quý phi nhất thời sùng sốt, dù nàng tức giận vì thái độ bất kính của Vũ Văn Mặc nhưng chuyện này cũng là do nàng an bài nên liền đem tất cả sự tức giận của nàng trút lên người Mặc cùng Thu, nàng quát to: “Cút xuống, phạt ba mươi đại bần!”

Cứ như thế, Vũ Văn Mặc ngồi bên cạnh Mộ Dung Thu mà sắc mặt Thẩm trắc phi lại càng trắng bệch.

Cả năm người đều im lặng dùng bữa.

Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua sườn mặt của Vũ Văn Mặc, nàng phát hiện so với khi ở vương phủ, ở trong cung hẳn càng lạnh lùng hơn, trước kia cùng lắm chỉ là núi băng còn bây giờ là hàn băng vạn năm, trong lòng nàng thắc mắc chuyện này là sao?

Mặc dù đồ ăn rất phong phú, cũng như trong vương phủ chưa hề ăn qua nhưng Mộ Dung Thu nuốt không trôi, chỉ ăn vài miếng liền gác đĩa. Thẩm trắc phi cũng chỉ uống một chén canh. Còn Vũ Văn Mặc chỉ ăn một miếng trái cây nhỏ rồi cũng buông đĩa, chỉ có Hoàng Thượng và Thẩm Quý phi là ăn nhiều hơn một chút.

Dùng xong bữa tối, cung nữ dâng lên hoa quả tráng miệng cho mỗi người.

“Bên người Nam Dương Vương chưa có con nối dõi, Trẫm rất là lo lắng! Mong Vương phi có thể vì Nam Dương Vương mà sinh con nối dõi.” Hoàng đế nhìn Mộ Dung Thu cười nói.

Mộ Dung Thu đang muốn đáp lại thì Thẩm Quý phi liền nói: “Trước kia nô tì thường nghe phu nhân của các vị quan viên nói, Nam Dương Vương phi quản Nam Dương Vương rất chặt nên bây giờ bên cạnh Nam Dương Vương cũng chỉ có ba vị phu nhân.”

Nghe vậy, thần sắc Hoàng Thượng chợt u ám, ánh mắt tỏ vẻ không đồng ý nhìn Mộ Dung Thu.

“Hồi Hoàng Thượng, gần đây tỷ tỳ cũng đang tìm nữ nhân cho Vương gia nhưng đáng tiếc là chưa tìm được ai phù hợp.” Thẩm trắc phi tranh lời vào.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua Thẩm Quý phi cùng Thẩm trắc phi, không nóng không vội, cực kì cung kính trả lời: “Thần thiếp mặt mũi vụng về, chỉ sợ chọn trúng người Guơng gia không ưng nên mới không dám tự tiện làm chủ.”

“Năm nay Nam Cươg có tiến cống mười vị nữ tử, ai này cũng quốc sắc thiên hương, ban cả cho Nam Dương Vương.” Hoàng Thượng nhìn Nam Dương Vương nói.

Lời này vừa nói ra, Thẩm trắc phi đang tươi cười bỗng cứng đờ. Nữ tử từ Nam Cươg đều yếu mị như hồ, công phu ở trên giường cực cao (=.=||). Mối năm trước đây, Thanh Bình Vương được ban cho năm người thì mỗi ngày đều ở trong phòng năm người, thế thiếp trong phủ đều thất sủng. Mà đây là đến tận mười người? Nàng lập tức đưa mắt nhìn Mộ Dung Thu.

Trên mặt Mộ Dung Thu không có nửa phần lo lắng, mà còn cười đáp tạ: “Thần thiếp tạ...” Nhưng nàng chưa nói hết câu thì Vũ Văn Mặc đã bật dậy, chấp tay nói: “Tạ hảo ý của Hoàng Thượng nhưng thần không thể nhận được.”

Hoàng đế cau mày, “Vị sao?”

Mọi người đều nhìn Vũ Văn Mặc chờ đợi.

“Chuyện Giang Bắc thần vẫn chưa xử lý tốt, nếu như lúc này trong phủ lại có thêm mười người thấp thì dân chúng vùng Giang Bắc sẽ nhìn thần như thế nào? Thần không muốn dân chúng mất đi tin nhiệm với thần, cũng như với triều đình, mong Hoàng Thượng thành toàn.” Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm thấp nhưng lại cực kỳ quyết tuyệt.

Hoàng Thượng trầm mặc.

Thẩm trắc phi thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Mộ Dung Thu không có biểu cảm dư thừa, nhưng khi hân cự tuyệt thì nghi ngờ trong lòng nàng càng sâu sắc. Vũ Văn Mặc hôm nay có chút không giống với ngày xưa, nhưng không giống ở đâu thì nàng nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, chỉ có thể chắc chắn nó có liên quan với Hoàng Thượng!

“Coi như là Trăm nhiều chuyện. Một khi đã như vậy, để một thời gian nữa rồi tính tiếp.” Hoàng đế thờ dài, giọng nói thấp phần vô vị nói.

Thẩm Quý phi âm thầm nhìn Mộ Dung Thu, sâu trong mắt có một tia đề phòng. Hôm nay, Mộ Dung Thu không có chỗ gì không ổn, ứng phó vô cùng hoàn hảo, không để người ta tìm ra sai lầm, còn khuôn mặt tươi cười thật không chê vào đâu được! Lại nhìn đến Nhu nhi, mặc dù Nhu nhi có tâm cơ, có thủ đoạn, nhưng Mộ Dung Thu tuyệt đối là một cường địch.

“Sắc trời đã tối, thần cáo lui.” Vũ Văn Mặc trực tiếp nói.

“Nếu trời đã tối, không bằng ở lại trong cung đi, ngày mai rồi hẳn hồi phủ, vừa lúc bản cung cũng muốn tán gẫu cùng với Vương phi và Thẩm trắc phi.” Thẩm Quý phi cười nói.

“Tạ hạo ý của nương nương! Trong phủ, thần còn có việc chưa xử lý xong, không thể để đến ngày mai. Cứ để Nhu nhi ở lại cung đêm nay đi, ngày mai thần sẽ cho người tiền cung đón Nhu nhi hồi phủ.” Vũ Văn Mặc kiên quyết.

Hoàng Thượng cũng không giữ lại, mà chỉ gật đầu nói: “Nếu còn có việc chưa xử lý, liền trở về đi.”

Hoàng Thượng đã mở tiệc, Thẩm Quý phi muốn giữ cũng không thể giữ.

Về phía Thẩm trắc phi, mặc dù nàng muốn cùng Vũ Văn Mặc hồi phủ, nhưng nghe lời của Vũ Văn Mặc thì chỉ có thể ở lại. Nhưng lại không nghe hẳn đề cập đến chuyện cũng để Mộ Dung Thu ở lại thì trong lòng tự nhủ mình phải bình tĩnh, lúc này tâm nàng cũng không tránh khỏi đau đớn. Nếu như trước đây, hẳn chắc chắn sẽ cùng ở lại cùng với nàng.

“Thần thiếp cáo lui.” Mộ Dung Thu lập tức bước ra sau Vũ Văn Mặc cung kính hành lễ với Hoàng Thượng và Thẩm Quý phi. Nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian trong cung mà tình hình Liễu Ngọc Nhi và Hiến nhi còn chưa biết ra sao, cứ tưởng nàng phải ở lại hoàng cung, thật không ngờ Vũ Văn Mặc lại muốn xuất cung, dĩ nhiên nàng phải tóm lấy cơ hội này mà cùng hân xuất cung.

Hoàng Thượng gật đầu, “Ừ, đi đi.”

Sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu rời đi, Thẩm trắc phi liền nhìn theo bóng lưng của hai người, không nhìn được cúi đầu. Không, không được, nàng không thể buông tay! Nàng quay đầu nhìn Thẩm Quý phi, nàng liền mỉm cười ý bảo nàng không cần để ý, hôm nay không được thì không có nghĩa là hôm sau không được. Chúc Vương phi này nhất định có phần của nàng!

...

Đêm yên tĩnh, bên tai chỉ nghe được vô nagra cùng tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Cả hai nhìn nhau, chỉ im lặng, chẳng nói gì.

Do có Vũ Văn Mặc bên trong nên Thu Cúc liền phải ngồi ngoài xe ngựa. Cứ đi một lúc thì nàng lại quay đầu lo lắng nhìn về vào trong xe tuy chẳng nhìn thấy gì. Dù sao thì Vương phi rất ít khi ở cùng một chỗ với Vương gia, mà trong hai lần gặp mặt trước, Vương gia đều mang theo tức giận rời khỏi phòng của Vương phi, lúc này đây... Bên trong xe, lại im lặng đến dị thường.

“Nàng là Mộ Dung Thu thật sao?” Đôi mắt sắc bén của Vũ Văn Mặc gắt gao nhìn thẳng Mộ Dung Thu, không buông tha một biểu tình nhỏ nào trên mặt nàng.

Mộ Dung Thu vẫn bình tĩnh mỉm cười trả lời: “Là thần thiếp.”

“Ngày đó, nàng nói muốn bán Vương bỏ nàng, không phải là nói đùa?” Vũ Văn Mặc vẫn nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu có chút giật mình, từ khi tình lệ ở vương phủ, nàng đã bắt đầu chuẩn bị cho việc rời đi. Nếu không phải vì Lý thị, nếu mà nàng an bày không chu đáo sẽ liên lụy đến không ít người nên mới đề đến ngày hôm nay, nhẫn nại đợi chờ cơ hội. Nhưng nàng không ngờ là hôm nay Vũ Văn Mặc lại hỏi như vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

“Bất kể là nói đùa hay nói thật, tốt nhất thì nàng nên quên cái ý nghĩ này đi. Kể từ ngày nàng được gả vào phủ Nam Dương Vương, vận mệnh của nàng đã không còn nằm trong tay nàng.” Giọng của Vũ Văn Mặc trầm xuống, nhưng lại mang theo một chút hui quanh cùng bất đắc dĩ (Mặc ca giống như là sợ ty rồi đi ấy, cơ mà biết phải k nữa..)

Mộ Dung Thu nhu mày.

“Nhưng cũng sẽ có một ngày nàng có thể tự do. Bất quá...” Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt sắc bén, thành âm trầm thấp, giọng nói của hắn lần cùng tiếng xe ngựa.

“Gia còn thiếu thần thiếp một điều kiện.” Mộ Dung Thu nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc nói.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu lên, nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt chứa đựng một tia huyết quang. Hắn mím chặt môi, khó khăn nói: “Nếu hai năm sau ta vẫn còn sống, Mộ Dung gia vô sự, bốn Vương đáp ứng điều kiện của nàng!”

Nghe vậy, Mộ Dung Thứ cúi đầu suy nghĩ, lời của hắn có ý gì?

Nàng cứ ồm nghi ngờ cho đến lúc về đến trước cửa vương phủ, lúc xuống xe ngựa, Vũ Văn Mặc nói với nàng: “Nàng là Nam Dương Vương phi, nhất cử nhất động đều bị người ta để ý. Sáng nay nàng làm rất tốt nhưng lát nữa vào phủ, sau khi nhìn thấy Liễu Ngọc Nhi, hi vọng nàng có thể duy trì được sự tinh táo và bình tĩnh.”

Mộ Dung Thu nhu mày, hắn đã biết chuyện của Liễu Ngọc Nhi? Mà cũng đúng, Mã hộ vệ là người của hắn, trong cung chắc là cũng có người của hắn nên hắn mới nhận được tin tức nhanh như vậy.

Vừa xuống xe đã thấy hai nhà hoàn Vân Mai và Thanh Bình đang đứng chờ ở ngoài cửa vương phủ. Nhìn thấy Mộ Dung Thu, Vân Mai cùngThanh Bình chạy tới xe ngựa, “Vương phi!”

Hai người nhìn thấy Vũ Văn Mặc bên cạnh liền phúc thân hành lễ: “Nô ti tham kiến Vương gia, Vương phi.” Vũ Văn Mặc lạnh lùng nhìn Vân Mai và Thanh Bình, rồi đi nhanh vào trong phủ.

Vân Mai cùng Thanh Bình nhìn Vũ Văn Mặc đi xa, lo lắng nhìn Mộ Dung Thu rồi chần chừ như có điều muốn nói, cuối cùng Thanh Bình cắn răng nói: “Vương phi, Liễu tiểu thư đã được cứu.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 61

Nhìn thấy sắc mặt của hai người, Mộ Dung Thu khẽ cau mày.

Vân Mai nói nhỏ: “Tình trạng của Liễu tiểu thư không tốt, nó ti đã mời đại phu, nhưng Liễu tiểu thư nhất quyết không chịu cho đại phu khám”

“Đi.” Mộ Dung Thu thêm cau chặt mày, vì vậy liền bước nhanh vào phủ.

Lát sau, Mộ Dung Thu đã trở lại Mai viên. Bên trong Mai viên tràn ngập ánh sáng, trên đường đi đều treo đèn lồng.

Khi đến gần, liền nghe thấy tiếng khóc bi thống của một đứa trẻ, “Mẫu thân, mẫu thân, mẫu thân.”

Mộ Dung Thu lập tức đẩy cửa phòng ra, nhất thời, mùi máu tươi liền ập vào mũi. Tim Mộ Dung Thu đập mạnh một cái, dự cảm bất hảo càng thêm mãnh liệt.

Liễu Ngọc Nhi bị thương? Nàng quay đầu nhìn về lưng túng của Vân Mai và Thanh Bình, dự cảm càng mãnh liệt.

“Hiển nhi, đừng khóc.” Giọng nói yếu ớt, còn có chút bất đắc dĩ của Liễu Ngọc Nhi vang lên.

“Mẫu thân.” Hiên nhi hoảng sợ hô to, nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng đôi mắt dần mất đi ánh sáng của mẫu thân thì bé rất sợ. Bé biết mẫu thân rất đau, toàn thân đều rất đau, nếu không sẽ không cau mày, rồi còn nhìn đau rên rì.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đứng bước, không bước đến nữa. Hồng Lăng đang tức trực bên giường, nhìn thấy Mộ Dung Thu liền đi tới, “Vương phi.”

“Vương phi đã trở lại...” Liễu Ngọc Nhi nằm ở trên giường, nghe thấy Mộ Dung Thu trở về, nàng muốn đứng lên, nhưng toàn thân đều vô lực, không thể chống đỡ nổi. Hiên nhi thấy thế, thân hình bé nhỏ liền nhào lên giường, cố hết sức đỡ mẫu thân dậy.

Hốc mắt Hồng Lăng đỏ hoe, nàng vừa ngừng khóc không lâu, khi vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu thì nước mắt lại dâng lên.

Mộ Dung Thu nặng nề bước đến cạnh giường.

Nàng lướt qua Hồng Lăng, đi đến bên giường, nhìn thấy y phục của Liễu Ngọc Nhi đã rách tươm không đủ che thân, gương mặt thì tái nhợt đến đáng sợ, Mộ Dung Thu lại càng thêm kinh hãi! Chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi mà sao nàng ấy lại thể thảm thế này? Ai đã bắt cóc mẹ con nàng? Đột nhiên, tâm mắt của Mộ Dung Thu rơi vào cổ của Liễu Ngọc Nhi! Trên đó đầy dấu hôn và dấu răng bám緊緊!

Chuyện gì đã xảy ra? Mộ Dung Thu giống như chìm vào một hầm băng, lạnh ý tầng tầng lộ ra, lạnh đến thấu xương! Rõ ràng là thế mà! “Hiên nhi, con theo Hồng Lăng ra ngoài một lát? Mẫu thân có chuyện muốn nói với Vương phi.” Liễu Ngọc Nhi cười dịu dàng với Mộ Dung Thu rồi nghiêng đầu nhìn Hiên nhi, nhẹ giọng nói.

Hiên nhi gật đầu, mắt đọng đầy nước mắt nói, “Vâng, mẫu thân.”

Mộ Dung Thu ngồi xuống giường, liền ôm lấy Liễu Ngọc Nhi. Khi nàng ôm Liễu Ngọc Nhi, nàng cảm nhận rõ ràng là nàng ấy đang run rẩy. Hốc mắt của Mộ Dung Thu liền đỏ lên, các vết trên cổ đã thể thảm như vậy thì vết thương trên mình sẽ sẽ như thế nào.

“Cảm ơn người đã cứu ta. Nếu người không cứu được ta, chỉ sợ là bây giờ ta đã chết rất thảm đi. Có lẽ sau khi chết thì thể còn bị ném vào bãi tha ma, Hiên nhi cũng sẽ bị hại chết. Thu nhi... Ta suy nghĩ là có phải kiếp trước ta gây tội ác tày trời nên kiếp này mới chịu quả báo? Vương Quân Sơn từng thiếp diết thể, tiện nhân kia hại ta phải chạy đến kinh thành mà giờ vẫn không chịu buông tha cho ta. Thực ra, ta đã quyết định dẫn Hiên nhi đến một trấn nhỏ, mua một vài mẫu ruộng rồi mẹ con ta sẽ sống an lành qua ngày. Nhưng... Thế nhưng... Đã không còn cách nào thực hiện được nữa rồi.”

Mộ Dung Thu trầm mặc, chỉ là ôm nàng càng chặt hơn, chờ nàng nói tiếp.

“Thu nhi... Ta có thể ích kỷ cầu xin người một điều là cháu cố Hiên nhi? Không có ta, một mình nó thì chắc chắn phải nó sẽ phải ra đường xin cơm, nếu mà nó quay về vương phủ thì chỉ có một con đường chết.” Nàng càng nói, giọng nói càng nhẹ đi, dần dần, Mộ Dung Thu phải khẽ tai sát miệng nàng, mới có thể nghe rõ lời nàng.

“Được.” Mộ Dung Thu trả lời mạnh mẽ.

Nghe vậy, Liễu Ngọc Nhi khẽ cười nói: “Như vậy thì ta an tâm rồi.” Mộ Dung Thu run lên, câu nói cuối cùng này cơ bản là không có phát ra tiếng, chỉ có khẩu hình! Những lời nói trên là nàng ấy đã dùng hết khí lực để nói! Bỗng nhiên, Mộ Dung Thu cảm thấy người mình đang ôm trong lòng mềm nhũn đi, Liễu Ngọc Nhi đã khép hai mắt vĩnh viễn, nhưng nàng vẫn nọ nụ cười trên môi.

“Ngọc Nhi!”

“Liễu tiểu thư!”

Mộ Dung Thu nhìn thấy nụ cười trên môi Liễu Ngọc Nhi, trong lòng như bị cào xé, từng đợt co rút đau đớn.

“Mẫu thân!” Một bóng dáng nhỏ bé chao đảo chạy vào, leo lên giường, liền nhào vào người Liễu Ngọc Nhi, hai bàn tay bé nhỏ đang cố sức lay lay bàn tay lạnh lẽo của Liễu Ngọc Nhi, “Mẫu thân, mẫu thân, người tỉnh lại đi, Hiên nhi không thể không có người. Mớ mắt ra đi, mẫu thân. Đừng bỏ Hiên nhi mà?”

Mọi người bên cạnh che miệng khóc nức nở.

Mộ Dung Thu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nước mũi của Hiên nhi, lòng càng thêm đau đớn. Giờ nàng mới phát hiện, trong cái thời cổ đại vô tình này, sinh mệnh con người rất nhỏ nhoi cùng yếu ớt. Một nữ tử lương thiện như Liễu Ngọc Nhi lại bị ruồng bỏ rồi nhận một kết cục bi thảm như vậy! Mà kẻ đã trao lời ước hẹn cho Liễu Ngọc Nhi lại coi lời ước hẹn của mình như rác rưởi, nói quên liền quên, có mới nới cũ!

“Mẫu thân... Hiên nhi không phá nữa. Hiên nhi sẽ cố gắng đọc sách, sau này lớn lên thành quan to, không để ai khi dễ mẫu thân! Hiên nhi sẽ cùng mẫu thân giặt quần áo. Hiên nhi sẽ cố gắng giặt nhiều hơn người, Hiên nhi sẽ luộc trứng gà cho người ăn. Mẫu thân... Đừng ngu nữa mà... Hiên nhi sẽ nghe lời người.”

“Hiên nhi làm ấm tay cho người. Mẫu thân không được ngủ? Hiên nhi sẽ ngoan ngoãn, nghe lời người.”

Hai bàn tay nhỏ bé cẩn thận nâng tay của Liễu Ngọc Nhi lên, cái miệng nhỏ nhắn, hồng hồng cong lên không ngừng thổi phù phù vào tay Liễu Ngọc Nhi nhằm truyền hơi ấm.

“Sao càng ngày lạnh thế này? Mẫu thân? Người tỉnh lại đi! Hiên nhi đốt than cho người sưởi ấm.” Bàn tay lạnh lẽo của Liễu Ngọc Nhi trượt khỏi bàn tay nhỏ bé của Hiên nhi, Hiên nhi càng khóc nức nở.

Mộ Dung Thu nghèn nghẹn trong cổ họng, nàng nhẹ nhàng buông Liễu Ngọc Nhi xuống, ôm Hiên nhi vào trong ngực, “Hiên nhi, đừng khóc. Mẫu thân của con đã được giải thoát! Người bây giờ rất mệt, cần phải ngủ một giấc thật dài.”

“Vậy lúc nào người sẽ thức dậy?” Hiên nhi thút thít, tay bé nhỏ đưa lên quệt đi nước mắt, quệt cuồng không cho nước mắt rơi xuống, ngày thơ hời.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn nụ cười trên môi Liễu Ngọc nhi, nhẹ giọng nói với Hiên nhi: “Sẽ rất lâu, rất rất lâu, nhưng con yên tâm, người vẫn luôn ở bên cạnh con.”

“Mẫu thân... Không được... Con không cho mẫu thân ngủ đâu! Hiên nhi đã đáp ứng mẫu thân, Hiên nhi sẽ nghe lời.” Hiên nhi liều mạng lắc đầu, khóc càng lợi hại.

Mộ Dung Thu hốc mắt ửng đỏ, ôm Hiên nhi vào trong ngực, mặc cho bé khóc, khóc một lúc lâu, bé mệt mỏi liền ngủ.

Mộ Dung Thu giao Hiên nhi cho Thu Cúc, “Ôm Hiên nhi đến phòng bên cạnh, đêm nay người sẽ vất vả một chút, tức trực ở đó chăm sóc Hiên nhi đi.”

“Vâng.” Thu Cúc gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Hiên nhi đi đến phòng bên cạnh.

Sau đó, Mộ Dung Thu liền an bài hậu sự cho Liễu Ngọc Nhi.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng đã an bài mọi chuyện thỏa đáng. Mộ Dung Thu đến chính sảnh của Mai viên. Mã hộ vệ đã chờ sẵn ở đó.

“Nô tài tham kiến Vương phi.” Mã hộ vệ chấp tay cung kính. Mộ Dung Thu ngồi xuống, nhìn Mã hộ vệ, trầm giọng hỏi: “Là ai bắt Liễu tiểu thư?”

“Hồi Vương phi, người bắt cóc Liễu tiểu thư là hai nam nhân bị mặt, sau khi quăng Liễu tiểu thư cho đám ăn mày liền biến mất. Nô tài đã phái người truy lùng, đáng tiếc là bởi vì hai người che mặt nên không tìm được. Nhưng mười tên ăn mày có khai, giọng của hai người bị mặt không phải người địa phương, có chút giống với giọng của vùng Thanh châu! Còn về phần tiểu thiếu gia, do một nông dân cứu được đưa về vương phủ.” Mã hộ vệ đem việc trình bày một cách ngắn gọn, khuôn mặt hân hạnh như băng, nhưng lúc nhắc đến việc Liễu Ngọc Nhi rơi vào tay mấy tên ăn mày thì trong mắt lại hiện một đạo ánh sáng lạnh.

Nghe vậy, tâm Mộ Dung Thu khẽ run. Mười tên ăn mày? Trách không được, trách không được, trên người Liễu Ngọc Nhi lại có nhiều vết thương như vậy, trách không được là đại thương trầm trọng đến không sống nổi! Trách không được rằng khẳng khẳng không cho đại phu khám! Nàng ấy muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình!

“Việc này không cần tiếp tục truy cứu, cũng không cần báo quan. Báo cho cấp dưới của người là không được để lộ ra việc này. Nếu để lộ dù chỉ một chút, đừng trách bản Vương phi ra tay vô tình.” Mộ Dung Thu lạnh giọng phản phó. Nếu Liễu Ngọc Nhi muốn báo về danh dự cuối cùng, không để Hiên nhi bị đá kích cũng như bị người đời miệt thị, vậy để nàng hoàn thánh tâm nguyện cho nàng ấy đi.

Dù sao thì việc này đã được lập kế hoạch chu đáo, cho dù có báo quan thì cũng chỉ khiến trách mấy tên ăn mày nhưng lại để cho toàn thiên hạ biết chuyện tui nhục của Liễu Ngọc Nhi. Nếu vậy thì sẽ để cho Vương Quân Sơn ở Thanh Châu xa xôi vỗ tay chúc mừng, đặc biệt là tiện thiếp to gan lớn miệng kia!

Nghĩ đến tiện nhân đó, ánh mắt Mộ Dung Thu càng rét lạnh.

Việc này tuyệt đối có liên quan đến tiện nhân đó!

“Vâng, vậy mười tên ăn mày kia xử lý như thế nào?” Mã hộ vệ hỏi. Nghe vậy, đôi mắt của Mộ Dung Thu càng thêm rét lạnh, dù mười người này có phải là chủ mưu hay không thì nàng mặc kệ, bọn chúng dám không để ý đến sự đau đớn, thống khổ của Liễu Ngọc Nhi mà thay phiên dày vò nàng khiến nàng chết thảm như vậy! Nếu như mười người này có chút lương tâm, sao bọn họ có thể tàn nhẫn làm nhục một nữ tử gầy yếu như Liễu Ngọc Nhi đến chết được?

“Đưa đến Liễu phủ giao cho Liễu Đại nhân, ta sẽ nói toàn bộ chuyện của Liễu tiểu thư cho Đại nhân biết.” Con người của Mộ Dung Thu khẽ động, trầm giọng phản phó.

Nàng biết, nếu giao mười người này cho Liễu Đại nhân, Liễu Đại nhân sẽ báo về danh dự cho Liễu gia, không nghi ngờ gì là mười người này chắc chắn phải chết!

“Vâng ạ.”

Sau khi Mã hộ vệ lui ra, Hồng Lăng mắt mũi đỏ hoe đi đến cạnh Mộ Dung Thu, thương cảm nói: “Liễu tiểu thư thật đáng thương. Đến cùng là ai đối phó với Liễu tiểu thư như thế?”

Mộ Dung Thu im lặng, đôi con ngươi càng rét lạnh, sắc mặt càng trầm tĩnh.

“Lúc Liễu tiểu thư được cứu về, áo không đủ che thân, máu cứ chảy không ngừng. Đại phu nhìn từ xa nói, Liễu tiểu thư sinh non. Những người đó thật sự quá tàn nhẫn mà! Liễu tiểu thư đang mang thai sao lại có thể mất hết nhân tính hại chết nàng?” Hồng Lăng run run vai, có chút kích động nói.

Có thai? Là con của Vương Quân Sơn! Chẳng lẽ tiện nhân kia đã sớm biết? Vì không muốn cho Liễu Ngọc Nhi có cơ hội trở mình nên mới mua sát thủ? Mộ Dung Thư cau mày, trong lòng đã có tính toán.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nha hoàn, “Vương phi, Vương gia đến.”

Vũ Văn Mặc đến?

“Nô tì lui xuống trước.” Hồng Lăng lập tức lau khô nước mắt, biết Vương gia đến là vì có chuyện tìm Vương phi, nàng ở đây không tiện cho nên mới xin lui xuống.

Mộ Dung Thư gật đầu, “Ừ.”

Sau khi Hồng Lăng rời khỏi, Vũ Văn Mặc bước vào.

“Thần thiếp gặp qua gia.” Mộ Dung Thư liền đứng dậy phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc. Nàng biết, đã trễ thế này mà Vũ Văn Mặc còn đến tìm nàng chắc chắn là vì chuyện của Liễu Ngọc Nhi. Chắc là sau khi rời khỏi đây, Mã hộ vệ đã đến gặp hẳn.

Từ sau khi bước vào, Vũ Văn Mặc cứ chăm chú nhìn Mộ Dung Thư, còn nàng sau khi hành lễ liền ngồi xuống. Vũ Văn Mặc cũng ngồi bên cạnh.

“Nàng muốn nuôi dưỡng con trai của Liễu Ngọc Nhi?” Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi.

“Vâng.” Mộ Dung Thư dứt khoát nói. Dù cho Liễu Ngọc nhi có mang Hiền nhi giao cho nàng hay không thì nàng cũng sẽ chăm sóc cho đứa bé này. Trong lòng nàng không thể nào chịu đựng được cảnh Hiền nhi lưu lạc xin cơm, thậm chí trở lại vương phủ để bị tiện nhân kia ngược đãi.

Thế nhưng... Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thấy sắc mặt của hắn cũng không có gì bất thường nên không biết hẳn đang nghĩ gì. Có lẽ giữ Hiền nhi lại không phải là một lựa chọn sáng suốt, thậm chí còn ảnh hưởng đến hắn.

Con người của Vũ Văn Mặc lúc lên, sau khi trầm mặc nửa khắc thì mới trả lời: “Nàng đã quyết định giữ nó thì cứ giữ nhưng cả đời của nó tuyệt đối không phải là con của Vương Quân Sơn, bản Vương quyết định giữ nó chỉ vì nó là con mồ côi của Liễu Ngọc Nhi, là con nuôi của nàng.”

Mộ Dung Thư kinh ngạc, trong lòng hoàn toàn hiểu ý của hắn! Một, có thể giữ lại Hiền nhi nhưng nó không còn là con của Vương Quân Sơn, điều này có nghĩa là Hiền nhi vĩnh viễn không thể nhận tổ quy tông. Hai, giữ lại Hiền nhi là vì tình thương, hắn cũng không nỡ để một đứa trẻ mồ côi phải lưu lạc khắp nơi.

Bất kể là cái ý nào thì hắn đã đồng ý cho nàng giữ lại Hiền nhi!

“Cảm ơn.” Mặc kệ là hắn có mục đích hay không thì sự đồng ý của hắn rất quan trọng. Dù sao, nếu hắn không đồng ý thì nàng không biết sẽ phải hao tổn tâm cơ dùng bao nhiêu cách để khiến hắn đồng ý. Nghe Mộ Dung Thư nói, đôi mắt của Vũ Văn Mặc khẽ động, hắn đứng dậy, đi vài bước rồi dừng lại, đưa lưng về phía Mộ Dung Thư, lạnh lùng nói: “Mấy ngày nữa nàng sẽ lại phải vào cung, mọi chuyện cần cần thận.”

Mộ Dung Thư khẽ cau mày, mọi chuyện cần cần thận? Là chuyện hay là người? Trước mắt lại hiện lên vẻ mặt ôn hòa nhưng lại làm người ta cảm giác được sự âm trầm của vị Hoàng Thượng. Nhắc nhở của Vũ Văn Mặc có liên quan đến Hoàng Thượng?

Lúc nàng ngừng đầu lên thì trong phòng đã không còn bóng dáng của Vũ Văn Mặc.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thư vừa rửa mặt cùng vãn tóc xong.

“Vương phi, tiểu thiếu gia đã tỉnh.” Thu Cúc đứng ở trước cửa nói khẽ.

“Đi, bản Vương phi đến thăm nó. Ta cũng có chút chuyện muốn hỏi Hiền nhi.” Mộ Dung Thư gật đầu.

Trong phòng, Hiền nhi đứng ở trên ghế, thân hình bé nhỏ im lặng nhìn ra ngoài, bé ngẩng đầu nhìn lên trời, bé không khóc, không làm khó, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh.

Nghe có tiếng động phía sau, bé nhay từ trên ghế xuống, nhìn thấy Mộ Dung Thư, liền nhào vào lòng nàng, giọng nói non nớt của đứa trẻ xen lẫn tiếng khóc thầm tức: “Có phải là mẫu thân Hiền nhi sẽ không trở về nữa? Hiền nhi thật sự biết chuyện, Vương phi, người có thể nói cho mẫu thân? Nói cho người biết, Hiền nhi rất biết nghe lời.” Khóc mất Mộ Dung Thư cay cay, nàng nhẹ nhàng vỗ lưng Hiền nhi, cười nói: “Mẫu thân Hiền nhi biết được Hiền nhi chịu nghe lời nhất định rất vui.”

“Thật vậy?” Hiền nhi thút thút hỏi. Tối hôm qua, mẫu thân còn nói với bé là người sắp đi xa, không thể tiếp tục chăm sóc cho bé nữa. Bé biết, mẫu thân cũng giống như quân gia, ngu hoàn không tính lại nữa. “Hiền nhi nhớ mẫu thân lắm”

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng vuốt lưng bé, chờ bé bình tĩnh lại liền dịu dàng nói: “Mẫu thân của Hiền nhi đã mất, để ta làm mẫu thân của con nhé!” Nàng không phải là mẫu thân - người đã sinh ra bé nên dĩ nhiên không thể nào thay thế được hai chữ ‘mẫu thân’ kỷ diệu này.

Hiền nhi vẫn không ngừng khóc, bé chỉ mới ba tuổi, tuy là có biết chuyện hơn so với những đứa bé đồng lứa khác nhưng mắt đi tình thương của mẫu thân vẫn là một sự mất mát không gì so sánh được.

“Mẫu thân? Vương phi xinh đẹp làm mẫu thân của Hiền nhi?” Giọng nói buồn bã, không xác định hỏi lại.

“Ngaoan.” Mộ Dung Thư ôn nhu dụ dỗ.

Đổ hơn nửa ngày, Hiền nhi mới ngừng khóc, mắt phượng nhỏ đã sưng húp, bé nhìn thấy vật áo của Mộ Dung Thư ướt một mảng, còn có cả nước mũi của mình thì vội dùng ống tay áo lau đi, “Hiền nhi không ngaoan, làm dơ y phục của mẫu thân rồi.”

Bé cẩn thận lau nước mắt trên vật áo nàng, càng lau thì mắt càng ửng đỏ, “Hiền nhi không cố ý đâu, Hiền nhi sẽ nghe lời, Hiền nhi lau sạch cho mẫu thân. Mẫu thân đừng không cần Hiền nhi!” Lòng Mộ Dung Thư lại đau đớn, ôm chặt lấy Hiền nhi, “Mẫu thân thế, tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi Hiền nhi! Mẫu thân sẽ thương Hiền nhi như mẫu thân con vậy.”

Hiền nhi nhào vào lòng Mộ Dung Thư, mắt đầy nước, bé rất quật cường không để cho nước mắt rơi xuống.

Qua một lúc lâu, bé mới trả lời: “Hai người kia bắt mẫu thân đi, rồi còn đánh người, trên người mẫu thân có rất nhiều vết thương. Mẫu thân đau, Hiền nhi cũng đau. Hiền nhi không thể khóc, bọn họ là người xấu!”

Nghe bé ngây thơ nói Liễu Ngọc Nhi bị đánh, ngực Mộ Dung Thư lại càng thêm xót. Nàng nhẹ nhàng hôn lên má, rồi nói với Hiền nhi: “Hai người xấu xa này để ngày sau mẫu thân giúp Hiền nhi dạy cho bọn chúng một bài học.”

Vương Quân Sơn... Tiễn thiếp kia... Hai người này sẽ phải trả giá thật đắt!

“Không... Đợi Hiền nhi lớn sẽ tự mình giáo huấn... Mẫu thân bị thương đã ngủ thật lâu, Hiền nhi không muốn mẫu thân người cũng bị đánh rồi ngủ giống vậy.”

“Ừ.” Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thư dặt tay Hiền nhi đi đến chính sảnh.

Trong chính sảnh có Mã hộ vệ và một nam tử, người này tuy có vẻ bất an, nhưng vẫn quy củ cúi đầu đứng phía sau Mã hộ vệ.

“Hồ thúc.” Hiền nhi vừa vào chính sảnh liền chạy về phía nam tử đó.

Nam tử kia sau khi nhìn thấy Hiền nhi liền nở nụ cười hiền hậu, “Tiểu thiếu gia.”

“Mẫu thân, là Hồ thúc thúc đã cứu Hiền nhi.” Hiền nhi kéo tay nam tử kia nói với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu nhìn nam tử, đánh giá hắn một chút rồi lướt qua bọn họ, ngồi xuống ghế nhìn Mã hộ vệ.

Mã hộ vệ lập tức tiến lên phía trước nói: “Nô tãi đã hoàn thành việc Vương phi giao phó. Nam tử này là Hồ Tam, người trong thôn Hồ gia, lúc ấy vừa trên đường đến kinh thành thì gặp hai tên bịt mặt muốn bắt cóc Liễu tiểu thư cùng tiểu thiếu gia, nên đã ra tay tương trợ, đáng tiếc là hai tên kia đều có chút công phu nên không cứu được Liễu tiểu thư mà Liễu tiểu thư lại liều mạng giao tiểu thiếu gia cho hắn, sau đó hắn liền ôm tiểu thiếu gia trốn đến kinh thành, tìm đến phủ Nam Dương Vương.”

“Mã hộ vệ nói đúng?” Mộ Dung Thư nhìn Hồ Tam. Hồ Tam không dám ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thư, chỉ có thể liều mạng gật đầu, “Đạ đúng. Nhưng tôi không thể cứu được phụ nhân kia.”

“Ừ, người đi đi, sau khi rời khỏi vương phủ thì phải quên hết chuyện này. Mau theo Mã hộ vệ đến phòng thu chi lĩnh thưởng mười hai lượng bạc.” Mộ Dung Thư nhẹ giọng phân phó.

“Đạ.” Hồ Tam liền vội gật đầu, cả đời hắn chỉ quanh quẩn trong thôn, chưa từng thấy qua quý nhân. Người trước mắt hắn bây giờ là Nam Dương Vương phi, với một nữ tử tuyệt sắc như thế, Hồ Tam càng không dám ngừng đầu. Nhưng hắn cũng không phải là người ngu ngốc nên dĩ nhiên là hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Thư nên không ngừng gật đầu, dù gì bản thân cũng chỉ là một nông dân, không cần tự rước rắc rối vào mình. Sau khi nam tử kia đi, Mộ Dung Thư liền dẫn Hiền nhi cùng đi ăn điểm tâm.

Dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thư cho người mang Hiền nhi đi nghỉ còn nàng thì ngồi trong phòng đọc những tài liệu về Vương Quân Sơn. Mấy thứ này là mấy ngày trước nàng sai người tra xét. Nếu biết trước Liễu Ngọc Nhi sẽ bị hại, tất nhiên nàng đã sớm động thủ! Nhưng lúc đó, nàng vẫn còn nghi ngờ Liễu Ngọc Nhi, trong lòng vẫn còn đang phân vân là có nên giúp không thì Liễu Ngọc Nhi đã bỏ đi.

Đọc qua một lần, Mộ Dung Thư không khỏi cười lạnh.

Vương Quân Sơn quả nhiên phong lưu! Nữ nhân cùng hắn không đến một trăm cũng có đến năm mươi. Tuy lúc hắn và Liễu Ngọc Nhi thành thân thì vẫn có thể coi là độc thân nhưng sau khi thành thân không lâu liền mất đi hứng thú với Liễu Ngọc Nhi, cũng bắt đầu bước vào con đường tầm hoa vấn nguyệt.

Hắn rất áo sắc... Hai mắt Mộ Dung Thu bừng sáng.

“Vương phi, Thảm trách phi cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thanh Bình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cau mày, cười lạnh, nâng ta tới thật nhanh! “Nói Thảm trách phi chờ ta nhà kẻ một chút, bản Vương phi lập tức tới ngay.”

Nhà kẻ

Thảm trách phi tự nhiên thường thức trà, ngồi chờ Mộ Dung Thu, sáng hôm nay cửa cung vừa mở, nàng liền hỏi phủ. Vừa về đến nàng đã nghe hạ nhân báo Mộ Dung Thu chuẩn bị thu hải tử của Liễu Ngọc Nhi làm nghĩa tử!

Việc này không phải là nhỏ, dù sao đi nữa thì thanh danh của Liễu Ngọc Nhi cũng không tốt, mặc kệ con nàng ta không ai thêm nuôi nấng, tuyệt đối không thể để phủ Nam Dương Vương thu dưỡng được!

Dù sao thì Vương gia vẫn chưa có con nối dòng! Chưa có con nối dòng lại thu nghĩa tử, nếu tin này truyền đi sẽ khiến mọi người nghĩ như thế nào? Nhất định sẽ thành đề tài cho người ta nói linh tinh!

Không lâu sau, Mộ Dung Thu đã đến.

Thảm trách phi nhìn Mộ Dung Thu một lúc, phát hiện sắc mặt Mộ Dung Thu có chút không tốt liền giả ý hỏi: “Sao sắc mặt Vương phi lại kém như vậy? Chẳng lẽ đêm qua người nghỉ ngơi không tốt?” Vương phi và Liễu Ngọc Nhi thật sự là tỷ muội tình thâm? Đối với muội muội của mình mà Mộ Dung Thu còn có thể tuyệt tình như thế huống gì là Liễu Ngọc Nhi! Chẳng lẽ định diễn cho Vương gia xem? Muốn tỏ ra thiện lương cho Vương gia biết?

“Chỉ là hơi lạnh một chút, không sao cả. Nhọc lòng Thảm trách phi lo lắng. Sao Thảm trách phi không ở lại trong cung bồi Quý phi nương nương thêm vài ngày, về sớm như vậy làm gì?” Mộ Dung Thu ngồi xuống bên cạnh Thảm trách phi cười hỏi.

Nghe vậy, nụ cười bên môi Thảm trách phi liền cứng đờ, Mộ Dung Thu muốn làm khó nàng mà! Vương gia chỉ mang Mộ Dung Thu xuất cung, để nàng ở lại trong cung, bắt đầu từ tối hôm qua, một chữ 'không' quyết tuyệt của Vương gia đã biến thành cái gai trong lòng nàng.

Mộ Dung Thu vờ như những lời này chỉ là tỷ muội thăm hỏi thông thường, trên mặt vẫn tươi cười, cũng rất tự nhiên nhấp một ngụm trà.

“Hai ngày nay cũng đã làm phiền Quý phi nương nương nhiều, nên cũng tự biết đã đến lúc phải ra về. Huống hồ sao này còn có nhiều cơ hội vào cung gặp Quý phi nương nương, thế nhưng, muội vừa hỏi phủ, đã có chuyện lớn xảy ra khiến muội không thể không đến tìm tỷ. Muội cũng đã sai người mời Vương gia đến đây, chúng ta sẽ cùng giải quyết chuyện này cho dứt điểm.” Trong lòng Thảm trách phi dâng lên sự oán hận, nhưng ngoài mặt thì lại cười, đáy mắt lóe lên vài tia tinh kế.

Chuyện lớn? Mộ Dung Thu nhíu mày, xem ra mấy ngày nay Thảm trách phi đã chuẩn bị thật tốt để phản công. Chỉ sợ là nàng chờ đợi vô ích, Vũ Văn Mặc chắc sẽ không cùng diễn với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 62

Mộ Dung Thu vờ như không hiểu lời của Thảm trách phi, kinh ngạc hỏi: “Chuyện lớn? Chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện gì? Nếu trong phủ xảy ra chuyện thì đúng là cần có mặt Vương gia để giải quyết.”

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Mộ Dung Thu, khóe miệng của Thảm trách phi có hơi co giật, trong lòng lại nổi lên hận ý, làm sao mà nàng ta lại không biết chuyện con của Liễu Ngọc Nhi? Bấy giờ lại bày ra dáng vẻ như không biết gì, nhìn thật là đáng ghét, nhưng mà nàng thì nhẫn nại có thừa... Cứ đợi Vương gia đến đây thì nàng sẽ cho nàng ta không có cơ hội phản bác cho mà xem.

“Đừng vậy, chuyện không nghiêm trọng nhưng nếu giải quyết không tốt thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của vương phủ, thậm chí là Vương gia! Do đó, lát nữa Vương gia đến đây thì hi vọng Vương phi có thể phối hợp. Dù nói như thế nào thì cũng là vì tốt cho vương phủ mà thôi.” Thảm trách phi cười nói.

Mộ Dung Thu khẽ nhu mày, gật đầu: “Đĩ nhiên. Nhưng Thảm trách phi vừa từ trong cung về, lại vội đến gặp bản Vương phi, nói việc này chắc hẳn rất quan trọng, nếu không Thảm trách phi cũng sẽ không gấp như thế, mà Vương gia lúc này cũng vừa mới hỏi phủ, nếu không phải việc quan trọng thì cũng nên để Vương gia nghỉ ngơi một chút.”

Ý tứ trong lời của Mộ Dung Thu là người vội như thế, nhưng Vương gia có vội như người? Chưa gì đã lỗ mãng như thế, trước mắt là thấy mắt đi cơ hội động thủ.

Nghe vậy, ánh mắt Thảm trách phi trầm xuống, nàng thầm cắn răng, miễn cưỡng cười trả lời: “Là muội do sơ sót. Bất quá lúc này hẳn là vương gia cũng sắp đến rồi.”

“Ha ha... Vậy hai tỷ muội chúng ta cứ kiên nhẫn ngồi chờ một lát đi.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nói, sau đó thân nhiên nhấp vài ngụm trà, cũng không thèm nhìn đến sắc mặt của Thảm trách phi, gật đầu nói với Hồng Lăng bên cạnh: “Trà hôm nay rất ngon.”

Hồng Lăng cúi người, cười trả lời: “Đều pha theo cách của Vương phi nói, hương vị đậm đà hơn lúc trước rất nhiều.”

“Nghe nói hôm qua có trà mới? Chiều nay pha thử đi. Bản Vương phi muốn thưởng thức.” Mộ Dung Thu phản phó.

“Dạ, trà là mới đưa đến Mai viên hôm qua, nó ti đã cất rồi. Nếu Vương phi muốn thưởng trà, để nô tì sai người đi pha.” Hồng Lăng nghe vậy, giả vờ như sẽ lập tức đi sai người đi pha trà.

Mộ Dung Thu thấy thế, lắc đầu nói, “Gấp thế làm gì. Đôi khi phải nhẫn nại một chút mới tốt.”

“Nô tì đã hiểu.” Hồng Lăng lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Bị bỏ qua một bên, Thảm trách phi âm thầm vô khăn trong tay, trong lòng rất khó chịu, liền nâng ly trà lên uống một hơi, trà vừa vào miệng đã thấy trà có vị lạt lẽo, thế mà Mộ Dung Thu cứ khen hết lời như vậy, xem ra là hoàn toàn không biết thưởng thức! Nhưng ngụm trà này cũng dần làm tắt đi lửa giận trong lòng nàng, sau khi tỉnh táo lại, Thảm trách phi cười tươi nhìn Mộ Dung Thu, “Hai ngày nay, muội ở trong cung. Quý phi nương nương cũng đã thưởng muội là trà do Biên Thanh vừa mới tiến cống, lần này tiến cống tổng cộng chỉ có hai cân, Hoàng Thượng chia đều cho các vị phi tần. Quý phi nương nương đã ban thưởng hết phần của người cho muội, nếu tỷ tỷ thích uống trà như vậy thì để muội mang hai cân ấy qua tặng cho tỷ.”

“Ồ, làm vậy sao được, đó là quà của Quý phi nương nương tặng cho Thảm trách phi, sao mà bản Vương phi dám lấy? Thời thì xem như ta phải đến Trúc viên rồi, trong viện của muội toàn là cao thủ pha trà, xem ra lần này bản Vương phi lại có lộc ăn.” Mộ Dung Thu cười nói.

“Tỷ tỷ quá khách khí.” Thảm trách phi vội nói. Trong lòng nàng khó chịu, sao hôm nay nàng lại có cảm giác nụ cười của Mộ Dung Thu rất chói mắt? Rõ ràng đã đại họa đã đến thế mà vẫn còn có thể tươi cười như vậy.

Mộ Dung Thu đặt ly trà xuống, thật cẩn thận quan sát Thảm trách phi, nàng phát hiện ra hôm nay Thảm trách phi ăn mặc rất hòa lệ.

Gấm thượng hạng được may thành váy dài màu phù dung, có thêu hoa văn ngũ phi thiên, hoa văn trên áo lụa được thêu bằng những sợi chỉ kim tuyến vàng thẫm, dưới từng mép váy được điểm bằng những viên hồ tinh thạch cực kỳ trân quý, cùng với vòng cổ làm bằng huyết ngọc rực rỡ như hoàng hôn buổi chiều, lị ra khí chết hoàng tộc.

Đôi mắt to tròn sáng lóng lánh như chứa ngàn vì sao trong đó, mũi thẳng, môi căng mọng đỏ thắm. Trên tai nàng cài một đóa hoa màu trắng sinh động được làm bằng lụa. Nhìn nàng cứ như một đóa phù dung mùa thu, nhẹ nhàng nở rộ, thanh thoát mà u nhã, cực kỳ khả ái.

Không hổ là mỹ nhân! Nhất quyết không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để khoe ra nhan sắc!

Đĩ nhiên, Thảm trách phi nhìn ra được sự tán thưởng trong mắt Mộ Dung Thu, trong lòng nàng âm thầm đắc ý, tuy hôm qua những lời của Vương gia trong cung đã làm tổn thương nàng không ít nhưng khi nghĩ lại thì dù sao Vương gia cũng là phu quân của nàng, nàng muốn làm bình thê, cũng chưa thương lượng qua với hắn nên phản ứng kia cũng rất bình thường.

Dù sao phong làm bình thê cũng là một chuyện không đơn giản! Nghĩ như thế, lòng nàng liền an ổn lại, nghĩ đến không muốn mình luống cuống trước mặt Vương gia nên nàng trang điểm thật cẩn thận nhằm chứng minh cho Vương gia thấy là bất luận về tài trí hay nhan sắc thì nàng đều hơn hẳn Mộ Dung Thu.

“Y phục của Thảm trách phi thật xinh đẹp, càng tôn lên làn da như tuyết của Thảm trách phi.” Mộ Dung Thu tán dương.

“Y phục này là do Quý phi nương nương sai người đưa tới, là do tú nữ trong cung may.” Thảm trách phi cười nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, đã nói được vài câu mà nàng ta vẫn nói về Thảm Quý phi, xem ra là nàng ta muốn cảnh cáo nàng, chuyện xảy ra ở Hưng Khánh cung hôm qua chắc cũng đã làm cho hai nàng tức đến hộc máu? Cái chết của Phúc công công cũng giống như tát một cái vào mặt các nàng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nha hoàn, “Nô tì gặp qua Vương gia.”

Sau đó, bóng dáng của Vũ Văn Mặc liền xuất hiện trong nhà kẻ.

Hôm nay, Vũ Văn Mặc mặc một bộ áo bào màu xanh đen, hình như đêm qua hắn cũng không nghỉ ngơi tốt nên sắc mặt cũng không có bao nhiêu huyết sắc, trên mặt không thể tìm được chút ý cười.

Mộ Dung Thu và Thẩm trắc phi cùng phúc thần hành lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thiếp (tiên thiếp) gặp qua Vương gia.”

Vũ Văn Mặc lập tức đi đến ngồi cạnh Mộ Dung Thu, lạnh lùng nói: “Đứng dậy đi.”

Dứt lời, hắn liền nhìn Thẩm trắc phi hỏi: “Có chuyện gì?”

Thẩm trắc phi cười nói: “Nhu nhi mời Vương gia đến đây là có chuyện quan trọng, mà chuyện này lại có ảnh hưởng đến thanh danh của vương phủ, nếu có sai sót, chắc chắn sẽ làm cho người ta bàn tán về vương phủ, nghĩ sai cho Vương gia. Do vậy, Nhu nhi mới không dám tự ý quyết định, đợi Vương gia hỏi phủ rồi mới cùng người giải quyết. Thực ra thì chuyện này có liên quan đến Vương phi.”

“Hử?” Vũ Văn Mặc nhíu mày, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt nàng không có một chút kích động, khóe môi hắn ần ần nét cười, con người khê động.

“Có liên quan đến bản Vương phi?” Mộ Dung Thu vỗ như kinh ngạc nhìn Thẩm trắc phi, chờ nàng nói tiếp.

Thẩm trắc phi nhẹ giọng nói với Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu: “Vâng, có liên quan đến tỷ tỷ. Muội vừa hỏi phủ liền nghe nói là tỷ có thu dưỡng con của Liễu Ngọc Nhi - người mang tội thông dâm cùng hạ nhân. Chuyện của Liễu Ngọc Nhi, ở trong kinh thành này từ quan viên đến bách tính ai mà không phần hận, nếu vương phủ thu dưỡng đứa con này của nàng ta sẽ làm cho người ta đồn đãi không hay, thanh danh của phủ Nam Dương Vương không thể vì chuyện này mà bị bôi nhọ được.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu nói: “Thật là có việc này. Bất quá đứa nhỏ của Liễu Ngọc Nhi chỉ mới ba tuổi, dù cho làm cái gì sai nhưng nàng đã từng là bằng hữu của bản Vương phi, trước lúc làm chung nàng đã giao Hiền nhi cho ta, về tình về lý, ta đều không thể từ chối, nếu không sẽ khiến người khác nói bản Vương phi vô tình, đó mới đúng là liên lụy đến vương phủ, liền lụy đến Vương gia, còn liên lụy đến cả Thẩm trắc phi.”

“Này...” Thẩm trắc phi lập tức nhìn Vũ Văn Mặc, miệng lưỡi của Mộ Dung Thu ngày càng lợi hại, đôi trắng thay đen, chết cũng có thể nói thành sống! Thật sự là làm người ta giận phát điên đi! “Vương gia người xem?”

Mộ Dung Thu cũng nhìn Vũ Mặc, nói tiếp thêm vài câu về Vũ Văn Mặc: “Từ trước đến nay, Vương gia là người có tình, có nghĩa lại rất bao dung, nhất định người sẽ không để cho thần thiếp mang tiếng vô tình, vô nghĩa, vô ái kìa, huống hồ đứa nhỏ cũng thật đáng yêu, nếu để nó lưu lạc xin cơm ngoài đường thì ai nhìn thấy sợ rằng cũng sẽ có vài phần thương xót.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, nhìn Thẩm trắc phi nói: “Hôm qua bản Vương đã đồng ý việc này.”

Thần hình Thẩm trắc phi run rẩy. Hôm qua hắn đã đồng ý việc này? Vì những lời vừa rồi của Mộ Dung Thu?

Hóa ra từ này đến giờ nàng chỉ là trò cười? Chỉ có nàng hoàn toàn ngu ngốc làm chuyện vô ích? Dám phản đối quyết định của Vương gia ngay trước mặt hắn, đây là chuyện có chết thì nàng cũng không làm.

“Hành động lần này của Vương gia chắc chắn sẽ khiến cho người trong thiên hạ tán tụng.” Mộ Dung Thu vừa quan sát Thẩm trắc phi vừa tán dương Vũ Văn Mặc.

“Như thế rất tốt.” Thẩm trắc phi cúi đầu cùng cũng hoàn hồn, chỉ có thể nói ra bốn chữ.

“Không biết Thẩm trắc phi còn có chuyện gì? Không phải muội vừa nói là có vài việc cần giải quyết?” Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, cười hỏi.

Trong lòng Thẩm trắc phi đau xót không thôi, nàng nhìn Mộ Dung Thu, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Việc này thật ra cũng chẳng quan trọng gì nhưng tỷ cũng có phần sợ hãi.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu cười hỏi, trên mặt nàng cũng không có chút kinh hoàng.

“Khương bà tử, quân sự phụ trách việc mua đồ dùng hàng ngày trong vương phủ hôm qua đã có sai sót.” Thẩm trắc phi cười nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu, chờ nàng nói tiếp.

“Nhưng Khương bà tử lại không nhận được ngân lượng từ phòng thu chi, sáng nay bà ta có nói với muội là đã từng đến đến gặp tỷ tỷ để đảm bảo trong phủ còn thiếu vài thứ phải mua nhưng tỷ lại không đồng ý. Kết quả là hôm nay trong phủ thiếu rất nhiều thứ phải sử dụng ngay cả giấy tuyên thành mà Vương gia thường dùng cũng đã hết.” Thẩm trắc phi bình tĩnh lại liền chậm rãi nói. Nói xong liền quan sát sắc mặt của Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc đang chuẩn bị nhấp một ngụm trà, nghe xong lời của Thẩm trắc phi liền cau mày nói: “Không phải chỉ có Nhu nhi mới có thể ra lệnh cho phòng thu cho xuất bạc?”

“Hôm đó Nhu nhi và Vương gia vào cung. Trước đó vài ngày, Vương gia đã truyền lệnh là sau này Nhu nhi và Vương phi cùng nhau cầm quyền. Một khi đã như vậy, nếu tỷ ấy đã biết việc này thì nên đến phòng thu chi để ra lệnh xuất bạc hoặc ứng bạc trước, không nên để cho Khương bà tử chậm trễ việc mua đồ, mua đồ mà thiếu thứ khác thì có thể mua sau nhưng lại làm cho Vương gia không có giấy để dùng thì làm sao người có thể xử lý công vụ?” Lời nói Thẩm trắc phi lộ ra chút sắc bén.

Ý tứ trong lời là ám chỉ Mộ Dung Thu không có năng lực quân sự, làm việc không có chu toàn, nên mới để xảy ra sơ sót như thế.

“Thì ra là chuyện này.” Mộ Dung Thu mỉm cười, không có chút sợ hãi.

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc thần nhiên nói: “Vương gia, qua đó có thể nhìn ra là trong mắt hạ nhân, thần thiếp cũng chẳng quan trọng gì, có lẽ cũng không xem thiếp là Vương phi, là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương! Nếu để người khác biết, không biết sẽ gây tiếng xấu gì cho Vương gia? Để tránh cho người ta nói người sùng thiếp diệt thế thì không bằng thay đổi cả phòng thu chi? Còn Khương bà tử kìa, đã biết rõ là trong phủ thiếu đồ dùng mà trước lúc Thẩm trắc phi tiến cung lại không chịu đến phòng thu lĩnh bạc. Lúc đến gặp bản Vương phi cũng không giải thích tình huống, nếu thật sự là cần mua gấp, không thể chậm trễ một ngày thì bà ta có thể nhắc nhở thần thiếp, có chút bạc thì chi cần thần thiếp bán mấy vài món đồ trong kho của Mai viên cũng đủ.”

Nếu Thẩm trắc phi đã nói vậy thì nàng cũng sẽ không ngại đôi trắng thay đen! Mộ Dung Thu vừa dứt lời thì liền Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi thì thầm cắn răng, trốn tránh trách nhiệm thật giỏi! Mộ Dung Thu làm vậy khiến nàng trở tay không kịp, nàng ta chối giải thật! Giống như tình cảnh trong cung ngày hôm qua, rõ ràng là đã hiểu ý của Thẩm Quý phi nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu thua! Còn âm thầm ám chỉ thần phận tiểu thiếp của mình!

Chuyện hôm qua cũng giống như việc hôm nay, thật là một trò cười!

Nghe xong lời của nàng, đôi mắt sâu như đầm nước không đáy của Vũ Văn Mặc lóe lên, khóe miệng khê nhếch. “Khương bà tử làm việc bất lợi, đối người đi! Về phần bên phòng thu chi, lát sau sai người đi thông báo, nếu Vương phi muốn lĩnh ngân lượng, không được ngăn cản.”

Vũ Văn Mặc vừa dứt lời, Thẩm trắc phi không nhận được liền cau mày nói, “Vương gia, bây giờ Vương phi cần phải chiều từ nghĩa tử nên không có thời gian để ý tới chuyện trong phủ, chi sợ là sẽ xảy ra sơ sót.”

Vũ Văn Mặc nhủ mảy nhìn Thẩm trắc phi.

“Thẩm trắc phi lo bản Vương phi sẽ mệt mỏi sao? Yên tâm đi, Mai viên của bản Vương phi có rất nhiều nha hoàn, chuyện chiều cả Hiền nhi sẽ có người lo lắng chu toàn. Mấy ngày trước ta có mua mấy đứa nha hoàn mới, nếu bên cạnh Thẩm trắc phi thiếu người, thì mua thêm vài đứa để đỡ dần công việc giúp muội.” Mộ Dung Thu lập tức cười phản bác.

Lừa gạt trong lòng Thẩm trắc phi đã đến đỉnh điểm, nàng biết do nàng suy nghĩ không thấu đáo nên mới để cho Mộ Dung Thu tìm ra lỗ hổng, nếu tiếp tục nói nữa thì sẽ tự thương thân hoặc là học máu vù tức, liền lắc đầu nói: “Nha đầu cùng bà tử bên muội đã đủ dùng. Hiền nhi tất nhiên là cần nha hoàn hầu hạ.”

“Ừ, vậy Thẩm trắc phi còn có việc gì nữa không?” Mộ Dung Thu gật đầu, nhấp một ngụm trà hỏi.

Thẩm trắc phi lắc đầu giọng gao, “Không có.” Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, cười nói: “Đại phu nhân nói là Đỗ phủ có một mới đạo sĩ đạo hạnh cao thâm đến làm phép trừ tà đuổi ma trong phủ rất hay. Nhu nhi đã đồng ý với Đại phu nhân là hai ngày nữa sẽ mời đạo sĩ kia đến phủ một chuyến, không phải để xua quỷ, mà chỉ để bảo vệ bình an.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc cau mày, từ trước tới nay hắn không tin có quỷ thần. Thế nhưng, phần lớn phụ nhân đều tin tưởng, liền gật đầu: “Ừ.”

Mộ Dung Thu nhìn Thẩm trắc phi, xua đuổi ma quỷ? Bảo vệ bình an? Thẩm trắc phi lại tin có quỷ thần?

Sau khi quyết định xong chuyện này, Thẩm trắc phi lại nói vài câu với Mộ Dung Thu, còn Vũ Văn Mặc còn có việc cần giải quyết nên đi trước, trước khi đi hắn còn nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu một cái, do chỉ lo ứng phó với Thẩm trắc phi nên Mộ Dung Thu cũng không phát hiện. Dù sao, hôm nay nàng còn có chuyện quan trọng cần phải làm.

Thẩm trắc phi vốn đang tức giận, rất muốn bỏ về ngay, vừa lúc thấy thấy Mộ Dung Thu cũng không muốn giữ nàng liền tìm lý do rời đi ngay. Sau khi bọn họ rời đi, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng dẫn Hiền nhi đến.

“Mẫu thân.” Hiền nhi vào phòng, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu liền ngọt ngào kêu lên, bóng dáng lác lác chạy đến Mộ Dung Thu.

Thật ra là phải đặt linh cữu của Liễu Ngọc Nhi bảy ngày để cho Hiền nhi túc trực nhưng do Liễu Ngọc Nhi: nàng vốn không phải là người trong vương phủ lại mang tiếng thông dâm và quan trọng hơn hết là Mộ Dung Thu không có quyền làm như vậy, nên chỉ có thể phản phó hạ nhân tìm mảnh đất tốt nhất để hạ táng cho nàng.

Hiền nhi là đứa bé hiểu chuyện, khóc lóc rồi cũng không nháo nữa mà càng dè dặt để lấy lòng Mộ Dung Thu, chỉ vì sợ Mộ Dung Thu sẽ vứt bỏ bé. Dù sao thì đứa nhỏ này đã trải qua cảnh bị phụ thân vứt bỏ, mẫu thân chết thảm, nên trong thâm cực kỳ khát vọng được Mộ Dung Thu yêu thương.

Mộ Dung Thu ôm bé vào lòng, nàng thứ nàng bé lên, bánh bao nhỏ của nàng cũng thật nặng, nhưng trong lòng nàng rất yêu thương bé, nàng nhu hòa nói: “Một lát nữa mẫu thân dẫn con đến Liễu phủ gặp ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu, lúc đó con

phải nghe lời mẫu thân, biết chưa?”

Đến Liễu phủ là nàng có mục đích quan trọng! Nàng sẽ lợi dụng Hiền nhi để kích thích Liễu Đại nhân, từ đó sẽ đối phó Vương Quân Sơn!

“Dạ, Hiền nhi sẽ nghe lời mẫu thân. Nhưng ngoại tổ hung dữ lắm, ngoại tổ phụ còn mắng nhiếc mẫu thân.” Hiền nhi gật đầu liên tục để chứng tỏ bé sẽ nghe lời nhưng vừa nhắc tới hai chữ mẫu thân thì đôi mắt đang sáng rỡ liền u tối.

Mộ Dung Thu cũng không nói gì, người lớn còn không chịu nổi từ biệt huống hồ Hiền nhi chỉ là một đứa bé? Chỉ mong là theo thời gian thì miệng vết thương sẽ khép lại.

“Đừng sợ, có mẫu thân ở đây, ông ấy không dám hung dữ đâu.”

“Dạ, Hiền nhi không sợ.”

Sau khi trấn an Hiền nhi, Mộ Dung Thu liền phân phó người đưa bài thiếp* qua Liễu phủ rồi sau đó mới sai chuẩn bị xe ngựa, dắt Hiền nhi cùng đến Liễu phủ.

*: là thư báo cho người bên kia biết mình sẽ đến

Khoảng nửa canh giờ đã đến Liễu phủ.

Sau khi Liễu phủ nhận được bài thiếp liền cho quân gia chờ ở trước cửa, vừa nhìn thấy xe ngựa của Mộ Dung Thu liền tiến đến cung nghênh.

“Nô tài thỉnh an Vương phi.”

Mộ Dung Thu nắm bàn tay bé nhỏ của Hiền nhi xuống xe ngựa, quân gia kia dĩ nhiên biết Hiền nhi nên có chút sững sờ, vẻ kinh ngạc liền hiện lên trong đáy mắt. Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn hân, hân lập tức thu lại ánh mắt, dẫn Mộ Dung Thu và Hiền nhi đến thẳng chính sảnh.

Liễu lão gia và Liễu phu nhân đã đợi sẵn, sau khi hai người nhận được bài thiếp liền bỏ tất cả mọi chuyện để đến chính sảnh ngồi chờ. Dù gì thì Mộ Dung Thu cũng là Nam Dương Vương phi, thân phận tôn quý, không thể đón tiếp chậm trễ được.

Nhưng khi họ nhìn thấy Mộ Dung Thu nắm tay một đứa bé ba tuổi bước vào thì cũng sững sờ.

Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy đều làm cho Liễu lão gia cùng Liễu phu nhân tán thưởng không ngừng nhưng khi bé đến gần, hai người nhìn rõ khuôn mặt bé thì đều khiếp sợ, đây chẳng phải là con của Ngọc Nhi?

Bất quá hai người đều đã trải qua rất nhiều sự đời nên dĩ nhiên có thể giấu đi sự kinh ngạc, cúi đầu phúc thân hành lễ với Mộ Dung Thu, “Lão thân, lão phu nhân thỉnh an Nam Dương Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật đầu nói: “Nhị lão không cần đa lễ. Mau mau đứng dậy, đừng để bản Vương phi tốn thọ.”

“Vâng.” Khi Nhị Lão đứng dậy, ánh mắt lại rơi trên người Hiền nhi, mặc dù đứa nhỏ này là con của Ngọc nhi, là cháu ngoại bọn họ, nhưng Ngọc Nhi không tuân thủ nữ tắc, dám thông dâm với hạ nhân rồi sinh con nên đứa nhỏ này chính là nghiệt chủng, mặc dù bộ dáng đứa nhỏ này khiến ai cũng sinh ra lòng yêu thương nhưng bọn họ không thể nhìn nhận!

Hiền nhi nhìn thấy ánh mắt của bọn họ liền sợ hãi, chỉ có thể co người nép sau Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thu hết biểu tình của bọn họ vào trong đáy mắt, vỗ vỗ tay Hiền nhi nói “Mau đến thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu của con đi”

Nhị Lão nghe vậy, vội lắc đầu nói, “Đứa nhỏ này không quan hệ với hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 63

Mộ Dung Thu cảm giác được là thân hình của Hiền nhi đang run rẩy, nàng khom người xuống, xoa nhẹ đầu bé rồi nói “Hiền nhi, nghe mẫu thân, gọi ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Mẫu thân?

Nhị Lão nghe hai chữ mẫu thân này, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, Liễu Đại nhân phản ứng trước, kêu lên: “Vương phi, này...”

Vương phi nhận Hiền nhi làm nghĩa tử? Sao nàng có thể? Chẳng lẽ Vương phi không biết Ngọc nhi mang tội danh thông dâm?

Hiền nhi gật đầu với Mộ Dung Thu, thân hình lo đảo đi đến trước mặt Nhị Lão, bé cúi người hành đại lễ, “Hiền nhi thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu.”

Nhị Lão là người không có tâm địa cứng rắn, lúc trước không ra tay giúp đỡ mẫu từ Liễu Ngọc Nhi là vì Liễu Ngọc Nhi đã khiến cho gia tộc mất mặt, cho dù có muốn giúp đỡ Ngọc Nhi thì cũng không có khả năng, gia tộc tuyệt đối sẽ không chấp nhận! Bây giờ nhìn thấy Hiền nhi đáng yêu như thế, một tiếng ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu đã khiến lòng mềm nhũn nhưng vì danh dự của gia tộc, họ vẫn không thể nhìn nhận bé. Bây giờ, với thân phận là nghĩa tử của Nam Dương Vương phi thì một tiếng ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu này cho dù có ngại ngùng nhưng bọn họ cũng phải đồng ý.

“Ngaoan.” Nhị Lão cùng đáp lời.

Hiền nhi nhếch miệng cười tươi, làn da trắng nõn, ánh mắt sáng ngời, môi mọng, mi cong, cực đẹp, nhất thời làm cho Nhị Lão sững sờ, không ngờ chỉ mới là một đứa bé lại có thể đẹp đến như thế. Mới ba tuổi đã đẹp vậy, lúc trưởng thành không biết còn đẹp đến mức nào đây!

Mộ Dung Thu nắm tay tiểu Hiền nhi ngồi xuống, sau đó ôm tiểu Hiền nhi vào lòng, ngắm đầu nhìn thẳng Liễu đại nhân và Liễu phu nhân, “Hôm nay đến quấy rầy Liễu đại nhân và phu nhân vì chuyện có liên quan đến thanh danh Liễu phủ.”

Nhị Lão nghe vậy, tâm bất đầu lo lắng một chút, chuyện có liên quan đến Ngọc nhi? Liễu đại nhân phát tay cho toàn bộ nha hoàn trong phòng lui ra.

“Hiền nhi, đến ngồi cạnh ngoại tổ mẫu, kẻo cho người nghe Vương Quân Sơn và tiện nhân kia đã làm gì mẫu thân của con, đã làm gì con?” Mộ Dung Thu dịu dàng nói với Hiền nhi.

Hiền nhi vừa đến nghe tên Vương Quân Sơn và sùng thiếp kia liền ôm chặt Mộ Dung Thu, giọng nói có chút ghen ghét: “Mẫu thân, hai người kia đều rất xấu, bọn họ luôn khi dễ mẫu thân, hại mẫu thân con nuốt cũng không trôi. Phụ thân lúc nào cũng chửi mắng mẫu thân, còn nữ nhân kia cũng khi dễ mẫu thân. Đêm nào mẫu thân cũng không ngủ được, không biết vì sao, phụ thân lại đuổi Hiền nhi và mẫu thân ra khỏi phủ, mẫu thân bị bệnh lâu lắm rồi! Hiền nhi đánh nữ nhân xấu xa kia thì phụ thân lại dùng roi đánh Hiền nhi. Mẫu thân, Hiền nhi, đau quá.”

Nói xong, Mộ Dung Thu vỗ nhẹ lưng bé, an ủi nói: “Hiền nhi, đừng sợ, có ta ở đây này.” Nghe Hiền nhi kể lại cuộc sống của bé và Liễu Ngọc Nhi khi ở trong vương phủ khiến cho Liễu đại nhân và Liễu phu nhân vừa áy náy vừa đau lòng. Còn Mộ Dung Thu lại không lường trước được là sẽ khiến Hiền nhi khổ sở như vậy, rất xót xa cho bé.

Gương mặt nhỏ bé, trắng nõn đầm nước mắt khiến người ta không thể cầm lòng được. Hiền nhi nhào vào trong lòng Mộ Dung Thu, giờ cánh tay nhỏ xíu ra, “Hiền nhi đau chỗ này.”

Con người của Mộ Dung Thu chợt lóe, nâng lên xoa tay áo Hiền nhi lên, trên cánh tay của bé vết roi hiện lên dày đặc! Mặc dù đã kết vảy, nhưng vết sẹo vẫn còn! Hàn khí từ nàng bắn ra bốn phía, Vương Quân Sơn, đồ khốn kiếp!

Liễu phu nhân cầm khăn chấm nước mắt. Liễu đại nhân cũng âm thầm nắm tay thành quyền. Bọn họ thật không biết tình hình của Ngọc nhi ở vương phủ! Vốn cho là Ngọc nhi thông dâm nên mới bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng không ngờ là Ngọc nhi ở vương phủ phải chịu khổ như thế này! Vài ngày trước nàng hỏi phủ, vì sợ gia tộc trách tội nên bọn họ không xuất môn nghênh đón, nhưng bọn họ biết Ngọc nhi sẽ không sao vì nàng còn rất nhiều của hồi môn.

Nhưng Hiền nhi là con của Vương Quân Sơn, sao hẳn có thể đối xử tàn nhẫn với bé như vậy!

Thu hết thần sắc của Nhị Lão vào trong đáy mắt, Mộ Dung Thu nói tiếp: “Bản Vương phi cùng Ngọc nhi là hảo tỷ muội nên sau khi nghe nói nàng bị đuổi ra vương phủ, ta luôn rất lo lắng và bất an. Sau vài ngày thì nàng tới gặp bản Vương phi, thì ta mới biết cuộc sống của nàng ở vương phủ. Nhị Lão đều là người thông minh, tiểu hài tử này hai người cũng đã thấy rồi đó, không nói cũng biết là những ngày Ngọc nhi ở vương phủ đã chịu bao nhiêu ủy khuất. Vương Quân Sơn sùng thiếp diệt thế, hại Ngọc nhi chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã tố xanh hóa bạc, nặng mười mười tuổi nhưng nhìn chẳng khác phụ nhân ba mươi. Ngọc nhi là một tay hai người nuôi lớn, nhân phẩm cùng tính cách của nàng thì hai người rõ hơn ai hết, nếu Ngọc nhi có tâm tư như thế thì sao lại để Vương Quân Sơn dễ dàng đuổi đi tay trắng như vậy? Sự thật thì bản Vương phi không nói thì Nhị Lão cũng có thể có thể đoán được.”

“Cái gì? Vương phi nói Vương Quân Sơn đã chiếm đoạt tất cả của hồi môn của Ngọc nhi?Cho dù thế nào thì cũng phải trả lại đồ cưới, sao có thể chiếm hết được?” Liễu phu nhân nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, mắt trừng lớn không thể tin, sau khi nói xong thì trong mắt liền hiện lên hận ý. Con gái ngoan của nàng, chính nữ của Liễu gia ở vương phủ lại có thể bị đối đãi thua cả hạ nhân! Một đứa thiếp mà cũng có thể tùy ý hạ nhục!

Sắc mặt của Liễu đại nhân cũng thay đổi, nhìn đến Hiền nhi, đứa nhỏ này rõ ràng là con của Vương Quân Sơn thế mà lại bị nói là nghiệt chủng! Như thế xem ra, Ngọc nhi bị oan uổng thật rồi!

Nếu đã biết con bị oan uổng, Nhị Lão làm sao có thể tro mắt ngời xem được! Ngọc nhi là chính nữ của Liễu gia, lại bị gán cho cái tội thông dâm khiến cả gia tộc chế cười, không thể quay về Liễu gia. Trong người lại không có một xu, phải lư lạc ở ngoài, còn phải nhận hết trào phúng của người trong thiên hạ!

“Ngọc Nhi đáng thương của ta!” Liễu phu nhân ai oán kêu khóc. Con gái của bà, máu thịt của bà! Nàng nhìn Liễu đại nhân, nức nở: “Lão gia, sợ rằng chúng ta đã hiểu lầm Ngọc Nhi! Lễ ra chúng ta phải tin tưởng Ngọc nhi! Sớm biết như thế, ngày

ấy, chúng ta nên đi gặp Ngọc nhi để nghe nó giải thích.”

Liễu đại nhân hốc mắt cũng có chút ửng đỏ, nhìn Hiên nhi, ông nghĩ đến tình cảnh của Ngọc nhi. Hải tử mới ba tuổi làm sao biết nói dối? Huống chi còn có Vương phi.

Trong lòng Mộ Dung Thu thò dài từ thời cô đại thật bị ai, bị chồng đổ cho tội thông dâm rồi đuổi ra khỏi nhà, nhà mẹ đẻ lại không có người tin tưởng, bị người đời xa lánh.

“Ngọc nhi là người rộng lượng, hiền lương thực đức. Vào cửa ba năm, cứ hai tháng là lại nạp thiếp cho Vương Quân Sơn, ngay cả bốn đứa nha hoàn hồi môn theo nàng cũng đã có ba đứa trở thành di nương, chưa kể còn có mấy tiểu thiếp do Vương Quân Sơn lập ở bên ngoài, nhưng Vương Quân Sơn tính tình phong lưu, nghe nói hồng nhan của hắn ở thanh lâu kỹ viện không đến một trăm thì cũng năm mươi...” Khóe miệng Mộ Dung Thu lộ ra vài phần cười lạnh.

Liễu phu nhân vẫn đang lo lắng cho Liễu Ngọc Nhi, nghe vậy liền không nhịn được nữa hốt: “Ngọc nhi hiện ở nơi nào?”

Liễu đại nhân quay lưng lại, thần hình có chút run run.

Mộ Dung Thu thò dài, nhìn Hiên nhi, định cho Hồng Lăng mang Hiên nhi đi thì nghe thấy Hiên nhi nói: “Mẫu thân ngu rồi.”

“Hồng Lăng, mang tiểu thiếu gia ra viện chơi đi.” Mộ Dung Thu giao Hiên nhi cho Hồng Lăng.

Sau khi Hồng Lăng ôm Hiên nhi ra khỏi phòng, Mộ Dung Thu nhìn Liễu đại nhân cùng phu nhân nói: “Liễu Ngọc nhi đã qua đời tới hôm qua. Trước khi chết, nàng đã bị hai gã có giọng Thanh Châu bắt đi! Hiên nhi may mắn có được người cứu, chạy đến phủ Nam Dương Vương cầu cứu bản Vương phi. Cuối cùng thì họ vệ trong phủ đã tìm được Ngọc nhi trong hẻm nhỏ ở phía Đông Bắc kinh thành.”

Mộ Dung Thu dừng lại, nhìn sâu vào mắt Liễu đại nhân và phu nhân, thấy vẻ lo lắng của hai người không phải là giả vờ, mới nói tiếp: “Lúc ấy Ngọc nhi thân không còn mảnh vải, bị mười tên ăn mày vũ nhục!”

“Cái gì! Con của ta!” Liễu phu nhân nghe vậy, không chịu nổi nữa nên ngã nhào xuống đất. Liễu đại nhân vội ôm lấy Liễu phu nhân.

Liễu đại nhân luôn không nói lời nào, nghe đến đó, cuối cùng vẫn không còn đủ nhẫn nại được nữa nói, “Vương Quân Sơn thật khinh người quá đáng!”

“Ngọc Nhi thương tích đầy mình, thật ra là có thể cứu sống nhưng do có thai bị người vũ nhục nên máu chảy không ngừng mà chết.” Mộ Dung Thu nhắm mắt, không muốn nhớ lại thảm trạng của Ngọc Nhi.

“Đồ khốn nạn! Tra con cho ta!” Liễu phu nhân khóc rống, đầm ngực thùm thụp, con của bà chết thật thảm!

Liễu đại nhân hốc mắt cũng đã phẫm hồng, nhưng vẫn nhịn không để lộ đó, “Khi lâm chung, Ngọc nhi có di ngôn gì không?”

“Hiên nhi ở lại bên cạnh bản Vương phi, vĩnh viễn không hồi vương phủ.”

“Ngọc nhi ơi... Nếu như vậy, ta làm cách nào để sửa lại án sai cho con đây? Lão phu không thể để cho Ngọc nhi mang tội thông dâm mà xuống hoàng tuyền được!” Liễu đại nhân thống khổ, sớm biết có ngày hôm nay, ông nên tin tưởng Ngọc nhi, nếu ông tin Ngọc nhi, đã không xảy ra chuyện thể này.

Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm Nhị lão, con người dị thường thiện lương. “Cơ hội sửa án cho Ngọc nhi vẫn có, nhưng sửa lại án thì sao, Vương Quân Sơn phong lưu thành tính, hẳn chắc chắn sẽ không sửa. Hai người cứ tìm một kỹ nữ tuyệt sắc, tính tình ranh nọc* đưa đến cho Vương Quân Sơn.”

*: hung ác, thâm hiểm

Để trả thù, nhìn nhân thống khổ là cách trả thù hay nhất. Thuộc nô có thể chôn sẵn rồi mới từ từ chôn ngôi, giống như rượu ngâm càng lâu thì hương vị càng thuần vậy.

Lời nàng nói rất rõ ràng, Liễu đại nhân ở trong quan trường mấy năm, không cần nói nhiều cũng đã hiểu lời nàng.

Mục đích lần này Mộ Dung Thu đến đây là để kích Liễu đại nhân đi bước đầu tiên này!

“Cửa hồi môn của Ngọc nhi nhất định phải thu lại, mà phải buộc vương phủ chủ động hoàn trả mới có thể ngăn chặn tiếng đời dị nghị.” Mộ Dung Thu nhìn hai người, lạnh lùng nói.

Liễu đại nhân nháu mày thờ dài, “Nói dễ hơn làm!”

“Dùng chính thủ đoạn mà họ đã dùng với Ngọc nhi... Bại đặt.” Mộ Dung Thu thần nhiên nói.

Hai mắt Liễu đại nhân tỏa sáng, cảm kích nhìn Mộ Dung Thu nói, “Lão phu khấu tạ Vương phi vạn ân!”

“Lão thân khấu tạ Vương phi vạn ân.” Lão phu nhân rơi lệ nói.

“Bản Vương phi không làm cái gì, cũng chưa bao giờ nói cái gì. Bất quá... Ngọc Nhi chết quá thể thảm, nên bản Vương phi truyền đạt lại di ngôn trước khi lâm chung của nàng cho Nhị lão.” Mộ Dung Thu đứng dậy, nhìn hai người nói.

Thực ra Liễu Ngọc nhi chết quá mức oan uổng! Có trách là trách chế độ phong kiến vô hình hại chết nàng! Ngoài kia, không biết còn có bao nhiêu nữ tử vì bất đắc dĩ, vì không cam lòng, vì thống khổ mà chết nữa đây!

Liễu đại nhân và Liễu phu nhân có sai không? Bọn họ vì thanh danh của cả gia tộc mà vô tình với ái nữ, thà tin tưởng lời đồn đãi, cũng không tin lời biện giải của Ngọc nhi.

Ngọc nhi có sai không? Lệnh của cha mẹ, lời mời mai, cùng lời hứa hẹn trót lời đầu mối của một nam tử chỉ mới hai lần gặp gỡ đã có thể toàn tâm toàn ý, để rồi cuối cùng gánh lấy kết cục thật thể thảm.

Mộ Dung Thu rời khỏi Liễu phủ, dắt Hiên nhi lên xe ngựa về vương phủ.

Trên xe ngựa, Hiên nhi vuột vẻ khỏi ngọc bội Liễu phu nhân vừa tặng, bé cứ cúi đi cúi lại chỉ vì sợ nó bị bẩn, sao đó giờ lên hỏi Mộ Dung Thu: “Mẫu thân, ngoại tử mẫu cho Hiên nhi, mẫu thân thấy đẹp không?”

“Đẹp lắm, Hiên nhi nhớ cất giữ cẩn thận.” Mộ Dung Thu gạt đầu cười nói. Nếu như Liễu đại nhân là người biết điều thì sau khi lấy đồ cưới của Liễu Ngọc Nhi về thì chắc chắn sẽ giao lại cho Hiên nhi, dù sao, cũng là bọn họ nợ Ngọc nhi mà cũng là nợ Hiên nhi. Nói gì thì nói, khối ngọc bội trên tay Hiên nhi có giá trị cũng không nhỏ.

Hồng Lăng che miệng cười nói: “Tiểu thiếu gia, ngọc bội bị người lau mòn hết rồi kìa.”

Hiên nhi nghe vậy, liền vội đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay rồi cẩn thận xem xét, một hồi lâu mới chu cái miệng nhỏ nhắn, ngấy thơ nói với Hồng Lăng: “Hồng Lăng tỷ gạt người.” Nói xong liền nhét ngọc bội vào bên hông, sờ sờ mấy lần nữa để chắc chắn nó còn ở đó rồi mới yên tâm.

Nhìn cử chỉ đáng yêu của bé, Mộ Dung Thu không nhịn được cười nói: “Nếu nó mòn thật thì con cứ đòi Hồng Lăng tỷ ư ư ư gạt kìa một cái mới là được.”

“Dạ.” Hiên nhi toét miệng nhìn Hồng Lăng cười hắc hắc.

Hồng Lăng trừng mắt nhìn, có chút bực tức nhìn Mộ Dung Thu, cũng học Hiên nhi cong miệng lên nói: “Vương phi cùng tiểu thiếu gia khi dễ nô tì.”

Hiên nhi và Mộ Dung Thu hai mắt nhìn nhau, Hiên nhi liền làm mặt quỷ chọc Hồng Lăng khiến nàng bật cười vui vẻ.

Vốn dĩ đường trong kinh thành đều được làm rất tốt, bình thường đi sẽ không quá xóc nảy. Không lâu sau, đột nhiên xe ngựa dừng lại, không đi tiếp.

“Chuyện gì xảy ra?” Mộ Dung Thu cau mày hỏi. Chắc sẽ không gặp lại Đỗ gia - Đỗ thiếu gia giữa đường cái ý mạnh hiếp yếu? Liễu gia nằm ngoài phía Tây Nam của kinh thành, cách khu trung tâm rất xa, đường xá cũng xấu và ít người qua lại. Chẳng lẽ nàng lại gặp chuyện gì ở ngay đoạn đường này?

Hồng Lăng tức đầu nói, “Đề nô tì xuống xe xem thử.”

Nhưng Hồng Lăng xuống xe được một hồi rồi mà vẫn không có chút động tĩnh. Mộ Dung Thu liền biết là có chuyện xảy ra.

“Hiên nhi, ở yên trên xe đợi mẫu thân. Nếu mẫu thân không kêu con thì không được tự ý ra ngoài.” Mộ Dung Thu cẩn thận dặn dò Hiên nhi.

Hiên nhi gật đầu, “Hiên nhi đã biết.”

Nghe được Hiên nhi trả lời như vậy, Mộ Dung Thu liền vén màn xe, nhất thời, một màn trước mắt khiến mày nàng cau chặt.

Một cây đao đang gác trên cổ Hồng Lăng, Hồng Lăng sắc mặt tái nhợt, nhìn Mộ Dung Thu, cắn răng không la một tiếng.

Mã phu cũng đã sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ nhìn Mộ Dung Thu.

Có chừng năm hắc y nhân che mặt, trong tay người nào cũng cầm trường kiếm hoặc đao.

Mộ Dung Thu đánh giá tình hình trước mắt, trong lòng nổi lên nghi ngờ: nơi này là kinh thành, tuy con đường có hơi vắng vẻ nhưng cũng không phải sông rộng núi vắng gì đó, vậy vì sao lại có người bịt mặt đến bắt cóc?

“Các người là ai?” Sắc mặt Mộ Dung Thu bình tĩnh, nhìn tên che mặt dẫn đầu năm người, lạnh giọng hỏi.

Khi tên cầm đầu nhìn thấy Mộ Dung Thu, hai mắt liền tỏa sáng, mắt còn nổi lên đám quang. “Không thể ngờ là có thể bắt được một phụ nhân xinh đẹp như vậy! Thật tốt, thật tốt!”

“Nhìn xe ngựa tinh xảo, xa hoa, chắc chắn là phu nhân nhà giàu có. Chúng ta trước tiên cứ bắt làm tù tội thiếp làm ấm giường cho đại ca, chừng nào đại ca chơi chán lại nhường cho mấy huynh đệ chơi đùa.” Tên đứng sau nhìn Mộ Dung Thu rồi đứng mắt trên bộ ngực cao vút của nàng, cười thầm nói.

Mấy tên khác nghe vậy, liền vỗ tay tán thưởng.

Tuy thân sắc của Mộ Dung Thu không lộ ra vẻ sợ hãi nhưng trong lòng lại bồn chồn lo lắng, vì sao mấy tên này lại xuất hiện trong kinh thành? Hơn nữa giọng của chúng không giống người kinh thành.

“Đại ca, nơi này không nên ở lâu. Kinh thành ở ngay dưới chân thiên tử. Rất nhanh sẽ có người đến đây! Để tránh phiền phức, cứ cướp phụ nhân này trước rồi tính sau.” Một tên khác đứng ở bên cạnh tên cầm đầu nhìn thấy Mộ Dung Thu không chút lo sợ liền biết phụ nhân này nhất định không phải là phu nhân nhà bình thường, không chừng là phu nhân của đại quan.

Tên cầm đầu nhủ thầm, nhìn xung quanh, “Lúc này không có ai, lấy hết của cải trên xe, hai đứa này đem về làm ấm giường.” Dứt lời, ánh mắt hèn mọn của hắn dán chặt trên ngực Mộ Dung Thu, trong đầu hình dung ra cảnh tượng dâm dục dưới chân chơi đùa.

Cướp tiền vậy còn muốn cướp luôn người? Mộ Dung Thu cười lạnh nhìn mấy bọn họ. Nơi này còn cách phủ Nam Dương Vương khoảng hai khác lộ trình, vài dặm sau lưng lại có quan binh thường xuyên tuần tra, bọn cướp này từ đâu ra? Chẳng lẽ có người muốn hại nàng? Người có thể to gan lớn mật lợi dụng thủ đoạn như thế này hại nàng là ai?

Mấy nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương kia chỉ rành gia đấu, tuyệt đối không chơi trò ám sát! Trước kia lại chưa từng nghe qua trăm dặm quanh kinh thành có cướp. Bây giờ lại xuất hiện ngay trong kinh thành, có vẻ có người muốn đoạt mạng nàng hoặc phá hủy danh tiết của nàng!

Hồng Lăng nghe mấy tên kia nói xong liền run rẩy, nàng có thể bị bắt, bị lưu lạc thành kẻ làm ấm giường nhưng Vương phi sao có thể được?

“Đừng nói là ta, ngay cả vật nhỏ nhất trên xe ngựa các người cũng không động được! Chỉ là vài đứa tiểu tặc không biết trời cao đất rộng lại dám công khai xuất hiện trong kinh thành cướp bóc, không biết gan các người lớn hay là không biết sống chết là gì!” Con người Mộ Dung Thu tỏa ra một loại hàn khí lạnh thấu xương, ánh mắt mang theo tia máu nhìn tên cầm đầu rồi xẹt qua năm tên còn lại.

Ánh mắt nàng lạnh băng lại đầy uy nghi khiến tên cầm đầu cứng đờ.

Mộ Dung Thu dõi ánh mắt đến tên đang bắt giữ Hồng Lăng, đột nhiên nổi sát khí, nổi giận gầm lên một tiếng: “Buồng nàng ra!”

Thân hình tên bắt cóc run lên bần bật, sợ tới mức đánh rơi cả thanh đao.

Đây là một loại áp lực vô hình, nó khiến cho người ta sợ hãi!

Đao rơi xuống đất, kêu 'keng' một tiếng, sắc mặt Hồng Lăng tái nhợt, sau khi bùng tình liền nhảy lên xe ngựa, chắn trước Mộ Dung Thu.

Sau khi Hồng Lăng trốn thoát, tên cướp kia mới nhận ra mình sợ một nữ tử đến mức đánh rơi cả đao, hắn nhặt lấy đao một lần nữa, nhắm vào Mộ Dung Thu và Hồng Lăng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo đến bức người của Mộ Dung Thu thì bất giác lùi ra sau mấy bước.

Tên cầm đầu nhìn Mộ Dung Thu, phụ nhân này tuyệt đối không đơn giản! Nếu chỉ là phụ nhân giúp chồng dạy con, sao trên người lại có luồng khí khiến người khác sợ hãi?

“Đến giờ ta vẫn rất tò mò muốn biết son trại trên mẻo thế nào! Nếu nhóm các người muốn mời ta đến xem thử thì để ta đến đó một phen vậy! Nhưng người nhà của ta từ trước giờ lại có một thói quen nhỏ là nuôi cò độc trên người, bất kể ta ở nơi nào đều có thể tìm được. Ta thật muốn thử xem son trại trên núi cao thì bọn họ có tìm ra không nữa! Không chừng ta lại thắng bọn họ thì sao!”

Mộ Dung Thu nhìn bọn chúng, nhếch miệng cười khì, trên trán ngoại trừ mấy phần lệ khí còn có thêm mấy phần tà khí, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn người kia, nàng nhảy xuống xe ngựa, đi về phía tên cướp vừa nãy định cầm đao đâm nàng.

Tên kia thấy nàng tới gần, liền vô thức lùi ra sau.

Thấy hắn như thế, Mộ Dung Thu vươn tay phải tóm lấy đao của hắn, sau đó đưa vào ngón trỏ tay trái của mình, ngay lập tức máu tươi nhỏ từng giọt, từng giọt.

Không ai biết lúc này trong lòng Mộ Dung Thu đang rất sợ hãi, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, chỉ mình nàng biết, đây chẳng qua chỉ là đang diễn trò!

Hồng Lăng cắn chặt răng, không dám gọi vì sợ lộ ra thân phận của Mộ Dung Thu. Nàng cũng biết Mộ Dung Thu đang đặt cược cả vào lần này! Tim nàng đập như sấm, nhìn vết thương không ngừng đổ máu của Mộ Dung Thu, hốc mắt Hồng Lăng ửng đỏ, gần như phát khóc.

“Bao nhiêu dây máu chắc hẳn đã đủ rồi, các người tính thời gian dùm ta thử xem, chắc người cũng sắp đến rồi.” Mộ Dung Thu vừa nói vừa nhìn đám người kia, hoàn toàn mặc kệ ngón tay vẫn còn nhỏ máu.

Tên cầm đầu giật mình, quay sang bên tên kia, “Không phải chỉ là một nữ nhân sao? Thế nào lại có thể có tà khí như thế này!”

“Đại ca, ta từng nghe nói qua về cò độc, máu này cò độc, hơn nữa người nuôi cò cũng có thể lần theo mùi máu tươi mà đến đây. Phụ nhân này tuyệt đối không phải là người chúng ta định bắt cóc!” Con mắt dâm dục bấy giờ không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nàng như được bao bọc bằng một luồng tà khí.

Tên cầm đầu nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vẫn giữ được sự bình tĩnh, nhưng tà khí trên trán ngày càng nồng đậm. Lúc này, một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến.

Đường nhỏ đã bị bọn họ ngăn hết nên xe ngựa bắt buộc phải dừng lại.

“Quả nhiên có người đến! Đại ca, làm thế nào đây?” Tên áo đen kinh hoảng.

Mộ Dung Thu gạt mình, tuy trên mặt không lộ ra biểu tình nào nhưng trong lòng rất hoảng sợ. Nàng vừa mới dùng hết sức diễn một tuồng kịch nếu chỉ vì chuyện này mà bị hủy hoại trong chớp lát, MK! Nàng không cam lòng chết trong tay mấy tên gác cò này!

“Ngũ công tử, đường phía trước bị chặn rồi. Có mấy tên che mặt đe dọa hai nữ tử.” Người đánh xe cung kính bẩm báo với người ngồi trong.

Đột một lúc, phía trong vẫn im phăng phắc. Bỗng nhiên tiếng đàn du dương từ xe ngựa truyền ra.

Tiếng đàn xuyên qua xe ngựa, vang bên tai mọi người, dường như nghe ra tiếng suối chảy róc rách, nhìn thấy non xanh mây phủ lừng lờ, gọi cho người ta cảm giác xuất trần và bình thản, bỗng nhiên, tiếng đàn nghịch chuyển, nghe như ngàn vạn kiếm sắc đâm vào tai, sát khí bức người hít thở không thông.

Mộ Dung Thu cau chặt mày nhìn xe ngựa kia, trong lòng không khỏi kinh hoảng. Người trong xe là ai?

Năm tên cướp cũng nghi hoặc về thân phận của người ngồi trong xe ngựa!

“Ngừng đàn ngay! Coi chừng cái mạng chó của người!” Tâm trạng của tên cầm đầu vì tiếng đàn mà trở nên phiền chán, hắn quát to.

Bỗng nhiên, tiếng đàn im bất. Nghe giọng ngang ngược của tên cầm đầu, người đánh xe vẫn không hề sợ hãi, chỉ cười khê: “Hôm nay các người ra đường không coi lịch đi, nếu không muốn xảy ra chuyện thì mau đi.”

“Thật mắc cười!” Tên cầm đầu ngửa đầu cười to mấy tiếng rồi lạnh lùng nói.

“Chuyện này không ổn rồi, đại ca, chúng ta mau chạy thôi. Phụ nhân này một thân tà khí, chắc chắn không phải là người chúng ta muốn tìm, mà người trên xe càng quý giá hơn. Đừng tìm thêm chuyện nữa.” Tên bên cạnh lên tiếng khuyên.

Lúc này, cũng có tám con ngựa vừa chạy đến, tất cả đều đứng chính là phía sau xe ngựa. Trên ngựa cũng là tám hắc y nam tử nhưng không đeo khăn che mặt, bên hông mỗi người đều giắt trường kiếm.

“Ngũ công tử.” Một trong tám người nhìn năm tên cướp che mặt rồi nhất thời nhíu đôi mày kiếm đen sạm, “Tiểu tặc nơi nào, dám to gan chắn đường Triệu gia - Ngũ công tử nhà ta!”

“Triệu gia? Triệu gia nào?” Vài tên cướp ngu ngơ nhìn nhau hỏi.

“Trong thiên hạ, còn có Triệu gia nào nữa! Khánch cháu Triệu gia.” Người nọ trả lời, thái độ càng kiêu căng.

Năm tiểu tặc nghe vậy liền kinh hoảng.

“Đi, đi mau!” Tên cầm đầu hô to.

“Vây phụ nhân này?” Một tiểu tặc hỏi.

“Bảo toàn mệnh quan trọng hơn! Ngán lượng bạc kia xem như bỏ.” Tên cầm đầu hô to, dẫn đầu năm con ngựa tháo chạy.

Triệu gia? Thanh danh vang dội – Khánh châu Triệu gia, là đệ nhất danh môn vọng tộc tại Đại Hoa triều? Trăm năm trước, tộc này đã có mấy vị làm quan, là nhà mẹ đẻ của ba vị hoàng hậu và bốn vị tể tướng. Mặc dù từ năm mươi năm trước, đã không còn người nào trong tộc tham gia vào quan trường nhưng uy tín hai, ba trăm năm vẫn chấn động tứ phương, gia tộc vẫn hùng mạnh như cũ. Mà vị Ngũ công từ chủ trì gia tộc này chính là nhân vật tiêu biểu nhất, không những diện mạo tựa thần tiên mà ngay cả tư thế, khí chất cũng như thần tiên hạ phàm, làm điên đảo không biết nữ nhân mà kẻ. (*nhai com_phụ* nam phụ xuất hiện nhanh thế...)

Nhìn bụi mù mặt trước mắt, mây Mộ Dung Thư càng nhều chặt hơn.

Nàng có thể xác định, năm người kia đến vì nàng! Nhưng rốt cuộc là do ai sai khiến? Nếu không phải là Thẩm trắc phi và ba vị phu nhân kia thì là ai? Thẩm Quý phi? Nàng âm thầm phủ nhận suy nghĩ của mình.

Đây không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, nàng phải lập tức hỏi phủ gấp Vũ Văn Mặc! Nàng cúi đầu nhìn vết thương trên ngón tay trái, cười mỉa mai. Nếu biết sớm có một đại nhân vật xuất hiện, nàng cần gì phải tự hủy hình tượng đi diễn trò chứ?

Hồng Lăng vừa thấy bọn cướp bỏ chạy liền khóc to chạy về phía Mộ Dung Thư, vội lấy khăn tay băng bó cho nàng. “Làm sao bây giờ? Vết thương lớn quá!”

“Không sao.” Mộ Dung Thư nhàn nhạt trả lời.

Mã phu lúc này đã sợ đến choáng váng, nhìn thấy bọn cướp đi rồi mới dám kinh hô: “Ban ngày ban mặt, ngay trong kinh thành, sao lại có cướp?”

Lúc này, có một người nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Nghe tiếng động, mấy người Mộ Dung Thư nhìn sang.

Nam tử này tuấn mỹ như ngọc, hai mắt đen huyền, mi mày như hoa, khí chất cao nhã thần bí, phảng phất như hàn băng ngàn năm không tan trên núi, cũng giống như nước trong hàn đàm, sâu không thấy đáy, càng nhìn càng thần bí (nam phụ này có thể làm hài lòng các nàng không...)

Hắn mỉm cười nhìn Mộ Dung Thư, thấy nàng vẫn bình tĩnh như thường thì hắn khẽ nhíu mày, nhìn thấy kiểu vấn tóc liền biết nàng đã có phu quân, một chút kinh ngạc liền xẹt qua trong đáy mắt, hắn gật đầu nói: “Sợ rằng có người vùng tiền hăm hại phủ nhân.”

“Tạ Ngũ công từ nhắc nhở.” Mặc dù khiếp trước Mộ Dung Thư đã gặp không ít đàn ông đẹp trai nhưng nam tử trước mắt này lại có nét mặt, thần thái bức người khiến Mộ Dung Thư hơi nhíu mày, thờ ơ nhìn hắn rồi gật đầu nói cảm ơn.

Triệu Sơ vuốt cằm, ôn hòa cười khẽ. “Không cần nói cảm ơn. Chỉ là đứng dịp mà thôi.”

Thân hình Hồng Lăng chấn động, đây chính là Triệu Sơ - Triệu ngũ công tử? Người mà bà tuổi đã ngăm thơ, năm tuổi binh thư, tám tuổi đã đọc thuộc lòng binh pháp? Người mà Hoàng Thượng nhiều lần đã mời vào triều làm quan, thậm chí đánh sấm chọi vị Tể tướng cho thế mà vẫn bị người cự tuyệt, đây Triệu sơ - Triệu Ngũ công tử? Nhân vật như thế này thì Hồng Lăng chưa bao giờ nghĩ có thể tận mắt thấy, lại nhớ đến tiếng đàn vừa rồi, nàng lại có cảm giác mình đang chìm trong mộng vậy.

Mộ Dung Thư nhướng mày, nàng cảm thấy nụ cười của nam tử này có gì đó mà nàng không nắm bắt được, tựa như mây phiêu đảng trên bầu trời, không cách nào chạm tới. Chỉ là một người xa lạ, không cần phải bận tâm quá nhiều, nghĩ vậy nàng liền ra lệnh cho Hồng Lăng: “Lên ngựa hỏi phủ.”

“Vâng.” Hồng Lăng thu hồi ánh mắt.

Hai người lên xe ngựa. Mộ Dung Thư không quay đầu lại nhưng Hồng Lăng lại không nhịn được liếc vén rèm liếc nhìn về phía Triệu Sơ. Lúc này nụ cười ôn hòa trên môi của hắn đã biến mất, ngược lại hai mắt hắn trầm tĩnh như nước nhìn theo xe ngựa của bọn họ.

Mã phu đã không hoàn thành chức trách một lần, không báo vệ được chủ tử. Bây giờ chủ tử bình an, dĩ nhiên hắn liền thờ phào nhẹ nhõm, phục hồi tinh thần, lập tức ra roi thúc ngựa đi mau.

Bụi đất tung bay, xe ngựa biến mất trong ánh mắt trầm tĩnh của Triệu Sơ.

“Kinh thành này giờ loạn hết rồi, dưới chân thiên tử mà cũng có cướp! Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng.” Xa phu ngồi trên xe rung đùi đắc ý nói với Triệu Sơ.

Triệu sơ nhíu mày cười tuyệt mỹ: “Nàng này đối mặt với tình huống nguy hiểm như vậy mà vẫn bình tĩnh, phản ứng lại nhạy bén, nữ nhân như vậy thực khó gặp. Bất quá... Chỉ là không biết nàng có thể lúc nào cũng tỉnh táo như thế để sống sót hay không đây.”

Người có thể thuê vài tên cướp hành động ngay trong kinh thành tuyệt đối không phải là người đơn giản!

...

Trên xe ngựa, Hiên nhi nằm trong lòng Mộ Dung Thư, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai bàn tay nhỏ xíu giữ chặt Mộ Dung Thư, “Mẫu thân, Hiên nhi không thể mất người được! Mấy người kia đều là người xấu, người xấu! Đồ xấu xa, đợi Hiên nhi lớn lên sẽ cho bọn họ biết tay!”

Mộ Dung Thư mỉm cười, cảnh tượng vừa rồi chắc đã làm bé sợ, may mà bé nghe lời chỉ ngồi trong xe ngựa không ra ngoài. “Hiên nhi đừng sợ nữa, mẫu thân không sao đâu.”

“Vương phi, bọn người này xuất hiện rất bất thường, dường như đã tính sẵn lộ tuyến, cố ý chờ chúng ta tại đây.” Hồng Lăng trầm giọng nói.

“Không cần lo lắng.” Mộ Dung Thư khép hờ mắt, ánh mắt lạnh lùng, một màn vừa rồi vẫn khiến nàng sợ đến giờ. Rốt cuộc là ai muốn hại nàng?

Đến trước cửa vương phủ, Mộ Dung Thư ra lệnh cho mã phu không được tiết lộ việc này cho bất kỳ ai. Dù sao thân trong trạch viện, dù cho thanh danh nàng xấu hay tốt thì cũng phải bảo vệ nó. Việc đối mặt với bọn cướp cũng đã đủ cho người khác lời ra tiếng vào.

Quay lại Mai viên, Mộ Dung Thư sai Văn Mai đưa Hiên nhi đi nghỉ ngơi, đồng thời cũng cho Hồng Lăng đi nghỉ, còn bản thân cùng Thu Cúc đến thư phòng của Vũ Văn Mặc.

“Thỉnh Vương phi chờ. Để nô tì thông truyền một tiếng.” Nha hoàn Thúy Hồng bị giám cấp bậc, nha hoàn Tri Thu liền được nâng lên Đại nha hoàn, nhìn qua nàng là một người hành động ôn hòa, biết thân biết phận, đối xử rất cung kính với Mộ Dung Thư.

Tri Thu vào thư phòng một lát rồi quay lại, cúi người trước Mộ Dung Thư. “Vương phi, mời.”

Đây là lần thứ hai nàng đến thư phòng của Vũ Văn Mặc, do lần đó có mặt Vũ Văn Hạo nên nàng chưa quan sát kỹ nơi này, lần này Mộ Dung Thư liếc nhìn một vòng quanh phòng, hai bên phòng bài trí rất đơn giản, một dãy kệ đặt sách được đóng trên bức tường sau lưng Vũ Văn Mặc!

Mà lúc này, trong thư phòng không chỉ có một mình Vũ Văn Mặc, còn có thêm Thẩm trắc phi.

“Giao, áo choàng này là do Nhu nhi tự tay may, mấy ngày nữa có thể che gió che mưa cho người rồi.” Giọng nói nhu hòa của Thẩm trắc phi vang lên, ánh mắt nàng âm áp nhìn Vũ Văn Mặc, hình như không có phát hiện sự có mặt của Mộ Dung Thư.

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Ừ, tay nghề của Nhu nhi ngày càng tốt.”

Thẩm trắc phi nghe hắn khen, nụ cười trên môi lại càng thêm tươi, nàng cũng âm thầm yên tâm, qua hành động lần này nhất định có thể quét sạch tất cả bất mãn của hắn đối với nàng. Dù sao thì từ trước cho đến giờ, nàng vẫn không hy vọng hắn mang nặng đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng.

“Thần thiếp gặp qua Vương gia.” Mộ Dung Thư phúc thân hành lễ với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn qua, khi thấy Mộ Dung Thư thì trong đáy mắt liền hiện lên một tia sáng phức tạp, “Không cần đa lễ.”

“Muội gặp qua tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi hành lễ với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư mỉm cười, gật đầu. Nhìn lướt qua tấm áo choàng do Thẩm trắc phi tự tay may cho Vũ Văn Mặc, nàng không thể không công nhận tay nghề của nàng ta quả thật rất cao đi, so ra thì mấy cái hà bao mà nàng thuê thật giống đồ cho con nít.

Thẩm trắc phi tự hỏi: tại sao Mộ Dung Thư lại chủ động đến thư phòng? Đến gặp Vũ Văn Mặc có chuyện gì?

Vũ Văn Mặc có chút kinh ngạc khi thấy Mộ Dung Thư đến tìm mình, dạo gần đây, Mộ Dung Thư rất ít khi chủ động đến tìm hắn.

“Thần thiếp gặp gia có việc cần thương lượng, mong gia mời hết mọi người ra khỏi phòng.” Mộ Dung Thư nhìn Vũ Văn Mặc, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cau chặt mày, Mộ Dung Thư này đang định giờ trò gì? Nàng vất vả lắm mới tìm được lý do là mang áo choàng vừa thuê xong tới gặp Vũ Văn Mặc để lấy lòng hắn, khiến hắn quên đi bất mãn đối với việc nàng làm ở hoàng cung, nhưng bây giờ Mộ Dung Thư lại đến, rõ ràng không có lòng tốt.

Nhưng nàng lại không thể tỏ thái độ căm ghét Mộ Dung Thư được nên chỉ có thể mỉm cười nhìn Mộ Dung Thư nói: “Tỷ tỷ, muội chẳng phải là người ngoài, có lời gì mà không thể nói trước mặt muội được chứ?”

Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời: “Không dám làm trễ nải thời gian quý giá của Thẩm trắc phi, dù sao trong phủ vẫn còn nhiều chuyện quan trọng cần xử lý.”

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, trong quá khứ, tuy là hai người có tranh phong tương đối, nhưng chưa bao giờ thể hiện rõ trong lời nói như thế!

Vũ Văn Mặc hơi nhàu mày, con người tối sầm lại, nhìn Thẩm trắc phi nói: “Nhu nhĩ lui ra đi.”

“Vâng.” Thẩm trắc phi ôn nhu đáp.

Đối với lời nói của Vũ Văn Mặc, từ trước đến giờ nàng vẫn luôn nghe theo. Tuy nàng cực kỳ, cực kỳ muốn ở lại thư phòng để xem là Mộ Dung Thu muốn giờ trò gì nhưng nàng không thể để Vũ Văn Mặc phiền chán.

Lúc rời đi, khi lướt qua Mộ Dung Thu, Thẩm trắc phi dừng lại, mặc dù trong lòng có hận, nhưng vẫn phúc thần hành lễ theo đúng phép tắc. “Muội cáo lui.”

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu.

Thẩm trắc phi cắn răng rời đi.

“Nói đi, gặp bản Vương có chuyện gì?” Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi. Mộ Dung Thu chủ động tới gặp hẳn nhất định là chuyện quan trọng. Nếu không... Con người khế lóe, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không chủ động gặp hẳn.

Mộ Dung Thu gật đầu, nói rằng: “Hôm nay thần thiếp đi đến Liễu phủ, trên đường về vương phủ thì gặp phải năm tên cướp. May mà có Khánh châu Triệu Ngũ công tử ngẫu nhiên đi qua cứu lại một mạng cho thần thiếp! Sau khi xem xét thì thần thiếp chắc chắn là năm tên này đến là vì thần thiếp. Nhưng, nơi này là kinh thành ở dưới chân thiên tử, tại sao lại có thể xuất hiện cướp? Đây thật là chuyện chưa từng xảy ra.” Chỉ có vài câu đơn giản mà nàng đã tường thuật xong một màn kinh hồn lúc này.

Nghe vậy, sắc mặt Vũ Văn Mặc trầm xuống, khuôn mặt hẳn càng thêm lạnh, giống như hàn băng vạn năm, hàn khí của hắn gần như đóng băng cả thư phòng, ngay cả cây bút trên tay cũng bị hắn bẻ gãy. Mộ Dung Thu nhìn thấy rõ là mu bàn tay hắn nổi gân xanh chẳng chừa, ánh mắt hắn nhìn từ gương mặt đến chân Mộ Dung Thu, cuối cùng tia lạnh thấu xương trong mắt hắn cũng dần biến mất.

“Việc này bản Vương đã biết. Nàng lui ra đi.” Giọng nói của Vũ Văn Mặc nghe qua phảng phất như đang cực lực kềm chế, phá lệ trầm thấp, lạnh như băng.

Mộ Dung Thu vốn muốn hỏi hắn là có biết người nào gây ra không, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của hắn thì nàng biết nhất định hắn đã đoán được ai hại nàng! Nhưng dĩ nhiên là hắn không muốn nói cho nàng biết. Nàng cũng không hỏi nhiều, xoay người liền rời đi.

Trên đường về Mai viên, Mộ Dung Thu trầm tư.

Ai có bản lĩnh chọc giận Vũ Văn Mặc như vậy, hơn nữa lại có khả năng hại nàng?

Đến khi đến trước cửa phòng nàng, trước mắt bỗng nhiên một ánh sáng lóe qua.

Thân ánh vàng chói, ánh mắt nhìn như nhu hòa nhưng lại khiến người ta sợ hãi... Hoàng Thượng?

Mộ Dung Thu cau mày càng chặt, có khả năng? Xem ra việc này tuyệt đối không phải đơn giản như trong tưởng tượng của nàng! Sau này, nàng nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

“Bẩm Vương phi, Thẩm trắc phi, Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân đang chờ Vương phi ở nhà kè.” Thanh Bình từ hướng khác đi đến, sau khi hành lễ thì bẩm báo với Mộ Dung Thu.

“Sao lại đi chung thế kia?” Mộ Dung Thu khẽ cau mày, trầm tư hỏi. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng vốn định nghỉ ngơi một chút, ai ngờ đám nữ nhân này lại tới cửa.

Thanh Bình trả lời: “Nghe nói Đỗ phủ - nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân có một đạo trưởng đạo hạnh cao thâm đến, đã làm phép xua quỷ, bảo vệ bình an trong Trúc viên và Bắc uyển xong xuôi. Hôm nay Vương phi xuất phủ, hỏi phủ xong lại đi gặp Vương gia, cho nên mới đến Mai viên cuối cùng, bọn họ đã chờ hơn nửa canh giờ rồi.”

“Há?” Mấy của Mộ Dung Thu liền giãn ra, khỏe miệng con lên, mấy người các nàng lại có trò quỷ quái gì nữa đây? Xua quỷ, bảo vệ bình an? Hôm qua Thẩm trắc phi còn cố ý nhắc trước mặt Vũ Văn Mặc, có sự phê chuẩn của Vũ Văn Mặc cho dù nàng không muốn, Thẩm trắc phi nhất định sẽ lấy Vũ Văn Mặc ra để áp chế nàng.

Tạm thời cứ đi xem thử! Thật muốn biết mấy người các nàng muốn chơi trò gì.

Trong nhà kè, bốn nữ nhân trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Đại phu nhân không tiếc lời khen ngợi Thẩm trắc phi khiến Thẩm trắc phi che miệng cười không ngừng.

Nhị phu nhân cũng để thua kém Đại phu nhân, hễ có cơ hội liền chen miệng vào.

Tứ phu nhân không biết thế nào, phản ứng nhàn nhạt, có vẻ như cố gắng giữ khoảng cách.

Khi Mộ Dung Thu đi đến nhà kè, cả bốn người đồng loạt đứng dậy, “Muội muội (nó tí) gặp qua Vương phi.”

Thẩm trắc phi hành lễ chu đáo đến cực điểm, có thể nói là tìm không ra bất kỳ sai sót nào, cứ như việc Mộ Dung Thu ở trong thư phòng làm nàng cấm hận như hề tồn tại vậy. “Tỷ vừa từ chỗ gia về liền đến đây sao?”

Nhắc tới Vũ Văn Mặc, ba vị phu nhân kia ánh mắt sáng rực nhìn Mộ Dung Thu. Ba người các nàng đã lâu lắm vẫn chưa nhìn thấy Vương gia. Huống hồ thư phòng đầu phải là nơi mà ba người các nàng có thể tự ý đến! Nên với việc Mộ Dung Thu ở trong thư phòng thì không khỏi hâm mộ, ghen ghét Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói: “Ừ.” Rồi đi ngang qua bốn người, đến thẳng ghế chủ vị ngồi.

“Hôm qua muội đã nhắc qua với Vương gia là sẽ có một đạo sĩ đạo hạnh cao thâm đến phủ làm phép cầu bình an trong phủ, muội cứ ngỡ là phải hai ngày sau người mới đến được nhưng không ngờ hôm nay đã đến rồi. Viên của muội và ba vị phu nhân cũng đã làm phép xong nên mới nhanh đến Mai viên.” Thẩm trắc phi nhìn Mộ Dung Thu, nhu hòa nói.

“Đạo sĩ kia mới từ nhà Đại phu nhân, có đạo hạnh rất cao, nghe nói rất khó mời. Hôm nay vất vả lắm đạo trưởng mới có chút thời gian liền vội đến vương phủ.” Tứ phu nhân tươi cười nói với Mộ Dung Thu, nhìn kỹ sẽ thấy có mấy phần lấy lòng trong đó.

Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân khó hiểu nhìn Tứ phu nhân. Từ khi nào thì Tứ phu nhân lại làm trò như thế? Lại dè dặt lấy lòng Vương phi?

“Đúng như thế, vậy mới đáng quý! Lúc này tỷ đã quay lại, cũng nên mời đạo sĩ đang chờ ở ngoài vào viện làm phép đi thôi, kéo lại lỡ giờ lành.” Thẩm trắc phi vội nói, mắt nhìn chăm chăm phản ứng của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu âm thầm quan sát thần sắc của các nàng, mỉm cười nhìn bốn người, nói: “Viên của bản Vương phi chẳng lẽ lại có thể dễ dàng cho nam tử bên ngoài vào? Nếu phải vào viện mới thì phép được thì không hợp lí cho lắm.”

Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân đều cau mày. Sao Mộ Dung Thu lại có thể suy nghĩ ra nhiều điều dễ phân bác như vậy?

Bản đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 64

“Vương phi, vị đạo sĩ này không phải nam tử bình thường, ngài là người tu hành, đương nhiên không giống với các nam tử khác. Huống chi, trong phủ lại xảy ra nhiều sự tình như vậy, nhất định là do ma quỷ tác quái, cho nên cần phải nhờ vị đạo sĩ ra tay làm phép, mới có thể được bình an.” Đại phu nhân vội đứng dậy, gương mặt xinh đẹp toát lên vẻ quan tâm, cực kì khẩn nài khuyên nhủ Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhìn nàng ta, “Ồ?” Rồi lại nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, “Đạo sĩ đã vào làm phép cho Trúc viên của Thẩm trắc phi?”

Thẩm trắc phi sùng sốt, dĩ nhiên là nàng không cho phép! Làm gì có nữ nhân nào đồng ý cho phép một nam tử xa lạ bước vào viện của mình? Huống hồ nơi này là phủ Nam Dương Vương, tại mất nhiều như thế, làm sao nàng dám! “Dạ, không có.”

“Đại phu nhân làm như vậy là không đúng, không phải bản Vương phi không nhận lòng tốt của người, tuy trong lòng người suy nghĩ cho bản Vương phi, muốn làm chuyện tốt cho ta để ta có thể được bình an nhưng ta... Thẩm trắc phi và người đều hầu hạ cho Vương gia, vậy sao chỉ có mình ta được hưởng chuyện tốt thế này? Bản Vương phi không chấp, các người cứ để đạo sĩ đi đến Trúc viên rồi đến Bắc uyển làm phép trước đi, Mai viên để sau cùng, bây giờ bản Vương phi hơi mệt, không thoải mái lắm.” Mộ Dung Thu lắc đầu, nhìn Đại phu nhân nói.

Dứt lời, nàng xoa xoa trán vô như không được khỏe, giống như chuẩn bị rồi đi nghỉ ngơi. Đại phu nhân nghe vậy, trong lòng càng thêm khản trương. Bây giờ đã là lúc nào? Nếu để đạo sĩ đi đến Trúc viên rồi lại sang Bắc uyển làm phép xong thì trời đã tối, hơn nữa bọn họ cũng không thể cho phép vị đạo sĩ đó tiến vào hậu viện được! Mộ Dung Thu này sao lại khó chơi như vậy chứ?

“Vương phi... Chuyện này?”

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân cũng không hòa theo, tuy các nàng hiểu rõ ý đồ của Đại phu nhưng kêu hai nàng chưa chuẩn bị gì mà đã xuống tay với Vương phi thì các nàng phải cân nhắc lại. Dù sao bây giờ cứ ngồi xem tình hình trước cũng không có hại gì.

Mộ Dung Thu nhủ thầm nói: “Đại phu nhân có ý kiến gì?”

“Nếu đạo sĩ đã đến Mai viên thì cứ để ngài làm phép ở đây trước rồi mới đến Trúc viên và Bắc uyển!” Tuy trong lòng Đại phu nhân lo lắng nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười.

“Đại phu nhân nói cũng có lý. Nếu đạo sĩ đã tới đây thì cũng không nên để ngài đi tới đi lui khiến người khác dễ ý. Cứ để đạo sĩ làm phép ở chỗ này trước, sau này có dịp lại mời ngài đến từng tiểu viện làm phép.” Thẩm trắc phi tiếp lời của Đại phu nhân, nhất quyết không để cho Mộ Dung Thu có cơ hội cự tuyệt.

Mộ Dung Thu nghe vậy, vờ như chuyện này cũng hợp lý, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, vậy cứ cho đạo sĩ làm phép bên ngoài Mai viên đi.”

Thẩm trắc phi và các vị phu nhân cùng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, một đoàn người cùng nhau đến bên ngoài Mai viên, nhìn đạo sĩ đứng trước cửa, y phục chỉnh tề làm phép, tay vùng kiếm gỗ, miệng lầm bầm đọc chú, mũi kiếm liền xuất hiện một luồng lửa đỏ, đạo sĩ bước lên vài bước rồi quất lớn, sau đó dần lùi trước cửa Mai viên.

Việc làm phép kéo dài được nửa canh giờ thì đạo sĩ ngừng tay, nhưng bỗng nhiên, ông bước đến cửa viện, nhủ thầm nhìn chằm chằm vào trong Mai viên. Thẩm trắc phi liền liếc mắt ra hiệu cho Đại phu nhân, nàng ta lập tức tiến lên hỏi: “Đạo sĩ, có chuyện gì sao?”

Đạo sĩ nghe hỏi, liền cau chặt mày nói: “Trong viện này có ma quỷ tác quái! Nếu không mau chóng trừ khử, chỉ sợ trong phủ sẽ có tai họa giáng xuống! Không phải bản đạo cố tình nói quá nhưng yêu quái này pháp thuật cường đại, không thể xem thường.”

“Cái gì?” Mặc kệ là thật hay giả thì đám người Thẩm trắc phi cũng đều kinh hô.

Mộ Dung Thu thần nhiên nhìn lướt qua đạo sĩ rồi lại nhìn phản ứng của đám người Thẩm trắc phi, khỏe miệng khẽ nhếch, nhìn không ra là đang cười hay khinh miệt.

“Vương phi, nò tị cảm thấy tên đạo sĩ này đang nói năng bậy bạ.” Thu Cúc bước đến nói thầm vào tai Mộ Dung Thu, ở Mai viên lâu như vậy mà nàng cũng chưa từng thấy qua ma quỷ, đạo sĩ kia lại dám khẳng khái nói thế, thật khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

Đại phu nhân quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, rồi lại hỏi “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đạo sĩ trầm mặc nửa khắc, sau đó cầm lấy một vật rồi nói: “Đừng vật này truy quý, nhưng nếu chỉ đứng ở ngoài cửa thì cho dù đạo hạnh của bản đạo có cao thâm đến mấy cũng đánh thất thủ.” Ý trong lời của ông chính là muốn vào trong tìm kiếm.

Thẩm trắc phi quay đầu nhìn Mộ Dung Thu nói: “Vương phi, chuyện này phải làm sao đây? Nếu không diệt được quỷ, vậy tai họa sẽ giáng xuống vương phủ.”

Việc đã đến nước này thì làm sao Mộ Dung Thu còn có thể từ chối?

“Thu Cúc, người mời Vương gia đến đây. Nếu Vương gia không có ở đây, bản Vương phi là nữ nhân, sao lại có thể cho phép một nam tử bước vào viện” Mộ Dung Thu trầm giọng phản phô.

Thu Cúc đáp: “Vâng ạ.”

“Tỷ muội chúng ta đều ở đây, tỷ sợ gì chứ? Hơn nữa, trong viện luôn có rất nhiều hạ nhân mà. Vương gia đang rất bận rộn, chúng ta sao lại vì mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy mà làm phiền đến người?” Thẩm trắc phi đến trước mặt Mộ Dung Thu, sau đó nhìn Thu Cúc phất tay, ý bảo nàng không cần đi.

Thu Cúc thấy mà như không hiểu, vẫn đi về phía thư phòng của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu gật đầu, liền gọi Thu Cúc, “Thu Cúc, đợi đã. Để bản Vương phi hỏi vị đạo sĩ này chuyện gì xảy ra.”

Vị đạo sĩ nghe vậy liền cúi đầu hướng Mộ Dung Thu nói: “Hỏi Vương phi, bản đạo khẳng định trong Mai viên có quỷ.”

“Thật sao? Tuy nhiên, bản Vương phi lại có chút không hiểu, người cứ luôn miệng báo con quỷ này rất mạnh, vậy người có thể nói cho ta biết nó mạnh đến mức nào và vì sao nó lại xuất hiện trong Mai viên? Ngoài ra, bản Vương phi còn có một thắc mắc đó là con quỷ đó là con gì?” Mộ Dung Thu hỏi.

“Ma quỷ là vô hình, mắt người thường không thể nhìn thấy được, trừ mắt của pháp sư! Nó chỉ xuất hiện và tác quái vào ban đêm, bản đạo cần phải bắt nó lại để nó không còn tác quái được nữa.” Đạo sĩ trầm giọng trả lời.

Thẩm trắc phi cau mày nói: “Đáng sợ vậy sao!”

“Xem ra phải làm phiền đạo sĩ kiểm tra một lượt bên ngoài Mai Viên.” Đại phu nhân nhìn lướt qua Mộ Dung Thu đang đứng ở phía sau, sợ hãi nói.

Lúc này Nhị phu nhân mới lên tiếng: “Đạo sĩ này có thể tin tưởng được không?”

Đạo sĩ nghe vậy thì có vẻ không vui nói: “Nếu đã nghi ngờ bản đạo thì còn mời bản đạo đến làm gì? Nếu đã không tin, bản đạo lập tức rời khỏi đây.” Dứt lời, ông liền chuẩn bị thu dọn rồi đi.

Đại phu nhân trừng mắt, liếc Nhị phu nhân, sao lại có Trình Giáo Kim* thế này! Nàng vội ra dấu cho nha hoàn giữ vị đạo sĩ kia lại, còn bản thân thì khuyến giải: “Đạo trưởng đừng tức giận, việc này ngoài ngài ra chỉ sợ không ai có thể làm được.” Đại phu nhân dùng sức tăng bốc ông.

*: Trình Giáo Kim

Quả nhiên, đạo sĩ dùng thu dọn, mặt vênh lên nói: “Đại phu nhân nói cũng đúng, đạo sĩ trong kinh thành nhiều nhưng có ai có được đạo hạnh cao hơn bản đạo.”

Mộ Dung Thu thần nhiên nhìn bọn họ diễn trò.

“Chẳng lẽ vào trong viện là cách duy nhất?” Đại phu nhân hỏi.

Đạo sĩ gật đầu, khẳng định nói: “Chỉ cần để bản đạo đi một vòng trong viện thì nhất định sẽ tóm được con quỷ kia.”

“Vương phi, hay là chúng ta cứ để đạo sĩ vòng trong Mai viên thu thập con quỷ để tránh cho vương phủ gặp phải đại họa. Vương phi, trong lúc này an nguy của vương phủ phải được đặt lên hàng đầu.” Đại phu nhân lo lắng, năn nỉ Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, thờ dài mặt hỏi nói: “Haizz. . . Sợ rằng không thể. Nếu thật sự có tai họa giáng xuống. . .” Nàng ngừng đầu nhìn Đại phu nhân và Thẩm trắc phi rồi nói tiếp: “Bản Vương phi thật khó tránh tội. Thế nhưng, từ xưa tới nay, luôn lấy phu là trời, mà bản Vương phi là chủ mẫu trong vương phủ, dĩ nhiên không thể để cho một nam tử xa lạ dễ dàng bước vào viện như vậy, nếu không vương phủ chưa gặp tai họa thì bản Vương phi đã bị người ta nói là không tuân thủ từ tắc, dám cả gan cho nam tử xa lạ bước vào viện, nếu vậy thì danh dự của bản Vương phi làm sao mà giữ được đây? Vậy không phải đã làm cho Vương gia thất vọng?”

Đám người Thẩm trắc phi lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, nghe được mấy câu cuối cùng của nàng đều than thầm trong lòng. Nói như vậy là dù thế nào thì Mộ Dung Thu cũng sẽ không cho phép đạo sĩ bước vào viện. Thật ra, các nàng chỉ muốn lợi dụng chuyện ma quỷ để tạo cơ cho đạo sĩ vào trong Mai viên vì hai mục đích, thứ nhất, giao tiếng xấu cho Mộ Dung Thu để Vương gia này sinh lòng nghi ngờ, sau này sẽ lạnh nhạt, xa cách với nàng hơn, thứ hai, dẫn dây bùa trong Mai viên sau đó mượn miệng đạo sĩ trong vòng một năm không thể có dương khí, nam nhân không thể bước chân vào Mai viên nửa bước, như thế thì trong vòng một năm này, Vương gia sẽ không thể đến Mai viên, Thẩm trắc phi sẽ sử dụng tất cả mọi cách để mang thai, rồi dùng cái thai để ép Vương gia cho nàng lên làm bình thê.

Nhưng Mộ Dung Thu lại không chịu hợp tác.

Tứ phu nhân nghe được ý ngôn của Mộ Dung Thu, lập tức tiến lên nói: “Vương phi nói rất có đạo lý, nếu việc cho phép đạo sĩ vào viện bị người ngoài biết nhất định sẽ đồn đãi lung tung, làm tổn hại danh dự của Vương phi, Vương gia nhất định sẽ trách tội!”

Mộ Dung Thu gật đầu, “Tứ phu nhân nói rất có lý, nếu đạo sĩ phải vào viện mới trục được quỷ được thì bản Vương phi đành mời ngài ra về, Thẩm trắc phi và Đại phu nhân cũng đừng quá lo lắng, bản Vương phi nghe nói ngoài thành vẫn có vài vị đạo sĩ không cần vào trong viện, chỉ cần làm phép ngoài cửa là đã có thể bắt quỷ. Vị đạo sĩ này cứ khẳng khái là phải vào viện của ta thì mới có thể bắt được quỷ, thật khiến cho bản Vương phi nghi ngờ về đạo hạnh của hân.”

Dứt lời, Mộ Dung Thu nhìn Tứ phu nhân, lúc này nàng ta lựa chọn đứng về phía nàng, tức là đã tỏ rõ chính kiến của mình, nàng đã nghiêng về phía nàng, so với Nhị phu nhân thì Tứ phu nhân này thông minh hơn nhiều.

Sau đó, nàng nhủ thầm nói tiếp: “Tên đạo sĩ này cứ đòi vào hậu viện làm phép khiến bản Vương phi nghi ngờ đạo sĩ này có tâm địa bất chính! Vì với đạo hạnh nhiều năm như đạo sĩ đây mà ngay cả đạo lý hành lễ cơ bản mà cũng không biết thì không thể chấp nhận được, nếu lúc trước, mỗi lần đến nhà nào làm phép, hân ta cũng đòi xông vào hậu viện thì sợ rằng lúc này hân phải đã ở trong Ứng Thiên phủ.”

Đại phu nhân nhủ thầm, không ngờ là Mộ Dung Thu lại để nghị tim đạo sĩ khác! Như vậy làm sao được! Dù sao đạo sĩ này cũng đã nhận tiền của các nàng rồi.

Vị đạo sĩ kia đi không được mà ở cũng không xong.

Những lời nói của Mộ Dung Thu đã làm cho suy nghĩ của Đại phu nhân rối tung cả lên.

Ngược lại, Thẩm trắc phi lại rất bình tĩnh, nàng nhìn Mộ Dung Thu cười nói: “Tỷ nói rất có lý. Là vừa rồi muội suy nghĩ không chu toàn, cho nên mới đồng ý cho đạo sĩ đi vào. Thật ra đây là lần đầu tiên đạo sĩ đến vương phủ làm phép cho nên có chút khẩn trương, chỉ sợ mình làm việc không chu đáo sẽ bị gia chủ trách cứ.”

“Chẳng qua là đạo sĩ một lòng muốn bắt quỷ nên mới nỏn nóng như thế, trước đây ngài cũng đã từng đứng trước cửa nhà nô tỳ trừ quỷ.” Đại phu nhân vội vàng biện hộ, may mà Thẩm trắc phi phản ứng nhanh, nếu không chắc chắn tên đạo sĩ này sẽ bị đuổi cổ ra khỏi vương phủ, thậm chí còn bị Mộ Dung Dung giải đến Ứng Thiên phủ, nói không chừng đến lúc đó tên đạo sĩ này sẽ quay lại cắn nằng. Nằng đưa mắt ra hiệu cho đạo sĩ, ý bảo hẳn làm phép bên ngoài viện.

Đạo sĩ sầm mặt, nếu những lời của Vương phi truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến bát com của hắn! Nền dù trong lòng không tình nguyện thì hắn vẫn phải gật đầu trả lời: “Bẩm Vương phi, bản đạo có thể làm phép bên ngoài ở ngoài viện để bắt con quỷ đó. Thế nhưng, con quỷ này không phải là một con quỷ bình thường mà nó còn có sát khí, vì tránh trong quá trình làm phép xảy ra bất trắc nên bản đạo mới nhất quyết xin vào trong Mai Viên. Bây giờ làm phép ở bên ngoài thì sợ rằng sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút mới có thể bắt được con quỷ đó.”

Mộ Dung Thụ nhu mày, “Hử?”

“Tỳ tỳ, hay cứ để đạo sĩ làm phép bên ngoài viện đi.” Thẩm trắc phi cười nói.

Mộ Dung Thụ lắc đầu, “Lời của đạo sĩ này không thể tin. Nếu mà đã không thể tin, còn để hắn làm phép chỉ cho mất thời gian?”

Đại phu nhân cả kinh, Vương phi sao lại giảo hoạt đến thế?

Tên đạo sĩ này cũng là hiểu chuyện, nghe Mộ Dung Thụ nói xong liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy lấy người. Ông thu bạc của Đại phu nhân, tất nhiên là không dám nói lung tung, bằng không truyền đi, sẽ làm nhục danh tiếng của ông, hơn nữa Đỗ phủ không phải là nơi để người bình thường như ông trêu vào, nếu không con đường kiếm com của ông sẽ tiêu tung. Do vậy, chạy lấy người là biện pháp tốt nhất.

Thẩm trắc phi cau mày, nhất thời không biết nói gì cho thỏa đáng.

“Thu Cúc, gọi Mã hộ vệ đến đây.” Mộ Dung Thụ phản phó cho Thu Cúc.

Gọi Mã hộ vệ để làm gì? Thẩm trắc phi và Đại phu nhân hoang mang nhìn Mộ Dung Thụ.

Nhị phu nhân và Tử phu nhân nhìn Đại phu nhân, lòng liền biết thắng thua đã định, không thể lật ngược thế cờ, may mà hôm nay hai nàng sáng suốt, không dám nhiều lời.

Không bao lâu sau, vị đạo sĩ kia đã thu dọn xong, đang chuẩn bị nhắc chân đi thì Mộ Dung Thụ đưa mắt ra hiệu cho đám nha hoàn chặn đường lui của hắn.

Tên đạo sĩ ngo ngắc: “Vương phi có ý gì?”

“Chỉ là ta không muốn tên lừa gạt như người tiếp tục ra ngoài lừa người, tránh cho những quý phụ bị người ta lợi dụng, cuối cùng mất hết danh tiết.” Mộ Dung Thụ cười nhạt nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi và Đại phu nhân.

“Bản đạo chưa bao giờ lừa gạt ai, là...” Nhìn đến Đại phu nhân, đạo sĩ lập tức ngậm miệng.

Đại phu nhân trừng mắt, quát to với đạo sĩ: “Đã không có khả năng còn dám đến phủ Nam Dương Vương! Mau rút đi!” Nếu để đạo sĩ tiếp tục ở lại, chắc chắn sẽ tạo cơ hội cho Mộ Dung Thụ tìm thấy chỗ hở, tra ra được cái gì.

Thẩm trắc phi tức đến nghẹn thở, Mộ Dung Thụ sao lại khó đối phó đến vậy? Hơn nữa còn ngang tàng đến thế!

“Người tới, đưa đạo sĩ xuất phủ!” Thẩm trắc phi cũng không muốn làm chuyện thêm phức tạp, nếu tên đạo sĩ này bị vạch mặt thì Đại phu nhân khó thoát khỏi trách nhiệm, nằng cũng sẽ bị liên lụy.

Mộ Dung Thụ tươi cười nói với Thẩm trắc phi: “Thẩm trắc phi đừng gấp, tên này không thể tha đi, phủ Nam Dương Vương chúng ta bị gạt cũng không phải chuyện lớn lao gì nhưng thả hắn đi ra ngoài để hắn tiếp tục gạt người thì đó lại là lỗi của phủ Nam Dương Vương. Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tử phu nhân, các người nói xem có đúng không?”

Sắc mặt Đại phu nhân cực kỳ khó coi, cương hay nhu, tiến hay lùi đều không xong, thật không biết phải làm sao cho được đây.

Nhị phu nhân và Tử phu nhân vội gật đầu đồng ý. Kẻ biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, mặc dù trong lòng các nàng không phục Mộ Dung Thụ thậm chí còn có hận nhưng các nàng nhưng không thể phủ nhận là bây giờ Vương phi mới là người nắm quyền chính trong phủ, tuy nói nằng ta và Thẩm trắc phi cùng cầm quyền nhưng vị trí Chính phi là do nằng ta ngồi, ngôi vị chủ mẫu cũng thuộc về nằng ta.

Thẩm trắc phi cúi đầu, cau mày, thật tiến thoái lưỡng nan*!

*: cũng không được, lùi về phía sau cũng khó khăn, thường dùng để chỉ một tình huống mà rút lui hoặc tiếp tục cũng đều là không thuận lợi.

Lúc này, Thu Cúc đã cùng Mã hộ vệ đến.

“Nô tài thỉnh an Vương phi.” Mã hộ vệ cung kính hành lễ.

Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn Mã hộ vệ, cười nói: “Mã hộ vệ không cần đa lễ, kỳ thực bản Vương phi gọi người đến là muốn người bắt tên đạo sĩ dám đến vương phủ lừa gạt ta rồi giải đến Ứng Thiên phủ để các đại nhân trong đó điều tra cho rõ, tên này sao dám gan đến phủ Nam Dương Vương để lừa gạt.” Vừa nghe xong, thân hình Đại phu nhân liền run lên. Thẩm trắc phi cứ mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói sao.

Đạo sĩ nghe vội liền giải thích: “Bản đạo không phải là lừa gạt!” Nhưng dù cho là ông cũng không thể tin nổi lời mình, nếu so với một đạo sĩ có đạo đức nghề nghiệp thì có thể nhìn ra hắn ăn lời hàm hồ, không có căn cứ, không có đạo lý, chỉ biết nói dối gạt người. Ông thỉnh cầu Đại phu nhân: “Đại phu nhân, người biết rõ bản đạo mà, bao năm qua bản đạo đã từng thi pháp, làm lễ cho Đỗ phủ không biết bao nhiêu lần, nhờ vậy đến giờ mà Đỗ phủ mới có thể là thủ phủ trong kinh thành.”

Đại phu nhân âm thầm sốt ruột, nằng chỉ sự Mộ Dung Thụ nhìn ra manh mối gì nên cau mày nói với tên đạo sĩ: “Nếu đạo sĩ không lừa gạt, dĩ nhiên sẽ vô sự. Vâng thật không sợ lừa, đạo sĩ sợ cái gì? Cứ đến Ứng Thiên phủ để đại nhân thẩm vấn một phen đi.”

Thẩm trắc phi không nói gì, chỉ nhìn lướt qua Đại phu nhân, lại nhìn Mộ Dung Thụ.

“Được! Bản đạo sẽ đến đó!” Tên đạo sĩ ngắc đầu đi về phía Mã hộ vệ.

Mộ Dung Thụ khẽ cười nói với Mã hộ vệ: “Làm phiền Mã hộ vệ đi một chuyến đến Ứng Thiên phủ, giao tên lừa gạt này cho Ứng Thiên phủ điều tra, không được để hắn trốn thoát, sau đó lại làm phiền Mã hộ vệ mời một đạo sĩ khác đến đối chất cùng với tên đạo sĩ này cho bản Vương phi.”

Đạo sĩ cứng đờ người như bị điểm huyệt.

Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, không khỏi lo sợ là tên đạo sĩ này sẽ bản đứng mình, nằng đánh mớ miệng lần nữa: “Vương phi, cách này rất hay, nếu tên kia chỉ chuyên lừa gạt người thì nhất định sẽ bị vạch mặt nhưng lúc này đã trễ, sợ rằng việc thẩm án phải dời sang ngày mai.”

Mộ Dung Thụ cười khẩy, nằng hoàn toàn khẳng định là tên đạo sĩ này đã nhận tiền của Đại phu nhân, còn được Thẩm trắc phi tương trợ.

Tên đạo sĩ thờ phào nhẹ nhõm. Mã hộ vệ liền áp giải hắn đến Ứng Thiên phủ.

“Đã trễ rồi, bọn nô tì xin lui về Bắc uyển chuẩn bị com tối. Nếu tên đạo sĩ kia là kẻ lừa gạt, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian vì hắn nữa. Nô tì xin cáo lui.” Tử phu nhân cúi người, hành lễ với Mộ Dung Thụ rồi lui về.

Nhị phu nhân cũng kiểm li do thoái thác rồi lui về cùng Tử phu nhân.

Dù sao việc này cũng là do Thẩm trắc phi đề nghị với Mộ Dung Thụ, bây giờ mọi việc lại trở thành như vậy thì tất nhiên Thẩm trắc phi phải giải thích với Mộ Dung Thụ: “Không thể ngờ đó lại là một tên lường gạt! Do muội điều tra không rõ ràng nên mới tin lầm hắn.”

“Nô tì cũng sai, lẽ ra không nên tin tưởng hắn mới phải. Tên đạo sĩ này, không những dám lừa nhà mẹ đẻ của nô tì còn dám chạy đến lừa gạt phủ Nam Dương Vương! Thật là đáng chết!” Đại phu nhân cũng mắng tên đạo sĩ đó.

Hai người đều lộ vẻ áy náy, xấu hổ cùng gần đủ, nếu người không rõ chuyện chắc chắn sẽ bị gạt bởi vì đáng về của hai người, Mộ Dung Thụ liếc nhìn hai nàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thẩm trắc phi và Đại phu nhân không cần lo lắng như thế, dù sao cũng không phải là chủ ý của hai người, như ta đã nói, cứ giao hết mọi việc cho Ứng Thiên phủ giải quyết, dù miệng tên kia có cứng đến cỡ nào, chỉ cần vài ba khổ hình thì hẳn cũng phải khai ra hết. Tuy bản Vương phi bị lừa nhưng ta vốn là người thông tình đạt lý, hiểu rất rõ đây là tâm ý của hai người, suy cho cùng cũng là muốn tốt cho bản Vương phi có đúng không?”

Sắc mặt của Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân càng thêm khó coi, nụ cười dường như đông cứng nhưng vẫn phải gượng người gật đầu đồng ý.

Thấy hai người chẳng còn lòng dạ nào để mà đứng đây nữa nên Mộ Dung Thụ nói qua loa vài câu rồi cho hai người lui về.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi Mai viên, Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân liền quay về Trúc viên.

Mộ Dung Thụ trở về phòng, Thu Cúc dâng trà nóng, liền xà hết bực tức trong lòng ra. “Theo nô tì thấy thì việc này chắc chắn có liên quan đến Thẩm trắc phi cùng Đại phu nhân.” Thu Cúc nhìn Mộ Dung Thụ nói.

“Đạo sĩ ngày mai chắc chắn là giả.” Mộ Dung Thụ nhếch môi nói.

Thu Cúc khó hiểu, hỏi lại: “Ý Vương phi là sao?”

“Đột tin xấu ngày mai đi.” Mộ Dung Thụ cười khẽ trả lời, khép hờ mắt, tối nay Thẩm trắc phi cùng đại phu nhân chắc chắn sẽ hành động.

Hôm sau, gần đến giờ cơm trưa thì Thu Cúc đi lấy tin từ phía Mã hộ về quay lại.

“Bẩm Vương phi, quả nhiều đạo sĩ kia là giả, khó trách không biết tí gì quý cụ, còn cả gan muốn vào hậu viên của Vương phi, làm tổn hại thanh danh của người! Đại nhân trong Ứng Thiên phủ còn chưa kịp thẩm vấn thì tối qua hẳn đã chủ động nhận tội. Hôm nay đại nhân đã phán tội, bỏ tù hẳn năm năm.” Sau khi quay lại, Thu Cúc liền bẩm báo cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe vậy, cười khẩy, không hổ là Thẩm trắc phi, hành động thật nhanh, nhất định tối qua nàng đã sử dụng ít thủ đoạn để ép đạo sĩ kia nhận tội, phải sạch quan hệ giữa hẳn và các nàng.

Mộ Dung Thu cũng không định dây Thẩm trắc phi và Đại phu nhân vào chỗ chết, sau lưng hai người đều là gia tộc lớn, đặc biệt là Thẩm trắc phi, nếu để lộ sự tranh đấu giữa hai người thì nàng sẽ gặp bất lợi. Nhưng nàng muốn cảnh cáo Thẩm trắc phi và Đại phu nhân thông qua chuyện lần này, không cho phép lặp lại những chuyện như thế này!

Trong thời này, hai chữ ‘danh tiết’ được coi trọng nhất thế mà hai người này lại cố ý làm hại danh dự của nàng! Cho dù nàng không cần, nhưng phủ Tướng quân có thể không cần sao?

“Thu Cúc, người đến Trúc viên báo cho Thẩm trắc phi biết về kết quả của tên đạo sĩ kia, sau đó đến Bắc uyển thông báo cho các vị phu nhân.” Mộ Dung Thu cảm lấy ly trà, nhấp một ngụm rồi nói.

“Vâng ạ.”

Thẩm trắc phi nghe Thu Cúc bẩm báo xong liền trầm xuống, nàng đương nhiên biết rõ chuyện xảy ra và cũng thừa biết là từ hôm qua Mộ Dung Thu cũng đã biết rõ chuyện này là do nàng và Đại phu nhân bày mưu. Nhưng biết thì đã sao, Mộ Dung Thu không có chứng cứ, mà cho dù có chứng cứ thì cũng lắm cũng chỉ khiến trách nàng và Đại phu nhân hồ đồ, gây chuyện, Vương gia nhất định sẽ không để cho chuyện này lộ ra ngoài.

Đại phu nhân lại khác, sau khi nghe Thu Cúc bẩm báo liền lo lắng không ngừng, chỉ sợ Mộ Dung Thu đi gặp Vương gia làm to chuyện, nhưng hai, ba ngày trôi qua vẫn không thấy động tĩnh gì, lúc này Đại phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ phu nhân đã có quyết định riêng của mình nên từ đó dù không có việc gì cũng đến Mai viên cùng Mộ Dung Thu thưởng trà, tán gẫu, nên người ngoài nhìn vào đều thấy quan hệ tỷ muội của hai người thật tốt.

Hiền nhi cũng đã dẫn người ngoài sau cái chết của Liễu Ngọc Nhi, mỗi ngày trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nụ cười ngây thơ. Thịnh thái, thấy Mộ Dung Thu đọc sách đến mệt mỏi, bẽ liên chạy lại cầm tay, đắp chăn.

Nếu không xảy ra sự việc ám sát vào hai ngày trước thì cuộc sống này quả thật là làm cho Mộ Dung Thu cảm thấy thoải mái. Dù sao, Thẩm trắc phi cũng an phận ở trong Trúc viên chăm sóc cây cỏ hoặc là đến thư phòng đưa điểm tâm cho Vũ Văn Mặc.

Chẳng qua sự im lặng của Vũ Văn Mặc lại nằm ngoài suy đoán của nàng, Vũ Văn Mặc đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ không phải là do Hoàng Thượng thuê người ám sát nàng?

“Vương phi, đây thư của Liễu phu nhân sai người mang tới.” Nha hoàn giao một phong thư giao cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhận lấy liền mở ra xem, không khỏi cười khẩy.

Không ngờ Liễu phu nhân lại ra tay thần tốc như vậy, sai Liễu Đại thiếu gia tìm một cô nương tuyệt sắc trong thanh lâu để làm quà cho Vương Quân Sơn xem như là quà xin lỗi của gia tộc bọn họ.

Vương Quân Sơn nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc dĩ nhiên là vui mừng không xiết, ba ngày ba đêm đều ở trong phòng nàng ta, đêm long đảo phượng, hằng đêm sinh ca*, lạnh nhạt với sủng thiếp kia.

*: làm gì trong đêm tối (sofunny)

Nàng ta tức giận, gây rối loạn, ở mọi nơi nhắm vào cô nương thanh lâu kia, nhưng nàng chẳng phải là Liễu Ngọc Nhi, nàng ta vốn không lương thiện, liền sử ám chiêu với sủng thiếp kia, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, vương phi và hai nữ nhân này đến già chó cũng không yên.

“Thật khiến cho người ta khinh thường!” Hồng Lăng thầm mắng một tiếng. Liễu tiểu thư giả nhằm cho nam nhân kém heo, thua chó như thế thật là uổng phí cả kiếp làm người.

Nếu Vương Quân Sơn không nhận quà báo tội đúng là trời cao không có mắt.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Trò hay vừa bắt đầu thôi, còn nhiều màn hấp dẫn ở phía sau kia. Cứ chờ Liễu đại nhân đốt lửa xong, chúng ta lại đồ thêm ít dầu.” Đối phó với nam nhân háo sắc cũng không cần phải dùng quá nhiều tâm cơ nhưng phải để hẳn từ từ chịu khổ mới là thượng sách.

“Bẩm Vương phi, có thư của Mộ Dung Tướng quân.” Nha hoàn vừa trình lên thư của Liễu phu nhân lại cảm thêm một phong thư nữa đưa đến.

Mộ Dung Thu nhướng mày, hôm nay là ngày gì sao lại nhận nhiều thư vậy? Còn thư của Mộ Dung Thu? Chẳng lẽ có chuyện gì? Hồng Lăng nhận thư từ tay của nha hoàn kia liền dâng lên cho Mộ Dung Thu. Mộ Dung Thu hơi nhàu mày, nàng không đoán ra là Mộ Dung Thu viết gì trong đó.

Xem xong bức thư, sắc mặt Mộ Dung Thu trầm xuống, đôi mắt càng thêm lạnh lẽo.

Trong thư, Mộ Dung Thu muốn nàng đồng ý cho Thẩm trắc phi làm binh thế, nguyên nhân rất đơn giản: mấy ngày trước đây nàng đã gặp cướp, danh dự bị tổn hại, ngoài ra còn muốn đưa Mộ Dung Lâm vào vương phủ. Ngày mai, Mộ Dung Lâm sẽ lấy cơ vấn an mà trú lại trong phủ.

“Vương phi, người sao vậy?” Hồng Lăng nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Mộ Dung Thu lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói: “Giỏi cho người làm cha như người!”

Lúc này, Văn Mai hoảng hốt lao vào phòng, “Vương phi, người trong cung đến truyền ý chỉ của Quý phi nương nương triệu kiến Vương phi vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 65

Triệu vào cung? Mộ Dung Thu cười khẩy.

Không ngờ nàng lại có thể giống như tình cảnh giống của Liễu Ngọc Nhi! Chỉ là bị cướp chặn lại một chút, đã bị nói thanh danh không tốt?

MK!

Có phải gần đây nàng quá nhàn từ? Để người ta tùy tiện khi dễ? Trước kia Thẩm trắc phi làm gì nàng đã cho qua, chỉ cần đứng đựng đến nàng là được. Bây giờ nghĩ lại, bọn họ không cho nàng sống yên thì bọn họ cũng đừng hòng được yên!

Muốn làm binh thế? Một chút cơ hội nàng cũng không cho!

Nhưng Mộ Dung Thu lại biết chuyện này? Chẳng lẽ do Thẩm Quý phi báo? Nhưng Thẩm Quý phi biết được bằng cách nào? Hay là có liên quan đến Triệu Sơ?

“Sao Quý phi nương nương lại triệu Vương phi vào cung chứ?” Hồng Lăng nghe Văn Mai nói vậy liền nhu mày hỏi.

Mộ Dung Thu nắm chặt thư trong tay rồi giao cho Hồng Lăng: “Cất kỹ đi.” Thẩm Quý phi sao lại biết nàng bị cướp chặn lại? Hay là do nàng ta ra tay?

Không đúng, nếu do Thẩm Quý phi sai khiến thì sao Thẩm trắc phi lại không biết? Huống hồ, Thẩm Quý phi cũng chỉ là một Quý phi cao quý trong thâm cung, sao có thể vươn tay ra tận ngoài cung? Hay nói đúng hơn là do Thẩm Tề tướng đứng sau lưng giúp đỡ?

Hay có người tiết lộ tin tức? Tên danh x kia? Không có khả năng, người này rất nhất gan, sẽ không dám nói lung tung khắp nơi. Là Triệu Sơ? Thế nhân nói Triệu gia - Ngủ công tử không quản thế sự, nên chuyện này sẽ không có khả năng liên quan đến hẳn, huống hồ Triệu Sơ cũng không biết thân phận của nàng.

Hồng Lăng nhận thư xong lo lắng hỏi: “Vương phi, bây giờ chuẩn bị vào cung?”

“Không đi! Mau tìm đại phu đến, nói với công công kia về báo lại rằng bản Vương phi đột nhiên ngã xỉu, vẫn chưa tỉnh lại.” Mộ Dung Thu trầm giọng phản phó.

Dứt lời, nàng quay lại giường, nằm xuống.

Hồng Lăng ‘văng’ một tiếng rồi mang thư cất kỹ, sau đó cùng Văn Mai đến tiền viện gặp vị công công hầu hạ bên cạnh Thẩm Quý phi.

Chưa đến nửa canh giờ sau, Hồng Lăng đã dẫn đại phu đến.

Đại phu xem qua thần sắc của Mộ Dung Thu, sau khi bắt mạch xong thì nói là trong người nàng bị nhiệt, ngủ không đủ giấc, chỉ cần uống chút canh dưỡng thần, sau đó tên đại phu kê ít thuốc xong liền lui ra.

“Công công nghe nói Vương phi bị bệnh liền hồi cung ngay lập tức.” Đại phu đi rồi, Hồng Lăng liền bung thuốc đã sắc lên.

Mộ Dung Thu nhìn chất lỏng đen thui trong bát, nằng vừa ngửi qua đã thấy đắng liền phát phải tay.

Hồng Lăng khẽ cười, sau đó đổ hết bát thuốc vào chậu hoa trong phòng, quay đầu nói: “Vương phi, hôm nay người không vào cung, sợ rằng ngày mai Quý phi nương nương lại tiếp tục sai người đến mời nữa.”

“Ừ, lấy ngọc bội hồi môn của ta ra đây.” Mộ Dung Thu phản phò.

Hồng Lăng đến cạnh hộp trang sức để trên bàn trang điểm tìm ngọc bội, đây là ngọc bội hào hạng mà Mộ Dung Thu đã tặng cho nàng trước khi nàng xuất giá xem như là hồi môn, ngọc bội này sợ rằng khó tìm được cái thứ hai.

Mộ Dung Thu cầm trong tay, nhìn qua một chút rồi liền đập mạnh trên mặt đất, một khối ngọc xinh đẹp đến hoán hảo trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

“Vương phi, người làm gì?” Hồng Lăng kinh hồ.

“Mang toàn bộ của mảnh ngọc để vào phong thư mà ta gửi cho phụ thân, sau đó lập tức sai người mang đến phủ Tướng quân, sẵn tiện chuyển lời của ta đến phụ thân: ‘Đừng để tiền mất tật mang, cuối cùng lại ngọc tan người nát, lưỡng bại câu thương.’” Mộ Dung Thu lạnh giọng phản phò. (người nát thì cứ sai sai sao ấy...)

Mộ Dung Thu đúng là phụ thân tốt đi! Lúc này không những không báo vệ thanh danh cho nàng mà còn đưa nữ nhân đến cho Vũ Văn Mặc! Còn muốn nàng phải đồng ý lập Thẩm trắc phi làm bình thê!

Nàng muốn cho Mộ Dung Thu hiểu rõ, nàng không phải là quân cờ chịu sự khống chế của ông ta! Nếu như ông ta định lấy Lý thị ra áp chế thì nàng cũng không ngại ăn miếng trả miếng đâu, thà là nàng tổn ba nàng thì nàng sẽ làm cho ông ta tổn ngàn vạn!

Đĩ nhiên là Hồng Lăng không dám chậm trễ, liền nhặt các mảnh vỡ của ngọc bội để vào trong phong thư, rồi tìm người đưa thư đến phủ Tướng quân.

Lại nói, sau khi Mộ Dung Thu nhận được thư hồi âm thì lại được hạ nhân truyền lại lời nhắn của Mộ Dung Thu, ông thấy các mảnh mảnh ngọc vỡ trong phong thư, nét mặt ngay lập tức trầm xuống, liền ném phăng mấy mảnh ngọc vỡ ra ngoài cửa.

“Người đâu.” Mộ Dung Thu hô lớn một tiếng.

Chỉ lát sau, quân gia liền xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thu, ông ta trầm giọng phản phò: “Phái người tiến cung truyền lời nhắn cho Quý phi nương nương: ‘Bản Vương nhất định bảo vệ Vương phi vị, không đồng ý bình thê.’”

“Vâng ạ.”

Sau khi quân gia rời đi, sắc mặt Mộ Dung Thu càng thêm âm trầm đáng sợ, từng ấy năm lần lộn trong thương trường, trải qua đủ thứ chuyện đã làm cho mặt ông có không ít nếp nhăn, gương mặt lúc này vì phần nộ mà trở nên vô cùng đáng sợ, liếc nhìn đến khối ngọc bội bị vỡ, thật không ngờ con ranh này dám uy hiếp ông!

Trong cung Hưng Khánh cung

Sau khi Quý phi nương nương nghe công công hồi báo Mộ Dung Thu đột nhiên bị bệnh, không thể nhập cung, ánh mắt hiện lên tia ngoan độc “Bị bệnh? Còn dám kiểm cớ, chà trách là Nhị muội nói Mộ Dung Thu là người quý kẻ đa đoan, nói dối như thật, có thể đào trắng thay đen! Được, ngày mai bản Cung sẽ tự thân đến phủ Nam Dương Vương nhìn thử xem rằng ta bệnh thật hay bệnh giả đây!”

Nàng tin là Mộ Dung Thu đã báo cho Mộ Dung Thu về việc ông ta đồng ý chuyển bình thê mà Mộ Dung Thu lại giả bộ bệnh để thoái thác? Quá ngây thơ!

Lúc này một cung nhân tiến đến, “Hồi bẩm Quý phi nương nương, Mộ Dung Tướng quân phái người tới dập lời là: ‘Mộ Dung Thu Tướng quân nhất định bảo vệ Nam Dương Vương phi vị, không đồng ý bình thê.’”

“Cái gì?” Thẩm Quý phi cao giọng, cau mày nói. Lão già đó, dám lật lọng? Lão không sợ rằng mang chuyện Mộ Dung Thu bị cướp chặn lại tổn hại thanh danh truyền đi?

Được, một khi đã như vậy, ngày mai nàng sẽ tự thân đến, lần này Mộ Dung Thu không đồng ý cũng phải đồng ý!

Màn đêm buông xuống, trên bầu trời lấp lánh đầy sao, gió thổi nhẹ nhẹ.

Mộ Dung Thu giả bệnh để khỏi tiến cung, nhưng sau khi Hiền nhi biết Mộ Dung Thu bị bệnh liền đến ngồi li trên giường nàng.

Bàn tay bé nhỏ nắm tay Mộ Dung Thu, ngọt ngào ngáy thơ nói: “Mẫu thân, mau hết bệnh nha. Hiền nhi sẽ luộc trứng gà cho người, trứng gà do Hiền nhi luộc ngon lắm đó.”

“Ha ha... Được, mẫu thân sẽ chờ trứng gà do Hiền nhi luộc.” Mộ Dung Thu ôn nhu vuốt ve đầu Hiền nhi, khẽ cười nói.

“Dạ. Nhưng Hiền nhi nghe Hồng Lăng tỷ nói mẫu thân nấu cơm rất ngon, Hiền nhi cũng muốn ăn, mẫu thân, người mau khỏe lại, Hiền nhi luộc trứng gà cho người còn người thì nấu đồ ăn ngon cho Hiền nhi, có được không?” Hiền nhi tươi cười nịnh nọt sau đó quay sang trừng mắt với Hồng Lăng.

Hồng Lăng sững sờ, dứa nhỏ này... Thật sự là tuấn mỹ đến cực độ đi! Còn nhỏ đã có một cái phong thái như vậy, sau này lớn lên thì còn đến mức nào nữa đây! (tiểu Hiền mà lớn miếng nữa là yukita hốt rồi.)

Mộ Dung Thu gạt đầu, trong lòng có chút áy náy, chẳng qua là nàng đang giả bệnh mà dứa nhỏ này cứ lo lắng không thôi. Tuổi còn nhỏ vậy mà đã biết dỗ dành người khác, bánh bao nhỏ nhắn này khiến lòng nàng thật ảm áp.

“Vương phi, Vương gia đến.” Nha hoàn giữ cửa lớn tiếng bẩm báo.

Nghe vậy, trông mặt của Mộ Dung Thu khẽ chuyển, phản phò Hồng Lăng: “Mang Hiền nhi ra đi.”

“Vâng ạ.”

“Vậy Hiền nhi cáo lui. Mẫu thân nghĩ ngơi thật tốt.” Hiền nhi hành lễ với Mộ Dung Thu sau đó đảo đảo đi theo Hồng Lăng ra ngoài.

Ngay lúc cửa mở, Vũ Văn Mặc vừa bước vào.

“Nô tì gặp qua Vương gia.” Hồng Lăng lập tức phúc thân hành lễ.

Hiền nhi vừa thấy Vũ Văn Mặc liền vội vàng cúi đầu, Vương gia nhìn thật hung dữ! Không có dịu dàng như mẫu thân. Nhưng bé vẫn ngoan ngoan hành lễ: “Hiền nhi thỉnh an phụ thân.”

Phụ thân? Vũ Văn Mặc khựng lại, cúi đầu nhìn Hiền nhi, đây là lần đầu tiên hắn thấy Hiền nhi, vốn tưởng đứa trẻ do tên hỗn đản Vương Quân Sơn kia sinh ra cũng chẳng khác gì hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy thì đứa bé này chính là phần điều ngọc trắc, đẹp đến tuyệt mỹ!

Thấy Vũ Văn Mặc cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, bánh bao nhỏ ngược đầu nhìn Vũ Văn Mặc, cái miệng nhỏ nhắn cười tươi nói: “Phụ thân?”

Phụ thân? Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc lơ lên, đây là một tử hoàn toàn xa lạ với hắn! Người chưa từng tiếp xúc qua trẻ con như hắn lại gạt đầu nói với Hiền nhi, “Ừ, người lui ra đi.”

Hắn đồng ý với cách xưng hô của Hiền nhi? Mộ Dung Thu kinh ngạc nhượng mày.

“Vâng, Hiền nhi lui ra.” Hiền nhi làm bộ dáng nghiêm trang, ngọt ngào ngáy thơ trả lời.

Con người của Vũ Văn Mặc lóe sáng, nhìn bóng dáng tròn vo như bánh bao của Hiền nhi biến mất trước cửa. Đứa nhỏ này cũng không tệ, chỉ tiếc là gặp phải người cha như Vương Quân Sơn.

Sau khi đóng cửa, Vũ Văn Mặc đi thẳng vào gian trong.

Trước khi hắn vào thì Mộ Dung Thu đã rời giường, ngồi xuống bên bàn, rót sẵn hai ly trà nóng.

Khi Vũ Văn Mặc đi vào, nhìn thấy người vốn phải nằm trên giường lúc này lại đang ngồi, cái miệng nhỏ nhắn tự nhiên thường thức trà, khỏe mới bắt gác cong lên, hắn liền đến ngồi đối diện với nàng.

Mộ Dung Thu đứng dậy hành lễ, “Thần thiếp thỉnh an gia.” Do giả bệnh còn nằm trên giường, nên nàng xoa tóc, mái tóc đen quá thất lúng như mực, mượt mà như lụa, càng làm nàng trở nên nhỏ nhắn.

“Ngồi xuống đi.” Vũ Văn Mặc chưa từng thấy qua bộ dáng Mộ Dung Thu như thế, ánh mắt chợt lóe, trầm giọng đáp.

Mộ Dung Thu lại ngồi xuống, đưa ly trà cho Vũ Văn Mặc.

Hai người tiếp tục im lặng, nửa khắc sau, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, chuyện hôm nay nàng giả bệnh để không phải vào cung chắc chắn sau khi hỏi phủ hắn đã biết. Nàng đoán chắc là đêm nay hắn sẽ đến tìm nàng, thật không ngờ rằng lại đoán đúng.

“Không biết là người nào đã tiết lộ chuyện thần thiếp bị cướp chặn lại, sợ là Quý phi nương nương muốn lợi dụng việc này để bôi xấu thanh danh của thần thiếp. Mà phụ thân của thần thiếp sau khi biết được việc này lại sai người truyền tin đến, để nghị thần thiếp đồng ý cho Thẩm trắc phi làm bình thê.” Mộ Dung Thu bình tĩnh nói.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu, nhìn thoáng qua nàng, sau đó cúi đầu nhìn chăm chú vào ly trà đang gom sóng trong tay: “Nàng đã đồng ý?”

“Không! Thần thiếp vẫn chưa đồng ý. Gia chớ nên hiểu lầm, không phải thần thiếp không rộng lượng nhưng nếu như thần thiếp đồng ý, chỉ sợ Quý phi nương nương sẽ càng lấn tới, sau đó ép buộc thần thiếp từ bỏ vị trí Chính phi! Thế nhưng, nếu Vương gia đồng ý thì thần thiếp tuyệt đối sẽ không. Nhưng, thần thiếp phải biết được là ai ở phía sau hạ độc thù với thần thiếp?” Mộ Dung Thu như mây nói. Không thể phủ nhận là người hạ thủ đoạn này đối với nàng thật tâm ngoan thủ lạt, nếu như cướp thành công, xem như danh tiết đời này của nàng hoàn toàn mất hết, lại còn liên lụy đến Lý thị, lại còn chuyện rời khỏi vương phủ để tự do làm theo ý mình thì càng không thể bàn đến.

Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, chờ câu trả lời của hắn.

Vũ Văn Mặc nghe nàng nói, mắt lộ lên nhưng chỉ trong nháy mắt liền tối lại, hắn nói nhỏ. “Thẩm trắc phi vĩnh viễn cũng không trở thành Chính phi. Cho dù nàng có đáp ứng thì bản Vương cũng không đồng ý. Về phần người hại nàng thì nên quên đi, càng truy cứu thì càng mờ mịt.”

Mộ Dung Thu nhìn hắn chăm chăm, “Hoàng Thượng?”

“Không, là Thẩm Quý phi.” Vũ Văn Mặc thấy nàng không có ý định buông tha cho việc truy vấn, do dự một lúc mới mở miệng trả lời.

“Là nàng ta? Chẳng lẽ Thẩm Tề tướng thật sự ở phía sau hiệp trợ?” Mộ Dung Thu lạnh giọng nói. Thẩm Quý phi hại nàng chỉ vì Thẩm trắc phi? Phi lý, nếu chuyện này do Thẩm Quý phi làm, tại sao Thẩm trắc phi lại không biết?

Chuyện này như sương mù dày đặc, xua được lớp này lại hiện lên lớp khác. Chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Bàn tay thon dài của Vũ Văn Mặc nhắc ly trà, hắn thổi nhẹ lớp trà vụn trên nắp chén, nhấp một ngụm. “Chuyện này cứ ghi nợ đi, sau này có cơ hội sẽ đòi lại.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu trầm tư. Sau đó lại kinh ngạc ngừng đầu nhìn Vũ Văn Mặc: “Gia, người sao lại nói cho biết thần thiếp?” Chẳng phải Thẩm trắc phi mới là người thương trong lòng hắn? Lẽ ra hắn sẽ không nói cho nàng biết mới đúng chứ! Trong khi hắn biết rõ nếu để nàng biết ai hại nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Vũ Văn Mặc ngừng đầu, thâm trầm nhìn nàng như muốn hút nàng vào trong thế giới của hắn.

“Gia, nếu người khó xử thì không cần phải nói ra.” Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, khẽ cười nói. Sau đó giống như vừa nhớ ra điều gì, nàng nói: “Mấy ngày trước, Thẩm trắc phi và Đại phu nhân có lòng lo lắng cho Mai viên của thần thiếp. Nói thật thần thiếp rất vui nhưng ngặt nỗi là hai vị muội muội này thật sự quá đơn thuần, hoàn toàn bị tên đạo sĩ kia lừa đảo, may mà thần thiếp phát hiện có chỗ không thích hợp, nên đã sai Mã hộ vệ tống hắn vào Ứng Thiên phủ. Nếu không nếu có người không hiểu chuyện biết, còn tưởng là Thẩm trắc phi và Đại phu nhân đồng mưu với tên đạo sĩ kia.”

Dứt lời, nàng cười nhẹ nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng tin là hắn có thể hiểu được ý tứ sâu xa trong lời của nàng. Nếu như không phải vì nể mặt hắn, nàng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho Thẩm trắc phi và Đại phu nhân, cũng sẽ không chỉ ra đòn cảnh cáo nhẹ nhàng như thế. Dù sao thì hai người cũng là nữ nhân của hắn.

Khi nàng nhắc tới Thẩm trắc phi và Đại phu nhân, tay cầm ly trà của Vũ Văn Mặc có chút khựng lại, sau đó lại bình thường, trong ánh mắt thâm trầm có ánh sáng thoáng hiện, “Nàng muốn bản Vương làm gì cho nàng?”

Mộ Dung Thu mỉm cười nói: “Dĩ nhiên là làm chuyện tốt rồi. Cái chết của Ngọc nhi thì gia cũng biết rõ, mà dù sao thì Vương Quân Sơn cũng là phu quân của Ngọc nhi, thần thiếp là nghỉ một ngày vợ chồng, trăm ngày ăn nhậu, vốn phải ngọt bùi cùng hưởng.”

“Ngọt bùi cùng hưởng?” Vũ Văn Mặc đọc lại bốn từ này, ánh mắt sâu thẳm dần sáng lên, chậm rãi ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Nàng là Chính phi của hắn, hai năm trước khi trước nhập phủ, nàng là một nữ nhân không có chút tâm cơ, đơn thuần, bộc trực, bây giờ nàng lại rất bí ẩn và thâm trầm. Bốn chữ này qua nghe thì đơn giản, nhưng chân chính có thể làm được sẽ có mấy người?

“Chỉ cần gia viết một lá thư cho Vương tuần phủ, trong đó nói là Vương tuần phủ quân gia không nghiêm, dung túng cho trưởng tử của mình sủng thiếp diệt thế, để mặc cho sủng thiếp hãm hại chính thế, vu oan chính thế thông dâm.” Mộ Dung Thu cúi đầu, hạ giọng nói. Sau khi Vương tuần phủ nhận được thư thì chắc chắn sẽ chạy về Thanh châu, nhìn thấy vương phủ bị Vương Quân Sơn cùng tiêu thiếp làm cho hỗn loạn, không cần có người ngoài động thủ, Vương tuần phủ sẽ vì bảo toàn danh dự mà nhất định trừng phạt Vương Quân Sơn thật nặng, đến lúc đó Liễu gia xuất hiện, ra tay sửa lại án oan cho Liễu Ngọc Nhi. Ngày lành của Vương Quân Sơn đã sắp chấm dứt.

Vũ Văn Mặc lúc này đã bắt trí bắt giác mà thất thần.

“Gia?” Mộ Dung Thu khẽ kêu. Sao hôm nay hắn kỳ lạ đến vậy? Hơn nữa còn rất dễ nói chuyện nha, mọi việc đều có thể cùng hắn thương lượng. Vốn tưởng là nàng phải phí một phen vô mồm, ai ngờ lại dễ dàng giải quyết như vậy.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu đáp.

Sau đó, hắn đứng lên đi đến bàn của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu có chút sững sốt, khẽ nhường mảy, cũng đứng dậy đi theo hắn.

Trên bàn bày ra vài quyển sổ, vài tấm giấy tuyên thành đầy chữ số á rập mà nàng tính chưa xong. Đây là công việc hằng ngày của nàng, dùng phương thức giải toán của thời hiện đại để tính toán doanh thu của các cửa hàng cũng thu chi trong vương phủ. Cái thời cổ đại này, đừng nói là chữ số á Rập, mà ngay cả một cái bàn tính còn không có! Mấy phép tính đơn giản nàng chỉ cần vài khắc là đã tính xong nhưng những người ở thời đại này, nếu không có đầu óc thông minh chỉ sợ mất ba đến năm ngày mới tính xong.

Quả nhiên, khi Vũ Văn Mặc nhìn đến các chữ số chỉ chữ kia liên nhau này, một tay cầm giấy, một tay cầm sổ.

Mộ Dung Thu không có chờ hắn hỏi, liền tự động giải thích: “Đây là một loại ghi nhớ sổ, các ký tự này là để rút gọn số lượng. Sổ sách của các cửa hàng do thiếp quản thì rất nhiều nên phải dùng phương pháp này để tính toán.”

Vũ Văn Mặc không nói gì, cẩn thận đọc quyển sổ mà chương giấy giao cho nàng, tiếp theo liền nhìn trang giấy từ đầu đến cuối rồi ngừng đầu hỏi: “Phương pháp này do nàng nghĩ ra?”

“Không phải, thần thiếp học được từng người khác thôi.” Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại. Để tránh cho hắn hoài nghi, nàng liền tùy tiện nói dối.

Vũ Văn Mặc gật đầu, lại hỏi: “Vậy mở sổ sách này thì nàng mất bao nhiêu thời gian để xem và kiểm tra xong?”

“Lâu lắm thì khoảng một canh giờ.” Mộ Dung Thu trả lời. Hắn hỏi cái này làm gì?

Con người của Vũ Văn Mặc chợt lóe, hắn làm như lơ đãng nói: “Quần ta có năm ngàn cung thủ, nhưng tên chi có hai mươi tám vạn mũi, vậy binh quân mỗi người sẽ được cấp bao nhiêu mũi tên?”

Mộ Dung Thu suy nghĩ một lát rồi trả lời cực nhanh: “Mỗi cung thủ được cấp năm ngàn sáu mũi tên.” Dùng bài toán đơn giản như vậy để hỏi nàng, thì chính là vũ nhục chỉ số thông minh của nàng! Bất quá ai bảo người này lại là Nam Dương Vương, là con cha áo nọ của nàng. Đành phải để chỉ số thông minh của nàng chịu ủy khuất chút vậy.

Tay cầm sổ sách của Vũ Văn Mặc khựng lại, ngừng đầu, con người sắc bén nhìn Mộ Dung Thu, trong mắt dường như hơi sáng lên, không tự chủ cong môi, liền bỏ sổ sách và tờ giấy trên tay xuống bàn, nói với Mộ Dung Thu: “Hôm nay, nàng từ chối vào cung, theo tính tính của Quý phi nương nương thì nhất định ngày mai sẽ xuất cung đến vương phủ gặp nàng. Vậy để ngày mai bản Vương sẽ ở lại phủ chờ tin, không phải bản Vương và nàng cũng phải đi Liễu phủ?”

“Ý gia là muốn cùng thần thiếp gặp Quý phi nương nương?” Mộ Dung Thu nghi ngờ hỏi. Hắn giúp nàng báo tri thanh danh? Lúc này, lòng nàng tràn đầy nghi hoặc đối với các hành động tối nay của hắn. Dù sao, hắn cũng chưa từng nói nhiều với nàng như vậy. Hơn nữa Hoàng Thượng, Thẩm Quý phi và cả hắn, như làm cho nàng bước vào sương mù.

“Ừ.” Vũ Văn Mặc gật đầu, ánh mắt rơi vào đồng số sách trên bàn, hắn cũng không ngừng đầu nói: “Bất quá, thời gian này bản Vương phải kiểm kê cùng quân dụng để lệnh cho binh lính chuyển đến biên cương. Nhưng đến giờ chỉ mới tính toán được phần nửa.”

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thu lóe lên, cũng tốt! Bánh ít đi, bánh quy lại! Nàng gật đầu đáp: “Sáng sớm mai, thần thiếp sẽ đến thư phòng của gia để cùng thẩm tra tính toán.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Tốt.” Ánh mắt của hắn nhìn Mộ Dung Thu có vài phần kinh ngạc, mặc dù trong lòng nàng khiếp sợ hay nghi hoặc, nhưng chung quy vẫn không hỏi gì.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu dậy sớm hơn thường lệ, dùng điểm tâm, trang điểm đơn giản rồi đến thư phòng.

Lúc này, Vũ Văn Mặc đã sớm có mặt, hắn đang ngồi tính toán.

Mộ Dung Thu gõ cửa đi vào, cúi người thi lễ, “Thần thiếp thỉnh an gia.” Nhìn bộ dáng của hắn, có vẻ như đã bận rộn từ lâu, nhưng bây giờ cũng lắm thì chỉ mới hùng dũng thôi mà.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu nhìn nàng, gật đầu nói: “Ừ, lại đây đi.”

Mộ Dung Thu thông thả đi đến, ánh mắt rơi vào hai chồng giấy thật dày trên bàn, đây là thứ cần tính toán?

“Chỗ này còn chưa tính xong đây.” Vũ Văn Mặc chỉ vào hai chồng giấy lớn nói.

Nhìn chồng giấy cao ngất mà Vũ Văn Mặc đang dùng hắn từ tính toán, Mộ Dung Thu vỗ trán, tính cái kiểu này chắc thức suốt đêm cũng chưa xong. “Để thần thiếp hướng dẫn phương pháp tính toán bằng chữ số á Rập hôm qua cho Vương gia. Hai ngày sau, thần thiếp sẽ làm cho Vương gia một cái bàn tính, sau này có tính toán gì thì cũng tiết kiệm thời gian.”

Vũ Văn Mặc lại ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu, khỏe miệng cong lên thành nụ cười mỉm. “Được.”

Thật ra Mộ Dung Thu chọn cách dạy Vũ Văn Mặc phương pháp tính toán thời hiện đại chỉ vì mong muốn mau kết thúc chuyện này, quan trọng hơn nữa để tránh sau này hắn cứ tìm nàng nhờ giúp đỡ thì cứ dạy hắn để hắn tự tính chính là tốt nhất.

“Là thế này...” Mộ Dung Thu ngồi cạnh Vũ Văn Mặc, bắt đầu nghiêm túc dùng phương pháp đơn giản, dễ hiểu nhất để giảng cho Vũ Văn Mặc hiểu.

Vốn nghĩ Vũ Văn Mặc phải mất một thời gian khá lâu để học được chữ số à rập, nhưng chưa đến một tiếng, hắn đã nắm vững toàn bộ, làm phép nhân chia cũng rất thành thạo. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Thu, năng không thể tưởng tượng được là năng lực tiếp thu của Vũ Văn Mặc lại mạnh mẽ như thế, năng thứ đưa vài phép tính thử, chỉ trong chớp lát hắn đã có thể đưa ra đáp án.

Hai người chỉ trong khoảng hơn hai canh giờ đã kiểm tra cùng tính toán xong tất cả.

Vũ Văn Mặc nhìn canh giờ, phát hiện lúc này đã giữa ngo, là thời gian dùng cơm trưa.

Mộ Dung Thu xoa xoa cái gáy tê cứng, nhìn Vũ Văn Mặc không có chút mệt mỏi nói: “Đã giữa ngo, thần thiếp phải về Mai viên dùng cơm trưa, chắc là Quý phi nương nương sẽ đến sau buổi cơm trưa. Đến lúc đó, thần thiếp sẽ cho nha hoàn đến báo với gia.”

“Không cần phiền toái như vậy, bản Vương đến Mai viên dùng cơm trưa với nàng.” Vũ Văn Mặc đứng dậy, cất chông giấy đã tính toán xong xuôi vào ngăn kéo, nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chỉ có thể gật đầu. “Vâng ạ.”

Quay về Mai viên, Mộ Dung Thu liền phản phò người dọn cơm trưa. Sau đó, lại sai Hồng Lăng dẫn Hiền nhi đến.

Mặc dù Hiền nhi chỉ mới ba tuổi, nhưng sự dùng dũa cũng rất được. Mộ Dung Thu thấy tay bé quá nhỏ mà dũa lại quá dài, lúc gấp thức ăn hai chiếc dũa lại cứ lệch nhau nên đã làm cho bé một đôi dũa ngắn dùng cho thuận, trên đó còn có khắc hai con thỏ nhỏ. Hiền nhi nhìn thấy, thích thú vô cùng, cứ năng nui trong tay, tiếc nuôi mãi không muốn dùng.

Vũ Văn Mặc thấy đôi dũa của Hiền nhi, con người khổ lóc.

Ba người dùng cơm rất nhanh, sau đó dùng hoa quả tráng miệng do nha hoàn bưng lên.

Sau khi ăn xong tráng miệng, uống hết hai ly trà thì có nha hoàn đến truyền, Quý phi nương nương đến, đang chờ trong Trúc viên của Thẩm trắc phi.

“Đi thôi.” Vũ Văn Mặc đặt ly trà xuống, quay đầu nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười, gật đầu: “Dạ.” Để xem Thẩm Quý phi muốn làm gì.

Trúc viên

Do có Quý phi nương nương giả lăm, bốn phía Trúc viên đều có thị vệ canh gác cẩn mật. Mà trong viện, bọn nha hoàn người nào người nấy đều cực kì bận rộn.

Khi thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng đến Trúc viên, bọn nha hoàn ở đây đều sùng sốt. Từ trước đến giờ, họ chưa từng thấy hai người cùng nhau đến Trúc viên, hôm nay sao lại cùng nhau đến? Lại nhớ đến thời gian này Vương gia bận bịu công việc nên rất ít khi đến Trúc viên.

Hai người cùng đến, chẳng lẽ là trùng hợp gặp nhau trên đường?

Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại ánh mắt nghi ngờ của bọn nha hoàn. Quá khứ hay tương lai, vô luận ở nơi nào, bất quá là chuyện tuyệt đối không tránh khỏi.

Bọn nha hoàn còn ngoài ý muốn, huống chi là Thẩm Quý phi và Thẩm trắc phi.

Khi bước vào chính sảnh, tỷ muội Thẩm Quý phi kinh ngạc không thôi, nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhưng trong lòng có chút đau. Sáng nay mới biết là tối qua Vũ Văn Mặc đến gặp Mộ Dung Thu, mà cả buổi sáng nay, Mộ Dung Thu đều ở trong thư phòng cùng Vũ Văn Mặc. Trong lòng nàng hoảng hốt, từ khi nào hai người lại trở nên thân mật như vậy?

Thẩm Quý phi hơi kinh ngạc, bất động thanh sắc nhìn Vũ Văn Mặc, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Mộ Dung Thu, nàng ta thần thái phấn khởi, sắc mặt hồng nhuận, làm gì có dấu hiệu bệnh chứ? Khá lắm, Mộ Dung Thu, dám gạt nàng!

“Gặp qua Quý phi nương nương.” Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu đồng thời hơi cúi người hành lễ.

Thẩm Quý phi phát tay, “Không cần đa lễ như vậy.”

“Nhu nhi gặp qua Vương gia, tỷ tỷ.” Thẩm trắc phi cũng đứng dậy hành lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Mặc gật đầu nói: “Nhu nhi không cần đa lễ.”

Sau đó, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu liền ngồi xuống phía dưới Thẩm Quý phi, Vũ Văn Mặc đến đây, dĩ nhiên là bọn nha hoàn không dám chậm trễ, liền dâng trà.

Thẩm trắc phi ra lệnh cho bọn nha hoàn hầu hạ lui ra hết. Trong phòng chỉ còn bốn người bọn họ, Thẩm Quý phi nhìn Mộ Dung Thu, cười nói: “Xem khí sắc của Vương phi tốt như vậy thì chắc là bệnh đã tốt hơn rồi.”

“Nhọc lòng Quý phi nương nương lo lắng, bệnh của thần thiếp bệnh đã giảm hơn phân nửa.” Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời.

“Bây giờ đã cuối thu, ban đêm gió lạnh, buổi tối tỷ tỷ đừng để nhiễm lạnh.” Thẩm trắc phi thu hồi tâm tư, sau đó quan tâm nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu gật đầu, “Tạ muội muội nhắc nhở, nha hoàn của Mai viên đều là rất cẩn thận nhưng tại bản Vương phi nửa đêm mở cửa sổ nên mới nhiễm phong hàn.” Dứt lời, nàng nhìn về Trầm quý phi nói tiếp: “Mà không may lại vừa lúc Quý phi nương nương triệu thần thiếp vào cung, thần thiếp vốn muốn đi theo cống cống tiến cung, nhưng vừa đặt chân xuống giường lại té xỉu. Mong Quý phi nương nương đừng trách cứ thần thiếp.”

“Ái lại nói như vậy, Vương phi bị bệnh nằm trên giường, bản Cung sao có thể không lo lắng cho sức khỏe của Vương phi mà buộc người tiến cung? Bản Cung biết Vương phi nhiễm bệnh, hôm nay liền đến thăm, giờ thấy Vương phi đã đỡ hơn thì ta yên tâm rồi.” Thẩm Quý phi tỏ vẻ quan tâm, nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy, lại đứng dậy thi lễ. “Nhọc lòng Quý phi nương nương lo lắng. Tạ Quý phi nương nương quan tâm.”

Thẩm trắc phi có chút thất thần, ánh mắt nhìn Vũ Văn Mặc đang ngồi cạnh Mộ Dung Thu, trong lòng không khỏi suy đoán, có phải Vũ Văn Mặc đã biết trước Thẩm Quý phi đến đây nên mới cùng Mộ Dung Thu đến?

Hắn là sợ Thẩm Quý phi sẽ làm khó Mộ Dung Thu? Càng nghĩ trong lòng nàng càng khó chịu. Tuy thái độ của Vũ Văn Mặc đối với nàng không khác gì với thời gian trước nhưng nàng có cảm giác thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu đã dần dần chuyển biến. Nàng khẽ nhu mày, từ lúc nào mà thái độ của hắn đối với Mộ Dung Thu dần dần thay đổi như vậy?

Là lúc sau khi Mộ Dung Thu vỡ đầu tình lại, chết vẫn Nhị phu nhân? Hay khi hai người cùng hỏi phủ Tướng quân? Hay hôm ở hoàng cung?

“Nghe nói, hai ngày trước Hoàng Thượng đã giao việc kiểm tra cùng tính toán quân dụng ở biên cương cho Vương gia xử lý. Cứ ba tháng sẽ kiểm tra một lần, mỗi lần phải mất hơn mười ngày để tính toán rõ ràng. Nhưng bây giờ nhìn Vương gia thoải mái như vậy, chắc là đã xử lý tốt?” Thẩm Quý phi gặp Vũ Văn Mặc đến đây, trong lòng có chút bất mãn, bởi không biết phải mở miệng trách tội Mộ Dung Thu như thế nào nên muốn Vũ Văn Mặc rời đi. Nhưng lời vừa nói ra, nàng liền hối hận. Đây chuyện của triều đình, khi nào thì đến một nữ nhân như nàng lên tiếng?

Quả nhiên, sau khi nghe thì Vũ Văn Mặc khẽ cau mày nhìn Thẩm Quý phi, giọng nói lạnh lạnh, “Việc này là quốc gia đại sự, Quý phi nương nương đừng nên hỏi đến vấn đề tốt hơn! May là lời này chỉ có bản Vương nghe, chứ nếu lọt vào tai đại thần trên triều đình thì sẽ khó tránh khỏi họ hoài nghi Quý phi nương nương có âm mưu khác.”

Trầm quý phi xanh mặt, cắn chặt răng, nhếch miệng định phản kích nhưng lại không tìm được câu đáp trả liền trầm mặt.

“Quý phi nương nương chỉ quan tâm đến Vương gia, chứ không có ý gì khác.” Thẩm trắc phi thấy thế liền vội nói đỡ cho Thẩm Quý phi, hy vọng có thể xoa dịu không khí trong phòng.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt nói, “Ừ.”

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn Thẩm Quý phi, một nữ nhân trong chốn thâm cung lại biết nhiều chuyện quốc gia đại sự như vậy, xem ra tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, có phụ thân là Tể tướng cũng thật được việc.

Thẩm Quý phi nhìn thấy nụ cười lạnh trên môi Mộ Dung Thu, có chút giận dữ nói: “Nghe nói mấy ngày trước trên đường từ Liễu phủ về vương phủ, Vương phi đã bị cướp chặn lại, bản Cung cực kì tò mò, sao Vương phi thoát thân được? Bản Cung nghe người trong cung nói, bọn cướp phi này không chỉ cướp tiền mà còn cướp sắc, chỉ cần có thể cướp nhất quyết sẽ không bỏ qua.” Dứt lời, hai mắt sáng tỏa nhìn Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười lạnh trong lòng. Thẩm Quý phi thật độc ác! Chọn cướp lại chỉ chọn bọn chuyên cướp sắc? Nếu như lần trước bọn cướp kia không tin chuyện cô độc mà nàng bịa ra, nếu như Triệu gia - Ngã công tử không đột nhiên xuất hiện thì sợ rằng nàng đã bị nhốt trong son trại mà chịu vô số sự chà đạp cùng nhục mạ rồi!

Như thế xem ra, việc này nhất định có liên quan đến Thẩm Quý phi và Thẩm Tể tướng!

Thẩm trắc phi vô cùng kinh ngạc, nàng quay sang nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng mừng rỡ không thôi, Mộ Dung Thu bị cướp chặn lại? Có nghĩa là thanh danh nhất định khó giữ. Vương gia chắc chắn sẽ không còn tâm tư gì với nàng ta! Nghĩ vậy, trong lòng nàng vui vẻ không thôi, nhưng ngoài mặt không có biểu hiện gì nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thư cúi đầu, nhẹ giọng thở dài, vờ như lòng vẫn còn sợ hãi, “Haizz...”

“Kết quả đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Quý phi thấy nàng không trả lời, liền hỏi tiếp.

“Bản Vương thật sự muốn biết tại sao Quý phi nương nương lại nói như vậy?” Vũ Văn Mặc ngừng đầu, ánh mắt trong trẻo, không có một tia sợ hãi, lạnh lùng chất vấn.

Thẩm Quý phi nghe lời, né tránh ánh mắt của hắn, lòng thầm than không ổn. Chuyện này vốn không ai biết nhưng nàng lại là người nói đến đầu tiên. “Thì có người báo cho bản Cung biết.”

“Trên đường từ Liễu phủ về vương phủ, vừa vặn lại thuộc về khu vực của Thẩm Thiếu Tướng quân phủ trách tuần tra, sao lại có thể xuất hiện cướp? Huống hồ, hôm đó Vương phi ở cùng với bản Vương, sao bản Vương không biết việc này mà Thẩm Quý phi lại biết rõ thế kia? Ngay cả thói quen của bọn cướp cũng rõ như lòng bàn tay? Như thế xem ra, Quý phi nương nương nhất định phải giao cái tên ăn nói hàm hồ kia cho bản Vương để bản Vương nghiêm hình ép hỏi, vì sao lại muốn vu tội Vương phi. Có phải mục đích của hắn là phủ Nam Dương Vương không!”

Đôi mắt đen huyền, lạnh lùng của Vũ Văn Mặc nhìn thẳng Thẩm Quý phi, giọng nói cực kì u lãnh, vang lên không ngừng trong lòng Thẩm Quý phi khiến nàng chấn động, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Vương gia, này...” Thẩm trắc phi muốn lên tiếng nhưng lại không biết nên nói gì. Nhìn thấy sắc mặt của Quý phi nương nương, nàng cũng giật mình, chẳng lẽ việc này có liên quan đến Thẩm Quý phi? Nếu quả thật xuất hiện cướp, đại ca chắc chắn sẽ phải chịu liên lụy!

Thẩm Quý phi làm sao có thể nghĩ sâu xa như thế! Càng không ngờ Vũ Văn Mặc sẽ phản kích, chia mũi nhọn về Đại ca làm Thiếu Tướng quân của mình! Nên mối hận của nàng đối với Mộ Dung Thư lại cao hơn.

Trong lòng Mộ Dung Thư thầm khen Vũ Văn Mặc làm tốt, không uống công năng mới sáng sớm đã đến giúp hắn! Nhưng Vũ Văn Mặc đã xuất thủ, nàng làm sao có thể ngồi không xem cuộc vui? Nghĩ liền làm, hai mắt nàng chợt rung rung, cảm khăn chạm mắt tựa như người bị oan uổng, tức tưởi khóc: “Là đồ hỗn trưởng nào dám nói xấu thần thiếp như thế? Muốn hủy hoại thanh danh của thần thiếp? Vương gia, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp, cái thứ người độc ác như vậy, dám đối trắng thay đen, nhất định sẽ đoạn tử tuyệt tôn, chắc là định nói xấu cho thần thiếp mãi!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Quý phi chuyển đen rồi chuyển xanh sao đó đỏ bừng bừng. Mộ Dung Thư là đang nguyên rủa nàng đoạn tử tuyệt tôn!

Thẩm trắc phi mờ mặt, mặc dù biết việc này có liên quan đến Thẩm Quý phi nhưng rốt cuộc nàng vẫn mơ hồ không rõ chuyện này là như thế nào.

Khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, đoạn tử tuyệt tôn? Mặc dù hơi độc miệng nhưng cũng không tệ.

Ánh mắt của ba người đều dừng trên người Thẩm Quý phi.

Thẩm Quý phi cảm giác da đầu run lên, trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, nàng khẽ cau mày, cố gắng suy nghĩ ra một lời giải thích rõ ràng.

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, sắc mặt nghiêm trọng, nàng đứng lên, đi đến trước mặt Vũ Văn Mặc khòe rỗng. “Gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp! Nếu không để cho Thẩm Thiếu Tướng quân ra làm chứng, nói rõ ngày ấy không xuất hiện cướp. Nếu như không nói rõ ràng, thần thiếp có chết cũng phải chứng minh mình trong sạch.”

Đôi mắt của Vũ Văn Mặc chợt lóe, khóe miệng nhếch lên, hắn gật đầu đáp: “Việc này liên lụy rất lớn. Ngày mai bản Vương sẽ vào triều bẩm báo lên Hoàng Thượng để người hạ chi tra xét rõ ràng!”

Sắc mặt Thẩm Quý phi càng thêm tái nhợt, hai tay khẽ run rẩy. Chuyện nàng và phụ thân hợp mưu lần này Hoàng Thượng không hề hay biết, nếu để Hoàng Thượng phát hiện, sợ rằng sẽ hạ chi tra xét! Đến lúc đó, nàng sẽ không dễ dàng thoát thân! Đáng chết, chỉ vì muốn lợi dụng việc này để đưa Nhu nhi thượng vị, sau đó phụ thân ở trên triều sẽ áp chế Mộ Dung Thư, đến lúc đó, Thẩm gia có thể độc đại, nàng có thể phong hậu, sau này khi Hoàng Thượng băng hà, nàng tất nhiên sẽ trở thành Hoàng Thái hậu. Nhưng bây giờ ân vận không xong mà còn bị bắt!

“Vương gia không cần phiền như thế. Dĩ nhiên bản Cung biết tên khốn đó vu oan cho Vương phi, đồng thời cũng hãm hại luôn Thẩm Thiếu Tướng, cho nên lúc đó đã truyền lệnh xử tử hắn rồi.” Thẩm Quý phi nói xong, trong lòng đau như đao cắt, đau chết đi! Đau chết đi!

Sau đó nàng nhìn Mộ Dung Thư nói, “Vương phi yên tâm, tên kia đã bị xử tử. Thanh danh của Vương phi tuyệt đối sẽ không bị tổn hại.”

Lúc này, Thẩm trắc phi mới nhận ra: Thẩm Quý phi muốn vu tội cho Mộ Dung Thư, hủy hoại thanh danh của nàng ta, cuối cùng kết quả lại hoàn toàn ngược lại, Vương gia lại nhúng tay vào chuyện này. Đương nhiên nàng biết rõ ngày Mộ Dung Thư đến Liễu phủ thì Vũ Văn Mặc không có xuất phủ, vậy chuyện này rõ ràng là Vũ Văn Mặc đang giúp đỡ cho Mộ Dung Thư, không muốn nàng ta bị hủy đi thanh danh!

Hắn vì bảo vệ cho Mộ Dung Thư, không tiếc mà đối chọi căng thẳng với Thẩm Quý phi! Chẳng lẽ là vì bảo vệ thanh danh phủ Nam Dương Vương như lời hắn nói? Nét cười trên môi Thẩm trắc phi lập tức biến mất. Nàng nhìn Vũ Văn Mặc, thật sự rằng có rất nhiều điều muốn hỏi hắn, đáng tiếc nàng không thể. “Vương gia cũng ty ty xìn đừng tức giận. Quý phi nương nương vì bảo vệ thanh danh của tỷ đã cho xử tử người nọ. Chuyện này đừng nhắc tới nữa.”

“Thế cũng tốt, nhưng sau này lại có sự việc như thế xảy ra, chỉ mong Quý phi nương nương đừng tự làm chủ thì tốt hơn.” Vũ Văn Mặc không dỗi sắc, lạnh lùng nói.

Thẩm Quý phi thật sự là đang tự tát mình, tự làm tự chịu! Chỉ vì vậy mà đắc tội với Vũ Văn Mặc! Thật là tức cười mà!

Mộ Dung Thư vẫn im lặng, bởi vì một khi Vũ Văn Mặc đã mở miệng thì Thẩm Quý phi chắc chắn phải có phản kháng gì, sự việc thế này sẽ không xảy ra lần thứ hai nên nàng cũng không cần thiết khiến cho Vũ Văn Mặc khó xử. Bỗng nhiên, nhớ tới điều gì, nàng liền ngừng đầu, nhìn Thẩm Quý phi nói: “Hôm qua phụ thân có truyền tin báo cho thần thiếp, nói Quý phi nương nương để nghị nàng Thẩm trắc phi làm bình thê, người cũng không có ý kiến, tất cả đều do thần thiếp làm chủ.”

“Hả? Vậy Vương phi có đồng ý không?” Thẩm Quý phi trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thư mỉm cười, nhìn Vũ Văn Mặc nói: “Tất cả đều do Vương gia làm chủ.” Chuyện đã đến mức này thì giải quyết cho hết luôn đi, tránh sau này lại vì chuyện bình thê mà làm phiền đến nàng! Huống hồ, lần này Vũ Văn Mặc đứng về phía nàng, nhưng lần sau thì ai biết được!

Thẩm trắc phi tràn đầy hy vọng nhìn Vũ Văn Mặc. Ngược lại thì Thẩm Quý phi cũng không mong chờ lắm vì thứ nhả - con giận của nàng vẫn chưa nguôi, thứ hai - nàng mơ hồ cảm thấy Vũ Văn Mặc căn bản không có ý bình thê!

Quả nhiên, Vũ Văn Mặc lạnh lùng trả lời: “Nếu như Hoàng Thượng có hai Hoàng Hậu, bản Vương liền lập bình thê.”

Thẩm trắc phi lại một lần nữa phải ôm lấy thất vọng, nàng cúi đầu, siết chặt hai nắm tay, lòng tự hỏi: Chẳng lẽ nàng yêu cầu nhiều lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 66

Thẩm Quý phi vì chịu kích thích nên trong lòng có chút không yên. Nàng cảm thấy lời của Vũ Văn Mặc chứa đầy hàm ý, có lẽ hắn sẽ không dễ dàng mà buông tha như vậy. Nàng phải hỏi cung, sau đó suy nghĩ cho thật cẩn thận - tìm ra một kế sách ứng phó vẹn toàn, việc bình thê xem ra cũng không thể nói lại đi. Thẩm Quý phi ở ngoài mặt thì cười nhưng bên trong không cười, nàng nói ứng phó vài câu rồi lập tức rời khỏi phủ Nam Dương Vương.

Sau khi Thẩm Quý phi rời đi, Thẩm trắc phi bởi vì câu nói của Vũ Văn Mặc mà thất thần, nàng cũng nói hai, ba câu nhưng không có ăn nhập. Mộ Dung Thư tự nhận bản thân mình có chút nhãn lực, nhìn thần sắc của Thẩm trắc phi không có việc gì, liền ai oán nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng ở lại thì đúng là chứng mất người ta, chắc là Thẩm trắc phi có nhiều điều muốn hỏi Vũ Văn Mặc?

Dù sao thì nàng chẳng qua là có thân phận cùng địa vị của Chính phi, nhưng ít nhất không phải là thiếp! Mà ở trong vương phủ, Vũ Văn Mặc rất tin nhiệm nàng, cho nên nàng mới nể mặt hắn, tùy ý để cho Thẩm trắc phi đứng sau màn của sự việc này. Nhưng hôm nay, Vũ Văn Mặc cự tuyệt, khiến cho nàng khó tránh khỏi nghi ngờ.

Sau khi tìm có đề rồi đi, Mộ Dung Thư liền hành lễ với Vũ Văn Mặc rồi cáo lui.

Trong thư phòng, Thẩm trắc phi thờ dài nhẹ nhõm, nhìn Vũ Văn Mặc muốn nói lại thôi.

“Bản Vương không thể tuân thủ lễ tắc đã đặt ra. Ngồi vị Chính phi chỉ có một, Trắc phi ngại cũng như là bình thê đi, chứ như thế nếu không lại xảy ra tranh cãi.” Vũ Văn Mặc thần nhiên nói.

Thẩm trắc phi cắn môi, nàng đương nhiên là hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà nàng muốn được như Mộ Dung Thư, có thể ngang hàng cùng ăn, cùng ngồi với nàng ta. Hết mắt nàng đó học, nàng đứng dậy đi đến trước mặt Vũ Văn Mặc, tuy không cam lòng, nhưng trên mặt lại tỏ ra như đã hiểu: “Là Nhu nhi sai. Từ nay về sau sẽ không nhắc lại chuyện này, cũng sẽ không làm cho gia khó xử nữa.”

Có lẽ là nàng yêu cầu quá nhảm, mà quên mất điểm mấu chốt. Dù sao thì có rất nhiều Vương gia cũng như thế từ tư nhung chỉ có duy nhất ở Bình thành - Bình Vương gia là có hai vị Chính phi, làm cho người ta ngày ngày nghị luận, nhưng cũng có ít người khen ngợi, cho nên nàng mới muốn ngang hàng với Mộ Dung Thư để cùng ngồi, cùng ăn. Ai ngờ lại khiến chiến đúng điểm mềm của hắn, khiến cho hắn nghi ngờ nàng có dã tâm. Đó không phải là điều nàng muốn, điều nàng muốn rất đơn giản, nàng muốn ngang hàng với Mộ Dung Thư ở trong lòng hắn.

Vũ Văn Mặc gật đầu, đưa đôi tay thon dài ra, nâng ly trà mà Thẩm trắc phi đã pha, cẩn thận uống hai ngụm.

“Đêm nay, gia ở lại Trúc Viên dùng cơm?” Thẩm trắc phi dè dặt hỏi, trên mặt hiện lên thần sắc khẩn cầu.

“Bản Vương còn có việc quan trọng chưa xử lý xong. Lát nữa sẽ quay trở lại thư phòng, đợi đến khi đó rồi quyết định.” Vũ Văn Mặc trầm giọng trả lời.

Thẩm trắc phi không biết nói gì, chỉ có thể gật đầu đáp ứng: “Vâng ạ.”

Vũ Văn Mặc sau khi dùng xong trà thì liền rời khỏi Trúc Viên. Lúc hẳn rồi đi, Thẩm trắc phi lập tức quay đầu, nằng không nhìn được nữa liền ngẩn ngẩn lẹ.

Khi Mộ Dung Thu sắp về đến Mai Viên thì đã thấy Thanh Bình đứng chờ trước cửa Mai viên.

Nhìn thấy Thanh Bình đi qua đi lại, nằng liền bước nhanh đến. Thanh Bình trông thấy Mộ Dung Thu đang đi tới, liền nói: “Vương phi, Nhị tiểu thư ở phủ Tướng quân đến đây.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướng mày, có chút kinh ngạc. Theo lý, sau khi Mộ Dung Thu nhận được thư trả lời cùng với mấy mảnh ngọc vỡ thì là tạm thời sẽ không có hành động gì. Không ngờ là Mộ Dung Lâm vẫn như vậy mà đến. Chắc là Mộ Dung Lâm đã tổn không ít công khuyên nhủ Mộ Dung Thu đi.

“Vào trong xem thử.” Mộ Dung Thu gật đầu.

Khuôn mặt của Thanh Bình cùng Hồng Lăng có chút vận vẹo và bất bình, Nhị tiểu thư đến đây thì liền biết là nằng ta muốn cái gì. Lần trước, lúc hồi phủ Tướng quân, có nghe nha hoàn phủ Tướng quân nói Nhị tiểu thư có tâm tư muốn tiến vào phủ Nam Dương Vương, lúc ấy trong lòng hai người đã cảm thấy bất bình cùng khó chịu. Nhị tiểu thư gả cho ai mà không được, sao cứ nhất quyết phải gả cho Vương gia, tranh giành với Vương phi.

Khuôn mặt Mộ Dung Thu không có biểu hiện dư thừa, nhưng Thanh Bình cùng Hồng Lăng có chút lo lắng cho Mộ Dung Thu sẽ phải chịu bất công. Nếu như bị người khác biết được mục đích của Nhị tiểu thư đến vương phủ, chắc chắn sẽ khiến cho mấy vị phu nhân cùng mất tên hạ nhân đồn đãi lung tung. Vương phi sẽ bị bọn họ cười nhạo. Không biết Mộ Dung Tướng quân suy nghĩ thế nào mà có thể làm ra việc như thế.

Lúc này, Mộ Dung Lâm đang chờ tại Sương phòng, nằng đợi Mộ Dung Thu đã được hai canh giờ, tâm tình của nằng không yên, tuy ở nhà đã có lời dặn dò của Mộ Dung Thu, nói là khi đến vương phủ thì nhất định phải vì lợi ích của Vương phi mà suy nghĩ, tuyệt đối không được dỗi nghịch cùng Vương phi. Chỉ cần nằng có thể tiến vào vương phủ, nằng nhất định sẽ chiếm được sự sủng ái của Vũ Văn Mặc. Nhưng bây giờ Mộ Dung Thu có cho nằng ở lại hay không, nằng cũng không có biết. Dù sao, lần trước khi Mộ Dung Thu về phủ, tình tình của nằng ta đã thay đổi không ít, thật làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Nằng cũng không muốn giống như Mộ Dung Tuyết, tuy gả cho Lưu Phong làm chính thê, nhưng cả đời thì dốc hết tâm tư để lo nghĩ cho cuộc sống. Chờ sau khi Lưu Bảo gia qua đời, Mộ Dung Tuyết không biết sẽ phải chịu những thế thảm như thế nào đâu. Nằng thả vào vương phủ làm thiếp của Vương gia chứ không muốn gả cho một tên nhà nghèo. Đời này, nằng phải sống thật tốt cùng hạnh phúc.

Ôm tâm tư này, nằng đã phải suy nghĩ rất nhiều, tìm đủ mọi cách, còn lợi dụng Tử tiểu thư, Ngũ tiểu thư để làm cho Mộ Dung Thu một lần nữa có hi vọng đối với nằng. Trùng hợp, nằng biết được Vũ Văn Mặc có thể sẽ nằng Thẩm trắc phi lên làm bình thê. Nếu như thế thì địa vị của Mộ Dung Thu sẽ bị uy hiếp, nên nằng liền bắt lấy cơ hội này mà thuyết phục Mộ Dung Thu giữ nằng ở lại.

Mộ Dung Lâm cần mồi, dù thế nào thì cũng cần phải giữ lấy cơ hội lần này, phải nghĩ mọi cách để có thể ở lại vương phủ. Chỉ cần có thể ở lại vương phủ thì việc tiếp cận Vương gia sẽ không có gì là khó khăn. Đợi đến khi nằng không còn chút kiên nhẫn thì liền nghe bên ngoài có tiếng nói: “Bẩm Vương Phi, Nhị tiểu thư còn đang chờ ở trong phòng.”

“Ừ, người đi chuẩn bị trà và điểm tâm đi.” Mộ Dung Thu phản phác.

Chiều dài tốt đến vậy? Mộ Dung Lâm liền cảm thấy nghi hoặc. Không có lý nào lại như vậy? Theo lý thì Mộ Dung Thu phải biết là nằng đến với mục đích gì chứ? Đang lúc nằng nghi hoặc thì cửa bị đẩy ra.

Mộ Dung Thu đi tới, sắc mặt của nằng hồng nhuận, nụ cười cũng thật to sáng, thật chói mắt người nhìn. Mộ Dung Lâm khòe miệng có rúc, từ khi nào thì Mộ Dung Thu lại có thể chói lọi như vậy? Bất quá, Mộ Dung Lâm chỉ thoáng thất thần, liền phục hồi tinh thần thành an Mộ Dung Thu: “Lâm nhi thành an Vương phi.”

“Đứng lên đi, đều là người trong nhà, đang ở nơi của bản Vương phi, Nhị muội cũng không cần phải đa lễ như vậy.” Mộ Dung Thu tiến lên đỡ nằng dậy, cười nhạt nói.

Mộ Dung Thu như vậy làm cho Mộ Dung Lâm không có một chút chủ ý, vốn là nằng đang nghĩ ra kế sách đối phó với sự tức giận cùng những lời nhục mạ của Mộ Dung Thu, nhưng nằng còn chưa suy nghĩ xong thì bây giờ bị bất ngờ hoàn toàn, liền không biết phải làm cái gì, nói cái gì.

‘Phích’, Mộ Dung Lâm liền quỳ gối dưới chân Mộ Dung Thu, nằng dập đầu vài cái thật mạnh. Khòe miệng của Mộ Dung Thu ẩn hiện nét cười lạnh, cũng không ngăn Mộ Dung Lâm lại. Hồng Lăng cũng không ngăn cản, nhưng lại nói: “Nhị tiểu thư đứng như vậy thế, Vương phi không thể nào nhận đại lễ của người? Người cũng không có làm gì sai, người mau mau đứng lên.”

Mộ Dung Lâm ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Thu, hai mắt đẫm lệ nói: “Vương phi, Lâm nhi sai rồi! Khi ở phủ Tướng quân, ý mình là Nhị muội của Vương phi, không hề có ky, cứ ngộ nghịch với Vương phi, là Lâm nhi không tốt! Sau khi xảy ra chuyện của Nhị di nương, Lâm nhi đã hoàn toàn tỉnh ngộ, sau này tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện giống như thế một lần nữa. Lâm nhi hy vọng Vương phi có thể tha thứ cho Lâm nhi.”

“Nhị muội nói như vậy là sao? Con người có mấy ai hoàn mỹ? Ai chưa từng làm phạm sai lầm? Tuy là Nhị muội ra tay độc ác với mẫu thân, nhưng từ trước đến nay, mẫu thân ta cũng chưa từng trách phạt người. Bây giờ, người lại chủ động đến vương phi nhận lỗi, có lý nào mà ta không tha thứ cho người. Nhanh đứng lên, nếu để cho người thấy, lại nghĩ là bản Vương phi đang khi dễ người.”

“Tạ Vương phi tha thứ, sau này Lâm nhi sẽ hiếu kính mẫu thân, hiếu kính với Vương phi.” Mộ Dung Lâm dùng tay nâng ống tay áo, lau khô nước mắt trên mặt, khẽ cười. Xem biểu cảm trên mặt, quả nhiên là được giáo dục rất tốt, Hồng Lăng đỡ nằng ta đứng lên.

Mộ Dung Thu như cười như không nhìn Mộ Dung Lâm, nằng đứng lên, nắm tay nằng ta, vỗ về nói: “Chỉ cần muội biết sai là tốt rồi! Bất quá... Sao muội lại đến vương phủ? Cũng không nói trước một tiếng cho bản Vương phi, để ta cho đầu bếp chuẩn bị cơm chiều sớm một chút. Chờ sau khi dùng xong cơm thì bản Vương phi sẽ sai người hộ tống người trở về phủ.”

Mộ Dung Lâm nghe xong thì mặt liền biến sắc, liền hiểu là Mộ Dung Thu đang gài vò hồ đồ. Nằng ta biết rõ là nằng đến với mục đích gì, nhưng lại nói ra những lời như thế. Đợi mắt to tròn chớp chớp, nhìn Mộ Dung Thu trả lời: “Lâm nhi là muốn đến gặp Vương phi, nên liền cầu xin phụ thân để đến gặp Vương phi. Phụ thân nói là nếu như Lâm nhi thật sự nhớ Vương phi thì có thể ở lại vương phủ thêm vài ngày, vừa có thể thỏa niềm thương nhớ, vừa có thể chiếu cố thật tốt cho Vương phi. Có như thế phụ thân và mẫu thân nói có thể yên tâm.” Nói hay, trong thời gian bị cấm túc thì nằng ta cũng đã có nhiều tiền bạc. “Thì ra là muội nhớ bản Vương phi. Nếu đã như vậy thì muội cứ ở lại vài ngày đi.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Mộ Dung Lâm không ngờ là mọi chuyện lại đơn giản như vậy, vốn tưởng sẽ phải khuyên nhủ thêm một lúc nữa thì mới có thể làm cho Mộ Dung Thu không tình nguyện mà gật đầu. Thế mà, nằng chỉ mới nói có một hai câu thì nằng ta đã cho nằng ở lại. Chẳng lẽ Mộ Dung Thu là thật sự tin lời nằng, hay vì Mộ Dung Thu đã nói trước nên mới được như thế? Dù là nguyên nhân gì, nếu nằng đã có thể ở lại phủ Nam Dương Vương thì nằng đã có cơ hội treo lên giường của Vũ Văn Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 67

Mộ Dung Thu buông tay nằng ta ra, trở lại ghế chủ vị ngồi, nhìn lướt qua thần sắc của Mộ Dung Lâm, nằng nằng ly trà lên hóp vài ngụm, sau đó ngừng đầu, vờ như lơ đãng nói: “Nhị di nương gần đây khỏe không?”

“Tốt.” Mộ Dung Lâm còn đang khiếp sợ về lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thu, nên khi nghe nằng hỏi vậy liền vờ ý thức mà trả lời. Nhưng vừa nói ra, càng làm thêm sợ hãi, liền sửa lại: “Sau khi Nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ, Lâm nhi cùng Nhị di nương cũng không còn liên hệ, lúc này thì Lâm nhu cũng không biết Nhị di nương ra sao. Cũng không có nghe người ta nói đến. Nhị di nương phạm sai lầm nên mới bị đuổi ra khỏi phủ, cho nên hạ nhân trong phủ không ai có tin tức của bà.”

Tốt? Mộ Dung Thu khép hờ mắt, Nhị di nương đã bị đuổi ra khỏi phủ nhưng vẫn không biết an phận? Sợ lần cái này là do Mộ Dung Lâm nghĩ ra. Bất quá... Lý thị tuy có tâm cơ, nhưng Nhị di nương chính là niềm vui của Mộ Dung Thu, không phải là bà ta muốn lợi dụng Mộ Dung Lâm để xoay người lần nữa đi? Tuy nói là bị đuổi ra khỏi phủ, nhưng ai biết được là bà ta có thật là bị đuổi đi? Bà ta đã theo Mộ Dung Thu nhiều năm như vậy, chắc là vót được không ít đi (vót tiền của)!(Cũng khó trách Mộ Dung Lâm lại nói là bà ta sống tốt!

“Ha ha... Nhị muội cũng không cần lo lắng, nhưng nếu lo lắng, thì cứ phải người đi tìm, nếu như có tin tức, người và đại ca của người cùng nhau giúp Nhị di nương. Dù sao thì đó cũng là người sanh các người.” Mộ Dung Thu cúi đầu cười nói.

“Vương phi chớ nói vậy, tuy Nhị di nương là người sanh ra Lâm nhi và đại ca, nhưng Lâm nhi và đại ca vẫn hiếu thuận với mẫu thân thật, đại ca nói cả đời này muốn chăm sóc thật tốt cho mẫu thân. Nếu Nhị di nương phạm sai lầm bị đuổi ra khỏi phủ, dĩ nhiên sẽ không còn quan hệ với Lâm nhi và đại ca.” Mộ Dung vừa nói thì đã phui sạch mối quan hệ giữa nằng ta cùng Nhị di nương.

Mộ Dung Thu liếc mắt nhìn Hồng Lăng, Hồng Lăng dĩ nhiên đã hiểu, liền nhìn Mộ Dung Lâm lúc đầu nói: “Nhị tiểu thư làm sao có thể nói tuyệt tình như vậy chứ? Nhị di nương tuy đã làm sai, nhưng từ trước đến nay đều đã chăm sóc và giáo dưỡng rất tốt cho Nhị tiểu thư cùng Đại thiếu gia.”

Mộ Dung Lâm vừa nghe, âm thầm cắn răng, trách không được Mộ Dung Thu lại đáp ứng cho nằng ở lại, thì ra là đã biết trước nằng sẽ đến nên chờ! Bất quá, nằng không có giống như Mộ Dung Tuyết, chỉ vì mấy câu nói của Mộ Dung Thu mà đã không biết đối phó lại như thế nào. Nước mắt tràn mi, trên khuôn mặt trắng nõn của nằng ta lại đầy nước mắt, quả nhiên là phiên bản lúc còn trẻ của Nhị di nương, điểm đậm đáng yêu. “Cũng không còn cách nào khác mà. Dù sao kết quả này là do Nhị di nương tự làm tự chịu, phụ thân đã hạ lệnh, không cho ta cùng đại ca có quan hệ gì với Nhị di nương.”

“Đừng nghĩ về mấy chuyện này nữa. Chỉ cần Nhị di nương ở bên ngoài có thể sống tốt là được rồi.” Mộ Dung Thu gật đầu nói.

“Vương phi, người mới vừa từ Trúc viên trở về. Có mệt không? Nó tí giúp người trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó sẽ an bài phòng cho Nhị tiểu thư.” Hồng Lăng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, phân phó nói với Hồng Lăng: “Chiều có cho tốt, hiếm lắm Nhị muội mới đến một lần. Ở trong vương phủ cũng không lâu lắm. Hai, ba ngày nữa đã hồi phủ.”

Hai, ba ngày? Thời gian quá ngắn! Hết ba ngày không biết có thể gặp được Vũ Văn Mặc không kia! Thời gian như vậy, càng không thể nghĩ tới Vũ Văn Mặc sẽ nạp nằng làm thiếp! “Lâm nhi gần đây nhàn rồi, có thể ở trong vương phủ mấy ngày để bồi Vương phi thật tốt.”

Mộ Dung Thu đảo mắt nói, “Nếu Nhị muội ở trong vương phủ quá lâu sẽ khiến bọn hạ nhân đồn đãi, dù sao đây là phủ Nam Dương Vương không phải phủ Tướng quân. Nếu như liên lụy đến thanh danh của người, đến lúc đó người sẽ tự cười khó! Được rồi, không cần nói gì nữa, bản Vương phi biết tâm ý của người. Người trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, đến giờ cơm tốt, tỷ muội chúng ta cùng nhau ăn sự.”

Mộ Dung Lâm vốn định nói thêm gì đó, nhưng nghe được mấy lời của Mộ Dung Thu, cũng không thể nói thêm cái gì, nếu không sẽ khiến Mộ Dung Thu chán ghét.

Hồng Lăng an bài cho Mộ Dung Lâm một căn phòng cách không xa Sương phòng của Hiến nhi. Cũng để cho Thu Cúc hầu hạ cho Mộ Dung Lâm. Mộ Dung Lâm đương nhiên biết Thu Cúc là đại nha hoàn, năng đoán chắc là Mộ Dung Thu cho nàng ta đến giám sát năng, vì thế luôn hòa nhã với Thu Cúc.

Sau khi Mộ Dung Thu trở về phòng, liền nhìn thấy một đứa bé đang ngồi trên giường.

“Hiên nhi.” Mộ Dung Thu khẽ gọi. Tuy Hiên nhi không phải do năng sanh ra, nhưng Hiên nhi lại hiểu chuyện cũng rất đáng yêu khiến cho năng thật sự yêu thích, trong lòng cũng cho bé là con của mình.

Thật ra thì Hiên nhi rất nhạy cảm. Nhỏ như vậy mà đã trải qua nhiều chuyện, muốn nhất chính là được Mộ Dung Thu yêu thương, cho nên mấy ngày nay rất là nghe lời. Ngoại trừ những lúc ròi gan phải đối mặt với vết nước tiểu trên giường, có chút tức giận. Còn những lúc khác, đứa bé này thật thông minh cũng ngoan.

Hiên nhi vừa thấy Mộ Dung Thu trở về, lập tức nhảy xuống giường, lao đảo chạy tới, nhào vào lòng Mộ Dung Thu, vui vẻ nói: “Mẫu thân, cuối cùng người đã về, Hiên nhi đợi người rất lâu rồi. Mẫu thân, người xem, đây là trứng do Hiên nhi luộc. Người mau ăn đi, Hiên sợ nói lạnh nên đã bung trong lòng.” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong lòng lấy ra một quả trứng gà, xem như vật quý hiếm mà đưa cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vội cầm lấy trứng gà, nghe Hiên nhi nói, trong lòng không tránh cảm thấy ấm áp. “Hiên nhi thật ngoan, mẫu thân liền ăn.” Tuy buổi trưa ăn không ít, lúc này tuy không ăn nổi nhưng vẫn phải ăn, nhưng khi năng nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt phương của Hiên nhi, Mộ Dung Thu liền nhìn lại cái trứng.

Trứng gà luộc, Mộ Dung Thu liền cầm một cái, tỉnh té nhai, chưa bao giờ nghĩ là trứng gà luộc lại ngon như vậy vị, lập tức xoa đầu Hiên nhi, dịu dàng nói: “Trứng gà thật ngon. Mẫu thân chưa bao giờ ăn một cái trứng gà nào ngon như vậy.”

“Mẫu thân thích ăn? Sau này Hiên nhi sẽ luộc thật nhiều cho người ăn.” Nụ cười trên mặt Hiên nhi rực rỡ như một đóa hoa.

“Ừ.” Mộ Dung Thu gượng gật đầu.

Hiên nhi từ trong lòng Mộ Dung Thu nhảy xuống, sau đó nhìn về phía cửa chính Mai viên, “Mẫu thân, Hiên nhi nghe nói là có một nữ nhân xấu vừa tới! Văn Mai tỷ và Thanh Bình tỷ đều nói là nữ nhân đó từng đối xử không tốt với mẫu thân. Bây giờ sao lại không thấy?”

Mộ Dung Thu sững sốt, nhớ tới Mộ Dung Lâm, Văn Mai và Thanh Bình lại nói cái này ở trước mặt Hiên nhi? Vừa muốn nói lại, đã thấy hai tay nhỏ của Hiên nắm chặt thành quyền, bộ dạng chính là muốn bảo vệ cho Mộ Dung Thu, “Ai khi dễ mẫu thân, Hiên nhi liền khi dễ lại!”

Năng nhìn không được liền bật cười nói: “Con nhỏ đã như vậy.”

Mộ Dung Thu không nghĩ tới là Hiên nhi không chỉ nói như vậy, mà là thật sự làm.

Vốn cho là bé chạy ra ngoài chơi đùa, ai biết năng chỉ mới nghĩ được hai khắc thì Thu Cúc lại kinh hoảng chạy tới nói, “Vương phi, tiểu thiếu gia xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu cả kinh, có phải là Hiên nhi quá bướng bỉnh, không cần thận dụng đầu nên bị thương?

“Tiểu thiếu gia ở trong phòng của Nhị tiểu thư. Nó tự vốn ở ngoài phòng canh, sau khi nghe được âm thanh liền chạy vào, vào vào đã thấy tiểu thiếu gia ngồi khóc ở dưới đất. Nó tự hỏi chuyện gì xảy ra. Nhị tiểu thư liền nói tiểu thiếu gia đến gặp năng ta, sau đó tặng trứng gà luộc. Kết quả là tiểu thiếu gia tự tay làm rớt trứng gà, sau đó khóc.” Thu Cúc nói ngắn gọn. Dĩ nhiên lúc thấy Hiên nhi khóc mặt đỏ bừng, năng cũng đau lòng vô cùng, năng đỡ thế nào cũng không nín khóc nên đành đến tìm Vương phi để người tự thân đến xem!

Mộ Dung Thu cũng không nghĩ nhiều, liền nóng nảy đi.

Kết quả là vừa vào, liền thấy Hiên nhi đang cầm một cái trứng gà bị bể, trên mặt còn chưa khô nước mắt, ánh mắt thể thảm nhìn Mộ Dung Thu: “Người quăng trứng gà của Hiên nhi! Người bồi thường cho Hiên nhi! Người là người xấu, rất rất xấu... Hiên nhi muốn nói cho phụ thân, để cho phụ thân đuổi người ra khỏi phủ!”

Lời này vừa là lên án, chỉ trích cũng như đã định tội cho người ta, Mộ Dung Thu che trán. Đứng là đứa bé này nói thì sẽ làm, tốc độ làm cũng không bình thường đi.

Lúc này Mộ Dung Lâm rất là oan uổng, năng thế nào cũng không biết sao đứa bé này lại không ngoan cùng quá quắt như vậy! Đúng là con của họ nhân, lại theo Liễu Ngọc Nhị bị đuổi ra khỏi phủ! Nhỏ như vậy mà đã có thể làm năng chịu thiệt. Sau khi thấy Mộ Dung Thu, năng đã định nói rõ mọi chuyện, thế nhưng Hiên nhi lại giành nói trước.

Hiên nhi nghiêng đầu thì nhìn thấy Mộ Dung Thu, cũng nhanh chóng bỏ nhào vào năng, ôm chân Mộ Dung Thu mà khóc: “Mẫu thân, năng ta làm bể trứng gà của Hiên nhi, vẫn không chịu bồi thường. Năng thật xấu...”

Mộ Dung Thu yên lặng ôm lấy Hiên nhi, sau đó nói: “Người sao lại chạy tới đây?”

“Các tỷ tự tôi, muội muội của mẫu thân đến, còn là nữ nhân rất xinh đẹp. Hiên nhi liền chạy tới, muốn tặng cho năng trứng gà... Năng thật xấu... Làm bể trứng của Hiên nhi.” Hiên nhi khóc đến sưng mắt, bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào người Mộ Dung Lâm mà khóc lớn.

Còn nhỏ như vậy, mà đã có thể làm như thế thì thật không bình thường!

Sau khi nghe Hiên nhi giải thích xong, Mộ Dung Thu liền nhìn về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm sững sốt, sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Hiên nhi nói: “Đứa bé này nói dối. Vương phi, không phải như vậy đâu.”

Mộ Dung Lâm vừa nói xong, sắc mặt Mộ Dung Thu liền trầm xuống, năng dĩ nhiên biết chuyện này là do Hiên nhi làm! Bất quá... bên ngoài còn có người, Mộ Dung Lâm lại hô to lên như thế, Hiên nhi không phải con ruột của Vương gia, chắc chắn vì vậy mà người đã bỏ trí. Cho nên sẽ không để cho Hiên nhi gánh vác.

“Nhị muội có phải đã quên đây là phủ Nam Dương Vương? Ở đây cũng không phải là phủ Tướng quân. Hiên nhi là nghĩa tử của bản Vương phi. Cũng là Nam Dương Vương Đại thiếu gia, Hiên nhi tặng người trứng gà, người lại dám quăng đi! Xem ra là bản Vương phi tin lầm người! Cho rằng người tự biết thân biết phận. Hôm nay, xem ra người vẫn không biết thay đổi! Bây giờ, phủ Nam Dương Vương không dám chứa chấp một người cao quý như người! Hồng Lăng, chuẩn bị, tiễn Nhị tiểu thư hồi phủ Tướng quân!” Mộ Dung Thu lạnh lùng nói, ánh mặt băng lãnh, sau đó phân phó cho Hồng Lăng.

Hồng phản ứng nhanh nhạy, nhìn thấy tiểu thiếu gia khóc sưng cả mắt, lòng năng thật sự sinh ra thương yêu, Nhị tiểu thư này thật không biết điều!

Mộ Dung nghe xong có chút sững sốt, trong lòng hồi hận, liền biết là đứa bé này đang vu oan cho năng, nhưng nói ra, ai sẽ tin tưởng đứa bé ba tuổi chứ? Không được, năng nhất định phải giải thích rõ ràng, liền vội nói: “Vương phi, Lâm nhi không có làm như vậy, chỉ là không cần thận nên mới đánh rơi cái trứng gà, tuyệt đối không có quăng đi. Tiểu thiếu gia còn nhỏ, nhất định là không hiểu chuyện...”

“Cầm miệng! Nam Dương Vương Đại thiếu gia lại có thể để người vu tội!” Mộ Dung Thu quát một tiếng.

Thần hình Mộ Dung Lâm khẽ run, dĩ nhiên Mộ Dung Thu hiểu rõ mọi chuyện nên chắc chắn sẽ không hỏi đến chân tướng, như thế thì làm sao năng giải thích! Như vậy xem ra, vừa rồi Mộ Dung Thu chỉ là giả vờ hòa nhã, căn bản không muốn cho năng ở lại vương phủ! Mộ Dung Thu thật đúng là ác tâm. Nhất định là năng ta nói tên nghiệt chủng này hại năng.

Ánh mắt nhìn ra cửa, chợt thấy Vũ Văn Mặc, quả nhiên là ông trời chiều cổ cho năng!

Năng lập tức chạy tới, quý gối trước mặt Vũ Văn Mặc, nước mắt tự rơi như mưa, giọng nói thể lương, bi bi thảm thảm nói: “Vương gia, người vì Lâm nhi làm chứ!”

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Vũ Văn Mặc đã đứng trước cửa, không biết hắn đã đứng bao nhiêu lâu, lại nghe thấy lời của Mộ Dung Lâm, trong lòng cười nhạt, Mộ Dung Lâm này diễn xuất thật nhập tâm và xuất sắc đi!

Vũ Văn Mặc nhủ mảy mìn người quý gối trước mặt. Mọi mồi mím chặt thành một đường thẳng, đáy mắt có vài tia chán ghét.

Mộ Dung Lâm vẫn cúi đầu khóc, không nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu không ngừng cười lạnh, nhìn từ trên xuống dưới người Vũ Văn Mặc, muốn nhìn xem hắn có thể thương hoa tiếc ngọc không.

Hiên nhi ở trong ngực năng vẫn còn chảy nước mắt, sau khi nghe thấy lời của Mộ Dung Lâm, liền xoay đầu nhìn lại, quả nhiên là thấy Vũ Văn Mặc! Liền cho là mình gây họa! Hai hàng lệ liền tuôn, có chút ụy khuất nhìn Mộ Dung Thu, đôi mắt phương cầu hồn, khiến cho Mộ Dung Thu ngây người một chút, sau đó năng thăm than, nghĩ không ra năng cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc! Bất quá... nhìn thấy sắc mặt của bé, năng liền biết là bé sợ mình gây họa, cho nên mới phải lộ ra biểu tình thế này.

“Mẫu thân...” Hiên nhiên ôm cổ năng, khe khẽ kêu một tiếng, sau đó nhìn về phía Vũ Văn Mặc, thấp giọng kêu: “Phụ thân.”

Vũ Văn Mặc nghe vậy, con người khẽ lóe, nhìn Hiên nhi một chút sau đó lại đưa mắt về phía người của Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: “Vừa rồi có chút vấn đề, liền tới hỏi.”

Hắn xem như không thấy Mộ Dung Lâm đang quý gối trước mặt, chỉ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu buông Hiên nhi ra, đứng dậy phước thân thi lễ với Vũ Văn Mặc: “Thần thấp gặp qua gia.”

Hiên nhi cũng liền theo quý cù, hành lễ nói: “Hiên nhi thỉnh an phụ thân.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Đứng lên đi.”

“Vâng.” Mộ Dung Thu và Hiền nhi đồng thời đáp.

Mộ Dung nhìn màn này mà ngốc lảng tại chỗ. Có chút phản ứng, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ vừa rồi là Vũ Văn Mặc suy nghĩ nên không nhìn thấy nàng? Nếu như nàng mà cứ như vậy trở về phủ Tướng quân, phụ thân nhất định sẽ trách cứ kia, mà nàng cũng mất mặt, lần này tới vương phủ thì nàng đã phí không ít tâm tư. Bất luận thế nào thì cũng thể dề cho Mộ Dung Thu đuổi nàng đi.

Hưởng hồ đây là một cơ hội tốt, Vũ Văn Mặc đang ở trước mặt! Nhị di nương đã từng nói, trước mặt nam nhân phải mềm mại đáng yêu, đầm ấm, khiến họ sinh lòng thương tiếc. Nàng rất tự tin về vóc người cùng tướng mạo của mình, lúc này trên mặt nàng chiếu hai hàng lệ trong suốt.

Liên cảm khăn giấu lau khoe mắt, thân hình run lên như cành liễu trong gió, thấp giọng khóc: “Vương gia, đây không phải lỗi của ta. Lúc đó ta không thấy rõ nên mới không thể tiếp lấy quả trứng. Lúc đó vô trứng có chút tron. Xin Vương gia đừng trách cứ, xin Vương phi đừng trách cứ, xin tiểu thiếu gia đừng trách cứ. Sau này ta nhất định sẽ chú ý hơn.”

Nghe xong, Hiền nhi liền trừng mắt, bé vốn còn nhỏ, suy nghĩ không được nhiều lắm, càng không hiểu sao người này vừa rồi rất cứng rắn, bây giờ lại mềm yếu như cành liễu? Chẳng lẽ người lớn đều có thế? Tiểu thiếu ai cũng sử dụng chiêu này, nhờ sử dụng chiêu này mà bọn họ luôn hơn người tốt! Hiền nhi nghĩ như vậy, nhất định là như vậy.

Nghe tới nơi nghĩ lui, nhìn tới nhìn lui, nữ nhân này càng nhìn càng đáng ghét, bé vì mẫu thân mà sợ thiên hạ bất công. Hiền nhi cắn cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt phượng cầu hôn, khuôn mặt đáng yêu lại có thêm tia uy khuất, lao đảo chạy đến trước mặt Vũ Văn Mặc, sau đó quỳ trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn: “Phụ thân, Hiền nhi không có sai.” Sau đó, vươn tay chỉ vào Mộ Dung Lâm, giọng nói non nớt lên âm: “Nàng cũng không phải nữ nhân của phụ thân, thế nào lại muốn phụ thân làm chủ.”

Dứt lời, đẩy Mộ Dung Lâm một cái nói: “Người ném trứng gà của ta, còn dám cáo trạng với phụ thân, người cùng với di nương ở vương phủ kia đều như nhau, đáng ghét!”

Mộ Dung Lâm ngừng khóc, Hiền nhi tuy là dùng sức đẩy nàng, nhưng dù sao thì đứa bé này còn nhỏ, sức lực cũng không bao nhiêu. Nhưng khi nghe được lời của Hiền nhi, nàng sùng sốt. Đứa bé này quá thông minh?

Khóc miệng Mộ Dung Thu gạt gạt, Hiền nhi mạnh hơn mẫu thân của bé, còn nhỏ tuổi đã tự biết bảo vệ mình cùng người thân.

“Người!” Mộ Dung Lâm tức giận, đứa bé này thật khiến cho người ta chán ghét, thật muốn phỉ đi cái miệng của nó. Nàng vừa định chửi thề tiếng, may mắn là còn có chút lý trí. Ở trước mặt Vũ Văn Mặc thì phải giữ hình tượng thật hoàn hảo. Quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt thoải mái của nàng ta, bộ dáng đó chính là đang xem trò vui, Mộ Dung Lâm cố gắng áp chế sự tức giận.

Ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, tiếng nói nhu hòa, quả nhiên là khiến người ta sinh thương tiếc, “Vương gia...”

Mộ Dung Thu nhũn mảy, Mộ Dung Lâm hoàn toàn không có khí chất của tú nữ khuê phòng, nàng chính là phiên bản của Nhị di nương, xem ra Nhị di nương đã sớm bồi dưỡng Mộ Dung Lâm thành một tiểu thiếu tư thâm như bà ta. Bất quá... mỹ nhân cũng không ít, một người lúc nào cũng có quá nhiều mỹ nhân bao quanh như Vũ Văn Mặc, có thể bị nàng ta hấp dẫn? Nàng âm thầm đánh giá Vũ Văn Mặc.

Thân hình hắn cao lớn, dung mạo lại tuấn mỹ còn có khí chất bất phàm. Có thể hắn sẽ thích kiểu như Mộ Dung Lâm! Nhưng có một điều nàng khẳng định, Mộ Dung Lâm là thừa kế điểm mạnh nhất của Nhị di nương là chuyện trên giường.

Giữa lúc nàng đang đánh giá Vũ Văn Mặc, thì hắn lại không thèm liếc mắt nhìn đến Mộ Dung Lâm vẫn đang quỳ gối mà bước qua nàng ta, đi về phía nàng, mở miệng nói: “Xem ra... người cứ giải quyết chuyện này trước đi. Sau đó hãy nói.”

Dứt lời, liền xoay người đi qua từ bên trái Mộ Dung Lâm, đi được mấy bước lại nhũn mảy, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Lâm nói: “Nơi này là phủ Nam Dương Vương, cũng không phải sân khấu để diễn kịch. Đừng làm cho Vương phi mất mặt.” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Hiền nhi nghe vậy, không hiểu mà quay đầu nhìn Mộ Dung Thu, phụ thân sao lại không trách cứ bé, không đánh chửi bé? Thời gian ở vương phủ trước đây, tên nam nhân kia (Vương Quân Sơn) lại có thể đánh chửi mẫu thân chỉ vì làm cho nữ nhân kia vui! Nghĩ đến đây, ánh mặt Hiền nhi tối sầm lại. Sau khi đứng lên, thân thể nhỏ nhắn từ từ đi về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Lâm như đang ở trong một hồ băng giá rét thảng chập, nàng thế nào cũng không nghĩ là Vũ Văn Mặc lại coi thường nàng như vậy! Lại có thể cười nhạo nàng! Hắn xem nàng là một kỹ nữ dè tiện? Chẳng lẽ Mộ Dung Thu ở sau lưng của nàng nói như vậy với hắn? Mỗi nếp máy, muốn giải thích, nhưng Vũ Văn Mặc đã đi xa.

Nàng nhìn Mộ Dung Thu, dù không cam lòng thế nào, nàng cũng phải thỉnh cầu để có thể tiếp tục được ở lại vương phủ!

Nàng đập đầu với Mộ Dung Thu, khóc lóc cầu xin: “Vương phi, Lâm nhi đã biết sai, ngày sau sẽ không bất kính với Vương phi và tiểu thiếu gia nữa.”

Mộ Dung Thu thờ dãi, xoay người phát phát tay: “Không cần nói nhiều. Xem như là bản Vương phi không muốn lưu người, hôm nay Vương gia chưa chắc tha cho người. Mặc dù ta cũng rất yêu thương người, nhưng chi đành để người tự muội mà cách, về sau ta sẽ thường hỏi phủ Tướng quân, người không cần lo lắng.” Nàng vỗ như rất bất đắc dĩ nói với Mộ Dung Lâm.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Lâm tái nhợt, lúc này trên mặt đã lộ ra vài phần cảm xúc thật. Cắn chặt môi, khăn tay trong tay của nàng ta cũng gần như bị vô nát. Hùng hăng liếc nhìn Mộ Dung Thu, sau đó đứng dậy định rời đi.

“Nhị muội, chờ một chút. Bản Vương phi muốn người chuyển lời tới phụ thân, lần tới nếu muốn bản tính cái gì, hy vọng có thể bản trên bản tiệc.” Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Sắc mặt Mộ Dung Lâm hết xanh lại chuyển trắng, Mộ Dung Thu là đang vũ nhục nàng trước mặt mọi người! Đao mắt khắp phòng, bọn họ đều đang cười đầu cúi trộm.

Giê tóm! Nhất định là Mộ Dung Thu đã tính toán trước! Nếu không thì sao Vương gia lại xuất hiện vào lúc này?

Trong lòng tràn đầy căm phẫn, Mộ Dung Lâm chỉ đành xoay hổ rồi đi!

Sau khi nàng đi, Hiền nhi ôm lấy Mộ Dung Thu nói: “Mẫu thân, Hiền nhi vì người trút giận!”

Mộ Dung Thu vuốt đầu Hiền nhi, con người khê chuyển, ôn nhu nói: “Hiền nhi, chiêu hãm hại này ai dạy con?”

Hiền nhi ngẩng đầu, ngây thơ nói: “Lúc ở vương phủ, nhị di nương kia thường dùng chiêu này để đối phó với mẫu thân. Tên nam nhân kia thì luôn tin mấy di nương, sau đó sẽ đánh chửi mẫu thân.”

“Gaoan. Hiền nhi, nghe mẫu thân nói. Hiền nhi để mẫu thân ra tay cũng không sai. Bất quá... ai ở chỗ, con không phải một nữ nhân thiếu hiểu biết, con là nam nhân, tương lai sau này sẽ phải tạo dựng sự nghiệp. Cái chiêu hại người này không được dùng lại lần nữa.” Mộ Dung Thu trầm giọng giải thích. Nàng không muốn sau khi Ngọc nhi đem Hiền nhi giao cho nàng, lại biến thành trạch đầu cao thủ, mà là một nam nhân đỉnh thiên lập địa*, có chí khí!

*: đầu đội trời chân đạp... đất

Mộ Dung Thu thấy sắc mặt bé bình tĩnh không né tránh nàng, liền biết là bé đã hiểu rõ, lúc này mới yên tâm gạt đầu, cười nói: “Hiền nhi thật ngoan.”

Sau buổi cơm chiều. Trời cũng chưa tối hẳn, Vũ Văn Mặc liền cầm một tờ giấy đến.

Mộ Dung Thu cầm lấy nhìn một cái, không phải đề số học, cũng không phải là một đề nghiêm túc. Vấn đề là ở chỗ đó. Giống như là trên chiến trường, nhưng đề rất là kỳ lạ. Đề là quân ta có năm nghìn cung thủ, tên thì có hai vạn. Quân địch cũng có năm nghìn cung thủ, tên cũng có hai vạn. Vậy bên nào sẽ thắng?

YD! Hẳn bị biến thái? Chuyện này chắc chắn ai nịnh nọt sẽ nói quân ta thắng. Còn không nịnh nọt sẽ nói cũng có thể thắng, còn ai muốn chết sẽ nói hai bên ngang tài. Kỳ lạ ở chỗ, đề có chút không lô-gic!

Mộ Dung Thu liền cầm bút ghi dưới chỗ trống: Chờ đến lúc quân ta và quân địch giao chiến mà ngang tài ngang sức, liền cho một đội quân nhỏ ra trận, mà đội quân nhỏ này chỉ cần năm trăm cung thủ, năm nghìn tên liền có thể ngồi hưởng thắng lợi!

Hắn dĩ nhiên biết chữ, nhưng vẫn không hiểu Mộ Dung Thu viết cái gì, chỉ thấy sau khi Vũ Văn Mặc đọc câu trả lời của Mộ Dung Thu thì vẫn trầm mặc.

Buổi chiều, Hồng Lăng đi Hiền nhi, Thu Cúc ba người hầu hạ nàng tắm nắng.

Buổi chiều, Mộ Dung Thu thích nó nhất trong ngày, vì nó là lúc hưởng thụ.

“Vừa nãy ăn cơm tối, nghe nói Nhị gia ở bên ngoài làm ăn đã trở về vương phủ.” Văn Mai vừa xoa bóp lưng cho Mộ Dung Thu vừa nói. (Nhị gia là anh em của Mặc ca)

“Nhị gia không phải là đã xây phủ của mình ở Bình thành? Thế nào lại trở về?” Thanh Bình không hiểu hỏi.

Văn Mai lắc đầu, “Ta là nghe mấy bà từ ở phòng bếp nói mới được. Chắc là làm việc thất bại, cho nên mới phải quay về vương phủ.”

“Tam gia, Tứ gia, Ngũ gia đều ở ngoại thành qua gia nghiệp của vương phủ, trong hai năm qua thì sự nghiệp càng ngày càng tốt. Ngoại trừ Nhị gia. Sợ lần này trở về là định ở trong vương phủ luôn đi.” Thanh Bình suy đoán nói.

Thu Cúc liếc nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thu, thấy nàng không có hứng thú với việc này, liền nói với Văn Mai và Thanh Bình: “Ở trước mặt Vương phi, cũng không thể bàn luận về việc của chủ từ khác.”

“Vâng.” Văn Mai và Thanh Bình đồng thời đáp.

Mộ Dung Thu nhũn nhũn mảy, cố gắng nhớ lại về chuyện Nam Dương Vương - Nhị gia Vũ Văn Khải.

Ba năm trước, Vũ Văn Khải đã đi quân lý sản nghiệp ở Bình thành của vương phủ. Đáng tiếc, sản nghiệp giao cho hắn, chỉ trong vòng một năm đã gần như sụp đổ, tiền buôn bán thiếu hụt còn có nợ. Vì thế, Vũ Văn Mặc liền thu hồi lại sản nghiệp, mà hắn thì ở bên ngoài tự mình xây phủ, sau đó mở hai cửa hiệu bán tơ lụa và rượu.

Bây giờ trở về, sợ là đã phá sản, ở bên ngoài sống không nổi nữa, mới chạy về vương phủ.

Chỉ là, da mặt của hắn thật dày, lúc đi thì ve mặt cũng hùng hỏn, giờ trở về thì cũng như vậy. Hơn nữa hắn là con của lão Vương gia (phụ thân Vũ Văn Mặc) cùng Tần di nương sinh ra. Tần di nương cũng là một người có đầu óc. Trước đây, việc Vũ Văn Khải đi Bình thành quân nghiệp là chủ ý của Tần di nương. Bây giờ lại trở về, chắc không phải chủ ý của Tần di nương đi.

Lúc này, đây cũng chỉ là một lời đồn đãi, cũng có thể hắn không trở lại. Chỉ là hạ nhân trong phủ đều nói vậy.

Mộ Dung Thu thở dài, phủ Nam Dương Vương thật là không yên tĩnh gì cả!

Hôm sau, có người từ cửa hàng tới, là Tiết chương quý, sau khi Mộ Dung Thu biết được thì có chút nghi hoặc. Bây giờ cũng đã qua tháng kiểm tra sổ sách, Tiết chương quý sao lại đến? Chắc là có chuyện quan trọng. Vì thế nàng liền đến nhà kẻ.

Tiết chương quý ve mặt khổ sở, nói với Mộ Dung Thu: “Đại thiếu gia lại đến cửa hàng lấy bạc, nô tài đã đáp ứng. Đại thiếu gia úy hiếp nô tài, nếu nô tài không đưa bạc cho hắn, hắn liền đem chuyện Vương phi bị cướp chặn đồn ra ngoài, đến lúc đó ai mất mặt sẽ biết! Lúc đó, nô tài cũng không có ý đến gặp Vương phi bảm bỏa ngay. Xin Vương phi đừng trách cứ.”

“Đại thiếu gia? Cướp chặn?” Mộ Dung Thu bưng ly trà lên, hớp một ngụm, con người liền xuất hiện vài tia băng lãnh cùng sát khí. Mộ Dung Lâm vừa đi, Mộ Dung Lạp đã ra tay! Cướp chặn sao? Mộ Dung Thu cười nhạt, sợ là Mộ Dung Thu đã tiết lộ việc này, để cho Mộ Dung Lạp biết ngày đó nàng bị cướp chặn! Bây giờ lại dùng việc này uy hiếp nàng?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 68

Bất quá...

Cũng không hẳn vậy, Mộ Dung Thu chắc sẽ không có hồ đồ đến vậy, biết rõ Mộ Dung Lạp là kẻ vô dụng, căn bản sẽ không đem việc này nói cho hắn, dù sao nếu như nàng mất đi thanh danh thì ông ta cũng đừng nghĩ có thể ngẩng đầu trong triều!

Như vậy, tên Mộ Dung Lạp muốn đồn thổi chuyện gì?

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, cẩn thận nghĩ.

Bỗng nhiên, trước mắt sáng ngời. Chẳng lẽ là liên quan đến chuyện của Mộ Dung Tuyết? Nếu thật sự là như thế thì không thể không nói là tên Mộ Dung Lạp thật quá mức ngu xuẩn! Việc này tính ra thì cũng đã giải quyết xong, ngay cả Lưu tri châu Đại nhân cũng thừa nhận là tình thân của Mộ Dung Tuyết không bình thường, nếu hắn lại kéo chuyện này lên nữa thì hắn chẳng khác nào tên hề!

Cứ coi như là nói năng bị cướp chặn lại thì sao? Thâm Quý phi sẽ không để chuyện này liên quan đến mình và gia tộc, chắc chắn sẽ nghĩ hết biện pháp làm cho chuyện này lắng xuống! Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, sợ rằng không cần nàng ra tay, Mộ Dung Lạp sẽ tự mình gài không thành còn mất thêm năm gạo!

“Vương phi, bây giờ nên làm thế nào cho phải?” Tiết chương quý hỏi. Ông rất lo, Đại thiếu gia quá cường ngạnh, lại còn bày trò vô si, thật là khiến người ta khinh bỉ. Chẳng biết tại sao, đem so với thanh danh vang dội của phủ Tướng - Đại thiếu gia thì đúng là một trời một vực! (ý nói Mộ Dung Lạp hữu danh vô thực)

“Vương phi, không bằng đem việc này nói cho Đại tướng quân biết, lần này Đại thiếu gia rất quá đáng. Máy cửa hàng này đều là của hồi môn của Vương phi, vốn không liên quan gì đến phủ Tướng quân, cũng như không liên quan đến Đại thiếu gia. Đại thiếu gia đã tới lấy bạc một lần rồi! Lần này là đe dọa lần sau là uy hiếp, như vậy thì còn mấy lần sau?” Hồng Lăng ca mày nói, bất bình thay cho Mộ Dung Thu.

Trước đây, lúc Vương phi còn ở Tướng phủ, Đại thiếu gia đã làm mọi cách ngăn chặn Vương phi, ý được Tướng quân ủng ái nên không đem địch nữ coi vào đâu! Bây giờ, sau khi Nhị di nương phạm một sai lầm lớn, hắn cũng đã bị lão gia trách phạt. Bây giờ còn không biết sai, hay nói thẳng ra là hắn ngu xuẩn. Lần trước Tam tiểu thư gây phiền toái cho Vương phi, dĩ nhiên là có liên quan đến hắn. Nếu không Tam tiểu thư sẽ không dám làm như thế.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ gật đầu: “Đưa tin đến cho phụ thân, cứ đem hết mọi chuyện Đại ca uy hiếp bản Vương phi ra sao nói cho phụ thân biết.”

Tiết chương quý gật đầu. “Vâng.”

“Lần trước Đại ca lấy hai vạn lượng của bản Vương?” Mộ Dung Thu dùng ngón tay vuốt ve ly trà khắc đầy hoa văn, nhẹ giọng hỏi.

“Vâng, thực ra thì lúc trước cũng có lấy đi không ít. Nếu tính không sai thì cũng phải một nghìn lượng.” Tiết chương quý trả lời.

“Sau khi báo tin cho phụ thân, đi gặp Đại ca, nói hắn trả hết nợ lần trước - một nghìn lượng, nếu như không trả thì chuẩn bị gặp quan.” Mộ Dung Thu lạnh giọng phản phó.

Tiết chương quý sững sốt, Vương phi ra tay với người nhà cũng thật ngoan độc? Không phải, Vương phi làm như vậy cũng là bình thường, dù sao cũng là Đại thiếu gia quá đáng. Ông sẽ giúp Vương phi, như nếu không phải lúc trước do Vương phi rộng lượng, hành vi này của Đại thiếu gia chắc chắn sẽ bị người khắp kinh thành biết. “Vâng.”

Sau khi Tiết chương quý rời đi, Hồng Lăng có chút tức giận nói, “Đại thiếu gia thật quá đáng! Mong là lần này lão gia sẽ không che chở cho Đại thiếu gia. Bất quá, sau khi Đại thiếu gia lấy ngân lượng đi, đều đem đi ăn uống đánh bạc, làm sao có ngân lượng để trả Vương phi?”

“Coi như là khiến cho hắn chết, ta cũng phải làm cho hắn nhỏ bạc ra.” Mộ Dung Thu khép hờ mắt, lạnh giọng nói. Mộ Dung Lạp nơi nào cũng muốn hại nàng, muốn ép chết nàng, nếu hắn đã ra tay thì nàng làm sao phải giả nhân giả nghĩa, nhân từ mà nương tay đây.

...

Ngày Mộ Dung Thu nhận được thư, sau khi xem, một mặt liền đỏ bừng. Lập tức cho người bắt Mộ Dung Lạp từ kỹ viện trở về. Nói được hai câu liền tát Mộ Dung Lạp vài cái.

Mộ Dung Lạp bị đánh nên đầu óc có chút choáng váng, trong miệng cũng đã chảy máu.

Mộ Dung Lạp chẳng biết chuyện gì, chỉ vừa nói hai câu liền đánh hắn.

Mộ Dung thu mắng to: “Người nhiều gan, dám uy hiếp Vương phi? Người là muốn toàn gia tộc chết cùng người? Lâm nhi đã vô dụng, người lại càng vô dụng!”

Mộ Dung Lạp vừa nghe liền biết Mộ Dung thu đã nói cho Mộ Dung Thu biết, lập tức sợ hãi, “Phụ thân...”

“Không hổ là con của tiểu thiếp, ăn hại! Người muốn lợi dụng chuyện của Tuyết nhi để đối phó Vương phi? Người có chút tâm cơ đã dám đầu với Vương phi? Xem ra, nếu như hôm nay không trừng trị người, người sẽ không bao giờ biết trời cao đất rộng là gì.” Mộ Dung Thu tức giận mắng không ngừng, càng nói càng tức giận, vừa nói vừa đánh đá Mộ Dung Lạp.

Dĩ nhiên là Mộ Dung Lạp không dám phản kháng, cố gắng chịu đựng mấy cái đá. Bất quá... Sau khi hắn nghe được lời của Mộ Dung Thu, trông lòng không ngừng mà cười lạnh, thì ra là Mộ Dung Thu nghĩ là hắn sẽ nói chuyện của Mộ Dung Tuyết ra! Nếu như rằng đã ngu xuẩn đến vậy thì hắn nhất định sẽ cho rằng hồi hận!

Sau khi Mộ Dung Thu mắng vài câu, nhìn thấy Mộ Dung Lạp đã biết sai, liền phát phát tay ý cho hắn lui xuống. “Sau này dù là chuyện gì cũng không được đụng vào Vương phi, nếu không, một khi bị ta biết, sẽ đem người khai trừ khỏi gia tộc, cả đời đừng mong hồi phủ Tướng quân.”

“Vâng, phụ thân yên tâm, nhi tử biết sai rồi.” Mộ Dung Lạp vờ như hồi lời đáp. Bây giờ, hắn thấy bộ dạng này cũng là do Mộ Dung Thu ở sau lưng hăm dọa, lấy một ít bạc của nàng thủ làm sao? Của hồi môn của nàng cũng là do Tướng phủ cho? Chờ đến khi hắn thừa kế Tướng phủ, chuyện thì nhất hắn làm chính là thu hồi của hồi môn của nàng! Để cho nàng không có chỗ kiếm bạc, để xem xem nàng ta làm sao có thể trụ chân trong phủ Nam Dương Vương!

Đợi khi hắn từ phòng của Mộ Dung Thu thủ đi ra, Tiết chương quý liền tiến lên đòi bạc. Mộ Dung Lạp mới vừa bị Mộ Dung Thu đánh, coi như chịu không ít ủy khuất, lúc này thấy Tiết chương quý liền tức giận, Tiết chương quý nói còn chưa dứt câu liền bị hắn đánh tới. Năm nay Tiết chương quý đã bốn mươi, vốn không phải là một nam nhân to lớn, lúc này lại bị đánh như vậy thì đầu óc liền choáng váng, lập tức liền hô to với mấy người phía sau: “Vương phi hạ lệnh, Đại thiếu gia nhiều lần lấy bạc của Vương phi, nếu hôm nay không trả, thì đưa đi gặp quan.”

Mộ Dung Lạp vừa nghe, giật dử, hô to: “Đưa vào cái gì!”

Lúc này, bởi vì động tình quá lớn, Mộ Dung thu liền đến. Tiết chương quý vừa thấy Mộ Dung thu đến, lập tức tiến đến nói rõ tình huống. Mộ Dung Thu vừa nghe, ngọn lửa giận lúc này vừa tắt liền cháy lên. Ông liền chỉ vào Mộ Dung Lạp, mắng một trận thật to.

Mộ Dung Lạp sợ, hắn đã từng thế với Mộ Dung Thu, về sau sẽ không lấy bạc nữa, bất quá bây giờ hắn căn bản không thể trả bạc được.

Mộ Dung Thu đã không chịu nghe Mộ Dung Lạp giải thích, dù sao nói vẫn là nói, làm sao có thể thành tho, ông muốn tin cũng không được, ông tức giận ra lệnh cho phòng thu chỉ đem một nghìn lượng trả thay cho Mộ Dung Lạp.

Sau đó, liền khai trừ Mộ Dung Lạp ra khỏi gia phả, đuổi ra khỏi Tướng phủ.

Lúc Mộ Dung Thu nghe tin thì khó tránh khỏi chút kinh ngạc, nghĩ không ra là Mộ Dung Thu này lại ngoan tâm như vậy, dù sao thì Mộ Dung Lạp cũng là con của ông, cũng như ông đã dùng rất nhiều tình cảm để giáo dục hắn.

“Sau khi Đại thiếu gia bị đuổi ra phủ, Tướng phủ cũng trực hấn ra khỏi kinh thành, sau này không được bước vào kinh thành nữa bước. Say này thì Đại thiếu gia không thể gây bất lợi cho Vương phi.” Hồng Lăng thở phào nhẹ nhõm nói.

Nàng suy nghĩ khác Hồng Lăng, trong lòng Mộ Dung Thu cảm thấy chuyện này kì lạ. Mộ Dung Lạp lại bị Mộ Dung Thu nghiêm phạt như vậy là nàng không có nghĩ tới, vốn tưởng là Mộ Dung Thu sẽ tìm cách giải quyết nhẹ nhàng nhất nhưng không ngờ là ông lại khai trừ Mộ Dung Lạp ra khỏi gia phả, sau đó lại còn đuổi ra kinh thành. Bình thường, con chó bị ép quá cũng phải nhảy qua tường mà thoát.

Bị đuổi ra khỏi kinh thành, không có nghĩa là Mộ Dung Lạp sẽ an phận. Chấn chấn là Mộ Dung Lạp sẽ quay lại đâm lên nàng.

“Lẽ nào Vương phi còn có lo lắng?” Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu cau mày, liền hỏi.

“Trong khoảng thời gian này, ngoài thành trong thành có tin gì, động tĩnh gì liền báo cho biết bản Vương phi.” Mộ Dung Thu giãn mày ra, phân phó cho Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu đáp ứng.

“Lát nữa xem xem Hiền nhi muốn ăn gì, người liền kêu mấy bà từ ngày mai đi mua.” Mộ Dung Thu phân phó.

Nghe vậy, Hồng Lăng cười nói: “Hôm nay vào lúc ăn điểm tâm, tiểu thiếu gia nói muốn ăn các món do Vương phi nấu.”

“Ha ha... Đứa nhỏ này cứ nhắc mãi chuyện này, ngày mai vào buổi tối, ta tự mình nấu cho bé.” Mộ Dung Thu cười nói. Hiền nhi này rất khác với những đứa bé kia, trải qua đủ chuyện, bé hiểu chuyện quá sớm, hơn nữa cẩn thận thì cũng quá cẩn thận, nàng biết, bé là sợ nàng sẽ vứt bỏ bé.

“Tiểu thiếu gia có lộc ăn.” Hồng Lăng che miệng cười. Cúi đầu, mắt của nàng hiện lên một tia kinh dị, lúc ở Tướng phủ, nàng chưa từng nghe nói là Vương phi xuống bếp, chỉ là thấy Lý thị xuống bếp, chẳng lẽ là Vương phi chỉ từ trong sách xem?

Lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao thì Vương phi vẫn là Vương phi, bất quá... chỉ là tâm cơ và thông minh hơn trước mà thôi.

...

Trúc viên

Sau khi Thẩm trác phi nghe Tướng phủ xảy ra chuyện, con người khế lóe. Nghĩ không ra là Mộ Dung Thu ra tay với người nhà cũng thật ngoan độc? Tuy nói Mộ Dung Lạp có chút không tốt, bất kính với nàng, nhưng khai trừ khỏi gia phả thì tương đương với đời này đều bị hủy!

Tú Ngọc thấy Thẩm trác phi thất thần, liền nói: “Tướng quân phủ - Đại thiếu gia thật đúng là bất hạnh, cứ như vậy bị khai trừ khỏi gia phả, ngày sau nhất định là khổ sở, chắc chắn sẽ bị mọi người cười nhạo.”

Thẩm trác phi khẽ cười nói: “Mộ Dung Lạp vốn là tên ăn hại, Đại tướng quân đem hết hy vọng cùng tình cảm đặt ở trên người hắn vốn là lãng phí.” Nếu thật là Mộ Dung Lạp tiếp quản Tướng phủ, sợ là Mộ Dung Thu sẽ không còn chỗ dựa ở nhà mẹ đẻ, đây cũng lý do vì sao Mộ Dung Thu lại ra tay ngoan độc với Mộ Dung Lạp như vậy.

Tú ngọc gật đầu, nói đến Mộ Dung Lạp, ai trong kinh thành mà không biết. Bất quá... Chỉ là mọi người nể mặt Đại tướng quân nên mới không nói ra, nhưng rõ ràng là Mộ Dung Lạp bên ngoài thì tỏ vẻ vàng ngọc bên trong thì thối rữa.

Thẩm trác phi nghĩ tới Mộ Dung Thu liền nghĩ đến Vũ Văn Mặc. Đã nhiều ngày như vậy, dù Vũ Văn Mặc tới, cũng là tới sau buổi cơm tối rồi cũng rời đi. Khiến nàng không thể nói câu là hắn đã rời đi. Thình thoảng nàng cũng mềm giọng xin Vũ Văn Mặc ở lại, hắn cũng chỉ lắc đầu, nói có việc cần phải xử lý, liền rời đi.

Hôm qua, mẫu thân có đưa tới thư, nói nàng mau chóng mang thai, chỉ cần có con, thì địa vị của nàng ở phủ Nam Dương Vương sẽ được nâng cao. Nhưng... nàng cau mày, trong mắt lóe lên tia đau xót, trong hai năm qua, nàng cũng không có mang thai. Bây giờ, Vương gia lại không thường xuyên đến phòng nàng.

Nàng không thể để cho Mộ Dung Thu mang thai đầu tiên.

“Mẫu thân sai người đưa tới Nhất Tiên Ba.” Trầm trác phi trầm giọng ra lệnh.

“Vâng.”

“Qua mấy ngày nữa thì Nhị gia sẽ trở lại, lát nữa ta sẽ đi Mai viên để cùng Vương phi bàn bạc một chút, nên chuẩn bị một chút.” Thẩm trác phi còn nói thêm.

Có tên Nhị gia này, còn có thêm Tần di nương, nữ nhân này cũng không phải hiền, đến lúc đó, phủ Nam Dương Vương phủ chắc sẽ vì hai người này mà xảy ra không ít chuyện!

Con người lóe lóe, nàng phân phó cho Tú Ngọc: “Dem Từ La Sa mà Quý phi nương nương tặng đưa cho, châu ngọc đều chuẩn bị cho tốt, chờ Tần di nương trở về, liền đưa qua.”

“Từ La Sa mà người muốn dùng để may y phục mừng tân niên, vật quý trọng như vậy mà người phải tặng cho Tần di nương? Huống hồ Tần di nương và Nhị gia còn không biết lúc nào sẽ đến đi.” Tú Ngọc kinh ngạc nói. Tần di nương đúng là người sinh ra Nhị gia, nhưng dù sao vẫn là kỹ nữ gả hát. Toàn thân đều không có vẻ tiểu thư khuê phòng, cho dù ở phủ Nam Dương Vương cũng không thể che giấu.

Bất quá... Chỉ là ý vào về ngoài mới được lờ Vương gia sủng ái. Thẩm trác phi thân phận cao quý, vì sao phải tặng đồ lấy lòng Tần di nương?

Thấy Tú Ngọc không hiểu, Thẩm trác phi cười nhạt không nói, trong mắt lóe lên tinh quang. Nếu Tần di nương biết thân phận mình, biết tiền biết lùi, như vậy thì nàng không cần phải... Lưu ý. Nhưng Tần di nương này hết lần này tới lần khác gây không biết bao nhiêu việc, trước đây có nghe nó bà ta ở trong phủ gây chuyện, vài nhà hoàn ở trong tay của bà đã bị chơi đùa không còn nhìn ra, sau cùng mới nha hoàn đó vẫn có chung một kết cục là hương tiêu ngọc nát.

Hôm nay trở lại, một nhân vật như vậy nên sớm chuẩn bị để đối phó, sau đó bà ta có gây chuyện cũng đi tìm Mộ Dung Thu!

“Chuẩn bị, ta phải đi Mai viên.” Thẩm trác phi nghiêng đầu nhìn Tú Ngọc đang thất thần, phân phó.

Tú ngọc lập tức gật đầu, “Vâng.”

Mai viên

“Thẩm trác phi tới.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của nha hoàn canh cửa.

Mộ Dung Thu đang xem tiểu thuyết của thời cổ đại, đang bị tình tiết của câu chuyện này thì chợt nghe thấy giọng nói của nha hoàn canh cửa. Nàng liền đóng sách, ngẩng đầu lên, nhân nhạ nói, “Đề cho nàng vào đi.”

“Vâng.”

Nàng cúi đầu, thấy mấy cuốn sách còn có mấy bức thư, liền dọn dẹp một hồi.

Thẩm trác phi vừa vào phòng, liền cười nói với Mộ Dung Thu: “Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.”

“Thẩm trác phi không cần đa lễ, mau mau đứng lên. Thu cúc, rót trà cho Thẩm trác phi.” Sau khi Mộ Dung Thu cất thư cùng sách xong, liền ngừng đầu cười với Thẩm trác phi.

Thẩm trác phi ngồi xuống, liền nhìn về phía họ Mộ Dung thu, “Tỷ đã biết Tần di nương và Nhị gia sẽ trở về? Cũng không có gì bất ngờ, chắc năm ngày nữa sẽ về đến kinh thành.”

“Ừ. Thẩm trác phi có nghĩ gì?” Mộ Dung Thu gật đầu, hỏi lại.

“Sau khi Tần di nương và Nhị gia trở về thì nhất định sẽ ở phủ Nam Dương Vương, cho nên muội muốn cùng tỷ bàn bạc một chút, chuẩn bị cho Tần di nương và Nhị gia ở viện nào?” Trầm trác phi cười nói.

Mộ Dung Thu nhìn nàng, sao lại nhiệt tình như vậy? Hình như nàng ta đang chờ mong Tần di nương và Vũ Văn Khải trở về. Nàng cười nói: “Trước, cứ sắp xếp một cái viện đi.”

“Sợ là ở không được, Nhị gia có sáu người thiếp.” Thẩm trác phi có chút khó khăn nói. Nữ nhân bên cạnh Vũ Văn Khải so ra thì nhiều hơn Vương gia, chắc là hắn tuần mỵ.

“Vậy một cái nhà.” Mộ Dung Thu nhân nhạ trả lời, đối với Vũ Văn Khải còn có Tần di nương, nàng nhưng không có tâm tư quan tâm đến. Hai người đều không phải là người tốt lành gì, không cần thiết phải lãng phí tâm tư.

“Tốt, muội liền đi an bài. Không quá rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi. Muội xin cáo lui.” Sau khi Thẩm trác phi nghe Mộ Dung Thu trả lời xong, liền đứng lên xin cáo lui.

“Ừ, Thu Cúc. Tiễn Thẩm trác phi.” Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

“Vâng.” Thu Cúc đáp.

Thẩm trác phi đi tới trước cửa thì quay đầu nhìn lại, lúc này Mộ Dung Thu đã đem toàn bộ ánh mắt đặt ở trên quyển sách tiểu thuyết kia, thần sắc rất thản nhiên. Ánh mắt của Thẩm trác phi hiện lên một tia phức tạp.

Sau khi nàng rời đi, Mộ Dung Thu ngừng đầu, nghiêng đầu hỏi Hồng Lăng bên cạnh: “Thẩm trác phi có chỗ nào khác thường?”

Hồng Lăng trầm tư một chút rồi trả lời: “Hình như Thẩm trác phi rất quan tâm tới chuyện của Nhị gia và Tần di nương. Kỳ thực chuyện Nhị gia cùng Tần di nương trở về thì Vương gia cũng không có nói qua, cũng không có nói Vương phi chuẩn bị viện. Nhưng Thẩm trác phi tựa như rất muốn Nhị gia và Tần di nương trở về.”

“Đúng vậy, quá dễ tâm hay có dụng tâm?” Mộ Dung Thu thấp giọng nói. Nàng lạnh lùng nhìn ngoài cửa.

“Nếu Vương gia hỏi, Vương phi sẽ trả lời như thế nào?” Hồng Lăng giờ mới tỉnh hồn lại, chuyện này Vương gia không có đáp ứng, Vương phi đã đồng ý, chẳng phải là cùng Vương gia đối nghịch?

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, không sợ hãi trả lời: “Chuyện này không phải do Thẩm trắc phi thu xếp? Nếu như có việc thì cứ để Vương gia đi tìm Thẩm trắc phi, bản Vương phi cũng là một phụ trợ quản lý.”

“Vương phi nói đúng.” Hồng Lăng yên lòng, cười nói.

Mộ Dung Thu cúi đầu tiếp tục xem tiểu thuyết. Tiểu thuyết cổ đại so với hiện đại đúng là tệ hơn, trách không được, chỉ có thời gian để hãm hại người ta, cướp đoạt sủng ái, chỉ là do rảnh rỗi không có việc gì làm. Bỗng nhiên, lúc này, nàng hết sức tò mò về lão Vương gia và lão Vương phi sao lại cùng đi?

Nghe nói là phòng bị cháy, đang ngủ thì chết đi.

Thực sự là đơn giản như thế?

Đây không phải là hiện đại, thiết bị điện, khí đốt thiên nhiên, có đôi khi ta không chú ý sẽ xảy ra cháy. Đó là ở hiện đại, còn ở đây, làm sao lại có thể xảy ra hoả hoạn?

Phù Nam Dương Vương chỉ có Mộ Vũ Văn Mặc. Những huyênh đênh khác của hắn đều đi quân nghiệp ở khắp nơi. Ngoại trừ tên Vũ Văn Khải.

Cười lạnh... Nàng làm sao có thể đem tâm tư đặt ở nơi này? Phù Nam Dương Vương, sớm muộn gì nàng cũng sẽ rời đi.

Nàng có ý tránh tình yêu. Nam nhân cùng với nàng, tuyệt đối chỉ có mình nàng ở bên, cũng có cùng ý nghĩ với nàng, tuyệt đối trung thành về trái tim, kể cả thân thể. Tuy nói ở hiện đại, nàng hiểu biết nam nhân, nam nhân ở xã hội thượng lưu, trong nhà có một thể từ môn đăng hộ đối, bên ngoài cũng có vài tình nhân xinh đẹp, bất quá những tình nhân đều là chịu thiệt thòi.

Dưới tình huống này, nàng thả là độc thân.

Nàng là đang ở cổ đại với chế độ tam thê tứ thiếp, nam nhân sẽ luôn muốn có nhiều nữ nhân bên cạnh. Sợ là cả đời này, nàng có thể gặp được một nam nhân chỉ yêu mình nàng thì cơ hội hầu như là số không.

Trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của Vũ Văn Mặc. Kỷ thực Vũ Văn Mặc làm nam nhân hiem có ở cổ đại, hắn không trầm mê nữ sắc. Chỉ là hắn cùng nàng vẫn chưa có lòng tin với nhau, ý nghĩ cũng khác nhau, tư tưởng cũng khác nhau, hắn cho rằng nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, chỉ cần không phong lưu là được. Ý nghĩ này, ở cận hiện đại thì cũng bình thường. Giá trị của đời người thay đổi theo thời gian, nó đã định là nàng cùng hắn chỉ có thể là bằng hữu.

Đúng vậy, nàng xuyên không mới đến đây, hắn đã giúp nàng không ít. Phải nói, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng tin nhiệm hắn, không hơn, chỉ là tin nhiệm.

“Vương phi, đây là thư Vương gia đưa tới.” Sau khi Văn Mai bước vào, liền đem một phong thư giao cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thu nhận lấy, nhìn đến mặt giấy.

Nhìn mấy cái chữ rồng bay phượng múa, Mộ Dung Thu khòe miệng co quắp, trong lòng có kết luận, Vũ Văn Mặc quả nhiên bị biến thái!

Nàng muốn xem lại là chuyện gì.

Hỏi: Quân ta cùng quân địch giao chiến, đều có số cung tiễn thù và tên, lúc lưỡng bại câu thương*, đột nhiên lại có một chi quân đội tấn công đến, chi đội quân này là đồng minh với quân địch. Lúc này, quân ta đã thảm bại, câu hỏi là làm sao để chuyển bại thành thắng?

*: Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký - Truyện Trương Nghi Liệt”.

Thời Chiến Quốc, hai nước Hàn Ngụy giao chiến với nhau đã được hơn một năm, mà vẫn chưa phân thắng bại.

Tần Huệ Vương muốn xuất quân can thiệp việc này, mới triệu tập quần thần lại hỏi ý kiến. Các đại thần đều có ý kiến khác nhau, khiến Tần Huệ Vương chẳng biết quyết đoán ra sao.

Bấy giờ có một người nước Sở tên là Trần Chấn mới kể truyện Biện Trang Tử giết hổ cho vua nghe: “Một hôm, Trang Tử nhìn thấy hai con hổ ăn thịt một con trâu, ông đang định rút kiếm ra đâm chúng, thì người hầu bàn trong quán dịch vội ngăn ông lại nói: Hiện nay chúng đang mãi ăn, nhưng đến lúc ăn ngon miệng rồi thì chúng tất tranh nhau, mà đã tranh giành nhau thì tất cắn xé nhau. Sau đó thì con hổ to hơn sẽ bị thương, con hổ nhỏ sẽ bị cắn chết. Đến lúc đó, ông ra tay đâm chết con hổ bị thương kia, há chẳng phải có tiếng tăm cùng lúc giết chết hai con hổ sao. Biện Trang Tử nghe lời nói này thật có lý, bèn đứng tay ngồi đợi xem, cuối cùng quả nhiên đúng như vậy, ông một lúc giết chết cả hai con hổ”.

Kỷ thực thì Trần Chấn đã vi hai nước Hàn Ngụy là hai con hổ, khuyên nước Tần hãy đợi khi hai nước này đã thương vong nặng nề rồi mới xuất quân, thì sẽ chẳng khác gì Biện Trang Tử ngồi không mà được lợi. Tần Huệ Vương nghe xong vô cùng mừng rỡ, bèn làm theo ý của Trần Chấn, tạm thời không xuất quân để chờ đợi thời cơ.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để chỉ hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.

Mộ Dung thư che trán, hỏi về vấn đề chính là nói nhân! Lúc đây mà vẫn còn chờ kỳ tích xuất hiện? Nghe liền hiểu, kết quả là chờ chết.

Nhưng con người nàng khê chuyện, liền viết ra những chữ tinh tế đẹp mắt: Một, nếu đã lưỡng bại câu thương, còn có đồng minh của quân địch đến, thì cứ chờ chết, thiếp đề nghị quân ta tiên phong, Tướng quan cùng binh sĩ viết xong đi thư, để làm người nhà bớt bi thương. Đồng thời, hãy học cách tự sát, nếu không đồng minh của quân lực thì tinh thần và sức lực đặc biệt tốt, hạ thủ chắc chắn sẽ rất ngoan độc, đến lúc đó, chết sẽ đủ thể thảm.

Hai, nếu như không muốn chết, tốt hơn là mang ít người đi, coi như cho quân địch của đồng minh của chúng mất hết sức lực rồi đạo quân còn lại hãy tiến ra. (ta nỗ đại vì có vài chỗ thiặc... Hèn mà ta cũng biết chút lịch sử)

Đem phong thư giao Tri Thu, Mộ Dung Thu hỏi: “Hôm nay Vương gia không có xử lý công vụ?” Nếu không làm sao lại rảnh rỗi như vậy, làm cho truyền lại mấy thứ này?

Nha hoàn cung kính trả lời: “Mấy ngày gần đây, Vương gia phải xử lý rất nhiều công vụ. Mỗi ngày đều phải đến khuya mới đi ngủ.”

Bận rộn như vậy? Mộ Dung Thu nường này, như vậy mà còn thời gian đi hỏi mấy câu này?

Thực ra Mộ Dung thư không biết, lúc này Vũ Văn Mặc đang gặp vấn đề. Bất quá... Hắn thay đổi đề đi hỏi cách mà thôi.

Tri Thu đem thư giao cho Vũ Văn Mặc, sau khi xem, trên mặt hắn không có chút ý cười, mà là càng nghiêm trọng.

Biết rõ là sẽ chết, ai dám tiên phong? Hắn khê cau mày, đôi mắt nhìn như hồ nước tĩnh lặng yên bình nhưng đã bắt đầu gợn sóng, âm trầm.

Trước giờ còn tối, Mộ Dung Thu gọi Hồng Lăng.

“Muội muội của Văn Mai bây giờ ra sao, người biết không?” Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng thờ dài nói: “Cái này...”

“Nói đi.”

“Một là nguy hiểm đến tính mạng, Văn Mai tuy là lo lắng, nhưng cũng không có cách nào. Trước đó vài ngày, nàng đã bị Đỗ đại nãi nãi đuổi ra phủ. Nói là nàng không bao giờ có thể mang thai nữa, nàng phạm vào 7 điều cấm kỵ ở nữ nhân, bị bỏ.” Hồng Lăng thấp giọng trả lời. Sau khi Văn Mai biết, rất cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, không ở lại Đỗ phủ mới tốt, so với sống ngày ngày để phòng vì sợ Đỗ đại nãi nãi hại chết vẫn hơn.

Mộ Dung Thu cũng thờ dài, “Như vậy là tốt.”

“Đúng vậy, nẫu thân Văn Mai rất vui. Bất quá... muội muội của Văn Mai và đôi này cũng không thể lập gia đình. Ai... đôi này đã bị Đỗ đại thiểu già hủy.” Ai bảo muội muội của Văn Mai chỉ là một tiểu thiếp, chính thất ra tay giết nàng cũng sẽ không ai dám nói. Quan trọng là mẹ của nàng cũng chỉ là một bách tính bình thường. Làm tiểu thiếp cũng không sao, chỉ cần nhà mẹ đẻ lớn mạnh là được, còn nếu không thì tính mạng coi như nằm trong tay chính thất.

“Hai ngày nay, Đại phu nhân an phận?” Mộ Dung thư trầm giọng hỏi.

Hồng Lăng đáp: “Không có bất kỳ động tĩnh gì.”

“Người đi gặp Tứ phu nhân, để cho nàng như thường cùng Đại phu nhân đi dạo.” Mộ Dung Thu phản phó nói.

“Vâng.”

Ngày thứ hai

Thẩm trắc phi đã bắt đầu thu xếp, chuẩn bị việc ở phía đông cho Tần đi nương và Nhị gia, theo thứ tự là đông vườn, làm vườn nương hạ nhân lí lí ngoại ngoại thanh lý sạch sẽ. Sau khi Vũ Văn Mặc biết chuyện, liền cho Tri Thu đi hỏi Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cười trả lời: “Ta đã cùng tỷ tỷ thương lượng việc này. Tỷ ấy đã đáp ứng rồi.”

Sau khi nghe nói lại lời của Thẩm trắc phi, Vũ Văn Mặc cũng không nói gì, cũng âm thầm chấp nhận.

Sau khi Từ phu nhân dùng điểm tâm, liền đến phòng của Đại phu nhân, cùng Đại phu nhân diễn võ tỷ muội trường thân tình mà tán gẫu. Nhị phu nhân dĩ nhiên là không cam lòng bị Vũ Văn Mặc bỏ quên, liền muốn tìm mọi cách để đi gặp Vũ Văn Mặc, rằng ta còn tự mình làm điểm tâm đưa đến thư phòng của Vũ Văn Mặc, đáng tiếc, nàng vừa định tiến vào thì đã bị Tri Thu ngăn ở ngoài cửa.

Nhị phu nhân mềm giọng nói với Vũ Văn Mặc ở trong thư phòng để hắn đáp ứng. Đáng tiếc, hắn chỉ nói đồng hai từ, "Lui ra." Nàng không cam lòng cũng phải đưa điểm tâm cho Tri Thu, sau đó rời đi.

Sau khi Tri Thu đem điểm tâm vào thư phòng, Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua điểm tâm, lúc này hắn cũng có chút đói, liền cầm lấy một khối bánh hoa quế ăn một chút.

Vừa ăn xong, hắn liền cau mày, đem khối bánh đặt xuống.

Tri Thu thấy thế hỏi: "Vương gia, không hợp khẩu vị?"

"Quá ngọt. Mang vứt đi."

"Vâng."

Mai viên

Vào bữa trưa, sau khi Hiền nhi nghe nói Mộ Dung Thu vì bé làm com tối thì cực kỳ vui vẻ, ôm Mộ Dung Thu cánh tay, "Mẫu thân, thật tốt! Hiền nhi thật muốn ăn ngay bây giờ luôn!"

Mộ Dung Thu ôn nhu xoa đầu của bé, mỉm cười ôn nhu nói: "Ha ha... Nói ta nghe, hôm nay xem sách gì?" Cái ngày mà Mộ Dung Lâm rời đi, bé liền đòi đọc sách, sau đó sẽ làm đại quan.

Một đứa trẻ chỉ mới ba tuổi lại muốn đọc sách.

Lâm Mộ Dung thư có chút ngoài ý muốn là bé lại biết không ít chữ. Biết vậy, nàng liền cho là Liễu Ngọc Nhi dạy.

"Tam Tự kinh." Hiền nhi đỏ bừng mặt cúi đầu, hai ngày nay bé vẫn xem Tam Tự kinh, nhưng đọc mãi cũng vẫn chưa thuộc được nhiều.

Mộ Dung Thu mỉm cười. "Từ từ sẽ thuộc, Hiền nhi còn nhỏ."

"Dạ." Hiền nhi đáng yêu gật đầu. Bé âm thầm hạ quyết tâm, sau này lớn lên bé nhất định sẽ là đại quan, không cho bất kỳ ai khi dễ mẫu thân!

Nửa canh giờ nữa sẽ là giờ com tối, Mộ Dung Thu liền đi phòng bếp nhỏ.

Mọi thứ đã sớm chuẩn bị, sau khi bà từ cửa phòng bếp nhỏ mua đủ nguyên liệu, nàng liền bắt tay chuẩn bị.

Hiền nhi còn nhỏ, không thể các món cay hay món phương Tây. Cho nên Mộ Dung Thu liền làm các món đơn giản cho gia đình.

Năm món ăn, một chén cháo, một món ăn vặt.

Cá nướng, tương kho cà, gà hầm ngũ quả, tôm chiên, thịt sườn kho. Cháo hầm hạt sen. Còn có thêm mứt quả. Sau khi ăn com xong, liền đem mứt quả cho Hiền nhi ăn.

Mấy bà từ cửa phòng bếp nhỏ không thể không kinh ngạc, Mộ Dung Thu đã xuống bếp một lần, cho nên mấy bà từ đầu là bình tĩnh ở một bên chờ Mộ Dung Thu phân phó sẽ làm cái gì.

Khi sắc trời đã tối, mấy món ăn cũng đã chuẩn bị xong.

Tuy chỉ mấy món bình thường, nhưng mùi hương cùng màu sắc quả thật bắt mắt, quả nhiên là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Mộ Dung Thu phân phó cho người bung đến phòng, dọc theo đường đi, Vân Mai cứ không ngừng xin Mộ Dung Thu dạy mình, không ngừng nói: "Thức ăn này thơm quá!"

Thu Cúc trêu ghẹo nói: "Là muốn nấu ăn thật ngon cho phu quân tương lai!"

Vân Mai đỏ bừng mặt nói, "Mối không phải, là muốn nấu cho Vương phi ăn."

Mộ Dung thư khẽ cười nói: "Tốt, sau này chỉ cần bán Vương phi xuống bếp, người liền ở một bên nhìn mà học."

Mộ Dung thư vừa về đến phòng thì phát hiện trong phòng có người không được mời mà tới, hắn còn sẽ ăn com của nàng.

"Nô tỳ gặp qua Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 69

Sao hắn lại đến? Không phải Tri Thu nói hai ngày nay hắn bận rộn nhiều việc sao?

Nhìn hắn ngồi cùng Hiền nhi, bộ dạng kia chính là muốn chờ nàng cùng ăn com tối. Trong lòng Mộ Dung Thu nghĩ: Hắn thật biết chọn thời gian mà đến, cứ chọn lúc nàng xuống bếp là đến. Bất quá... Nàng cũng không biết là hắn sẽ đến, cho nên chỉ làm có năm món, không biết có đủ bọn họ ăn hay không. Cho dù trong lòng không vui, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra bên ngoài, vẫn phúc thần hành lễ với Vũ Văn Mặc: "Thần thiếp gặp qua gia."

"Đứng dậy đi." Vũ Văn Mặc thần nhiên nói. Tầm mắt rơi vào hai nắm thức ăn do hai nha hoàn bung sau lưng Mộ Dung Thu, hắn là nghe Tri Thu nói đêm nay nàng vì Hiền Nhi mà tự xuống bếp, kết quả là đến lúc dùng com tối, hắn tự nhiên lại đến Mai viên.

Hiền nhi nghe thấy được mùi thơm của các món ăn, thân thể liền chạy về phía Mộ Dung Thu, sau ôm lấy Mộ Dung Thu mà ngây thơ nói: "Mẫu thân, Hiền nhi thật đói."

Mộ Dung Thu xoa xoa đầu bé, cười nói: "Ha ha... Bây giờ, chúng ta cùng ăn."

"Thật tốt quá." Hiền nhi cười như hoa, hai hàm đồng tiền trên mặt căng lộ rõ, nhìn rất là đáng yêu. Mộ Dung Thu nắm tay bé cùng đi đến cạnh bàn, ngồi xuống.

Nàng ngồi đối diện Vũ Văn Mặc, còn Hiền nhi lại là ngồi ở một bên.

Bọn nha hoàn đem các món ăn để trên bàn. Lúc lấy cái nắp đẩy ra, mùi thơm của các món liền tỏa ra bốn phía, làm cho Vũ Văn Mặc và Hiền nhi liền muốn ăn, Hiền nhi nhếch đôi mắt phương, hồ: "Mẫu thân, những thức ăn này nhìn rất đẹp! Nhất định ăn sẽ rất ngon."

Vũ Văn Mặc nhìn từ món này đến món kia, sau khi không thấy màu đỏ gai mắt, trong con người hình như có ý cười. Sau khi nghe được lời của Hiền nhi, trong lòng cũng đồng ý. Tuy thái độ của Mộ Dung Thu giả dối, đa biến như hồ, nhưng tay nghề cũng phải khiến cho hắn ngạc nhiên. (lần trước Thu tỷ cho anh ý ăn mấy món cay.. giờ anh ý gai mắt màu đỏ là đương nhiên)

Sau khi Mộ Dung thư nghe được lời tán thưởng của Hiền nhi, cũng khẽ cười, khi xuống bếp niềm vui lớn nhất chính là khiến cho mọi người ăn xong cảm thấy ngon, liền giờ ngón tay cái ra mà tán thưởng.

Tri Thu ở một bên hầu hạ vì Vũ Văn Mặc gấp cá nướng, tương kho cà, tôm chiên, cháo hầm hạt sen.

Còn Mộ Dung Thu thì gấp thức ăn cho Hiền nhi.

Hiền nhi vừa ăn được hai miếng sườn liền kêu to: "Hiền nhi chưa từng ăn qua món ngon như vậy! Ăn quá ngon."

Từ này đến giờ, Vũ Văn Mặc dùng com tao nhã, tuy chỉ mới ăn thật gà và chút cá nướng thì cũng ngạc nhiên, nhưng bằng sơn cuối cùng vẫn là bằng sơn, khiến cho mọi người nhìn không ra hắn đang vui, buồn hay giận.

Mộ Dung Thu thấy hắn hình như không thích món ăn này cho lắm, nhượng nhượng mày nói: "Món này là cá nướng, tuy nói thì đơn giản nhưng thiếp đã dùng gần một canh giờ để làm. Thật ra thì món này nấu rất phức tạp."

"Ừ." Nghe vậy, Vũ Văn Mặc đem miếng cá trong miệng nuốt xuống, ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu, sau đó trả lời.

Tri Thu có chút kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, nàng chưa từng thấy Vương gia ăn nhiều như vậy. Chỉ có một món cũng ăn thật nhiều. Nàng lập tức gấp thêm tương kho cà.

Hiên nhi thấy Vũ Văn Mặc ăn tương kho cà, bé cũng vurun đôi đũa chỉ về món đó, Mộ Dung Thu thấy thế liền cho Hồng Lăng múc hai chén com tẻ nhỏ đưa cho Hiên nhi và Vũ Văn Mặc.

“Đây là tương kho cà, ăn chung với com tẻ thì rất ngon.” Mộ Dung Thu cười nói. Tương kho cà giống như một món ăn của phương Bắc, cũng ăn chung với com tẻ, mà nàng thì rất thích ăn cà, cho nên mỗi lần ăn đều phải ăn chung với com tẻ.

Vũ Văn Mặc ăn cà, sau khi ăn thì hương thơm vẫn còn đọng lại, hương cà, hương hành, hương tỏi cùng hòa quyện với nhau, dùng chung với com tẻ, quả nhiên là rất ngon. Tri Thu thấy thế liền gấp thêm cà.

Hiên nhi ra sức ăn, không có thời gian nói, cứ cách một lúc bé lại hô ‘ăn quá ngon’. Làm cho Mộ Dung Thu cười không ngừng.

Vũ Văn Mặc nhìn món gà hầm ngũ quả, Tri Thu liền vì Vũ Văn Mặc gấp một miếng gà cùng nắm. Đây là lần thứ ba hắn được ăn món do nàng làm. Ba lần làm gà đều có chút khác nhau, lần này gà nhìn trắng nõn, hương vị cũng là cực kỳ tươi mới.

“Ăn chậm một chút, đừng có gấp.” Mộ Dung Thu vuốt ve đầu Hiên nhi, ôn nhu nói.

Vũ Văn Mặc ngẩng đầu nhìn, thấy Mộ Dung Thu ôn nhu chăm sóc cho Hiên nhi, còn giúp bé lau đi vết thức ăn dính trên miếng, con người khỏe lẻo lẻo.

“Mẫu thân, cái này ăn thật ngon! Giòn lắm.” Hiên nhi hết lòng mà ca ngợi món tôm chiên.

Lúc này, Vũ Văn mặc cũng ăn một miếng, trong lòng thầm khen, màu sắc vàng nhạt, bên ngoài giòn còn bên trong lại mềm, hương thơm cũng rất được.

Mộ Dung Thu sợ Hiên nhi ăn nhiều như vậy, không thể ăn cháo hầm hạt sen được, liền quay đầu phân phó cho Hồng Lăng, múc cho Hiên nhi một chén cháo.

Nhưng lực chú ý của Hiên nhi đã bị tôm chiên hấp dẫn, chỉ nghĩ ăn thật nhiều món này, sau khi thấy chén cháo, cũng không ăn.

Thấy thế, Mộ Dung Thu cười nói: “Món này là cháo hầm hạt sen, món này giúp dễ tiêu hóa, sức khỏe không tốt dùng nhiều sẽ tốt, Hiên nhi ăn nhiều như vậy, rất khó tiêu hóa. Nghe mẫu thân, húp vài ngụm đi.”

Hiên nhi nghe vậy, liếc nhìn món tôm chiên một chút, sau đó cúi đầu đem chén cháo húp một hơi cạn sạch. Bé ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Mộ Dung Thu nói: “Hiên nhi nghe lời, về sau mẫu thân sẽ thường xuyên xuống bếp nấu ăn cho Hiên nhi có được không?”

“Được.” Mộ Dung Thu cười đáp ứng.

Lúc này Vũ Văn Mặc cũng ưu nhã uống một ngụm cháo hầm hạt sen, hương vị thơm nhẹ, hòa tan trong miệng, sau khi ăn vào thì dạ dày đúng thoải mái hơn nhiều. Sau khi nghe đoạn đối thoại của Hiên nhi và Mộ Dung Thu, con người thâm trầm lóe lên một cái.

Sau khi hạ nhãn dọn dẹp bàn ăn xong, liền dâng trà và hoa quả.

“Vương phi còn làm một món ăn vặt cho tiểu thiếu gia! Nhìn rất ngon.” Hồng Lăng cười nói, trên tay bưng đến một mâm đầy mứt quả.

Trên mâm có bốn loại mứt quả.

Sau khi Hiên nhi thấy, lập tức bị hấp dẫn, “Đây là cái gì?”

“Gọi là mứt quả, dùng dừa tươi cùng vài loại hương liệu khác để làm. Ăn rất ngon miệng.” Mộ Dung Thu cười giải thích.

Lúc này, đã qua hai canh giờ sau khi ăn com tẻ, Vũ Văn Mặc vẫn như cũ, im lặng ngồi thưởng thức trà, sau khi nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, liền nhìn đến mứt quả.

Hiên nhi đã no nhưng vẫn đưa tay chuẩn bị cầm một miếng mứt quả, Mộ Dung Thu lập tức ngăn cản nói: “Bây giờ không thể ăn. Chút nữa rồi ăn.”

“Vi sao?” Hiên nhi nhìn mứt quả, miệng đã gặm chảy nước bọt, bé thật muốn ăn, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thu nói, bé liền đặt mứt quả trở lại.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, con người có chút không hiểu nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói: “Hiên nhi vừa ăn xong tôm chiên? Nếu bây giờ ăn thêm sẽ không tốt. Nếu bây giờ Hiên nhi muốn ăn mứt quả, sẽ dễ bị nôn mửa, chẳng vàng đầu!”

“Vi sao?” Những lời này là do Vũ Văn Mặc hỏi ra.

Khỏe miệng Mộ Dung Thu gạt gạt, nàng không thể dùng ngôn ngữ của hiện đại để giải thích, nói tóm chiền có nhiều an-bu-min và còn có nhiều can-xi. Nếu như bắt bọn họ đụng nhau với hoa quả, như cây nho, cây lựu, dưa, cây hồng... dạ dày sẽ tiêu hóa chậm chạp dinh dưỡng an-bu-min, hơn nữa hải sản cùng hoa quả kết hợp sẽ gây ra kích thích với dạ dày, làm cho thân thể cảm thấy khó chịu, xuất hiện nôn mửa, chẳng vàng đầu, nhức huyết thái dương và đau bụng đi tả. Nếu ăn hải sản trước rồi thì phải chờ đến nửa canh giờ sau mới ăn tiếp hoa quả.

Nhưng nếu hắn đã hỏi, nàng không thể không trả lời, cúi đầu trầm giọng nói: “Có rất nhiều loài thực vật tương khắc nhau. Giống như nhiễm bệnh thì uống thuốc Đông y, cũng lấy độc trị độc?”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc trầm mặc không nói.

Một lát sau, Hiên nhi chơi đùa đã mệt, liền trở về phòng đi ngủ, trước khi đi còn không quên nói Hồng Lăng sáng sớm ngày mai phải đem mứt quả qua phòng bé.

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, tâm trạng đã có chút lo lắng.

“Bản Vương còn có việc phải xử lý, người nghỉ ngơi đi.” Vũ Văn Mặc nhận ra ánh mắt của nàng, đôi mắt lạnh như băng, không có chút độ ấm, đứng dậy nói.

Mộ Dung Thu lập tức đặt ly trà xuống, tăng đá ở trong lòng liền rơi xuống, thờ phào nhẹ nhõm, đứng lên nói, “Thiếp cung tiễn gia.”

Vũ Văn mặc gạt đầu, kiên quyết rời đi, để lại cho Mộ Dung Thu một bóng lưng rộng cùng cô đơn.

Bóng đêm đến, người người đã an giấc.

“Vương phi, vi sao Vương gia không ở lại?” Hồng Lăng nghi hoặc hỏi. Nàng ở một bên hầu hạ, thấy Vương phi và Vương gia cùng nhau ở chung thì, hai người đều có nét gì đó rất giống nhau, rõ ràng Vương gia và Vương phi đã thành thân hơn hai năm, bây giờ cũng chỉ như người xa lạ có quen biết một chút. Tối hôm nay vốn là một rất cơ hội tốt, Vương phi không nên buông tha.

“Có một số việc, người không biết. Đóng kỹ các cửa, người lui ra đi về nghỉ ngơi đi.” Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu như vậy, không hỏi thêm nữa. Gật đầu liền lui ra.

Lại qua ba ngày.

Mộ Dung Thu vừa đọc xong một quyển tiểu thuyết, thầm nghĩ: tình yêu của hai nhận vật thật quá đơn điệu. Không có oanh oanh liệt liệt, chỉ có tình chàng ý thiếp. Hai người đều tuân nam nữ, gia đình thì môn đương hộ đối, thật đẹp đôi.

Nàng thuận tay cầm lấy một quyển, nhìn văn án, là giang hồ hảo kiệt, cũng giống với truyện Thủy Hử. Vừa định mở ra xem, người của đại trù phòng đã tới.

“Bẩm Vương phi, Trầm bà tử và Lý mục đánh nhau. Mấy bà tử đều có gắng khuyên can nhưng không được.” Một bà tử của đại trù phòng sốt ruột đến tìm Mộ Dung Thu, muốn họ Mộ Dung thu khừ khuyên can.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướng mày hỏi: “Vi sao đánh nhau?”

“Trầm bà tử muốn đến tộ gác với Thẩm trác phi, nói Lý mục đã lấy ngân lượng của đại trù phòng. Thẩm trác phi sẽ đem toàn bộ ngân lượng Lý mục cho vào túi lấy ra, nếu không sẽ đem Lý mục đuổi ra vương phủ. Lý mục nghe Trầm bà tử cáo trạng, liền ở ngay đại trù phòng mà cùng Trầm bà tử tranh chấp, Lý mục nói bà ta không có tham ô. Nhưng Trầm bà tử lại nói Lý mục lấy ngân lượng. Cho nên hai người liền ở tại trù phòng mà đánh mắng nhau.” Bà tử kia đem mọi chuyện đã xảy ra nói với Mộ Dung Thu.

Tham ô? Thái độ Lý mục nàng đã nghe Thu Cúc nói qua, có chút nhiệt tình, thẳng thắn cũng rất tốt bụng, chuyện tham ô ngân lượng, bà ta sẽ không làm đi.

Nhưng Trầm bà tử sao lại nói vậy?

Bà tử thấy Mộ Dung Thu chần chờ, liền nói: “Trầm bà tử cho đi gọi Thẩm trác phi đến chủ trì công đạo. Còn Lý mục nhờ nô tỳ đến đây mời Vương phi đến trù phòng chủ trì công đạo.”

Ánh mắt Mộ Dung Thu khẽ chuyển động. Lý mục là muốn nàng giúp đỡ? Xem ra hôm nay cần phải đến đại trù phòng một chuyến. “Đi đến đại trù phòng, bản Vương phi thật muốn biết là chuyện gì xảy ra.”

“Vâng ạ.”

Lúc Mộ Dung Thu đến đại trù phòng thì Thẩm trác phi đã tới. Nàng ngồi ở trong sân nhìn Trầm bà tử và Lý mục, thần sắc ngưng trọng.

Sau khi phát hiện Mộ Dung Thu đến, mọi người hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Vương phi.”

Thẩm trắc phi nghe vậy, cũng xoay người nhìn Mộ Dung Thu, hành lễ nói: “Muội muội gặp qua tỷ tỷ. Tỷ tỷ cũng đã biết chuyện của đại trù phòng?” Thẩm trắc phi có chút tức giận: Mộ Dung Thu tới cũng thật nhanh. Đại trù phòng chính là nơi dễ dàng tham ô nhất, ai quản ai được chứ. Hôm qua, một chương quỹ của cửa hàng đến gặp nàng, nói mấy tháng nay, lợi nhuận giảm xuống. Chủ yếu là nói các cửa hàng của Mộ Dung Thu dùng nhiều biện pháp hấp dẫn cho nên đa số khách hàng đều chạy tới cửa hàng của Mộ Dung Thu.

Nhị gia và Tần di nương sắp trở về, không thể không đưa ta lễ, quy củ xưa nay đều vậy, nàng cũng không thể làm khác. Nhưng hôm nay, đại trù phòng lại có tham ô, nàng lại thiếu tiền, hoảng hốt, trước khi Nhị gia và Tần di nương trở về, nàng phải trở thành người quản sự chính của đại trù phòng.

Vốn tưởng những động tác này không gây chú ý, nhưng nghĩ không ra là Mộ Dung Thu lại còn đến. Nhìn thoáng qua tia sáng trong mắt Lý mộ, liền biết là Lý mộ luôn thông báo việc của trù phòng cho Mộ Dung Thu! Rõ ràng đây là đi cùng thuyền.

“Đừng vậy, tiếng động lớn như vậy, muốn không biết cũng có chút khó. Vừa lúc bản Vương phi ăn xong điểm tâm, trong lúc rảnh rỗi liền đến xem, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” Mộ Dung Thu khẽ cười nói, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, sau đó nhìn Lý mộ và Trầm bà tử.

Sau khi Lý mộ và Trầm bà tử thấy được ánh mắt của Mộ Dung Thu, lập tức cúi đầu đến mức thấp nhất.

Thẩm trắc phi cũng cười nói: “Chút chuyện nhỏ này thì muội giải quyết cũng được đi. Không dám làm phiền tỷ tỷ. Bất quá... Hai người điều là nô, hồi rõ, biết rõ liền có thể.”

“Thẩm trắc phi đừng lo cho bản Vương phi, nếu bản Vương phi đã tới, liền ngồi xem một chút, coi như còn có thể giúp Thẩm trắc phi. Dù sao thì tham ô, tội cũng không nhỏ, nếu Lý mộ thực sự làm thì không phải chỉ cần đuổi ra vương phủ như vậy được.” Ánh mắt Mộ Dung Thu dừng trên người Thẩm trắc phi, cười nhạt khước từ nói.

Nàng vừa nói xong, Lý mộ liền hoảng sợ nhìn Mộ Dung Thu. Bà hoảng sợ, Vương phi không phải đến giúp bà?

Trầm bà tử lại âm thầm cười trộm, xem ra Vương phi cũng là đứng về phía bà.

“Vâng.” Thẩm trắc phi đáp. Bấy giờ nói nàng ta rồi đi thì không có khả năng. Bất quá... Nghe lời này Mộ Dung thu, mắt nhìn về phía Trầm bà tử, chẳng lẽ Mộ Dung Thu muốn nhân cơ hội này để thu Trầm bà tử? Nghĩ tới đây, Thẩm trắc phi cau chặt mày.

Mộ Dung Thu âm thầm đem thần sắc của bà người thu vào mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Nhưng nếu là bịa đặt, bản Vương phi tuyệt đối không tha!”

Trầm bà tử thần kinh liệt liệt run lên, trên trán chảy ra mồ hôi. Lý mộ nghe xong lời này, liền đoán là Vương phi đến giúp bà.

“Tỷ tỷ mời ngồi. Để muội đi thăm vấn.” Thẩm trắc phi cung kính nói với Mộ Dung Thu. Nàng xoay người, ngoan độc trừng mắt nhìn Trầm bà tử, Mộ Dung Thu vừa nói thế, bà ta đã lo lắng không yên, thật đúng là nhát gan!

Trầm bà tử cúi đầu càng thấp hơn, trong lòng bồn chồn.

“Làm phiền Thẩm trắc phi.” Mộ Dung Thu gật đầu đáp ứng.

Sau khi Mộ Dung Thu đồng ý, Thẩm trắc phi nhìn về phía Lý mộ, giọng nói trầm xuống, chất vấn: “Lý mộ người không nhận tội?”

Lý mộ dập đầu hai cái dưới chân Thẩm trắc phi, thái độ cường ngạnh: “Nô tỷ không có tội. Nô tỷ chưa từng tham ô, là Trầm bà tử vu oan cho nô tỷ.” Bà nhát gan, nên không dám tham ô, chỉ sợ sau khi bị chủ tử phát hiện, bà sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ, có thể sẽ bị bán cho người mới giới.

Thẩm trắc phi gật đầu, lại hỏi Trầm bà tử: “Trầm bà tử, người có chứng cứ gì để chứng minh Lý mộ tham ô?”

Trầm bà tử cũng dập đầu hai lần. Trả lời: “Nói, hai ngày nay, nô tỷ luôn thấy Lý mộ lên lầu, có chút hiếu kỳ, nô tỷ cũng nhìn đến bà ta mấy lần, mới phát hiện bà ta dĩ nhiên bỏ nghìn lượng bạc cất vào ngực sau đó đem về phòng. Sau đó, nô tỷ dần kiểm tra sổ sách, phát hiện tháng này dùng nhiều bạc hơn tháng trước. Liền biết là Lý mộ tham ô, bạc căn bản đều do Lý mộ lấy!”

“Người là đang nói suông, Trầm bà tử, người có dụng tâm? Sao ta lại cho là người tốt?” Sau khi Lý mộ nghe Trầm bà tử nói, khí sắc trên mặt đỏ lên, chỉ vào Trầm bà tử, ngón tay run. Tức giận đến nói không được.

“Đây là sự thực! Đây là sự thực!” Trầm bà tử nói Thẩm trắc phi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn, bấy giờ nàng đã xác định là Trầm bà tử nói oan cho Lý mộ. Cho nên ở một bên đem ánh mắt của các nàng và thần sắc thu vào mắt, sau đó cẩn thận suy tính.

“Vương phi, nhìn qua thì Trầm bà tử không giống như là nói láo.” Hồng Lăng khom người ở bên tai Mộ Dung Thu nói nhỏ.

“Nhìn hơn nữa.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

Thẩm trắc phi nghiêng đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, thấy nàng không nói gì, liền tiếp tục hỏi: “Trầm bà tử người cũng biết là người nói cái gì? Đây cũng không phải là việc nhỏ, nếu như để ta phát hiện người nói oan cho Lý mộ, như vậy, hậu quả người có thể không gánh nổi.”

Trầm bà tử cắn răng trả lời: “Nô tỷ chắc chắn.”

“Lý mộ, ta cũng sẽ không để người khác nói oan cho người. Ta sẽ cho người tới lấy sổ sách đến, sau đó đối chiếu, nhìn xem có thiếu ngân lượng hay không.” Thẩm trắc phi nhìn về phía Lý mộ nói.

Nghe vậy, Lý mộ gật đầu, biểu thị không có ý kiến.

Một lát sau, người đi đến phòng Lý mộ lấy sổ sách đã trở về, người nọ đem sổ sách giao cho Thẩm trắc phi. Sau khi Trầm trắc phi nhận lấy, liền lật ra xem, cẩn thận nhìn mấy ngày nay.

Nhưng tính toán kỹ sẽ mất rất nhiều thời gian, chắc phải mất hai đến ba ngày chứ mà trong vài canh giờ tính toán xong thì sợ là không được. Nàng cau mày nhìn về phía Trầm bà tử, “Người nói Lý mộ đã có hành vi tham ô nhiều ngày, mà người cũng đã nhìn sổ sách, như vậy người muốn chỉ chỗ thiếu ngân lượng cho ta.”

Dứt lời, nàng đem sổ sách đưa cho Trầm bà tử. Trầm bà tử lập tức vội vàng tìm kiếm, bởi vì lo lắng hoặc là vì sợ nên lòng bàn tay của bà đều là mồ hôi, làm cho sổ sách cũng thấm chút ít mồ hôi.

Mộ Dung Thu đương nhiên biết nội này tính toán lạc hậu, cho nên Thẩm trắc phi nhìn mấy lần liền không nhìn tiếp, hay nói là không có cách để biết đúng sai trong thời gian ngắn như vậy. Cho nên mới vứt cho Trầm bà tử.

Nhưng... Con người Mộ Dung Thu lóe sáng, đây là điểm đáng ngờ đi! Trầm bà tử cũng chỉ là một hạ nhân làm việc nặng ở trù phòng, tuy có biết tính toán, nhưng làm sao có thể so với Thẩm trắc phi. Nếu vậy, làm sao nàng ta lại không phát hiện chỗ không thích hợp? Chẳng lẽ đã sớm biết? Nhìn lướt qua lý mộ, thấy thần sắc bà không chút e ngại, trong lòng nàng liền có kết quả.

Trầm bà tử tìm kiếm nửa ngày, mọi người đều sắp mất hết kiên nhẫn, Trầm bà tử liền kinh hô: “Chính là chỗ này, vốn là hai trăm lượng, kết quả ngày thứ hai lại thiếu một trăm lượng!”

Lý mộ kinh ngạc không thôi, nhìn về phía chỗ Trầm bà tử chỉ, không dám tin tưởng trùng hai lần, “Không có khả năng! Nô tỷ chưa bao giờ lĩnh quá hai trăm lượng! Hôm nay nô tỷ cũng chỉ đến phòng thu chi lĩnh một trăm lượng bạc!”

“Chứng cứ trước mắt, người có nói gì thì cũng không có ai tin người.” Trầm bà tử vừa nghe Lý mộ hô to, liền ngoan độc nhìn Lý mộ, lạnh giọng nói.

Thẩm trắc phi tiếp nhận sổ, thấy chỗ này đúng là có hai trăm lượng, kết quả qua ngày thứ hai lại thiếu một trăm lượng. Ngáng đầu nhìn Lý mộ, nhu mày nói: “Lý mộ, chứng cứ vô cùng xác thực, người có lời gì muốn nói?”

“Không phải. Xin Thẩm trắc phi tin tưởng nô tỷ, nô tỷ tuyệt đối không có lĩnh quá hai trăm lượng. Cũng không có tham ô một trăm lượng. Đây là Trầm bà tử vu oan cho nô tỷ.” Lý mộ kinh hoảng lắc đầu, bấy giờ bà khổ đến nói không nên lời, rõ ràng là bà đã ghi vào sổ sách một trăm lượng, làm sao lại biến thành hai trăm lượng? Nhìn về phía Trầm bà tử đang đắc ý, bà tức giận nói, “Trầm bà tử, là người vu oan cho ta!”

“Chớ nói nhảm, từ trước đến nay ta luôn thành thật, làm sao sẽ vô duyên vô cớ vu oan uống người?” Trầm bà tử lập tức trở về nói.

Thẩm trắc phi thấy thế liền nói: “Chứng cứ trước mắt, thì là ta không thể liên hệ cho Lý mộ người được. Dù sao đây là phủ Nam Dương Vương, có quy củ, nề tình Lý mộ người đã ở trong vương phủ tám năm, liền không giao người cho quan phủ, người đến phòng thu chi lý lĩnh tiền của tháng này rồi rời khỏi vương phủ.”

Đuổi ra vương phủ? Tại sao lại như vậy! Bà vẫn còn đang bán cho vương phủ, giờ bị đuổi đi, muốn tìm được chủ tử mới, mà bà không có kẻ ước thì không thể. Như vậy, chẳng phải giống như đi chờ chết? Nghĩ tới đây, Lý mộ nghĩ đến Mộ Dung Thu, bà vội bỏ đến chân Mộ Dung Thu, dập đầu cầu xin Mộ Dung Thu nói: “Xin Vương phi mau cứu nô tỷ. Chuyện này không phải do nô tỷ làm, nô tỷ xin thề, nếu như nô tỷ tham ô nhất định sẽ chết không được từ tét!”

Các bà tử vậy quanh xem đều có chút không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, Lý mộ đối xử với các bà rất tốt, hơn nữa luôn ra tay giúp đỡ các bà. Nếu nói Lý mộ tham ô, các bà không tin. Nhưng quyền sở kia lại viết rõ ràng như thế, Lý mộ thật sự tham ô một trăm lượng.

Một trăm lượng đối với một gia đình bình thường, thật đủ cho bốn đến năm người ăn còn chi tiêu trong hai năm.

Mộ Dung Thu cười nhạt, đang muốn mở miệng, Thẩm trắc phi đã giành nói: “Tỷ tỷ, chứng cứ này vô cùng xác thực, sổ sách là do Lý mộ viết, đúng là thiếu một trăm lượng bạc. Coi như tỷ và muội đều muốn tin tưởng Lý mộ, nhưng cũng không có cách nào. Lý mộ, không cần nhiều lời. An phận mà rời đi đi.” Mộ Dung Thu bình tĩnh khiến cho nàng cảm thấy bất an, luôn cảm thấy là Mộ Dung Thu đã nhìn ra cái gì rồi.

Trầm bà tử khẩn trương nhìn về phía Mộ Dung Thu, lúc này thì không nên xảy ra chuyện gì nữa!

Lúc mọi người lo lắng không yên thì Mộ Dung Thu thần nhiên nói với Thẩm trắc phi cười nói: “Thẩm trắc phi, làm như vậy là quá lỗ mãng? Chỉ dựa vào một quyển sổ mà đã có thể định tội?? Sổ cũng có thể làm giả, Trầm bà tử cũng nói thế là nói suông nói nhảm.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi như đang bị tảo báo, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Sổ sách là do Lý mụ viết, mà nguyên ngày thì Trầm bà tử đều ở đại trù phòng, đương nhiên sẽ thấy hành vi của Lý mụ. Chuyện này không giả được.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Thu cười khê, sau đó liếc nhìn sổ sách, lát sau, liền đem quyển sổ ném tới trước mặt của Trầm bà tử, giọng nhẹ như gió xuân nói “Là người thêm một cái gạch đi?”

Trầm bà tử thần kinh liệt liệt run lên, không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, cuống quýt lắc đầu không thừa nhận, “Không phải, nô tỳ chưa từng xem qua sổ sách!”

“Người dám nói láo!” Mộ Dung Thu lớn tiếng quát. Nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, sau đó nói: “Nếu người chưa xem sổ sách, sao có thể thấy ngân lượng bị thiếu? Hơn nữa còn có thể biết rõ như vậy? Ta tin ở đây sẽ không có ai chỉ cần nhìn thoáng qua lại có thể biết sổ sách có lỗi, ta tin không ai có bản lĩnh đó! Mà người cũng không biết các chữ số quá lớn, sao lại nhìn là biết?”

Nghe vậy, Trầm bà tử sững sốt. Không biết nên làm sao đáp lại.

Mấy người bà tử nhìn Trầm bà tử, nghị luận âm ỉ.

Thẩm trắc phi cau chặt mày, ánh mắt khê chuyển. Nàng không có nghĩ tới phương diện này, không ai phát hiện ra chỗ sơ sót, nhưng lại bị nàng phát hiện.

“Huống hồ, nếu Lý mụ lĩnh quá hai trăm lượng thì sẽ dùng ‘hai’! Mà cái này lại dùng ‘nhị’, thế là sao? Như vậy, bản Vương phi muốn nghe xem Trầm bà tử có muốn giải thích gì không?” Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. (e hèm, đoạn này ta sẽ diễn tả một cách gọn nhẹ các năng khiếu - Lý mụ nhân viết là ‘hai trăm lượng, không có dùng ‘nhị trăm lượng’, thế mà trong sổ lại ghi ‘nhị trăm lượng’)

Trầm bà tử nghẹn lời, “Nô tỳ... Nô tỳ...”

Mộ Dung Thu quay đầu phân phó cho Hồng Lăng: “Mau đi hỏi phòng thu chỉ, trong vòng năm ngày gần đây, Lý mụ có lĩnh quá hai trăm lượng không.”

“Vâng.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Trầm bà tử thẳm than, nàng đã quên đi phòng thu chỉ! Cũng không có nghĩ là sẽ có người nhớ đến phòng thu chỉ. Mấy ngày nay, Lý mụ cũng không có lĩnh quá hai trăm lượng.

Ngay cả Lý mụ cũng có chút sững sờ, tại sao bà không nghĩ đến phòng thu chỉ? Nếu bà nghĩ đến thì cũng đã không cần phải hoảng sợ như vậy.

“Thẩm trắc phi, mau cứu nô tỳ.” Trầm bà tử biết, chỉ cần Hồng Lăng trở về, lời nói dối của bà sẽ bị vạch trần, bà tuyệt vọng cầu xin Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cau mày, nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, lạnh lùng nói với Thẩm bà tử nói: “Việc này là người dựng lên, thiếu chút là nói oan cho Lý mụ.” Lời thì nghe bình thường, nhưng ý tứ sâu xa chính nàng cũng không báo vệ được bà ta.

Trầm bà tử vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, bây giờ mới biết sợ. Nhưng việc này là do Thẩm trắc phi sắp xếp. Nếu như không phải do Thẩm trắc phi vào hai ngày trước, sau khi nhìn thấy bà, lại nói bà dùng thủ đoạn để đuổi Lý mụ đi thì bà cũng không có bịa đặt chuyện này!

Mộ Dung thu nhìn thoáng Thẩm trắc phi và Trầm bà tử, khẽ cười nói với Trầm bà tử: “Trầm bà tử có nỗi khổ? Chỉ cần người nói ra nguyên nhân là gì, bản Vương phi liền xem xét để cho người tiếp tục ở lại đại trù phòng.”

Hai mắt Trầm bà tử vô thần nhìn Mộ Dung thu, muốn nói việc này là do Thẩm trắc phi sắp xếp. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, ngày ấy Thẩm trắc phi không có nói thẳng, chỉ là ngấm ngấm nói. Có lẽ là sai? Cho dù bà có nói, Thẩm trắc phi cũng sẽ nói không có. Như vậy thì kết cục của bà sẽ càng thảm hại hơn.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, đẩy mắt xẹt qua tia sáng lạnh. Bất quá... Nàng ta lại cười. Nàng làm sao có thể cho Trầm bà tử cơ hội, cũng như cho Mộ Dung Thu cơ hội tấn công nàng?

Trầm bà tử trầm mặc, Mộ Dung Thu trong lòng hiểu rõ, Thẩm trắc phi thông minh hơn Đại phu nhân rất nhiều, dù làm gì cũng sẽ chừa đường lui cho bản thân. Nàng có chút thương hại nhìn thoáng qua Trầm bà tử, dễ dàng bị lừa như vậy, kết quả cuối cùng thì bà ta cũng chỉ là quân cờ, là một quân cờ có nỗi khổ nhưng không nói ra được!

Một lát sau, sau khi Hồng Lăng trở về, liền nói trong năm ngày gần đây Lý mụ không có lĩnh quá hai trăm lượng bạc. Cho nên chuyện này đều là do Trầm bà tử dựng lên.

Một người kinh ngạc ồ lên, Lý mụ cảm tạ Mộ Dung Thu, trong lòng còn thẳm thê sẽ trung thành với nàng suốt đời.

Trầm bà tử nhìn Thẩm trắc phi, hy vọng Thẩm trắc phi sẽ vì bà mà lên tiếng, nhưng đợi cả nửa ngày, cũng không có thấy Thẩm trắc phi nói gì, liền triệt để tuyệt vọng.

Bất quá Thẩm trắc phi vô như chỉ chút tức giận nhưng không nổi, sau khi dạy dỗ Trầm bà tử vài câu, liền đem Trầm bà tử bán cho người mới giới, còn cố ý nói Trầm bà tử đã được bán cho một người vô cùng tốt. (bán cho mới giới thì thôi rồi...)

Mộ Dung Thu thờ ơ, Thẩm trắc phi tốt như vậy? Một quân cờ vô dụng, nàng cũng sẽ không đối xử tốt đến vậy. Chỉ là tiếc cho Thẩm bà tử, lại quá hồ đồ! Chuyện này nàng hiểu rõ, Trầm bà tử đã sống chết vì Thẩm trắc phi. Cuối cùng rơi vào kết quả này.

Giải quyết xong việc này, Thẩm trắc phi liền rời đi trước. Mộ Dung Thu cũng chuẩn bị rời đi thì Lý mụ lại quý gối trước mặt Mộ Dung Thu, dập đầu tạ ân, “Nếu như hôm nay không có Vương phi làm chủ cho nô tỳ thì lúc này nô tỳ đã bị đuổi ra vương phủ rồi. Ngày sau, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực quản thật tốt đại trù phòng, không khiến cho Vương phi thất vọng.”

Bà đã biểu hiện là bà sẽ vì Mộ Dung Thu làm mọi chuyện.

Đúng như trong dự liệu, nhưng vẫn khiến Mộ Dung Thu có chút kinh hi, dù sao nàng chọn Lý mụ cũng là vì bà ta từng là người của Thẩm trắc phi, nhưng nàng vẫn chưa làm cho bà ta phục nàng thật tâm, nhưng giờ đã phục rồi!

Loại cảm giác này nói thế nào nhỉ? Giống như bỏ ra hai vạn, kết quả vẫn thu về hai vạn nhưng lại có thêm thành quả khác.

Sau khi sắp xếp xong việc của đại trù phòng, để cho Lý mụ chuẩn bị chọn một bà tử mới tiến vào trông coi đại trù phòng thay cho Trầm bà tử. Mộ Dung Thu liền trở về Mai viên.

Trên đường đi, Hồng Lăng cười nói: “Vương phi, đến tết cùng là Trầm bà tử nghỉ gì? Rõ ràng là Thẩm trắc phi sắp xếp chuyện này, thế nhưng bà ta lại không nói? Vương phi cũng cho bà ta cơ hội nói đi.”

Mộ Dung thu cười khê trả lời: “Sợ là Trầm bà tử này là quá ngu xuẩn. Thẩm trắc phi chỉ là nói ngấm ngấm thôi, giờ bà ta chỉ chứng rằng ta thì cũng không được.” Thẩm trắc phi vô như vô tội. Bất quá... Trong nơi trạch viện này, không nên có lòng thương hại.

Hai người vừa trở lại Mai viên, Thu Cúc tươi cười nhìn xuân liền chạy tới, vừa chạy đến trước mặt Mộ Dung Thu, chưa kịp thở đã nói: “Vương phi, bên Thanh Châu Vương gia có tin tức.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 70-1

“Có tin tức? Có phải đã điều tra rõ sự thật và trả lại trong sạch cho Liễu tiểu thư?” Hồng lăng nghe vậy thì kích động hỏi. Nếu như Liễu tiểu thư có thể rửa sạch oan uất này, tuy Liễu tiểu thư đã không còn trần thế, nhưng cũng phải làm cho người hại nàng sống không bằng chết!

Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn, nhanh như vậy? Vũ Văn Mặc viết đúng là có tác dụng lớn thật. Còn có kỹ nữ do Liễu đại nhân chọn.

Thu Cúc tiến lên đỡ lấy cánh tay trái của Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: “Tin tức của Thanh Châu truyền đến, nói là sau khi Vương tuần phủ Đại nhân trở về, phát hiện Liễu tiểu thư bị đuổi đi, còn người quản lý hậu viện cũng chỉ là một kỹ nữ vừa được chiêu về, ông gần gũi, lập tức điều tra xem Liễu tiểu thư tại sao lại mang tội danh thông dâm. Kết quả là sau khi điều tra, thì biết trước kia Vương Quân Sơn từng ái một tiểu thiếp họ Ngô. Ngô thiếp cũng chỉ là một kỹ nữ thanh lâu thì làm gì có quyền nói, cần bán là có mệnh mà như cầm”

“Vương tuần phủ Đại nhân liền đem Ngô thiếp bán cho người mới giới. Người mới giới nghe Ngô thiếp này hãm hại Liễu tiểu thư cũng rất tức giận, sau đó liền đem Ngô thiếp bán cho một kỹ viện hạ đẳng. Về phần Vương Quân Sơn, tuy là con của chính thất, nhưng Vương tuần phủ Đại nhân thấy hắn sùng thiếp diệt thế cũng tức không chịu nổi, liền trục xuất khỏi gia phủ. Mặc cho lão phu nhân (vợ của Vương tuần phủ) cầu xin thì cũng vậy, Vương tuần phủ Đại nhân tức muốn chết nên đã nói là làm. Còn cô, Vương Quân Sơn đã quý ở trước cửa phủ ba ngày ba đêm nhưng Vương tuần phủ Đại nhân vẫn không có đổi ý. Sau khi Vương Quân Sơn đã mất hy vọng liền rời khỏi Thanh Châu, giờ vẫn không biết hắn lưu lạc ở đâu. Hai ngày nay, Vương tuần phủ Đại nhân chạy tới kinh thành, tự mình đến tạ tội với Liễu đại nhân, còn nói sẽ trả lại của hồi môn của Liễu tiểu thư, hy vọng có thể để ông bồi tội với Liễu tiểu thư, đáng tiếc, Liễu tiểu thư đã đi. Vương tuần phủ Đại nhân nghe vậy, khó tin đến mất quần cả khóc. Cuối cùng, Liễu tiểu thư cũng được giải oan, nô tỳ tin Liễu tiểu thư ở trên trời có linh, thấy mình được giải oan thì nhất định sẽ vui mừng”

Một đường trở về phòng, Thu Cúc liền đem hết mọi chuyện nói rõ ràng.

Thu Cúc thờ dài, cũng không biết kết cục bây giờ là tốt hay xấu. Tuy Vương Quân Sơn đã có báo ứng, nhưng Liễu tiểu thư cũng không thể trở về được.

Hồng lăng nhìn mắt phiếm hồng, Liễu tiểu thư đã thanh thản.

Đôi mắt Mộ Dung Thu lóe ra, lúc nàng nhìn Vũ Văn Mặc viết thư thì nàng đã biết được kết cục của Vương Quân Sơn. Bất quá, so với nỗi khổ của Liễu Ngọc Nhi đã gặp mà nói, kết cục này của Vương Quân Sơn thì thật sự là quá tốt cho hắn!

Nhưng bỗng nhiên nghĩ tới Hiên nhi. Dù sao thì Hiên nhi cũng chảy máu của Vương gia! Điều này không thể nghĩ ngờ. Cho nên... “Sợ là vài ngày nữa thì Vương tuần phủ sẽ đến. Hai ngày này các người chuẩn bị tốt vào, nếu như người của Vương

tuần phủ đến thì chiều dài thật tốt.”

“Ý Vương phi là Vương tuần phủ Đại nhân sẽ đến đem tiểu thiếu gia đi? Nhưng lúc Liễu tiểu thư đi, thì đã đem tiểu thiếu gia giao cho Vương phi chăm sóc. Tiểu thiếu gia đã nhận Vương phi làm nghĩa mẫu, dĩ nhiên không cần rời đi. Đồng thời, trong gia phả không có tên của tiểu thiếu gia, cho nên tiểu thiếu gia không cần đi theo Vương tuần phủ Đại nhân.” Hồng lẳng cau mày, tiểu thiếu gia hiểu chuyện biết lễ tắc như thế lại phải trở về Vương gia, không biết sẽ sống qua một ngày thế nào.

Mộ Dung Thư dĩ nhiên hiểu Hồng Lăng lo lắng chuyện gì, nhưng Hiền nhi ở phủ Nam Dương Vương thì không thể giải oan, Vương tuần phủ nhất định sẽ đến. Chỉ là nàng hứa Liễu Ngọc Nhi, Hiền nhi sẽ do nàng nuôi lớn, như vậy mới có thể làm cho Liễu Ngọc Nhi yên lòng mà đi. Bất quá... Chuyện này có chút khó giải quyết. Người không cần lo lắng. Cũng đừng để Hiền nhi biết việc này.”

Hiền nhi cũng chỉ ba tuổi, dù hiểu chuyện nhưng cũng không thể hiểu được sự phức tạp giữa người lớn. Nàng không thể để cho bé tiếp xúc với những cái ô uế như vậy. Bất quá... Nàng sẽ làm bé hiểu, mẫu thân của bé là một nữ nhân thể diện hiếm có, đời này rất thuần khiết, đáng tiếc là bị người hãm hại.

“Vâng.” Hồng Lăng và Thu Cúc đồng thời đáp. Các nàng cũng không hy vọng Hiền nhi bị thương tổn.

Sau khi Thẩm trắc phi trở về, nàng trầm mặc. Cũng lặng lẽ cho người đến đưa bạc cho người mời giới, nói người mời giới cho Trầm bà tử ngữ độc, sau này ra ngoài bà ta sẽ không thể nói lung tung.

Tuy Trầm bà tử không có chứng cứ, nhưng cứ ra ngoài nói lung tung, đem tội đổ lên người nàng, lúc đầu không tin nhưng nghe mãi cũng tin. Nàng tuyệt đối không cho phép có người hạ thấp thanh danh của nàng. Tuy Trầm bà tử im lặng vào lúc đó, nhưng dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, cũng có thể trở mặt.

Ban đêm, Thẩm trắc phi liền phản phò cho một bà tử học nấu ăn ở Mai viên làm vài món, sau đó liền cho Tú Ngọc đến thư phòng mời Vũ Văn Mặc đến Trúc viên dùng cơm chiều.

Vũ Văn Mặc vốn định đến Mai viên ăn cơm chiều, nhưng Thẩm trắc phi đã đến mời hẳn nhiều lần nên liền đi Trúc viên.

Sau khi hạ nhân đem các món sắp xếp trên bàn xong, Vũ Văn Mặc mới phát hiện mấy món này hẳn đều đã ăn ở Mai viên, không nghĩ tới bà tử của Trúc viên cũng có thể làm.

Tự hồ đã nhận ra nghi vấn của hẳn, Thẩm trắc phi cười giải thích: “Những món này đều là Nhu nhi để bà tử đến Mai viên học nấu. Nghe nói là gia rất thích ăn.”

Vũ Văn Mặc gật đầu, “Mấy món này có mùi vị không tệ.” Tài nấu ăn của Mộ Dung Thư cũng không phải bình thường, hầu như món ăn do nàng nấu đều là cực kỳ ngon miệng, trừ vài món ăn cay ra.

Thẩm trắc phi cười, nếu như hẳn thích, nâng tông bao nhiêu tâm tư cũng đáng giá.

Tri Thu dựa theo món ăn yêu thích ở Mai viên của Vũ Văn Mặc, đem tương kho cà bỏ vào trong chén của Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc ưu nhĩ, sau khi đem cà cho vào miệng, liền nhíu mày, tương kho cà của Mộ Dung Thư không có mùi vị này. Tuy nấu không khó ăn, cũng có thể nói là ngon, nhưng không thể so với món do Mộ Dung Thư làm. Ăn một miếng liền thôi, mấy món kia thì hẳn cũng chỉ thử một ít.

“Gia, tương kho cà ăn với cơm tẻ rất ngon. Gia cũng ăn chút đi.” Thẩm trắc phi đứng lên, tự mình múc cho Vũ Văn Mặc một chén cơm tẻ.

Tri Thu cảm thấy kỳ lạ, Vương gia không phải rất thích ăn mấy món này? Ở Mai viên thì Vương gia cùng tiểu thiếu gia đều ăn sạch sẽ năm món, nhưng sao bây giờ lại...?

“Ừ.” Vũ Văn Mặc đồng ý. Trên bàn đều là mấy món quen thuộc, nhưng hẳn không thêm.

Thẩm trắc phi cũng không biết tâm tư của Vũ Văn Mặc, chỉ là thấy hẳn ăn nhiều hơn so với bình thường thì cao hứng, thật ra hôm nay Vương gia đến khiến nàng rất vui. Bữa cơm này, đã làm cho cục đá trong lòng nàng dần rơi xuống.

...

Ngày mai, Mộ Dung Thư nhận được thư của Liễu lão phu nhân (mẹ của Liễu Ngọc Nhi), buổi chiều cũng gặp được Liễu lão phu nhân.

Lần trước, Liễu lão phu nhân cực kỳ bị thương, có lẽ đã giúp Liễu Ngọc Nhi giải oan, lần này bà cũng chỉ có chút bị thương.

“Vương tuần phủ đã trả lại của hồi môn của Ngọc nhi, lão gia nhà ta nói đem qua để Vương phi trông quản, đợi đến lúc Hiền nhi lớn thì đưa cho nó.” Liễu lão phu nhân đem một cái hộp bằng gỗ giao cho Mộ Dung Thư, trên mặt không có chút không muốn.

Mộ Dung Thư mỉm cười tiếp nhận, cũng không chậm lại, dù sao đây cũng là của Hiền nhi. “Bản Vương phi chắc chắn quản thật tốt, đến lúc Hiền nhi lớn là có thể giao.”

Liễu lão phu nhân gật đầu, “Như vậy rất tốt. Ngọc nhi là mệnh khổ, bị người hãm hại, thật vất vả, nhưng cũng đã sửa lại an cho nàng, nàng cũng không có thể tận mắt thấy. Nghĩ đến liền đau lòng. Vương Quân Sơn thật...” Bà nói xong liền không nhận được thương tâm, rơi lệ.

“Liễu lão phu nhân không cần quá thương tâm, coi như Ngọc nhi đã có thể thanh thản đi. Dù sao Vương Quân Sơn kia đã bị báo ứng. Ngay sau Vương Quân Sơn không có gia tộc ở sau chống đỡ, chỉ có thể chết. Mà Ngô thiếp kia chỉ có thể mỗi ngày ở kỹ viện hạ đẳng tiếp khách, cũng coi như trừng phạt đúng tội!” Mộ Dung Thư vỗ vỗ mu bàn tay của Liễu lão phu nhân, lời nói nhẹ nhàng an ủi.

Đó là kết cục của ái thiếp kia? Như vậy cũng tốt. Nàng mỗi ngày ở trong kỹ viện tiếp khách, ngay cả lúc ngủ cũng tiếp khách. Không nghĩ cũng biết, cuộc sống của nàng ta rất thảm.

Nhưng... So với Ngọc nhi của bà thì còn quá nhẹ.

“Nếu không phải Lão gia ngăn cản, ta thật muốn chém tên Vương Quân Sơn kia thành nghìn mảnh. Ngọc nhi gà cho hẳn, hẳn lại thể thốt yêu nàng, lúc đó ta hồ đồ, không có nghĩ nó chỉ là lời gió bên tai, hẳn không làm được.” Liễu lão phu nhân cảm hận mình, biết vậy bà đã không gà con cho hẳn. Có lẽ thấy Mộ Dung Thư dịu dàng, lại có quan hệ tốt với Ngọc nhi, hàng phòng vệ trong tâm liền bị phá vỡ, đem toàn bộ chuyện nói cho nàng. Mộ Dung Thư ngừng đầu nhìn lướt qua Thu Cúc.

Thu cúc thấy ánh mắt của Mộ Dung Thư, liền đi ra ngoài, gác ở trước cửa.

“Ngọc nhi đã đi, Liễu lão phu nhân chú ý thân thể. Đừng để Ngọc nhi xuống đất mà vẫn phải lo lắng cho người.” Mộ Dung Thư nhẹ giọng trấn an nói.

Liễu lão phu nhân lau nước mắt, không ngừng gật đầu, bà bị thương ngồi im lặng, nhưng bỗng nhiên bà nhớ tới một điều, liền nói với Mộ Dung Thư: “Sợ là Vương tuần phủ Đại nhân sẽ đến vương phủ cầu kiến Vương phi.”

“Là định đến đem Hiền nhi đi?” Mộ Dung Thư nhẹ giọng hỏi lại.

“Vương tuần phủ nói, dù sao thì Hiền nhi cũng là con của tên kia, là của đích tôn của ông ta. Đã trừng phạt người hãm hại Ngọc nhi, như vậy Hiền nhi theo lý nên trở về Vương gia.” Liễu lão phu nhân cúi đầu, thấp giọng trả lời. Trên mặt hiện ra vẻ khổ sở.

Mộ Dung Thư nhếch môi, cười nhẹ hỏi: “Liễu đại nhân cùng Liễu lão phu nhân nghĩ thế nào?”

Liễu lão phu nhân lắc đầu, “Hiền nhi là do Ngọc nhi giao cho Vương phi, mà Vương phi cũng đã nhận Hiền nhi làm nghĩa tử, như vậy thì nó trở về hay không thể trở về vương phủ cùng Vương tuần phủ, là do Vương phi quyết định. Lão gia và ta đều là nghe theo quyết định của Vương phi.” Nhị lão đều biết Mộ Dung Thư thật tâm với Hiền nhi, nhất định sẽ vì Hiền nhi mà nghĩ ra biện pháp tốt nhất.

“Tốt, xin Liễu đại nhân cùng lão phu nhân yên tâm.” Mộ Dung thư mỉm cười. Có những lời này của Liễu đại nhân thì rất tốt, nếu không thì chuyện này sẽ khó giải quyết. Bây giờ tuy chỉ còn chút trở ngại, nhưng nàng vẫn phải suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng thì làm sao mới là tốt nhất.

Buổi chiều, Vũ Văn Mặc lại tới. Bất quá... Hẳn vừa bước vào thì sau lưng lại có thêm Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân.

Mấy món này vừa mới dọn lên, Mộ Dung Thư vốn định dùng xong sớm, sau đó sẽ đi xem tiếp quyền tiểu thuyết kia, ai biết mấy người này lại tới.

Vũ Văn Mặc luôn im lặng, chỉ ưu nhĩ dùng cơm, nhưng tốc độ rất nhanh.

Bất quá... Hôm nay lại có thêm mấy người này, nhìn qua làm cho lòng người khó chịu. Không phải là bởi vì ghen. Mà là...

“Gia, có nô tỳ hầu hạ người.” Nhị phu nhân quyền rũ động lòng người, thân thể có lỗi có lỗi, lúc nói chuyện thì cái miệng anh đào nhỏ nhắn chép chép, rất khiêu khích nam nhân. Bây giờ lại ăn cần gấp thức ăn cho Vũ Văn Mặc, đáng vẻ mười phần săn sóc.

Bị Nhị phu nhân đi trước, Tứ phu nhân thăm cẩn răng, tuy tư sắc của nàng kém hơn Nhị phu nhân, nhưng dáng của nàng lời lờ mờ đều có, vì thế cũng lắc lắc eo nhỏ ở trước mặt Vũ Văn Mặc, cầm đôi đũa gấp một miếng thức ăn để đến trước mặt Vũ Văn Mặc nói: “Gia, thịt gà này tươi ngon, người ăn nhiều một chút.”

Bị hai tiểu nữ nhân vây quanh, khiến cho Vũ Văn Mặc dần lạnh lùng, không kiên nhẫn, hai người cứ nói không ngừng, làm hẳn thấy phiền, vì thế cau mày, lạnh lùng nói: “Lui sang một bên đi, không cần các người hầu hạ, có Tri Thu.”

Nụ cười trên mặt Nhị phu nhân và Tam phu nhân cứng đờ, lưng từng lui sang một bên. Hai người nhìn mấy món ăn trên bàn, cũng thêm đi, thì ra là thật, phòng bếp nhỏ của Mai viên nấu ăn như vậy, chẳng trách tới nào Vương gia cũng đến dùng cơm.

Ánh mắt hai người chuyển động thì thấy Đại phu nhân thông minh, vừa vào đã đến cạnh Mộ Dung Thư, vì nàng mà ăn cần gấp thức ăn.

Nhấn lực của Đại phu nhân vô cùng tốt, chỉ cần Mộ Dung Thư nhìn đến món nào thì nàng liền gấp cho Mộ Dung Thư. Cũng không đi quyền rũ Vũ Văn Mặc, chỉ hy vọng Vũ Văn Mặc có thể vì thế mà nhìn nàng. Quả nhiên, sau khi cho Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân lui sang một bên, Vũ Văn Mặc liền ngừng đầu nhìn lướt qua nàng, làm nàng mừng như điên.

Mộ Dung Thu cười thầm, ba người nữ nhân này đúng là thật đã lâu chưa cùng Vũ Văn Mặc làm 'cái kia kia' (=|=|), ngày thường không thể thấy Vũ Văn Mặc, liền đến đây chờ hắn. Nhìn món ăn trong chén, chỉ cần nâng ăn một nhiều hơn một chút thì Đại phu nhân lại tiếp tục gấp tiếp. Ăn cần như vậy, nhân lực tốt vậy, dĩ nhiên là Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân không thể so được.

“Phụ thân, mẫu thân, Hiền nhi ăn no. Hiền nhi trở về phòng.” Hiền nhi yên lặng dùng com cũng đã nhận ra bầu không khí có chút kỳ quái. Mấy người phu nhân này cứ vây quanh mẫu thân và phụ thân, không vây quanh bé. Nhưng mà bé còn chuyện quan trọng hơn, bé phải trở về ăn mất qua.

“Ừ, trở về đi.” Mộ Dung Thu cười nói. Để Hiền nhi ở đây sẽ khiến bé học tám gương xấu, còn không bằng để bé đi. Nàng liếc mắt nhìn Vũ Văn Mặc, nghĩ: Hắn thật cầu hoa đi.

Vũ Văn Mặc cũng ngừng đầu, “ừ” một tiếng.

Sau bữa com chiều, ba vị phu nhân thân trọng đứng ở một bên, trong mắt Nhị phu nhân ẩn tình có ba phần, dụ hoặc có ba phần, chờ đợi có bốn phần, nàng ta chắc trong chờ Vũ Văn Mặc đến phòng mình đi. Trong lòng Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân cũng chờ mong, chờ Vũ Văn Mặc mở miệng. Tuy mục đích các nàng đến đây hôm nay đã rất rõ ràng, nhưng làm sao đây? Ai bảo đã hơn ba tháng rồi mà Vương gia không đến Bắc uyển dù chỉ một lần.

“Không còn sớm nữa, ba người các người trở về Bắc uyển đi.” Vũ Văn Mặc lạnh giọng phân phó. Đối với ánh mắt chờ đợi của ba người thì xem như không thấy.

Ba vị phu nhân cắn răng, không cam lòng, còn có chút bất mãn nhìn nhìn Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu vội cúi đầu, một người có ánh mắt này nhìn nàng thì nàng còn có thể chịu được, nhưng ba người thì đúng là làm nàng có chút sợ hãi.

Lúc Mộ Dung Thu cúi đầu, Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua nàng một cái.

Nhị phu nhân bạo dạn tiến lên nói: “Vương gia, đã ba tháng rồi mà người không có tới Bắc uyển. Đêm nay để nô tỳ hầu hạ người đi.” Lúc trước, ngoại trừ Thẩm trắc phi, thì nàng cũng được sủng ái.

Lời vừa nói ra, liền khiến Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân kinh ngạc.

Khóe môi Mộ Dung Thu gật gật, chết lặng tại chỗ. Là ai nói nữ nhân cổ đại bảo thủ? Là ai nói nữ nhân hiện đại hào phóng? Vì không muốn tham dự vào chuyện này, nàng liền đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc: “Thiếp có chút mệt mỏi, xin về phòng trước.”

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy, hắn vỗ vổ y phục, giọng nói nguội lạnh, “Bản Vương cũng có chút mệt mỏi, các người lui ra đi.” Dứt lời, hắn liền đi theo Mộ Dung Thu vào trong.

Để lại ba người nhìn nhau, nhìn bóng lưng của Mộ Dung Thu, đáy mắt giống như có lửa. Đại phu nhân quay đầu, ngoan độc nhìn Nhị phu nhân, châm chọc nói: “Mất mặt.”

Tứ phu nhân cũng châm chọc nói, “Nhị phu nhân về sau không nên nói thẳng về chuyện đó như thế, Vương gia không có thích nữ nhân không biết thẹn.”

Nhị phu nhân bị châm chọc, đành vò nát cái khăn trong tay, cắn cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không có lời nói lại.

Nếu Vương gia đã ra lệnh, các nàng cũng không thể ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 70-2

Nguyệt Hoa Dạ Tuyệt

“Nô tỳ cung tiễn Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân.” Hồng Lăng canh giữ ở ngoài cửa, nghe các nàng nói chuyện với nhau mà cười lạnh ở trong lòng. Lúc này mà còn lo cười nhạo đối phương, bọn họ không nghe rõ những lời mà Vương gia vừa nói sao?

Ba người kia đồng thời trừng mắt với Hồng Lăng, không phải là Vương phi được sủng lại một lần nữa thôi sao? Một nha hoàn mà dám cười nhạo ba người các nàng! Cả ba hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi với vẻ hậm hực.

Phòng trong.

Mộ Dung Thu vừa bước chân trước vào phòng đã phát hiện bước chân theo sau của Vũ Văn Mặc.

Hắn mà cũng tới đây nữa à? Mộ Dung Thu nhìn lướt qua không gian xung quanh. Nơi này là phòng trong của nàng, cách đó không tới mười thước là một cái giường, vậy mà Vũ Văn Mặc lại cự tuyệt lời mời của ba vị nữ nhân, đi theo nàng tới đây. Tất cả đã quá rõ ràng!

Mộ Dung Thu thở dài, rất cuộc vẫn không trốn được sao?

Quay đầu lại, nàng cười với Vũ Văn Mặc, “Đêm nay, gia đình nghỉ lại chỗ của thiếp thân phải không?”

Vũ Văn Mặc nhũn mày, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của nàng chói mắt làm sao. Hắn trả lời bằng giọng lạnh lùng, “Nàng là nữ nhân của bốn vương.”

Đáp án đã quá rõ ràng.

Khóe môi Mộ Dung Thu đột ngột cứng đờ. Nàng phúc thân rồi đáp lại, “Thiếp thân...”

“Nàng không cần khẩn trương, nếu bốn vương đã đồng ý để nàng rời khỏi đây sau hai năm, mấy ngày này, bốn vương sẽ không chạm vào nàng. Có điều, đêm nay bốn vương phải ở lại đây. Hai ngày này, nhị đệ và Tần di nương sẽ trở lại vương phủ.” Vũ Văn Mặc có hơi vội khi chặn lại lời của Mộ Dung Thu, hắn nói cũng rất vội vàng.

Mộ Dung Thu kinh ngạc, nhìn Vũ Văn Mặc bằng ánh mắt không thể nào tin được, “Gia?”

Thấy đáng vẻ Mộ Dung Thu kinh ngạc như vậy, đôi mày rậm của Vũ Văn Mặc càng nhíu lại sâu hơn. Hắn có chút không kiên nhẫn, thậm chí chẳng hề muốn tiếp tục nói về chủ đề này, “Đừng tiếp tục nói đến vấn đề này nữa, nàng nghĩ thế nào, bốn vương đều biết. Cũng làm vẫn là câu nói kia, nếu như nàng có thể sống sót sau hai năm, bốn vương sẽ cho nàng bất cứ cái gì nàng muốn. Có điều, nhị đệ và Tần di nương đều không để ứng phó đâu.”

“Đã, thiếp thân đã rõ. Để thiếp sai người trải giường cho gia.” Không còn lời nào khiến Mộ Dung Thu vui mừng hơn những lời vừa rồi. Phải biết rằng, sống trong xã hội này, thứ không đáng giá nhất chính là lời hứa hẹn của nam nhân đối với nữ nhân. Không thể tưởng tượng được là Vũ Văn Mặc vẫn còn nhớ rõ. Nhưng mà sao nàng lại cảm thấy... dường như hắn có chút tức giận?

Còn nữa, hắn lựa chọn đêm nay ở lại Mai viên, là vì Vũ Văn khai và Tần di nương à? Không muốn khiến nàng mất thể diện trước mặt hai người kia?

Dù sao thì đối với nữ nhân ở thời đại này, không được nam nhân yêu thích, người ta nhất định sẽ rất xem thường.

Vũ Văn Mặc không nhìn thần sắc của Mộ Dung Thu, tựa như không cần đoán cũng biết lúc này vẻ mặt của nàng như thế nào.

Hồng Lăng khó mà che giấu nét cười trên mặt. Nàng ta bước vào gian trong, tiện tay trải giường cho thật gọn, sau đó đốt một chút hương an thần, kế tiếp lại phân phó mấy người Vãn Mai nấu nước ấm, chuẩn bị cánh hoa hồng để Mộ Dung Thu tắm rửa.

Ngày trước, khi Vũ Văn Mặc không đến, Mộ Dung Thu đều có thói quen tắm cánh hoa hồng trước khi đi ngủ. Bây giờ, nghe nói hắn muốn ở lại, cuộc sống thường ngày của mấy người các nàng có hơi xáo trộn một chút. Mộ Dung Thu không nói gì, cũng chẳng giải thích, để mặc mấy nha đầu ca hát thoải mái, vui vẻ kỷ cộ thay nàng, sau đó bôi cho nàng một lớp kem dưỡng ẩm, có thể coi như là kem dưỡng da của thời đại này.

“Để ngày mai tắm xong rồi hãy thoa mấy thứ này. Đêm nay vẫn đừng nên thoa, nếu không sẽ thất lễ với Vương gia, mất nhiều hơn được. Vương phi, người đành chịu qua một đêm vậy.” Thu Cúc cẩn thận đắp kem dưỡng da ra xa tầm tay Mộ Dung Thu, không để nàng đụng tới.

Thanh Bình che miệng cười trộm, “Qua đêm nay, chỉ sợ là càng về sau, Vương phi càng ít thoa hơn đấy.”

Khuôn mặt của Mộ Dung Thu biến thành màu đen. Nàng vỗ trán thêm một lần nữa, là kẻ nào đã nói nữ nhân cổ đại bảo thủ há?

Lúc trở lại phòng, Vũ Văn Mặc đã thay áo trong, nằm ở phía bên ngoài chiếc giường. Mộ Dung Thu nhướng mày.

Trong phòng bỗng nhiên xuất hiện một nam nhân, ít nhiều đều có chút không yên tâm, tâm tình cũng trở nên khác đi. Nàng bước tới, đáng vẻ dễ dặt, cẩn thận.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu, liếc nàng một cái. Cái tên này, con người đen, thâm sâu tựa như biển rộng mênh mông, chỉ sợ một cơn gió biển thổi cũng trở thành sóng to gió lớn. Mà lúc này, đôi mắt của hắn chỉ có sâu thẳm, không hề có một con gió biển nào.

Lúc này, Mộ Dung Thư mặc y phục màu tím bằng vải sa mỏng. Tuy bên trong là bộ trung y màu trắng, nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác mơ màng. Khuôn ngực đầy đặn, vòng eo như liễu nhỏ, hồng yển cao. Dung mạo thanh lệ thoát tục, khuôn mặt hình quả trứng*, da thịt trắng nõn nà, quả là một mỹ nhân hoàn mỹ của thời cổ đại.

*Mặt oval

Mộ Dung Thư cảm giác được ánh mắt của hắn, trong lòng cảm thấy hồi hộp vô cùng. Mấy nha đầu kia không thêm đề ý đến sự phản đối của nàng, cứ thế mà mặc cho nàng bộ y phục màu tím bằng sa mỏng này. Bọn họ còn nói, nàng mặc áo màu tím càng thể hiện sự cao quý đến mê người, da thịt càng trắng nõn nà hơn. Nếu không phải nàng nhất quyết đòi mặt trung y trắng bên trong, chỉ sợ là bây giờ, cả thân thể nàng đã lộ ra trước mặt Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt, thần sắc lạnh nhạt mà bình tĩnh, chỉ là giọng nói giống như có tình làm cho trầm xuống, “Nghỉ ngơi đi. Vương tuần phủ có thể sẽ đến vào ngày mai.”

Mộ Dung Thư gật đầu: “Dạ”. Ngày mai đã tới rồi sao? Xem ra, sự coi trọng của Vương tuần phủ đối với Hiên nhi đã vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nàng bước tới rất gần giường, Vũ Văn Mặc chẳng hề có ý định xích vào bên trong. Mộ Dung Thư nhàu mày, nói, “Gia à, người ngủ ở trong được không?” Ngủ ở bên trong, dù sao cũng giống như cừu con sắp bị làm thịt.

Vũ Văn Mặc im lặng, ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn nàng, một hồi sau mới đáp lại, “Giờ Dần ngày mai, bốn vương muốn thức dậy rồi qua thư phòng.”

Mộ Dung Thư lại nhàu mày. Giờ Dần không phải là ba giờ lúc rạng sáng sao? Hơn nửa đêm, hắn đi thư phòng làm cái quái gì? Nghĩ lại, Nam Dương vương này đầu có tốt bao giờ. Hắn không sợ giờ Dần tỉnh lại sẽ ằm i đến nàng à? Thôi đi. Có lẽ là do thói quen ngủ của mỗi người. Không suy nghĩ nữa, Mộ Dung Thư bước vào phía trong giường để nằm.

Đắp chăn kín mít, kẻ sát vách tường, nhắm hai mắt lại.

Vũ Văn Mặc liếc nàng một cái, thấy nàng đã nhắm mắt rồi, con ngươi đen thẫm thẫm của hắn liền chớp mấy cái. Hắn nghiêng đầu, nhìn về phía ánh nến còn đang lay động. Cái này lẽ ra nên do nàng tắt. Có điều, nhìn thấy hàng mi của nàng rung động liên hồi như vậy, hắn đành đứng dậy, thổi tắt hai ngọn nến sáng màu đỏ.

Ngày hôm sau, lúc Mộ Dung Thư thức dậy thì trời đã sáng. Bên cạnh giường, quả nhiên đã không còn thấy bóng dáng của Vũ Văn Mặc. Hôm qua, tuy rằng nàng nhắm chặt mắt, cố gắng đưa mình vào giấc ngủ, thế nhưng vẫn cứ trần trọc hơn một canh giờ mới ngủ được. Bây giờ cảm thấy toàn thân không thoải mái như vậy, có lẽ là do tối qua ngủ chẳng được.

Bốn người Hồng Lăng bước vào trong, thấy về mặt mặt mũi của chủ tử thì liền suy nghĩ lệch lạc cả đi. Mặt Mộ Dung Thư chưa hồng mà mặt các nàng đã đỏ, lúc cúi đầu cũng không che giấu được ý cười, sau đó tiếp tục hạ chủ tử ân cần như tối ngày hôm qua.

Vân Mai là người hài hước nhất. Nàng ta vừa giúp Mộ Dung thay quần áo vừa nói, “Vương phi vất vả rồi.”

Khỏe miệng Mộ Dung Thư gật gật, nửa ngày sau mới trả lời, “Độn điểm tâm đi, để Hiên nhi ăn một chút.”

“Dạ”.

Trực viên bên kia vừa nghe nói Vương gia ở lại phòng của Mộ Dung Thư, mãi đến giờ Dần mới rời khỏi, sắc mặt Thẩm trắc phi liền thay đổi rõ ràng.

Tử Ngọc nói, “Nghe Đại phu nhân nói, tối hôm qua, Vương gia khước từ ba người các nàng, Vương phi muốn mà còn làm bộ, cuối cùng thì Vương gia ở lại Mai viên.” Đây là lần thứ hai kể từ đêm tân hôn hai năm rưỡi trước đây, Vương gia nghi lại Mai viên!

Thẩm trắc phi cúi thấp đầu, che giấu sắc mặt sẫm đỏ tái nhợt. Nàng ta thất thần một hồi rồi mới nói, “Vương gia muốn giúp Vương phi đây mà. Hôm nay Vương tuần phủ đã tới, ngày mai, Nhị gia và Tần di nương cũng đều trở lại.” Hắn chỉ là không muốn chính phi Mộ Dung Thư của mình phải thua thiệt trước mặt Vương tuần phủ, Nhị gia, Tần di nương, đồng thời muốn bọn họ không được coi thường Mộ Dung Thư.

Nghe tới đây, Thẩm trắc phi tự giễu cợt mình. Vấn đề cho rằng ở trong lòng vương gia, nàng ta khác với Mộ Dung Thư và những nữ nhân kia, vì vậy mà hai năm nay hắn mới sùng ái nàng ta. Kết quả bây giờ, hắn lại muốn thu hồi sao?

“Vương tuần phủ tới là muốn đưa tiểu thiếu gia đi sao?” Tử Ngọc hỏi. Nàng ta từng thấy tiểu thiếu gia một hai lần, đáng vẻ như phần điều ngược mũi, cực kỳ đáng yêu, nói chuyện với người khác rất lễ phép. Toàn bộ hạ nhân của phủ không có ai là không thích nó.

Thẩm trắc phi lắc đầu, “Vương tuần phủ muốn đưa đi, nhưng Mộ Dung Thư sẽ để hắn đưa đi sao?”

“Nhưng mà dù sao đi nữa, trên người tiểu thiếu gia cũng có huyết mạch của Vương gia.” Tử Ngọc có chút nghi hoặc. Cho dù Vương phi không muốn để tiểu thiếu gia trở về, nhưng Vương tuần phủ chịu để yên sao?

Nghe vậy, Thẩm trắc phi trở nên im lặng. Đối với chuyện này, nàng ta không này ra một chút tâm tư nào được, đành bỏ qua chuyện này, sau đó nói với Tử Ngọc, “Ngươi đi phân phó ba vị phụ nhân ở Bắc viên, dùng một chút tâm tư đối với Vương gia.”

“Dạ.” Tử Ngọc đáp lời, lập tức ra ngoài, gọi người đến Bắc viên truyền lời.

Thẩm trắc phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng ta gọi Tử Ngọc lại, “Ngươi có biết chuyện của Nhị cô nương Mộ Dung Lâm ở phủ Tướng quân không?”

“Nô tỳ không biết, nhưng mà mấy ngày trước, nàng ta từng tới tìm gặp Vương phi, chỉ là đợi không tới một ngày đã bị Vương phi đuổi đi. Nghe nói, nàng ta đụng chạm đến tiểu thiếu gia, chọc giận Vương gia. Chủ tử, chuyện người muốn biết là việc này sao?” Tử Ngọc dừng lại, đợi Thẩm trắc phi đáp lời.

Thẩm trắc phi gật đầu, trong mắt hiện lên một tia u ám, “Đi thăm dò cho ta.”

Sau khi dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thư giữ Hiên nhi ở lại phòng mình. Nàng có chuyện muốn nói với nó.

“Hôm nay, tổ phụ Hiên nhi sẽ đến, Hiên nhi có muốn gặp không?”

Hiên nhi vừa nghe, mắt phượng liền mở to, trong mắt chứa đầy sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Nó hỏi rất ngây thơ, “Tổ phụ muốn tới à?”

Mộ Dung Thư gật đầu. Nàng biết, ở Vương gia, mặc dù lão thái thái và Vương Quân Sơn không thích Hiên nhi, nhưng Vương tuần phủ lại rất yêu thích nó. Tuy rằng Hiên nhi mới ba tuổi, nó vẫn nhớ rõ về Vương tuần phủ.

“Hiên nhi muốn gặp tổ phụ. Nhưng mà...” Hiên nhi cúi đầu, cắn răng nửa ngày mới nói, “Nếu như Hiên nhi gặp tổ phụ, có phải Hiên nhi sẽ không được ở lại bên cạnh nương không? Hiên nhi không muốn rời khỏi mẫu thân. Mẫu thân nấu cơm rất ngon, mẫu thân đối tốt với Hiên nhi giống như mẫu thân của Hiên nhi đối tốt với Hiên nhi vậy. Có thể... Ở nơi đó, tổ mẫu không thích Hiên nhi, mấy di nương cũng chẳng thích Hiên nhi, bọn hạ nhân đều không thích Hiên nhi, chỉ có tổ phụ mà thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này đã ướt đầm nước mắt, nó lấy tay quệt mũi, cầu xin, “Mẫu thân, Hiên nhi không muốn rời khỏi người. Hiên nhi không muốn trở về Vương gia với tổ phụ.”

Nghe tiếng khóc cùng lời khẩn cầu của đứa nhỏ, Mộ Dung Thư Hiên cũng muốn rơi nước mắt. Nàng vuốt ve mái đầu của nó, dịu dàng nói, “Hiên nhi không muốn rời khỏi mẫu thân, mẫu thân tuyệt đối không để Hiên nhi rời khỏi.”

Hiên nhi khẩn trương đến mức ôm chặt eo Mộ Dung Thư, hai cánh tay nhỏ bám chặt vào lưng nàng, “Hiên nhi rất ngoan. Hiên nhi đảm lưng cho mẫu thân nha. Hiên nhi thật sự rất ngoan, ngày sau, Hiên nhi nhất định sẽ hiếu thuận với mẫu thân.”

“Ng ngoan.” Đứa nhỏ nghe lời như vậy, thứ hỏi có ai mà không thích? Mộ Dung Thư cảm thấy chua xót, nàng ôm chặt lấy Hiên nhi.

Có lẽ ở thời đại này, người duy nhất nàng không cần phòng bị chính là đứa nhỏ này.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Hiên nhi có chút mệt mỏi, Mộ Dung Thư báo Hồng Lăng bế nó về phòng nghỉ ngơi.

“Không phải Vương tuần phủ đưa thiệp mời, nói là ngày hôm nay sẽ tới sao? Sao đã qua giờ cơm trưa mà vẫn chưa thấy?” Vân Mai nghi hoặc, nói.

Mộ Dung Thư lạnh nhạt, lật xem tiểu thuyết, nghe Vân Mai nói ra lời nghi ngờ như vậy thì cười, “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Vân Mai xấu hổ, nở nụ cười ha ha. Nàng ta quả thực sốt ruột, không muốn tiểu thiếu gia bị Vương tuần phủ đưa đi chút nào. Dù biết Vương phi đã nghĩ đủ mọi cách để giữ tiểu thiếu gia lại, nàng ta vẫn không tránh khỏi có chút lo lắng.

“Vân Mai, nhà của người bây giờ ra sao?” Mộ Dung Thư nhẹ giọng hỏi.

Vân Mai thờ dãi, sau đó mới đáp, “Tuy bệnh của mẫu thân có đỡ hơn trước, nhưng mỗi ngày đều phải uống thuốc, có điều, mẫu thân vẫn có thể làm ruộng. Sức khỏe của phụ thân cũng ổn. Còn muội muội, sau khi bị Đổ nãi nãi đuổi khỏi Đổ phủ, lúc đầu cứ ngồi ngốc ở trong nhà, nhưng mà muội muội của nó tỳ rất mạnh mẽ, một thời gian sau liền làm việc, thuê thuê, quán xuyên nhà cửa. Bây giờ, người một nhà có thể ở chung, thật sự rất là vui vẻ. May là còn có Vương phi, nếu như không có Vương phi, không biết cả nhà nô tỳ sẽ ra sao nữa.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư mỉm cười, nói: “Người ở trấn nhỏ này đều biết cả rồi. Từ trước tới nay, muội muội của người sống không dễ chịu, có nghĩ tới việc chuyển nhà đến nơi khác sống không?”

“Phụ thân và mẫu thân đúng là muốn chuyển đi, nhưng mà ở trấn Từ Thương này còn có vài mẫu ruộng tốt, họ không đành lòng bỏ lại. Nếu như chuyển đến nơi khác, chỉ sợ là không còn gì để kiếm sống. Muội muội của nó tỳ cũng ít khi ra khỏi nhà, suốt ngày chỉ biết thuê thuê, những lời khó nghe cũng không hẳn đến tai.” Vân Mai đáp.

Đây là sự bị ai của nhân vật phụ. Rõ ràng không phải lỗi của mình, vậy mà chẳng có ai đồng tình, ngược lại còn chế nhạo, chế cười. Muốn đổi nơi để sống, nhưng lại gặp trở ngại, đành chấp nhận hiện thực.

Nghe Vân Mai kể lại, con ngươi đen trong mắt Mộ Dung Thư liền chớp động. Qua nửa ngày, nàng nói, “Nếu như bốn vương phi có thể giúp người nhà người rời khỏi trấn này, cơm áo không cần phải lo, các người có đồng ý rời đi không?”

Vân Mai kinh ngạc, “Vương phi ý của người là để nô tỳ rời khỏi cùng phụ thân, mẫu thân và muội muội?”

Mộ Dung Thư gật đầu, tia sáng trong mắt lóe lên, “Bốn vương phi có ý định mua một son trang ở Bình Thành, nhưng mà lại chẳng có ai đáng tin để giao cho canh giữ. Nếu như phụ mẫu của Vân Mai người có thể đến Bình Thành, thay bốn vương phi trông coi vẫn là tốt nhất. Mỗi tháng, ta đều sẽ trả tiền cho người, phụ mẫu người, muội muội người, không dưới mười lượng bạc đâu.” Mỗi ngày này, nàng xem qua tất cả các nơi ở Đại Hoa quốc, Bình Thành là nơi xa kinh thành nhất, đất đai rộng rãi, con người lại nhiệt tình, mua thôn trang làm ruộng có vẻ rất được.

“Nô tỳ tạ ơn Vương phi.” Đôi mắt Vân Mai đầm lệ, nàng ta lập tức quý xuống đất tạ ơn. Đây là chuyện tốt vô cùng! Cho dù tiếp tục làm ruộng ở trấn Tử Thượng này, một năm cũng lắm chỉ có ba mươi lượng bạc! Bây giờ, mỗi tháng mỗi người được hơn mười lượng, đây chính là chuyện có niềm mơ cũng không thể ngờ. Phụ thân và nương nhất định sẽ đồng ý.

“Cố điều, người nhà người phải ký khế ước bán thân cho bốn vương phi. Không phải bốn vương phi không tin nhiệm người, mà đây là điều tất yếu phải làm, người thương lượng với người nhà xong xuôi, nếu như không được, bốn vương phi cũng chẳng nói gì đâu.” Kiếp trước, nàng là thương nhân, chưa bao giờ kinh doanh mà không chuẩn bị chiến lược. Mặc dù nàng tin Vân Mai, nhưng nàng chưa gặp người nhà nàng ta, khó mà để phỏng trước được chuyện gì. Mộ Dung Thư cúi đầu, chậm rãi nói.

Mộ Dung Thư bảo người ta ký khế ước bán thân cho mình, chuyện này nghe ra thì có vẻ không phúc hậu cho lắm, nhưng đối với Vân Mai mà nói, có thể đến Bình Thành làm việc cho Vương phi, được Vương phi giao son trang cho cả nhà mình quản lý, ký khế ước bán thân là điều tất phải làm. Nàng ta vui vẻ vô cùng, nghĩ đến khi phụ thân, mẫu thân và muội muội nghe được tin này sẽ mừng đến mức rào thì cười tươi như hoa, nói, “Tạ Vương phi! Nô tỳ khấu tạ Vương phi. Đại ân đại đức này, cả nhà nô tỳ sẽ vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng. Đời mấy ngàn sau, nô tỳ về thăm nhà, nhất định sẽ nói cho phụ mẫu biết chuyện này, nhanh chóng chuẩn bị.”

Nghe Vân Mai nói vậy, Mộ Dung Thư mới cảm thấy yên tâm

Nàng lại nói một chút chuyện với Vân Mai, sau đó thì một nha hoàn ở bên ngoài bẩm báo, “Vương tuần phủ đại nhân cầu kiến Vương phi.”

“Đề tuần phủ đại nhân chờ ở gian bên cạnh đi.” Mộ Dung Thư nói với nha hoàn đang đứng ngoài cửa.

“Dạ.”

Mộ Dung Thư lại phân phó Vân Mai, “Người qua phòng của tiểu thiếu gia, báo Hồng Lăng đưa tiểu thiếu gia đến gian bên cạnh.”

“Dạ.”

Không quá một phút đồng hồ, Mộ Dung Thư đã tới nơi mà Vương tuần phủ đang đợi.

Mặc dù đã bước tuổi 50, Vương tuần phủ vẫn rất khỏe khắn, thân thể vô cùng tốt. Dưới cảm có một chòm râu, nhìn qua khá giống một lão phu tử, có điều toàn thân vẫn tràn đầy chính khí. Thấy Mộ Dung Thư, ông ta lập tức cúi đầu, cung kính hành lễ, “Lão phu bái kiến Vương phi.”

“Tuần phủ đại nhân không cần đa lễ. Mau đứng lên.” Mộ Dung Thư cười nói.

Vương tuần phủ ngồi xuống. Thấy nha hoàn rót trà cho Vương phi, Vương phi uống một ngụm rồi, ông cũng không ngăn ngại, nói thẳng vào vấn đề, “Hôm nay lão phu đến đây, một là muốn cảm tạ Vương phi đã cứu nhi tước* của lão phu, an táng cho nàng, hai là muốn đưa ái tôn* trở về Vương gia để nhận tộ quy tông.”

*Nhi tước: Con dâu, Ái tôn: Cháu uý

Vừa nghe, đôi hàng mi của Mộ Dung Thư liền chớp động. Vương tuần phủ không hổ là người lăn lộn trong chốn quan trường nhiều năm, mới mở miệng mà đã nói rõ ý đồ của mình, sẵn tiện còn gọi Liễu Ngọc Nhi là nhi tước, Hiền nhi là ái tôn, khiến người ta cảm thấy như là mình nên làm việc đó cho ông ta vậy. Đáng tiếc, ông ta đã quên rằng Liễu Ngọc Nhi và Hiền nhi bị đuổi khỏi cửa lớn của Vương gia.

Có điều, dù sao đi nữa, người làm sai là Vương Quân Sơn cũng không có can hệ với ông ta. Mộ Dung Thư nói rất bình tĩnh, “Tuần phủ đại nhân đừng sốt ruột quá. Dù sao thì Ngọc Nhi cũng đã bị Vương công tử lưu rồi, mà Hiền nhi còn bị hấn gọi là nghiệt chủng, ngay cả thái thái của tuần phủ đại nhân cũng thừa nhận kia mà. Không chỉ ở Thanh Châu, chuyện này sớm đã truyền khắp kinh thành. Vì vậy, nhi tước và ái tôn của tuần phủ đại nhân giờ đã không còn là người nhà họ Vương nữa.”

Vương tuần phủ nhàu mày, mắt phượng nhàu lại, kiên nhẫn nói, “Việc này quả là lỗi của khuyến tử*, thậm chí còn là lỗi của Ngộ thiếp, nhưng lão phu đã trực xuất khuyến tử khỏi gia phủ, Ngộ thiếp cũng đã bị đuổi khỏi Vương gia, sau đó bị người môi giới bán cho kỹ viện. Coi như cũng cho nhi tước một cái công đạo rồi.” Đây là chuyện mà ông tự trách mình nhiều nhất, để Vương Quân Sơn bạc đãi nhi tước, làm ra biết bao chuyện khiến trời đất không thể dung thứ. Vương phi càng nhắc, nét mặt già nua của ông ta càng tăng thêm vẻ xấu hổ.

*Vương Quân Sơn

“Đáng tiếc, Ngọc Nhi đã bị hại chết.” Mộ Dung Thư cúi đầu, giọng nói tràn ngập sự đau thương, tiếc nuối. Nàng muốn tuần phủ đại nhân hiểu rõ, Ngọc Nhi đã chết rồi, cho dù ông ta có cố bù đắp thế nào cũng vô ích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 71-1

Vương tuần phủ nhàu mày thật chặt, không nói gì. Mộ Dung Thư lại nối tiếp, “Trước lúc lâm chung, Ngọc Nhi đã giao Hiền nhi cho bốn vương phi chăm sóc, việc nuôi nấng cũng Hiền nhi cũng là do Ngọc Nhi phó thác, bốn vương phi đều cam tâm tình nguyện. Dù sao đi nữa, Hiền nhi vẫn là đứa trẻ đáng yêu, hiếm có trên thế gian này.”

“Không thể được! Hiền nhi là người của họ Vương, sao có thể lưu lạc bên ngoài?” Vương tuần phủ vừa nghe Mộ Dung Thư nói xong thì lập tức mở miệng phản bác. Để cháu ruột của ông ta lưu lạc ở ngoài, lại mang họ Vương, sau khi chết đi, ông ta biết phải ăn nói sao với tổ tiên mình? Nhưng mà người trước ông ta lại là Nam Dương vương phi, ông ta không thể tỏ thái độ quá kịch liệt, đành trầm giọng nói, “Xin Vương phi đồng ý để lão phu đưa ái tôn về nhà.”

Vương tuần phủ nói rất chân thành, Mộ Dung hoàn toàn hiểu được, cũng rõ dụng tâm của ông ta đối với Hiền nhi, dù ông ta không ở Vương gia nhiều năm, thái thái của Vương gia không coi trọng Hiền nhi một chút nào. Bây giờ đưa nhỏ mới có ba tuổi mà đã hành xử cẩn thận, biết được lòng người âm lạnh, có thể thấy, nếu để nó trở lại Vương gia, không biết nó sẽ làm vào tình cảnh gì nữa! Vương tuần phủ không thể bảo vệ Hiền nhi một lần, vậy thì càng không thể bảo vệ Hiền nhi cho đến ngày khôn lớn! Điều quan trọng nhất chính là Hiền nhi không muốn rời khỏi nàng.

Bởi vì nằng có thể cho nó tình thương của một người mẹ. Có điều, Vương tuần phủ lại không ý định rút lui. Mộ Dung Thư đành khép hờ mắt, ra vẻ trầm tư.

Vương tuần phủ thấy Mộ Dung Thư không nói gì thì lại càng thêm bốn chỗn. Dù sao đi nữa, chuyện của Ngọc Nhi là do Vương gia không tốt, nhưng bất luận thế nào, Hiền nhi cũng là người nhà họ Vương, ngàn vạn lần không thể lưu lạc ở bên ngoài.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Thư từ từ ngẩng đầu lên. Mất nàng đầm lệ, giọng nói nàng tràn đầy sự bị thương, tha thiết, “Vương tuần phủ có biết Ngọc Nhi chết thế thảm thế nào không?”

Nhìn về mặt của Vương tuần phủ, thấy chấn mảy của ông ta khẽ nhếch một cái, chứng tỏ ông ta còn chưa biết rõ ràng mọi chuyện. Mộ Dung Thư thầm cười giễu cợt, nàng đành dùng cái chết của Ngọc Nhi để ứng phó, hi vọng Ngọc Nhi không trách nàng. Thu lại ánh mắt đáng giá đối phương, Mộ Dung Thư tiếp tục nói, “Ngọc Nhi bị hai nam nhân Thanh Châu bắt đi, vẫn không rõ là do Vương công tử hay sùng thiếp kia gây nên. Nhưng mà chính mắt bản cung đã nhìn thấy khi Ngọc Nhi được cứu về, cả người nàng ấy không một mảnh vải, thân thể đầy những vết thương.”

Vừa nghe xong lời ấy, những nếp nhăn nơi khoé mắt của Vương tuần phủ chợt giãn ra, đôi mắt ông ta cũng mờ to hơn, “Sao có thể như vậy?” Hiền nhiên ông ta đã đoán được.

Nàng không muốn cho ông ta có cơ hội phản bác hay tìm lý do, trực tiếp nói một cách tàn nhẫn, “Chính là bị hai nam nhân lực lưỡng Thanh Châu bắt cóc rồi ném vào một ngõ nhỏ ở đầu đô, sau đó thì bị hơn mười tên ăn mày làm nhục rất quá đáng!”

“Tại sao có thể như vậy?!” Vương tuần phủ bị chấn kinh khi nghe tin này. Ông ta vốn tưởng nhi tước của mình chết đi là do oán hận tích tụ trong lòng, lâu ngày sinh bệnh, nào ngờ lại do nghịch tử và sùng thiếp kia hại chết! Nếu biết sớm mọi chuyện, ông ta đã không còn mặt mũi để xuất hiện tại Liễu phủ, gặp Liễu đại nhân và Liễu thái thái! Nghĩ đến lúc Liễu thái thái không ngưng lau nước mắt, chắc chắn nguyên nhân là vì chuyện này. Nếu sớm biết hết vậy, ông ta chắc chắn sẽ đưa nghịch tử kia lên quan, dùng loạn côn để đánh chết Ngộ tiểu thiếp. Khuôn mặt già nua của Vương tuần phủ đỏ bừng lên vì giận dữ, ông ta ấy này đến mức không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thư.

“Lúc được cứu về, Ngọc Nhi đã dùng hết sức lực cuối cùng, khóc lóc cầu xin bốn vương phi, mong bốn vương phi tha nhận Hiền nhi, nhất định không để nó trở về Vương gia. Đây là di nguyện của nàng ấy trước lúc lâm chung. Tuần phủ đại nhân, chẳng lẽ ngài tàn nhẫn đến mức không thể thành toàn cho tâm nguyện cuối cùng của một nữ tử có số phận buồn thương như vậy sao? Dù là vô tình hay thật lòng, Ngọc Nhi cũng đã từng hiểu thuận với ngài, thậm chí còn gọi ngài hai tiếng phụ thân.” Mộ Dung Thư nhìn thẳng vào Vương tuần phủ, giọng nói vừa chỉ trích vừa xen lẫn một sự thỉnh cầu.

Vương tuần phủ vẫn cảm thấy khó xử. Ông ta tự trách mình không dạy dỗ tốt nghịch tử Vương Quân Sơn, khiến nó hại chết Ngọc Nhi, đồng thời lại muốn sau này khi chết đi, gặp mặt tổ tiên rồi còn biết ăn nói, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào.

Mộ Dung Thư dĩ nhiên biết Vương tuần phủ đang băn khoăn điều gì, nàng tự động lùi một bước, nói, “Tuần phủ đại nhân yên tâm. Hiền nhi chắc chắn sẽ lớn lên bình an ở Nam Dương vương phủ. Thật ra, thái thái là người thế nào, trong lòng tuần phủ đại nhân đều hiểu rõ hơn ai. Từ đến cuối, Vương thái thái luôn tỏ thái độ chán ghét Ngọc Nhi, đồng thời cũng chán ghét Hiền nhi, cho nên mới để mặc Vương công tử hành động tiện. Nếu để Hiền nhi nhận tộ quy tông, tuần phủ đại nhân có chắc sẽ bảo vệ Hiền nhi khỏi sự khi dễ của người khác sau này hay không? Có thể để nó sống mà không cần lo nghĩ cho đến ngày lớn khôn chẳng? Nếu như tuần phủ đại nhân tin tưởng bốn vương phi, bốn vương phi sẽ đồng ý với tuần phủ đại nhân, chỉ cần Hiền nhi lên mười sáu tuổi, bốn vương phi sẽ để nó trở về Vương gia, nhận tộ quy tông. Có điều, hy vọng đến ngày đó, Vương gia vẫn còn nhớ tới đứa cháu đích tôn này.”

Vương tuần phủ suy nghĩ cẩn thận về những lời của Mộ Dung Thư, trong đầu không ngừng xoay chuyển. Suy xét một hồi thật lâu mà ông ta vẫn chưa quyết định được, đúng lúc đó, một bóng dáng nhỏ bé đột nhiên xuất hiện.

Đáng người nhỏ nhắn nhào vào lòng Vương tuần phủ, kêu lên một tiếng ngây thơ, ngọt ngào, “Tổ phụ.”

Cúi đầu nhìn xuống, quả là Hiền nhi! Nét sầu khổ trên mặt Vương tuần phủ lập tức biến mất, thay vào đó là nét cười dịu dàng. "Hiền nhi, gần đây con sống có tốt không?" Hiền nhi cao hơn so với mấy tháng trước, thân thể cũng có da có thịt, xem ra đúng như lời Vương phi nói, Hiền nhi thực sự vui vẻ khi ở bên cạnh nàng.

"Dạ, Hiền nhi rất tốt. Mẫu thân đối với Hiền nhi rất tốt. Tổ phụ có tốt không ạ?" Hiền nhi gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười đáng yêu.

Wương tuần phủ bị lời nói của đứa nhỏ cuốn hút, tâm tình nặng nề vì cái chết của Ngọc Nhi cũng bị xua tan đi không ít. Ông ta cười với Hiền nhi, “Tổ phụ vẫn tốt.”

"Tổ phụ tốt là Hiền nhi yên tâm rồi." Hiền nhi ngây thơ lại rất ngọt ngào, còn nhỏ mà đã nói chuyện hào vậy là tốt rồi. Hiền nhi yên tâm rồi."

Một câu khiến Vương tuần phủ ấm hết cả lòng.

Mộ Dung Thu nhìn thấy tình cảnh này, tảng đá nặng trong người cũng buông đi hơn nửa. Nàng đợi quyết định của Vương tuần phủ.

"Hiền nhi có muốn về với tổ phụ không? Nếu Hiền nhi theo tổ phụ trở về, tổ phụ sẽ luôn để Hiền nhi bên cạnh, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ Hiền nhi, được không?" Vương tuần phủ nói rất cẩn thận, vẻ mặt chăm chú vô cùng, trong lòng thấp thoáng không yên.

Nghe vậy, Hiền nhi không suy nghĩ gì thêm mà trực tiếp cúi đầu, thì thào, "Tổ mẫu không thích Hiền nhi, hạ nhân cũng không vui khi thấy Hiền nhi, phụ thân lại càng không thích Hiền nhi. Ở Vương gia chỉ có tổ phụ và mẫu thân đối tốt với Hiền nhi mà thôi. Ngoài tổ phụ ra, Hiền nhi không thích người nào ở Vương gia cả. Hiền nhi thích vương phi, thích mẫu thân, thích mẫu thân tự mình làm đồ ăn, thích Hồng Lăng tỷ tỷ, Thu Cúc tỷ tỷ, Văn Mai tỷ tỷ, còn có đám người mama ở nhà bếp nhỏ nữa. Họ đều đối xử với Hiền nhi rất tốt, lúc nào cũng làm điểm tâm cho Hiền nhi ăn."

Dứt lời, đứa nhỏ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Vương tuần phủ, sau đó lại cúi đầu, thấp giọng nói: "Trước kia khi còn ở Vương gia, Hiền nhi chưa từng được nhiều người đối xử tốt như vậy."

Wương tuần phủ nghe xong thì càng cảm thấy chua xót. Ông ta không ở nhà một thời gian, rốt cuộc Ngọc Nhi và Hiền nhi đã phải trải qua những ngày tháng khổ cực đến mức nào?! Nét mặt già nua của ông ta nhìn chằm chằm xuống đất. Trong nháy mắt, Vương tuần phủ tựa như già đi rất nhiều, xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu, đánh thấp giọng nói, "Mong Vương phi chăm sóc Hiền nhi cẩn thận, đừng quên chuyện mà người đã đồng ý với lão phu."

"Bốn vương phi nhất ngôn cửu đỉnh. Tuần phủ đại nhân yên tâm." Mộ Dung Thu cười, gật đầu.

"Ở kinh thành, lão phu có hai cửa hàng to lớn. Bây giờ Hiền nhi được vương phi chăm sóc ở vương phủ, hai cửa hàng này vốn thuộc về Hiền nhi, mong vương phi nhận lấy." Vương tuần phủ nói xong thì mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu.

"Được, bốn vương phi sẽ tận tâm xử lý. Đợi Hiền nhi lớn khôn, hai cửa hàng to lớn này đều giao lại cho nó." Mộ Dung Thu biết Vương tuần phủ có ý tốt, nàng biết ông ta cảm thấy xấu hổ, muốn làm một chút gì đó để bản thân dễ chịu hơn, dù sao thì buôn bán to lớn từ trước tới nay rất lời, tiền kiếm được hàng năm không ít. Ông ta không muốn nằng bực đãi Hiền nhi.

Wương tuần phủ lúc này mới yên lòng, gật đầu, "Như vậy thì tốt rồi." Dứt lời, ông ta cười hiền, xoa đầu Hiền nhi. Nghĩ đến việc mười sáu năm sau mới có thể gặp lại, trong lòng ông ta thật sự không nở, nhưng chỉ đành biết thờ dài.

Mộ Dung Thu bước qua gian phòng kế cận để Vương tuần phủ và Hiền nhi có không gian trò chuyện với nhau.

Sau khi trở về chỗ của mình, nàng mới thực sự thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Vương phi rốt cuộc cũng có thể yên tâm, tiểu thiếu gia giờ đây đã danh chính ngôn thuận ở lại vương phủ rồi." Thu Cúc vui vẻ nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, "Phải. Điều này quả thực rất đáng mừng. Đêm nay bảo phòng bếp nhỏ làm thêm chút đồ ăn, cũng làm cho bốn người các người nhiều đồ ăn hơn một chút, lát nữa đem mấy lượng bạc qua đó."

"Dạ." Thu Cúc vui vẻ đồng ý, vội vàng gọi nha hoàn đi thông báo cho phòng bếp nhỏ.

"Bẩm vương phi, vương gia muốn gặp người." Ngoài cửa vang lên tiếng của Tri Thu.

Vừa nghe xong, Mộ Dung Thu có chút nghi hoặc. Vũ Văn Mặc mới rời đi sáng nay, sao tự nhiên lại muốn gặp nàng lúc này? Nhưng mà nàng không thể cự tuyệt, đành gật đầu, nói, "Ừ, bốn vương phi biết rồi."

Nàng quay đầu lại, Thu Cúc giúp nàng đổi một bộ y phục khác, sau đó mới theo Tri Thu đi đến tiền viện thư phòng.

Kỳ thực, người của hậu viện không được phép đặt chân đến tiền viện, trừ khi có sự đồng ý của Vũ Văn Mặc mới có thể quang minh chính đại bước vào, mà Mộ Dung Thu lại được Vũ Văn Mặc mời đến, lần trước là có chuyện nhờ nàng, không biết lần này sẽ là cái gì đây?

Mang theo nghi ngờ bước tới thư phòng, Mộ Dung Thu cúi đầu, đi vào theo Tri Thu.

"Hồi vương gia, vương phi đến rồi." Tri Thu nói.

"Thiếp thân bái kiến Vương gia." Mộ Dung Thu lập tức phúc thân, hành lễ.

Lúc này, cách đó không xa truyền tới giọng nói hưng phấn của Vũ Văn Mặc, "Nàng đến rồi, mau qua đây nhìn bản tính mà nàng nói này."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Vũ Văn Mặc, không ngờ rằng mình lại gặp nam tử kia một lần nữa – Triệu So!

Mộ Dung Thu có hơi sững sốt. Vẻ đẹp của Triệu So bức người như vậy, quả thực giống với thân tiên, mà lúc hai người gặp mặt lại là thời điểm khổ xử của nàng. Nàng nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu xuống. Nghe Vũ Văn Mặc nói, nàng đoán là hẳn có quen biết với Triệu So. Nghĩ đến việc Triệu So đã nói hết chuyện ngày ấy cho Vũ Văn Mặc rồi, nàng nói, "Bái kiến Triệu Ngũ công tử."

Nàng ngẩng đầu, nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc. Sao hẳn lại quen với Triệu So?

Wũ Văn Mặc nhìn hai người, thấy tình cảnh vừa rồi thì có hơi thất thần, nhủ thầm.

Mộ Dung Thu cảm thấy nghi hoặc. Nàng nhìn bản tính trong tay Vũ Văn Mặc rồi nói, "Nhánh như vậy mà đã làm xong rồi à?" Bản tính này được làm rất tinh xảo. Ngày đó, nàng mô tả hình ảnh của nó cho Vũ Văn Mặc nghe. Bản tính hình chữ nhật, bốn phía có khung gỗ, bên trong có nhiều cây gỗ nhỏ dựng thẳng, mỗi cây mọc hạt châu bằng gỗ nổi, chính giữa là một cây xà ngang ngăn bản tính làm hai phần, phần trên của mỗi cây gỗ có hai hạt châu, phần dưới có năm hạt châu.

Không thể tưởng tượng là hẳn thật sự tinh người làm ra nó, thậm chí còn làm vô cùng tinh xảo. Cây gỗ nhỏ được mài từ ngọc đen, nhìn qua có từng vòng từng vòng vàng rất sáng, khung gỗ được làm từ gỗ Đàn Hương loại tốt nhất.

Thật ra thì kiếp trước nàng có học cách dùng bản tính trong vòng hai ba tháng, đối với bản tính có một chút hiểu biết. Vì vậy, dù ở đây không có Computer, không có máy tính bỏ túi ở thời hiện đại, nàng vẫn có thể đánh đồng bản tính với bốn phát minh lớn của Trung Quốc cổ đại rồi nói cho Vũ Văn Mặc.

"Là như vậy. Đêm hôm đó, sau khi nghe nàng nói xong, bốn vương tiện tay vẽ ra một bản rồi giao cho thợ thủ công làm, có điều làm thử mấy cái mà vẫn không tốt. Lần này thì sử dụng ngọc đen để chế tạo, quả nhiên không sai chút nào." Vũ Văn Mặc gật đầu, đáp lại, sau đó nhìn qua phía Triệu So, nói tiếp với Mộ Dung Thu, "Triệu Ngũ công tử cũng có một vật như thế này, nhưng mà lại cất ở trong nhà. Bởi vì không có ai biết cách sử dụng cho nên mới từ bỏ qua đây liếc mắt một cái."

Nghe vậy, tìm Mộ Dung Thu đột nhiên đập mạnh. Nàng nhìn Triệu So, có chút kích động không kịp dè dặt, vội vàng hỏi: "Vật này rốt cuộc là từ người nào mà ra?"

"Nghe nói là tổ tiên Triệu gia tổ tiên truyền lại, nhưng mà không ai biết cách dùng, vốn dĩ còn tưởng phải mời thầy tướng số đến chỉ cách. Nhưng hôm nay nghe vương gia nói nó có công dụng tính toán thì không khỏi có chút tò mò." Triệu So cười nói, đôi mày đen như mực tàu cũng chứa nét cười, nhưng Mộ Dung Thu lại phát hiện ý cười của hắn không đạt đến đáy mắt.

Nghe Triệu So nói vậy, Mộ Dung Thu khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng trên thế gian này còn có người xuyên không đến thời đại này giống như nàng, kết quả lại là công dã tràng. Nàng chưa tới mức đi hỏi tổ tiên của Triệu So là ai, nhưng nếu biết rồi thì có thể làm thế nào? Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, cảm xúc chùng xuống thấy rõ, nói, "Ừ."

Wũ Văn Mặc nhủ thầm nhìn nàng, vừa rồi chỉ trong nháy mắt, cảm xúc của nàng sao lại biến chuyển nhanh như vậy? Ngạc nhiên, chờ đợi, thất vọng. Đáo mắt một cái đã thay đổi cả rồi.

Không chỉ có Vũ Văn Mặc cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả Triệu So cũng nghi hoặc. Hắn cho rằng nàng có hứng thú với tổ tiên hắn.

Mộ Dung Thu cúi đầu, vẫn chưa phát hiện thần sắc của hai nam nhân kia. Đến khi ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt của nàng trong sáng, khỏe miệng lộ ra nụ cười tao nhã, ung dung bình tĩnh, "Vương gia có muốn biết cách dùng bản tính ra sao không?"

Dứt lời, nàng nhìn lướt qua Triệu So. Dù sao thì người này cũng không phải người trong phủ, nàng không chắc Vũ Văn Mặc muốn kẻ khác biết cách dùng bản tính.

Wũ Văn Mặc nhìn thấu suy nghĩ của Mộ Dung Thu, trong lòng chợt động. Hắn gật đầu rồi đáp, "Cứ nói, đừng ngại."

Chân mày Triệu So khẽ nhu lại. Nữ nhân này phòng bị hẳn.

"Được." Mộ Dung Thu gật đầu, nếu Vũ Văn Mặc không ngại, điều đó chứng tỏ quan hệ giữa hắn và Triệu So không đơn giản. Đối với quan hệ của hai người này, sự nghi ngờ trong lòng nàng càng lúc càng sâu. Một người là Nam Dương vương quyền cao chức trọng của đương triều, một người là Triệu Ngũ công tử mưu trí siêu quần, rốt cuộc giữa họ có mối liên hệ như thế nào?

Ánh mắt Mộ Dung Thu lơ lẩn tia sáng. Trong hoàng cung, hoàng đế đã không đơn giản rồi, mà Nam Dương vương này lại kín bưng như cái hũ nút, chỉ sợ là càng không đơn giản.

Nhìn hai người, Mộ Dung Thu chăm chăm nói ra cách dùng bàn tính.

Chi cần nói mấy câu, năng biểu diễn vài lần, bọn họ đã hiểu hết cả. Dựa theo cách của nàng, tự mình nghiệm chứng vài lần, biết rõ đều là những con số chính xác, cả hai đồng thời kêu lên, “Được! Rất tốt! Không thể tưởng tượng là trên đời còn có vật tốt như vậy. Sổ sách vốn phải tính hai ba lần mới chắc chắn, bây giờ chỉ cần vài chiếc là đã tính chính xác rồi!”

Hai người đồng thời mừng rỡ, Mộ Dung Thu chỉ nụ cười nhẹ nhàng.

Kể đó, nàng dạy cho họ bài về về bàn tính trong vòng một canh giờ. Dùng nhiều lần, luyện cũng nhiều lần, họ nhanh chóng hiểu rõ tất cả.

May mà bọn họ đều là người thông minh, nàng không cần lãng phí quá nhiều nước miếng và tâm tư, tự họ cũng hiểu.

Không muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ cho bọn họ cách dùng xong, Mộ Dung Thu lập tức cáo lui với Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu rời khỏi đó rồi, ánh mắt cùng thần sắc phức tạp của Triệu Sơ mới thu hồi lại. Hắn nhìn Vũ Văn Mặc rồi cười nhẹ, nói, “Vương gia, ngài đã lấy được một nữ tử độc đáo, có một không hai trên thế gian này. Có lẽ nàng sẽ là người hỗ trợ đắc lực của ngài đây.”

Vũ Văn Mặc nhướng mày, khoe miệng khẽ nhếch lên một nét cười không rõ. Nghĩ tới mấy lời mà Mộ Dung Thu từng nói, nét cười của hắn đột nhiên trở nên băng lạnh, đôi mày cũng nhăn lại chặt hơn. Có lẽ chỉ một mình nàng nói được mấy lời ấy

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 71-2

Sau khi trở lại Mai Viên, đám người Hồng Lăng liền giúp Mộ Dung Thu thay y phục, đồng thời chuẩn bị bữa tối.

Lúc này, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống. Nửa canh giờ trước, Vương tuần phủ vốn lưu luyện cháu cũng đã rời đi. Hiện nhi rốt cuộc vẫn có chút không nở xa tổ phụ, dù sao tuổi của nó cũng còn nhỏ, hai mắt đỏ hoe cả lên.

Mộ Dung Thu không nói gì, nâng đế nó ăn com xong rồi sai người dẫn nó đi nghỉ.

“Trước khi rời đi, Tuần phủ đại nhân nhờ nò tỷ chuyển lời cho vương phi. Khế ước của hai cửa hàng to lạ kia, khoảng hai ngày nữa, ông ta sẽ sai người mang tới.” Ăn xong bữa tối, Hồng Lăng đưa Hiện nhi về phòng nghỉ rồi mới trở lại bên Mộ Dung Thu, nói rõ với nàng những lời mà Vương tuần phủ dặn dò.

“Ừ.”

“Ba người Thu Cúc đã chuẩn bị nước ấm rồi, vương phi có muốn tắm không ạ?” Hồng Lăng lại hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ, gật đầu, “Được.” Đứng hơn hai canh giờ, chân nàng có hơi mỏi, miệng cũng cảm thấy khô ran. Tắm một chút cho đỡ mệt.

Nhắm mắt lại khi ngâm mình trong bồn, Mộ Dung Thu chợt nghĩ tới quan hệ giữa Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ. Có thể đường hoàng bước vào thư phòng của Vũ Văn Mặc, xem ra ko phải là người đơn giản. Lần trước là Vũ Văn Hạo, bây giờ là Triệu Sơ. Nếu là Vũ Văn Hạo thì nàng ko cảm thấy lạ, bởi vì họ là thân thích, qua lại là chuyện bình thường.

Triệu Sơ đang ở Bình Thành, gần đây mới xuất hiện ở kinh thành, lại có quan hệ với Vũ Văn Mặc, thậm chí hai người họ dường như có mối giao tình rất sâu. Vũ Văn Mặc ko hề giấu diếm bất cứ cái gì trước mặt Triệu Sơ.

Nghĩ đến việc này hết sức phức tạp, chỉ sợ về sau cả nàng cũng bị liên lụy. Vũ Văn Mặc liên tục nhắc tới việc liệu nàng có sống được qua hai năm kế tiếp hay không đã khiến lòng nàng chấn động. Rốt cuộc thì chuyện gì sẽ xảy ra trong vòng 2 năm tới?

Ngay thứ hai, nàng vừa dùng điểm tâm ko bao lâu thì Vũ Văn Khải và Tần di nương trở lại.

Mộ Dung Thu là Nam Dương vương phi, thân phận cao hơn hai người họ nên không cần ra nghênh đón. Vũ Văn Mặc vào cung, bây giờ vẫn chưa hồi phủ, cho nên chỉ có đám người quản gia tiếp đón bọn họ.

Đến tối hôm đó, Vũ Văn Khải và Tần di nương sắp xếp xong xuôi, người mà họ đến gặp đầu tiên là Thẩm trắc phi chứ ko phải nàng

Mộ Dung Thu chỉ cười nhạt. Nghe đám người Hồng Lăng nói, Vũ Văn Khải trở về có đến 7 8 tiểu thiếp chứ ko phải 6 người như nghe đồn, y phục Tần di nương mặc sang quý đến mức nào, đầu bà ta còn cài dây châu ngọc chói mắt. Nói đến đoạn Tần di nương đi gặp Thẩm trắc phi trước, sắc mặt Hồng Lăng lập tức trầm xuống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền cười nhạt hai tiếng. Sự tình có gì mà khó hiểu. Thẩm trắc phi là trắc phi của Nam Dương vương phủ, địa vị cao hơn Tần di nương, mấy ngày trước còn ăn cần sắp xếp chỗ ở cho hai mẹ con bà ta, nàng không cần nghĩ nhiều cũng biết chủ ý của Thẩm trắc phi.

Nhưng nếu đúng như vậy, Vũ Văn Khải và Tần di nương quá thực hồ đồ, bề ngoài thông minh nhưng trong bụng lại cực kỳ ngu xuẩn. Cho dù Thẩm trắc phi có chu đáo với bọn họ đến mức nào, chủ mẫu thực sự của Nam Dương vương phủ vẫn là Mộ Dung Thu chứ không phải là Thẩm trắc phi.

Vì vậy, hai kẻ kia vừa mới bước vào Trúc Viên, trong phủ liền bắt đầu đồn đãi lung tung.

Thẩm trắc phi dĩ nhiên biết hai người này hành xử không thỏa đáng, nàng ta cảm thấy rất phiền hà. Nếu để vương gia biết được, không chừng hẳn sẽ cho rằng nàng ta đang có tâm tư gì đó. Vì vậy, nàng ta đánh sai người đi người Mộ Dung Thu tới.

Mộ Dung Thu thấy thế thì nhủ mảy, phản phò Hồng Lăng, “Nói với người bên ngoài rằng bốn vương phi đang có việc, không thể qua Trúc Viên.” Mặc kệ Thẩm trắc phi có tâm tư gì, thân phận của nàng cũng không phải là một nha hoàn nhỏ bé để Thẩm trắc phi kêu một tiếng là phải đi! Huống hồ, hai kẻ không biết thân biết phận còn đang ở Trúc Viên! Thẩm trắc phi đúng là có ý hay mà!

Trên đời làm gì có chuyện tốt như thế!

Kết quả, Thẩm trắc phi nghe nha hoàn báo lại, nàng ta liền biết Mộ Dung Thu đã rõ nguyên nhân. Lần này thì quả thực khó xử rồi. Nhìn hai người trước mặt, Thẩm trắc phi cau mày thật chặt. Hai người này vừa mới hồi phủ đã gây chuyện cho nàng ta rồi, nàng ta còn trong có thể loại phó với Mộ Dung Thu! Đúng là một ý tưởng không hay chút nào!

Thẩm trắc phi lại nhìn Tần di nương. Bà ta vận y phục rực rỡ đến khó mắt, nhìn đi nhìn lại vẫn giống mấy kẻ nhà giàu mới nổi, sợ là người khác nhìn vào sẽ không biết Thẩm trắc phi nàng ta mới là chủ tử.

Vũ Văn Khải nhìn qua thì có vẻ phong lưu hào phóng, dáng người cao một mét tám, diện mạo vô cùng tuấn mỹ, chỉ có đôi mắt lộ ra một tia âm tà, khiến người đối diện cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Thẩm trắc phi liền cảm thấy hồi hận. Dựa vào thân phận hiện tại, nàng ta còn cần phải lấy lòng hai người này à? Không chừng lấy lòng người ta rồi, ngay cả một chút hồi báo cũng chẳng có!

Cách duy nhất để cứu vãn tình hình hiện tại chính là bảo hai người này nhanh chóng qua Mai Viên tham kiến Mộ Dung Thu.

Vừa nghe Thẩm trắc phi nói xong, Tần di nương liền uốn eo cái eo, hỏi với vẻ nghi hoặc, “Tại sao? Vương phi đâu có giúp chúng ta, sao chúng ta phải đi tham kiến nàng?” Dù gì bà ta cũng là trường bối, là nữ nhân của lão vương gia đã qua đời.

Vũ Văn Khải tuy là kẻ vô tích sự nhưng vẫn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dù sao thì Mộ Dung Thu cũng là Nam Dương vương phi. Hắn gật đầu, đáp, “Nên như vậy.” Vừa dứt lời, hắn lại dùng ánh mắt tham lam mà trở mắt nhìn Thẩm trắc phi. Đẹp quá đi mất! Thiếp thất của hắn không thể sánh bằng dung nhan này.

Thẩm trắc phi thấy Tần di nương hỏi vậy thì hơi nhủ mảy. Tần di nương này sao mà ngu xuẩn đến thế! Chẳng biết bà ta có đang giả bộ hay không nữa! Dù sao thì Tần di nương trải qua trạch đấu nhiều năm, bây giờ vẫn sống trong bình yên vô sự, hơn nữa còn có thể sống một mình, bản thân trở thành một thái thái thực sự. Đáng tiếc, Vũ Văn Khải là kẻ không dùng được, rốt cuộc cũng phải trở về vương phủ. Thẩm trắc phi thậm chí nhắc một hồi rồi mới cười, nói, “Bây giờ một nửa việc trong phủ là do vương phi quản. Tần di nương và Nhị gia trở về rồi, tốt hơn vẫn nên qua tham kiến vương phi trước. Chỗ này của ta cũng gần bên đó, hai người cùng lắm chỉ là đi ngắm, thuận tiện ghé vào thôi.”

Quả nhiên, nàng ta vừa dứt lời, Tần di nương liền vuốt theo đuôi, “Phải, ta và Nhị gia chỉ là tiện đường ghé vào. Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta muốn qua Mai Viên tham kiến vương phi. Thẩm trắc phi nghỉ ngơi tốt ạ.”

Đợi Tần di nương và Vũ Văn Khải rời đi rồi, Thẩm trắc phi cười lạnh một tiếng. Xem ra Tần di nương cũng không ngu xuẩn như trong tưởng tượng, chỉ là tin tức mà nàng ta nhận được lại không rõ ràng. Nếu nàng ta biết Mộ Dung Thu không phải như trong lời đồn như vậy, thậm chí bây giờ còn quản lý sự vụ trong phủ, ngày hôm qua vương gia còn ngủ trong phòng vương phi, nàng ta sẽ không ăn cần khiến cho Tần di nương đi thẳng tới Trúc Viên như vậy.

Quả nhiên, Tần di nương vừa mới đi ra, nha hoàn của Thẩm trắc phi đã đuổi theo, thầm thì với bà ta vài câu. Sắc mặt bà ta lập tức biến chuyển, khẽ nói, “Không thể ngờ là vương phi lại thay đổi tới mức như thế, chỉ trong vòng hai đến ba tháng mà đã xoay chuyển, vương gia không chỉ sủng ái nàng mà còn đề nàng cầm quyền.” Bây giờ bà ta đã bước ra khỏi Trúc Viên, dựa theo quy củ phải tới Mai Viên, nhất định phải làm sao để người ta không bắt được sai lầm.

Vũ Văn Khải vốn chẳng có tâm cơ, hắn không nghe ra ý trong lời của Tần di nương, hôm nay lại vừa trở về, cả người có chút mệt mỏi liền tùy hứng, nói, “Gia một quá, ngày hôm nay không qua Mai Viên đâu.”

“Không được, bây giờ con mới về vương phủ, bản thân chưa chiếm được vị trí nào cả. Lúc này, nếu con không toàn tâm toàn ý tuân theo quy củ ở đây, chỉ sợ vương gia sẽ đuổi con ra ngoài đó.” Tần di nương vừa nghe hắn nói liền quát lên một tiếng, trong lòng âm thầm thở dài. Sao bà ta lại có một đứa con trai thua kém như vậy chứ? Nếu như hắn có chút tâm tư, bà ta đã không cần mặt dày trở lại phủ rồi! Không biết bên ngoài có bao nhiêu kẻ đang chế cười hai mẹ con bà ta đây.

Vũ Văn Khải thở dài, đánh gậy đầu đồng ý.

Mai Viên.

Mộ Dung Thu nghe hạ nhân báo lại, nằng phát tay, “Bốn vương phi có việc bận nên không tiếp khách. Bảo Tần di nương và Nhị gia tới ngày khác đi.”

Ngoài cửa, hai người kia vừa nghe nha hoàn báo lại thì lập tức thấy choáng hết cả đầu. Vương phi không chịu gặp họ, chẳng lẽ rằng giận họ vì hành động ban nãy sao?

Hai người cảm thấy không cam lòng, nhưng rốt cuộc vẫn phải mặt xám mày tro mà rời khỏi đó.

Trong phòng, Hồng Lăng kể lại đáng về của hai người vừa rời đi cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười rộ lên, Hồng Lăng lại nói tiếp, “Vương gia coi trọng quy củ nhất, Tần di nương và Nhị gia mới về mà đã như vậy, nếu vương phi còn tha thứ cho họ, họ nhất định sẽ tưởng người là quá hồng mềm, sau này càng thêm thất lễ đó.”

Có Mộ Dung Thu ở đây, Hồng Lăng tha hồ ăn miếng trả miếng. Bọn họ đã từng khiến nàng ta mất hết mặt mũi, rằng ta không ngại khiến bọn họ mất cả mặt mũi. Bọn họ dám làm nàng ta không dễ chịu, nàng ta sẽ làm bọn họ khó chịu hơn. Không muốn tiếp tục nói tới đề tài hiện tại, Mộ Dung Thu liền hỏi Hồng Lăng, “Hiện nhi có khỏe không?”

“Dạ, vừa rồi đọc sách, thiếu gia còn đòi ăn mứt quả nữa ạ.” Hồng Lăng che miệng cười. Tiểu thiếu gia này bắt đầu thích ăn vặt rồi.

Mộ Dung Thu khẽ cười, nói, “Phòng bếp nhỏ đi nhiên phải làm. Người bảo họ làm nhiều hơn một chút vào ban ngày, nhưng đồng thời cũng phải để ý, mứt quả ngọt dễ làm răng hư, thích ăn nhưng không được để đứa nhỏ ăn nhiều.”

“Vương phi yên tâm, nô tỳ đã rõ ạ.”

Mộ Dung Thu gật đầu, yên lòng.

Trước đó, lúc ăn xong cơm tối, Mộ Dung Thu lại nhận được thư của Vũ Văn Mặc.

Trên tờ giấy trắng viết vài dòng như sau: Trên chiến trường, quân địch có binh hùng tướng mạnh, quân của ta binh yếu tướng gầy, mà binh lính cũng như ngựa chiến, nên dùng biện pháp nào để giành thế chủ động đây?

Mộ Dung Thu mường một tiếng: Biến thái!

Nàng hỏi âm lại cho hắc: Người phụ trách dẫn tướng dẫn binh đi đánh giặc là kẻ ngốc. Đại Hoa quốc có dân giàu, nước mạnh, sao lại không đường ra được một đội quân cường tráng? Lại còn muốn chọn kẻ gầy đi đánh giặc? Đó không phải là anh hùng mà là gấu. Thật đáng buồn.

Mặt khác, hắc còn viết: Nếu như từ đầu đã sai, chúng ta vẫn còn cách khác để dùng. Đó chính là sử dụng ám chiêu, làm lung lay quân địch, đốt hết lương thảo của chúng, khiến chúng đói tầm mười ngày đến nửa tháng. Đến lúc đó, binh yếu tướng gầy có khác gì quân ta? Lúc giao chiến, chúng ta sẽ có một nửa cơ hội chiến thắng.

Nàng hỏi âm thêm vài lời: Gia à, có phải gần đây gia rảnh rồi quá không vậy? Thiếp thân rất là bận đó.

Kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa, xác định không còn vấn đề gì, Mộ Dung Thu mới giao thư cho Tri Thu.

Vũ Văn Mặc nhận được thư liền vội vàng mở ra xem. Đọc đoạn phía trên, ánh mắt hân tràn đầy ý cười, đến khi đọc dòng sau cùng, đôi môi mông khẽ nhếch lên một cái.

Đốt bỏ lá thư hân gửi, Mộ Dung Thu phản phó Tri Thu, “Hôm nay dọn cơm tối ở phòng bên cạnh đi.”

Ngay thứ hai, Tần di nương và Vũ Văn Khải đến báo kiến Mộ Dung Thu. Lại một lần nữa, nằng dùng lý do mình có việc quan trọng để từ chối họ. Hai người đó không chịu quay về nghĩ cách mà tìm tới báo kiến nàng hai ba ngày liền.

Cho đến ngày thứ tư, rốt cuộc nằng cũng chịu gặp họ.

Tần di nương thấy Mộ Dung Thu tràn đầy khí độ chủ mẫu, vẻ ung dung không giận mà uy thì liền lập tức cúi đầu, nói, “Ngày hôm nay vội đến báo kiến vương phi, chỉ mong không quấy rầy vương phi là tốt rồi.”

Vũ Văn Khải nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt lộ ra một tia dâm tà. Vũ Văn Mặc đứng là có phúc! Bên cạnh toàn là mỹ nhân, ai nấy đều xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm! Lại thêm bốn nha hoàn hầu hạ bên cạnh vương phi, mỗi người một vẻ, dung mạo như hoa. So ra, mấy thiếp thất của Nhị gia hẳn còn không bằng!

Mộ Dung Thu âm thầm đánh giá thân sắc của hai kẻ trước mặt. Đối với ánh mắt không ngừng lộ ra từng tia dâm tà của Vũ Văn Khải, nằng chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng! Đây là lần đầu tiên nằng nhìn thấy một kẻ bề ngoài phong lưu mà bản chất bi ôi đến thế này. Nghĩ lại, có lẽ Vương Quân Sơn cũng thuộc hạng người này.

“Tần di nương khách khí rồi. Hai ngày trước, bốn vương phi thật sự quá bận, số sách trong phủ đều phải đưa tới phòng thu chỉ để thẩm tra, đối chiếu, số lượng lại rất nhiều, và lại còn phải xử lý một vài việc vụn vặt, chỉ sợ thất lễ Tần di nương và Nhị gia rồi. Hôm nay mọi việc đều đã xong, bốn vương phi liền gặp mặt hai người.” Mộ Dung Thu thu hồi tâm mất, sau đó chuyển sang nhìn Tần di nương. Tên Vũ Văn Khải kia quá dâm tà, ánh mắt còn tràn đầy dục vọng, nhìn hân một hồi, chỉ sợ ngay cả cơm nằng cũng chẳng muốn ăn nữa.

Tần di nương xem ra cũng rất biết chăm sóc bản thân, trông qua còn tưởng bà ta mới hơn ba mươi tuổi. Dung mạo khá hơn người bình thường, đáng về lại rất quyến rũ, có chút phong trần, đẹp một cách trần tục. Mặc dù y phục bà ta mặc có hơi khoa trương, màu sắc rực rỡ, không chừng nữ nhân ở Cầu Lan uyển* đều thích mặc màu sắc hồng nhạt phàm tục thế này. Bà ta cái đầu trần châu lẩn ngọc quý trên tóc, sáng đến chói mắt. Xem ra, Tần di nương này có vốn riêng.

*Nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc

Điều khiến Mộ Dung Thu không thoải mái chính là ánh mắt Tần di nương cứ nhìn nằng bằng vẻ dò xét, không chừng bà ta đang âm thầm so sánh nằng và Thẩm trác phi cũng nên.

Tần di nương nghe Mộ Dung Thu nói vậy thì cảm thấy trong lòng thất, xem ra nằng không có trách tội bọn họ. Bà ta tiếp lời, “Hôm trước hồi phủ, vốn dĩ định qua đây báo kiến vương phi trước, nhưng Trúc viên tương đối gần chỗ ở nên chúng ta mới qua đó để gặp Thẩm trác phi, chỉ là không có nghĩ tới vương phi lại bận như vậy.”

“Thật ra thì bây giờ Tần di nương đã về rồi, ngày sau còn có nhiều thời gian để gặp mặt, không cần phải nóng lòng nhất thời. Nói đi nói lại, chúng ta đều là người của hoàng thất cả mà, đúng không? Hai người đã gặp vương gia chưa?” Mộ Dung Thu cười, hỏi.

Nghe vậy, Tần di nương liền lắc đầu, “Vẫn chưa. Vương gia phái người truyền lời cho chúng ta, nói là trong khoảng thời gian này ngài đang bận công vụ, không có thời gian mở yến tiệc thiết đãi ta và tẩy trần cho Nhị gia, đợi sau này có cơ hội sẽ lại làm.”

Lúc này, Vũ Văn Khải chợt cười vang, nói, “Ha ha, đại ca ta là vương gia, dĩ nhiên phải bận rộn vì công vụ rồi, không cần phải vội vàng. Tầu từ đúng là người biết chia sẻ, hầu hạ ca của ta thật tốt.” Hân nói chuyện cực kỳ khéo, luôn tự nhận mình là người phong lưu. Vừa dứt lời, Vũ Văn Khải liền cầm cây quạt lên phe phẩy trước mặt.

Mộ Dung Thu suýt buồn nôn. Nam nhân này nói xa nói gần, không có câu nào là không mang ý dâm tà trong đó! Thảo nào đến tận bây giờ vẫn chẳng làm nên chuyện, tự xây nhà ở riêng mà rốt cuộc vẫn phải trở về vương phủ kiếm cơm ăn!

Thấy Mộ Dung Thu không nhìn mình, trong lòng Vũ Văn Khải có chút mất mát xen lẫn sự giận dữ. Dù gì thì hân cũng là Nhị gia của Nam Dương vương phủ, nằng lại dám coi như không có hân ở đây? Có điều, hân lại hiểu nữ nhân rất rõ. Từ trước tới giờ, nữ nhân luôn nói một đằng làm một nẻo, chân chân là nằng rất muốn mà cứ bày ra đáng vẻ già vờ. Nếu hân lột sạch y phục của nằng, không chừng nằng sẽ vội vàng mà nhắm mắt dưới của hân, cầu hân muốn nằng. Nghĩ tới đây, Vũ Văn Khải nở nụ cười dâm đẳng, hân còn cho rằng nằng đang thiện thiện nữa kia.

Mộ Dung Thu cười lạnh, ngoài mặt làm như có ấn tượng rất tốt với hai người nhưng trong lòng thì vô cùng chán ghét. Nằng lại không thể đắc tội hai tiểu nhân này, đành ứng phó vài câu cho qua. Kế tiếp đó, Hồng Lăng thấy nằng không còn đủ kiên nhẫn mới tìm lý do để giúp nằng thoát thân. Tiền hai kẻ kia ra ngoài đúng là chẳng dễ dàng gì.

Bọn họ vừa rời khỏi, nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu liền biến mất. Nằng xoa hai huyệt thái dương, thở dài, “Đúng là mãi không thể bớt lo, chỉ sợ vương phủ này lại càng thêm náo nhiệt một phen.”

Sau đó, dường như nhớ ra cái gì, nằng lập tức phản phó bốn nha hoàn bên cạnh, “Từ nay, nếu thấy Nhị gia thì phải tránh đi, đừng chạm mặt với hân.”

Ánh mắt của Vũ Văn Khải nhìn bốn người các nằng tràn đầy vẻ dâm tà, lúc đi lại gần các nằng còn liếc mắt một cái. Sợ là mai nầy có cơ hội, hân sẽ ra tay với bốn nha hoàn này, quan trọng hơn nữa, Vũ Văn Khải không phải kẻ đáng tin cậy để phó thác cả đời.

Bốn nha hoàn vừa nghe đã hiểu ý của Mộ Dung Thu, đồng thanh đáp, “Vương phi yên tâm.”

Đúng lúc này, một bóng người nhỏ chạy vào, nhào vào lòng Mộ Dung Thu.

“Mẫu thân, người xem, đây là tranh do Hiên nhi vẽ. Phụ thân dạy Hiên nhi đó.” Hiên nhi mở tranh ra cho Mộ Dung Thu xem

Mộ Dung Thu chỉ thấy trên tranh họa một đóa mẫu đơn. Có thể là vì Hiên nhi còn nhỏ, cầm bút không vững, đóa mẫu đơn này trông qua có đôi chút giống hoa sen, phía trên còn vương không ít mực vẽ. Nhưng mà đứa nhỏ này mới ba tuổi, vẽ được tranh đã là kỳ tích rồi.

Nhưng mà... Vũ Văn Mặc tới Mai viên, dạy nó vẽ tranh lúc nào?

Nằng khích lệ Hiên nhi, “Con vẽ đẹp lắm, tiếp tục cố gắng lên nhé” rồi quay sang Hồng Lăng, hỏi, “Vừa rồi, gia đến à?”

Hồng Lăng lắc đầu, bốn người các nàng đều ở trong phòng hầu hạ Mộ Dung Thư từ nãy tới giờ, không biết đến chuyện xảy ra ở bên ngoài. “Đề nô tỳ đi hỏi.”

Một lát sau, Hồng Lăng trở về, bẩm báo, “Hồi vương phi, đúng là vừa rồi vương gia có tới, nhưng ngài ấy thấy vương phi đang nói chuyện với Tần đi nương và Nhị gia nên đã trở lại tiền viện rồi, đúng lúc đó thì ngài gặp tiểu thiếu gia, cho nên mới vào phòng của tiểu thiếu gia.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thư gật đầu. Thì ra là thế. Xem ra, Vũ Văn Mặc cũng rất không thích hai người kia.

Nàng quay đầu, gọi Thu Cúc, Vân Mai, Thanh Bình rồi nói, “Từ nay về sau, ba người các người lưu ý một chút, đừng để tiểu thiếu gia tiếp xúc với Tần đi nương và Nhị gia quá nhiều.”

Gần mực thì đen, nàng không muốn Hiên nhi lại trở thành một Vũ Văn Khải, nếu không, nàng sẽ không còn mặt mũi nào để đứng trước bài vị của Liễu Ngọc Nhi và cho Vương tuân phủ một câu trả lời.

“Dạ.”

Trúc viên

Đại phu nhân tới gặp Thẩm trắc phi, hai người bảo nha hoàn hầu hạ trong phòng lui xuống.

“Nô tỳ phát hiện Vương gia dường như cực kỳ thích tiểu thiếu gia. Hôm qua ngài lại đi Mai viên, tự mình dạy tiểu thiếu gia vẽ tranh đó.” Đại phu nhân thấp giọng nói.

Thẩm trắc phi đương nhiên cũng biết. Nàng ta thật sự không ngờ là Mộ Dung Thư lại dùng thủ đoạn này để quyến rũ Vũ Văn Mặc. Dù sao thì vương gia vẫn chưa có con trai nối dõi, mà Hiên nhi lại đáng yêu đến mức ai nấy đều thương. Xem ra, Mộ Dung Thư giữ lại đứa nhỏ của Liễu Ngọc Nhi là có mục đích.

“Hiên nhi đáng yêu như vậy, cũng khó trách Vương gia yêu thích.” Thẩm trắc phi lạnh lùng nói, từng câu chữ lộ rõ sự ghen tuông. Đến bây giờ, nàng ta vẫn chưa có tin vui, chẳng biết là chuyện gì đã xảy ra nữa. Thỉnh thoảng, nàng ta không khỏi suy đoán, bốn phu nhân, nàng ta và vương phi đều chưa từng mang thai, vấn đề là do các nàng hay là do vương gia?

Đại phu nhân hơi nhu mày, nhìn Thẩm trắc phi bằng ánh mắt cần thận rồi nói, “Bây giờ Vương gia ngày càng sủng ái vương phi, sợ là ngày sau, nơi mà vương gia thường xuyên lui tới sẽ là Mai viên.”

Nghe vậy, cánh tay của Thẩm trắc phi liền run lên, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Lúc trước, vương gia thường đến Trúc viên của nàng ta. Nếu như sau này đổi lại thành Mai viên, nàng ta cảm thấy thật khó mà chấp nhận.

Thật ra thì nàng ta cũng đã thử thuyết phục chính mình, nữ nhân của vương gia về sau sẽ càng nhiều, nha đầu thông phòng đều không thiếu, nếu vương gia nhất thời thích một ai đó, về lý về tình đều có thể tha thứ; nhưng mà nàng ta lại không nhả ra được. Dù sao đi nữa, nàng ta và bốn phu nhân khác vào phủ sớm hơn Mộ Dung Thư!

“Nô tỳ nghe người ta nói, hình như phụ thân của Hiên nhi là Vương Quân Sơn đã đến kinh thành. Không biết hẳn ta có tới gặp vương phi hay không?” Đại phu nhân lại nói tiếp, tin này là do nhà mẹ ruột báo cho nàng ta biết. Nghe nói, Vương Quân Sơn giờ đang quanh quẩn trong mấy ngõ hẻm nghèo nàn, không ai còn có thể nhận ra một Vương công tử đã từng phong lưu phóng khoáng, bao trọn hầu hết thanh lâu kỹ viện!

“Gặp vương phi?” Thẩm trắc phi nhu mày, ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng lên. Vương Quân sơn đúng là phụ thân thân sinh của Hiên nhi! Và lại, bây giờ hẳn ta còn bị đuổi khỏi Vương gia! Nhất định hẳn sẽ mặt dày mày dạn tìm tới vương phi để dựa dẫm. Dù sao đã không còn gia tộc giúp đỡ, có thể thấy bây giờ Vương Quân Sơn thế thảm tới mức nào.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục thường trà rồi bàn chuyện.

Ngày thứ hai, Vũ Văn Mặc vừa vào triều khoảng một canh giờ, hoàng đế liền phái người đến Nam Dương vương phủ tuyên đọc thánh chỉ, nội dung chủ yếu là triệu kiến Mộ Dung Thư.

Lúc Mộ Dung thư nhận được thánh chỉ, nàng chỉ cảm thấy có chút nghi ngờ. Hoàng thượng muốn gặp nàng để làm gì? Giờ này hẳn là vừa mới kết thúc buổi triều? Vũ Văn Mặc còn chưa hỏi phủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mộ Dung Thư có cảm giác không ổn. Nhớ tới bọn cướp lần trước, xem ra việc này không phải do Hoàng thượng gây ra, nhưng ngày đó ở trong Hưng Khánh cung, ánh mắt của Hoàng thượng nhìn nàng đã khiến nàng cảm thấy lạnh, không khỏi mang lòng đề phòng.

Nhưng người gọi nàng vào yết kiến không phải là Thẩm Quý phi mà là Hoàng thượng, triệu kiến nàng mà không cho nàng một lý do. Mộ Dung Thu chỉ có thể hoài nghi, sau đó sắp xếp mọi việc ở Mai viên cho ổn rồi cùng Thu Cúc, Thanh Bình vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 72-1

Mộ Dung Thư là người xuyên không, cho nên sẽ có một số từ nàng dùng không phải là từ của người cổ đại. ^^

Qua một canh giờ sau, Mộ Dung Thư đã đến hoàng cung. Nàng đi theo một thái giám bên cạnh Hoàng đế, tới sau đại điện thì mới dừng lại.

Mộ Dung Thư nhìn khắp bốn phía có binh lính trấn giữ. Ngẩng đầu lên, hình như có khoảng hơn hai trăm bậc thang, ở nơi cao là một tòa đại điện, sừng sững, nguy nga, khí thế hiên hách.

Giọng nói lạnh lạnh của thái giám bên cạnh truyền tới tai nàng, “Nam Dương vương phi, mời người theo nô tài vào đại điện.”

Đại điện? Không phải là chỗ Hoàng đế thiết triều với các quan đại thần mỗi sáng sao? Đề nàng tới đó làm gì? Không... Phải nói là Hoàng đế để nàng tới đó làm cái gì!

Mộ Dung Thư gặp chuyện càng khó giải quyết lại càng bình tĩnh. Trong đầu nàng nghĩ đến vô số khả năng. Nhớ lại ánh mắt Hoàng đế nhìn mình lúc đó chứa đầy sự lạnh lẽo lẫn sát khí, mà Thẩm Quý phi lại biết Diendanlequydon chuyện xảy ra ở trên triều, sự sùng ái của Hoàng đế đối với nàng ta rõ ràng không tầm thường, thậm chí có phần vượt qua Hoàng hậu! Bây giờ là lúc lâm triều, hẳn triệu nàng tới để nói chuyện gì?

Nàng theo chân thái giám, bước lên từng bậc thang.

Mộ Dung Thư cẩn thận nhớ lại, cẩn thận thăm dò. Thần sắc của nàng trở nên lạnh lùng, đột nhiên nghĩ tới việc vì sao thần sắc Hoàng đế đột nhiên thay đổi! Vì sao Vũ Văn Mặc gần đây thay đổi! Còn cả câu nói kia nữa, hai năm sau, liệu nàng sống được đến ngày đó không!

Từ xưa đến nay, tính thần trong hoàng gia vốn rất mong manh, thần tử mưu phản lại ít nhiều có dính dáng đến, mà nàng lại vô tình bị liên lụy vào đó!

Không... Phải nói là từ khi gả vào phủ Nam Dương vương. Mộ Dung Thư đã bắt đầu bị liên lụy, bởi vì số mệnh này đã không còn thuộc về nàng.

Nếu như về sau, Mộ Dung Thư vẫn cứ ngu ngốc vô dụng, có lẽ nàng đã bị rất nhiều người lợi dụng; nhưng nếu nàng là kẻ có trí tuệ hơn người, nàng không chỉ sẽ bị lợi dụng mà thậm chí còn có nguy cơ! Cho nên, điều đó dễ dàng giải thích cho việc Hoàng đế cười bên ngoài nhưng bên trong không cười.

Rốt cuộc thì nàng cũng bước qua hai trăm bậc thang.

"Nam Dương vương phi, mời người tiến vào đại điện." Thái giám nói. Sau đó, hẳn quay mặt về phía đại điện, hô lớn, "Nam Dương vương phi đến!"

Mộ Dung Thư gật đầu, bước theo sau thái giám. Nàng cúi đầu, nhìn mũi chân, ánh mắt chỉ có thể trông thấy từng đôi giày đứng ở hai bên đại điện. Xem ra đó là bá quan văn võ của Đại Hoa triều. Nàng chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ đến đại điện trang nghiêm đang nghĩ sự của một quốc gia như vậy.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn nữ tử đang tiến vào đại điện. Nữ tử cúi đầu, không ai thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng mọi người đều biết nàng là Nam Dương vương phi có tướng mạo xuất chúng, hẳn là nữ nhân sắc nước hương trời.

Hoàng đế ngồi ở ngai vàng trên cao, mặc hoàng bào chói mắt, nhìn xuống Mộ Dung Thư đang từ từ tiến vào, ý cười không rõ trên mặt.

Vũ Văn Mặc đứng ở bên phải. Nhìn thấy Mộ Dung Thư, thần sắc hẳn trở nên lạnh nhạt.

"Thần phụ Mộ Dung Thư khấu kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Mộ Dung Thư quý gối, chạm đầu xuống đất rồi hành đại lễ.

"Nam Dương vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi." Giọng nói hiền hòa của Hoàng đế xen lẫn sự uy nghiêm.

"Thần phụ tạ ơn hoàng thượng." Mộ Dung Thư từ từ đứng dậy, đầu vẫn cúi rất thấp, không dám ngẩng lên, nhưng nàng biết rõ ánh mắt của tất cả mọi người trong đại điện này đang hướng về mình.

Mộ Dung Thư thầm nghĩ: Trước mặt nhiều người như vậy, Hoàng thượng gọi nàng đến, dường như cũng không có ý định giết nàng! Nếu không giết nàng, vậy thì làm gì?

Đúng lúc nàng còn đang nghi hoặc, giọng nói của Hoàng đế chợt truyền đến, “Trẫm cho gọi Nam Dương vương phi Diên Đan Lê Quý Đôn đến đây, đó là vì sứ thần Tây Vực có chuyện quan trọng muốn thỉnh giáo Nam Dương vương phi, hy vọng Nam Dương vương phi có thể biết tri vô bất ngôn*.”

*Hễ biết thì sẽ nói

Sứ thần Tây Vực? Tri vô bất ngôn? Thịnh giáo? Mộ Dung Thụ cúi đầu, đôi mày dần nhăn lại, “Thần phụ chi là phụ nhân*, đại sự khó khăn, chi sự sẽ khiến Hoàng thượng không vui, sứ thần thất vọng.”

*Nữ nhân có chồng

"Lời ấy sai rồi. Nam Dương vương phi có thể hóa giải được thiên tai mà không ai giải quyết được, dĩ nhiên so với những phụ nhân thiên cận bình thường có sự khác biệt. Nam Dương vương phi không cần khiêm tốn như vậy. Chúng ta chỉ muốn thịnh giáo vương phi một chuyện nhỏ thôi. Và lại, nếu Nam Dương vương phi đã có thể giải quyết được thiên tai ở vùng Giang Bắc của Đại Hoa triều, dĩ nhiên có thể có thể giải quyết vấn đề mà triều ta đang gặp phải." Phía trước, bên trái truyền đến một giọng nói nghe là lạ, giống như người ngoại quốc nói tiếng Trung đó vậy. Nếu không nghe cẩn thận thì không cách nào phân biệt được, ai mà nghĩ đó là tiếng của sứ thần Tây Vực.

"Thần phụ không dám." Lúc này, Mộ Dung Thụ trầm cười lạnh, rốt cuộc là ai đã đề nghị để nàng tiến vào đại điện, gặp gỡ sứ thần, giải quyết vấn đề? Nàng trở thành Bách Khoa Toàn Thư từ khi nào vậy? Có vấn đề liên đến tìm năng? Cho rằng nàng chỉ cần viết vài chữ mà đã có ngay phương pháp giải quyết à? Lại vẫn có người muốn khiến nàng liên lụy như vậy sao?! Hoàng đế? Thật buồn cười!

Nàng không thể không cảnh giác. Nếu như ngay cả đối thủ mạnh nhất cũng chẳng tính kế được thì không thể liều lĩnh, ngạo mạn. Nàng đã phạm vào tội kỵ!

Lúc ấy, nếu nàng không chỉ cho Vũ Văn Mặc cách để giải quyết thiên tai, nàng sẽ không lâm vào phiền toái như ngày hôm nay!

Hoàng đế biết chuyện của nàng, sợ là không phải do Vũ Văn Mặc nói ra! Có lẽ chuyện giữa hai người họ cũng không đơn giản, nhưng Vũ Văn Mặc chưa hề cảnh cáo nàng rằng không thể quá mức nổi bật. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, khiến nàng bỏ qua rất nhiều vấn đề, vô tình mất đi cảnh giác.

Mộ Dung Thụ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra.

Vũ Văn Mặc cúi đầu, hướng về phía người đang ngồi trên ngai vàng rồi cung tay, nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có chuyện này không thể không nói ra.”

"Hó?... Chuyện gì?" Giọng nói trầm thấp của Hoàng đế xen lẫn một chút lạnh lẽo.

"Vương phi của thần đã có thai khoảng một tháng." Âm thanh tựa như băng lạnh trong tiết trời giá rét mùa đông của tháng chạp vang lên từ miệng Vũ Văn Mặc.

Lời vừa thốt ra, tin tức quả thật như một quả bom nổ đùng!

Mộ Dung Thụ cảm thấy ngoài ý muốn. Nàng cúi đầu, mặc dù sắc mặt vẫn không đổi nhưng trong lòng thì chấn động không diendanlequydon thôi! Hành động lần này của Vũ Văn Mặc là vì sao? Muốn nói dối ngay trên đại diện ư?

Chẳng lẽ là âm mưu đó?

Đại diện trở nên yên lặng, yên lặng đến mức đáng sợ!

Không khí dường như cũng lạnh theo.

Tội khi quân có thể liên lụy đến cứu tộc! Từ lúc bước đại diện, nàng đã biết mình bước một bước vào địa ngục rồi!

Nếu như nơi này không phải là đại điện căng thẳng muốn ép chết người, không phải Nam Dương vương phủ, nàng nhất định sẽ chỉ vào đỉnh đầu Vũ Văn Mặc, mắng to: Người có kiến thức về sinh lý không vậy? Nam nữ ở cùng một giường, không cần vận động mà mang thai được à?!

Một hồi sau, Hoàng đế chợt cất tiếng cười sáng khoái, “Đây là tin vô cùng tốt! Nam Dương vương sắp có con nối dòng. Trẫm muốn thưởng cho Nam Dương vương phi!”

Ngay sau đó, tiếng chúc mừng của bá quan văn võ cả triều vang lên.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt tiếp nhận lời chúc mừng từ bốn phương tám hướng, thần sắc lại càng lạnh lùng, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, tiếp tục nói, “Tạ ơn Hoàng thượng. Có điều, từ trước tới nay, thần thể vương phi rất yếu, thần rất coi trọng hài nhi không để mà có rầy. Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến thần mất đi hài nhi, thần chắc chắn sẽ... đau thấu tâm can... Thậm chí còn... còn mất đi... lý trí!”

"Tạ ơn hoàng thượng." Vũ Văn Mặc vừa dứt lời, Mộ Dung Thụ liền mở miệng.

"Ha ha ha... Nam Dương vương không cần cẩn thận quá như vậy. Cứ để hạ nhân ở vương phủ hầu hạ, tất sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đâu." Hoàng đế lại cười vang, nói.

Mộ Dung Thụ cảm thấy tim mình đập mạnh một nhịp, rằng không thể xem nhẹ sự rung động mà Vũ Văn Mặc mang đến cho nàng, càng không thể xem thường tiếng cười sáng khoái của vị Hoàng đế luôn luôn khiến người ta không khỏi nhũn mày kia!

Lúc này, bên tai nàng truyền đến tiếng nói nhỏ của Vũ Văn Mặc, “Nàng nên nghĩ cách tự mình thoát thân đi.”

Đôi hàng mi của Mộ Dung Thụ lại rung động một phen.

"Thần trước tiên muốn chúc mừng Nam Dương vương, Nam Dương vương phi, hy vọng lần này là một nam hài." Sứ thần Tây Vực đã quen đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Thấy vẻ mặt của Hoàng đế hiền hòa, khuôn mặt tuấn tú của Nam Dương vương thoáng qua nét cười, ông ta mới bước lên nói.

Mộ Dung Thụ gật đầu, "Đa tạ sứ thần. Thịnh sứ thần nói ra vấn đề. Bẩm vương phi nhất định sẽ biết gì nói rầy."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 72-2

Sứ thần Tây Vực nghe nàng nói vậy thì rất mừng, vội hỏi, “Từ trước tới nay, Tây Vực có đất đai màu mỡ, nhưng vì sao các loại hoa màu như ngô, đậu đỗ, cà, khoai tây lại không ngon miệng bằng Đại Hoa quốc? Không biết có phải là do chúng ta đã gieo trồng sai cách chăng? Thịnh vương phi cho biết.”

Vừa nghe xong, Mộ Dung Thụ liền chậm rãi nhắm mắt lại, cổ nén lửa giận đang trào lên từ tận đáy lòng. Con bà nó! Hai nước khác nhau, đất đai sao mà giống nhau hả? Con bà nó! Nàng thật muốn rũ bỏ hình tượng bên ngoài để hỏi thăm cha mẹ của tên sứ thần này là ai!

Vấn đề nhắm nhĩ như vậy mà cũng triệu nàng từ Nam Dương phủ vào cung, mắt đến hơn hai canh giờ!

Trong mắt mọi người, Mộ Dung Thụ trầm mặc nghĩa là đang suy nghĩ, nhưng chỉ có nàng biết là nàng đang nghĩ kế thoát thân.

Phải thoát ra bằng cách nào đây? Dùng biện pháp gì để người ta không hoài nghi? Ánh mắt nàng đột nhiên sáng lên. Không phải Vũ Văn Mặc vừa nói là nàng có thai đó sao?

Sau khi nghĩ được cách, Mộ Dung Thụ mới dục dằng đáp lại, “Cái này khó quá, thần phụ thật sự lý giải được.”

"Sao có thể như vậy? Không phải hai bên đều giống nhau, đều làm ruộng? Chẳng lẽ nữ nhân này lại lừa gạt ta? Không muốn nói cho ta biết?" Sứ thần Tây Vực nói một tràng bằng quốc ngữ, cũng chính là tiếng Anh. Ánh mắt hần nhìn nàng không còn một chút hào cảm

Người khác nghe không hiểu, nhưng Mộ Dung Thụ lại rất hiểu. Nàng có thể nói được năm thứ tiếng, thậm chí nói tiếng Anh như tiếng mẹ đẻ thứ hai của mình.

Mộ Dung Thụ cúi đầu, nhếch môi cười lạnh, sau đó nói bằng giọng hồ thẹn, “Thần phụ đã nói rồi, chuyện giải quyết thiên tai ở Giang Bắc chỉ là cách mà một người đã từng nói cho thần phụ biết trước đây, cũng may thần phụ không quên cho nên mới đưa ra kế sách kịp thời. Thần phụ vốn ngu dốt, chỉ biết Tử thư Nữ giới, giúp tương phụ dạy con. Chuyện hoa màu này, thần phụ thực sự không hiểu, đã khiến Hoàng thượng và sứ thần thất vọng rồi.”

Dứt lời, nàng quả nhiên nghe được tiếng thờ dãi có vẻ mất mát, đặc biệt là sứ thần Tây Vực kia, hần nhìn không được mà mắng to một câu, “Đồ đàn bà ngu xuẩn!”

Ánh mắt của Mộ Dung Thụ trở nên lạnh lùng. Kế tiếp, nàng lại nói bằng giọng rất nhỏ, cẩn trọng vô cùng, “Thần phụ dĩ nhiên không hiểu được nhiều chuyện như vậy, nhưng thần phụ lại biết Đại Hoa quốc quốc phú dân cường*, đất rộng của nhiều, cho nên cái gì cũng đều rất tốt.”

*Dân giàu nước mạnh

"Nam Dương vương phi nói rất có lý!" Bá văn văn vô đồng thanh.

Vũ Văn Mặc nhìn về phía Mộ Dung Thụ rồi mỉm cười.

Có người khen thiên hạ mình thống trị, đương nhiên Hoàng đế rất cao hứng. Lời này của Mộ Dung Thu đã khiến hân thỏa mãn vô cùng. “Tốt, rất tốt!”

Sứ thần Tây Vực sững sốt, lập tức nói bằng thứ tiếng Trung bập bõm, “Lời của Nam Dương vương phi chính là chân lý.”

Hoàng đế nhìn về phía Mộ Dung Thu, cười nói: “Nam Dương vương phi muốn được trăm ban thưởng gì?”

Mộ Dung Thu lập tức sợ hãi, đáp lại, “Thần phụ không có công, không dám cầu ban thưởng.”

Thấy đáng vẻ của nàng sợ hãi, Hoàng đế cũng không miễn cưỡng. Hân nhủ vậy, nói, “Nam Dương vương phi hiện đang có thai, không tiện ở lâu, mau phái người đưa vương phi hồi phủ.” Dứt lời, hân nhìn chăm chú vào Mộ Dung Thu đang cúi đầu rồi ngấm nghĩ, chẳng lẽ tin tức đó là sai?

Vừa nghe xong, tảng đá nặng trong lòng Mộ Dung Thu liền buông xuống, nàng đáp, “Tuân mệnh.”

“Xin Hoàng thượng cho phép thần và vương phi cùng nhau hồi phủ.” Vũ Văn Mặc đứng ở bên cạnh chấp tay, nói.

Bầu không khí trong đại điện trở nên im lặng.

Hoàng đế vẫn cười sang sảng như cũ, phát phát tay, “Đi đi. Lát nữa trăm sẽ sai người đưa đồ ban thưởng đến vương phủ, hy vọng Nam Dương vương phi dưỡng thai thật tốt.”

...

Trong xe ngựa.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh lẽo, nhìn Vũ Văn Mặc rồi lạnh lùng nói, “Gia lợi dụng thiếp thần.” Đây là điều mà nàng chắc chắn.

Vũ Văn Mặc nghe vậy thì ngừng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh của nàng, nhủ vậy, đáp, “Phải.”

“Lợi dụng thiếp thần để có được sự kính trọng của dân chúng vùng Giang Bắc, sau đó để Hoàng thượng mang hết nghi ngờ đổ cho thiếp thần, còn gia đứng một bên để xem diễn trò?” Mộ Dung Thu lạnh giọng chất vấn.

“Nàng nghĩ nhiều rồi.” Vũ Văn Mặc nhủ vậy thật chặt, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu. Trong cái nhìn của hân có chút đau xót nhưng lại biến mất rất nhanh, giọng nói của hân cũng trở lại vẻ bình tĩnh lúc đầu.

Nửa khắc vừa rồi, Mộ Dung Thu nhìn rõ tất cả sự thay đổi về mặt thần kỳ của Vũ Văn Mặc, trong lòng càng thêm nghi ngờ sâu sắc. Xem ra, âm mưu này còn rất cao thâm, không đơn giản như nàng đã nghĩ. Ví thế, khuôn mặt nàng mới giãn ra, cười tươi với hân, “Vậy thì... gia muốn dùng lời nói dối buồn cười như vậy để bảo vệ thiếp thần sao?” Chỉ sợ việc này cũng nằm trong âm mưu đó.

Dứt lời, nàng thu hồi tầm mắt, không nói thêm gì nữa.

Bên cạnh nàng là cửa sổ nhìn ra ngoài. Thế giới bên ngoài xe ngựa quả là muôn màu muôn vẻ, ai nấy đều có không gian riêng của mình, khiến người ta cảm thấy hấp dẫn, tựa như muốn kêu gọi người khác tham gia cùng. Mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc, mỗi người lại đều siêu phàm thoát tục, thoát khỏi thất tình lục dục.

Nàng không nhìn nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cõi lòng bốn bề sóng dậy giờ đây đã bình tĩnh. Cho dù Vũ Văn Mặc có âm mưu gì đối với Hoàng đế, cho dù nàng có bị liên lụy, nữ nhân sống cần thì đã sao? Nàng tuyệt đối sẽ dùng hết sức bình sinh để thoát ra khỏi nơi hiểm trở đó một cách an toàn nhất!

Con người đen kịt chuyển động, ánh mắt tựa như phát ra tia sáng. Thời gian hai năm ư? Nàng sẽ không đầu!

Nàng cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, làm sao để “thai nhi trong bụng” biến mất trước mắt mọi người!

“Qua khoảng nửa tháng, ta sẽ truyền tin nàng sảy thai ra ngoài.”

Hân trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu thở dài, cúi đầu không còn sức, hỏi, “Phụ thân của thiếp và gia có thường lui tới không?”

“Không.”

“Vậy thì tốt.”

Ngày thứ hai, toàn bộ hạ nhân của quý phủ đều biết tin Mộ Dung Thu có thai. Khấp Mai viên hoan hô không dứt. Dĩ nhiên, có người vui thì cũng có người sầu.

Thậm trách phi dù ghen tị nhưng vẫn phải Tử Ngọc đưa thuốc bỏ qua đó.

Ba vị phu nhân trong Bắc viên, trong lòng vừa đổ kị lại vừa hăm mộ, không rõ tư vị là gì, đồng thời sai người mang thuốc bỏ đến Mai viên.

Tần di nương và Vũ Văn Khai ở Đông viên cũng sai người mang thuốc bỏ qua, chỉ là vẫn khoa trương như kiểu nhà giàu mới nổi, mang qua khoảng bốn đến năm mươi cân tổ yến, bào ngư.

“Vương phi, những thứ thuốc này phải xử trí thế nào?” Hồng Lăng nhìn thuốc bỏ ở khắp phòng, cười hỏi. Nàng ta không những rất hăm mộ vương phi mà còn là người vui nhất ở Mai viên này. Ba năm trôi qua, rốt cuộc vương phi cũng mang thai rồi.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua. Thuốc bỏ chất thành tầng tầng lớp lớp như một ngọn núi, món nào cũng rất trân quý, chỉ tiếc là nàng không dùng được. Thu hồi ánh mắt, nàng thần nhiên phân phó, “Cất vào hết đi.”

“Dạ. Vương phi có thai, dĩ nhiên không thể ăn đồ do người khác đưa đến. Lát nữa, nô tỳ sẽ đi phân phó phòng bếp, sau này phải chú ý hơn về đồ ăn của vương phi, nhất định không để kẻ khác lợi dụng chỗ hở để hãm hại người.” Hồng Lăng gật đầu, thu xếp với vẻ thích thú, ai không biết còn tưởng nàng ta mới là người có “thai”.

Mộ Dung Thu không nói gì. Nàng chuyển đề tài mới, hỏi, “Hôm nay Văn Mai xuất phủ về thăm nhà rồi à?”

“Dạ, sáng mai sẽ trở lại.” Hồng Lăng đáp.

“Ừ, sáng mai nàng trở lại, bảo nàng tới gặp bốn vương phi ngay lập tức.” Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó. Nếu như xảy ra việc ngoài ý muốn, người nhà Văn Mai chắc chắn sẽ đồng ý giúp.

Thật ra thì ở trong Nam Dương vương phủ to lớn như vậy, người mà nàng hoàn toàn tin tưởng không có quá hai người. Tâm tư Văn Mai đơn thuần, nàng lại có ơn với người nhà của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ tận tâm làm việc cho nàng, tuyệt đối không dễ xảy ra sự cố gì.

“Dạ.”

“Vương phi, có một vị công tử họ Vương đưa thiếp mời, xin được cầu kiến.” Bên ngoài cửa, một nha hoàn cung kính bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 73

Nghe vậy, đôi mắt đang khép hờ của Mộ Dung Thu khẽ nâng lên một chút. Vương công tử?

“Vương công tử là người của phủ nào? Chẳng có phép tắc gì hết! Hân ta thật vô lễ, dám đến cả hậu viện của Vương phủ đòi gặp vương phi!”

Hồng Lăng đang đứng bên cạnh Mộ Dung Thu, nghe nha hoàn báo như vậy, lập tức nhủ thầm lắm lắm.

“Vô lễ, trả lại bài thiếp, không gặp.”

Mộ Dung Thu lạnh nhạt nói. Đứng như lời Hồng Lăng, hậu viện không phải là chỗ có thể dễ dàng cho nam khách(nam nhân) tới gặp. Huống hồ nàng còn không biết lai lịch của hắn. Cũng như hiện tại, nàng không rảnh đi để ý. Những ngày này nàng có rất nhiều việc cần làm, ví dụ như chuyện nói dối là đã mang thai, dù Vũ Văn Mặc đã hứa rằng không quá hai tháng hắn sẽ tuyên bố với bên ngoài là nàng sảy thai. Đến lúc đó nàng chỉ cần giả vờ nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày là được.

Nha hoàn ngoài cửa còn nói thêm: "Bẩm Vương phi, Vương công tử tự xưng là cha của tiểu thiếu gia, bảo rằng nếu Vương phi không chịu gấp thì sẽ đi thẳng đến Liễu phủ cầu kiến Liễu đại nhân."

Vương Quân Sơn?! Hắn còn dám đến tìm nàng? Không, phải nói hắn làm gì còn tư cách đi cầu cứu Liễu đại nhân. Mộ Dung Thu nhủ mảy, khỏe mới cong lên mang theo ý cười khinh miệt: "Để cho hắn đi đi, không được ngăn. Nếu như hắn không biết Liễu phủ ở đâu, phải người đưa đi."

"Vâng." Nha hoàn vâng lệnh rồi đi.

Ngoài cửa, Vương Quân Sơn nghe nha hoàn nói lời của Mộ Dung Thu, nhất thời ngẩn ra. Hắn đã rơi vào bước đường cùng, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Vì vậy, hắn liền nghĩ người duy nhất có thể dựa vào lúc này chính là Nam Dương Vương phi, bởi vì Hiên nhi đang ở phủ Nam Dương Vương, mà Hiên nhi lại là con của hắn. Nhưng hắn không ngờ là Nam Dương Vương phi lại hồ hững và tuyệt tình như thế, còn chặn hắn ngoài cửa. Nàng ta còn để hắn đi tìm Liễu đại nhân! Hắn trăm triệu lần cũng không thể đi tìm ông ta, nếu tìm ông ta chẳng khác nào tự tìm chết. Vương Quân Sơn đã quá mệt mỏi nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một nơi cách Nam Dương Vương phủ không xa ngồi xuống, cố gắng chịu đựng đói khát chờ cơ hội.

Nha hoàn kia thấy hắn không chịu đi, lập tức quay về Mai viên báo lại với Mộ Dung Thu.

"Nếu hắn đã muốn thì cứ cho hắn đợi. Chú ý đừng để người khác chỉ trỏ. Nếu sáng mai hắn vẫn không chịu rời đi thì gọi thủ vệ bắt hắn đưa tới quan phủ." Mộ Dung Thu lạnh giọng dặn dò.

"Vâng a."

"Vương Quân Sơn này thật đúng là một tên cặn bã. Tự mình đuổi tiểu thiếu gia khỏi Vương phủ của hắn. Giờ rơi vào cuộc sống hết như kẻ ăn mày là hắn tự làm tự chịu. Vậy mà không biết xấu hổ, lại dám đến tìm Vương phi, còn lấy tiểu thiếu gia làm cái cớ. Cũng không biết đây là loại người gì!" Hồng Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vương Quân Sơn đúng là kẻ mặt người dạ thú, hành vi không khác kẻ trộm kẻ cướp là bao.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt cười: "Khi nào thì Hồng Lăng người lại trở nên dễ nóng giận như thế? Đừng để ý những kẻ không đáng."

"Vâng." Hồng Lăng mỉm cười chua chát. Nàng phẫn nộ, chủ yếu vì thấy không đáng cho Liễu cô nương, tiểu thiếu gia và cả Vương phi. Vương Quân Sơn này đã không còn là con người, sao lại dám nghĩ có thể đến tìm Vương phi để nương tựa! Vương phi và hắn chẳng có bất kỳ quan hệ gì.

Đối với việc Hồng Lăng không có cách nào nuốt xuống được cơn giận, Mộ Dung Thu vẫn như thường, nàng cúi đầu, chăm chú đọc quyển sách về thuốc tìm thấy ở thư phòng hôm qua.

Quyển sách thuốc này chủ yếu nói về công dụng của các loại thảo dược, nếu phối hợp các loại thảo dược khác nhau sẽ có hiệu quả gì, cũng đưa ra cách trị các chứng bệnh. Có điều sách này chỉ diễn đạt bằng lời mà không có hình minh hoạ nên có thể khó hiểu, nhiều khi nàng không thể hiểu được.

Trúc viên

Thẩm Trắc phi nghe tin Vương Quân Sơn đang ở trước cửa, liền cho người đi mời Tần di nương đến.

Tần di nương vừa nghe Thẩm Trắc phi cho mời, lập tức không nói hai lời, ăn mặc chỉnh tề rồi đến Trúc viên.

"Tần di nương trở lại Vương phủ đã được mấy ngày, chắc cũng biết việc Vương phi nhận nuôi một đứa bé ba tuổi. Đứa bé này là con của Liễu Ngọc Nhi cô nương, là bạn tốt của Vương phi." Thẩm trắc phi cười hỏi, thoải mái thân thiết tựa như nói chuyện phiếm bình thường.

"Hai ngày nay cũng có nghe nói. Hình như đứa bé kia trắng trẻo xinh xắn, vô cùng đáng yêu! Có lẽ đứa bé này có phúc, ở Mai viên không được mấy ngày, Vương phi đã có thai. Bấy giờ trong Vương phủ, người quan trọng nhất chính là Vương phi! Vương phi thật đúng là có phúc khí!" Tần di nương vội cười trả lời, cũng không nghĩ nhiều mà chỉ nói theo bản năng.

Thẩm Trắc phi tuy không muốn quá để ý nhưng nghe vậy trong lòng rất khó chịu. Nếu Vương phi lần đầu mang thai lại sinh con trai, như vậy đời này của nàng đều không thể ngừng đầu nói chuyện cùng nàng ta! Trong mắt Vương gia sẽ càng ngày càng không có vị trí của nàng. Lời Tần di nương vừa nói ra cũng làm nàng có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ vận khí Vương phi tốt như vậy đều do con của Liễu Ngọc Nhi mang đến?

"Đúng vậy, hai ngày nay trong Vương phủ đầu đầu cũng thấy không khí vui mừng. Nghe nói Vương gia còn chuẩn bị mời hai ma ma chuyên hầu hạ người có thai trong cung tới chăm sóc cho Vương phi. Vương phi thật đúng là người có phúc khí!" Tần di nương nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, lời nói nghe thì vui vẻ bình thường nhưng thật ra là cố ý xát muối vào vết thương của nàng ta.

Quả nhiên, nụ cười giả tạo trên khuôn mặt hoàn mỹ của Thẩm Trắc phi có chút cứng ngắc.

Tần di nương cúi đầu nói tiếp: "Vương phi có thai, Vương gia tất nhiên không thể đến chỗ Vương phi. Hiện thời trong Bắc viên cũng chỉ có ba vị phu nhân, không bằng nhân dịp này chọn thêm một vị?"

Thẩm Trắc phi vốn vì chuyện Mộ Dung Thu mang thai mà bị kích thích đến nổi trong lòng như ngàn dao đâm, lại bị Tần di nương cố ý xát muối vào, trong lòng càng thêm đau và khó chịu. Lúc này nghe được bà ta nói Vương gia không thể đến chỗ Vương phi, đôi mắt liền tỏa sáng, vẻ mặt trên mặt liền biến mất, cười nói: "Trước đó vài ngày ta cũng có ý này. Có điều trong khoảng thời gian gần không tìm được ai vừa ý. Thật ra trong phòng Vương phi có hai người thích hợp, nhưng thân phận lại thấp kém. Nếu Tần di nương thấy ai được, không bằng đề cử giúp ta." Nàng không phải người rộng lượng, nhưng những chuyện này nàng cần phải làm. Một là để biểu hiện sự hiền lương thực đức của nàng, hai là có thể phân tán lực chú ý của Vương gia dành cho Mộ Dung Thu.

Mà người Tần di nương có khả năng đề cử cũng không khác bà ta là mấy, đều là những kẻ chỉ biết quyền rũ nam nhân. Loại nữ nhân này chỉ thích hợp với thú vui khuê phòng, không lên được phòng khách*, lại càng không thể ảnh hưởng đến nàng.

*: không địa vị, không tiếng nói

Quả nhiên, Tần di nương nghe vậy, liền lập tức nói: "Người thích hợp thì có. Chính là cháu gái của ta, tương mạo tuy không bằng Thẩm Trắc phi cùng Vương phi, nhưng cũng là thanh tú, biết hầu hạ nam nhân. Nếu Thẩm Trắc phi thấy được, ta sẽ cho người đón nó đến."

"Lúc này vừa vận rất tốt. Gần đây Vương gia quá bận rộn công vụ, bên cạnh không có kẻ am hiểu lòng người có thể hầu hạ." Thẩm trắc phi gật đầu, coi như đồng ý.

Tần di nương mừng như điên, trên mặt tươi cười rạng rỡ: "Vậy là tốt quá rồi."

Thế nhưng, bà ta cũng không quên mục đích hôm nay Thẩm trắc phi gọi mình tới. Vừa rồi tuyệt đối không phải ngẫu nhiên mà nàng ta nhắc tới tiểu thiếu gia. Ngoài cửa Vương phủ có một nam nhân ngồi mãi không chịu đi. Việc này người trong phủ đều biết rất rõ ràng. Dù sao nếu không có chuyện gì Thẩm Trắc phi tất nhiên sẽ không tìm bà. Vì ngày sau, Tần di nương lại nói tiếp: "Nghe nói phụ thân của tiểu thiếu gia đang ở bên ngoài vương phủ, quần áo lố lỉnh, trông rất chật vật."

"Thế à? Là phụ thân của tiểu thiếu gia? Nói gì thì cũng không thể để hắn ta ngồi ngoài cửa được." Khó miệng Thẩm Trắc phi cong lên, trong mắt chợt thoáng qua một tia sáng, nhìn như hết sức kinh ngạc nói.

Tần di nương thờ dãi nói: "Hậu viện của Vương phủ sao có thể cho nam tử vào? Vương phi tất nhiên sẽ không gặp hắn. Nhưng đáng về của hắn thật đúng là rất đáng thương."

Ý cười trong mắt Thẩm Trắc phi càng đậm: "Hôm nay Nhị gia không ở trong phủ sao?"

"Hôm nay đúng lúc không có chuyện gì, Nhị gia đang ở Đông viên." Tần di nương cũng đi theo Thẩm Trắc phi, giống nhau nét mặt tươi cười như hoa nở.

Hai người hai mặt nhìn nhau, lập tức cùng cười lên.

Hon nửa canh giờ sau, Vũ Văn Khải - Nhị gia của Nam Dương Vương phủ, người tự cho mình là phong lưu tiêu sái, ra khỏi Vương phủ đi tới chỗ Vương Quân Sơn đang ngồi cách đó không xa, vừa nói được hai ba câu, mắt Vương Quân Sơn sáng lên, đứng dậy lao đảo đi theo sau Vũ Văn Khải vào Vương phủ.

Bọn thủ vệ đều vô cùng kinh ngạc, một người trong số đó lập tức chạy tới Mai viên bẩm báo.

Mộ Dung Thu nghe tin, cũng chỉ hơi nhủ mảy rồi cho thủ vệ kia lui ra.

Hồng Lăng đầu tiên là sững sốt, ngày sau đó liền nghi ngờ: "Nhị gia khi nào thì quen biết Vương Quân Sơn? Chuyện của Vương Quân Sơn đã truyền ầm ĩ khắp kinh thành, Nhị gia sao lại gặp hắn? Còn cho hắn vào Đông viên?"

"Sai người đi báo cho Vương gia biết việc này." Mộ Dung Thu thấp giọng ra lệnh.

"Vương phi, Thẩm trắc phi và Tần di nương cầu kiến." Thanh Bình vào phòng, nói với Mộ Dung Thu.

Hai người lại cùng nhau đến? Trong mắt Mộ Dung Thu hiện lên tươi cười, dặn dò Thanh Bình: "Bản Vương phi cảm thấy không khoẻ, không tiếp khách."

Nghĩ đến Thẩm Trắc phi quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã làm cho Tần di nương lên cùng thuyền với nàng ta. Thậm chí thân là Vũ Văn Khải thân là cũng tham dự mấy chuyện xấu xa bản thủ này.

Chỉ một lát sau, Thanh Bình đã trở lại: "Thẩm Trắc phi và Tần di nương vừa rời đi thì Nhị gia lại đến đây, đang chờ ngoài cửa. Nhị gia còn dẫn theo một nam nhân, tự xưng là phụ thân của tiểu thiếu gia."

"Cũng từ chối. Hỏi lại Nhị gia xem có phải đã quên Mai viên là hậu viện?" Giọng nói của Mộ Dung Thu vô cùng lạnh lùng. Những người này chẳng lẽ tưởng là Mộ Dung Thu nằng để bị ăn hiếp lắm sao, lại dám tụ với nhau đối phó nàng? Lúc này nàng nhất định sẽ không nhân từ mà nương tay!

Thanh Bình vâng lời rồi dẫn theo mấy bà tử ra cửa, mời Vũ Văn Khải đi khỏi. Hành vi của Vương Quân Sơn thật giống bọn lưu manh ngoài đường, lại dám nói muốn gặp con, xô xát cùng mấy bà tử. May mà nhóm bà tử đều mạnh mẽ, hơn nữa toàn làm việc nặng, còn Vương Quân Sơn quanh năm suốt tháng toàn cùng nữ nhân, cộng thêm mấy ngày nay không được ăn uống gì, đói bụng đến hoa mắt choáng váng, sức đâu mà chống lại đám bà tử, lập tức bị xô té xuống đất.

Vũ Văn Khải ý vào thân phận mình tôn quý, không có ý định tham gia, chỉ đứng một bên xem cuộc vui.

Thanh Bình lộ lảng nhin, Vương Quân Sơn lớn tiếng ồn ào kêu to như thế, chắc chắn làm người ta đắm đuối! Đang lúc phiền muộn tìm cách, bỗng nhiên cảm giác có người vỗ vỗ nhẹ mỏng nang. Thanh Bình hét lên một tiếng, quay lại đã thấy hai mắt Vũ Văn Khải nhìn nang một cách đắm đuối.

"Làm nhà hoàn khổ cực, không bằng nang theo Nhị gia ta, đảm bảo có đời ăn ngon mặc đẹp." Vũ Văn Khải vuốt cằm, ngả ngón nhìn Thanh Bình nói.

Thanh Bình cũng chỉ là một tiểu cô nương, bị người sờ soạng mỏng một chút đã kinh hoảng, nghe Vũ Văn Khải nói xong lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, liều mạng lắt đầu.

Cần răng xoay mặt qua chỗ khác, lui về phía sau vài bước, nhìn Vương Quân Sơn bị mấy bà từ đánh cho thương tích đầy mình liền cho họ dừng tay. Sau đó vội đi như chạy trốn về bẩm báo với Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Khải không thể không dẫn Vương Quân Sơn rời đi. Bóng hai người vửa khuất, Tứ phu nhân đã tới.

Thanh Bình đem việc bị Vũ Văn Khải vỗ mỏng giấu trong lòng, chuyện này vốn dĩ rất khó mở miệng nói ra. Nang chỉ báo lại toàn bộ hành vi vô lại của Vương Quân Sơn cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nghe xong chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì nữa. Đúng lúc đó Tứ phu nhân đến.

Từ sau lần trước Tứ phu nhân nghiêng về phe Mộ Dung Thu đến nay, lại cùng nhau tàn gấu vài lần, nang ta càng thêm chắc chắn mình đi theo Mộ Dung Thu tuyệt đối không sai.

"Vương phi, người có thai không thể ngồi lâu, tốt nhất cứ nằm trên giường." Tứ phu nhân vửa vào đã thấy Mộ Dung Thu ngồi bên bàn xem sách, lập tức tò vè quan tâm.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười khê trả lời: "Không có gì. Nằm mãi cũng buồn."

Quả nhiên, người trong phủ đều cho rằng nang đã mang thai, cũng không có gì lạ, chính miệng Vũ Văn Mặc nói ra thì ai dám nghi ngờ.

"Tuy vậy nhưng ba tháng đầu khi mang thai nhất định phải cẩn thận. Nếu đi lại nhiều khó tránh đụng chạm, rất dễ dăng sảy thai."

Tứ phu nhân sau khi ngồi xuống, cười cười dặn dò. Kỳ thực đối với chuyện Mộ Dung Thu mang thai, nang cũng không khó chịu gì lắm. Mộ Dung Thu là Vương phi, đúng lý thì nên mang thai trước, bằng không tiểu thấp như các nàng sinh con thì cũng phải đưa cho Mộ Dung Thu nuôi?

Mộ Dung Thu gật gật đầu, ý đã ghi nhận lời Tứ phu nhân.

Sau đó Tứ phu nhân bỗng nhiên hạ giọng, nghiêng thân mình tới trước, gần Mộ Dung Thu, thấp giọng nói: "Đã nhiều ngày nó ti hay ở cùng một chỗ với Đại phu nhân. Nhưng mà có một ngày, nó ti phát hiện có gì đó không đúng."

Mộ Dung Thu nhướng mày lảng nghe. Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thu có ý muốn nghe liền nói tiếp: "Hôm qua, nó ti định đi tìm Đại phu nhân trò chuyện. Ai ngờ, Đại phu nhân không ở trong phòng cũng không ở ngoài đình của Bắc viên. Vốn nó ti nghĩ Đại phu nhân chắc đi đâu đó. Nhưng khi nó ti đang muốn quay về lại phát hiện Đại phu nhân sắc mặt đỏ bừng, có chút kinh hoảng chạy về phòng. Nó ti nghĩ nhất định là xảy ra chuyện gì, hoặc là Đại phu nhân gặp người nào. Nó ti để bụng, sau bữa cơm chiều lại đi tìm Đại phu nhân. Về mặt nang vẫn còn kích động, nó ti đương nhiên thấy được nang đang gượng cười."

"Gặp ai? Là loại người nào có thể làm cho nang sắc mặt hồng hào, thần thái kích động?" Mộ Dung Thu hơi hé đôi mắt sắc bén thấp giọng lăm lăm.

Tứ phu nhân lắc đầu: "Cái này thì nó ti không biết."

Mộ Dung Thu tập trung suy nghĩ một lát rồi quay sang nhắc nhở Tứ phu nhân: "Vậy người có rành rồi thì tìm Đại phu nhân uống trà trò chuyện đi. Nếu Đại phu nhân thật sự có chuyện phiền lòng, người cũng quan tâm hơn một chút."

"Vâng, nó ti đã hiểu." Ánh mắt Tứ phu nhân chợt lóe, lập tức đáp.

Hai người nói chuyện thêm một lát, Tứ phu nhân liền nói thẳng không quấy rầy Mộ Dung Thu nghỉ ngơi rồi lui xuống.

Nang vửa ra khỏi phòng đã chạm mặt Vũ Văn Mặc đang đứng trước cửa.

Nang rất kinh ngạc, mừng rỡ cung kính hành lễ: "Nô ti bái kiến Vương gia."

Nang đã vài ngày không gặp Vương gia, giờ đến chỗ Vương phi lại có thể nhìn thấy người. Xem ra lựa chọn của nang lúc trước là chính xác.

"Mấy ngày nay Vương gia có khỏe không ạ?"

Vũ Văn Mặc hồ hững nhìn lướt qua Tứ phu nhân, gật đầu trả lời: "Ừ, bản Vương rất tốt. Không có chuyện gì thì người lui ra đi."

Tứ phu nhân không khỏi cảm thấy thất vọng, nhưng cũng không dám nhiều lời liền cúi đầu rời đi.

Mộ Dung Thu nghe tiếng nói chuyện, biết Vũ Văn Mặc đã tới thì gấp sách lại bỏ vào ngăn kéo rồi đứng lên đón hân. Từ hôm qua khi hai người xuống xe ngựa vào phủ, đã không nói chuyện bao nhiêu. Ngay cả một chút ấn tượng tốt của Mộ Dung Thu vửa mới có trên đại diện hôm qua đã bị phai nhạt đi nhiều. Nguyên nhân là Mộ Dung Thu biết rất rõ, Vũ Văn Mặc cũng không quang minh lỗi lạc.

"Thần thấp bái kiến gia."

Vũ Văn Mặc liếc nhìn Mộ Dung Thu, khuôn mặt tuấn mỹ như son thảy đôi diện đối mặt lạnh nhạt thong dong của Mộ Dung Thu, trong lòng bởi vậy hơi run lên, mang theo tâm tình phức tạp thu hồi ánh mắt, ngồi xuống nói: "Bản Vương đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hai tháng sau người bị sảy thai nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng."

"Hai tháng sau? Sao lại lâu như vậy?" Mộ Dung Thu nhủ mấy hồi. Trong hai tháng đó chắc chắn sẽ có người muốn kiểm chuyện, dù sao nang mang thai là giả, nếu như có người mời đại phu đến khám, chỉ sợ lời nói dối sẽ bị vạch trần. Đến lúc đó nang đứng nói muốn có cuộc sống của riêng mình, chỉ sợ ngay cả việc giữ được tính mạng cũng là xa xỉ!

"Người yên tâm, ngay cả nếu có người muốn đến xác nhận người có thai hay không cũng không thành vấn đề, bản Vương đã thăm mua chuộc người khác, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì." Vũ Văn Mặc lại nói.

Nhìn dáng vẻ hân giống như muốn bảo vệ nang, Mộ Dung Thu không cách nào nhịn được khoe môi nổi lên cười lạnh. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nang dám chắc chắn đó không phải sự trùng hợp, mà là từng sợi, từng sợi dây một đan thành chiếc võng cuốn nang vào âm mưu.

Nét cười lạnh thoáng qua trong nháy mắt đó làm cho lòng Vũ Văn Mặc đau nhói. Đôi mày của hân dần dần nhăn lại, mấy ngón tay xoa nhẹ vài vòng quanh thái dương, giọng nói trầm thấp, khàn khàn: "Nếu như giả mang thai có thể giữ lại tính mạng của người, người còn cho rằng bản Vương đang lợi dụng người sao?" Hân luôn khinh thường việc giải thích, đừng nói chỉ là giải thích cho một nữ nhân. Vì thế hân đã giữ những lời này trong lòng một thời gian dài, suy nghĩ rất lâu mới thốt ra được. Nhưng vửa nói ra đã hối hận, hai hàng lông mày cau chặt. Mộ Dung Thu cúi đầu, chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc liếc hân một cái, trả lời: "Nếu đã như vậy, thần thấp tạ ơn gia."

Không khí lại rơi vào yên lặng.

"Về phần Vương Quân Sơn, người này quá tiểu nhân, rất dễ gây chuyện, tìm lý do sai họ về đưa hân lên quan đi." Được một lúc, Vũ Văn Mặc thấp giọng nói.

"Vâng. Cảm ơn gia, thần thấp đã rõ. Nhưng hình như Nhị gia có quen biết Vương Quân Sơn, đã đưa hân ta vào phủ. Chuyện Vương Quân Sơn sùng thấp diệt thế, còn bị gia tộc xoá tên đã xôn xao khắp kinh thành. Nói thế, danh tiếng Vương Quân Sơn rất không tốt, Nhị gia đưa hân vào phủ, nhất định khiến người khác bản tán chê cười." Mộ Dung Thu trầm giọng nói. Trong Vương phủ, chỉ cần có những lời này của Vũ Văn Mặc, nang giải quyết chuyện Vương Quân Sơn cũng không cần kiêng kị, dù sao lúc này chỗ dựa của Vương Quân Sơn là Nhị gia.

Từ đầu đến cuối, đôi mày đang nhu chặt của Vũ Văn Mặc chưa từng giãn ra. Mấy ngày trước đây khi ở chung với Mộ Dung Thu, hân có cảm giác thái độ của nang đối với hân thay đổi rất nhiều, ít nhất hai người trò chuyện với nhau khá vui vẻ. Nhưng hôm qua sau khi từ trong cung trở về, nang và hân lại có khoảng cách.

Nghĩ đến đây, con người đen sâu không đáy của Vũ Văn Mặc càng có vẻ thâm trầm.

"Từ lâu, Tần di nương và Nhị đệ đã không còn là người của phủ Nam Dương Vương. Hiện tại bọn họ cũng chỉ là khách mà thôi." Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt, giọng nói trầm trầm lại lạnh lẽo như trước.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Vậy thì được rồi."

Đối với Vũ Văn Khải và Tần di nương, lần đầu tiên ra tay tuyệt đối không thể chùn bước! Nang không muốn trong mấy ngày ít ỏi còn ở Vương phủ lại phải dè phòng bọn họ mọi lúc mọi nơi.

Giữa trưa, Vũ Văn Mặc ở Mai viên dùng xong cơm trưa liền trở về thư phòng.

Khi Mộ Dung Thu đang ngủ trưa thì mơ hồ nghe được tiếng ồn, mới hơi tỉnh lại. Hồng Lăng canh chừng bên ngoài lập tức bước tới.

"Vương phi, có phải tiếng ồn làm người thức giấc không?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Muốn ngủ ngon cũng không được, hôm nay nhất định không được yên rồi.

Khuôn mặt Hồng Lăng tràn đầy cảm giận nói: "Tên Vương Quân Sơn kia thừa lúc nhả hoàn của Mai viên đang ăn cơm trưa liền xông vào, may là mấy bà tử thấy được, lập tức ngăn hấn lại bên ngoài. Người này cực kì kru mạnh, gây sự. Bị mấy bà tử chặn đường, hấn gồng như mấy nữ nhân chanh chua chửi này chửi nọ lung tung, nói Vương phi nhân tâm khiến hấn cùng cốt nhục chia lìa. Hấn còn nói, Vương phi khinh người quá đáng."

Nghe vậy, trên đôi mày đang nhướng lên của Mộ Dung Thu thoáng hiện một luồng khí rét lạnh. Vương Quân Sơn đứng là một tên vô lại, đôi trắng thay đen! Hôm nay nàng sẽ thay Liễu Ngọc Nhi dạy dỗ hấn thật "tận tình"!

"Người đi gọi hai vị viện trời hấn lại, sau đó ném ra ngoài cửa Vương phủ! Nếu như còn ở trước cửa tiếp tục kiếm chuyện, trước hết để cho thị vệ giữ cửa đánh hấn mấy cón! Đánh liên tục cho tới khi bán Vương phi đi ra mới thôi." Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

Dứt lời, nàng đứng dậy mặc quần áo, gọi Thu Cúc tới trang điểm lại.

Hồng Lăng vâng lời, lập tức đi tìm hộ vệ trời Vương Quân Sơn lại. Kỳ thực, thừa dịp Vũ Văn Khải cùng tiểu thiếp ở trong phòng thần thiết, Vương Quân Sơn đã tự ý chạy đi tìm Mộ Dung Thu. Thật ra hấn cũng không nghĩ đến việc dẫn Hiến nhi đi, mà là muốn dựa vào quan hệ với Hiến nhi, đòi của Mộ Dung Thu ít bạc mới thôi! Kể từ đó, sau này hấn sẽ có thể không phải lo cơm áo. Nhưng ngay cả hấn cũng thật không ngờ, thẳng nhóc kia quá tốt số, lại được Nam Dương Vương phi nhận nuôi

Nhưng ai có thể nghĩ tới Nam Dương Vương phi mới chút tình cảm đều không có, đứng nơi một lượng bạc, ngay cả một xu cũng không bỏ thí. Một khi đã như vậy, hấn đương nhiên không phục, liền đánh bạo đến Mai viên làm loạn, hấn cũng không tin Nam Dương Vương phi không sợ việc này bị làm lớn.

Kết quả, lúc hấn như cũ đang tự hào kiêu ngạo vì mình có thể cao giọng la to, vãi tên hộ vệ to khỏe không gì liền bị miệng của hấn, tiếp theo bắt trời hấn lại.

Nhóm bà tử đứng đầy sân đều nhìn hấn một cách khinh thường, tên này cũng được coi là nam nhân? Mỗi một hành động đều giống hệt nữ nhân! Thật sự khiến người ta khinh thường!

Sau khi Mộ Dung Thu mất thêm một lát trang điểm nữa nhn, liền chuẩn bị ra trước cửa Vương phủ xem "nữ nhân chanh chua" - Vương Quân Sơn kia một chút (==)).

Ra khỏi Mai viên đã nhìn thấy Vũ Văn Khải có chút kích động.

"Sắc mặt của tẩu tử thật hồng hào. Xem ra giữa trưa nghỉ ngơi rất tốt." Vũ Văn Khải vừa thấy Mộ Dung Thu liền cười hai tiếng, hip mắt nhìn nàng nói. Khi nói chuyện, hấn đồng thời xem xét chung quanh. Nếu là trước đây, tất nhiên hấn sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để ngắm mỹ nhân nhưng lúc này thật sự hấn đang gặp phiền phức.

Mộ Dung Thu thấy hấn như thế, cười lạnh nói "Nhị gia tìm Vương Quân Sơn? Từ lúc nào Nhị gia lại quen biết Vương Quân Sơn, kè bị người người khinh thường, thậm chí còn bị Vương tuân phủ gạch tên khỏi gia phả? Chẳng lẽ Nhị gia và Vương Quân Sơn là cùng một loại người? Nếu thế, bản Vương phi đừng là nhìn lầm. Lát nữa ta sẽ sai người bẩm báo cho Vương gia, người đã mời một người có thanh danh không tốt vào Vương phủ. Hôm nay hấn đã náo loạn hai lần trong Vương phủ, như một nữ nhân chanh chua, thật là khó coi! Nhị gia, hay là bản Vương phi thay người đi cầu xin Vương gia, cho người cũng giống Vương Quân Sơn, bị gạch tên khỏi gia phả? Nhị gia yên tâm, bản Vương phi chắc chắn hết sức! Dứt lời, Mộ Dung Thu bỗng thay đổi thái độ, đôi mắt rét lạnh nhìn Vũ Văn Khải. Nếu hấn đã không nề tình, nàng cần gì chứa mặt mũi cho hấn!

Vũ Văn Khải nghe xong, máu trên mặt như rút hết, nhìn về phía Mộ Dung Thu cắn răng nói: "Người đừng quên người là ai! Cùng lắm người cũng chỉ là một nữ nhân hậu viện, dám nói chuyện với ta như thế."

"Cố phải Nhị gia đã quên mất thân phận của mình? Nói đây là phủ Nam Dương Vương, nhưng vài năm trước Nhị gia đã ở Bình Thành tự lập phủ khác. Từ đó trở đi, Nhị gia đã không còn thuộc về phủ Nam Dương Vương. Bản Vương phi là chủ mẫu, đương nhiên có quyền xử lí mọi chuyện. Trong mắt bản Vương phi, Nhị gia cũng lắm cũng chỉ là khách. Đáng tiếc, khách như Nhị gia rất không biết thân phận, đưa một tên cận bà vào Vương phủ, ý đồ bôi xấu thanh danh Vương phủ!" Mộ Dung Thu quát lên. Những câu nói như như lưỡi dao đâm vào người Vũ Văn Khải.

Sắc mặt Vũ Văn Khải trắng bệch, hấn tức giận vô cùng, chỉ vào Mộ Dung Thu không nói nên lời!

Mấy bà tử đứng đầy sân vì Mộ Dung Thu mà không dám liếc nhìn Vũ Văn Khải. Kỳ thật trong mấy tháng nay, bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy Vương phi tức giận như thế. Nhưng Nhị gia này vừa trở về mấy ngày đã gây chuyện, quả thật làm cho người ta tức giận vô cùng.

"Vương phi không nên tức giận." Thu Cúc đi tới, nhẹ giọng nói với Mộ Dung Thu.

"Được, người khá lắm." Vũ Văn Khải từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng chịu đựng loại coi thường này, về mặt cang giận dữ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói với Mộ Dung Thu.

Mà đúng lúc này Thẩm Trắc phi, Tần di nương, còn có ba vị phu nhân đang đi đến.

Lời nói vừa rồi của Mộ Dung Thu và Vũ Văn Khải, bọn họ cũng nghe được không ít. Sắc mặt Tần di nương trầm xuống cực thấp. Lời nói mới rồi của Mộ Dung Thu đúng là khinh người quá đáng. Phủ Nam Dương Vương này cũng không phải là của Mộ Dung Thu!

Còn Thẩm Trắc phi lại cau mày nhìn Mộ Dung Thu. Lúc này nàng ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phát lửa giận lớn như vậy. Nếu đã nổi giận thì nhất định là có chuẩn bị, bằng không những lời lúc này cũng chẳng cần mỗi câu đều sắc bén như dao.

"Vương phi, lời của người không đúng. Nhị gia chỉ là muốn giúp Vương phi. Vương Quân Sơn dù sao cũng là phụ thân của tiểu thiếu gia, không phải sao?" Tần di nương bước lên, che trước mặt Vũ Văn Khải, khuôn mặt tươi cười nói với Mộ Dung Thu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chiếm\)Net](http://EbookFull(chiếm)Net).

Quyển 1 - Chương 74

Chương 74 (1/2)

A! Phụ thân? Vương Quân Sơn trở thành phụ thân của Hiến nhi lúc nào thế?! Tần di nương, đây là phủ Nam Dương Vưong, ngoại có thể nói mà không cần nghĩ. Nhưng nếu lời này truyền ra ngoài Vương phủ, người có biết sẽ đưa tới bao nhiêu lời đàm tiếu?! Vương Quân Sơn hoang dâm vô độ, trong nhà thiếp thất thành đàn, nhiều năm ăn chơi trong kì viện, lại còn cùng thiếp diệt thế, hảm oan cho Liễu Ngọc Nhi và Vương Hiến. Trước mặt mọi người, hấn tuyên bố Hiến nhi không phải con hấn, bây giờ lại tới Vương phi làm gì? Hấn cho là phủ Nam Dương Vương ta để lừa thế sao? Nhưng mà hình như tình huống trước mắt đúng là như vậy. Một người bị gia tộc gạch tên khỏi gia phả lại có thể được Nhị gia mời đến Vương phủ! Vào Vương phủ rồi còn dám đến Mai viên của ta gây sự! Tần di nương, người giải thích một chút, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra! Người nói vì bản Vương phi suy nghĩ là thế nào!" Tần di nương vừa nói xong, Mộ Dung Thu đã lạnh giọng quát.

Tần di nương nghe vậy thì biến sắc, cắn chặt môi, thân hình lung lay mấy cái, vì trên mặt trệt một lớp phấn trắng dày, cũng đánh son thật đậm nên dù có ghen lời cũng không cách nào nhìn ra sắc mặt tái nhợt. Hai hàng mi dài rung động, bà ta tức giận vô cùng nhưng không nói nổi một câu nào. Thật ra hiện tại Tần di nương đang âm thầm buồn bực không thôi. Bà ta hiểu rằng nhất định là do Vương Quân Sơn hai lần tới gây chuyện ở Mai viên đã làm cho Mộ Dung Thu nổi giận đến mức này, cho nên mới nói ra những lời không nề nang gì như thế.

Sau đó Tần di nương lại rầu rĩ vô cùng, cảm thấy Mộ Dung Thu cần bản không thêm chứa lại chút tình nghĩa nào. Trước mặt nhiều hạ nhân như vậy làm bà ta mất hết mặt mũi.

Vũ Văn Khải tức giận quát lên: "Người miệng lưỡi xảo trá! Làm càn!"

Thẩm trắc phi và ba vị phu nhân thấy tình hình trước mắt thì hiểu rõ không thích hợp đứng ra giảng hoà, chỉ có thể ở một bên nhìn.

"Vương phi đừng khinh người quá đáng. Bất kể ra sao, chuyện này cũng là ý tốt của chúng ta. Ai mà ngờ sẽ âm ỉ đến tình trạng như bây giờ. Vì sao Vương phi lại tức giận tới mức này, lại còn nói những lời khó nghe như thế!" Tần di nương nhuộm, tức giận nói. Thật ra qua nhiều năm như vậy, từ khi đến Bình Thành tự lập phủ khác, bà ta là đối tượng để người trong phủ nịnh bợ, có khi nào phải chịu khổ kiểu này! Cho nên mới giận tới mức không kịp thời.

Mộ Dung Thu giận quá hóa cười: "Khinh người quá đáng? Những lời này của Nhị di nương và Nhị gia là để nói về bản thân mình? Đã biết rõ Vương Quân Sơn là người ở đâu còn dám đưa hấn đến làm bản thanh danh của phủ Nam Dương Vương, khiến Vương gia bị người trong kinh thành chế cười! Hiện tại, bản Vương phi không thể không hoài nghi Tần di nương và Nhị gia ở Bình Thành lập phủ khác rồi lại quay về phủ Nam Dương Vương là có mục đích gì!"

"Người!" Vũ Văn Khải và Tần di nương cùng chỉ tay vào Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, cười lạnh nói: "Nhị gia và Tần di nương không cần sốt ruột. Dù sao các người là khách, cũng không ở lại phủ Nam Dương Vương bao lâu. Qua mấy ngày nữa lúc các người rời đi, bản Vương phi chắc chắn tặng một phần lễ thật lớn. Thế nhưng, trước mắt hai người làm việc quá mức mất thân phận, khó tránh làm cho người ta tức giận."

Dứt lời, nàng cầm lấy sổ sách từ trong tay Thu Cúc đang đứng phía sau, ánh mắt tàn nhẫn, sắc bén như đã thù nhân Tần di nương.

Mộ Dung Thu quăng sổ sách nhẹ bỗng tới trước mặt Tần di nương và Vũ Văn Khải, ánh mắt lạnh như băng lướt qua hai người, sau đó từng chút, từng chút lướt qua Thẩm trắc phi, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Từ phu nhân.

Nụ cười quyền rũ, mang theo chút quyết đoán, giọng nói êm dịu như tuyết đầu mùa: "Đây là sổ ngân lượng được ghi lại sau mấy ngày ngân quỹ mà Tần di nương trở lại Vương phủ đã dùng! Dù là của Tần di nương. Có điều bản Vương phi không hiểu, Tần di nương cũng lắm chỉ là một người khách, sao lại dùng bạc của Vương phủ? Có phải là mọn không? Nếu là mọn thì ba ngân lượng này thật đúng là quá nhiều. Bản Vương phi làm chủ mẫu Vương phủ có trách nhiệm yêu cầu Tần di nương, trước buổi sáng ngày người và Nhị gia rời khỏi Vương phủ phải trả lại ba ngân lượng! Về phần các khoản tiêu dùng khác lúc ở Vương phủ ta sẽ không tính toán. Dù sao từ trước tới nay bản Vương phi cũng là người hiếu khách." Dừng một lát, nàng lại nói tiếp: "Thế nhưng, khách cũng phải có cách xử sự của khách! Nhị gia và Tần di nương đã quên mất thân phận của mình. Trong vòng mấy ngày ngân quỹ đã đưa tới vô số những việc phiền phức lớn nhỏ. Bất kể thế nào Vương phi cũng không thể chữa nổi các người." Mộ Dung Thu từ hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Thu Cúc dặn dò: "Bảo mấy người làm trong Đông viên nhanh chóng thu dọn hành lí cho Nhị gia và Tần di nương, không thể chậm trễ hành trình ngày mai của hai người."

Thu Cúc lập tức đáp: "Nô tì tuân mệnh."

Mấy câu ngắn gọn vừa nói xong, Mộ Dung Thu không nề mặt chút nào làm cho Tần di nương và Vũ Văn Khải choáng váng. Thật không ngờ một nữ nhân yếu ớt lại có thể mạnh mẽ quyết đoán như thế!

“Vương phi, người không có cái quyền này!” Tần di nương cau mày lạnh giọng nói. Bọn họ bởi vì không sống nổi ở Bình Thành nữa mới có thể đưa cả nhà quay lại Vương phủ, nếu bây giờ rời đi, sau này phải sống thế nào đây? Nhìn đáng vẻ Mộ Dung Thu không muốn nói nhiều, Tần di nương bỗng nhiên nghĩ mà sợ không thôi. Sớm biết như thế đã không lội vùng nước đục này.

Vũ Văn Khải suy nghĩ có phải hẳn đã làm sai? Đây vốn là chuyện của Mộ Dung Thu, lẽ ra hẳn không nên nhúng tay. Huống hồ còn đưa Vương Quân Sơn vào Vương phủ để người này làm loạn bên ngoài Mai viên.

“Nếu Bán Vương phi không có cái quyền này, vậy người có? Tần di nương, nếu bán Vương phi không nhớ lắm, người xuất thân là kỹ nữ, ban đầu là nha hoàn thông phòng, sau đó sinh ra Nhị gia mới được nâng thành di nương. Nói khó nghe một chút là ở trước mặt bán Vương phi, người cũng làm cũng chỉ là một nô tì!” Nếu đã muốn, Mộ Dung Thu cũng không ngại nói khó nghe hơn một chút.

Có lẽ gần đây quá nhiều chuyện xảy ra khiến nàng phải để ý. Làm gì cũng phải cẩn thận khiến những người này tưởng nàng không khỏi nổi sóng to gió lớn! Một khi đã như vậy, hôm nay nàng phải mượn chuyện này làm sóng to gió lớn ngay trước mặt bọn họ. Tần di nương vừa quay về phủ đã thân cận với Thẩm Trắc phi. Thân cận thì kẻ họ, chỉ cần không đến trêu chọc nàng là được. Nhưng bà ta lại cố tình cùng Vũ Văn Khải đưa Vương Quân Sơn tới kiểm chuyện với nàng!

Loại hành vi này không thể tha thứ! Cũng không thể chủ quan mà bỏ qua! Cần gì phải giữ thể diện cho bọn họ, một đám người không biết cái gì gọi là xấu hổ!

Thu Cúc và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người đi theo Vương phi tới nay mới thấy người tức giận đến vậy! Nhưng mà Tần di nương và Nhị gia đúng là quá quái. Dù sao Vương Quân Sơn kia cũng không phải là người có thanh danh tốt, vào Vương phủ rồi còn dám tới quấy rầy Vương phi娘子!

Mà bây giờ Vương phi không chỉ một mình...

“Xin Vương phi bớt giận, người bây giờ đang có thai.” Hồng Lăng đã gọi mấy người hộ vệ tới, sau đó đi về phía Mộ Dung Thu, nghe thấy nàng giận dữ quát lên thì sắc mặt khẽ biến, vội vã khuyên giải.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhượng mấy, có lẽ trong khoảng thời gian này ở Vương phủ, việc mang thai già không phải chỉ mang tới cho nàng phiền phức mà chỉ cần lợi dụng đúng lúc đúng nơi cũng có nhiều lợi ích.

Đôi mày liễu của Thẩm Trắc phi nhàu chặt, hai tay bấu chặt, chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, muốn nhìn thấu nàng ta. Trước kia không có việc gì nàng cũng dám kiểm chuyện vì nàng biết Mộ Dung Thu sẽ không làm gì mình, dù sao sau lưng nàng còn có Thẩm Quý phi và phụ thân. Nhưng hôm nay hình như Mộ Dung Thu đã không thêm quan tâm! Tâm mắt Thẩm Trắc phi dừng trên cái bụng bằng phẳng của Mộ Dung Thu, chẳng lẽ là vì đứa bé?

Đại phu nhân cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Mộ Dung Thu. Dù sao lúc đến nàng cũng mang tâm lý xem kịch. Nói gì đi nữa thì Tần di nương cũng là trưởng bối, còn Nhị gia là một nam nhân, là thứ đệ của Vương gia, Mộ Dung Thu tuyệt đối sẽ không đụng tới hai người này! Kết quả thật ngoài ý muốn, Mộ Dung Thu vốn không thêm để bọn họ trong mắt. Không, phải nói rằng trong mắt Mộ Dung Thu, thân phận hai người này đều không bằng nàng, nhất là Tần di nương.

Nhị phu nhân và Từ phu nhân hai mặt nhìn nhau, giờ mới phát hiện ngày hôm nay vương phi đã thật sự nổi giận! Chuyện này của Tần di nương và Nhị gia, giống như đã không có đường quay lại.

“Người...” Tay Tần di nương run run chui vào Mộ Dung Thu.

Vũ Văn Khải dù sao cũng là nam nhân, bị Mộ Dung Thu kích như thế, xuất phát từ việc muốn giữ gìn mặt mũi, không tự chủ được hét lên: “Người tưởng gia thật sự muốn ở lại Vương phủ không đi sao? Ngày mai gia sẽ đi, sau này tuyệt đối không bước vào Vương phủ nữa bước.”

“Tốt lắm, Hồng Lăng, lát nữa phải đi báo cho Vương gia, ngày mai sau khi gia lâm triều trở về phủ, bán Vương phi và Vương gia sẽ cùng tiễn Nhị gia và Tần di nương.” Mộ Dung Thu cười lạnh nói, đúng là không chứa một chút khả năng quay lại nào cho người khác.

Thân hình Tần di nương lảo đảo đứng không vững, nhưng lại nghiêng sang người Thẩm Trắc phi sát bên cạnh. Lúc đụng tới Thẩm Trắc phi, hai mắt Tần di nương lập tức sáng lên, đưa mắt cho Thẩm Trắc phi, ý bảo nàng ta nói giúp bọn họ một tiếng.

Dù sao Tần di nương và Vũ Văn Khải làm như vậy cũng bởi Thẩm Trắc phi ở một bên khích. Vì không muốn sau này bị phiền phức liên cui nê, nhìn Mộ Dung Thu nói: “Tỷ tỷ không nên tức giận như thế. Nhị gia và Tần di nương dù sao cũng có quan hệ thân thích với chúng ta. Tuy việc đưa Vương Quân Sơn vào trong phủ là không đúng, nhưng Nhị gia và Tần di nương vừa trở về từ Bình Thành, không biết những chuyện đã qua, cũng không biết Vương Quân Sơn là hạng người gì cho nên mới phạm phải sai lầm này. Từ trước tới nay Vương phi nhân từ đại lượng, đừng làm mất hòa khí trong phủ. Nếu chuyện hôm nay xảy ra, người ngoài sẽ cho rằng phủ Nam Dương Vương không quan tâm đến thân thích. Những lời này sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến Vương gia.”

Nghe vậy, con người sắc bén của Mộ Dung Thu khẽ nhíu, nhìn chằm chằm Thẩm trắc phi, cười lạnh nói: “Nói như vậy là bán Vương phi ta không thấu tình đạt lý? Nói vậy, Nhị gia và Tần di nương đưa Vương Quân Sơn vào Vương phủ là đúng? Nói vậy, phủ Nam Dương Vương chúng ta chẳng phân biệt được chủ - khách? Thậm chí có thể nói, thân phận bán Vương phi là chủ mẫu nhưng lại không bằng một nô tì? Xem ra, bán Vương phi chắc phải tìm Vương gia hỏi cho rõ một chút.”

Thẩm trắc phi nghe lời, cắn chặt răng nhìn đi chỗ khác, không thêm nhắc lại.

Lúc này, vài người vốn không có ý tốt đang đứng đây đều hiểu, Mộ Dung Thu biết rõ hiện tại đang xảy ra chuyện gì, thái độ này là nàng ta không có ý định bỏ qua!

Cuối cùng, người hồi hận nhất là Tần di nương. Bà ta cắn môi, trong miệng dù vị chua chát, đây gọi là gì? An trọng giả không thành còn mất nám gạo! Ai có thể ngờ Mộ Dung Thu là người quyết không chịu thiệt thòi, lại còn có thể đánh trả!

Vừa rồi Vũ Văn Khải vừa thốt ra lời đã hồi hận. Hiện giờ hẳn và Tần di nương là phận ăn nhờ ở đậu, nếu như rời khỏi Vương phủ, bọn họ đúng là không có chỗ để đi.

Chuyện này thật sự đã làm sai!

Nhưng hồi hận có tác dụng gì, hiện tại đã không còn đường lui! Huống hồ xem đáng vẻ này của Mộ Dung Thu là tuyệt đối không có ý định thu hồi lời đã nói.

“Bán Vương phi không làm phiền Nhị gia và Tần di nương nữa. Dù sao từ giờ đến sáng mai thời gian cũng không còn nhiều, hai vị nên nhanh quay lại Đông viên thu dọn hành lý đi, nếu không sẽ lỡ thời gian xuất phát. Đồng lúc bán Vương phi có chuyện cần xử lý một chút, thứ cho bán Vương phi không thể giúp nhị vị thu xếp. Thẩm Trắc phi, nếu người không bận thì nên tới Đông viên giúp Tần di nương và Nhị gia.” Mộ Dung Thu nhìn mấy người đứng đối diện, cười nói.

Dứt lời, Mộ Dung Thu không nhìn tới vẻ mặt choáng váng của bọn họ đã lướt qua, hướng tới trước cửa Vương phủ mà đi.

Ngay lúc Mộ Dung Thu đi qua, Đại phu nhân sau lưng nàng vội kêu lên: “Vương phi, không thể làm như thế. Dù sao Nhị gia cũng là thứ đệ của Vương gia, việc này cần sự đồng ý của Vương gia mới được.”

Nhị phu nhân và Từ phu nhân cùng trừng đôi mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía Đại phu nhân, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, có vẻ hoảng hốt, có chút không hiểu. Sao bỗng nhiên nàng ta lại ra mặt nói chuyện với Tần di nương và Nhị gia?

Ngay cả Thẩm trắc phi cũng thấy khó hiểu với Đại phu nhân. Đồng thời mang vẻ mặt phức tạp nhìn Vũ Văn Khải như dò xét.

Mà Vũ Văn Khải cũng rất kinh ngạc nhìn về phía Đại phu nhân, đáy mắt lại có vẻ tươi cười. Riêng Nhị di nương lại mang vẻ mặt tràn đầy cảm kích.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Mộ Dung Thu chậm chậm xoay người lại đối diện với Đại phu nhân, khoe miệng hơi cong lên thành một nụ cười tươi đến chói mắt: “Vừa rồi bán Vương phi quên nói sao? Trước bữa cơm trưa Vương gia đã nói với bán Vương phi, chuyện của Vương Quân Sơn tùy ý bán Vương phi xử lý. Chuyện Vương Quân Sơn cũng có liên quan đến Tần di nương và Nhị gia. Nếu ai có thắc mắc hay bất mãn với cách làm của ta thì cứ tới hỏi Vương gia.”

Nói xong, Mộ Dung Thu xoay người bước đi, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau. Trong mắt Tần di nương rất nhanh đã rung rung lên, Vũ Văn Khải thì thất hồn lạc phách.

Đi sau Mộ Dung Thu, Thanh Bình cười nhẹ, Nhị gia xứng đáng bị báo ứng! Tối nay tắm rửa phải kĩ một chút, nếu không thật là khó chịu.

Trước cửa Vương phủ

Mấy gã hộ vệ còn đang đánh Vương Quân Sơn. Tên này được coi trời rồi miệng vẫn không sạch sẽ năng mỗ, nhục mạ Mộ Dung Thu. Bao nhiêu lời nói thô tục, ngay cả tổ tông mười tám đời người ta cũng đều mang ra chửi rủa, làm những hộ vệ kia nghe được ai nấy mặt mũi tràn đầy phẫn hận.

Nói gì đi nữa Mộ Dung Thu cũng là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương lại bị người ta nhục mạ như thế, đương nhiên những hộ vệ này mang theo tình cảm cá nhân mà xuống tay vô cùng ác độc. Trận đánh này có khoảng một canh giờ, Vương Quân Sơn đã bị hành hạ tới đứng không nổi, không ngừng kêu la. Làm sao còn nghe được những lời mắng chửi trong miệng hẳn nữa!

Mọi người vây chung quanh đều chỉ trích Vương Quân Sơn, phản động đã nghe qua chuyện của hắn, cho nên thái độ đối với Vương Quân Sơn rất khinh thường. Huống hồ đến bây giờ Vương Quân Sơn còn không chịu hiểu ra. Một kẻ khốn nạn quá đáng như thế đủ hiện tại bị đánh đến nôn ra máu, thậm chí chết thì cũng không có ai đồng tình, thương cảm.

Mộ Dung Thu đứng ngay cổng, trên cao nhìn xuống Vương Quân Sơn, giọng nói lạnh như băng dội thẳng vào tai hắn: “Vương Quân Sơn, người có biết tội của ngươi?”

Bọn hộ vệ ngừng đánh. Vương Quân Sơn vừa được rảnh, không kịp kêu đau đã nghe tiếng Mộ Dung Thu. Hắn quỳ rạp trên đất từ xa nhìn lại, thấy Mộ Dung Thu mang vẻ khuyển thành khuyển quốc nhưng lại lạnh lùng xa cách, lập tức lau khô vết máu bên miệng, liên tục lắc đầu: “Bán công tử không biết mình đã phạm tội gì.”

“Được, Hồng Lăng, người hãy nói cho Vương công tử biết hắn đã phạm tội gì.” Mộ Dung Thu cười lạnh, nghiêng đầu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng được lệnh thì bước lên phía trước vài bước, nhìn Vương Quân Sơn bằng vẻ chán ghét không thêm che giấu, giọng nói lạnh lùng: “Vương công tử làm loạn trước cửa Vương phủ, đây là tội thứ nhất. Trước mặt người khác, Vương công tử nhục mạ Nam Dương Vương phi, còn xúc phạm cả tổ tông Vương phi, đây là tội thứ hai. Vương công tử và tiểu thiếu gia đã sớm không có bất cứ quan hệ gì, hiện tại lại không biết liêm sỉ đến Nam Dương Vương phủ tự xưng là phụ thân của tiểu thiếu gia, định hạ tay gạt vương phi, đây là tội thứ ba. Ba tội đều rành rành trước mắt, Vương công tử có muốn không thừa nhận cũng không được. Dù sao ở đây cũng có rất nhiều người có thể làm chứng cho Vương phi!”

Hồng Lăng vừa dứt lời đã nghe đám đông bốn phía đồng thời hô to: “Đúng vậy! Vương công tử phạm vào ba tội, kẻ cận hạ đến mức này nên đưa tới Ứng Thiên phủ để tránh gây hại cho người khác.”

Vương Quân Sơn nghe dân chúng ở đây thét to thì rất kinh hoàng. Bởi trong khoảng thời gian này ăn uống không đầy đủ làm cho sắc mặt hắn trở nên vàng vọt càng thêm dữ tợn, nhìn Mộ Dung Thu mắng to: “Hiền nhi vốn là con của bần công tử. Người, nữ nhân không biết xấu hổ đã giữ con ta không muốn trả lại, còn dám giả mồm xạo trá! Thật đáng giận!”

“Xem ra Vương công tử vẫn chưa chịu hiểu. Hồng Lăng, không cần nhiều lời. Từ trước tới nay Vương công tử vốn chẳng biết phân biệt trắng đen. Trước tiên cùng đám sủng thiếp vu oan cho Liễu Ngọc Nhi thông dâm cùng hạ nhân, sau đó đuổi hai mẫu tử nàng ấy ra khỏi Vương phủ. Hành vi sùng thiếp diệt thế đó không thể dung tha. Bây giờ làm vào đường cùng lại nghĩ tới Liễu Ngọc Nhi, người bị hắn hại chết và đưa con hắn không thừa nhận trước mặt bao nhiêu người. Đó chính là hành vi của kẻ tiểu nhân! Hiện thời không chiếm được ích lợi nào thì lớn tiếng chửi bậy khắp nơi. Bản Vương phi dù có lòng dạ Bồ Tát cũng không thể bỏ qua. Người đâu, đưa hắn tới Ứng Thiên phủ.” Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

Nàng vừa dứt tiếng, mọi người vây xem đã kêu to: “Tốt quá, hành vi cặn bã như thế nên loạ con đánh chết! Vương phi quyết định đúng lắm, đưa hắn tới Ứng Thiên phủ đi.”

“Tốt quá! Tốt quá! Đưa hắn vào Ứng thiên phủ, hi vọng các vị quan trong Ứng Thiên phủ tuyệt đối không thể xem nhẹ mà bỏ qua cho hắn!”

Mọi người liên tục tán thưởng, Vương Quân Sơn bị nhục mạ đến sắc mặt trắng bệch, trong con giận dữ lại phun một ngụm máu tươi. Nhìn mấy gã thị vệ tràn đầy sát khí đi về phía mình, hắn sợ đến mức không khống chế được, dưới thân có dấu vết một mảng ẩm ướt. Mọi người vừa thấy lập tức cười nhạo không thôi.

Vương Quân Sơn không chịu nổi sự nhục nhã này, đột nhiên ngã xuống đất ngất đi.

Mộ Dung Thu cũng lười nhìn liền xoay người hồi phủ. Sau lưng vẫn truyền tới tiếng khen ngợi của mọi người. Người ở triều đại này xem trọng nhất chính là phép tắc. Vì vậy hành vi sùng thiếp diệt thế là không được chấp nhận nhất!

Khi quay về đến Mai viên, mấy người Vũ Văn Khải, Tần di nương, Thẩm Trắc phi vẫn còn ở bên trong.

Nhìn thấy bọn họ, Mộ Dung Thu nhàu mày, trên khóe miệng thoáng có ý cười. Nàng thần nhiên đi qua.

Tần di nương lập tức chào đón, cười nịnh nọt: “Vương phi, là do nô tì cùng Nhị gia làm sai, đã suy nghĩ không chu toàn mới có thể phạm vào lỗi như thế. Vừa rồi nô tì lỡ lời chọc giận Vương phi, xin Vương phi đừng nên để bụng. Dù sao chúng ta đều là người trong phủ Nam Dương Vương không phải sao?”

Mộ Dung Thu không nói, mắt lạnh nhìn Tần di nương diễn trò. Nàng đương nhiên có thể cảm nhận được khi nói những lời này, Tần di nương nghĩ một đằng nói một nẻo.

Bên này Vũ Văn Khải cũng tiếp lời: “Là lỗi của Nhị đế, đại tâu chớ nên tức giận. Nhị đế thật sự không biết Vương Quân Sơn là người như vậy.”

“Tỷ tỳ, nếu Nhị gia và Tần di nương đã biết sai rồi, tỷ tỳ cũng đừng để bụng. Dù sao người một nhà hòa thuận vẫn tốt hơn, tất nhiên đôi khi cũng khó tránh khỏi sẽ có mâu thuẫn hay va chạm. Tỷ tỳ không nên trách Nhị gia và Tần di nương nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế sẽ làm Vương gia khó xử.” Thẩm trắc phi bước lên nắm tay Mộ Dung Thu, cười khuyên.

Mộ Dung Thu không dấu vết rút tay lại, ánh mắt lạnh như băng lướt qua Vũ Văn Khải và Tần di nương, cười nói: “Sao lại còn ở đây? Nếu chán chừ, ngày mai sẽ không kịp thu dọn đầu. Yên tâm đi, vừa rồi bản Vương phi đã kêu Lâm quản gia chuẩn bị xe ngựa cho Nhị gia và Tần di nương rồi.”

Dứt lời, liền từ mấy người bên người đi qua, đi vào Mai viên. Sau đó dẫn đồ Thu Cúc, cũng không quay đầu lại.

“Thu Cúc, cho bà đi canh chừng. Bản Vương phi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi thoải mái, hai ngày này sẽ không tiếp khách!”

“Vâng.” Thu Cúc đáp rồi quay sang báo đảm bà tử còn đang choáng váng trông coi cẩn thận.

Tần di nương và Vũ Văn Khải ngơ ngác đứng trước cửa, sắc mặt cả hai liên tục thay đổi.

Sắc mặt Thẩm Trắc phi cũng vô cùng khó coi. Bọn họ đã hạ mình như thế mà Mộ Dung Thu vẫn không có ý định bỏ qua, chẳng lẽ muốn đối đầu với nàng? Hoặc là Mộ Dung Thu đã đoán được nàng có liên quan đến việc này cho nên mới nhất quyết không buông tha?

Đối với Thẩm Trắc phi mà nói, bất kể là phương diện nào thì đây cũng giống như cho nàng một cái tát vào mặt!

Đang lúc mọi người ở đây không biết làm thế nào thì không chú ý tới biểu tình của người khác, hai mắt Đại phu nhân lại loé lên hận ý, cắn răng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu đã đi xa.

Tần di nương thất hồn lạc phách, không có chủ ý: “Bây giờ phải làm sao?”

Sớm biết như thế, bà đã thành thành thật thật ở Đông viên, không nên tới triều chọc Mộ Dung Thu. Bây giờ thì hay rồi, căn bản bà không chịu nổi hậu quả này.

Mắt mũi Vũ Văn Khải càng choáng váng. Vốn hắn cũng không phải là người thông minh, mỗi ngày từ sáng đến tối thích nhất là tìm nữ nhân để chơi đùa. Vì vậy khi có chuyện ập lên đầu, hắn không thể nghĩ ra chủ ý gì.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Lúc này Đại phu nhân đề nghị: “Đi tìm Vương gia.”

Nhị phu nhân, Tứ phu nhân cùng cúi đầu.

Tần di nương và Vũ Văn Khải nghe vậy, hai mắt sáng lên, lập tức gật đầu: “Được, ta sẽ đi ngay bây giờ. Ta tin Vương gia chắc chắn có thể ra mặt giúp chúng ta.”

Thẩm trắc phi cũng rất đồng ý.

“Được.”

Lập tức mọi người cùng đi tới thư phòng ở tiền viện.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ đã xa, sau khi đưa mắt nhìn lẫn nhau thì xoay người đi tới Mai viên, nói mấy câu với bọn nha đầu canh gác trước cửa rồi rời đi.

Mộ Dung Thu đang ở trong phòng đọc sách, nghe nha hoàn báo lại, nhện không được cười nói: “Vây thì chờ xem kịch vui đi.”

“Nếu Vương gia đứng về phía Nhị gia và Tần di nương thì làm sao đây?” Hồng Lăng lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu: “Khi Tần di nương và Nhị gia trở về Vương gia không làm việc tẩy trần, thậm chí đến bây giờ cũng không gặp hai người đó. Có thể thấy, chuyện bọn họ quay về Vương gia cũng không thích. Hiện tại có sẵn cái cớ để bọn họ rời đi, Vương gia sẽ có ý kiến gì chứ.”

“Đúng vậy. Trước nay Vương gia chưa từng đi thăm Nhị gia và Tần di nương. Nhưng Tần di nương đúng là rất quý đáng. Vừa trở về phủ đã sinh sự, mới mấy ngày mà lấy hết ba ngàn lượng bạc của Vương phủ. May mà Vương phi nhìn ra manh mối trong sổ sách, nếu không Tần di nương này còn không biết trời cao đất dày là gì.” Một bên Thanh Bình thán phục nói.

Thấy thế, Mộ Dung Thu lắc đầu cười khẽ: “Các người ra ngoài đi, nếu có người đến thì nói bản Vương phi đã ngủ, không tiếp khách.”

“Vâng ạ.”

Đợi ba người lui ra, Mộ Dung Thu bèn cầm lấy sách thuốc, cẩn thận đọc.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thu cảm thấy mắt hơi khó chịu thì gấp sách lại. Sau đó lấy sổ sách trong ngăn kéo ra. Mấy tháng này việc buôn bán của mười cửa tiệm ngày càng phát đạt, mỗi tháng đều lời khoảng một vạn lượng. Mà cửa hàng to lạ do tuần phủ đại nhân nhờ nàng trông coi thay cũng làm ăn rất tốt. Tổng cộng hàng tháng thu vào gần hai vạn hai. Hơn nửa tiền tiêu vật hàng tháng của nàng là mấy trăm lượng, không tới mấy tháng đã có thể gom được khá khá.

Có điều chuyện mua son trang ở Bình Thành, rồi vườn người làm, xây nhà cửa, khai khẩn, cũng cần đến một khoản lớn. Nàng phải tính toán, lên kế hoạch chu đáo.

Đồng thời, dùng cách nào mới có thể không để lộ sơ sót? Không làm liên lụy bất kì ai? Ví dụ như bốn nha đầu trung thành bên cạnh? Còn có Lý thị trong phủ Tướng quân?

Đó là một vấn đề khó khăn, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Khôn khéo như Hoàng thượng, sâu không lường được như Vũ Văn Mặc, tay cầm quyền cao như Mộ Dung Thu, người người đều không phải là kẻ dễ bị lừa.

Nàng lại không có nhiều thời gian...

Mộ Dung Thu nhàu chặt lông mày. Trong Vương phủ luôn phát sinh mấy nhiều chuyện. Thẩm Trắc phi rõ ràng là một nữ nhân trí tuệ hơn người, nhưng cứ thế rảnh rỗi lại đi kiếm chuyện không ngừng. Vài vị phu nhân cũng đều có tâm tư.

Về phần Tần di nương và Vũ Văn Khải không đáng nhắc tới, nhưng nếu không để mắt đến thì hai người này cũng rất ưa gây chuyện.

Sau nửa khắc suy nghĩ, Mộ Dung Thu xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương.

Tiếp đó chợt nghe Hồng Lăng, người nãy giờ không thấy bóng dáng, gõ cửa. Mộ Dung Thu thả tay đang xoa huyệt Thái Dương xuống hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng Lăng trả lời: “Tri Thu đến báo lại, nói là Vương gia đã đồng ý cho Nhị gia và Tần di nương ở lại, chờ Nhị gia tìm được nơi ở mới rồi sẽ dọn đi.”

Nghe vậy, trong đôi mắt của Mộ Dung Thu hiện lên một chút khác lạ. Vũ Văn Mặc đã đồng ý cho đám người Vũ Văn Khải tiếp tục ở lại!

Cũng khó trách, dù có thích cách cư xử của Vũ Văn Khải hay không thì đó cũng là người thân của Vũ Văn Mặc. Nàng có thể vô tình, nhưng hẳn thì không.

Không gì hơn điều đầu tiên này, những việc nàng làm này giờ đều uống công. Cũng có thể nói, con giận nàng có tình phát ra là vô ích. Nhưng nếu đứng trên lập trường của Vũ Văn Mặc mà nghĩ, kể từ lúc này, Vũ Văn Khải và Nhị đi nương đã không thể nói gì nữa. Ngay cả hai người muốn rêu rao phủ Nam Dương Vương vô tình không chấp bọn họ cũng không có cơ sở hay bằng chứng nào. Cứ như vậy, so với quyết định lúc trước của nàng cũng không khác là bao, chỉ là có vẻ Vũ Văn Mặc nhân từ hơn một chút.

Đang suy nghĩ như thế thì ngoài cửa Hồng Lăng lại nói tiếp: “Hiện tại Nhị gia và Tần đi nương đều đang chờ ngoài phòng, nói là muốn xin lỗi Vương phi.”

“Bản Vương phi mệt mỏi không tiếp khách.” Mộ Dung Thu nhủ mảy trả lời. Thông qua việc này, nàng tin là Tần đi nương và Vũ Văn Khải đều sẽ chẳng hoảng, ngay cả Thẩm Trắc phi muốn lợi dụng hai người gây sóng gió, hai người cũng không dám.

“Vâng a.”

Ngoài cửa Vũ Văn Khải và Tần đi nương cũng có chút không yên, muốn đích thân gặp Mộ Dung Thu xin lỗi. Thật ra vừa rồi bọn họ đã suy nghĩ lại, trong chuyện này thật là bọn họ ăn no rồi việc. Đây rõ ràng chính là chuyện của bản thân Mộ Dung Thu, chẳng liên quan gì đến hai người. Việc tranh sung của Thẩm trắc phi và Mộ Dung cũng không đáng gì đến bọn họ, lẽ ra phải sớm phân rõ khoảng cách. Tần đi nương hối hận không thôi, bà ta thật không nên lợi dụng nước đục này.

Kết quả bây giờ Mộ Dung Thu không gặp bọn họ. Tuy Vũ Văn Mặc đã chịu cho bọn họ tiếp tục ở lại Vương phủ, nhưng mà với tư cách là khách. Nếu bọn họ đã lập phủ khác bên ngoài thì không thể ở lâu trong Vương phủ. Ý Vũ Văn Mặc là để bọn họ mau chóng lựa chọn một chỗ chuyển đi.

Việc này với việc Mộ Dung Thu bảo bọn họ ngày mai phải đi cũng không khác nhau là mấy! Chẳng qua Vũ Văn Mặc không muốn cho bọn họ có lí do nói tới nói lui mà thôi.

Hai người cũng biết chuyện gì xảy ra. Cũng tại lúc này đã hiểu được, ở trong lòng Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu rất quan trọng. Bởi vậy bọn họ lại càng rầu rĩ. Bất kể nói gì, rồi khỏi Vương phủ rồi từ nay trở đi chắc chắn không dễ chịu. Mà nếu có thể ở lại Vương phủ, nhất định bảo đảm không phải lo cơm áo.

Ngày kế, hai người tiếp tục đến Mai viên cầu kiến lại bị Mộ Dung Thu tìm lý do từ chối, đồng thời sai Hồng Lăng nhân lại một câu: “Nếu Nhị gia và Tần đi nương rảnh rồi như thế, nên nhân dịp hai ngày này có thời gian, ra ngoài tìm thư xem có phù để nào thích hợp hay không.”

Hai người nghe vậy, sắc mặt nặng như chì, ỉu xầu rồi đi.

Sau khi hai người đó đi rồi, người của phủ Tướng quân đến đây, đưa tới rất nhiều thuốc bổ, tơ lụa, trân châu, mã não, khoảng ba bốn rương, bằng một phần ba của hồi môn lúc trước, người đến tặng lễ nói năng rất lưu loát.

Mộ Dung Thu hiểu được, phụ thân mình bỏ ra vốn nặng như thế cũng chỉ vì “đưa con trong bụng” của nàng. Ông ta đã muốn đưa thì nàng sẽ nhận. Nếu đổi mấy thứ này thành ngân lượng cũng được chừng một vạn.

Nàng khách sáo hỏi người tới vài câu về sức khỏe gần đây của Lý thị. Người tới gật gù đầu, vừa cười vừa trả lời là rất tốt.

Chờ xong việc cũng là lúc Văn Mai từ nhà trở lại.

“Vương phi, cha mẹ nó ti đồng ý. Đây là giấy bán thân của cha mẹ và muội muội nó ti. Cha nó ti nói chỉ còn chờ lệnh Vương phi, khi nào Vương phi bảo lên đường, cha mẹ nó ti sẽ mau chóng thu dọn đồ đạc rồi đi.” Văn Mai che giấu không được nụ cười trên mặt. Lần này về nhà, nàng nói với cha mẹ ý định của Vương phi, hai người đứng là vô cùng vui vẻ, lập tức đồng ý. Thậm chí ngay cả trên mặt muội muội cũng có ý cười ít thấy.

Đối với việc này Mộ Dung Thu chưa từng nghĩ nhiều, nhận giấy bán thân từ tay Văn Mai rồi mới cảm thấy trong lòng đau xót. Cũng không biết nàng có làm đúng không, nếu ngày sau bị phát hiện, thế thì nàng đã liên lụy cả nhà Văn Mai. Loại hành vi này quá mức ích kỷ. Nhưng nàng không thể không làm.

“Được, hai ngày này ta sẽ sắp xếp cho người xuất phủ. Người cùng người nhà đi Bình Thành. Ta đã xem qua Bình Thành, giá cả tương đối thấp. Một vạn năm ngàn lượng là đủ. Trước tiên các người ở Bình Thành thu xếp cho tốt, tạm thời mua một tiểu viện, gọi là Lộ phủ đi.” Mộ Dung Thu nhẹ nhàng căn dặn.

Lộ - là họ của nàng ở kiếp trước.

Văn Mai không có thắc mắc gì, lập tức gật đầu: “Vâng, tất cả đều nghe theo lời Vương phi.”

Mộ Dung Thu gật gù đầu, cho Văn Mai đi xuống nghỉ ngơi. Sau đó nàng cắt kỹ giấy bán thân của một nhà Văn Mai. Lại thức đêm suy nghĩ rất nhiều chi tiết, xác nhận sau này không thể liên lụy nhà Văn Mai mới gọi bốn đại nha hoàn đến.

“Hôm nay bản Vương phi có chuyện tìm các người. Bản Vương phi cần Văn Mai ra ngoài làm việc, vì vậy tạm thời sẽ để nàng rời khỏi Vương phủ. Trong khoảng thời gian này, ba người các người chia nhau làm việc của Văn Mai. Nếu như có khó khăn thì cứ tìm thêm một đại nha hoàn đi.” Mộ Dung Thu nhìn bốn người Hồng Lăng nói.

Hồng Lăng lại bước lên một bước: “Ba người nó ti có thể chia sẻ việc của Văn Mai, xin Vương phi yên tâm.”

“Vâng, Hồng Lăng nói rất đúng. Văn Mai cũng không phải không trở lại, huống hồ ba người nó ti chia sẻ một chút cũng không khó khăn gì.” Thu Cúc cũng bước lên một bước cười nói.

Thanh Bình cũng vội gật đầu: “Đúng vậy. Vương phi, người không cần tìm thêm đại nha hoàn đâu.”

Bốn người các nàng sống chung rất thoải mái vui vẻ, nếu đột nhiên xuất hiện một người không quen, chi sợ sẽ xảy ra không ít va chạm. Huống hồ bây giờ Vương phi đang ở thời kì mãn nguyệt.

Văn Mai luôn luôn im lặng. Thật ra trong khoảng thời gian ở bên người Vương phi, nàng vẫn luôn rất vui vẻ. Tuy sau này có thể ở cùng người nhà, nhưng ân đức của Vương phi đối với gia đình nàng ngay cả dùng tính mạng của nàng mà đổi cũng không cách nào trả hết nợ. Nghe Mộ Dung Thu nhắc nhở ba người Hồng Lăng xong, đôi mắt Văn Mai đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào: “Sau này các người phải chăm sóc Vương phi cho tốt đó. Lúc Vương phi tắm rửa thích nhất là nước ấm ấm, không quá nóng cũng không quá lạnh. Nhất định phải dùng tay thả qua độ ấm mới có thể cho Vương phi dùng.”

“Không phải chỉ đi ra ngoài ít ngày thôi sao? Sao nói giống như là sẽ không trở lại thế?” Hồng Lăng nhìn lễ trong mắt Văn Mai thì nhẹ đi lên chớp mắt của nàng, cười nói.

“Đừng vậy. Nếu Văn Mai người lo lắng thì nhanh làm xong chuyện Vương phi giao đi rồi quay về.” Thu Cúc che miệng cười nói.

Thanh Bình bước lên ôm lấy Văn Mai, cũng không nhận được roi lệ: “Trong khoảng thời gian này không ai mức nước rửa mặt cho Thanh Bình.”

“Sau này không được ngủ nướng, phải dậy sớm tự mình mức nước!” Văn Mai giả vờ sầm mặt.

Thanh Bình bĩu môi thật đáng yêu.

Thấy vẻ mặt bốn người các nàng, Mộ Dung Thu phì cười: “Được rồi, cũng không phải Văn Mai đi ra ngoài ngay hôm nay. Cũng đừng làm cho mất mũi đó lên thế kia, ai không biết còn tưởng ta đánh đập gì các người.”

“Sao Vương phi lại đánh mắng bọn nó ti. Từ trước tới nay Vương phi đối với chúng nó ty rất tốt.” Văn Mai nghe vậy, lập tức đính chính, đáng vẻ này đúng là không chấp nhận được người khác nói Mộ Dung Thu vừa câu không phải.

Mộ Dung Thu nghe vậy, cảm động vạn phần, nhưng trong lòng lại có chút băn khoăn. Sau này nhất định sẽ trả giấy bán thân cho nhà Văn Mai, có hết sức giúp gia đình bọn họ có một cuộc sống sung túc.

Hai ngày sau, Văn Mai và người nhà mang theo ngân phiếu cùng nhau rời khỏi kinh thành để đến Bình Thành. Trước khi đi, mẹ Văn Mai xếp trứng gà, trứng vịt trong nhà đầy ngập bốn năm cái giò lớn đưa tới.

Mấy người Hồng Lăng nhìn thấy mấy trứng này đều vỗ trán, đau đầu vô cùng. Nhiều như vậy chi sợ mấy tháng cũng ăn không hết. Mộ Dung Thu bật cười, mẫu thân Văn Mai đúng là hết sức đáng yêu.

Mấy ngày nay, Hiền nhi luôn chăm chỉ luyện về tranh. Đường nhìn bé còn nhỏ, nhưng là nghiêm túc đến chết người. Chỉ cần ăn cơm xong trở về phòng, sau đó thần thần bí bí về tranh, ngay cả nha hoàn thấp thân hầu hạ một bên cũng không biết kết quả là bé vẽ cái gì.

Đến một ngày, khi Hiền nhi đem một bức tranh được cuộn tròn để trước mặt Mộ Dung Thu, nàng mới nhìn thấy nó.

“Mẫu thân, đây là Hiền nhi tặng người.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiền nhi thần thần bí bí, một bên nói một bên ghé vào trên đùi Mộ Dung Thu lấy lòng để Mộ Dung Thu tự tay mở ra.

Nói thật, Mộ Dung Thu đúng là hết sức tò mò, kết quả Hiền nhi bận rộn nhiều ngày như vậy là để vẽ cái gì?

Mở cuộn tranh ra, Mộ Dung Thu chợt sửng sốt.

Là một nữ tử!

Lập tức chuông báo động trong lòng Mộ Dung Thu vang lên, ý nghĩ đầu tiên toát ra chính là Hiền nhi thích bé gái nào đó! Người cổ đại đều trưởng thành sớm, mười ba tuổi đã có thể lấy vợ sinh con. Tuy Hiền nhi mới ba tuổi nhưng mấy ngày này bé luôn ra vẻ thần bí, không khỏi làm lòng Mộ Dung Thu lo lắng, đôi mắt chớp chớp.

Tuy trưởng thành sớm, nhưng nếu đứa nhóc ba tuổi đã có người mình thích chính là yêu sớm! Vấn đề yêu sớm nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Nếu như Liễu Ngọc Nhi dưới tuổi vàng biết được việc này, nàng làm sao ăn nổi đây?

Nhìn Hiền nhi, nàng nhượng cho mày, giọng nói không khỏi trầm xuống nói: “Mấy ngày nay Hiền nhi vẫn vẽ bức tranh này sao?”

Hiền nhi gật đầu, dường như nhận thấy được trên mặt Mộ Dung Thu không có ý cười, đến cả giọng nói cũng chính là lạnh như băng, lập tức tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn biến mất, dè dặt hỏi bằng giọng trẻ con ngọt ngào ngày thơ: “Mẫu thân

không thích bức tranh này?”

“Hiên nhi về gì mẫu thân đều rất thích.” Mộ Dung Thu gật đầu khen ngợi. Lúc nàng ba tuổi đứng nói là bút lông, ngay cả bút vẽ cũng cảm không nổi, tất nhiên Hiên nhi rất giỏi. Có điều, động cơ này...

Hiên nhi nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức cười như hoa nở. Hiên nhi vốn đã vô cùng đáng yêu lại còn cười tươi như thế càng làm người khác yêu thích.

Hiên nhi cười lộ lên, nói: “Hiên nhi mất cả buổi chiều mới vẽ xong.”

“Người trong bức vẽ là ai?”

Hiên nhi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thu, vẻ mặt buồn rầu, nhìn bức tranh lại nhìn nhìn Mộ Dung Thu, rơm rớm nước mắt khóc: “Không giống mẫu thân sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, bật cười, âm thầm trách mình vừa rồi quá mức để ý thành ra nghĩ sai! Nàng ôm chặt Hiên nhi vào ngực: “Giống.”

Hiên nhi nghe vậy, lập tức từ trong lòng Mộ Dung Thu nhảy xuống, cảm xúc về từ trong tay nàng rồi chạy ra ngoài. Mộ Dung Thu tò về không hiểu. Hiên nhi đứng trước cửa quay đầu nhìn nàng: “Hiên nhi mang cho phụ thân xem.”

Mộ Dung Thu nhướng mày. Từ lúc nào thì Hiên nhi và Vũ Văn Mặc lại thân thiết như thế?

Dù sao Hiên nhi cũng còn nhỏ, luôn mong muốn được phụ thân yêu thương. Trước kia Vương Quân Sơn không thể cho bé, hiện thời Hiên nhi thích gần gũi với Vũ Văn Mặc, có lẽ bé muốn có được sự yêu thương của Vũ Văn Mặc.

Chỉ không biết đây có phải là chuyện tốt hay không...

Từ mấy ngày trước, lúc Tần di nương và Vũ Văn Khải biết mình đã sai rồi liền thành thật ở tại Đông viên, Tần di nương rất ít đi Trúc viên ôn chuyện cùng Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cũng an phận ở Trúc viên hiếm khi ra ngoài.

Riêng Nhị phu nhân và Tứ phu nhân lại rảnh rỗi đến Mai viên, mỗi lần tới đều phải tán gẫu với Mộ Dung Thu một lát.

Về phần Đại phu nhân...

Nghe nói mấy ngày gần đây tâm tình không tệ, sắc mặt hồng nhuận, cũng không thường nhắc đến Vũ Văn Mặc. Điều này không khỏi làm cho Mộ Dung Thu chú ý, dẫn Tứ phu nhân nếu có gì khác thường thì bẩm báo.

Mà Vũ Văn Mặc mấy ngày rồi cũng không đến Mai viên. Ba ngày trước Hiên nhi mang cho hắn xem tranh bé vẽ, sau khi trở lại Mai viên, trong tay Hiên nhi đã có thêm một khối ngọc bội thượng đẳng.

Nhưng đêm nay, bỗng nhiên Vũ Văn Mặc lại đến.

Đối với việc hắn đột ngột tới đây, Mộ Dung Thu cảm thấy kỳ lạ. Bởi giờ này đã khuya, đồng thời hắn lại lặng lẽ đi vào mà không kinh động bất kì ai.

Hon nừa thái độ của hắn lạnh như băng, đôi mắt đỏ ngầu. Ngay cả là đêm tối, trong phòng chỉ có ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào, Mộ Dung Thu vẫn có thể thấy rõ ánh mắt hắn mang theo sát khí dày đặc, con ngươi phủ đầy tơ máu không ngừng phát ra lãnh ý.

Bước chân hần nhẹ bằng, thân hình lung lay đi về phía Mộ Dung Thu đang ngồi trên giường. Chờ hắn đến gần, hai tròng mắt Mộ Dung Thu mở lớn. Quần áo trên người hắn rách nát, lộ ra rất nhiều vết thương do bị kiếm đâm đang chảy máu không ngừng.

Mộ Dung Thu vội đứng lên đỡ hắn, kết quả hắn lại ngã vào lòng nàng. Hắn nhìn nàng bằng đôi mắt phủ đầy tơ máu, sát khí trong mắt từ từ biến mất, cuối cùng là lâm vào mê man.

Lúc này hắn đã không còn giọng được mà tế xiu, vô cùng yếu ớt nói với nàng: “Chuyện ta bị thương, không được nói cho bất kì kẻ nào biết.”

“Ngay cả Thẩm trắc phi cũng không được?” Hắn gọi Thẩm trắc phi là Nhu nhi, chắc là tình cảm hai người rất thâm thiết.

Không ngờ Vũ Văn Mặc nghe vậy, sát khí trong mắt vốn đã biến mất một lần nữa hiện lên, nhưng vì bị thương khá nặng, chỉ có thể lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 75

Không ngờ Vũ Văn Mặc nghe vậy, sát khí trong mắt vốn đã biến mất một lần nữa hiện lên, nhưng vì bị thương khá nặng, chỉ có thể lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không được.”

Mộ Dung Thu còn chưa hỏi là vì sao thì Vũ Văn Mặc đã nhắm mắt bất tỉnh.

Nàng cúi đầu, miệng vết thương còn đang chảy máu, mùi máu rất nặng. Phải xử lý vết thương này thế nào để không bị phát hiện đây? Đáng về của hắn cho thấy hắn bị thương rất nặng.

Nàng cau mày, khó hiểu nhìn Vũ Văn Mặc. Nếu không muốn cho bất kì ai biết, sao còn đến tìm nàng? Tin tưởng nàng? Hay là hắn biết nàng một lòng muốn rời đi, không có tâm tư khác?

Tuy có nhiều nghi hoặc, nhưng bây giờ không phải lúc tìm lời giải thích, mà việc cấp bách hiện giờ là giúp hắn xử lý vết thương khắp cơ thể này.

Vết thương có chút đáng sợ, nặng vô thức nhủ này. Không biết rõ tình trạng vết thương, nếu bị thương quá nặng, không có đại phu xử lý, sẽ dễ bị nhiễm trùng, phát sốt, thậm chí là thối rữa hay ở hiện đại mọi người gọi là hoại tử, đe dọa tới tính mạng.

Đột nhiên, hai mắt nàng sáng lên, trong phòng của nàng có kim sang được. Đồ trong Vương phủ tất nhiên là thượng hạng, hiệu quả rất tốt.

Có thuốc, vậy làm sao để băng bó cầm máu, xử lý những vết thương này?

Việc này nhất định không thể để ai phát hiện. Nếu đã không có băng vải, vậy thì đành lấy áo trong của nàng cắt ra dùng tạm. Áo trong của nàng rất sạch sẽ, hơn nữa không có tẩy nhuộm, thích hợp để băng bó.

*: yếm (ta cũng không chắc lắm)

Quyết định xong, Mộ Dung Thu không do dự, lập tức đỡ Vũ Văn Mặc lên giường. Nhưng không ngờ thế trọng của Vũ Văn Mặc lại vượt xa tưởng tượng của nàng. Thân thể hiện tại nhỏ hơn trước nhiều, lại còn được nuông chiều từ bé nên nàng phải mất rất nhiều sức mới có thể đỡ được hắn lên giường, mồ hôi nàng thấm ướt cả lưng áo.

Cuối cùng đỡ hắn tới giường, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng thờ ra. Tiếp theo phải cời y phục của hắn mà không được mạnh tay, sợ đụng tới miệng vết thương nên cuối cùng chỉ có thể dùng kéo từ từ cắt đi.

Cởi được xong y phục của hắn, đập vào mắt nàng là từng vết thương chi chít đen xen rõ ràng. Sau khi xem xét, tổng cộng có hơn hai chục vết thương, đó là còn chưa tính phía sau lưng!

Rốt cuộc sao lại có nhiều vết thương như vậy? Có người ám sát hắn? Hoặc hắn đi ám sát người khác nên bị thương?

May là những vết thương này chỉ có hai ba vết là tương đối sâu, có thể nhìn thấy máu thịt lẫn lộn, còn lại đã kết vảy. Tuy nhiên, vết thương ở bả vai lại nhìn thấy cả xương cốt, da thịt nhầy nhụa không ngừng ứa máu. Sắc mặt của hắn tái nhợt không chút huyết sắc, nhất định là do mất máu quá nhiều mà ra. (tả cảnh này mà cứ lạnh lạnh sống lưng, Mặc ca bị thương cực nặng)

Lúc này, có tiếng Hồng Lăng ngoài cửa: “Vương phi tỉnh rồi sao? Người có gì cần sai bảo không ạ?”

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu run lên. Vừa rồi, để có thể nhìn thấy rõ vết thương trên người Vũ Văn Mặc thì nàng đã thấp một ngọn nến. Nhất định là Hồng Lăng thấy ánh nến trong phòng nên mới hỏi như thế.

Trần tình lại, Mộ Dung Thu giọng điệu vững vàng trả lời: “Không có gì! Người về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng ạ.”

Chờ đến lúc ngoài cửa không còn tiếng động gì, Mộ Dung Thu thở ra một hơi, nâng lập tức xử lý vết thương trên người Vũ Văn Mặc. Khoảng hơn một canh giờ, nàng đã bôi thuốc qua một lượt vết thương lớn nhỏ trên người hắn. Cũng dùng hết sạch ba bình kim sang được. Có thể thấy vết thương của hắn nghiêm trọng cỡ nào!

Nàng cắt áo trong thành từng mảnh lớn nhỏ tùy miệng vết thương rồi bắt đầu băng bó cho hắn.

Vũ Văn Mặc hôn mê nên toàn bộ sức nặng dựa vào trên giường, vì vậy nàng băng bó có còn dùng nhiều sức hơn lúc này vì mỗi vòng quấn đều phải nâng cơ thể hắn lên, rồi phải đặt xuống hết sức nhẹ nhàng.

Bằng bó xong, cả người nàng đều là mồ hôi, còn thiếu chút nữa là ngất đi.

Mày mà kim sang được đều là đồ thượng hạng, sau khi bôi xong có thể tạm thời cầm máu. Có điều cũng chỉ là tạm thời, không thể kéo dài. Bằng không những vết thương bị hở da thịt ra ngoài chắc chắn sẽ nhiễm trùng.

Lau sạch mồ hôi, Mộ Dung Thu lập tức dọn dẹp mọi thứ thật sạch sẽ, lại bắt thêm chút sức để đổi drap giường mới, đốt một nén hương thơm, xác nhận mùi máu trong phòng nhạt đi nhiều mới một người xuống.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, nàng ngồi xuống ghế, đầu óc Mộ Dung Thu liền bắt đầu hoạt động. Vũ Văn Mặc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại bị thương thế kia? Nếu như có người biết hẳn bị thương sẽ có hậu quả gì? Mà lý do hẳn tin nhiệm nàng là gì? Đến tột cùng hẳn có bí mật gì?

Rất nhiều câu hỏi này ra trong đầu nhưng dù nghĩ hơn một ngày, nàng vẫn không có cách nào giải đáp.

Nhưng nàng hiểu rõ, biết càng ít thì bản thân càng an toàn.

Bởi vì quá mệt mỏi, nàng nằm gục trên bàn thiếp đi. Nhưng mơ màng trong chốc lát, không thể nào an ổn, lại nghe tiếng ni non rất nhẹ của Vũ Văn Mặc.

Xoa nhẹ huyết thái dương có chút đau, nàng đến bên giường nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, thấy trên người hẳn toàn mồ hôi, lập tức dùng vải bông lau khô.

Hắn không ngừng nhỏ giọng ni non, nhưng Mộ Dung Thu nghe không rõ, cũng không biết hẳn đang nói gì. Chẳng qua nàng sợ, nếu hẳn nguì được an ổn, chứng tỏ những vết thương này không bị nhiễm trùng. Nhưng nếu hẳn phát sốt nói mê, nghĩa là vết thương đã bị nhiễm trùng, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Hì vọng ngày mai hẳn có thể tỉnh lại. Bằng không đối với nàng chính là một vấn đề lớn.

Nàng cầu may nhìn vết thương trên ba vai hẳn đã được bôi thuốc nhưng vẫn không ngừng chảy máu, mày càng nhu chặt. Nếu tiếp tục như thế thì e là không ổn. Làm thế nào mới mới được đại phu mà không làm người khác nghi ngờ?

Không được! Trong Vương phủ tai mắt nhiều như thế, rất dễ bị phát hiện. Không thể để cho đại phu vào phủ.

Vậy phải làm thế nào?

Mộ Dung Thu đi qua đi lại, bỗng nhiên nghĩ tới việc nàng đang xem sách thuốc. Mấy ngày trước, vừa vận có xem qua cách trị vết thương do đao kiếm.

Nàng lập tức đến trước bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra sách thuốc xem thật cẩn thận, dù sao y được cũng không phải sơ trường của nàng, rất nhiều thứ đều không hiểu rõ, chỉ biết một vài thứ vụn vặt, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Đọc một lát, cuối cùng cũng tìm được cách trị liệu vết thương nặng do đao kiếm.

Nhưng nếu ra ngoài phủ đi mua những thuốc này phải lấy có gì đây? Tuy bên người nàng vẫn còn lại ba nha hoàn, các nha đầu này đều trung thành, trong đó có Hồng Lăng rất được lòng nàng. Nhưng việc Vũ Văn Mặc bị thương không phải chuyện nhỏ. Tuyệt đối không thể lộ ra ngoài nữa chứ. Bằng không với việc Vũ Văn Mặc hôn mê, nàng hết đường chối cãi, có khi còn bị người khác nói rằng muốn mưu sát phu quân của mình không chừng.

Phải dùng cách nào đây?

Bỗng nhiên đôi mắt Mộ Dung Thu sáng lên, nhìn về chiếc kéo bén nhọn trên bàn, xem ra nàng thế nào cũng phải tự hại mình một lần!

Lúc này, sắc trời dần sáng. Một đêm qua, Mộ Dung Thu mệt mỏi không thối. Nàng nhìn về phía Vũ Văn Mặc trên giường, hai mắt hẳn như cũ, vẫn khép chặt mê man. Mộ Dung Thu nhanh nhẹn lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong tủ để thay, chải sơ lại mái tóc có phần hơi rối.

Đồng thời sau khi xác định trong phòng không còn điểm nào đáng nghi, nàng cầm kéo và bức tranh thêu đi ra gian ngoài, chờ mấy nha hoàn vào phòng.

Vừa nghe ngoài cửa có chút động tĩnh, nàng lập tức cầm kéo quẹt một đường làm mu bàn tay bị thương, nhất thời máu tươi ứa ra. Nàng kêu đau một tiếng: “A!”

Người ngoài cửa vừa nghe tiếng kêu đã ngay tức khắc gõ cửa chạy vào.

Hồng Lăng là người đầu tiên phát hiện vết thương trên mu bàn tay Mộ Dung Thu không ngừng chảy máu, nhất thời hoảng hốt la lên: “Vương phi! Sao người lại bị thương?”

Thu Cúc, Thanh Bình vào sau, nhìn thấy miệng vết thương trên tay Mộ Dung Thu cũng đồng loạt la lên: “Vương phi!”

Mộ Dung Thu nhìn về phía Hồng Lăng đang kinh hoàng, cười nói: “Không được hoảng, bản Vương phi không sao.”

“Nô tì đi lấy kim sang được.” Hồng Lăng nói xong đã vội vàng muốn đi vào gian trong lấy thuốc.

Thấy thế, Mộ Dung Thu bèn lên tiếng ngăn cản: “Trước đó vài ngày bản Vương phi vô ý làm đổ hết kim sang được trong phòng rồi. Không còn.”

Hồng Lăng nghe vậy lập tức chạy ra gian ngoài lấy kim sang được trong ngăn kéo, bôi lên cho Mộ Dung Thu, sau đó dùng vải băng bó lại.

“Nô tì ra phủ đi tìm đại phu. Vết thương trên tay Vương phi còn đang chảy máu, không thể xem nhẹ được. Nhất định phải tìm đại phu.” Thu Cúc thấy vết thương đã được bôi thuốc vẫn chảy máu, lo lắng nói.

Thanh Bình cũng không yên lòng: “Vương phi, sao người lại không cẩn thận như thế. Hà bà này không cẩn thận gấp, người đang mang thai, đừng để mệt nhọc quá sức, cũng không thể không cẩn thận như vậy.”

Đối với khuôn mặt tràn ngập lo lắng của ba người, Mộ Dung Thu nhìn đau đáu dặn: “Đừng lo lắng quá. Bản Vương phi kê đơn thuốc, các người dựa theo đó đi lấy thuốc. Chuyện ta bị thương chớ để người khác biết.”

“Vương phi, như vậy không được. Vẫn là gọi đại phu đến xem đi.” Hồng Lăng càng lo lắng, lắc đầu nói. Nếu Vương gia biết Vương phi bị thương, nhất định sẽ trách tội xuống. Huống hồ Vương phi bây giờ không chỉ một mình.

Hai nha đầu còn lại cũng là lo lắng không thôi: “Đừng vậy. Vương phi, cẩn thận vẫn hơn.”

Có đôi khi hết mực trung tâm, hoặc được quan tâm để ý quá cũng không phải chuyện tốt. Nếu như tìm đại phu đến, xem chừng vết thương nhỏ của nàng chính là chỉ cần đắp kim sang được lên là ổn. Nhưng Vũ Văn Mặc trong phòng lại không thể chỉ dùng kim sang được đơn giản như vậy.

Nàng nhìn đau trà lời: “Gọi đại phu đến sẽ làm người khác bàn ra tán vào. Bản Vương phi không thích bị phiền phức, càng không muốn nghe ai nói chuyện linh tinh. Phương thuốc này ta đọc được trong sách, sẽ không sai.”

Nghe Mộ Dung Thu nói thế, ba người vì nàng không muốn thêm phiền phức liền gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Thu Cúc làm việc thật chu đáo. Mộ Dung Thu viết xong đơn thuốc thì giao cho nàng.

Tiếp theo Mộ Dung Thu lại phán phó: “Bản Vương phi muốn uống chút canh gừng. Hồng Lăng, người đến phòng bếp nhờ nấu bát canh gừng. Điểm tâm hôm nay sai người mang đến đây đi.”

“Vâng.”

Hồng Lăng đáp, không nhận ra sự khác thường của Mộ Dung Thu.

Sau lúc điểm tâm được đưa lại, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng cùng Thanh Bình lui ra. Lúc đầu hai người còn lắc đầu cự tuyệt, đều nói tay nàng bị thương không thể tự ăn cơm, thái độ rất kiên quyết. Thấy thế, Mộ Dung Thu thờ dài nói: “Bản Vương phi muốn tự làm.”

Hồng Lăng cùng Thanh Bình không còn gì để nói đành lui ra.

Chờ các nàng đi khỏi, Mộ Dung Thu lập tức ăn chút cháo và một cái bánh bao hấp, đợi hơi có sức rồi mới mang canh gừng và cháo đi vào gian trong.

Vào phòng, nàng để cháo và canh gừng xuống, định nhìn xem Vũ Văn Mặc đang trên giường thế nào. Kết quả vừa ngẩng đầu nhìn qua đã thấy hẳn đang mở to đôi mắt, con ngươi đen rét lạnh nhìn nàng.

Không thể tưởng tượng được hẳn tỉnh nhanh như vậy.

“Gia tình?” Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Đôi mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Mặc tuy rằng rất có thần, nhưng mắt máu quá nhiều, dù đã nghỉ ngơi một chút nhưng thân thể vẫn còn yếu ớt nên chỉ có thể vô lực gạt đầu. Tầm mắt rơi vào vết thương trên mu bàn tay trái của Mộ Dung Thu, trong con ngươi đen tăm tình bỗng nhiên thoáng xao động.

Mộ Dung Thu không chú ý tới ánh mắt hẳn. Nhìn thấy hẳn tỉnh lại, trong lòng thoáng buồn xuống. Chỉ cần không liên tục hôn mê là tốt rồi, liền bùng cháo đi qua.

Nàng nhẹ giọng nói: “Gia ăn bát cháo trước đã. Một lát lại uống thêm chút canh gừng.”

Vũ Văn Mặc thu hồi tầm mắt, thấp giọng đáp: “Ừ.”

Mộ Dung Thu biết hẳn bị thương, sức lực chẳng có bao nhiêu nên hần dựa vào đầu giường, dứt hẳn ăn cháo.

Thấy hẳn cau mày nhìn thìa, cũng không định há miệng. Mộ Dung Thu nhường nhường mày, giải thích: “Tôi qua gia đã dặn không để ai biết chuyện người bị thương cho nên không thể để hạ nhân chuẩn bị thêm một phần điểm tâm. Cháo này thần thiếp cũng chỉ mới ăn vài miếng.”

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc hơi nhủu mày nhưng cũng hé miệng ra.

Thấy dáng vẻ không tình nguyện của hẳn, Mộ Dung Thu mắng thầm trong lòng: “Khó chiều! Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi có thể sống sao? Còn chê bà đây bẩn? Bà đây không ghét bỏ ngươi bẩn đã là tốt lắm rồi.”

Vì bận rộn suốt đêm qua, trong lòng nàng có chút bất mãn.

Dù sao sau này nàng có thể lợi dụng việc mình cứu hẳn để nói chuyện, còn bây giờ cứ để hẳn ăn trước đã.

Vũ Văn Mặc vô thức đã uống xong bát cháo. Ánh mắt Mộ Dung Thu thoáng trầm xuống. Khẩu vị của hẳn rất tốt, ăn sạch không thừa một miếng. Không phải chê nàng bẩn?

Vũ Văn Mặc vừa thấy mình ăn hết sạch bát cháo thì cúi đầu. Hai tai hẳn ửng đỏ, là cảnh hiếm thấy, tầm mắt nhìn chăm chăm cái bát không và thìa đằng kia.

Trong mắt người đương thời, dùng lại thứ một nữ nhân đã dùng qua là cực kì đáng bị khinh thường. Hẳn là người có chấp hơn bất kì ai, những điều đặc biệt khinh thường trong mắt người đương thời, tuyệt đối không thể xảy ra với chính bản thân hẳn. Hẳn là Vương gia tôn quý nhất, mười ba tuổi phụ thân cùng mẫu thân đã sắp xếp nữ nhân cho hẳn, hẳn luôn để bụng việc này, thậm chí là chán ghét. Đặc biệt là mới nữ nhân. Hẳn chưa bao giờ hôn môi bất kì nữ nhân nào, mà mới hẳn cũng chưa bao giờ chạm qua bất kì nữ nhân nào. Bởi vì mới chạm môi sẽ làm hẳn chán ghét.

Nhưng hôm nay... Hẳn ăn bằng chiếc thìa nàng đã ăn qua, dùng cái bát nàng đã dùng qua. Cứ tưởng rằng chính mình sẽ chán ghét. Nhưng... không có.

“Gia nên uống thêm một chén canh gừng để làm ấm người. Lúc này thân thể gia còn yếu, nếu lại phát sốt sẽ lớn chuyện đó.” Mộ Dung Thu buông chén cháo xuống rồi đem canh gừng đưa tới.

Vừa nghe mùi vị canh gừng, đôi mày kiếm của Vũ Văn Mặc vừa giãn ra lại nhăn: “Mùi canh gừng này khó ngửi quá... không cách nào nuốt xuống.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn hẳn một cái, lại còn kiêng ăn!

“Canh gừng này là thiếp sai nhóm bà từ nấu bằng phương pháp riêng biệt. Mùi gừng đã nhẹ đi rất nhiều.”

Vũ Văn Mặc có chút phòng bị nhìn Mộ Dung Thu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Trước kia chưa từng nghe nói bị kiêng làm thương uống canh gừng có tác dụng. Cho nên không uống cũng được.”

Nàng từ trước tới nay già dối, lời này không thể tin, cũng như món ăn làm từ ruột heo lần trước.

Không uống thì thôi! Mộ Dung Thu tự mình ngửa đầu uống cạn. Cả đêm không được nghỉ ngơi đáng hoàng, cơ thể vừa lúc suy nhược, uống chút canh gừng làm ấm thân mình cũng tốt.

Thấy rằng uống hết, hẳn lại nhăn mày.

Mộ Dung Thu không thèm nhìn sắc mặt hẳn, tự mình tìm quần áo trong tủ cho hẳn. Bắt kẻ Mai viên, Trúc viên hay Bắc uyển đều có y phục của Vũ Văn Mặc. Vậy cũng thật thuận tiện.

Nàng tìm thấy một chiếc áo choàng đỏ tía, màu này có thể làm hẳn da nhợt nhạt của hẳn tươi lên một ít.

“Thay quần áo đi. Chuyện gia ở trong phòng thiếp không thể giấu lâu. Mặc quần áo vào vừa khéo che được miệng vết thương.” Mộ Dung Thu cầm y phục đưa đến trước mặt hẳn, nói.

Vũ Văn Mặc gắt đầu, lúc này dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt lạnh tựa một thanh băng đao, lộ ra một thân sát khí.

Bỗng nhiên không khí như ngưng lại, Mộ Dung Thu cũng không phải người ngu xuẩn, chuyện không nên biết, nàng tuyệt đối sẽ không hỏi. Gặp dáng vẻ Vũ Văn Mặc như thế cũng chỉ làm như không thấy.

Một lúc sau, Vũ Văn Mặc cũng thu lại sát khí, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu: “Thay quần áo cho bản Vương.”

Mộ Dung Thu gạt đầu, xoắn chân lên.

Vũ Văn Mặc nhất thời cảm giác được người chợt lạnh, cúi đầu nhìn. Hẳn phát hiện vết thương đã được băng bó, hơn nữa, băng bó rất là... khó coi, tròn vo, không những vậy còn qua qua lại lại quấn chặt cánh tay của hẳn. Làm kiểu này, kẻ cả hẳn muốn tự mặc quần áo cũng không có cách!

Càng làm cho hẳn đen mặt chính là...

Từ trên xuống dưới cơ thể hẳn, trừ bỏ “vị trí trọng yếu” kia, chỉ có một mảnh lụa hình tam giác! Hẳn không có mặc y phục, là trần như nhộng! Hai ống quần đều bị cắt đi, bấp dùi lộ ra hoàn toàn. Dáng vẻ như vậy thật hết sức chật vật!

“Tôi qua gia hôn mê, cả người đều là vết thương, chảy máu dính chặt vào quần áo không thể cởi ra, chỉ có thể dùng kéo cắt bỏ. Vốn là muốn cắt hết toàn bộ quần áo nhưng vì tránh cho gia ‘cảnh xuân’ lộ ra nên giữ lại.” Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc đang nhìn chăm chăm “tết khổ tam giác” nàng mới tạo ra, ánh mắt hần sáng rực lên giải thích.

Nàng là vị mặt mũi hẳn, cũng tránh cho mình không bị đau mắt!

Vũ Văn Mặc khỏe miệng co giật. Ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu đang mặc y phục cho mình: “Cũng không phải chưa từng xem qua...” (ô! cái đoạn này... =.=||)

Cuối cùng cũng mặc xong y phục cho hẳn, nàng cầm lấy lược chải tóc cho hẳn.

Đáng tiếc, kiểu chải tóc thời xưa này, với nàng mà nói thì còn khó hơn lên trời. Thành ra nàng đành chải sơ theo ý mình rồi vẫn lên theo kiểu đầu công chúa như nàng. (-.-||)

Vũ Văn Mặc tuy không nhìn thấy nàng chải kiểu gì cho hẳn, nhưng lại cảm thấy da đầu rất đau, có vài sợi tóc đen rơi xuống bà vai.

Mộ Dung Thu cuối cùng cũng chải xong, nhìn thoáng qua mấy lọn tóc phía trước, có chút vừa lòng. Tuy không phải khí chất cao ngạo của nam nhân nhưng chí ít cũng là tiêu mỹ nhân!

Nàng gạt đầu nói: “Xong rồi.”

“Chuyện bản Vương bị thương dừng cho ai biết. Trước khi vết thương lành lại, bản Vương tiếp tục ở lại đây. Lát nữa sai người đi báo cho quán gia để hẳn thay bản Vương xin nghỉ, báo ta bị bệnh cần nằm trên giường nghỉ ngơi.” Về mặt Vũ Văn Mặc chợt nặng nề, trầm giọng phân phó.

Mộ Dung Thu cau mày, trả lời: “Thần thiếp nghĩ gia nên trở lại tiền viện. Ở lại chỗ này của thần thiếp cũng không phải cách hay.”

Từ tối hôm qua đến giờ nàng đều tận tâm hầu hạ hẳn, chính là không muốn rước thêm phiền phức, càng không muốn bản thân bị dính vào. Ai biết Vũ Văn Mặc tự nhiên lại đòi dưỡng thương ở Mai viên cho đến lúc tốt lên.

Thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, cúi đầu. Thật lâu sau, dùng âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu nói: “Phù Nam Dương Vương to như vậy nhưng bản Vvương không tin được bất kì ai.”

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu thoáng rung động, càng thêm chắc chắn việc Vũ Văn Mặc bị thương tuyệt không đơn giản. Cùng lúc nàng cũng xác định phù Nam Dương Vương tồn tại những nguy cơ không đơn giản.

Nhìn Vũ Văn Mặc bị thương, dù nàng không muốn hẳn ở lại cũng không thể để hẳn rơi đi với dáng vẻ như thế. Nếu không tin tức hẳn bị kiểm soát truyền đi chần chẫn đem lại rắc rối lớn.

Trong khoảng thời gian này, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh, không thời kế hoạch ra đi của nàng sẽ bị bóp chết từ trong trứng nước. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Vũ Văn Mặc, sau nhiều lần suy xét, Mộ Dung Thu chỉ có thể gạt đầu.

Không đẩy một lát, Thu Cúc đã đem bát thuốc vừa sắc xong từ ngoài đưa vào. Mộ Dung Thu cầm lấy rồi cho Thu Cúc lui ra, dứt thuốc này cho Vũ Văn Mặc uống.

Sau giờ cơm trưa, Mộ Dung Thu nói chuyện Vũ Văn Mặc ở Mai viên cho nhóm Hồng Lăng biết. Ba người biết thời gian này Vương gia sẽ ở lại Mai viên dưỡng bệnh khó nén kinh ngạc, đồng thời vì Mộ Dung Thu vui vẻ không thôi.

Việc này truyền đi khắp Vương phủ, Thẩm Trắc phi là người đầu tiên biết được. Nàng không cách nào kiềm chế được đau lòng cùng ghen tị. Vương gia cần dưỡng bệnh vì sao không đến Trúc viên mà lại âm thầm đến Mai viên? Nàng không hiểu, rốt cuộc thì Mộ Dung Thu đã dùng cách gì để hấp dẫn Vũ Văn Mặc? Trong mấy tháng gần gũi đã làm cho Vương gia đặt ánh mắt trên người nàng ta ngày càng nhiều? Hơn nữa, nghĩ đến nguy cơ thất sủng về sau, nàng lại vô cùng bất an.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa!

Mộ Dung Thu hiện đang mang thai, nếu sinh ra con trai, vậy phù Nam Dương Vương không có chỗ cho nàng dung thân!

“Chỉ từ! Vương gia hiện đang ở Mai viên, Vương phi lại đang có thai, không biết có thể chăm sóc tốt cho Vương gia hay không?” Từ Ngọc nhủu đôi mi thanh tú, lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi thu hồi ghen tị, giờ không phải lúc. Nếu để Mộ Dung Thu ngày đêm chăm sóc bên Vũ Văn Mặc, cũng khó đảm bảo Vương gia không kính trọng nàng ta thêm vài phần, mà vị trí của nàng cũng bị lung lay. Dù thế nào trong lòng nàng cũng thấy ế ẩm. Không tưởng tượng được có một ngày, Thẩm Nhu nàng sẽ rơi vào tình cảnh phải cùng Mộ Dung Thu tranh sủng. Từ đầu tới cuối nàng vẫn cho trong lòng Vũ Văn Mặc nàng là đặc biệt nhất. Hẳn cũng rằng là thanh mai

trúc mã kia mà!

Nén lại cảm xúc cô đơn, Thẩm Trắc phi bảo Tú Ngọc trang điểm cho mình tí mi một chút rồi vội đến Mai viên.

Mai viên

Do tác dụng của thuốc, sau bữa trưa thì Vũ Văn Mặc đã đi ngủ. Bởi hắn chiếm giường nên Mộ Dung Thu đành nằm ở mếp ngoài giường nghỉ một chút. Có lẽ do tối hôm qua quá mức mệt nhọc, nàng ngủ suốt hai canh giờ.

Vừa tỉnh liền nghe Thẩm Trắc phi, ba vị phu nhân, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương cầu kiến. Hôn nữa đã đến hơn một canh giờ, chờ nàng thức dậy.

Mộ Dung Thu xoa xoa mi tâm đã nhăn lại, nghĩ đến việc phải đối phó những người này thật đúng là đau đầu. Không ngờ lại kiến trì như vậy, chờ hơn một canh giờ! Nói gì đi nữa thì nàng cũng không thể để những người này gặp Vũ Văn Mặc, càng không thể để cho bọn họ biết hắn bị thương.

“Bẩm Vương phi, Thẩm trắc phi, ba vị phu nhân, Nhị gia cùng Tần di nương đang chờ Vương phi. Vừa rồi Thẩm Trắc phi muốn trực tiếp vào thăm Vương gia nhưng bị nô tì chặn lại ở bên ngoài. Nô tì đã nói với Thẩm Trắc phi là Vương gia đang ngủ trưa, không thể quấy nhiễu.” Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, cau mày, trầm giọng nói

Thái độ của Thẩm Trắc phi, hình như không hài lòng việc Vương phi chăm sóc Vương gia.

“Đi thôi.” Mộ Dung Thu đứng dậy trả lời, thần sắc tuy lạnh nhạt bình tĩnh nhưng có vẻ mệt mỏi.

Xem ra những ngày Vũ Văn Mặc ở Mai viên này, nàng không tránh khỏi việc có vài trận chiến ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Nhà kẻ

Mấy người Thẩm Trắc phi đã chờ hơn một canh giờ. Nhưng bọn họ đều rất nhẫn nại, tuy thời gian đợi chờ dài như vậy nhưng vẻ mặt mỗi người mỗi khác.

Đôi mắt Tần di nương không ngừng đánh giá cách bài trí trong nhà kẻ. Mộ Dung Thu là Nam Dương Vương phi nhưng cách bài trí lại khá đơn giản, chủ yếu cũng chỉ có vài cái bình hoa thôi. Mộ Dung Thu đúng là không để lộ ra điều gì. Từ nay về sau tuyệt không thể đối đầu với nàng, nếu không chỉ dựa vào khí thế và thủ đoạn của nàng ta, nhất định bà sẽ không có được những ngày yên ổn. Cho dù có phải làm gì, bà ta cũng nhất định phải ở lại phủ Nam Dương Vương. Tần di nương lại nghiêng đầu đánh giá Thẩm Trắc phi đang ngồi cạnh, bây giờ Vương gia nhiễm bệnh lại muốn ở Mai viên nghỉ dưỡng, trong lòng là cái mùi vị gì... chỉ bản thân nàng ta mới rõ.

Thẩm Trắc phi cúi đầu, tao nhã nhấp một ngụm trà, trên mặt bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng đã dậy sóng mãnh liệt.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân nhỏ giọng thì thầm, cực kì lo lắng cho Vũ Văn Mặc, bởi không biết bệnh gì mới càng nguy hiểm. Nếu như bệnh của Vương gia nghiêm trọng, các nàng mất đi chỗ dựa, dù sao gia thế nhà của các nàng cũng không tốt như Đại phu nhân.

Trái với sắc mặt lo lắng của hai người, Đại phu nhân lại cực kỳ thoải mái, trong mắt thấp thoáng ý cười. Ngẫu nhiên chạm phải ánh mắt của Vũ Văn Khải, tuy nàng che giấu đi nụ cười nhưng sắc mặt hưng phấn giống như vừa được bay lên.

Vũ Văn Khải nhanh nhẹn đánh giá mọi người, ngẫu nhiên chạm đến ánh mắt của Đại phu nhân cũng rất phong nhã nhếch môi cười. Thanh Bình đang ở nhà kẻ hầu hạ, thấy nước trà trong chén chủ tử vơi đi lập tức tiến lên châm vào. Nhưng nàng đối với Vũ Văn Khải, hẳn là bóng ma trong lòng, vì vậy khi châm trà, liền cố sức đem thân mình tránh xa, không muốn cùng hắn có bất kì tiếp xúc nào. Ngược lại, Vũ Văn Khải lại đối với Thanh Bình có chút yêu thích, ngay lúc nàng châm trà, tay cầm quạt thò ra vuốt ve tay Thanh Bình.

Thần hình Thanh Bình hơi run lên, vội vàng rút tay lại, cẩn rắng nhìn Vũ Văn Khải. Cảnh này vừa vụn rơi vào trong mắt Đại phu nhân ngồi ở phía đối diện, trong mắt nàng lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

"Đợi đã lâu như vậy, e là Vương phi hầu hạ Vương gia quá mức mệt nhọc. Không bằng ngày khác chúng ta lại đến?" Tần di nương đợi lâu đã mất kiên nhẫn liền nói với mọi người.

Thẩm Trắc phi lắc đầu, thái độ vô cùng kiên quyết: "Vương gia nhiễm bệnh nằm trên giường, chúng ta chờ như vậy thì có là gì? Chờ thêm một lát đi, Vương phi ngủ trưa cũng không bao lâu nữa." Dứt lời, nàng cúi đầu, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt. Nàng không biết có phải Mộ Dung Thu có ý hay không, lúc này đã hơn một canh giờ.

"Thẩm Trắc phi nói đúng, chúng ta chờ thêm một lát đi. Vương phi rất nhanh sẽ thức dậy." Nhị phu nhân gật đầu phụ họa. Tối cũng đã tới, nếu vì chờ đợi quá lâu không nhận được mà bỏ về thì thật không tốt. Trong ngoài phủ có biết bao nhiêu con mắt đang soi mói.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều cúi đầu không có ý kiến. Hai người cùng ý tưởng với Nhị phu nhân, bây giờ mọi người đều ở đây, so đo làm chi một chút thời gian.

Tần di nương nhũn mày, từ chối cho ý kiến, vì những ngày tháng yên ổn sắp tới, hôm nay chờ đi. Dù sao lo lắng cũng vậy, Vương gia cũng không thể có việc gì, bằng không về sau cả nhà bà ta cũng không biết làm sao.

Khóe mắt Vũ Văn Khải không ngừng đánh giá Thanh Bình, càng ngắm càng hài lòng với nha đầu này. Không chỉ tướng mạo thanh tú động lòng người, dáng người có lối có lỏm gọi hứng thú, trên người còn có mùi hương xư nữ. Kiểu gì hắn cũng phải nghĩ cách để có được nàng.

Đang lúc mỗi người có tâm tư riêng trong lòng thì cuối cùng Mộ Dung Thu cũng xuất hiện.

Bọn họ lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu: "Bái kiến Vương phi."

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh nhạt nhìn bọn họ. Thật đúng là đến toàn bộ! Nàng ở trước cửa nhìn qua, ngoại trừ Tần di nương có chút không kiên nhẫn chờ đợi, những người khác đều không có biểu hiện gì.

Bọn họ chăm chú nhìn Mộ Dung Thu. Hôm nay nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, tóc búi đơn giản cắm một cây trâm ngọc, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Xem đáng vẻ này, trong lòng mọi người đều nhận định, chắc là do phải chăm sóc Vương gia.

"Không cần đa lễ." Mộ Dung Thu cười nói, lướt qua trước mặt bọn họ ngồi xuống ghế chủ vị phía trên. Nàng ngẩng đầu đánh giá bọn họ, sau đó cười nhạt: "Vương gia bởi gần đây quá mệt nhọc, lại nhiễm phong hàn, mà bản Vương phi luôn luôn ở bên chăm sóc, vừa rồi nghỉ chân một lát nên có chút chậm trễ."

Những lời này của nàng là lời giải thích đơn giản, mà Thẩm Trắc phi nghe vậy, hai mi nhũn lại, mùi vị chua xót trong lòng lan rộng. Nghĩ đến việc Vương gia nhiễm bệnh lại không đến Trúc viên, lòng của nàng đau đớn không thôi, đau đến muốn chết. Nhưng từ nhỏ, nàng đã được dạy là lấy phu làm trời, nàng chỉ có thể đem sự không cam lòng cùng thống khổ chôn chặt trong lòng mà thôi.

"Vậy bệnh của Vương gia có nặng lắm hay không?" Tần di nương vội hỏi, vẻ mặt kia đúng là lo lắng đến cực điểm. Làm như chỉ sợ Mộ Dung Thu không biết bà ta có bao nhiêu lo lắng, hoàn toàn ngược lại với đáng vẻ không kiên nhẫn vừa nãy.

Vũ Văn Khải cũng buông quạt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập lo lắng, hỏi: "Đại ca vẫn ổn chứ?"

Ba vị phu nhân đồng thời nhìn Mộ Dung Thu, đồng thanh hỏi: "Vương gia ổn chứ?"

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói: "Yên tâm, Vương gia không việc gì, có điều cần nghỉ ngơi nhiều. Các người cũng biết bệnh phong hàn này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, vì vậy bản Vương phi cũng không dám qua loa." Nếu như để bọn họ biết Vũ Văn Mặc bị kiểm lâm thương nặng, cũng không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

"Tỷ ty, muội muốn gặp Vương gia. Chỉ có tận mắt nhìn thấy Vương gia không có gì, muội mới yên tâm. Hơn nữa Vương gia rất ít khi bị bệnh, lúc này van lãn không thể sơ sót. Bằng không cho người tiến cung mời Ngự y đến thăm bệnh cho Vương gia." Thẩm Trắc phi nghe Mộ Dung Thu nói xong, cảm giác là Vương gia không phải chỉ nhiễm phong hàn như vậy. Nhưng đó cũng chỉ là một loại trực giác. Vì vậy chỉ có tận mắt nhìn thấy Vương gia thì nàng mới an tâm.

Thẩm Trắc phi nói xong, người khác cũng lập tức phụ họa: "Để cho chúng ta cùng thăm Vương gia đi."

Nghe vậy, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu tắt hẳn, một đạo ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, trong đầu hiện lên vẻ mặt từng người. Sau một lát, vẻ mặt không chút gọn sóng trả lời: "Bản Vương phi cũng biết các người muốn gặp, nhưng Vương gia còn đang ngủ. Thực ra, Vương gia không có gì đáng ngại, nhưng sợ các người lo lắng nên mới bảo hạ nhân báo cho các người. Yên tâm đi, Vương gia không việc gì."

Thẩm Trắc phi đối với câu trả lời của Mộ Dung Thu thì không hài lòng. Nàng ta không phải không muốn cho bọn họ nhìn thấy Vương gia? Tâm tư đó không cần đoán cũng biết, nàng ta muốn độc chiếm công lao! Chờ Vương gia khỏi bệnh rồi sẽ sủng ái nàng ta hơn. Nhũn mày nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, hơi gắt giọng: "Bây giờ Vương gia nhiễm bệnh nằm trên giường, thân là nữ nhân của Vương gia, muội phải chăm sóc người. Chỉ với mấy câu giải thích trần a của Vương phi, muội không thể buông sự thấp thỏm trong lòng được."

Lời nói của Thẩm Trắc phi đã có phần cứng rắn. Tần di nương, Vũ Văn Khải nghe thấy đều sững sờ.

Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân hai mặt nhìn nhau, không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa. Xem đáng vẻ Thẩm Trắc phi, hẳn là thẹn quá thành giận. Dù sao trong hai năm qua, phủ Nam Dương Vương to lớn như vậy cũng không có người nào so được với Thẩm Trắc phi, nhất là vị Vương phi không được sủng ái kia. Nhưng chỉ trong mấy tháng này Vương phi thay đổi tính tình lại làm Vương gia chú ý, thêm việc lần này, Vương gia nhiễm bệnh lại không chọn Trúc viên tĩnh dưỡng, cũng khó trách Thẩm Trắc phi cùng ngày xưa khác nhau nhiều. Có vẻ như việc này phát sinh trên người ai, đều sẽ thấy không thoải mái. Riêng với các nàng, lại đã sớm thành thói quen.

Các nàng rất rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng Tần di nương và Vũ Văn Khải lại không biết, dù sao bọn họ vừa mới trở lại Vương phủ. Lúc còn ở Bình Thành có nghe nói qua chuyện Thẩm Trắc phi, biết nàng và Vũ Văn Mặc là thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt. Chính là ... tình huống trước mắt là sao?

Mọi người trong phòng đều đặt ánh mắt trên người Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gần quá hóa cười, ánh mắt lạnh nhạt lướt một vòng trên người Thẩm Trắc phi, tao nhã nâng ly trà lên nhấp một ngụm. Thấy nước trà có chút nguội, máy hơi hơi cau lại, nghiêng đầu nhìn qua phía Thanh Bình, hạ giọng nói: "Thanh Bình, trà lạnh, đổi bình trà nóng khác đi."

Thanh Bình đang đứng cúi đầu một bên, nghe vậy lập tức quay lại nói: "Là nô tì sơ sót, nô tì đi đổi ngay."

Khi nàng đi ra nhà kẻ, ánh mắt Vũ Văn Khải cũng đi theo, chăm chú nhìn y phục bồi động tác đi lại mà lộ ra cái mừng đầy đặn vĩnh cao, thầm nghĩ nhà đầu kia mặc dù có dung mạo thanh tú nhưng thân thể còn đẹp hơn. Bộ ngực cao vút cùng cái mông vĩnh cao, chỉ nhìn cũng đã làm cho tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Thẩm Trắc phi nói xong liền có chút hối hận. Bất kể trong lòng có bao nhiêu bất mãn cũng không thể ở trước mặt mọi người bày ra, nếu để Vương gia biết được thì hình tượng nàng luôn duy trì đều bị phá hư, còn làm cho Mộ Dung Thư tìm được sai lầm.

Quả nhiên, Mộ Dung Thư đặt ly trà xuống, ngừng đầu liếc nàng một cái, cười nhạt: "Thẩm Trắc phi nói vậy có phải là không tin bản Vương phi?"

Hai máy Thẩm Trắc phi cay chặt, ngay lúc nàng vừa muốn mở miệng nói lại đã bị Mộ Dung Thư cướp lời: "Hoặc là vừa rồi Thẩm Trắc phi thất thần, nghe không rõ lời của bản Vương phi? Lời của Thẩm Trắc phi giống như nói bản Vương phi có ý không cho các người gặp Vương gia đi." Dừng lại một chút, tầm mắt nhìn về phía Tần di nương và Vũ Văn Khải cười nói: "Vừa rồi hai người có nghe được rõ ràng lời của bản Vương phi không? Trong lúc Vương gia đang nghỉ ngơi, ai có gan đi quấy rầy?"

Tần di nương vừa nghe Mộ Dung Thư hơi bộn họ, bây giờ cần lấy lòng nàng, vội trả lời: "Quả thật Vương gia nhiễm phong hàn cần nghỉ ngơi nhiều. Thẩm Trắc phi, không bằng chúng ta ngày khác lại đi."

"Đại tâu nói cực kỳ hợp lý. Đại ca vốn ngày đêm làm việc vất vả, khó tránh thể lực suy giảm mà nhiễm phong hàn. Bây giờ, thật vất vả mới được rảnh, đương nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt." Vũ Văn Khải cũng vội cười nói.

Mộ Dung Thư gật gật đầu, ý cười càng sâu thêm mấy phần, nghiêng đầu nhìn Thẩm Trắc phi.

Mà Thẩm Trắc phi tuy hai tay máy cau chặt nhưng cũng không mức mất bình tĩnh, ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thư: "Muội vừa rồi quả thật lo lắng, nếu có chỗ nào mạo phạm thì xin tỷ tha thứ. Nhưng mà muội nghĩ tới nghĩ lui, cần thận vì tỷ ty suy nghĩ, bây giờ tỷ ty đang mang thai, vạn lần không thể có sơ sót gì. Vậy nên đề muội thay tỷ ty chiều cả Vương gia đi. Một lát Vương gia nghỉ, sai người đưa Vương gia đến Trúc viên thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 77

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Trắc phi không chớp nhìn Mộ Dung Thư. Lúc nàng đến Mai viên đã suy nghĩ rất kỹ, bất kể làm cách nào cũng phải làm cho Mộ Dung Thư đồng ý. Tuyệt đối không thể để cho Vũ Văn Mặc ở lại Mai viên, nếu không rất khó cam đoan vị trí của nàng sau này.

Nàng vừa nói xong, ánh mắt của những người trong phòng lại rơi trên người Mộ Dung Thư.

Lúc này, Thanh Bình đi thay trà đã trở lại, Mộ Dung Thư chờ nàng dâng trà. Nhìn ly trà không ngừng bốc lên hơi nước, Mộ Dung Thư gật đầu với Thanh Bình, cười nói: "Rất tốt. Sau này khi có khách đến, nhớ không để trà nguội, luôn luôn phải châm trà nóng."

"Vâng, nô tì nhớ kĩ." Thanh Bình lập tức cung kính trả lời.

Dặn dò Thanh Bình xong, Mộ Dung Thư ngừng đầu nhìn Thẩm Trắc phi, khoe miệng khẽ cong, sắc mặt trầm xuống, cười nhẹ trả lời: "Thẩm Trắc phi không cần lo lắng, hạ nhân Mai viên không phải không có. Nói gì đi nữa thì trong phủ Nam Dương Vương này, bản Vương phi cũng là chủ mẫu, rất nhiều chuyện lớn, chuyện nhỏ cũng không cần ta tự mình lo liệu. Cho nên Thẩm Trắc phi lo lắng có chút dư thừa. Huống hồ Vương gia đã nói với bản Vương phi, gia muốn tình duyên ở Mai viên, không muốn đến bất kì chỗ nào khác. Đối với mệnh lệnh cùng ý nguyện của gia, chúng ta đều nghe theo không ý kiến. Đúng không?" Ánh mắt nàng lướt qua Tần di nương, Vũ Văn Khải, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, cuối cùng dừng trên người Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, Mộ Dung Thư nói quá rõ ràng đi, không chứa một kẽ hở. Đem tất cả quyết định đều đổ trên người Vũ Văn Mặc. Hơn nữa, nàng ta nói như vậy cũng giống như đánh cho nàng một cái thật mạnh! Nàng âm thầm cắn răng, trong lòng không cách nào ngăn được nổi oán hận đang dâng tràn.

"Nếu Vương gia đã bảo như vậy, chúng ta cũng đừng ở đây quấy rầy Vương phi thêm nữa. Chờ Vương gia tỉnh tất nhiên sẽ gặp chúng ta. Lại nói, Vương gia nghỉ ngơi ở chỗ Vương phi là thích hợp nhất. Dù sao Mai viên cũng là viện của chính phi." Bộ dáng Tần di nương hết sức lấy lòng, nhìn Mộ Dung Thư nói.

Nhị phu nhân và Tứ phu nhân thấy vẻ mặt đó của bà ta, cảm thấy vô cùng khinh thường. Tần di nương này đúng là kiểu người gió chiều nào theo chiều ấy. Trước kia mâu thuẫn với Vương phi, giờ đây thái độ lại như vậy, cũng không sợ lời này nói ra đến chính mình còn thấy buồn nôn. Có điều đây chính là sinh tồn, không có mấy người thích nghe khuyên răn mà đều muốn nghe chút nịnh hót, dù có hơi quá sự thực. Hai người biết rõ điểm này nên cũng gật đầu cười.

Đáng tiếc, Mộ Dung Thư trước nay đều không giống người khác. Nàng cũng không phải người lương thiện hay thánh nữ gì; một giây trước như hồ sỏi với mình, làm hết các chuyện xấu; bây giờ lại mềm mỏng như nước, nói toàn lời hay ý đẹp thì mong nàng bỏ qua chuyện cũ. Cho nên nói, có người đưa tới cửa cho nàng lợi dụng, nàng cũng chưa bao giờ từ chối. Nhìn thấy bà người các nàng một dạng không muốn tìm phiền toái, Mộ Dung Thư gật đầu ý đã tiếp nhận.

Ngay sau đó, Vũ Văn Khải cũng khuyên Thẩm Trắc phi: "Thẩm Trắc phi không cần quá lo lắng. Đại ca từ trước tới nay không phải người để cho người ta chất vấn quyết định của huynh ấy. Ta tin tưởng đại ca cũng biết ý tốt của người. Hãy để đại ca an tâm dưỡng bệnh ở chỗ Vương phi đi."

Thẩm Trắc phi nhu mày, đối với việc bọn người này làm trận phản chiến, cảm thấy dần dần này sinh hận ý. Mộ Dung Thư đúng là có bản lĩnh chế phục người khác, mới vài ngày đã khiến cho mấy người vốn theo nàng theo nàng ta, đám 'ngươi một lời ta một câu' không cho nàng có cơ hội phản bác!

"Hôm nay Thẩm Trắc phi nghe Vương gia nhiễm bệnh, còn trưà cũng chưa dùng, trong lòng lo lắng, bắt an vô cùng. Không bằng Vương phi để Thẩm Trắc phi gặp Vương gia đi, cũng để cho Thẩm Trắc phi có thể yên tâm. Huống hồ, trước kia Vương gia cũng tương đối tin nhiệm Thẩm Trắc phi, bây giờ nhiễm bệnh chắc là cũng muốn gặp Thẩm Trắc phi." Đại phu nhân lạnh nhạt lên tiếng vì Thẩm Trắc phi. Từ trước tới nay nàng rất rõ ràng vị trí của bản thân, đã cùng Mộ Dung Thư đối lập, lúc này nếu lại làm trận phản chiến chẵn chắn sẽ bị nàng ta khinh thường, cũng như đắc tội Thẩm Trắc phi.

Bất kể bây giờ Thẩm Trắc phi làm vào loại hoàn cảnh nào cũng không thể coi thường thể lực gia tộc ở phía sau nàng.

Nghe xong mấy lời của Đại phu nhân, Thẩm Trắc phi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có ý cười. Thẩm Trắc phi quay đầu đón nhận ánh mắt Mộ Dung Thư, chờ nàng đáp lại. Lời của Đại phu nhân rất có lý, để xem Mộ Dung Thư lúc này có thể nói gì.

Mộ Dung Thư nhẹ xoa mi tâm, giọng nói lạnh như băng: "Chẳng lẽ lời nói vừa rồi của bản Vương phi các người đều nghe không rõ? Hay là trong mắt các người bản Vương phi không phải chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương? Bất kể nói cái gì đều có thể nghĩ ngờ. Một khi đã như vậy, bây giờ bản Vương phi rất muốn vào cung thỉnh giáo Thánh ý của Hoàng thượng, để xem bản Vương phi có phải chính phi do Nam Dương Vương cưới vào phủ hay không!"

Thẩm Trắc phi cau mày, Mộ Dung Thư là đang diễn tuồng?

Mộ Dung Thư lại nghiêm giọng nói tiếp: "Còn nữa, bản Vương phi khi nào nói không cho các người gặp Vương gia? Vừa rồi ta không chỉ một lần nhấn mạnh Vương gia đang nghỉ ngơi. Chẳng lẽ các người phải quấy rầy bằng được Vương gia tỉnh dưỡng mới cam lòng? Hay là nói, các người cần bản không phải tới thăm Vương gia mà chính là muốn cho bản Vương phi có sơ sót? Làm mọi người chê bai ta? Để Vương gia trách phạt ta? Nếu thật sự như thế, ngày hôm nay bản Vương phi nếu không biết được rõ ràng chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không bỏ qua!" Hôm nay nàng sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là cần quấy!

Thái độ của Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân kiên quyết như vậy, từ trước tới nay đều không đem nàng để vào mắt. Ánh sáng trong mắt Mộ Dung Thư lạnh đến cực độ. Thẩm Trắc phi cùng Vũ Văn Mặc là thanh mai trúc mã, cho nên sau khi Thẩm Trắc phi vào Vương phủ liền cho rằng mình là chính phi, không đem Mộ Dung Thư để trong mắt, đoạt quyền của Mộ Dung Thư, thậm chí ngầm sử dụng thủ đoạn làm Mộ Dung Thư ở trong phủ mất hết mặt mũi. Bây giờ lời nói ra đều với giọng điệu kiêu ngạo, đúng là quá tự đại đi!

"Vương phi chó nết tức giận, là nô tì dùng từ lẫn lộn. Cũng là nô tì không biết rõ chuyện xảy ra, nếu Vương gia đang nghỉ ngơi không thể quấy nhiễu, vậy bọn nô tì sẽ ở đây chờ, đợi khi Vương gia tỉnh lại thì liền gặp." Nụ cười trên mặt Đại phu nhân cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi khôi phục thân sắc, cười nói. Dứt lời, nàng liền cúi đầu, cau chặt mày. Nếu vừa rồi Mộ Dung Thư làm âm ỉ đến tai Vương gia, Thẩm Trắc phi thì không sao, còn nàng thì chưa chắc!

Sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, lời này của Mộ Dung Thư dù thẳng thừng hay bóng gió đều nói cho nàng biết, thân phận nàng chỉ là Trắc phi, ở Vương phủ này, từ đầu tới cuối người ra quyết định đều là chính phi! Vấn đề thân phận luôn làm cho nàng tránh né, vì nàng luôn nghĩ sẽ có một ngày nàng sẽ trở thành Vương phi chứ không phải chỉ là Trắc phi. Nhưng hôm nay, Mộ Dung Thư nói như vậy, chắc chắn khiến nàng mất hết thể diện trước người trong phủ. Nàng không tin Vương gia lại vô tình như vậy, giống như Mộ Dung Thư đã nói, không muốn gặp bất luận kẻ nào kể cả nàng.

"Ta vừa nhớ lại còn có chút việc chưa làm xong, hiện tại cũng không còn sớm, ngày khác ta lại đến." Tần di nương thấy tình hình không ổn đã liền đứng dậy muốn rời đi. Ngay khi đứng lên cũng nhìn Vũ Văn Khải một cái.

Vũ Văn Khải còn muốn ở lại xem Thẩm Trắc phi ứng đối ra sao, nhưng thấy ánh mắt của Tần di nương cũng hiểu ngồi đây là vô ích, vậy nên rời đi. Hắn liền đứng dậy, cười nói: "Dùng lúc ta cũng có việc, xin cáo lui trước."

Lúc hắn rời đi, hai mắt sáng lên nhìn Thanh Bình đang đứng cúi đầu.

Bọn họ vừa đi, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân hai mặt nhìn nhau, cũng muốn đứng dậy rời đi.

Đáng tiếc, Thẩm Trắc phi vốn trong lòng rất khó chịu do lời nói của Mộ Dung Thu, đang muốn phát tiết, thấy hai người đã đứng dậy, liền lạnh lùng quát: "Bây giờ Vương gia không biết tình huống thế nào, các người đều là nữ nhân của Vương gia, moi cho một chút đã muốn rời đi?"

"Nô tì là muốn ra ngoài đi tiểu tiện." Từ phu nhân sắc mặt trầm xuống, tìm đại một cái lý do. Hôm nay Thẩm Trắc phi đúng là mất đi tư thái lạnh nhạt trong quá khứ, ở chỗ Vương phi không đạt được mục đích liền mượn các nàng ra trút giận.

Nhị phu nhân cũng bị nói cho không còn mặt mũi, cúi đầu che giấu sự bất nhẫn trả lời: "Ngồi hơn một canh giờ, lại uống hết vài ly trà, thế nào cũng nhịn không được, cho nên muốn đi tiểu tiện. Xin Thẩm Trắc phi cho phép."

Nghe vậy sắc mặt Thẩm Trắc phi lúc đỏ lúc trắng. Nàng đúng là bị cơn tức giận làm mất đi lý trí, hiểu được vừa rồi mình có hơi nóng vội, liền dùng giọng điệu hòa nhã, nhẹ nhàng nói: "Đi đi. Vương gia cũng không phải tình trong chốc lát. Chắc cũng khá lâu nữa."

Nhị phu nhân và Từ phu nhân cùng đồng ý. Hai người quay sang Mộ Dung Thu nói: "Bọn nô tì đi tiểu tiện, một lát sẽ quay lại."

"Đi đi." Mộ Dung Thu gật đầu đáp.

Tuy ở giữa có vài đoạn nhạc đệm, nhưng Mộ Dung Thu như cũ vẫn không có ý định bỏ qua chuyện này, con người lạnh thấu xương đứng trên người Thẩm Trắc phi, lạnh giọng nói: "Tôi nhất bây giờ Thẩm Trắc phi nói một chút xem, có phải trong mắt Thẩm Trắc phi, bản Vương phi không tồn quý bằng người? Bản Vương phi nói cái gì cũng không cần quan tâm? Còn có thể không cần đem bản Vương phi để trong mắt? Hoặc là nói trong phủ Nam Dương Vương chúng ta chỉ có Vương gia mà thôi? Người định làm cho Vương gia mang cái tội 'sùng thiếp diệt thê' sao?" Không phải nàng không tha, mà là gần đây Thẩm Trắc phi đang âm thầm bày hết trò này đến trò khác, thừa dịp này cho Thẩm Trắc phi một kích trí mạng, khiến nàng ta hiểu được, Mộ Dung Thu nàng không phải là một người tốt, bị đánh thì không đánh lại, bị trách móc thì không nói lại, ngày sau không có chuyện gì cũng đừng đại độ mà gây sự với nàng.

Ngay tức khắc Đại phu nhân đưa mắt nhìn Thẩm Trắc phi xem nàng đáp lại thế nào, dù sao Mộ Dung Thu đã cho ra một đòn gần như chí mạng. Hiên nhiên, cơn tức của Mộ Dung Thu hôm nay rất lớn!

Thẩm Trắc phi cau mày, sắc mặt vốn tái nhợt lúc này càng thêm trắng bệch. Bây giờ Mộ Dung Thu đã đoạt gần hết sự chú ý của Vũ Văn Mặc, lại khiến nàng mất mặt trước đám bà tử ở đây, còn đánh nàng một đòn chí mạng, lời nói sắc bén khiến nàng không thể phản bác.

Nhưng lúc này... nàng tuyệt đối không thể thua được!

"Lời nói của Vương phi có chút quá khích. Cùng lắm muội cũng là lo lắng cho Vương gia, muốn biết hiện tại Vương gia thế nào chứ chưa bao giờ chất vấn Vương phi. Mặc dù nói không nghe rõ ý tứ Vương phi nhưng về tình cũng có thể tha thứ. Dù sao lúc này Vương gia vẫn quan trọng hơn. Tuy giọng điệu của muội có hơi nặng nề một chút, nhưng là tỷ tỷ rộng lượng như vậy, chắc hẳn có thể thông cảm cho tâm tình muội." Thẩm Trắc phi ổn định tâm tình xong liền cười trả lời.

Nhìn thái độ cung kính đối trả của Thẩm Trắc phi, Mộ Dung Thu cười nhẹ: "Trước nay Thẩm Trắc phi đều là người thấu tình đạt lý, nhưng lời nói này bản Vương phi có chút nghe không lọt tai. Nếu như Thẩm Trắc phi bất kính với bản Vương phi, còn mệnh lệnh của bản Vương phi cũng không nghe, sau đó lại nói về tình có thể tha thứ, như vậy bất kỳ kẻ nào trong Vương phủ cũng có thể không nghe bản Vương phi, cuối cùng lại giải thích là về tình có thể tha thứ. Như vậy phủ Nam Dương Vương thật đúng là không có tôn ti, là vô chủ chưa từng có. Không biết nếu truyền ra ngoài phủ người khác sẽ nghĩ gì? Nói là bản Vương phi nhân từ? Hay sẽ nói phủ Nam Dương Vương không có quy củ?"

Sao lại như vậy? Tâm Thẩm Trắc phi bị đâm một cái. Nàng chủ động thừa nhận sai lầm, hầu như thật không tưởng nổi, không biết hạ nhân trong phủ phía sau sẽ bàn tán kiểu gì! Người ngoài phủ lại xôn xao ra sao! Càng nghiêm trọng hơn nếu sau này bị phụ thân và Thẩm Quý phi biết, chắn chắn sẽ trách cứ nàng sao lại thiếu kiên nhẫn như thế. Quan trọng nhất là bị Vương gia biết! Mộ Dung Thu quá đáng giận, biết rõ nàng coi trọng nhất là Vương gia, lại cố tình nhắc đến Vương gia nhằm uy hiếp nàng, khiến ngày sau nàng càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám có tâm tư khác.

Tuy trong lòng hận đến cùng cực nhưng Thẩm Trắc phi lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể cung kính trả lời: "Muội đã biết. Cảm ơn tỷ tỷ đã răn dạy."

Mộ Dung Thu gật gù đầu, ánh mắt lại lướt qua Đại phu nhân ngồi một bên như đang thăm dò.

Nhận thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu, Đại phu nhân cũng lập tức quay trên mặt đất: "Vừa rồi nô tì ngôn ngữ thất lễ, xin Vương phi tha thứ."

Nghe vậy, con người của Mộ Dung Thu hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, nhưng trên mặt vẫn là vẻ tươi cười: "Biết sai là tốt. Sai lầm có thể lần một, lần hai nhưng tuyệt đối không thể có lần ba. Bản Vương phi thiện tâm không đành lòng trách phạt người. Nếu là người khác, chỉ sợ nhẹ thì phạt trượng, nặng thì đuổi ra khỏi phủ." Dứt lời, ánh mắt nhìn chằm chằm Đại phu nhân.

Đây là cảnh cáo! Thân thể Đại phu nhân run lên, tìm đáp thỉnh thịch. Nhưng càng làm cho nàng sợ hơn chính là ánh mắt của Mộ Dung Thu. Vợ của đầu tra lời: "Vâng. Nô tì đã biết, sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm."

"Bây giờ Vương gia còn đang nghỉ, chỉ sợ sẽ ngủ đến khi ăn tối. Các người cũng không cần đợi ở đây. Chờ khi Vương gia tốt hơn, bản Vương phi sẽ cho người gọi các người lại." Mộ Dung Thu nhìn Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân, cười tươi như hoa nói. Lúc này đầu còn thấy một trời u ám, khí thế bức người vừa nãy.

Đại phu nhân đáp: "Vâng, vậy nô tì cáo lui trước, không quấy rầy Vương phi."

Trong lòng Thẩm Trắc phi biết mục đích ngày hôm nay không thành, lại còn để cho Mộ Dung Thu chiếm thế thượng phong, về sau lại càng truy rết không bỏ qua, căn bản không cho nàng bất cứ cơ hội nào. Dù nàng vẫn không có ý định buông tha nhưng dựa theo tình hình trước mắt thì không có khả năng Mộ Dung Thu để cho nàng chiếu cố Vương gia. Dù trong lòng có bao nhiêu phản không tình nguyện, mặt ngoài như cũ cười nhẹ nhàng: "Vâng, muội cáo lui."

Đang khi đó, Nhị phu nhân và Từ phu nhân đứng ngoài cửa nhìn thấy tình hình này, biết Thẩm Trắc phi cùng Đại phu nhân đã ở thế hạ phong, bị Vương phi mạnh mẽ phản kích.Trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may mà vừa rồi các nàng đã tìm lý do rời đi.

Sau khi Thẩm Trắc phi và Đại phu nhân rời đi, Mộ Dung Thu mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu như vừa rồi thiếu đi nửa phần khí thế, không tập trung, nhất quyết không tha, chỉ sợ không có cách nào ngăn cản Thẩm trắc phi gặp Vũ Văn Mặc. Lần này e là đã làm cho Thẩm trắc phi và Đại phu nhân oán hận!

...

Thẩm trắc phi sau khi trở về Trúc viên, lập tức ngồi yên trước cửa sổ.

Từ Ngọc theo sau, thấy dáng vẻ nàng như thế, vội nói: "Chú tử chớ để trong lòng, vương phi hôm nay chắc bởi một nhọc nên mới như thế. Mọi người trong phủ từ trước tới nay cũng biết chủ tử người rất xem trọng quy củ. Chỉ với mấy câu nói của vương phi sao có thể ảnh hưởng đến chủ tử được."

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi đang ngồi yên trước cửa sổ lắc đầu: "Ta lo lắng là Vương gia."

Lo lắng trong lòng Vũ Văn Mặc không có năng, lo lắng nàng ngày sau sẽ lưu lạc như đám người Đại phu nhân, quanh năm suốt tháng chỉ có thể thấy mặt hần vài lần.

Quan trọng nhất là Mộ Dung Thu có con mà nàng lại không có. Về sau không còn sự sủng ái của Vũ Văn Mặc, nàng nên làm sao để bảo vệ chính mình?

"Vương gia nhất định không có gì nghiêm trọng, Vương phi không có khả năng giấu đi bệnh tình của Vương gia. Lại nói, buổi chiều hôm nay Vương gia là đang ngủ. Chờ ngày mai tình lại nhất định sẽ muốn gặp chủ tử." Từ Ngọc nói.

Thẩm Trắc phi nghe vậy cũng không trả lời Từ Ngọc. Bởi vì bây giờ nàng không cách nào chấp nhận được việc trong lòng Vũ Văn Mặc nàng không phải là người quan trọng nhất.

...

Sau khi trở lại phòng, Mộ Dung Thu đi vào gian trong.

Vũ Văn Mặc vẫn đang ngủ, hần bị thương thật sự rất nặng, nếu không từ trước tới nay, thân thể hẳn luôn khỏe mạnh sẽ không hơn mẽ cả đêm, bây giờ vẫn còn mê mẩn.

Nàng đi đến bên giường, vén chăn lên, còi y phục hần ra, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương. Trên mặt vài chỉ có một ít máu nhàn nhạt, xem ra phương thuốc đó khá hữu dụng.

Đang lúc nàng chuẩn bị mặc lại y phục cho hần, Vũ Văn Mặc đột nhiên mở mắt, lộ ra con người rét lạnh.

Mộ Dung Thu sùng sốt: "Tình?"

"Vừa rồi Như nhi các nàng đến đây phải không?" Vũ Văn Mặc thấp giọng hỏi, con người thâm trầm khóa chặt trên người Mộ Dung Thu.

Thấy vẻ mặt hần, Mộ Dung Thu vẫn không ngừng đầu, trả lời: "Vâng. Thẩm Trắc phi, ba vị phu nhân, còn có Tần di nương cùng Vũ Văn Khôi đều đến đây." Sắc mặt nàng thản nhiên, mặc y phục cho hần, rồi nói tiếp: "Lần này thân thiếp giúp gia, gia lại đồng ý với thân thiếp một điều kiện đi."

Nghe vậy, mày của Vũ Văn Mặc nhíu cao, tìm đáp thỉnh thịch một chút, nhìn nàng chằm chằm, thấp giọng hỏi: "Điều kiện gì?"

Điều kiện lần trước nàng còn chưa nói ra, lúc này lại đòi điều kiện là ý gì?

"Hai tháng sau, gia tuyên bố với bên ngoài là thân thiếp vì sinh non mà rong huyết chết." Giọng nói của Mộ Dung Thu vô cùng bình thản, tay cũng không dừng lại, đắp chăn cho hần.

"Ờ bản Vương đây." Giọng nói của Vũ Văn Mặc lạnh lẽo dị thường.

Mộ Dung Thu vẫn chưa phát hiện giọng điệu của hần dần lạnh lẽo, vẫn nghe theo lời đỡ hần dựa vào giường. Ngay lúc Mộ Dung Thu định đứng lên, Vũ Văn Mặc dùng sức nắm cổ tay nàng, con người sâu thẳm thăm trầm nhìn nàng, giọng nói rét như hồ nước tháng chạp: "Người định rời đi?"

"Vâng." Mộ Dung Thu gật đầu. Đối với việc này, nàng không giấu giếm. Dù sao với thế lực của Vũ Văn Mặc, nàng tin nếu nàng rời đi, nhất định sẽ không dễ dàng thoát khỏi giám thị của hần. Hướng hỏ với sự thông minh của Vũ Văn Mặc hẳn đã sớm biết ý tưởng của nàng.

"Không thể! Mộ Dung Thu, người là chính phi của bản Vương. Nếu rời khỏi Vương phủ, đồng nghĩa với việc bị phu quân ruồng bỏ, đời này sẽ không có nam nhân nào cưới người nữa. Huống hồ, tại Vương phủ, thân phận người tôn quý, địa vị không ai lay chuyển được. Người còn gì chưa vừa ý?" Đôi mắt Vũ Văn Mặc kiên quyết nhìn nàng, lạnh giọng nói. Nghe nàng trả lời không chút do dự mà đáy lòng hắn cảm thấy thật đau, trống rỗng, đây là cảm giác cực kỳ xa lạ. Cho nên hắn biết, hẳn sẽ không dễ dàng rời đi!

Nghe vậy, mày của Mộ Dung Thu nhăn lại, con người tĩnh lặng như nước nhìn hắn, mặt gần ra cười nhạt: "Thần thiếp không có yêu cầu gì, càng không có gì chưa đủ."

Nếu nàng là nữ nhân của thời đại này, đối mặt với thân phận, lại nghe được lời hắn khẳng định như vậy thì chắc chắn rất vui sướng, càng một mực yêu hắn, tình nguyện vì hắn sinh con đẻ cái. Nhưng trở trêu thay, nàng là người hiện đại, nếu như chấp nhận số phận, như vậy chỉ có cả đời cùng đám thể thiếp của hắn tranh đấu, dần dần quên mất bản thân mình, thậm chí sẽ có ngày rơi vào kết cục như Lý thị. Năm tháng qua đi, nhan sắc sẽ suy tàn, chỉ có thể đau lòng nhìn hắn lần lượt sùng bái các nữ nhân trẻ trung khác. Nàng không thể, cũng không cam lòng nhận cuộc sống như thế. Nàng không phải kinh thường nữ nhân có đại, mà nàng kinh thường người có linh hồn hiện đại như mình lại đánh mất hết thảy kiêu ngạo cùng tự tôn.

Huống hồ trong mắt người đương thời lẫn trong mắt hắn, đây là một việc bất thường! Nàng cũng muốn mọi người tin vào việc hai người có thể cùng nhau trải qua một đời một kiếp. Nếu không được, nàng thà rằng không cần!

Con người của Vũ Văn Mặc sâu không đáy, thấy nàng tự tại, không đem cái gì để trong mắt, đáng vẻ làm cho không ai có thể nắm trong tay, mày cau lại, cảm giác đau đớn cùng chưa xốt ở ngực càng rõ ràng hơn: "Vi sao?"

Thật lòng Mộ Dung Thu cũng không muốn, nhưng lúc này không thể không nói ra để khiến hắn hết hi vọng: "Thần thiếp mong muốn chính là bên người gia chi có thần thiếp, không có người thứ hai."

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Vũ Văn Mặc không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, nhủ mà: "Vi sao Vương phi lại có suy nghĩ như thế? Thật là buồn cười. Không nên nhắc lại lời này, càng không thể có loại suy nghĩ ấy. Đừng khiến mình mang danh đổ phạ. Bấy giờ người là chính phi của phủ Nam Dương Vương, kể cả Thẩm Trắc phi cũng không thể so với người, càng không thể ảnh hưởng đến địa vị của người. Bản Vương cũng sẽ khiến cho không ai dám mơ tưởng địa vị của người. Thu hồi lại ý tưởng rời đi của người, cũng đừng nhắc lại chuyện này. An tâm đợi ở Vương phủ đi. Những việc trước kia sẽ không xảy ra lần nữa, người yên tâm đi." Hắn nghĩ rằng nói những lời này vì muốn hắn hứa hẹn, nên nói như vậy.

Mộ Dung Thu cúi đầu, mày dần dần nhăn lại. Sao hắn bỗng dưng lại đổi ý? Mấy ngày trước còn nói chỉ cần hai năm sau thì nàng có thể tự do, bây giờ lại nuốt lời, hai năm sau cũng không thể. Xem ra, ý định rời đi dưới sự cho phép của hắn là không khả thi, chỉ có thể dùng cách khác.

Dưới ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu gật đầu: "Vâng."

Thấy nàng đồng ý, Vũ Văn Mặc yên lòng, gật đầu nói: "Bản Vương sẽ dưỡng thương thêm một ngày, từ nay trở đi để bọn họ tới thăm đi."

Càng che giấu càng khó tránh làm người ta hoài nghi.

Mộ Dung Thu gật đầu: "Vâng, ngày mai thần thiếp sẽ cho người đi báo."

Hôm sau.

Sau buổi cơm trưa, người của phủ Tướng quân đến, là Tri Họa – Đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh Lý thị. Nhìn thấy Tri Họa, Mộ Dung Thu nghi hoặc, có phải Lý thị đã xảy ra chuyện gì liên vội vàng hỏi: "Có phải mẫu thân ta có xảy ra chuyện gì hay không?"

Tri Họa nghe vậy, sắc mặt thoáng nặng nề: "Mấy ngày gần đây phu nhân uể oải, không thêm ăn, một ngày ăn được vài miếng cơm đã là không tệ. Đại phu đến xem qua có tốt hơn chút nhưng phu nhân ban đêm thường xuyên gọi tên của Vương phi. Nó thì thật sự không rõ nên mới không để ý phu nhân ngăn cản tới cầu kiến Vương phi. Hi vọng hai ngày này Vương phi có thể quay về phủ Tướng quân thăm phu nhân."

"Làm sao có thể uể oải, không thêm ăn? Có phải thức ăn không hợp khẩu vị?" Mộ Dung Thu vội hỏi. Lần trước ở phủ Tướng quân chỉ thấy Lý thị thân thể không tốt, sao bây giờ lại càng ngày càng kém?

"Thân thể phu nhân không tốt, đã nhiều ngày thời tiết trở lạnh, nhiễm phong hàn mới như thế. Vương phi chỗ lo lắng quá." Tri Họa trả lời.

Nghe nói bệnh Lý thị vẫn chưa trở nặng, Mộ Dung Thu liền nhẹ nhàng thờ ra, nhìn Tri Họa cười nói: "Hai ngày này bản Vương phi sẽ về phủ Tướng quân một chuyến."

"Vâng a." Sau khi Tri Họa rời đi, Mộ Dung Thu vào gian trong nói với Vũ Văn Mặc chuyện này.

Vũ Văn Mặc không có ý kiến gì, tán thành nói: "Nếu Tướng quân phu nhân muốn gặp người thì hai ngày này người hồi phủ Tướng quân đi, chuẩn bị một chút. Thương thể của bản Vương đã tốt hơn nhiều, cứ để nhóm bà tử của Mai viên hầu hạ đi. Thế nhưng không thể qua đêm ở phủ Tướng quân."

"Vâng." Mộ Dung Thu đáp. Nàng hiểu, hắn không thể để người khác biết mình bị thương, mà mỗi ngày đều phải bôi thuốc lên miệng vết thương một lần, cho nên nàng không thể qua đêm ở phủ Tướng quân.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Hồng Lăng: "Bẩm Vương gia, Vương phi, Hoàng thượng giá lâm Vương phủ, tới thăm Vương gia."

Cái gì?!

Hoàng thượng tới? Mộ Dung Thu nghi hoặc, ngoại trừ nàng biết Vũ Văn Mặc bị thương, người khác đều tưởng hắn chỉ bị nhiễm phong hàn. Chẳng qua là một bệnh thông thường, làm sao có thể khiến Hoàng thượng tự mình đến thăm?

Vũ Văn Mặc nghe vậy, sắc mặt bỗng dưng nặng nề, quay sang nói với Mộ Dung Thu: "Tháo toàn bộ băng vải trên người bản Vương xuống."

Mộ Dung Thu gật đầu: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 78

Mộ Dung Thu nghe vậy, gật đầu: "Vâng."

Đề lại thối mất trong lòng, nhưng thái độ và dáng vẻ phòng bị của Vũ Văn Mặc đối với Hoàng thượng, trong lòng nàng cũng đã hiểu chút ít. Xem ra, thương tích của hắn vô cùng phức tạp.

Nàng tháo băng vải thật nhẹ nhàng, từng chút, không dám dùng sức. Có nhiều miệng vết thương đã đóng vảy, dính vào băng vải, giờ muốn gỡ ra thật sự rất hao tâm tốn sức, nếu không cẩn thận thì sẽ làm miệng vết thương mới kết vảy vỡ ra.

Nghe nói Hoàng thượng đến, sắc mặt Vũ Văn Mặc vô cùng nặng nề, con người càng thêm thâm trầm, quanh thân hắn tản ra tầng khí lạnh lẽo. Hắn cúi đầu nhìn Mộ Dung Thu đang nhẹ nhàng cắt từng mảnh vải, nhàu mày trầm giọng nói: "Không cần cẩn thận như thế, chúng ta không có nhiều thời gian."

"Không được. Nếu làm mạnh sẽ đụng đến miệng vết thương, làm chảy máu. Mùi máu tươi rất dễ bị người khác phát hiện." Mộ Dung Thu lắc đầu, hạ giọng trả lời. Sau đó cao giọng hướng ra ngoài cửa dặn dò: "Xin Hoàng Thượng chờ một lát, để bản Vương phi và Vương gia thay quần áo lần nữa."

"Vâng." Nha hoàn ngoài cửa đáp.

Mộ Dung Thu thở dài một hơi, tiếp tục cúi đầu cẩn thận cắt băng vải. May mà sáng hôm nay đã bôi sơ qua một lần thuốc, nếu không bây giờ còn khó gỡ hơn.

Cuối cùng, không đến một khắc đã gỡ được toàn bộ vải. Mộ Dung Thu lập tức lấy y phục mới ra mặc cho Vũ Văn Mặc.

Khi nhìn đến kiểu tóc của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu cảm thấy đây đúng là một việc khó khăn. Kiểu đầu công chúa thế này làm sao đi gặp Hoàng thượng được. Có điều, Vũ Văn Mặc đã xuống giường được, có thể gọi Hồng Lăng vào chải tóc giúp hắn.

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt của Mộ Dung Thu có chút kỳ lạ liền xoay người bước tới bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng. Hắn tròn mắt kinh ngạc, hai ngày nay mình đều chải kiểu tóc quái dị này? Ngay lập tức, Vũ Văn Mặc quay đầu nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt chất vấn.

Mộ Dung Thu bình tĩnh mỉm cười nói: "Đây là sơ sót của thần thiếp."

"Gọi nha hoàn vào chải lại." Khóe miệng Vũ Văn Mặc giật giật, thấp giọng ra lệnh.

"Vâng." Một lát sau, Hồng Lăng đã chải lại một kiểu tóc chính tề cho Vũ Văn Mặc. Cùng lúc đó, Mộ Dung Thu cho nha hoàn mời Hoàng thượng vào gian trong.

Trong lúc chờ, Hoàng thượng không khỏi có chút phiền chán, nghĩ lại thì cũng đã đợi được hai khắc.

Ngồi phía sau Hoàng thượng là Thẩm Quý phi, còn có cả Thẩm Trắc phi! Nàng ta cũng đến! Mộ Dung Thu nhướng mày.

Mộ Dung Thu hành lễ lần nữa với Hoàng thượng, dù cúi đầu nhưng nàng vẫn thấy được vẻ đắc ý trong mắt Thẩm Trắc phi, cũng thấy được thần sắc trong mắt Thẩm Quý phi.

Hoàng thượng vừa vào gian trong đã dõi mắt theo bóng dáng của Mộ Dung Thu, nằng đi đến bên cạnh Vũ Văn Mặc đang nằm trên giường. Hoàng thượng thấy sắc mặt hần tái nhợt, đúng là đáng về của người bệnh, ánh mắt chợt kóe, đi lên phía trước nói: "Nam Dương Vương không cần đa lễ, nằm trên giường là được rồi."

Vũ Văn Mặc ngừng gầy gựa, vẫn chưa xuống giường. Hần mang vẻ mặt thật xin lỗi nhìn Hoàng thượng: "Xin Hoàng thượng thứ lỗi. Thần không cách nào xuống giường hành lễ."

"Không sao. Nam Dương Vương nhiễm bệnh thì cứ nghỉ ngơi, không cần xuống giường kéo bệnh thêm nặng, nằm là được." Khi nói chuyện, Hoàng thượng đã ngồi xuống bên giường.

Mộ Dung Thu quay đầu, thấy Hoàng thượng ngồi ở cạnh giường thì lặng lẽ nhủ mảy. Thân phận Hoàng thượng về cùng tôn quý, vậy mà lại ngồi bên giường thăm Vũ Văn Mặc. Từ khi nào thì tình cảm của Hoàng thượng và Vũ Văn Mặc tốt như thế? Trong cảm nhận của nằng, lúc này, hai người rất khác thường.

Nhưng hình như Vũ Văn Mặc cũng không biểu hiện gì, thần nhiên trả lời: "Thần tạ ơn Hoàng Thượng lo lắng, chẳng qua mấy ngày nay không thể vào triều."

"Nghỉ ngơi tốt mới là quan trọng nhất, Nam Dương Vương không cần quá lo lắng gì. Bệnh đột nhiên tới, cũng như trước đây quá mệt nhọc, vậy vẫn nhân cơ hội này Nam Dương Vương có thể tỉnh dưỡng đi. Trẫm sẽ cho người mang nhân sâm thượng đẳng trong cung đến cho Nam Dương Vương dùng bổ thần." Hoàng thượng ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc lại làm bộ muốn đứng dậy cảm tạ, Hoàng thượng lại vội ngăn cản. Trong lúc khẽ đẩy Vũ Văn Mặc nằm xuống, tay Hoàng thượng dùng nội lực bóp bả vai Vũ Văn Mặc một chút.

Nhưng về cảm kích trên mặt Vũ Văn Mặc cũng không thay đổi, bình tĩnh cười trả lời: "Tạ ơn Hoàng thượng." Hai bàn tay dưới chân của hần đã nắm chặt thành nắm đấm

Mộ Dung Thu đứng một bên nhìn thấy cảnh này, mảy nường lên. Hoàng thượng có lẽ đang đoán xem Vũ Văn Mặc có bị thương hay không! Như thế thì chuyện Vũ Văn Mặc bị thương đúng là có liên quan tới Hoàng thượng! Nhưng nhìn dáng vẻ này của Hoàng thượng thì chỉ là suy đoán, cũng chưa xác định được. Lại nhìn thấy vẻ mặt trấn định như thường của Vũ Văn Mặc, nằng hiểu rõ nhất, vết thương trên người hần nghiêm trọng đến cỡ nào! Những vết thương đó tuy đã kết vảy, nhưng chỉ cần đụng một cái nhẹ đã có thể làm cho rách da rồi chảy máu. Nhìn Hoàng thượng có vẻ như nhẹ nhàng bóp một cái nhưng nhất định là dùng lực rất mạnh.

Sự cứng cỏi của Vũ Văn Mặc làm cho Mộ Dung Thu kinh nể không thôi. Đau đớn tê tâm liệt phế như thế mà hần cũng có thể nhẫn nhịn chịu đựng!

Đang lúc nằng nghĩ nếu miệng vết thương vỡ ra làm chảy máu, trong phòng có mùi máu tươi thì nên làm sao để ứng phó, bỗng cảm giác được hai ánh mắt khi thế bức người nhìn nằng. Nhìn sang, Thẩm Trắc phi cùng Thẩm Quý phi cùng lúc đánh giá nằng.

Hận ý trong lòng Thẩm Trắc phi chỉ có tăng chứ không giảm, ngày hôm nay nằng nghe được bọn họ nhân bản tán xôn xao, đa số mọi người đối với việc Mộ Dung Thu thay đổi, lại trở nên tôn trọng nằng, không giống lúc trước. Tất cả những điều này Mộ Dung Thu làm được rất dễ dàng! Bây giờ Vũ Văn Mặc tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng tình thần rất tốt. Nhưng hôm qua dù thế nào Mộ Dung Thu cũng không đồng ý cho nằng vào thăm hần, khiến nằng mất đi rất nhiều cơ hội, cũng khiến cho Thẩm Quý phi vừa biết được đã tối chất vấn. Từ trước tới nay, nằng - Thẩm Nhu đối với mình yêu cầu cực cao, chưa bao giờ cho rằng sẽ bị thất bại, nghĩ muốn có thứ gì thì chỉ biết dùng thủ đoạn chiếm lấy. Vì vậy khi nhìn đến những ánh mắt khinh thường ấy, Thẩm Trắc phi dĩ nhiên không chịu nổi

Trong lúc đó, Thẩm Quý phi lại đang nhìn Mộ Dung Thu, trong ánh mắt có một tia âm quang không cách nào hiểu rõ, không thể tưởng tượng được trong một thời gian ngắn mà Mộ Dung Thu lại có thể chiếm được Vũ Văn Mặc từ trong tay Nhu nữ, lúc hần nhiễm bệnh mà chọn Mộ Dung Thu làm tình dưỡng. Mà khoảng thời gian này là lúc dễ sinh cảm tình nhất, may mà sau khi nằng biết được việc này, trước tiên sắp xếp một chút, nếu không, theo tâm tư không bình tĩnh kia của Nhu nữ, chỉ sợ không cách nào giữ được lòng của Vũ Văn Mặc! Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt Thẩm Quý phi càng sáng thêm mấy phần. Lúc nhìn Mộ Dung Thu thì chuyển thành vẻ mặt tươi cười như hoa, giống như những điều không vui xảy ra trước đó cũng chỉ là một hồi mộng ảo.

Mộ Dung Thu cúi hời tâm mắt, âm thầm nhủ mảy, ánh mắt của Thẩm Quý phi cùng Thẩm Trắc phi không đúng! Không cần phí sức nghĩ nhiều cũng biết tâm tư của hai người là cái gì. Nhưng nằng thật sự không thể tưởng được, Thẩm Trắc phi so với gần đánh không chết mà còn liều mạng hơn!

Ánh mắt Mộ Dung Thu cùng Thẩm Quý phi, Thẩm Trắc phi giao chiến. Đã qua một khắc, Hoàng thượng và Vũ Văn Mặc cũng gần như trao đổi xong. Vũ Văn Mặc ngáp mảy lần biểu hiện mình đã mới mẻ, Hoàng thượng đang lúc nửa tin nửa ngờ vào kết quả xác minh, lại thấy Vũ Văn Mặc mới mẻ, cũng chỉ có thể đem nghi hoặc để trong lòng, đứng dậy cười nói: "Nam Dương Vương nghỉ ngơi cho tốt, nếu như cần bất kỳ cái gì thì sai người trong phủ tiền cung bẩm báo cho Trẫm."

"Vâng, thần tuân chỉ." Vũ Văn Mặc đáp, vừa dứt lời đã từ từ nhắm mắt lại, có vẻ như lơ đãng, thật sự là mới mẻ đến cực điểm

Thấy thế, trong con người của Hoàng thượng hiện lên một đạo ánh sáng, nhưu nhủ mảy, mắt kết một vòng quanh phòng, ánh mắt dừng trên lần khóa của lư hương đang tỏa ra, mùi không ngừng phát ra, vây quanh chớp mũi. Hai mắt tỏa sáng, muốn xoay người một lần nữa, đến bên giường vén chăn lên, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của Vũ Văn Mặc mới mẻ, còn có người khắp phòng, hần cau mày, xoay người rời đi.

Mộ Dung Thu cúi người đưa tiễn. Vốn theo quy củ thì Mộ Dung Thu phải đưa Hoàng thượng ra đến đại môn Vương phủ, nhưng vì Vũ Văn Mặc nhiễm bệnh, Hoàng thượng liền căn Mộ Dung Thu lại cho Thẩm Trắc phi đi thay. May là Hoàng thượng ở trong phòng không lâu lắm, mà Vũ Văn Mặc cũng kịp thời 'biểu hiện' thần sắc mới mẻ làm cho Hoàng thượng rời đi, nếu không mùi nhang hương không cách nào che giấu được mùi máu tươi.

Lẽ ra Thẩm Trắc phi muốn thừa dịp này ở lại trong phòng hầu hạ Vũ Văn Mặc, nhưng Hoàng thượng lại ra lệnh, tất nhiên nằng không thể cãi lệnh. Không cam lòng nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc trên giường.

Thẩm Quý phi lờ mờ nằng một cái, tức giận thấp giọng nói: "Nếu không muốn trong lòng Vương gia có người khác thì dùng đầu óc mà nghĩ thủ đoạn tốt hơn đi. Đừng luôn đề cho Mộ Dung Thu chiếm tiện cơ."

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi trắng bệch, cúi đầu cắn chặt môi

Đội bọn họ đi khỏi, Mộ Dung Thu cho mấy nha hoàn trong phòng lui ra, sau đó ngồi xuống bên giường. Cùng lúc, Vũ Văn Mặc mở mắt, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thu, trầm giọng nói: "Miệng vết thương ở bả vai lại vỡ ra."

"Lần này muốn cầm máu sự là tổn một chút thôi gian." Mộ Dung Thu lạnh giọng trả lời. Sau đó liền coi bỏ y phục của Vũ Văn Mặc, một lần nữa bôi thuốc lên miệng vết thương.

Vũ Văn Mặc chậm rãi nhắm mảy, nhìn chăm chăm miệng vết thương không ngừng rỉ máu, sắc mặt dần dần trắng bệch. Bôi thuốc xong, cảm nhận của nằng càng mãnh liệt, có thể thấy Hoàng thượng vừa rồi sử dụng lực đạo lớn thế nào! Bây giờ vết thương trước mắt so với vết thương khuya hôm trước còn nặng thêm vài phần! Nghĩ đến đây, sát khí trong mắt Vũ Văn Mặc càng thêm lại lại, ở trước mặt Mộ Dung Thu, hần không hề có kỵ bầy ra sát khí lình lất đến tận xương!

Loại sát khí này làm cho lòng người sợ hãi mãnh liệt, thần thể không tự chủ được run rẩy, từ trước tới nay Mộ Dung Thu lần đầu tiên gặp, khó tránh khỏi có chút không thể tin nhìn Vũ Văn Mặc.

Nhận thấy tâm mắt của Mộ Dung Thu, sát khí trong mắt Vũ Văn Mặc nhất thời biến mất, nhưng sự lạnh lẽo vẫn còn bao quanh hần.

...

Hoàng thượng hồi cung, còn Thẩm Quý phi ở lại Vương phủ nghỉ ngơi một đêm mới hồi cung.

Thẩm Quý phi và Thẩm Trắc phi trở lại Trúc viên. Đóng cửa phòng, Thẩm Quý phi lạnh lùng quát Thẩm Trắc phi: "Đối với Mộ Dung Thu, muội có rất nhiều cơ hội. Dù sao trong hai năm qua, tâm của Nam Dương Vương đều ở trên người muội, mà bây giờ muội lại bị thất sủng! Dựa vào sự thông minh của muội làm sao lại không giữ được lòng của Nam Dương Vương?"

Thẩm trắc phi biến sắc, lắc đầu trả lời: "Muội cũng không biết. Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Thu hoàn toàn thay đổi, giống như biến thành một người khác, rất khác so với Mộ Dung Thu trước kia, tựa như hai người. Khác nhau một trời một vực như thế, tất nhiên làm Vương gia hiểu kì."

"Biến thành một người khác?" Thẩm Quý phi khép hờ mắt. Trước kia hình như chưa từng chú ý, mà lúc này cẩn thận nghĩ đến, tác phong của Mộ Dung Thu so sánh với trước kia hoàn toàn khác! Giống như hai người. Một người có thể thay đổi nhiều đến mức đó sao?

"Vâng. Không khỏi làm người khác hoài nghi, lúc trước, Mộ Dung Thu là già vờ. Nằng ta biết rõ muội và Vương gia là thanh mai trúc mã, cảm tình tự nhiên không phải nằng ta có thể so sánh được. Hai năm trước, che dấu tính nết thật rồi trong khoảng thời gian này đột nhiên biến thành một người khác, quả nhiên làm Vương gia chú ý." Thẩm Trắc phi cau mày, đem nghi hoặc trong lòng nói ra hết.

Nghe vậy, đôi môi hồng nộn của Thẩm Quý phi khẽ nhếch, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng cực chói lọi: "Có lẽ Mộ Dung Thu trước mắt căn bản cũng không phải là Mộ Dung Thu! Trước đó người không phải nói với bản cung, Mộ Dung Thu đã từng cùng một người tiêu thiệp cãi nhau, sau đó té bị thương. Rồi sau lần bị thương đó, khi tỉnh lại đã hoàn toàn biến thành một người khác? Có lẽ bị người đánh tráo? Hoặc là bị cái gì đó ám ảnh?"

Loại đoán mò này hiển nhiên làm Thẩm Trắc phi cảm thấy mờ mịt, liền lắc đầu nói: "Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, không có khả năng đối người mà không bị ai phát hiện. Việc ám ảnh kia cũng không thể thuyết phục người khác."

Giương mặt trắng nõn của Thẩm Quý phi lại nọ nụ cười rực rỡ, vờ vờ mu bàn tay Thẩm Trắc phi, cười nói: "Không, nếu muốn ngồi lên vị trí Vương phi, như vậy tất cả những điều này đều trở thành có thể."

Thần hình Thẩm Trắc phi run lên, không thể tin nhìn về phía Thẩm Quý phi, đầy mắt dần dần nở nụ cười giống như nụ cười của Thẩm Quý phi. Hai người hai mặt nhìn nhau, dĩ nhiên đều tâm tư lẫn nhau.

"Bản cung đã cùng Hoàng Thượng đề cập đến hôn sự của Tam muội. Phụ thân và mẫu thân đã đồng ý để Tam muội gả cho Thế tử Vũ Văn Hạo làm trắc phi. Hai ngày nữa sẽ hạ chi." Thẩm Quý phi ngồi xuống, nhấp vài ngụm trà rồi nói với Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi mạnh mẽ nhìn về phía Thẩm Quý phi nói: "Đúng là Trắc phi? Xem ra, người trong lòng Tam muội quả nhiên không giống bình thường!"

Nếu dựa theo thân phận thứ nữ của Thẩm Oánh thì căn bản không có khả năng gả cho cho Thế tử làm trắc phi, là vì thế trong mặt mũi của phụ thân, mà dù sao Vũ Văn Hạo vẫn chưa cưới chính thê, ngay cả thiếp thất cũng không có. Thẩm Oánh gả đi, cũng không khác gì chỉ mẫu. Nếu có thể sớm sinh con nối dõi, đời này liền không cần lo lắng.

Nghĩ đến đây, Thẩm Trắc phi bỗng nhiên ghen tị với Thẩm Oánh.

"Việc này còn chưa đề cập cùng Thế tử. Cụ thể thì qua hai ngày lại thương lượng. Bây giờ Tam muội cũng có thể được đến bờ ước nguyện. Bản cung ở hậu cung, thân phận so với Hoàng hậu cũng không khác là bao, hơn nữa còn rất được Hoàng thượng sủng ái. Mà Nhu nữ người chờ làm cho phụ thân cùng mẫu thân thất vọng, nếu như người ở phủ Nam Dương Vương thất sủng, Vương gia không đứng về phía người, như vậy, làm cho phụ thân, mẫu thân, còn có mặt mũi bản cung đặt ở đâu?" Thẩm Quý phi thờ dãi, nói.

Thẩm Trắc phi biến sắc, cúi đầu trả lời: "Nhu nhi đã biết phải làm gì."

"Mấy ngày nữa là sinh thần của người, thừa dịp này, người nên làm cái gì thì làm cái đó, đừng lo lắng những thứ khác. Ngân vạn phải nhớ kỹ, Mộ Dung Thu đã có thai, nếu sinh con trai, trong phủ Nam Dương Vương càng không có chỗ đứng cho người." Thẩm Quý phi trầm giọng nói, trực tiếp nói ra điểm mấu chốt, khỏe miệng gọi lên một chút ngoan độc, sắc sảo.

Thẩm Trắc phi âm thầm nắm chặt tay, sau một lúc lâu ý chí kiên định gặt đầu.

"Nhu nhi tạ ơn tỷ tỷ dạy bảo."

Mai viên

Miệng vết thương trên vai Vũ Văn Mặc một lần nữa vỡ ra, không dễ dàng gì để cầm máu, máu đó có thể làm ướt hết một mảnh vải thật dày. Mộ Dung Thu nhủ chặt mày, tiếp tục chảy máu như vậy tuyệt đối không được! Nếu cứ như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng không thể đi tìm đại phu! Đừng nói làm cho hạ nhân trong phủ biết, bây giờ Thẩm Quý phi vẫn còn đang ở trong Vương phủ!

Vậy nên làm thế nào đây?

Thấy Mộ Dung Thu nhìn miệng vết thương đến ngán người, khỏe miệng Vũ Văn Mặc trắng bệnh gắt gắt nói: "Bôi nhiều thuốc hơn."

Mộ Dung Thu lúc đầu, kim sang được đã dùng quá nhiều, lúc này chờ Thu Cúc sắc thuốc xong sẽ đưa tới. Nhưng không biết chén thuốc đó có thể nhanh chóng cầm máu hay không. Không thể để máu chảy thêm! Nhưng đây là cổ đại, không phải hiện đại có thể truyền máu.

Bất quá... Hai mắt tỏa sáng, Mộ Dung Thu ra gian ngoài phân phó Hồng Lăng: "Hồng Lăng, cho phòng bếp nhỏ mau chóng nấu một chén chè."

"Chè?" Vũ Văn Mặc nghe Mộ Dung Thu nói vậy, không hiểu nói lầm bầm.

Một lát sau, Hồng Lăng đã đưa tới một chén chè. Mộ Dung Thu vội dứt cho Vũ Văn Mặc ăn. Vũ Văn Mặc nhủ mảy: "Bổn Vương không muốn ăn đường hay kẹo gì hết." Hắn đã không còn là tiểu hài tử, không có hứng thú với những thứ có vị ngọt.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu sắc mặt trầm xuống: "Chè này có thể bổ sung đường khí trong cơ thể, cũng thích hợp để giảm bớt sự mệt mỏi. Hiện tại gĩa mất máu quá nhiều, ăn chè cực kỳ hữu dụng."

Nghe lời này, Vũ Văn Mặc liền biết không thể cự tuyệt, cũng chỉ có thể không tính nguyên nuốt vào. Xong xuôi, không nhịn được lầm bầm một câu: "Thật là ngọt, trong miệng rất không thoải mái."

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn hần một cái, cũng không trả lời.

Thấy vậy, Vũ Văn Mặc nhủ mảy, lại lầm bầm một câu. Bất quá những lời này Mộ Dung Thu không nghe rõ, cũng không hỏi tới. Nàng đắp chăn cho hắn, sau đó ra khỏi phòng.

May mà buổi chiều, Vũ Văn Mặc uống thuốc xong đã ngừng chảy máu, sắc mặt của hắn cũng không còn tái nhợt. Mộ Dung Thu sợ hắn không thể kiên trì, chậm trễ hành trình ngày mai của nàng. Dù sao Lý thị luôn nhớ và thường xuyên nhắc tới nàng. Dù thế nào nàng cũng muốn trở về một chuyến, xem bệnh của Lý thị có bao nhiêu nghiêm trọng. Hơn nữa sau khi trở về cũng có một số việc cần giải quyết một chút. Cùng Mộ Dung Thu đối mặt nói sẽ tốt hơn.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thu sắp xếp Thu Cúc và Thanh Bình ở bên ngoài hầu hạ, nếu như Vũ Văn Mặc cần gì sẽ vào gian trong. Lại sai bà tử chăm sóc Hiền nhi cẩn thận, không cho Hiền nhi chạy loạn khắp nơi. Nếu trong lúc lơ đãng va vào Thẩm Quý phi, rất dễ gặp phiền toái.

Sau khi thu xếp xong mọi thứ, Mộ Dung Thu lên xe ngựa hồi phủ Tướng quân.

Trên đường, về mặt Hồng Lăng khó nên về lo lắng nói: "Mấy năm gần đây, sức khỏe phu nhân không tốt, uống nhiều thuốc bổ cũng không thấy có chuyển biến tốt. Tình huống này không thể tiếp tục kéo dài được."

Về mặt Mộ Dung Thu cũng có chút nặng nề. Trước kia nàng không hiểu y thuật, mà trong khoảng thời gian này luôn nghiên cứu y thuật, đối với thân thể Lý thị bây giờ, trong lòng cũng hiểu sơ lược. Tuy phần lớn là do Nhị di nương cùng Mộ Dung Lâm âm thầm hạ thủ bằng việc dùng đũa hút máu và giảm bớt thuốc bổ trong dược liệu, nhưng ngay cả như vậy, thân thể Lý thị cũng đúng là quá suy yếu. Ngay cả nếu mỗi ngày đều tận tâm an dưỡng thân mình, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu. Huống hồ, bây giờ tuổi đã lớn, sắc đẹp không còn, bị Mộ Dung Thu thương tổn quá sâu, khát vọng sống của Lý thị không còn mạnh mẽ nữa.

Nàng tin Lý thị cũng đã biết mình ở tình huống nào. Vì thế nên luôn nằm mơ nhớ tới nàng. Tuy rằng cùng Lý thị chẳng phải mẹ con ruột thịt, thời gian ở gần nhau cũng quá mức ngắn ngủi, nhưng thân thể này còn lại một tia tâm tư, hoặc là nàng là người bình thường, có nhân tính thiện lương, với Lý thị cũng có một phần tình thân. Vì vậy, nàng âm thầm làm nhiều chuyện như thế, bận tâm nhiều như thế cũng vì không muốn thương hại Lý thị.

"Chỉ cần cẩn thận tình đường, sẽ tốt." Mộ Dung Thu nhẹ giọng trả lời.

Phủ tướng quân

Lý thị nghe Mộ Dung Thu quay về phủ Tướng quân thăm bà, lập tức sai nha hoàn trang điểm cho bà, bôi ít son, làm cho sắc mặt nhìn sơ có vẻ hồng hào hơn. Còn cho người nấu một chén cháo tổ yến, cả bát đầy đều uống hết.

Mộ Dung Thu vào phủ, nhìn thấy Lý thị có chút tinh thần, sắc mặt cũng không quá tái nhợt, tuy có thể nhìn ra trên mặt có chút son, nhưng ít nhất trong mắt có ánh sáng.

"Mẫu thân."

"Đã mang thai, sao lại ngồi xe ngựa đi đường lâu như vậy? Nếu bị thương thân mình thì biết làm sao? Về sau cũng không thể như thế." Lý thị vừa thấy Mộ Dung Thu thì lập tức nói, ngoài miệng tuy trách cứ nhưng trên mặt lại tươi cười, cho nha hoàn đỡ bà đi qua.

Mộ Dung Thu đi đến đỡ tay Lý thị, cười nói: "Thật lâu không gặp mẫu thân, nghĩ đến cũng thật nhanh. Nói gì đi nữa ta đều muốn trở về thăm mẫu thân."

Nghe vậy, Lý thị quay đầu nhìn thoáng qua Tri Hòa trách cứ: "Nha đầu kia nhất quyết muốn đi Vương phủ báo cho người biết. Mẫu thân ngăn cản kiểu gì cũng không được."

"Mẫu thân đừng trách Tri Hòa, nàng cũng là lo lắng cho người. Đứng lý cũng nên nói cho con, nếu sớm biết mẫu thân bị bệnh, con đã về thăm. Cũng sẽ không trễ như vậy. Giống như mẫu thân gầy thêm. Nghe Tri Hòa nói, mẫu thân mấy ngày nay không ăn được nhiều, như vậy là không được, về sau mỗi ngày đều phải uống một chén cháo tổ yến, sau đó dùng cơm như bình thường." Mộ Dung Thu cau mày nói. Nàng nắm tay Lý thị, phát hiện gầy hơn so với lần trước.

Quả nhiên, thân thể Lý thị ngày càng kém.

"Ừ, mẫu thân hiền, ngày sau nhất định sẽ ăn nhiều hơn một ít." Lý thị cười đáp.

Tri Hòa lập tức che miệng cười nói: "Phu nhân không nghe bọn nô tỳ khuyên, hôm nay Vương phi đến, chỉ nói một câu, phu nhân đã nghe. Ngày sau nếu phu nhân lại không nghe bọn nô tỳ khuyên, nô tỳ phải đi làm phiền Vương phi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười gắt đầu: "Được. Tri Hòa làm tốt lắm."

Lý thị cũng không nhịn được cười nói: "Đừng để ý đến nha đầu kia, còn lớn gan như vậy."

Tri Hòa bĩu môi trả lời: "Nô tỳ là lo lắng cho thân thể phu nhân thôi!"

Lúc cúi đầu, trong mắt nàng lóe lên một chút ánh sáng khác thường, trên mặt cũng có một tia xin lỗi.

Mọi người vừa nói vừa cười một chút, tinh thần Lý thị rõ ràng cực tốt, trên mặt luôn nở nụ cười.

Mộ Dung Thu thấy thời gian không còn sớm, cũng không thể đợi Mộ Dung Thu, liền hỏi Lý thị: "Phụ thân không ở trong phủ sao?"

Nghe nói nàng đến, nếu Mộ Dung Thu ở trong phủ tất nhiên sẽ đến chỗ Lý thị, nhưng nửa ngày rồi vẫn không thấy bóng dáng của ông ta.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Lý thị chợt tắt. Bà lắc đầu trả lời: "Đã nhiều ngày đều đi sớm về trễ, sợ là bận rộn công vụ. Thu nhi có việc?"

Mộ Dung Thu đem thần sắc âm đạm của Lý thị thu vào mắt, cười cười trả lời: "Không có gì, chính là hỏi một chút."

Đi sớm về trễ? Mộ Dung Thu có thể bận rộn như vậy? Nhớ tới lời hạ nhân nói cách đây hai ngày, Mộ Dung Thu thường xuyên ra vào một phủ khác, trong đó có một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, diện mạo mẽ hoặc lòng người. Nàng không khỏi đoán, lẽ nào là Nhị di nương? Đêm nghỉ hoặc ở ở trong lòng. Mộ Dung Thu làm như không có việc gì, lại cùng Lý thị hàn huyên một chút. Lý thị tươi cười rạng rỡ, tinh thần rất tốt, liên tục hứa sẽ dựa theo yêu cầu dùng cơm.

Đợi thêm một chút, Mộ Dung Thu liền lên xe ngựa về phủ.

Vừa quay lại Mai viên, đang muốn vào phòng xem Vũ Văn Mặc thế nào, Thanh Bình canh giữ trước cửa liền tiến lên phía trước nói: "Bẩm Vương phi, Thẩm Trắc phi đang ở bên trong hầu hạ Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 79

Mộ Dung Thư khẽ nhếch mày, nâng mồm đi một chút, Thẩm Trắc phi đã tới rồi? Có điều Vũ Văn Mặc cho Thẩm Trắc phi vào hầu hạ, vậy thì chắc không sao đi. Nếu nhân cơ hội này Vũ Văn Mặc có thể tới Trúc viên tĩnh dưỡng càng tốt. Đúng lúc cho nàng thêm thời gian tính toán về kế hoạch.

Nhưng việc này không khỏi làm cho người ta có chút khả nghi. Không lẽ Thẩm Trắc phi thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm động tĩnh phía Mai viên? Có thể canh thời gian chuẩn xác như thế. Nàng vừa đi, người này đã tới rồi. Mộ Dung Thư nhàu nhàu mày, khép hồ đôi mắt, hay Mai viên có cơ sở ngầm của nàng ta? Hay là...?

"Ừ." Mộ Dung Thư phản ứng một cách bình thản. Chuyện này không phải đơn giản như vậy, nhất định là có người làm nội ứng cho Thẩm Trắc phi. Thế nhưng, lúc này nàng còn có chuyện quan trọng phải làm, liền nhắc chân hướng phòng Hiến nhi mà đi.

Thanh Bình thấy thế, vội hỏi: "Vương phi không định vào xem một chút sao?"

Thời gian Thẩm Trắc phi ở trong phòng đã rất lâu.

"Có Thẩm Trắc phi hầu hạ, đừng lo." Mộ Dung Thư cười nói, bước chân vẫn như cũ bước đến phòng Hiến nhi.

Lúc này Hiến nhi đang đọc sách, cái đầu nhỏ nhỏ lúc ẩn lúc hiện. Bé đang đọc 'Tam Tự Kinh'.

"Nhân chi sơ, tính bản thiện..."

Dáng vẻ trẻ con đáng yêu đến cực điểm. Mộ Dung Thư không nhịn được khẽ cười, nhẹ nhàng bước đến sau Hiến nhi.

Hình như Hiến nhi phát hiện phía sau có người đến, quay đầu nhìn lại. Thấy Mộ Dung Thư, lập tức tức tưởi cười rạng rỡ vứt bỏ lại cuốn sách 'Tam Tự Kinh' chạy về phía nàng: "Mẫu thân."

Mộ Dung Thư khom người ôm Hiến nhi vào lòng.

"Ngoan. Sao Hiến nhi không ngủ trưa một lát?"

"Vừa mới ăn cơm trưa xong. Hiến nhi muốn đọc xong 'Tam Tự Kinh' rồi đi ngủ. Mẫu thân, hai ngày này người chăm sóc phụ thân, Hiến nhi cũng chưa gặp người nào lần. Hiến nhi rất nhớ người." Hiến nhi ngọt ngào trả lời. Khi nói chuyện cánh tay nhỏ nhỏ liền gắt gao ôm cổ Mộ Dung Thư, hương vị làm nũng rất đậm.

Thấy thế, Mộ Dung Thư nhịn không được cười nói: "Hôm nay lúc ăn sáng không phải gặp được sao?"

Đứa nhỏ này thật đúng là biết dỗ người, mồm chi như vậy mà đã có thể làm người ta vui vẻ.

"Không thấy một chút đã nhớ cực kỳ rồi." Hiến nhi chu miệng nhỏ phẩn nộ ngọt ngào nói.

Mộ Dung Thư buồn cười lắc đầu: "Hiến nhi mà trưởng thành thật đúng là làm cho nữ tử trên đời này si mê chết thôi!"

"Khi lớn lên Hiến nhi không cần nữ nhân nào hết, mấy người đó đều là người xấu. Hiến nhi chỉ cần mẫu thân. Chờ Hiến nhi trưởng thành sẽ cưới mẫu thân." Nụ cười trên mặt Hiến nhi chợt tắt, vô cùng thận trọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư sững sờ rồi lập tức bật cười. Đứa nhỏ này! Thật đúng là lời nói trẻ con. Có Hiến nhi bên người, nàng thật sự cảm thấy vui vẻ. Tuy chưa bao giờ làm mẹ, nhưng vì Hiến nhi mà học làm một người mẹ, vì bé mỗi ngày một lớn lên mà lo lắng càng nhiều. Tuyệt đối không thể để cho bé sau khi lớn lên trở thành một Vương Quân Sơn thứ hai!

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Mộ Dung Thư ôm Hiến nhi vào lòng thật chặt, trầm giọng hỏi: "Hiến nhi, nếu con cùng mẫu thân tạm thời xa nhau, đến chỗ tổ phụ ở một thời gian ngắn, Hiến nhi chịu không?"

Hiến nhi nghe vậy, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, vội vàng ôm chặt Mộ Dung Thư: "Mẫu thân, người không cần Hiến nhi sao?" Bé dứt lời, trong mắt đã đầy nước mắt.

Nhìn thấy Hiến nhi khóc, lòng Mộ Dung Thư đau xót, lau nước mắt cho bé, nói: "Hiến nhi, đừng vội. Mẫu thân đã nói tuyệt đối sẽ không bao giờ không cần Hiến nhi. Nhưng mà, Hiến nhi nghe mẫu thân nói, nếu như có một ngày mẫu thân gặp được một chút phiền phức, cần cho Hiến nhi tạm thời rời đi một đoạn thời gian. Sau đó chờ khoảng thời gian này qua đi, mẫu thân lại đón đón Hiến nhi. Như vậy Hiến nhi chịu không?"

Gương mặt Hiến nhi trắng bệch, nghe Mộ Dung Thư nói xong, liền gắt đầu: "Mẫu thân thật sự sẽ chẳng bao giờ không cần Hiến nhi?"

"Mẫu thân luôn nhất ngôn cửu đỉnh*." Mộ Dung Thư gắt đầu cười nói.

*: ý nói rằng một lời nói đã lọt qua chín cái đầu của hăm rãng rồi, khó lòng mà rút lại được

Hiến nhi do dự thật lâu, mồm nín khóc mím cười.

"Hiến nhi rất ngoan, Hiến nhi nghe mẫu thân."

"Ừ, Hiến nhi ngoan nhất. Về sau chỉ cần mẫu thân có thời gian sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Hiến nhi được không?" Mộ Dung Thư rốt cục buông được nỗi thấp thòmed trong lòng. Chỉ cần Hiến nhi không làm khó, kế tiếp dễ hơn nhiều. Ngày mai nàng sẽ nhờ Vương tuần phủ viết một lá thư, cho Hiến nhi đến Vương gia ở tạm một tháng. Sau đó sẽ viết một lá thư cho Văn Mai tại Bình Thành xa xôi, đợi một tháng sau, Văn Mai lại đón Hiến nhi về Bình Thành!

Con người linh động kék kék, Mộ Dung Thư hơi nheo mắt, dựa theo bộ dáng Thẩm Quý phi cùng Thẩm Trắc phi hôm qua, chỉ sợ sẽ lại có động tác, nàng vừa vận bát lấy cơ hội này.

Hiến nhi có được cam đoan của Mộ Dung Thư, liền nín khóc, mím cười ngây thơ, quán quít lấy Mộ Dung Thư nói: "Mẫu thân không được lừa Hiến nhi đó, ngoan tay đi."

Ngoéo tay? Khóe miệng Mộ Dung Thư giật giật, chuyện ngây thơ như vậy không thể tưởng được hôm nay nàng phải làm. Xem ra làm mẹ thật đúng là không dễ dàng.

"Được!" Ngón tay thon dài ngoéo ngón tay nhỏ bé, nụ cười trên miệng Hiến nhi xán lạn hơn, "Đã ngoéo tay thì một trăm năm sau cũng không được thay đổi."

Một lúc lâu sau, sắc trời dần tối, Mộ Dung Thư trở lại phòng, sai Hồng Lăng dọn cơm chiều, vừa muốn vào gian trong đã thấy Thẩm Trắc phi mặt rung rung, sắc mặt trắng bệch chạy ra. Khi thấy Mộ Dung Thư, nàng biến sắc, trong mắt đầy hận ý, nhưng lại không nói lời nào bỏ chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng nàng, Mộ Dung Thư nhường mày, bọn họ gần nhau?

Nàng mang nghi hoặc đi vào gian trong.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc cũng lạnh lẽo âm trầm đến đáng sợ. Xem dáng vẻ này thì biết vừa rồi hẳn cùng Thẩm Trắc phi nhất định đã xảy ra chuyện gì. Có điều đây là lần đầu, bất kể là trong trí nhớ của Mộ Dung Thư trước kia, hay là trí nhớ từ lúc xuyên qua tới giờ, đều chưa từng thấy Vũ Văn Mặc đối xử với Thẩm Trắc phi như thế, còn làm cho Thẩm Trắc phi không để ý hình tượng, khóc sụt nước chạy đi.

Thấy Mộ Dung Thư, Vũ Văn Mặc cau mày, nghĩ nàng nghe được đoạn đối thoại của hẳn cùng với Thẩm Trắc phi, sắc mặt lạnh lẽo nặng nề nhìn Mộ Dung Thư giải thích: "Yên tâm đi, Nhu nhi sẽ không đoạt quyền của người. Người vĩnh viễn là chủ mệnh của phủ Nam Dương Vương này." Bình thường, hẳn rất khinh thường việc giải thích nên giờ muốn mở lời giải thích thì khó miệng có hơi dòng cứng.

Mộ Dung Thư vốn không để ý, bất kể là Thẩm Trắc phi muốn làm gì, đều không có liên quan đến nàng, trừ phi Thẩm Trắc phi muốn làm điều gây bất lợi cho nàng. Thế nhưng, nghe Vũ Văn Mặc nói lời này, chỉ sợ vừa rồi Thẩm Trắc phi nhất định là cùng hẳn nói chuyện cảm quyền, nàng ta muốn mình được nắm giữ quyền ở Vương phủ.

"Vâng." Sau khi hờ hững lên tiếng, Mộ Dung Thư kiểm tra miệng vết thương trên người Vũ Văn Mặc. Phương thuốc quả nhiên rất hữu dụng, chỉ mới vài canh giờ miệng vết thương đã khép lại. Xem ra không quá mấy ngày có thể khỏi hẳn.

"Miệng vết thương khép lại rất nhanh, chỉ cần uống thuốc vài ngày là có thể phục hồi như cũ." Nhìn thần sắc của nàng cùng bộ dáng không chút để ý, Vũ Văn Mặc nhàu mày, cảm giác chua xót trong lòng lại dâng lên. Hẳn không kịp không chế còn nói thêm: "Nhu nhi đối với bản Vương mà nói là thanh mai trúc mã. Nhưng nhất định rằng..." Câu nói sau cùng vừa muốn ra khỏi miệng liền dừng lại, khi nhìn Mộ Dung Thư, mày của hẳn càng thêm nhàu chặt.

Mộ Dung Thư mím cười trả lời: "Thần thiếp không để ý, già không cần giải thích. Đã đến giờ cơm chiều, thần thiếp gọi Thanh Bình hầu hạ gia dùng cơm." Dứt lời liền xoay người muốn đi ra.

Vũ Văn Mặc sắc mặt trầm xuống, nàng lạnh nhạt và tươi cười cùng kính, ngôn ngữ nhu hòa, thì cảm giác đau đớn trong lòng hẳn ẩn át cả cảm giác đau đớn của vết thương. Nhàu chặt mày. Trong lúc Mộ Dung Thư muốn ra ngoài, hẳn mở miệng nói: "Buổi chiều Nhị đệ tới gặp bản Vương, hẳn muốn Thanh Bình làm thông phòng. Thanh Bình là nha đầu bên cạnh người, người xem nên làm thế nào."

"Vâng." Mộ Dung Thư hơi nhàu mày, nhẹ giọng đáp. Nhưng trong lòng lại không nhịn được mắng: Vũ Văn Khái, hậu viện của người nữ nhân đã nhiều đến mức chứa không nổi, lúc này còn dám có ý với Thanh Bình? Thanh Bình là một cô nương thuần khiết trong trắng, nếu đưa cho hẳn làm thông phòng để hẳn chà đạp, thật đúng là không có thiên lý.

Lúc dùng cơm chiều, Mộ Dung Thư âm thầm quan sát vẻ mặt Thanh Bình, nếu như nha đầu này chú ý Vũ Văn Khái, như vậy nàng chỉ có thể khuyên bảo. Còn nếu Thanh Bình đã khẳng khái, như vậy nàng cũng không có lý do gì mà ngăn cản.

Thanh Bình cúi đầu, hốc mắt đỏ hoe, hai tay bắt an vận góc áo, bỗng nhiên cũng ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thư.

Từ trước tới này, Hồng Lăng là tâm phúc của Mộ Dung Thư, sau khi trở về biết chuyện Vũ Văn Khải muốn Thanh Bình làm thông phòng, sau đó Thanh Bình cũng biểu lộ thái độ, nàng không nên được tức giận. Có điều, các nàng đều ký vào tự bản thân, Vương phi bảo các nàng làm gì, đương nhiên các nàng không có tư cách phản bác. Ở chung cùng Thanh Bình lâu như vậy, nàng không thể nhẫn tâm nhìn Thanh Bình nhảy vào hố lửa. Huống hồ Thanh Bình còn có người trong lòng. Nghĩ vậy, Hồng Lăng bèn tiến lên một bước nói với Mộ Dung Thư: "Vương phi, chuyện Thanh Bình..."

Nàng vừa mở miệng, Mộ Dung Thư đã ngừng đầu nhìn nàng một cái, trả lời: "Việc này bản Vương phi trong lòng hiểu rõ."

Thư Cúc lo lắng nhìn thoáng qua Thanh Bình rồi nhìn Mộ Dung Thư cùng Hồng Lăng đứng ngốc ở một bên không nói.

Mộ Dung Thư ăn xong điểm tâm, rồi gọi người đưa Hiên nhi về phòng. Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Thanh Bình đang vô cùng khẩn trương, cười hỏi: "Nhị gia đối với người có chút tâm tư, người nên biết."

"Vâng." Thanh Bình cúi đầu thấp hơn, nhớ tới đôi mắt của Vũ Văn Khải sáng lên khi nhìn nàng, còn bàn tay sờ mông của nàng. Tuy rằng ảo não cực kỳ, không nghĩ cứ như vậy bị khinh nhục, xấu hổ không chịu nổi, trong lòng khổ sở kháng cự, nhưng nàng dù sao cũng là nô tỳ, mà Nhị gia là chủ tử.

"Nhị gia nói với Vương gia muốn người làm thông phòng, người có nghĩ tới không?" Mộ Dung Thư đem thần sắc của nàng thu vào trong đáy mắt, hỏi tiếp.

Thanh Bình cúi đầu, cắn răng thật chặt, sau một lúc lâu do dự, mới liều mạng lắc đầu: "Nô tì không nghĩ."

Mộ Dung Thư gật gù đầu, cười nói: "Được rồi, tốt lắm, chờ lúc Nhị gia đến xin bản Vương phi nói muốn người, bản Vương phi sẽ từ chối."

"Tạ ơn Vương phi." Thanh Bình lập tức xoay người cảm tạ. Hốc mắt đầy nước mắt, suýt nữa rơi xuống. Nghe Mộ Dung Thư nói vậy, trái tim đang treo lơ lửng lập tức hạ xuống.

Hồng Lăng cùng Thư Cúc nhìn nhau cười, các nàng đã nói, Vương phi chắc chắn sẽ không mặc kệ ngồi xem.

Mộ Dung Thư cười nhẹ, theo sau liền đưa tay xoa nhẹ mi tâm, trong một cái việc không lớn như vậy mà có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, haizz... Thật đúng là mệt mỏi đi.

Hôm sau, Mộ Dung Thư sai người đưa thư cho Tuần phủ đại nhân cùng Văn Mai. Cũng trong ngày hôm đó, Mộ Dung Thư nói chuyện này với Vũ Văn Mặc: "Hiên nhi có chút nhớ Vương tuần phủ, thần thiếp làm chủ đề Vương tuần phủ phải người tới đón Hiên nhi hỏi Vương gia ở lại mấy ngày."

"Ừ, dù sao Vương tuần phủ cũng là tổ phụ của Hiên nhi, đối xử với Hiên nhi cũng không tệ. Để Hiên nhi trở về ở lại một đoạn thời gian cũng tốt." Vũ Văn Mặc gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Mộ Dung Thư thấy hẳn không có nghi ngờ, cũng không có ngăn cấm liên yên lòng. Hôm đó, nàng bắt đầu tự tay chuẩn bị y phục cho Hiên nhi. Mặc dù Hiên nhi chỉ tới Vương phủ ở một thời gian ngắn nhưng Mộ Dung Thư vẫn sai người làm vài bộ y phục mới cho bé. Sau đó còn chọn thêm mấy bộ y phục nữa rồi bỏ vào hành lý.

Hiên nhi biết được hai ngày sau rồi đi, vô cùng luyến tiếc. Mỗi ngày, bé đầu quần lấy Mộ Dung Thư. Mộ Dung Thư cũng thích bé quần lấy, dù sao lần này Hiên nhi rồi đi, chỉ sợ cũng phải mất một thời gian sau bọn họ mới có thể gặp lại.

Từ khi Thẩm Trắc phi đến Mai viên, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương liền thường xuyên đến Mai viên làm khách, trong khoảng thời gian ngắn thì Mai viên cực kỳ náo nhiệt.

Hôm đó, sau khi Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Vũ Văn Khải cùng Tần di nương lần lượt rồi đi, Tứ phu nhân liền ở lại, nói là tìm Mộ Dung Thư có việc.

Mộ Dung Thư liền gặp Tứ phu nhân ở nhà kẻ.

"Mấy ngày nay, nô tỳ thấy Đại phu nhân rất khác. Lúc trước khi bọn nô tỳ cùng nhau nói chuyện, trong miệng Đại phu nhân lúc nào cũng là Vương gia. Nhưng hôm nay lại không có. Còn có hôm qua, khi nô tỳ đến hoa viên ngắm hoa, gặp Đại phu nhân cùng Nhị gia. Hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nụ cười Đại phu nhân sáng như ánh bình minh, hai trong mắt cũng sáng lên." Tứ phu nhân hạ giọng, thần mình nghiêng gần sát bên tai Mộ Dung Thư nói nhỏ.

Lúc thấy Đại phu nhân cùng Nhị gia, nàng thật là kinh ngạc vạn phần! Nhị gia hỏi phủ vẫn chưa được một tháng, bọn họ làm sao lại thân thuộc như vậy?

"Thế nhưng, sau khi Nhị gia cùng Đại phu nhân thấy nô tỳ thì không nói chuyện nữa, hai người chia làm hai đường. Đại phu nhân ngắm hoa cùng nô tỳ cũng không yên lòng."

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nheo mắt: "Nhị gia cùng Đại phu nhân đi gần? Hai người đó bình thường hẳn là không nên biết đến nhau."

"Đại phu nhân dù sao cũng là nữ nhân của Vương gia, làm sao có thể cùng nam nhân không phải Vương gia đi gần như thế. Dù cho người kia là Nhị gia, nếu bị truyền đi cũng không dễ nghe." Tứ phu nhân khép hờ mắt, sợ Mộ Dung Thư sẽ không nghe sai, liền cố ý nói thêm một câu.

Mộ Dung Thư gật gù đầu, nhớ tới lúc nàng muốn đuổi Vũ Văn Khải cùng Tần di nương ra khỏi Vương phủ, lúc ấy Đại phu nhân rất lo lắng, sợ lo lắng không thua gì Tần di nương, hơn nữa không tiếc thân mà ra mặt nói chuyện thay Vũ Văn Khải. Chẳng lẽ... Hai người có tư tình?

Vẫn là nói, là Đại phu nhân đơn phương yêu mến? (tự mình đa tình là đây no2)

Trước kia trong Vương phủ chỉ có một nam nhân là Vũ Văn Mặc, mấy nữ nhân chỉ biết vây quanh hắn. Bấy giờ trong phủ lại có thêm một nam nhân, còn là một tên phong lưu. Lời tâm tình đã nói quen miệng nên việc nói với Đại phu nhân mấy lời cũng không khó, nên Đại phu nhân có tâm tư này cũng có thể lý giải, dù sao tồn nhiều tâm tư cũng không được Vũ Văn Mặc sùng ái.

Nhưng mà Vũ Văn Khải thật sự sẽ cùng Đại phu nhân sao? Mộ Dung Thư không khỏi cau mày suy nghĩ. Chuyện này nếu có thể khéo léo lợi dụng, còn có thể phân kích lại. Nhân cơ hội này, liền đem chuyện của Thanh Bình giải quyết triệt để.

Trong lòng đã có quyết định, Mộ Dung Thư liền cười nói với Tứ phu nhân: "Chuyện này, trong lòng bản Vương phi có tính toán. Còn Nhị gia cùng Đại phu nhân ở hoa viên gặp nhau rồi ăn cơm thăm hỏi một tiếng cũng là bình thường."

"Nhưng mà..." Tứ phu nhân nghe Mộ Dung Thư nói thế thì muốn nói thêm gì nữa để Mộ Dung Thư tin tưởng.

Mộ Dung Thư đưa tay càn lay lời kế tiếp của nàng: "Hôm qua, Nhị gia hướng Vương gia đề nghị một chuyện. Nhị gia muốn lấy Đại nha hoàn Thanh Bình bên cạnh bản Vương phi làm thông phòng. Chuyện này, bấy giờ bản Vương phi không có chú ý, không bằng Tứ phu nhân trở về Bắc Uyển rồi cùng Đại phu nhân nói xem? Xem thử nàng ta có ý tưởng gì không."

Tứ phu nhân nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, ngọn lửa trong mắt vừa tắt đột nhiên dâng lên, vội vàng gật đầu: "Nô tì đã biết."

Mộ Dung Thư mỉm cười, nói: "Như thế rất tốt."

Nếu như Đại phu nhân và Vũ Văn Khải thật sự có cái gì, sợ là không nhận được ghen tuông, không chừng sẽ làm ra hành động nhiễu loạn gì đó. Nếu nhờ Đại phu nhân có thể đem chuyện Thanh Bình giải quyết, cũng coi như một mũi tên bắn trúng hai con nọ.

Tứ phu nhân vốn muốn chờ xem kịch vui, đợi một chút liền ngồi không yên, liền xin cáo lui.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thư, nàng an tĩnh nhấp vài ngụm trà. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, con người sâu thẳm tựa như hồ nước, ngón trỏ phải nhẹ nhàng gõ xuống bàn trà.

Trước mắt, làm sao để lợi dụng tình huống này mà không bị bất kỳ ai nghi ngờ? Hiên nhi đã rồi đi, như vậy nước cờ kế tiếp sợ là càng ngày càng khó khăn...

Ăn trưa xong, nàng liền đi ngủ, khi tỉnh lại thì Mộ Dung Thư nghe người hầu báo là Vũ Văn Khải đến cầu kiến nàng.

Mộ Dung Thư nhu mày. Tới nhanh như vậy? Buổi sáng sau khi quay về Bắc Uyển, Tứ phu nhân nhất định đã đi gặp Đại phu nhân rồi nói về việc này. Nếu như hai người thật có gian tình, Vũ Văn Khải vừa đến Mai viên, nàng ta hẳn là sắp đến? Đối với chuyện này, nếu là sự thật, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Dù sao khinh địch mà bỏ qua, cũng hết sức xin lỗi Đại phu nhân đã từng nhiều lần mưu hại nàng.

Khóe miệng mang theo một chút hứng thú, thay y phục lần nữa liền đến nhà kẻ. Lúc đi, cố ý cho Thanh Bình đi theo cùng tiến đến.

Vũ Văn Khải bởi nghĩ sẽ có được tiểu mỹ nhân, ở nhà kẻ chờ đợi đến nhàm chán. Lúc thấy Mộ Dung Thư mang theo Thanh Bình cùng đến, nhất thời kích động không thôi, liền cho là Mộ Dung Thư mang theo Thanh Bình đến là đồng ý đưa Thanh Bình cho hắn làm thông phòng!

"Thình an tâu tử." Vũ Văn Khải lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: "Không cần đa lễ. Có chuyện gì ngồi xuống nói đi"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 1 - Chương 80

Vũ Văn Khải gật đầu, nhìn Thanh Bình không chớp mắt, ánh mắt như muốn lột sạch y phục của Thanh Bình ra. Cảm giác được tầm mắt của hắn, thần hình Thanh Bình run lên, trong lòng hoảng loạn không thôi.

Kỳ thực đối với Thanh Bình, nếu có thể trở thành nô nhân của Vũ Văn Khải cũng là một chuyện tốt, bởi vì có thể cam đoan com no áo dù. Nhưng nàng không nghĩ sống cả đời như vậy. Huống hồ nàng còn muốn có thể chuộc thân ra khỏi Vương phủ. Vì vậy khi đối diện với ánh mắt Vũ Văn Khải, nàng chỉ muốn tránh xa, bởi vì loại ánh mắt hết như sói này khiến nàng kinh hãi.

Mộ Dung Thu cau mày. Tên Vũ Văn Khải này cũng quái mức không biết kiêng né gì, dù sao nàng vẫn còn ngồi bên cạnh. Nhìn dáng vẻ Thanh Bình sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Mộ Dung Thu âm thầm lắc đầu. Thời đại này, nữ tử như Thanh Bình phần lớn sẽ lưu lạc làm đồ chơi cho mấy tên nam nhân, nếu như thật sung thì nửa đời sau còn lại trời qua vô cùng thê thảm. Nếu như được sung ái cũng chỉ là thiếp. Cũng may Thanh Bình còn tỉnh táo, không bị phú quý trước mắt làm mờ mắt.

Vũ Văn Khải nhìn thấy thần sắc Mộ Dung Thu, lập tức thu lại ánh mắt. Trong lòng nhủ thầm lúc này cũng không cần nóng vội, nha đầu kia sớm hay muộn đều sẽ ở trên giường hắn.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Khải, trầm giọng nói: "Nghe Vương gia nói, Nhị gia muốn nha đầu bên cạnh bản Vương phải?"

"Vâng, đệ có chút yêu thích nha đầu này. Xin đại tẩu ban nài cho đệ." Vũ Văn Khải gật đầu nhàn nhàn. Ánh mắt đậm tà vừa rồi đã biến mất, nếu không phải cẩn thận nhìn thật sẽ cho rằng đó là một chính nhân quân tử, giao Thanh Bình cho hắn là một lựa chọn tuyệt đối chính xác!

Dứt lời, hắn tràn đầy thâm tình nhìn về phía Thanh Bình, tự nhận là phong lưu vô cùng, ném tới một ánh mắt câu hồn đoạt phách.

Vừa đứng Thanh Bình ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này lại bị dọa sợ không nhẹ, lập tức gục đầu nhìn xuống đất.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu, thanh âm có chút hàm ý tiếu nước: "Nha đầu Thanh Bình kia hầu hạ bản Vương phi đã mấy tháng, là người tri kỷ. Làm việc tận tâm, tương đối hiểu ý bản Vương phi. Nếu phải đưa nàng cho người, bản Vương phi sợ là khó có thể tìm được nha đầu khác hiểu lòng người như vậy."

Nghe vậy, Vũ Văn Khải chỉ sợ Mộ Dung Thu không đồng ý đem Thanh Bình đưa cho hắn, lo lắng nói: "Đệ cũng mang theo nhiều nha hoàn từ Bình Thành về, người người đều tay chân lanh lẹ. Đệ có thể đưa tới cho đại tẩu bốn năm người cũng được."

Những nha hoàn hơi có tư sắc trong viện, hắn đều chơi qua mấy lần, đang muốn đổi mới. Huống hồ, bây giờ hắn rất thích Thanh Bình, một nữ tử thanh tú.

Thanh Bình lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Vũ Văn Khải đã nói đến mức này, nếu là Vương phi đồng ý, nàng cũng chỉ có thể bị đưa đi Đông viên làm thông phòng.

Khoẻ miệng Mộ Dung Thu gợi lên một chút cười nhạt, cúi đầu có vẻ như đang suy xét.

"Đại tẩu chớ chán chờ. Mấy nha hoàn này mặc dù không có bộ dạng thanh tú như Thanh Bình, nhưng làm việc khẳng định so với Thanh Bình chỉ có tốt hơn chứ không thể kém." Vũ Văn Khải lại mở miệng khuyên.

"Haizz... Đây..." Mộ Dung Thu cau mày vẻ làm khó.

Vũ Văn Khải nóng nảy. Vốn hắn tưởng chỉ cần Vũ Văn Mặc mở miệng, Mộ Dung Thu liền không cự tuyệt. Ai ngờ chỉ là một nha hoàn thôi, Mộ Dung Thu vẫn sẽ phân vân không quyết. Thật là khó xử như vậy? Chuyện này vốn xảy ra thì cũng được xem như bình thường, chỉ cần đồng ý.

"Không bằng dùng mười nha hoàn để đổi?" Trong lòng Vũ Văn Khải như bị cắt mất một miếng thịt, nhện đau ra vẻ hào phóng nói.

Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, Vũ Văn Khải thật đúng là bỏ hết cả tiền vốn. Nàng lắc lắc đầu: "Bản Vương phi không dám lấy của người bất kỳ cái gì. Dù sao chuyện này Vương gia cũng đã lên tiếng. Nhưng bản Vương phi nghĩ trái nghĩ phải, thiếp thất trong viện của Nhị gia giống như đã vượt mức, hình như có tám chín người phải không? Đó là còn chưa tính mười mấy nha đầu hoàn thông phòng. Thanh Bình dù sao cũng tận tâm tận lực hầu hạ bản Vương phi mấy tháng, rất được lòng bản Vương phi. Nếu như đến viện Nhị gia làm thông phòng không khỏi ủy khuất Thanh Bình. Nhưng mà Nhị gia thân phận tôn quý, tất nhiên không thể để cho Thanh Bình vô công mà làm thiếp thất. Lại nói, ngay cả ngày sau nếu Thanh Bình có nhất tử bản nữ*, cũng không cách nào có được danh phận. Dù sao, thiếp thất trong viện Nhị gia còn nhiều hơn gấp đôi so với Vương gia."

*: sinh ra con trai hoặc con gái

Nghe vậy, Vũ Văn Khải không thể tin nhàn về phía Mộ Dung Thu. Nàng sao lại có thể nhắm vào nhược điểm chứ. Việc này trong mắt rất nhiều người đều là mắt nhắm mắt mở, không có mấy người chú ý. Chỉ cần không có ý định đi theo con đường làm quan liền không cần để ý. Mà Mộ Dung Thu như có như không nhắc tới Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Khải nhanh cau mày, liếc nhìn Thanh Bình, chẳng lẽ ngược lại thật sự phải từ bỏ? Nhưng hắn lại không cam lòng.

Hắn nhủ vậy, nói: "Mấy ngày nay Nhị đệ định đem một vài thiếp thất phạm lỗi đuổi ra ngoài. Vì vậy ngày sau một khi Thanh Bình mang thai, bất kể sinh con trai hay con gái đều sẽ là thiếp." Mộ Dung Thu theo mắt, xem ra Vũ Văn Khải là quyết tâm!

Gặp Mộ Dung Thu vẫn có vẻ do dự, Vũ Văn Khải thật sự sốt ruột.

"Chuyện này..." Mộ Dung Thu lời nói như cũ không quyết. Nàng nghĩ muốn kéo dài thời gian, nhìn xem Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải đến tột cùng là có gian tình hay không!

Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, ngoài cửa truyền đến một giọng nói: "Vương phi, Đại phu nhân cầu kiến."

Ý cười thanh nhã hiện bên môi Mộ Dung Thu, nàng có chút mong đợi. Ngược lại thật sự là không biết kế tiếp sẽ có tiết mục vui nhộn gì lên sân khấu!

Vũ Văn Khải sắc mặt không tự nhiên. Sao nàng lại tới?

Một lát sau, một bóng dáng thướt tha mềm mại xuất hiện trong nhà kẻ. Đại phu nhân luôn luôn cúi đầu, làm cho người ta nhìn không ra vẻ mặt của nàng.

"Nô tỳ thỉnh an Vương phi."

"Mau đứng lên, đều là tỷ muội trong nhà cần gì đa lễ như vậy. Ngồi xuống nói chuyện." Mộ Dung Thu tươi cười ôn hòa, lời nói thân thiết.

Đại phu nhân có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thu, thái độ của Vương phi biến hóa quá nhanh đi! Hai ngày trước còn hung hăng, sao hôm nay lại thân thiện như vậy? Ôn hòa như vậy? Thật như lời nói của nàng ta là giống như tỷ muội trong nhà sao?

Đối diện đôi mắt kinh ngạc của Đại phu nhân, Mộ Dung Thu khẽ cười nói: "Thật thần kì gì? Nhị gia đang ở trong phòng đó. Chớ để Nhị gia thấy mà chê cười."

Đôi mắt lạnh nhạt đồng thời đánh giá sự thay đổi thần sắc của Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải.

Quả nhiên, Đại phu nhân nghe lời ấy, thần sắc có chút mất tự nhiên nhìn lướt qua Vũ Văn Khải, đáy mắt dường như ngấm lệ. Mà Vũ Văn Khải thần sắc cũng hơi mất tự nhiên, nụ cười trên mặt có vẻ cứng ngắc vô cùng.

Nhưng một lát, Đại phu nhân như cũ lấy lại bình tĩnh ngồi xuống.

"Đại phu nhân cần phải giúp bản Vương phi nghĩ xem giải quyết chuyện này như thế nào. Nhị gia coi trọng nha đầu Thanh Bình bên cạnh bản Vương phi, muốn nàng đi qua làm thông phòng. Nhưng nha đầu Thanh Bình này là đại nha hoàn bên cạnh bản Vương phi, nếu như đi làm thông phòng liền không khác gì mấy nha đầu bậc hai, bậc ba kia. Mà Nhị gia bảo là muốn giải tán vài người thiếp, ngày sau sẽ cho Thanh Bình danh phận. Nhưng bản Vương phi như cũ không bỏ được. Haizz... thật sự là nha đầu Thanh Bình này thông minh rất biết làm bản Vương phi vui lòng." Mộ Dung Thu đi thẳng vào vấn đề, nghiêng đầu liền nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân âm thầm nết mặt khinh tay, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, âm thầm chăm chú nhìn Vũ Văn Khải, rồi ngẩng đầu cười nói với Mộ Dung Thu: "Vương phi nếu thấy bỏ được thì đem Thanh Bình cho Nhị gia. Nếu Vương phi không nỡ thì đợi ngày sau có nha đầu nào so với Thanh Bình xinh xắn hơn đem cho Nhị gia là được. Nhưng đây đều là ý tưởng của nô tỳ, Vương phi cũng đừng vì nô tỳ mà ra quyết định."

Vũ Văn Khải khoé mắt vụng trộm cẩn thận đánh giá thần sắc Đại phu nhân, lòng mày không tự chủ nhăn tít lại. Bỗng nhiên, Đại phu nhân tươi cười xán lạn nhìn về phía Vũ Văn Khải: "Nhị gia là nam tử tuấn mỹ hiếm thấy, Thanh Bình nếu có thể làm thông phòng cho Nhị gia, đối với Thanh Bình mà nói, ngược lại thật sự là phúc phận đã tu duyên mấy đời mới có."

Nghe vậy, Vũ Văn Khải trừng lớn đôi mắt, tí mì đem nụ cười của Đại phu nhân thu vào đáy mắt, hai mày càng lúc càng nhíu chặt.

"Đại phu nhân nói rất có lý." Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu. Đôi mắt lợi hại nhìn tới nhìn lui Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân.

Thần hình Thanh Bình run rần một chút.

Nghe xong lời Mộ Dung Thu, Vũ Văn Khải vốn hắn là nháy nhót không thôi, nhưng lúc này tươi cười trên mặt biến mất. Hắn thể nhưng đứng dậy ôm quyền đối Mộ Dung Thu nói: "Là Nhị đệ làm cần khiến đại tẩu khó xử. Nhưng, Nhị đệ suy nghĩ lại cũng thấy mình không nên cướp đoạt những thứ người khác yêu thích. Thanh Bình là nha đầu đại tẩu thích, như vậy tẩu liền giữ nàng lại hầu hạ bên người đi."

"A?" Mộ Dung Thu nhướng mày, "Nhị gia không có ý định muốn Thanh Bình làm thông phòng nữa? Buồng tha cơ hội lần này, ngày sau sẽ không có cơ hội đâu."

Nhân cơ hội này, nàng phải cắt đứt hết tất cả tâm tư của hắn! Tuyệt đối không để ngày sau hắn không có việc gì liền vọng tưởng nha đầu bên người nàng.

Vũ Văn Khải nhủ vậy do dự, ánh mắt nhìn lướt qua Thanh Bình, thấy nàng hơi chút gầy nhưng thần hình lời lờ mờ đầy hứng thú, không đành lòng buông tha. Nhưng dư quang vừa chuyển qua Đại phu nhân, cũng chỉ có thể nhịn đau gạt đầu.

"Nhị đệ đã quyết định."

Thanh Bình thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nụ cười trên mặt Đại phu nhân càng thêm chân thành.

Đáy mắt Mộ Dung Thu như muốn suy ngẫm lại.

Vũ Văn Khải liền kiểm có rời đi

"Đại phu nhân xin gặp bản Vương phi vì chuyện gì?" Mộ Dung Thu quay lại nhìn Đại phu nhân, tiếng nói lạnh nhạt xa cách làm cho Đại phu nhân sùng sốt. Thái độ của Mộ Dung Thu quả nhiên thay đổi thất thường, làm người ta trong thời gian ngắn không cách nào thích ứng.

"Nô tỳ tới thăm Vương gia. Nô tỳ sợ một mình Vương phi hầu hạ Vương gia khó tránh khỏi có chút quá sức. Huống hồ hiện giờ Vương phi đang mang thai, càng không thể chịu mệt nhọc." Đại phu nhân nói. Trước khi đến nàng đã sớm chuẩn bị lý do, vì vậy khi Mộ Dung Thu hỏi nàng không bị bất ngờ.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Đại phu nhân có lòng. Nếu muốn gặp Vương gia thì đi gặp đi. Lúc này chắc Vương gia đã tỉnh."

"Vâng." Đại phu nhân hơi chần chờ, không ngờ Mộ Dung Thu lại có thể đáp ứng. Đáp lời xong nàng chậm chạp đứng lên đi ra ngoài...

"Thanh Bình, người đi theo đi. Lát nữa ở một bên hầu hạ Vương gia cùng Đại phu nhân cho tốt."

Mộ Dung Thu nghiêng đầu, phản phó Thanh Bình.

Thanh Bình đáp: "Vâng ạ."

Bước chân Đại phu nhân hơi dừng lại. Lúc cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Hôm nay Mộ Dung Thu quá mức quái dị! Hoàn toàn không giống trước kia!

Sau khi Đại phu nhân rời nhà kẻ, Mộ Dung Thu cho gọi Thu Cúc vào.

"Vương phi có gì sai bảo ạ?" Thu Cúc cung kính hỏi.

Mộ Dung Thu hơi hé mắt, ánh sáng trong mắt rét lạnh nhọn nhọn: "Trong mấy ngày này người chú ý một chút động tĩnh của Đại phu nhân cùng Nhị gia. Một khi có điểm gì bất thường lập tức báo cho bản Vương phi."

Nàng hiện tại có thể chắc chắn, Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải trong lúc đó khẳng định có gian tình.

Thu Cúc nghe vậy, vô cùng kinh ngạc. Đại phu nhân và Nhị gia? Chẳng lẽ Vương phi hoài nghi hai người đó? Bất quá nếu Vương phi đã phản phó, nàng cũng không nên hỏi nhiều liền gật đầu đáp ứng.

Phản phó Thu Cúc xong, Mộ Dung Thu lại dặn Hồng Lăng: "Mấy ngày này phụ thân ta thường xuyên ra vào một tòa phủ đệ, bản Vương phi đoán có lẽ là Nhị di nương ở đó. Nếu người có cơ hội ra ngoài hãy đi thăm dò. Nếu phát hiện Mộ Dung Thu lại đến, lập tức báo cho ta."

"Vâng, ngày mai đúng lúc nô tỳ phải ra phủ thăm người thân sẽ đi tìm hiểu một chút. Thế nhưng, nếu thật là Nhị di nương, như vậy phu nhân phải làm sao đây?" Hồng Lăng nhiu mày, hỏi.

Mộ Dung Thu cười khò, chỉ sơ Lý thị sớm đã biết cho nên mới không có ý chí sống còn như thế, cũng không muốn tiếp tục đấu nữa. Có lẽ bà đối với Mộ Dung Thu đã không còn hy vọng. Nghĩ đến đây, nàng nói: "Vẫn là không cần đi thăm dò."

Ngày cả xác định được nữ chủ nhân bên trong phủ đệ kia là Nhị di nương thì đã sao? Ý nghĩ của Mộ Dung Thu nàng cũng không cách nào khống chế. Huống hồ trong khoảng thời gian này nàng có nhiều chuyện phải lo, mấy chuyện này tốt nhất bỏ qua.

"Dạ, nô tỳ đã biết." Hồng Lăng đáp.

Lại nói Đại phu nhân đi vào gian trong, gặp Vũ Văn Mặc đang nhắm mắt liền thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, vội cáo từ ra về. Nàng quay lại dặn dò Thanh Bình chiếu cố Vương gia xong liền bước nhanh rời đi.

Lúc đó Mộ Dung Thu theo nhà kẻ đi ra liền thấy được bóng lưng Đại phu nhân đang cuống quýt rời khỏi, nhẹ nhàng nhàng mày, có lẽ trò hay chân chính sắp trình diễn. Chính là không biết Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân trong lúc đó thật sự có gian tình hay có âm mưu khác.

Trở lại phòng, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc ở gian trong. Hắn như cũ còn đang ngủ. Nàng có chút ngoài ý muốn. Hắn có thể bình an ngủ như thế, có lẽ là gần nhất quá mệt nhọc, hơn nữa mất máu nhiều, vừa vặn có cơ hội nghỉ ngơi.

Nàng liền ở bên ngoài đọc sách, vẫn là nghiền cứu y thuật. Gần nhất nàng xem sách thuốc đến mê mẩn, đối với các loại sách khác không có hứng thú.

Một lát sau, chỉ thấy Hiên nhi chạy vào, ngồi trên ghế rồi nằm sấp lên bàn.

"Mẫu thân, vậy vị di nương kia nói là người dùng độc kế hại chết mẫu thân của Hiên nhi!" Hiên nhi một mặt phiền muộn, tay chống cằm, nhìn Mộ Dung Thu đang nhàn nhã đọc sách nói. Bé muốn bắt bướm bướm nên chạy ra khỏi Mai viên, vừa vặn đến hoa viên thì gặp được Đại phu nhân và Nhị phu nhân. Hai người cười thật giả dối!

"A? Vậy con nói sao?" Nàng lười biếng hỏi lại.

Hiên nhi gào hoạt, giống con chó nhỏ lấy lòng cười: "Hiên nhi cần các nàng bị thương hết. Mẫu thân, con rất ngoan phải không?"

Đại phu nhân và Nhị phu nhân trợn tròn mắt nhìn đối, chả lẽ nghĩ là hân cái gì cũng đều không hiểu? Bất quá nhân cơ hội này xa gần thay mẫu thân, hân vui vô cùng!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cong môi cười khê, xoa đầu Hiên nhi, ôn nhu nói: "Chắc là các nàng nói đùa cùng Hiên nhi thôi."

"Mặc kệ, chỉ cần có người đối nẫu thân bất lợi, Hiên nhi liền cần nàng! Hiên nhi là nam tử hán, mới không phải trẻ con đâu! Lối này ngay cả trẻ lên ba nghe đều không tin!" Hiên nhi ngọt ngào ngây thơ nói.

Mộ Dung Thu lắc đầu cười khê, đứa nhỏ này thật đúng là kẻ dớ hơi! Nhưng là gan của Đại phu nhân và Nhị phu nhân cũng không nhỏ, cái gì cũng dám nói. Ngay lúc Hiên nhi không nhìn thấy, trong mắt Mộ Dung Thu hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Hôm sau. Bầu trời quang đãng, ánh nắng tươi sáng. Thời tiết tốt, tâm tình mọi người cũng tốt.

Sau khi Vương tuần phủ nhận được thư thể nhưng lại tự mình đến đón Hiên nhi!

Thấy Vương tuần phủ xem trọng Hiên nhi như thế, Mộ Dung Thu ít nhiều cảm thấy yên tâm hơn. Chỉ cần Vương tuần phủ dù xem trọng, Vương thái thái sẽ không thể không quan tâm hay thậm chí khất khe với Hiên nhi. Hơn nữa, Vương thái thái hẳn không phải người ngu xuẩn, biết rõ Hiên nhi là nghĩa tử của nàng mà còn đối xử với Hiên nhi như trước.

Hiên nhi lời kéo tay áo của nàng không buông: "Mẫu thân, Hiên nhi sẽ nhớ người."

Chỉ cần vừa nghĩ đến một thời gian không thể ở cùng mẫu thân, trong đầu hẳn liền có chút không thoải mái. Bất quá nhìn khuôn mặt tươi cười vui mừng của tổ phụ, Hiên nhi cảm thấy đi bởi tổ phụ mấy ngày làm tròn hiếu đạo là đúng. Dù sao sau này thời gian ở cùng mẫu thân còn rất dài.

"Hiên nhi rất nhanh sẽ trở lại." Hiên nhi nắm chặt tay Mộ Dung Thu, nói bằng âm thanh non nớt.

Mộ Dung Thu cười gật đầu: "Ừ."

Nàng lại nhìn về phía nét mặt yêu thương của Vương tuần phủ, nhắc nhở: "Gần đây mỗi đêm trước khi đi ngủ Hiên nhi đều uống một ly sữa nóng. Sau này về Vương gia cũng khá lâu, làm phiền Tuần phủ đại nhân dặn dò hạ nhân một tiếng, đừng quên chuẩn bị sữa."

Vương tuần phủ gật đầu: "Vương phi yên tâm, những chuyện này lão phu sẽ nhắc nhở hạ nhân. Trong khoảng thời gian này lão phu nhất định sẽ chiều cố tốt Hiên nhi, tuyệt đối sẽ không để Hiên nhi lại chịu một chút tỳ khuất. Lão phu cũng không tha kẻ nào dám ức hiếp Hiên nhi dưới tầm mắt lão phu. Vương phi cứ yên tâm."

Lần này gặp, Hiên nhi rõ ràng mập mạp, trắng trẻo hơn so với lần trước, nụ cười cũng xuất hiện trên mặt nhiều hơn, xem ra Mộ Dung Thu đã chăm sóc hết lòng.

"Vậy bản Vương phi giao Hiên nhi cho Tuần phủ đại nhân." Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

Mộ Dung Thu đưa Vương tuần phủ cùng Hiên nhi ra phủ, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hiên nhi buồn bã ghé vào cửa sổ nhỏ, Mộ Dung Thu thật có chút không đành lòng.

Thẳng đến khi xe ngựa mất hút trong cát bụi không còn thấy bóng dáng, Mộ Dung Thu mới thu hồi ánh mắt, xoay người trở về Vương phủ.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Mộ Dung Thu vô tình gặp Vũ Văn Khải cùng Đại phu nhân.

Hai người hình như đang tranh chấp gì đó trên đường nhỏ, khi nhìn thấy Mộ Dung Thu liền lập tức dừng lại, cùng hướng Mộ Dung Thu hành lễ. Ngay sau đó giống như sợ Mộ Dung Thu hiểu lầm liền lập tức mỗi người lui về phía sau hai bước, bứt ra một chút khoảng cách.

"Khéo như vậy?" Mộ Dung Thu nhường mày cười hỏi.

Nô tỳ đến hoa viên ngắm hoa, vừa vận gặp Nhị gia cũng đến ngắm hoa. Nô tỳ liền hướng Nhị gia hành lễ." Đại phu nhân cúi đầu trả lời một cách dè dặt, cẩn trọng.

Vũ Văn Khải không lên tiếng, không tự chủ được nhìn nhìn Thanh Bình ở phía sau Mộ Dung Thu. Một chút cử động nhỏ ấy làm cho Đại phu nhân sụp mắt xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Mộ Dung Thu nhủ mảy, bất động thanh sắc gật đầu, nhìn về phía Vũ Văn Khải cười nói: "Nhị gia hẳn là bề bộn nhiều việc không phải sao? Phù đệ ở kinh thành có chọn được cái nào chưa?"

Nghe vậy, Vũ Văn Khải sùng sốt, hẳn nghĩ Mộ Dung Thu đã quên chuyện này. Không thể tưởng được lúc này lại bị nhắc tới, mồ hôi lạnh tã ra trên trán, miệng vẫn phải trả lời: "Vẫn đang tìm, nhưng mà phù đệ ở kinh thành thật sự là khó mua, vì vậy cần thêm chút thời gian."

"Cũng đúng. Vậy thì mau chóng tìm đi, dù sao càng lâu càng khó tìm." Để lại một câu nói xong, Mộ Dung Thu cười nhạt nhìn lướt qua Đại phu nhân rồi tiêu sái rời đi.

Đại phu nhân cùng Vũ Văn Khải nhìn bóng lưng nàng rời đi thoáng thất thần. Có phải Mộ Dung Thu đã biết cái gì hay không?

Ngày thứ hai.

Hồng Lăng về thăm nhà rồi quay lại Vương phủ, ở trong phòng nghỉ ngơi chưa đến nửa khắc, liền lập tức vào phòng tìm Mộ Dung Thu.

"Vương phi, nô tỳ ở bên ngoài nghe được chuyện về Nhị gia. Nhị gia định mở cửa hàng bán y phục ở kinh thành, mà người Nhị gia lựa chọn hợp tác đúng là Đỗ gia, nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân!" Hồng Lăng nhìn về phía Mộ Dung Thu đang kinh ngạc vạ phần nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi hơi cau mày: "Đỗ gia chính là thù phù kinh thành, cần bản không cần thiết hợp tác cùng Nhị gia. Huống hồ chỉ là một cái cửa hàng y phục nhỏ nhoi."

Chẳng lẽ Vũ Văn Khải lợi dụng Đỗ Khả để được dựa vào cây đại thụ Đỗ gia? Vì vậy nên hai ngày trước, lúc đối mặt Đỗ Khả, Vũ Văn Khải mới có biểu hiện sợ hãi như vậy? Thậm chí có thể tạm thời từ bỏ cả thứ yêu thích?

Hồng Lăng gật đầu.

"Vi nghi ngờ nên nô tỳ liền đi nghe ngóng một chút, cuối cùng xác định đúng là có việc này."

Mộ Dung Thu gật đầu, tạm gác lại chuyện đó trong lòng. Việc này muốn gấp cũng không được, chờ có đủ chứng cứ xác thực để không ai có thể chối cãi mới đi bẩm báo với Vũ Văn Mặc.

Sau buổi cơm trưa, Tứ phu nhân lui đến, về mặt thần bí, giống như sợ bị người khác nghe được, kể sai tãi Mộ Dung Thu dè dặt cẩn trọng nói: "Vương phi, Đại phu nhân nhất định có mớ ám gì đi với Nhị gia."

"A?" Mộ Dung Thu nhíech mỗi cười khê, nghe Tứ phu nhân nói chặc chặc như thế, trong lòng liền biết Tứ phu nhân khẳng định biết được điều gì mới dám mạnh miệng như vậy.

Tứ phu nhân lại liếc nhìn chung quanh thêm vài lần mới nói: "Nô tỳ phát hiện gần như khoảng hai ba ngày, lúc mọi người đã tắt đèn, Đại phu nhân đều lên lút ra khỏi Bắc Uyển rồi đi đến rừng cây nhỏ phía sau Vương phủ. Mấy ngày trước, ban đêm khi nô tỳ đi tiêu liền nhìn thấy Đại phu nhân đi ra cũng không mấy dẽ ý. Nhưng tối hôm qua nô tỳ phát hiện Đại phu nhân lại đi ra ngoài. Vì tò mò nên nô tỳ liền đi theo, kết quả thấy Nhị gia cũng ở đó. Sợ bị phát hiện, nô tỳ liền lập tức rời đi."

"Xem ra chuyện này đúng là có thật. Nếu như bị người khác phát hiện truyền ra ngoài, chỉ sợ làm nhục thanh danh của phủ Nam Dương Vương. Tứ phu nhân không cần nói lại việc này với hai người đó, bản Vương phi đã có quyết định." Mộ Dung Thu dặn dò, sắc mặt nhìn qua thấp trầm trầm trọng.

Tứ phu nhân vội gật đầu đáp ứng. Ngay khi cúi xuống, trong đôi mắt lóe lên một tia khác lạ. Trong lòng thầm nghĩ: Vương phi hẳn sẽ tin tưởng? Xem thần sắc Vương phi, quả nhiên là không chút nghi ngờ.

"Vâng, nô tỳ đã biết. Nô tỳ cáo lui." Tứ phu nhân đứng dậy, cung kính vạ phần hành lễ với Mộ Dung Thu rồi lui ra ngoài.

Sau khi nàng rời đi, Mộ Dung Thu lập tức gọi Hồng Lăng tới: "Đi báo cho Mã hộ vệ, mấy ngày tới tăng cường tuần tra vào ban đêm. Bất quá không được để người khác phát hiện. Chỉ cần có chuyện gì lập tức báo cho bản Vương phi. Đồng thời người phải luôn luôn chú ý động tĩnh của Tứ phu nhân."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Hồng Lăng đáp ứng, lập tức rời đi.

Mộ Dung Thu từ từ đứng dậy tới trước cửa sổ, hơi hé mắt nhìn phía ngoài cửa sổ. Không thể hoàn toàn tin tưởng Tứ phu nhân nhưng cũng không thể không tin. Thông qua quan sát của nàng, Đại phu nhân cùng Nhị gia trong lúc đó nhất định là có việc không muốn người khác biết!

Thế nhưng, hai hàng chân mày của nàng dần dần nhăn lại. Đã nhiều ngày Thẩm Trắc phi không có bất kì động tĩnh gì, điều này thật không bình thường! Rốt cục nàng ta đang toan tính cái gì?

Thẩm Trắc phi, Đại phu nhân cùng Tứ phu nhân. Chỉ cần lợi dụng thích đáng những người này, nàng sẽ có cơ hội!

Mộ Dung Thu quay đầu lại, ánh mắt rơi vào cuốn sách thuốc trên bàn. Đây là cuốn thứ ba, gần như mỗi bản đều không khác biệt lắm, đối với tập tính của các loại thảo dược nàng cũng hiểu rất rõ ràng. Có điều nếu lợi dụng người khác để thoát thân thì tính nguy hiểm trong đó thật lớn. Nhưng nàng lại muốn đảm bảo không liên lụy đến bất kỳ người nào.

Ngay lúc nàng thất thần, Thanh Bình vào nhà kể nói khê: "Bản Vương phi, Vương gia nghỉ trưa vừa tỉnh, muốn gặp người."

Mộ Dung Thu hoàn hồn, đem tâm tư gấu trong đáy lòng. Xoay người cười nói với Thanh Bình: "Ừ."

Khi nàng trở lại phòng ngủ, Vũ Văn Mặc đã dựa vào bên giường, đôi mắt hẳn thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

"Vi sao ngươi lệnh cho Mã hộ vệ tăng cường tuần tra?" Vũ Văn Mặc nhủ mảy hỏi. Hẳn mặc dù ở Mai viên tĩnh dưỡng nhưng vẫn là người đứng đầu phủ Nam Dương Vương. Mã hộ vệ lại là người của hắn, tất nhiên có việc sẽ bẩm báo cho hắn.

Mộ Dung Thu không có chút ngoài ý muốn, đi lên phía trước, thanh thanh nói: "Trước hết để thần thiếp kiểm tra vết thương của gia."

Vũ Văn Mặc không nói, tùy ý Mộ Dung Thu cỡi y phục của hắn, thuần thực mở băng gạc ra quan sát miệng vết thương.

Miệng vết thương khép lại hết sức tốt, chỉ cần hoạt động nhiều lại nghỉ ngơi thêm chừng mười ngày nữa tháng, lớp vảy trên bề mặt bong ra, vết thương sẽ kéo da non. Mộ Dung Thu mỉm cười, đối với y thuật của mình cảm thấy tự hào.

Nàng vừa giúp hắn mặc lại y phục, cười nói: "Vương gia nghỉ ngơi thêm hai ngày liền có thể xuống giường đi lại. Nay mai thần thiếp sai người dọn dẹp chỗ của Vương gia. Để qua hai ngày lại luống cuống tay chân."

Nghe vậy, thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, ánh mắt nhất thời rét lạnh băng sương, dừng lại một chút rồi cắn răng gần từng tiếng: "Mộ Dung Thu, ngươi ước gì bản Vương mau rời khỏi phải không?"

Giọng nói rét lạnh như thế, không khí găng co như thế. Chỉ cần lúc này Mộ Dung Thu ngừng đầu liền có thể chạm đến đôi mắt sâu không đáy của Vũ Văn Mặc, nhất thời cảm giác như đang lạc vào thế giới băng tuyết.

Chẳng qua Mộ Dung Thu lại làm như không nghe thấy, vẫn cúi đầu ôn nhu cười nói: "Mấy ngày nay Đại phu nhân hơi khác thường. Tứ phu nhân nói với thần thiếp, cứ cách khoảng hai ba ngày lại gặp Đại phu nhân thừa dịp mọi người ở Bắc Uyển nghỉ ngơi đi tới rừng cây nhỏ sau hậu viện Vương phủ. Hành như đi gặp nam nhân. Thần thiếp e ngại việc này truyền đi sẽ khiến Vương gia mang tiếng 'đội nón xanh' nên mới sai Mã hộ vệ tăng cường tuần tra ban đêm để xác minh việc này có phải là thật không! Nhưng cũng có khi chỉ là lời nói một phía của Tứ phu nhân."

Đối với lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc làm như không nghe thấy, nhíech mày kiểm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: "Bản Vương nhớ được bên cạnh ngươi có bốn đại nha hoàn, trong đó, Văn Mai đã nhiều ngày không thấy nữa. Vì sao?"

Nghe vậy, thần hình Mộ Dung Thu run lên, ngừng đầu chống lại đôi mắt mang hàn khí bức người của Vũ Văn Mặc!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 81

Đối với lời nói của Mộ Dung Thu, Vũ Văn Mặc làm như không nghe thấy, nhíech mày kiểm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, lạnh giọng nói: "Bản Vương nhớ được bên cạnh ngươi có bốn đại nha hoàn, trong đó, Văn Mai đã nhiều ngày không thấy nữa. Vì sao?"

Nghe vậy, thần hình Mộ Dung Thu run lên, ngừng đầu chống lại đôi mắt mang hàn khí bức người của Vũ Văn Mặc!

"Hơn nửa người còn đưa Hiên nhi về Vương gia ở mấy ngày. Vương phi, nói cho bản Vương biết, chuyện này là sao?" Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm xuống, lạnh giọng chất vấn. Con người sâu thẳm nhìn thẳng Mộ Dung Thu, không dẽ nàng có lời nào chống chể.

Sắc mặt Mộ Dung Thu trầm ngưng, nhìn thẳng vào mắt Vũ Văn Mặc không chút trốn tránh.

"Thần thiếp sai Văn Mai ra ngoài làm việc, tất nhiên phải rời Vương phủ. Còn Hiên nhi nhớ tò phụ nên muốn quay về Vương gia ở chơi một thời gian." Lúc nàng vạch kế hoạch đã nghĩ đến việc sẽ bị Vũ Văn Mặc phát hiện đôi chút, nhưng những

chuyện này không thể không làm. Nàng nghĩ, Vũ Văn Mặc đường đường là vương gia của phủ Nam Dương Vương, làm gì để ý đến một hạ nhân? Nhưng nàng đã quên rằng, gần đây Vũ Văn Mặc rất quan tâm chú ý đến nàng, một chút chuyện nhỏ đều khiến hắn nghĩ ngợi.

Lúc này bị hắn đột ngột hỏi thẳng như vậy, trong lòng Mộ Dung Thu khó tránh khỏi mà run lên. May mà từ trước tới nay nàng vẫn bình tĩnh, đối mặt với chuyện bất ngờ xảy ra cũng có thể phản ứng tương đối nhanh.

Thật lâu sau, tầm mắt mang khi thể bức người của Vũ Văn Mặc mới rời khỏi người Mộ Dung Thu. Nàng rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Một lát sau, hắn mới nhìn Mộ Dung Thu lần nữa, lạnh giọng nói: "Ngày mai bản Vương sẽ chuyển ra khỏi Mai viên."

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Thu buông lỏng, âm thầm thở ra một hơi. Thấy thế, trong con ngươi đen của Vũ Văn Mặc hiện lên một tia ánh sáng lạnh, lại không cách nào nhìn được, buốt miệng ép hỏi: "Bản Vương rời đi thật sự khiến ngươi thoải mái như vậy?" Thấy đáng vẻ nàng thờ ra một hơi, lòng hắn bỗng nặng nề, cảm giác đau nhức vừa xa lạ vừa có chút quen thuộc mạnh mẽ tràn tới. Đây là một loại cảm giác cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng trải qua, trực tiếp làm hắn ngệt thở.

"Thần thiếp cảm thấy nhẹ nhõm là vì cuối cùng gia cũng bình phục. Trong mấy ngày gia nghỉ ngơi không ít công vụ tự nhiên bị dồn lại. Hôn nữa Thẩm trác phi, ba vị phu nhân và mọi người đều rất lo lắng. Bây giờ gia đã không sao, không chỉ thần thiếp mà các nàng tất nhiên cũng vui vẻ. Gia chớ nghĩ nhiều." Mộ Dung Thu cười nhạt nói. Đáng vẻ này nhìn qua đúng thật là vui vẻ vì Vũ Văn Mặc.

Nhưng trong lòng Vũ Văn Mặc càng thêm nặng nề, cũng chẳng vì những lời này mà thả lỏng, có chăng chỉ là càng thêm lạnh lẽo.

"Nếu gia không còn chuyện gì, thần thiếp sai người dọn con tới." Mộ Dung Thu cúi người hành lễ, ôn nhu cười nói. Nàng mở ra hai bàn tay trước bụng đã toát đầy mồ hôi. Nàng bình tĩnh cũng chưa đủ! Dù bên ngoài không có sơ hở gì nhưng trong lòng nàng biết, Vũ Văn Mặc đã nghĩ ngợi.

Thấy Vũ Văn Mặc không trả lời, Mộ Dung Thu ngừng đầu lên. Ai ngờ đối diện nàng là ánh mắt sâu thẳm, âm u tựa như có chút đau xót của Vũ Văn Mặc. Đôi mắt đen láy của Mộ Dung Thu lộ ra sự căng thẳng, nàng thật sự không ngờ đến! Người cứng rắn như hân mà cũng sẽ có đau đớn! Đau đớn kia giấu kín bên trong nét lạnh lùng tâm tối, mặc dù rất không muốn để ý đến, nhưng chỉ cần nhìn thấy lại không thể không rung động! Chân mày Mộ Dung Thu dần dần cau chặt.

"Mộ Dung Thu, đứng rời khỏi bản Vương." Hân nhìn nàng chăm chăm, gần từng tiếng, từng tiếng nói ra. Mỗi một chữ đều đi sâu vào tai Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu chậm chậm nhắm hai mắt lại, nói trái lương tâm: "Thần thiếp sẽ không rời đi."

Khi nàng mở mắt ra lần nữa đã thấy vẻ đau xót trong mắt hân biến mất, ngược lại có hơi mỉm cười. Hân nhìn nàng nói: "Kêu đầu bếp làm nhiều đồ ăn một chút. Ngày hôm nay bản Vương thấy ngon miệng, muốn ăn muối tiêu tôm chiên muối ớt."

Tôm chiên muối ớt? Khóe miệng Mộ Dung Thu giật giật, 'ông tướng' này đang gọi món ăn sao? Hân ở Mai viên đã nhiều ngày, không thể không biết mấy bà tử ở phòng bếp nhỏ không biết làm món này. Những khi Hiền nhi muốn ăn đều do nàng làm.

Nàng nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc, từ tốn nói: "Trên người Vương gia có thương tích, không nên ăn món này, nên đổi món khác đi."

Ngày hôm nay nàng không có tâm trạng xuống bếp. Hiền nhi đi rồi, nàng đang rất nhớ bé. Chợt nghĩ nếu Vương thái thái kia còn dám ngược đãi Hiền nhi, nàng sẽ làm cho bà ta cũng nếm thử mùi vị bị ngược đãi. Hôn nữa, nàng cảm giác có nguy cơ, Vũ Văn Mặc đã có vẻ nghi ngờ, những việc kế tiếp nàng nhất định phải thật thận trọng.

"Vết thương đã không sao rồi." Vũ Văn Mặc vội trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thờ dài, nếu hân đã muốn, vậy thì làm.

"Vâng ạ."

Mấy bà tử ở phòng bếp nhìn thấy Mộ Dung Thu thì rất kinh ngạc. Không phải tiêu tiêu gia đã đến Vương gia ờ vài ngày? Sao hôm nay Vương phi lại đến phòng bếp? Dù sao Mộ Dung Thu đã nhiều lần ở phòng bếp nhỏ làm món tôm chiên muối ớt cho Hiền nhi ăn, vì vậy sau khi Hiền nhi đi, bọn họ lại thấy Mộ Dung Thu nên có hơi kinh ngạc.

"Rửa sạch một rồi nhóm lửa đi." Mộ Dung Thu nhìn mấy người bà tử đang mở to ánh mắt kinh ngạc, phản phó. Nhóm bà tử không dám nói lời nào, lập tức bắt tay chuẩn bị.

Nhìn thoáng qua canh giờ, thấy còn đủ thời gian, Mộ Dung Thu lập tức bắt tay chuẩn bị nấu chè long nhãn hạt sen.

Khoảng chừng hơn nửa canh giờ sau, nàng đã nấu xong tôm chiên muối ớt và chè long nhãn hạt sen. Hôn nữa nhóm bà tử chuẩn bị tổng cộng là tám loại đồ ăn, hương vị mỗi loại đều rất nhẹ.

Lúc quay về phòng, Vũ Văn Mặc đã chờ sẵn. Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua, hân xuống giường ngồi trước bàn cơm. Khi nhìn thấy tôm chiên muối ớt trong tay Mộ Dung Thu, khốc mắt hân mang theo một tia cười. Tri Thu hầu hạ ăn uống bên người Vũ Văn Mặc đã lâu, tất nhiên rất hiểu ý, thấy hân nhìn tôm chiên muối ớt đầu tiên, lập tức nghiêng người bước lên trước gấp một con tôm bỏ vào trong chén Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu vốn rất thích tôm nên cũng ăn vài con. Lúc này vì nghĩ đến vết thương của Vũ Văn Mặc nên chỉ làm mười mấy con. Trong nháy mắt đã không còn. Vũ Văn Mặc có chút chưa thỏa mãn, vì ăn được quá ít, sau đó gấp thêm vài món khác. Khi ăn đến chè long nhãn hạt sen, tươi cười đã biến mất trên khóe mắt hân lại hiện lên, bảo Tri Thu mức hai chén, uống cạn sạch đến mức thấy đầy.

Hân ăn ốt thế này làm cho Mộ Dung Thu muốn chặc lưỡi.

"Lần sau làm nhiều tôm chiên muối ớt hơn một chút." Sau khi ăn xong, lúc uống trà, Vũ Văn Mặc quay lại dặn Mộ Dung Thu. Trước kia hân rất ghét các món chiên, nhất là hải sản chiên. Nhưng từ khi ăn qua tôm chiên muối ớt do nàng làm thì không thể quên. Mùi vị món này làm người ta thật yêu thích.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Vậy thì chờ thương thể của gia tốt lên rồi nói sau. Thần thiếp sai người đem cách làm dạy cho người ở phòng bếp, về sau gia ở đâu cũng có thể ăn món này."

Thái độ của hân đối với nàng ngày càng thay đổi, nàng không thể lại để lộ quá nhiều về bản thân với hân. Đây chính là cách tự bảo vệ mình.

Vũ Văn Mặc mạnh mẽ ngừng đầu, khẳng khái: "Bản Vương chỉ ăn món tôm chiên muối ớt do ngươi làm."

Mộ Dung Thu bỗng nhiên không biết nói gì.

Sắc trời bắt đầu tối, một trận gió lạnh từ cửa sổ ập đến. Mộ Dung Thu rung mình một cái, đứng dậy đi tới đóng cửa sổ rồi trở lại trước bàn, lấy ra một quyển sách y học cẩn thận đọc. Đây là sách của một thầy thuốc phiêu bạt trong dân gian, những ghi chép trên đó đều là các chứng bệnh nan y mà ông tận mắt nhìn thấy, hôn nữa viết rõ phương pháp chữa bệnh và nhận xét của bản thân mình. Vì ví dụ y này kiến thức rộng rãi, trong đó còn có một vài chuyện xưa nhỏ nhớ. Đọc lướt qua cũng thấy rất lời cuốn, hấp dẫn nhờ những câu chuyện thú vị.

Mấy ngày nay Vũ Văn Mặc đã có thói quen ngủ sớm. Giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu đọc sách đến say mê thì không gọi nàng mà tự chải tóc rồi đi ngủ.

Bỗng Mộ Dung Thu nhìn thấy trong sách thuốc có ghi lại về mẽ được. Hai mắt nàng mở lớn, trước mắt hiện lên một tia sáng. Nàng nhìn chăm chăm cách điều chế mẽ được cùng với những tác hại nếu sử dụng nó. Sau khi Mộ Dung Thu xem xong, trong mắt một mảnh âm đạm. Trong sách ghi lại rất rõ ràng, nếu dùng mẽ được cho nam nhân thì sẽ ảnh hưởng đến dương khí, dùng cho nữ nhân thì vô sinh. Trách sao loại thuốc này cũng không phổ biến lắm, thì ra là nó mang lại nguy hại lớn như thế. Không có nam nhân nào có thể chấp nhận việc mình 'không được', cũng không có nữ nhân nào mong muốn có đời vô sinh!

Nàng tròn trợn mắt, mày khẽ nhủi lại, hai tay xoa xoa huyết thái dương. Qua một lúc lâu, bên ngoài giờ đã là canh ba, giờ Hợi. Nàng nhìn lên giường, Vũ Văn Mặc đã ngủ. Có điều, tóc của hân lộn xộn, y phục chưa cới, chân trượt xuống một nửa. Mộ Dung Thu khép sách lại, đi tới bên giường đắp lại chăn cho hân.

Đang lúc nàng muốn xoay người ra ngoài, một trận gió thổi vào phòng làm cửa sổ đang đóng chặt bị bật tung ra, thổi tắt mấy ngọn nến thấp ở đèn lồng trong phòng. Gió lạnh lùa vào người Mộ Dung Thu! Có lẽ do ngồi lâu, trên người nhiễm lạnh nên nàng rung mình một cái, vòng tay ôm chặt thân thể.

Thình lình, dưới ánh trăng vàng dịu, đôi người sâu thẳm, lạnh lẽo hiện ra trước mắt nàng.

Trong cặp mắt kia không mang theo chút buồn ngủ nào, ngược lại vô cùng tỉnh táo. Mộ Dung Thu sững sờ, hân chưa ngủ?

"Người có thật là Mộ Dung Thu không?" Vũ Văn Mặc thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, khóe miệng Mộ Dung Thu chậm rãi nở nụ cười, hỏi lại: "Nếu như thần thiếp không phải Mộ Dung Thu thì sao?"

"Nếu không phải, ngươi cũng là nữ nhân của bản Vương. Mộ Dung Thu, làm Nam Dương Vương phi, có thể cho người thân phận tôn quý. Không ai có thể làm gì ngươi." Vũ Văn Mặc thờ dài xong, khẽ nói.

Mộ Dung Thu lúc đầu: "Những lời này trước kia gia đã nói. Giờ này không còn sớm, gia nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, nàng muốn đi đóng cửa sổ bị gió làm mở tung ra, lại bị Vũ Văn Mặc nắm chặt cổ tay.

Ánh mắt của hân sáng chói như ánh mặt trời, không để Mộ Dung Thu trốn tránh, giọng nói cũng trở nên nóng nảy không kém: "Người là nữ nhân của bản Vương. Chờ vết thương của bản Vương khỏi hẳn, ngươi không còn lý do từ chối bản Vương thì tâm!"

Cổ tay truyền đến cảm giác nóng bỏng làm Mộ Dung Thu – một người rất bình tĩnh, mắt đã kiềm chế. Nàng vội vã rút tay về, ánh mắt sáng chói nhìn hân: "Gia, khuya lắm rồi, ngủ đi." Nàng lui ra sau ba bước sau đó xoay người đi đóng cửa sổ.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc nóng rực nhìn chăm chăm lưng nàng, như muốn thiêu đốt Mộ Dung Thu.

Lúc này, khi Mộ Dung Thu đang muốn đóng cửa sổ lại, lại bị một lực rất lớn mở ra. Mộ Dung Thu vốn nhỏ nhắn, không biết võ công, bị dụng vào như thể thân hình lao đao ngã về sau!

Trước cửa sổ, một bóng đen nhảy vào!

Đang lúc Mộ Dung Thu nghĩ đầu mình chắc sẽ đập xuống đất, lại có một bàn tay vô cùng ấm áp kéo nàng vào lòng! Nàng không kịp nghĩ nhiều, trước mắt một luồng khí lạnh thoáng hiện.

Vũ Văn Mặc nắm lấy trường kiếm tủa ra hàn khí lạnh lẽo chỉ vào bóng đen thành linh xông vào.

"Không phải bị thương à? Sao lại còn có sức mà cầm kiếm thế?" Bóng đen kia phun ra mấy chữ.

Nghe tiếng, Vũ Văn Mặc thu kiếm nhẹ nhàng buông Mộ Dung Thu ra rồi nhìn người nọ lạnh giọng hỏi: "Trước giờ không phải người luôn từ nóc nhà nhảy xuống? Hôm nay lại leo cửa sổ?"

"Con khi! Lão từ đánh cuộc thua tiền Triệu Sơ kia!" Nam nhân quăng cái khăn đen che mặt xuống, mở miệng nói ra toàn từ ngữ thô tục.

Mộ Dung Thu từ trong suy nghĩ hoảng loạn tỉnh lại, lại nghe thấy mấy câu này. Khi nàng nhìn thấy khuôn mặt người đó, khóe miệng giật giật.

Mắt phượng hẹp dài, làn da trắng trẻo non mềm, môi đỏ sẫm, nếu so với Vũ Văn Hạo còn điểm lệ hơn ba phần! Quả thật, là điểm lệ! Rõ ràng là một tiểu mỹ nhân khiến người người thương tiếc, nhưng miệng toàn nói ra những lời thô tục của nam nhân!

Nghe người này nói như vậy, hình như có quen với Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc! Nếu không phải sinh từ chi giao, chỉ sợ dựa vào thân phận của Vũ Văn Mặc, người này cũng không dám vô lễ như thế, lại còn miêu tả Triệu Sơ như vậy!

"Ồi, đây là Nam Dương Vương phi? Lớn lên cũng không khác mấy. Có điều đôi mắt rất thông minh, linh động." Nam nhân kia vuốt cằm quan sát Mộ Dung Thu, còn thuận tiện bình luận.

Mộ Dung Thu nghe vậy, hơi bĩu môi, sau đó quay đầu nhìn Vũ Văn Mặc, nhướn mày hỏi: "Gia, tiểu mỹ nhân này là hoa khôi của thanh lâu nào vậy? Cá tính không giống người thường. Có điều, tiểu mỹ nhân này phải có cá tính đặc biệt như thế mới dám lên vào trong phòng thần thiếp lúc canh ba. Trước mặt thần thiếp và gia còn nói như vậy!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt nam nhân kia, lúc đen lúc đỏ. Hắn vươn ngón tay chỉ vào Mộ Dung Thu: "Người!"

"Ồi, nhìn tay này, sao lại thô ráp như tay nam nhân? Đứng là làm cho người ta khó có thể tin. Gia, giới thiệu cho thần thiếp một chút về tiểu mỹ nhân không giống người thường lại đẹp như thiên tiên này là ai không?" Mộ Dung Thu không để ý đến lửa giận của nam nhân kia, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc nói. Khóe miệng Vũ Văn Mặc lộ ra tươi cười, nhìn về phía 'tiểu mỹ nhân' đẹp như thiên tiên kia, cảm thấy rất thoải mái! Tên ghét nhất là người ta nói về dung mạo của mình, đồng thời miệng hắn toàn lời thô tục, ba hoa, vô nôm cũng lợi hại, không thể tin là Mộ Dung Thu chỉ mới nói hai ba câu đã làm hắn tức giận đến mức khuôn mặt vặn vẹo.

"Người... Phụ nhân này! Ta ta là nam nhân! Nam nhân! Nam nhân đó!" Nam nhân giận dữ không chịu nổi, tức tới dậm chân! Nếu không phải Mộ Dung Thu là nữ nhân, hắn thật muốn cỡi y phục cho nàng xem vật nam nhân to lớn của mình! Nam nhân có thể có sao?! Hắn tức giận thì phì phò! (*phun com* anh này hài lắm...)

Mộ Dung Thu đưa tay che miệng cười trộm. Người này tuy miệng đầy lời thô tục, hành vi thì lỗ lỏ nhưng không cho làm người ta chán ghét, ngược lại có chút đáng yêu. Ở thời đại trọng quy củ này, còn có người không để quy củ và lễ nghi vào mắt như vậy, thật là hiếm thấy.

"Hắn là nam nhân. Bàn công tử có thể chứng minh." Lại là một bóng người bay vào từ cửa sổ.

Chờ người kia đứng ở trước mặt Mộ Dung Thu một lát, nàng mới thấy khuôn mặt hắn đập vào mắt.

Nam nhân này hoa lệ tao nhã, có thể so với trích tiên.

Triệu Sơ! Hắn chính là nam nhân trong miệng tiểu mỹ nhân kia.

Hai người này có công không vào, cổ tình đi vào bằng cửa sổ.

Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai người này, sắc mặt vốn còn có chút tươi cười nhất thời trầm xuống, hai người này ít khi cùng một chỗ, bây giờ cùng tới tìm hắn nhất định là đã có chuyện xảy ra! Cũng không để ý Mộ Dung Thu ở đây, Vũ Văn Mặc trầm giọng hỏi hai người: "Có chuyện xảy ra?"

Nam nhân có vẻ mặt đầy lửa giận kia gắt đầu, vẻ mặt chuyển thành nặng nề chưa từng thấy.

Triệu Sơ cười nhạt gắt đầu. "Đứng là có chuyện quan trọng."

Nghe vậy, thần sắc Vũ Văn Mặc trở nên nghiêm trọng hơn, chỉ vào nam nhân yêu mị kia, nói với Mộ Dung Thu: "Hắn là con trai thứ ba dòng chính của Tạ Ngự sử - Tạ Nguyên."

Tạ Ngự sử? Không phải trưởng công chúa đương triều đã gả cho người này? Hơn nửa năm đó trưởng công chúa là đệ nhất mỹ nhân, trách không được Tạ Nguyên này lại xinh đẹp như vậy! Hoàn toàn là được di truyền gen tốt.

Mộ Dung Thu gắt đầu cười với hai người.

Triệu Sơ hơi cười nhạt, trong mắt hình như có một chút khác thường. Có điều sự khác lạ này dường như là thương hại cùng đồng tình. Thấy vậy, Mộ Dung Thu nháu mày, đây là có chuyện gì?

Mà bên trong đôi mắt phượng hẹp dài kia của Tạ Nguyên cũng lộ vẻ đồng tình.

Trong lòng Mộ Dung Thu càng thêm nghi ngờ.

Vũ Văn Mặc sớm phát hiện, đôi mày kiếm nhu chặt.

Thấy thế, Mộ Dung Thu mỉm cười: "Thần thiếp không làm phiền gia và Triệu Ngũ công tử cùng Tạ Tam công tử nói chuyện. Canh giờ không còn sớm, thần thiếp đi sương phòng nghỉ ngơi." Nàng hiểu, hai người này đồng thời xuất hiện đều có quan hệ không tầm thường với Vũ Văn Mặc. Người đời lại không ai biết, cũng đủ hiểu bọn họ định giấu kín quan hệ này. Càng không cần nói đến việc đêm nay Triệu Sơ và Tạ Nguyên đồng thời xuất hiện, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với Vũ Văn Mặc.

Lúc Triệu Sơ nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, đôi mày như vẽ hơi cau lại, nụ cười trên môi cũng có chút trống rỗng.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tạ Nguyên nhìn nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nháu mày, âm thầm thở ra: xem ra có một số việc là không cách nào tránh khỏi.

Triệu Sơ nhìn Vũ Văn Mặc trầm giọng nói: "Hoàng Thượng đã âm thầm động thủ. Hắn không chấp nhận được việc có người có khả năng uy hiếp hắn."

Mộ Dung Thu đi ra ngoài, nghỉ ngơi trong lòng càng sâu. Về mặt Triệu Sơ và Tạ Nguyên thể hiện điều gì? Vũ Văn Mặc bị thương có phải đáng đến chuyện bọn họ muốn nói?

Có liên quan gì đến nàng không?

Tuy trong lòng vô cùng nghi ngờ nhưng bảy giờ Mộ Dung Thu thật sự không có cơ hội đi điều tra rõ. Nàng tin Vũ Văn Mặc cũng sẽ không nói cho nàng biết bí mật của hắn. Tựa như trong lòng nàng ẩn giấu một bí mật lớn không ai biết, nàng sẽ không dễ dàng nói với một người khác. Dù sao những ý nghĩ này cũng chỉ là phán đoán của nàng mà thôi. Vừa rồi trong tình trạng hoảng hốt như vậy, nàng cũng không thể nhìn rõ vẻ mặt hai người kia.

Và lại, lúc này nàng đang ở hậu viện Vương phủ, sự tiếp xúc với tin tức bên ngoài đã ít càng thêm ít. Có thể biết đến cũng chỉ là những lời đồn đãi ai ai cũng biết. Vì vậy, việc duy nhất rằng có thể làm đó là chờ đợi thời cơ. Hoặc cũng có thể chờ không bao lâu sẽ biết đến cuối cùng là chuyện gì, để nàng hiểu rõ ánh mắt hôm nay của Tạ Nguyên và Triệu Sơ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nằm trên giường không bao lâu đã ngủ say.

Mà đêm đó, ở cách vách, ba người nói chuyện tới sáng. Trước khi mặt trời ló dạng, Triệu Sơ và Tạ Nguyên mới cùng rời đi.

Khi Mộ Dung Thu tỉnh dậy thì trở lại phòng.

Vũ Văn Mặc đã ăn mặc chỉnh tề đứng bên cửa sổ, dường như có ý chờ Mộ Dung Thu.

Nhận thấy được phía sau có người đi tới, Vũ Văn Mặc đang chấp tay sau lưng liền xoay người. Nhìn về phía Mộ Dung Thu, sâu trong đáy mắt lóe lên những tia sáng làm người khiếp sợ.

"Cho người thủ dọn đồ đạc của bản Vương đi, bản Vương trở lại Tiền viện. Mấy ngày nay hầu như sẽ không có dịp đến đây. Chờ mọi chuyện giải quyết xong xuôi, bản Vương sẽ quay lại Mai viên. Về việc thay băng đổi thuốc trong những ngày này, bản Vương sẽ sai người khác. Riêng chuyện của Đại phu nhân, người xem rồi xử lý. Nếu không muốn nhúng tay vào mấy chuyện bản thủ này thì giao cho Thẩm Trắc phi." Giọng hắn khàn khàn như ra lệnh, cũng không biết là dặn dò hay là lo lắng.

Đôi mắt Mộ Dung Thu lóe lên, môi môi thật chặt, nửa ngày mới trả lời: "Vâng. Chi cần xác định thần thiếp sẽ báo cho Thẩm Trắc phi."

Hắn gắt đầu rồi xoay người sang chỗ khác. Giọng hắn đều đều xa xăm: "Nghe nói tình cảm giữa Vương phi và Mộ Dung Tướng quân cũng không thân thiết. Ở phủ Tướng quân, trong mắt Mộ Dung Tướng quân thì Mộ Dung Lạp và Mộ Dung Lâm giống như trưởng nam trưởng nữ dòng chính? Thậm chí với phu nhân, Mộ Dung Tướng quân cũng chẳng quan tâm. Gần đây phu nhân càng ngày càng không khỏe."

"Mẫu thân tuổi đã lớn, nhan sắc không còn như xưa, đương nhiên không so được với những nữ nhân trẻ trung xinh đẹp." Mộ Dung Thu nhướn mày, hai mắt tràn đầy thắc mắc nhìn bóng lưng của Vũ Văn Mặc. Sao hắn lại đột ngột nhắc đến Mộ

Dung Thu?

"Ừ. Phu nhân thật sự đã già." Giọng nói Vũ Văn Mặc càng thêm nặng nề.

Mộ Dung Thu nhủ chật mày, Vũ Văn Mặc có ý gì? Là không có chuyện gì nói mới nhắc tới Mộ Dung Thu, hay là nghe tin Lý thị không khỏe muốn quan tâm một chút?

Vũ Văn Mặc lại xoay người, nhìn thẳng Mộ Dung Thu: "Trưởng quân phu nhân không khỏe, mấy ngày nay nếu có thời gian thì đi thăm bà đi."

"Thần thiếp cảm ơn gia ló ló." Mộ Dung Thu cúi đầu thấp giọng trả lời. Lòng của nàng đang run rẩy, Vũ Văn Mặc khác thường, ánh mắt của Triệu Sơ và Tạ Nguyên tối qua làm cho nghi ngờ lúc này của nàng nửa rõ ràng nửa mơ hồ. Không lẽ liên quan đến Mộ Dung Thu hoặc Lý thị?

Nhưng Mộ Dung Thu cũng lắm chỉ là một kẻ vũ phu, thân có võ công lại có người con rể như Nam Dương Vương, ông ta còn có thể làm ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Lý thị? Thân thể Lý thị vốn yếu ớt, thông qua quan sát của nàng thì đã sắp tới, chỉ cần cố gắng qua được mấy ngày. Nếu khát vọng sống của Lý thị mạnh hơn một chút có lẽ còn có thể chống đỡ được một hai tháng, nhưng nếu đã mất đi ý chí muốn sống thì cũng lắm cũng chỉ được mười ngày nửa tháng mà thôi.

Là vì việc này?

Không... Tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Tạ Nguyên nhờ bản Vương nhân với người, sau này hẳn sẽ đến nữa, nhất định phải cùng người tranh luận một trận, tuyệt đối sẽ không để người làm cho á khẩu không trả lời được." Vũ Văn Mặc khẽ cười nói. Trong mắt hẳn có nhàn nhạt tươi cười.

Mộ Dung Thu còn chưa thoát khỏi mơ ý nghĩ hỗn độn bỗng nghe được lời này, không khỏi sùng sốt. Lát sau mới phản ứng được, cười nói: "Tạ công tử lớn lên thật giống một cô nương. Thật sự làm cho thần thiếp phải cảm thấy xấu hổ. Lúc ấy cũng chỉ là lỡ lời nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi. Tạ công tử không cần để bụng."

"Hắn sẽ không để bụng, mấy ngày nay hẳn cũng không uống rượu." Vũ Văn Mặc cười trả lời.

Đây chính là lần đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn thấy Vũ Văn Mặc cười nhiều như vậy. Nụ cười này có vài phần chân thành khiến cho Mộ Dung Thu vốn nhạy cảm liền phát hiện, trong nét cười ấy dường như mang theo vài phần lấy lòng.

Lòng nàng mạnh mẽ rung động. Hắn...

"Nhớ kỹ lời bản Vương, có thời gian thì về thăm Lý thị." Vũ Văn Mặc nhắc lại lần nữa.

Mộ Dung Thu gật đầu, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Cảm giác 'nắm không được sờ không tới' này làm nàng có chút mơ hồ. Đây là lần duy nhất từ khi xuyên qua tới nay, nàng như lạc trong sương mù nhìn không rõ bất kỳ thứ gì. Rõ ràng cảm giác chuyện này có liên quan đến bản thân nhưng cứ với mồm mà không thể chạm tay đến, ngược lại chân tướng càng cách nàng xa hơn.

Nàng âm thầm nắm chặt tay, nàng sẽ không để tình trạng này kéo dài lâu hơn.

"Mặc dù bản Vương không thể che chở cho phu mẫu người, nhưng ngày này giờ này, tính mạng của Mộ Dung Thu người, nếu có ra sao thì bản Vương cũng sẽ bảo vệ đến cùng!"

Ánh ban mai rơi vào thân người hắn, trên thân khoác hắc y, sắc mặt nghiêm túc nói một cách nặng nề như hứa hẹn, không chấp nhận bất kỳ ai phản đối.

Trong nắng sớm, vẻ mặt của Tu La địa ngục của hắn làm Mộ Dung Thu thật lâu cũng không nói nên lời.

Đến khi Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu cũng không cách nào mở miệng.

Hắn là ý gì?

Hắn có biết hắn đang nói gì không?

Mộ Dung Thu cau chặt mày, đứng ở nơi hắn vừa đứng, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Sầu trong tâm bị chấn động! Giống như... Nàng không dám xác định, lời hứa này có phải là nói dối hay không!

Sau buổi cơm trưa, Tứ phu nhân lại đến, vẫn như cũ.

Vừa ngồi xuống đã dè dặt nói với Mộ Dung Thu: "Hôm nay thần thiếp phát hiện một phong thư trong phòng của Đại phu nhân!"

"Sao Tứ phu nhân lại thấy được?" Mộ Dung Thu gạt nhẹ vụn trà trong chén rồi mới cúi đầu nhấp một ngụm, cười nói. Tứ rất nhân thần bị trả lời: "Thần thiếp thừa dịp Đại phu nhân đi tiểu tiện mà nhìn lên. Trên thư đại khái viết là tối nay Nhị gia hẹn gặp Đại phu nhân trong rừng cây nhỏ sau Vương phủ."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đặt ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Tứ phu nhân, vô cùng kinh ngạc hỏi: "Không phải tối hôm trước mới gặp? Sao đêm nay lại hẹn nữa?"

Dựa theo tính tình cẩn thận của Đại phu nhân, sao dễ dàng để người ta phát hiện chuyện nàng có gian tình với nam nhân khác, đừng nói chỉ là thư từ chứng minh việc gian dâm!

"Thần thiếp cũng không biết. Chuyện hẹn hò của nam nữ làm gì mà dễ y thời gian. Đêm tối là lúc dễ dàng 'yêu đương vụng trộm' nhất." Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thu có vẻ hơi nghi ngờ thì lập tức nói. Ánh mắt lóe lên như trông chờ.

"Có vẻ Tứ phu nhân rất am hiểu chuyện 'yêu đương vụng trộm' này? Còn biết rõ bọn họ nghĩ gì." Mộ Dung Thu nói đùa. Dứt lời, đôi mắt sắc bén nhìn Tứ phu nhân.

Tứ rất nhân biến sắc, xấu hổ cười vài tiếng, vội giải thích: "Thần thiếp đâu biết nhiều như vậy. Có điều trước kia thường xuyên nghe người ta nói, trong các gia tộc lớn, bọn người dưới gian dâm với nhau đều chọn lúc nửa đêm. Càng lâu, hẹn hò càng thường xuyên, khó tránh bị người ta phát hiện. Vì vậy mới nghĩ đến chuyện của Đại phu nhân và Nhị gia."

Mộ Dung Thu gật đầu: "Đúng vậy. Thế thì đêm nay cùng đi rừng cây nhỏ nhìn qua một chút." Trò hay đã trình diễn. Thật ra nàng rất muốn nhìn, mấy chuyện này kết quả sẽ ra sao!

Tứ phu nhân thờ dãi nhẹ nhõm.

"Vâng. Tối nay chi cần thấy Đại phu nhân rời đi, thần thiếp sẽ lập tức đến báo cho Vương phi."

"Ừ." Mộ Dung Thu mỉm cười nói.

Sau khi Tứ phu nhân rời đi, một lát sau, Hồng Lăng liền từ ngoài trở lại. Dáng vẻ của nàng có chút vui vẻ, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu, chưa kịp thờ đã vội nói: "Nô tì vừa mới hỏi thăm Mã hộ vệ. Mã hộ vệ nói tối hôm qua Tứ phu nhân đã đi ra ngoài, là đến rừng cây nhỏ. Mà Đại phu nhân không có động tĩnh gì."

"A?" Mộ Dung Thu nhướng mày. Xem ra, Tứ phu nhân đúng là có chuyện giấu nàng! Hơn nữa, dám ở sau lưng sử dụng thủ đoạn!

Tứ phu nhân này đúng là nhẫn nại, tính toán trong một thời gian dài như vậy, chỉ sợ là đang chờ cơ hội này!

Về phần Vũ Văn Khải... Một con quý hạo sắc không hơn không kém!

"Nói với Mã hộ vệ, xế chiều cho bọn thị vệ nghỉ ngơi. Buổi tối sẽ có chuyện cần." Mộ Dung Thu nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng gật đầu đáp: "Vâng ạ."

Bóng tối rất nhanh đã buông xuống, bầu trời đêm muôn vàn ánh sao, gió thổi nhẹ mát rượi. Đêm đẹp như thế đúng là rất thích hợp để làm vài chuyện gì đó.

Sau khi dùng xong cơm tối, Mộ Dung Thu nhân nhả ngồi trong phòng nghiên cứu y thuật. Đứng lúc nàng đọc say mê thì nghe có tiếng gõ cửa: "Bẩm Vương phi, Tứ phu nhân cầu kiến."

"Cho nàng vào." Khóe miệng Mộ Dung Thu nhếch lên, đến rồi sao! Nàng vừa cất xong sách đi thì Tứ phu nhân bước vào.

"Thần thiếp bái kiến Vương phi. Bẩm Vương phi, Đại phu nhân đã đi đến rừng cây nhỏ. Giờ chúng ta cũng mau đi thôi." Vừa vào, Tứ phu nhân đã vô cùng lo lắng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ: "Không cần gấp, chờ thêm một lát."

"Còn chờ gì nữa? Nếu Vương phi không đi nhanh thì không thể bắt tận tay Đại phu nhân được." Tứ phu nhân càng thêm vội vàng.

Mộ Dung Thu mỉm cười: "Tứ phu nhân đừng vội, ngồi xuống đợi thêm chút nữa đi. Bản Vương phi vừa ăn chút cháo, bụng có hơi khó chịu, vẫn chưa thể đi lại."

"Cái gì?" Tứ phu nhân nhíu mày, trong lòng bất an ngồi xuống, đứng ngồi không yên y như ghế có đinh.

"Đù sao bản Vương phi đang có thai, không thể quá vất vả. Một chút nữa sai người đi báo cho Thẩm Trắc phi cùng đến. Nếu chuyện này là thật thì cần phải xử lý khéo léo." Mộ Dung Thu lại cười nói.

Tứ phu nhân thấy Mộ Dung Thu cũng không định đứng lên, còn muốn ngồi tiếp để đợi Thẩm Trắc phi đến. Tứ Trúc vốn đến Mai viên, phải mất chừng hai đến ba khắc. Lúc này nếu không tính đến thời gian, khi tới rừng cây nhỏ chắc chẳng thấy

được gì. Đang lúc nàng muốn mở miệng thuyết phục Mộ Dung Thụ thì Hồng Lăng đi vào, cung kính nói với Mộ Dung Thụ: "Vương phi, có thể đi rồi."

Nàng từ chỗ Mã hộ vệ biết được tin tức, xác định Đại phu nhân và Nhị gia chia nhau đi đến rừng cây nhỏ phía sau.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ quay đầu cười nói với Từ phu nhân: "Được rồi. Từ phu nhân, chúng ta đi trước vậy. lát nữa Thẩm Trắc phi sẽ đến rừng cây phía sau là được."

Từ phu nhân thấy thế, linh cảm có điềm xấu, cảm thấy Mộ Dung Thụ hình như không hoàn toàn tin tưởng nàng! Đặc biệt vừa rồi ánh mắt nàng ta nhìn nàng, giống như đã thấy rõ nàng! Nghĩ đến đây, con người của Từ phu nhân co rụt. Nhưng bấy giờ muốn lui bước cũng đã muộn.

Ngoài Mai viên, Mã hộ vệ sớm đã đứng chờ. Khi Từ phu nhân nhìn thấy Mã hộ vệ thì có hơi bất ngờ. Nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt của Mộ Dung Thụ, trong lòng hơi chấn động. Mộ Dung Thụ chuẩn bị rất chu toàn! Thế nhưng, nàng ta để đặt căn trọng như thế mới khiến Từ phu nhân sợ hãi.

Rừng cây nhỏ cách Mai viên cũng không xa, khoảng canh ba thì bọn họ cũng vừa tới.

Đi trong đêm tối, Mộ Dung Thụ nhíech môi mỉm cười, không biết một lát sẽ gặp được chuyện gì đây!

Rừng cây nhỏ cũng không lớn, nhưng vì nằm ở nơi hoang vắng sau Vương phủ nên gần như không có ai lui tới. Không ngờ một nơi như thế lại được chọn làm nơi 'yêu đương vụng trộm'.

Họ vừa đến rừng cây nhỏ đã nghe thấy tiếng kêu quỳnh rũ có phần dè dèn của nữ nhân từ bên trong truyền tới, còn có tiếng thở thò kệch của nam nhân.

Loáng thoáng còn nghe được tiếng nam tử kia nói: "Khà Nhì, sao hôm nay lại chọn chỗ này để tình tứ thế? A ...!"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 82

"A ...!" Trong gió nhẹ, giọng nói yếu ớt của nữ nhân lúc rên rí khóc la, thỉnh thoảng lại hét lên, mỗi lúc một gấp gấp hơn. Tiếng thở thò kệch của nam nhân cũng càng ngày càng nặng.

Lời chất vấn của nam nhân kia, nữ nhân còn chưa kịp nghe đã bị gió thổi tán, bị từng trận khoái cảm áp tới che phủ.

Mộ Dung Thụ nhướng mày. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy hiện tượng xuân cung đó! Tại một đêm nguyệt hắc phong cao*, nghe qua khiến ai cũng cảm thấy dựng tóc gáy. Nghiêng đầu nhìn lại, những người đi theo nàng và người tới trước đều rất bất ngờ trước tình cảnh này, đồng loạt cúi đầu.

*: tối trời gió lớn, thích hợp làm việc mờ ám

Từ phu nhân hiển nhiên vô cùng khâm trọng, nhưng mà khi nàng ta nghe được âm thanh nam nữ hoan ái thì nhẹ nhàng thờ ra một hơi.

Mã hộ vệ không hổ là trầm ổn, đáng được Vũ Văn Mặc tin cậy, trên khuôn mặt luôn luôn cúi gằm không thấy bất kỳ biểu tình gì, ngay cả hai người hộ vệ đi cùng cũng không hề biến sắc.

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thụ nói "Vương phi, đi vào không à?"

Mộ Dung Thụ lắc đầu: "Không. Nàng không hưng phấn đến mức đó, mà càng muốn chờ xem người ta xử lí như thế nào. Chờ một lát đi, Thẩm Trắc phi chắc tới nhanh thôi."

Dứt lời, đuôi mắt nhìn lướt qua người đang rất bình tĩnh, Từ phu nhân.

"Vâng a."

Trong rừng cây không ngừng truyền đến tiếng rên rí. Một đợt lại một đợt. Xem ra đây là lần thứ hai!

Một lát sau, đoàn người Thẩm Trắc phi đến.

Từ xa Thẩm Trắc phi đã nhìn thấy đèn lồng đỏ phía trước, cũng nhìn thấy vài bóng người đứng quanh quãng sáng của đèn lồng.

"Chủ từ, xem ra chuyện Đại phu nhân gian đầu với người khác là thật. Nếu không Vương phi sẽ chẳng sai người tới gọi người." Từ Ngọc đi sát phía sau Thẩm Trắc phi, nói khẽ.

"Gọi ta đến là muốn lợi dụng ta làm việc thay nàng mà thôi. Nàng đưa ra ý này đúng là rất hay!" Thẩm Trắc phi hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng trả lời.

Đợi khi đến trước mặt Mộ Dung Thụ, Thẩm trắc phi nhẹ nhàng thì lễ: "Muội muội bái kiến tỷ tỷ."

"Không ngờ Thẩm Trắc phi tới nhanh như thế. Vậy thì không cần chờ nữa, chúng ta vào thôi." Mộ Dung Thụ gật đầu, ôn nhu cười nói.

Thẩm trắc phi đáp: "Vâng." Nàng phát hiện Từ phu nhân đứng bên cạnh Mộ Dung Thụ, nàng ta sao lại ở chỗ này? Nghe người ta nói, mấy ngày này nàng ta khá gần gũi với Mộ Dung Thụ! Không ngờ nhanh như vậy đã được Mộ Dung Thụ tin tưởng.

Ngay lúc mọi người theo âm thanh đi vào, Từ phu nhân càng đi càng chậm, cuối cùng rút lại phía sau hộ vệ.

Trong rừng cây, âm thanh rên rí càng ngày càng yếu, mơ hồ trong đó truyền đến giọng nói của nam nữ.

"Qua lần này cũng không biết khi nào mới có thể lại gặp nhau đây." Giọng nam nhân.

Nữ nhân đáp: "Có điều rừng cây nhỏ này có thể xem là một nơi kín đáo, nửa đêm chẳng còn ai tới. Về sau có cơ hội chúng ta gặp nhau ở đây đi."

"Đúng rồi, Khà nhì, người vẫn chưa trả lời gia, sao người biết nơi này?"

Suy nghĩ của Đại phu nhân vẫn còn hỗn loạn trong hơi thở tình dục, nghe được câu hỏi của Vũ Văn Khải, ý thức còn chưa kịp phục hồi đã nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần.

"Có người đến!" Đại phu nhân như chim nhỏ bị kinh hãi đứng bật dậy, trường bào nam nhân vốn che trên người người tuột xuống, nhất thời cơ thể trần như nhộng hiện ra dưới ánh trăng. Nàng vội nhặt y phục bên cạnh lên, hấp tấp quấn lại.

Vũ Văn Khải nhủ thầm: "Đã thế thế này sao còn có người tới?" Tuy hẳn nghĩ ngờ nhưng tiếng bước chân kia rõ ràng không phải chỉ một người, nên cũng cuống quýt mặc y phục vào.

Ánh sáng của đèn tới rất nhanh, khi y phục của Vũ Văn Khải và Đại phu nhân còn chưa chỉnh tề, một hàng sáu bảy người đã ở trước mặt hai người bọn họ.

Nhìn về hướng đèn lồng màu đỏ, tay Đại phu nhân đang cột dây áo khựng lại, đó là Mộ Dung Thụ, Thẩm Trắc phi! Phía sau hai người này còn có vài nha hoàn và ba tên hộ vệ!

Đại phu nhân y phục không chỉnh tề, đầu tóc rối bời, sắc mặt đỏ ửng, trong không khí còn có hương vị đậm đà. Ngay cả nếu người khác không nghe được mấy câu nói vừa rồi của bọn họ mà chỉ cần thấy tình cảnh trước mắt là có thể chắc Đại phu nhân và Vũ Văn Khải có gian tình!

Trong lúc tay chân luống cuống, Vũ Văn Khải bên cạnh đã mặc xong y phục. Hắn vuốt lại đầu tóc có chút toàn loạn, dè dặt nhìn về phía Mộ Dung Thụ cùng Thẩm trắc phi, cười nói: "Thật là trùng hợp, sao tối nay mọi người lại cùng đến rừng cây nhỏ này tán bộn thể? Nhị đệ ta vừa mới gặp Đại phu nhân, giờ lại gặp tâu từ và Thẩm Trắc phi."

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Trắc phi sa sầm. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thụ, thấy vẻ mặt Mộ Dung Thụ chẳng chút dao động, vô cùng bình tĩnh.

Mấy người đối diện cũng không trả lời. Vũ Văn Khải nhất thời kinh hoàng. Hắn cười ngáy ngớ vài tiếng rồi muốn từ bên cạnh mấy người Mộ Dung Thụ rời đi.

"Cũng không còn sớm, ta về nghỉ ngơi."

Hắn muốn bỏ đi làm cho Đại phu nhân sợ hãi, sắc mặt tái nhợt! Thấy hành động của Vũ Văn Khải, nhất thời sắc mặt lại đỏ lên. Gặp tình huống này mà hắn lại để nàng một mình đối mặt! Dù sao cũng là hắn nên nàng ra! Vốn tưởng nơi này kín đáo, không ngờ vẫn bị người khác phát hiện! Đại phu nhân hiểu rõ, dù lúc này nàng có lý do rõ ràng đến đâu, Mộ Dung Thụ và Thẩm Trắc phi cũng sẽ không tin tưởng, dù sao không ai là người mù.

Thế nhưng, nàng thật ra không lo lắng việc Mộ Dung Thụ và Thẩm Trắc phi sẽ đuổi tận giết tuyệt, người gian đầu với nàng là Nhị gia của phủ Nam Dương Vương. Nếu chuyện này truyền đi, người mất mặt đầu tiên chính là Vũ Văn Mặc!

"Nói xem, là chuyện gì xảy ra?" Mộ Dung Thụ lạnh giọng hỏi.

Thẩm Trắc phi sắc mặt âm trầm, dù Đại phu nhân đến cùng có phải là thấp của Vũ Văn Mặc không, giờ gây ra chuyện đáng chế cười như vậy, nếu truyền ra ngoài thì thế diện Vương phủ biết để vào đâu? Hơn nữa người gian díu với thiếp của Vương gia lại chính là Vũ Văn Khải! Làm sao Vũ Văn Mặc chịu nổi điều này? Sắc mặt Thẩm Trắc phi lúc này muốn bao nhiêu khó coi là có bấy nhiêu. Nàng nhìn về phía Vũ Văn Khải, giọng nói cũng lạnh như băng: "Nhị gia và Đại phu nhân bắt đầu từ khi nào?" Vừa rồi hai người đó nói chuyện bọn họ nghe được rất rõ ràng. Lời nói quen thuộc như thể tuyệt đối không phải lần một lần hai là có thể, yêu đương vụng trộm cũng không phải một sớm một chiều.

Mấy người Mã hộ vệ nhìn chằm chằm Vũ Văn Khải.

Vũ Văn Khải bị nhìn đến nổi tức giận!

Hắn cau mày nói: "Hai chúng ta chỉ là gặp dịp thì chơi."

Lời này vừa nói ra, khoe miệng Mộ Dung Thu đã không khểnh chế được mà cong lên. Câu trả lời này của Vũ Văn Khải khiến nàng hết sức bất ngờ! Lúc này giữa họ còn có ích gì? Thế nhưng, mấy lời vừa rồi của Đại phu nhân và Vũ Văn Khải một lần nữa vang lên trong đầu. Về chuyện này còn rất nhiều điểm đáng ngờ! Xem ra muốn biết kết quả là chuyện gì xảy ra, còn phải tìm hiểu từ phía Tứ phu nhân. Nàng nghiêng đầu nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tứ phu nhân.

Đôi mắt dần lạnh đi, về mặt Mộ Dung Thu bức bối, hiện tại nàng hoàn toàn có thể khẳng định, việc này tuyệt đối có liên quan đến Tứ phu nhân!

Thần hình Đại phu nhân run run, nàng nghe Vũ Văn Khải giải thích mà trái tim như chết lặng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch càng thêm tái nhợt! Lúc này, sao còn có thể thấy thấy khuôn mặt nhiễm dục vọng vừa rồi! Đây không phải là tự lấy đá đập chân mình?

"Đại phu nhân, nếu người không lên tiếng, bản Vương phi cũng không biết xử trí người thế nào mới là thỏa đáng nhất." Mộ Dung Thu cau mày nói.

Nghe vậy, Đại phu nhân quý sụp xuống, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không một tia sợ hãi: "Nếu Vương phi và Thẩm Trắc phi đã thấy được, còn có nghi ngờ gì nữa? Đúng là ta đã gian díu với Nhị gia." Mặc dù vậy nhưng thần hình run rẩy kịch liệt đã bản đúng sự bình tĩnh của nàng!

"Người! Nói với tôi vấn đề gì!" Vũ Văn Khải tức giận quát một tiếng! Nói gì đi nữa cũng không thể thừa nhận chuyện này, bằng không để Vũ Văn Mặc biết, chỗ nào còn có đường sống cho hắn!

Nhìn về tức giận của Vũ Văn Khải, Đại phu nhân khinh thường cười. Không thể ngờ hắn là một nam nhân vô trách nhiệm và hèn nhát như thế! Đã đến nước này, là hắn liên lụy đến nàng mà hắn còn trốn tránh. Ở trong mắt mọi người, hắn cũng chẳng hề gánh vác có khác gì nhau?

"Nhị gia cho rằng lúc này phủ nhận sẽ có người tin sao?"

Lời này vừa nói ra, thần hình Vũ Văn Khải lảo đảo, không ngừng lui về phía sau, đến khi đụng một cái cây cao to phía sau mới dừng lại, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Mộ Dung Thu và Thẩm Trắc phi.

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh. Đại phu nhân và Vũ Văn Khải rơi vào tình trạng này đều do hai người tự làm tự chịu. Không ai đồng tình, dù sao người đáng thương tất có chỗ đáng hận, mà hành vi lúc này của Vũ Văn Khải xem ra còn không bằng một nữ nhân!

"Tỷ tỷ, chuyện này xử lý như thế nào?" Thẩm Trắc phi thốt giọng hỏi. Dù sao chuyện này liên quan đến thế diện Vương phủ. Nếu truyền ra ngoài, chắc chắn khiến người người chế cười phủ Nam Dương Vương!

Mấy người trong rừng cây nhỏ đều nhìn Mộ Dung Thu, cùng đợi nàng trả lời.

Mộ Dung Thu yên lặng.

Mọi người tưởng rằng Mộ Dung Thu đang khó xử, cho nên mới phải yên lặng lâu như vậy. Mộ Dung Thu ngẩng đầu, ngáp một cái. Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, ủa oái nói: "Sau khi có thai rất dễ mệt mỏi, vừa rồi lại đang muốn đi ngủ. Đứng rồi, vừa này Thẩm Tắc phi hỏi bản Vương phi cái gì?"

Thẩm Trắc phi nhu mày, nhẫn nại hỏi lại: "Xử trí Đại phu nhân và Nhị gia như thế nào?" Nàng không tin Mộ Dung Thu không nghe rõ lời của nàng! Rõ ràng muốn nàng khó chịu.

Sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt, hoảng hốt nhìn Mộ Dung Thu. Nàng và Mộ Dung Thu đứng là từng có va chạm. Nàng đã vài lần hãm hại Mộ Dung Thu, nghĩ là lần này Mộ Dung Thu sẽ không dễ dàng nhẹ tay với mình.

Lại nhìn Vũ Văn Khải bên cạnh đã sợ tới mức nói không ra lời! Khinh thường trong mắt Đại phu nhân càng đậm. Nàng vốn cho rằng hắn là nam nhân chân chính, không thể tưởng tượng được là gan còn không kìm bằng một nữ nhân như nàng.

Mộ Dung Thu lại ngáp một cái, nhìn Thẩm trắc phi, cười nói: "Thẩm Trắc phi quản sự hơn hai năm, chút chuyện nhỏ này để Thẩm Trắc phi người tới xử lý đi. Bản Vương phi có thai không được tức giận, cũng không thể thức đêm. Nên quay về Mai viên, làm phiền Thẩm Trắc phi vậy." Nàng đến đây cũng chỉ để xác định một việc mà thôi, bây giờ đã xác định, không đáng làm cho tay mình dính máu. Nếu Thẩm Trắc phi thích quản sự như vậy, thì chuyện này giao cho rằng ta giải quyết đi!

Thẩm Trắc phi nghe vậy, trong lòng lửa giận càng tăng cao. Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thu lại đem chuyện khó giải quyết như vậy hoàn toàn đẩy hết cho một mình nàng! Một câu 'ta có thai' đã làm cho không ai có thể phản bác! Nếu nàng từ chối, Mộ Dung Thu chắc chắn sẽ nói lại! Chút chuyện nhỏ này cũng không làm được sao người có thế quản sự? Dù làm cách nào nàng cũng đều chịu thiệt!

"Có điều chuyện này liên quan đến thế diện của Vương gia, Thẩm Trắc phi cần phải giải quyết nhanh chóng một chút, không nên để nhiều người biết việc này. Phải làm gì thì cứ làm, cần nhấn tâm thì nhấn tâm, nên khoan dung thì hãy khoan dung một chút." Mộ Dung Thu che miệng ngáp vài cái rồi nhẹ giọng dặn dò Thẩm Trắc phi.

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi âm thầm cắn răng, trên mặt không dám có một tia bất mãn, chỉ có thể gật đầu đáp: "Muội muội xin nghe lời tỷ tỷ dạy, chắc chắn sẽ không để cho tỷ tỷ bận tâm"

"Được. Vậy bản Vương phi quay về Mai viên đây." Mộ Dung Thu gật đầu, sau đó quả thực không quay đầu lại rời đi.

Đại phu nhân vốn đã thờ dài nhẹ nhõm một hồi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tinh tường không có một tia độ ẩm của Thẩm Trắc phi, trong lòng chợt lạnh, nhớ tới cách Thẩm Trắc phi đã từng đối phó Khương bà tử! Trước mắt, Thẩm Trắc phi vì có thể xử lý ổn thỏa việc này, không để người khác bản thân, khiến Vương gia vừa lòng, chắc chắn sẽ không nhân từ mà nương tay với nàng! Nàng lập tức xui lo trên mặt đất, thật ra lúc này nàng rất tình nguyện để Mộ Dung Thu xử lý mình!

Lúc này cho dù hối hận cũng đã muộn. Sớm biết như thế thì không nên có suy nghĩ muốn hồng hạnh vượt tường*, đêm nay càng không nên ra ngoài!

*: ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình

Vũ Văn Khải cười nịnh nọt nói với Thẩm Trắc phi: "Đều là người một nhà, một chút chuyện nhỏ này, Thẩm Trắc phi cứ giả vờ như không nhìn thấy là được. Về sau gia sẽ chú ý, tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện tương tự."

Nghe vậy, Thẩm Trắc phi không nhịn được một tiếng cười lạnh, trong lòng đang buồn bực, lúc này nhìn đến sắc mặt giả tồ của Vũ Văn Khải, không khỏi mở miệng nói: "Sớm biết như thế sao còn làm! Mã hộ vệ, đưa Nhị gia và Đại phu nhân đến Trúc viên cho ta xử trí." Giọng nói của Thẩm Trắc phi không có một tia cảm tình. Tiếp theo ra lệnh: "Chuyện tối nay không được truyền đi!"

"Vâng ạ."

Đại phu nhân biết tất cả đã kết thúc. Ngay sau khi giả vào Vương phủ, nàng luôn dè dặt cẩn trọng nhưng vì nhất thời mê muội mà đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát! Thẩm Trắc phi tuyệt đối không để nàng sống qua đêm nay. Nhưng nàng hiểu rõ, là Mộ Dung Thu muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Vũ Văn Khải cũng không quá sợ hãi, dù sao hắn là Nhị đệ Vũ Văn Mặc, Thẩm Trắc phi tuyệt đối sẽ không làm gì hắn! Kết quả tệ nhất chính là bị đuổi ra khỏi phủ Nam Dương Vương mà thôi.

Thẩm Trắc phi nhu chặt mày nhìn Đại phu nhân và Vũ Văn Khải, đồng tử co rút lại, lộ vẻ chán ghét hết sức rõ ràng.

...

Trên đường Mộ Dung Thu quay lại Mai viên, lúc này Hồng Lăng mới phát hiện thiếu một người: "Sao lại không thấy Tứ phu nhân?" Rõ ràng cùng đi rừng cây nhỏ, sao bây giờ không thấy người?

"Gặp tình huống nguy hiểm, chạy." Mộ Dung Thu cười lạnh nói. Chiêu mượn dao giết người này của Tứ phu nhân dùng không sai! Rõ ràng là nàng ta cùng Vũ Văn Khải ở trong rừng cây nhỏ đó gian díu nhưng lại đổ oan lên đầu Đại phu nhân, người hoàn toàn ái với cùng Vũ Văn Khải mới mấy lần!

Theo rằng đoán, sau khi Tứ phu nhân biết chuyện Đại phu nhân và Vũ Văn Khải, bị ghen tị thúc đẩy nên đã lập ra cái bẫy này. Không thể tưởng tượng được cuối cùng Đại phu nhân lại thua trên tay Tứ phu nhân!

Càng khiến nàng không biết nên cười hay không chính là Vũ Văn Khải, nam nhân này kết quả có chỗ nào tốt?

Hồng Lăng vô cùng khó hiểu: "Ý Vương phi là sao? Nó tí không hiểu."

Mộ Dung Thu lúc đầu cười khê: "Hãy giám sát chặt chẽ động tĩnh của Tứ phu nhân." Tứ phu nhân gây ra chuyện này vốn do lo âu thấp thòm, sợ là giờ đang rất lo lắng bị nàng đoán được chân tướng, vì vậy vừa rồi mới yên lặng rồi đi.

Thế nhưng, thật ra chuyện này cũng không đáng gì nhiều với nàng! Dù sao tối hôm qua khi Mã hộ vệ nhìn thấy Tứ phu nhân và Vũ Văn Khải chia nhau ra đi rừng cây nhỏ xong chắc chắn hắn đã bảo đảm việc này với Vũ Văn Mặc.

"Vâng. Nó tí sẽ để ý." Hồng Lăng đáp.

...

Hôm sau, khi đang dùng điểm tâm, Thẩm Trắc phi đã phái người đến báo lại.

"Đại phu nhân không tuân thủ nức tắc, phạm vào thất xuất chi điều. Thẩm Trắc phi dựa theo quy củ phạt đánh bụng Đại phu nhân năm mươi trượng. Vì Nhị gia là Nhị đệ của Vương gia, Thẩm Trắc phi không tiện trách phạt, nhưng để tránh lại xảy ra chuyện tương tự, Thẩm trắc phi yêu cầu Nhị gia hôm nay phải ra khỏi phủ!" Tú Ngọc nhẹ giọng bẩm báo.

Mộ Dung Thu nhường máy, thủ đoạn của Thẩm Trắc phi quả nhiên ác độc! Tuy Đại phu nhân gian dẫu với người khác nhưng không có thai, mà Thẩm Trắc phi với một câu phòng ngừa hậu hoạn lại phạt đánh bụng năm mươi trượng! Diệt trừ nguy cơ ngày sau Đại phu nhân có thai khiến Vương gia mang tiếng đội nón xanh, hơn nữa dùng cách thức này, tương lai Đại phu nhân muốn có thai cũng rất khó chứ chưa nói đến chuyện có thể sống tiếp hay không.

Tú Ngọc thấy Mộ Dung Thu không nói, lại tiếp: "Nếu Đại phu nhân phạm vào thất xuất chi điều, theo lễ thường nên bị hưu". Thẩm Trắc phi đã sai người đưa trả Đại phu nhân về Đỗ gia."

*: bỏ, giống ly hôn đó

Mộ Dung Thu gật đầu: "Ừ, người lui ra đi."

"Vừa rồi nó ti có thấy Đại phu nhân. Đã hấp hối. Nghe người ta nói, đánh xong, nếu xương cốt khỏe mạnh rất nhanh có thể xuống giường đi lại. Có điều sau này không thể có thai. Nếu như không tốt, đời này cũng không thể xuống giường, cả đời đều ốm yếu bệnh tật." Hồng Lăng thở dài nói. Mặc dù Đại phu nhân yêu đương vụng trộm bị trừng phạt là đúng tội, nhưng lại không nghĩ rằng nằng ta sẽ bị đánh đến năm mươi trượng. Cứ như vậy, ngược lại không bằng chết đi còn hơn!

"Đỗ gia có gia tài bạc triệu, muốn trị bệnh cho Đỗ Khả là rất dễ dàng." Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời. Chẳng qua Đỗ Khả là gian dẫu với nam nhân mới bị bỏ, bị phạt, không biết Đỗ gia có thể chấp nhận được nằng hay không! Lúc trước không phải Liễu Ngọc Nhi cũng vì tiếng thông dâm mà không được Liễu gia đưa về sao? Vì vậy nên cuối cùng Liễu Ngọc Nhi mới rơi vào kết cục như vậy. Chẳng qua tính chất câu chuyện của hai người không giống nhau, Liễu Ngọc Nhi dụ dăng hiện thực bị người vu oan, mà Đỗ Khả lại là...

Ngoài cửa truyền đến giọng nói Thanh Bình: "Vương phi, Tần di nương quý ngoài cửa muốn cầu kiến Vương phi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ nhủ mảy. Lúc này Tần di nương tới là muốn cầu xin nằng đừng đuổi bọn họ khỏi Vương phủ? Tần di nương đúng là đa mặt đây.

Vũ Văn Khải phạm phải loại chuyện này, ăn cơm của Vũ Văn Mặc, uống nước của Vũ Văn Mặc, ở phủ của Vũ Văn Mặc! Còn không nghĩ đến hậu quả mà gian dẫu với nữ nhân của Vũ Văn Mặc! Không chỉ một mà đến hai người! Tần di nương, bà ta còn có mặt mũi đến đây sao!

"Bảo Tần di nương ngày khác lại tới, hôm nay bản Vương phi không tiếp khách." Mộ Dung Thu lạnh giọng ra lệnh.

"Vâng!" Một lát sau, ngoài cửa lại truyền tới tiếng của Thanh Bình.

"Bẩm Vương phi, Tần di nương quý trước cửa không chịu đi. Bà ấy nói nếu không gặp được Vương phi thật đối không đứng lên. Còn có, Tiết chương quý cầu kiến."

Tiết chương quý? Ông ta sẽ không đến gặp nằng trừ khi có việc. Chẳng lẽ là trong cửa hàng xảy ra chuyện?

"Đưa Tiết chương quý tới nhà kẻ dối một lát. Về phần Tần di nương, không cần để ý bà ta. Nếu quá lắm thì gọi Mã hộ vệ tới."

Tần di nương, người này thật sự là đáng ghét! Một chút lòng tự trọng cũng không có. Nằng không muốn đánh đáng gì với người như thế.

Nhà kẻ.

Tiết chương quý vừa thấy Mộ Dung Thu, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: "Nô tài tham kiến Vương phi."

"Tiết chương quý không cần đa lễ. Ngồi xuống đi, cửa hàng có chuyện gì phải không?" Mộ Dung Thu ngồi xuống rồi hạ giọng hỏi.

Trên mặt Tiết chương quý đúng là rất lo lắng, nghe Mộ Dung Thu hỏi liền trả lời: "Cần đây, bên cạnh cửa hàng của chúng ta, thậm chí là trên phố đều mờ mịt cửa hàng giống như cửa hàng của Vương phi. Hơn nữa giá cả so với cửa hàng chúng ta thấp hơn gần ba phần! Vốn tưởng là bọn họ khai trương nên ưu đãi cho khách hàng mới, không ngờ đối phương lại kéo dài đến nửa tháng như thế. Gần như tất cả khách quen đều đến cửa hàng của bọn họ mà trong cửa hàng chúng ta đã nằm sấu ngày không có một cuộc mua bán nào."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 83

Trên mặt Tiết chương quý đúng là rất lo lắng, nghe Mộ Dung Thu hỏi liền trả lời: "Cần đây, bên cạnh cửa hàng của chúng ta, thậm chí là trên phố đều mờ mịt cửa hàng giống như cửa hàng của Vương phi. Hơn nữa giá cả so với cửa hàng chúng ta thấp hơn gần ba phần! Vốn tưởng là bọn họ khai trương nên ưu đãi cho khách hàng mới, không ngờ đối phương lại kéo dài đến nửa tháng như thế. Gần như tất cả khách quen đều đến cửa hàng của bọn họ mà trong cửa hàng chúng ta đã nằm sấu ngày không có một cuộc mua bán nào."

"A?" Mộ Dung Thu nhủ mảy. Nằng đã từng xem qua hàng hoá mà mười cửa tiệm của nằng nhập về, toàn bộ đều được mua về với giá thấp nhất, nếu đúng như lời Tiết chương quý nói, như vậy việc làm của đối phương không chỉ hại người mà còn hại mình.

"Nô tài nghe nói là đối phương giá nhập hàng của đối phương cũng bằng chúng ta. Nô tài to gan đoán, bọn họ muốn dùng cách tổn hại lợi ích để chen ép chúng ta." Tiết chương quý hạ giọng nói.

Mộ Dung Thu nhìn Tiết chương quý, về mặt mang theo chút lạnh lẽo: "Mấy ngày nay, mười cửa tiệm đã thua lỗ bao nhiêu?"

Tiết chương quý nghe vậy, mặt biến sắc, nhỏ giọng trả lời: "Đã lỗ gần năm ngàn lượng. Nếu tiếp tục kéo dài thì không quá một tháng, lợi nhuận của mấy tháng qua đều mất hết. Bọn nô tài (tất cả chương quỳnh) đã từng họp để bàn bạc cách xử lý, có điều đối phương quá mức vô lại, thật sự nghĩ không ra cách gì."

"Mấy cửa hàng đó là của ai?" Mộ Dung Thu lạnh giọng hỏi. Không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được, rõ ràng là có người muốn nhắm vào nằng!

"Là Đỗ gia." Giọng của Tiết chương quý càng nhỏ hơn. Đỗ gia là thủ phủ kinh thành nhưng họ chưa bao giờ nhắm vào các đại gia tộc. Nhưng không biết tại sao giờ lại nhắm vào Vương phi. Mười cửa tiệm, dù là kinh doanh ngành gì đều bị tổn thất nặng nề.

Đỗ gia!

Trước đó vài ngày, bọn họ đã dùng đủ các loại thủ đoạn để đổ phỏ nằng. Đỗ gia đã sớm có dự mưu. Mộ Dung Thu khép hờ mắt, màu quang rét lạnh. Thương trường như chiến trường, dù là đối thủ sử dụng thủ đoạn nào cũng không bị coi là phạm pháp. Dù cho nằng có là Nam Dương Vương phi, cách làm hại người hại mình này của Đỗ gia tất nhiên độc ác, âm hiểm, nhưng không tìm ra được sơ hở! Ngược lại, nếu như lúc này nằng lợi dụng quyền thế của nhà mẹ đẻ và phụ quân để ra tay với Đỗ gia, chắc chắn sẽ làm người ta bàn tán, thậm chí còn bị gièm pha. Dù sao, nếu muốn đứng vững trên thương trường thì phải dựa vào bản lĩnh của bản thân. Đỗ gia nhà to nghiệp lớn, ở trên thương trường cần cơ thăm hậu, muốn chen ép mấy cửa hàng nho nhỏ cơ bản không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà, khỏe miệng nằng khề cong. Đối với việc kinh doanh thì trước giờ nằng luôn có hứng thú, càng khó lại càng muốn khiêu chiến! Có lý nào người ta đốt lửa, muốn nã pháo khai chiến, nằng lại không ứng chiến, nếu không ứng chiến thì nằng sẽ có lỗi vì để họ nhọc lòng! Huống hồ, đối với nằng, đây chính là chuyện tốt khó gặp! Bất lấy thời cơ này, cũng có thể nhân cơ hội kiểm thêm ít tiền!

Nhưng... Đỗ gia là vì cái gì? Do Đỗ Khả bày mưu đặt kế? Hay vẫn là... Vũ Văn Khải? Thấy nằng sống tốt thì không chịu nổi? Nếu đoán không sai, Đỗ Khả và Vũ Văn Khải không thoát khỏi liên quan. Dựa vào thời gian, lại vừa đúng vào lúc nằng từng chen ép Vũ Văn Khải và Tần di nương.

"Vương phi, bây giờ nên làm gì?" Tiết chương quý vội hỏi. Loại tình huống tổn hại lợi ích này rất khó giải quyết.

Đối lập với sự lo lắng của Tiết chương quý, Mộ Dung Thu - người đã từng đối mặt với đủ loại nguy cơ trong kinh doanh ở hiện đại lại về cùng thoải mái, chân mày vừa cau nhẹ cũng giãn ra. Nằng nhẹ nhàng cười nói: "Tiết chương quý không cần lo lắng. Bản Vương phi bảo đảm sẽ không có tổn thất gì, còn nhân cơ hội này kiểm được một khoản lớn."

"Vương phi có cách sao?" Mắt Tiết chương quý sáng bừng, lập tức hỏi

Mộ Dung Thu gật đầu, hiểu rõ mọi chuyện rồi thì chi cần tinh táo sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết, cười hỏi: "Gần đây, có phải việc buôn bán lương thực trở nên phất đạt hơn?"

Tiết chương quý đáp: "Vị mấy năm nay vùng Giang Bắc không thu hoạch được bao nhiêu thóc lúa nên giá lương thực trong kinh thành đã tăng lên! Có điều những gia tộc lớn đều có tích trữ lương thực, kéo dài chừng một năm cũng không có vấn đề. Nhưng hiện tại thì lương thực vẫn đang tăng giá."

"Tốt, trong kinh thành còn có cái gì quý? Ai ai cũng nghĩ ra được?" Mộ Dung Thu lại hỏi.

"Còn có phù đệ*. Mấy năm gần đây, có rất nhiều gia tộc thích chuyển đến kinh thành sống. Vì vậy, phù đệ càng tinh mỹ hơn là bị càng bị nhiều người tranh nhau mua." Tiết chương quý thành thật trả lời.

*: nơi ở của vương tôn, quý tộc, các gia tộc lớn

Mộ Dung Thu gật gù đầu, lại hỏi tiếp: "Nếu mua một toà phủ đệ hoa lệ bằng một phần ba phủ Nam Dương Vương thì cần bao nhiêu ngàn lượng? À, vậy mười cửa tiệm còn trừ lại bao nhiêu hàng hoá?"

"Nếu là mua một toà phủ đệ lớn như Vương phi vừa nói, cần khoảng mười vạn lượng. Về phần hàng hóa còn lại, bởi vì mấy ngày trước buôn bán về cũng tốt, mỗi một kho trong mỗi cửa hàng đều có hơn một vạn kiện hàng. Tổng cộng có khoảng

một triệu kiện hàng, nếu tính theo giá bán thì khoảng một triệu năm trăm ngàn lượng.” Tiết chương quý trả lời. Bởi vì trữ nhiều hàng như vậy nên hẳn mới lo lắng. Nếu Đỗ gia tiếp tục làm tới, mười cửa tiệm rất nhanh phải đóng cửa.

Mộ Dung Thu cúi đầu uống vài ngụm trà, suy nghĩ thêm một chút. Qua một lúc lâu, khi Tiết chương quý đang vô cùng khẩn trương, nàng mới trầm mặt nói: "Nội trong hai ngày người dùng ngân lượng của cửa hàng đi mua phủ đệ, một lớn một nhỏ. Mức độ lớn nhỏ cứ dựa theo lời bán Vương phi vừa nói. Lúa mạch mua một ngàn gánh."

"Nô tài tuân mệnh. Nhưng mà nô tài không biết vào lúc này Vương phi mua mấy thứ này làm gì?" Tiết chương quý thắc mắc. Bây giờ không phải hẳn là nên nghĩ cách giải quyết vấn đề khó khăn của cửa hàng sao? Sao Vương phi lại muốn mua lương thực và phủ đệ?

"Chuyện liên quan đến sống còn của mười cửa tiệm. Tiết chương quý không cần hỏi nhiều. Trước khi Tiết chương quý làm xong việc bán Vương phi sai báo, cứ đóng cửa các cửa hàng đi. Mấy ngày nghỉ thường cho Tiết chương quý và các chương quý khác của mười cửa hàng mỗi người mười lượng bạc, đúng lúc có thời gian vui vẻ bên người thân. Riêng người làm trong cửa hàng mỗi người hai lượng bạc. Nhớ lấy, trên cửa mỗi cửa tiệm đều dán một thông báo: «Việc kinh doanh của cửa hàng có vấn đề nên tạm thời đóng cửa mấy ngày để chỉnh đốn lại». Cụ thể phải làm sao để trấn an các chương quý khác và người làm, Tiết chương quý tự xử lý đi." Mộ Dung Thu thấp giọng dặn dò.

Tiết chương quý nghe xong vội gật đầu. Trong lòng biết Mộ Dung Thu đã có cách, sự nặng nề trên mặt liền biến mất. Dù sao nghĩ ngợi mấy ngày còn được thêm mười lượng bạc, không cần làm việc vất vả, loại chuyện tốt này chưa từng nghe nói ở cửa hàng khác. Xem ra, Vương phi quả thật là có biện pháp!

"Nô tài tuân mệnh. Vương phi yên tâm, nô tài chắc chắn có thể làm tốt việc này."

"Còn có, nếu gặp phải chương quý của Đỗ gia, cần biểu hiện ra vẻ mặt ủ rũ. Cũng có thể nói rằng sợ mình lại phải đi tìm chủ khác!" Mộ Dung Thu cười nói.

Tiết chương quý sững sốt, mới đầu còn hơi khó hiểu. Nhưng dù sao làm chương quý nhiều năm như vậy, phản ứng cũng rất nhanh. Đây là Vương phi không muốn để Đỗ gia biết chuyện gì đang xảy ra, làm chậm lại phản ứng của họ.

"Vâng!" Trên mặt đầy những nếp nhăn của Tiết chương quý rốt cuộc lộ ra vài phần tươi cười thoải mái.

...

Sau khi Tiết chương quý rời đi, Thanh Bình mang một khuôn mặt u sầu bước vào phòng: "Vương phi, Tần di nương quý ở bên ngoài khóc suốt suốt, khiến cho cả sân đầy người không thể làm việc, đã có vài người chỉ trích. Nếu Tần di nương quý tiếp, chỉ sợ không chỉ bị nói như thế."

Mộ Dung Thu xoa nhẹ huyết thái dương. MK! Xong chưa! Vừa mới hao tổn sức lực để nghĩ cách giải quyết khó khăn của cửa hàng, giờ lại có thêm Tần di nương này. CMN!

"Vương phi, Tần di nương này thật quá đáng. Dù sao người hạ mệnh lệnh buộc bà ta và Nhị gia rời khỏi phủ chính là Thẩm Trắc phi, sao lúc này lại đến gây chuyện ở chỗ Vương phi chứ!" Hồng Lăng vào nhà dâng trà nghe được Thanh Bình nói như vậy thì có chút bất bình lên tiếng.

Mộ Dung Thu cau mày nói: "Đi, chúng ta đi xem Tần di nương rốt cuộc muốn làm gì."

Xem ra, nếu nàng không ra, Tần di nương chắc là sẽ không bỏ qua. Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, bên tai đã truyền đến từng đợt tiếng kêu khóc tan nát cõi lòng. Nhũ mào, không hổ là xuất thân từ kỹ viện, thật nhiều thủ đoạn!

Trước cổng lớn Mai viên, Tần di nương quý bết dưới đất kêu khóc: "Không có thiên lý! Chuyện này không liên quan đến Nhị gia! Tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên người của Nhị gia chứ! Vương phi, người cũng không thể không quan tâm tâm như vậy, dù sao Nhị gia cũng là Nhị đệ của Vương gia. Thánh nhân cũng có khi sai lầm mà. Vương phi, người làm như vậy rất không đúng!"

Bốn phía, nhóm bà tử dần dần tụ tập xung quanh, xì xào bàn tán.

Tần di nương càng nói càng hăng, có thể do khóc kêu quá lâu, giọng trở nên khàn khàn, nhưng vẫn nhất quyết không từ bỏ. Nhìn khi thế kia người không biết chuyện còn tưởng Mộ Dung Thu làm chuyện gì hại đến bà ta!

Mộ Dung Thu đi tới, bên tai nghe tiếng Tần di nương, trong lòng cười lạnh. Tần di nương là một người biết diễn trò, một người đơn độc, càng hát càng hăng say hơn.

Từ xa, Tần di nương đã thấy được Mộ Dung Thu đi tới, lập tức dùng giọng khàn khàn hô to: "Vương phi! Người không thể tuyệt tình như vậy! Giữa người thân với nhau nếu không giúp đỡ, đây không phải là làm cho người ngoài chê cười sao? Vương phi! Chuyện này thật sự không có liên quan gì đến Nhị gia, đừng vì một người ngoài mà ảnh hưởng tới quan hệ trong nhà!"

"Ồi, Tần di nương làm sao vậy?" Mộ Dung Thu đứng cách Tần di nương năm thước, trên cao nhìn xuống Tần di nương một cách khinh thường, cười lạnh hỏi. Thật là phản kích, trong sự vây quanh của cả đám người mà gào thét từng đợt từng đợt, là như vậy cả một buổi trưa mà không khát nước, đúng là kỳ tích!

Tần di nương nghe vậy thì sững sốt quên cả khóc. Một lát sau mới nghĩ tới tình huống hiện giờ, vội khóc hô: "Vương phi. Người phải làm chủ cho ta. Chuyện kia không có liên quan gì đến Nhị gia. Bây giờ phủ đệ còn chưa tìm được, sao có thể đuổi Nhị gia ra ngoài? Nếu để cho người ngoài biết, người ta sẽ nói về Vương phi và vVương gia như thế nào đây?"

"Chuyện này không phải Thẩm Trắc phi đã giải quyết sao? Tần di nương muốn hỏi rõ, chỉ sợ đã tìm nhầm người, cũng gây náo loạn nhầm chỗ rồi." Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Tần di nương lại sững sốt.

Mộ Dung Thu chán ghét nhìn đi chỗ khác, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: "Tần di nương luôn miệng nói chuyện đó không có liên quan đến Nhị gia. Thế Tần di nương thử nói cho bán Vương phi biết, không liên quan đến Nhị gia, như vậy thì liên quan đến ai? Hay là Tần di nương muốn nói, đều là Đỗ Khả sai?"

Một câu nói khiến Tần di nương lại sững sốt. Nhưng lần này bà ta kịp phản ứng, nghe được tên Đỗ Khả liên nghiêm rằng nghiêm lại nói: "Tất nhiên là Đỗ Khả sai. Nếu không phải Đỗ Khả dụ dỗ Nhị gia, sao Nhị gia lại làm ra loại chuyện này? Từ trước tới nay Vương phi là người hiểu lý lẽ, ngày hôm nay sao lại không chịu hiểu? Nhị gia còn là Nhị thúc của Vương phi."

Đúng là không chịu bỏ cuộc! Mộ Dung Thu cau mày, đột nhiên trầm giọng, nếu Tần di nương đã nói khó nghe như vậy, nàng còn ngại gì mà không nói khó nghe hơn nữa!

"Nói như vậy, Nhị gia ăn của Vương gia, uống của Vương gia, ở phủ của Vương gia, chẳng lẽ còn phải được ngủ cùng thiếp của Vương gia mới vào lòng? Tần di nương đừng quá phận. Nếu cứ làm ầm ĩ, ta không ngại cho người đẹp mặt! Nếu vẫn không phục, cứ đi tìm Vương gia phân xử đi. Nếu cảm thấy Vương gia cũng không có giải thích khiến các người vừa lòng, vậy thì đi Ứng Thiên phủ."

"Người!" Tần di nương nghẹn lời, không nghĩ tới Mộ Dung Thu sẽ quyết tuyệt như thế. Một chút chuyện nhỏ cũng không giúp, còn ở trước mặt mọi người làm nhục bà!

Mộ Dung Thu quay sang hạ lệnh cho nhóm bà tử bên cạnh: "Còn ra thế thống gì nữa! Các người nhìn thấy Tần di nương thương tâm như thế mà không biết an ủi sao? Đỡ đi nương đây. Nếu làm trẻ gọi Nhị gia rồi đi, các người có thể chịu trách nhiệm?"

Nghe vậy, sắc mặt của Tần di nương lúc đó lúc trắng. Không đợi bà tử tới đỡ dậy, tự mình lao đảo đứng lên, không đứng vững lại ngã xuống.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn, vẫn là câu nói kia, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận. Hôm nay Tần di nương và Nhị gia bị như vậy đều do bọn họ gieo gió gặt bão, chẳng oán được ai.

Nàng xoay người đi vào phòng, cũng lười nhìn Tần di nương.

Phía sau Tần di nương vô cùng không cam lòng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu, tức giận quát: "Mộ Dung Thu, đừng cao hứng quá sớm! Sau này nếu không có mấy cửa hàng đồ cưới giúp người, người còn có khả năng trả tiền thưởng cho nhóm nha đầu bà tử nhiều như vậy sao? Ta sống không tốt, người cũng đừng mong được vui vẻ!"

Bước chân Mộ Dung Thu hơi ngừng lại, xoay người, lạnh lùng nhìn Tần di nương, tươi cười nói: "Tần di nương lên đường may mắn."

Tần di nương vô cùng căm hận, nhìn trừng trừng Mộ Dung Thu nửa ngày, mới run run, không nghĩ ra lời nào để phản kích. Bà ta không thể tưởng tượng được ngay cả việc này Mộ Dung Thu cũng không sợ. Bà nghĩ là nàng sẽ xoay người lại hỏi bà ta xem là có chuyện gì xảy ra! Kết quả chỉ mỉm cười, căn bản không thêm để ý! Tần di nương thở gấp, hai chân giẫm bình bịch.

Đám bà tử trong viện thấy Mộ Dung Thu đã đi xa liền khuyến Tần di nương nhanh trở về. Bà ta biết có gậy nữa cũng chẳng được gì đành ôm hận rời đi.

Về đến trong phòng, Mộ Dung Thu cười lạnh, quả nhiên, chuyện cửa hàng không tránh khỏi có dính dáng đến Vũ Văn Khải!

"Tần di nương không đi tìm Thẩm Trắc phi mà lại đến tìm Vương phi gây chuyện, những lời kia rất khó nghe. Vương phi tốt bụng không thêm so đo với bà ta chứ nếu ở nơi khác, làm gì tới phiên bà ta đến chất vấn, trách móc Vương phi." Hồng Lăng tức giận nói.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói: "Không cần để ý."

Tần di nương biết rõ, biết Thẩm Trắc phi sẽ không để ý nên mới phải mang một tia hi vọng tới gặp nàng. Sợ rằng câu nói cuối cùng kia chính là đòn sát thủ. MN! Vũ Văn Khải thật đúng là tiểu nhân. Đối phó sau lưng không nói, còn để Tần di nương lợi dụng điểm ấy đến uy hiếp.

Ba ngày sau, Tiết chương quý đã thu xếp ổn thoà chuyện nàng giao phó.

Tiếp đó Mộ Dung Thu lại ra lệnh: "Tìm họa sĩ vẽ lại những chỗ đẹp nhất của hai tòa phủ đệ đi."

"Vâng." Tiết chương quý đáp. Sau đó bước lên giao cho Mộ Dung Thu hai tờ kẻ ước mua bán phủ đệ.

Mộ Dung Thu cảm xong, nhàn nhạt nhìn lướt qua, thấy không có vấn đề gì mới hỏi: "Ba ngày nay, cửa hàng của chúng ta đóng, đối phương có động tĩnh gì không?"

"Bẩm Vương phi, tất cả hàng hóa của đối phương đều tăng giá lên hai phần." Tiết chương quý thưa lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhủ mảy, lại trầm tư. Sau đó ngẩng đầu dặn dò Tiết chương quý: "Nếu không có gì ngoài ý muốn, đối phương hẳn là không chờ được mấy ngày tiếp sẽ tiếp tục tăng giá. Đợi đến khi đối phương khôi phục giá lúc trước, chúng ta khai trương thật lớn lần nữa."

"Nô tãi có chỗ không hiểu, vì sao đối phương sẽ khôi phục lại giá bán đầu? Cứ như vậy, không phải khách hàng chắc chắn sẽ bị giảm đi ư?" Tiết chương quý khó hiểu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Quyển 1 - Chương 84

Mộ Dung Thu trả lời: "Không có đối thủ cạnh tranh, bọn họ tất nhiên không chịu mua bán nữa. Qua mấy ngày nữa sẽ khôi phục giá gốc, đến lúc đó khách hàng của bọn họ sẽ không bằng lòng, không quá ba đến năm ngày, bọn họ sẽ mất khách, chúng ta cần phải thực hiện thủ đoạn phản kích ngay lúc đó."

Tiết chương quý hay mắt sáng ngời, rốt cuộc cũng hiểu rõ suy nghĩ của Mộ Dung Thu, lập tức liền mười phần bội phục, thái độ so với trước kia còn cung kính thêm ba phần, nói: "Mấy ngày nay, nô tãi luôn canh chừng động tĩnh của đối phương, chờ hai ba ngày nữa, họ khôi phục giá gốc, liền đưa hàng bán ra. Nhưng nô tãi còn chưa rõ, Vương phi muốn hai phủ đệ cùng một ngân gánh lương thực để làm gì?"

"Khi mở cửa hàng buôn bán lại, tìm người sắp xếp một cái bàn thật cao, trên bàn treo những bức tranh đẹp nhất về hai tòa phủ, đồng thời đem một ngân gánh lương thực đặt một bên. Trên bảng hiệu cửa hàng dán một câu: 'khi đến đây mua hàng hóa, chỉ cần tiêu trên một trăm lượng sẽ được một lần cơ hội rút thăm trúng thưởng. Phần thưởng cao nhất là một tòa phủ đệ xa hoa, cùng với lương thực quý giá.' Mộ Dung Thu cần thận dặn dò.

"Giải thưởng? Chỉ cần một trăm lượng đã có thể có được một tòa phủ đệ? Đây là mua bán lỗ vốn, Vương phi." Tiết chương quý nghe vậy vội vàng là lên.

Mộ Dung Thu mỉm cười, phát tay, "Không phải tất cả mọi người đều có thể trúng thưởng. Chỉ có hai tòa phủ đệ một lớn và một nhỏ, mọi người đều phải dựa vào vận may, ai trúng được thì của người đó. Không có gì tốt hơn cái này, ta tin khách hàng nào cũng tha tớn một trăm lượng để đổi lấy một tòa phủ đệ.

"Thì ra là thế." Tiết chương quý gật đầu, nghĩ tới số hàng hóa có trong mười cửa tiệm, "Hàng đang tồn trữ đều có thể bán ra ngoài, lợi nhuận đạt được nhiều hơn so với hai tòa phủ đệ cùng một ngân gánh lương thực! Không thể tưởng tượng được Vương phi lại có thể nghĩ ra phương pháp hay như thế trong khoảng thời gian ngắn ngủi!"

"Làm một cái hòm sắt, sau đó khoét một cái lỗ ở trên sao cho tay người có thể lọt qua được. Bên trong bỏ vào những tờ giấy, viết tên phần thưởng lên vài tờ. Một ngân gánh lương thực tách ra thành một trăm phần, mỗi phần có mười gánh. Nếu không trúng được phủ đệ cùng lương thực, người mua còn có thể có được vài món quà tặng đáng giá khác, hoặc có thể dùng ít ngân lượng của mình đổi lấy một gánh lương thực. Như vậy nếu người mua không rút trúng được giải thưởng lớn họ cũng sẽ vui vẻ ra về." Mộ Dung Thu cười nói.

Tiết chương quý gật đầu, vội lấy giấy bút ghi lại lời Mộ Dung Thu.

"Vâng, Vương phi nói rất đúng."

"Nhưng phần thưởng là tòa phủ đệ thì không thể viết nhiều, mỗi tòa lớn cùng nhỏ chỉ viết một tờ giấy. Mà phần thưởng nhỏ thì có thể viết nhiều hơn. Chỉ cần có người rút trúng thì phải bỏ tờ giấy đó đi không thể dùng lại nữa." Mộ Dung Thu trầm giọng dặn dò.

"Nô tãi hiểu rồi." Tiết chương quý gật đầu đồng ý tỏ vẻ đã hiểu. Cách này thật tốt, trước đây chưa từng có người áp dụng nên mọi người sẽ rất nóng lòng muốn thử. Dù sao chỉ cần bỏ ra một trăm lượng mua hàng thì đã có cơ hội đạt được tòa phủ đệ xa hoa tinh xảo rồi!

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, tiếp theo lại dặn dò Tiết chương quý phải chú ý những thứ quan trọng khác, sau đó thương lượng chi tiết một ít việc.

Hôm sau, khi vừa ăn xong điểm tâm, Tiết chương quý phái người đến báo rằng đối phương đã khôi phục giá gốc. Sau khi thăm dò quá thật có người oán hận, mà họ chỉ nói vài câu trấn an cho có. Trong khoảng thời gian ngắn, cửa hàng của Đỗ gia lan rộng khắp đường lớn, thậm chí còn phải người tìm đến Tiết chương quý, muốn dùng giá thấp thu mua của hàng. Kết quả có thể nghĩ ngay, Tiết chương quý lập tức cực tuyệt.

Hai ngày sau, cửa hàng một lần nữa khai trương, hàng hóa bày ra mười phần đầy đủ hết. Mộ Dung Thu lại sai người nhắc nhở Tiết chương quý, toàn bộ hàng dự trữ bán xong không cần mua tiếp.

Nàng đã sớm tính toán, mười cửa tiệm này ngày sau cũng không có cơ hội kinh doanh nữa. Trong mắt nàng lóe sáng, bên môi tươi cười thêm mấy phần, chỉ hy vọng Đỗ gia thức thời một chút, đừng đi nhầm đường, làm uổng công nàng đã tính kế.

Lát sau, Thẩm Trắc phi đi đến. Bảy ngày nữa chính là sinh nhật của nàng ta, hàng năm tiệc sinh nhật đều được tổ chức trong phủ. Mấy ngày nay nàng ta rất bận rộn, không nghĩ được là nàng lại đến Mai viên.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhu hòa nhìn Thẩm Trắc phi, sau vài ngày không thấy, nàng ta gầy đi rất nhiều! Nhớ đến lúc nàng ta thể thắm, rung rung chạy đi, chỉ sợ gầy nhanh như vậy không phải bởi vất vả bỏ trí, mà là vì Vũ Văn Mặc?

Nói đến Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu kiểm chế tươi cười. Nghe Hồng Lăng nói Vũ Văn Mặc đã nhiều ngày ra vào triều đình, trong thư phòng nến thấp sáng đến đêm khuya mới tắt, ngày hôm sau trời còn chưa sáng cũng đã xuất phủ.

Kết quả đã xảy ra chuyện gì khiến hắn không để ý đến thương thế mà không ngừng làm việc như vậy? Nàng không tự chủ nhủ mảy, việc này đâu có quan hệ với nàng?

Mộ Dung Thu không thể ngờ, kế hoạch mà nàng thực hiện ngày đó đã phát sinh những chuyện không thể dự đoán, cũng không cách nào biết trước được!

Thẩm Trắc phi nhận thấy được Mộ Dung Thu khác thường, mười phần kinh ngạc, ngày hôm nay Mộ Dung Thu sao vậy? Thể nhưng Thẩm Trắc phi cũng không nghĩ nhiều, nàng đem tâm mất dưng ở bụng Mộ Dung Thu, hai tháng rồi sao? Nghe nói qua ba tháng bụng mới có thể lộ ra, đây là lần đầu nàng hoài nghi chuyện Mộ Dung Thu mang thai. Trong hậu viện, ngoài nàng ra nữ nhân đều không thể có thai. Tại sao Mộ Dung Thu lại có thể có, hơn nữa trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu chưa bao giờ có hiện tượng nôn mửa, điều này hình như có chút không bình thường.

Không thể... Vũ Văn Mặc chắc sẽ không vì Mộ Dung Thu mà nói dối. Nghĩ đến đây, trong mắt Thẩm Trắc phi chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Mộ Dung Thu bất giác Thẩm Trắc phi đang nhìn bụng mình, khỏe miệng nàng không nhìn được nhẹ nhàng cong lên, dựa tay vuốt ve bụng, mắt lộ tia ôn nhu nói: "Hy vọng bản Vương phi có thể sinh tiểu thể tử giống như Vương gia, tương lai sẽ trở thành trụ cột nước nhà, kế thừa nghiệp lớn của Vương gia, cũng đáng yêu và nghe lời như Hiến nhi."

Nghe vậy, thần sắc của Thẩm Trắc phi có chút cứng ngắc, lời này của Mộ Dung Thu khiến nàng nếm phải hương vị khó chịu vô cùng, nhưng vẫn ráng cười nói: "Đương nhiên, nếu tỷ ty sinh con trai thì vô cùng tốt."

"Ha ha, theo lời Thẩm Trắc phi, nếu bản Vương phi sinh con gái, như vậy không chỉ có bản Vương phi sẽ thất vọng, Vương gia càng sẽ thất vọng. Vì vậy bản Vương phi hy vọng lần này nhất định phải là tiểu thể tử. Huống hồ đại phu bắt mạch cũng nói tám chín phần là tiểu thiếu gia." Mộ Dung Thu đưa ống tay áo che miệng cười nói.

Vốn dĩ trong lòng Thẩm Trắc phi đã không thoải mái, thời gian này còn xảy ra nhiều chuyện như vậy khiến nàng ứng phó không nổi, cũng có chút đau đầu. Hiện tại lại nghe Mộ Dung Thu trái một câu tiểu thể tử, phải lại một câu tiểu thể tử, trong lòng càng không thể tự chủ được mà nổi lên phản hận, sau đó sắc mặt đại biến.

"Ồ? Sắc mặt Thẩm Trắc phi sao lại kém như vậy? Có phải gần đây chuẩn bị tiếp sinh nhật quá mức mệt nhọc không? Nếu như bản Vương phi không mang thai, lúc này nhất định sẽ giúp đỡ ít nhiều cho Thẩm Trắc phi." Mộ Dung Thu lại nói tiếp, trên mặt lộ vẻ lo lắng hết sức rõ ràng, luôn miệng quan tâm Thẩm Trắc phi.

Thẩm trắc phi sững sờ, trong lòng càng không thoải mái, nghĩ thầm Mộ Dung Thu rõ ràng là cố ý! Bất quá lời nói này thật ra nhắc nhở nàng rằng hôm nay tới gặp Mộ Dung Thu là có mục đích khác. Nàng liền đề xuống phần hận trong lòng, cười nhẹ nói: "Hôm nay muội tìm gặp tỷ ty là muốn hỏi xem tỷ ty thích ăn món gì. Dù sao bây giờ tỷ đang mang thai nên yêu cầu cao hơn đối với thức ăn, muội cũng là nghe người ta nói, sau khi mang thai khẩu vị sẽ thay đổi."

Mộ Dung Thu trong mắt xẹt qua một đạo tình quang, nhân cơ hội gấp dài, nhắm mắt, một môi trả lời: "Nhiều ngày nay ta cảm thấy đường như nhừ không đủ."

"Nếu không tỷ ty ngủ một lúc đi, mùa thu ai cũng thích ngủ cà." Thẩm Trắc phi cười nói. Nàng càng mở miệng khuyên bảo lại càng muốn đánh một quyền, lấy lòng Mộ Dung Thu như thế có ích lợi gì chứ!

"Không được, lúc này nếu ngủ sẽ quá giờ cơm trưa. Lúc này Thẩm Trắc phi hỏi bản Vương phi thích ăn cái gì, phải không?" Mộ Dung Thu tức đầu trả lời.

"Vâng. Muội sẽ sai đầu bếp hôm đó làm vài món tỷ ty thích ăn, cũng sẽ dặn dò đầu bếp chú ý một chút, cần phải cẩn thận nhiều hơn khi có thai. Nếu không..." Ánh mắt của nàng dừng ở bụng Mộ Dung Thu, đầy mắt xẹt qua một tia âm tàn, nhưng trong giây lát đã lướt qua: "Mang thai tuy dễ dàng nhưng vẫn nên chú ý nhiều hơn."

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu: "Làm phiền Thẩm Trắc phi phí tâm như vậy. Bản Vương phi sẽ cho Hồng Lăng dặn dò nha hoàn của Thẩm Trắc phi một tiếng." Khi nàng cúi đầu, khỏe miệng mang theo nét cười lạnh, không có việc sẽ không xum xoe, Thẩm Trắc phi quả nhiên không phải người muốn sống yên ổn! Vừa vặn như ý của nàng!

Thẩm trắc phi cười khê: "Như thế rất tốt. Tỷ ty mau nghỉ ngơi đi, ngồi lâu quá chỉ sợ lại mệt."

Mộ Dung Thu cũng lười dây dưa cùng Thẩm Trắc phi, nếu nàng ta đã đạt được mục đích, như vậy không cần phải tốn thời gian nói chuyện, cả hai đều không thoải mái. Nàng gật đầu sai Hồng Lăng tiễn Thẩm Trắc phi.

Thể nhưng mấy ngày nay Mộ Dung Thu quả thật rất thích ngủ. Có lẽ do gần đây xảy ra quá nhiều việc, những chuyện vụn vặt cứ nổi tiếp khiến nàng tương đối mệt mỏi, lúc đi ngủ cũng không an ổn, ban ngày luôn muốn ngủ, đặc biệt sau khi ăn cơm xong. Nhưng vì bảo trì dáng người, chỉ có thể nhịn không dám ngủ quá nhiều, nếu không sẽ bị béo phì.

Hồng Lăng đi vào, gương mặt thần thần bí bí nói: "Vương phi, khi nò ti tiền Thẩm Trắc phi ra về, nghe được nấy nha đầu đàm luận về hôn sự của Thế tử cùng Thẩm tam tiểu thư."

"Sao vậy?" Mộ Dung Thu khẽ nhướng mày, thanh thanh hỏi tới. Vũ Văn Hạo và Thẩm Oánh đều là tám đầu ý hợp, nếu không có gì ngoài ý muốn, đương nhiên có thể kết thành phu thê. Thế nhưng khi ở phủ Tướng quân, nhìn đến Vũ Văn Hạo có chút chật vật, nàng thấy có chút không xác định.

"Nghe nói Hoàng Thượng mấy ngày sau sẽ hạ chỉ ban hôn. Nhưng ai biết Thế tử lại tiến cung bẩm với Hoàng Thượng là Thế tử cùng Thẩm tam tiểu thư chỉ là vô tình. Dù sao thánh chỉ chưa hạ, Hoàng Thượng đương nhiên không thể buộc Thế tử cưới Tam tiểu thư. Nhưng nói thế nào thì Tam tiểu thư vẫn là thứ xuất của Tề tướng phủ, nếu ban hôn cũng chỉ có thể làm trắc phi. Vì vậy chuyện này chẳng đi tới đâu." Hồng Lăng nói tiếp. Trong đầu nàng liên hiện ra dáng vẻ của Thẩm Oánh. Trong kinh thành luôn nói Thẩm Oánh tướng mạo xuất chúng, hiếm có nữ tử nào có thể sánh bằng, thế nhưng lại bị Thế tử cự tuyệt ban hôn!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu có chút ngoài ý muốn.

"Không phải người ngoài đồn đãi hai người đó tình đầu ý hợp? Thế tử còn có ý muốn cưới Thẩm tam tiểu thư làm chính phi kia mà? Nhưng do thân phận thứ nữ của Tam tiểu thư nên chỉ có thể là trắc phi."

"Đúng vậy ạ. Bây giờ ở bên ngoài bán tán xôn xao, nghe nói sau đó Thẩm tam tiểu thư đã khóc trong phòng suốt một đêm. Nếu là nò ti cũng không có cách nào chấp nhận. Chuyện này truyền ra thì thế diện cũng mất." Hồng Lăng thở dài, trong giọng nói tràn ngập thương tiếc.

Trong xã hội phong kiến, thanh danh của nữ tử là quan trọng nhất. Tuy Thẩm Oánh vẫn chưa gả cho Vũ Văn Hạo, cũng không có hôn ước cùng Vũ Văn Hạo, nhưng lời đồn khắp nơi. Thẩm Oánh chắc chắn đã chịu áp lực rất lớn! Tiếng cười nhạo sẽ không thể thiếu.

Nhưng hiện tại khiến nàng tò mò hơn là việc Vũ Văn Hạo không muốn thành thân, hơn nữa từ chối không cưới bất luận nữ tử nào, là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ...

Hắn thích nam sắc? Dù sao ở kiếp trước nàng cũng có biết vài người đàn ông như vậy, thậm chí họ còn cực kỳ đẹp trai. Không loại trừ khả năng Vũ Văn Hạo có khuynh hướng thích nam sắc. (=.=||)

"Nếu vậy thì sự là phủ Tề tướng sẽ mau chóng định hôn cho Thẩm Oánh." Trước kia Thẩm Oánh là người mà nam tử đều muốn lấy, nhưng đến hôm nay khi Vũ Văn Hạo cương quyết cự tuyệt ban hôn như vậy, nhất định giá trị con người của Thẩm Oánh sẽ tụt dốc không phanh, phải gả cho người không có thân phận, thậm chí có khả năng là bình dân bá tính.

Đang lúc Mộ Dung Thu suy nghĩ, Hồng Lăng lại thở dài: "Hôm nay phủ Tề tướng truyền tới tin tức, nghe nói Tề tướng cố ý đem Thẩm Oánh gả cho Đại thiếu gia của Đỗ gia làm bình thê, nhưng Thẩm Oánh thà chết không theo. Nhưng Đại thiếu gia Đỗ gia đã đồng ý rồi."

"Gả cho Đỗ đại thiếu gia?" Mộ Dung Thu hết sức kinh ngạc, nếu gả cho Đỗ đại thiếu gia, đời này của Thẩm Oánh coi như bị phá hủy!

"Vâng. Có điều chuyện này cũng chưa chắc chắn." Hồng Lăng gật đầu trả lời.

Mộ Dung Thu cũng gật gật đầu, dù sao chuyện này ở cô đại là rất bình thường. Một đoá hoa xinh đẹp luôn bị mọi người để ý đảm tiếu.

Thẩm Oánh chỉ sợ không phải mềm mại như bên ngoài, nàng có thể như thế nhận mệnh sao?

"Bây ngày nữa là sinh nhật Thẩm Trắc phi, Tam tiểu thư nhất định sẽ tới." Hồng Lăng còn nói thêm.

"Ừ."

Ăn cơm, ngủ trưa xong, nàng tỉnh dậy liền thấy bóng một nữ nhân thướt tha đứng bên giường.

Mộ Dung Thu đang mơ màng lập tức mở to hai mắt, đây không phải là bóng lưng quen thuộc của Hồng Lăng, Thu Cúc hay Thanh Bình!

Tựa hồ nghe được tiếng động, người đó xoay người lại: "Vương phi đã dậy. Có phải nò ti đến gây ồn làm Vương phi tỉnh giấc?"

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười khẽ lắc đầu: "Không liên quan đến Tử phu nhân, ta cũng đã đến lúc tỉnh dậy. Sao Tử phu nhân muốn tới gặp bản Vương phi? Có phải có chuyện gì hay không?"

Vừa nói xong, Tử phu nhân lập tức quỳ xuống đất.

"Thỉnh Vương phi cho nò ti một con đường sống!"

"Lời này của Tử phu nhân là ý gì?" Mộ Dung Thu nhướng mày, vẫn nhẹ nhàng cười hỏi.

Thần hình Tử phu nhân run run, sắc mặt tái nhợt. Trách không được vừa mới nhìn đến bóng lưng của nàng có chút xa lạ. Thì ra là chỉ mới mấy ngày, nàng ta cũng gầy đi rất nhiều, giống như Thẩm Trắc phi. Nghĩ đến chuyện của Đỗ Khả và Vũ Văn Khải, nàng ta chắc đã rất lo sợ, thật sự chịu không nổi áp lực mà đến tìm đến nàng! Dù sao, nàng ta cũng đã biết rất rõ kết cục thể thảm của Đỗ Khả.

"Nò ti không nên hãm hại Đại phu nhân và Nhị gia. Nò ti biết tối hôm đó thật ra Vương phi đã biết thừa là nò ti gây nên, vì vậy nhiều ngày nay nò ti luôn thấp thòm lo âu. Xin Vương phi cho nò ti một con đường sống! Sau này nò ti cũng không dám nữa!" Trong mắt Tử phu nhân đầy nước mắt, thần hình run run như cảnh liễu lắc lư theo gió, quả nhiên là đã sợ tới cực điểm! Nàng ta biết, nếu Thẩm Trắc phi biết chuyện này, kết cục của nàng so với Đỗ Khả còn thể thảm hơn!

Mộ Dung Thu cau mày, xuống giường đi đến trước bàn, rót cho mình ly trà rồi mới nhìn Tử phu nhân, lông mày căng như chấu, trong mắt hiện lên vài tia lạnh lẽo: "Tử phu nhân thật to gan, còn muốn kéo bản Vương phi vào cùng. Thậm chí lợi dụng bản Vương phi thay người trừ bỏ Đỗ Khả. Bản Vương phi không thể không nói, Tử phu nhân tính toán giỏi thật!"

Nghe vậy, Tử phu nhân mở hơi lạnh chảy ròng, không dám ngừng đầu nhìn thẳng Mộ Dung Thu.

Tiếp đó, Mộ Dung Thu còn nói thêm: "Chỉ sợ đến bây giờ Đỗ Khả cũng không biết, rõ ràng địa điểm hẹn hò không phải ở trong rừng cây nhỏ phía sau Vương phủ. Cho đến lúc chết, nàng ta làm sao có thể biết, chuyện phía sau rừng cây nhỏ, người cùng Nhị gia thông gian chính là Tử phu nhân ngươi, tất cả cũng chỉ là tranh giành tình nhân, là do Tử phu nhân ngươi tính kế mà thôi! Đỗ Khả là người thông minh như thế nhưng lại thua trên tay ngươi, bản Vương phi còn không thể không nói, trước kia đã nhìn lầm ngươi!"

Mỗi một câu nói của Mộ Dung Thu giống như một thanh kiếm sắc bén đâm sâu trên người Tử phu nhân. Tâm cơ của nàng vốn không sâu như Tử Đỗ Khả, càng không có vài phần bình tĩnh của Đỗ Khả, vì vậy lúc này đã sợ hãi đến run người, nói không tròn câu: "Đó là... nò... ti... cả gan làm loạn. Mong Vương phi đại nhân đại lượng đừng trách tội nò ti! Hiện tại, nò ti đã biết sai rồi. Nò ti cũng không ngờ kết cục sẽ nghiêm trọng như thế. Đỗ Khả lại đến nóng nói này, sống không bằng chết. Nò ti thật sợ. Xin Vương phi giọng cao đánh khẽ, nò ti sau này làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp Vương phi."

Mộ Dung Thu cười lạnh, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Tử phu nhân đang cực kỳ đáng thương kia, trong mắt ánh sáng lạnh càng đậm.

"Tử phu nhân không cần giả bộ sợ hãi đến mức ấy. Có thể có bản lĩnh hãm hại người như thế, là gan nếu nhỏ như vậy làm sao có thể xuất hiện trước mặt bản Vương phi! Thu hỏi sự đối trá của ngươi, ngẩng đầu nhìn thẳng bản Vương phi!"

Nghe vậy, Tử phu nhân không thể tin ngẩng đầu, mạnh mẽ chống lại đối mặt lạnh lùng của Mộ Dung Thu, nhất thời thần hình run lên! Đây là sự sợ hãi phát ra từ trong tâm, không phải là nguy trang!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 85

Sao Mộ Dung Thu lại có thể biết rõ như thế? Trong lòng Tử phu nhân không ngừng run rẩy, tình huống trước mắt nằm ngoài dự liệu của nàng. Tưởng rằng nàng đã suy nghĩ cận kề, tuyệt đối không có sơ hở. Tối hôm đó nàng cũng đã phát giác Mộ Dung Thu đã nhận ra chuyện này là ràng làm. Cho nên nàng luôn luôn bất an không yên, phải suy nghĩ trong mấy ngày mới ra được phương pháp kia, chỉ cần hạ mình thừa nhận sai lầm, làm Mộ Dung Thu sinh ra tâm lý đồng tình mà không làm cho. Nhưng trăm triệu lần không ngờ mới nói mấy câu đã bị Mộ Dung Thu nhìn thấu!

Tử phu nhân hoảng hốt, nếu cách này không được, vậy bây giờ nàng nên làm gì đây?

Thu hết sự run rẩy của Tử phu nhân vào đáy mắt, nụ cười trên môi Mộ Dung Thu càng thêm rét lạnh: "Tử phu nhân nghĩ là bản Vương phi sẽ tha thứ ngươi sao?"

Sau lưng lợi dụng nàng, còn dám đưa gối, diễn kịch để tranh thủ sự đồng tình. Huống hồ, ngoan độc như Tử phu nhân, ngay cả nếu nàng không tính sẽ truy cứu việc này thì đây vĩnh viễn cũng là vương mắc trong lòng Tử phu nhân, một ngày nào đó nàng ta sẽ nghĩ cách loại bỏ. Chỉ cần nàng mềm lòng, có lẽ nàng rất nhanh sẽ trở thành một Đỗ Khả thứ hai!

"Vương phi, nò ti thật sự biết sai rồi. Thật sự biết sai rồi, từ trước tới nay Vương phi tâm địa bồ tát, đối với hạ nhân chưa bao giờ trách móc nặng nề. Nò ti lần này là bị quý ám, cần bản chưa nghĩ nhiều nên mới phạm phải sai lầm này. Xin Vương phi bỏ qua cho nò ti chuyện này đi." Lúc này, thật sự cả thể xác và tinh thần của Tử phu nhân đều sợ hãi, không có chút giả dối nào. Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thu biểu hiện rất rõ ràng cho nàng biết, nàng ta biết suy nghĩ trong lòng nàng!

Mộ Dung Thu cau mày, xoay người, không muốn nhìn Tử phu nhân đang khóc thảm thương lại mang theo vẻ đắc đạm đáng yêu, giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt: "Sớm biết có ngày hôm nay thì sao lúc trước còn dám làm? Từ lúc ngươi không chịu nói cô đơn mà gian dối với Nhị gia đã phải nghĩ đến hậu quả hôm nay. Huống chi việc ngươi đối phó với Đỗ Khả thì sao? Tử phu nhân, thu lại sự dối trá của ngươi đi. Hôm nay, ngươi ôm hy vọng muốn được bản Vương phi đồng tình mà đến, nhưng mà bản Vương phi không míc mư. Huống hồ, bản Vương phi không phải là Đỗ Khả, tin tưởng lời ngon tiếng ngọt. Ha ha... Để bản Vương phi đoán một chút, nếu như hôm nay bản Vương phi tha ngươi, như vậy sau này ngươi sẽ làm gì ta đây? Sẽ dỗi dãi với bản Vương phi như ân nhân cứu mạng? Hay là để trả trả hậu hoạn mà ra tay độc ác với bản Vương phi?" Dứt lời, nàng dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tử phu nhân.

Nghe vậy, sắc mặt Tử phu nhân trắng bệch, môi mấp máy, lát sau, thân thể mềm mại ngã xuống đất.

Con người của Mộ Dung Thu chợt lóe. Nếu không phải nàng biết Tử phu nhân là loại người tâm ngoan thủ lạt* thì hôm nay chắc chắn sẽ bị bề ngoài nhu nhược của nàng ta lừa gạt, sẽ thật sự thương hoa tiếc ngọc, không làm khó dễ nàng ta! Nhưng ở thời đại này, tại nơi nhà cao cửa rộng, nếu như có lòng đồng tình dư thừa kia, cũng biết rõ đối phương là một đóa hoa ản thật người, nhưng lại xem người đó như một đóa hồng kiều diễm mà thương tiếc nàng nài, như vậy, cuối cùng chỉ có một con đường chết.

*: thủ đoạn ngoan độc

Nàng - Mộ Dung Thu không có ngu ngốc như vậy, cũng không phải người thiện tâm, đối với Tử phu nhân, nàng không thể dễ dàng buông tha. Nàng dứt khoát ngắt đầu về phía cửa, dưới sự sợ hãi tức cùng của Tử phu nhân, kón tiếng hô: "Người đâu! Trối Tử phu nhân lại!"

Cửa bị mở ra nhanh chóng, Hồng Lăng dẫn vài bà tử cao lớn bước vào.

"Trối Tử phu nhân lại."

Hồng Lăng sớm được lệnh của Mộ Dung Thu, chỉ cần Tử phu nhân vừa đến thì lập tức dẫn người chờ trước cửa. Cuộc nói chuyện vừa rồi của Tử phu nhân và Mộ Dung Thu, các nàng ở bên ngoài nghe vô cùng rõ ràng, tất nhiên là biết xảy ra chuyện gì.

Nhóm bà tử lập tức nghe lệnh bước lên, trong tay cầm dây thừng đã sớm chuẩn bị.

Sắc mặt Tử phu nhân trắng bệch, không ngừng lui về phía sau, đối mặt với đôi mắt lạnh như băng của Mộ Dung Thu, nàng nhìn không được gần gũi, chửi ầm lên: "Mộ Dung Thu, ngươi sẽ chết không được từ tế!" Nàng ta dám không chừa cho nàng một con đường sống nào!

Tiếng chửi rủa của Tử phu nhân, Mộ Dung Thu không để vào mắt, vung tay ra lệnh cho Hồng Lăng: "Đưa Tử phu nhân đến chỗ Thảm Trắc phi đi, dù sao chuyện lần trước cũng do Thảm Trắc phi xử lý."

Tử phu nhân nghe được liền ngồi sững trên đất, khuôn mặt tái nhợt nhìn thẳng Mộ Dung Thu, cười lạnh từng đợt: "Sớm biết thế này, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây! Ha ha ha ha... Là ta tự cho là mình thông minh."

Tướng Mộ Dung Thu sẽ không biết được suy nghĩ của nàng, cuối cùng lại để cho Mộ Dung Thu dễ dàng nhìn thấu. Nếu có thể lựa chọn lần nữa, nàng tình nguyện không đi hãm hại Đỗ Khả. Dù sao, Nhị gia kia cũng không phải là kẻ quân tử gì!

"Tự gây nghiệt không thể sống, người làm bậy thì phải nghĩ đến hậu quả. Dùng sức suy nghĩ xem phải giải thích với Thảm Trắc phi thế nào đi." Mộ Dung Thu tàn nhẫn nói.

Tử phu nhân biết giấy giũa cũng vô dụng, tùy ý để nhóm bà tử trối nàng lại.

Sau đó, Hồng Lăng dẫn mấy người bà tử đưa Tử phu nhân đến Trúc viên.

Khi Thảm Trắc phi nhìn thấy Hồng Lăng đưa Tử phu nhân đến, vô cùng kinh ngạc. Nàng cau mày. Sau khi Hồng Lăng giải thích rõ ràng với nàng rồi, ánh mắt Thảm Trắc phi nhìn Tử phu nhân tàn ra từng đợt lãnh ý, không thể tưởng tượng được dưới tầm mắt của nàng mà trong hậu viện lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Đỗ Khả và Tử phu nhân đều gian điu với Nhị gia! Nếu không phải Nhị gia là Nhị đệ của Vũ Văn Mặc, ngày đó nàng sẽ không xuống tay nhẹ như vậy!

Trong lòng Tử phu nhân vô cùng lạnh lẽo, cũng không ôm hy vọng gì nữa, không hề giấy giũa.

Hon nửa canh giờ sau, Hồng Lăng từ Trúc viên trở về. Mộ Dung Thu đang nhàn nhã xem sách thuốc.

"Thảm Trắc phi thấy Tử phu nhân có thái độ nhận sai thành khẩn nên chỉ dùng cách dũa xử phạt Đại phu nhân, áp dụng cho Tử phu nhân. Bấy giờ Tử phu nhân đã cảm lưu thư bị người đưa về nhà mẹ đẻ." Hồng Lăng nhẹ giọng bẩm báo.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu khẽ run lên. Sắc mặt cũng có một chút tái nhợt. Nàng ở hiện đại cũng lắm chỉ là một người bình thường, chưa từng xem qua loại tiểu thuyết xuyên không mà nữ chủ có thân thủ tốt như là đặc công hay sát thủ. Vì vậy khi đối mặt với việc sinh mạng người khác kết thúc trên tay mình, dù là do nguyên nhân gì đi nữa thì nàng cũng cảm thấy sợ hãi, có điều Đỗ Khả và Tử phu nhân cũng xem như bị hại trên tay nàng, tuy hiện tại chưa chết, nhưng cũng không cảm cự được bao lâu.

Nàng không quen.

Nhưng ở phủ Nam Dương Vương, vì tự bảo vệ mình, nàng chỉ có thể làm như thế!

Ngày kế tiếp, mười cửa tiệm đồng loạt dùng phương pháp Mộ Dung Thu đưa ra để khai trương. Quả nhiên, người đương thời chưa từng gặp thủ đoạn marketing* này, lập tức bị phản thưởng phong phú hấp dẫn. Lúc bắt đầu còn có người không tin sẽ có chuyện tốt như vậy.

*: các nàng có thể đọc là 'kinh doanh' cũng được, vì bản gốc nó như vậy nên ta không sửa

Mà dù sao cũng có người không đem một trăm lượng để ở trong mắt, lập tức mua một kiện hàng hóa, mang theo tâm lý chơi đùa rút thưởng, kết quả lại được giải nhì! Trúng một cái phụ đệ nhỏ! Việc này như khơi mở dòng khách hàng, vô cùng hưng phấn, chỉ một trăm lượng đã có thể được phần thưởng phong phú như thế! Một phụ đệ nhỏ như vậy, nếu không hơn mười vạn lượng thì cũng đừng nghĩ đến, huống hồ còn là một phụ đệ xa hoa như thế?

Một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh người trong kinh thành đều biết có loại buôn bán quá hời này, ào ào tranh nhau mua hàng hóa trong cửa hàng! Mức độ sốt dẻo trước nay chưa từng có.

Đối phương vừa thấy tình huống không đúng, kể cả hôm đó Đỗ gia đã tìm hết cách, lại hạ giá hàng hóa chấp nhận lỗ vốn, cũng không ai thèm để ý.

Vượt qua tưởng tượng của Mộ Dung Thu, cổ nhân cũng có người mơ tưởng những món hời trên trời rơi xuống. Chỉ trong không đến một ngày, toàn bộ hàng hóa đã bán hết! Kho hàng đã được dọn sạch sẽ.

Toàn bộ giải thưởng đều được trao đi, may mắn thì lấy được phần thưởng phong phú, kém hơn chút thì cũng có thể được một ít phần thưởng nho nhỏ, mỗi người đều vô cùng vui vẻ. Dù sao, chưa từng có người tham gia phương thức mua sắm này! Ở nơi này thiếu các loại hình giải trí, ngoại trừ thanh lâu kỹ viện, chỉ sợ còn chưa có người mở đầu loại thủ đoạn 'marketing' này nên gần như mọi người trong toàn thành đều tham dự.

Trong phút chốc, không ai không biết mười cửa tiệm này của Mộ Dung Thu.

Đối phương lập tức hoảng hốt, ngay ngày hôm sau đã phái người tới gặp Tiết chương quý, muốn Tiết chương quý đi báo với Mộ Dung Thu một tiếng, bọn họ muốn mua lại mười cửa tiệm này, hơn nữa còn mua với giá cao.

Tiết chương quý thấy đối phương ra giá cao hơn thị trường gấp đôi, lập tức không dám chậm trễ, đến bẩm báo cho Mộ Dung Thu.

Khi Mộ Dung Thu biết được, chỉ cong cong khóe môi cười lạnh một tiếng: "Không bán."

"Vậy thì hai ngày nay nô tài sẽ sắp xếp cho người đi nhập hàng, bây giờ đã không còn hàng tồn kho, vài thứ linh tinh trong cửa hàng không kéo dài được mấy ngày." Tiết chương quý vội vàng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười lắc đầu: "Tiết chương quý đừng nên sốt ruột. Lát nữa người quay lại cửa hàng thì dặn mấy chương quý kia dán thông báo, năm ngày sau, còn có một loại hoạt động khác! Phần thưởng so với đợt vừa rồi còn phong phú hơn nhiều."

"Vậy mấy ngày này nô tài lại đi mua hai phụ đệ khác?" Hai mắt Tiết chương quý tỏa sáng. Hôm qua thu được một món hời rất lớn, đây là chuyện chưa từng xảy ra, lại có thể đem toàn bộ hàng hoá trước đó trừ lại bán ra, còn bán với giá chính thức. Nếu làm thêm lần nữa, nhất định còn tốt hơn lần đầu tiên.

Mộ Dung Thu lần nữa lắc đầu: "Không, không cần mua. Dán thông báo rồi chờ đối phương đến tìm người. Lần sau tìm người, cứ cự tuyệt như thế. Lại thêm lần nữa, hãy làm cho đối phương lấy giá cao hơn thị trường gấp mười lần đến mua."

Tiết chương quý nghe Mộ Dung Thu nói vậy, lập tức nói: "Vương phi là có ý bán đi cửa hàng sao?"

Nếu như bán đi cửa hàng thì sau này những người làm như bọn họ biết đi đâu?

Tất nhiên Mộ Dung Thu nhìn ra bản khoán trong lòng Tiết chương quý bên cười nói: "Tiết chương quý không cần lo lắng. Những năm gần đây các người luôn tận tâm làm việc cho bản Vương phi, tất nhiên ta cũng không bạc đãi các người. Bản Vương phi sẽ trả lại giấy bản thân cho các người, đồng thời còn có thêm một người hai trăm lượng. Mấy người các người đều có bản lĩnh, ngày sau chắc chắn có cửa hàng thuộc về mình."

"Giấy bản thân?" Tiết chương quý tròn to hai mắt. Ông chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày Mộ Dung Thu sẽ trả lại giấy bản thân cho họ! Giấy bản thân này so với ngân lượng đều quan trọng hơn! Ngày sau bọn họ sẽ không còn là nô tài. Nghĩ tới đây, Tiết chương quý lập tức từ trên ghế đứng lên, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với Mộ Dung Thu: "Nô tài tạ ơn Vương phi. Tạ đại ân đại đức của Vương phi. Xin Vương phi yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm tốt việc này."

"Tốt lắm, toàn bộ chuyện này giao cho Tiết chương quý."

Hai ngày sau, Tiết chương quý lại tới cửa, lần này còn cầm theo một cái hộp lớn. Sau khi mở ra, vừa thấy, đầy hòm đều là vàng thoi, kim nguyên bảo. Còn có mấy tấm ngân phiếu.

"Nô tài dựa theo sự sắp xếp của Vương phi, lấy giá cao gấp mười lần mà bán cửa hàng cho Đỗ gia. Đây là toàn bộ ngân lượng, tổng cộng là tám mươi vạn lượng."

Tiết chương quý cười nói. Vốn hắn cũng không nghĩ đến chuyện này sẽ thành công, vậy mà Đỗ gia lại thật sự sẽ lấy giá cao gấp mười lần đến mua.

Hôm đầu là vàng thoi, cực kì chói mắt, khoe miệng nàng khó nên ló ra một chút tươi cười, những thoi vàng này, thậm chí nàng tiêu xài thoải mái cũng không vấn đề. Hơn nữa trước đó nàng còn dễ dàng được một ít ngân lượng. Tổng cộng chắc là được hơn chín mươi vạn lượng.

Chỉ có điều... Nếu Đỗ gia biết, thứ bọn họ lấy được chỉ là một cái vỏ trống không, hơn nữa đời này sợ rằng muốn dùng mười cửa tiệm kiếm được tám mươi vạn lượng là vô cùng khó khăn, sợ sẽ tức đến hộc máu!

Nàng dẫn dỏ Tiết chương quý vài câu rồi trả lại giấy bán thân cho họ như lời đã hứa, đồng thời đưa luôn ngân lượng.

Trong lúc đó toàn thành lại là xôn xao dữ dội, ai cũng không biết Mộ Dung Thư nghĩ gì mà lại đem cửa hàng kiểm tiền như thế bán cho Đỗ gia. Mà Đỗ gia vốn là thủ phủ kinh thành, điều này càng làm cho người ta khó có thể hiểu được.

Đỗ gia nghe người trong kinh thành bàn tán, đặc biệt Đỗ đại thiếu gia trong lúc nhất thời hưng phấn vô cùng.

Nhưng sau khi người của bọn họ đến cửa hàng rồi mới phát hiện toàn bộ đã rỗng tuếch, trong cửa hàng chỉ có vài món hàng hóa linh tinh mà thôi. Bọn họ mua lại với giá cao ngất trời, thế nhưng lại chỉ là một cái phòng ở không hơn không kém! Còn có chuyện hoạt động lớn sau đó bốn năm ngày mà Mộ Dung Thư đã tuyên bố, vốn hẳn là phải có phần thưởng và hàng hóa nhưng cũng đều hoàn toàn không có! Đỗ đại thiếu gia liền ý thức được mình đã trúng kế của Mộ Dung Thư!

Sau khi Đỗ đại nãi nãi biết được, vô cùng giận dữ. Thế nhưng, may mà bọn họ có thể dùng cách tương tự để kiểm tiền. Vì vậy ngay ngày hôm sau tiến hành hoạt động rút thưởng tương tự như Mộ Dung Thư đã làm. Đáng tiếc, bọn họ không thể được như Mộ Dung Thư. Vì vậy ngay trong ngày đầu tiên mọi người biết không có phần thưởng gì đáng giá thì nội trong ba ngày việc buôn bán giảm xuống thấy rõ. Mỗi ngày lại thu vào không đến ba trăm lượng!

Đỗ lão gia lẫn lộn trên thương trường nhiều năm lập tức hiểu ra, bọn họ đã trúng kế Mộ Dung Thư! Có điều nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này vốn là bọn họ gây ra trước, muốn trút giận thay Đỗ Khả, đáng tiếc, trái lại còn bị Mộ Dung Thư tính kế.

Không thể tưởng tượng được một nữ nhân chưa đến mười tám tuổi lại có thể tính kế tốt như thế! Từ ngày đóng cửa đó đã từng bước đưa bọn họ vào trong cạm bẫy! Khi thu lưới, không một chút do dự, phản kích ác liệt như vậy! Khó trách, Đỗ Khả sẽ thua trong tay nàng ta!

Đây là chuyện xảy ra trong mấy ngày gần gũi. Sau khi Thẩm Trắc phi biết được đã cười lạnh nói: "Mộ Dung Thư quả nhiên giỏi tính toán, còn quyết không chịu thiệt như thế. Đỗ gia vốn muốn dùng giá tiền thấp nhất để tới mua mười gian cửa hàng đồ cưới của nàng ta. Ai ngờ, nàng ta lại có thể nghĩ ra cách buôn bán mới mẽ khiến cho mấy cửa hàng của mình bán ra với giá cao hơn thị trường gấp mười lần, quả thực có thể nói là kỳ tích."

Tử Ngọc gật đầu đáp: "Dùng vậy a, quá mức huyền diệu." Mấy ngày gần đây Vương phi càng ngày càng lợi hại, hạ nhân trong phủ đối với Vương phi cũng đúng là càng ngày càng kính trọng. Ngược lại, có vẻ như ở trong phủ, Thẩm Trắc phi đã không còn như trước. Huống hồ, hình như Vương gia cũng không còn sủng ái nàng như xưa.

Thẩm Trắc phi thấy vẻ mặt của Tử Ngọc, ánh mắt chợt lóe, lộ ra nét tàn nhẫn. Mộ Dung Thư... Lúc này, nàng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

"Ngày mai chính là ngày sinh nhật của chủ tử, đến lúc đó Quý phi nương nương cùng Tam tiểu thư đều sẽ đến. Theo như hai năm trước, còn mời không ít phu nhân của các quan viên, lại có cả phu nhân của Hầu gia. Chắc chắn ngày mai sẽ rất náo nhiệt. Chủ tử không cần để ý suy nghĩ mấy chuyện thương tâm này." Tử Ngọc cười nói.

Thẩm Trắc phi lập tức che giấu vẻ tàn nhẫn trong mắt, đôi mắt sáng lên, gật đầu trả lời: "Ngày mai không thể có bất kỳ sơ sót gì. Nhưng mà, năm nay có thêm một người nữa, mời Đỗ đại nãi nãi đến đi."

Tuy ngày mai Vương gia sẽ không tham gia tiệc sinh nhật, nhưng dựa theo tiền lệ hai năm trước, lúc yến hội kết thúc Vương gia sẽ đến Trúc viên.

Lúc này, Đỗ đại nãi nãi chắc chắn cực kỳ hận Mộ Dung Thư, không biết ngày mai khi nàng ta gặp mặt Mộ Dung Thư sẽ có phản ứng gì. Dù sao ngày mai, đám phu nhân đến tiệc sinh nhật này, người người đều mang theo hai lỗ tai, nếu như xảy ra chuyện gì cũng sẽ tương đương với toàn bộ người trong kinh thành đều biết!

Mai viên

Đêm khuya, Mộ Dung Thư đã tắt đèn đi ngủ. Khi đang mơ mơ màng màng, cảm giác có một ánh mắt nóng rực nhìn mình chăm chăm khiến nàng thỉnh thoảng mở mắt, lại nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo.

Lúc này, chủ nhân của đôi mắt lạnh lẽo đó dùng lòng bàn tay có vẻ thô ráp vuốt ve gương mặt nàng, nhìn thấy nàng mở mắt thì hơi sững sờ.

"Là ta đánh thức ngươi?" Giọng nói Vũ Văn Mặc khàn khàn.

Mộ Dung Thư vốn đang mơ màng ngủ, nghe được giọng của hắn bèn nhẹ nhàng cau mày nhìn hắn.

"Gia..." Vũ Văn Mặc lên tiếng, hơi lộ ra một chút ý cười. Chạm đến nụ cười nhẹ như thế, Mộ Dung Thư sững sờ. Tối nay hắn có gì đó không đúng! Nhìn kỹ lại, cảm nhận lại có râu. Trong ấn tượng của nàng hắn cực kỳ chú ý hình tượng, mỗi ngày đều sẽ cạo râu, sao hôm nay lại lòi thoi như thế?

"Gia, sao thế?" Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói của Mộ Dung Thư mang theo vẻ lơ lửng vô cùng. Trong đêm khuya, nàng lại cố ý nói thật nhỏ nhẹ.

Yết hầu Vũ Văn Mặc hơi hơi chuyển động, ánh mắt nhìn nàng càng nóng bỏng thêm vài phần. Hắn nhếch miệng, cười đáp: "Không có chuyện gì."

Vừa nói, hắn vừa ngồi lên giường.

Mộ Dung Thư thấy thế thì ngồi dậy, nhìn về phía hắn. Đêm nay hắn có vẻ như cởi lòng đầy tâm sự, mặc dù cười, nhưng trong nét tươi cười đó giống như mang theo một chút bất lực.

Không biết vì sao, tuy hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng nàng lại cảm nhận được rất rõ ràng.

"Có lẽ cũng không phải chuyện to tát gì, dù là chuyện gì thì trong mắt gia đều không phải chuyện lớn." Hắn là một nam nhân trầm trầm như vậy, sẽ không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới hắn.

Chẳng lẽ, là vì chuyện của Đỗ Khả và Tử phu nhân? Dù sao đây không phải là chuyện vinh quang gì! Tuy rằng mọi người nhục mạ Nhị gia, Đỗ Khả và Tử phu nhân nhưng hai người kia dù sao cũng là nữ nhân của hắn.

Nghĩ đến đây, con người đen của Mộ Dung Thư chợt lóe. Nàng cười cười tự giễu. Hắn mất đi hai người thiếp, chỉ sợ không được mấy ngày sẽ có có người thay thế, bổ sung vào chỗ trống. Thật ra thứ không thiếu nhất trong hậu viện của Vương phủ chính là nữ nhân.

Vũ Văn Mặc trầm mặc, không phát hiện thái độ Mộ Dung Thư thay đổi trong nháy mắt. Cả nửa ngày sau, trong đôi mắt hắn ánh lên tia sáng phức tạp kèm theo chút hoang mang, giọng nói so với khi nãy, càng thêm trầm thấp khàn khàn: "Nếu bắt đầu từ ngày mai người không còn là Nam Dương Vương phi, mà chỉ là trắc phi của ta, thậm chí là thiếp, người còn có thể ở lại hay không?"

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thư hơi rung động. Lời này của hắn là có ý gì?

Có vẻ như không muốn nghe câu trả lời của Mộ Dung Thư, vào lúc này hắn vậy mà lại nở nụ cười, mang theo tia vô lực. Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm Mộ Dung Thư, không buông tha bất kỳ một biểu tình nhỏ nào của nàng.

Trong đêm tối, dưới ánh trăng mờ nhạt như thế, nhưng đôi mắt sắc bén như ưng của hắn vẫn nhìn nàng chăm chăm, như có thể thấy rõ tất cả biểu tình của nàng.

Bỗng nhiên giọng hắn trở nên vừa trầm thấp lại lạnh như băng: "Cho dù không đồng ý, người cũng không có con đường khác để đi. Ngươi, có thể tin tưởng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 86

Những lời hắn nói cứ vang lên bên tai nàng.

Mộ Dung Thư sững sờ một hồi lâu.

Ngoài cửa sổ, gió thổi không ngừng, làm cánh cửa va đập liên tiếp.

Mây đen che khuất ánh trăng, trong phòng lâm vào bóng tối.

Không gian yên lặng, vô cùng yên lặng, yên lặng đến nỗi cả hai đều có thể nghe thấy tiếng hít thở của người kia.

Trong bóng đêm, Mộ Dung Thư quay đầu tránh tầm mắt nóng rực của hắn, cong môi, nở một nụ cười tuyệt đẹp. Nhưng Vũ Văn Mặc không nhìn thấy, cũng không cách nào thấy rõ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng nhẹ giọng hỏi, cảm xúc không hề dao động.

Nàng chưa bao giờ để vị trí Nam Dương Vương phi kia vào trong mắt, huống hồ là trắc phi hay tiểu thiếp, nàng càng khinh thường. Hơn nữa, bây giờ nàng có cơ hội để rồi đi.

Mây kiếm của Vũ Văn Mặc nhuu chặt. Trong bóng đêm cũng có thể chuẩn xác bắt được cổ tay của Mộ Dung Thư: "Ta sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội nào rồi đi."

Hắn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, giọng nói lạnh lùng như đang tuyên thệ*.

: lời hứa, lời thề

"Già, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có thể nói cho thần thấp biết không?" Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi. Cũng không rút lại cổ tay đang bị Vũ Văn Mặc nắm chặt. Đây lần đầu tiên nàng mở miệng hỏi Vũ Văn Mặc, bởi vì, mấy ngày nay rất khác thường, kiến năng không cách nào nắm bắt được, năng phải biết là đã xảy ra chuyện gì.

Vũ Văn Mặc chậm rãi khép đôi môi mất, buông cổ tay nàng ra, khẽ nói: "Người chỉ cần nói cho ta, người có tin tưởng ta không?"

Thật lâu không nghe được câu trả lời của nàng, trong bóng đêm truyền đến giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lẽo của hắn: "Không, bản Vương sẽ không để cho người làm vào tuyệt cảnh này."

Nàng là người kiêu ngạo, thà dựa vào sức lực chính mình rời khỏi phủ Nam Dương Vương, cũng không mở miệng cầu xin sự che chở của hắn, sao có thể như thế, sao có thể như thế được! Trong bóng đêm, hắn nắm chặt hai đấm, vừa dứt lời, vang lên âm thanh rắc rắc ở chỗ các đốt ngón tay. Không ai thấy được, trong lòng bàn tay hắn, vài giọt máu đỏ tươi đang nhỏ xuống.

Mộ Dung Thu run lên bất chợt, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?! Chẳng lẽ là Thẩm Quý phi sẽ làm gì đó với nàng? Hay là phủ Tướng quân xảy ra chuyện? Mộ Dung Thu muốn vứt quần cờ như nàng đi?

"Lời ta vừa nói người xem như không nghe thấy đi. Vì trong thời gian ngắn ta không cách nào mở rộng lòng mình, hối hận vì cách sắp xếp, giờ lại không muốn buông tay. Nhưng mà, bản Vương... Ta, không thể từ bỏ, không thể." Vũ Văn Mặc nói tiếp, trong bóng đêm, ánh mắt kiên định của hắn nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Ngay lúc Mộ Dung Thu muốn trả lời thì hắn lại nói: "Nếu như có người bắt người nhường lại vị trí Nam Dương Vương phi, tự nguyện hạ thấp thân phận thành trác phi, thậm chí là thấp thì người đừng bao giờ đồng ý. Nếu không, người sẽ vạn kiếp bất phục. Đến lúc đó, ta cũng hết cách."

Tím Mộ Dung Thu đáp nhanh hơn, không thể tin được lời này là từ trong miệng Vũ Văn Mặc nói ra. Nhưng, sợ hãi còn chưa kịp giảm, Mộ Dung Thu đột ngột ngừng đầu nhìn thẳng hắn, hỏi: "Có phải liên quan đến phủ Tướng quân?"

"Ừ." Vũ Văn Mặc trầm giọng đáp.

Quả thật là có liên quan đến phủ Tướng quân! Mộ Dung Thu trùng hai mắt, nỗi khiếp sợ tràn ngập trong lòng. Phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Vũ Văn Mặc lộ ra vẻ bất lực như thế? Thậm chí còn ảnh hưởng đến địa vị hiện tại của nàng?

"Người đã đi vào phủ Nam Dương Vương thì người chính là người của bản Vương, không có dính dáng gì đến phủ Tướng quân. Vì vậy hãy xem như hôm nay không nghe được gì cả. Bản Vương cũng từng nói cái gì với người." Dứt lời, Vũ Văn Mặc liền đứng lên, cũng không quay đầu lại, rồi đi.

Cho đến khi cửa được nhẹ nhàng khép lại, Mộ Dung Thu mới hoàn hồn lại. Bên tai vọng lại giọng nói của Vũ Văn Mặc, đồng thời xen lẫn tiếng gió, làm cho buổi tối ảm áp đột nhiên lạnh lẽo vô cùng.

Ngày mai chính là sinh nhật của Thẩm Trắc phi, đúng lúc nàng muốn lợi dụng tiết sinh nhật của nàng ta, khi mọi người tề tựu đông đủ thì bản thân sẽ thực hiện kế kim thiên thoát xác*! Nhưng còn phủ Tướng quân... chẳng lẽ phải kéo dài?

*: Kế "Kim thiên thoát xác" là con ve sầu vàng lột xác. Kế này dùng cho lúc nguy cấp, tính chuyện nguy trang một hình tượng để lừa dối, che mắt đối phương, đặt đao tẩu chờ một cơ hội khác. Kế "Kim thiên thoát xác" có một phạm vi rất rộng rãi và phổ biến, bất cứ ai ở hoàn cảnh nào cũng có thể sử dụng được.

Nàng bây giờ không biết rõ phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì, nếu ngày mai chỉ hơi sơ sót sẽ mất hết tất cả.

Bây giờ, ngày mai, nàng nên làm thế nào? Nửa tháng trước đã sai Văn Mai chuẩn bị, nếu buông tha cho cơ hội lần này sẽ không còn cơ hội nào nữa! Nàng nên dừng chân vì một cái phủ Tướng quân sao? Lý thì và những người không thù không oán với nàng như Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, mấy vị tiểu thư chưa tròn mười tám tuổi, tuy không dính dáng gì nhiều với nàng, nhưng vì thân phận của Mộ Dung Thu, vừa có quan hệ dây mơ rễ má, nếu nàng đi nhầm một bước sẽ liên lụy đến bọn họ.

Nhưng... Dù sao nàng cũng không phải là Mộ Dung Thu. Không muốn mất đi kiêu ngạo và tự tôn của bản thân. Không muốn hoàn toàn biến thành một kẻ chỉ biết ghen tuông vì nam nhân mà tranh đấu đến 'người chết ta sống'. Nàng là Mộ Dung Thu sống lại...

Nàng tỉ mỉ bày ra, khổ tâm chờ đợi, thận trọng, không rút dây động rừng* chính là vì ngày mai. Nhưng Vũ Văn Mặc lại đến, lời nói kia làm lòng nàng rối loạn.

*: rút dây sẽ làm rung chuyển cả khu rừng

Nên làm gì bây giờ?

Mộ Dung Thu chau mày lại, không, kế hoạch ngày mai vẫn tiến hành bình thường. Dù sao, nàng không có cái năng lực xoay chuyển toàn bộ cục diện kia, hơn nữa thời đại này cơ hội để cho nữ nhân có thể phát triển quá ít, huống chi là một nữ nhân trong hậu viện. Trong mắt nàng lóe lên từng tia sáng.

Cả một đêm, vì Vũ Văn Mặc đột nhiên đến mà Mộ Dung Thu không cách nào đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Hồng Lăng bưng một chậu nước sạch vào phòng, nhìn thấy Mộ Dung Thu đang xem sách thì cau mày nói: "Vương phi đã dậy sao lại không gọi nô tì chứ? Nô tì phải vào giúp Vương phi rửa mặt chải đầu rồi còn trang điểm nữa."

"Mới vừa tỉnh, thấy trời còn sớm nên không gọi người." Mộ Dung Thu một bên cười nói, một bên lấy khăn ẩm trong tay Hồng Lăng lau sơ qua mặt và hai tay, lại cầm lấy bột đánh răng cẩn thận chải răng.

Hồng Lăng nói: "Sau buổi cơm trưa sẽ có nhóm phu nhân, thiếu phu nhân của các thế gia đến đây, Trúc viên bên kia cũng đã chuẩn bị. Vừa rồi Tử Ngọc đã sớm đến gặp nô tì, Vương phi bây giờ có thai, Thẩm Trắc phi sợ Vương phi quá mức mệt mỏi, nhờ nô tì nói với Vương phi một tiếng, ngày hôm nay qua giờ cơm trưa hãy đi Trúc viên."

Mộ Dung Thu gật gù đầu: "Ừ! Vậy ăn trưa xong, ngủ một chút rồi hãy qua đó."

Nơi nào có nhiều nữ nhân thì nơi đó có lắm thị phi, hơn nữa, Thẩm Trắc phi làm sao có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy để đối phó nàng? Trong trí nhớ, hàng năm, đa số đám phu nhân đến chúc mừng sinh nhật của Thẩm Trắc phi đều đứng về phe nàng ta, vì Thẩm Trắc phi trong tối hay ngoài sáng mà trào phúng Mộ Dung Thu. Trước kia Mộ Dung Thu tỉnh tỉnh lỗ mãng, dễ dàng chịu thiệt, cho nên mới bị Thẩm Trắc phi đùa bỡn trong tay.

"Vâng. Qua điểm tâm nô tì sẽ chuẩn bị y phục và vật phẩm trang sức dùng trong ngày hôm nay cho Vương phi." Hồng Lăng gật đầu nói.

"Thu Cúc và Thanh Bình đâu?" Mộ Dung Thu hỏi. Hai ba ngày này Thu Cúc và Thanh Bình bề bộn nhiều việc, ngày thường hai nhà đầu này chỉ cần túc trực hầu hạ bên trong, bây giờ lại có cảm giác còn bận rộn hơn so với đám nha đầu làm việc nặng.

Hồng Lăng cũng có chút nghi hoặc: "Nô tì không biết. Vừa rồi mới thấy, giờ lại không thấy đâu nữa. Từ khi Văn Mai ra ngoài làm việc thì việc hầu hạ Vương phi rửa mặt chải đầu là nô tì đảm nhận, hai người các nàng buổi sáng sẽ có thời gian riêng tư."

"Ừ." Mộ Dung Thu gật đầu.

"Nghe nói ngày hôm nay trong nhóm phu nhân mà Thẩm Trắc phi mời đến còn có Đổ đại thiếu phu nhân. Đổ đại thiếu phu nhân này lại là em dâu của Đổ đại phu nhân đã bị đuổi khỏi Vương phủ. Đồng thời cũng chính là đối thủ luôn nhắm vào cửa hàng đồ cưới của Vương phi trong khoảng thời gian này." Hồng Lăng nhủ nhủ nặng nề nói. Thẩm Trắc phi đến tận cùng là nghĩ như thế nào?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhẹ cau mày, cười lạnh nói: "Không cần nghĩ nhiều. Thẩm Trắc phi chỉ là muốn có quan hệ tốt với Đổ gia mà thôi."

Trầm ngâm cẩn thận cũng có lúc sơ sót, Thẩm Trắc phi luôn muốn nhắm vào nàng, lại quên Đổ Khả! Đây không phải là mua dây buộc mình sao?

"Vâng." Hồng Lăng đáp. Nhưng trong lòng vẫn biết chuyện không phải đơn giản như vậy, cảm thấy không đáng thay cho Vương phi, cũng cảm thấy việc làm của Thẩm Trắc phi có chút quá phận. Hy vọng trên yến hội, Vương phi không cần bị chọc giận không giữ được hình tượng là tốt rồi.

Lúc ăn điểm tâm, Thu Cúc và Thanh Bình đều quay lại. Nhìn thấy Mộ Dung Thu đang dùng điểm tâm thì lập tức đứng ở một bên hầu hạ.

Đuôi mắt Mộ Dung Thu nhìn lướt qua hai người, thấy hai người thần sắc kỳ quái thì trầm giọng hỏi: "Các người sao thế?"

Thu Cúc nhìn thoáng qua Thanh Bình bên cạnh, thấp giọng trả lời: "Thưa Vương phi, nô tì không có chuyện gì."

Thanh Bình đứng một bên cẩn chặt rằng, sắc mặt do dự nhưng sau khi nhìn thoáng qua Thu Cúc liền lắc đầu trả lời: "Mới rồi trên đường về, bọn nô tì gặp mấy nha hoàn ở Trúc viên, nghe họ nói ngày hôm nay trong số những người đến chúc mừng sinh nhật Thẩm Trắc phi có không ít tiểu thư chưa gả. Sợ là muốn vì Vương gia nạp thiệp."

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mỉm cười. Theo tính tình của Thanh Bình chắc chắn sẽ không nói dối, cứ nhìn thần sắc của Thanh Bình thoáng kích động, sẽ biết được lời nói vừa rồi bất quá là nàng dùng để che giấu ý nghĩ thực sự, nhưng Mộ Dung Thu bất động thanh sắc cười nói: "Như thế cũng tốt. Bây giờ trong Bắc viên cũng chỉ có một mình Nhị phu nhân, cũng cần nạp thiệp cho Vương gia rồi."

Thu Cúc nghe xong lời nói của Thanh Bình và Mộ Dung Thu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Không biết tiểu thiếu gia và Văn Mai lúc nào sẽ trở về nữa. Chớp mắt đã qua hơn nửa tháng rồi." Hồng Lăng hỏi. Nàng nhớ đến lúc tiểu thiếu gia còn ở Vương phủ, mỗi lần ăn cơm đều rất ồn ào vui vẻ. Hơn nữa nha đầu Văn Mai kia cũng rất đáng yêu.

"Nhanh thôi." Tay cầm chiếc đĩa của Mộ Dung Thu dừng lại một chút, con người đen chột loé, nhìn nhặt trả lời.

"Trở về thì tốt rồi, không biết tiểu thiếu gia ở Vương phủ kia thế nào, là gầy ra hay mập ra..." Hồng Lăng thấp giọng nói.

Mộ Dung Thu nghe vậy, lòng không nhịn được run lên, trong khoảng thời gian này nàng gắng hết sức không để mình nghĩ tới Hiên nhi, để Hiên nhi lần nữa trở lại Vương phủ, là bất đắc dĩ của nàng. Tuy có Vương tuân phủ ở đây, Hiên nhi sẽ sống

rất tốt, nhưng nàng vẫn vô cùng lo lắng.

Sau buổi cơm trưa, Mộ Dung Thu liền nằm trên giường nghỉ ngơi một chút. Một lúc lâu sau mới gọi Hồng Lăng và Thu Cúc thay y phục trang điểm cho mình. Nàng cố ý chọn một bộ quần áo dễ trao đổi, như đã hạ quyết tâm, sẽ không thể lùi bước.

Xong xuôi, Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng và Thu Cúc lui ra, nàng một mình ở trong phòng, lấy ngân phiếu trong hộp ra, tổng cộng hơn chín mươi vạn lượng. Từ hai ngày trước nàng đã sai Hồng Lăng đến phòng kế toán đem tất cả vàng thỏi và kim nguyên bảo đổi thành ngân phiếu. Về phần các loại châu báu đặc biệt khác, nàng đều không cần, ngân phiếu nhỏ gọn, dễ bên trong nội y, sẽ không bị người khác nhận ra.

Chuẩn bị xong, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lướt qua căn phòng đã ở hơn nửa năm.

Nơi này vô cùng đẹp, bởi lẽ tất cả đều hết sức xa hoa, nếu như ở tại chỗ này, sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời, nhưng nàng không phải loại phụ nữ nhân nguyên bề gãy đôi cánh của mình, từ bỏ tự tôn để ụy khuất cầu toàn, chỉ cần không phải lo cơm áo cà dùi!

Hờ hững thu hồi ánh mắt, nàng không chút do dự ra khỏi phòng.

Trúc viên

Từ sau buổi cơm trưa thì người tới nói liên hoàn đứt. Có lẽ vì quan hệ với nhà mẹ đẻ của Thẩm Trắc phi, cũng có lẽ bởi quan hệ với Thẩm Quý phi, mỗi người vào cửa đều tặng lễ vật. Mỗi một món quà đều cực kỳ trân quý.

Thẩm Trắc phi ngồi trong đại sảnh, cùng mấy vị phụ nhân, thiếu phụ nhân nói chuyện phiếm.

Lời khen tặng chúc mừng không ngừng, nhiều đến mức làm cho trên mặt Thẩm Trắc phi tươi cười xán lạn.

Thẩm Trắc phi nhìn lướt qua bốn phía rồi quay đầu nhìn Tú Ngọc, nhẹ giọng hỏi: "Ngoại trừ Vương phi, có phải mọi người đều đã đến đủ?"

Mấy ngày hôm trước Thẩm Quý phi đã có tin vui, Hoàng thượng liền sai người chăm sóc Thẩm Quý phi cẩn thận, Thẩm Quý phi cũng sợ ảnh hưởng đến thai nhi nên không đến chung vui với nàng. Nhưng Quý phi cũng cho cung nhân đưa lễ vật tới. Nghe vậy, Tú Ngọc lập tức nhìn một vòng, ngồi trong đại sảnh tổng cộng có hai mươi người. Tính cả các tiểu thư thì còn có ba mươi hai người, quà thật đã đến đồng đủ.

"Vâng, chủ tử. Có cần nô tì đi mời Vương phi không?"

"Không cần, Vương phi hẳn là không lâu nữa sẽ đến." Thẩm Trắc phi cười đáp lại. Bây giờ Mộ Dung Thu cẩn thận như vậy, sao lại để người khác bắt được nhược điểm, vì vậy ngày hôm nay nàng ta sẽ đến. Tầm mắt lướt nhìn người như đang thất hồn lạc phách đang ngồi cạnh - Thẩm Oánh, ánh mắt nàng chớp động.

Dường như nhận ra ánh mắt Thẩm Trắc phi, nàng lập tức miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười, nói: "Nhị tỷ."

Thẩm Trắc phi tất nhiên biết vì sao muội muội của mình lại thất hồn lạc phách như thế. Từ nhỏ nàng có quan hệ rất tốt với Thẩm Oánh, tự nhiên không hy vọng nhìn thấy muội muội của mình cuối cùng lại rơi vào nông nổi trở thành binh thế của Đổ đại thiếu gia. Nếu như Đổ đại thiếu gia là một chính nhân quân tử thì còn đỡ, đáng này hẳn lại là một kẻ cường thù hảo đạo, một kẻ lưu manh đưa bốn nữ từ nhà lãnh, đồng thời Đổ đại thiếu phu nhân lại là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt*. Tất nhiên Oánh thì cũng có chút tâm cơ, nhưng vẫn chưa đủ nhân tâm, vì vậy ngày sau chắc chắn sẽ không dễ sống.

*: tâm ác, ra tay nhẫn tâm

Vì vậy, buổi sáng lúc Thẩm Oánh đến Trúc viên, nàng cũng đã vì Thẩm Oánh tìm đường đi khác. Nếu như Thẩm Oánh không muốn gả cho Đổ đại thiếu gia, như vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình làm thiếp.

"Nhị tỷ, Tam muội nghĩ rồi, cứ theo lời Nhị tỷ mà làm thôi." Thẩm Oánh gật đầu, không chừa cho mình một đường lui nói với Thẩm Trắc phi. Nếu gả cho Đổ đại thiếu gia, đời này của nàng còn như bị hủy, thậm chí đến việc tại sao mình chết có khi còn không biết. Bây giờ thanh danh của nàng đã bị tổn hại không ít, cũng không thể hy vọng hảo huyền sẽ gả cho Vương gia hay Thế tử gì nữa.

Vũ Văn Hạo đứng là không cho nàng một chút xù cò hơi, còn tất sự khiến thanh danh của nàng bị bêu xấu, giờ ngay cả nhà chồng tốt cũng tìm không được, chỉ có thể miễn cưỡng bản thân mình làm thiếp. Sớm biết như thế, lúc trước nàng sẽ không nên vì Vũ Văn Hạo lãng phí quá nhiều tâm tư.

Thẩm trắc phi gật đầu cười: "Tốt lắm."

Hai người nhìn nhau cười, cũng không tiếp tục xoay quanh đề tài này mà lại cùng mọi người hàn huyên.

Trong đại sảnh, rất đông vui náo nhiệt!

Có điều một lát sau, chỉ nghe ngoài cửa nha hoàn thoáng cao giọng nói: "Vương phi đến."

Nghe vậy, mọi người đứng dậy nhìn về phía cửa. Thẩm Trắc phi và Thẩm Oánh cũng đồng thời quay lại.

Mộ Dung Thu mặc quần áo tinh xảo, váy dài màu hồng cánh sen, dáng người thon thả xuất hiện trước mắt mọi người.

Đa số mọi người đã một năm chưa từng thấy qua Mộ Dung Thu mới. Lúc này nhìn lại, nhưng người người đều có một cảm giác xa lạ, dung mạo vẫn như cũ không có gì thay đổi, nhưng khí chất lại hoàn toàn không giống. Bây giờ Mộ Dung Thu khi chất cao nhai lạnh nhạt, giống như một đóa hoa sen nở rộ, nhưng ánh mắt lại có thể làm cho người ta tự động hồ thê.

Không ít người trong lòng đồng thời thán phục một tiếng, trách không được gần đây Vương gia lại sùng ái Nam Dương Vương phi! Bây giờ Nam Dương Vương phi không giống trước đây, tuy dung mạo kém Thẩm Trắc phi, nhưng lại làm người ta bất tri bất giác bị thu hút. Huống chi, bây giờ nàng ta còn đang có thai. Nếu như sinh ra chính là một tiểu thiếu gia, như vậy Nam Dương Vương phi càng là quý không thể nói!

"Nghe nói Nam Dương Vương phi đã có thai hơn một tháng, hiện tại có khỏe không?" Một vị phụ nhân khoảng trên dưới ba mươi tuổi ngồi hơi chéo ở phía đối diện với Mộ Dung Thu cười nhẹ hỏi.

Nhìn ra được người này cũng không có ác ý. Trong trí nhớ, hoàn cảnh người này có phần giống nàng. Mộ Dung Thu liền trả lời: "Từ trước tới nay ta rất khỏe mạnh, bây giờ vừa qua hơn một tháng, không có gì khác thường. Có lẽ trải qua một hai tháng sẽ có dấu hiệu nôn ọe." Nàng vốn không hề mang thai, sao có thể có cảm giác nôn ọe?

Người bên cạnh vị phụ nhân nọ vội nói: "Nam Dương Vương phi là người có phúc khí, có thai cũng không có bị hiện tượng nôn ọe hành hạ gì. Lúc trước khi ta nghĩ ngờ có thai thì ven ba tháng đều ăn không ngon, mỗi ngày cứ phải cố đưa cơm vào miệng, nôn ọe vô cùng khó chịu."

"Ta còn không chờ đến ba tháng, mới có một hai tháng đã không thoải mái. Hiện tại xem ra, vẫn là Nam Dương Vương phi có phúc khí."

Lại có một người phụ họa nói.

Mộ Dung Thu cười nhạt nhấp vài ngụm trà, đang lúc cúi đầu, con người đen kịt ra.

Đổ đại thiếu phu nhân nghe mọi người nói chuyện sôi nổi liền nghĩ cách hạ nhục Mộ Dung Thu, mở miệng nói: "Vương phi quả nhiên là người có phúc. Nhưng mà ta ít khi thấy người có thai nào mà không chút dấu hiệu. Có điều bây giờ mới một tháng, cũng chưa nhìn ra cái gì. Hình như ở nửa tháng trước ta chợt nghe nói Vương phi mang thai. Bây giờ cũng đã hơn một tháng gần hai tháng, sao lại một chút cảm giác cũng không có chứ? Vương phi có phải nên sai người mời đại phu đến xem qua?"

Lời này thật trùng ý Thẩm Trắc phi. Đối với chuyện Mộ Dung Thu có thai hay không này nàng cực kỳ hoài nghi. Xem ra hôm nay gọi Đổ đại thiếu phu nhân đến thật là một lựa chọn chính xác! Nếu không hôm nay nàng cũng chưa nghĩ ra cách chuyển đề tài đến việc này.

"Nghe nói tỷ tỷ gần đây rất thất nghi, có phải cũng coi như có dấu hiệu không? Để tránh có gì ngoài ý muốn, trong hai ngày này vẫn nên thỉnh ngự y trong cung đến xem qua cho an tâm."

Mộ Dung Thu cười nhạt, ghé nàng ngồi còn chưa nóng. Thẩm Trắc phi đã không thể chờ đợi! Mà Đổ đại thiếu phu nhân kia có phải đã quên đây cũng không phải là hậu viện của Đổ gia hay không, làm sao có thể tùy ý để nàng ta muốn làm gì thì làm. Ánh mắt nhìn đến Thẩm Trắc phi, cười nói: "Năm nay người đến chúc mừng sinh nhật Thẩm Trắc phi có vẻ như nhiều hơn không ít đi."

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 87

Mọi người nghe vậy thì đồng loạt quay đầu nhìn lại, phát hiện năm nay có nhiều hơn mấy vị cô nương, nhưng đây cũng là chuyện tự nhiên, ai cũng biết hậu viện của Nam Dương Vương không có người, đúng là lúc nhân cơ hội lấp vào chỗ trống. Có điều nhìn kỹ lại thì thật sự là nhiều hơn. Còn đúng là người vừa mở miệng nói chuyện Đổ đại thiếu phu nhân!

Mọi người cùng quay về phía Đổ đại thiếu phu nhân nhìn lại, trước kia chưa từng thấy qua Đổ đại thiếu phu nhân này, nàng xuất thân thương gia, thân phận đề tiện. Hơn nữa còn là em dâu của người bị tội thông dâm – Đổ Khả, trường hợp ngày hôm nay sao lại mời nàng đến? Không phải bởi họ mặt mũi bọn họ hay sao?

Thẩm trắc phi âm thầm cau cau mày, lúc trước khi cho người mời Đổ đại thiếu phu nhân tới, cũng đã nghĩ đến sẽ làm mọi người nghĩ nhiều, nhưng thật không ngờ Mộ Dung Thư ngay mặt nói ra như vậy, không cho người ta có thời gian để phòng nằng.

Mộ Dung Thư cong khóe môi về như không phát hiện những lời này của nàng mang tới bao nhiêu hường ứng, ung dung hồ hững uống trà.

Đổ đại thiếu phu nhân vừa thấy tất cả mọi người hướng tới nàng nhìn lại, trong mắt mỗi người phần lớn là khinh thường. Nhất thời, sắc mặt nàng đỏ lên, bĩu bĩu môi, nói:

– Hiện giờ Vương phi đã xem như rảnh rỗi, mười cửa hàng hồi môn đều do Đổ gia chúng ta hao phí chút tâm tư mua rồi.

Những lời này lại thành công dỗi đi lực chú ý của mọi người. Kỳ thực chuyện này đã truyền khắp kinh thành, đối với việc như thế cũng có phần không thể tin, không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thư – một phụ nhân ru rú trong trạch viện, công lớn không ra nhà trong không tới lại có thể phản kích lại Đổ gia một đòn. Vốn là Đổ gia muốn phá đổ Mộ Dung Thư, nhưng thật không ngờ cuối cùng Đổ gia lại bị Mộ Dung Thư tính kế!

– Thật ra hẳn là phải cảm tạ Đổ gia. Sau khi quay về Đổ gia, Đổ đại thiếu phu nhân nhất định phải nhân lại lời cảm ơn của bốn vương phi đến Đổ lão gia. Nếu lần này không có Đổ gia chủ động tới cửa, mười cửa tiệm kia của bốn vương phi cũng không thể bán đi nhanh như vậy, hơn nữa còn bán với giá cao ngất như thế.

Mộ Dung Thư nhân nhạ nhìn lướt qua Đổ đại thiếu phu nhân, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười sáng sủa, nói:

Nghe vậy, Đổ đại thiếu phu nhân mở lớn hai mắt, tức giận đến mức gò má đỏ ửng, nhưng không biết làm sao cãi lại. Bất kể thế nào thân phận Mộ Dung Thư đều là Nam Dương vương phi, nàng há có thể không kính trọng? Vì vậy cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Huống hồ, lời này của Mộ Dung Thư rất dễ hiểu, nàng ta chẳng bắt Đổ gia ra giá cao để mua, cũng không buộc Đổ gia ngốc tới mức tự mình đưa tới cửa hứng lấy đồ bỏ đi. Trong lòng Đổ đại thiếu phu nhân vốn ôm tâm lý xem kịch vui mà tới, thuận tiện tìm thẳng bằng. Ai ngờ, Mộ Dung Thư nói mấy câu đã làm nàng không thể phản kích, lại còn tự rước lấy nhục.

Quả nhiên làm cho một vài vị phu nhân và các cô nương không nhịn được che miệng cười trộm. Đổ Đại thiếu nữ nãi càng xấu hổ vô cùng.

– Nam Dương vương phi rất chân thành, khi về Đổ đại thiếu phu nhân nhất định phải nói với Đổ lão gia. Về sau nếu có việc tốt thế này cũng đừng quên chúng ta.

Một vị phu nhân trong số đó che miệng cười nói:

Sắc mặt Đổ đại thiếu phu nhân đen sì, mặt mặt đến cực điểm!

Người từ nãy giờ vẫn giữ im lặng, Thẩm Oánh, đang âm thầm quan sát Mộ Dung Thư, phát hiện nàng ta đã không tiếng động dỗi đi tầm mắt của mọi người! Nhị tỷ vốn định đảo gốc bới rễ, muốn xác minh xem Mộ Dung Thư có phải thật sự có bầu hay không. Nhưng Mộ Dung Thư luôn luôn lạnh nhạt ung dung, lại đem việc này đánh lạc hướng đi mất. Nhưng nhị tỷ giúp nàng nhiều như thế, đương nhiên nàng cũng muốn hỏi bảo nhị tỷ. Lập tức trên mặt Thẩm Oánh tràn đầy tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thư, nói:

– Trước đó vài ngày phụ thân nhiễm bệnh, mời nhiều vị đại phu cũng không có chuyển biến tốt, về sau thỉnh ngự y trong cung khám xong mới tốt lên. Cho nên nói, vương phi gần nhất thích ngủ, lại không có biểu hiện gì khác. Có lẽ nên để ngự y cẩn thận xem mạch một chút. Hay là ngày mai mời ngự y trong cung đến bắt mạch cho vương phi đi?

Mọi người lại lập tức nhìn chăm chăm vào bụng Mộ Dung Thư.

Đứa con nôi dỗi đầu tiên của Nam Dương Vương, tất nhiên là không thể có sơ sót gì.

Đổ đại thiếu phu nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cuối cùng đã biết Mộ Dung Thư này cũng không phải dễ chọc! Khó trách Đổ Khả không cho nàng đến vương phủ, sớm biết như thế, ngày hôm nay nàng sẽ không tới.

Thẩm trắc phi âm thầm gật đầu với Thẩm Oánh, không hổ là Tam muội của nàng, biết lúc nào nên nói lời gì. Hiện tại muội ấy lại chuyển về đề tài cũ, còn có thể giải quyết không khí xấu hổ vừa rồi, đồng thời còn khiến Mộ Dung Thư không thể từ chối.

Mộ Dung Thư cau mày, ra về vô cùng khó xử.

Một bên lại có phu nhân nói:

– Thẩm Tam cô nương nói rất có lý. Chuyện liên quan đến con nôi dỗi không thể dễ lâu, một khi phát hiện có điều không thích hợp phải lập tức mời đại phu khám và chữa bệnh.

– Có lẽ là chúng ta suy nghĩ nhiều, nhưng để ngự y xem qua cũng không có chỗ nào không tốt không phải sao? Vương phi cũng đừng nên gấp. Tin tưởng sẽ không có chuyện gì, thân mình tỷ tỷ vốn rất khỏe mạnh mà.

Thẩm trắc phi cười nói.

Mấy người đồng loạt mở miệng khuyên lơn, Mộ Dung Thư khó xử cười nói:

– Ngự y đều là người khám bệnh cho Hoàng thượng và các vị nương nương trong cung, không tiện mời bọn họ xuất cung đến xem qua cho ta. Huống hồ ta cũng không cảm thấy trên người có cái gì bất thường.

– Tỷ tỷ là sợ cái gì chứ?

Ánh mắt sắc bén của Thẩm trắc phi nhìn chăm chăm Mộ Dung Thư, gần như sẵn giọng lạnh lùng ép hỏi.

Nghe lời này, bên mỗi Mộ Dung Thư ra về làm khó một chút rồi lập tức chuyển thành vẻ tươi cười :

– Sao Thẩm trắc phi lại đột nhiên thay đổi thần sắc? Dù sao người bình thường cũng không thể mời được ngự y. Chúng ta ở đây nói thì dễ, nhưng dù sao chúng ta cũng ở ngoài cung, nếu để cho ngự y tới cửa khám và chữa bệnh, khó tránh khỏi làm cho người bàn tán.

Thẩm trắc phi biến sắc, Mộ Dung Thư càng có tính ngang ngạnh từ chối lại càng chứng minh trong đó có quỷ, đang lúc nàng muốn tiếp tục khuyên bảo thì Mộ Dung Thư lại cười nói:

– Nhưng mà, nếu Thẩm tam cô nương đã bán một cái nhân tình cho bốn vương phi, bốn vương phi tất nhiên không thể đẩy lại. Vài hôm nữa cứ cho mời ngự y đến vương phủ đi. Không nói thì thôi, thân thể bốn vương phi thật đúng là có vài phần không thoải mái.

– Tốt lắm, nay mai ta phải chuẩn bị một chút.

Thẩm Oánh lập tức cười trả lời. Nhưng trong lòng càng thêm nghi ngờ, Mộ Dung Thư có ý gì? Mới vừa rồi còn vô tình hay cố ý cản trở, nhưng bây giờ dễ dàng đồng ý như thế. Nàng âm thầm nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi cũng không hiểu được Mộ Dung Thư nghĩ gì. Kết quả là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng hai người đều có chuyện ẩn giấu nên nhất thời không hiểu rõ. Mộ Dung Thư âm thầm cười lạnh. Ngày mai, nàng ở trong mắt những người này đã hóa thành tro tàn, trở thành người chết. Ngay cả nếu ngự y đến đây thì có tác dụng gì? Khi đó nàng đã ở trên đường.

Mộ Dung Thư bất động thanh sắc nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, thấy mặt trời đang lặn về phía tây, trong lòng chấn động một chút. Chi cần đợi đến tiệc tối, nàng có thể rời đi.

Thu hồi ý nghĩ, nàng đồng ý cho bán thân ở một khắc cuối cùng này thả lỏng tâm tư, không thể để cho bất kì ai nhìn ra sự khác thường. Đuối mắt quét về các cô nương bên cạnh vài vị phu nhân xem xét đánh giá. Những cô nương này chỉ khoảng mười sáu tuổi. Người người đều cúi đầu không dám nói chuyện lớn tiếng, e rằng đều là thứ nữ, chưa thấy qua trường hợp này nên mới không dám hó hé.

Càng không cần suy nghĩ thêm cũng biết, giữa những cô gái này có lẽ sẽ có hai ba người có thể trở thành thiếp của Vũ Văn Mặc.

Đang lúc nàng nghĩ như vậy, vị phu nhân mới vừa trao phúng Đổ đại thiếu phu nhân kia đã gọi cô nương bên cạnh mình đứng dậy, sau đó nàng cười nói với Mộ Dung Thư:

– Đây là Tứ cô nương của quý phủ ta, tuy xuất thân thứ nữ, nhưng lớn lên cũng là trong trêu như nước, vô cùng hiền thực, xem trọng nhất là hiếu đạo. Nhanh qua chào Nam Dương vương phi và Thẩm trắc phi đi.

Tứ cô nương kia nghe vậy, trên mặt đỏ bừng, cúi đầu nói với Mộ Dung Thư và Thẩm trắc phi:

– Linh Thương bái kiến vương phi, bái kiến Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi từ trong nghi ngờ phục hồi tinh thần lại, nàng vừa ngắm Linh Thương vừa liếc nhìn Mộ Dung Thư. Hai năm trước nhìn thấy nữ tử dung mạo xinh đẹp thế này, sắc mặt nàng ta đều cực kỳ khó coi, không biết hôm nay sẽ đáp lại kiểu gì.

Mộ Dung Thư đánh giá tiểu cô nương này. Cô gái trước mắt mới mười tám tuổi đã bị ép nhận vận mệnh, có chuẩn bị tâm lý thành một người thiếp của nam nhân, càng đã có chuẩn bị tâm lý đối mặt với việc tranh sủng sau này. Lớn lên vô cùng tươi tắn ngọt ngào, trên mặt còn có chút phúng phính trẻ con, nếu để sau hai năm nữa có lẽ có thể trở mã thành đại mỹ nhân. Gặp Mộ Dung Thư không trả lời, Linh Thương không khỏi thân hình mất khống chế run run một chút, có phải vương phi không thích nàng?

Ngay tại lúc nàng lo lắng không yên, Mộ Dung Thư gật đầu, cười trả lời:

– Tứ cô nương quả thật không sai, tuy mới mười tám mười sáu tuổi mà đã trở mã xinh xắn như thế, nếu qua hai năm nữa, chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Linh Thương nghe vậy, trong mắt lộ rõ vẻ vui mừng.

Có người thứ nhất, kế tiếp sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Rất nhanh, một vị lại một vị phu nhân đưa các cô nương đi theo mình tiến lên giới thiệu. Mộ Dung Thư gật đầu với từng người, còn nhọc lòng khen ngợi mỗi người vài câu không giống nhau, mấy quý bà vô cùng vui vẻ. Trước kia Mộ Dung Thư không có nhân nại như vậy, thậm chí cũng lười liếc nhìn một cái, bây giờ lại dùng con mắt đánh giá cẩn thận, xem ra thật hấp dẫn!

Phủ Nam Dương Vương này là một nơi rất tốt, dùng một thứ nữ đã có thể tạo chút quan hệ với phủ Nam Dương Vương, ai cũng là cầu còn không được.

Thẩm trắc phi luôn luôn ngồi bên cạnh nhai Mộ Dung Thư, nâng dần dần nhân đầu lỏng máy. Một phen khích lệ vừa rồi kia của Mộ Dung Thư không giống giả bộ. Chẳng lẽ Mộ Dung Thư thật là nghĩ thông suốt, muốn đích thân nạp thiếp cho Vũ Văn Mặc sao?

Nạp thiếp thì có thể, nhưng mà ... Trong lòng Thẩm trắc phi không ngừng tính toán, dù sao hậu viện vương phủ không thể chỉ có ba nữ nhân, vương gia bề bộn nhiều việc, những chuyện này tất nhiên là các nàng phải lo liệu. Nhưng những người đưa vào phủ, tuyệt đối không thể là người của Mộ Dung Thư!

Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thư, dùng giọng chỉ hai người nghe được nói:

— Vương phi xem trọng cô nương nào sao?

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cúi đầu nhấp một miếng trà, cười nói:

— Bốn vương phi cảm thấy những cô nương này cũng không tệ, chính là không biết vương gia sẽ thích người nào.

— Theo muội muội thấy, chuyện này không cần lo lắng. Chờ sau khi kết thúc tiệc sinh nhật của muội muội, muội muội sẽ cho người ta đi dò hỏi một phen, nhìn xem cô nương nhà ai phẩm hạnh đoan trang rồi hẵng quyết định được không?

Thẩm trắc phi dè dặt hỏi:

Mộ Dung Thư nhếch môi mỉm cười, đôi mắt sáng như sao chớp động, có vẻ như đã sớm hiểu rõ tâm tư Thẩm trắc phi, gật đầu trả lời:

— Thẩm trắc phi nói rất đúng. Về vài bức tranh đi, đến lúc đó đưa cho vương gia nhìn qua, dù sao cũng là nạp thiếp cho vương gia, nói gì cũng phải để vương gia vừa lòng không phải sao?

— Vâng, tỷ tỷ nói phải. Nay mai muội muội sai hạ nhân đi tìm một họa sĩ.

Thẩm trắc phi cười đáp:

Thẩm Oánh ngồi gần hai người nhất mơ hồ nghe được hai người nói chuyện, âm thầm nhủ nhủ máy.

Mọi người thấy ánh mắt Mộ Dung Thư và Thẩm trắc phi nhìn các cô nương một cách dò xét, hai người lại gật đầu, trong lòng đều đã rõ, chuyện này có thể thành! Có điều nhiều cô nương như vậy, cũng không biết ai có thể tiến vào Vương phủ.

Lúc này, sắc trời đã tối dần. Thẩm trắc phi thấy canh giờ không còn sớm bên sai hạ nhân dọn cơm chiều. Tổng cộng cũng bốn mươi người, chia làm bốn bàn.

Đồ ăn thật phong phú, Thẩm trắc phi đúng là phi không ít tâm tư. Mỗi một bàn đồ ăn đều có chỗ khác biệt, gần như mỗi một hai món ăn đều sẽ có một người thích ăn. Trên mặt mấy quý bà đều là lộ ra nụ cười hài lòng.

Bàn cuối cùng là dành cho những cô nương kia, cũng không biết là cố ý hay vô tình, mọi người đem Đồ đại thiếu phu nhân cho ép ra ngoài, mà sắc mặt Đồ đại thiếu phu nhân trắng bệch ngồi cùng một chỗ với một đám cô nương, nhất thời, nàng cảm giác được thân phận của mình bị hạ thấp. Lúc này nghĩ lại, hôm nay thật sự không nên ra ngoài!

Mộ Dung Thư vốn cũng vì có chuyện trong lòng nên không có bao nhiêu khẩu vị, chính là ăn vài miếng, cũng không sợ Thẩm trắc phi sẽ hạ độc trong thức ăn. Mà ngay cả Thẩm trắc phi có muốn độc chết nàng cũng không có cái can đảm kia. Âm thầm liếc nhìn sắc trời bên ngoài, còn chưa tối lắm, lại chờ thêm hai khắc vậy.

— Tỷ tỷ, sao lại ăn ít như thế? Là không hợp khẩu vị sao?

Bản thân Thẩm trắc phi chính là không thèm ăn gì, buổi tối còn phải chờ Vũ Văn Mặc thị tẩm nên chỉ ăn vài miếng. Sau đó còn âm thầm nhìn phản ứng của Mộ Dung Thư, kết quả thấy Mộ Dung Thư cũng ăn rất ít nên mới lên tiếng hỏi.

— Mấy ngày gần đây luôn như thế, ăn không vào cái gì cả. Giờ lại thấy hơi mệt mỏi.

Mộ Dung Thư cười trả lời:

— Nghe người ta nói có thai đều như vậy, lát nữa sau khi kết thúc tiệc tối, vương phi phải nghỉ ngơi thật tốt.

Bởi Thẩm Oánh là tam muội của Thẩm trắc phi, tuy rằng thân phận dè hèn, nhưng bởi quan hệ với Thẩm trắc phi nên mới có thể ngồi cùng bàn tiệc.

Nghe vậy, đáy mắt Thẩm trắc phi hiện lên một tia tàn nhẫn, âm thầm đánh mắt với Tú Ngọc, Tú Ngọc lập tức gật đầu, cầm ấm trà đi đến bên cạnh Mộ Dung Thư, cười nói:

— Đây là dùng lá trà quý phi nương nương thường để pha nước trà, uống rất là ngon. Nếu Vương phi ăn không vô này nọ thì uống một chén đi, có lẽ có thể thoải mái hơn một chút.

— Được.

Mộ Dung Thư cười nhạt gật đầu.

Ngay lúc Hồng Lăng muốn cầm lấy ấm trà trong tay Tú Ngọc thì bị nàng ta, còn cười nói:

— Hãy để nó tự mình chăm trà cho vương phi đi.

Hồng Lăng cau mày, loại chuyện này vốn đều là đại nha hoàn bên cạnh chủ tử đi làm, Tú Ngọc này ngày hôm nay sao có thể chịu khó như thế?

Đôi mắt Mộ Dung Thư nhàu lại, như cũ cười nhạt nhìn Tú Ngọc, kỳ thực tay Tú Ngọc có chút run rẩy, đặc biệt khi đứng dưới tầm mắt Mộ Dung Thư, nàng ta càng tỏ vẻ trấn định, nhưng vẫn không che giấu được. Một chi tiết nhỏ xui xẻo gần như không ai phát hiện.

Tú Ngọc âm thầm xoay nắp bình, sau đó chăm trà cho Mộ Dung Thư.

Khi nước trà được rót ra, thật có toả ra mùi hương thơm ngát, Mộ Dung Thư nhìn không được khoe miệng hơi cong lên. Thẩm trắc phi thật là dụng tâm suy nghĩ. Mấy ngày nay cả ngày nghiền cứu y thuật, ngay khi mùi hương vừa toả ra nàng đã biết thừa trong nước trà này bỏ thêm cái gì.

Là một loại thảo dược làm cho phụ nữ có thai có dấu hiệu sinh non! Nếu người có thai dùng trúng, sẽ có một ít dấu hiệu nhỏ nhưng sẽ không sinh non, nếu người không có thai uống vào sẽ không có phản ứng gì.

Mộ Dung Thư nâng chung trà lên ngửi ngửi hương vị, nhìn về phía Thẩm trắc phi cười nói:

— Hương thơm xác thực không tồi.

— Không ngại uống nhiều một chút.

Thẩm trắc phi vội nói:

Nghe vậy, Mộ Dung Thư lắc lắc đầu:

— Rất nóng, chờ thêm một lát đi.

Thẩm trắc phi không gấp, sau đó cũng không thể lộ ra một tia dấu vết. Nếu không chắc chắn Mộ Dung Thư có thể phát giác ra được điều gì đó.

Mộ Dung Thư nâng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, canh giờ không còn sớm nữa! Nàng bèn đứng lên, cười nói với mọi người:

— Ngồi trong phòng này giờ hơi lâu nên đầu có chút choáng váng. Ta ra ngoài đi dạo, một lát sẽ trở lại.

Mọi người cười gật đầu. Thẩm trắc phi nhìn thoáng qua ly trà Mộ Dung Thư không hề động đến, con người đen chột lóe, cốc trà này, Mộ Dung Thư một ngụm cũng chưa uống qua! Nhưng nàng lại không thể tìm được lý do bắt buộc Mộ Dung Thư phải Ợ lại, dù sao Mộ Dung Thư đưa ra lý do hợp tình hợp lý, chỉ ra ngoài đi dạo một vòng. Tin rằng trong phòng nhiều người như vậy, Mộ Dung Thư sẽ không nuốt lời. Trà này sẽ phát huy công dụng.

— Ban đêm gió lạnh, tỷ tỷ đừng ở bên ngoài lâu quá, nếu không rất dễ bị lạnh.

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng gật đầu cười:

— Được, một lát bốn vương phi sẽ trở lại.

Trong lòng cười nhạo, nếu như hôm nay có thể rời đi, Mộ Dung Thư này cả đời cũng sẽ không xuất hiện ở kinh thành!

Khi nắng xoay người, nhìn khu rừng phía ngoài cửa sổ, nơi Đỗ Khả đã từng yêu đương vướng trộm cùng Vũ Văn Khải. Bấy giờ nắng lập tức đến đó, chỉ cần phón hoá đốt khu rừng nhỏ đó, làm cho thể lửa lan to, chắc chắn tạo thành hỗn loạn, mà toàn bộ đám nữ nhân trong đại sảnh này đều chưa từng trải qua tử vong, nhìn thấy lửa cháy, chắc chắn cuồng quit chạy trốn, mà nàng chỉ cần thừa dịp loạn ly chạy ra Vương phủ, sẽ có một chiếc xe ngựa chờ nàng, bên ngoài chính là trời cao biển rộng.

Khi đó, ở trong mắt một người, Nam Dương vương phi đã táng thân trong rừng cây nhỏ! Trên đời không còn người tên Mộ Dung Thu này!

Ngay khi Mộ Dung Thu và Hồng Lăng muốn đi ra cổng đại sảnh thì phía sau Mã hộ vệ có mấy chục tên thị vệ võ trang đầy đủ đeo đao chặn lại trước cửa.

Mã hộ vệ cúi đầu, sắc mặt có chút khó coi, không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu.

Mã gã thống lĩnh thị vệ đeo đao dẫn đầu phía trước nhìn về phía Mộ Dung Thu, dùng âm thanh lạnh lùng nói:

— Nam Dương vương phi, mời theo ty chức đi một chuyến.

— Đi một chuyến?

Khuôn mặt Mộ Dung Thu âm u nhìn thống lĩnh thị vệ, lạnh giọng hỏi. Hai bàn tay giấu dưới ống tay áo âm thầm nắm chặt

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 88

— Ý đồ mưu phản? Thông đồng với địch bán nước? Sao Mộ Dung tướng quân có thể làm chuyện này được?

Trong đám người có kẻ kinh ngạc thốt lên.

Thẩm trắc phi chấn kinh nhìn về phía Mộ Dung Thu, thông đồng với địch phản quốc? Nếu bị phán tội danh này tương đương với tịch thu tài sản, chém đầu kẻ phạm tội! Nói vậy, Mộ Dung Thu nhất định sẽ bị lên lỵ. Có lẽ toàn bộ phủ Nam Dương Vương đều sẽ bị cuốn vào.

Đám phụ nữ khắp phòng vừa nghe là loại tội danh này, mới đầu là kinh ngạc, đến khi phản ứng kịp thì lập tức nói một tiếng với Thẩm trắc phi rồi rời đi, bọn thị vệ kia cũng không ngăn cản.

Mộ Dung Thu đứng tại chỗ, gương mặt lạnh như băng nhìn gã thống lĩnh. Thì ra Vũ Văn Mặc khó xử, Triệu Sơ và Tạ Nguyên đồng tình là vì chuyện này. Đáng tiếc, kế hoạch ti mi bày ra trong một thời gian dài mới có cơ hội, nay lại cứ mất đi như vậy!

— Xin mời vương phi theo ty chức đi một chuyến.

Gã thống lĩnh thấy Mộ Dung Thu im lặng thì lên tiếng. Thái độ hần cứng ngắc, tay để trên bội đao.

Khỏe miệng Mộ Dung Thu gọi lên một chút ý cười hờ hững, ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua đám thị vệ lăm lăm đao kiếm.

Những người còn sót lại trong phòng đều đưa mắt dừng trên người Mộ Dung Thu.

Nhìn thái độ gã thống lĩnh, có vẻ như sẽ không liên lụy đến phủ Nam Dương Vương. Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đứng phía sau đồng thời thở dài nhែm một hơi.

— Vương phi ...

Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, sao có thể trở nên như thế? Sao Mộ Dung tướng quân có thể thông đồng với địch phản quốc?

Gã thống lĩnh nhăn mày lại.

Mã hộ vệ tiến lên một bước nói với thống lĩnh thị vệ đeo đao kia:

— Vương phi là chủ mẫu phủ Nam Dương Vương, nếu thống lĩnh muốn đưa vương phi đi thì phải được sự đồng ý của vương gia.

— Tội thông đồng với địch phản quốc quá nghiêm trọng. Hoàng thượng thánh minh biết rõ việc này không liên quan gì đến Nam Dương Vương, nhưng Nam Dương vương phi dù sao cũng là đích nữ của Mộ Dung Thu, quan hệ mật thiết. Mã hộ vệ không cần tiếp tục lên tiếng, nếu không khó tránh khỏi rơi vào tội gây trở ngại việc thi hành công vụ.

Gã thống lĩnh lạnh lùng nhìn lướt qua Mã hộ vệ, lạnh giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói với Mã hộ vệ:

— Mã hộ vệ không cần nói nữa.

Mã hộ vệ cau mày lui sang một bên.

Vừa quay sang gã thống lĩnh, giọng nói Mộ Dung Thu trở nên lạnh như băng:

— Tội danh thông đồng với địch phản quốc của phụ thân bốn vương phi đã được chứng minh?

— Đã có nhân chứng vật chứng. Chỉ là còn chưa tuyên án.

Gã thống lĩnh trả lời.

— Hai năm trước bốn vương phi sớm đã già đến phủ Nam Dương Vương. Mà theo luật lệ Đại Hoa quốc ta, nữ tử xuất giá phải theo chồng! Hiện thời bốn vương phi mang họ hoàng gia, ăn cơm hoàng gia. Nếu như bắt bốn vương phi, định tội cho bốn vương phi, như vậy bốn vương phi muốn biết, hoàng thượng có tội hay không có tội? Nếu như Hoàng Thượng vô tội, toàn bộ hoàng gia cũng vô tội, vậy thì bốn vương phi có tội gì? Há có thể cho phép người, một tên thống lĩnh thị vệ nhỏ nho đại bất kính đối với bốn vương phi? Khi nào thì Đại Hoa quốc có loại quy định này?!

Đôi mắt sắc lạnh của Mộ Dung Thu nhìn khắp bốn phía, giọng nói có thể so với hàn băng vang vọng trong Trúc viên. Nàng biết rõ lúc này, khí thế tuyệt đối không thể yếu, tuyệt đối không thể nhượng tội.

Theo luật lệ Đại Hoa quốc, trọng thần triều đình một khi mưu phản, thông đồng với địch phản quốc, cả nhà đều bị tịch thu tài sản, chém đầu kẻ phạm tội! May mà chưa đến mức liên lụy cứu tộc. Nếu như liên lụy cứu tộc, lúc này nàng nói nhiều hơn nữa cũng là vô dụng, chỉ có một con đường chết. May mà ... nơi này không có việc liên lụy cứu tộc như vừa nói.

Lời này vừa nói ra, gã thống lĩnh cùng bọn thị vệ phía sau hắn đều sùng sốt, cũng không dám có động tác kế tiếp.

Mộ Dung Thu nhែm miệng cười, nói:

— Nếu như muốn trị tội bốn vương phi thì phải nói cho rõ ràng, hợp tình hợp lý. Còn phải có thánh chỉ của hoàng thượng! Nếu không bốn vương phi không đi theo, cũng không phục!

Bên trong đại sảnh, nhất thời yên tĩnh một mảnh.

Thẩm Oánh hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi bên cạnh. Đối mặt với biến cố to lớn như thế mà Mộ Dung Thu còn có thể bình tĩnh đến vậy, trong tâm tư nửa phần e ngại cũng không có, lại còn có thể nói những lời làm người khác kiêng kỵ, cũng không khó tưởng tượng, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Thẩm trắc phi đã bại bởi Mộ Dung Thu.

Trong lòng Thẩm trắc phi nùn lên, lúc này nàng cũng không dám tùy tiện xen vào, cũng không dám lên tiếng, nếu không một khi liên lụy đến phủ Nam Dương Vương, nàng sẽ hối hận không kịp! Mọi việc đều phân nặng nhẹ, lúc này, hẳn nên cùng chiến tuyến với Mộ Dung Thu.

— Hoa ngôn xảo ngữ (*nguyên văn là giả mồm át lễ phái*)! Mộ Dung Thu là cha ruột của vương phi, không phải nói qua loa vài câu là có thể phải sạch quan hệ. Xem ra ty chức dành đắc tội!

Còn người đen sáng ngồi của gã thống lĩnh bỗng tối sầm lại, rút trường đao bên hông ra chỉ lên không trung, hơi lạnh âm u bắn thẳng về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhanh mồm mòi, trên khuôn mặt bình tĩnh còn thoáng nét tươi cười vẫn đậm phong khinh. Thấy vậy, gã thống lĩnh nhieu chặt chân mày, vốn định hạ lệnh để thị vệ đứng cạnh ép Mộ Dung Thu mang đi, nhưng khi nhìn dáng vẻ Mộ Dung Thu không chút sợ hãi, nhất thời trong lòng bồn chồn, cũng không biết có nên hạ mệnh lệnh này hay không.

Đang khi hần còn do dự, một tên trong đám thị vệ tiến lên nói:

– Thống lĩnh, bọn thuộc hạ bắt quả là thi hành mệnh lệnh, nếu xảy ra chuyện gì cũng chắc chắn sẽ không liên lụy đến chúng ta, hiện tại hoàn thành nhiệm vụ vẫn quan trọng hơn.

Gã thống lĩnh nghe vậy, đảo mắt một vòng, ổn định lại tâm tình rồi ra lệnh:

– Người đầu, đưa Nam Dương vương phi đi.

Dáng vẻ Mộ Dung Thu không chút gọn sóng, khoanh tay đứng nhìn đám người tiến đến, trên gương mặt không một tia sợ hãi. Khi vài tên thị vệ tới gần, nàng bước ra trước từng bước, cười nhạt nói:

– Đi thôi.

Ngay cả lúc này lời nàng nói có hay đến đâu cũng không có cách nào thay đổi vận mệnh! Đại lao này, chỉ sợ phải đến một lần rồi! Đấy mắt hiện lên một tia khác lạ, Vũ Văn Mặc chắc chắn sẽ có hành động gì chứ?

Đám thị vệ sững sốt, mới vừa rồi còn mang dáng vẻ không đồng ý, sao lúc này thái độ đã quay ngoắt? Có điều nếu vương phi chịu phối hợp là tốt nhất.

Mộ Dung Thu bước từng bước thong dong

Trong đêm tối tĩnh lặng, nữ tử mặc một bộ áo váy dài chạm đất màu hồng cánh sen, tóc búi cao, khuôn mặt tuyệt mỹ, như làn gió trong trẻo nhưng lạnh lùng ập tới, đập vào mắt, vào lòng mọi người, sinh ra hoa tuyết mảnh liệt.

– Vương phi! Không nên, không được đi!

Hồng Lăng lo lắng la to, trong mắt đầy lệ. Nàng vươn tay muốn giữ Mộ Dung Thu lại. Sao có thể biến thành như vậy? Vương phi là người có thai, đại lao kia đâu phải chỗ người mang thai có thể ở chứ? Hơn nữa nghe nói trong đại lao, chỉ cần là phạm nhân đi vào đều phải chịu hình phạt!

Wương phi ...

Nghe thấy Hồng Lăng la lên, nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng quay đầu cười nhạt:

– Không có việc gì. Yên tâm

Cho đến khi đám thị vệ đột ngột xuất hiện kia đã đi xa, tiếng bước chân biến mất bên ngoài Trúc viên thì người trong đại sảnh mới có phản ứng trở lại.

Thảm tắc phi nhủ mảy, theo tình hình này, Mộ Dung Thu nếu có thể bị dụng hình, như vậy nàng sẽ cao hứng. Nhưng hiện thời Mộ Dung Thu đang mang thai con nối dõi của Vũ Văn Mặc! Chuyện này e là khó giải quyết. Nếu muốn không liên lụy đến phi Nam Dương Vương, chỉ có thể là ... Đứa bé này không tồn tại! Một chút ánh sáng âm độc hiện lên đầy mắt.

Vi khăn trang, nâng tiện tay cầm đại một ly trà lạnh dốc vào miệng.

– Nhị tỷ, chén trà tỷ đang uống là của vương phi!

Thảm Oánh nhìn lại đúng lúc thấy Thảm tắc phi cầm chén trà kia của Mộ Dung Thu lên uống.

Nghe vậy, Thảm tắc phi sững sốt, cúi đầu nhìn lướt qua bên trong chén trà. Nghĩ tới đây là một ly trà đã bị bỏ thêm vài thứ, nhủ nhủ mảy trả lời:

– Không sao.

Thuốc trong nước trà này chỉ có tác dụng với người đang mang thai, đối với phụ nữ không có thai thì chẳng hề hấn gì.

– Tú Ngọc, hiện tại vương gia ở đâu? Trong vương phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, lập tức cho người đi tìm vương gia!

Thảm tắc phi lập tức quay đầu ra lệnh cho Tú Ngọc. Sau đó lại dặn dò:

– Việc này không được lộ ra!

– Vâng!

Thấy Tú Ngọc đã rời đi, đôi mày vừa mới giãn ra của Thảm tắc phi lại nhủ chặt, phủ tướng quân sao lại xảy ra loại chuyện này?

...

Trước cửa vương phủ, thị vệ đang muốn ép Mộ Dung Thu vào trong xe ngựa.

Lúc này, khoải mãi chạy tới, phía sau bụi tung mù mắt, Vũ Văn Mặc một thân hắc y từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Đôi mi dài cong vút của Mộ Dung Thu khẽ nâng, nhìn thấy Vũ Văn Mặc đi về phía nàng, mỉm cười.

Con người Vũ Văn Mặc như băng tuyết nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú hệt như điêu khắc lúc này nhuốm vẻ phong sương.

Mọi người thấy Vũ Văn Mặc bỗng nhiên xuất hiện, đều giật mình.

Gã thống lĩnh tiến lên ôm quyền nói:

– Ty chức phụng lệnh Hoàng Thượng, phạm là những người có liên can đến tướng quân phủ toàn bộ nhốt vào đại lao. Vương gia đã biết chuyện Mộ Dung Thu thông đồng với địch phản quốc thì mong ngài đừng làm ty chức khó xử.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc quay đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua thị vệ thống lĩnh một cái, lạnh lùng uy nghiêm quát:

– Câm miệng!

Về mặt gã thống lĩnh cố gắng kiềm nén, nhưng thật sự không dám bước lên nói thêm gì nữa.

Vũ Văn Mặc đến gần Mộ Dung Thu, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm chặt Mộ Dung Thu vào ngực.

Mộ Dung Thu cũng sững sờ, hần đây là...

Đang lúc nàng nghi hoặc, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp đủ cho hai người nghe được của hần:

– Không cần quá lo lắng, nhớ kỹ lời ta. Rất nhanh người sẽ trở lại. Cũng đừng quên, người đang mang thai cốt nhục của bổn vương.

Thân hình Mộ Dung Thu run lên. Khi hần buông nàng ra thì đồng thời, trong con người bình tĩnh của Mộ Dung Thu dấy lên từng ngọn lửa.

– Nếu vương phi thiếu một cọng lông, bổn vương muốn các người đền mạng.

Vũ Văn Mặc nhìn gã thống lĩnh, thanh âm lạnh lẽo âm u, không che dấu chút nào sát ý cuộn cuộn.

Gã thống lĩnh sờn tóc gáy, đầu cúi đến mức sắp chạm ngực, vung tay lên, ra lệnh:

– Đi!

Khi bước lên lên xe ngựa, thân hình Mộ Dung Thu hơi dừng lại, xoay người nhìn Vũ Văn Mặc, khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ xán lạn:

– Cảm ơn.

Hai chữ vô cùng đơn giản vang lên trong gió, ngực Vũ Văn Mặc chấn động mãnh liệt, như có trăm ngàn cây kim đâm phải. Nếu không bị lý trí kiềm giữ, chỉ sợ lúc này hần nhất định không quan tâm bất cứ điều gì mà xông lên. Nhưng không thể, lúc này vạn lần không thể có bất luận sai lầm gì, bằng không, nàng không chỉ bị đưa vào đại lao đơn giản như vậy.

– Tiến cung.

Hần quay lại ra lệnh cho đám người phía sau.

...

Đại lao.

Âm ướt, tối tăm.

Đến đại lao rồi Mộ Dung Thu mới phát hiện nhà tù cổ đại so với trong TV còn khủng bố hơn nhiều. Vừa bước vào, bên tai đã vang lên những tiếng gào thét thể lương làm người ta sồn gáy, đồng thời chớp mũi cũng tràn đầy mùi máu tươi.

Nàng đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy được các phạm nhân nữ trong đại lao quần áo rách rưới không đủ che thân, xanh xao vàng vọt, có người còn mang theo vết thương đã bắt đầu thối rữa.

Mộ Dung Thu khép hờ đôi mắt, trông lòng chấn động. Nhìn cảnh này trên truyền hình chỉ cảm thấy thương, nhưng khi tận mắt chứng kiến mới phát hiện được đây là chấn động, một loại chấn động trong sâu thẳm tâm hồn!

Vì nàng là Nam Dương vương phi, tuy rằng bị phủ tướng quân liên lụy mà phải vào đại lao, nhưng nàng đang mang thai, trường ngục nghe theo lệnh gã thống lĩnh thị vệ, thu xếp cho nàng ở một mình trong một gian nhà giam được coi là gọn gàng sạch sẽ.

Mới vừa vào bên trong đại lao, bên tai đã truyền đến âm thanh xiềng xích bị khóa. Mộ Dung Thu nhui mày, ngồi xuống bên giường rồi mới ngẩng đầu lên đánh giá tình hình chung quanh. Phủ tướng quân có nhiều nữ tử, hẳn là đều bị nhốt trong đại lao này. Ngay khi nàng đang xem xét, một nữ tử áp vào song gỗ, kêu lên:

— Vương phi.

Nghe tiếng, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn sang, phát hiện phía bên phải phòng giam của nàng có khoảng hai ba chục người đang chen chúc một chỗ do quá đông.

Nữ tử lên tiếng gọi nàng tóc dài qua vai, có vẻ nhếch nhác, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, là khuôn mặt quen thuộc với Mộ Dung Thu, chính là Ngủ cô nương Mộ Dung Nguyệt!

Mộ Dung Thu đi qua ngồi một bên, vẻ mặt thoáng nặng nề trầm giọng hỏi:

— Các người đều bị giam giữ ở đây?

Mộ Dung Nguyệt mặc dù xuất thân thứ nữ nhưng chưa từng chịu khổ, từ nhỏ đã lớn lên trong nhà cao cửa rộng, làm sao có thể gặp qua cảnh tượng thế này, vì vậy sợ hãi khóc vài lần. Bấy giờ nhìn thấy Mộ Dung Thu cũng bị nhốt vào đây nên muốn tìm chỗ dựa, nghe được câu hỏi của Mộ Dung Thu, vội trả lời:

— Đúng vậy. Lúc đang dùng cơm chiều thì một đám binh lính xông vào phủ tướng quân, bắt tất cả mọi người đưa vào đại lao, ngay cả đám hạ nhân cũng không tha. Vương phi, kết quả là chuyện gì xảy ra vậy? Những người đó nói phụ thân thông đồng với địch phản quốc, muốn tịch thu tài sản chém đầu cả nhà chúng ta, Lục muội rất sợ.

— Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì, chờ điều tra rõ ràng sẽ tốt thôi.

Mộ Dung Thu cười cười, trấn an. Trước mặt Mộ Dung Thu chỉ là một cô gái mười bốn tuổi đã trải qua việc tàn khốc như vậy, làm sao có thể không sợ hãi đây! Nhưng lúc này nàng muốn biết nhất chính là tình hình của Lý thị!

Mộ Dung Nguyệt mở to đôi mắt ngập nước nhìn Mộ Dung Thu, hỏi lại:

— Thật sao? Thật sự không có chuyện gì sao?

Mộ Dung Thu cười gật đầu, sau đó nhẹ giọng hỏi:

— Mẫu thân đâu?

Nghe vậy, Mộ Dung Nguyệt lại rơi lệ, nhìn Mộ Dung Thu, không biết mở miệng thế nào.

Mộ Dung Ngọc ngồi cạnh nàng, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía Mộ Dung Thu, khóc nói:

— Lúc quan binh xông vào phủ tướng quân bắt người, mẫu thân bị uất nghẹn, đi rồi!

Cái gì? Mộ Dung Thu trừng trừng hai mắt, trong lòng run lên, Lý thị đã chết! Cứ như vậy mà đi! Vốn tưởng rằng bà còn có thể sống thêm mấy tháng, nhưng ngay trong đêm đã chịu không nổi đã kích mà chết!

— Với thân thế kia của phu nhân đã sớm nên già rồi. Nhưng mà phu nhân thật đúng là biết cách chọn, chết lúc nào không chết, cố tình chết ngay lúc này, còn tránh được một kiếp lao tù! Phu nhân thật phải coi là may mắn!

Từ trong nhà giam truyền đến một giọng nói chanh chua độc địa.

Đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu quét sang, giọng nói hết sức quen thuộc, khuôn mặt cũng hết sức quen thuộc, đúng là à Nhị di nương đã bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân kia! À thế nhưng cũng bị bắt vào!

Nhận được ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn qua, Nhị di nương nhướng nhướng mày, cười lạnh nói:

— Nhìn cái gì vậy, ta nói có gì không đúng sao? Bà ta sớm nên chết! Người còn xem như Nam Dương vương phi sao? Hiện giờ còn không phải cũng giống chúng ta đều bị giam trong đại lao ư?

Hiện nay đều bị nhốt trong đại lao hắc ám không thấy mặt trời này, Mộ Dung Thu lại bị chụp lên đầu cái tội danh thông đồng với địch phản quốc, làm gì có đường đi ra! Trước kia Nhị di nương có thể còn kiêu kị Mộ Dung Thu chút ít, nhưng từ khi bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, à tất nhiên kết thù cùng Mộ Dung Thu, vì vậy hiện tại không chám chọc ác độc mấy câu còn dợi đến khi nào?

— Vương phi, phụ thân là tìm được trong phủ đệ của Nhị di nương, vì vậy Nhị di nương cũng bị bắt vào đây.

Mộ Dung Nguyệt kẻ sát bên tai Mộ Dung Thu, nói khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 89

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn sang, thì ra là Mộ Dung Lâm! Nói vậy sau lần trước bị nàng đuổi khỏi Vương phủ trở lại phủ tướng quân, Mộ Dung Lâm lại không được Mộ Dung Thu nhìn đến nên trong một thời gian ngắn đã gầy yếu xanh xao, hơn nữa còn nói chuyện chua ngoa độc địa. Mộ Dung Thu chỉ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, cũng không đáp lại lời nào. Hiện giờ đang ở loại tình huống này, cần gì phải đầu võ mồm tranh cường hão thắng? Chỉ tỏ phỉ sức (*nguyên văn là nước miếng – thấy không tao nhũ, àk ak*), phỉ tính thần.

Huống hồ lúc này việc nàng quan tâm nhất vẫn là thi thế Lý thị có được thu xếp thỏa đáng hay không? Hiện thời phủ tướng quân không ai lo hậu sự cho bà, có phải thi thể bà sẽ nằm đâu đó trên đất lạnh lẽo mà không người nhìn đến?

— Vương phi, có phải vương gia rất nhanh sẽ tới đây cứu người ra ngoài hay không?

Mộ Dung Nguyệt khàn giọng hỏi. Hện tại nàng thật vô cùng sợ hãi, nghe nói bọn họ đều sẽ bị chặt đầu, nàng thật sự không muốn chết đâu.

— Ta cũng không biết.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn sang chỗ khác, trầm giọng trả lời. Nhìn qua thì có vẻ Vũ Văn Mặc hết sức khó xử, tuy rằng không nói ra nhưng trong khoảng thời gian này chắc hẳn cũng đã âm thầm cố gắng, nhưng cuối cùng phủ tướng quân vẫn rơi vào tình cảnh hiện tại.

Mộ Dung Lâm nghe vậy không nhịn được cười lạnh nói:

— Nam Dương Vương làm sao có thể vì người mà đi đắc tội Hoàng thượng? Người sẽ chờ có một kết cục như chúng ta đi! Nếu như chúng ta bị chặt đầu, người cũng thế. Nếu như chúng ta bị đưa đi quản doanh làm quân ký, người cũng không thoát! Có điều chỉ sợ đến lúc đó so với chúng ta người, từng là Nam Dương vương phi sẽ trước bị hành hạ đến chết! Thử hỏi binh sĩ nào không muốn biết mùi vị của vương phi?

Có lẽ là cảm thấy đã chết đến nơi, chẳng có gì phải sợ, Mộ Dung Lâm nói nàng càng càng lúc càng không chứng mực.

Trong phòng giam mấy phụ nhân đã có chồng nghe thấy những lời tề nhạt này lời còn dờ, nhưng các vân anh (*nữ tử chưa gả*) cô nương đầu tiên là mặt đỏ lên, dợi nghe rõ lời của Mộ Dung Lâm rồi, thần hình không nhịn được run lên, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nhị di nương nhân cơ hội mắng:

– Đến lúc đó chẳng phải cũng không khác gì kỹ nữ sao? Một đôi tay ngọc ngà người gởi, thân phận so với chúng ta còn thấp hơn!

Bà ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, rõ ràng đã bị đuổi khỏi phủ tướng quân, nhưng vẫn bị bắt vào, sớm biết như thế, sau khi bị đuổi ra ngoài sẽ không dùng thủ đoạn đi cầu dẫn Mộ Dung Thu!

Đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thu quét về phía Nhị di nương và Mộ Dung Lâm, nhìn thấy nét cười dửng dưng trên khuôn mặt hai người, khóe miệng gọi lên một chút cười khinh miệt, vẫn chưa quan tâm, đồ làm cho các nàng sinh vô mồm phong.

Thấy Mộ Dung Thu như thế, Nhị di nương và Mộ Dung Lâm trong bụng như có ngọn lửa thiêu đốt, hết sức khó chịu. Không thể tưởng được Mộ Dung Thu còn có thể giữ được sự bình thản, bị người nhục mạ như vậy vẫn không tức giận, vẫn nhẹ nhàng bằng quơ.

– Người đừng có nằm mơ! Tuy rằng trước đây ngươi là Nam Dương vương phi, nhưng lúc này đã không phải nữa! Mộ Dung Nguyệt, nó đã không phải là Nam Dương vương phi, ngươi không cần nghĩ cách lấy lòng nó để tìm đường sống nữa! Hiện thời ngay cả bản thân mình nó cũng khó bảo toàn, câu nó còn không bằng chữa chút sức, chờ cầu người hành hình đi.

Mộ Dung Lâm cắn răng mắng, hình còn chưa thỏa mãn bên nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt tức giận quát một tiếng.

Nàng vừa dứt lời, bốn phía cao thấp đã không ngừng vang lên tiếng kêu khóc. Ai cũng không muốn, nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ đều không còn sống được bao lâu!

Mộ Dung Nguyệt khóc rống:

– Sao lại như thế? Muội không muốn chết đâu.

Mộ Dung Ngọc ôm Mộ Dung Nguyệt cùng khóc lên. Trong phòng giam, đám di nương, bà tử, vợ các quân sự cũng vì sợ hãi không nhịn được líu ríu khóc rống. Ai nấy đều không thể chấp nhận được biến cố đột ngột này. Vừa rồi bọn họ chưa khóc vì nghĩ có lẽ còn có thể ra khỏi phòng giam, mà lúc này, lời nói của Mộ Dung Lâm đã dập tắt hoàn toàn hi vọng của bọn họ. Mất đi hi vọng, ngay sau đó chính là rơi vào khủng hoảng, vô cùng khát vọng được sống.

Tiếng khóc của đám người khiến bọn ngục tốt đi lại, bực bội quát:

– Khóc cái gì khóc! Âm ỉ chết người. Còn khóc sẽ cho các người ném thử gia hình!

Nghe đến gia hình, mọi người lập tức cắn răng không dám khóc thành tiếng. Bọn họ bị giam ở chỗ này trong vòng một canh giờ, đã tận mắt nhìn thấy các phạm nhân không nghe lời bị hành hạ, tra tấn vô cùng tàn nhẫn, ai còn dám khóc nữa?

Các phạm nhân ở những phòng giam khác cũng đồng loạt nhìn sang, ánh mắt của mỗi người trong bọn họ đều u ám, không có bất cứ tia cảm xúc nào. Mộ Dung Thu chạm phải ánh nhìn đó, trong lòng run lên bản bật. Ánh mắt tuyệt vọng của những con người đang chờ đợi thời khắc đến gần cái chết, đánh thẳng vào lòng nàng.

Mộ Dung Lâm trợn mắt nhìn Mộ Dung Thu, rồi vào hoàn cảnh này, sao Mộ Dung Thu còn có thể bảo trì trấn định như thế! Trên mặt không thấy được nửa phần e ngại! Đáng giận!

– Mộ Dung Thu, đều tại ngươi mới làm hại Tam cô nương bị diến. Hiện tại ngay cả ta cũng không nhận ra.

Ở góc phòng giam, một phụ nhân ôm lấy Mộ Dung Tuyết điên điên khùng khùng không ngừng ngáy ngồ cười hướng về Mộ Dung Thu gào lên.

Nhìn sang, thì ra là Tam di nương. Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, không thể tưởng được nhân duyên của nàng từ đến vậy, lại đặc tội nhiều người như thế, đầu tiên là Nhị di nương, Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết, cuối cùng là vị Tam di nương này!

Có điều, nàng không hối hận. Mộ Dung Tuyết rơi vào nóng nổi hôm nay đều là tự mình gieo gió gặt bão. Mà Nhị di nương và Mộ Dung Lâm ngay từ đầu đã ở phía đối lập, nàng không thừa hơi để ý tới bọn họ.

– Vương phi ...

Mộ Dung Ngọc nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu chìm xuống, có chút động tình kêu một tiếng. Hiện thời chỉ sợ người khó nhất trôi qua chính là nàng, mẫu thân mất, lại có thai, kết quả vẫn bị đưa vào đại lao.

Mộ Dung Thu thấy sự lo lắng trong mắt Mộ Dung Ngọc, nhân nhợt cười nói:

– Không cần sốt ruột, hiện thời còn chưa xét xử và phán quyết, kết quả cuối cùng còn khó nói.

Tuy rằng không hiểu vì sao, biết rõ đây là tội danh không thể thoát ra, nhưng Mộ Dung Thu lại tin tưởng. Vũ Văn Mặc sẽ cứu nàng. Đồng thời, nàng cũng sẽ không thể nhận thua như thế! Đôi mắt đen láy nhìn lướt qua vùng bụng vẫn đang bằng phẳng, nếu như lợi dụng một cách thích hợp, thật ra có thể có thể miễn trừ tội chết.

Có lẽ là bởi Mộ Dung Thu vốn chẳng thêm để ý tới bọn họ, Nhị di nương, Tam di nương, Mộ Dung Lâm không còn hơi sức nên cũng không nhắc lại, mà là ác độc nhìn Mộ Dung Thu, cái nhìn tàn nhẫn như muốn xé xác Mộ Dung Thu thành nghìn mảnh. Có điều bọn họ càng tức giận, Mộ Dung Thu càng hờ hững lạnh nhạt, không thêm quan tâm tại càng kích thích bọn họ, khiến bọn họ càng điên cuồng hơn. Điều này làm cho hành động vừa rồi của họ giống như đang chửi chính mình, cần bản không động chạm may mắn gì được, Mộ Dung Thu nửa điểm tức giận cũng không! Thật vô cùng đáng giận!

Mộ Dung Thu xoa xoa đầu Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc, dịu dàng cười nói:

– Dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Hiện đang trong phòng giam, e rằng muốn uống nước cũng rất khó, đừng lãng phí tinh thần.

Lời nàng vừa nói xong, ba người Nhị di nương trợn to hai mắt, trách không được không để ý bọn họ! Thì ra là sợ không có nước uống!

Lạnh lùng nhìn lướt qua tình cảnh bốn phía, không khí quá mức kinh ngạc, nhà tù quá mức âm u, cực nóng, hư thối, mùi máu tươi quá mức nồng liệt, Mộ Dung Thu nhíu nhíu mày rồi ngồi xuống, lại tựa vào vách tường, so với các phòng giam khác giường chiếu phòng này coi như sạch sẽ. Nàng chậm rãi khép hờ mắt, nhắm nghiền, đêm nay hẳn sẽ không lại có biến cố. Lúc này, việc nàng phải làm chính là cẩn thận suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào. Nếu như dùng lí do có thai để thoát thân, như vậy, sẽ không tránh được có đại phu đến bắt mạch cho nàng. Nhưng có thai vốn là giả, làm sao có thể lừa người khác?

Ngay lúc Mộ Dung Thu nhíu mày nghĩ cách giải quyết nan đề thì bên tai lại truyền đến một tràng cười dâm dăng của nam nhân, tiếng quần áo bị xé rách, còn có cả tiếng da thịt chạm vào nhau, nghe được cả từng trận sóng nước! Chỉ thiếu mỗi giọng rên rỉ dâm dăng của nữ nhân, thậm chí một tiếng kêu to cũng không có.

– Chuyện gì xảy ra? Nhà giam nữ sao lại có nam nhân?

– Nhìn xem, nam nhân kia trần truồng để trên người một nữ nhân! Nữ nhân kia sao lại không nhúc nhích gì thế?

Mộ Dung Ngọc tuổi nhỏ nhất, chưa trải sự đời, nhìn về phía phòng giam cách chỗ Mộ Dung Thu bốn, năm gian.

Từ di nương, người được xem là dịu dàng có trí tuệ lễ nghĩa, nhìn thấy cảnh này lập tức che mắt Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc, nói nhanh:

– Không được nhìn.

Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc khó hiểu, muốn tránh khỏi bên một bên mở tay Từ di nương, một bên nói:

– Từ di nương, chuyện gì xảy ra thế?

– Đó là nam nữ hoan ái! Không ngờ trong nhà giam mà lại xảy ra loại chuyện này.

Tam di nương rướn người nhìn sang, khóe miệng gọi lên chút cười dâm dăng, che miệng cười nói.

Mộ Dung Nguyệt và Mộ Dung Ngọc nghe vậy, vội nhắm chặt hai mắt, không dám gây giữa nữa!

– Đây, đây, đây, không biết xấu hổ!

Sắc mặt Mộ Dung Ngọc trắng bệch, mắng:

Mộ Dung Lâm lạnh lùng nhìn đầu kia, cười lạnh nói:

– Phạm nhân trong phòng giam này đều là tử tội, còn ai thêm để ý đến họ chứ. Muốn vui về xác thịt, cho ít bạc là có thể vào.

Mộ Dung Thu từ từ mở mắt, lạnh lùng nhìn về nơi truyền ra âm thanh dâm dăng. Dưới ánh nến mờ mờ có thể thấy được, nữ tử bị đè xuống khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, dáng người khá hấp dẫn nhưng màu da vàng vọt, héo hon. Nam nhân kia đẩy mạnh cười dâm dăng, rất vui vẻ hướng thụ.

Còn những người khác đều hờ hững nhìn, vẻ mặt không chút thay đổi, dường như loại chuyện này thường xuyên xảy ra trong phòng giam, chẳng có gì lạ! Tuy rằng đây là xấu hổ khi thấy nam nữ hoan ái!

Mộ Dung Thu nói không nên lời cảm giác lúc này là gì, chính là cảm giác trong lòng bỗng nhiên như bị vật gì đó liên tục đâm vào đau nhói. Chỉ nghĩ ngàn trong một canh giờ đã khiến nàng phải đối diện với một khó coi nhất của con người. Mờ to mắt, nàng biết, đây là hiện tượng phổ biến ở nơi này, thực sự bất kì ai cũng không có khả năng thay đổi chuyện đó. Tự như từ xưa đến nay, người ta luôn biết đến sự tồn tại của bọn tham quan mà chưa bao giờ có thể hoàn toàn diệt sạch.

Âm thanh nhỏ dần, nam nhân giảm nhẹ một tiếng rồi cầm lấy tóc của mình nhét lại vào quần, chán ghét nhìn nữ nhân trần truồng nằm trên mặt đất, mắng:

– Càng ngày càng không hấp dẫn, đáng về này mà cũng được gọi là hoa khôi Hồng Nguyệt Lâu sao! Chẳng trách lại rơi vào nông nổi hiện tại!

Nữ tử nằm trên mặt đất chăm chăm đứng lên, làm như không có việc gì mặc lại quần áo. Mà nam nhân kia thấy thế, lại vươn tay ra nắm lấy bộ ngực của nàng ra, cười dâm dăng một tiếng rồi bỏ đi.

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn thân mình nữ tử, dưới ánh nến nhấp nhem, gương mặt nàng ta vẫn thật hoàn mỹ, cũng khó trách từng là hoa khôi thanh lâu. Nàng nhủ nhủ mày, lạnh nhạt thu hồi ánh mắt.

Lúc này đang là đêm khuya, ngay cả phòng giam lạnh lẽo ẩm ướt đến cỡ nào, hồi hám không chịu nổi cỡ nào, nhưng vẫn khiến người khác khó có thể chống cự cơn buồn ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh dậy trong phòng giam, cảm thấy trên người rất ẩm ướt, phảng phất như còn nghe thấy cả mùi mốc meo nữa.

Đúng lúc ngực tốt đưa cơm vào. Theo quy định trong phòng giam, các phạm nhân mỗi ngày chỉ được ăn hai bữa, gần như mỗi bữa cũng đều là chút đồ ăn đã muốn ôi thiu, khó mà nuốt xuống. Người của phủ tướng quân vì hôm qua vừa mới bị tống vào đại lao, nhìn thấy mấy cái bánh bao đã biến thành đen đen vàng vàng và ít rau, đều nhăn mày, oán trách om sòm.

– Đây là đồ ăn thiu rồi! Heo cũng không ăn đồ thiu! Sao có thể cho chúng ta ăn cái này?

Nhị đi nương là to nhất, ngay cả khi bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, bà ta cũng sống những ngày rất thoải mái. Hiện thời vào đại lao, ở là nhà tù ẩm ướt, ăn là đồ ôi thiu, bà ta tất nhiên không chấp nhận được! Một chén đựng vừa bánh bao vừa rau bày ra trước mặt, thật sự khiến người ta buồn nôn!

Ngược lại, khi đưa cơm cho Mộ Dung Thu, ngục tốt nhẹ tay nhẹ chân đặt khay cơm trước cửa phòng giam, một hương thơm ngào ngạt bay thẳng tới chóp mũi, đưa mắt nhìn, trên khay có ba món: rau xanh, thịt gà, cá thịt, vô cùng phong phú. Gà ngục tốt cũng kính cười nói với Mộ Dung Thu:

– Bẩm Nam Dương vương phi, những thức ăn này đều là Nam Dương Vương sai bọn nô tài chuẩn bị, vương phi nếu có gì không hài lòng cứ nói, cơm trưa sẽ đổi lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hỏi cau mày nhìn sang, nàng thấy gã ngục tốt dè dặt cẩn trọng nhìn nàng, về như chỉ sợ Mộ Dung Thu nói không thích.

Mộ Dung Thu im lặng, cũng không bước lên nhận khay cơm.

Những người khác trong phòng giam đã thật lâu chưa từng được ăn thức ăn phong phú như thế, vừa ngửi được mùi thơm bèn ghé vào song gỗ, rướn người về thêm thưởng.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhủ nhủ mày. Nhìn ba món ăn đang bốc hơi nóng và một chén cơm trắng, trong mắt nàng chợt lóe lên một tia lạnh lẽo.

– Vương phi, người không ăn sao?

Mộ Dung Nguyệt nuốt nuốt nước bọt. Vốn tối qua không kịp ăn cơm đã bị bắt vào đây, hiện giờ cũng sớm đã bụng đói kêu vang, điểm tâm của bọn họ đều là cơm thiu, nhìn thôi đã không cách nào nuốt xuống, lại nhìn đồ ăn thơm phức trước cửa phòng giam Mộ Dung Thu, nhất thời hai mắt sáng lên.

Mộ Dung Thu dúi tầm mắt khỏi khay thức ăn, lắc đầu cười nhạt nói:

– Ta không đói bụng.

– Gà ngục tốt kia chắc là bị mù, lúc này còn lấy lòng nàng! Rõ ràng sắp sửa đầu rơi xuống đất như nhau, còn lấy lòng như thế thì có thể được cái gì? Thật là mắt mù!

Nhị đi nương vừa bước tới gần phòng giam của Mộ Dung Thu vừa mở miệng như than thở lại như mắng nhiếc.

Nghe vậy, dúi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thu đảo qua, lạnh giọng nói:

– Câm miệng!

Nhị đi nương nghen lời, đồng tử trừng lớn nhìn Mộ Dung Thu, không thể tưởng tượng được một Mộ Dung Thu hôm qua không thèm phản ứng lại bà ta lúc này lại mở miệng, hơn nữa chi hai chữ đơn giản đã có sức uy hiếp như thế, khiến bà ta nhất thời không biết nên nói gì, vừa rồi trong nháy mắt đó, bà ta còn vô cùng sợ hãi.

– Ngũ muội rất đói bụng, vương phi có thể cho Ngũ muội ăn một ít không?

Về mặt Mộ Dung Nguyệt chờ đợi nhìn Mộ Dung Thu, nói như van lơn.

Con người Mộ Dung Thu chợt lóe, đang định từ chối đã thấy Mộ Dung Lâm duỗi tay lấy khay thức ăn từ trước cửa phòng giam của Mộ Dung Thu! Nàng vừa muốn ngăn cản, Mộ Dung Lâm đã bung com lên ăn hai miếng, còn cầm chân gà mà gặm.

Bên cạnh, Mộ Dung Nguyệt bủi mũi cũng muốn đứng dậy đi lấy chân gà, Mộ Dung Thu thấy thế, lớn tiếng quát:

– Không được ăn!

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy Mộ Dung Lâm ôm bụng lăn lộn trên đất :

– Đau quá! Trong com có độc!

Mộ Dung Thu khép hờ đôi mắt, cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Trong thức ăn quả nhiên có độc.

– Đây là chuyện gì? Tại sao lại có độc?

Nhị đi nương thấy Mộ Dung Lâm lăn lộn trên đất, quá sợ hãi mà kêu lên.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu, đồ ăn này là của nàng, thật hiển nhiên là có người muốn tánh mạng của nàng! Mộ Dung Lâm vậy mà lại trở thành kẻ chết thay!

Mộ Dung Lâm lăn lộn mấy vòng, một lúc sau miệng sùi bọt mép, thất khiếu chảy máu, rất nhanh đã không còn hơi thở. Nhị đi nương nhào vào trên thi thể Mộ Dung Lâm, gào khóc:

– Lâm nhi!

Mộ Dung Nguyệt hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

– Cũng tại người, tiện nhân! Trong ngày thường dắc tội người ta, hiện thời vào đại lao mới có người hại người. Lâm nhi chết thật thảm. Lâm nhi còn phải làm kẻ chết thay cho đồ lăng lơ như ngươi! Ngươi, đồ hỗn trướng, ngươi hại người không ít!

Nhị đi nương nhào vào trên người Mộ Dung Lâm, quay đầu hướng về phía Mộ Dung Thu mắng to.

Mộ Dung Thu dường như không nghe thấy lời của Nhị đi nương, lực chú ý của nàng toàn bộ đều ở trên khay thức ăn. Từ lúc đưa đồ ăn tới, thái độ cung kính cẩn thận một cách quá đáng của gã ngục tốt đã làm nàng nghi ngờ. Có điều nàng không nghĩ tới sự chần chừ của mình lại khiến cho Mộ Dung Lâm trở thành kẻ chết thay!

Là a? Ai thừa cơ hội này muốn lấy mạng của nàng?

Đang khi nàng nghĩ, một nữ ngục tốt dẫn một vị nam tử mặc áo bào trắng, bên cạnh là nam tử yêu đã mặc áo choàng màu đỏ tím đi vào đại lao.

Nam tử áo bào trắng và nam tử yêu đã vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ánh mắt như sói như hổ dán chặt vào hai người vừa xuất hiện đột ngột.

Mà chấn động do cái chết của Mộ Dung Lâm đưa tới cũng bởi vì sự xuất hiện của hai người mà bị quăng ra sau.

Dù sao, nam tử áo bào trắng cực kỳ hoa lệ, nét mặt kiêu người, thể gian hiếm thấy. Vừa nhìn đã biết, người này chắc chắn quyền quý đến cực điểm, mọi người thậm chí không dám thở mạnh. Dù sao trong phòng giam này đều là nữ nhân, gặp được nam tử như trich tiên như thế, tất nhiên là mắt chớp cũng không dám chớp.

Nam tử yêu đã áo bào tím tà mị, sống mắt mênh mông như có thể câu hồn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Theo ánh sáng từ cái lỗ nhỏ trên phòng giam, Mộ Dung Thu hơi hé mắt thấy hai người đang hướng về phía mình.

Triệu Sơ, Tạ Nguyên.

Sao bọn họ lại tới?

Nữ ngục tốt kia thái độ hèn mọn khom người đưa bọn họ tới trước phòng giam Mộ Dung Thu.

Tạ Nguyên vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu đã nhủ mày ca thán nói:

– Nơi này đúng là không phải chỗ dành cho người mà. Vương phi yên tâm, không quá vài canh giờ, vương gia sẽ đích thân tới đón người về vương phủ.

Mộ Dung Thu cười lạnh trong lòng, thì ra là như vậy.

– Không phải nói vương gia vô cùng sùng ái người sao? Sao vương gia lại không ngăn cản đám quan binh đổ bắt người vào đây? Còn tro mắt nhìn người chết? Mộ Dung Thu, không thể ngờ được cuối cùng đích nữ như người cũng rơi vào kết cục thế thảm như đám thứ nữ bọn họ.

Kế đang nằm bên người Mộ Dung Lâm – Nhị di nương, sắc mặt trắng bệch, thân hình gầy yếu bất dậy, vươn tay chỉ vào Mộ Dung Thu, độc địa mắng (*nguyên văn là Mộ Dung Lâm mắng, nhưng nhờ này ngóm rồi mà ???*).

Triệu Sơ đứng ngoài phòng giam chừng một thước, mỉm cười nhìn về phía Mộ Dung Thu, khuôn mặt đẹp trai chết người lập tức khiến những người đang ngắm hân đều hoảng hồn.

– Vương phi vẫn ổn chứ?

Mộ Dung Thu cười nhìn hai người, không ngờ lúc nàng lâm vào tình cảnh khó khăn nhất, hai người bọn họ còn có thể đến thăm nàng, cảm thấy ấm áp, gạt đầu trả lời:

– Ta tốt lắm.

Nghe vậy, con người trầm tĩnh như nước của Triệu Sơ lóe lên một cái, cũng lướt qua góc khác trong phòng giam nhìn Mộ Dung Lâm trúng độc đã chết, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh.

– Vậy là tốt rồi. Sở vương phi ăn không quen đồ ăn trong phòng giam nên cố ý dẫn đám bà tử trong phủ làm điểm tâm đưa tới, may mà không đến chậm.

Trong lúc hân nói chuyện, người hầu đi theo phía sau hai người đã đem hộp đựng thức ăn giao cho nữ ngục tốt, nữ ngục tốt lập tức mở cửa phòng giam, đưa hộp đựng thức ăn cho Mộ Dung Thu.

Sau khi Mộ Dung Thu nhận lấy, sống mắt trong đôi con ngươi đen hun hút của Tạ Nguyên chớp chớp nhìn nàng, lại cười nói:

– Hiện thời vương phi là người đang mang thai, chớ nên ăn nhầm mấy thứ linh tính. Đồ ăn trong hộp cơm này chính là vương gia cố ý dẫn dụ. Bảo đảm vương phi ăn vào sẽ không thấy phiền não nữa. Còn có thuốc dưỡng thai, vương phi nhất định phải uống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong có một chén cháo trắng, một đĩa thức ăn nhẹ, một cái đĩa thủy sắc thuốc bao (*không biết, dành để nguyên văn*), còn có một chén thuốc đen tuyền bốc hơi nghi ngút. Nhất thời, hai mắt nàng tỏa sáng. Thuốc dưỡng thai! Đúng là Vũ Văn Mặc đã sớm có dự liệu! Thật là tư tưởng lớn gặp nhau!

Bên môi hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt. Đây là thuốc dưỡng thai, nhưng mà là một loại thuốc làm cho người ta uống xong thì trong vòng mười ngày sẽ xuất hiện dấu hiện mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 90

Mùi của chén thuốc rất nồng, có chút gây mùi, nhưng so với mùi hôi thối, mốc meo và cả mùi máu tanh thì có thể sánh bằng nước hoa. Khóe miệng Mộ Dung Thu không nhịn được gọi lên một chút tươi cười. Chén thuốc này đến thật đúng lúc! Giải quyết được nguy cơ khẩn cấp của nàng!

– Không khí trong đại lao thật sự vô cùng khó chịu, lát nữa ra ngoài ta sẽ sai hạ nhân chuẩn bị nước ấm sẵn trong Vương Phủ cho người gột rửa sạch sẽ.

Tạ Nguyên khoa trương đưa tay bịt mũi, thái độ ghét bỏ rõ rệt. Đôi mắt phượng chớp chớp vài cái, các nữ nhân một bên nhìn đám đám.

Khóe miệng Mộ Dung Thu rụt rụt, sao Vũ Văn Mặc có thể quen với người như thế? Rõ ràng là quan tâm, nhưng nói ra miệng lại thật sự khiến người ta vô cùng chán ghét.

– Xin vương phi kiên nhẫn chờ thêm mấy canh giờ.

Triệu Sơ khẽ nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gạt đầu, cười trả lời:

– Được.

Triệu Sơ dịu dàng như thế làm cho mọi người nhìn mà choáng váng. Đặc biệt Ngũ cô nương Mộ Dung Nguyệt, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Triệu Sơ, khuôn mặt mang ý cười đỏ lên, tim cũng đập loạn nhịp. Nàng nghĩ thầm, nếu có thể làm nữ nhân của hân, đời này như vậy đủ rồi! Bỗng nhiên, nàng hơi ghen tị với vẻ thoải mái của Mộ Dung Thu, bởi vì chỉ khi hân nhìn nàng ấy mới lộ ra nét cười dịu dàng như thế, đầu cho Mộ Dung Thu chính là Nam Dương vương phi.

– Canh giờ không còn sớm, hai chúng ta cũng nên đi. Ở đây lâu sẽ rất xui xẻo! Đi thôi!

Tạ Nguyên cau mày, giọng nói có vẻ buồn bực. Nếu sớm biết chỗ này tệ như thế, hân thật không nên tới. Mà nếu bọn họ không đến, Vũ Văn Mặc tuyệt đối sẽ không yên tâm, đến lúc đó bản thân hân có thể bị phiền phức.

– Xin vương phi cẩn thận mọi việc, thà rằng chịu đựng trong chốn lát cũng đừng an tâm buông lỏng quá.

Triệu Sơ nhẹ giọng dặn dò, khóe mắt nhìn lướt qua thì thấy Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Thu nhìn theo ánh mắt hân, đã thấy chưa đây một, hai khác mà sắc mặt Mộ Dung Lâm đã tím ngắt, thất khiếu (*2 lỗ tai, 2 mắt, 2 mũi, miệng*) chảy máu, thể thảm vô cùng, mà ý tứ trong lời Triệu Sơ đương nhiên Mộ Dung Thu hiểu rõ. Nếu như vừa rồi nàng không cảnh giác đi chạm vào khay thức ăn kia, lúc này người bị chảy máu thất khiếu mà chết chính là nàng.

– Cảm ơn Ngũ công tử đã nhắc nhở.

Triệu Sơ và Tạ Nguyên thấy đã đạt mục đích, mà Mộ Dung Thu hiển nhiên thật thông minh, không cần nói rõ nàng ấy đã có thể biết là chuyện gì xảy ra, hai người bèn ra về.

Sau khi hai người đi rồi, Mộ Dung Thu lập tức lấy đồ ăn trong hộp cơm ra ăn, cuối cùng uống hết chén “thuốc dưỡng thai”. Chờ nàng làm xong hết những việc đó mới phát hiện người trong phòng giam đều nhìn mình chăm chăm, những con người đói khát liên tục nuốt nước miếng.

– Vương phi ... Hai người kia là ai?

Hai gò má xinh đẹp của Mộ Dung Nguyệt hồng lên, cõi lòng đầy mong đợi hỏi. Bên cạnh nàng, Mộ Dung Ngọc cũng nhìn Mộ Dung Thu chờ đợi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn hai người cười nhạt nói:

– Ta cũng không biết.

Thần phận Triệu Sơ và Tạ Nguyên trong kinh thành hân đều được giữ bí mật, rất ít người biết thân phận bọn họ. Hiện thời hai người xuất hiện ngay trong phòng giam, lại đi gặp nàng vốn đã khiến người khác chú ý, kể cả trước mắt kẻ nêu câu hỏi đều là người của phủ tướng quân, nàng cũng không thể nói nhiều hơn.

Mộ Dung Nguyệt nghe thế thì thất vọng cúi đầu, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài đại lao thất thần.

– Trách không được người lại không chạm vào khay thức ăn đó. Thì ra đã sớm biết là có độc. Mộ Dung Thu, người quá độc ác, biết rõ ràng mình có độc, còn để cho Lâm nhi ăn, trong lòng người nghĩ gì? Người là tội phạm giết người! Lâm nhi của ta chết rồi, người cũng đừng mong được sống yên ổn!

Nhị di nương thần tử đảo điên, nhìn Mộ Dung Thu, nắm chặt chần song gỗ khàn giọng mắng to. (*Còn một câu nữa: Nước miếng văng từ phía, dưới mặt trời ánh lên những tia sáng soi thẳng vào Mộ Dung Thu. Nghe ghê quá, tự động cắt*)

– Việc này không thể trách vương phi, là bản thân Nhị tỷ tự mình giật khay thức ăn, trúng độc chết cũng là tự tìm.

Ngồi ở góc khuất nhất, luôn luôn chưa mở miệng nói chuyện, Từ cô nương Mộ Dung Lan nhìn về kẻ có chút bệnh tâm thần – Nhị di nương, giọng điệu bình tĩnh nói.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Mộ Dung Lan. Trong khi những người khác hoảng hốt, sợ hãi thì một cô nương mười sáu tuổi như Mộ Dung Lan, lúc này thần sắc trong trẻo mang theo vẻ lạnh lùng, lại vô cùng bình tĩnh không kém nàng là bao. Mộ Dung Thu cảm thấy kinh ngạc, không ngờ một Mộ Dung Lan mà nàng chưa từng chú ý tới lại có thể bình tĩnh ứng dụng như thế.

Nhị di nương nghe Mộ Dung Lan nói xong thì hung ác nhìn nàng, giận dữ hét:

– Người, đồ tiện nhân! Người cho là người thay Mộ Dung Thu nói hai câu, rằng ta sẽ cứu người ra ngoài?

– Nhị di nương vẫn nên tỉnh táo mà giữ chút sức lực đi, đừng có lại giao to rông lớn, hiện thời vận mệnh ta người giống nhau, không lâu nữa đều sẽ đầu rơi xuống đất, đi xuống hoàng tuyền. Nếu không muốn chết quá thảm thì nên vì mình tích chút âm đức đi. Vương phi không làm gì sai, ngược lại hành động của Nhị di nương trong mắt mọi người giống người đàn bà chanh chua danh giá.

Mộ Dung Lan lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị di nương, lạnh giọng nói.

Nhị di nương sùng sốt, không thể ngờ được Mộ Dung Lan, kẻ ngày xưa không dám cùng bà ta nói chuyện hai câu lại dám chằm chọc mình như thế! Sau lúc sững sờ, bà ta tức giận muốn giơ tay về phía Mộ Dung Lan định đánh. Mà Mộ Dung Lan đứng lên, đưa tay giữ chặt cổ tay Nhị di nương, sau đó đứng sừng sừng ra, lạnh lùng nói

– Nơi này không phải phủ tướng quân, Nhị di nương vẫn nên suy nghĩ phân lượng của mình một chút đi. Đừng dại dột chọc giận nhiều người!

Mộ Dung Thu lạnh lẽo nhìn lướt qua Nhị di nương, giọng nói so với băng tuyết còn lạnh hơn ba phần:

– Bốn vương phi chưa bao giờ biết, Nhị di nương lại là người hiệp kẻ yếu sợ người mạnh như thế. Thường ngày trong phủ tướng quân làm mưa làm gió, đánh chửi các cô nương và nhóm nha đầu bà từ thì cũng không nói làm gì, hiện tại phủ tướng quân lụn bại, mọi người đều bị giam vào đại lao mà người như cũng không dỗi tính (*nguyên văn: Chó không dỗi được ăn phân*)! Mộ Dung Lâm vì ham tiện nghi, muốn đoạt bữa sáng của bốn vương phi, trúng độc mà chết, là nàng ta tự tìm! Nếu như Nhị di nương vẫn muốn tiếp tục chửi rửa không chịu dừng, tuy rằng hôm nay bốn vương phi bị giam trong đại lao, nhưng trong bụng ta còn có đứa con nôi dõi của Nam Dương Vương, tin rằng nữ ngục tốt kia chắc chắn nghe lời bốn vương phi, đến lúc đó Nhị di nương sẽ không đơn giản chỉ bị gài hình như vậy! Hay là Nhị di nương cũng muốn ném thứ mũi vị như hoa khôi vừa rồi đã chịu?

Lời này vừa nói ra, những người đang bị giam trong đại lao, bất kể là các cô nương của phủ tướng quân, nhóm di nương hay đám tỷ nữ, người người đều trợn mắt nhìn về phía Nhị di nương. Từ hành động lần này không khó nhìn ra, khi Nhị di nương ở phủ tướng quân, dựa vào sủng ái của Mộ Dung Thu có bao nhiêu phổ trương bá đạo, tức hiệp bao nhiêu người. Nhị di nương chạm đến đến ánh mắt của mọi người, nhất thời hui hơi, ánh mắt né tránh, cũng ý thức được lúc này không phải đang ở phủ tướng quân mà đang trong đại lao, kết cục của mọi người đều như nhau! Bà ta lập tức mặc kệ không nói gì đến Mộ Dung Lan, đồng thời cũng không dám chửi rửa Mộ Dung Thu.

Ngược lại, bà ta gục xuống thì thể Mộ Dung Lâm, tiếp tục kêu khóc, nhằm che dấu sự hoảng hốt bỗng nhiên xuất hiện của mình.

Mộ Dung Thu hờ hững thu hồi ánh mắt, cùng lúc nhìn lướt qua Mộ Dung Lan. Trong lòng bỗng nghĩ: nếu như phủ tướng quân không rơi vào tình cảnh hôm nay, dựa vào phần bình tĩnh và ần nhẫn này của Mộ Dung Lan thì không phải người bình thường nào cũng có thể so được.

Ngày lúc Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, Mộ Dung Lan cũng nhìn thoáng qua nàng.

Có lẽ là mọi người đã dần bình tĩnh lại, biết rằng cuối cùng kết cục cùng lắm là mất mạng nên cũng không lại vùng trộm ni non hay run rẩy thân mình nữa, mà là bình tĩnh chờ đợi.

Trong sự yên tĩnh đó, Mộ Dung Thu chậm rãi nhắm mắt lại. Vừa uống xong chén thuốc, bụng dưới có một dòng chất lỏng nóng ấm, đau đớn ần ần truyền đến. Thuốc này tuy rằng sẽ không tạo ra thương tổn ghê gớm gì đối với thân thể nhưng vẫn có tác dụng phụ rất lớn, đau đớn như bị tám sợi sắt nung đỏ áp vào bụng. Mộ Dung Thu âm thầm cắn răng, không dám kêu ra tiếng, chịu đựng chờ cơn đau kia từ từ biến mất.

Đợi năng cảm giác được đau đớn đã không còn mới mở mắt ra. Kết quả phát hiện có người đang đứng trước cửa phòng giam.

Người tới quần áo tĩnh xác xơ tạp, khí chất cao quý. Nàng ta ôn nhu tạo nhã cười nhạt nhìn Mộ Dung Thu, nhìn thấy Mộ Dung Thu tỉnh lại thì lập tức bước lên hai bước, trong mắt giống như vô cùng vui mừng.

– Tỷ tỷ tỉnh?

Chờ nàng ta bước vào thì Mộ Dung Thu mới thấy rõ mặt người đến. Thì ra là Thẩm trắc phi! Sau lưng nàng ta còn có Thẩm Oánh đi theo.

– Thì ra là Thẩm trắc phi.

Giọng Mộ Dung Thu thoáng khàn khàn cười trả lời.

Thái độ Mộ Dung Thu có vẻ lạnh lùng, Thẩm trắc phi nhất thời có chút xấu hổ. Hiện giờ Mộ Dung Thu đã rơi vào tình cảnh này, trong một trong phòng giam âm u dơ bẩn mà vẫn cao ngạo như thế, làm cho Thẩm trắc phi hoàn toàn bất ngờ.

– Chuyện tồi qua xảy ra quá nhanh khiến muội muội cũng không kịp sai người chuẩn bị cho tỷ tỷ một ít chân bông và quần áo. Bây giờ rốt cuộc thu xếp xong chuyện trong phủ mới lập tức mang vài thứ vào cho tỷ. Hi vọng tỷ tỷ không trách tội.

Trên khuôn mặt của Thẩm trắc phi tràn đầy tươi cười, nói. Thẩm Oánh sau lưng nàng lập tức đưa chân bông và quần áo cho nữ ngục tốt.

– Thẩm trắc phi quả là có lòng.

Mộ Dung Thu vẫn ngồi ở trên giường chưa hề động tới mấy thứ đó, bên môi khẽ cong lên một nụ cười như có như không nhìn Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi hơi nhu mày, tươi cười bên môi chợt có phần lúng túng. Đưa mắt nhìn bốn phía, nàng ta chợt thấy một con chuột nằm trước cửa phòng giam, lập tức nói:

– Nơi này thật không phải là chỗ dành cho người mà, nhiều chuột như vậy. Không khí cũng thật khó chịu. Tỷ tỷ yên tâm, không lâu nữa tỷ tỷ đã có thể rời khỏi đây.

– A? Sao Thẩm trắc phi biết?

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn chằm chằm Thẩm trắc phi, thần sắc rét lạnh làm cho lòng Thẩm trắc phi nhin không được mà run lên.

Thẩm trắc phi mang theo mục đích mà đến, muốn nhìn một chút xem Mộ Dung Thu bị giam trong đại lao cả đêm có bị mất đi trí hay không, hay vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy. Kết quả chính là tuy sắc mặt nàng ta không được tốt lắm, còn đứng là nhìn không ra chút gì khác thường! Có điều ... Ánh mắt Thẩm trắc phi dừng trên bụng Mộ Dung Thu. Nàng suy nghĩ suốt cả đêm qua cũng không biết chắc Mộ Dung Thu có mang thai hay không!

Thế nhưng, hiện tại là thời điểm mấu chốt. Nếu Mộ Dung Thu không mang thai, vậy thì sẽ trốn không thoát tội chết! Còn nếu thật sự có thai, thế thì Mộ Dung Thu nhất định có thể nhân cơ hội này mà giữ được tính mạng. Không được ... Cơ hội tốt như vậy, rằng tuyệt đối không thể bỏ qua. Thẩm trắc phi quay đầu lại, nhìn hộp đựng thức ăn trong tay nha hoàn, tươi cười bên môi nàng vừa biến mất lại lần nữa hiện lên:

– Hiện thời tỷ tỷ có con nôi dõi của vương gia, tất nhiên không thể ở đại lao này quá lâu. Huống hồ tội danh thông đồng với địch bán nước của Mộ Dung tướng quân còn chưa chứng thực, có lẽ Mộ Dung tướng quân là bị oan uổng? Tỷ tỷ không cần sốt ruột.

– Thẩm trắc phi nói rất có lý.

Mộ Dung Thu mỉm cười, ánh mắt mang khi thế bức người vừa rồi biến mất, ngược lại thay vào đó là ý cười tràn ngập.

Thẩm trắc phi nheo mắt. Nàng thật sự thấy không rõ lòng Mộ Dung Thu, không biết nàng ta suy nghĩ cái gì. Thật chẳng lẽ cứ ngày thơ cho rằng Mộ Dung Thu không có tội? Hoặc là thật sự có tự tin vương gia sẽ đến cứu nàng? Nghĩ đến đây, tìm Thẩm trắc phi chợt nhồi lên một chút, rồi sau chẳng biết tại sao bụng cũng từng trện đau đớn.

– Muội muội có ý sai mấy bà từ ở Mai viện làm vài món ăn vương phi thích. Hiện tại đã là buổi trưa, tỷ tỷ cũng nên ăn cơm trưa. Đồ ăn được giữ trong hộp, còn nóng hổi đó.

Thái độ Thẩm trắc phi dật dãng. Trong mắt mọi người, xem ra nàng ta và Mộ Dung Thu thật là tỷ muội tình thâm, nhưng trong mắt Mộ Dung Thu lại trở thành không có ý tốt.

Nha hoàn giao hộp thức ăn cho nữ ngục tốt. Người này lập tức mở cửa phòng giam đưa vào.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua hộp đựng thức ăn tinh xảo, cười trả lời:

– Xem ra sau khi bốn vương phi quay lại vương phủ phải chân thành cảm ơn Thẩm trắc phi mới được.

Dụng tâm như thế, không ngại cực khổ chạy tới đại lao, chính là vì đưa một cái hộp thức ăn tồn không ít tâm tư suy nghĩ này, quả nhiên là tâm cơ vắt vãi! Tươi cười bên môi nàng lại lạnh thêm vài phần.

– Trong hộp cơm còn có một chén trà nóng, vương phi uống ngay đi, nếu không lát nữa sẽ bị lạnh.

Thẩm trắc phi cười nhìn Mộ Dung Thu, trong giọng nói có phần mong đợi.

Mộ Dung Thu từ từ mở hộp thức ăn ra, quả thực nhìn thấy trong hộp cơm có một ly trà nóng còn đang bốc hơi, lập tức ý cười lại sâu thêm mấy phần:

– Thẩm trắc phi thật là có lòng. Từ vương phủ đến đại lao này cần nửa canh giờ đi đường. Vậy mà không ngờ Thẩm trắc phi có thể giữ cho ly trà này vẫn còn bốc hơi nóng. Cứ nhìn thế này thì biết, Thẩm trắc phi đúng là vô cùng dụng tâm

Nghe nói vậy, tay Thẩm trắc phi run lên một cái, bất an nhìn về phía Mộ Dung Thu, cẩn thận nhìn thần sắc nàng, có chút hối hận lời nói vừa rồi! Vừa canh giờ, ngay cả nếu dùng hộp đựng thức ăn để giữ ấm cũng không thể lúc này còn bốc lên hơi nóng, khó trách đã làm cho Mộ Dung Thu nghi ngờ! Nàng đảo mắt vài vòng, cười nói:

– Lúc mới đến, muội muội phát hiện trà đã lạnh nên đã sai người ở đại lao nấu nước sôi pha lại. Mong tỷ tỷ không chê. Lá trà này là Hoàng Thượng ban cho, hương vị rất tốt, muội muội thật thích, tin rằng tỷ tỷ cũng sẽ thích.

– Thì ra là trà Hoàng Thượng ban. Một khi đã như vậy, bốn vương phi thật đúng là không thể không uống.

Mộ Dung Thu cầm chén trà đang đưa hai cái, tầm mắt dừng ở mặt trên nước trà, dùng giọng trầm nhẹ nói

Thấy thế, nét vui mừng trong đáy mắt Thẩm trắc phi càng đậm hơn, nàng vội nói:

— Muội muội bảo đảm tỷ tỷ uống vào sẽ không hối hận.

— Phải không?

Mộ Dung Thu mỉm cười. Mũi nhẹ nhàng ngửi được một chút hương vị của nước trà. Quái nhiên là trà ngon! Nhưng cũng có chút đáng tiếc, bên trong lại có bỏ thêm vài thứ! Dưới ánh mắt vạn phần mong đợi của Thẩm trắc phi, Mộ Dung Thu dùng tay áo che ngang miệng, giờ ly lên uống vào.

Nhìn từ góc độ của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh chỉ thấy Mộ Dung Thu uống hết nước trà! Nhưng từ phía Mộ Dung Lan nhìn lại vừa vặn thấy được Mộ Dung Thu đổ hết nước trà cho chảy xuôi vào ống tay áo! Ánh mắt Mộ Dung Lan lóe lên.

Thẩm trắc phi mừng như điên. Mộ Dung Thu thật sự uống hết nước trà! Nước trà này là nàng cố ý sai đại phu của phủ tế tướng khai đơn, có thể khiến phụ nữ có thai sinh non! Có điều tác dụng của thuốc phải đợi một, hai canh giờ sau mới phát tác. Đến lúc đó, không ai đặt nghi ngờ lên người nàng.

— Trong phủ còn có việc cần muội muội xử lý, muội muội cũng không quấy rầy tỷ tỷ nữa.

Thẩm trắc phi thấy mục đích đã đạt, không cần tiếp tục ở lại bèn cười nói

Thẩm Oánh nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, trái tim nặng nề chìm xuống. Trực giác nàng cảm thấy Mộ Dung Thu không đơn giản. Trong phòng giam hôm nay nhìn thấy Mộ Dung Thu không chút nào chật vật, ngoại trừ kinh ngạc thì phần nhiều là khó tin và chán động. Hơn nữa, Mộ Dung Thu hẳn là đoán được nước trà này không đơn giản, nếu không nàng ta cũng không cần nói nhiều như vậy. Nhưng vì sao nàng ta vẫn uống? Mãi cho đến lúc rời đi, lòng Thẩm Oánh vẫn tràn đầy thắc mắc.

Sau khi Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh rời khỏi, Mộ Dung Thu chậm chậm đặt chén trà trong tay xuống, nhìn bóng lưng hai người thất thần cả nửa ngày, chờ đến lúc phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ánh mắt đám người Nhị di nương ở phòng bên cạnh nhìn của nàng vô cùng khinh蔑.

Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy, trong lòng biết sự xuất hiện của Triệu Sơ, Tạ Nguyên, còn có Thẩm trắc phi làm cho bọn họ đều dấy lên hi vọng! Bởi vì nàng có thể ra khỏi nơi này, mà bọn họ cũng sẽ có chút ít hi vọng. Cho nên ánh mắt nhìn nàng vô cùng tha thiết.

— Vương phi, có phải người có thể thoát khỏi đại lao hay không? Không bị trị tội?

Người mở miệng đầu tiên chính là Tam di nương đang ôm Mộ Dung Tuyết. Bà ta vô cùng mong đợi, bà cũng không muốn cứ chết như vậy. Thật vất vả mới có được mấy năm yên lành, bây giờ nói bị chặt đầu là chặt đầu ai có thể chấp nhận được!

Mộ Dung Nguyệt chớp đôi mắt sáng ngời, nhẹ giọng hỏi:

— Vương gia sẽ cứu chúng ta đúng không?

Nhị di nương ghé vào hàng rào, nhìn Mộ Dung Thu, vội lên tiếng:

— Nói gì đi nữa chúng ta đều là di nương và các cô nương phủ tướng quân, nếu vương phi có cách thoát khỏi chỗ này thì tuyệt đối không thể quên chúng ta!

Vừa rồi bà ta mở miệng là một tiếng Mộ Dung Thu, ngấm miệng cũng là lời nói chửi rủa thô tục, bây giờ vừa thấy tình thế chuyển biến đã lập tức thay đổi xưng hô, thật đúng là gió chiều nào che chiều vậy.

Mộ Dung Thu nhìn khuôn mặt tràn đầy mong đợi của mọi người chờ, nhẹ giọng trả lời:

— Bỏn vương phi cũng không biết.

Lúc này nàng cũng không có cách nào xác định chính xác chuyện gì xảy ra, tình thế hiện thời thế nào. Lời hứa của Vũ Văn Mặc với nàng có mấy phần tin được? Hiện thời hoàn toàn không chắc chắn nên nàng cũng không biết kết cục sẽ ra sao.

— Cái gì? Sao ngươi lại không biết? Ngươi nhất định đang gạt chúng ta. Thậm chí nếu ngươi không muốn cứu chúng ta thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như thế!

Tam di nương nghe Mộ Dung Thu nói vậy thì nóng nảy, không kiềm được tức giận hướng về Mộ Dung Thu nhỏ *(nước miếng, thô tục quá)* một cái trên đất.

— Vương phi, hai vị công tử lúc này tới thăm người à, nhìn qua đều là nhân vật vô cùng lợi hại. Bọn họ hẳn là có năng lực cứu chúng ta đúng không? Chúng ta đều vô tội kia mà.

Mộ Dung Ngọc đẩy cũi lồng chờ mong nhìn Mộ Dung Thu, dè dặt cẩn trọng nói.

Nhị di nương cắn chặt răng :

— Nếu vương phi không cứu chúng ta thì không sợ bị người nói vương phi vọng ân phụ nghĩa sao? Ngươi là do phủ tướng quân nuôi lớn, ăn là cơm của phủ tướng quân, dùng là đồ của phủ tướng quân, uống là nước của phủ tướng quân, mặc là quần áo của phủ tướng quân, mang là vật phẩm trang sức của phủ tướng quân. Hiện thời gặp đại nạn lại quên mất phủ tướng quân chính là nhà mẹ đẻ của ngươi! Chúng ta là di nương của ngươi! Các nàng là muội muội của ngươi! Mộ Dung Thu, ngươi nếu không có lương tâm đến mức đó, cần thận bị trời trừng phạt!

Đôi mắt Mộ Dung Thu tối sầm lại, nhìn mọi người nữa là chờ đợi, nữa lại mang sắc mặt muốn mắng to, Mộ Dung Thu không nhịn được cười lạnh nói:

— Thật buồn cười! Cầm miệng!

— Nhị di nương, ngươi cho rằng ngươi là ai? Nếu bỏn vương phi nhớ không lầm, ngươi đã bị đuổi ra phủ tướng quân, đừng nói cùng ta không có quan hệ gì, chính là cùng phủ tướng quân cũng không có quan hệ gì. Thậm chí nếu ngươi có quan hệ với phủ tướng quân đi nữa, ngươi bắt quả cũng chỉ là một hạ nhân!

Mộ Dung Thu xoa huyết thái dương, có chút đau đầu quát lên.

Mọi người sùng sốt, Nhị di nương nghẹn họng, không có lời nào phản bác. Lời Mộ Dung Thu nói là sự thật. Giọng Mộ Dung Thu lại chậm chậm vang lên:

— Nói vậy các ngươi nên biết, hiện thời phủ tướng quân đã không còn tồn tại. Những quan viên đã bị phản tội danh thông đồng với địch phản quốc trị đều bị xử tử. Không có ngoại lệ nào. Mà tuy rằng bỏn vương phi đã già đi nhưng vẫn không tránh khỏi việc bị nhốt vào đại lao. Có thể nghĩ, ngay cả bản thân mình bỏn vương phi đều khó bảo toàn, làm gì có năng lực cứu các ngươi?

Lời này vừa nói ra, mọi người rớt cục tinh táo lại, khi nhìn Mộ Dung Thu có người đã áy náy.

Lại có một số người trời sinh chính là biến thái. Nói gì đi nữa Nhị di nương đều không phục, đều cho rằng Mộ Dung Thu đang lừa mình. Căn bản nàng ta không muốn cứu bà ta, tức thì hung tợn trừng mắt liếc Mộ Dung Thu một cái

Vào lúc này Mộ Dung Lan lại mở miệng, ánh mắt sáng quắc nhìn Mộ Dung Thu nói:

— Đại tỷ, nếu như chúng ta không thể đi ra ngoài thì ngươi vẫn có một tia hy vọng. Dù sao ngươi cũng có thai, bọn họ sẽ không đối xử với ngươi như vậy.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Lan, cảm thấy kinh ngạc, không thể tưởng được Mộ Dung Lan ánh mắt sắc bén như thế, thế nhưng biết nàng thoát thân lấy có chính là cái này có bầu!

Mọi người nghe vậy, khó tránh khỏi lại có hi vọng. Nhưng cũng không dám lại mở miệng.

Mộ Dung Nguyệt thất vọng cúi đầu, trong đầu tràn đầy hình ảnh Triệu Sơ, nam tử như vậy, nàng cả đời lần đầu tiên chứng kiến. Tự nhiên ở trong mộng giống nhau, nàng vẫn muốn gả cho như vậy nam tử, mình biết không cơ hội, hiện tại càng là không có cơ hội, khả năng vẫn như cũ là dừng không được nghĩ.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt khi, phát hiện Mộ Dung Nguyệt phấp phồng gò má còn có bên môi tươi cười, nhủ nhủ mảy, này Mộ Dung Nguyệt đang suy nghĩ gì? Thế nào trên mặt sẽ có luyện ái khi kia ngọt ngào biểu tình? Không có nghĩ nhiều, Mộ Dung Thu liền cúi đầu suy nghĩ sâu xa, bắt đầu nghĩ như thế ứng đối kế tiếp phát sinh.

...

Thẩm trắc phi cùng Thẩm Oánh đi ra nhà tù về sau, Thẩm Oánh liền đối với Thẩm trắc phi nói:

— Nhị tỷ, ta cảm giác vương phi biết trong trà này có cổ quái, khả năng vì sao vẫn là uống trà?

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhướn mày cười nói:

— Mộ Dung Thu biết trong nước trà có vấn đề, nàng cũng phải uống.

Chính là Mộ Dung Thu chỉ sợ không thể tưởng được trong nước trà động tay chân, có thể làm cho nàng sanh non.

— Vì sao?

Thẩm Oánh không hiểu.

Thẩm trắc phi lại cười nói:

– Nàng không thể không uống. Đây chính là lá trà Hoàng Thượng ban cho, vào lúc này, nàng nếu không phải uống, không phải vừa vận cho ta người bỏ đá xuống giếng cơ hội? Mộ Dung Thu là tuyệt đối sẽ không khiến mình đi nhầm từng bước.

Nghe vậy, Thẩm Oánh hai mắt tỏa sáng, bỗng nhiên suy nghĩ mình bạch, liền gật đầu trả lời:

– Nhị tỷ quả nhiên thông minh! Ta vừa rồi nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra đâu. Đúng rồi, nhị tỷ, liền tính Hoàng Thượng miễn vương phi đắc tội, hiện thời vương phi nhà mẹ đẻ là phân thân, nàng hẳn là đã không xứng làm Nam Dương vương phi phải không?

Bất luận cái gì vương phi thân phận đều là tôn quý, còn chưa bao giờ có gia tộc lụi bại, vương phi còn có thể ở trong vương phủ lẫn vào như cá gặp nước đâu. Mà bằng vào thẩm nhu là tể tướng phủ dòng chính hai nữ thân phận, này Nam Dương vương phi hẳn là không phải thẩm nhu mặc chúc!

Nghe vậy, Thẩm trắc phi cười nhạt lắc đầu :

– Về sau đừng nhắc lại việc này. Liền tính Mộ Dung Thu không phải Nam Dương vương phi, vương gia muốn cưới ai làm vương phi đều không phải là ta người có thể can thiệp.

Tuy rằng nàng hi vọng trở thành Nam Dương vương phi người là nàng, cũng biết nếu không có Mộ Dung Thu, nàng tám chín phần mười sẽ trở thành vương phi.

Nàng biết rõ Vũ Văn Mặc tâm tư, hẳn không cho phép người khác chạm đến đến của hắn điểm mấu chốt. Đây cũng là nàng vì sao chỉ cho Mộ Dung Thu một chén làm cho sanh non trả, cũng không dám cho một chén độc được nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Thẩm trắc phi hai mí liền nhăn lên đến. Đồng thời, lại cảm thấy đến bụng có chút đau đớn, liền thò tay đi vuốt ve.

– Nhị tỷ, sao thế?

Thẩm Oánh thấy mặt nàng sắc không tốt, liền lập tức lo lắng hỏi.

Thẩm trắc phi dùng sức ôm bụng, đau trên đầu thẳng đổ mồ hôi lạnh, trả lời:

– Có thể là ăn quá mức lĩnh gì đó, bụng có chút không thoải mái.

– Sao lại như thế? Muốn không đi tìm người đại phu xem một chút đi?

Thẩm Oánh giúp đỡ Thẩm trắc phi đề nghị.

Thẩm trắc phi lắc đầu trả lời:

– Hiện tại tốt hơn nhiều, đã cảm giác không phải thật đau đớn, trở về uống chút canh nóng là được.

Hiện thời trong phủ chuyện tình nhiều như vậy, vừa vận bình tĩnh Mộ Dung Thu không lại trong phủ, nàng phải nhân cơ hội đem quyền to nắm trong tay. Như vậy cơ hội khó được, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy liền buông tha cho.

...

Mộ Dung Thu giấc ngủ trưa sau khi tỉnh lại, phát hiện thể nhưng ngủ thoáng cái buổi trưa, lúc này trời đã tối rồi! Nếu là tiếp qua thượng hai canh giờ, nàng liền tại đây âm u ẩm ướt trong đại lao đợi một ngày một đêm. Chính là đợi thời gian ngắn vậy, Mộ Dung Thu cũng đã mơ hồ cảm giác nàng mau không có nhân nại.

Nếu là dĩ vãng đối mặt Nhị di nương dám người khiêu khích, nàng chắc chắn chuyển ra một chút thời gian đến cùng Nhị di nương nói một phen, thậm chí làm cho Nhị di nương hiểu được, đắc tội của nàng hậu quả đều không phải chỉ có cảm miệng hai chữ! Nhưng hôm nay, đối mặt sống tay chết khó khăn khi, nàng không nhiều như vậy tâm tư đi lãng phí thời gian.

Thì ở cách vách nhà tù mọi người hô khi đối bụng, Mộ Dung Thu bởi vì buổi sáng ăn kia chén thuốc, mắt không ít lực, giữa trưa là lúc, ngục tốt cùng Thẩm trắc phi đưa tới cơm trưa phong phú, nàng một ngụm chưa động. Lúc này, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bụng thẩm thi rung động. Đợi trước hơn nửa đời này còn là lần đầu tiên bởi vì khát nước, đói khát, mà cảm thấy phiền chán vô cùng.

Còn có bên tai truyền đến này thân âm thanh thanh âm, càng làm cho nàng kẻ cận nhãn nại bên cạnh.

Lúc này, có người kinh hô.

Bên tai truyền đến chính tề tiếng bước chân, Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn sang, chỉ nhìn thấy hắc áp áp hai hàng nhân hướng tới nơi này đi tới.

– Tham kiến Nam Dương vương phi!

Thanh âm ngẩng cao đắc tai, Mộ Dung Thu xuống giường, đi hướng tù nơi cửa phòng. Nhìn đứng ở bên ngoài hắc áp áp nhân.

Có người kinh hô:

– Đây không phải là Nam Dương Vương sao? Hắc thể nào tự mình đến đại lao?

– Là tới nhận Nam Dương vương phi sao?

Mộ Dung Thu nhìn về phía vậy có băng sơn mặt Vũ Văn Mặc. Hôn ám dưới ánh nến, nhìn thấy trong mắt hắn nhìn nàng khi hiện lên một tia vẻ đau xót.

– Bốn vương đến đây.

Hắn mở miệng, vô cùng đơn giản nói ra bốn chữ này. Dứt lời là lúc, tù trên cửa phòng dây xích sắt đã bị mở ra.

Mộ Dung Thu buộc chặt lồng đang dây xích sắt mở ra là lúc, nháy mắt nói lồng! Nàng biết, nàng sẽ không chết.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 91

– Đi thôi.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt nhu hòa, nhẹ giọng nói. Tuy chỉ một ngày một đêm, và lại nhìn qua nàng cũng không quá chật vật, nhưng sắc mặt lại tái nhợt khiến người khác đau lòng. Hắn bước lại gần phòng giam.

Mộ Dung Thu nhìn hắn mỗi lúc một gần, mỉm cười. Hắn vươn tay, nàng chậm rãi bước tới. Lúc đến gần hắn, nàng dùng giọng chỉ hai người nghe được nói:

– Cảm ơn.

– Đi thôi.

Vũ Văn Mặc cười nói.

Lúc hai người ra khỏi đại lao, phòng giam bên cạnh truyền đến từng đợt kinh hô cùng tiếng hét lớn.

– Nam Dương Vương tới cứu chúng ta! Mau thả chúng ta ra ngoài.

– Thật sự! Thật sự tới cứu chúng ta.

Người của phủ tướng quân nháy mắt, vui mừng, có hi vọng! Nam Dương Vương dẫn theo nhiều người đến như vậy, nhất định là đến thả bọn họ! Nhất định là điều tra rõ ràng phủ tướng quân vô tội. Bọn họ vẫn có thể sống cuộc sống đầy đủ xa hoa như trước đây. Người vui mừng nhất chính là Nhị di nương, bà ta ghé vào bên hàng rào, tha thiết mong mỏi nhìn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, như thể chỉ một giây sau bà ta có thể rời khỏi nơi này.

Mộ Dung Lan giữ chặt Mộ Dung Nguyệt – người đang nháy mắt hưng phấn muốn đi ra ngoài. Nàng lạnh lùng nhìn Vũ Văn Mặc đứng bên ngoài. Đi ra ngoài? Phủ tướng quân đang lúc ở trên đỉnh vinh quang bỗng nhiên bị gán cho tội danh thông

đồng với địch phản quốc, nghĩ cũng đừng nghĩ tới chuyện có thể rời khỏi nơi này! Mộ Dung Thu có thể đi ra ngoài là vì nàng ta đã gả cho Nam Dương Vương! Không thể không nói, số mạng của Mộ Dung Thu quá tốt.

– Nhón nháo cái gì mà nhón nháo? Ngày mai chính là ngày phán tội của các người, hôm nay ngoan ngoãn đợi trong đại lao đi, nếu còn lộn xộn, cần thận da thịt của các người!

Ngục tốt quá kìa. Thật hiển nhiên, kết cục giống như Mộ Dung Lan đã đoán.

Đám người nhất thời ỉu xiu, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Trong ánh mắt kia, có chờ đợi, có cầu xin, cũng có hận ý.

Mộ Dung Nguyệt tha thiết chờ mong nhìn Mộ Dung Thu, hi vọng Mộ Dung Thu có thể nhớ đến tình nghĩa tỷ muội cứu nàng ra ngoài.

Mộ Dung Thu vẫn chưa quay đầu. Ngay cả nàng biết rõ những người này đều vô tội nhưng bằng năng lực của bản thân, muốn cứu bọn họ cũng chỉ là mơ mộng viễn vông! Từ xưa đến nay, người bị liên lụy cứu tộc vì một tội danh quá nhiều, mà nàng cũng chỉ là một người trong số đó. Vũ Văn Mặc có thể cứu nàng, không có nghĩa cũng có thể cứu mọi người. Mà trong một ngày một đêm vừa qua, chỉ sợ bên ngoài đã là một mảnh trời khác.

Nàng vốn không có nhiều liên hệ với bọn họ, mà hiện thời bọn họ rơi vào nông nỗi hôm nay, kết quả cuối cùng cũng bởi Mộ Dung Thu nắm giữ quyền cao, uy hiếp tới hoàng đế. Ngày này sớm muộn gì cũng đến, nàng chỉ là một vị khách qua đường, không có khả năng thay đổi. Nàng cũng là người bình thường, cũng muốn sống. Bên cạnh đó, nàng còn là một người lý trí, biết rõ hậu quả của việc lấy trứng chọi đá.

Có điều ... Tuy nàng chỉ là khách qua đường, tuy nhiên cũng đã cùng bọn họ ở chung một thời gian ngắn. Trong lòng vẫn có cảm giác đau ê ẩm.

– Không cần tự trách, đây không phải là việc người có thể gánh vác. Từ lúc Mộ Dung tướng quân lên chiến trường, liên tục giành chiến thắng thì nhất định ông ta sẽ rơi vào nông nỗi hôm nay!

Giọng Vũ Văn Mặc quanh quẩn bên tai, khiến tâm tình Mộ Dung Thu thoáng buông lỏng.

Thân hình Mộ Dung Thu run lên. Thật ra, nàng và những người này không có nhiều cảm tình, cũng chỉ là từng gặp mặt một, hai người. Kết cục của bọn họ như thể chỉ làm nàng thấy đau xót và thương hại, không tới mức tự trách hay thống khổ.

– Vâng.

Nàng gật gật đầu, sau đó cùng Vũ Văn Mặc rời khỏi cái phòng giam đã ở một ngày một đêm như địa ngục này. Nàng bước từng bước thong dong ra khỏi đại lao, vẫn chưa quay đầu nhìn những người đang đầm đẫm nhìn nàng, cũng không để ý đến những âm thanh chứa nũa về cũng khó nghe kia.

Các nữ nhân của phủ tướng quân tuyệt vọng, khóc rống, chửi rủa, sợ hãi, nhưng vận mệnh bọn họ đã không thể thay đổi.

...

Nam Dương Vương phủ, Trúc viên

– Nhị tỷ, trong cung truyền đến tin tức, vị vương phi hiện đang có thai, hơn nữa gả vào Nam Dương Vương phủ gần ba năm, mà chuyện Mộ Dung Thu thống đồng với địch là gần một năm nay, không có liên quan gì đến vương phi. Vì vậy miễn trừ tội danh cho vương phi. Nghe nói vương gia đã tự mình đến đại lao đón vương phi.

Thẩm Oánh cau mày nhìn về phía Thẩm trắc phi – người đang nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt nội. Không ngờ Nam Dương Vương vào cung một ngày thì lại có kết quả long trời lở đất như thế.

Thẩm trắc phi đang nằm trên giường, vì đau bụng mà không còn chút sức nghe vậy thì cười lạnh một tiếng:

– Ngay cả nàng ta trở lại phủ Nam Dương Vương thì đã sao? Hiện thời không có phủ tướng quân làm chỗ dựa, cái ghế Nam Dương vương phi này của nàng sẽ không thể làm quá lâu. Huống hồ nếu Mộ Dung Thu mất đứa con, nàng ta càng không có tư cách làm Nam Dương vương phi.

Đó là tất nhiên! Một vị vương phi không có nhà mẹ đẻ làm hậu thuẫn, tương lai sao có thể xã giao với các thế gia danh môn khác, tiếng nói làm sao có trọng lượng?

Chính là, Vũ Văn Mặc làm sao có thể coi trọng Mộ Dung Thu như thế? Hắn có thể cứu Mộ Dung Thu ra khỏi đại lao đến, hơn nữa còn miễn trừ tội danh cho nàng ta. Tất nhiên hẳn phải trả giá không ít! Làm như vậy có đáng giá không?

Thẩm Oánh gật gật đầu:

– Đúng vậy. Phụ thân và quý phi nương nương nhất định sẽ giúp Nhị tỷ. Vị trí Nam Dương vương phi sớm muộn gì cũng là của tỷ.

Chỉ có Thẩm Nhu trở thành Nam Dương vương phi, cuộc sống tương lai của nàng mới có thể đảm bảo. Còn nếu có thể thông qua quan hệ với Thẩm Nhu và Trầm quý phi giúp nàng có thể gả cho Thế tử Vũ Văn Hạo thật là tốt biết bao!

– A ...

Thẩm trắc phi ôm bụng, đau đến mức phải kêu ra tiếng. Con đau này hết sức kỳ lạ, lúc đau lúc không. Khi thì đau đến nổi đứng cũng không xong, lúc lại như không có chuyện gì. Thật sự là gậy vồ.

Thẩm Oánh vội hỏi:

– Nhị tỷ, sao rồi? Sao hôm nay lại đau ba bốn bận như thế? Có phải quý thủy đến không?

Thẩm trắc phi gật đầu:

– Ừ, chắc là quý thủy đến. Nhưng mà lạ thật, quý thủy vào hết cách đây nửa tháng, sao hôm nay lại có nữa? Đã vậy còn đau như thế?

– Muội từng nghe nói, có người chính là như thế. Mỗi lần quý thủy đến đều đau tới mức chết đi sống lại. Hơn nữa mấy ngày nay Nhị tỷ lo lắng nhiều việc, hôm qua còn uống trà lạnh, cũng khó trách sẽ như thế. Nhưng mà cần thận vẫn hơn, không bằng mời đại phu đến khám đi.

Thẩm Oánh vừa nói vừa quan sát Thẩm trắc phi đang đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy xuống to như hạt đậu đúng là khiến người khác vô cùng lo lắng.

Nghe vậy, Thẩm trắc phi nhắm mắt lại lắc đầu trả lời:

– Không được, chắc là quý thủy thôi. Nếu mời đại phu đến khám thì rất xấu hổ. Huống chi giờ này cũng không còn sớm. Chờ một lát nữa vương gia và vương phi trở lại, ta cũng không có nhiều thời gian như thế. Ta cần làm vài việc để phân tán sự chú ý. Mang sổ sách lại đây, ta kiểm tra một chút.

– Cũng được.

Thẩm Oánh gật đầu, lấy sổ sách ra.

Thẩm trắc phi nhịn đau xem xét sổ sách, dần dần cũng cảm nhận được đau đớn kia dần dần biến mất.

Mà Thẩm Oánh lại ngồi bên cạnh, vừa thường thức trà vừa suy nghĩ xem sau này nên đi nơi nào.

...

Trên xe ngựa.

Vũ Văn Mặc đưa một hộp đựng thức ăn tinh xảo cho Mộ Dung Thu:

– Ăn lót dạ trước đi.

– Vâng.

Mộ Dung Thu cũng không từ chối, cầm lấy hộp đựng thức ăn, vừa mở ra đã thấy, bên trong không có các món ăn phong phú mà chỉ là một chén chè long nhãn hạt sen gọn nhẹ.

– Người một ngày cũng chưa ăn cơm từ tẻ, hơn nữa còn chưa uống nước. Lúc này tốt nhất ăn ít đồ ăn có dầu mỡ mà ăn nhiều thức ăn nhẹ một chút. Chè long nhãn hạt sen này rất tốt.

Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu hơi ngần ngại khi nhìn hộp đựng thức ăn thì vừa cười vừa giải thích.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cười nói:

– Vâng, thần thiếp cũng đang muốn ăn món này đây.

Sau một ngày một đêm trong đại lao, lúc nào cũng ở trạng thái cảnh giác, giờ đối mặt với chén chè thơm ngào ngạt thì bụng đã réo vang. Nàng cũng đang muốn ăn chút đồ ăn nhẹ đây.

Thế nhưng, khi nâng cúi đầu thì ngửi được một mùi nấm mốc và máu tươi trên cơ thể. Không ngờ chỉ trong thời gian một ngày một đêm ngắn ngủi, trên thân thể nàng đã bị nhiễm đầy mùi vị đó, đúng là vô cùng khó chịu. Nàng quay sang nhìn Vũ Văn Mặc đang vô cùng trấn định, có vẻ như không ngửi thấy mùi khó chịu đó. Khóe miệng Mộ Dung Thu gạt gạt. Hắn sợ nàng khó cử sao?

— Ngày mai ngự y trong cung sẽ đến bắt mạch cho ngươi.

Đôi đồng tử đen nhánh của Vũ Văn Mặc nặng nề nhìn về phía Mộ Dung Thu nói.

Xe ngựa chạy trên đường cũng không quá gập ghềnh, chỉ hơi hơi xóc nảy. Mộ Dung Thu nhìn chén chè sóng sánh trong tay vì bị chấn động, mí mắt hơi giật giật, bình tĩnh trả lời:

— Vâng.

Đầy cũng là kết quả nàng đã đoán được, sao hoàng đế có thể dễ dàng buông tha nàng! Cho dù chuyện “có thai” này là có thật thì ngay cả như thế, hoàng đế cũng chưa thể yên tâm.

— Thuốc kia vô cùng hại cho cơ thể, bốn vương vốn không muốn để Triệu Sơ và Tạ Nguyên đem chén thuốc đưa vào đại lao cho ngươi uống. Nhưng nếu không dùng cách này, ngươi vẫn không cách nào thoát thân. Việc này ... Là bắt buộc dĩ của bốn vương.

Vũ Văn Mặc quay đầu sang bên, dùng giọng trầm khàn nói.

Mộ Dung Thu hơi rung động, kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, trả lời:

— Không sao. Sau khi trở về uống nhiều thuốc bổ một chút. Chỉ là cơ thể suy yếu mà thôi.

Bất kì loại thuốc nào cũng có tác hại. Đã là thuốc đã có thể thay đổi mạch tượng thì cơ thể đoán được sẽ ảnh hưởng đến mức nào đối với thân thể. Nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý, chỉ cần tương lai chú ý điều dưỡng là được rồi.

— Về phần người của phủ tướng quân, sợ là không cách nào cứu được. Ngay cả nếu Mộ Dung Thu không thông đồng với địch bán nước, hắn cũng phải chết.

Vũ Văn Mặc nặng nề nói tiếp.

Tay Mộ Dung Thu hơi dừng lại, gạt gạt đầu:

— Thần thiếp hiểu được.

Từ xưa tới nay đều như thế. Chẳng qua, nàng chợt nhớ tới Lý thị! Hiện thời phủ tướng quân bị đóng cửa, vậy Lý thị thì sao? Vội quay về phía Vũ Văn Mặc nói:

— Mẫu thân thần thiếp vì thân thể suy yếu, chịu không nổi đã kích cho nên đêm qua đã quy thiên. Người trong phủ tướng quân đều bị bắt, hậu sự của mẫu thân không biết có người lo liệu không? Thần thiếp có thể quay về phủ tướng quân không?

— Phủ tướng quân đã bị niêm phong. Nhưng ngươi yên tâm đi. Hôm qua đại nhân niêm phong phủ tướng quân là bà con với phu nhân nên đã chuẩn bị xong hậu sự cho phu nhân.

Vũ Văn Mặc trả lời.

Nghe thế, tảng đá nặng nề treo lơ lửng trong lòng Mộ Dung Thu một ngày một đêm rất cuộc cũng buông xuống. Dù sao Lý thị cũng là mẹ ruột của thân thể này, nếu như cuối cùng ngay cả chết đều không được mai táng dàng hoàng, lương tâm nàng chắc chắn khó mà yên ổn.

Ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nàng trầm giọng hỏi:

— Vương gia làm cách nào khuyên được hoàng thượng?

Nếu Hoàng Thượng ra tay nhanh như thế, khiến Mộ Dung Thu không kịp đề phòng một giây nào, chuyện này quyết không dễ dàng làm rồi! Nếu không hoàng đế cũng sẽ không cho quan binh đến phủ Nam Dương Vương bắt nàng nhốt vào đại lao.

Đôi mắt đen hun hút của Vũ Văn Mặc nhìn nàng chăm chăm, nửa ngày chưa mở miệng, cho tới khi đến phủ Nam Dương Vương, hắn mới trầm giọng trả lời:

— Hiện tại ngươi đang mang trong mình giọt máu của hoàng thất. Tất nhiên Hoàng Thượng sẽ không động tới ngươi.

— Chỉ thế thôi ư?

Tuyệt đối không đơn giản như vậy! Nếu đơn giản như thế, ngay từ đầu hoàng đế sẽ không bắt nàng! Mà trước đó một đêm Vũ Văn Mặc cũng không hoang mang khó xử đến thế.

— Ừ.

Vũ Văn Mặc trả lời vô cùng chắc chắn, không có lấy một tia chần chừ.

Mộ Dung Thu nhu nhu mày, trong lòng hiểu hắn sẽ không nói cho nàng biết tình hình thực tế, đành giữ lại nghi ngờ trong đáy lòng.

Lúc quay về phủ Nam Dương Vương, trời đã tối đen. Trước đại môn vương phủ treo hai hàng đèn lồng lớn, chiếu sáng cả một khoảng không gian.

Xuống xe ngựa đã thấy Thẩm trắc phi, Nhị phu nhân, Thẩm Oánh, còn có mấy nha đầu Mai viên đều đứng chờ trước cổng. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu, bọn nha đầu lao thẳng tới, vây quanh nàng hỏi han.

— Vương phi, cuối cùng người đã trở lại. Chúng nô tỳ lo lắng gần chết.

Hồng Lăng lên tiếng trước tiên, sau đó nhìn Mộ Dung Thu từ trên xuống dưới, thấy ngoại trừ trên người nàng nhiễm một mùi khó chịu, còn lại đều không vấn đề mới yên lòng. Cũng vì quá vui mừng mà phát khóc.

Thanh Bình vừa khóc vừa cười:

— Vương phi trở về thì tốt rồi. Nô tì đã chuẩn bị nước ấm sẵn sàng, vương phi có thể tắm rửa.

— Nô tì dẫn bà từ ở phòng bếp nhỏ chuẩn bị mấy món vương phi thích, lúc này chắc đã làm xong. Chờ vương phi tắm rửa sạch sẽ, nô tì phải đi dọn cơm chiều.

Thu Cúc cũng mắt rung rung nhìn Mộ Dung Thu nói.

Thấy thái độ quan tâm của ba người như thế, Mộ Dung Thu cười nhạt nói:

— Được rồi, được rồi.

Một ngày một đêm qua ba người bọn họ chắc cũng luôn luôn lo đến lo đi như thế. Dù sao đột ngột xảy ra nhiều chuyện như vậy, sợ là cả phủ Nam Dương Vương lòng người đều bàng hoàng.

Mọi người đi đến trước cửa vương phủ, Thẩm trắc phi thấy Mộ Dung Thu bình yên vô sự thì hơi kinh ngạc. Tính toán theo thời gian, Mộ Dung Thu hẳn là đã sảy thai! Bây giờ nhìn sắc mặt nàng ta chỉ hơi tái nhợt, ngoài ra cũng không có gì khác thường. Trên người cũng không có vết máu! Chẳng lẽ ...

Chẳng lẽ Mộ Dung Thu vốn không mang thai? Hai mắt Thẩm trắc phi sáng lên. Nếu đúng như thế, vậy ngày mai sau khi ngự y đến bắt mạch, ngay cả Mộ Dung Thu dựa vào Vũ Văn Mặc mà giữ được mạng thì cái ghế vương phi nàng ta chắc chắn sẽ không thể ngồi yên! Nghĩ đến đây, tươi cười bên môi Thẩm trắc phi chần thành hơn vài phần, cúi người nhẹ nhàng thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu:

— Như nhi bái kiến gia, bái kiến tỷ tỳ.

Thẩm Oánh theo sau cũng thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu.

Sau khi đứng dậy, Thẩm trắc phi lập tức bước lên quan sát Mộ Dung Thu tỉ mỉ, đáng vẻ vô cùng quan tâm:

— Tỷ tỳ trở về là tốt rồi. Cả một ngày muội muội đều không yên lòng, chỉ sợ tỷ ở trong đại lao chịu khổ, may là vương gia tự mình đến đón tỷ tỳ về. Hai ngày này tỷ tỳ hãy nghỉ ngơi cho tốt, những chuyện phiền lòng cứ để muội muội xử lí đi.

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh. Thẩm trắc phi thật đúng là không lúc nào không muốn tìm cách đoạt quyền! Đây đúng là một cái cơ rất tốt, nhân cơ hội lấy lại quyền lực. Nàng khẽ cười nói:

— Bốn vương phi không sao. Ngủ một giấc là khỏe lại ngay thôi. Hình như sắc mặt Thẩm trắc phi quá tái nhợt, có phải gần đây quá mệt mỏi nhọc không? Nếu không khỏe cần phải mời đại phu đến khám. Thẩm trắc phi cũng không cần vất vả như thế, đến lúc đó nếu có chuyện gì thì được không bằng mất.

Thẩm trắc phi ghen lời, mắt lóe lên, tươi cười trên môi cứng đờ. Vào lúc này, nàng ta còn khó đối phó như vậy! Nàng ta cũng không nhìn một chút, hiện thời mình đang ở tình cảnh nào! Trong lòng Thẩm trắc phi vô cùng oán hận, lại quên mất Vũ Văn Mặc đang còn bên cạnh, không khi bỗng vô cùng yên tĩnh. Thấy thế, Thẩm Oánh lập tức tiến lên, cười nói:

— Nhị tỷ là do hôm qua không ngủ một đêm, luôn luôn lo lắng cho vương phi. Vì vậy sắc mặt toạ nhìn mới tái nhợt như thế, không có gì đáng ngại. Vương phi không cần lo lắng.

– Vâng, muội muội không sao. Ngược lại, hiện thời tỷ tỷ người đang mang thai, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Trong đại lao âm u ẩm ướt, tuy rằng tỷ tỷ chỉ ở đó một ngày một đêm, nhưng cũng không nên xem thường, nhất định phải cẩn thận điều dưỡng.

Thẩm trắc phi hóa giải một chút xấu hổ trong lòng, vội vàng giả vờ như không có việc gì. Hôm nay nàng bị đau bụng tra tấn quên mất việc phải ứng đối cẩn thận với Mộ Dung Thu, cũng quên mất việc giấu giếm ý nghĩ chân thật trước mặt Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu gật đầu:

– Cảm ơn Thẩm trắc phi đã lo lắng.

Đón gần đáp lại một câu, lúc này nàng không có nhiều sức chơi trò xa luân chiến (thay phiên, anh một câu tôi một câu qua lại) cùng Thẩm trắc phi.

Thẩm trắc phi thấy Mộ Dung Thu không muốn nhiều lời bèn quay lại nhìn Vũ Văn Mặc, trên mặt trung ra nụ cười dịu dàng trước sau như một:

– Vương gia khổ cực, Nhu nhi đã sai người chuẩn bị nước ấm, vương gia có thể tắm sơ rồi ăn cơm chiều.

– Ừ.

Vũ Văn Mặc gật đầu. Trong lúc đó cặp mắt mang theo vẻ mệt mỏi, sau đó lại dần dờ:

– Sai người mang nước ấm tới sương phòng ở tiền viện, bốn vương còn có công vụ phải xử lý.

Một ngày một đêm đều ở trong hoàng cung, hơn nữa vì phải cứu Mộ Dung Thu, hẳn chỉ có thể cúi đầu trước Hoàng thượng, vì vậy, đêm nay hẳn phải làm vài việc, ngay cả mệt mỏi cũng không thể nghỉ ngơi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu rũ mi, trong mắt lóe lên một tia sáng khác thường. Ngày mai là ngày tuyên án phủ tướng quân, hơn nữa Hoàng thượng còn sẽ phái người đến phủ Nam Dương Vương, mà Vũ Văn Mặc vì cứu nàng chắc chắn phải trả giá lớn! Mà phủ Nam Dương Vương chi sự cũng vì thế mà lâm vào khốn cảnh.

– Vâng, Nhu nhi phải đi thu xếp ngay.

Thẩm trắc phi thất vọng cúi đầu. Thật ra hôm nay quỹ thời của nàng đến, ngay cả Vũ Văn Mặc đi Trúc viên thì nàng cũng không thể thị tẩm. Có điều nàng vẫn muốn ở cùng Vũ Văn Mặc, bởi lâu rồi bọn họ đã không nói chuyện cùng nhau.

Vũ Văn Mặc thấy thế thì nghiêng đầu nói với Mộ Dung Thu:

– Nghỉ ngơi thật tốt đi.

Dứt lời, hẳn như một cơn gió bước vào phủ, đi thẳng đến thư phòng.

Nhìn bóng lưng của hắn, Mộ Dung Thu cau mày chán mảy. Đang khi nàng thất thần thì Thẩm trắc phi len lén nâng một cái, thần sắc trong mắt vô cùng âm trầm.

– Muội muội không thể đến Mai viên cùng tỷ tỷ. Không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, nhưng mà muội muội quả thật có chút việc muốn thương lượng cùng tỷ tỷ một chút, đợi vài hôm nữa tỷ tỷ khỏe hơn rồi muội muội sẽ đến tìm tỷ tỷ thương lượng một chút.

Thẩm trắc phi dò tằm mắt khỏi phương hướng Vũ Văn Mặc rời khỏi, nhìn a Mộ Dung Thu cười nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười, gật đầu trả lời:

– Được.

Dứt lời, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Oánh phía sau Thẩm trắc phi, đều đã giờ này mà Thẩm Oánh còn ở vương phủ?

Nhớ mấy ngày trước đây nghe nói chuyện về tình cảnh của Thẩm Oánh hiện thời, bị Thế tử Vũ Văn Hạo cự hờn, lại muốn đính hôn với đệ đệ của Đỗ Khả. Dù sao danh tiếng của Đỗ đại thiếu gia trong kinh thành có thể nói là vô cùng nổi bật, tiếng xấu đồn xa. Có nàng Thẩm Oánh này tương mạo xuất chúng, tuy là thân phận thứ nữ, có lẽ từ khi bắt đầu truyền ra tin đồn nàng và thế tử Vũ Văn Hạo thì đã thấy được nàng ta cũng không phải là một người an phận thủ thường. Hiện thời ở lại vương phủ không chịu đi, chẳng lẽ lại là đang nhắm tới Vũ Văn Mặc?

Mà nhìn dáng vẻ của Thẩm trắc phi, chẳng lẽ đã đồng ý?

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mộ Dung Thu quay sang hỏi Hồng Lăng:

– Tối hôm qua Thẩm Tam cô nương ở lại vương phủ à?

– Vâng, tối hôm qua đã để lại. Nghe nói là muốn ở trong vương phủ đợi một thời gian ngắn đâu.

Hồng Lăng mắt lóe lóe, trả lời. Người trong vương phủ đều vô cùng rõ ràng, Thẩm Oánh ở lại vương phủ, cũng không quan tâm đến việc có thể mất đi khuê dự, đây sợ là muốn bước vào hậu viện phủ Nam Dương Vương thôi!

Mộ Dung Thu khẽ nhếch môi, nhàn nhạt cười. Nếu Thẩm trắc phi là chủ mẫu, ở trong mắt đàn ông và nhà chồng cổ đại, nhất định là trăm phần trăm dù tư cách.

Sau khi trở lại Mai viên, Mộ Dung Thu tức khắc ngâm mình trong nước nóng nhắm mắt hưởng thụ, coi như một thân mỏi mệt đều đều theo dòng nước nóng trôi đi. Cũng hết mấy mùi khác lạ trên người.

– Vương phi, quần áo kia xử lý thế nào?

Thanh Bình nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thu chậm chậm mở to mắt, nói:

– Ném đi.

– Vâng ạ.

– Vương phi chịu khổ rồi. Nghe nói đại lao kia vô cùng đáng sợ. Mỗi ngày đều có người chết, hơn nữa mỗi ngày đều có người bị khổ hình, bên trong mùi máu tanh rất nồng, nó ti nghỉ vương phi thể nhưng lại phải ở loại địa phương này đợi một ngày một đêm, ngược lại thật sự là đau lòng.

Hồng Lăng một bên chà lưng cho Mộ Dung Thu, một bên nhịn không được bắt đầu khóc lén.

Thấy thế, Mộ Dung Thu buồn cười lắc đầu:

– Yên tâm, bốn vương phi không sao. Thật ra đại lao cũng không quá kinh khủng như trong tưởng tượng của người vậy.

– Thật sao?

– Chẳng lẽ bốn vương phi lại nói dối lừa người sao?

Mộ Dung Thu buồn cười nói.

Hồng Lăng nín khóc mỉm cười:

– Cũng đúng, đôi khi sẽ có người nói quá lên. Nhưng mà thân phận vương phi tôn quý, ngục tốt kia cũng không muốn chết mà bắt kính với vương phi.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nở nụ cười, khẽ mắt vô tình liếc thấy Thu Cúc đang đứng ngay người thì nhường nhường mày, hỏi:

– Thu Cúc, người làm sao vậy?

Thu Cúc run bắn cả người, sắc mặt hơi tái đi nhìn Mộ Dung Thu, tươi cười rất mất tự nhiên trả lời:

– Nó thì không sao. Chắc là hai ngày nay ngủ không được ngon giấc, hơi nhức đầu một chút thôi ạ.

– Vậy lát trở về nghỉ ngơi thật tốt đi.

Mộ Dung Thu mỉm cười nói.

Thu Cúc vội găt đầu rồi cùng Hồng Lăng hầu hạ Mộ Dung Thu tắm rửa.

Tắm rửa xong xuôi, Mộ Dung Thu trở lại phòng trong nghỉ ngơi. Trong khoảnh khắc đặt người lên giường, tâm tình phóng một ngày một đêm cuối cùng cũng lắng đọng yên bình lại. Trong bóng đêm, nàng đánh giá hết thấy trong phòng. Đêm qua, nàng còn đang suy nghĩ, kiếp này sẽ không thể trở lại nơi này. Nhưng thật không ngờ, chỉ là cách có một đêm, nàng đã lần nữa quay về.

Hon nữa còn dùng cách thức này.

Thở dài một hơi, con đường sau này chỉ sợ sẽ càng khó đi rồi! Trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể bỏ đi. Dù sao, cơ hội lần này đã mất đi, nếu muốn tìm cơ hội tiếp theo còn phải kiên nhẫn chờ đợi.

Có điều nàng đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, học được sự chờ đợi.

Nhưng, Mộ Dung Thu thật không ngờ, hết thấy đều không thể đoán trước tựa như đêm qua vậy! Một cơ hội thịnh linh đến, nàng sẽ thực sự rời khỏi phủ Nam Dương Vương! Rời khỏi căn phòng này! Mà trên đời cũng không còn người tên Mộ Dung Thu này nữa.

Ngày tiếp theo.

Lúc Mộ Dung Thu thức dậy thì mặt trời cũng đã lên cao, nàng dụi dụi mắt, vươn cái lưng mới như một chút rồi ngồi dậy trên giường.

Khi nàng vừa quay đầu thì phát hiện Vũ Văn Mặc đang đứng trước cửa sổ.

Hắn gác tay trên khung cửa, vẻ như đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà thất thần. Mộ Dung Thu xuống giường, bước tới gần hắn.

Hình như nhận thấy có người từ phía sau đến gần, giọng nói trầm trầm lạnh như băng đặc hữu (*chỉ riêng ai đó mới có*) của Vũ Văn Mặc vang lên.

— Người dậy rồi.

— Vâng.

Mộ Dung Thu đáp. Ngay sau đó xoay người bước tới trước bàn, rút hai tách trà rồi lại từ tốn mặc quần áo chỉnh tề.

Không đầy một lát, Vũ Văn Mặc đã xoay người nhìn Mộ Dung Thu, thấy mái tóc đen mượt như tơ lụa dài qua bờ eo thon mảnh buông lơi sau lưng nàng. Màu tóc đen nhánh càng ánh lên da thịt tuyết trắng của nàng, mi mắt như họa, sáng trong như vắng trắng non ngát ngày chói sáng, như hoa nở trên tuyết. Rất không chân thực, mà nàng lại mặc y phục trắng, càng thêm siêu tục thoát trần như một nàng tiên, khiến người khác không dám ngắm nhìn cũng không thể giơ tay bắt lấy.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn vì vậy mà dần dần trở nên âm trầm, hơi thở cũng càng ngày càng lạnh như băng.

— Ngự y đã đến, đang chờ ở nhà kè.

Hắn trầm giọng nói. Sau khi nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt mới nói tiếp:

— Người không ngại chứ?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng cười nói:

— Không ngại. Xin cho thần thiếp rửa mặt chải đầu một chút rồi lại đi gặp ngự y.

— Ừ.

Tiếp theo, Mộ Dung Thu cho gọi Hồng Lăng và Thu Cúc vào phòng, tay chân hai người lưu loát chải tóc thay quần áo giúp nàng, cũng thoa nhàn nhạt chút son. Khí sắc cả người nhìn qua tốt hơn nhiều, không còn chút tái nhợt nào của hôm qua.

— Vương phi có cần ăn chút điểm tâm rồi hãy đi gặp ngự y không?

Hồng Lăng hỏi, dù sao hiện tại cũng đã gần trưa, vương phi còn chưa uống giọt nước nào cả.

Mộ Dung Thu lắc đầu, trả lời:

— Bỏn vương phi vốn đã dậy trễ, hiện tại cũng sắp đến giờ cơm trưa, lát nữa ăn là được. Trước đi gặp ngự y thôi.

Dứt lời, nàng bèn đứng dậy. Vũ Văn Mặc cũng đã đi tới:

— Đi thôi.

Mộ Dung Thu găt đầu:

— Vâng.

Đến nhà kè đã thấy ba vị ngự y trong cung phái tới, khoảng năm mươi tuổi, cầm lưn phn râu, sau khi nhìn thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu về sau thì lập tức đứng dậy cung nghênh:

— Hạ quan tham kiến Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi.

Vũ Văn Mặc nói:

— Ba vị ngự y không cần đa lễ như vậy, đứng lên đi.

— Tạ Nam Dương Vương.

— Đã khiến ba vị đợi lâu.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói với ba người.

Ba vị ngự y nghe vậy, lập tức trả lời:

— Ba người hạ quan vừa tới không lâu, không muốn quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, xin vương phi đừng trách.

Mộ Dung Thu lắc đầu:

— Ba vị ngự y đại nhân đa lễ, là bôn vương phi ngủ hơi nhiều một chút mới khiến các người đợi lâu.

Khi nói chuyện, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đã ngồi xuống.

Mấy người lại khách sáo một phen rồi mới nói vào chuyện chính. Mộ Dung Thu vỗ trán cau mày nói:

— Từ khi có thai thì bôn vương phi rất thất ngủ. Không biết có phải là bị bệnh gì không, xin ba vị đại nhân xem giúp bôn vương phi một chút.

Ba người hai mặt nhìn nhau, một người trong đó tiến lên bắt mạch cho Mộ Dung Thu. Hai người khác bắt đầu nói:

— Sau khi có thai đúng là sẽ dễ mệt mỏi hơn trước nên thích ngủ nhiều cũng là bình thường.

— Hôm nay đã là cuối thu, sau giờ ăn trưa là dễ mệt mỏi nhất, mọi người đều như thế. Vương phi không cần lo lắng.

Mộ Dung Thu nhìn như yên lòng, găt đầu cười nói:

— Vậy từ giờ trở đi bôn vương phi đã có thể yên tâm.

Khóe mắt âm thầm quan sát vị vị ngự y đang bắt mạch cho nàng, trong lòng hơi thấp thòm, tuy đã uống thuốc nhưng vẫn không thể nắm chắc.

Vị ngự y kia vuốt vuốt chòm râu, một lúc lâu sau mới chấp tay trầm mặc nói với Vũ Văn Mặc:

— Hạ quan chúc mừng vương gia, vương phi đã mang thai gần hai tháng. Tuy rằng vương phi ở trong ngục một ngày một đêm, cơ thể suy yếu nhưng chỉ cần tận tâm điều dưỡng mấy tháng chắc chắn sẽ tốt hơn.

Nghe vậy, tăng đã trong lòng Mộ Dung Thu rơi xuống, âm thầm cùng Vũ Văn Mặc nhìn nhau cười, cửa ải này xem như trót lọt! Loại trừ được nghi ngờ của hoàng đế. Kể đó hai gã ngự y còn lại cũng bắt mạch, xác nhận bào thai trong bụng Mộ Dung Thu đã hơn một tháng thì đều ôm quyền chúc mừng Vũ Văn Mặc.

Ngày khi ba gã ngự y hoàn thành nhiệm vụ sau đó rời đi, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đang ăn com trưa thì Tú Ngọc ở Trúc viên mang theo thần sắc hoang mang tới gặp Vũ Văn Mặc, lo lắng nói:

– Xin vương gia mau đi gặp Thẩm trắc phi một chút đi. Từ sau bữa điểm tâm hôm qua đến giờ Thẩm trắc phi vẫn đau bụng, đau như muốn bắt tỉnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 92

– Đau bụng? Không mời đại phu à?

Mộ Dung Thu buống bát đĩa, nhìn Tú Ngọc vừa sốt ruột vừa lo lắng sợ hãi, trầm giọng hỏi. Tối hôm qua khi gặp Thẩm trắc phi trước cửa vương phủ thì sắc mặt nàng ta đã rất xấu nhưng vẫn chưa nghĩ nhiều. Mà nếu là đau bụng ... Bình thường phụ nữ đau bụng luôn phải vô cùng thận trọng, nàng quay đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nường nường mảy, đôi mắt trước sau như một thâm trầm. Chính là trầm giọng hỏi:

– Bắt đầu đau bụng lúc nào?

Lòng bảo vệ chủ từ của Tú Ngọc rất nặng, nhìn thấy Thẩm trắc phi đau bụng khó nhìn, trong lòng lo lắng như lửa đốt, nghe được câu hỏi của Vũ Văn Mặc và Mộ Dung thì vội trả lời:

– Đã đau từ hôm qua. Vấn đề cho là do ăn gì đó không vệ sinh hoặc đồ lạnh mà ra nên Thẩm trắc phi cũng không mấy để ý. Nhưng giờ com trưa hôm nay lại đau không thể ngồi dậy. Hơn nửa ... Hơn nửa ...

Nói đến cuối, Tú Ngọc cắn răng, sắc mặt trắng thêm vài phần. Chủ từ thật sự là rất thâm, tựa như phụ nữ bị sảy thai, không khác gì máu chảy thành sông!

– Hơn nửa cái gì?

Mộ Dung Thu cau mày hỏi. Tuy rằng trong ngày thường Thẩm trắc phi ưa dùng thủ đoạn, cũng khá dụng tâm với Vũ Văn Mặc, ngày hôm nay đúng lúc ngự y đến vương phủ bắt mạch cho nàng nên Vũ Văn Mặc thuận tiện ở Mai viên ăn com trưa. Nếu là lúc bình thường, có lẽ Thẩm trắc phi sẽ tính toán để được đồng tình. Nhưng hôm nay, thần sắc này của Tú Ngọc không phải giả vờ! Thẩm trắc phi nhất định đã xảy ra chuyện.

Hiển nhiên, Vũ Văn Mặc và nàng có chung ý tưởng, từ đầu cũng không để ý. Nhưng, thật sự tình huống Thẩm trắc phi đã rất tệ.

– Hơn nửa, Thẩm trắc phi chảy máu rất nhiều. Sắc mặt tái nhợt đáng sợ!

Tú Ngọc cúi đầu, trong mắt đã phấp phấp.

Nhìn thần sắc của nàng, có thể biết được tình huống lúc này của Thẩm trắc phi! Mộ Dung Thu cúi đầu nhủ mảy suy nghĩ sâu xa. Chảy máu? Đau bụng? Thẩm trắc phi sảy thai ư? Nhưng mà ... Trong phủ chưa bao giờ truyền ra tin tức Thẩm trắc phi mang thai. Vậy nếu không phải mang thai thì tình huống lúc này của Thẩm trắc phi là gì?

Nàng im lặng nhìn Vũ Văn Mặc. Quái nhiên thấy khuôn mặt hần trần đầy căng thẳng, Nàng lập tức nói:

– Gia, thần thiếp cùng đi thăm với người.

– Ừ.

Vũ Văn Mặc gật đầu, đứng dậy.

Nghe vậy, Tú Ngọc nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, âm thầm cắn chặt răng rồi đi theo phía sau hai người trở về Trúc viên.

Trúc viên.

Thẩm trắc phi đã bị đau đớn tra tấn đến nỗi cả người toàn mồ hôi, ướt cả quần áo. Tuy rằng nàng đã cố hết sức chịu đựng nhưng những cơn đau như cắt từng đợt từ bụng truyền đến khiến nàng không thể chịu nổi, so với hôm qua càng đau đớn hơn, làm cho nàng không thể nhẫn nhịn thêm.

Thẩm Oánh ở cạnh chăm sóc, lo lắng khiến chân tay luống cuống:

– Nhị tỷ ...

Không phải là quý thủy đến sao? Sao lại đau đớn như thế? Còn bị chảy máu không ngừng? Vừa mới đôi chân dậm không lâu, lúc này lại bị máu nhiễm đỏ. Cảnh tượng này y như chuyện sảy thai hay rong huyết mà nhóm bà tử hay nói đến! Thẩm Oánh bỗng nhiên sợ.

– Đại phu ... Còn chưa tới sao?

Thẩm trắc phi nhắm chặt mắt lại, cắn răng mở miệng hỏi. Nhìn Thẩm Oánh hoang mang lo lắng, nàng càng thêm sợ hãi. Nàng xác định mình không có thai, nhưng kiểu chảy máu này lại rất giống bị sảy thai. Kết quả là chuyện gì chứ? Lượng máu nhiều như vậy chắc chắn không phải là quý thủy!

Thẩm Oánh quay đầu nhìn nhìn, lắc lắc đầu với Thẩm trắc phi:

– Nhị tỷ đừng sốt ruột. Đại phu sẽ tới ngay.

– Vương gia cũng không tới sao?

Thẩm trắc phi trần đầy mong đợi hỏi. Vào lúc này, khi nàng đang cố gắng chống chọi với cơn đau, hy vọng nhất đó là Vũ Văn Mặc có thể ở bên cạnh nàng. Chỉ cần có hắn ở đây, có lẽ nàng sẽ không thấy đau đớn đến thế.

– Tú Ngọc đã đến Mai viên mời vương gia, chắc chắn vương gia sẽ đến rất nhanh.

Thẩm Oánh trả lời.

Mai viên? Trong cơn người mê mẩn vì đau đớn của Thẩm trắc phi nhất thời hiện lên một tia tàn nhẫn. Vũ Văn Mặc ở Mai viên ...

– Vương gia ăn com trưa ở Mai viên, đúng không?

Giọng nàng khàn khàn, sắc mặt trắng bệch, lời nói hữu khí vô lực.

Nghe vậy, Thẩm Oánh không đành lòng quay đầu, trái lrong tâm trả lời:

– Muội không rõ lắm. Hôm nay ngự y trong cung không phải đến bắt mạch cho vương phi sao? Vương gia chắc là vì vậy đi?

Lúc này nàng nào dám khẳng định, dù sao nàng rất rõ ràng, trong mắt Nhị tỷ, Vũ Văn Mặc vô cùng quan trọng. Cho nên mới phải lên kút động tay động chân nhiều như vậy.

– Bắt mạch?

Đôi mắt Thẩm trắc phi lóe lên, dường như quên đi đau đớn trên người, vội vàng hỏi:

– Có kết quả chưa?

Nhìn ánh mắt tha thiết chờ đợi của Thẩm trắc phi, Thẩm Oánh đành kiên trì trả lời:

– Đã có kết quả, xác nhận vương phi có thai gần hai tháng.

– Cái gì? Thật sự mang thai? Điều này sao có thể? Rõ ràng nàng ta đã uống chén trà kia.

Thẩm trắc phi không thể tin tức đầu, thì thảo lẩm bầm. Nàng tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Thu uống hết tách trà. Nàng ta đã uống, như vậy nếu thật sự có thai tất nhiên sẽ sinh non, mà nếu không có thai sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng ta sao lại không có chút ảnh hưởng gì, ngược lại còn có thai? Lê nào vấn đề là ở trả? Không thể nào. Tách trà kia là nàng tự mình pha chế, tuyệt đối không có vấn đề. Nàng cau mày nghĩ, kiểu gì cũng nghĩ không ra cuối cùng là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ lại là ...

Nàng ngừng đầu, dùng gương mặt tái nhợt và ánh mắt hoài nghi đối mặt với Thẩm Oánh.

Thẩm Oánh cảm nhận được ánh mắt của Thẩm trắc phi, lập tức mở lớn hai mắt, Nhị tỷ thể mà lại nghi ngờ nàng!

— Có lẽ nàng ta vốn không uống tách trà đó mà chỉ giả vờ trước mặt Nhị tỷ và ta thôi. Dù sao nàng ta cũng lấy tay áo che mặt.

Nghe vậy, con người của Thẩm trắc phi vừa mới nhúu chặt và nghi ngờ nhất thời biến mất. Quả thật, Thẩm Oánh là muội muội ruột của nàng, sao có thể không giúp nàng mà giúp Mộ Dung Thu chứ? Nhất định là nàng bị đau đớn tra tấn mất đi khả năng phán đoán.

— Người nói có lý. Vậy mà ta còn xem thường Mộ Dung Thu, tưởng rằng dù thế nào nàng ta cũng phải uống hết tách trà đó. Không ngờ cái chúng ta thấy cũng chỉ là một tuồng kịch mà nàng ta diễn thôi.

Thật đáng giận! Vô cùng đáng giận! Khuôn mặt trước giờ vốn luôn luôn ôn nhu tao nhã của Thẩm trắc phi vì tức giận mà biến dạng, ngược lại tăng thêm vài phần lệ khí. Nếu ở vào một năm trước thì dù thế nào Thẩm trắc phi cũng sẽ không nghĩ tới, rồi cuộc có một ngày, nàng sẽ giống như Mộ Dung Thu trước đây, vì tranh sủng mà không từ thủ đoạn, hơn nửa giờ mọi mảnh khỏe, so với Mộ Dung Thu trước kia càng hơn vài phần. Nhưng tất cả những điều này, một năm trước làm sao nàng có thể nghĩ đến được. Mà một năm sau, nàng lại dần dần không thể không chế.

— Xem ra, Nhị tỷ tuyệt đối không thể để cho nàng ta độc chiếm. Nhân cơ hội này lại nấp thiếp cho vương gia đi.

Thẩm Oánh hơi cúi người, nhỏ giọng nói.

Lời này cũng rất đúng ý của Thẩm trắc phi hiện tại. Hiện thời phủ Nam Dương Vương chỉ có một chính phi, một vị trắc phi, và một cơ thiếp. Thật sự là quá ít, mà tính tình Mộ Dung Thu lại thay đổi quá nhiều khiến Vũ Văn Mặc chú ý. Lúc này nếu có người mới vào phủ, chắc chắn có thể phân tán sự chú ý của vương gia. Thẩm trắc phi gật gật đầu:

— Rất tốt. Chờ ta khỏe hơn sẽ bắt tay chuẩn bị. Người cũng giúp ta nhìn xem, có nương nhà ai thích hợp. Quan trọng nhất là không thể thông minh, phải thành thật một chút.

Nếu không Mộ Dung Thu bên này đã khó đối phó, còn thêm một người không dễ khống chế, vậy mình không phải mất nhiều hơn được sao? Thẩm trắc phi cắn răng. Có lẽ là lúc cần rằng hơi dùng sức nên khiến bụng căng đau hơn.

— A ... Đau quá ...

— Nhị tỷ, có phải lại đau không? Hạ nhân đều xuất phủ đi mời đại phu đã hơn nửa canh giờ, sao vẫn chưa thấy bóng người đâu? Sao còn chưa tốt?

Thẩm Oánh nhìn thoáng qua bên dưới Thẩm trắc phi, máu chảy thật quá nhiều.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng động.

— Thẩm trắc phi, vương gia và vương phi đến.

Khi biết Vũ Văn Mặc đến, Thẩm trắc phi vô cùng vui mừng, đôi môi tái nhợt khô nứt nọ nụ cười, nhưng lại nghe được Mộ Dung Thu cũng tới, lập tức sắc mặt đại biến. Sao nàng ta lại tới? Là muốn nhìn xem nàng thê thảm cỡ nào ư? Thẩm trắc phi căm bực, thoáng nhìn xuống bên dưới, âm thầm ảo não. Chấn động với mối đối qua vậy mà đã bị nhảm đó! Lúc này nàng nhất định vì mất quá nhiều máu mà sắc mặt tái nhợt, rất khó coi, hơn nữa, mùi máu tanh trong phòng cũng rất nặng. Lập tức nàng không muốn để Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu bước vào.

Thẩm Oánh thấy Thẩm trắc phi không lên tiếng bèn lập tức đáp:

— Mau mời vương gia và vương phi vào đi.

Thẩm trắc phi cắn chặt răng, biết lúc này không thể mở miệng từ chối. Chỉ hy vọng sự yếu ớt lúc này của nàng có thể đôi lấy thương tiếc của Vũ Văn Mặc.

Khi Mộ Dung Thu bước vào phòng, mùi máu tanh xông vào mũi, nhất thời khiến nàng nhăn mày lại. Có vẻ như thật sự bệnh không nhẹ!

Vừa vào gian trong đã thấy Thẩm trắc phi chặt vật cuộn người bên giường, trên chân đệm từng mảng đỏ chói đập vào mắt, vô cùng chói mắt. Mà sắc mặt nàng ta tái nhợt đáng sợ, ngay cả môi cũng tái nhợt nứt nẻ.

Đây không phải là giả vờ! Mộ Dung Thu kinh ngạc vì thay đổi đột ngột của Thẩm trắc phi. Nếu như trí nhớ không sai, tư thế của Thẩm trắc phi luôn luôn đoan trang đường hoàng, làm sao có thể bỗng nhiên bệnh thành thế này? Phụ nữ vô cùng yếu ớt, bệnh phụ khoa rất nhiều. Thẩm trắc phi không phải là bị bệnh phụ khoa chứ? Nhưng nhìn nàng ta như vậy lại cảm thấy không giống, chảy máu thế này... Có vẻ như quá nhiều thì phải.

— Gia ... Có phải Nhu nhi sẽ chết không?

Ngay khi Mộ Dung Thu thất thần, bên tai đã truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm trắc phi.

Thẩm Oánh vô cùng thông minh, Thẩm trắc phi vừa mở miệng, lập tức dùng dấy rời khỏi giường, đứng phía sau Mộ Dung Thu. Mà Vũ Văn Mặc nhìn thấy bàn tay Thẩm trắc phi đuổi ra bèn bước qua ngồi cạnh giường. Hắn nhíu mày trầm giọng hỏi:

— Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Phát hiện không thích hợp từ lúc nào? Hiện tại cảm thấy thế nào?

Nghe vậy, Thẩm trắc phi gần như lệ nóng doanh trùng, đã bao lâu rồi hắn không dịu dàng với nàng như thế? Có điều nàng thông minh, hiểu được cần phải lợi dụng điều này, dù sao cơ hội cũng khó khăn lắm mới có được. Nàng lập tức cố hết sức, chụm đầu đau đớn kịch liệt từ bụng truyền đến, nước mắt chảy dài trên gương mặt tái nhợt, thuận thế ngã vào lòng Vũ Văn Mặc, giọng nàng nhẹ nhàng :

— Từ tiết tới hôm sinh nhật của Nhu nhi đã bắt đầu không bình thường. Lúc đầu Nhu nhi cũng không để ý lắm, không ngờ hai ngày nay sẽ đau đớn như thế.

— Tiết tới?

Vũ Văn Mặc nhíu mày.

Mà Thẩm trắc phi bèn nhân cơ hội nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, quay mặt nhìn Vũ Văn Mặc dịu dàng nói:

— Chắc là Nhu nhi ăn phải gì đó không tốt. Có điều ... Gia, trên người Nhu nhi thật sự rất đau.

Vũ Văn Mặc theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Mộ Dung Thu, đôi mày kiếm càng cau chặt hơn. Lại cúi đầu nhìn Thẩm trắc phi đang ở trong lòng, khỏe mắt nhìn lướt qua phản ứng của Mộ Dung Thu rồi không dấu vết buông Thẩm trắc phi ra.

Nghe Thẩm trắc phi nói, lại thoáng bắt gặp ánh mắt khiêu khích của nàng ta, khỏe miệng Mộ Dung Thu nhếch lên, chẳng lẽ muốn lợi dụng chuyện này gây bất lợi cho nàng? Nàng ta thật đúng là tranh thủ mọi cơ hội có được. Thế nhưng, Mộ Dung Thu nhìn về phía vết máu loang rất lớn trên giường, lúc này nàng ta hẳn phải lo lắng cho chính mình đi?

Nụ cười lạnh trên môi Mộ Dung Thu chưa kịp tắt đã thấy Vũ Văn Mặc nhìn mình, đồng thời nàng nhìn về phía hắn và Thẩm trắc phi đang tay nắm tay. Tuy rằng Vũ Văn Mặc đã không dấu vết đẩy Thẩm trắc phi ra, nhưng nụ cười lạnh bên môi Mộ Dung Thu vẫn sâu thêm vài phần.

— Vương phi, bệnh của Nhị tỷ lần này thật quá nghiêm trọng. Có lẽ cũng không đơn giản chỉ là nhiễm bệnh như vậy.

Thẩm Oánh đứng phía sau Mộ Dung Thu, nhẹ giọng nói.

Âm thanh tuy rất khẽ nhưng từng câu từng chữ truyền vào tai mọi người một cách rất rõ ràng.

Thẩm trắc phi âm thầm khẽ nhếch môi. Ánh mắt rét lạnh của Vũ Văn Mặc quét qua người Thẩm Oánh. Thấy thế, Thẩm Oánh lập tức cúi gằm xuống, trong lòng bắt đầu bồn chồn. Ánh Vũ mất vừa rồi của Văn Mặc quá mức lạnh lẽo, làm người ta sợ chết khiếp, lại như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng. Thẩm Oánh âm thầm cắn chặt răng. Sẽ không, hẳn chắc chắn sẽ không nhìn thấu nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nhạt, vẫn chưa quan tâm đến Thẩm Oánh phía sau, mà là trực tiếp nhìn Thẩm trắc phi, giọng điệu rất ôn hòa nói

— Mấy ngày nay Thẩm trắc phi luôn luôn vất vả chuẩn bị tiết sinh nhật, khó tránh khỏi mệt mỏi. Hôm qua lúc còn đang phải thu xếp lo liệu chuyện trong vương phủ lại đến đại lao thăm bốn vương phi, thật là rất vô ý! Kết quả hiện tại khiến thân thể suy yếu. Thẩm trắc phi, sau này không thể như thế được. Ngay cả người quan tâm bốn vương phi, nhưng cũng không thể lấy thân mình ra làm trò đùa được. Mấy ngày nay người hãy tập trung điều dưỡng cơ thể đi. Tuy bốn vương phi có thai nhưng sức khỏe vẫn rất tốt, mấy chuyện trong phủ này cứ để bốn vương phi xử lý là được rồi.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi càng thêm khó coi, liếc nhìn Mộ Dung Thu, thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải. Miệng lưỡi Mộ Dung Thu quá lợi hại. Nàng âm thầm nắm chặt hai tay.

— Mấy ngày nay người yên tâm nghỉ ngơi đi. Chuyện trong phủ tạm giao cho vương phi xử trí đi.

Vũ Văn Mặc dùng giọng ra lệnh nói.

Lời này vừa nói ra, Thẩm trắc phi chỉ có thể không cam lòng gật đầu, nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ tươi cười trả lời:

—Đã nhọc gia lo lắng. Là do thời gian gần đây Nhu nhi không chú ý chăm sóc bản thân mới thành ra hôm nay, để gia phải lo lắng.

Thật đáng giận! Có điều hiện giờ nàng đau như vậy căn bản không thể xuống giường chứ nói chi là xem sổ sách hay quản lý một đồng chuyện lớn nhỏ trong vương phủ. Vì thế nếu Mộ Dung Thư không ngờ chắc chắn nhân cơ hội này đoạt lại quyền hành, nàng cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Chẳng qua, sao nàng lại có thể khinh địch dễ dàng ta như nguyên để như thế! Bất kể dùng cách nào cũng phải khiến Mộ Dung Thư khó chịu mới được. Thẩm trắc phi bèn nhìn đau, vẻ mặt nhuốm bi thương, vỗ trán nói

— Nghe nói ngày hôm nay phủ tướng quân sẽ bị tuyên án. Sau này tỷ tỷ không còn nhà mẹ đẻ để nương tựa, vậy cứ xem nhà mẹ đẻ của muội như của tỷ đi.

Mộ Dung Thư nhường nhường mấy, nhìn Thẩm trắc, thái độ nhàn nhạt trả lời:

— Vậy tỷ tỷ cảm ơn muội muội trước.

Không lâu sau nhà Mộ Dung sẽ bị tuyên án, nàng đã có chuẩn bị tâm lý, dù sao cũng là tội thông đồng với địch phản quốc, kết quả tệ nhất là tịch thu gia sản chém đầu.

Thẩm Oánh chán nản nhắm mắt lại. Mộ Dung Thư này thật không dễ đối phó, vui giận không đối sắc, thật khiến người khác không thể nắm bắt được suy nghĩ trong lòng nàng ta.

Lúc này, Vũ Văn Mặc nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thư, mặc dù con người đen vẫn sâu thẳm, lạnh băng như trước nhưng ở đáy mắt lóe lên một tia nhìn chuyên chú nóng bỏng khác thường, còn có ... nghỉ ngơi.

Chạm đến ánh mắt của hắn, Mộ Dung Thư theo phản xạ nhui mày. Hắn đây là ý gì? Nàng lập tức thu hồi ánh mắt, không nghĩ tới đúng lúc chạm phải đôi mắt tràn đầy oán độc của Thẩm trắc phi.

Ngay khi Mộ Dung Thư muốn bước lên án cần thăm hỏi vài tiếng thì nha đầu ở Trúc viên đã dẫn đại phu vào.

Đại phu vừa vào phòng thì hành lễ với bọn họ. Sau đó theo lệnh Vũ Văn Mặc tiến lên bắt mạch cho Thẩm trắc phi.

Vị đại phu này là thần y có tiếng ở kinh thành, hầu hết quan viên nếu không thoát mái sẽ bỏ ra một số tiền lớn mời ông ta đến quý phủ khám bệnh. Những chứng bệnh lạ ít gặp cũng đã từng chữa qua, y thuật có thể sánh ngang với ngự y, từ đó ông ta trở thành đại phu nổi danh. Nhưng cũng chẳng phải không bệnh nào không chữa được, dù sao đi nữa đây cũng là cổ đại.

Ông ta vừa đặt tay lên mạch tượng của Thẩm trắc phi thì đôi mày vốn đã có nếp nhăn lập tức biến thành chữ Xuyên (川), vẻ mặt càng thêm nặng nề. Ông ta đưa mắt nhìn lướt qua sắc mặt Thẩm trắc phi, còn có vết máu trên đệm giường.

Mọi người khần trương nhìn về phía đại phu, vì vẻ mặt ông ta quá nghiêm trọng.

Trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thư luôn luôn nghiêng cứu sách y được, trong đó có miêu tả từng bệnh trạng của mỗi người, bao gồm cả phụ khoa. Chảy một lượng máu lớn như thế, đồng thời còn đau bụng đến khó nhịn, sợ là rong huyết. Mà nguyên nhân gây ra rong huyết có rất nhiều, có điều Thẩm trắc phi sống an nhàn sung sướng trong phủ Nam Dương Vương, rất khó xảy ra tình huống khiến rong huyết, và lại nàng cảm thấy hiện trạng của nàng ta cũng không quá giống rong huyết. Nếu nàng có thể bắt mạch cho Thẩm trắc phi, có khi sẽ biết được là xảy ra chuyện gì.

Thẩm trắc phi vốn cho là cơ thể suy yếu mà thôi, cũng có khi do quý thúy quá nhiều khiến nàng đau đớn khó chịu như vậy, nhưng theo biểu hiện của đại phu thì dường như không đơn giản như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy nặng nề.

Vũ Văn Mặc lặng yên từ trên giường đứng lên, ánh mắt rét lạnh nhìn về phía đại phu.

Đại phu từ đầu đến cuối không ngừng lắc đầu, một cử động kia càng khiến người ta vô cùng lo lắng. Chờ đến khi ông ấy mở mắt ra mới đứng dậy, cung nói với Vũ Văn Mặc:

— Xin vương gia theo lão phu ra ngoài một lúc.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm trắc phi càng âm trầm đến đáng sợ, trừng mắt nhìn đại phu, giọng nói vô cùng lạnh lẽo ra lệnh:

— Có chuyện gì cứ nói ngay tại đây đi!

Nghe vậy, đại phu khó xử ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Đôi mắt lạnh băng của Vũ Văn Mặc khẽ chuyển, gật đầu.

Đại phu cúi đầu trầm giọng trả lời:

— Bẩm Thẩm trắc phi, lão phu sẽ kê đơn cho hạ nặn trong phủ đi bốc thuốc rồi sắc, sau khi uống một lúc là có thể cầm máu, uống liên tục hai tháng thì có thể trị dứt chứng đau bụng.

— Là vậy sao? Thế thì tốt rồi.

Thẩm trắc phi khẽ nhếch môi cười nói.

Tuyệt đối không đơn giản như vậy! Mộ Dung Thư nhìn chằm chằm đại phu.

Quả nhiên, đại phu lắc đầu nói:

— Ngay cả trị hết đau bụng và không còn chảy máu thì cơ thể Thẩm trắc phi cũng đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cuối cùng vẫn là không thể hoàn toàn khỏi phục.

— Đại phu, ông có ý gì?

Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh đồng thời hoảng hốt truy hỏi.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói:

— Mời đại phu nói cho hết đi.

Đại phu gật đầu, nói:

— Xin thứ cho lão phu dám can đảm hỏi một câu, có phải hơn một năm qua Thẩm trắc phi luôn dùng thuốc để bồi bổ cơ thể hay không?

Khuôn mặt tái nhợt của Thẩm trắc phi nhất thời hồng hơn phần nửa. Vì gái vào Vương phủ hai năm nay mà bụng vẫn không có động tĩnh, mẫu thân rất lo lắng bèn tìm đại phu xin phương thuốc, vì thế hơn một năm qua nàng liên tục dùng. Chuyện này vốn rất xấu hổ để mở miệng, càng xấu hổ hơn nếu cho người khác biết, không ngờ tên đại phu này lại có thể đoán được! Vì liên quan đến bệnh của mình nên nàng không dám giấu diếm điều gì, chi có thể thừa nhận:

— Đúng vậy.

Sau khi trả lời, nàng lập tức ngẩng đầu liếc nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng thật không muốn cho hắn biết nàng vì mang thai mà mỗi ngày đều uống thuốc.

Mà vẻ mặt Vũ Văn Mặc vẫn lạnh như băng, chưa có gì khác thường.

Mắt Mộ Dung Thư chợt sáng lên, chẳng lẽ là Thẩm trắc phi ăn gì đó có tính cực hàn? Hai thứ tương khắc, tất nhiên sẽ gây hại cho cơ thể. Nhưng Thẩm trắc phi là người khôn khéo như thế sao lại để mình gặp phải việc đó?

— Lão phu kết luận nội trong ba ngày gần đây Thẩm trắc phi đã ăn phải lương hoa tử! Lương hoa tử là thứ cực lạnh, người bình thường ăn cũng không có vấn đề gì, chỉ hơi đau bụng một chút. Nhưng nếu người có thai ăn trúng e là sẽ sảy thai, nhưng chỉ cần phát hiện kịp thời cũng không đến mức không thể cứu được. Lại vừa vận gặp Thẩm trắc phi vốn thể hàn mới phải uống thuốc bồi bổ cơ thể. Toàn bộ là như vậy, hai loại hàn — nhiệt tương khắc khiến cơ thể mang tính hàn của Thẩm trắc phi bị tổn thương nghiêm trọng. Nếu trong ngày đầu tiên phát hiện hiện tượng đau bụng mà kịp thời trị liệu, uống thuốc thì có thể có chuyển biến tốt. Đáng tiếc hiện tại lão phu cũng chịu thua! Dù có thể cầm máu giảm đau nhưng sau này Thẩm trắc phi đã không thể có thai!

Đại phu một mạch nói hết kết quả chẩn đoán.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, đặc biệt tiếng hít thở đều nghe rõ ràng.

Hiển nhiên buổi nói chuyện của đại phu đều ngoài dự đoán của mọi người! Sao có thể như vậy?

Sắc mặt Thẩm trắc phi trắng bệch nhìn chằm chằm đại phu. Bất kể thế nào nàng cũng không thể tin được mình lại rơi vào tình cảnh như thế. Không thể mang thai! Không thể mang thai sao?

Sao lại là kết quả này? Không thể mang thai? Không thể mang thai!

Thật ra Mộ Dung Thư cũng không nghĩ tới kết quả này. Lúc này khi đoán rằng Thẩm trắc phi bị rong huyết thì nàng đã hiểu phần nào. Có điều ... Trong vòng ba ngày ăn lương hoa tử? Ở yến hội ngày đó, chỉ có trong tách trà của nàng có lương hoa tử, Thẩm trắc phi sao lại tự uống? Chẳng lẽ nàng ta cũng không biết lương hoa tử tương khắc với cơ thể mình, hay nàng ta còn dùng loại thuốc tương khắc nào nữa?

— Gia ...

Thẩm trắc phi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, giọng run rẩy rõ rệt. Hiển nhiên, nàng chịu kích thích không nhỏ.

Hiện nhiên điều này cũng nằm ngoài dự đoán của Vũ Văn Mặc. Dù sao hân và Thẩm trắc phi cũng là thanh mai trúc mã, tuy rằng giữa hai người còn có đấu tranh mãnh liệt của hai đại gia tộc nhưng lúc này trong mắt hân Thẩm trắc phi tựa như một mọii mọii mà sinh mệnh đang mất hi vọng cần thương hại. Hân một lần nữa ngồi vào bên giường, cầm tay Thẩm trắc phi, nhẹ giọng an ủi

— Ngày mai bản vương sẽ mời ngự y trong cung đến xem. Chỉ cần sau này cẩn thận điều trị, bồi bổ cơ thể chắc chắn sẽ không sao.

Nghe vậy, nước mắt Thẩm trắc phi rơi đầy mặt :

— Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy ?

Nàng nhào vào lòng Vũ Văn Mặc, khàn giọng kêu lên. Lúc này đau đớn của cơ thể còn thua xa nỗi đau trong lòng. Nàng không thể chấp nhận được, lẽ nào từ đó là chuẩn bị cho Mộ Dung Thu! Mà trong lúc vô ý nàng lại uống hết chén trà mà nàng ta không hề dụng vào một giọt! Kết quả là khiến mình rơi vào hoàn cảnh hôm nay!

Mộ Dung Thu! Mộ Dung Thu! Thẩm trắc phi trong lòng cảm hận lặp lại tên Mộ Dung Thu hai lần, trong mắt bắt đầu tràn ngập hận ý.

Nếu nàng không thể sinh con, đời này sẽ không cách nào trở thành Nam Dương vương phi, cuộc sống ngày sau chắc chắn vô cùng thê thảm. Thậm chí, nàng còn mất đi sủng ái của Vũ Văn Mặc! Không ... Là đã bắt đầu chậm chậm mất đi. Đã hơn ba, bốn tháng hân không hoan ái cùng nàng phải không? Hiện thời nàng lại rơi vào tình huống này, hân càng không thể bùng ái nãng! Điều tại Mộ Dung Thu, tất cả những điều này đều là lỗi của Mộ Dung Thu! Nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng ta!

Về mặt Thẩm Oánh không thể tin nhìn Thẩm trắc phi. Đáp án này vượt xa dự đoán của nàng. Một nữ tử không thể sinh con chính là phạm vào thất xuất chi điều, nếu vương gia không hưu nàng ta, nàng ta vẫn có thể ở lại trong phủ, nhưng không bao giờ có thể đường hoàng ngẩng đầu lên. Dù thế nào cũng không ngờ được, đến bây giờ Thẩm Nhu đúng là hại người không được lại thành hại mình.

Hiện thời Thẩm trắc phi rơi vào nông nỗi hôm nay, tâm tình Mộ Dung Thu rất phức tạp. Dù sao Thẩm trắc phi đối với nàng cũng giờ mọii mãnh khỏe, khi nàng bị giam trong đại lao còn muốn hại chết nàng. Hiện thời Thẩm trắc phi gấp báo ứng dù không chết, nhưng đây cũng là kết quả không một nữ nhân nào có thể chấp nhận được, đặc biệt là nữ nhân cô đại, mũi mũi mất đi khả năng làm mẹ ra sao?

— Lão phu ra ngoài kê đơn.

Đại phu nhìn phản ứng của mọii người trong phòng xong thì lập tức lên tiếng.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc phát phát tay, đại phu như trút được gánh nặng rồi đi.

Thẩm trắc phi vô tâm không phát hiện đệm giường dưới thân đã bị nàng nhuộm đỏ máu. Nàng tuyệt vọng ngã vào lòng Vũ Văn Mặc, hai tay ôm chặt hông hân.

Thấy thế, Mộ Dung Thu dòi mắt, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi nàng đi khỏi, Thẩm Oánh cũng theo ra.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Thẩm Oánh, dừng bước.

— Xin vương phi tha thứ sai lầm lúc trước của tỷ tỷ. Hiện thời tỷ tỷ đã bị trừng phạt, dù đó chỉ là báo ứng. Vương phi là người thiện tâm, xin không cần lại đẩy Thẩm trắc phi vào đồng lửa được không?

Thẩm Oánh đứng phía sau Mộ Dung Thu, giọng điệu vô cùng chân thành cầu khẩn.

Khỏe miệng Mộ Dung Thu gọi lên một chút khinh thường, cười lạnh. Các cô nương Thẩm gia quả nhiên đều là diễn viên trời sinh! Tùy thời tùy chỗ đều muốn lợi dụng cơ hội mưu cầu lợi ích cho bản thân, Thẩm Oánh này thật không đơn giản. Nàng xoay người, cười nhạt đối mặt Thẩm Oánh, nói:

— Thẩm Tam cô nương đang nói cái gì? Bốn vương phi nghe không hiểu. Người chó lẳng phi thời gian, dù sao Thẩm trắc phi là Nhị tỷ của người. Việc người phải làm không phải đi theo bốn vương phi nói này nọ mà là đi xem Thẩm trắc phi cần gì, hạ nhân có dựa theo đơn mà đi mua thuốc, sắc thuốc không?

Sắc mặt Thẩm Oánh đỏ ra, rất khó coi. Nàng cứng người, hơi cúi xuống, nhẹ nhàng thi lễ sau đó xoay người trở vào phòng.

Mộ Dung Thu mở to đôi mắt đang khép hờ, thần sắc lạnh lạnh nhìn lướt qua bóng lưng của nàng ta, nụ cười chợt tắt, quay về Mai viên!

Vừa về đến Mai viên đã bất giác hai nha đầu chụm vào một chỗ khóc rống, người nào cũng khóc đến khô nước mắt, tựa như bị rất nhiều thiệt thòi tui nhục. Thấy thế, Mộ Dung Thu đành lên tiếng hỏi:

— Sao thế?

Dứt lời nàng lại quay đầu nhìn thoáng qua Thu Cúc phía sau.

Thu Cúc lắc đầu, nàng cũng không biết, vừa rồi lúc ăn cơm trưa còn rất tốt sao vừa đến Trúc viên một lát thì hai người này lại khóc thành như thế?

Hai nha đầu nhìn thấy Mộ Dung Thu lập tức thút thít lau nước mắt, bước về phía Mộ Dung Thu.

Hồng Lăng vừa lau nước mắt, vừa nói:

— Vương phi đừng quá đau lòng. Tuy phụ tướng quân đã không còn nữa, nhưng ngoại trừ tướng quân thì may mắn mọii người đều có thể giữ được tánh mạng.

Dù sao phụ tướng quân là nhà mẹ đẻ của vương phi. Hiện thời nhà mẹ đẻ rơi vào tình cảnh này, vương phi phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn khổ sở chứ! Các nàng là khóc vì vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu liền biết kết quả xét xử đã được tuyên bố. Sắc mặt chợt nghiêm túc, trầm giọng hỏi:

— Kết quả thế nào?

Hồng Lăng cắn răng quay đầu, cũng quên liếc mắt Thanh Bình một cái, thấp giọng trả lời:

— Hoàng Thượng niệm tình Mộ Dung tướng quân có công, nhiều lần đánh đuổi quân gác xâm lấn, nhưng công không thể bù tội. Hoàng Thượng hạ chỉ, tra mai sẽ tịch thu gia sản, chém đầu Mộ Dung tướng quân. Những người còn lại, toàn bộ cách chức biếm thành nô tịch. Nam tử sung quân, nữ tử bị bán vào thanh lâu, toàn bộ tiền đó và của cải sung vào ngân sách quân đội (*quân tư*).

— Bán vào thanh lâu lấy tiền mặt?

Mộ Dung Thu nhủ mảy. Thật muốn bán vào thanh lâu kỹ viện? Mộ Dung Lan xinh đẹp thanh khiết, tình lữ như hoa sen, Mộ Dung Nguyệt đáng yêu, Mộ Dung Ngọc non nớt? Còn nhỏ tuổi đã bị bán vào thanh lâu kỹ viện, đời này vĩnh viễn trải qua cuộc sống không thấy mặt trời!

Ngay khi tim nàng vì thế co rút đau đớn thì người vốn đang ở Trúc viên — Vũ Văn Mặc lại đến.

— Đây là kết quả tốt nhất.

Vũ Văn Mặc nhìn chăm chăm sau lưng nàng, trầm giọng nói:

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 93

Nghe vậy, Mộ Dung Thu xoay người nhìn Vũ Văn Mặc, gật đầu trả lời:

— Thần thiếp hiểu được.

Đây chính là kết quả tốt nhất. Nếu như người của phủ tướng quân đều giống Nhị di nương và Mộ Dung Lâm thì nàng đã không có chút lòng thương hại nào. Nhưng trong đó lại có biết bao người vô tội, ngay cả lòng nàng có cứng rắn đến đâu, nhìn thấy các cô gái non nớt xinh xắn như thế lại rơi vào tình cảnh không có ngày mai, cũng không tránh được đồng tình và đau lòng. Dù sao, nàng cũng chỉ là người bình thường, lòng da không phải sắt đá. Nhưng nàng cũng là người lý trí, biết nên và không nên làm gì, việc gì có thể và không thể không tay vào. Người trong phủ tướng quân rơi vào tình cảnh hôm nay không liên quan gì đến nàng.

Vũ Văn Mặc đã dốc hết toàn lực, không biết phải trả giá những gì mới giúp phủ tướng quân thoát được tội chết! Mà nàng cũng không có được năng lực to lớn hay nghĩa vụ để không tiếc hết thảy đi cứu họ, dù sao nàng hiểu rất rõ bản thân mình nặng mấy phần.

– Hai người các người lau nước mắt đi, đừng để người khác thấy được rồi lại nói lung tung.

Mộ Dung Thu nói với Hồng Lăng và Thanh Bình rồi mới nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cười nhạt nói:

– Gia, vào nhà đi.

Đôi mắt lạnh băng của Vũ Văn Mặc khẽ chuyển, gật đầu theo nàng vào phòng.

Sau khi vào phòng, Hồng Lăng mang lên một bình trà nóng, Mộ Dung Thu báo ba người các nàng lui ra.

Mộ Dung Thu nâng bình trà lên tự mình rót một ly cho Vũ Văn Mặc. Hắn rất kinh ngạc, con người đen nhìn chăm chăm mỗi một hành động của Mộ Dung Thu.

– Thần thiếp cảm ơn tất cả những gì gia đã làm cho phủ tướng quân. Nếu không có gia, chỉ sợ hiện thời phủ tướng quân đã máu chảy thành sông. Cũng cảm ơn gia, nếu không có gia che chở, thần thiếp cũng sẽ không thể không lo lắng, an toàn rồi khỏi đại lao.

Giọng nói của nàng vô cùng mềm nhẹ.

Nghe được những lời này, con người đen lấy của Vũ Văn Mặc nhìn nàng chăm chăm

Sau đó, Mộ Dung Thu lại nói tiếp:

– Mà hiện thời thần thiếp không có nhà mẹ đẻ che chở, tin rằng không được mấy ngày sẽ có người tìm tới của khi dễ thần thiếp. Thậm chí, cũng sẽ có người nhìn không được thần thiếp tiếp tục chiếm thân phận Nam Dương vương phi. Thần thiếp càng hiểu được, nếu như không gia vô mang thai, chỉ sợ ngày sau thần thiếp sẽ rơi vào kết cục như các cô nương khác của nhà Mộ Dung.

Vũ Văn Mặc dần dần cau mày chặt hơn, nhưng vẫn chưa ngăn cản Mộ Dung Thu tiếp tục nói hết.

– Cuối cùng cũng bị lộ ra. Mang thai ba tháng sẽ có bụng.

Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng cảm kích hắn làm tất cả những điều này, tương lai nếu hắn có việc cần nàng trợ giúp, nàng chắc chắn cố gắng hết sức để giúp. Hơn nữa, trước đó nàng cứu hắn, giúp hắn giải vây trước mặt hoàng thượng, vậy cũng là báo đáp. Nhưng cảm kích không có nghĩa là nàng có thể vì vậy mà trả giá hết thảy, thậm chí cả cuộc sống sau này! Giống như những nữ nhân sống một cách hèn mọn trong hậu viện.

Hầu như là đột ngột, Vũ Văn Mặc đứng dậy, dùng đôi đồng tử ẩn chứa hàn băng khiến người khác sợ hãi chăm chú nhìn nàng, quanh thân tản mát một luồng hơi lạnh buốt như băng tuyết ngàn năm. Nàng nhìn thẳng khuôn mặt tuấn tú băng sương ấy, nói tiếp:

– Mà gia đã biết suy nghĩ của thần thiếp, luôn luôn mong muốn là cái gì. Thần thiếp cảm kích hết thảy những việc gia làm. Thần thiếp nhất định sẽ báo đáp ân tình của gia, nhưng ...

– Nhưng người không cần nghĩ gì nữa hết! Còn một tháng nữa, bốn vương sẽ làm người mang thai!

Vũ Văn Mặc nói gần gần lên một tiếng, con người đen nhìn nàng chăm chăm. Thì ra tất cả những gì hắn đã làm đều không đáng giá! Đường như là tự mình đa tình. Nàng cần bản chưa bao giờ để hắn trong mắt! Cho đến tận giờ phút này, nàng vẫn nghĩ phải rời khỏi hắn! Thậm chí không để ý cái nhìn của người đương thời, cũng không cần cuộc sống ngày sau của nàng!

Ở triều đại này, nữ nhân không dựa vào nam nhân mà sinh tồn, sao có thể sống sót? Nàng là vương phi của hắn, là nữ nhân của hắn, đây là sự thật không thể thay đổi.

Nghe vậy, thân hình Mộ Dung Thu run lên, nhìn vào ánh mắt đã hiện lên một tia sáng khác thường của hắn, tìm như bị đâm một nhát mạnh mẽ! Đây là điều trong khoảng thời gian này nàng luôn luôn trốn tránh, nàng biết đối với hắn, cách làm của nàng có chút tàn nhẫn. Nhưng, cuối cùng nàng vẫn là một người có chấp.

Né tránh ánh mắt nóng rực bức người của hắn, nàng trầm giọng nói:

– Gia, những gì thần thiếp đã từng nói với người tuyệt đối không phải là đùa cợt. Hôm nay cũng vậy.

– Mộ Dung Thu, người điên rồi sao? Người cho là mình thật sự quan trọng như vậy? Nếu người muốn rời đi, không cần phải nói ra ý nghĩ hoang đường như thế, ngày mai người có thể đi!

Giọng nói Vũ Văn Mặc vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thu mang theo hàn khí bức người.

Mộ Dung Thu cau chặt mày, biết hắn không cách nào chấp nhận, lúc này hắn đang nổi nóng nên cũng không nói nữa, chậm rãi dời mắt.

Im lặng thật lâu sau, băng tuyết trong mắt Vũ Văn Mặc dần dần tan đi, từ từ bình tĩnh trở lại. Nhìn Mộ Dung Thu ngồi đối diện, hắn bỗng nhiên cảm giác nàng cách hắn rất xa. Trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ cùng trải qua rất nhiều, vốn tưởng rằng sẽ xuất hiện tình cảm đồng cam cộng khổ giữa nam nhân và nữ nhân. Nhưng hiển nhiên, nàng vẫn chưa từng thay đổi suy nghĩ.

Không, không đúng. Hôm qua lúc từ đại lao trở về, thái độ của nàng không phải như thế. Hắn có thể chắc chắn trong lòng nàng có mình. Nhưng sao bây giờ chợt thay đổi thái độ?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là liên quan đến Nhu nhi, hay thậm chí là những nữ nhân khác trong hậu viện của hắn?

Hắn ngừng đầu nhìn Mộ Dung Thu bằng ánh mắt phức tạp, giọng nói trầm trầm khác thường:

– Mộ Dung Thu, đừng nghĩ rời đi nữa. Ngoại trừ chuyện người đã nói kia, bất kể người muốn gì, bốn vương đều đồng ý.

Giọng hắn gần như cầu xin, thái độ hắn đột nhiên thay đổi, làm cho Mộ Dung Thu kinh ngạc không thôi. Nàng biết, đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn. Dù sao yêu cầu một nam tử cổ đại “một đời một kiếp chỉ hai ta” có hơi không thực tế, thậm chí là rất viễn vông. Dù sao tư tưởng đã ăn sâu bén rễ ở nơi này là tam thể tứ thiếp. Ngay cả ra ngoài xã giao trò chuyện, cũng sẽ có kỹ nữ làm bạn. Việc này ở hiện đại tương đương với gái giú (*nguyên văn là chơi gái*) nhưng ở đây lại tượng trưng cho thời thượng. Quan niệm hoàn toàn bất đồng, sao Vũ Văn Mặc có thể tán thành “một đời một kiếp chỉ hai ta” chứ?

Sự trầm mặc của nàng làm cho Vũ Văn Mặc nhũu chặt hai hàng lông mày, nhanh nhím môi nói tiếp:

– Bốn vương là Nam Dương Vương, trên người có trách nhiệm không thể chối bỏ. Nữ nhân bên cạnh bốn vương bây giờ không thể chỉ có người, về sau cũng không thể. Nhưng, người tuyệt đối sẽ là người quan trọng nhất trong lòng bốn vương. Mộ Dung Thu, hãy dẹp bỏ ý nghĩ viễn vông đó của người đi. Ngoan ngoãn ở bên cạnh bốn vương đi.

Giọng điệu của hắn lúc này lại thêm vài phần khuyên bảo.

Khóe môi Mộ Dung Thu chậm rãi gợn lên. Nếu hắn nói lời này với Mộ Dung Thu trước kia, chắc chắn sẽ nhận được sự yêu thương nhưng nhớ, cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng Mộ Dung Thu đang đứng đây có thêm linh hồn hiện đại, là một linh hồn không cách nào thay đổi sự nghĩ và nhận thức. Nhất định nàng sẽ không vì sinh tồn mà tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục.

– Gia, thật ra thần thiếp cũng không nỡ người. Lúc ấy nếu thần thiếp không cứu được gia đang trọng thương, e rằng hiện thời gia sẽ không thể đứng đây.

Lời này vừa nói ra, thân thể Vũ Văn Mặc hoàn toàn cứng ngắc, tay đặt trên bàn dường như run lên.

Hắn đứng phắt dậy, nắm lấy bàn tay Mộ Dung Thu, ngay lúc nàng không hề để phòng, trực tiếp kéo nàng đến bên giường. Ngay sau đó, hắn hung hăng hôn lên môi nàng, dùng sức mút.

Dù sao Mộ Dung Thu cũng không có võ công, tất nhiên sức lực không bằng Vũ Văn Mặc. Mới đầu nàng còn giãy giụa muốn tránh, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích chút nào, nàng đành chịu thua không giãy nữa, cứng người lại.

Vũ Văn Mặc dùng sức mút, hắn thở ra ồ ồ, dưới bụng chợt nóng lên, bàn tay to nắm lấy roi cao gút của Mộ Dung Thu ra sức vuốt ve. Hắn đắm chìm trong thế giới tình dục do chính mình tạo ra. Khi hắn đang muốn xé rách quần áo người dưới thân mới chợt phát hiện, nàng vẫn không nhúc nhích!

Hắn bỗng tỉnh táo hơn phần nữa.

Nhìn chăm chăm đôi môi sưng đỏ vì bị mút hờn của nàng, Vũ Văn Mặc bỗng cảm thấy chán ghét! Là chán ghét chính mình! Từ khi nào hắn lại trở nên hèn hạ như thế? Đối với một nữ nhân không yêu mình, hắn lại muốn dùng thủ đoạn chinh phục thân thể tiến tới chinh phục trái tim nàng?

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên, hắn không giữ được chừng mực đối với một nữ nhân, như là mất đi lý trí! Hơn nữa ... Ánh mắt của hắn dừng trên đôi môi sưng đỏ của nàng. Đây là lần đầu tiên hắn hôn môi một nữ tử, lần đầu tiên môi chạm môi, không hề ghét bỏ như ngày xưa, ngược lại còn có thêm vài phần phấn khích và xúc động hắn không cách nào hiểu được!

Trong phút giây này, rõ ràng khoảng cách giữa hai người gần như thế, cảm giác được hơi thở của nhau. Nhưng Vũ Văn Mặc lại phát hiện hắn không cách nào tiến vào thế giới của nàng! Mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc đi vào thế giới của hắn!

– Bốn vương nên làm thế nào với nàng bây giờ? (*Cho anh Mặc đối xưng hô nha- chờ lâu quá mà*)

Hắn nên làm thế nào với nàng mới tốt đây?

Giọng hân thâm trầm một cách khác thường, vì không chế tình dục mà trở nên khàn khàn, vẻ như còn chứa nhiều bất đắc dĩ.

Sắc mặt Mộ Dung Thu ửng đỏ. Đây là lần đầu tiên ở cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng ở gần một người đàn ông như thế, cảm thụ nhiệt độ trên người hân, hơi thở. Còn có ... Hạ thân cứng rắn của hân đang đâm thẳng vào đùi nàng.

Ngay cả nàng có bình tĩnh đi nữa, đầu óc vẫn không kịp nghĩ gì.

Hân nói nên làm sao với nàng mới tốt.

Nàng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể né tránh ánh mắt nóng rực như thiêu đốt người khác của hân.

Trầm lặng, yên tĩnh, chỉ còn hơi thở dồn dập của chấn.

Khí hơi thở không còn nặng nề nữa, hân thản nhiên đứng dậy, nhưng lại một câu cũng không nói đã rồi đi!

Mộ Dung Thu cau mày nhìn, bỗng dưng thấy cửa bị một lực rất lớn đóng sập lại, đôi mày càng nhăn hơn.

Sau đó nàng nghe nói Vũ Văn Mặc đi thẳng về Tiền viện. Lúc này đây, hai người tan rã trong không vui, hạ nhân trong phủ thấy thế, bàn tán xôn xao.

Lúc ăn cơm chiều, Mộ Dung Thu hờ hững dùng bữa. Ba nha đầu người này nhìn người kia, muốn nói lại thôi.

— Vương phi ...

Hồng Lăng là người đi theo nàng lâu nhất, tương đối hiểu tâm tư của nàng. Vì vậy mới do nàng đứng ra nói với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu khẽ nhướng mày.

— Chuyện gì, nói đi?

Thanh Bình tỉnh tỉnh vội vàng xao động nhất, sau khi được sự cho phép của Mộ Dung Thu thì vội tiến lên một bước trả lời:

— Hồi vương phi, ba người nô tì nghe mấy hạ nhân khác trong vương phủ nói, chỉ sợ vương phi sẽ bị giáng tước vị rồi đưa Thẩm trác phi lên làm vương phi. Còn có người nói, Thẩm trác phi đã làm chủ đón Thẩm Tam cô nương vào vương phủ.

— Hiện thời trong phủ bàn tán thật là khó nghe, nói nếu trong bụng vương phi là nam thai thì còn có thể mẫu bằng tử quý, ở trong phủ có được một địa vị nhỏ nhoi. Nhưng nếu không phải, như vậy, địa vị của vương phi trong phủ hết sức khó xử.

Thần sắc Thu Cúc cực kì phức tạp tiến lên một bước nói.

Hồng Lăng vô cùng lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

— Tuy nói là bọn hạ nhân bàn tán linh tinh bậy bạ nhưng vẫn có ảnh hưởng đến vương phi.

— Không chỉ hạ nhân trong phủ nói như thế mà sợ là người bên ngoài cũng xôn xao không kém.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Nhìn Mộ Dung Thu hờ hững như vậy, Thanh Bình càng sốt ruột.

— Vương phi, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ lại tiếp tục nói như vậy! Đây không phải là không chứa thể diện cho vương phi sao?

Hiện thời người bên trong bên ngoài gì cũng đều đang đợi xem vương phi bị chế cười, sao vương phi có thể hờ hững không quan tâm như thế?

— Vương phi, không bằng để bọn nô tì ra ngoài nói một tiếng?

Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu.

— Cứ để bọn họ nói đi. Yên tâm, nói mãi bọn họ cũng mệt. Nếu lúc này các người lại đi ra nói này nói nọ, chỉ sợ sẽ không dễ mà ngừng được. Huống hồ, hiện tại cũng không thể chỉ bàn tán một mình bốn vương phi chứ?

Hồng Lăng gật đầu trả lời:

— Vâng, hôm qua đại phu khám cho Thẩm trác phi xong, người trong phủ cũng biết Thẩm trác phi không thể sinh con. Vì vậy mới có thể làm chủ đón Thẩm Tam cô nương vào phủ.

— Vậy thì càng không cần phải để ý, lúc này có người còn sốt ruột hơn chúng ta nhiều.

Mộ Dung Thu cười khẽ dận dỏ.

Thẩm trác phi là lấy đá đập chân mình. Có điều nàng ta là vì trời sinh thể hân khó mang thai, vậy còn mấy thiếp thất khác trong phủ thì sao? Tuy rằng hiện tại chỉ có Nhị phu nhân nhưng trước đó có tới bốn vị phu nhân, đều từng thị tẩm qua, kết quả không người nào mang thai, có vẻ như cũng quá không bình thường!

Vũ Văn Mặc thân thể cường tráng, không giống người có tật xấu gì đó. Như vậy, vấn đề là ở đâu? Mộ Dung Thu vừa uống trà vừa nghĩ.

— Trước kia việc ăn uống của bốn vị phu nhân cũng là phòng bếp lớn chuẩn bị sao? Có phải Thẩm trác phi dặn đưa cho bốn vị phu nhân một ít món ăn này nọ?

Mộ Dung Thu quay lại hỏi Hồng Lăng.

— Đứng. Bắc Viên không có phòng bếp nhỏ. Hơn nữa trước kia đều là Thẩm trác phi an bài, sau khi bốn vị phu nhân ăn xong còn có uống trà. Mỗi lần buổi tối bốn vị phu nhân hầu hạ vương gia xong, Thẩm trác phi đều sai phòng bếp làm ít thức ăn cho bốn vị phu nhân, cũng mang trà Bích Loa Xuân tốt nhất lên. Vì vậy, người trong phủ đều nói Thẩm trác phi làm người quá tốt.

Hồng Lăng trả lời.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu sáng lên, tươi cười bên môi càng xán lạn đẹp mắt.

Thu Cúc nghi ngờ nhìn Mộ Dung Thu, sao vương phi lại bỗng nhiên nhắc tới chuyện bốn vị phu nhân?

Hai ngày nữa lễ mừng lễ trời qua. Ngoại trừ bọn hạ nhân trong phủ vẫn có mấy người còn bàn tán kết cục của Mộ Dung Thu, chuyện Thẩm trác phi vô sinh, nhiều nhất là xôn xao về Thẩm Oánh đang ở Trúc viên chăm sóc Thẩm trác phi.

Ngày đó, cơ thể Thẩm trác phi đã có chuyển biến tốt cùng Thẩm Oánh đến Mai viên!

Vừa mới vào nhà, hai người đã cúi đầu hành lễ với Mộ Dung Thu.

— Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.

— Oánh nhi thỉnh an vương phi.

Mộ Dung Thu đưa tay nâng hờ Thẩm trác phi, nhìn nhìn sắc mặt vẫn hơi tái nhợt của nàng ta rồi cười nói:

— Thân mình Thẩm trác phi vừa hơi khỏe lại cũng đừng làm việc gì quá sức, nếu lại ảnh hưởng tới cơ thể, chỉ sợ có là Đại La thần tiên cũng cứu không được.

Nghe vậy, vẻ mặt Thẩm trác phi cũng đỡ. Nàng thật vất vả dùng hai ngày thời gian mới ổn định được tâm tình, buộc bản thân mình chấp nhận sự thật này, nhưng những lời này của Mộ Dung Thu khiến nàng nghĩ tới vết sẹo đau đớn đó. Thẩm Oánh phía sau tiến lên đỡ lấy nàng.

— Nhị tỷ, mau ngồi xuống đi. Đứng lâu không tốt cho sức khỏe.

Thẩm Oánh dịu dàng cười nói.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhấp một ngụm trà, chờ hai người ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, nói ra mục đích đến gặp nàng.

Quả nhiên, Thẩm trác phi vừa mới ngồi xuống đã bắt đầu làm trò, cười nhìn Mộ Dung Thu.

– Hai ngày này ít nhiều có Oánh nhi chăm sóc muội muội, khuyên giải muội muội. Nếu không có Oánh nhi ở lại vương phủ trò chuyện cùng, lúc này chi sợ muội muội còn nằm ở trên giường.

– Tam cô nương thật là khéo hiểu lòng người.

Mộ Dung Thu gật đầu đáp.

– Hôm nay muội muội tới gặp tỷ tỷ thật sự là có một việc cần thương lượng cùng tỷ tỷ một chút. Oánh nhi cứ ở trong vương phủ như vậy cũng không phải chuyện hay. Dù sao Oánh nhi cũng đã đến tuổi lấy chồng. Hiện thời thân thể muội muội không được khỏe lắm, muốn có người có thể cùng trò chuyện ở cạnh. Hơn nữa Oánh nhi lại thông minh khéo léo, thêu thùa rất giỏi, là một cô nương khó tìm. Hiện giờ trong vương phủ lại chỉ có một Nhị phu nhân, làm gì thì cũng nên vì Vương gia tìm một cô nương tốt. Muội muội nghĩ, không bằng ...

Thẩm trắc phi cười nhẹ nhàng, một câu lại một câu rào trước đón sau, cuối cùng cũng nói đến điểm mấu chốt.

Vào lúc này Mộ Dung Thu lại chặn lời:

– Đứng đó. Tam cô nương thật là một cô nương tốt. Không bằng bốn vương phi ra mặt đến nói một chút với thể tử Vũ Văn Hạo? Còn đề nghị của Thẩm trắc phi cũng không tệ, nên nghĩ tới việc nạp thiếp cho Vương gia. Tiệc sinh nhật ngày đó của Thẩm trắc phi, bốn vương phi thấy Lục cô nương của Bình Dương Hầu gia, còn có Tử cô nương của Vương Thị Lang đại nhân đều rất được.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 94

Thần sắc Thẩm trắc phi trầm xuống khi bị Mộ Dung Thu chặn lời. Rất rõ ràng rằng ta cố ý. Biết rõ ý nàng không phải như vậy mà vẫn xuyên tạc!

Thẩm Oánh quan sát Mộ Dung Thu, hai bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt.

Ngay khi trong lòng hai người ngổn ngang cảm xúc thì Mộ Dung Thu lại cười nói:

– Có điều nói gì đi nữa thì cũng phải có sự đồng ý của vương gia mới được. Nếu vương gia không thích thì cho dù Thẩm trắc phi và bốn vương phi vừa lòng cũng chẳng có tác dụng.

– Tỷ tỷ nói rất đúng. Nhưng hôm nay muội muội tìm tỷ tỷ là mong tỷ tỷ đồng ý đón Oánh nhi vào phủ. Vương gia trước kia từng khích lệ Oánh nhi, chắc là khá thích Oánh nhi.

Thẩm trắc phi che miệng cười nói.

Thẩm Oánh phối hợp gục đầu xuống, vì xấu hổ mà gò má và bên tai đều đỏ bừng.

Nếu như Mộ Dung Thu không đoán được ý nghĩ của Thẩm trắc phi, chi sợ sẽ cho rằng Thẩm Oánh thật sự e thẹn! Nhưng cũng có khi có vài phần là thật không chừng, dù sao nếu Vũ Văn Mặc đồng ý, phu quân tương lai của nàng ta chính là Vũ Văn Mặc, then thừng là bình thường.

Mộ Dung Thu gật đầu cười:

– Người đẹp có dung mạo tạo nã, thông minh khéo léo như Tam cô nương đây thật hiếm có khó gặp. Nhưng mà Tam cô nương cũng cao giá lắm, bốn vương phi nghe người ta nói, tề tưng đại nhân đã chọn cho Tam cô nương một cửa hôn nhân tốt lắm, là gả cho Đổ đại thiếu gia của Đổ gia – phủ thượng trong kinh thành làm binh thế kia. Vậy Oánh nhi cô nương đã là danh hoa có chủ, nếu chúng ta lại nghiêng vào phủ cô về như cũng không hợp quy củ. Đứng để đến lúc đó khiến người ta bàn tán phủ Nam Dương Vương chúng ta không có quy củ.

– Đây là chuyện không thể, đều là người ngoài đồn nhảm. Nếu Oánh nhi thật sự đã đính hôn, muội muội sao lại để Oánh nhi vào phủ. Tỷ tỷ đây là không tin muội muội phải không?

Ánh mắt Thẩm trắc phi trầm xuống, có chút ai oán nhìn Mộ Dung Thu, giọng nói lạnh lùng. Mộ Dung Thu đứng là nhìn không được nàng tốt, hiện thời nàng không thể có thai đã là sự thật, nếu như không nhân cơ hội chữa cho mình một đường lui, đời này nàng còn có hi vọng gì nữa?

Thẩm Oánh chỉ thấp đầu, khẽ cắn môi dưới. Quả nhiên, Mộ Dung Thu tuyệt đối sẽ không cho mình một chút cơ hội.

– Ah? Là bốn vương phi nghe lầm ư? Xem ra có vài lời đồn cũng không thể tin hoàn toàn. Nhưng mà, Tam cô nương gả cho người ta làm binh thế, nếu vào vương phủ chỉ là thiếp thất, đối với Tam cô nương mà nói có vẻ không công bằng. Bốn vương phi cũng không muốn để người khác nói là phủ Nam Dương Vương chúng ta hủy hoại một cô nương đáng yêu như vậy.

Mộ Dung Thu mỉm cười, trầm mặc một hồi rồi nói. Sau đó lại cười tìm tìm nhìn về phía Thẩm Oánh, nói tiếp:

– Là thế tử Vũ Văn Hạo không hiểu rõ Tam cô nương, nếu thật sự hiểu được Tam cô nương là người đẹp xuất sắc ra sao, chắc chắn sẽ rất vừa lòng Tam cô nương.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm trắc phi hết sức khó coi. Mộ Dung Thu quanh co vòng vèo nói sang chuyện khác như vậy, lại chuyển đến trên người Vũ Văn Hạo, đây không phải là hai tỷ muội nàng tự tìm phiền phức sao? Nàng hơi có vẻ gấp gáp, nói:

– Tỷ tỷ nói rất đúng. Nhưng vương gia là Nam Dương Vương, thân phận tôn quý. Có thể hầu hạ vương gia là phúc phần Oánh nhi đã tu luyện mấy đời mới có. Danh phận đối với Oánh nhi mà nói không là gì cả. Nếu có thể làm nữ nhân của vương gia, còn đề ý danh phận gì chứ? Muội muội biết tỷ tỷ không muốn để muội muội khó xử cho nên mới lo lắng việc thân phận thiếp thất sẽ bôi nhọ Oánh nhi. Muội muội tạ ơn tỷ tỷ.

– Nhị tỷ nói rất đúng. Oánh nhi không đề ý chuyện danh phận. Chỉ cần có thể hầu hạ vương gia, Oánh nhi đã rất thỏa mãn.

Thẩm Oánh nắc cở đỏ mặt, khẽ nói. Âm thầm nắm chặt hai tay thành nắm đấm, dù sao có nữ nhân nào là không chú trọng danh phận? Nhưng hôm nay, nàng đã không có quyền lựa chọn, chỉ hy vọng cuộc sống tương lai có thể được Vũ Văn Mặc yêu thương.

Hai người phối hợp hết sức khéo léo, người một câu ta một câu, vừa khéo có thể ngăn Mộ Dung Thu nói tiếp, không cho Mộ Dung Thu có dịp phản kích. Khóe môi Mộ Dung Thu phảng phất ý cười, đồng thời cũng nhân nhật nhìn lướt qua Thẩm trắc phi. Thiếp thất trong phủ đều không thể có thai, sợ là có liên quan trực tiếp với Thẩm trắc phi. Mà hiện tại, vì chính mình không thể có thai mà nàng ta lập tức tìm đến phương án dự phòng, lợi dụng Thẩm Oánh. Đồng tử đen thẫm chột lóe, Thẩm trắc phi vì tương lai của mình, không tiếc đem một Thẩm Oánh mà các vương gia, thế tử, công tử quý tộc không cần đưa cho Vũ Văn Mặc, dâng cho Vũ Văn Mặc là cái sợi rác sao?

Ngày hôm nay chi cần nâng gật đầu thì bất kể Vũ Văn Mặc có muốn hay không cũng đành phải chấp nhận Thẩm Oánh! Vì vậy, nàng quyết không thể theo ý Thẩm trắc phi!

Nàng day day hai bên huyệt Thái Dương, có chút mệt mỏi nói:

– Chuyện này bốn vương phi hiểu rồi, sẽ tìm thời gian nói với vương gia, chi cần vương gia đồng ý, bốn vương phi sẽ lập tức bắt tay vào chuẩn bị nghiêng Tam cô nương vào phủ.

Hỏi Vũ Văn Mặc? Thẩm trắc phi với nhân mảy lại. Chính vì nàng không chắc Vũ Văn Mặc sẽ lấy Oánh nhi cho nên mới phải tìm Mộ Dung Thu, chi cần Mộ Dung Thu đồng ý ngay cả trong lòng Vũ Văn Mặc không thoải mái, muốn trách cũng chỉ trách Mộ Dung Thu, không liên quan gì đến nàng. Thẩm trắc phi không khỏi quýnh lên, Mộ Dung Thu này sao cứng mềm đều không chịu? Quanh co trắc trở như thế? Nhất quyết không chịu lùi nửa bước.

Ngay khi Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh hoang mang rối loạn thì Vũ Văn Mặc đến!

Sắc mặt hần lạnh lùng, khoắc áo bảo tím, chốc lát đã tới ngồi vào bên cạnh Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thoáng kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc. Từ lần trước tan rã trong không vui thì hần không đến nữa. Sao hôm nay đột nhiên lại đến đây? Tuy trong lòng hơi khác thường, nhưng trên mặt nàng rất bình tĩnh, đứng dậy hành lễ với hần.

– Thân thiếp bái kiến gia.

– Nhu nhi/ Oánh nhi bái kiến gia.

Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh song song hành lễ với Vũ Văn Mặc. Hai người gần như cùng cảm thấy không ổn, sao Vũ Văn Mặc có thể đến Mai viên vào đúng lúc này?

Mộ Dung Thu âm thầm quan sát sự biến hóa của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh, cười lạnh một tiếng. Vũ Văn Mặc tới thật đúng lúc! Nàng lập tức nói với Thẩm trắc phi:

– Đứng lúc vương gia ở đây, hay là Thẩm trắc phi tự mình nói với vương gia một tiếng đi.

Thẩm trắc phi lập tức khép hờ đôi mắt, trên mặt hơi xấu hổ, đưa mắt cho Thẩm Oánh. Thẩm Oánh gật đầu, sau đó đứng dậy nhận âm trả từ trên tay Tú Ngọc phía sau, bước về phía Vũ Văn Mặc. Hai gò má nàng đỏ bừng, không dám nhìn thẳng Vũ Văn Mặc, nhưng lại tự mình rót trà cho hần, tiếp đó lại tự thái ngăn vạn phúc phúc thái:

– Mời gia dùng trà.

Thấy thế, Mộ Dung Thu thật đúng là có vài phần chưng hửng. Bởi nàng chưa bao giờ lấy lòng một người đàn ông như thế. Giờ nhìn thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của Thẩm Oánh, không ngạc nhiên mới là lạ. Nàng lập tức nhìn qua Vũ Văn Mặc,

nếu như hần uống trà, vậy là đã nhận xưng hô “gã” trong miệng Thẩm Oánh, cũng có nghĩa là đã xác nhận thân phận Thẩm Oánh.

Thẩm trắc phi hết sức hài lòng hành động của Thẩm Oánh. Từ góc độ của nàng nhìn sang, đáng về Thẩm Oánh tuyệt mỹ, gò má đỏ bừng càng làm cho người khác hưng phấn. Nàng từ nhỏ đã quen biết Vũ Văn Mặc, biết hần thích dạng nữ tử gì. Mà tất cả hành động lần này của Thẩm Oánh đều là nàng ở sau lưng dạy dỗ sắp xếp.

Mọi người đều nhìn về phía Vũ Văn Mặc, chờ phản ứng của hần.

Vũ Văn Mặc thần sắc đông lạnh thâm trầm, nhìn lướt qua tách trà đang bốc lên hơi nóng, cau mày lạnh giọng nói:

– Phủ Nam Dương Vương không có người làm sao? Lại để cho Thẩm Tam cô nương tự mình dâng trà?

Thần hình Thẩm trắc phi run lên. Thẩm Oánh run rẩy đôi môi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Mộ Dung Thu nhủ này. Mấy nha đầu khác đều cúi đầu không dám lên tiếng.

– Chẳng lẽ phủ tế tướng không có ma ma dạy dỗ quy củ cho Tam cô nương? Ở đây là phủ Nam Dương Vương chứ không phải nhà chồng của người, xưng hô “gĩa” ở đâu ra? Điều nữ tử đề ý nhất đó là khuê dự, mà Tam cô nương làm như vậy hiển nhiên là có ý đồ bất lương!

Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Lời này hoàn toàn đã kích Thẩm Oánh. Nàng không cách nào ngăn lại thần thể run run, còn có sắc mặt trắng bệch! Vốn không cần nói thêm gì nữa, hành vi của Vũ Văn Mặc lần này đã cho thấy, trong mắt hần căn bản không có nàng!

Thẩm trắc phi cũng rất thất vọng. Không ngờ dựa vào dung mạo của Thẩm Oánh mà Vũ Văn Mặc cũng không để trong mắt! Nói ra suy nghĩ của hần một cách rõ ràng, không thêm quan tâm đến việc trong phòng còn có hạ nhân, sau này Thẩm Oánh không cách nào lập gia đình nữa!

Mộ Dung Thu nhẹ vuốt vế tách trà, trong lòng nghi ngờ không thôi. Vũ Văn Mặc chăm chọc như thế, loại tử mục đích của Thẩm trắc phi và Thẩm Oánh, chẳng lẽ hần đã sớm biết suy nghĩ của Thẩm trắc phi? Ngay khi nàng còn đang thắc mắc, Vũ Văn Mặc đã nhìn về phía nàng.

– Bỏn vương có chuyện tìm vương phi, theo bỏn vương vào phòng trong.

– Vâng.

Mộ Dung Thu cúi đầu đáp.

– Nhu nhĩ hơi mệt nên muốn hồi Trúc viên nghỉ ngơi. Nhu nhĩ cáo lui.

Thẩm trắc phi nghe Vũ Văn Mặc nói xong, lập tức cảm thấy dưới ghế như có đinh, khiến nàng đứng ngồi không yên, chỉ muốn trốn chạy! Đúng như nàng nghĩ, sau khi biết nàng không thể sinh con, trong lòng Vũ Văn Mặc càng không có vị trí của nàng.

Thẩm Oánh cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên. Nét ửng hồng trên má, bên tai cũng biến mất không thấy gì nữa. Nhưng lúc rồi đi vẫn không cam lòng nhìn thoáng qua khuôn mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Mặc. Nhưng ánh mắt hần từ đầu đến cuối cũng chưa từng lướt qua nàng.

Hai người vừa rời khỏi Mai viên, Thẩm Oánh bắt an nói:

– Nhị tỷ, bây giờ nên làm gì?

Vũ Văn Mặc đã từ chối một cách rõ ràng, như vậy, chỗ Mộ Dung Thu đã không thể theo tiếp. Chẳng lẽ nàng thật sự phải gả cho Đồ đại thiếu gia sao?

– Còn có thể làm sao bây giờ? Người vẫn nên quay về phủ tế tướng đi.

Thẩm trắc phi thờ dài, nói. Nghiến răng nghiến lợi, chỉ cần có Mộ Dung Thu ở phủ Nam Dương Vương một ngày, nàng cũng đừng nghĩ đạt được ước muốn.

Thẩm Oánh hoảng hốt.

– Nhị tỷ, muội không muốn về, thật sự không muốn quay về.

Nghe nói Đồ đại thiếu gia đối với nữ nhân không dịu dàng chút nào, hơn nữa tướng mạo giống như trộm cướp, sao có thể so được với thể từ Vũ Văn Hạo hay Nam Dương Vương?

– Tam muội, người đã không có lựa chọn, vẫn nên ngoan ngoãn trở về chờ đợi. Nhị tỷ sẽ chuẩn bị cho người một phần đồ cưới, cho dù người đến Đồ gia cũng tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Thẩm trắc phi vừa đi vừa nói chuyện. Vì đang có chuyện trong lòng nên nàng không nhìn thấy sắc mặt Thẩm Oánh đột nhiên trở nên ngoan độc.

Thẩm Oánh vẫn chưa đáp lại, mà là oán độc nhìn Thẩm trắc phi phía sau lưng. Đầu đã đi tới bước này lại bảo nàng từ bỏ! Thẩm Nhu coi nàng là gì? Thẩm Oánh không khỏi cảm thấy căm hận ngập lòng. Từ nhỏ đến lớn, thứ nữ duy nhất của phủ tế tướng như nàng đây đã phải cố công lấy lòng hai vị đích tỷ, coi hai người như chủ tử mà hầu hạ. Vốn tưởng rằng sự căn trọng đó có thể đổi lại cho mình một phần hồi báo. Ai ngờ... Không có gì cả!

Dựa vào cái gì? Hai người đó có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà nàng chỉ có thể gả cho Đồ đại thiếu gia chịu khổ? Không công bằng! Điều này thật sự là quá mức không công bằng.

...

Mộ Dung Thu theo Vũ Văn Mặc vào trong.

Vừa đóng cửa lại, Vũ Văn Mặc lập tức quay đầu nói với Mộ Dung Thu:

– Mộ Dung Thu, nàng nói bây giờ bỏn vương nên làm sao với nàng mới được đây?

Giọng điệu chất vấn, khí thế bức người, lời nói mạnh mẽ bá đạo. Hoàn toàn khác thái độ cầu xin lúc trước.

Mộ Dung Thu cau mày tránh ánh mắt hần, thờ dài một tiếng nói:

– Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ tới thay đổi suy nghĩ của gia. Gia có từng đòi góc độ để nhìn nhận chưa? Nếu người không cách nào chấp nhận ý nghĩ về vấn đề của thần thiếp, thì tương tự như thể, thần thiếp cũng không thể chấp nhận ý tưởng của người. Tin rằng gia là một người có chí hướng, cũng rất bác ái, khiến người từ bỏ việc hưởng thụ tề nhân chi phúc (*kiểu vợ con đông đúc ấy mà*) là thần thiếp gương ép. Vì vậy, gia không cần phải thấy khó xử.

Nàng đi về phía trước hai bước, chỉ cách hần có một bước ngắn, không ngại đối diện ánh nhìn ngày càng lạnh hơn của hần, nói tiếp:

– Huống hồ thần thiếp cũng làm cũng chỉ là một phụ nhân, mà vương gia không thiếu nhất... chính là nữ nhân.

Đôi môi mỏng của Vũ Văn Mặc mím chặt thành một đường thẳng. Trong nháy mắt con ngươi đen bùng lên tia sáng lạnh như băng. Cơ hồ như nàng vừa dứt lời, hần cũng cảm giác được trái tim phịch một tiếng, đau đớn kịch liệt! Nhìn ánh mắt của nàng càng ngày càng phức tạp, giọng nói đột nhiên trầm xuống:

– Nếu bỏn vương chính là phạm phu tục tử, là một người bình thường nơi thôn dã, có lẽ sẽ cho nàng điều nàng muốn. Nhưng... Bỏn vương không phải.

Nghe vậy, mới đầu Mộ Dung Thu rất kinh ngạc, trong lòng bỗng rung động, không thể tin nhìn hần. Chợt nghe bốn chữ sau của hần, nhất thời, bên môi nở rộ nụ cười tươi tắn, xán lạn vô cùng.

Nhìn nàng không thêm quan tâm tươi cười xán lạn, Vũ Văn Mặc cảm giác trái tim bị người khoét mạnh. Đau đớn như nỗi khiến hần ghen lúc lần đó lại xuất hiện, so với trước còn gấp ngàn lần. Hần vậy mà lại muốn ôm nàng vào lòng, thoát khỏi vị trí nói cho nàng biết, hần sẽ! Hần nhất định sẽ! Nhưng...

– Gia tìm thần thiếp còn có việc sao?

Ngay tại lúc hần ý loạn tình mê, đau đớn từ tận trái tim khiến hần đánh mất lý trí thì bên tai truyền đến lời nói khe khẽ của nàng.

Vũ Văn Mặc thu hồi ánh mắt sâu thẳm như hồ nước, đi thẳng đến thư án, lấy ra một tờ giấy từ trong người đặt trước mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu hơi nhíu mày, không hiểu Vũ Văn Mặc làm vậy là ý gì.

– Xem thử đây là cái gì. Triệu Sơ nói, có lẽ nàng hiểu được.

Vũ Văn Mặc mở tờ giấy trải lên mặt bàn, dùng sách vở đè hai mép để khỏi bay.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn sang. Đập vào mắt nàng lại là Anh văn! Hơn nữa còn là một loạt các ô vuông ngang dọc giao nhau, bên trong điền mấy kí tự tiếng Anh như kiểu từ khóa.

Đây không phải là trò chơi ô chữ mà người hiện đại thích sao? Chỉ có điều là thay bằng Anh văn mà thôi!

Vũ Văn Mặc lấy được cái này từ đâu?

– Đây là chữ Tây Vực. Tuy Triệu Sơ biết được một ít, nhưng lại có rất nhiều từ hần không hiểu. Mấy ô vuông ngang dọc không biết là để làm gì. Triệu Sơ và Tạ Nguyên xem xét hai ba ngày vẫn không hiểu được.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Ánh mắt của hần dừng trên những kí tự tiếng Anh, nhẹ cau mày.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, cẩn thận nhìn mấy ô còn trống chưa điền trong bảng Anh văn. Với nàng mà nói, trò chơi điền từ cũng không khó, chính là, trong mơ hồ nàng phát hiện dường như thứ này có ẩn chứa một điều gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 95

Edit: Hacphong

Mộ Dung Thu ngời xuống, hai mắt nhìn chăm chăm từng chữ cái tiếng Anh. Anh văn cũng như tiếng mẹ đẻ thứ hai của nàng, Mộ Dung Thu chỉ cần nhìn lướt qua đã có thể giải được những từ còn lại. Nàng cảm bút lông bắt đầu điền vào những ô còn trống.

Vũ Văn Mặc ngắm Mộ Dung Thu nghiêm túc như thể bỗng cảm thấy lúc này nàng rất đặc biệt, ánh mắt chuyển chỗ, hơn nữa còn hiểu được chữ của người Tây Vực mà không một người Đại Hoa nào biết. Nhưng, hần lại cảm thấy rất xa lạ. Con người đen của Vũ Văn Mặc chợt lóe. Hần nhìn vàng trán thông minh của nàng, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

Trong khi hần thất thần, Mộ Dung Thu đã điền những chữ còn lại vào hết các ô trống!

– Xong rồi!

Mộ Dung Thu buông bút lông, ngẩng đầu chống lại con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc, cười nói.

Nàng nhìn đẹp, tự tin như vậy! Con người đen của Vũ Văn Mặc lại sâu thêm mấy phần. Dường như bị mê hoặc bởi nụ cười rực rỡ của nàng, hần cũng nhếch khóe môi, gật gù đầu.

– Cái này có nghĩa gì?

Mộ Dung Thu nhìn nụ cười của hần có chút thất thần, sau khi nghe hỏi lập tức cúi đầu nhìn vào mảnh giấy. Lúc này nàng chỉ lo giải trò chơi ô chữ, cho nên cũng không để ý đọc mấy câu này.

Kết quả, sau khi nàng phiên dịch nghĩa của đoạn Anh văn đó, tươi cười bên môi bỗng tắt ngấm.

– Sao rồi?

Vũ Văn Mặc lại hỏi.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, thần sắc nặng nề lại lạnh lẽo.

– Cái này người lấy được ở đâu?

Vũ Văn Mặc nhanh chóng cau mày, nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, hỏi:

– Tại sao lại hỏi như vậy?

– Nếu những gì trong thư này là thật, như vậy phụ thân và những người trong phủ tướng quân đều là bị người khác hãm hại.

Mộ Dung Thu nhu mày lạnh giọng trả lời. Thư này đúng là do người Tây Vực viết, hơn nữa còn là tướng quân Tây Vực viết cho Thẩm tể tướng!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc kinh ngạc nhìn nàng, môi mím chặt khế mở.

– Thư này lấy được từ phủ tể tướng.

Hần lăm cách nào cũng không nghĩ ra, đúng là rất ngoài ý muốn. Chẳng qua hần chỉ thử một lần, lại thật không ngờ nàng thật sự có thể xem hiểu chữ Tây Vực, hơn nữa nhìn thái độ của nàng có vẻ như bức thư này có chứa tin tức quan trọng!

Quả thực như lời Triệu Sơ nói, nàng tuyệt đối không phải là nữ tử bình thường! Chẳng lẽ, vì nàng không phải là nữ tử bình thường, cho nên nàng mới có những yêu cầu kia?

– Thì ra là thế. Đây là thư do tướng quân Tây Vực viết cho Thẩm tể tướng. Có điều tướng quân Tây Vực hình như đã đánh giá cao chi số thông minh của Thẩm tể tướng rồi, bức thư này có nhiều chỗ trống như vậy, nếu không phải là người hiểu rõ chữ Tây Vực, căn bản sẽ không giải được. Thẩm tể tướng chắc là không biết chữ Tây Vực nên không thể đoán được nội dung thư, thành ra mới không cất kỹ bức thư này như vậy, do đó gia mới dễ dàng tìm được.

Mộ Dung Thu nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhú mày, vô cùng nghi ngờ:

– Ta chưa từng nghe nói Thẩm tể tướng biết chữ Tây Vực.

– Nội dung bức thư này là nội thông đồng với địch phản quốc của phụ thân là giả, là do hoàng thượng có ý hãm hại. Mà trong lần giao chiến trước Tây Vực quốc đã phát hiện ra manh mối, sau đó bên tương kế tựu kế, giả vờ không biết gì. Về phần vì sao tướng quân Tây Vực phải viết một phong thư như vậy cho Thẩm tể tướng thì thần thiếp không rõ, trong thư cũng không đề cập đến.

Mộ Dung Thu trầm giọng giải thích. Tướng quân Tây Vực và Thẩm tể tướng giữ vai gì trong vụ án của Mộ Dung Thu? Hơn nữa, đây lại là thời không không có trong lịch sử, mà Tây Vực quốc đã biết trò chơi đoán chữ rồi sao? Hay là, người này cũng xuyên qua giống nàng?

Thẩm tể tướng thật sự xem không hiểu phong thư này ư? Như vậy, sao phong thư này lại xuất hiện ở phủ tể tướng? Thư là bị Vũ Văn Mặc lấy đi, nhưng nếu để người có ý đồ lấy được thì sẽ thế nào? Chấn chấn lúc đó phong ba sẽ nổi lên. Cũng giống như sóng gió ở phủ tướng quân!

Mộ Dung Thu to gan đoán rằng, những điều trong thư là sự thật, nếu là do Hoàng Thượng gây nên thì rất dễ hiểu, tại sao căn cơ vững chắc ổn định như phủ tướng quân lại dễ dàng sụp đổ như vậy!

Nàng nhìn sang Vũ Văn Mặc, thấy trong mắt hần không còn vẻ nghi hoặc như lúc này, chứng tỏ hần cũng đã đoán được mọi chuyện!

– Thư này không thể giữ.

Mộ Dung Thu thu hồi tầm mắt, trầm giọng nói. Một khi thư này bị Hoàng Thượng nhìn thấy, nhất định sẽ dẫn tới họa sát thân.

Vũ Văn Mặc gật đầu, đem bức thư đốt cháy trên ngọn nến.

– Người cứ xem như chưa từng nhìn thấy bức thư này.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Kết cục của phủ tướng quân đã không thể thay đổi, lúc này nếu lấy chuyện này ra để lật lại án, không phải là lựa chọn sáng suốt. Huống hồ, bức thư này cũng không hoàn chỉnh.

Hơn nữa, hần tuyệt không thể liên lụy đến người con gái trước mắt này. Một khi liên lụy đến nàng, sẽ khiến nàng lâm vào nguy hiểm.

– Vâng, thần thiếp đã hiểu.

Mộ Dung Thu gật đầu đáp. Dù sao cũng chỉ là một bức thư, nàng cũng không biết được bức thư này đến cuối cùng là ý gì, nếu nàng muốn dựa vào bức thư này mà phát hiện ra cái gì thì đúng là vọng tưởng. Thế nhưng, nhờ vậy nàng có thể xác định, lúc này giữa Vũ Văn Mặc và hoàng đế đã xuất hiện sóng ngầm.

Có lẽ, Vũ Văn Mặc đã có dã tâm.

Nhưng, theo nàng thì cũng không phải đơn giản như vậy.

Vũ Văn Mặc nhìn nàng lạnh nhạt lại tự tin, thong dong, cảm giác đau đớn nhức nhối vì chuyện bức thư vừa biến mất nay lại xuất hiện, lại dần dần trở nên quen thuộc đến nhập vào xương tủy.

Mộ Dung Thu không phải là người vô tâm, nàng rất miễn cảm lại cẩn thận. Nàng đã cảm giác được một hơi thở khác thường trong không khí, còn có tâm mất nóng rực bao hàm tình cảm kia của hắn. Trong lòng nàng thờ dài một tiếng, nếu như hắn chỉ là một người bình thường, có lẽ...

Đáng tiếc, hắn và nàng dường như không thể có cùng suy nghĩ và kiên trì với đối phương.

Nói nàng ích kỷ cũng được, nói hắn không thể thay đổi cũng không sai. Nàng thừa nhận mình ích kỷ. Nàng vẫn kiên trì với suy nghĩ của bản thân, tình nguyện cực khổ cả đời cũng tuyệt đối không để mình rơi vào tình cảnh đáng thương, vì dân ông mà đầu đá cùng nữ nhân khác, dần dần đánh mất chính mình.

Nàng nghĩ, nàng đúng là ích kỷ.

Mộ Dung Thu xoay người đi lướt qua Vũ Văn Mặc, dừng lại trước cửa sổ đang đóng chặt.

Vũ Văn Mặc cau chặt đôi mày rậm, bàn tay thon dài trắng nõn chậm rãi nắm thành quyền, nhìn bóng lưng nàng vô cùng quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ, đau đớn trong lòng càng sâu.

— Người tuyệt đối không phải Mộ Dung Thu. Người là ai?

Phía sau truyền đến âm thanh chất vấn của Vũ Văn Mặc, tuy là câu hỏi, nhưng lại hàm chứa sự khẳng định.

— Mộ Dung Thu thật sự sẽ không biết chữ Tây Vực, cũng không biết cách dùng bàn tính, lại càng không có đủ khả năng và trí tuệ giải quyết chuyện thiên tai ở Giang Bắc. Đồng thời nàng ta càng không có khí chất và phong thái như vậy, thân đang ở nhà giam nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, thật sự khiến cho nam tử phải hổ thẹn. Nàng ta cũng sẽ không thể chấp nhận mọi người nói mình bị chống ruộng bỏ. Nhưng người như thế rất không giống người thường. Trên đời này tuyệt đối sẽ không có nữ tử nào so sánh được với người. Càng ngày người càng đặc biệt, càng ngày càng tỏa sáng.

Kháng cách ngày càng xa, khi hắn vươn tay muốn ôm nàng thì nàng lại cách hắn xa như vậy.

Nàng khiến hắn rung động, từ từ chiếm giữ lòng hắn!

Bên tai truyền đến giọng nói trầm nhẹ của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu như có thể cảm giác được đôi tay đã sớm nắm thành quyền của hắn đang run run.

Nàng quay mặt về phía cửa sổ, chậm rãi khép hờ đôi mắt. Nàng đúng là không phải Mộ Dung Thu. Nàng là linh hồn đến từ hiện đại, nàng tên Lộ Hiểu. Lộ Lộ. Xuân Hiểu Hiểu (*Buổi sáng mùa xuân-hình như định dùng gì đó đến bài thơ Xuân Hiểu của Mạnh Hạo Nhiên*).

Nàng vừa định xoay người, xúc động muốn nói tất cả bí mật trong lòng cho hắn biết.

— Cho dù người là ai, hiện tại người chính là Mộ Dung Thu. Bỏn vương nhận định, người là Mộ Dung Thu. Là nữ nhân của Bỏn vương.

Thân hình Mộ Dung Thu run lên.

Yên tĩnh, lại rất yên tĩnh.

Thật lâu sau, nàng xoay người nhìn Vũ Văn Mặc, dịu dàng cười nói:

— Cũng không còn sớm, để thần thiếp sai người chuẩn bị bữa tối.

Trái tim chấn động mạnh mẽ. Đau, đau, và đau... Sắc mặt Vũ Văn Mặc đột nhiên trắng bệch, cảm thấy nụ cười tươi tắn xán lạn của nàng càng thêm chói mắt.

Mộ Dung Thu đi ra phòng ngoài.

Chỉ còn một mình Vũ Văn Mặc đứng đó, hai nắm đấm chậm rãi buông ra, nghiêng đầu nhìn về phía bức thư đã bị đốt thành tro. Đau đớn trong mắt hắn càng sâu thêm.

...

Hôm sau.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Mộ Dung Thu đang ở gian trong xem sách y thì nghe bên ngoài có tiếng la hoảng hét. Trong mơ hồ nàng nghe được âm thanh quen thuộc đã mấy ngày chưa gặp. Mộ Dung Thu tò mò buông sách y xuống.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng Hồng Lăng.

— Vương phi, Văn Mai đã trở về!

Văn Mai? Mộ Dung Thu kinh ngạc, hai ngày nay xảy ra nhiều việc, thiếu chút nữa nàng đã quên luôn Văn Mai. Sao nàng ấy lại trở về? Chẳng lẽ có việc gì? Mộ Dung Thu vội vàng trả lời:

— Vào đi.

— Vương phi, nó tí đã trở về.

Văn Mai vừa mới vào nhà đã hướng về phía Mộ Dung Thu kêu lên. Đôi mắt nàng rung rung, có vẻ như gầy đi, làn da cũng hơi đen, nhưng dường như thành thực hơn không ít.

Mộ Dung Thu cười nói:

— Xem người kích động kìa, trở về là tốt rồi.

— Mấy ngày nay nó tí luôn cố gắng thu xếp thỏa đáng những việc Vương phi giao cho. Hiện tại đã làm xong, nó tí lập tức trở về. Nó tí không biết mấy ngày nó tí không có ở đây, Vương phi có đủ người hầu hạ hay không nữa.

Văn Mai càng nói càng rơi lệ nhiều hơn. Mấy ngày nay nàng rất lo cho vương phi, chỉ sợ chuyện của phủ tướng quân làm cho vương phi không chịu nổi. Giờ nàng tận mắt nhìn thấy vương phi không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm.

— Người nha đầu kia, chúng ta đều là những người trung tâm, đương nhiên là hầu hạ vương phi tận tâm tận lực rồi. Tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra. Người chỉ biết lo lắng vớ vẩn.

Hồng Lăng búng chóp mũi Văn Mai phì cười, phải nói mấy ngày nay bọn họ rất nhớ Văn Mai.

Thanh Bình che miệng cười nói:

— Văn Mai tỷ tỷ trở về thì tốt rồi, sau này có người lấy nước rửa mặt giùm muội rồi!

— Người vậy mà nói là nhớ ta sao? Nha đầu chết tiệt kia, sau này tự mình đi mà làm, ta sẽ không giúp người đâu!

Văn Mai bĩu môi cá giận nói.

— Không được! Văn Mai tỷ tỷ, người là tốt nhất, muội muội nhận sai còn không được sao?

Thanh Bình vẻ mặt đau khổ lắc lắc cánh tay Văn Mai, nũng nịu nói:

Văn Mai chịu không được sự tấn công của nàng, cười nói:

— Người, quý nghịch ngợm.

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện không thấy Thu Cúc, lập tức hỏi:

— Thu Cúc đâu?

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Bình thay đổi, lắc đầu:

— Chắc là bận chuyện gì rồi, một lát muội gặp sẽ nói cho nàng biết tỷ đã trở về.

Văn Mai cũng không nghĩ nhiều, cười gật đầu.

Mộ Dung Thu nhìn đám nha đầu cười nói rồi nói, tâm tình nàng không tự chủ cũng tốt hơn nhiều. Chỉ là, nàng còn có nhiều chuyện muốn hỏi Văn Mai, cũng biết Văn Mai có rất nhiều chuyện muốn nói với mình. Nàng bèn nói với Hồng Lăng và Thanh Bình:

– Bỏn vương phi có vài chuyện cần nói với Vân Mai, các người lui ra trước đi.

– Dạ.

Hồng Lăng và Thanh Bình vâng lời lập tức lui ra.

Chờ Hồng Lăng và Thanh Bình đi khỏi, Vân Mai liền quý phịch xuống, đập đầu hai cái mới dừng lại, nàng khóc nói:

– Vương phi, nó tí về trễ!

– Ngốc ă.

Mộ Dung Thu biết hành động của nàng là có ý gì, lập tức nằng nằng dậy.

– Ngày đó nó tí luôn luôn ở ngoài cửa vương phủ chờ, nhưng không nhìn thấy vương phi. Sau đó nó tí thấy quan binh bao vây vương phủ, đưa người đi rồi nhốt vào đại lao. Nó tí hỏi thăm mới biết, đại tướng quân thông đồng với địch phản quốc, mọi người trong phủ tướng quân đều bị bắt. Nó tí vô cùng lo lắng, luôn luôn ở bên ngoài chờ tin tức. Sau khi nó tí biết vương phi đã trở lại vương phủ, nó tí cũng yên tâm. Nhưng nó tí cũng biết vương phi không có cơ hội rời đi. Hiện tại là lúc vương phi cần nó tí nhất, làm sao nó tí có thể tiêu dao tự tại bên ngoài được? Đương nhiên sau khi nó tí thu xếp hết thấy mọi việc mới trở về giúp vương phi.

Vân Mai vừa chậm chậm đứng lên vừa nói:

Hiện tại vương phi bình yên vô sự, lo lắng trong lòng nàng cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Vương phi là ân nhân cứu mạng cả nhà nàng! Nếu như không có vương phi, muội muội sẽ chết ở Đỗ phủ, giờ làm sao có thể ở Vân Thành sống thoải mái như vậy? Cha mẹ nàng cũng sẽ không thể ở Vân Thành quản lý sơn trang, lại không cần chịu đói, mỗi ngày còn có thịt để ăn.

Wương phi là ân nhân! Nàng sao có thể ở bên ngoài tiêu dao, mà để vương phi một mình chịu khổ trong vương phủ chứ?

– Thì ra là thế, nha đầu ngốc, bỏn vương phi ở trong vương phủ tất nhiên là không có việc gì. Hiện tại người đã trở về, nếu muốn rời phủ đúng là khó như lên trời. Hiện nhi ôn chứ?

Mộ Dung Thu mỉm cười hỏi. Nha đầu Vân Mai là người thẳng tính, lòng trung thành không cần phải nói. Hiện tại nàng lo lắng nhất chính là Hiện nhi. Tính ra cũng hơn một tháng rồi nàng không gặp bé.

– Nó tí không sợ, chỉ cần có thể hầu hạ vương phi, đời này nó tí không còn gì hối hận. Tiểu thiếu gia ở Vân Thành rất tốt. Tiểu thiếu gia rất thích sơn trang, có mấy lần còn muốn cùng cha mẹ nó tí xuống ruộng làm việc nhà nông nữa kia. Bây giờ muội muội nó tí đang chăm sóc tiểu thiếu gia, vương phi yên tâm. Nhưng mà tiểu thiếu gia luôn nhắc tới vương phi.

Vân Mai trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu biết Hiện nhi đã thích ứng cuộc sống ở Vân Thành, tảng đá trong lòng nàng cuối cùng cũng buông xuống, nàng nhìn Vân Mai cười nói:

– Vậy là tốt rồi.

So với cuộc sống người lữ ra ga tat trong vương phủ thì cuộc sống tự do trong sơn trang mới thích hợp để Hiện nhi trưởng thành. Thế nhưng, hiện tại nàng tạm thời không dám có hành động nào. Tuy rằng nhiều ngày qua rất bình yên, không có động tĩnh gì nhưng bốn phía xung quanh vương phủ không biết có bao nhiêu ánh mắt đang canh chừng. Nàng. Bọn họ chờ thời cơ lấy mạng của nàng.

Vân Mai gạt đầu một cái, cười nói:

– Mấy ngày trước tiểu thiếu gia còn xuống ruộng bắt mấy con ếch, nói là chờ vương phi đến, tiểu thiếu gia sẽ cho vương phi xem đó. Tiểu thiếu gia đúng là rất nhanh nhẹn.

– Thật ă? Ếch rất khó bắt được.

Mộ Dung Thu mở lớn hai mắt ngạc nhiên hỏi. Da ếch rất trơn không dễ bắt. Không ngờ Hiện nhi lại có thể bắt được. Nhớ lúc nàng còn sống ở nông thôn, vào buổi tối chỉ cần cầm đèn pin rọi vào con ếch, nó sẽ ngoan ngoãn bắt động, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm, nhưng đáng tiếc, ở cô đại này không có đèn pin.

– Đừng vậy ă, tiểu thiếu gia bắt được mấy con. Nhưng mà tiểu thiếu gia lại nói ếch rất đáng thương nên lại thả đi.

Vân Mai gạt đầu trả lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không tự chủ được lại nở nụ cười, đây là tin tức tốt nhất trong mấy ngày qua nàng nghe được, cũng có thể làm cho nàng cười thật tâm.

Hai người lại hàn huyên một lát, sau đó Mộ Dung Thu dặn dò Vân Mai những việc cần chú ý rồi cho nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Vào lúc cơm trưa, Hồng Lăng vào phòng, cảm thấy hơi khó mở miệng, nói:

– Bẩm vương phi, nó tí phát hiện Thu Cúc có vẻ không bình thường.

– Thu Cúc? Sao vậy?

Mộ Dung Thu nhướn mày hỏi, cẩn thận nghĩ đến mấy ngày trước khi nàng bị nhốt vào đại lao thì đã thấy Thu Cúc có gì đó bất thường, giống như trong lòng nàng ta đang lo lắng chuyện gì.

Hồng Lăng cau mày trả lời:

– Là Thanh Bình phát hiện Thu Cúc không bình thường. Thanh Bình nói, mấy ngày trước Thu Cúc luôn tìm cơ xuất phủ. Tuy rằng sau khi vương phi quay về, Thu Cúc cũng không đi nữa, nhưng dường như mỗi ngày nàng ấy đều dầy tâm sự. Nó tí cũng cảm thấy Thu Cúc không tận tâm như trước nữa.

– Vậy ă? Đừng đi hỏi Thu Cúc xảy ra chuyện gì, người hãy âm thầm dò hỏi một chút. Nếu Thu Cúc còn có gì khác thường thì đến báo cho bỏn vương phi.

Mộ Dung Thu đáp.

Hồng Lăng lập tức đáp lại:

– Dạ, nó tí tuân mệnh.

– Bên Trúc viên có động tĩnh gì không?

Mộ Dung Thu hỏi tiếp. Hai ngày này bên Trúc viên lại không có động tĩnh gì, theo tính tình của Thẩm Oánh, nàng ta không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia, tất sẽ tìm mọi cách thoát thân. Hiện tại Vũ Văn Mặc cự tuyệt nàng ta ngay trước mặt mọi người, chắc chắn Thẩm trắc phi sẽ không vì Thẩm Oánh mà đi chọc giận Vũ Văn Mặc. Như vậy, Thẩm Oánh hẳn là sẽ có hành động. Bởi vì nàng phát hiện tình tỷ muội giữa Thẩm Oánh và Thẩm trắc phi cũng chẳng sâu nặng gì cho cam. Chỉ là quan hệ lợi dụng mà thôi.

– Hai ngày này Thẩm Tam tiểu thư vẫn ở Trúc viên chăm sóc Thẩm trắc phi. Nghe nói là nay mai sẽ quay lại phủ tể tướng.

Hồng Lăng trả lời.

Mộ Dung thư mỉm cười gạt đầu:

– Ừ.

Bình tĩnh như vậy? Nàng thật chờ mong Thẩm Oánh sẽ mang lại cho nàng bất ngờ gì đây.

Trúc viên

Thẩm Oánh đó hoe mắt nói:

– Nhị tỷ, muội thật sự không muốn gả cho Đỗ đại thiếu gia.

Thẩm Trắc phi nằm trên giường tĩnh dưỡng không kiên nhẫn nhủ mày. Mấy ngày nay trải qua không ít chuyện, nàng phải chịu rất nhiều kích thích, sự nhẫn nại lúc này cũng không còn bao nhiêu nữa, tiếng khóc của Thẩm Oánh càng làm cho nàng phiền lòng.

– Đừng khóc, thật ra Đỗ đại thiếu gia cũng không tệ. Dù sao người gả qua đó cũng là bình thường, hơn nữa có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, người ở Đỗ phủ cũng sẽ không chịu thiệt. Hiện tại người cũng không thể tiếp tục ở lại vương phủ. Hôm qua người cũng đã thấy thái độ của vương gia rồi đó, hẳn sẽ không lấy người.

Nếu Vũ Văn Mặc thích Thẩm Oánh thì còn được, nàng có thể không dề ý sự phản đối Mộ Dung Thu mà đưa Thẩm Oánh vào phủ. Đáng tiếc, vương gia có vẻ hơi chán ghét Thẩm Oánh, vì vậy, sao nàng dám đi chọc giận vương gia để giúp Thẩm Oánh chứ? Huống hồ, tuy rằng nàng không thể mang thai, nhưng sau này nàng cũng có thể nuôi dưỡng con của đám tiểu thiếu mà.

Nghe vậy, trong mắt Thẩm Oánh lệ tràn mi, cắn răng nhìn Thẩm trắc phi rồi lặng lẽ lau nước mắt.

Thẩm trắc phi lại nói tiếp:

– Người có trách thì trách Mộ Dung Thu đi. Nếu như không có á, ta sẽ không rơi vào nông nỗi hôm nay, người cũng sẽ thuận theo tự nhiên mà vào vương phủ.

Thẩm Oánh cười lạnh từng cơn, thái độ này của Thẩm trắc phi chính là muốn nói mát với nàng! Càng khiến cho nàng thêm phần hận.

– Vâng, tỷ tỷ nói phải.

Thẩm Oánh gạt đầu trà lòi, rử mắt che giấu tia sáng lạnh lẽo cùng hận ý thoáng hiện.

Lúc này Thẩm trắc phi đã có dự định khác. Dù sao Thẩm Oánh cũng không còn tác dụng gì với nàng, như vậy, nàng phải nghĩ cách khác mới được.

Từ nhỏ Thẩm Oánh đã đi theo Thẩm trắc phi, nhìn thấy sự thay đổi đó đã đoán được trong lòng nàng ta đang nghĩ gì, trong lòng nàng không ngừng cười lạnh.

...

Buổi chiều, Thẩm Oánh vậy mà lại chủ động yêu cầu gặp Mộ Dung Thu.

Lúc này Mộ Dung Thu vừa mới ngủ trưa dậy. Hôm nay nàng ngủ đứng hai canh giờ. Gần đây hình như nàng càng ngày càng thích ngủ, còn có vẻ kén ăn. Mộ Dung Thu biết là không bình thường nhưng cũng không nghĩ ra vấn đề ở đâu, dù sao nàng cũng chỉ có thể tự kiểm tra cho mình, không thể đi tìm đại phu.

Sau khi biết Thẩm Oánh đến tìm mình, nàng bèn đi nhà kẻ gặp nàng ta.

Vừa mới vào đã bị Thẩm Oánh yêu cầu cho mọi người lui ra. Mộ Dung Thu cười nhạt đồng ý.

Sau đó Thẩm Oánh lấy ra một lọ thuốc từ trong lòng đưa cho Mộ Dung Thu.

– Đây là của Thẩm trắc phi. Trước đây ta cũng không biết nó có tác dụng gì, sau đó ta đem thử này ra phủ hỏi vài vị đại phu, xác định thuốc này có thể làm cho nữ tử sau khi hoan ái không thể có thai được.

Thẩm Oánh từ tốn nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi kinh ngạc nhìn Thẩm Oánh, không thể không nói, những lời này của Thẩm Oánh thật khiến nàng ngoài ý muốn. Nàng cũng biết Thẩm Oánh sẽ nghĩ ra cách đối phó Thẩm trắc phi, nhưng nàng lại không nghĩ rằng Thẩm Oánh xuống tay ngoan độc như thế!

Đưa lọ thuốc này cho nàng, tuy rằng nàng đã nghĩ ngờ Thẩm trắc phi nhưng mãi không tìm được chứng cớ, hiện tại có vật này, chuyện kế tiếp sẽ dễ làm hơn.

Sau khi Thẩm Oánh nhìn Mộ Dung Thu một cái, lại nói tiếp:

– Ta cũng sớm đã tìm hiểu, Thẩm trắc phi thường xuyên sai nha hoàn Tú Ngọc bên cạnh nàng đi Hòa Nhân Đường mua thuốc từ Lưu chương quỹ.

Mộ Dung Thu ngoài ý muốn hơn nữa, không ngờ Thẩm Oánh lại biết nhiều chuyện của Thẩm trắc phi như vậy! Hơn nữa lúc này nàng lại đem tất cả mọi chuyện nói với nàng. Xem ra, Thẩm Oánh thật sự rất hận Thẩm trắc phi.

– Không biết Tam tiểu thư nói cho bốn vương phi biết những việc này là có ý gì?

Mộ Dung Thu mẫn mề tách trà, cười hỏi.

– Vương phi thông minh như vậy chắc đã sớm nhìn ra. Nếu ta đã nỗ lực đến thế, cuối cùng vẫn nhận được kết cục đáng buồn này, vậy thì ta có cần thủ hạ lưu tình không? Vương phi nên biết, Thẩm trắc phi đã âm thầm sử dụng những thủ đoạn gì để đối phó người. Hiện tại nàng ta không thể mang thai, mà nhà mẹ đẻ của vương phi lại xảy ra chuyện, người bên ngoài đang rất mong chờ kết cục của vương phi. Quý phi nương nương vì mặt mũi và thể diện của mình càng không thể khoan tay đứng nhìn. Tình cảnh của vương phi hiện tại là bốn bề thọ địch. Chứng cứ quan trọng thế này, ta tin rằng ở trong tay vương phi nhất định có thể phát huy tác dụng hơn là ta giữ.

Thẩm Oánh không còn đáng vẻ một tiểu cô nương ôn nhu, hiền thực mà khéo môi gọi lên ý cười bày mưu tính kế và sự sáng khoái của việc báo thù.

Nhìn người không nên nhìn bề ngoài, cứ nhìn Thẩm Oánh trước mắt là biết! Nàng hiểu mình không thể tránh kết cục đã định sẵn, đương nhiên sẽ phản kích. May mà, Thẩm Oánh từ nhỏ đã bị Trầm quý phi và Thẩm trắc phi ức hiếp. Nàng đóng vai muội muội tốt đã mười mấy năm, hận tại vẫn bị xem như một quân cờ, đương nhiên người nàng hận nhất vẫn là hai vị tỷ tỷ kia.

– Tam tiểu thư đã tặng cho bốn vương phi lễ vật quý giá như vậy, nếu bốn vương phi không hồi đáp thì có vẻ như quá không biết điều.

Mộ Dung Thu thông dong cười nói.

Thẩm Oánh kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cười khê:

– Đồ đại thiếu gia quả thật không phải người có thể phò thác chung thân. Nếu bốn vương phi là Tam tiểu thư, nhất định sẽ chọn một vị xuất sắc trong những người tham gia khoa cử năm nay. Tương lai làm phu nhân Trạng nguyên, so với làm bình thê hay tiểu thiếp nhà Hầu gia tốt hơn nhiều. Ngày sau vinh hoa phú quý càng không cần phải nói.

Kỳ thực nàng cũng không ghét Thẩm Oánh. Nàng hiểu được cuộc sống tranh đấu trong đại gia tộc là thế nào. Tình cảm của chị em Thẩm trắc phi trong lúc đó cũng chỉ là quan hệ lợi dụng. Sau khi bị Thẩm trắc phi lợi dụng xong rồi không lưu tình chút nào vứt bỏ, Thẩm Oánh cũng chỉ muốn phản kích mà thôi. Hơn nữa, sợ là trong mắt tỷ muội Thẩm quý phi, cô lẽ Thẩm Oánh không khác nó tí cho lắm.

Nghe Mộ Dung Thu nói, trong mắt Thẩm Oánh chợt lóe tia sáng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới còn có khả năng này. Nếu nàng biết thì đã chống tay nhấn nhưng vì lợi ích toàn cục, tùy ý Thẩm Nhu lợi dụng! Thẩm Oánh bỗng cảm thấy hành động hôm nay quả không sai, cũng đột nhiên cảm giác được Mộ Dung Thu, người âm ngoan độc ác trong mắt Thẩm trắc phi, thật ra cũng rất thiện lương. Vào lúc này chỉ cho nàng một lời đi tui sáng. Thẩm Oánh lập tức đứng dậy cung kính hành lễ với Mộ Dung Thu:

– Oánh nhi tạ ơn vương phi.

Hai người nhìn nhau cười. Thẩm Oánh rời đi trong hí vọng. Mộ Dung Thu lập tức báo Văn Mai đi gọi Mã hộ vệ rồi đến Hòa Nhân Đường mời Lưu chương quỹ tới.

Sau khi dọn đồ xong, Mộ Dung Thu tiếp tục xem sách y, nàng muốn tìm hiểu nguyên nhân thích ngủ gần đây của mình. Mấy ngày trước nàng cũng không để ý lắm, chỉ cho rằng bản thân thích ngủ. Có lẽ sau khi từ đại lao trở về, vì thiếu ngủ nên nàng mới muốn ngủ thôi, nhưng việc này quả thật không bình thường như vậy.

– Vương phi, ăn chút điểm tâm đi. Đây là phòng bếp nhỏ vừa mới làm, rất thơm đấy á.

Thu Cúc bung một đĩa điểm tâm đi tới.

Mộ Dung Thu buông sách y nhìn Thu Cúc. Mấy bà tử ở phòng bếp nhỏ càng ngày càng thích làm cái này cái kia. Điểm tâm làm ra mùi vị vô cùng thơm ngon. Thu Cúc vừa mới đặt đĩa xuống, nàng đã ngửi thấy mùi thơm rồi.

– Được.

Mộ Dung Thu cầm lấy một khối mai hoa cao đang muốn cho vào miệng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nàng ngừng đầu nhìn về phía Thu Cúc, chậm chậm bỏ điểm tâm trong tay xuống.

Nhận thấy ánh mắt Mộ Dung Thu, Thu Cúc kinh ngạc nói:

– Sao vương phi không ăn?

– Hiện tại bốn vương phi không thấy ngon miệng, lát nữa sẽ ăn.

Mộ Dung Thu cười nói, ánh mắt như có như không đánh giá Thu Cúc. Trong đầu nàng nghĩ đến chuyện mấy ngày qua Thu Cúc khác thường, cũng nghĩ đến trong khoảng thời gian này mỗi ngày Thu Cúc đều đưa điểm tâm tới. Mà mỗi ngày nàng đều ăn một hai cái, bởi vì nàng rất thích điểm tâm, cũng bởi vì nàng đối với bốn nha hoàn vô cùng tin tưởng, chưa từng nghĩ ngờ.

Nhưng, lúc này nàng không thể không nghĩ nhiều.

Thu Cúc sợ run lên, thần sắc có hơi kích động, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lại trở nên tự nhiên, lập tức cười trả lời:

– Dạ, nếu vương phi không muốn ăn điểm tâm, cảm thấy ngán, nô tì sẽ đi pha trà cho vương phi.

– Đi đi, đúng lúc bốn vương phi muốn dùng trà, pha trà Thiết Quan Âm hai ngày trước vương gia đưa tới đi.

Mộ Dung Thu gạt đầu trà lòi, đồng thời thu hồi ánh mắt âm thầm đánh giá của nàng.

Thu Cúc vừa đi khỏi, Mộ Dung Thu lập tức đứng dậy, lấy ra trâm cài bằng bạc trên tóc, đâm lút vào khối điểm tâm trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 96

Mộ Dung Thu rút ngân trâm ra, cẩn thận quan sát, phát hiện đầu cây ngân trâm đã biến thành màu đen!

Quả nhiên có độc!

Mộ Dung Thu choáng váng. Nàng chưa từng nghĩ ngờ người bên cạnh. Nàng vẫn đối xử với họ rất tốt, nhưng thật không ngờ có một ngày mình sẽ bị phản bội. Nếu Thanh Bình và Hồng Lăng không phát hiện sự khác thường của Thu Cúc, nàng vẫn như trước không hề cảnh giác. Như vậy, nàng đã sớm mơ mơ màng màng bị người hại chết.

Đến tột cùng là ai đang sai khiến Thu Cúc? Muốn lấy mạng nàng!

Nàng chuyển tầm mắt lên đĩa điểm tâm, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng sắc bén.

Đúng lúc Hồng Lăng đi vào, Mộ Dung Thu lập tức sai Hồng Lăng đem điểm tâm xuống.

— Đem điểm tâm xuống đi, hôm nay bốn vương phi không thấy thêm ăn. Một lát nữa Thu Cúc pha trà xong, bảo nàng mang vào để đó là được. Bốn vương phi hơi mệt, nên đi nghỉ một lát.

— Vâng ạ.

Quả nhiên Hồng Lăng vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy Thu Cúc. Hồng Lăng nói lại những lời Mộ Dung Thu căn dặn với Thu Cúc.

Thu Cúc nhẹ tay nhẹ chân bụng trà bước vào phòng, sau khi nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu đang nằm nghỉ ngơi trên giường mới âm thầm nhẹ nhàng thờ ra, để ấm trà xuống rồi ra ngoài.

Mộ Dung Thu lập tức mở mắt, nhìn thoáng qua ấm trà. Nàng đứng dậy đi đến bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một cây châm bạc, sau đó nhúng vào nước trà rồi nhấc lên. Đứng như dự đoán của nàng, đầu ngân châm đã biến thành màu đen! Quả nhiên có độc!

Trong khoảng thời gian này nàng luôn luôn xem sách y, đối với độc dược tuy không thể nói là hiểu rõ, nhưng căn cứ vào thời gian ngân châm biến thành màu đen, nàng kết luận, đây là độc dược mãn tính!

Có vẻ như việc nàng thích ngủ chỉ mới xảy ra trong vòng mười ngày. Vậy thì có thể cho rằng, sau khi tiến cung trở về, vì Vũ Văn Mặc thông báo với mọi người nàng có thai nên mới bị người khác hạ độc.

Loại độc này tuy là độc mãn tính, nhưng những thái y bắt mạch cho nàng tại sao không phát hiện ra? Hay là, do nàng uống thuốc giả mang thai nên đã áp chế một phần độc tính? Xem ra lần này nàng quả thật là có được tất có mất.

Sắp tới giờ cơm chiều, Mộ Dung Thu bảo Thanh Bình đến thư phòng mời Vũ Văn Mặc lát nữa đến dùng cơm, đêm nay nàng muốn đích thân xuống bếp.

Sau đó nàng tự mình đến phòng bếp nhỏ, lựa chọn vài nguyên liệu nấu ăn đơn giản, chỉ xào một ít rau. Hơn nửa nhóm bà tử ở phòng bếp nhỏ cũng làm thêm tám món ăn khác.

Khi nàng trở lại phòng, Vũ Văn Mặc đã đến.

— Hôm nay thần thiếp bỗng nhiên muốn ăn một ít thức ăn thanh đạm. Tuy cách làm rất đơn giản nhưng cũng có thể biến thành một món ăn với đầy đủ dưỡng chất. Vì thần thiếp nghĩ, mấy ngày nay gia luôn bận rộn, vất vả nên mới sai người đi mời gia đến dùng cơm chiều cùng thần thiếp.

Mộ Dung Thu ngồi xuống, nhìn Vũ Văn Mặc cười nói

Vũ Văn Mặc mỉm cười gạt đầu:

— Được.

Hắn cúi đầu nhìn lại, quả nhiên những món ăn hôm nay không giống mấy lần trước.

Mộ Dung Thu lần lượt giới thiệu:

— Đây cái đầu xào tỏi, đậu hũ Ma Bà ...

— Đậu hũ Ma Bà này tuy nhìn không bắt mắt, nhưng tuyệt đối sẽ không lạt miệng. Chỉ có điều sẽ hơi cay, gia có thể nếm thử.

Mộ Dung Thu cười, nói tiếp.

— Được, xem ra cũng khá ngon.

Bên cạnh Vũ Văn Mặc giờ lên nụ cười nhàn nhạt, trả lời. Trong lòng biết đêm nay nàng chủ động mời hắn đến nhất định là có việc, nhưng, thật hắn có chút nhớ hương vị thức ăn nàng làm.

Thu Cúc đứng một bên nhìn thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc nói chuyện hoà thuận vui vẻ, khẽ cắn môi dưới, đáy mắt có một tia không đành lòng.

Hồng Lăng một bên chia thức ăn, hầu hạ thận trọng, chu đáo.

Lúc này Văn Mai phụng mệnh xuất phủ làm việc cho Mộ Dung Thu đã trở lại. Nàng vừa vào phòng đã nhìn thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng nhau ăn cơm, liền bắt động thanh sắc dè dặt cúi đầu đứng một bên.

Vũ Văn Mặc nhận thấy có người đến, sau khi nhìn thấy là Văn Mai, lập tức nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng. Nàng ...

Sau buổi cơm tối, Mộ Dung Thu liền dùng lời nói ám chỉ cho Vũ Văn Mặc

— Gần đây mấy nhà đầu có làm rất nhiều y phục cho trẻ nhỏ. Bọn họ nói là chờ em bé sinh ra sẽ mặc. Thần thiếp nhìn cái nào cũng thấy đẹp nên muốn cho gia xem một chút.

Đây là nàng nói thật. Hồng Lăng và Thanh Bình có tay nghề may và thêu thùa rất tốt. Từ khi biết nàng có thai, lúc rảnh hai người bên may đồ, thêu hoa rảy nọ rất đẹp, khiến người khác vừa nhìn đã thích.

Nếu thật sự có thai, nàng thật muốn mặc cho con mình những bộ quần áo nhỏ xinh xắn này.

Tay cầm chén trà của Vũ Văn Mặc hơi dừng lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, chậm chậm gạt đầu:

— Được.

Đám nha hoàn hầu hạ trong phòng thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu nói nói cười cười, vui vẻ hoà thuận đều nở nụ cười vui vẻ vì Mộ Dung Thu.

Hai người chân trước vừa vào gian trong bên ngoài, bốn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, sau đó đều hé môi cười khế. Khi Thu Cúc cúi đầu, tươi cười trên môi tắt lịm, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ, cũng có thể nói là phản vận.

Vừa vào gian trong, Mộ Dung Thu lập tức đóng cửa lại, sau đó lấy ngân châm và trâm cài tóc dưới gối ra.

Vũ Văn Mặc không hiểu hành động của Mộ Dung Thu, nhưng vẫn cúi đầu nhìn hai vật trong tay nàng. Khi ánh mắt của hắn chạm đến màu đen trên đầu ngân châm và trâm bạc, nhất thời sắc mặt đại biến, đôi mày kiếm nhíu chặt, âm thanh lạnh lùng nói:

— Đây là thể nào?

— Thần thiếp trúng độc.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn hắn, vô cùng bình tĩnh trả lời.

Nghe vậy, thần hình Vũ Văn Mặc chấn động.

— Gia đình lo lắng, đây là độc dược mẫn tính. Gân dây bỗng dưng thần thiếp rất thích ngủ, cả người như không còn chút sức lực. Lúc đầu thần thiếp cho là do thời tiết, nhưng sau mới thấy có chỗ không thích hợp. Hôm nay thần thiếp lại phát hiện là do đại nha hoàn Thu Cúc bên cạnh thần thiếp hạ độc. Thần thiếp nghĩ là có người sau lưng sai khiến nàng. Độc này rất cuộc có nguy hiểm đến tính mạng không thì hiện giờ còn chưa biết.

Mộ Dung Thu cau mày trầm giọng nói.

Nhưng khi Vũ Văn Mặc nghe Mộ Dung Thu nói không biết độc này có gây nguy hiểm đến tính mạng hay không thì ngực hắn như bị chấn động, vô cùng đau đớn. Thần hình cũng lao đảo một chút.

— Bỏn vương cho người đi mời đại phu.

Thấy hắn lo lắng cho nàng như thế, Mộ Dung Thu run lên một cái, vội vươn tay ngăn cản.

— Thần thiếp đã nghĩ, có dấu hiệu trúng độc là từ lần trước sau khi trong cung trở về. Sau lưng Thu Cúc chắc chắn có người sai khiến. Người đừng đánh rần động cò. Nếu là độc dược mẫn tính thì sẽ không phát tác nhanh. Huống hồ hôm nay Thu Cúc vẫn hạ độc, chắc là tạm thời thần thiếp không sao.

— Không được.

Vũ Văn Mặc kiên quyết bác bỏ, con người hắn thâm trầm nhìn nàng chăm chăm không cho từ chối.

— Bỏn vương sẽ không để người mạo hiểm

Trong lòng Mộ Dung Thu lại run lên, nhũ mày nhìn hắn, chống lại ánh mắt kiên định nóng rực của hắn, dần dần làm tan chảy sự hồ hững lạnh nhạt của nàng. Trong lòng Mộ Dung Thu như có một cảm giác xa lạ, nàng biết điều này nghĩa là gì! Nàng lập tức ép mình dôi mắt, ngắt điệu vờn vàng trả lời:

— Sợ là mời đại phu cũng vô dụng. Hai ngày trước không phải trong cung có vài thái y tới bắt mạch sao? Tất cả đều không phát hiện ra thần thiếp trúng độc. Thần thiếp đoán rằng, có lẽ là hai loại độc dược tương khắc nhau, cho nên mới khiến thái y không phát hiện ra. Lúc này mời đại phu cũng không có tác dụng gì.

Lúc Vũ Văn Mặc chăm chăm mở đôi mắt đang khép hờ ra thì trong đó đã không còn vẻ lo lắng. Vừa rồi thế nhưng vì sợ mà hắn lại đánh mất lý trí! Quả thật, lúc này cho dù có mời đại phu thì sao? Ngược lại còn đánh rần động cò. Huống hồ, việc này có thể liên quan đến Hoàng Thượng, Trẫm quý phi, hoặc là Thăm trắc phi.

— Việc này giao cho bỏn vương đi. Không quá hai ngày, bỏn vương sẽ khiến người hạ độc phải giao ra giải dược.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

— Vâng.

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu. Việc này tốt nhất là giao cho Vũ Văn Mặc giải quyết. Dù sao nàng không có quyền thế và nhân lực để tự mình điều tra, vì vậy chỉ có thể dựa vào Vũ Văn Mặc.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc rơi trên cái ghế nhỏ trên bàn trang điểm, bên trong có vài bộ quần áo be bé xinh xinh đủ kiểu, theo hoa văn cũng rất đáng yêu. Hắn lững thững bước qua, từ giữa đồng quần áo lấy ra một cái áo nhỏ. Hắn phát hiện cái áo này lại tựa hồ chỉ lớn bằng một hai vòng bàn tay hắn mà thôi, hắn lập tức tò mò lật chuyển nhìn một chút.

Mộ Dung Thu lúc này mới hồi phục tinh thần nhìn về phía hắn, thấy trong tay hắn đang cầm cái áo nhỏ liền cười nói:

— Chẳng ai biết thần thiếp không mang thai, mấy cái này là các nha hoàn trong lúc rảnh rỗi làm ra đó.

— Mộ Dung Thu, sinh cho bỏn vương một tiểu thể tử đi.

Vũ Văn Mặc buông áo trẻ con xuống, đi tới trước mặt Mộ Dung Thu, nhanh chóng ôm lấy nàng. Trong lúc Mộ Dung Thu còn đang kinh ngạc, thì đôi môi có chút lạnh của hắn đã phủ lên bờ môi đỏ mọng ẩm áp của nàng!

Nhẹ nhàng khẽ chạm, không mang theo tình dục, chỉ thuần khiết là môi chạm môi, hai gò má Mộ Dung Thu hiện lên một tầng mây đỏ.

Hắn dôi miệng đi, dừng lại bên tai của nàng, thổi khí, lại nói:

— Sinh cho bỏn vương một tiểu thể tử đi.

Hơi thở của hắn so với không khí lạnh như băng nóng hơn rất nhiều, nhân lúc Mộ Dung Thu chưa kịp đề phòng mà trêu chọc. Thần hình Mộ Dung Thu khó tránh khỏi run lên một cái. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng cũng chưa từng gần gũi một người nam nhân nào như vậy, lúc này càng khó tránh khỏi tạm thời mất đi lý trí.

Vũ Văn Mặc thấy nàng phản ứng như thế, rất hài lòng, nhếch môi cười khẽ. Khi hắn đang muốn tiếp tục hôn nàng, bị hơi thở nam tử bá đạo xông vào xoang mũi, nhất thời, nàng bừng tỉnh khỏi mê man, lập tức nghiêng đầu né tránh, thừa dịp hắn chưa phản ứng lại, rất nhanh rời khỏi vòng tay hắn.

Hành động cự tuyệt của nàng khiến tươi cười dịu dàng như nước trong mắt hắn lập tức biến mất.

Ngay tại lúc hắn tức giận muốn rút gáo, lại phát hiện hai má nàng đỏ ửng, hắn có vẻ như nghĩ tới điều gì, nhất thời hết giận. Trong mắt hắn lại có tươi cười.

Mộ Dung Thu kinh ngạc, sắc mặt hắn sao lại thay đổi nhanh như thế? Vốn nàng cho là hắn lại sẽ tức giận rồi đi, kết quả hắn lại không giận mà còn cười!

— Bỏn vương thiếu chút nữa đã quên, Triệu Sơ tình thông y thuật, lát nữa bỏn vương sẽ cho người đi mời hắn đến bắt mạch cho người.

Vũ Văn Mặc ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu vẫn còn kinh ngạc, khẽ nường đuôi mày. Hôm nay hắn bị làm sao vậy? Thật là khó hiểu!

Đổi mặt với nghi hoặc của Mộ Dung Thu, tâm tình Vũ Văn Mặc hiển nhiên thật tốt. Khi hắn đi qua người Mộ Dung Thu, nàng rõ ràng thấy khỏe mắt hắn hơi nường lên, bên môi gợi ý cười.

Mộ Dung Thu tự nhận mình không phải kẻ ngốc, nhưng lúc này nàng nghĩ mãi cũng không hiểu, nàng nghĩ ngò hành động né tránh vừa rồi của mình có buồn cười hay không.

Lúc nửa đêm, vương phủ vô cùng yên tĩnh. Mộ Dung Thu đã cho đám người Hồng Lăng lui xuống, một mình nàng ngồi trong phòng xem sách y, đồng thời chờ Triệu Sơ đến. Hơn nữa, nàng cần phải cân tâm suy nghĩ, làm thế nào để lợi dụng chuyện của Thăm trắc phi một cách có hiệu quả nhất! Sau khi Vũ Văn Mặc rời đi, Văn Mai đã đem tin tức báo cho nàng biết, đã xác định là Tú Ngọc gây nên! Hơn nữa việc này tuyệt đối không thể kinh động nhiều người, lúc thời cơ thích hợp nói ra, mới có thể khiến Thăm trắc phi rơi tay không kịp, hơn nữa còn là một chiêu trúng đích.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Mộ Dung Thu lập tức buông đồ trên tay xuống, đứng dậy mở cửa.

Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ cùng đứng trước cửa.

— Vào đi.

Mộ Dung Thu nói khẽ.

Hai người đồng thời gật đầu.

Sau khi vào phòng, Vũ Văn Mặc nói với Triệu Sơ:

— Người bắt mạch cho Vương phi đi.

Mộ Dung Thu đang ngồi một bên, nghe được lời của Vũ Văn Mặc bèn cười nói với người khoác trang phục màu trắng, hoa mỹ phong dong— Triệu Sơ:

— Lâm phiên Ngã công tử.

— Mấy hôm nay ngoài việc thích ngủ thì Vương phi còn có dấu hiệu khác thường nào không?

Triệu Sơ gật gù đầu, kính cẩn hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhũ mày suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời:

– Không thấy thèm ăn nhưng lại rất thích ăn điểm tâm. Ngoài việc này ra, còn có quý thủy không bình thường, tháng này chưa đến.

Tháng trước quý thủy vừa qua khỏi, Vũ Văn Mặc liền tuyên bố với bên ngoài nàng có thai, mà tháng này đã trễ hơn mười ngày. Nàng vốn tưởng rằng là do nàng lo lắng nhiều việc nên làm cho quý thủy bị trễ.

Nàng nói bình thản, không có chút thẹn thùng. Đối với Mộ Dung Thu mà nói, thật ra cũng không có gì phải ngượng, dù sao thân phận của Triệu Sơ lúc này chính là đại phu, việc nàng cần làm là phối hợp. Huống hồ ở hiện đại bác sĩ nam ở khoa phụ sản rất nhiều.

Khóc mới Vũ Văn Mặc gạt gạt, ánh mắt cẩn thận đánh giá Mộ Dung Thu, xác định trên mặt Mộ Dung Thu không có vẻ ngượng ngùng, trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu. Đây không phải là chuyện nữ tử cần giấu kín sao?

Triệu Sơ tuy rằng kiến thức uyên bác, hiểu biết về nữ tử cũng rất nhiều, nhưng hắn chưa từng thấy cô gái nào mang dáng vẻ tự nhiên, thông dong như người trước mắt. Đối mặt loại chuyện xấu hổ này rất bình tĩnh vô tư. Hơn nữa, cô gái trước mắt khiến nhiều người kinh ngạc, e ngại. E rằng thể diện hiếm có nữ tử nào bị được.

Mộ Dung Thu nhìn thần sắc hai người, bỗng nhiên ý thức được đây là cổ đại, nữ tử ở trước mặt nam tử phần lớn là ngượng ngùng, rất nhiều nữ tử tuy bị bệnh phụ khoa cũng xấu hổ không thể mở miệng, sợ người bàn tán, làm cho bệnh tình ngày càng nặng thêm. Mà nàng không ngần ngại chút nào nói ra, cũng khó trách làm cho Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ ngạc nhiên như thế.

Mộ Dung Thu vỗ trán xấu hổ nở nụ cười, cố gắng làm trên mặt xuất hiện hai vệt đỏ ửng, cúi thấp đầu hỏi:

– Có gì không ổn sao?

Triệu Sơ thu hồi vẻ kinh ngạc, nói với Mộ Dung Thu:

– Xin vương phi vờ tay, ta muốn bắt mạch.

Mộ Dung Thu gạt đầu, đưa cánh tay trắng nõn ra. Triệu Sơ đặt tay lên mạch tượng, tập trung suy nghĩ.

Thần sắc hắn ngưng trọng (*ngặng nề, nghiêm túc*) khiến cho lòng của nàng cũng trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc cũng khẩn trương không kém, nhận thấy ánh mắt nàng bên gạt đầu trấn an.

– Yên tâm, y thuật Triệu Sơ cao minh, cũng không thua Thái y trong cung đâu.

Nghe vậy, lo lắng trong lòng Mộ Dung Thu thoáng buông lỏng, không còn khẩn trương như vừa rồi.

Không lâu sau, Triệu Sơ thu tay, thần sắc thoáng ngưng trọng nhìn Mộ Dung Thu.

– Xin vương phi chuẩn bị tâm lý.

– Ngủ công tử cứ nói đừng ngại.

Nàng đã có chuẩn bị tâm lý. Mấy ngày nay xem sách y không phải vô ích, nàng biết độc được miễn tính có đôi khi không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại làm cho người ta sống không bằng chết.

Ánh mắt Triệu Sơ phức tạp nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, thấy Vũ Văn Mặc gạt gạt đầu. Sắc mặt Triệu Sơ có chút không đành lòng nói với Mộ Dung Thu:

– Đương như vương phi đoán, đây là độc miễn tính. Mà vương phi cũng đã sử dụng hơn mười ngày. Độc miễn tính không nguy hiểm đến tính mạng nhưng có khả năng sẽ khiến vương phi không thể mang thai.

– Cái gì?

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng hoảng hốt kêu lên.

– Xin vương gia và vương phi đừng quá khẩn trương. May mà vương phi phát hiện sớm, nhưng độc đã thấm vào người, điều trị ba năm thì vương phi có thể mang thai.

Triệu Sơ trầm giọng trả lời.

Thần sắc Vũ Văn Mặc trầm xuống, ba năm mới có thể mang thai? Như vậy, kế hoạch của hắn không thể thực hiện được.

Mộ Dung Thu dường như không bị đã kích quá nhiều. Tuy rằng ba năm sau mới có thể mang thai, nhưng nếu so với cả đời không thể có con thì tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên, lúc này Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc có cùng nỗi lo, tuy rằng hiện tại Mộ Dung Thu chưa mang thai, nhưng căn cứ theo kế hoạch trước kia chỉ cần trong mấy ngày này nàng có thai thì được rồi. Kết quả không nghĩ rằng nàng bị người ta hạ độc.

– Còn nữa, mấy ngày này vạn lần không thể để người khác bắt mạch cho vương phi. Nếu không sẽ bị phát hiện vương phi vẫn chưa có thai.

– Không phải sau khi uống thuốc thì trong vòng mười ngày sẽ có mạch tượng như mang thai sao?

Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cùng hỏi.

– Đã không còn mạch tượng mang thai. Mà với tình trạng hiện tại của vương phi, nếu như tiếp tục dùng thuốc, chỉ sợ cả đời vô sinh.

Triệu Sơ lắc đầu trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cũng biết phiền phức sắp đến. Người đứng sau lưng Thu Cúc nhất định sẽ tính được thời gian nàng say thai để đưa người đến bắt mạch! Tuy rằng nàng chưa mang thai nên không thể xảy thai, nhưng một khi bị phát hiện rằng không mang thai, như vậy, kết quả của nàng cũng sẽ giống như những nữ tử khác trong phủ tướng quân.

Đôi đồng tử đen lầy của Vũ Văn Mặc đột nhiên trầm xuống, nhủ thầm nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Ba người đồng thời trầm mặc. Bọn họ đều biết phiền toái lớn nhất đã đến gần!

Bơi sức trời đã tối, Triệu Sơ không thể tiếp tục ở lại trong phòng Mộ Dung Thu, mà Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ có vẻ như cũng có chút việc cần trao đổi, hai người bên cùng rời đi. Chắc chắn đêm nay ba người bọn họ đều không cách nào đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Mộ Dung Thu không chợp mắt cả đêm, nàng tận dụng thời gian nghỉ cách thoát thân. Kề núp trong bóng tối quan sát nàng mấy ngày nay cũng rất yên tĩnh, hoặc là ở sau lưng âm thầm sử dụng ám chiêu với nàng, không thể tưởng tượng được người đó lại có tâm tư thâm trầm như vậy, có thể mua chuộc được người bên cạnh.

– Vương phi, hôm nay người muốn ăn điểm tâm gì? Phòng bếp nhỏ làm mấy thứ cháo, bánh ngọt, còn có canh và bánh bao hấp.

Việc hầu hạ cơm nước cho nàng chủ yếu do hai người Thu Cúc và Hồng Lăng đảm nhận, nên hôm nay lúc Mộ Dung Thu đang rửa mặt chải đầu, Thu Cúc liền tới hỏi.

Đôi mắt Mộ Dung Thu chợt lóe lên, cười nói:

– Báo Hồng Lăng đi lo liệu đi. Thu Cúc, người ở lại hầu hạ bốn vương phi trang điểm.

Nghe vậy, Thu Cúc thoáng chần chừ, nhưng vẫn gạt đầu đi đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn qua gương đồng, tuy rằng không nhìn rõ biểu tình của Thu Cúc nhưng từ động tác, Mộ Dung Thu vẫn nhìn ra được vẻ chần chừ của nàng ta. Nhìn không được, trong lòng Mộ Dung Thu chợt lạnh.

– Hôm nay Vương phi muốn mặc trang phục màu gì?

Thu Cúc đi đến phía trước nàng hỏi.

Lúc Mộ Dung Thu đang muốn trả lời, chợt nghe bên ngoài Thanh Bình lớn tiếng nói:

– Vương phi, Thẩm trác phi mời người đến Trấn viên ăn điểm tâm, nghe nói sáng sớm hôm nay Quý phi nương nương đã đến vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 97

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chợt dừng tay, không phải Trầm quý phi đang có thai ư? Sao lại đến vương phủ sớm như thế?

Thu Cúc đứng sau lưng nàng nghe vậy, cây lược trong tay bỗng rơi xuống đất.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhận thấy sự khác thường của nàng ta, trong lòng vừa động, chẳng lẽ người mua chuộc Thu Cúc là Trầm quý phi? Nàng đột nhiên hiểu rõ (*nguyên văn là bình tĩnh đại ngộ*)! Trách không được Trầm quý phi, người vẫn muốn để Thẩm trắc phi trở thành chính phi, mấy ngày nay không hề có động tĩnh, vốn cho rằng có thai nên tu tâm dưỡng tính, ai ngờ nàng ta âm thầm động tay chân, dùng thủ đoạn đánh lên sau lưng mình!

– Bỏn Vương phi đã biết. Người về nói lại với Thẩm trắc phi, cảm ơn ý tốt của nàng. Hôm nay bỏn Vương phi thấy không khoẻ nên không đến được.

– Vâng.

Ngoài cửa Thanh Bình đáp.

Khóe mắt Thu Cúc lên lên đánh giá Mộ Dung Thu, nghe nàng nói xong thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Qua gương đồng, Mộ Dung Thu quan sát từng hành động của Thu Cúc, nàng xoa huyết Thái Dương, giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi.

– Thu Cúc, người cứ làm việc đi, bỏn Vương phi muốn ngủ thêm một lát.

– Vâng.

Thu Cúc hơi khựng lại như không muốn đi, mang chút phức tạp nhìn về phía Mộ Dung Thu, thấy trên trán nàng hiện vẻ mệt mỏi nên chỉ có thể buông lược ra khỏi phòng.

– Vậy Vương phi nghỉ ngơi, nô tì cáo lui.

Đang bận bịu một bên, Văn Mai thấy Mộ Dung Thu muốn nghỉ ngơi còn Thu Cúc cũng đã rời đi bèn dọn dẹp chậu nước muốn lui xuống theo.

Thấy thế Mộ Dung Thu bèn cản lại:

– Văn Mai, người không cần đi. Bỏn Vương phi có việc cần người làm.

– Vâng.

Văn Mai lập tức buông đồ trong tay đi đến trước mặt Mộ Dung Thu, cung kính chờ lệnh Mộ Dung Thu.

– Người đi nói với Mã hộ vệ cùng xuất phủ đến Hòa Nhân Đường mời Lưu chương yểu đến. Đồng thời tìm cách lừa muội muội của Tú Ngọc đang làm việc trong phủ tế tướng ra, đưa hai người này cùng về vương phủ.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, lạnh giọng dặn dò.

Văn Mai lập tức nhận lệnh:

– Vâng ạ.

– Người gọi Hồng Lăng tới giúp ta.

Mộ Dung Thu lại nói.

– Vâng ạ.

Không lâu sau, Hồng Lăng bước vào phòng.

Vừa vào, Hồng Lăng đã khẩn trương hỏi tới tấp:

– Hôm nay Vương phi lại không thoải mái ạ? Nếu không nô tì đi mời đại phu đến xem? À, hay là Vương phi ăn chút cháo trước đi.

Nghe mấy câu hỏi quan tâm của Hồng Lăng, trong lòng Mộ Dung Thu ảm áp, gật đầu cười nói:

– Được, lát nữa bỏn Vương phi sẽ ăn. Có điều bây giờ muốn dặn người vài chuyện.

– Vương phi cứ bảo ạ.

Hồng Lăng nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thu. Đây là lần đầu tiên Vương phi nói chuyện thận trọng như thế với nàng. Hình như là chuyện rất quan trọng.

Mộ Dung Thu gật đầu, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

– Hôm nay người đừng làm gì hết, chỉ cần giám sát hành động của Thu Cúc. Nếu Thu Cúc muốn xuất phủ, bất kể làm cách nào người đều phải ngăn cản.

Nghe vậy, thần sắc Hồng Lăng nghiêm túc đáp ứng. Nàng không phải người ngu xuẩn, hai ngày nay Thu Cúc khác thường chắc chắn không đơn giản, vốn tưởng rằng do trong nhà có việc, nhưng nhìn thái độ của Vương phi, có vẻ không phải như thế.

– Lát nữa người đến Tiền viện chờ Vương gia hạ triều trở về, sau đó mời Vương gia đến Mai viên.

Mộ Dung Thu trầm giọng dặn dò.

– Vâng, nô tì đi làm ngay.

...

Trúc viên

– Cái gì? Thân mình Vương phi lại không thoải mái?

Thẩm trắc phi sững sờ hỏi lại.

Tú Ngọc gật đầu:

– Vâng. Vừa rồi Thanh Bình có đến truyền lời. Nghe người trong Mai viên nói, mấy ngày nay tính thần Vương phi cũng không tốt.

Lần này không phải Mộ Dung Thu lại diễn trò chứ? Đã biết Thẩm quý phi đến đây, nàng ta không muốn đến để chịu thiệt bèn tìm lý do sao? Lập tức, trong lòng dâng lên hận ý.

Đối với hận ý của Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi chỉ cười một cách đắc ý, quay đầu hướng người bên cạnh mình ra lệnh:

– Các người lui ra.

Thẩm trắc phi kinh ngạc nhìn Thẩm quý phi.

– Quý phi nương nương đây là ...?

Thẩm quý phi cười nhạt, vuốt ve móng tay được sơn cẩn thận, nhìn chén trà, chờ bọn nha hoàn trong phòng lui ra hết mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn Thẩm trắc phi:

– Nhị muội có phải rất hận Mộ Dung Thu không?

– Vâng, nếu không có Mộ Dung Thu, ta cũng sẽ không thể rơi vào nông nỗi hôm nay!

Trong mắt Thẩm trắc phi tràn ngập hận ý, nắm chặt hai tay, gấn giọng trả lời. Nàng hận không thể khiến Mộ Dung Thư rơi vào kết cục như mình, sảy thai, đời này vĩnh viễn cũng không thể làm mẹ!

– Ha ha ha.

Trầm quý phi đưa tay che miệng, cười khẽ một tiếng. Mấy ngày nay vì có thai, được chăm sóc rất cẩn thận nên da thịt càng óng ánh trong suốt hơn trước, lúc này chính là nở một nụ cười nhàn nhạt cũng đã đủ xinh đẹp loá mắt. So sánh thì Thẩm trắc phi vì mấy ngày nay sầu khổ không thôi, sắc mặt u ám, dung mạo tiêu tụy đi nhiều, Thẩm trắc phi tự thấy ngượng ngùng cúi đầu.

Thẩm quý phi ngưng cười, nói:

– Bảo ứng đã buông xuống trên đầu à, tin rằng rất nhanh à sẽ thống khổ.

– Nhị tỷ nói vậy là ý gì?

Thẩm trắc phi nheo mắt, câu nói của Thẩm quý phi có hàm ý khác, rõ ràng đã làm gì đó với Mộ Dung Thư!

Thẩm quý phi nhấp một ngụm trà, cầm lấy khăn lụa tính xào lau lau khóe miệng rồi mới trả lời:

– Bàn cung đã sớm mua được đại nha hoàn hầu hạ bên người Mộ Dung Thư, mấy ngày nay luôn luôn hạ độc được mẫn tính vào thức ăn của à. Giờ cũng đã được mười ngày. Không lâu nữa thì độc tính sẽ phát tác.

– Hạ độc? Độc được trí mạng?

Thẩm trắc phi kinh hãi hỏi. Nếu như Mộ Dung Thư chết rồi, Vũ Văn Mặc nhất định sẽ không bỏ cuộc, sớm hay muộn sẽ tra được đến Thẩm quý phi!

– Nhị muội, người trở nên ngốc như thế từ khi nào? Bàn cung sao lại tự chuốc lấy phiền phức? Cũng chỉ là độc được mẫn tính, làm cho Mộ Dung Thư sảy thai, sau này cũng không thể có con. Kể từ đó, à cũng giống người, hiện thời lại không có nhà mẹ đẻ dựa vào, tương lai sẽ không thể cân đường Nhị muội. Chỉ cần sau này Nhị muội thông minh một chút, nạp cho Nam Dương Vương vài à thấp thành thật nghe lời, rồi nhận nuôi con trai bọn họ, sau này sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng.

Thẩm quý phi lãnh lạnh nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, vừa lo lắng lại hơi chút khinh thường nói:

Nghe vậy, Thẩm trắc phi mờ lờ hai mắt.

– Cả đời vô sinh?

Mộ Dung Thư thật sự rơi vào kết cục như nàng? Nhưng nàng mơ hồ cảm thấy không hề chắc chắn. Mộ Dung Thư sẽ ngồi im để người khác tính kế như thế mà không hề hay biết gì sao?

– Điềm tâm xong thì nghỉ ngơi một chút, chúng ta phải đi Mai viên. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, ngày mai toàn bộ người trong kinh thành sẽ biết Mộ Dung Thư vì sảy thai mà không thể có con, đến lúc đó tuyệt đối Vũ Văn Mặc sẽ không có nghi ngờ gì, cũng chẳng còn lòng dạ nào bảo vệ Mộ Dung Thư.

Thẩm quý phi hít hai hơi, cười lạnh nói. Đây chính là thành quả nàng mất rất nhiều tâm tư tính kế mới có được, nếu không có gì ngoài ý muốn, hết thảy đều sẽ thuận lý thành chương (*theo lẽ tự nhiên mà có kết quả như mong đợi*).

Thẩm trắc phi cũng sờ một lát, vui mừng nhìn về phía Thẩm quý phi:

– Đại tỷ, người thật tốt quá! Nếu không có đại tỷ, hiện thời muội thật không biết nên làm thế nào. Đến lúc đó kết cục nhất định sẽ thật thảm, vì phù tử tướng mà thấy hổ thẹn.

Chỉ cần vừa nghĩ đến Mộ Dung Thư sảy thai, không thể có con. Thẩm trắc phi cảm thấy vô cùng thoải mái! Mộ Dung Thư rơi vào tình cảnh đó, Vũ Văn Mặc hẳn là sẽ không lại che chở Mộ Dung Thư phải không? Sơ suất để Mộ Dung Thư lặng yên không một tiếng động mang thai là chuyện thất bại nhất của nàng. Nàng năm mấy nữ nhân ở Trúc viện trong tầm tay, lại không coi chừng Mộ Dung Thư! May mà trời xanh có mắt.

Mai viên.

Mộ Dung Thư nằm trên giường, hai tay bắt chéo trên bụng, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Tim nàng đập thình thịch. Thẩm quý phi đến vương phủ, nếu nàng đoán không sai, Trầm quý phi là tới tuu lui!

Lúc này, nàng gấp phải uy hiếp cực kì to lớn. Nếu không xử lý thỏa đáng, nàng đúng là chết không có chỗ chôn.

Triệu Sơ khai thuốc quả thật rất hữu dụng. Buổi sáng uống xong, giờ cũng không còn thấy buồn ngủ (*nguyên văn là bối rồi*). Nàng mở to hai mắt nhìn đỉnh màn. Tuy thật khản trương nhưng nàng cũng không sợ hãi.

Ước chừng một canh giờ sau, khi nàng nghe được tiếng bấm báo bên ngoài, sự thấp thòm trong lòng lập tức an ổn lại.

– Bẩm Vương phi, quý phi nương nương và Thẩm trắc phi tới thăm người.

Mộ Dung Thư ho nhẹ hai tiếng rồi nhẹ giọng trả lời:

– Mời họ vào đi.

– Vâng ạ.

Một lát sau, Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi cùng vào gian trong.

Hai người nhìn thấy Mộ Dung Thư đang ngồi dựa vào cạnh giường, khuôn mặt tái nhợt, trong mắt bóng lờ sáng.

– Vương phi không khoẻ à? Sao không mời đại phu đến khám?

Thẩm quý phi lên tiếng trước, nhìn như vô cùng quan tâm nói.

Thẩm trắc phi không chịu thua kém, vài bước đã đến bên giường, sau khi ngồi xuống, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

– Nghe bọn nha đầu Mai viên nói, đã nhiều ngày thân mình tỷ tỷ không khoẻ, muội muội vốn định sớm đến thăm, cho điều ngại sức khỏe muội muội không tốt. Không ngờ hôm nay sắc mặt tỷ tỷ càng tái nhợt. Muội muội lo lắng không thôi. Hiện thời tỷ tỷ cũng không phải chỉ có một người, trong bụng còn có tiểu thể tử của phủ Nam Dương Vương chúng ta nữa đó, chuyện gì cũng cần phải thật cẩn thận mới được.

– Tạ Thẩm trắc phi quan tâm. Chắc là do bốn Vương phi không nghỉ ngơi cẩn thận nên sắc mặt có vẻ hơi xanh xao, đừng quá lo lắng.

Mộ Dung Thư cười nhạt đáp lại, ở trên mặt của nàng không thấy chút bối rối nào.

– Bốn cung hiện cũng đang mang thai, biết nữ tử có thai rất không dễ. Nhất định phải dưỡng tốt thân mình, cho dù một chuyện nhỏ cũng phải cẩn thận, không thể qua loa được. Người vẫn nên nhanh chóng mời đại phu đến khám đi. Nếu người không tin tưởng đại phu bên ngoài, như vậy bốn cung sẽ nói với Hoàng Thượng một tiếng, kêu ngr y đến bắt mạch cho người được chứ?

Thẩm quý phi ngồi một bên, thân nhiên thường thức trà, thái độ kiêu căng nói.

Dường như nàng mở miệng là bố tử vô cùng to lớn, cao ngạo nhìn Mộ Dung Thư, đối Mộ Dung Thư đối với nàng thiên ân vạn tạ.

Ai ngờ, Mộ Dung Thư lại lạnh nhạt từ chối:

– Thần thiếp không có chuyện gì. Nói đến nói đi cũng chỉ là nghỉ ngơi không tốt, cần ngủ một chút. Cần gì phải làm phiền ngr y trong cung chứ? Huống hồ bốn người nhà đầu bên cạnh đều chăm sóc thần thiếp vô cùng tốt, không có sơ hở gì. Thần thiếp đã nhờ quý phi nương nương quan tâm lo lắng.

– Xem ra là bốn cung tự mình dà tính. Có điều sợ là trong lòng Vương phi có tâm sự khiến cho không cách nào yên giấc. Tuy rằng lúc này Vương phi không có nhà mẹ đẻ dựa vào, nhưng hiện thời trong bụng Vương phi có thể là trưởng tử của phủ Nam Dương Vương chúng ta đó. Chỉ cần Vương phi có thể sinh hạ trưởng tử vương phủ, tương lai vị trí Vương phi này nhất định an ổn. Có điều nếu là một cô nương, Vương phi cũng coi như là có phúc. Nhưng mà bốn cung từng nghe Hoàng Thượng nói, chính phi của Vương gia, Hậu gia nhất định phải là dòng dõi danh môn thế gia. Hiện thời nhà mẹ đẻ Vương phi đeo trên lưng tội danh thông đồng với địch phản quốc, sau này chắc chắn sẽ phải chịu muôn người chỉ trích. Bốn cung cũng là có lòng tốt, hi vọng Vương phi có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Thẩm quý phi ngoài cười nhưng trong không cười, có chút vui sướng khi người gặp họa nói.

Thẩm trắc phi nghe vậy che miệng cười trộm, nên cười phụ họa nói:

– Quý phi nương nương đừng lo lắng, tỷ tỷ là người thông minh, có thể hiểu được ý tứ khuyên bảo trong lời của người. Dù sao ai cũng có thể nhìn ra, quý phi nương nương là vì tốt cho Vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư gằn quá hóa cười, khóe miệng gọi lên tươi cười xán lạn đẹp mắt.

– Quý phi nương nương không cần lo lắng cho thiếp thân. Mấy ngày trước Thẩm trắc phi đã nói, nàng và thần thiếp tính như tỷ muội, phù tử tướng coi như là nhà mẹ đẻ thần thiếp. Vì vậy, ngày sau thần thiếp và phù tử tướng nhất vĩnh câu vĩnh

(*cùng chung vinh nhục*).

Thẩm quý phi lập tức hung hăng trợn mắt liếc nhìn Thẩm trắc phi một cái. Nó thật đúng là cái gì cũng có thể nói được! Quả thật là càng ngày càng ngốc. Nàng cười khan hai tiếng, giả là cười nói:

– Nhị muội nói rất đúng. Phù tử tướng cũng coi như là nhà mẹ đẻ của Vương phi. Nhưng bắt kẻ ra sao, tình thân là không cách nào chối bỏ. Nhà Mộ Dung dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của người. Hiện thời Vương phi gần gũi với bốn cung và Nhị muội như thế, hai chúng ta không nghĩ nhiều nhưng nếu người ngoài nhìn vào còn nghĩ rằng Vương phi quên mất cội nguồn đó! Nếu phụ thân Vương phi biết, chắc chắn cũng sẽ oán trách Vương phi.

– Quý phi nương nương nói rất đúng. Vương phi không nên để cho người ngoài bàn tán. Nếu không đối với phủ Nam Dương Vương thật sự không phải chuyện tốt. Nghe nói đã nhiều ngày nay trong triều đình, Vương gia cũng bị người khác chỉ trích và cười nhạo.

Thẩm trắc phi lại phụ họa. Nói xong câu cuối, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thu càng thêm khinh thường. Nếu nàng ta không có Vương gia che chở, hôm nay đã sớm rơi vào kết cục như những cô nương của phủ tướng quân kia, đã sớm chịu số phận bị ngón người chà đạp.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, ánh sáng lạnh hiện ra, tươi cười bên môi sâu thêm mấy phần, lời nói nhẹ nhàng băng quơ tra lời:

– A? Từ trước tới nay bốn Vương phi coi trọng tình thân. Nhưng hôm nay, bốn Vương phi đã giả cho Vương gia, tất nhiên tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ. Tuy rằng bốn Vương phi xuất thân từ Mộ Dung gia, nhưng hôm nay bốn Vương phi cũng đã theo họ của Vương gia. Về phần trên triều đình có người dám can đảm cười nhạo chỉ trích Vương gia, vậy cũng thật là chuyện vô cùng nực cười! Chẳng lẽ Đại Hoa quốc thay đổi luật lệ rồi ư? Hay là bọn quan viên triều đình đã quên mất tôn ti trật tự? Nếu đúng là như thế, bốn Vương phi không để ý mình đang bệnh, nhất định phải tiến cung tự mình hỏi Hoàng Thượng một chút, Đại Hoa quốc có thật đã thay đổi quy củ hay không?

Nghe vậy, Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi bị tức đến nổi sắc mặt xanh mét. Mộ Dung Thu này quả nhiên khó đối phó! Muốn chiếm ưu thế trong lời nói đúng là không dễ, không, phải nói là không có khả năng! Khó đối phó thì khó đối phó, nhưng cứ hễ các nàng muốn đao cho à một cái bầy, à cũng muốn đao cái hồ to buộc các nàng nhảy vào! Nếu không thận trọng để à tìm được sai lầm, vào trong miệng à sợ là cũng sẽ biến thành từ tội!

– Vương phi cũng thật là biết nói đùa. Có thể là do vừa rồi muội muội hình dung không đúng. Những quan viên kia nào dám bắt kính với Vương gia? Cũng chỉ là nói lại với Vương gia những lời bàn tán của dân chúng mà thôi.

Sắc mặt Thẩm trắc phi cực kỳ khó coi nói, lời lẽ vô cùng khó chịu.

Thẩm quý phi ngậm cười lạnh, tạm thời nâng cử đề cho Mộ Dung Thu vui vẻ một chút, rất nhanh nàng ta sẽ không còn cười được nữa!

– Đồng nói mấy chuyện này nữa. Hiện giờ quan trọng nhất chính là thân mình của Vương phi, tiểu thể từ ngàn vạn lần không thể có việc, nếu không thật đúng là chuyện lớn. Không được, bốn cung thấy sắc mặt Vương phi tái nhợt như thế, thật sự không thể yên tâm. Một lát bốn cung quay về sẽ cho ngự y trong cung sáng mai đến bắt mạch cho Vương phi, nhất định phải khám xem Vương phi đây là làm sao.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu lộp bộp một tiếng. Nàng không khỏi nhìn về phía cửa, sao Vũ Văn Mặc còn chưa tới? Chuyện nàng dặn Văn Mai cũng không biết đã làm tới đâu rồi.

Nàng lặng lẽ dời mắt, không chút gọn sóng nhìn về phía Thẩm quý phi, cười nói:

– Thần thiếp tạ ơn tâm ý đó của quý phi nương nương. Có điều còn chưa đến mức phải làm phiền ngự y trong cung. Hôm qua Vương gia đã nói, tối nay sẽ mời đại phu đến khám. Cũng không phải bệnh gì to tát, không nên lao sư động chúng (*làm lớn chuyện, kinh động mọi người*). Nếu để cho người khác biết, không hiểu sẽ nói thần thiếp như thế nào đâu.

Lúc này, Văn Mai và Hồng Lăng cùng tiến vào. Trong tay hai người cầm ấm trà và điểm tâm.

Văn Mai khẽ gạt đầu với Mộ Dung Thu mà Hồng Lăng lại sắc mặt nặng nề lắc đầu.

Thấy Văn Mai gạt đầu, thấp thòm trong lòng Mộ Dung Thu buống xuống một nửa, lại thấy vẻ mặt nặng nề của Hồng Lăng thì biết Vũ Văn Mặc chưa trở về! Nàng không tự chủ cau chặt mi. Trước đây vào giờ này Vũ Văn Mặc đã hạ triều trở về, sao hôm nay lại không thấy bóng dáng? Dự cảm bất thường trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

– Sao Vương phi lại luôn từ chối thế? Không cần nói nữa, hôm nay thì không kịp rồi, vậy ngày mai cứ để ngự y lại đây đi.

Thẩm quý phi lộ vẻ giận dữ hạ lệnh.

Khóe môi Thẩm trắc phi khẽ cong lên.

Suy nghĩ trong đầu Mộ Dung Thu chuyển động một lát. Nếu người ta đã khi dễ trên đầu trên cổ, ba lần bốn lượt muốn đập lên đầu nàng, ngày hôm nay sao nàng lại không ra tay khiến bọn họ biết hậu quả của việc hiếp đáp người khác bừa bãi (*nguyên văn là đại tiểu tiện, nghe ghê quá*) chứ!

Nàng ngồi bật dậy, tia sáng lạnh lẽo trong mắt bắn ra bốn phía nhìn về phía Thẩm trắc phi, phần nộ cao giọng quát:

– Thẩm trắc phi, người có biết tội của người không?

Thẩm trắc phi sửng sốt, suy nghĩ còn chưa bắt kịp. Mộ Dung Thu này lại giờ trò gì đây?

– Mộ Dung Thu, người phát điên cái gì?

Thẩm quý phi cau mày trầm giọng chất vấn. Nàng tưởng Mộ Dung Thu có thể hiểu được tình trạng thân thể của bản thân, nghe được người khác muốn mời ngự y đến bắt mạch, nàng ta sợ sẽ rơi vào kết cục như mấy vị cô nương và bọn nha hoàn của phủ tướng quân, không dám chống đối nên mới phải giả ngây giả dại như vậy, muốn vòng vèo cho qua chuyện.

– Trầm quý phi đừng sốt ruột, lát nữa thần thiếp sẽ cho người một lời giải thích rõ ràng. Mấy ngày trước đây, thần thiếp cảm thấy thân mình không thoải mái, luôn thích ngủ. Thiếp gạt mình hoảng hốt bên mời đại phu đến khám và chữa bệnh. Chi là ngẫu nhiên thế nhưng lại tra được, có người hạ độc thần thiếp! Là độc được mẫn tính, nếu uống thêm mấy ngày nữa, đứa bé trong bụng thần thiếp sẽ khó giữ được. Cũng may là phát hiện sớm, đã nhiều ngày thần thiếp vẫn nghỉ ngơi điều trị, bảo vệ thai nhi trong bụng! Thần thiếp luôn cho rằng bản thân là người có tâm địa Bồ Tát, chưa từng tính kế hãm hại bất kì kẻ nào, đối đãi với ai cũng đều thật lòng. Thật không nghĩ đến lại có người muốn hại thần thiếp!

Mộ Dung thở dài, cảm phần nói từng câu, từng câu. Ánh mắt qua lại giữa Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi.

Thẩm quý phi kinh nghi (*kính hãi và nghi ngờ*), không dám tin nhìn về phía nàng.

Mà Thẩm trắc phi lại là nhìn về phía Thẩm quý phi.

Nhìn tình hình này, trong lòng Mộ Dung Thu đã chắc chắn! Thật đúng là có liên quan đến Thẩm quý phi!

Nàng nói tiếp, giọng vô cùng lạnh lẽo:

– Thần thiếp không nghĩ cắt cỏ kinh đào (*kiểu như đánh rắn động cỏ í*), luôn âm thầm quan sát, rốt cuộc cũng đã phát hiện người hạ độc! Thì ra người này lại là đại nha hoàn Thu Cúc hầu hạ bên người thần thiếp!

Lời vừa nói ra, Thẩm quý phi mang vẻ mặt khó tin, cau mày nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu.

Sắc mặt Thẩm trắc phi trắng bệch, chăm chú nhìn Mộ Dung Thu. Không thể ngờ được Mộ Dung Thu không một tiếng động âm thầm làm nhiều chuyện như vậy!

Văn Mai và Hồng Lăng hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc và bất bình. Thu Cúc lại đi hạ độc Vương phi!

– Mà người hạ độc lại là ...

Mộ Dung Thu dừng lại một chút, ánh mắt qua lại giữa Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi, đưa tay, ngón trỏ lúc chi Thẩm quý phi, khi lại chuyển qua chỉ vào Thẩm trắc phi.

Thẩm quý phi cắn môi.

Thẩm trắc phi bắt an nhìn Mộ Dung Thu.

Trong nhà, không khí vô cùng yên tĩnh.

Mộ Dung Thu nhìn chằm chằm sự thay đổi sắc mặt của hai người, bỗng nhiên ngón tay đột ngột chỉ vào Thẩm trắc phi.

– Là người, Thẩm trắc phi!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 98

– Ngươi cũng biết ngươi đang nói cái gì?

Thần hình Thẩm trắc phi run rẩy kịch liệt, chỉ vào Mộ Dung Thu giận dữ quát lên. Chuyện này là Thẩm quý phi làm, sao bỗng nhiên lại đổ lên đầu nàng! Đây không phải là Mộ Dung Thu muốn nhân cơ hội đối phó nàng chứ?

Thẩm quý phi sững sờ chỉ chớp lát, nhìn ý tứ Mộ Dung Thu thì dường như Thu Cúc chưa khai nàng ra? Không ngờ nha đầu kia cũng rất thức thời! Có điều ... Nàng nhủ nhủ mảy, nhìn thái độ của Mộ Dung Thu vẻ như muốn hướng về phía Nhu nhi, thế này thì không được!

Trong phòng, mấy nha đầu kinh hãi, thất thần nhìn Mộ Dung Thu, lại nhìn Thẩm trắc phi. Đặc biệt là Tú Ngọc, khuôn mặt nàng ta tràn ngập vẻ khó tin. Nàng luôn luôn hầu hạ bên cạnh Thẩm trắc phi, chuyện của Thẩm trắc phi hầu như do một tay nàng lo liệu. Mà nay nàng căn bản không biết chuyện này, vậy thì khẳng định Thẩm trắc phi không hề ám hại vương phi!

– Ngươi đừng vu oan cho ta! Dù ngươi là vương phi, ngươi cũng không có quyền nói xấu ta. Hạ nhân phủ Nam Dương Vương người nào không biết tính tình của ta? Nói ta hại ngươi, căn bản là chuyện vô lý!

Thẩm trắc phi lời lẽ đầy chính nghĩa nói. Chuyện không làm tất nhiên có thể hiên ngang mà nói.

Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng:

– Thẩm trắc phi đừng vội tức giận như thế. Bốn vương phi đã có thể nói ra lời này, tất nhiên là phải có bằng chứng rồi. Nếu ăn nói bừa bãi, đừng nói Thẩm trắc phi không phục, chính là Vương gia, quý phi nương nương cũng sẽ không thể dễ dàng tha cho bốn vương phi.

Mộ Dung Thu vừa dứt lời, người khắp phòng đều nhìn nàng chằm chằm. Có bằng chứng ư?

Trong lòng Thẩm trắc phi lộp bộp một chút, nhìn về phía Thẩm quý phi, tìm đập liên hồi, có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ khi đại tỷ làm chuyện này lại dùng danh nghĩa của nàng?

Ánh mắt sắc bén, âm u của Thẩm quý phi nhìn Mộ Dung Thu chằm chằm, nàng biết lúc này nàng phải lên tiếng.

– Xem ra đã nhiều ngày tuy rằng thân thể vương phi không khỏe, vậy mà cũng không nhàn rồi.

– Lời ấy sai rồi. Nếu lúc quý phi nương nương tôn kính đang mang thai mà có người muốn hạ độc hại thai nhi, cũng tính toán cho người cả đời vô sinh, người còn có thể nói một cách nhẹ nhàng như thế không? Người có thể tùy ý cho kẻ tiểu nhân xấu xa kia tính kế sau lưng mình không? Quý phi nương nương khoan hồng độ lượng, tâm địa Bồ Tát, có lẽ sẽ không so đo cùng kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ kia. Nhưng thân thiếp là người rất hợp lại yêu con, đúng như lời quý phi nương nương vừa nói, hài nhi trong bụng thân thiếp vô cùng quan trọng, sao có thể mặc cho người khác làm hại?

Mộ Dung Thu cười lạnh nói.

Trong giọng nói mang đầy ý châm chọc chửi rủa khiến hai người Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi biến sắc.

Mộ Dung Thu đưa mắt liếc hai người một cái, tiếp tục nói:

– May mà trời xanh có mắt, rất nhanh đã tra được người hại thân thiếp. Thế nhưng, hiển nhiên Thẩm trắc phi không chịu nhận tội, như vậy, bốn vương phi đánh dẫn người vào gặp Thẩm trắc phi, không ngại đối chất một chút.

Thẩm trắc phi và Thẩm quý phi sững sờ, còn chưa nghĩ ra cách ứng phó, Mộ Dung Thu đã ra tay. Nếu để Thu Cúc khai ra Thẩm quý phi thì làm sao cho phải đây? Nhưng Thẩm trắc phi cũng không muốn đeo trên lưng tội danh ấy, nếu không chắc chắn rơi vào kết cục bị hù. Lúc này Thẩm quý phi lại vô cùng bình tĩnh, xem như đã nghĩ ra cách ứng đối.

– Văn Mai, đưa Lưu chương quý của Hoà Nhân Đường vào nhà kẻ hời vài chuyện.

Mộ Dung Thu từ trên giường đứng lên, Hồng Lăng thấy thế lập tức giúp nàng thay quần áo.

Lưu chương quý của Hoà Nhân Đường? Thẩm trắc phi hoảng hốt liếc nhìn Mộ Dung Thu, lại đưa mắt về phía Tú Ngọc. Tú Ngọc quá bất ngờ, sợ hãi nhìn về phía Văn Mai đã xoay người đi ra ngoài.

Sao có thể như thế? Sắc mặt Tú Ngọc bỗng trắng bệch. Nàng chắc chắn chuyện mua thuốc ở chỗ Lưu chương quý không bị người khác phát hiện! Mỗi khi ra ngoài mua thuốc, nàng đều vô cùng cẩn thận, sao hôm nay lại bị vương phi phát hiện?

Lúc này Thẩm quý phi lại vô cùng hoang mang, nàng dùng ánh mắt chất vấn nhìn Thẩm trắc phi.

Nếu nói vừa rồi Thẩm trắc phi tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt với hành vi của Mộ Dung Thu thì giờ đây đã bắt đầu bối rối! Nàng biết Tú Ngọc là có mua bán với Lưu chương quý của Hoà Nhân Đường.

Đối lập với thái độ bất an của hai người, Mộ Dung Thu có vẻ quá mức vẫn đạm phong khinh (*nhẹ nhàng ung dung*).

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, nàng đứng trước bàn trang điểm xoay người nhìn về phía hai người:

– Quý phi nương nương, Thẩm trắc phi, chúng ta đi nhìn một chút, để xem thân thiếp có oan uổng Thẩm trắc phi hay không.

Nghe vậy, thần hình Thẩm trắc phi run lên, lúc đứng dậy hơi lo lắng.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua sự kích động của nàng ta, cười nhạt nói:

– Thẩm trắc phi không cần sốt ruột, không chừng thật sự là hiểu lầm thì sao. Đừng nói Thẩm trắc phi cảm thấy phẫn nộ, chính bốn vương phi cũng không tin ngươi sẽ làm chuyện này đâu.

Thần hình Thẩm trắc phi vừa đứng vững lại run lên.

– Còn không biết rõ là chuyện gì, Nam Dương vương phi vẫn không nên sớm đưa ra nhận định.

Thẩm quý phi cau mày lạnh giọng nói.

Mộ Dung Thu nhủ mảy, khẽ cười một tiếng, cũng không nói nữa. Đi ở phía trước hai người, Hồng Lăng nhanh mắt, lập tức tiến đến đỡ nàng.

– Ngươi canh chừng Thu Cúc tốt chứ?

Mộ Dung Thu dùng giọng nói chỉ hai người nghe được hỏi.

Hồng Lăng gật đầu.

– Nó tí để Thanh Bình canh chừng, đang chờ ở nhà kẻ, lúc này hẳn là nàng ta còn chưa biết chuyện xảy ra đâu.

Khi nàng biết được Thu Cúc hạ độc trong thức ăn của Vương phi thì vô cùng căm hận. Ngày thường Vương phi đối với các nàng vô cùng tốt, rất hiếm chủ tử nào được như thế. Vậy mà nàng ta lại phản bội vương phi! Cứ nghĩ đến là giận sôi lên.

Phía sau bọn họ, Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi hai mặt nhìn nhau. Sắc mặt Thẩm trắc phi tái nhợt, thấp giọng dò hỏi:

– Đại tỷ, chuyện này phải làm sao đây?

– Rất cuộc là ngươi đã làm chuyện ngu xuẩn gì thế?

Thẩm quý phi hạ giọng, ánh mắt độc ác, lạnh giọng hỏi:

Thẩm trắc phi cắn răng.

– Sau khi già vào phủ Nam Dương Vương ba tháng, bụng muội vẫn không có động tĩnh gì bên tìm đại phu đến khám. Đại phu nói muội vốn thể hân, cần điều dưỡng mới có thể có thai. Lúc ấy trong vương phủ cũng có thiếp, muội không thể để các ả có con trước nên mới lên mua thuốc tránh thai cho bọn họ dùng.

Đây cũng là lý do vì sao trong phủ không ai mang thai. Nước cờ sai lầm nhất của nàng là đã quên cho Mộ Dung Thu uống thuốc, mới khiến nàng ta có thai!

Có điều tuy nàng hơi lo lắng, nhưng cũng không đến nỗi hoảng loạn. Kết quả là Mộ Dung Thu muốn làm gì? Người hạ độc nàng ta là Thẩm quý phi, không phải nàng! Như vậy, sao Mộ Dung Thu có thể tìm được Lưu chương quý?

Nghe vậy, đôi mày Thẩm quý phi càng cau chặt.. Ánh mắt koe lên, nhìn Thẩm trắc phi, có chút tức giận, cắn răng thấp giọng mắng:

– Ngươi thật là hồ đồ!

– Không phải đại tỷ cũng thế ư?

Thẩm trắc phi không chịu thua kém trả lời. Các nàng là kẻ tám lạng người nửa cân đó thôi.

Thẩm quý phi cắn chặt răng, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình. Hiện thời nàng có bầu, tất nhiên không thể mạo hiểm nữa. Nếu vạn bất đắc dĩ cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt!

Nhà kẻ.

Ở trước cửa, Thu Cúc đứng mà trong lòng thấp thỏm không thôi. Từ sau hôm qua thi tâm thần nàng bất đầu không yên, bây giờ nhìn thấy Lưu chương quý đội ở nhà kẻ, tuy rằng không biết là có chuyện gì nhưng tim của nàng càng đập nhanh hơn.

Đứng ở bên người Thu Cúc, Thanh Bình nhìn dáng vẻ tâm thần không yên của nàng, thấp giọng nói:

— Thu Cúc, trong khoảng thời gian này có phải ngươi đã làm chuyện có lỗi với vương phi không?

Trong khoảng thời gian này Thu Cúc luôn tìm có ra phù, thần thần bí bí, cũng hầu hạ vương phi không tốt. Vừa rồi Hồng Lăng lại cố ý dận nàng, để nàng canh chừng Thu Cúc, cho nên nàng liền đoán là Thu Cúc đã làm chuyện có lỗi với vương phi.

Thu Cúc mở lớn hai mắt, vẻ ôn trọng của ngày xưa bay đâu mất, trên mặt thoáng chút hoảng loạn, không khỏi lên giọng nói:

— Thanh Bình, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?

Thanh Bình cắn môi cúi đầu xuống không nói.

Trong lòng Thu Cúc vô cùng bất an, có vẻ như ngay cả Thanh Bình đều nhìn thấu, khôn khéo như vương phi chẳng lẽ không phát giác được sao? Nếu vương phi đã biết thì phải làm thế nào đây? Nàng do dự một chút, đến lúc cho là mình không nên ở lại thì lập tức nói:

— Thanh Bình, ta đi tiểu.

— Không được, vương phi sẽ đến ngay. Chờ Hồng Lăng tỷ tỷ lại đây ngươi hãy đi.

Thanh Bình lập tức mở miệng ngăn cản.

— Ta rất vội. Và lại vương phi cũng không thể đến trong chốc lát. Ta đi rồi về ngay.

Thu Cúc giả vờ muốn rời khỏi.

Thanh Bình giữ chặt cổ tay nàng, khuôn mặt thanh tú luôn luôn mang vẻ đáng yêu trở nên lạnh lùng.

— Ngày xưa Thu Cúc tỷ tỷ ôn trọng nhất, sao hôm nay lại vội vàng như thế? Thu Cúc tỷ tỷ đứng gấp, Thanh Bình nói, vương phi sẽ đến ngay. Nếu lúc này Thu Cúc tỷ tỷ bỏ đi, chẳng phải là thất trách ư?

Đang lúc Thu Cúc gần như tránh thoát Thanh Bình thì đoàn người Mộ Dung Thu đã đến. Sắc mặt nàng trắng bệch, trong lòng biết không cách nào thoát thân đành cúi đầu đứng im.

Từ xa Mộ Dung Thu đã nhìn thấy động tác nhỏ đó của Thu Cúc và Thanh Bình, khẽ nhíu mày, ẩn sau nụ cười rục rỏ là một tia lạnh ý.

Khi Thu Cúc cúi đầu cũng là lúc nhìn thấy Thẩm quý phi đi sau Mộ Dung Thu, lập tức khom người, trên mặt hiện ra vẻ bối rối.

Vì vậy lúc đoàn người đi tới trước cửa, Thu Cúc đang cúi gằm mặt, đầu sắp chạm ngực, không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu mà cũng không dám nhìn Thẩm quý phi đứng sau Mộ Dung Thu.

Thẩm quý phi lạnh lùng nhìn lướt qua Thu Cúc, đáy mắt hiện ra sát khí. Không ngờ nhà đầu kia thật vô dụng! Chuyện đơn giản như vậy cũng làm không được! Nhìn dáng vẻ này thì hình như còn không biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa Mộ Dung Thu dường như vẫn chưa thấm vào nàng ta, trách không được Mộ Dung Thu tưởng Nhu nhi gây ra!

Sau khi ném cho Thu Cúc một ánh mắt cảnh cáo, Thẩm quý phi dòi tầm mắt, tảng đá lo lắng nảy giờ như rơi xuống đất. Chỉ cần Thu Cúc không mở miệng, như vậy hết thấy đều dễ rồi!

Tuy Thẩm trắc phi chưa hề gặp qua Lưu chương quý nhưng khi nhìn thấy một người đàn ông ngồi đợi trong nhà kẻ liền biết đó chính là ông ta! Lại bất gặp Tú Ngọc biến sắc khi nhìn thấy người này thì trong lòng càng thêm chắc chắn!

— Sao cứ im lặng đứng ở cửa làm gì? Đều lên tiếng nói chuyện đi chứ.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn mấy người cười nói. Tiếp đó lại nói với Thu Cúc đang không ngừng run rẩy:

— Thu Cúc, vào nhà hầu hạ đi. Thanh Bình, ngươi ở bên ngoài trông chừng.

— Vâng.

Thu Cúc và Thanh Bình cùng đáp. Thu Cúc rất không yên lòng. Hiện giờ nàng thật không biết là có chuyện gì, kết quả vương phi nghe phong thanh cái gì sao? Hoặc là vương phi cần bản cái gì cũng không biết, chẳng qua là nàng có tật giật mình?

Mỗi người một tâm tư tiến vào nhà kẻ.

Lưu chương quý đang dùng trà, vừa nhìn thấy đoàn người tiến vào thì đặt chén trà xuống, nhờ Mã hộ vệ bên cạnh nhắc nhở, lập tức đứng lên nói:

— Tiểu nhân tham kiến quý phi nương nương, Nam Dương vương phi, Thẩm trắc phi.

— Không cần đa lễ.

Ba người đồng thời đáp.

Khi Lưu chương quý ngừng đầu nhìn thấy Tú Ngọc đứng phía sau Thẩm trắc phi thì nhất thời sững sờ.

Bất gặp vẻ mặt của hắn, Mộ Dung Thu cười nhạt nói:

— Lưu chương quý ngồi xuống đi. Bỏn vương phi mời người tới, chủ yếu là có chút nghi vấn muốn hỏi rõ ràng. Ngươi chỉ cần nếu biết thì không được giấu diếm, vậy thì sẽ không bị liên lụy đến lao tù gì cả.

— Vâng. Tiểu nhân hiểu được.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Mộ Dung Thu nhìn quanh bốn phía, ánh mắt mang ý cười rơi vào trên người Thẩm trắc phi, nói:

— Bỏn vương phi không lường phí thời gian của mọi người, đi thẳng vào vấn đề vậy. Chuyện Thẩm trắc phi không thể mang thai chỉ sợ mọi người đều biết đúng không? Thế nhưng, nhìn lại vương phủ trong ba năm nay, bốn người thiếp thất ở Bắc Viện cũng không có con cái gì, vốn tưởng do ít có cơ hội thụ tinh, cũng không ai nghĩ nhiều. Nhưng thật không ngờ, mọi chuyện đều không phải như thế. Thật ra là có người âm thầm kế đơn. Nếu bốn vương phi không nhớ lầm, một năm trước, Tam phu nhân từng có thai một lần, cũng không biết là nguyên nhân gì, thế nhưng thai nhi vừa ba tháng thì cũng là lúc không giữ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 99

Giọng nàng nhàn nhạt, như không hề có lực uy hiếp, nhưng nghe vào tai Thẩm trắc phi lại giống như âm thanh của ma quỷ. Lòng như có một con thỏ không ngừng nhảy múa, nàng sợ hãi, thân hình run rẩy không ngừng.

Thẩm quý phi lại cúi đầu suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Thu Cúc liếc nhìn Lưu chương quý, lòng bỗng nhiên lại loạn lên.

Hồng Lăng và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau, mỗi mím chặt lại.

Tú Ngọc đang hoảng hốt lo sợ, thỉnh thoảng nghe Mộ Dung Thu nhắc tới chuyện đó, thần thể cũng không tự chủ được run rẩy dữ dội. Nhìn sang Lưu chương quý thấy hắn đang tò mò nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển!

Mộ Dung Thu âm thầm thu hết thần sắc mấy người bọn họ vào đáy mắt, bỗng nhiên chuyển đề tài, nói với Lưu chương quý:

– Nhìn dáng vẻ của Lưu chương quý hình như là có biết đại nha hoàn Tú Ngọc của phủ Nam Dương Vương chúng ta?

– Vâng. Tú Ngọc cô nương từng mua thuốc ở chỗ tiểu nhân, cũng dùng một số tiền lớn mua thuốc tiểu nhân, bảo tiểu nhân đừng nói việc này cho người khác. Trước đó tiểu nhân chưa đến Phủ Nam Dương Vương lần nào, cũng không biết Tú Ngọc cô nương là đại nha hoàn của phủ Nam Dương Vương.

Lưu chương quý cứ đầu cung kính trả lời. Khi tiến vào phủ Nam Dương Vương cũng là lúc hần ý thức được không ổn. Hơn nữa cái gã Mã hộ vệ bên cạnh kia lại một mặt sát khí, bắt đắc dĩ hần buộc phải nói thật, đồng thời cũng chặt đứt một con đường phát tài.

– Ô? Cụ thể là thuốc gì?

Mộ Dung Thư khẽ nhếch môi, hơi hé ra đôi mắt đã trở nên lợi hại sắc bén như loài báo, nhẹ giọng hỏi.

Lưu chương quý do dự liếc nhìn Tú Ngọc đã kinh hoàng thất sắc, trầm giọng trả lời:

– Là mấy vị thuốc có tác dụng tránh thai như từ thảo, hoàng bách, khô đĩnh trà...

Trong phòng nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, mọi người như ngừng hô hấp, không dám thở mạnh.

Thẩm trắc phi chống tay lên ghế, sắc mặt tái nhợt chĩa vào Mộ Dung Thư, trong lòng hoảng hốt. Nàng cũng không biết Mộ Dung Thư âm thầm làm nhiều việc ở sau lưng mình như vậy!

– A? Nhị muội, nha đầu bên cạnh người này có tình lang phải không? Mới lên lút mua thuốc tránh thai như thế?

Người vừa vào nhà kẻ đã im hơi lặng tiếng. Thẩm quý phi, lúc này mở miệng. Ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn về phía Thẩm trắc phi, tuy là câu hỏi nhưng trong ý tứ trong mắt lại là khẳng định.

Nghe vậy, hai mắt Thẩm trắc phi lập tức sáng lên, xoay người chỉ tay vào Tú Ngọc, lạnh lùng quát:

– Hay cho một á Tú Ngọc! Đây chính là nha đầu hồi môn của ta, tại sao có thể làm chuyện đồi phong bại tục như thế! Người thật đúng là bội tro trát trấu vào mặt ta! Khó trách hôm nay vương phi lại nói ta như thế, thì ra cũng tại người nha đầu này ở sau lưng làm việc dâm ô như thế.

Thân hình Tú Ngọc lao đảo lui ra sau, không thể tin nhìn về phía Thẩm trắc phi.

– Chủ tử, người đang nói cái gì? Nó ư ...

– Đùng có mà lại già mồm át lễ phải, ngày hôm nay ngay cả vương phi nhân tử nương tay, không truy cứu người tội dâm loạn vương phủ thì ta cũng không thể tha cho người.

Thẩm trắc phi lớn tiếng gầm lên, không cho Tú Ngọc cơ hội lên tiếng biện giải.

Thẩm quý phi hải lòng cười cười. Nhu nhi vẫn thật thông minh, phản ứng linh mẫn như thế.

Mộ Dung Thư nhìn Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi kẻ xướng người họa, trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn không có biểu hiện gì.

– Thẩm trắc phi cũng không cần tức giận như thế. Nếu đúng là Tú Ngọc mua thuốc tránh thai cho mình dùng, nàng chính là phạm vào quy củ của vương phủ, bốn vương phi tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Tú Ngọc sững sờ trong chốc lát, đã quên luôn việc giải thích.

– Thanh Bình, đưa Lưu chương quý xuất phủ.

Mộ Dung Thư trầm giọng ra lệnh.

– Vâng. Tiểu nhân cáo lui.

Sau khi Lưu chương quý đi khỏi, Mộ Dung Thư liếc nhìn về phía Tú Ngọc, dưới ánh mắt khảm trương không thời của Thẩm trắc phi và Thẩm quý phi, từ tốn lên tiếng:

– Thẩm trắc phi nói người có tình lang, nếu đây là sự thật, vậy cho dù bốn vương phi không nghĩ trừng trị người cũng không có cách nào. Dù sao, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tội dâm loạn không thể xem nhẹ mà bỏ qua.

– Vương phi không cần thăm vấn cho phí công, lúc này muội muội mới chợt hiểu ra. Trách không được mấy ngày nay nha đầu Tú Ngọc kia luôn luôn tại tình thân hoảng hốt, thì ra là có tình lang.

Thẩm trắc phi lập tức mở miệng nói.

Bên này Thẩm quý phi quát lên:

– Người tới, đem nha đầu dâm dâm loạn vương phủ mang xuống, nhốt vào sái phòng, chờ gia pháp xử trị!

Mấy nha đầu bà từ ngoài cửa lẫn Mã hộ vệ đứng ở góc phòng nghe vậy đều đồng loạt giương mắt nhìn về phía Mộ Dung Thư.

– Ha ha, quý phi nương nương đừng lo lắng. Tuy rằng đây là chuyện chẳng hay ho gì, có điều cũng nên cho người ta một cơ hội biện giải không phải sao? Huống hồ, quý phi nương nương không nên tức giận, nói gì đi nữa đây cũng là chuyện riêng của phủ Nam Dương Vương, quý phi nương nương nếu giận dữ ảnh hưởng đến sức khỏe thì chẳng phải không tốt lắm?

Mộ Dung Thư cười khẽ một tiếng, ôn nhu nói.

Thẩm quý phi nín chặt mồm. Mộ Dung Thư nói là nàng xen vào việc của người khác? Còn cảnh cáo nàng đây là phủ Nam Dương Vương chứ không phải hoàng cung mà tùy ý nàng giương oai điều võ. Mỗi mấp mấp như muốn phản bác nhưng khi đối mặt với nụ cười nhạt bên khoe môi của Mộ Dung Thư thì buộc phải nuốt lời sắp nói vào trong.

– Tỷ tỷ không tin muội sao? Nếu chuyện này xảy ra với nha đầu bên người muội, vậy việc này đáng ra là phải để muội xử lý.

Thẩm trắc phi nhú mày lạnh giọng nói. Tiếp đó quay đầu trừng mắt một cái cảnh cáo Tú Ngọc.

Môi vừa rời Tú Ngọc còn hoang mang, không biết chuyện gì xảy ra, lúc này xem như hiểu rõ. Nghe Thẩm trắc phi nói xong, tâm lạnh không thôi. Vì tự bảo vệ mình mà Thẩm trắc phi lại có thể không tiếc lời tổn hại danh dự của nàng!

Mộ Dung Thư cười nhạt lắc đầu nói:

– Thân thể Thẩm trắc phi còn chưa hoàn toàn bình phục, nếu bốn vương phi đã tìm được chứng cứ thì chắc chắn có khả năng khiến những người không phục, muốn xáo biện nhằm chạy tội phải tâm phục khẩu phục. Thẩm trắc phi hãy yên tâm không cần nóng nảy. Chuyện này cứ để cho bốn vương phi xử lý đi. Huống hồ, hiện tại Thẩm trắc phi cũng không thể rời đi đâu, về chuyện người hạ độc hại bốn vương phi, chờ xử lý Tú Ngọc xong, bốn vương phi còn muốn biết rõ ràng là có chuyện gì đó.

Thẩm trắc phi còn muốn nói tiếp, đã bị Mộ Dung Thư cản lại, không cho nàng cơ hội mở miệng. Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thư chợt tắt, nhìn về phía Tú Ngọc, nghiêm khắc nói:

– Tú Ngọc, người mua nhiều thuốc tránh thai như vậy chắc cũng không phải là một mình người dùng chứ? Hoặc căn bản là chuẩn bị cho bốn vị phụ nhân ở Bắc Viên dùng? Vì vậy họ mới có thể suốt ba năm ròng không hề mang thai. Phải không?

– Không phải, không phải nô tì.

Tú Ngọc quả sợ hãi lắc đầu, sợ tới mức mồm miệng không rõ lắc đầu phản bác.

Thẩm trắc phi hai tay nắm chặt thành nắm đấm, quát Tú Ngọc dấy ý cảnh cáo:

– Tú Ngọc, nhưng chớ nói lung tung, nếu không liên lụy đến người nhà thì có hối hận cũng không kịp.

Nghe vậy, cả người Tú Ngọc nhẹ bẫng, hoàn toàn không còn chút sức lực ngồi sững trên mặt đất, nhưng vẫn liên tục lắc đầu:

– Không phải nô tì gây nên, thật không phải là nô tì gây nên.

Mộ Dung Thư hơi mở đôi mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua Thẩm trắc phi, lại nhìn Tú Ngọc cười lạnh nói:

– Như vậy tức là người có tình lang? Nói đi, tình lang là ai?

– Nô tì không có tình lang, nô tì là bị người ...

Tú Ngọc gầy gầy kêu lên, suýt đã nói ra đáp án, nhưng vừa nghĩ đến lời nói vừa rời của Thẩm trắc phi lập tức ngậm miệng.

– Bốn vương phi nghe nói Tú Ngọc có một muội muội đang làm việc ở phòng bếp của phủ tể tướng. Ngày hôm nay bốn vương phi đã mời muội muội Tú Ngọc tới phủ Nam Dương Vương, lúc này đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh. Lát nữa, nếu như còn có cơ hội, Tú Ngọc, có lẽ còn có thể gặp muội muội người lần cuối.

Mộ Dung Thu thần nhiên nói. Tươi cười vừa biến mất lại hiện lên môi.

Thẩm trắc phi kinh hãi, rốt cuộc người không yên, đứng bật dậy. Thẩm quý phi ngẩng đầu cau mày nhìn Mộ Dung Thu. Nàng phát hiện dù Nhu nhi có đứng hết tâm tư cũng tuyệt đối đầu không lại Mộ Dung Thu! Chỉ bằng phần tâm cơ bày mưu tính kế người khác trong im lặng không một tiếng động này đã khiến cho Nhu nhi, thậm chí cả nàng đều không bì kịp.

Ngày hôm nay, chi e rằng Mộ Dung Thu muốn hoàn toàn vận ngã Nhu nhi! Thẩm quý phi khó xử dúi tầm mắt, kế tiếp nàng nên làm thế nào mới có thể giữ được Nhu nhi, lại càng không liên lụy đến chính mình?

Tú Ngọc hoảng hốt, không thể tin ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu :

– Vương phi!

– Nhấn nại của bốn vương phi có hạn, nếu không muốn chọc giận ta thì hãy khai thật đi. Có lẽ bốn vương phi vẫn sẽ cho người một con đường sống.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

Tú Ngọc chần chừ nhìn thoáng qua Thẩm trắc phi đang hoảng hốt, lại nhìn Thẩm quý phi một cái, cuối cùng sụp hai đầu gối quý xuống đất, hướng về phía Mộ Dung Thu dập đầu lay ba cái, khai ra sự thật:

– Cầu xin vương phi đừng khó xử muội muội nô tì, nô tì sẽ khai hết toàn bộ sự thật. Thật ra nô tì không có tình lang ...

– Tú Ngọc, ta là chủ tử của người!

Sắc mặt Thẩm trắc phi tái mét, ngón tay mềm mại tức giận chỉ vào Tú Ngọc, giọng nói tàn nhẫn.

Tú Ngọc cắn chặt răng, cúi đầu gằm xuống đất, không nhìn tới sắc mặt đã hoảng loạn của Thẩm trắc phi, tiếp tục nói:

– Là Thẩm trắc phi sai nô tì mua thuốc tránh thai. Sau khi các vị phu nhân hầu hạ vương gia xong thì Thẩm trắc phi đều dẫn nô tì đem thuốc tránh thai thêm vào cháo tổ yến, thậm chí bỏ vào cả bên trong các loại thuốc bổ cho bốn vị phu nhân dùng. Có một lần Tam phu nhân vẫn chưa dùng thuốc nên mới mang thai. Thẩm trắc phi không muốn để các phu nhân sinh con nối dõi của vương gia trước mặt mình nên đã bỏ thuốc làm sảy thai vào thức ăn của Tam phu nhân. Thật sự tất cả đều là Thẩm trắc phi sai khiến nô tì đi làm.

Nói xong, nàng vẫn gục đầu trên đất, không dám ngẩng lên nhìn Thẩm trắc phi. Ngay cả vừa rồi Thẩm trắc phi vì tự bảo vệ mình mà nói xấu nàng, nhưng dù sao Thẩm trắc phi cũng là chủ tử của nàng, nếu như nàng không phải bảo vệ người thân, như vậy nhất định sẽ vì Thẩm trắc phi gánh lấy tất cả tội danh. Đáng tiếc, nàng còn có một muội muội!

Hướng hồ, Thẩm trắc phi không quan tâm tình nghĩa chủ tớ, đúng lúc nàng cũng không cần để ý!

Người khắp phòng nghe được Tú Ngọc nói thì đồng loạt nhìn chăm chăm vào trên người Thẩm trắc phi.

– Nực cười! Chỉ bằng lời nói của một nha đầu đã muốn bêu xấu ta? Tỷ tỷ cũng đừng khinh người quá đáng!

Thẩm trắc phi cười lạnh một tiếng, trực tiếp đối đầu với Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhướng nhướng mày, giận quá hóa cười :

– Xem ra Thẩm trắc phi không có ý định nhận tội phải không? Tốt lắm, bốn vương phi sẽ khiến người tâm phục khẩu phục!

Thẩm trắc phi không nói. Kỳ thực nàng biết hiện tại gì đi cũng đều là vũng vầy trước khi chết. Tú Ngọc là nha hoàn hầu hạ bên người của nàng, tất nhiên biết hết các chuyện của nàng, nhưng nàng không thể thừa nhận! Bằng không một khi các tội danh này được chứng thực, kết cục của nàng có thể đoán được, chắc chắn bị hù! Nếu như bị hù, cuộc sống sau này của nàng sẽ thế nào? Dù cho có về phủ tể tướng, cũng sẽ bị mọi người cười nhạo, càng làm cho phụ thân – thân là tể tướng còn mặt mũi nào mà sống trên đời?

Nàng nhìn về phía Thẩm quý phi cầu cứu. Trong tất cả những người ở khắp phòng hiện giờ, lúc này người duy nhất nàng có thể cầu cứu chỉ có Thẩm quý phi!

Chạm đến ánh mắt cầu cứu của Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi đã muốn đứng dậy vì nàng lên tiếng xoay chuyển cục diện.

Nhưng tiếp đó Mộ Dung Thu đã hoàn toàn loại bỏ mục đích của nàng.

– Mấy ngày nay bốn vương phi rất thích ngủ. Sau khi đại phu chẩn đoán đã khẳng định là bị trúng độc. Loại độc này nếu dùng lâu dài có thể khiến ta cả đời vô sinh. Mà người hạ độc lại là đại nha hoàn Thu Cúc bên cạnh bốn vương phi!

Mộ Dung Thu quét ánh mắt lạnh như băng lên người Thu Cúc.

Người trong lòng luôn luôn lo lắng sợ hãi – Thu Cúc nghe vậy, thân hình run lên! Chợt nhớ tới hôm qua Mộ Dung Thu đã bắt đầu không ăn thức ăn nàng đưa tới, nhất thời hiểu rõ. Thì ra vương phi đã biết nàng hạ độc! Nàng đi theo bên người vương phi cũng được một thời gian, tất nhiên biết thủ đoạn của Mộ Dung Thu, biết có cái chày cái cối cũng vô dụng, liền lập tức quý sụp xuống.

Thấy thế, Thẩm quý phi nheo mắt.

Mộ Dung Thu miễn cưỡng nhìn lướt qua Thu Cúc, đưa tay chỉ về phía Thẩm trắc phi, không phải không có thất vọng, nói:

– Bốn vương phi tự nhận đã xem Thẩm trắc phi người như muội muội ruột mà đối đãi, nhưng ta thật không ngờ ... thật không ngờ người hại ta. Người mua thuốc nha hoàn bên cạnh bốn vương phi, hạ độc bốn vương phi! Thẩm trắc phi, lòng dạ người thật độc ác! Hôm nay đúng lúc có quý phi nương nương ở đây, bốn vương phi phải để quý phi nương nương cho bốn vương phi một sự công bằng!

Ánh mắt mọi người mới vừa rồi còn tập trung trên người Mộ Dung Thu, vừa nghe lời này lập tức nhìn về phía Thẩm quý phi. Người nào không biết Thẩm trắc phi chính là muội muội ruột cùng cha cùng mẹ của Thẩm quý phi!

Thẩm quý phi sắc mặt nặng nề. Nàng nghĩ đến nát óc cũng không hiểu được suy nghĩ của Mộ Dung Thu, càng không biết Thu Cúc đã để lộ cái gì, lúc này lại nghe Mộ Dung Thu nói vậy, lại đổ chuyện này lên người Nhu nhi! Còn bắt nàng đứng ra phân xử?

– Đại tỷ, tỷ biết rõ, chuyện này không phải là ta làm!

Thẩm trắc phi cắn răng nói với Thẩm quý phi. Đây chính là tội danh có thật, hơn nữa do chính đại tỷ gây nên.

Mộ Dung Thu lúc này lại mở miệng nói:

– Thẩm trắc phi hạ độc mưu hại bốn vương phi, đồng thời lại cho bốn vị phu nhân dùng thuốc tránh thai, thậm chí mưu hại đứa con chưa được sinh ra của vương gia, ba điểm này cộng lại, tội Thẩm trắc phi không thể tha! Thẩm quý phi thâm minh đại nghĩa, xin làm chủ cho bốn vương phi.

Nhân lúc không ai chú ý, Thẩm quý phi ngoan độc trừng Mộ Dung Thu một cái. Trong nháy mắt ngăn ngừa, nàng đã hiểu Mộ Dung Thu biết rõ người hại bào thai trong bụng nàng ta là mình, cho nên mới ép nàng như thế! Lúc này, nàng không có con đường lựa chọn! Nàng là quý phi đương triều, thân phận tôn quý nhất, đồng thời trong bụng còn có con nối dõi của hoàng đế, tuyệt đối không thể có chuyện gièm pha gì! Mà hai tội danh của Nhu nhi cho dù có biện hộ leo lét cỡ nào, Mộ Dung Thu khôn khéo như vậy thì sao có thể dễ cho Nhu nhi thoát được. Vì vậy, sau khi âm thầm cân nhắc, nàng rung rung nước mắt, trên mặt lộ ra biểu tình chi tiết rên rỉ không thành tiếng nói với Thẩm trắc phi:

– Nhu nhi, người làm cho bốn cung quá đau lòng. Người là muội muội bốn cung, sao có thể làm nhiều việc xấu xa như vậy? Bày ra mưu kế thâm độc hại vương phi và bốn vị phu nhân. Dù cho người có là muội muội ruột của bốn cung đi nữa, bốn cung cũng không thể nói sai sự thật.

Nghe vậy, thân hình Thẩm trắc phi run rẩy kịch liệt, lao đảo lủi lại mấy bước, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, hai mắt tròn tròn nhìn Thẩm quý phi :

– Đại tỷ, người! ...

Đại tỷ chẳng những không ra mặt giúp đỡ, còn đem tất cả chuyện này đổ lên đầu nàng! Giúp Mộ Dung Thu bỏ đá xuống giếng! Đây là của đại tỷ nàng ư?

– Đưa Thẩm trắc phi đến quan phủ. Sau đó bốn cung sẽ hướng Nam Dương Vương thỉnh cầu hưu Thẩm trắc phi.

Thái độ Thẩm quý phi lạnh lùng, cố gắng không nhìn tới sắc mặt thay đổi đột ngột của Thẩm trắc phi, còn có ánh mắt tuyệt vọng.

Mộ Dung Thu khẽ rũ mắt, mặt không chút thay đổi. Khóe mắt nhìn thoáng qua Thu Cúc đang quý dưới đất lặng im không nói.

– Người không phải đại tỷ của ta! Thật không ngờ người lại hại ta không cần đắn đo suy nghĩ!

Thẩm trắc phi cất tiếng cười lớn, chỉ vào Thẩm quý phi khàn giọng hét lên.

– Khởi bẩm vương phi, vương gia đã đến.

Ngoài cửa truyền đến tiếng một nha hoàn bẩm báo.

Vũ Văn Mặc đã tới! Trong mắt Thẩm trắc phi đầy lên một tia sáng mang tên hi vọng.

Không khí đột nhiên thay đổi, ngày hôm nay thật đúng là loạn!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 100

Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn ra cửa, hơi hơi nhíu mày, gật đầu trả lời:

— Mọi vương gia vào đi.

Đuổi mất quét về phía Thẩm trắc phi, quả nhiên trong mắt Thẩm trắc phi loé lên một tia hi vọng, đôi mày cau nhẹ của nàng dường như nhũn chặt hơn.

Thẩm trắc phi chậm rãi cúi đầu, không thể hoàn toàn giấu giếm tia hi vọng trên mặt. Thật tốt quá, nàng tin trong lòng vương gia mình vẫn rất quan trọng, dù sao hai người cũng có tình cảm thanh mai trúc mã, loại sai lầm này có lẽ hẳn thật có thể tha thứ được! Không phải Mộ Dung Thu chính là muốn thừa dịp vương gia không có mặt định tội cho nàng sao? Lần này, e rằng Mộ Dung Thu gió trúc mức nước chẳng được gì.

Thẩm quý phi nhíu nhíu mày, lúc này nếu Vũ Văn Mặc nhưng tay vào, sợ rằng chuyện sẽ không đơn giản, nàng phải nghĩ cách thoát thân.

Thu Cúc do dự bất an. Nàng cố hết sức làm cho mình bình tĩnh, nhưng cũng không cách nào biết rốt cuộc vương phi nghĩ gì, càng không biết kết cục bản thân ra sao. Vương gia đã đến, nói vậy chuyện này cũng không thể cứ thế mà xong được.

Vốn nghe xong mệnh lệnh của Thẩm quý phi, nhóm bà tử đang bước lên trước chuẩn bị đưa Thẩm trắc phi lại thoái lui chút do dự, đứng tại chỗ hoang mang không biết làm thế nào cho phải.

Trong phòng, mọi người yên lặng, mỗi người đều có tâm tư riêng.

— Đứng chờ chết sao? Không nghe được mệnh lệnh của bốn cung? Nhanh chóng đưa Thẩm trắc phi lên công đường, đứng để chọc giận vương gia.

Thẩm quý phi gầm lên ra lệnh.

Nghe vậy, vài bà tử đang do dự không tiến lên hai mặt nhìn nhau, sau đó lập tức bước tới.

Thấy thế, Thẩm trắc phi lùi lại từng bước, con ngươi trong suốt tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm Thẩm quý phi, vượn ngón tay tình tế trắng nõn ra, tức giận chỉ vào mặt Thẩm quý phi, giọng nói ác liệt:

— Quý phi nương nương, lòng dạ người thật đúng là độc ác! Người nên biết kể chuyện này có phải do ta gây nên hay không, nhưng người vì tự bảo vệ mình, không để ý tình ty muội mà hại ta không chút áy náy. Người không sợ báo ứng sao? Đừng tưởng rằng đây tội danh lên đầu ta thì người có thể tự bảo vệ mình, như cũ vô tư ngồi ở hậu cung hưởng thụ vinh hoa phú quý!

Lời này vừa nói ra, trong phòng mọi người kinh ngạc vô cùng! Đặc biệt là nhóm nha đầu bà tử không biết chuyện, người người kinh ngạc hồ nghi nhìn về phía Thẩm quý phi.

Mộ Dung Thu khẽ nhíech mày, trò hay cuối cùng cũng chịu lên sân, tiết mục chó cắn chó này hẳn sẽ không khiến nàng thất vọng.

— Người ở đây nói vớ nói vẩn cái gì?!

Thẩm quý phi quá sợ hãi, phần nộ quá. Nơi nào ánh mắt nàng chạm đến đều thấy mọi người dường như dùng ánh mắt chất vấn xem xét kĩ nàng, lúc này nếu như nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu, nhất định sẽ hiểu ra mọi chuyện. Đáng tiếc, lúc này vì lời nói không suy nghĩ của Thẩm trắc phi khiến nàng có chút vô thỏ, trong lòng, trong mắt nàng chỉ có một ý niệm muốn cho Thẩm trắc phi cảm miếng để mình có thể thoát thân.

— Người tới, đừng để nàng ta nói vớ nói vẩn, hiện thời đều không phải dựa vào mấy lời dối trắng thay đen của nàng ta là có thể thoát tội. Tưởng rằng già mồm át lễ phải là có thể xoá sạch tội danh mình vì ghen tị mà kẻ đơn cho bốn vị phu nhân, còn mưu hại con nối dõi của vương gia? Thẩm trắc phi, chó ngoan cỡ nữa. Chính vì người là muội muội ruột của bốn cung, bốn cung mới đau lòng như thế. Đừng để mặt mày xấu hổ thêm, dẫn nàng đi!

Vài bà tử ngu ngơ đưa tay muốn bắt Thẩm trắc phi. Kết quả lại bị nàng ta dùng sức đẩy. Dù sao Thẩm trắc phi là chủ tử, bọn họ cũng không dám mạnh tay, vì vậy khi bị Thẩm trắc phi đẩy như vậy mới có thể để nàng ta thoát ra.

— Sao lại sợ? Không phải lòng đầy cảm phẫn chi vào ta ư? Nếu ta đã là muội muội ruột của người, vậy thì bất kể khi nào người cũng phải nghĩ cách cứu ta không phải sao? Thế mà người lại bỏ đá xuống giếng. Rõ ràng là người mua chuộc Thu Cúc hạ độc muốn hại Mộ Dung Thu, kết quả lại đổ vấy lên mình ta, biến thành bản thân mình có phẩm đức cao thượng vô cùng, quân pháp bất vị thân. Ngược lại thật sự là buồn cười! Uống công những năm gần đây ta kính trọng người như vậy. Thực buồn cười, người không xứng với sự kính trọng đó của ta!

Thẩm trắc phi chỉ vào Thẩm quý phi đang không quan tâm họ to, tức giận mắng.

Nếu nói vừa rồi nhóm nha đầu bà tử còn cho rằng Thẩm trắc phi nói mà không kịp nghĩ, nói vớ nói vẩn, đối với Thẩm quý phi thì hơi nghi ngờ, thì lúc này, nhờ Thẩm trắc phi mà bọn họ đột nhiên hiểu: Thẩm quý phi gấp gáp như thế, chuyện này không thể không có dính dáng đến nàng ta!

Mộ Dung Thu nhin không được cười lạnh, ba tiểu thư của phủ tể tướng ai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, vì mình có thể không quan tâm gì đến tình nghĩa ty muội. Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi, Thẩm Oánh đều như thế. Tuồng vui này cũng vì vậy mà càng ngày càng đặc sắc. Lúc nàng ngẩng đầu muốn lên tiếng lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa.

Khoảng cách hơi xa, trong mơ hồ có thể thấy hai tay hắn đã nắm chặt thành quyền, còn có đôi mắt rực lửa, cho dù xa như thế vẫn có thể cảm nhận được hơi thở lạnh như băng trên người hắn phát ra.

Đột nhiên, trong phòng một trận yên tĩnh. Chỉ còn lại tiếng thở dốc có chút thô của Thẩm trắc phi. Nàng bị giật dừ che mờ lý trí, kỳ thực ngay cả không có tội danh hạ độc mưu hại Mộ Dung Thu thì hai tội danh còn lại cũng đủ khiến nàng không thể xoay người. Nhưng Thẩm quý phi lại bỏ đá xuống giếng, khiến nàng không cách nào nhận, thậm chí vì thế đau lòng. Cho nên mới thốt lên lời chưa kịp suy nghĩ như thế. Thân hình liên tiếp lui về phía sau, nhìn khuôn mặt Thẩm quý phi bỗng nhiên biến sắc, nàng đột nhiên chuyển mắt, nhìn về phía Mộ Dung Thu, nghiêng rắng nghiêng lợi nói:

— Người thẳng lớn nhất là người, Mộ Dung Thu! Thủ đoạn lợi hại, thật sự là thủ đoạn lợi hại!

Mộ Dung Thu cau mày không nói, vẫn chưa phản kích mà trong lòng có chút đắn đo không quyết, kết quả nàng đuổi tận giết tuyệt đối với Thẩm trắc phi và Thẩm quý phi không thể này có phải xuống tay quá ác hay không? Nói gì đi nữa thì Thẩm trắc phi và Vũ Văn Mặc cũng có chung một khoảng thời gian quá khứ, là thanh mai trúc mã.

— Cảm miếng!

Thẩm quý phi đương nhiên cũng nhìn thấy Vũ Văn Mặc đứng trước cửa cho nên mới đột nhiên biến sắc. Nàng không biết Vũ Văn Mặc nghe được bao nhiêu, nhưng nếu để Thẩm trắc phi tiếp tục nói hươu nói vượn, như vậy hết thảy những việc nàng làm này giờ đều uổng phí!

Thẩm trắc phi cắn răng phần hận nhìn Mộ Dung Thu, kỳ thực nàng đã có chút tuyệt vọng. Dần dần đã nhận ra không khí như hơi khác thường, mấy nha đầu bà tử bên cạnh đều nhìn về phía cửa im lặng không nói. Thành linh một tiếng vang lên trong lòng, nàng cũng ngắc xoay người, quả nhiên nhìn thấy Vũ Văn Mặc đứng sừng sững trước cửa!

Trước mặt bỗng tối sầm, nàng sững sờ té ngồi dưới đất. Những lời nàng mới vừa nói hẳn cũng nghe được ư?

Về mặt Vũ Văn Mặc không chút thay đổi đi đến, mọi người chẳng dám thở mạnh nhìn hắn.

Tình huống trước mắt quá mức kì lạ, người người đều thật cẩn thận.

Mộ Dung Thu tuy rằng sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có vài phần không chắc chắn.

Khi hắn ngồi ở bên người nàng, Mộ Dung Thu như cảm nhận được cơ thể bị một hơi thở lạnh như băng vây quanh.

— Kết quả là chuyện gì xảy ra?

Vũ Văn Mặc lạnh giọng chất vấn.

Thẩm quý phi neho mắt, đầu óc như bị keo dán bết chặt không biết nên phản ứng thế nào.

Thẩm trắc phi ngồi sừng sững trên đất, si ngốc nhìn Vũ Văn Mặc, lệ châu tràn đầy trong mắt, mang theo nhu tình tẩn ra bốn phía làm người ta không khỏi thương tiếc.

— Tú Ngọc, người nào lại xem chuyện gì xảy ra đi.

Mộ Dung Thu trầm giọng nói.

Tú Ngọc biết mình không có lựa chọn khác đành cúi đầu đáp:

– Vâng. Bẩm vương gia, chuyện là thế này. Thảm tắc phi vì thế hàn, sau khi gả vào Vương phủ không thể mang thai nên phải luôn điều dưỡng thân mình, nhưng lại không muốn để bốn vị phu nhân ở Bắc Viên có thai mới âm thầm sai nô tì kê đơn cho bốn vị phu nhân khiến họ không thể có con. Không bao lâu sau, khi Tam phu nhân có thai, Thảm tắc phi đã động tay động chân khiến Tam phu nhân sinh non.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc lập tức mím môi nhìn về phía Thảm tắc phi.

Thảm tắc phi chậm đến ánh mắt vô tình mà lạnh như băng Vũ Văn Mặc tức tối, lập tức như bùng tình giữa trời đất băng giá. Nàng hiểu, nàng đã biết, nàng thật sự hiểu, hân không thể tha thứ mình.

– Bốn cung vì những việc làm của Nhu nhi mà cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng xin vương gia thủ hạ lưu tình, để Nhu nhi có một cơ hội hối cải làm lại từ đầu.

Thảm quý phi nhẹ giọng nói. Cho dù có chuyện gì xảy ra, dù sao Nhu nhi cũng là muội muội của nàng.

Đôi mắt Thảm tắc phi tràn đầy ánh sáng hi vọng nhìn Vũ Văn Mặc.

– Thu Cúc, nói một chút đi, là ai sai người hạ độc mưu hại bốn vương phi?

Mộ Dung Thu nhìn về phía Thu Cúc, người vừa bị lãng quên, lạnh giọng hỏi.

Bị điểm tên, thân hình Thu Cúc nhất thời cứng đờ, trên khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Nàng rất rõ ràng, ngày hôm nay Mộ Dung Thu có thể hành động như vừa rồi cho thấy nàng cái gì cũng biết!

Thảm quý phi vừa nghe Mộ Dung Thu nói xong đã lập tức lên tiếng.

– Không phải Nhu nhi gây nên sao? Nam Dương vương phi, đừng kéo dài việc này nữa, rất lãng phí thời gian.

Thảm quý phi vừa dứt lời, chỉ thấy Vũ Văn Mặc nhìn mình, trong ánh mắt kia ẩn chứa sát khí lạnh lẽo, thẳng ép đến khi sắc mặt nàng ta trắng bệch, thân hình run run.

– Quý phi nương nương, người thật sự cho rằng cái gì bốn vương cũng không biết sao? Bốn vương đã điều tra được, người dùng một ngàn lượng bạc mua chuộc Thu Cúc để nàng ta nghe lệnh người, cũng hạ độc mưu hại Mộ Dung Thu. Người cho rằng hết thấy đều không có một kẻ hồ sao? Một khi Thu Cúc khai ra người, người vẫn nghĩ mình có thể thoát thân sao? Mơ mộng hão huyền! Người cho rằng phủ Nam Dương Vương là phủ tế tướng hay hậu cung, tùy ý người muốn làm gì thì làm sao?!

Từng câu từng chữ sắc bén như đao kiếm của Vũ Văn Mặc lạnh lùng bắn thẳng về phía Thảm quý phi đang không hề phòng bị.

Thảm quý phi chưa kịp suy nghĩ ứng phó đã nghe Vũ Văn Mặc nói thế, nhất định là hắn đã biết cái gì! Có lẽ trong tay còn có chứng cứ.

– Bốn vương đã đem vật chứng chứng minh quý phi nương nương mua chuộc Thu Cúc mưu hại vương phi giao cho Hoàng Thượng. Hãy để Hoàng thượng xử lý việc này đi.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc. Hắn mắt tích nửa ngày chính là vì đi tìm chứng cứ? Hơn nữa đem củ khoai lang phóng tay như Thảm quý phi giao cho hoàng đế?

– Cái gì?!

Thảm quý phi chấn kinh, trừng trừng hai mắt kinh hô. Hoàng Thượng đã biết?

– Vâng, thật là quý phi nương nương mua chuộc nô tì, sai khiến nô tì hạ độc hại vương phi. Nô tì nhận tội.

Thu Cúc nhận tội nói. Trong khoảng thời gian này nàng đi theo Mộ Dung Thu bên người không phải vô ích, nàng tưởng rằng sẽ không bị Mộ Dung Thu nghi ngờ, ai ngờ vẫn bị phát hiện. Lúc này, ngay cả bản thân mình Thảm quý phi còn khó bảo toàn, càng không cần phải nói nàng chỉ là một nô tì, có khác lúc đập đầu cầu xin bao nhiêu cũng vô dụng.

Thu Cúc nhận tội khiến Thảm quý phi hết đường chối cãi! Đám nha đầu bà tử ở lên.

– Mã hộ vệ, đưa Thảm quý phi hồi cung.

Vũ Văn Mặc lạnh giọng ra lệnh.

Mã hộ vệ ôm quyền tiến lên, cung kính trả lời:

– Vâng, nô tái tuân mệnh.

Thảm quý phi tự động đứng lên, trước khi rời đi, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu. Đồng thời lại mang chút phức tạp liếc qua Thảm tắc phi, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện mà rời đi.

Mộ Dung Thu cúi đầu yên lặng khiến không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Đáng tiếc, lúc này trong mắt Thảm tắc phi chỉ có Vũ Văn Mặc, hoàn toàn không để ý đến người khác, vẫn chưa nhận ra ánh mắt thoáng lo lắng của Thảm quý phi.

– Vương gia, tất cả những chuyện Nhu nhi gây ra đều vì Nhu nhi yêu gia sâu tận xương tủy, không muốn mất đi người, cho nên mới làm như thế. Có lẽ lúc này, ở trong lòng vương gia, Nhu nhi là người không từ thủ đoạn, xảo quyết gian ngoan không chịu nói. Đến lúc này Nhu nhi mới chợt hiểu ra không nên làm như vậy. Nhưng Nhu nhi không cách nào khống chế, chỉ nghĩ rằng có thể giữ lại trái tim của vương gia.

Thảm tắc phi nhìn Vũ Văn Mặc, vừa nói xong lệ đã tràn đầy, hai hàng nước mắt trên gương mặt trái xoan trắng nõn, đầm đìa đáng yêu.

– Gia con nhớ rõ sao? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở hoa viên phủ tế tướng. Từ đó trở đi, Nhu nhi cũng đã ái mộ gia, và cũng từ đó, Nhu nhi quyết tâm ngày sau nhất định phải gả cho gia, vì gia sinh con dưỡng cái. Nhưng trời không chiều lòng người, không thành toàn nguyện vọng cho Nhu nhi. Nhu nhi trời sinh thế hàn, không dễ mang thai. Nhu nhi sợ, sợ mất đi gia. Vì vậy Nhu nhi mới bị che mắt, trong đầu chỉ nghĩ cách giữ lại gia, mới có thể làm những chuyện bẩn thỉu này. Gia, cho Nhu nhi một cơ hội đi.

Giọng Thảm tắc phi rất nhẹ, bởi đã nhiều ngày bị ốm đau hành hạ, gây yếu đến mức làm người ta thương tiếc.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu loé lên, muốn đứng dậy rời đi. Hiện thời kết cục của Thảm tắc phi không phải do nàng làm chủ mà là Vũ Văn Mặc. Nàng không thể phủ nhận, buổi nói chuyện vừa rồi của Thảm tắc phi thật khiến người nghe động lòng thương tiếc, huống chi là người bạn thanh mai trúc mã của nàng ta như Vũ Văn Mặc.

Thế nhưng, nếu như lần này Thảm tắc phi bình yên vô sự, chắc chắn không cần đợi lâu, Mộ Dung Thu nàng sẽ càng gặp phải nhiều khốn cảnh. Nàng không có quyền lựa chọn. Vì vậy lập tức đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Thảm tắc phi.

– Lấy danh nghĩa tình yêu không ngăn ngại gì đi hại người khác, cũng cho rằng vì yêu mà trở nên tàn nhẫn là đương nhiên, coi tính mạng người vô tội như rác rưởi. Bốn vương phi, thật thấy buồn cười quá sức.

Trong phòng dường như không ngừng vọng lại hai câu nói đó. Sắc mặt Thảm tắc phi khê biến, hai bàn tay âm thầm nắm chặt.

Mọi người đồng loạt nhìn Vũ Văn Mặc.

Về mặt Vũ Văn Mặc không chút thay đổi nhưng trong đôi mắt đen sâu thẳm hình như có một tia lạnh lẽo. Hắn nhìn về phía đôi mắt đầy lệ của Thảm tắc phi, con người đen chớp động, nhưng môi mím càng chặt hơn.

– Thảm tắc phi ghen tị thành tánh, mưu hại bốn vị phu nhân cùng với con nối dõi của bốn vương đã là sự thật không thể chối cãi. Theo lý phải bị xử tử và đưa đến quan phủ xét xử. Nhưng gần ba năm nay, Thảm tắc phi luôn luôn tận tâm xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ, cũng xem như là có công. Nhưng ...

Vũ Văn Mặc bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, con người đen sâu thẳm nặng nề đáng sợ.

Mọi người không dám thở mạnh.

Tâm Thảm tắc phi như nổi trống nổi Vũ Văn Mặc, nàng hi vọng những lời vừa rồi có thể làm cho Vũ Văn Mặc mềm lòng.

Lòng Mộ Dung Thu chùng xuống. Nếu Vũ Văn Mặc tha cho Thảm tắc phi, nàng sẽ thất vọng, nhưng không có tư cách can thiệp, đây là tình cảnh khó cả đôi đường.

– Nhưng công không bù được tội. Người đầu, chuẩn bị giấy bút.

Giọng hắn khàn khàn vang vọng trong phòng. Con người Mộ Dung Thu khẽ động.

– Nhu nhi không muốn rời khỏi vương gia. Thậm chí cho dù biến làm thiếp cũng được.

Thắm trắc phi gầy gầy đứng lên, từng bước hướng tới Vũ Văn Mặc, tới trước mặt bèn quỳ xuống bên chân hắn, khóc lóc than thở cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 101

Cuối cùng vẫn bị phụ quân hưu sao? Nếu như thế, nàng còn mặt mũi nào sống trên đời này?! Không được, chỉ cần có một cơ hội dù là nhỏ nhoi nàng nhất định sẽ không dễ dàng từ bỏ. Thắm trắc phi nghĩ đến đây, thân hình càng thêm run rẩy như cành liễu phát phơ trong gió, làm cho người ta không đành lòng.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn Thắm trắc phi, tình cảm của nàng ta đối với Vũ Văn Mặc quả nhiên vô cùng sâu nặng, cam nguyện làm thiếp cũng muốn ở lại.

— Gia, Nhu nhi không thể rời khỏi người. Gia cho Nhu nhi ở lại được không? Sau này Nhu nhi nhất định an phận thủ thường, tuyệt đối sẽ không gây ra những việc không có lương tâm như thế nữa. Hoặc nếu gia cảm thấy khó xử, vậy thì cho Nhu nhi làm nô tì cũng được, chỉ cần có thể ở lại phủ Nam Dương Vương, ở bên cạnh gia chuộc tội, Nhu nhi cam tâm tình nguyện, không dám mong gì hơn.

Hai mắt Thắm Nhu đầm lệ nhìn gương mặt không chút thay đổi của Vũ Văn Mặc.

Ngay tại lúc đó, Mộ Dung Thu bắt gặp trong mắt đen sâu thẳm của Vũ Văn Mặc lóe lên một cái, lập tức có vẻ như càng sâu thẳm.

Thắm Nhu vô cùng sợ hãi. Kỳ thực giờ khắc này đúng là nàng đang đánh cược, đánh cược Vũ Văn Mặc còn có chút yêu thương nàng. Dù sao, hiện tại nàng hèn mọn như thế, hèn mọn đến mức chỉ cần đẩy một chút nàng sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

— Vương gia, giấy mực đã chuẩn bị tốt.

Thanh Bình bung bút mực, con dấu đến cho Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc gật đầu, Thanh Bình bèn trái giấy trắng lên bàn, hai bên dùng nguyền mực chặn lại, sau đó đưa bút lông đã chấm mực cho Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu nhìn bàn tay nắm bút lông của hắn, dường như có chút run rẩy, nhưng vẫn hạ bút.

— Gia! Đừng!

Thắm Nhu không để ý hình tượng ồm ồm dúi Vũ Văn Mặc, khóc than cầu khẩn ngăn hắn lại:

— Gia, cho Nhu Nhi một cơ hội được không?

— Nhu Nhi, khi người gây ra những chuyện như thế đáng lẽ nên nghĩ đến hậu quả sau này. Bỏn vương không cách nào tha thứ cho người.

Giọng nói Vũ Văn Mặc trầm thấp. Dứt lời, không chút do dự dứt bút.

Thắm Nhu rụt tay lại, té xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Mặc. Có vẻ như lúc này đây nàng mới phát hiện, dường như nam nhân này chưa từng yêu nàng. Đột nhiên tỉnh ngộ, ân ái ba năm qua, có lẽ chỉ là ảo tưởng của nàng. Nàng chưa bao giờ chân chính có được trái tim nam nhân này. Cho nên vào lúc này đối với lời khẩn cầu của nàng mới có thể lạnh lẽo vô tình như thế.

— Gia, cho tới bây giờ người chưa từng yêu thiếp, đúng không?

Thanh mai trức mắt không phải yêu sâu sắc đến khắc cốt ghi tâm sao? Hoặc là từ lúc bắt đầu nàng đã lầm?

Tay Vũ Văn Mặc đang viết hồi dừng lại, vẫn chưa trả lời mà là viết xong hưu thư đưa cho Thắm Nhu, sau đó dùng giọng đều đều không hề gợn sóng nói:

— Nhu nhi, người không để ý thân phận gả cho bốn vương chi vì yêu sao?

Nghe vậy, sắc mặt vốn tái nhợt đến rợn người của Thắm Nhu lúc này lại càng trắng hơn và phẫn, mỗi nàng run run nhìn hắn, ngay từ đầu hắn đã biết? Cho nên mới có biểu hiện giả dối trong ba năm này?

Nhưng nàng thật tâm yêu hắn. Thời niên thiếu gặp nhau đã ái mộ, không để ý danh phận gả cho hắn. Đồng thời nàng là Nhị tiểu thư dòng dõi nữ của Thắm gia, thân mang trách nhiệm nặng nề, nàng là mặt thắm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc thương tổn hắn. Hơn nữa nhờ nàng ở phủ Nam Dương Vương, Hoàng thượng mới có thể buông lỏng cảnh giác đối với hắn. Nếu hắn cũng đã biết, sao còn muốn hưu nàng? Chỉ vì nàng đã làm những chuyện kia ư?

Lặng lẽ quan sát thần sắc hai người, hàng mi Mộ Dung Thu khẽ run rẩy. Vũ Văn Mặc và Thắm Nhu trong lúc đó không phải là thanh mai trức mắt đơn giản như vậy, chẳng lẽ lại là một tuồng kịch bằng mặt nhưng không bằng lòng? Cùng lắm cũng chỉ là một cái phủ Nam Dương Vương, sao lại có nhiều âm mưu như vậy? Bỗng nhiên, trong lòng Mộ Dung Thu như bùng tỉnh, chẳng lẽ hết thảy đều có quan hệ với hoàng đế?

— Người có thể mạng theo của hồi môn.

Vũ Văn Mặc lại trầm giọng nói.

Của hồi môn? Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Có lẽ trong lòng Vũ Văn Mặc còn có Thắm Nhu. Dù sao người phụ nữ phạm vào thất xuất chỉ điều bị hưu thì không thể mang đồ cưới đi. Không nói cũng biết, không có đồ cưới bên người, cuộc sống ngày sau của Thắm Nhu sẽ cực kì bi thảm. Vũ Văn Mặc làm như vậy cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, chưa đến mức lãnh huyết vô tình. Bất kể giữa bọn họ có âm mưu gì và Thắm Nhu từng thương tổn bao nhiêu người thì nàng cũng làm bạn bên cạnh hắn gần ba năm.

Có lẽ chuyện khó xử này vốn không nên để Vũ Văn Mặc nhúng tay vào. Mộ Dung Thu không hề khó chịu khi nhìn Vũ Văn Mặc không đành lòng, nàng tự hỏi, có phải mình đã quá vô tình?

— Ha ha ha ...

Thắm Nhu nở nụ cười. Nàng chậm rãi gắng gượng đứng lên, cầm hưu thư trong tay đưa tới trước mặt, nhìn nét chữ rồng bay phượng múa trên đó, ánh mắt tuyệt vọng vô cùng, tự giễu cười khê:

— Tạ ơn vương gia.

Nàng thật sự hồi hận rồi, nhưng đã không còn đường quay đầu lại. Nàng không tiếp tục cầu xin mà xoay người, từng bước một thong dong ra khỏi nhà kẻ.

Lúc đi ngang qua Mộ Dung Thu, đôi mắt lại vô cùng bình tĩnh, không nói một lời, rồi bỏ cuộc sống đã gần ba năm ở phủ Nam Dương Vương. Giờ khắc này, Thắm Nhu thật không ngờ, khi nàng rời khỏi nơi đây, chờ đón nàng phía trước chính là nhân tình nóng lạnh trên thế gian, vì vậy nên nàng hồi hận, đồng thời cũng không cách nào thừa nhận!

Tử Ngọc đang quỳ dưới đất nhìn Thắm Nhu có đơn rồi đi, nhất thời cắn răng không tiếng động đau đớn. Bất kể thế nào, Thắm Nhu vẫn là chủ tử của nàng. Nhưng hôm nay, nàng vì mười miệng ruột mà bán đứng Thắm Nhu!

Tình cảnh này không khỏi làm cho người ta xốn xang thổn thức, e rằng không ai nghĩ tới kết quả như thế. Dù sao, lúc trước khi Thắm Nhu gả đến phủ Nam Dương Vương vinh quang chói lọi có rào, hiện giờ cũng mới qua ba năm mà thôi.

— Chuyện còn lại người giải quyết đi.

Vũ Văn Mặc đứng dậy muốn rời khỏi. Giọng hắn trầm thấp, hình như có vẻ uể oải.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, đúng lúc cùng đôi mắt hơi có vẻ mệt mỏi của hắn chạm vào nhau. Nơi này mỗi người đều có mục đích của chính mình, nàng cũng vậy. Nàng muốn tự bảo vệ mình, muốn sống sót, cho nên buộc phải cùng Thắm Nhu, Thắm quý phi là địch, nắm chặt nhược điểm của họ quyết không buông tha, sau đó phản kích, khiến hai người đó không cách nào chống đỡ hay uy hiếp tính mạng của nàng. Nhưng, trong trò chơi sinh tử này, có phải nàng đã không hề bận tâm, thậm chí chưa từng nghĩ tới việc Vũ Văn Mặc cũng sẽ bị thương, cũng sẽ mệt mỏi?

Nam nhân này là một Nam Dương vương gia có trách nhiệm! Thắm Nhu cũng chính là trách nhiệm của hắn.

Trong lòng run lên một cái, nàng thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ hắn nói yêu nàng, nhưng giữa nàng và hắn không có điểm chung, bởi hắn không thể một đời kiếp với nàng, mà nàng lại chấp niệm như thế...

Thật lâu sau, Mộ Dung Thu trả lời:

— Được.

Vũ Văn Mặc đi đến trước mặt nàng, dùng giọng chỉ hai người có thể nghe được nói:

— Buổi tối bốn vương lại đến.

— Vâng.

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng hắn rồi đi thoáng có chút thất thần, lòng chợt có một tia khác thường.

Chờ hắn đi xa rồi nằng mới thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía hai người quỳ trên mặt đất, Thu Cúc và Tú Ngọc.

Mặt không chút thay đổi lướt qua trước mặt hai người trở về ghế chủ vị phía trên.

— Các người còn có gì muốn nói thì nói đi.

Đôi mắt sắc bén của Mộ Dung Thu quét qua hai người, lạnh giọng hỏi. Khi nhìn tới Thu Cúc, ánh sáng lạnh trong mắt càng sâu. Từ trước tới nay nằng luôn tuân theo tôn chỉ, người khác kính nằng một thước, nằng kính lại một trượng, nếu như dám khi dễ nằng, nằng nhất định trả lại gấp bội.

Nghe vậy, Tú Ngọc lập tức đập đầu lay ba cái, khóc cầu

— Nô tì làm sai. Biết không nên làm những việc trời đất không dung tha, nhưng nô tì cuối cùng vẫn là phận tôi tớ, mệnh lệnh chủ tử nô tì không thể cãi lời. Chuyện cho tới bây giờ, chủ tử bị phạt, nô tì cũng không thể may mắn thoát khỏi. Chỉ hy vọng vương phi không cần liên lụy người vô tội, tha cho muội muội nô tì. Kiếp sau nô tì nhất định báo đáp đại ân đại đức của vương phi.

Mộ Dung Thu vốn cũng không muốn liên lụy đến người vô tội, sai Văn Mai đưa muội muội của Tú Ngọc đến cũng chỉ là phòng ngừa vạn nhất. Tú Ngọc thông minh, biết cầu xin nhiều cũng vô dụng.

— Người yên tâm. Người phạm sai lầm là người, sẽ không liên lụy đến muội muội của người.

— Tạ ơn vương phi!

Tú Ngọc gục đầu trên đất trả lời.

— Người tới, giao Tú Ngọc cho người mỗi giới bán đi.

Mộ Dung Thu nhìn về phía mấy bà tử đứng trước cửa ra lệnh.

Tuy rằng hết thảy đều do Thẩm Nhu chủ mưu còn Tú Ngọc cũng chỉ là theo lệnh làm việc, nhưng nha đầu Tú Ngọc này quá mức thông minh, lại rất trung thành với Thẩm Nhu, khó đảm bảo tương lai sẽ không trả thù, đã không thích hợp giữ lại trong phủ.

Sau khi hai bà tử mang Tú Ngọc ra ngoài, ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Thu chuyển qua nhìn về phía Thu Cúc. Thẩm trắc phi, Thẩm quý phi, thậm chí là những người trong phủ tướng quân nhắm vào nằng, nằng đều không đau lòng. Nhưng người hầu hạ bên mình, nằng luôn chân thành đối đãi, vậy mà lại bán đứng nằng, thậm chí còn tiếp tay cho Thẩm quý phi hạ độc hại nằng, khiến trái tim nằng vô cùng lạnh lẽo!

— Một ngàn lượng bạc có thể mua được người?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Cúi đầu không nói, Thu Cúc cắn răng thấp giọng trả lời:

— Có một ngàn lượng bạc này, nô tì sẽ có thể chuộc thân.

Rất nhiều người nỗ lực cả đời, làm nô tài cả đời vẫn không cách nào thoát khỏi số kiếp tôi tớ. Nằng muốn gả cho một người có chút địa vị, nhưng thân phận của nằng là một chương ngại.

— Vương phi đối xử với người không tệ. Ngay cả người muốn chuộc thân cũng có thể nói với vương phi, bạc cũng có thể tiết kiệm dần dần. Huống hồ trong ngày thường vương phi ban thưởng rất nhiều đâu? Sao người có thể ... sao có thể bán đứng vương phi? Thậm chí tiếp tay cho kẻ khác hạ độc hại vương phi? Lương tâm của người bị chó ăn hết rồi à?

Thanh Bình lớn tiếng chỉ trích.

Hồng Lăng là người có lòng bảo vệ chủ rất mạnh, bước lên ba bước, hai tay vung lên.

— Hai cái tát này là ta thay vương phi đánh người! Người không xứng làm tỷ muội với chúng ta!

— Thu Cúc, lương tâm của người đầu chi bị chó ăn hết, người quả thực là lòng lạnh đá sỏi. Đừng nói vương phi có ân với chúng ta, từ lúc người được cất nhắc lên đại nha hoàn, vương phi có bao giờ bạc đãi người? Nếu không hề bạc đãi người, sao người lại có thể đi hại vương phi?

Ngoài cửa, một bóng người xông vào, vừa đến cũng là lúc cho Thu Cúc hai bạt tai.

Chạy vào mắng to chính là Văn Mai, người vừa đưa muội muội Tú Ngọc ra phủ. Vừa đi đến trước cửa nằng đã nghe được lời mắng của Thanh Bình và Hồng Lăng liền lập tức không nhận được tức giận.

Thu Cúc bị đánh bốn bạt tai khiến khóe miệng chảy máu, đầu óc choáng váng. Đối mặt chất vấn của ba người, người luôn luôn trầm ổn như nằng bỗng nhiên cất tiếng khóc lớn.

— Các người có nghĩ cho ta không? Ta cũng chỉ là muốn thoát khỏi thân phận tôi tớ, không muốn hầu hạ người khác, ta sai chỗ nào chứ?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười lạnh. Suy nghĩ của Thu Cúc là đúng, nhưng cũng có chỗ sai. Sai chính là nằng không nên vì thế đánh mất lương tâm! Huyết Thái Dương có chút đau đớn, nằng đưa tay xoa xoa, một câu cũng không muốn nói.

Mộ Dung Thu phát phát tay.

— Nếu đã không muốn ở lại phủ Nam Dương Vương thì bán nằng cho người mỗi giới đi, dặn họ tìm cho nằng một nơi nương thân.

Mấy người Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thu nói xong đều rất sửng sốt. Vốn nghĩ căn cứ vào sai lầm mà Thu Cúc phạm phải sẽ bị loạn côn đánh chết, nhưng thật không ngờ vương phi lại bỏ qua cho Thu Cúc. Có điều ba người đồng loạt đảo qua gương mặt xinh đẹp của Thu Cúc, bán cho người mỗi giới, có thể nghĩ, họ sẽ bán nằng ta đến chỗ nào! Dù sao người tử nô tịch rồi xuống tiện tịch có vô số, huống chi còn là một nữ tử nhan sắc hơn người.

Nghe thế, Thu Cúc ngẩng người giãy lắt rồi ngồi sững trên đất, e rằng nằng nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới mình sẽ rơi vào hoàn cảnh hôm nay.

Mộ Dung Thu cũng lười nhìn Thu Cúc đang thất hồn lạc phách.

— Hồng Lăng, Thanh Bình, hai người các người xử lý đi. Bỏn vương phi hơi mệt.

Dứt lời, nằng đứng dậy đi về phía cửa, Văn Mai lập tức tiến lên đỡ.

Sau khi Mộ Dung Thu rời khỏi nhà kẻ, trong mơ hồ dường như nghe được tiếng khóc đứt ruột đứt gan từ phía sau truyền đến.

Ở nơi này, thời đại mà người không vì mình, trời tru đất diệt, đối mặt người từng ra tay độc ác với bản thân, ngay cả nằng là người mềm lòng cỡ nào, nhưng không được phép dư thừa lòng thương hại.

Cái này gọi là tự làm ác không thể sống đi!

Hai canh giờ sau có tin từ trong cung truyền đến. Sau khi hồi cung, Thẩm quý phi đã bị hoàng đế hạ chỉ, giáng làm quý nhân, đồng thời giam cầm ở cung Cảnh Đức. Nghe nói, cung Cảnh Đức không khác lĩnh cung là mấy, cách cung điện hoàng đế ờ xa nhất, đồng thời cũng hoang vu nhất. Thẩm quý phi sợ là thế nào cũng không nghĩ tới sẽ rơi vào tình cảnh thế thảm như hôm nay. Thế nhưng, theo như tâm tư không an phận kia của Thẩm quý phi, chỉ sợ cũng sẽ không thành thật ở cung Cảnh Đức chờ bị quần lĩnh, huống hồ trong bụng nằng ta còn có con nôi dõi của hoàng đế nữa.

— Đây đều là Thẩm quý nhân đáng nhận được. Nếu mười tháng sau sinh hoàng tử, đời này của nằng ta coi như không cần lo cơm áo. Còn nếu là công chúa, e rằng khó mà sống sót trong hậu cung.

Hồng Lăng vừa nghiêng người rút trà vừa nói.

Bước vào cửa cung sâu như biển, hậu cung là chốn trường không khói thuốc súng. Người tận hưởng phú quý, kẻ bị ghê lạnh cô độc, cũng có khi sẽ rơi vào cảnh bị giam cầm nơi lãnh cung tiêu điều cả đời.

Mộ Dung Thu nâng chung trà lên, nghiêng nắp hót nệ vụn trà trên mặt, cười nhạt nói:

— Không được nhắc lại việc này.

Hoàng đế trừng phạt Thẩm quý phi nói nặng không nặng mà nhẹ cũng không nhẹ, e đã là nhượng bộ lớn nhất. Thế nhưng, cho Thẩm quý phi một bài học như thế cũng xem như quá tốt rồi.

Chính là, không biết Thẩm Nhu, người rời khỏi phủ Nam Dương Vương quay lại phủ tể tướng, lúc này ra sao?

— Người mỗi giới lúc trước mua Thu Cúc vừa rồi có quay lại nói là đã bán Thu Cúc cho kỹ viện Lâm gia, vừa bán vào đã bị người ta mua đêm đầu.

Sau khi bước vào nhà, tinh thần Văn Mai có vẻ không tốt, nói với Mộ Dung Thu bằng giọng trầm thấp.

Tay cầm chung trà của Mộ Dung Thu run lên.

Hồng Lăng và Thanh Bình hai mặt nhìn nhau.

Thật ra, nếu Thu Cúc không hạ độc hại vương phi thì giờ các nàng vẫn là chị em tốt. Tuy rằng Thu Cúc rơi vào kết cục hôm nay là trừng phạt đúng tội, nhưng trong lòng mọi người vẫn tránh không được dậy lên nỗi thương cảm.

Hơn nữa, tin rằng vương phi cũng không đánh lòng.

— Ủ. Dựa vào trí tuệ của Thu Cúc, ở bất kỳ nơi nào cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Trong lúc đó Mộ Dung Thu mang về mặt thần nhiên nói.

Hồng Lăng và Thanh Bình đều cúi đầu, nàng ấy là từng bước, từng bước đi sai đường.

— Nó thì còn nghe nói là Thẩm trắc phi điên rồi.

Văn Mai dè dặt nặng nề trong lòng, chậm rãi lên tiếng. Nàng nghe được từ mấy gã thị vệ trước viện. Trong vòng một canh giờ tin này đã truyền khắp kinh thành.

— Cái gì? Không phải khi trời về phủ tể tướng còn mạnh khỏe nguyên vẹn ư? Sao lại vô duyên vô cớ bị điên?

Mộ Dung Thu cau mày trầm giọng hỏi. Rốt cuộc nội trong một, hai canh giờ gần gũi này đã xảy ra chuyện gì?

Văn Mai thờ dãi một tiếng, trả lời:

— Sau khi Thẩm trắc phi trở lại phủ tể tướng, bị mấy vị di nương và bọn hạ nhân trong phủ châm chọc khiêu khích đến mức chịu không nổi mới đáp lại vài câu mỉa mai. Ai dè sau đó Thẩm tể tướng hỏi phủ nghe nói Thẩm trắc phi bị hư thì mắng to rằng không biết xấu hổ. Nhất thời, mọi người ùa vào chỉ trích Thẩm trắc phi, không lâu sau, Thẩm trắc phi cất tiếng cười ngất đại, cuối cùng là phát điên.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nói không nên lời trong lòng là cảm giác gì, rất trầm buồn.

— Chắc Vương gia đã biết phải không?

— Vâng, việc này đều đã truyền khắp nơi.

Văn Mai gật đầu đáp.

Mộ Dung Thu lập tức buông tách trà, đứng lên nói:

— Đến thư phòng.

Khi nàng bước ra khỏi Mai viên rồi mới phát hiện, mình vậy mà lại lo lắng cho Vũ Văn Mặc, sợ hấn đau lòng khi nghe tin Thẩm trắc phi bị điên. Có lẽ, hấn vì nàng làm nhiều như vậy, nàng cũng nên vì hấn làm chút gì đó.

Khi vừa đến thư phòng đúng lúc gặp một thị vệ đang bê một cái thùng lớn.

— Nó tài tình an vương phi.

Thị vệ kia thấy người mình va phải là Mộ Dung Thu thì lập tức có chút phát hoảng.

— Trong thùng có gì thế?

Mộ Dung Thu cũng không để ý người vừa va vào mình, mà là hơi tò mò đối với cái thùng kia.

Thị vệ kia vội trả lời:

— Là Hoàng Thượng ban cho. Nghe nói là một loài cá biển bắt được ngoài khơi xa, là một loài cá ít gặp. Hoàng Thượng để lại trong cung hai con rồi lập tức sai người tặng hai con khác cho Nam Dương Vương.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ cau mày. Quan hệ của Vũ Văn Mặc và hoàng đế khi nào trở nên tốt như vậy? Nghĩ thế, nàng liền cúi đầu nhìn lại.

— Vương phi phải cẩn thận. Con cá này cũng rất kì lạ, chỉ cần dùng thứ gì đó chạm vào nó, lập tức nó sẽ phồng hai má lên, y như đã chết. Nhưng chỉ một lát sau, dùng động chạm vào lại phát hiện cần bàn nó không chết.

Thị vệ kia thấy Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn thì lập tức nói.

Mộ Dung Thu nheo mắt, vội cúi đầu nhìn kĩ hơn. Chỉ thấy trong nước có hai con cá hình thoi ước chừng hai mươi lăm xăng-ti-mét, mắt lồi, có cái mỏ há ra tựa như răng và nướu của con người. Mang nhỏ không rõ ràng, bụng màu vàng trắng, phần lưng có vân nhỏ màu trắng, thân mình bóng loáng không vảy, hơi lộ ra màu vàng ánh đen.

Đây là cá nóc!

Kiếp trước nàng đã gặp qua vài loại cá nóc, biết những đặc tính vừa rồi thị vệ vừa miêu tả là của cá nóc nên trong lòng mới nổi lên nghi ngờ!

Hoàng đế quả nhiên không có ý tốt!

Tuy rằng người xưa không biết cá nóc có độc, người ăn qua sẽ nói thịt cá nóc rất ngon, trắng mềm, nhưng có rất nhiều người vì không hiểu cách xử lý nên bị trúng kịch độc mà chết! Cũng có nghĩa là hoàng đế đã ăn qua rồi mới đưa tới cho Vũ Văn Mặc? Không ... Lúc hoàng đế dùng bữa luôn có cung nhân thủ đồ ăn trước!

— Nó tài xin được cáo lui trước. Cái này vốn phải mang gấp tới phòng bếp. Nghe nói đêm nay Hoàng Thượng sẽ đến.

Thị vệ kia mang theo thùng gỗ dọm bước đi.

Mộ Dung Thu vội ngăn lại:

— Đừng mang đi, cứ giao cho nha đầu phía sau bồn vương phi là được. Hai con cá này lát nữa bồn vương phi sẽ sai người đưa đến phòng bếp nhỏ ở Mai viên, ta sẽ tự mình xuống bếp.

— Vâng.

Thị vệ lập tức đồng ý. Hồng Lăng bèn nhận lấy thùng gỗ trong tay thị vệ.

Mộ Dung Thu quay đầu nhẹ giọng dặn dò:

— Người đứng chờ một lát. Con cá này để bồn vương phi xử lý.

Dứt lời, nàng tiến về phía thư phòng.

Lúc này Vũ Văn Mặc đang nhắm mắt dựa vào ghế mây nghỉ ngơi, nghe có người đến gần thì lập tức tỉnh dậy. Trong mắt hấn có một tia kinh ngạc, không ngờ Mộ Dung Thu sẽ đến.

— Nàng có biết Nhu nhi điên rồi không?

Hấn hỏi bằng giọng khàn khàn.

Mộ Dung Thu dường như không nghe được những lời này của hấn mà trực tiếp hỏi:

— Hoàng Thượng ban hai con cá này cho người? Hơn nữa buổi tối sẽ đến vương phủ dùng bữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 102

Vũ Văn Mặc gạt đầu, nhìn Mộ Dung Thu có vẻ khẩn trương thì hơi nghi hoặc trả lời:

– Ủ. Vừa rồi đưa tới hai con cá. Nói là một loài cá ít thấy.

Mộ Dung Thu quay đầu báo Hồng Lăng đóng cửa thư phòng lại, sau đó đợi trong phòng chỉ còn nàng và Vũ Văn Mặc, dùng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

– Hai con cá kia có độc, nếu không phải người biết xử lý, ăn vào chắc chắn trúng độc. Nhệ thì trong vòng một tiếng, còn chậm nhất chừng hai, ba canh giờ ắt sẽ mất mạng.

– Cái gì?

Vũ Văn Mặc cảm thấy kinh ngạc. Dù sao số người ăn cá biển cũng không phải là ít nhưng chưa từng nghe ai nói ăn cá sẽ chết. Mà khi hoàng đế sai người đưa tới hai con cá cũng nói đêm nay sẽ đến ăn cùng. Hắn chưa từng nghĩ rằng hai con cá có chứa kịch độc.

Có điều ... Hắn nhìn nàng bằng đôi đồng tử đen lầy, thâm trầm.

Nhận thấy chân chừ của hắn, Mộ Dung Thu cũng biết, sao người xưa có thể tin rằng bản thân cá nóc có chứa chất kịch độc. Huống hồ bọn họ cũng nói ở thời đại này cá nóc là loài hiếm thấy, tất nhiên người ăn được vô cùng ít. Như vậy người trúng độc mà chết cũng không nhiều lắm. Nàng nói như thế, hẳn hoài nghi cũng là bình thường.

– Ta tin nàng.

Vũ Văn Mặc nhẹ giọng trả lời, ánh mắt từ sâu thẳm lập tức trở nên nóng rực đến mức có thể đốt cháy cả người khác, nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm giác tia mắt nóng rực kia dừng trên gương mặt nàng, không tự chủ của đầu.

Ở trong mắt Vũ Văn Mặc, cử động của nàng lần này giống như thẹn thùng, khoe miệng của hân khê cong lên.

– Thiếp tin rằng Hoàng Thượng đã biết cá này có độc nên mới sai người đưa tới. Sợ gia không ăn, vì vậy đêm nay mới tới dùng bữa với người.

Mộ Dung Thu trầm giọng nói. Không thể không nói hoàng thượng tâm tư kín đáo. Bất kể hoàng đế dùng com ở đâu cũng sẽ có cung nhân đi trước thử đồ ăn rồi hoàng đế mới có thể dùng. Nếu như Vũ Văn Mặc và nàng đều ăn cá nóc rồi bị trúng độc mà chết, người hân cần trừng trị cũng chính là người bắt được cá và cung nhân đưa cá tới. Cùng lắm hắn chỉ tổn thất một kẻ thử đồ ăn bên người mà thôi.

Nghe vậy, khoe môi đang khê cong lên của Vũ Văn Mặc mím lại, đôi mày rậm lạnh lùng nhũu chặt, đôi mắt càng như hồ nước âm u sâu thẳm, giọng nói trầm thấp giả băng:

– Xem ra, hẳn không chỉ muốn mạng của ta mà còn muốn khiến nàng chôn cùng.

Làm hoàng đế nhiều năm như vậy, hẳn tàn nhẫn hơn hẳn dĩ vãng!

Xem ra trong lúc đó giữa hoàng đế và Vũ Văn Mặc quả nhiên có thù oán! Những dự cảm lúc trước của nàng đều không phải vô căn cứ. Nhưng có vẻ như hoàng đế có hơi kiêng kỵ Vũ Văn Mặc, dù sao đối với một vị hoàng đế, nếu muốn mạng của Vũ Văn Mặc cũng có thể sử dụng chiêu đã dùng để đối phó với Mộ Dung Thu, không cần thiết phải bí ối, lên lút dùng một, hai con cá nóc để lấy mạng người như thế!

Có vẻ như hoàng đế có tình khiến Vũ Văn Mặc chưa kịp phòng bị để ra tay, mất mạng trong lúc không hề hay biết!

– Lát nữa thần thiếp sai người bắt mấy con mèo nhỏ, cá nấu xong sẽ cho nó ăn thử trước rồi gia và thần thiếp mới có thể dùng.

Mộ Dung Thu dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, vô cùng bình tĩnh nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc cau mày, nghe Mộ Dung Thu nói thì hai mắt sáng lên. Dù sao cũng là cá hoàng đế ban cho, nếu không ăn, nhất định sẽ bị trách tội. Vậy nhưng Mộ Dung Thu có thể xử lý!

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu khẽ mỉm cười nói:

– Gia yên tâm, cá này mặc dù có kịch độc nhưng chỉ cần biết cách xử lý là được. Hơn nữa thịt của nó rất trắng, cực kì non mềm, ăn rất ngon miệng. Cá này dùng nấu cháo là ngon nhất, ăn vài miếng cũng không sao. Có điều, ngon thì ngon chứ cũng không nên ăn nhiều, gia dùng chừng vài miếng là tốt nhất.

Có lẽ là do có điều kiện, lại thích nấu nướng, vì vậy nàng rất vui về đi học nấu ăn. Mà cách chế biến cá nóc vô cùng phức tạp, cũng may ở kiếp trước, nhân ba tháng đi du lịch Nhật Bản, nàng đã học được cách xử lí cá nóc. Có điều, đã một thời gian rất lâu chưa động tay, mặc dù nàng có đủ tự tin sẽ không xảy ra vấn đề nhưng không thể không phòng ngừa. Nếu xử lý đúng cách, mấy con mèo nhỏ có thể không việc gì, nếu không cũng chỉ có thể dùng mạng nó để cứu nàng và Vũ Văn Mặc.

– Được. Nàng phải cẩn thận mọi thứ. Cũng không cần quá áp lực, ngoại trừ vâng lệnh, ta cũng có thể chống lại thánh chỉ.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói.

Trong lời của hắn mang theo lo lắng vô hạn, ý ở ngoài lời là muốn nàng không cần lấy tính mạng bản thân ra đặt cược, hẳn có thể vì sự sống chết của hai người mà đối địch với hoàng đế. Trong đầu Mộ Dung Thu vang lên một tiếng sấm, tâm tình vô cùng phức tạp, đến ngay cả nàng cũng không hiểu cảm giác phức tạp đó là gì.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thu nghĩ tới Thẩm trắc phi đã bị diên, lặng lẽ tránh tầm mắt Vũ Văn Mặc, nói khẽ:

– Thẩm trắc phi rơi vào tình thế hôm nay không liên quan gì đến gia, người không cần tự trách.

Nghe nàng nói, Vũ Văn Mặc ngẩng phắt lên, tâm mắt nóng rực nhìn nàng chăm chăm, giọng nói có vẻ hoang mang không chắc chắn.

– Nàng đang lo lắng cho bốn vương?

– Dù sao thì việc này cũng do thần thiếp khơi lên, gia vốn không cần đưa ra quyết định khó xử như vậy. Vì lí do đó, thần thiếp không muốn gia vì việc của Thẩm trắc phi mà tự trách.

Mộ Dung Thu dùng giọng điệu vững vàng, nhẹ nhàng giải thích.

– Nàng cho là dựa vào trí tuệ và tính cách không chịu thua đó của Nhu nhi sẽ thật sự bị bức diên?

Vũ Văn Mặc nhìn thẳng vào mắt nàng, phát hiện nơi đó phẳng lặng không chút gợn sóng, hơi thất vọng đôi mắt, trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu mở lớn hai mắt. Thẩm trắc phi già diên? Đúng vậy, dựa vào trí tuệ và tính cách không chịu thua đó của Thẩm trắc phi thì sao có thể dễ dàng bị vài câu trào phúng mà diên? Xem ra, người hiểu biết Thẩm trắc phi nhất chính là Vũ Văn Mặc.

– Nhu nhi biết không còn đường lui, vì vậy khi trở lại phù tề tướng, nếu muốn sống yên ổn thì không thể không tìm cách. Già diên cũng lắm cũng là một loại thủ đoạn. Chỉ có như thế, nàng ấy mới có thể trôi qua cả đời vinh hoa phú quý ở phù tề tướng.

Vũ Văn Mặc chuyển tầm mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, âm thanh trầm thấp nói.

Thẩm Nhu mặc dù là đích nữ của Thẩm tề tướng, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không nuôi một kẻ vô dụng. Nếu Thẩm Nhu không diên, cũng sẽ bị Thẩm tề tướng dâng cho người khác. Mà sau khi Thẩm Nhu trải qua nhiều khó khăn gian khổ như vậy, tuyệt đối sẽ không để mình trở thành quân cờ của bất kì kẻ nào. Nàng rất thông minh, lợi dụng việc già diên để sống sót được trong phủ tề tướng nhỏ nhoi, Mộ Dung Thu nghĩ, đôi mắt loé lên. Có điều từ nay về sau, Thẩm trắc phi đã không có cách nào quấy lên sóng to gió lớn nữa!

Lại nhìn về mặt Vũ Văn Mặc, bên trong sự hồ hững về như còn có trầm lắng. Kết quả là hắn có cảm giác gì đối với Thẩm Nhu? Là tình yêu, hay chỉ là lợi dụng?

– Nàng chính là một câu đố, càng ngày càng khiến người khác không thể nào hiểu nổi.

Vũ Văn Mặc sâu kín nói. Giọng hắn thoáng nhẹ, dường như chỉ một con gió rất khẽ cũng có thể phiêu tán trong không trung.

Tuy rằng cách nhau chỉ vài bước, nhưng khi nghe được lời nói của hắn, Mộ Dung Thu không khỏi thấy xấu hổ, đành vờ như không nghe được.

...

Cũng sắp tới giờ com chiều nên không thể chậm chạp nữa, vì vậy Mộ Dung Thu lập tức trở về đến phòng bếp nhỏ, bắt tay vào chuẩn bị.

Trình tự chế biến cá nóc vô cùng phức tạp, vừa tốn sức vừa tốn thời gian. Trước tiên phải cắt bỏ đầu cá, mổ bụng lấy hết nội tạng ra, rửa sạch máu, lột bỏ phần da, bóc bỏ xương sống, dùng dao cắt thành các lát thật mỏng, rửa nhẹ trong nước, tiếp đó lại đun sôi với nước chừng một canh giờ.

Hai con cá nóc đều khá nhỏ mà phần thịt ăn được lại cực ít, Mộ Dung Thu bèn quyết định nấu canh cá. Có điều món này lại hơi tốn thời gian.

— Vương phi, vì sao phải bỏ hết da và xương sống cá?

Bà từ bên cạnh vừa giúp vừa nghi hoặc hỏi. Sao lại phải phức tạp như vậy làm gì? Chẳng phải da cá ăn rất ngon ư?

Mộ Dung Thu tranh thủ trả lời:

Đề không bị người khác nghi ngờ, Mộ Dung Thu đánh tìm cách nói khác để trả lời nhóm bà tử.

— Khi nấu canh cá, tốt nhất là không nên dùng da và xương sống, chỉ cần mấy lát thịt ngon nhất kia thôi.

Khoảng chừng chưa tới một canh giờ, Hồng Lăng đã tới phòng bếp truyền lời.

— Bẩm vương phi, Hoàng Thượng đến, đang sai người dọn cơm tối.

— Trước cứ để phòng bếp đưa đồ ăn lên đi. Bỏn vương phi không muốn làm dang dở. Canh cá còn cần nấu kĩ thêm một chút, người thừa lại với vương gia đi.

Mộ Dung Thu trầm giọng ra lệnh. Sau đó bắt đầu bấm ngón tay nhắm tính thời gian. Ít nhất phải nấu một canh giờ. Còn khoảng hai khắc nữa mới được một canh giờ. Vì lý do an toàn, bất kể thế nào đều phải kéo dài thêm hai khắc.

Mà ở Tiền viện, hoàng đế đã ngồi xuống, nhìn một bản bày đầy đồ ăn chi thiếu cá nóc, trong mắt hiện ra tia sáng tàn nhẫn, như cười như không nói với Vũ Văn Mặc:

— Như vậy là đầu bếp không chế biến món cá sao? Tại sao tới giờ này còn chưa đưa lên?

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc khẽ cười, nói:

— Hoàng Thượng đừng sốt ruột. Loài cá này là thứ hiếm có được, tốn chút thời gian nấu nướng cẩn thận là việc phải làm.

Trong lòng Hoàng đế vô cùng nghi ngờ, chẳng lẽ Vũ Văn Mặc đã biết cá đó có độc cho nên mới không dám nấu ăn? Còn tìm cách kéo dài thời gian? Lẽ nào tin tức do người trong cung truyền ra? Hẳn không tiếng động gặt đầu.

— Nếu đã như vậy thì tạm thời đợi thêm một chút đi.

Vũ Văn Mặc gặt đầu.

Một lát sau, chỉ thấy Hồng Lăng quay lại nói.

— Vương phi nói còn phải đợi thêm một chút, vì muốn nấu canh cá nên hơi tốn thời gian.

— Canh cá? Là vương phi tự mình xuống bếp?

Hoàng đế nghi vấn, có chút không thể tin. Dù sao thì trong mắt người đương thời, rất ít tiểu thư khuê các biết nấu ăn, người người đều mười ngón không nhúng nước, muốn sống an nhàn cả đời, ai còn muốn chui xuống bếp.

— Hoàng Thượng ban cho cá vốn là ăn điển của vua, mấy kẻ hạ nhân thô kệch này không xứng chạm vào, vì vậy vương phi mới đích thân tự tay nấu nướng. Cũng chính là muốn làm vui lòng Hoàng Thượng. Lát nữa Hoàng Thượng phải ăn nhiều một chút, cho rằng chút thể diện.

Vũ Văn Mặc vô cùng kiên nhẫn, nhẹ nhàng cười nói.

Hoàng đế ngần ra, ăn nhiều chút? Trừ phi hần muốn chết, cho nên ngoài cười nhưng trong không cười trả lời:

— Bữa trưa trẫm đã ăn quá no nên lát nữa chỉ có thể ăn một ít. Vẫn là vương gia và vương phi phải ăn nhiều mới tốt. Loài cá này rất hiếm mới bắt được, ai từng ăn qua đều công nhận rằng thịt nó vô cùng non mềm ngon miệng, có thể nói là nữ vị hiếm có trên thế gian.

— Thế ư? Nếu nói vậy thì thần phải nếm thật cẩn thận mới được.

Khóe miệng Vũ Văn Mặc mang theo một nét cười lạnh, trả lời.

Phòng bếp nhỏ Mai viên.

Mộ Dung Thu nhìn chăm chú vào con mèo đã ăn qua thịt cá nóc, quan sát chừng hơn nửa canh giờ thấy nó không có gì khác thường mới sai Văn Mai bưng một bát sứ lớn canh cá đi đến Tiền viện.

Tuy rằng cá nóc có kịch độc nhưng không thể phủ nhận, thịt nó cực kì ngon, cũng từng có người vì có thể nếm được thịt cá nóc mà chấp nhận đánh cược tánh mạng, dù biết thịt cá nóc ngon miệng đến mức nào.

Vừa đến cửa phòng thì mùi hương ngào ngạt lan toả khiến Hoàng đế và Vũ Văn Mặc cảm thấy bụng dạ cồn cào.

Từ trước tới nay Mộ Dung Thu rất tự tin vào tài nấu nướng của mình, tất nhiên biết thông qua cách chế biến của nàng, tô canh cá này sẽ thơm ngon đến mức nào. Có điều, vẫn là câu nói kia, ăn nhiều không tốt.

Sau khi tô canh cá được đặt lên bàn, hoàng đế nhìn hơn mười lát thật mỏng trong bát canh thì hơi kinh ngạc.

— Không phải là có hai con cá ư? Sao chỉ có vài miếng thịt như thế?

Chẳng lẽ là Mộ Dung Thu âm thầm động tay động chân, đổi cá?

Đối với sự nghi ngờ của hoàng đế, Mộ Dung Thu trầm mặc một tiếng, thật đúng là lòng dạ hẹp hòi! Lão già nhà ông ngự tư ban thường, nàng nào dám vàng thau lẫn lộn? Trong lòng cười lạnh vài tiếng, trên mặt mang một chút cười nhạt kính cẩn hữu lễ trả lời:

— Cá này bỏ bớt nội tạng, đầu, da thì phần thịt còn lại cũng không nhiều, mà nấu canh cá quan trọng nhất đó là phần thịt này.

Mộ Dung Thu giải đáp thắc mắc của hoàng đế xong bèn ngồi bên cạnh Vũ Văn Mặc, sau đó ra hiệu cho Hồng Lăng đứng phía sau và nha hoàn bên cạnh Vũ Văn Mặc múc hai chén canh cá đưa cho hai người.

Dưới ánh mắt sắc bén như chim ưng của hoàng đế, Mộ Dung Thu cảm thấy bắt đầu dùng canh, cũng ăn một lát thịt cá. Nhất thời khuôn mặt nở nụ cười tươi như hoa.

— Không hổ là vật quý hiếm Hoàng Thượng ngự tứ, vô cùng ngon miệng! Hoàng Thượng, vương gia, nhanh dùng khi còn nóng, nếu để nguội đi e rằng hương vị sẽ không được thế này nữa!

Đôi đồng tử của Hoàng đế hơi co lại, nhủ nhủ mảy, nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Dưới ánh mắt sắc bén của Hoàng đế, Vũ Văn Mặc từ tốn ăn một miếng, cũng hai mắt toả sáng, trong miệng cảm nhận được thịt cá tươi ngon non mềm, quả nhiên là nữ vị khiến người khác khen ngợi, bèn gặt đầu lia lịa không chút nào giả vờ.

— Đương như vương phi nói, đây đúng là món cá ngon nhất mà thần từng ăn trong đời!

Sau khi hai người đều ăn qua thì đôi mày của hoàng đế càng thêm nhíu chặt. Đây là chuyện gì xảy ra? Trưa nay, thái giám thử ăn vừa dùng xong thì trong vòng một thời gian ngắn ngủi đã trúng độc mà chết. Có điều trước khi chết, tên thái giám này cũng khen không dứt lời rằng cá này ăn ngon vô cùng, biểu hiện trên mặt không khác gì về mặt hai người giờ khác này.

Nén lại nghi hoặc trong lòng tránh bị hai người phát hiện điều khác thường, hoàng đế cũng sai thái giám xuất cung đi theo hần ăn thử.

Sau hơn nửa canh giờ, Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu vẫn không có gì khác thường, mà thái giám phía sau hần cũng thế. Trong lòng hoàng đế trầm xuống, chẳng lẽ bản thân loài cá này không có độc? Trong lúc Hoàng đế đang nghi ngờ, suy nghĩ xem nên ăn hay không ăn thì chợt nghe Vũ Văn Mặc nói:

— Hoàng Thượng không ăn sao? Chẳng lẽ là muốn nhường thần và vương phi thưởng thức?

— Nếu thế thì thần thiếp phải cảm tạ hoàng thượng muôn phần. Tạ Hoàng Thượng ban cho. Thế nhưng, nếu Hoàng Thượng không chế tay nghề thần thiếp, xin người nhắm nháp một chút đi. Thần thiếp tin là Hoàng Thượng sẽ không thất vọng đâu.

Mộ Dung Thu ngừng đầu, khẽ cười nói.

Nàng và Vũ Văn Mặc kẻ xướng người hoạ khiến hoàng đế không tìm được lý do từ chối, sắc mặt hần có chút khó coi, dưới sự hầu hạ của thái giám, miễn cưỡng ăn một miếng.

Thức ăn vừa chạm đầu lưỡi, đúng là khiến hần kinh ngạc. Cá này quả nhiên là nữ vị thế gian! Trách không được những người từng ăn qua vô cùng tán thưởng, thì ra quả thực như thế! Nghĩ đến đó lại thấy thật sự là quá hỏi cho Vũ Văn Mặc! Tổng

cộng có ba con được đưa vào cung thì hết hai con đã ban cho Vũ Văn Mặc! Xem ra, hẳn vấn đề không phải là ở mấy con cá này.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu hai mặt nhìn nhau. Trong mắt hai người đều thấy được ý cười, chuyện này coi như đã được giải quyết! Có điều hai người cũng không quá yêu thích mĩ vị này, chỉ ăn vài miếng rồi thôi.

Nhưng Hoàng đế lại khác, mĩ vị như thế, tất nhiên muốn ăn nhiều hơn một chút. Hón nửa canh giờ sau, bữa cơm chiều mới chấm dứt, vì mưu kế không thành, hoàng đế rất không vui về rồi đi.

Ngày hôm sau.

Sau buổi cơm trưa, thái giám trong cung đến tuyên chỉ.

Sau khi nhận thánh chỉ Mộ Dung Thu liền chờ ở sương phòng. Không đầy một lát, thái giám đã đưa mười nữ tử dung nhan xinh đẹp, dáng người quyền rũ tuyệt luân tiến vào sương phòng.

— Nô tì tham kiến vương phi, thỉnh an vương phi.

Mười cô gái cùng cúi người hành lễ. Quả nhiên là trăm hoa đua nở, khiến người khác mờ rộng tầm mắt, vừa thấy cũng biết là đã qua huấn luyện.

Mộ Dung Thu nhìn về phía mười người, nhẹ giọng cười hỏi:

— Các người là tiểu mĩ nhân mà Hoàng Thượng ban cho vương gia?

Hôm qua, mưu kế của Hoàng đế không thành nên không cam lòng, ngày hôm nay lại đưa đến mười đại mĩ nhân, cố ý muốn chọc tức nàng? Trách nàng tối hôm qua xen vào việc của người khác, tự mình chế biến món cá nóc?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 103

Làm một hoàng đế mỗi ngày trăm công nghìn việc, thế mà hẳn còn nhàn rỗi đến mức quan tâm đến thú vị tiêu khiển của thần tử! Còn tưởng là hẳn hạ chi vì chuyện gì, thì ra là đưa tới mười vị mĩ nhân!

— Vâng, mấy mĩ nhân này đều là Hoàng Thượng ban cho vương gia. Hoàng Thượng quan tâm đến việc vương gia vất vả nên tìm mười tiểu mĩ nhân ôn nhu sẵn sàng đưa tới cho ngài ấy. Hoàng Thượng nói, từ trước tới nay vương phi vốn rộng lượng, sẽ thu xếp chu đáo cho các nàng.

Thái giám đến tuyên chỉ nghe Mộ Dung Thu hỏi thì the the trả lời.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói:

— Vậy thì xin công công thay mặt bốn vương phi gửi lời cảm tạ đến Hoàng thượng. Mười tiểu mĩ nhân như hoa như ngọc này cũng thật là khó tìm.

Rộng lượng? Rõ ràng là tới làm ẩm giường cho Vũ Văn Mặc, hoàng đế còn sợ nàng từ chối sao? Thế nhưng, nếu trên thánh chỉ đã không nói rõ mười mĩ nhân đến tốt cùng là đưa cho Vũ Văn Mặc làm gì, vậy thì cứ chờ Vũ Văn Mặc tự mình quyết định đi.

Thái giám thấy thái độ của Mộ Dung Thu thì sùng sốt, vội xấu hổ cười gật đầu:

— Vâng, lát nữa nô tì sẽ chuyển lời đến Hoàng Thượng. Nếu vương phi không có dặn dò khác, nô tì xin cáo lui.

— Ừ.

Chờ thái giám đi rồi, Mộ Dung Thu mới đưa mắt nhìn sang mười mĩ nhân. Có lẽ là ánh mắt đánh giá của nàng có chút lạnh lẽo, các nàng đều cúi thấp đầu không dám thở mạnh.

— Thật đúng là tiểu mĩ nhân như hoa như ngọc, mười người đứng chung một chỗ quả khiến bốn vương phi nhìn hoa cả mắt. Nếu đã vào phủ Nam Dương Vương thì bắt đầu từ ngày hôm nay, các người chính là người của vương phi. Chi cần an phận thủ thường, đừng gây chuyện là được.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt đánh giá bức người, nhẹ giọng nói.

Nói thật hay, các nàng không phải nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương, mà là người của phủ Nam Dương Vương. Trong số mười người đó, một nữ tử mặt mày phong tình vô hạn, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn về phía Mộ Dung Thu, ánh mắt mang vẻ phức tạp.

Lúc mười người mới vào cung đã từng nghe mấy vị lão nhân (*người làm lâu năm*) nói, Nam Dương vương phi cũng không phải là người dễ sống chung, nguyên Thẩm quý phi trước đây, còn có Thẩm trắc phi của phủ Nam Dương Vương đều thua trên tay nàng ta. Nhưng hôm nay, xem ra Nam Dương vương phi là một người dịu dàng, chẳng lẽ những chuyện đó đều là đồn đãi? Hay là những lời vừa rồi của nàng ta cũng không phải là ý đó?

— Nô tì hiểu.

Mười người đồng thanh trả lời.

— Các người đều là người Hoàng Thượng ban cho phủ Nam Dương Vương, tất nhiên không thể chậm trễ. Phủ Nam Dương Vương này to như vậy nhưng e là chỉ có Bắc viện là thích hợp cho các người ở. Lát nữa ta sẽ sai bọn nha hoàn Mai viên dẫn các người đi xem hoàn cảnh Bắc viện. Nếu có gì không hài lòng cứ tới tìm bốn vương phi.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói, phát phát tay báo Hồng Lăng mang các nàng đi Bắc viện.

Mấy tiểu mĩ nhân này thật đúng là có chút khó giải quyết, hoàng đế rõ ràng là muốn dùng họ đi quyến rũ Vũ Văn Mặc. Hay là nhân cơ hội xếp vào cơ sở ngầm ở phủ Nam Dương Vương. Nhưng người ta dùng danh nghĩa là suy nghĩ vì Vũ Văn Mặc, làm cho không người nào có thể từ chối.

Nàng chung uống vài ngụm trà xong, nàng cau mày nói với Văn Mai bên cạnh:

— Thật nhớ Hiên nhi.

Nàng đang do dự có nên đưa Hiên nhi về hay không. Dù sao Hiên nhi đã ở bên ngoài một thời gian dài, sợ sẽ khiến người khác hoài nghi. Mà tình huống trước mắt, có vẻ như nàng tạm thời không thể rời đi. Mỗi ngày đều phải đối mặt với những kẻ mang mặt nạ dối trá, nàng vô cùng nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đáng yêu của Hiên nhi, cả giọng nói ngọt ngào ngây thơ gọi mẫu thân của bé.

— Vương phi cứ yên tâm, tiểu thiếu gia ở sơn trang rất vui vẻ, cha mẹ nô tì đều hết lòng chăm sóc tiểu thiếu gia. Nếu vương phi không yên tâm, nô tì sẽ cho người đưa tiểu thiếu gia về được không? Dù sao hiện thời vương gia đối với vương phi rất tốt. Nếu vương phi cứ rời đi như vậy, sau này không chừng sẽ hối hận đó.

Văn Mai tận tình khuyên nhủ. Gần đây vương gia đối với vương phi phải nói là thật sự chân thành, chỉ là vương phi có vẻ như vẫn chưa cảm giác được.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu chấn động. Đối với Vũ Văn Mặc, nàng cũng không biết là loại cảm giác phức tạp gì. Nếu nàng là người cổ đại, nhận được sự giáo dục giống hẳn thì chắc chắn sẽ cho rằng hẳn là người đàn ông tốt thế gian khó được. Nhưng đáng tiếc, linh hồn của nàng đến từ hiện đại. Biết rõ những ngày rời khỏi Vương phủ sẽ rất gian nan, không có che chở của hắn, mỗi bước nàng đi đều vô cùng khó khăn. Nhưng ...

Nàng không thể thay đổi tư tưởng và suy nghĩ của bản thân, vì một người đàn ông mà mất đi nguyên tắc và lòng tự trọng của bản thân.

Tuy rằng, nàng biết Vũ Văn Mặc thật sự yêu mình.

Nén xuống rung động trong lòng, Mộ Dung Thu cười nói:

— Tạm thời không cần, cứ như hiện tại đi.

— Vâng, vương phi.

Văn Mai lập tức đáp. Có vẻ như nghĩ tới mười mĩ nhân thiên kiều bá mị vừa rồi kia, quyết miệng nói:

— Nô tì thấy mười người này đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, lắng lo nóng bỏng, so với đám nữ tử thanh lâu kĩ viện không kém là bao. Sao Hoàng Thượng có thể ban những nữ nhân này cho vương gia chứ?

Đây không phải là rõ ràng dùng để quyến rũ vương gia sao?

Mộ Dung Thu si cười ra tiếng.

– Vân Mai là đang bất bình thay cho bốn vương phi sao? Nhưng thật ra bốn vương phi lại cảm thấy nấy người này đều là giai nhân cả. Cũng không chừng vương gia sẽ thích đó.

Chi căn không phải Liễu Hạ Huệ thì tuyệt đối không có chuyện giai nhân yêu thương nhưng nhớ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

– Vương phi, Nhị phu nhân xin gặp.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn bẩm báo.

Mộ Dung Thụ lấy lại thần sắc nghiêm nghị rồi mới lên tiếng:

– Để cho nàng vào đi.

Mấy ngày nay Nhị phu nhân yên ắng không ít, ngay cả khi xảy ra chuyện Thẩm trắc phi, nàng ta cũng chỉ lặng im không tiếng động. Sao hôm nay nghĩ gì mà lại muốn đến đây?

Xem ra, những ngày bình yên đúng là không được mấy.

Không đầy một lát, một nữ tử mặc quần áo hồng nhạt váy dài đi đến.

Từ góc nhìn của Mộ Dung Thụ, quả nhiên là tú sắc khả xan (*nguyên văn – sắc đẹp thay com*), rất cân xứng với mười mỹ nhân vừa rồi kia. Thế nhưng, thần sắc vẻ như mang theo chút tiêu tụy, ai oán.

– Nô tì thỉnh an vương phi.

Nhị phu nhân thướt tha cúi người hành lễ.

Mộ Dung Thụ mỉm cười đáp lại

– Nhị phu nhân không cần đa lễ, mau đứng lên.

Nhị phu nhân đáp dạ rồi mới ngồi xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thụ, khẽ cắn môi.

– Nhị phu nhân tới gặp bốn vương phi có chuyện gì?

Mộ Dung Thụ cười nhẹ hỏi. Nhìn thần sắc của nàng liền biết, vô sự không lên tam bảo điện (*không có chuyện không tới*). Chắc chắn là có chuyện mới đến gặp nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, e là vì mấy tiểu nữ nhân vừa mới đưa đi Bắc viện.

Nghe vậy, trên mặt Nhị phu nhân hiện lên một vẻ bối rối. Kể cả có khó mở miệng cũng phải nói, sau khi suy nghĩ trước sau nàng mới lên tiếng:

– Nô tì biết vương phi sắp xếp mười cô gái Hoàng Thượng ban cho vương gia ở Bắc viện. Nhưng có câu này nô tì không biết nên nói hay không. Bắc viện được vương gia đích thân ban tên cho là muốn để bốn vị thấp thỏm ở lại. Ngày hôm nay lại đưa mười nữ tử thân phận không rõ vào ở. Nô tì thật sự không hiểu.

Mộ Dung Thụ nhin không được khẽ cười nói:

– Ô? Có cái gì không hiểu?

– Nếu họ là Hoàng Thượng ban cho vương gia làm nha đầu thông phòng, như vậy thì không nên vào ở Bắc viện mà nên xếp vào phòng hạ nhân. Còn nếu là làm thiếp của vương gia thì mười người không phải quá nhiều ư, không hợp quy củ. Nô tì thật sự không biết vương phi thu xếp cho họ ở Bắc viện là có ý gì.

Nhị phu nhân cảm thấy nghĩ hoặc nói:

– Dù sao Hoàng Thượng ban thưởng là không thể qua loa. Hoàn cảnh Bắc viện tốt, thích hợp chiêu đãi khách quý. Sao Nhị phu nhân lại tính toán chi li như thế làm gì, chờ vương gia trở về rồi nói sau đi.

Mộ Dung Thụ chợt nghiêm mặt, mấy lời này của Nhị phu nhân quả là khí thế bức người, khiến người khác khó chịu. Hẳn là đã quen làm mưa làm gió, cười trên đầu trên cổ Mộ Dung Thụ trước kia nên mới không kiêng nể gì, mới nói vài câu đã lộ nguyên hình.

Nhị phu nhân chạm phải ánh mắt đét nhìn nghiêm nghị của Mộ Dung Thụ thì cắn chặt răng, cúi đầu, khí thế cũng thấp đi phân nửa, làm bần:

– Nói gì đi nữa nô tì cũng là một vị phu nhân, tại sao có thể ở cùng một sân với những kẻ thân phận không rõ, hơn nữa là đến mười người.

Mộ Dung Thụ nhàu nhàu mày, không muốn tiếp tục đề tài này. Dù sao mười người này cũng khá đặc biệt, đều do Hoàng Thượng ban thưởng, nếu không xử lý khéo léo, chắc chắn rước lấy phiền toái, thu xếp cho họ ở Bắc viện là hợp lý nhất. Nếu Vũ Văn Mặc muốn chọn trong số đó ra ba người để làm thiếp thì số còn lại sẽ đưa đi làm nha hoàn vậy. Chỉ là không ngờ Nhị phu nhân lại thiếu kiên nhẫn như thế, thấy một đám nữ nhân như hoa nên sợ ảnh hưởng đến địa vị của mình sao?

Nhị phu nhân nghe vậy, cũng hiểu không nên cãi quẩn mãi không buông. Phù Nam Dương Vương đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện thời vị trí vương phi của Mộ Dung Thụ vẫn vững chắc như cũ, tất nhiên nàng ta có thủ đoạn lợi hại, là người không nên chọc đến. Có điều nàng vẫn không nhịn được muốn đến hỏi một chút.

– Vâng, nô tì đã biết.

Mộ Dung Thụ gật gật đầu. Một lát sau thấy nàng ta không lên tiếng nhưng cũng không rời đi, là muốn làm gì đây? Trong lòng thắc mắc nghĩ ngợi một lát, Mộ Dung Thụ bật cười, e rằng nàng ta đang chờ Vũ Văn Mặc đến đây ư?

Có vẻ như nhận thấy được ánh mắt Mộ Dung Thụ, Nhị phu nhân xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nói:

– Lúc này nô tì về Bắc viện cũng không làm gì, nếu vương phi không thấy phiền vậy nô tì nhờ phúc vương phi ở đây thưởng thức một ít điểm tâm vậy.

– Được.

Mộ Dung Thụ cười đáp.

Nhị phu nhân nhẹ nhàng thở ra. Vậy mà nàng ta đúng là ngồi được, còn vừa ăn vừa quan sát bên ngoài. Nhìn dáng vẻ của nàng ta, Mộ Dung Thụ vô như không thấy, nhưng Vân Mai lại khó chịu. Nhị phu nhân đang làm gì chứ? Đây chính là Mai viện, vương phi còn ở đây mà cũng dám bày ra dáng vẻ lẳng lơ đó, nếu lát nữa vương gia tới, còn không biết nàng ta sẽ thế nào nữa!

Nhị phu nhân cũng biết hành động của mình hơi quá, nhưng đã rất lâu nàng không gặp được vương gia, thật sự rất nhớ nhưng.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, Mộ Dung Thụ đọc sách có chút mỏi cổ nên nhẹ lắc nấy cái. Đang định vào trong chộp một lát đã thấy một bóng dáng từ cửa bước đến gần như một cơn gió.

– Vương gia!

Nhị phu nhân kích động đứng dậy gọi người kia. Nàng lại sợ ngồi nửa canh giờ dung nhan không chỉnh tề, vội vàng hoảng loạn sửa sang lại quần áo, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Vũ Văn Mặc.

Mà khi nàng ngừng đầu, lại phát hiện từ lúc vào nhà Vũ Văn Mặc vẫn không liếc nhìn nàng dù là một cái mà chỉ nhìn chăm chăm Mộ Dung Thụ, lập tức sắc mặt trắng bệch, cắn cắn môi.

Mộ Dung Thụ kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc. Nàng hình như chưa từng thấy hần hùng hùng hổ hổ như vậy! Sao thế?

– Nàng đưa hết mấy nữ tử Hoàng Thượng ban cho bốn vương vào ở Bắc viện phải không?

Sắc mặt Vũ Văn Mặc âm u chất vấn. Sau khi từ bên ngoài trở về, hẳn đã nghe nói hoàng đế ban cho mười vị mỹ nữ, và Mộ Dung Thụ cũng đã nhận! Lập tức không kịp nghĩ nhiều, tức giận đến Mai viện muốn đối mặt hỏi nàng, kết quả trong lòng nàng có hần hay không!

Nàng gật đầu, nhìn dáng vẻ tức giận ngập trời của hần, ý muốn đưa gờn nổi lên liền vô cùng nghiêm chỉnh trả lời.

– Đúng vậy. Không phải đều đưa tới làm tiểu thiếp cho vương gia sau? Hoàn cảnh Bắc viện tốt, thích hợp vương gia thường xuyên nghỉ lại.

– Mộ Dung Thụ!

Vũ Văn Mặc tức giận trợn mắt, đôi đồng tử sâu thẳm giá băng thường ngày giờ đầy hừng hực như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Nàng có biết mình đang nói gì không?

– Bốn vương phi cực kì rộng lượng.

Đừng nói mười nữ nhân, một ngàn, một vạn người nàng cũng nhận hết. Rất nhiều người luôn nói nàng không đủ bao dung, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng muốn dùng những lời này khiến nàng cứng họng. Mà không phải hần cũng đã từng nói nàng không đủ rộng lượng, không chấp nhận được người khác sao?

Vũ Văn Mặc chưa bao giờ buồn bực như thế, nếu nam nhân khác gặp được chuyện này chắc chắn hưng phấn vài đêm. Nhưng hẳn lại lực bất tòng tâm, mấy ngày nay trần ngập trong lòng, trong đầu hẳn là nằng. Nằng làm sao có thể vô tâm như thế! Người khác đưa nữ nhân tới, nằng cứ vậy mà vui vẻ thay hẳn nhận lấy.

Nhị phu nhân đứng ngơ ngơ tại chỗ, nằng chưa từng thấy một Vũ Văn Mặc thẹn quá thành giận như thế. Trước đây, Vũ Văn Mặc xử lý mọi việc đều lạnh như băng, ngay cả có chuyện khiến hẳn tức giận, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không phẫn nộ như thế. Nhìn lại Mộ Dung Thu, trên mặt nằng ta không có một chút lo sợ nào, ngược lại vẫn bình tĩnh, thản nhiên cười nhạt.

Thế nhưng, có lẽ hôm nay nằng đến đây là đúng. E rằng vương gia không hài lòng với cách xử lý của Mộ Dung Thu! Nằng cứ việc ở một bên xem kịch.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu làm ra vẻ đang suy nghĩ cho mình, còn rất hiểu lòng người mà nhìn nữ nhân thay hẳn thì không cách nào không chế được tức giận trong lòng.

— Người đầu, đưa mấy nữ nhân Hoàng Thượng ban cho bốn vương thu xếp hết vào phòng hạ nhân!

Vũ Văn Mặc ra lệnh một tiếng, bọn nha hoàn chờ đợi ngoài cửa lập tức nom nớp lo sợ đi thi hành mệnh lệnh.

Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, tươi cười bên môi dường như càng sâu thêm. Trong lòng thầm nghĩ có lẽ Vũ Văn Mặc cũng không phải tệ nhạt và tự cao tự đại như vậy.

Vũ Văn Mặc lại lệnh xong bỗng nhiên gạt mình thẳng thốt. Sao hẳn lại có thể tức giận đến mức này? Không phải hẳn hi vọng Mộ Dung Thu có thể bao dung rộng lượng như thế ư? Sao hiện tại lại không thể chấp nhận được, thậm chí còn hi vọng nằng ghen? Thậm chí, trong nháy mắt vừa rồi đó, hẳn còn lóe lên suy nghĩ, mong rằng nữ nhân bên cạnh hẳn chỉ có duy nhất một mình nằng?

Vũ Văn Mặc lắc đầu thật mạnh, sao hẳn có thể có ý tưởng điên rồ như thế? Đây vốn là chuyện không thể nào! Với địa vị và tư tưởng đã ăn sâu bén rễ của triều đại này thì chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra. Huống chi, hẳn cũng không thể làm vậy, dù sao, đối khi hẳn cũng sẽ thần bất do kỷ (*không tự làm chủ được*).

Mộ Dung Thu phát hiện những biến hóa và đấu tranh do dự của Vũ Văn Mặc thì chột cau mày.

— Sao gia phải tức giận như thế? Thần thấp nghĩ mấy nữ tử kia ai cũng là tiểu mỹ nhân đó. So ra cũng không kém Nhị phu nhân là bao.

Mộ Dung dứt ra khỏi cảm giác khác thường trong lòng, nhìn về phía hẳn nhẹ giọng cười nói.

Nghe vậy, lúc này Vũ Văn Mặc mới phát hiện trong phòng còn có người, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn lướt qua Nhị phu nhân.

— Nô tì thỉnh an vương gia.

Nhị phu nhân vừa thấy Vũ Văn Mặc nhìn qua, lập tức cúi người thướt tha hành lễ.

Đáng tiếc, Vũ Văn Mặc chỉ lạnh lùng liếc nằng một cái rồi dời tầm mắt, Nhị phu nhân thất vọng ghen tị nhìn về phía Mộ Dung Thu, nằng mới phát hiện, vương gia càng ngày càng coi trọng Mộ Dung Thu! Cũng khó trách vương gia sẽ vì Mộ Dung Thu mà bỏ Thẩm trắc phi!

— Vương phi có thai cần nghỉ ngơi, nếu không có việc gì người lui ra đi.

Sau khi nhìn lướt qua Nhị phu nhân, Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Thần hình Nhị phu nhân run lên, không cam lòng cắn răng cúi đầu.

— Vâng.

Nếu vương gia đã ra lệnh, tất nhiên nằng không thể ở lại, đành phải không cam lòng rời đi, bước được ba bước quay đầu lại lưu luyến nhìn Vũ Văn Mặc, chờ mong hẳn có thể liếc nhìn nằng một cái.

Mộ Dung Thu nhìn ánh mắt và vẻ mặt đầu kho của Nhị phu nhân mà nổi cá da gà. Đang lúc nằng muốn đứng lên đi nghỉ thì bên tai truyền đến giọng nói lãnh lạnh của Vũ Văn Mặc.

— Mộ Dung Thu, bốn vương làm nhiều như vậy, trong mắt nằng vẫn không có bốn vương ư?

Mộ Dung Thu sững người, tim đập loạn trong lồng ngực. Ngay lúc nằng còn chưa kịp phản ứng, Vũ Văn Mặc đã làm một việc không có khả năng nhất, đó là đánh mất lý trí mà hẳn vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Suy nghĩ của Mộ Dung Thu như ngừng lại, mờ to mắt nhìn hẳn.

Hắn vậy mà lại nhân lúc nằng không để ý đánh lên nằng! Ôm chặt nằng vào ngực, đối môi mòng lạnh lẽo của hẳn áp lên cái miệng nhỏ nhắn của nằng! Đồng thời thừa dịp nằng sững sờ, mờ ra hăm răng đều như hạt bắp của nằng, dẩy đưa cùng chiếc lưỡi mềm mại! Không thể nghĩ ngờ, hẳn chắc chắn không có kinh nghiệm, chỉ mạnh mẽ công thành đoạt đất chứ hoàn toàn không có kĩ xảo gì đáng nói.

Bị hẳn hôn đến cả người mềm nhũn, thần hình đứng không vững. Tới lúc phản ứng lại, muốn đẩy hẳn ra nhưng lại phát hiện mình chẳng còn chút sức lực nào!

Đợi đến khi người trong lòng thiếu chút nữa không thở nổi, hẳn mới buông nằng ra, lưu luyến rời môi nằng.

Mộ Dung Thu lập tức thoát khỏi vòng tay của hẳn, dựa vào cột lớn phía sau thở hổn hển.

Vũ Văn Mặc nhìn nằng vì thờ dốc mà đỏ má và bên tai đỏ bừng, bỗng nhiên cảm giác trong lòng vô cùng thỏa mãn, mới vừa rồi còn lừa giận ngập trời, hiện tại tâm tình đúng là vô cùng tốt, nhếch môi cười khê. Lúc này lòng hẳn tràn đầy vui sướng, cũng quên mất hẳn chưa từng... chạm môi nữ tử!

Mộ Dung Thu nhìn thấy vẻ mặt hẳn như thế thì có chút không biết nói gì, mơ hồ còn nghe thấy tiếng cười. Cách đó chừng năm bước chân, Văn Mai đang cúi đầu che miệng cười trộm. Còn có cả mấy nha hoàn đứng ngoài cửa cũng cúi đầu cố nén. Mộ Dung Thu xấu hổ đến muốn vùi đầu vào trước ngực. Nằng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ trình diễn một màn thần thiết xấu hổ kia ở trước mặt người khác! Không ngờ có ngày nằng lại biến thành vai nữ chính để cười khác cười trộm!

— Bốn vương không ăn com chiều trong phủ, một mình nằng cũng phải ăn nhiều một chút.

Vũ Văn Mặc cười nói. Dứt lời, không chờ Mộ Dung Thu có ý kiến đã như một cơn gió rời đi.

Nhìn bóng lưng hết như một trận gió cuốn qua, khóe miệng Mộ Dung Thu rụt rụt. Nằng lấy khăn giấu trong tay áo ra sức lau hết những gì hẳn lưu lại (*mức miếng*!).

Hôm nay hẳn mắc bệnh à?

— Vương phi, xem ra vương gia thật sự yêu thích người. Lát nữa nô tì sẽ dọn nhóm bà tử làm nhiều món cho bữa chiều một chút, vương gia cũng đã dặn vương phi phải ăn nhiều một chút đó.

Văn Mai cười trộm nói.

Nghe vậy, khóe miệng Mộ Dung Thu lại giắt giắt. Quay đầu trừng Văn Mai một cái, dù sao cũng là bị sàm sỡ, có chút tức giận:

— Tiểu nha đầu nguoi được lắm, cũng dám cười nhạo bốn vương phi!

— Nô tì không dám, đây là sự thật thôi. Chúng nô tỳ đều thấy được mà.

Sau khi lui về sau hai bước, Văn Mai mới cười nói.

Lời này vừa nói ra, bọn nha hoàn đứng ở trước cửa vốn nhìn nãy giờ được thể cười lớn ra tiếng.

Mộ Dung Thu cau mày tức giận, nhưng không cách nào giấu được gò má đỏ ửng. Nhưng lý trí nhắc nhở Mộ Dung Thu, nằng và Vũ Văn Mặc có rất nhiều điều khác biệt.

Ngày thứ hai, vừa mới ăn xong điểm tâm, lúc nằng đang an tĩnh đọc sách thì nghe nói phòng hạ nhân xảy ra tranh cãi âm ỉ.

Nhị phu nhân đánh nhau với một trong số mười nữ tử Hoàng Thượng ban cho, gây ra chuyện âm ỉ rất lớn. Không thể không đến phiên Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu xoa huyết Thái Dương, có chút đau đầu. Nơi nào có nhiều đàn bà là nơi đó lắm thị phi. Hôm qua những nữ nhân này mới đến, hôm nay đã gây chuyện, thật đúng là không yên! Quả thực người người đều không thể coi thường!

— Vương phi, làm sao bây giờ?

Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thu thờ dãi một cái, nhìn qua ba người Hồng Lăng, Văn Mai, Thanh Bình, cười nói:

— Đi xem đi. Chuyện này âm ỉ quá cũng không tốt.

Nàng đến phòng hạ nhân đúng lúc náo nhiệt nhất.

Chỉ thấy trong vòng vây mọi người truyền đến tiếng khóc la, chửi rủa.

– Còn ra thể thống gì? Người của phủ Nam Dương Vương chúng ta khi nào lại trở thành những kẻ không biết lễ nghi phép tắc như thế? Nếu không muốn yên ổn sống trong vương phủ thì cứ nói một tiếng, bốn vương phi không ngại tìm người đưa các người ra ngoài đâu!

Mộ Dung Thu đứng ở bên ngoài vòng, thoáng cao giọng, lạnh lùng nói.

Nghe được tiếng vương phi, vòng người đang xem lập tức tản ra, nhường đường cho nàng. Còn hai kẻ đang đánh nhau cũng dừng động tác.

Mộ Dung Thu đi qua, dừng lại trước mặt hai người, dáng vẻ của họ đập vào mắt. Nhị phu nhân tóc tai lộn xộn, mặt mũi lem luốc, quần áo cang nhếch nhác không chịu nổi. Lại nhìn qua người kia, khuôn mặt đẹp dễ xuất hiện hai vết đỏ hồng, tóc tai quần áo cũng không khá hơn là mấy. Hai người nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của nàng, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Mộ Dung Thu dõm mắt, lạnh giọng hỏi:

– Các người ai cho ta biết, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Nhị phu nhân lập tức than thở khóc lóc chỉ trích cô gái kia, nói:

– Xin vương phi làm chủ cho nô tì! Cùng lắm nàng ta chỉ là một hạ nhân mà cũng dám bắt kính với nô tì, không để nô tì vào mắt. Nô tì cũng chỉ răn dạy nàng vài câu, nàng còn dám mở miệng cãi lại.

– Thưa vương phi, nô tì là người Hoàng Thượng ban cho vương gia. Thân phận sao có thể so với đám hạ nhân chứ? Nhị phu nhân răn dạy nô tì, nô tì không phục.

Nữ nhân kia cũng không cam chịu yếu thế, nàng ngửa đầu, thái độ không kiêng ngạo không siểm nịnh nói với Mộ Dung Thu.

Ấn nói cũng quá lớn đi, thật là phách lối! Mọi người hồi hộp. Hồng Lăng, Thanh Bình, Văn Mai hậm hực, nàng ta dám không để vương phi vào mắt.

Mộ Dung Thu không có mấy may nét giận dữ nào mà chỉ nhìn quanh bốn phía, trong số những người đứng xem cũng có cả mấy nữ nhân hôm qua hoàng đế ban cho, liền cười nhạt nói:

– Những người vào phủ cùng nàng hôm qua bước ra.

Nghe vậy, chín người còn lại lập tức bước ra, đồng loạt cúi đầu không dám nhìn thẳng Mộ Dung Thu.

– Các người nói xem, trước khi Hoàng Thượng đưa các người đến Vương phủ, có phải đã nhắc nhở các người cẩn thận hầu hạ vương gia hay không?

Chín người gật đầu.

– Như vậy, hôm qua vương gia hạ lệnh thu xếp cho các người ở phòng hạ nhân, nói xem đây là ý gì?

Mộ Dung Thu tiếp tục hỏi.

Chín người lắc đầu.

Nhị phu nhân và cô gái kia cũng không hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu thông dong nói:

– Ở trong phòng hạ nhân tất nhiên cũng là hạ nhân.

Lời này vừa nói ra, mười cô gái kia đều kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu. Thật ra hôm qua sau khi vương gia hạ lệnh đưa bọn họ vào ở phòng hạ nhân, các nàng đã biết, e rằng mình không thể qua đen biến thành Phượng Hoàng! Chẳng qua bị Mộ Dung Thu nói trắng ra như thế, các nàng vẫn khó chấp nhận!

Sắc mặt nữ tử kia cực kỳ khó coi. Tuy rằng Mộ Dung Thu cũng chỉ nói về thân phận hiện tại của bọn họ, dù sao chuyện này cũng rất khó nói. Nhưng cho dù như thế nào chăng nữa, các nàng cũng là Hoàng Thượng ban cho vương phủ, sao có thể đánh đồng với những hạ nhân kia?

Nhị phu nhân nhất thời vui vẻ ra mặt, nhìn nữ tử quý bên cạnh, chỉ bằng một hạ nhân như á cũng dám đấu cùng nàng sao?

Nữ tử kia không phục, không nhịn được nói một cách lạnh lùng:

– Chúng nô tỳ đều là Hoàng Thượng ban cho vương gia, cũng chỉ có vương gia mới có thể răn dạy chúng nô tì.

Hàm ý chính là ngay cả vương phi cũng không thể đụng tới bọn họ!

Mộ Dung Thu trầm mặt, tươi cười trên môi càng sâu thêm vài phần.

– Người tên gì?

– Nô tì tên Kỵ Anh.

Nàng ta rắng cảm như muốn khoe khuôn mặt hoàn mỹ của mình với Mộ Dung Thu.

– Ô? Ý của Kỵ Anh cô nương chính là thân phận người còn cao quý hơn so với bốn vương phi ư? Cũng tốt, chờ vương gia về, bốn vương phi hỏi lại xem sao.

Mộ Dung Thu thản nhiên nói.

Nàng vừa nói xong, đứng nói nữ tử tên Kỵ Anh kia mà ngay cả Nhị phu nhân cũng sững sờ, vẻ mặt chín cô gái còn lại đều hoảng hốt sợ hãi.

Câu này nói nặng thì nặng mà nói nhẹ cũng không sai, đều phải xem Mộ Dung Thu nghĩ thế nào! Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, Kỵ Anh ý mình là trong cung tới, hoàn toàn không để vương phi vào mắt nên cũng khó trách Mộ Dung Thu sẽ nhẹ nhàng nói ra một câu như thế.

Hạ nhân trong vương phủ đều biết cách làm việc của Mộ Dung Thu, vì vậy không ai dám thờ ơ mạnh.

– Nô tì tuyệt không có ý này.

Kỵ Anh dù sao cũng xuất thân từ trong cung, hiểu biết không phải ít. Nàng ta hiểu trước mắt là lúc cần nhịn nhường chịu thua, không tình nguyện lên tiếng.

Mộ Dung Thu nhoen miệng cười, không những vậy còn bước lên đỡ Kỵ Anh dậy, cười nói:

– Vừa rồi bốn vương phi cũng chỉ là nói giỡn nói, một nữ tử trong sáng như vậy, bốn vương phi sao lại nữ lõng trách cứ đây.

– Vương phi ...

Kỵ Anh kinh ngạc, vương phi đây là ý gì? Mới vừa rồi còn mang một dáng vẻ muốn trách cứ, sao lại đột nhiên biến thành dịu dàng hoà ái, còn tự mình đỡ nàng dậy.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo và tóc tai có chút lồi thối nhếch nhác của Kỵ Anh.

Mới đầu mọi người còn chưa kịp phản ứng, nhưng nhóm ba người Hồng Lăng đi theo bên người Mộ Dung Thu đã lâu đều đã hiểu ý. Kỵ Anh này là gan cũng thật lớn, dám để vương phi chỉnh trang lại cho một hạ nhân như nàng ta! Nàng ta có phẩm hạnh và tài cán gì chứ!

Nhưng nữ tử Kỵ Anh này vốn không nghĩ nhiều, chỉ sững sờ nhìn Mộ Dung Thu.

Nhị phu nhân là người thông minh, nhìn thấy cử động này lập tức từ trong kinh ngạc kịp thời phản ứng, vội quát lên với Kỵ Anh:

– Người thật đúng là nha đầu to gan! Người là thân phận gì? Lại dám khiến vương phi sửa sang lại cho người? Người bắt kính với ta cũng không nói đi, thế nhưng lại dám bắt kính với cả vương phi như thế!

– Chưa từng thấy qua nha đầu lớn mặt như thế đâu.

– Trong cung nha đầu đều là như thế sao?

– Có lẽ nha đầu trong cung được mấy vị nương nương hầu hạ không chừng! Quả thật là trời đất bao la chuyện lạ gì cũng có.

Mọi người bắt đầu bán tán xôn xao lên.

Nghe vậy, ngay cả lá gan Kỵ Anh có lớn đi nữa cũng tránh không được vô cùng sợ hãi, lại nhìn biểu tình như cười như không của Mộ Dung Thu, nằng ta hoảng hốt, thân thể không tự chủ được quỵ sụp xuống, dập đầu liên tục:

– Là nô tì to gan, nô tì đáng chết, nô tì đáng chết!

Chín người đi theo Kỵ Anh thấy tình hình này thì biết tâm tư của họ căn bản không so được với vương phi, một chút suy nghĩ nhỏ nhen ấy chỉ sợ sớm đã bị vương phi nhìn thấu! Hơn nữa, vương phi nói mấy câu vô cùng đơn giản đã có thể lấy mạng nhỏ của họ! Không một đồng tính, nhẹ nhàng tính kẻ người khác, quả mức đáng sợ! Phần tâm cơ này thật vô cùng sâu sắc! Ai có thể ngờ vương phi cùng lắm cũng chỉ là một nữ tử chưa đến mười chín tuổi chứ!

Mộ Dung Thu dường như không nhìn thấy vẻ mặt đột ngột thay đổi của họ, lúc Kỵ Anh quỵ xuống thì nàng cũng chỉ là lui người về sau một chút chứ không có phản ứng gì.

Nhị phu nhân thấy thế, lập tức lên tiếng, còn không quên thêm thắt:

– Vương phi, nha đầu kia quá to gan, không coi nô tì cũng không nói, giờ nằng ta lại dám xem thường vương phi, thật sự là quá can rỗ, không có quy củ. Tội này hẳn là phải loạn côn đánh chết!

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn lướt qua Nhị phu nhân, nhẹ nhàng nhún nhún mày.

– Nhị phu nhân cũng coi như là người lâu năm trong vương phủ, sao lại trở nên luống cuống như thế, không ở Bắc viện vui vẻ lại đi đến phòng của hạ nhân?

Ánh mắt sắc bén của nàng dường như có thể nhìn thấu tâm tư Nhị phu nhân. Nhị phu nhân cắn chặt răng lui về phía sau vài bước, không tình nguyện nói:

– Nô tì rảnh rỗi cũng không làm gì, đúng lúc muốn đi dạo một chút, vô tình mới đến phòng hạ nhân, lại thấy Kỵ Anh cô nương ăn hiếp nha đầu trong phủ mới bước qua rãnh đe vài câu.

– Chỉ như thế thôi sao?

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn về phía Kỵ Anh, giọng nói đột nhiên trầm xuống.

– Là nha đầu kia dụng phái nô tì, nô tì giận quá mới đánh cô ta một cái. Nô tì biết sai rồi.

Kỵ Anh đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng bệch.

Mộ Dung Thu nhướng nhướng mày, nhìn về phía mọi người đang vây xem hỏi:

– Người vừa rồi Kỵ Anh cô nương dụng là ai?

Từ trong đám người, một một nữ tử nhỏ nhắn thanh tú bước ra, trên người mặc quần áo hạ nhân.

– Bẩm vương phi, là nô tì.

– Lỗi của Kỵ Anh cô nương là thật sao?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Nha hoàn kia gật đầu, nom nớp lo sợ trả lời.

– Bẩm vương phi, đúng vậy. Đúng lúc Nhị phu nhân nhìn thấy liền tới nói Kỵ Anh cô nương vài câu.

Kỵ Anh càng cúi đầu thấp hơn, mồ hôi trên đầu chảy ròng ròng.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn Kỵ Anh, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ nói:

– Kỵ Anh cô nương là Hoàng Thượng ban cho vương phủ, tất nhiên đã biết quy củ.

– Vương phi! Nô tì biết sai rồi! Vương phi đại nhân đại lượng, cầu xin vương phi tha cho nô tì lần này đi!

Kỵ Anh run cả người, sợ tới mức nước mắt nướ mũi tèm lem vội vã cầu xin.

Mộ Dung Thu mỉm cười.

– Kỵ Anh cô nương làm sai chỗ nào?

– Nô tì không nên không biết thân phận, xúc phạm Nhị phu nhân, không nên ăn hiếp người khác.

Kỵ Anh cố gắng trả lời.

– Nếu đã biết sai rồi, như vậy bốn vương phi cũng không nên trách phạt quá nặng. Vốn phải trọng trách ba mui, hiện tại giảm còn hai mui đi. Ta cũng không muốn phạt gì người, nhưng có vài điều dạy dỗ cần phải mạnh tay mới nhớ lâu, ghi khắc trong lòng được.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh dần, trầm giọng nói. Ánh mắt quét về phía chín cô gái kia, cuối cùng dừng lại trên kẻ đang vui sướng khi người gặp họa, Nhị phu nhân.

– Vâng, nô tì đã biết.

Kỵ Anh lại nắc nê. Hai mui đại bản đủ khiến nàng nằm trên giường nửa tháng. Lần rắn đe này đúng là khắc sâu vào tận xương tủy. Xem ra Nam Dương vương phi là người thủ đoạn (*nguyên văn là nham hiểm, ta không thích*), trong lúc người khác chưa kịp đề phòng, không tức không giận có thể nuốt sống người ta.

Không chỉ Kỵ Anh có suy nghĩ này mà chín người khác, vốn ý mình từ trong cung tới, là do hoàng thượng hạ chỉ ban thưởng, cũng có chút tâm cơ khi ngao, không để ai vào mắt, cũng cảm thấy vương phi không thể dụng tới bọn họ. Lúc đầu còn tưởng rằng dựa nhan sắc xinh đẹp của mình chắc chắn có thể khiến Nam Dương Vương vui vẻ, nhưng thông qua chuyện này, các nàng đã phát hiện, ý tưởng này buồn cười biết mức nào! Sao các nàng còn dám giờ thủ đoạn trước mặt Nam Dương vương phi đây?

– Về phần Nhị phu nhân, thân là chủ tử Bắc viện, vốn nên lấy đức thu phục người, lại không để ý hình tượng gây sự đánh nhau cùng bọn nha đầu, quả thật đã làm mất mặt Phủ Nam Dương Vương! Nếu Kỵ Anh cô nương đã bị phạt, Nhị phu nhân cũng không thể miễn tội. Đợi nhận năm đại bản đi.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nói.

Nhị phu nhân nhẹ nhàng thờ ra, cũng may chỉ là năm đại bản, nếu là hai mui đại bản chắc nàng không chịu nổi! Nàng nhìn thoáng qua Kỵ Anh bên cạnh, thăm hận không thôi. Một tiện nha đầu lại dám coi thường mình!

Mọi người im lặng không dám lên tiếng.

Xử lý xong việc này, Mộ Dung Thu không muốn tiếp tục ở lại bèn quay đầu nói với ba người Hồng Lăng:

– Quay về Mai viên.

Ngày hôm nay trừng phạt có hơi nặng, nhưng nàng muốn bọn họ hiểu rằng, tốt nhất sau này đừng để xảy ra những chuyện tương tự, nàng ở Mai viên cũng không thừa thời gian và hơi sức để đi xử lý những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Nhưng lúc Mộ Dung Thu rời đi bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lưng mình như muốn xuyên thấu vào tận xương tủy. Nàng quay phắt lại, phát hiện ánh mắt đó là của một nữ tử thanh lệ thoát tục mặc quần áo vàng nhạt đứng lẫn trong số chín cô gái kia. Chỉ thấy nàng ta vô cùng nổi bật, đúng là hoa mai trên tuyết (*chắc ám chỉ vẻ đẹp rạng rỡ, nổi bật*), nhan sắc quyền rũ nói không nên lời.

Hôm qua không đánh giá cẩn thận, không ngờ trong mười người lại có nữ tử không tục như thế. Nếu ánh mắt lạnh lùng vừa rồi là của nàng ta, như vậy, nữ tử này tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

Mộ Dung Thu hờ hững dời tầm mắt, lập tức ra khỏi phòng hạ nhân.

Về tới Mai viên, một bụng tức giận nhằn nhằn giờ của Thanh Bình thật vất vả mới có cơ hội nói ra.

– Vừa rồi nha đầu Kỵ Anh kia thật là to gan! Nàng ta nghĩ mình là tiểu thư thân phận tôn quý hay là nương nương từ trong cung đến đây? Nói chuyện kiêu ngạo như thế, bị đánh hai mui đại bản thật sự là quá ít!

– Cũng chỉ là ăn nói hơi bừa bãi mà thôi. Chắc là ý mình xuất thần từ trong cung nên ánh mắt có chút cao, tự nhiên cũng thấy thần phận mình không thấp.

Hồng Lăng trả lời.

Vân Mai gật đầu.

– Lần này vương phi đại độ nể nang, lần tới chắc chắn không dám bắt kính với vương phi nữa! Có điều Nhị phu nhân cũng thật là mất thần phận, tại sao có thể gây gỗ đánh nhau cùng một nhà đâu?

– Không được nói nữa. Việc này dừng ở đây đi.

Mộ Dung Thu cười nhạt ngăn bọn họ nói tiếp. Họạ từ miệng mà ra, dù sao mấy người này cũng là Hoàng Thượng ban cho, mỗi người đều mang một mục đích khác nhau, tốt nhất đều phải cẩn thận.

Đến giờ ăn, vốn Vũ Văn Mặc sai người đến báo là buổi tối tới dùng cơm, nhưng đến lúc dọn bữa, hần lại phái người nói lại rằng đêm nay có việc nên không thể tới.

Mộ Dung Thu bèn ăn tối một mình, cũng không nghĩ nhiều. Một vị vương gia hưởng biết bao bổng lộc của triều đình, đương nhiên bận rộn.

Ngày kế, sau khi Vũ Văn Mặc hạ triều trở về đã lệnh cho Mã hộ vệ đưa toàn bộ mười nữ tử mà Hoàng Thượng ban thưởng lên một chiếc xe ngựa, nói là đưa cho vị đại tướng quân nào đó vừa lập được công lớn.

Mộ Dung Thu nhận được tin thì khỏe miệng không nhận được khế công lên. Sợ là Vũ Văn Mặc hưởng thụ không nổi mấy người đẹp này đi? Có điều tiện đà nương theo hoàng đế đưa đi thưởng công, không thể không nói thủ đoạn này của Vũ Văn Mặc khá tốt.

Sau đó lại nghe nói Vũ Văn Mặc đến phủ đại tướng quân. Mãi cho đến giờ cơm chiều cũng chưa quay về.

– Vương phi, mấy vị phu nhân của các phủ đều đưa bái thiếp tới, muốn bái kiến vương phi. Vương phi muốn làm gì với số bái thiếp đó?

Hồng Lăng hỏi.

Mộ Dung Thu rời mắt khỏi trang sách ngược lên, nhìn Hồng Lăng nói:

– Chúng ta cũng đưa thiếp đến trả lễ, nói bốn vương phi không được khỏe, không thể gặp khách, mong mọi người rộng rãi bỏ qua. Chờ ngày sau khỏe hơn sẽ đến thăm.

Hiện thời thần phận của nàng cũng có chút khó xử, dù sao Mộ Dung Thu rơi đài, nàng không có nhà mẹ đẻ mà chỉ dựa vào Vũ Văn Mặc nên vẫn là Nam Dương vương phi. Nhưng trong mắt đám phu nhân đó, thần phận của nàng chỉ sợ đã xuống dốc không phanh, nàng cũng không có niềm yêu thích muốn nghe bọn họ chăm chọc khiêu khích, hoặc là bị cưỡng ép nhận lấy một mớ thiếu nữ đám phu nhân muốn đưa tới.

– Vâng ạ.

– Vân Mai cùng Thanh Bình đang giữ?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Hồng Lăng cười nói:

– Thanh Bình ở phòng bếp nhỏ lo điểm tâm cho vương phi. Vân Mai chắc là đi nhắc nhở người ta chuẩn bị nước ấm cho vương phi tắm rửa.

– Ừ.

Mộ Dung Thu gật đầu xong lại cúi đầu đọc sách. Mấy ngày nay tuy rằng khi xem sách thuốc, những gì nàng hiểu được cũng có hạn, nhưng để xem mấy bệnh lật vật cho mình thì thừa sức.

Đọc sách hơn một canh giờ cũng hơi nhức mắt nên nàng khép sách lại, nói với Hồng Lăng:

– Chuẩn bị nước cho ta đi.

– Nô tì đi gọi Vân Mai ngay ạ.

Trời trong sao sáng, tầng tầng lớp lớp những đám mây bông bông bành bành trôi lững lờ, có chút mờ ảo.

Nàng ngồi trước cửa sổ ngắm bầu trời đêm. Hình như đã vài ngày không được ngắm bầu trời đầy sao như thế, ở hiện đại chắc chắn không thể thấy được cảnh đêm đẹp nhường này vì ô nhiễm quá nặng. Nàng hít sâu một hơi, cảm thấy ngay cả không khí cũng tươi mát hơn.

Tâm tình bỗng tốt hơn nhiều, nàng đóng cửa sổ lại, giờ cũng không còn sớm, nên đi ngủ thôi.

...

Khi đang chìm trong giấc ngủ mộng lung, Mộ Dung Thu chợt ngửi thấy mùi khói gay mũi, bên tai dường như nghe thấy tiếng lửa cháy.

Cảm giác không thoải mái khiến nàng tỉnh lại rất nhanh. Ngay khi vừa mở mắt ra đã phát hiện ngoài cửa sổ một màu đỏ rực.

Mà ngon lửa chính là đang lan đến hướng phòng nàng.

Nàng lập tức khoác thêm áo ngoài định chạy ra, đến gian ngoài đánh thức Thanh Bình đang trực đêm, nhưng khi nàng vừa bước được hai bước đã thấy phía trước cửa sổ một bóng đen thoáng qua.

Lúc này Mộ Dung Thu mới phản ứng được, vừa rồi khi mở mắt dường như ở bên trong đám cháy có một mùi hương rất lạ. Lúc vừa nghĩ ra, bỗng nhiên cảm giác được thân thể đột nhiên choáng váng, không còn một chút sức lực.

Kết quả là chuyện gì xảy ra?

Tại sao không có ai kêu cứu?

Chẳng lẽ tất cả mọi người đều trúng mê hương?

Ngon lửa càng cháy càng lớn đang lan đến đây!

Nàng cảm giác được từng luồng hơi nóng xông đến, hơi khói khiến người khác không thở được. Nàng không thể chết một cách không rõ ràng như vậy!

Mộ Dung Thu cố gắng đứng lên, nhưng mới đi được hai bước đã choáng váng ngã xuống, cảm giác bị rút hết sức lực càng ngày càng nặng! Nàng vốn chưa kịp đề phòng, nếu sớm đề phòng, nàng sẽ điều chế giải được, nhưng hiện tại nói gì cũng đều vô ích!

Trong khoảnh khắc mờ mịt, nàng cố gắng mở to đôi mắt nhắm lệ nhìn quanh bốn phía, nếu muốn thoát buộc phải leo ra.

Đúng lúc nàng cảm thấy một luồng hơi nóng rực, một thanh gỗ sắp rơi xuống người thì chợt một bóng trắng xông tới.

Ngay sau đó bên tai truyền đến những tiếng kêu rên không ngớt.

– A!

– Vương phi, nô tì đến đây.

Là Vân Mai!

Những giọt lệ nóng hổi rơi xuống, Mộ Dung Thu vội lên tiếng.

– Ta ở đây.

Vân Mai đỡ Mộ Dung Thu dậy, trả lời:

– Vương phi, nô tì đau người.

Dứt lời, nàng lập tức ngồi xổm xuống cổng Mộ Dung Thu lên.

– Làm sao người vào được?

Mộ Dung Thụ không còn chút sức dựa vào trên người Văn Mai, tranh thủ hỏi một câu.

– Nô ti đi tiêu bị người khác đánh ngất xỉu, khi tỉnh lại đã phát hiện chung quanh vương phi đều bốc cháy thì lập tức quay lại cứu vương phi.

Văn Mai trả lời nhanh. Nàng xồng qua ngọn lửa và khói bụi mờ mịt.

Trong lúc bối rối, Mộ Dung Thụ không phát hiện, tấm lưng nhỏ nhắn của Văn Mai vì đỡ cây gỗ đang cháy rơi xuống cho nàng mà cánh tay bị thương.

Văn Mai kiên định nhìn về phía trước. Lúc này trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ, nàng không thể để vương phi có chuyện gì! Tuyệt đối không thể!

Khi ra đến gian ngoài mới phát hiện phía trước đã bị một mớ gỗ ngổ ngang đang cháy chặn lại!

Thấy thế, Mộ Dung Thụ không nhận được ho khan từng đợt, kẻ bên tai Văn Mai yếu ớt nói:

– Buông ta xuống, người chạy đi!

– Không được, có chết nô ti cũng tuyệt đối không thể bỏ vương phi lại!

Văn Mai lắc đầu, la lớn.

– Nghe lệnh bốn vương phi! Buông ta xuống, người đi ra ngoài!

Mộ Dung Thụ dùng hết sức lực cả người quật lên.

“Rầm” một tiếng, ván cửa chặn ngoài bị đá văng.

Bên trong ngọn lửa hùng hực, giữa lúc hoảng hốt lại có thể thấy bóng người.

– Là vương gia!

Văn Mai kinh sợ kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 104

Vương gia đến rồi! Trong lòng Văn Mai thoáng thả lỏng, thần hình hơi lao đảo, suýt nữa khiến Mộ Dung Thụ trên lưng nàng ngã xuống.

Nghe thấy Văn Mai kêu lên, Mộ Dung Thụ nhìn về phía cửa. Bởi nàng thực sự không còn bao nhiêu sức lực, thấy bóng người vô cùng mơ hồ, nhìn không ra hình dáng của Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn sang bên kia ngọn lửa sáng rực, thấy Mộ Dung Thụ nằm trên lưng Văn Mai, đôi đồng tử đen u ám chột sáng ngời, mừng như điên, thầm kêu trong lòng rằng nàng không chết! Nàng không chết! Hắn tự nói với bản thân, nàng không chết.

Phía sau hắn truyền đến tiếng ngăn cản của Tạ Nguyên.

– Vương gia, không nên mạo hiểm. Lửa cháy lớn như thế, e rằng vương phi đã sớm táng thân trong biển lửa.

Còn cả tiếng hô to của Mã hộ vệ, người hắn tin tưởng nhất.

– Vương gia!

Hắn cũng biết ngọn lửa bị cuồng phong quét tới lớn như thế, cơ hội còn sống của nàng thật nhỏ. Cả căn phòng đều bị người khác tưới dầu hỏa, đám cháy lan nhanh và bùng lên dữ dội hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nhưng vừa nghĩ đến việc nàng chết rồi, vĩnh viễn cũng không thể đứng trước mặt mình một cách rõ ràng, không thể ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, không thể thấy đáng yêu và đáng yêu, văn đạm phong khinh khi tính kẻ người khác của nàng, không thể nắm tay nàng đi đến hết cuộc đời, tìm hắn tựa như bị chuyết sắt hung hăng quất mạnh vào khiến cõi lòng tan nát. Loại đau đớn đó, toàn thân tê liệt, chính là nỗi đau của sự hủy diệt.

Cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, mình thật sự đã yêu nữ nhân này!

– Vương phi có sao không?

Hắn chịu đựng mùi khói nồng xộc vào gay mũi muốn sặc, cao giọng hỏi

– Vương phi không sao, vương gia nhanh tới cứu vương phi!

Văn Mai kêu to. Nàng vừa trả lời vừa chú ý Mộ Dung Thụ, mà hồn nhiên không hay trên người mình đã có vài chỗ bị thương.

Mộ Dung Thụ cau mày, trong khoảnh khắc nàng nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, ngọn lửa rất lớn, hầu như các vật dụng bằng gỗ phía trước đều cháy, Vũ Văn Mặc căn bản không thể vào đây! Huống chi bây giờ nàng còn lâm vào tình huống này.

Nếu đã chắc chắn không thể thoát được, nàng cần gì phải làm liên lụy thêm hai người chết theo mình!

– Gia, đừng vào! Văn Mai, thả ta xuống rồi chạy đi! Đây là lệnh!

Mộ Dung Thụ lạnh lùng quát. Nàng là người đã từng chết một lần, biết được sự sợ hãi khi đối mặt với Tử Thần, nhưng những lúc có muốn cũng không thể tránh được thế này lại phát hiện từ vọng cũng chẳng đáng sợ đến thế!

Vũ Văn Mặc có thể không ngại nguy hiểm tới cứu nàng, nàng đã thật mất nguyên! Văn Mai có thể không màng sống chết tới cứu nàng, nàng cảm kích trong lòng.

Ngay lúc nàng vừa dứt lời, chỉ thấy mấy thanh gỗ đang cháy đỏ trước mặt bị Vũ Văn Mặc đẩy ra.

Trên trán Mộ Dung Thụ mồ hôi đầm đìa, thấm qua quần áo, lại nhanh chóng bị hơi lửa hong khô.

Trong một thời gian ngắn, không để người khác kịp nghĩ nhiều, hắn đã đứng trước mặt nàng!

Đời này, vĩnh viễn nàng cũng không thể quên giây phút đó. Hắn không còn vẻ tuấn lãng như ngày thường, trên khuôn mặt tuấn tú, nghiêm nghị nhuộm một màu đen xám, chỉ duy nhất có đôi đồng tử vẫn sáng long lanh! Lúc này trong mắt hắn tràn đầy lo lắng, còn có ngọn lửa không tên ập tới.

– Vương gia, người đưa vương phi ra ngoài trước, nô ti sẽ theo sau.

Văn Mai nhanh chóng thả Mộ Dung Thụ xuống, nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua Văn Mai, gạt đầu rồi ôm chặt Mộ Dung Thụ vào lòng.

Mộ Dung Thụ cảm giác được tiếng tim hắn đập trong lồng ngực.

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn. Áp mặt vào lồng ngực ấm áp kia, ngẫu nhiên có vài tia lửa rơi trúng người, Mộ Dung Thụ đột nhiên không còn sợ hãi, nghĩ thầm dù có bị tia lửa ấy rơi trúng cũng sẽ không quá đau đớn.

– A!

Từ sau lưng hai người truyền đến một tiếng hét thất thanh bi thảm.

– Văn Mai!

Mộ Dung Thu đang tựa đầu trong lòng Vũ Văn Mặc chợt ngừng phất lên, ngoái nhìn lại, vô cùng hoảng sợ.

Trước mặt họ, Văn Mai đang dùng hai tay chống đỡ một thanh xà ngang cháy rừng rực rơi xuống. Đột nhiên có một thanh gỗ nặng nề rơi xuống, đánh mạnh vào lưng nàng ấy, khiến nàng ngã sấp trên đất. Trong nháy mắt, Văn Mai bị ngọn lửa hung tàn bao vây, đau đớn khiến nàng lăn lộn trên đất.

– Vương phi, đi mau đi!

Đây là câu nói cuối cùng nàng để lại trên nhân thế!

Mộ Dung Thu cảm giác được nỗi đau đớn tận cùng trong trái tim. Nàng như mất hết lý trí gầy dựa muốn thoát khỏi lồng ngực Vũ Văn Mặc, muốn dập tắt ngọn lửa trên người Văn Mai, muốn đỡ Văn Mai dậy. Nhưng nàng không còn một chút sức lực. Vũ Văn Mặc ôm nàng thật chặt.

Nàng nhắm hai mắt lại, nước mắt chưa kịp trào ra đã bị nàng đẩy lui vào trong hốc mắt.

Ngọn lửa càng lúc càng dữ tợn, Vũ Văn Mặc dùng chân ôm bao bọc thân thể cả hai, khi cửa sắp sụp xuống thì cùng nhảy ra ngoài.

Cái lạnh đột nhiên tràn tới, xua tan hơi nóng trên thân thể hai người.

– Điều không có việc gì! Thật tốt quá! Không ngờ vương gia người thật đúng là phi thường dũng mãnh khiến ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa!

Bên tai truyền đến tiếng hô to hưng phấn của Tạ Nguyên.

Đúng vậy, bọn họ tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nàng quay đầu nhìn lại, phòng ốc đã sụp đổ, sao còn nhìn ra được dáng vẻ ban đầu, sao còn tìm được nhà đầu Văn Mai đáng yêu kia! Đường như bên tai vẫn văng vẳng câu nói sau cùng của Văn Mai: “Vương phi, đi mau!”

– Đi!

Một vòng tay ấm áp ôm nàng đứng lên, trầm giọng ra lệnh. Nhưng ngay khi vừa đứng lên, thân hình hần đảo một chút.

Mộ Dung Thu dòi dòi mắt nhắm lệ khỏi đám cháy, tựa vào lòng Vũ Văn Mặc, nhắm chặt hai mắt. Khi đối mặt với sống chết của bản thân, nàng có thể thần nhiên, nhưng khi đối mặt với việc Văn Mai không tiếc tính mạng bảo vệ mình, nàng không cách nào tỉnh táo, không thể không đau đớn.

Văn Mai ... Nhà đầu này... Tính mạng họ đều quan trọng, là duy nhất, sao nhà đầu ấy lại ngốc như vậy.

– Để nô tài đưa vương phi đi.

Mã hộ vệ tiến lên nói với Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc lắc đầu, giọng điệu kiên quyết lạ thường.

– Không, bốn vương sẽ không thể một chút sức lực ấy cũng không có. Đi thôi.

– Cùng lắm cũng chỉ mất đi một nhà đầu, vương phi đừng quá đau lòng. Con mẹ nó chứ, sau này ta sẽ tìm cho vương phi vài nhà đầu tri kỷ.

Tạ Nguyên thoáng nhìn lệ trong mắt Mộ Dung Thu, ra vẻ thoải mái cười an ủi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chậm chậm lắc đầu. Văn Mai là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế. Tạ Nguyên hẳn sao có thể hiểu được, trong mắt nàng, Văn Mai cũng không phải chỉ là một cô gái bình thường.

Tạ Nguyên thấy thế thì nhu mày, xem ra đây là hần tự làm mình mất mặt!

– Đừng chần chờ nữa, nếu không người khác sẽ biết chúng ta đã cứu được vương phi.

Sắc mặt Triệu Sơ nặng nề nói.

Cái chết của Văn Mai khiến Mộ Dung Thu đau buồn nên căn bản không nghĩ nhiều đến ý tứ trong những lời này của Triệu Sơ.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu trong lòng. Nàng vì trùng mê hương mà cả người mất hết sức lực, rồi lúc ở đám cháy, nàng không chút do dự quất hần dùng mạo hiểm bản thân cứu nàng, nữ nhân này đối mặt với cái chết cũng thần nhiên như thế, nhưng làm sao có thể vì cái chết của một nhà hoàn mà đau đớn thành như vậy?

Chờ khi ra khỏi Mai viên, ngay cả Mộ Dung Thu có quá mức đau lòng đi nữa cũng phát hiện sự khác thường. Chỉ có Mai viên bốc cháy còn những nơi khác đều không xảy ra chuyện gì. Nhưng vì sao lại không có người tới cứu hoá? Ngoại trừ Mai viên có vô âm thanh của đám cháy, những sân viện khác đều vô cùng im ắng, trong lòng Mộ Dung Thu tràn đầy nghi vấn.

Một chiếc xe ngựa đang dừng trước cửa Mai viên.

Vũ Văn Mặc ôm nàng ngồi lên xe ngựa. Triệu Sơ, Tạ Nguyên, Mã hộ vệ đều ở lại bên ngoài.

Sau khi lên xe, Vũ Văn Mặc đắp một tấm da hổ cho Mộ Dung Thu, động tác cực kì mềm mại, dịu dàng.

– Hoàng thượng đã không thể dung tha tính mạng nàng, nguyên (*người vốn là*) Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia của phủ tướng quân đã đầu phục Nam Cung. Việc ám sát tối nay Hoàng thượng bố trí đã lâu, muốn im hơi lặng tiếng lấy mạng nàng mà không bị người khác phát hiện. Ngoại trừ Mai viên, người trong các sân viện khác của vương phủ đều trùng mê hương. Nếu Triệu Sơ và Tạ Nguyên không đến kịp, ngày mai tin tức ta nhận được sẽ là cái chết của nàng. May mắn nàng không sao.

Giọng nói tối nay của Vũ Văn Mặc phá lệ thâm trầm.

Nói rồi hần lấy trong bình sứ ra một viên thuốc bảo nàng nuốt vào. Nàng không hề nghi ngờ gì, một mạch nuốt xuống. Không đầy một lát sau, trên người đã có chút sức lực.

Nàng ngừng đầu nhìn hần, chờ hần tiếp tục nói hết.

Vũ Văn Mặc nghiêng người hôn lên môi nàng một cái, từ từ nói tiếp:

– Nếu để nàng tiếp tục ở lại vương phủ, bốn vương không cách nào dự đoán được nàng có thể bị người khác đột nhiên ám hại hay không. Vì vậy, bốn vương quyết định để nàng rời khỏi nơi đây.

Vũ Văn Mặc rất rõ ràng, nói ra những lời này, đưa ra quyết định này, hần có bao nhiêu khó khăn.

Từ lúc hần lao vào đám cháy, tưởng rằng nàng bị vây trong phòng không thể thoát được, hần cùng với nàng đánh thiên nhân vĩnh cách là lúc hần hối hận, có lẽ hần sớm nên che chở nàng rồi đi.

Mộ Dung Thu kinh ngạc nhìn Vũ Văn Mặc, không thể tin, hần biết mình đang nói gì sao? Hần muốn để nàng rời đi!

– Đừng nhìn ta bằng ánh mắt ấy, sẽ khiến ta hối hận.

Hần đột nhiên khẽ cười nói, lập tức dòi tầm mắt.

Trọng ánh sáng mờ nhạt, nàng dường như thấy trong mắt hần loé lên lệ quang.

Mộ Dung Thu khó nhọc mở miệng, cổ họng bị sắc khói trở nên khàn khàn, nhưng nàng vẫn mở miệng hỏi:

– Vì sao?

– Ta nghĩ ta thật sự yêu nàng. Ta không bao giờ muốn để nàng rời ta nửa bước, nhưng hôm nay vì để nàng được an toàn, không phải sống trong lo âu sợ hãi, ta chỉ có thể buông tay.

Vũ Văn Mặc trầm giọng nói. Ngay sau đó hần còn nói thêm

– Thế nhưng, nàng vẫn là nữ nhân của bốn vương, đừng tưởng rằng bốn vương thật sự muốn buông tay để nàng rời đi. Cùng lắm là để nàng tạm thời rời khỏi kinh thành, khiến Hoàng thượng không xuống tay với nàng. Chờ gió êm sóng lặng, không còn ai có thể gây tổn thương ám hại nàng nữa, bốn vương sẽ đón nàng về. Lát nữa, Triệu Sơ sẽ đưa nàng rời khỏi nơi đây để đến Bình Thành. Ngay lúc sóng gió này, nàng hãy tạm ẩn thân ở Triệu gia vậy. Hiện thời nhà Mộ Dung đã bị quy kết tội danh thông đồng với địch bán nước, toàn bộ những nam tử vốn bị lưu đày nơi biên quan sẽ bị giết sạch. Còn nàng phải mai danh ẩn tích, đừng để bị người khác phát hiện. Chờ sau này mọi chuyện lắng xuống, nàng sẽ không phải vất vả như thế nữa.

Trong lòng Mộ Dung Thu run lên, tiếp đó là cảm giác xa lạ đột ngột kéo đến. Từ nay về sau nàng phải mai danh ẩn tích, rời khỏi kinh thành, rời khỏi nơi đã sống gần một năm qua.

– Yên tâm, Triệu Sơ sẽ bảo vệ nàng.

Hắn nói tiếp.

Mộ Dung Thư gật đầu. Lúc này lòng của nàng vô cùng hoang mang, rối loạn khiến nàng không thể suy nghĩ rõ ràng, dường như nàng không muốn rời khỏi nơi này.

– Ông ta đã ép ta đến mức này, ta không thể dợi nữa. Nàng chờ ta, không bao lâu, bốn vương sẽ đón nàng quay về.

Hắn trịnh trọng cam kết.

Nghe xong những lời này của Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thư hiểu rằng Hoàng thượng đã âm thầm ra tay, mà lúc này nàng không có lựa chọn khác, chỉ có thể dựa theo sự sắp xếp của Vũ Văn Mặc rời khỏi vương phủ!

– Triệu Sơ sẽ giúp nàng thay đổi thân phận. Lát nữa, hắn sẽ nói với nàng thân phận mới. Kể cả có gặp người quen cũng chỉ cho rằng nàng lớn lên giống Nam Dương vương phi mà thôi, người của quan phủ cũng sẽ không nghi ngờ gì.

Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Thật ra mấy ngày gần đây Mộ Dung Thư mới hiểu rõ, lúc trước nàng lựa chọn rời đi là mạo hiểm. Nếu bị người khác nhận ra, nàng sẽ không còn chỗ ẩn thân, bởi nàng không có quyền lực và mạng lưới để có thể làm giả một thân phận mới. Ở thời đại này, nữ nhân cho dù có năng lực lớn hơn nữa cũng không thể thay đổi nhiều thứ.

Thân phận mới sao?

Thư vậy từ giờ trở đi, Mộ Dung Thư thật sự đã chết ư?

– Thực xin lỗi, ta đã để cho nàng chịu thiệt thòi. Hãy tin ta, sẽ không quá vài tháng.

Vũ Văn Mặc lập đi lập lại lời cam đoan.

Nhìn dáng vẻ hắn như vậy, Mộ Dung Thư khẽ cong môi, gật gật đầu.

Thấy cuối cùng nàng cũng đồng ý, Vũ Văn Mặc vô cùng mừng rỡ, ôm nàng thật chặt.

– Chờ ta, nhất định phải chờ ta.

– Không còn sớm nữa, không thể ở lâu.

Ngoài xe ngựa truyền đến tiếng Triệu Sơ.

Thân hình Vũ Văn Mặc run lên, hai tay ôm Mộ Dung Thư càng thêm siết chặt.

– Lên đường bình an.

Hắn nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

– Hết thấy cẩn thận.

Mộ Dung Thư cũng nhẹ giọng đáp lại. Giọng nói vẫn còn rất khàn.

– Gia, có thể đồng ý một chuyện với thân thiếp không, hãy mai táng những người đã bỏ mình trong đám cháy ở Mai viên nhé?

– Được.

Xe ngựa vội vàng lên đường, ngẫu nhiên cũng gặp binh lính kiểm tra. Có điều vì thân phận Triệu Sơ, bọn quan binh cũng không dám lơ đãng, không ngoài ý muốn an toàn ra khỏi kinh thành.

Mộ Dung Thư ngồi tựa vào thành xe, ngẫu nhiên cũng liếc nhìn phong cảnh bên ngoài. Đây là lần đầu tiên kể từ khi xuyên qua đến nay, nàng ra khỏi kinh thành, được tận mắt chứng kiến đời sống bên ngoài, nhưng lúc này lại thiếu đi tâm tình rảnh rỗi để thưởng thức. Dù sao tới hôm qua trải qua một việc kinh khủng như thế, đau đớn vô cùng. Xe ngựa lao đảo xóc nảy, khiến nàng không thể bình tĩnh.

Bắt đầu từ hôm nay, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

– Ngũ công tử, nói cho ta biết về thân phận mới đi, xuất thân và hoàn cảnh.

Mộ Dung Thư thu lại tâm tình, nhìn về người mang khuôn mặt bình tĩnh nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến ngũ quan hoa mỹ - Triệu Sơ, nhẹ giọng hỏi.

Hiện giờ nàng cần đổi mới hiện thực, cũng phải biết con đường tiếp theo nên đi như thế nào.

Triệu Sơ nhìn sắc mặt bình tĩnh của nàng, trong mắt lộ lên một tia kinh ngạc, không ngờ vào lúc này nàng còn có thể bình tĩnh như thế, vội vã dứt khỏi dòng suy tư, gật đầu trả lời:

– Từ giờ trở đi, vương phi tên là Lưu Dung.

Lưu Dung? Đây là tên mới của nàng. Bắt đầu từ hôm nay nàng sẽ là nha hoàn của Triệu Sơ, Ngũ công tử của nhà họ Triệu. Thế sự vô thường, một giây trước nàng vẫn là chính phi của phủ Nam Dương Vương người người tôn kính, hiện thời lại biến thành một nha hoàn. Hơn nữa một giây trước nàng là người có cả mấy chục vạn lượng bạc giờ lại không một xu dính túi. Xem ra, nàng chỉ có thể ở Triệu phủ nghỉ ngơi một thời gian, chờ mọi chuyện lắng dịu rồi tính tiếp. Về phần Hiến nhi, đến lúc đó nói sau.

– Tạm thời khiến vương phi phải chịu thiệt thòi. Thế nhưng, thân phận này là thật. Cho dù có người đi điều tra cũng sẽ không có sơ hở, chờ Nam Dương Vương giải quyết khốn cảnh trước mắt rồi thì vương phi cũng không chịu khổ như thế.

Triệu Sơ hơi áy náy nói tiếp.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ cười nói:

– Cảm ơn.

Chứa chấp nàng đã là rất phiêu lưu, mà Triệu Sơ có thể mạo hiểm cho nàng ở lại trong nhà cũng là nể mặt Vũ Văn Mặc.

Nàng đưa mắt nhìn hắn, hiểu được bấy giờ là thời kì không tầm thường, mà lúc này thân phận nàng là một nha hoàn, cho nên mới phải ngồi cùng một chiếc xe ngựa với hắn, nàng là người hiện đại, tất nhiên không thấy có gì không ổn. Có điều hiện tại nàng có vài nghi vấn muốn hỏi rõ ràng.

– Hoàng thượng nhằm vào vương gia như thế, kể từ tối qua, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho vương gia.

Triệu Sơ cười nhẹ, bình thân gật gật đầu.

– Vâng, phải nói là từ khi Bào Vương gia và Bào Vương phi qua đời, Hoàng thượng cũng đã không chấp nhận được Vương gia. Vương phi yên tâm, vương gia nắm trong tay nhược điểm của Hoàng thượng, Hoàng thượng không dám làm gì quá đáng.

– Hắn muốn làm Hoàng đế?

Mộ Dung Thư cau mày, một ý tưởng hoang đường bỗng nhiên nảy ra, vội hỏi.

Đôi mày tuấn tú của Triệu Sơ khẽ nhích, có chút kinh ngạc.

– Vương phi nghĩ đi đâu thế? Sao Vương gia lại muốn làm hoàng đế?

Mộ Dung Thư khép hờ đôi mắt hút hồn, tuy rằng thái độ của Triệu Sơ là thẳng thắn vô tư, nhưng nghi ngờ trong lòng nàng càng sâu hơn. Kết quả là Vũ Văn Mặc biết cái loại bí mật gì của hoàng đế mà khiến ông ta phải nhằm vào hắn như thế? Mà Vũ Văn Mặc muốn phản kích, chỉ có thể là mưu đồ soạn vị.

– Ngay cả khi hoàng đế đương triều bị phế, hắn cũng sẽ không thể làm hoàng đế.

Triệu Sơ nhàn nhạt cười nói, coi như trả lời Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư vô cùng rõ ràng, giữa Vũ Văn Mặc, Triệu Sơ và Tạ Nguyên chắc chắn có bí mật, nhưng bất kể là bí mật gì, tạm thời bọn họ sẽ không nói cho nàng biết, chắc là không muốn liên lụy đến nàng.

Lúc trời tối, họ đến một trấn nhỏ thì dừng lại, tìm một gian khách sạn nghỉ chân.

Khí xuống xe ngựa, Triệu Sơ đưa cho nàng một cái mũ sa trắng để tránh bị người khác nhòm ngó.

Đến khách sạn, việc đầu tiên là vào phòng kêu tiểu nhị chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Hiện thời trên người nàng rất bẩn, vì phải ở trên xe ngựa chạy suốt nên nàng đành nhịn, hiện tại thật vất vả chân mới chạm đất, có cơ hội, nàng gấp gấp đóng cửa phòng tắm rửa.

Hương thụ gần gần năm được người khác hầu hạ tắm rửa, hiện thời muốn bản thân mình tự làm hình như chưa quen.

Nhìn bóng mình mờ mờ lấp lóang trên mặt nước, từng đợt sóng dập dòn, hốt hoảng như có thể thấy được ba nhà đầu Văn Mai, Hồng Lăng, Thanh Bình vẫn hầu hạ bên người nàng, bọn họ đều bỏ mình trong biển lửa. Mạng sống, tuổi thanh xuân cứ thế vô tội mất đi! Thế sự khó lường, nàng lên kế hoạch nhiều chuyện như vậy, vẫn là câu nói kia, kế hoạch vĩnh viễn cũng không thay đổi kịp.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng tắm rửa xong, mặc quần áo Triệu Sơ vừa đưa tới. Quần áo may bằng vải khá tốt, so với y phục nàng mặc trước kia thì đơn giản hơn một chút. Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mái tóc rối tung trong gương đồng mà có cảm giác khó khăn, ngay cả kiểu tóc đơn giản nhất của dân ông nàng còn không chải được, giờ lại bắt nàng tự mình vấn mấy kiểu tóc cầu kì của phụ nữ, thật là khó còn hơn lên trời.

Khi nàng đang bối rối thì nghe thấy có người gõ cửa.

Nàng buông lược, đi tới mở cửa. Là Triệu Sơ.

Triệu Sơ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, hiển nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ như thế của một nữ tử, hần tảo nhả xoay người.

— Là tại hạ lỗ mãng.

— Hiện thời ta đã không phải là vương phi, mà là nha hoàn Lư Dung của Triệu Ngũ công tử, Ngũ công tử cứ kêu ta Dung nhi đi. Không cần đa lễ.

Mộ Dung Thu thấy hần như vậy thì cúi đầu nhìn y phục trên người, tuy rằng nàng có ngốc nhưng cũng không đến nỗi mặc sai quần áo chứ? Nhìn tới nhìn lui chắc chắn là không có vấn đề xong, nàng mới nghĩ đến hiện tại mình chưa trang điểm, tóc tai cũng rối tung. Trong mắt người xưa, nàng như vậy chắc là không hợp cấp bậc lễ nghĩa. Cũng khó trách Triệu Sơ xoay người sang chỗ khác.

Triệu Sơ đưa lưng về phía Mộ Dung Thu gật đầu.

Mộ Dung Thu nhìn mái tóc đen mượt, dài vừa đến thắt lưng, vô cùng bối rối. Nàng có chải đi chải lại cũng không thể vấn được một kiểu tóc coi được.

— Ngũ công tử, ta muốn hỏi một chút, bên cạnh ngài có nha hoàn hầu hạ không?

Mộ Dung Thu do dự một chút mới chần chừ mở miệng hỏi. Cho dù lúc này nàng không muốn làm phiền bất kì ai, nhưng cũng không tránh được.

— Cũng không có, Vương ... Dung nhi. Lần này tại hạ ra ngoài không mang theo nha hoàn. Người cần gì ạ? Tại hạ có thể xử lí.

Giọng nói Triệu Sơ có chút đông cứng, lúc này hần cũng không biết nên đối mặt với Mộ Dung Thu thế nào, tuy rằng hiện tại nàng thay đổi thân phận, nhưng dù sao cũng là vương phi. Là hần suy nghĩ chưa chu đáo, hần là ở trên đường mua một nha hoàn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thờ dài một tiếng.

— Không có chuyện gì. Xin Ngũ công tử chờ một chút.

Đóng cửa phòng xong, Mộ Dung Thu nhìn gương đồng, tóm gọn tóc lại rồi tùy ý lấy một cây trâm dựa theo cách làm của Hồng Lăng trong trí nhớ, chải sơ rồi cài lên.

Quả thật là khó đến nỗi nàng chỉ muốn cắt sạch mái tóc này! Lòng bàn tay đã rịn một tầng mồ hôi, lại còn không cẩn thận nhỏ mắt vài sợi. Mất sức chín trâu hai hổ mới coi như tạm chải gọn được tóc tai. Thế nhưng, khi chải xong nàng mới phát hiện dường như hơi lệch. Lần đầu tiên đã chải được như thế đã là không tệ, không muốn để Triệu Sơ chờ lâu nên đành chịu.

Nhìn mũ sa trên bàn trang điểm, nàng lại đội lên.

Mở cửa, Triệu Sơ vẫn đứng chờ bên ngoài. Đường như hần đặc biệt thích mặc đồ màu trắng, một thân áo bào trắng cũng chỉ có hần mặc lên mới có thể đẹp để quý phái, lại mang theo khí thế người như vậy.

— Xong rồi, đi ăn cơm chiều thôi.

Mộ Dung Thu nói với Triệu Sơ.

Triệu Sơ tảo nhả thông dong gật đầu trả lời:

— Ừ.

Triệu Sơ luôn giữ khoảng cách chừng ba bước với Mộ Dung Thu khiến nàng nhịn không được mỉm cười. Thật ra người xưa cũng không hoàn toàn tệ nhạt, cổ hủ cũng có sự thú vị riêng.

Khách sạn họ đang trọ thuộc loại tốt nhất trong trấn nhỏ này, người lui tới rất nhiều. Lúc này có khá nhiều khách đang dùng cơm dưới lầu. Đa số đều là dân ông, vài nha hoàn tùy thân, cũng có mấy vị phu nhân mang mũ sa.

Mộ Dung Thu biết dáng vẻ và phong thái của mình hiếm ai sánh được, thậm chí nàng có đeo mũ sa thì một thân khí chất tảo nhả thông dong vẫn khiến kẻ khác không thể làm ngơ. Có mấy gã tự nhận là phong lưu phóng khoáng đã nhìn về phía hai người.

Triệu Sơ đi phía trước hơi cau mày. Mấy cô nương trong quán đông loạt sững sờ, kinh ngạc nhìn hần chăm chăm.

Đứng vậy, dung mạo Triệu Sơ là xuất sắc, không chỉ phụ nữ, ngay cả dân ông cũng đều nhìn hần một cách ghen tị.

Nhờ vậy, những ánh mắt nhìn Mộ Dung Thu đã giảm bớt không ít, nàng bỗng cảm giác thoải mái hơn một chút. Hai người chọn bàn ăn ở một góc khuất rồi gọi vài món.

Dù sao cũng là trấn nhỏ, thức ăn khá đơn giản, hương vị bình thường không có gì hấp dẫn, cũng may còn có thể nuốt xuống. Mộ Dung Thu không có cảm giác thêm ăn do ảnh hưởng của những việc xảy ra tới qua, ngày hôm nay lại suy nghĩ quá nhiều, Triệu Sơ đưa bánh bột ngô, nàng chỉ ăn một miếng, vốn do cô chuyển trong lòng mà không thấy ngon miệng, giờ mọi chuyện đã qua, nàng cũng suy nghĩ rõ ràng, không muốn vì tuyệt thực mà chết nên miễn cưỡng ăn một chút.

Nhìn qua phía Triệu Sơ, hần dùng bữa cực kì tảo nhả, chẳng qua cũng chỉ ăn vài miếng đã buông đũa. Xem ra, đã quen sống an nhàn sung sướng thì trong chốn lạt không quen ăn một bữa cơm rau dưa thế này. Cách đó không xa, mấy nha hoàn và các cô nương đều rụt rè cúi đầu, khoé mắt lên lên liếc hần.

— Các người nghe nói chưa, kinh thành xảy ra chuyện lớn!

— Chuyện gì?

— Đêm qua phủ Nam Dương Vương cháy lớn, sân viện của Nam Dương vương phi bị đốt thành tro. Nam Dương vương phi chết rồi. Sau đó không biết tại sao, hôm nay trong cung cũng xảy ra chuyện lớn. Thẩm quý nhân, cũng chính là Thẩm quý phi trước kia bị hạ chi chém đầu. Vốn rằng ta không hề mang thai, thánh thượng giận dữ, sau điều tra được trận hoá loạn ở phủ Nam Dương Vương chính là do Thẩm quý nhân lén lút sai người làm.

— Vậy Nam Dương Vương nhất định là vô cùng đau lòng?

— Ừ, nghe nói khi Nam Dương Vương nghe được tin tức đã bất tỉnh!

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau chặt chân mày

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 105

Sau khi nghe đám người đó bàn tán xong, Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thu, khẽ nói:

— Vương gia không có việc gì.

Mộ Dung Thu cười nhạt gật đầu. Mặc kệ tình hình lúc này ra sao thì Vũ Văn Mặc gặp nguy hiểm chỉ là chuyện sớm hay muộn, nếu xử lý không tốt, có thể sẽ không toàn mạng.

Gã vừa nói chuyện rung đùi đắc ý, ra vẻ rất đáng tiếc nói.

– Vương gia thật đúng là thâm tình đó! Tuy rằng thành thân với vương phi mới hai năm, nhưng nghe nói rất sùng ái vương phi. Đáng tiếc, một trận hoả hoạn lại kết thúc cuộc đời hồng nhan!

Người bên cạnh vội phụ họa:

– Thảm quý nhân cũng quá to gan lớn mật, ngay cả vương phi cũng dám ám hại, may mà Hoàng Thượng công bằng, nếu không, Nam Dương vương phi đúng là chết không được nhắm mắt.

Kế tiếp hai người lại hàn huyên vài chuyện khác, vui có, buồn có, dần dần xa khỏi chủ đề ban đầu, cũng không liên quan gì đến Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tuy ngoài mặt hồ hững, nhưng trong lòng nàng lại đang suy nghĩ. Hoàng đế thật sự xuống tay ác độc với Thảm quý nhân như vậy? Rõ ràng ông ta biết chuyện này không phải do Thảm quý nhân gây nên, nhưng vẫn định tội nàng ta. Thảm quý nhân chắc chắn có mang thai, nhưng hoàng đế vẫn có thể xuống tay được, không thể không nói, ông ta thật sự là tàn nhẫn, vô tình đến cực điểm, khó trách thể nhân đều nói vô tình nhất chính là đế vương.

Lúc này nàng lại suy đoán một việc, hoàng đế thật sự có năng lực lớn đến mức có thể không một tiếng động mà xuống tay với phủ Nam Dương Vương sao? Nếu như có thể, vậy tại sao trước kia hắn không hành động mà hiện tại mới ra tay? Hơn nữa còn hao tổn nhiều tâm tư chỉ để phóng hỏa thiêu chết một mình nàng? Nhìn thoáng qua Triệu Sơ, Mộ Dung Thu thu hồi nghĩ hoặc trong lòng. Nếu vậy dựa theo sự thông minh của Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc, thì khi tình tào lai bọn họ sẽ có nghĩ ngờ như nàng không?

Triệu Sơ là người tài giỏi, lại cam tâm làm việc cho Vũ Văn Mặc, xem ra tình huynh đệ giữa hai người rất sâu đậm. Ở nơi nhà cao cửa rộng như vậy, tình cảm là vật xa xỉ nhất. Mà bọn họ lại tin tưởng lẫn nhau, đúng là hiếm có.

Sau khi ăn xong cơm tối, hai người trở về phòng nghỉ ngơi. Triệu Sơ cố ý chờ lúc nàng vừa vào phòng, đứng cách nàng vài thước nói:

– Phòng tại hạ ở ngay bên cạnh, nếu có chuyện gì, người chỉ cần gõ hai cái lên vách tường là được.

– Đa tạ Ngủ công tử.

Mộ Dung Thu cười nhạt đáp.

Sau khi trở về phòng, Mộ Dung Thu liền nằm xuống. Ở hoàn cảnh xa lạ, trong thời gian ngắn nàng không thích ứng ngay được.

Mộ Dung Thu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời cũng không còn sớm. Không ngờ trong vòng hơn mười canh giờ ngắn ngủi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cảnh còn người mất.

May mà nàng vốn đã trải qua nhiều biến cố tang thương, nếu không những đau xót này rất nhanh sẽ khiến nàng suy sụp.

Mộ Dung Thu thao thức, đến khi trời sắp sáng mới ngủ được. Lúc nàng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao.

Sau khi hai người dùng xong điểm tâm, lập tức lên đường.

Xe ngựa thời xưa quả thật rất không thoải mái, chỉ ngồi một, hai canh giờ còn tạm ổn nhưng nếu ngồi cả ngày thì thật sự khiến người khách khó mà chịu nổi. Đường như Triệu Sơ nhìn ra được nàng không thoải mái, ngày thứ hai khi lên đường, nàng phát hiện ở chỗ ngồi có thêm một lớp da hổ, lại lót thêm một cái đệm thật dày. Đúng là từ đó, Mộ Dung Thu thấy thoải mái hơn nhiều.

Thời gian ngồi trong xe ngựa rất nhàm chán, đôi khi Triệu Sơ cũng thổi tiêu, hoặc đánh đàn. Trong khung cảnh non xanh nước biếc, bên tai lại nghe được tiếng tiêu, tiếng đàn êm tai, ngẫu nhiên, tâm tình nặng nề của Mộ Dung Thu cũng dần dần thả lỏng.

Triệu Sơ không phải là người nói nhiều, mỗi ngày nói chuyện với nàng chưa tới mười câu, lại hay để ý quy củ, bình thường lúc nhìn nàng cũng không dám nhìn thẳng.

Cũng may dọc theo đường đi có rất nhiều phong cảnh để thưởng thức, Mộ Dung Thu cũng không đến nỗi quá mức buồn chán.

Đôi khi trên đường đi ghé tầu lâu ăn cơm, nàng vẫn có thể nghe được mọi người bàn tán chuyện có liên quan đến hoàng thất, e là trong sinh hoạt hằng ngày, dân chúng không thể tiếp xúc được với người hoàng tộc tôn quý cho nên trong lúc trà dư tửu hậu mới lấy họ ra làm đề tài tán gẫu. Cũng coi như giúp nàng nắm được một chút tình hình ở kinh thành sau khi mình rời khỏi.

– Khoảng năm, sáu ngày nữa chúng ta sẽ đến Bình Thành.

Giọng nói trầm thấp của Triệu Sơ vang lên. Sau khi hắn bỏ ngọc tiêu xuống, khẽ cúi đầu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật đầu cười nói:

– Thế sự vô thường, không ngờ lại có biến hóa lớn như thế. Một giây trước ta còn là vương phi của phủ Nam Dương Vương, lúc này lại trở thành nha hoàn Triệu phủ.

– Vương phi đừng đau lòng. Triệu phủ nhất định có thể bảo vệ người an toàn.

Triệu Sơ nghe Mộ Dung Thu nói vậy, hắn nghĩ rằng nàng đang lo lắng, lập tức ngừng đầu nhìn nàng an ủi.

Đôi mắt với khuôn mặt tuấn tú bức người với cùng chói lọi của Triệu Sơ, Mộ Dung Thu không dám nhìn nhiều. Nàng không ngờ có một ngày mình sẽ vì vẻ ngoài của một chàng trai mà không khống chế được cảm xúc. Mộ Dung Thu quay đầu nhìn phong cảnh ngoài xe ngựa, xuyên qua một đám cây xanh um tùm, ngẫu nhiên trong tiếng quay vòng của bánh xe, nàng còn nghe được tiếng kêu của chim chóc xung quanh. Sự thanh bình đó khiến cho lòng người tĩnh lặng theo. Nàng cong khóe miệng nhàn nhạt mỉm cười, trấn định thông dong trả lời:

– Ta biết. Nếu như Triệu phủ không thể bảo vệ ta an toàn, vương gia cũng sẽ không giao ta cho người.

Triệu Sơ kinh ngạc trước sự lạnh nhạt của nàng. Hắn đã gặp qua rất nhiều nữ nhân, cũng không phải chỉ có nàng là thông minh. Có điều Mộ Dung Thu thật độc đáo, tựa hồ thể gian không một người con gái nào có thể sánh được. Đôi mắt với sự chuyển biến thần phần to lớn như vậy, nàng cũng có thể bình tĩnh tiếp nhận. Khó trách kẻ luôn luôn lạnh lùng như Vũ Văn Mặc sẽ động tâm vì nàng. Vũ Văn Mặc cũng kháng định với hắn, nàng tuyệt đối có thể tiếp nhận thân phận mới.

E rằng thể gian sẽ không còn nữ tử thứ hai nào như nàng!

– Ngủ công tử, ta có thể nghe người gảy một khúc nhạc nữa không?

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, nhìn Triệu Sơ, cười nói.

Nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt nàng, Triệu Sơ không cách nào từ chối, gật đầu. Hắn đặt những ngón tay thon dài trắng nõn lên thất huyền cầm.

Nhất thời, tiếng đàn du dương êm ái vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của hành trình.

Tiếng đàn của hắn dường như có thể trấn an lòng người, khiến người khác sung sướng. Vì vậy, khoe miệng Mộ Dung Thu khẽ cong lên, nghe đàn đến nhập tâm, nàng bắt đầu hát ca khúc 《Thủy Diệu Ca Đầu》của Tô Thức:

Minh nguyệt kỳ thời hữu?

Bà tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu khuông quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xú bất thướng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ánh,

Hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu các,

Đề ý hộ,

Chiếu vô miên.

Bất ung hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bị, hoan, ly, hợp,

Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,

Thử sự cỏ nan toàn.

Đã nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Mấy lúc có trăng thanh?

Cát chén hỏi trời xanh:

“Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?”

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy mùa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chi nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

(Bài “Thủy diệu ca đầu – Trung thu” của Tô Thức – bản dịch của Nguyễn Hiến Lê)

Triệu Sơ tuyệt đối là thiên tài trong âm nhạc, hẳn vừa nghe Mộ Dung Thu cất tiếng hát, lập tức điều chỉnh tiếng đàn phối hợp với tiếng hát của nàng, chỉ trong thời gian ngắn cả hai đã có thể dung hoà.

Giọng hátMộ Dung Thu trong trẻo, lời ca êm tai. Bài hát này Triệu Sơ chưa từng nghe qua, hiện tại hẳn nghe đến mê muội, chờ tiếng hát nàng vừa dứt, hẳn kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Thu, hỏi

– Bài hát này là do người viết sao?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lúc này mới nhớ, đây là cổ đại không có trong thời không, không có Tô Thức. Nàng cũng không có năng lực và tư cách thừa nhận là nàng làm nên cười cười lắc đầu trả lời:

– Không phải ta viết. Mà là ta từng nghe người khác hát quăm t lần, ta cảm thấy khúc nhạc này rất mới mẻ, cho nên chép lại thôi.

– Thì ra là thế.

Triệu Sơ gật đầu, nhưng hẳn hơi hoài nghi quan sát nàng, hiển nhiên hẳn không tin li do thoái thácđó. Lúc này, hẳn vậy mà lại quên mất quy củ, nhìn nàng chăm chăm.

Mộ Dung Thu cũng không muốn giải thích, hẳn muốn nghĩ thế nào thì tùy, dù sao nàng cũng không phải là tài nữ gì, đối với thơ từ cổ đại cũng khônghiều biết nhiều. Nếu hẳn hỏi thêm vài câu, chắc chắn nàng sẽ lộ tẩy.

Có điềunhờ lần hợp tác này mà quan hệ giữa Triệu Sơ và nàng dường như có chút thay đổi. Nếu nói trước kia hai người tương đối xa lạ, hiện tại có vẻ quen thuộc, khá giống bạn bè.

Trên đường đi đôi khi cũng gặp phải cướp bóc, nhưng sau khi Triệu Sơ nói ra thân phận, bọn họ liền lập tức tránh đường, không dám chặn lại. Mộ Dung Thu cảm thấy kinh ngạc, không ngờ trong dân gian Triệu Sơ lại nổi tiếng như vậy, vừa nói tên là được người ta nể mặt.

Thời đại này phụ nữ bị hạn chế khá nhiều, mà Triệu Sơ dù sao cũng được hun đúc trong môi trường văn hóa phong kiến như vậy, mặc dù đối với Mộ Dung Thu rất quan tâm, nhưng bởi vì thân phận của nàng mà dọc đường hẳn để Mộ Dung Thu mang mạng che mặt, không cho phép nàng xuất đầu lộ diện.Hai người đi cùng, trên suốt hành trình, Mộ Dung Thu nhìn thấy phụ nữ đều không có mục tiêu lý tưởng to lớn gì, đều cho rằng giúp chồng dạy con mới là chuyện nên làm, đàn ông đương nhiên là phải được phụ nữ hầu hạ.

Lúc này, khi bọn họ nghỉ ngơi ở một túp lều trong thôn trấn đã nhìn thấy một cảnh tượng như thế.

Một nam tử mới từ kỹ viện đi ra, vợ hẳn đứng chờ ở cửa. Người vợ vừa bước lên nói mấy câu đã bị chồng tát một bạt tai:

– Đám quân chuyên của gia. Người muốn phạm vào tội ghen tị trong thất xuất chi điều, để gia bỏ người đứng không?

Người vợ kia nghe vậy, lập tức quỳ xuống xin tha thứ, đến cuối cùng còn tình nguyện lấy của hồi môn dành để dưỡng già, vào Câu Lan Viện chuộc thân cho kỹ nữ rồiập làm thiếp cho chồng mình.

Nhìn thấy tình cảnh này, Mộ Dung Thu lắc đầu nói:

– Đáng thương mà cũng đáng buồn cho nữ nhân, nam nhân đúng là hèn hạ lại vô si.

Triệu Sơ cũng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hẳn nhìn về phía Mộ Dung Thu, nhướn mày, giọng điệu bình thản nói:

– Việc này thường xuyên xảy ra trong dân chúng. Nữ tử làm như vậy sẽ có thanh danh tốt, sẽ được khen ngợi. Sao lại đáng thương, đáng giận? Nam nhân phần lớn là phong lưu, nạp thiếp là chuyện bình thường. Có điều trên đường cái mà làm chuyện như vậy, khó tránh khiến người khácxem thường.

Mộ Dung Thu gật gật khoe miệng, trong mắt người đương thời đúng là như thế. Không thể trách Triệu Sơ lại có suy nghĩ như vậy! Cũng giống như suy nghĩ của Vũ Văn Mặc. Nghĩ đến Vũ Văn Mặc, ánh mắt Mộ Dung Thu tối sầm lại, nàng và người đương thời có suy nghĩ khác nhau một trời một vực, e là đời này nàng sẽ vì điều này mà chịu không ítđau khổ.

– Ngủ công tử thành thân rồi sao?

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn chén trà trong tay, thôi nệ một cái rồi hỏi.

Triệu Sơ lắc đầu:

– Tại hạ không muốn bị nữ nhân ràng buộc, vẫn chưa thành thân.

– Vậy nhất định là có vài tiểu thiếp và nha đầu thông phòng rồi.

Mộ Dung Thu lại hỏi tiếp. Phần lớn đàn ônghời có tiền tài quyền thế, nếu chưa thành thân, đều sẽ có nha đầu thông phòng, nàng nghĩ Triệu Sơ cũng không ngoại lệ.

Triệu Sơ lại lắc đầu:

– Cũng không.

Mộ Dung Thụ kinh ngạc ngừng đầu nhìn Triệu Sơ, nàng muốn tiếp tục hỏi vì sao. Nhưng lúc này trong lòng nàng lại có một ý tưởng khác, chẳng lẽ Triệu Sơ cũng là người hiện đại?

Sau đó không ai nói thêm câu nào, hai người đều lặng lẽ dùng cơm trưa rồi tiếp tục lên đường.

Trên xe ngựa, Triệu Sơ thần sắc có chút ngưng trọng nói với Mộ Dung Thụ:

– Vừa rồi vương gia cho người truyền tin tức, người phóng hỏa muốn thiêu chết vương phi thật sự là Thẩm quý nhân.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ có vẻ như cũng không nghĩ nhiều, nàng gật đầu:

– Thì ra là thế.

Thấy thế, Triệu Sơ khó tránh có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ nàng đã sớm đoán được?

– Sơ là người phóng hỏa hại ta và dùng mê hương với mọi người trong phủ Nam Dương Vương không phải cùng một người. Hơn nữa ta nghĩ mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy? Xin cho người nhân với vương gia một tiếng, mọi chuyện phải cần thận.

Giọng nói Mộ Dung Thụ trong trẻo nhưng lạnh lùng, thần sắc lạnh nhạt nói.

Triệu Sơ nghẹn lời, không ngờ nàng có thể suy nghĩ rõ ràng chu đáo như thế! Lúc đầu bọn họ cứ nghĩ do Hoàng Thượng gây nên, cần bàn không suy nghĩ theo hướng khác, mà nhìn thái độ này của Mộ Dung Thụ, có vẻ như đã sớm đoán được. Nữ nhân này, không thể không khiến hần kính trọng vài phần.

Năm ngày sau, cuối cùng cũng tới Bình Thành.

Bình Thành không phồn hoa như kinh thành, mà là đất đai rộng mênh mông, đồng ruộng rất nhiều, cho nên trong khi dân chúng ở nơi khác mất mùa, thì Bình Thành lại không bị ảnh hưởng gì.

Phố lớn ngõ nhỏ vô cùng náo nhiệt, những gian hàng bán hàng rong buôn bán tấp nập. Mộ Dung Thụ rất hứng thú ngắm nhìn.

Xe ngựa dừng lại trước một phủ đệ nguy nga, tráng lệ.

Bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng phu xe:

– Ngũ thiếu gia, đã đến.

– Đây là Triệu phủ. Xuống xe đi.

Triệu Sơ nói với Mộ Dung Thụ. Dứt lời, hần khom người xuống trước, Mộ Dung Thụ gật đầu, bước xuống theo.

Trước cửa phủ có tám thủ vệ. Sau khi nhìn thấy Triệu Sơ, bọn họ lập tức hành lễ;

– Nô tài thỉnh an Ngũ thiếu gia.

– Tất cả đứng lên đi, gần đây trong phủ có xảy ra chuyện gì không?

Triệu Sơ gật đầu, nở nụ cười ôn nhuận như gió hời.

– Ngũ thiếu gia yên tâm, không có việc gì.

Tám người đồng thanh trả lời.

Thời gian tám gã hộ vệ ở Triệu phủ cũng không ngắn, bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Thụ thì ngây ngẩn cả người. Bên cạnh Ngũ thiếu gia rất ít khi có nữ nhân đi cùng, hơn nữa cô gái này da trắng hơn tuyết, lông mày như vẽ, là một tuyệt sắc mỹ nhân, lại nhìn khí chất thượng thừa này, xem ra cũng thuộc dòng dõi quý tộc. Không lẽ thiếu gia muốn nạp thiếp?

Lúc xuống xe ngựa Mộ Dung Thụ đã tháo mũ sa xuống. Hiện tại nàng chẳng qua chỉ là một nha hoàn, không cần che mặt. Nhưng mà nàng nhất thời quên mất, dung mạo của nàng thanh lệ thoát tục, quốc sắc thiên hương, cũng khó trách bọn họ lại lộ ra thần sắc kinh ngạc như vậy.

Nàng dời mắt, cúi đầu đứng phía sau Triệu Sơ, đi theo hần vào Triệu phủ.

Phủ đệ ở cổ đại cũng không khác nhau nhiều lắm, đều tinh xảo và hoa lệ. Thế nhưng, Triệu phủ không hổ là đại gia tộc trăm năm, phủ đệ so với phủ Nam Dương Vương còn muốn hoa lệ tinh xảo hơn.

Dọc theo đường đi, may mà nàng cúi đầu, nếu không sẽ bị chói mắt với ánh mắt tìm tòi quan sát của đám nha đầu bà tử, nhưng mà khí chất và dáng người thì không cách nào che giấu, vẫn có vài tia nhìn sắc bén đánh giá nàng. Đáng vẻ Triệu Sơ vốn hoa lệ khắp người, đương nhiên nơi hần xuất hiện sẽ không thể thiếu ánh nhìn của mấy cô gái, những người đi ngang qua đầu tiên là nhìn hần, cuối cùng lại đánh giá nàng.

Tai nàng rất thính, trong mơ hồ nghe thấy đám nha hoàn, bà tử nhỏ giọng bàn tán:

– Cô nương này đáng người thướt tha, mặc dù nhìn không rõ mặt mũi, nhưng lại đi theo bên cạnh Ngũ thiếu gia, chẳng lẽ là thiếp của Ngũ thiếu gia?

– Phải không? Trong viện của Ngũ thiếu gia còn chưa có người thiếp nào đâu. Có điều cô nương này khí chất bất phàm, nếu nói là thiếu phu nhân cũng có người tin đó.

– Ừ...

Nạp thiếp phải đi cửa sau, không có hôn lễ, mà Mộ Dung Thụ lại đi theo Triệu Sơ, đúng là có vài phần giống. Mộ Dung Thụ che miệng, cười khẽ một tiếng.

Triệu Sơ quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt xin lỗi nói.

– Nữ tử nhiều lời, người đừng để để ý.

Mộ Dung Thụ nhượng nhượng mấy, hần giải thích như vậy, giống như vơ đũa cả nắm, có cả nàng bên trong. Nhưng hần nói cũng không sai, nhiều nữ nhân, thị phi cũng nhiều. Chỉ có vài câu bàn tán như vậy nàng cũng không để bụng.

Dọc theo đường đi Triệu Sơ cũng không nói gì nữa, hai người dừng lại trước một biệt viện, bên ngoài để là Nhà Đức Uyển.

– Đây là viện của ta, lát nữa ta sẽ hạ nhân chuẩn bị phòng cho người.

Triệu Sơ dừng bước, xoay người nói với Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ gật đầu:

– Cảm ơn Ngũ thiếu gia. Ngũ thiếu gia không cần phiền phức như thế, ta ở chỗ nha hoàn bình thường thì được rồi.

Nàng không muốn gặp phiền phức gì ở Triệu phủ trong thời gian sắp tới, đây là biện pháp tốt nhất, dù sao vừa rồi trên đường tới đây, mấy ánh mắt bình luận đó đã làm nàng phiền chết rồi.

– Kính xin Ngũ thiếu gia gọi ta là Dung nhi đi.

Mộ Dung Thụ lại nói tiếp.

Triệu Sơ gật đầu:

– Ừ, Dung nhi.

Thái độ cung kính như vậy sao? Mộ Dung Thụ nhận không được lại cười, nếu đám nha hoàn mà nhìn thấy, sợ là lại có thêm những phiền toái không cần thiết.

Trong lúc hai người tiếp tục đi vào trong sân, trước mặt xuất hiện một vị cô nương xinh đẹp, có một đôi mắt hạnh, sau khi nhìn thấy Triệu Sơ, nàng liền mừng rỡ:

– Ngũ thiếu gia đã trở về! Sao lần này Ngũ thiếu gia trở về đột ngột như vậy? Nô tì chưa chuẩn bị cơm trưa cho người.

Vừa nói, nữ tử đã đứng bên cạnh Triệu Sơ, hơi cúi người, giọng điệu vô cùng cung kính.

Triệu Sơ ôn nhu cười nói:

– Ta trở về đúng là hơi vội, không cần chuẩn bị cơm trưa đâu, ta đi vắng an tổ mẫu và mẫu thân, sau đó sẽ dùng cơm với họ.

– Dạ, nô tì hiểu rồi.

Nữ tử cúi người thi lễ.

– Nàng là nha đầu ta mua được trên đường trở về, tên là Lưu Dung. Sau này để nàng hầu hạ trong thư phòng. Xuân Mai, lát nữa chuẩn bị cho nàng một căn phòng.

Triệu Sơ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư sau đó nói với Xuân Mai

Mộ Dung Thư cảm kích với sự sắp xếp của Triệu Sơ, công việc trong thư phòng chắc cũng đơn giản, hơn nữa cũng không cần tiếp xúc nhiều với người khác, rất thoải mái.

Lúc Xuân Mai đi tới đã nhìn thấy Mộ Dung Thư, nhưng cũng không để ý lắm, lúc này nghe Ngũ thiếu gia chủ động đề cập đến mới nhìn theo ánh mắt Triệu Sơ. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, mắt hạnh của Xuân Nhi đã mở lớn, cô nương này nhìn thế nào cũng không phải là nữ tử bình thường, so với Tiền tiểu thư còn xinh đẹp hơn vài phần, chẳng lẽ Ngũ thiếu gia mua về để làm nha đầu thống phòng?

Ngũ thiếu gia anh tuấn như vậy, đám nha đầu ở Nhà Đực Uyển đều muốn tìm cách leo lên giường hắn, đáng tiếc chưa ai thành công, mà nữ tử tên Lưu Dung này lại đi theo bên cạnh gia, Xuân Mai nhủ nhủ mảy, trong lòng nàng có chút không thoải mái.

– Dạ, nô tì tuân lệnh.

Xuân Mai gật đầu. Nàng thu hồi ánh mắt đánh giá Mộ Dung Thư, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, hầu hạ trong thư phòng, đây không phải là công việc của đại nha hoàn sao?

Từ trước tới nay, phản ứng của Mộ Dung Thư luôn khá lạnh mẫn, tại thời điểm Xuân Mai đánh giá nàng, nàng đương nhiên là phát hiện được. Haiz, quả nhiên ứng câu nói, nơi có nhiều nữ nhân sẽ có tranh đấu, phủ Nam Dương Vương như thế, Triệu phủ cũng chẳng khác gì. Lúc ở vương phủ, sao nàng lại không biết cấp dưới giấu giấu tranh đấu? Hiện tại nàng đang ở Triệu phủ, Triệu Sơ lại có dung mạo anh tuấn và thân phận cao quý, không cần nghĩ cũng biết, phiền toái nhất định không ít.

Triệu phủ không hổ là đại viện trong đại viện, rất giống phủ Nam Dương Vương, hai đại nha hoàn chung một gian phòng.

Nàng tùy ý đánh giá căn phòng. Vì là phòng của nha hoàn cho nên bài trí rất đơn giản. Hai cái giường, một cái bàn và vài cái ghế dựa, bởi thế nên nhìn có vẻ rất rộng lớn.

– Dung nhi, sau này ngươi sẽ ở đây, cùng phòng với Thu Diệp.

Xuân Mai tùy ý ngồi xuống, sau khi tự rót chén trà, liền nói với Mộ Dung Thư.

– Ủ.

Mộ Dung Thư gật đầu. Nàng ngồi xuống cái giường mà Xuân Mai chỉ, định nghỉ ngơi một chút.

Xuân Mai nhủ nhủ mảy, thái độ nàng ta sao lại hồ hững như thế? Bọn nha hoàn trong viện có người nào mà không nề mặt Xuân Mai nàng chứ? Nàng là nha hoàn Ngũ thiếu gia tin nhiệm nhất. Giọng điệu Xuân Mai lập tức mất vui rồi:

– Lát nữa ta sẽ cho người may cho ngươi mấy bộ y phục. Nhớ lấy, chức trách của ngươi chính là hầu hạ trong thư phòng Ngũ thiếu gia, đừng để xảy ra chuyện không hay chọc giận người. Về phần những chuyện khác ngươi đừng quan tâm.

– Lâm phiên Xuân Mai cô nương.

Mộ Dung Thư đương nhiên nghe được giọng điệu Xuân Mai không tốt, nàng liền hơi tươi cười hòa khí nói với Xuân Mai. Hiện tại nàng ăn nhờ ở đậu, tiền lui đều nên cẩn thận. Đối với mấy tiểu nha đầu, có thể tránh xung đột thì nên tránh.

Xuân Mai trừng mắt nhìn, xem ra là nàng chuyện bé xé to. Người ta mới đến, đương nhiên là có chút không tự nhiên rồi. Là khí thế của nàng quá bức người. Nghĩ vậy Xuân Mai liền đặt chén trà lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Thư, sau đó nhìn ra phía ngoài, nhỏ giọng nói:

– Ngươi là thế nào được Ngũ thiếu gia mua về? Ngũ thiếu gia có phải tính để ngươi làm nha hoàn thông phòng hoặc là thiếp không?

Nhìn về mặt tò mò của Xuân Mai, Mộ Dung Thư cười nói:

– Cha mẹ ta đều mất, ca cụ duy nhất lại ở biên quan tham gia quân ngũ, đã nhiều năm không có tin tức. Một tiểu nữ tử như ta không chỗ dung thân, dựa vào bán đậu hũ để sống, một ngày ta bị ác bá khi dễ, tên ác bá kia muốn đùa bỡn ta, may mà Ngũ thiếu gia thương hại, chấp nhận thu lưu ta.

Mộ Dung Thư vỗ lau lau khóe mắt, mặc dù là cười, nhưng trong mắt đã long lánh lệ.

Xuân Mai nghe vậy, không khỏi đồng tình, cũng không nhớ tới việc mới rồi còn không thích Mộ Dung Thư, bây giờ nước mắt đã lưng tròng nắm chặt tay người ta, an ủi:

– Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, vừa rồi Ngũ thiếu gia có nói, ngươi và ta đều mười bảy tuổi, mà ta từ nhỏ đã sống ở đây, cho nên chưa từng chịu khổ. Nhìn ngươi dung mạo thanh lệ, nhưng thật không ngờ ngươi đã trải qua đau khổ như vậy, hoàn cảnh rất đáng thương. Ngươi yên tâm, sau này có gì cần ta giúp đỡ, cứ việc nói thẳng.

– Được, cảm ơn.

Xuân Mai thật đúng là tiểu nha đầu đơn thuần! Mộ Dung Thư trong lòng khẽ cười, thật ra nàng ta có vài phần giống Vân Mai. Vân Mai... ánh mắt Mộ Dung Thư nhất thời tối sầm lại. Sau này có cơ hội nàng nhất định phải thu xếp tốt cho cha mẹ Vân Mai, để bọn họ cả đời không lo cơm áo. Cả Hồng Lăng, Thanh Bình, hai nha đầu này không ngoài dự đoán sẽ không chịu chạy khỏi đám cháy tìm đường sống, không ngờ hôm qua bọn họ còn cười nói, mà hôm nay đã thiên nhân vĩnh cách. Đặc biệt là Hồng Lăng, đã đi theo nàng gần một năm, từ khi xuyên qua, Hồng Lăng luôn luôn ở cạnh, làm việc gì cũng nghĩ đến nàng đầu tiên.

– Ngươi chính là nha đầu mới tới tên Lưu Dung?

Từ ngoài cửa đi vào một nha đầu mặc quần áo nha hoàn, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, chỉ là vẻ mặt có chút ngạo mạn, nhìn người với bộ dáng khi dễ kẻ nhếch cằm. Nàng ta nhìn lướt qua Xuân Mai và Mộ Dung Thư, sau đó quyết miệng chanh chua nói với Mộ Dung Thư:

– Ở đây ai không có hoàn cảnh khổ cùng chứ? Ngươi xinh đẹp như vậy, nếu thông minh một chút, làm tiểu thiếp tên ác bá kia thì có thiệt thòi gì? Có lẽ sau này cuộc sống có thể an nhàn, ăn ngon mặc đẹp rồi.

Rồi nàng quay sang Xuân Mai:

– Không phải ai cũng có số mệnh tốt như Xuân Mai tỷ tỷ đâu, là gia nô của quý phủ. *(cà nhà đời bán thân vĩnh viễn cho phủ)*

Xuân Mai lau lau nước mắt, trừng mắt nhìn người vừa tới, mắng:

– Lau sạch miệng của ngươi một chút, đừng để cho tất cả mọi người biết Hạ Hoa ngươi độc mồm độc miệng như vậy, không phải thường ngày ngươi không có việc gì làm thì tìm cách leo lên giường dâm ô ông sao? Sao lúc này có thời gian tới đây? Hiện tại Ngũ thiếu gia đã trở lại, ngươi không đi dọn dẹp phòng cho Ngũ thiếu gia, tới chỗ này làm gì?

Nghe vậy, Hạ Hoa nhướn mày, tay chống thắt lưng chỉ vào Xuân Mai:

– Ngươi đừng ý mình đã hầu hạ bên cạnh Ngũ thiếu gia lâu hơn ta thì có thể lên mặt dạy đời ta, ta và ngươi cùng là thân phận nô tì. Ta nói với một nha đầu mới vào phủ thì có liên can gì tới ngươi? Ngươi cho rằng nàng là một cô nương thuần khiết sao? Với đáng vậy của nàng ta, không biết chừng đã sớm bị mấy nam nhân ngủ qua rồi.

Mộ Dung Thư thần sắc lạnh nhạt, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nàng nhìn thoáng qua Hạ Hoa, chợt cảm thấy chán ghét, à ta quá âm ỉ!

– Dung nhi, ngươi và ta đều là đại nha hoàn, hầu hạ trong thư phòng. Ngươi nói Dung nhi như vậy, không sợ Ngũ thiếu gia trách tội sao? Đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi, ngươi chẳng qua là thấy Dung nhi xinh đẹp như thế, mà nhan sắc ngươi bình thường nên mới nổi lòng ghen ghét. Đừng ở chỗ này hồ to gọi nhỏ, cẩn thận ta mang những lời ngươi vừa nói một từ cũng không sót nói lại cho Ngũ thiếu gia đó!

Xuân Mai không để cho Hạ Hoa chút mặt mũi nào, vừa nói mấy câu đã khiến sắc mặt nàng ta xanh trắng lẫn lộn như một bảng pha màu!

Hạ Hoa ấp úng, Xuân Mai nói với Mộ Dung Thư:

– Người này thích bắt nạt kẻ yếu, Dung nhi ngươi đừng sợ, nhìn vóc dáng của ngươi so với ta nhỏ hơn một chút. Sau này ta xem ngươi là muội muội, sau này nàng đừng hòng ăn hiếp ngươi.

Nhìn Xuân Mai như vậy, trong lòng Mộ Dung Thư như có một dòng nước ấm chảy xuôi, Mộ Dung Thư cũng không giải thích, thân phận Lưu Dung đúng là mười bảy tuổi, nàng gật đầu cười nói:

– Được.

— Haiz, nhưng mà, dung mạo người như vậy, sợ là sẽ có phiền phức.

Xuân Mai thu lại tươi cười, thần sắc có vẻ nặng nề nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhướng mày:

— Sẽ có phiền phức sao?

Từ lúc tiến vào Triệu phủ, nàng cũng không nghĩ tới sẽ được yên tĩnh. Nhưng mà tốt nhất vẫn nên tránh gây thêm chuyện cho Triệu Sơ.

— Tiền tiểu thư vẫn luôn thích Ngũ thiếu gia, rất có khả năng sẽ gả cho ngài ấy. Hiện tại chuyện người được Ngũ thiếu gia tự mình đưa về phủ, chắc chắn Tiền tiểu thư đã biết, không quá hai ngày,nàng ta sẽ tìm đến làm phiền người. Tới lúc đó người tốt nhất nên im lặng chịu đựng. Tiền tiểu thư gây sự một hai lần thì sẽ ngưng thôi. Người vừa mới vào phủ sợ là không biết Tiền tiểu thư, mẹ của Tiền tiểu thư là biểu muội của Đại thái thái, vì sức khoẻ của mẫu thân nàng ta không tốt nên khi Tiền tiểu thư được ba tuổi bà ta đã qua đời. Trước khi chết, bà ta sợ Tiền tiểu thư bị mấy di nương khi dễ, cho nên nhờ Đại thái thái để ý chăm lo giúp. Tiền tiểu thư cũng thăm mền Ngũ công tử như các cô nương trong phủ chúng ta.

Xuân Mai dần dò cẩn thận.

Mộ Dung Thu cười khẽ, cũng không để trong lòng. Chờ sau khi Xuân Mai nói thêm mấy câu mới rời đi, nàng liền nằm trên giường ngủ một chút.

Chỉ nằm một chút mà nàng cũng không tránh khỏi việc nằm mơ. Mơng như thật, Hồng Lăng, Văn Mai, Thanh Bình đều ở bên người nàng nói chuyện dí dỏm, tay Hồng Lăng khá có sức, lúc xoa bóp cho rất thoải mái khiến nàng buồn ngủ. Nha đầu Thanh Bình kia rất đáng yêu, ngẫu nhiên sẽ gây ra chút chuyện ngộ nghĩnh làm cho người ta vô cùng vui vẻ, nàng biết nha đầu kia có đôi khi là cố ý, muốn chọc nàng cười. Văn Mai lại như tri kỷ của nàng, cũng thật đáng yêu đơn thuần, khi đã nhận định chuyện gì là không dễ dàng thay đổi, vì nàng chết còn không sợ. Nhưng đều đã rồi bỏ nàng mà đi.

Khi tỉnh lại, Mộ Dung Thu cảm giác khoe mắt ươn ướt, bên giường còn ngồi một người.

Nàng lập tức mờ hai mắt ra, nhìn người đang cầm khăn tay lau khóe mắt cho nàng.

— Người đã tỉnh? Vừa rồi nằm mơ sao? Khóc rồi lại cười.

Nàng kia ân cần hỏi han.

Mộ Dung Thu nhìn về phía nàng ấy, gật đầu mỉm cười nói:

— Ta cũng không ngờ chỉ nằm có một chút mà cũng nằm mơ được nữa. Người là Thu Diệp đúng không?

Nàng lặng lẽ quan sát Thu Diệp, dung mạo Thu Diệp bình thường, nhưng khuôn mặt mang theo vẻ nhu hòa, chỉ cần nói chuyện hai ba câu với nàng, tâm tình liền có thể tốt hơn rất nhiều. Không ngờ, ba nha đầu bên cạnh Triệu Sơ đều không phải là người đơn giản! Nếu là người khác, e là đã thu ba người này làm tiểu thiếp hết rồi.

Thu Diệp gật đầu,

— Ủ, sau này ta và người cùng phòng. Ta đã nghe Xuân Mai nói qua hoàn cảnh của người, người yên tâm, hai chúng ta sẽ chung sống rất tốt.

— Ủ.

Mộ Dung Thu gật đầu cười đáp.

Thu Diệp đỡ Mộ Dung Thu dậy, còn nói thêm:

— Vừa rồi Ngũ thiếu gia có hỏi thăm người, cũng dặn ta đưa cơm trưa tới cho người. Lát nữa ăn xong, người phải đến thư phòng hầu hạ. Xế chiều mỗi ngày Ngũ thiếu gia đều đến thư phòng luyện chữ đọc sách.

Dứt lời, nàng liền đi dọn đồ ăn lên bàn.

— Được.

Mộ Dung Thu đứng lên, sau khi sửa sang lại tóc, bỗng thấy hơi khát nước, theo bản năng nhẹ giọng kêu:

— Hồng Lăng.

— Dung nhi, người đang gọi ta sao?

Thu Diệp nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, lúc này Mộ Dung Thu mới giật mình một cái, nàng tự giễu cười cười, thói quen này không được rồi, khẽ lắc đầu trả lời:

— Chỉ là cổ họng hơi khô. Kêu hai, ba tiếng. Không có chuyện gì.

— A, sau khi thức dậy thì cổ họng đúng là hơi khô một chút, hay là người uống một chút canh trước đi.

Thu Diệp ôn nhu cười nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, đi qua uống vài muỗng canh, sau đó ngồi xuống ăn cơm. Triệu phủ đối với hạ nhân cũng không tệ lắm, đồ ăn khá phong phú, ba món ăn và một chén canh.

Sau khi ăn xong, Mộ Dung Thu đi theo Thu Diệp đến Nhã Đức Uyển. Nàng vừa đi vừa ghi nhớ đường, cuối cùng cũng đến thư phòng.

Triệu Sơ quải nhiên ở đây. Lúc nàng đi vào, hắn đang chuyên tâm đọc sách. Để tránh quấy rầy hắn, nàng cầm chổi lông gà bắt đầu quét dọn tro bụi trên giá sách. Cũng may sống an nhàn sung sướng một năm không làm cho nàng quên cách làm việc nhà.

Quét xong tro bụi, nàng lại bắt đầu lấy khăn lau ti mi mấy cái bàn, vẫn nhẹ tay nhẹ chân, lúc này Triệu Sơ cũng không đưa mắt nhìn về phía nàng lần nào.

Cuối cùng ngày khi nàng muốn lau sân nhà mới gặp phải khó khăn. Thời đại này không có cây lau nhà, tất cả đều dùng khăn ngồi xổm xuống lau chùi, vốn ở phủ Nam Dương Vương bất kể thế nào nàng cũng không có cơ hội làm loại chuyện lật vạt này, hiện tại tự mình trải nghiệm cảm giác ngồi xổm nhích tới nhích lui rất khổ sở, nàng lập tức có một ý tưởng. Xem ra nàng phải nghiên cứu một chút về cây lau nhà. Dù sao thư phòng lớn như vậy, nếu nàng cứ ngồi xổm mà lau như thế, bảo đảm eo mới lưng đau.

Ngay tại lúc nàng định ngồi xổm xuống lau chùi sân nhà, bỗng nhiên nghe thấy mệnh lệnh của Triệu Sơ:

— Mãi mực cho ta.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu buông khăn lau xuống, tới cạnh Triệu Sơ.

Khi nàng đến gần lại nghe hắn nói:

— Mực phải mài đậm một chút.

— Dạ.

Mộ Dung Thu đáp.

Vừa mới lên tiếng, Triệu Sơ lập tức ngừng đầu nhìn về phía nàng, tay hắn run lên, bút lông trong tay rơi xuống trên giấy trắng.

— Sao lại là người? Loại việc nặng nhọc này sai hạ nhân làm đi.

Triệu Sơ nhui mày trăm gọng nói, tiếp đó liền lấy nghiên mực qua bên cạnh, hắn chuẩn bị tự mình mài mực. *(anh này đáng iu.haha...nha đầu mà sai hạ nhân đi làm.haha-- Có Hạcphong nói hững bình loạn đó bà con)*

— Hiện tại ta là nha hoàn của Ngũ thiếu gia, nhiệm vụ là hầu hạ trong thư phòng, nếu để cho người khác đi làm, ta đây sợ người khác sẽ nói ra nói vào. Ngũ thiếu gia không cần để ý, không cần xem ta là Nam Dương vương phi.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói, cũng không lấy lại nghiên mực trong tay Triệu Sơ.

Đôi mày kiếm đen như mực của Triệu Sơ nhui lại, một tia sáng thoáng qua trong mắt, nhưng khi ý thức được bản thân đang nhìn thẳng Mộ Dung Thu, hắn lập tức cúi đầu, trăm gọng nói:

– Ta vốn định để người đợi ở thư phòng, không có chuyện gì thì có thể đọc sách giết thời gian, loại việc nặng nhọc này chẳng lẽ lại để người làm.

Nếu Vũ Văn Mặc biết được, chắc chắn sẽ tiêu mạng với hắn.

– Chẳng qua chỉ là thư gần gần cốt một chút thôi, đừng quá để ý. Ngũ thiếu gia không phải ngại, nếu ngài vẫn kiên trì muốn mài mực, vậy ta đẩy đi lau chùi tiếp.

Mộ Dung Thụ nhún vai, cười nói. Nàng xoay người đi lấy khăn bắt đầu lau chùi.

Triệu Sơ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thụ, cuối cùng nàng là một nữ tử như thế nào? Cho dù là một nam tử đối mặt với chuyện biến to lớn về thân phận như vậy, cũng không thể thần nhiên tới mức ấy. Nhưng nàng vẫn có thể bình thản ung dung, cũng không dựa vào quan hệ với Vũ Văn Mặc mà duy trì khí thế Nam Dương vương phi, nàng lại có thể nhanh nhẹn vậy làm được việc của một nhà hoàn!

Kỳ thực Triệu Sơ không biết rằng, Mộ Dung Thụ làm như vậy chính là không muốn có thêm phiền phức. Kiếp trước nàng lăn lộn trên thương trường, loại chuyện cơ được dẫn được này không phải chuyện khó. Huống hồ chút chuyện này đối với một linh hồn hiện đại như nàng thì có nhằm nhò gì, chẳng qua là tạm thời chưa quen mà thôi.

Thế nhưng, khi Triệu Sơ thấy đôi tay trắng nõn của nàng cầm khăn nhúng vào nước để lau chùi, hần khẽ nhàu mày, có chút không đành lòng, nhưng mà nếu nàng kiên trì như vậy, hẳn cũng không tiện nói thêm. Thôi thì từ ngày mai, buổi sáng hẳn sai cận vệ bớt chút thì giờ quét tước trong ngoài thư phòng một lần, đến lúc đó nàng chỉ cần cầm chổi lông gà quét bụi là được.

Quyết định xong, Triệu Sơ cúi xuống bắt đầu lau chùi chừ.

Sau khi hẳn dừng bút, Mộ Dung Thụ cũng đã lau dọn thư phòng sạch sẽ. Khi nàng đứng dậy, đúng là thất lung hơi đau.

Sau khi Triệu Sơ bỏ bút lông xuống, nhìn bộ dạng Mộ Dung Thụ như thế thì khẽ cau mày nói.

– Ngày mai người không cần lau chùi, thư phòng khá lớn, vốn một tháng lau một lần. Hôm nay lau rồi, tháng sau hãy lau tiếp.

– Một tháng mới lau một lần? Như vậy sẽ rất nhiều bụi, rất dễ ảnh hưởng đến hô hấp, tốt nhất mỗi ngày nên lau một lần. Có điều lau như vậy đúng là khá mệt. Xem ra phải làm phiền Ngũ thiếu gia rồi.

Mộ Dung Thụ nói xong thì bước về phía Triệu Sơ:

– Mượn giấy bút Ngũ thiếu gia dùng một chút.

Triệu Sơ gật đầu. Nàng lập tức cầm bút lông phác thảo hình dạng cây lau nhà, sau đó viết cách làm bên cạnh. Sau khi vẽ xong, nàng cười nói với Triệu Sơ:

– Có thứ này, cho dù mỗi ngày có lau chùi cũng sẽ không bị mối xorong sống hay đau thất lung.

Triệu Sơ nhìn thoáng qua, hơi kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thụ, sau đó xếp trang giấy lại bỏ vào ống tay áo.

– Ủ, lát nữa ta sẽ cho người đi làm. Xem ra cũng không phức tạp lắm, nay mai là có thể dùng.

Bên ngoài truyền đến một tiếng cười sáng lạng. Ngay sau đó cửa mở ra, một nam tử trẻ tuổi chống quai trượng đi vào. Bên cạnh hắn có nha hoàn điu dờ.

– A, Ngũ đệ trở lại cũng không đến thăm đại ca. Ta mới vừa từ bên ngoài về, sau khi đi vẫn an mẫu thân mới biết!

Đây là Triệu Thần, Đại thiếu gia Triệu phủ sao? Về ngoài khá giống Triệu Sơ, nhưng không có dung mạo tuyệt diệu như đệ đệ mình, chẳng qua cũng có thể xếp vào hàng ngũ mỹ nam. Hai người này đều là con vợ cả. Có điều khi bảy, tám tuổi, bởi nghiệp ngậm mà Triệu Thần bị rắn độc cắn, vì không có thuốc nào chữa được, nên xem như bị tàn phế. Vốn dĩ gia nghiệp trăm năm của Triệu gia là do hắn kế thừa, nhưng vì sự cố ngoài ý muốn này, hiện tại toàn bộ Triệu phủ xem trọng nhất chính là Triệu Sơ.

Mộ Dung Thụ lắng lắng từ thư án lui xuống, đứng một bên.

– Khi đệ vừa về đã đến thăm đại ca. Đại tẩu nói đại ca xuất phủ. Không ngờ đại ca lại đến thăm đệ.

Triệu Sơ đi về phía Triệu Thần, đỡ Triệu Thần từ tay nha hoàn.

Triệu Thần sáng lạng cười to ba tiếng, thần sắc hình như có chút phức tạp nhìn về phía Triệu Sơ, nói:

– Lần này đệ về sẽ không đi nữa chứ?

Sau khi Triệu Sơ đỡ Triệu Thần ngồi xuống thì ngồi một bên, trong mắt thoáng hiện tia sáng khác thường, lúc đầu nói:

– Đại ca còn không biết tính đệ sao? Trước trở về nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó đệ lại muốn đi ra ngoài. Giang sơn Đại Hoa ta rộng lớn, cùng lắm đệ chỉ mới đi được một nửa mà thôi.

– Tuổi của đệ cũng không còn nhỏ, nên nghĩ đến chuyện thành gia lập thất đi. Cha mẹ đều sắp tuổi lắm. Con trai lớn của Đại ca cũng đã năm tuổi rồi, mà đệ còn không có tin tức gì hết. Duyệt Nhi biểu muội vẫn chờ đệ kia kia. Mẫu thân nói, Duyệt Nhi biểu muội tuy rằng môn hộ có chút thấp, nhưng dù sao cũng lớn lên trong phủ, nàng khá hiểu chuyện, sau này có thể hầu hạ đệ tốt hơn, đồng thời hiểu kính với cha mẹ.

Triệu Thần dung nhan tuấn tú trầm thêm vài phần, thuyết giáo Triệu Sơ:

Nghe vậy, Triệu Sơ cúi đầu nhấp một ngụm trà, như không quá để ý gì nói:

– Đệ xem Duyệt Nhi như muội muội, tuyệt không có ý gì khác.

Khóe mắt Mộ Dung Thụ âm thầm lướt qua Triệu Sơ, lại liếc qua Triệu Thần, vừa hay nhìn thấy Triệu Thần đang nhàu mày.

– Nghe nói lần này trở về đệ dẫn theo một vị nữ tử xinh đẹp. Nếu là có ý, vậy lập nàng làm thiếp đi. Mẫu thân tất sẽ đồng ý.

Triệu Thần bỗng nhiên chuyển đề tài, tươi cười sáng lạn lại xuất hiện trên mặt. Sau đó có chút mờ ám dựa sát vào Triệu Sơ, nói:

Mộ Dung Thụ nhướng nhướng mày. Những người này đều xem nàng là thiếp của Triệu Sơ sao? Nhưng lại dương nhiên, hay hoặc giả là nha đầu thông phòng.

– Đại ca đang nói gì thế? Làm sao có thể? Đệ chưa bao giờ có suy nghĩ này. *(Đám cô coi anh Mặc có “thiên” huynh hồng, hề hề)*

Triệu Sơ lập tức gạt đi. Sau đó nhìn về phía khóe miệng đang tươi cười của Mộ Dung Thụ, chứa đựng ý tứ hàm xúc không rõ. Nữ tử này thuộc về Vũ Văn Mặc. Nàng và hẳn không có quan hệ gì.

Triệu Thần theo ánh mắt Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thụ, đúng lúc cũng nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng. Không ngờ nàng lại xinh đẹp như thế! Hẳn không khỏi tán thưởng:

– Ánh mắt Ngũ đệ thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 106

Triệu Thần theo ánh mắt Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thụ, đúng lúc cũng nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng. Không ngờ nàng lại xinh đẹp như thế! Hẳn không khỏi tán thưởng:

– Ánh mắt Ngũ đệ thật tốt.

May mà ánh mắt Triệu Thần cũng chưa đến mức khiến người khác chán ghét, có chăng chỉ là thưởng thức và tán thưởng. Mộ Dung Thụ nghe lời này cũng không đến nỗi khó chịu.

– Đại ca vẫn là đừng để ý nàng, đệ còn chưa có tâm tư cưới vợ nạp thiếp.

Triệu Sơ nhàu mày rồi ngẩng đầu giải thích với Triệu Thần.

Mộ Dung Thụ trầm ngâm từ khi Triệu Sơ từ bên ngoài trở về, hình như hắn đang khó xử chuyện gì đó, thậm chí nàng có thể cảm giác được hắn cũng không vui. Đồng thời, khi hẳn biết được nàng là Nam Dương vương phi, càng câu nệ hữu lễ, không còn tiêu sái tự nhiên giống như lần gặp mặt đầu tiên. Hẳn không phải là Triệu ngũ công tử nổi tiếng thiên hạ sao? Xem ra, mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng.

Triệu Thần là trưởng tử Triệu phủ, từ nhỏ đã chịu sự quản giáo của gia tộc, hẳn nhìn người cực chuẩn. Hắn thấy Mộ Dung Thu thần thái lạnh nhạt thong dong thì biết nàng không hề đơn giản, hơn nữa thái độ Triệu Sơ lại khiến người ta phải suy nghĩ lại, nhưng mà có một số việc gấp gáp sẽ không có kết quả tốt. Triệu Thần thu hồi ánh mắt đánh giá, bắt đầu nói chuyện nhà với Triệu Sơ.

– Đại ca cũng hiểu đệ có suy nghĩ của riêng mình, nhưng đệ cũng biết sức khoẻ ta rồi đó, tuy rằng bây giờ phần lớn việc buồn bán là do đại ca xử lý, nhưng lâu ngày, e rằng ta không làm nổi. Từ nhỏ đệ đã thông minh tuyệt luân, phóng tầm mắt khắp thiên hạ, e rằng không có ai có thể so với đệ. Cha mẹ đều đang đợi đệ về chăm sóc đấy.

– Việc này có đại ca thì được rồi.

Triệu Sơ cong khóe môi tuyệt mỹ khẽ cười nói. Đôi mắt hữu thần sáng như sao trông càng thêm đẹp mắt.

– Haiz, đại ca cũng không biết nói gì với đệ nữa. Hai ngày tới đệ cần thận một chút đi, đừng làm cho cha mẹ buồn lòng.

Triệu Thần thật sâu thở dài một tiếng, cảm thấy bất đắc dĩ nói.

Triệu Sơ không nói gì, động tác tao nhã cầm chén trà, dùng nắp gạt đi vụn trà.

Thấy thế, Triệu Thần nhẹ cau mày.

– Sức khoẻ đại ca gần đây có chuyển biến tốt không?

Ánh mắt Triệu Sơ nhìn lướt qua chân trái Triệu Thần. Chân này bôi rất ít dùng sức, hiện tại đã bị teo lại, cho dù hàng năm đều châm cứu cũng không khá lên được.

Triệu Thần như không thêm để ý cười nói:

– Cũng vẫn vậy, ta đã quen rồi. May mà chân phải không sao, Ngủ đi đừng quá để tâm. Huống hồ từ khi đệ học y rồi chăm sóc cho ta, chi cần không dùng sức thì cũng không đau đớn.

– Sẽ có biện pháp.

Triệu Sơ nhu mày nói, vẻ mặt vô cùng kiên định.

Mộ Dung Thu miễn cảm phát giác được tình cảm bất thường trong cuộc nói chuyện của hai người. Thái độ Triệu Sơ như vậy, chẳng lẽ tổn thương ở chân của Triệu Thần là do hắn? Nàng nhìn chân trái Triệu Thần, tuy được quần áo che đi nhưng cũng có thể nhìn ra, vì cơ bắp không được vận động nên chân trái hẳn mới teo lại. Nếu tiếp tục như thế, muốn chữa khỏi càng khó khăn hơn gấp nhiều lần. Y thuật Triệu Sơ tinh diệu, không ngờ ngay cả hắn cũng bó tay.

Trong lúc Mộ Dung Thu âm thầm suy nghĩ, Triệu Thần đã đứng dậy, lần nữa quan sát năng thật kỹ từ phía sau, nhìn đến khi Mộ Dung Thu tỏ vẻ khó chịu mới dời tầm mắt, sau đó để nha hoàn giúp đỡ khép kiếng rồi đi.

Triệu Sơ tự mình tiễn Triệu Thần ra tận cửa. Sau khi thấy Triệu Thần rời đi, hắn mới xoay người trở vào. Hắn nhìn về phía Mộ Dung Thu đang đắm chìm, hắn cũng không mở miệng giải thích cái gì. Nàng là nữ tử thông minh, hẳn có thể từ cuộc trò chuyện vừa rồi của hắn và đại ca mà phát giác một vài chuyện, mà đại ca đánh giá nàng, tin rằng nàng cũng có thể đoán ra ít nhiều. Khó trách nàng lại khiến Vũ Văn Mặc có hết sức đề bảo vệ, chỉ bằng sự thông minh của nàng, có thể làm cho bản thân mình lần lượt rời xa nguy hiểm. Tựa như lần đầu tiên gặp mặt, nàng đưa đến cho hắn sự rung động.

Thần sắc hắn như thường trở lại thư án, tiếp tục luyện chữ.

Sau khi hoàn hồn, Mộ Dung Thu nhìn thoáng qua Triệu Sơ đang chuyển tâm luyện chữ rồi lặng lẽ lui ra.

Ra khỏi thư phòng, đúng lúc nàng nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa lại, Triệu Sơ ngẩng đầu nhìn lên, con người hắn u ám trầm trầm không thôi, sắc mặt càng thêm nặng nề.

Hai ba ngày tiếp theo trôi qua bình thường. Rốt cuộc Tiền tiểu thư trong lời Xuân Mai cũng không đến tìm nàng. Cuộc sống của Mộ Dung Thu trôi qua khá bình thản. Có điều xế chiều hôm sau, sau khi đến thư phòng, Mộ Dung Thu phát hiện thư phòng vô cùng sạch sẽ, căn bản không cần quét tước, thậm chí ngay cả sân nhà cũng giống như được nước rửa sạch. Mộ Dung Thu lập tức đoán được là Triệu Sơ âm thầm sai người quét dọn trước. Nàng cũng không cần vạch trần, đi tìm phiền phức cho bản thân.

Hôm nay nàng vừa mới đến thư phòng, Triệu Sơ đã đưa cho nàng một phong thư.

Vừa mở ra nàng đã biết đây là do Vũ Văn Mặc viết. Nội dung đại khái là báo nàng an tâm chờ ở Triệu phủ, không quá vài ngày nữa hắn sẽ đón nàng trở lại phủ Nam Dương Vương, đồng thời còn nói mọi chuyện đều có thể tìm Triệu Sơ giúp, đúng là mình chịu thiệt thòi. Cuối cùng hẳn vô cùng đơn giản nói một câu, kẻ phóng hỏa khiến chết nàng chính là Thẩm quý nhân, còn người hạ mễ hương là Thẩm tế tướng. Chỉ là hắn không nghĩ đến Thẩm tế tướng lại có năng lực lớn đến thế, có một nhóm cao thủ âm thầm làm việc cho ông ta, cuối cùng là hai chữ “nhớ nàng” đơn giản.

Sau khi xem xong, xác định trong thư không còn chuyện khác, Mộ Dung Thu đặt trang giấy mỏng manh lên ngọn nến, đốt thành tro.

– Trong triều đình có vài biến động nhỏ, hoàng đế này buộc lên đai ngọc có phần danh không chính, ngôn không thuận. Tin rằng rất nhanh mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo.

Đây là lần đầu Triệu Sơ nói chuyện triều đình với nàng.

Nghe giọng điệu của hắn, nàng biết e là sau khi nàng rời đi nửa tháng, trong triều có thay đổi lớn, hẳn là Vũ Văn Mặc đã có động tác. Có điều nàng không hiểu, theo như lời Triệu Sơ nói, đai ngọc của hoàng đế là bất chính? Chẳng lẽ vì chuyện này mà ông ta mới luôn đề phòng Vũ Văn Mặc? Đột nhiên, Mộ Dung Thu to gan đoán, chẳng lẽ hoàng đế không phải huyết thống hoàng tộc?

– Ủ.

Mộ Dung Thu gật đầu với Triệu Sơ, cũng không hỏi gì thêm.

Triệu Sơ vốn cho là Mộ Dung Thu sẽ muốn biết nhiều hơn, kết quả nàng cũng không tiếp tục hỏi, điểm ấy làm hắn hơi nghi hoặc. Hắn không biết khi ở phủ Nam Dương Vương Mộ Dung Thu đã được chứng kiến khúc mắc giữa hoàng đế và Vũ Văn Mặc. Nàng cũng đã suy đoán nhiều lần, hiện tại những lời này của Triệu Sơ đã nhắc nhở nàng. Chỉ một nhắc nhở nhưng đối với Mộ Dung Thu cũng đã đủ.

Từ thư phòng đi ra, Mộ Dung Thu trở về phòng. Tiềm lực con người quá thật vô cùng to lớn, khi mới đến Triệu phủ, đúng là nàng thấy không quen, hiện tại lại cảm thấy căn phòng này tuy không thể nói là lớn, là đẹp, nhưng lại có cảm giác ấm áp, có thể là mấy ngày qua nàng sống ở đây khá thoải mái đi, cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Hai ngày này, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ theo Thu Diệp học thêu thùa. Có đôi khi Mộ Dung Thu không khỏi suy nghĩ, nếu Hồng Lăng nhìn thấy nàng hiện tại cũng có thể thêu có hình có dạng, có phải nha đầu đó sẽ khen nàng rất nhiều không? Mỗi khi nghĩ như vậy, Mộ Dung Thu lại cười ríu rít. Sau đó nàng lại chăm chú thêu, hiện tại xem ra, đáng về nàng đúng là có vài phần giống hiền thê lương mẫu rồi.

– Dung nhi, lúc này Xuân Mai nói, cái túi tiền này người thêu rất đẹp, nàng ấy muốn.

Thu Diệp ngẩng đầu nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu xi cười ra tiếng:

– Xuân Mai không biết thêu hay sao mà lại muốn lấy cái này của ta.

– Mẹ của Xuân Mai đầu chỉ cần nhìn một hai lần, nhưng nàng ấy vẫn không có hứng thú với thêu thùa. Hôm qua túi tiền của nàng bị hư, nàng đang lo lắng. Buổi chiều lúc Xuân Mai tới nhìn thấy người thêu hầu bao, nàng nói là mẫu thêu khá lạ mắt chưa thấy bao giờ, rất đáng yêu, cho nên nàng muốn lấy.

Thu Diệp cũng không nhận được, nhẹ nhàng nói. Thanh âm của nàng dịu dàng mỏng manh, giọng nói nhỏ nhẹ, hết sức dễ nghe.

Hình thêu trên hầu bao là Mộ Dung Thu ngẫu nhiên nghĩ ra, một con gấu nhỏ nhô mang trên tai một cái nơ hình con bướm. Nàng dùng chỉ màu hồng nhạt, nhìn qua đúng là rất đáng yêu. Vốn nàng định thêu xong sẽ đưa cho Hiền nhi, nhưng nếu Xuân Mai đã thích vậy thì cho nàng ấy đi, trước mắt chỉ khoảng nửa canh giờ là xong rồi.

– Hôm qua mẹ của Xuân Mai xin Đại thái thái chỉ hôn cho nàng ấy rồi. Hiện tại tuổi Xuân Mai cũng không còn nhỏ. Vốn năm trước mẹ của nàng đã chuẩn bị xong, nhưng Xuân Mai có vẻ như còn hi vọng, một ngày kia sẽ được Ngũ thiếu gia thu làm thiếp. Hiện tại Ngũ thiếu gia cũng không có tâm tư kia, mẹ của Xuân Mai không đợi được nữa mới đến xin Đại thái thái, nói là muốn gả Xuân Mai cho con trai trưởng của Kim tổng quản đó.

Thu Diệp vừa thêu vừa nói.

Mộ Dung Thu tùy ý hỏi:

– Con trai lớn của Kim tổng quản là người thế nào?

Xuân Mai tuy hưng hưng hồ hồ nhưng tính cách đơn thuần, nếu gặp nhà chồng không tốt, đối với nàng không khỏi có chút không công bằng.

Giọng điệu Thu Diệp mang theo vẻ hâm mộ nói:

– Là một nam tử khá giỏi giang. Hiện tại hẳn ở bên ngoài làm chương quầy trong cửa hàng bán ngọc khí đó. Tuy rằng trong nhà hắn đã có một thiếp, nhưng dựa vào sự xinh đẹp của Xuân Mai, thì so ra nữ tử thôn dã tất nhiên là kém nàng. Sau này Xuân Mai là được hưởng phúc rồi. Mẹ của nàng đã sớm chọn trúng mối này rồi, may mà Đại thái thái làm chủ. Bằng không mối hôn sự tốt này sợ là không tới lượt Xuân Mai đâu.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thư dừng lại một chút. Đây đúng là suy nghĩ của những cô nương mới lớn ở thời đại này, cũng bình thường như tư tưởng một vợ một chồng thời hiện đại. Cho nên các nàng mới nói, thấp cổ thần phận dễ hèn, so với chính thế không thể sánh bằng. Đồng thời các nàng còn cho rằng bên người đàn ông có bao nhiêu phụ nữ cũng là chuyện bình thường.

Thấy Mộ Dung Thư không nói, Thu Diệp hỏi vọt

– Sao người không nói chuyện? Có phải người nghĩ đến bản thân mình không? Người lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ gặp nhà chồng tốt mà. Hơn nữa mấy nhà đầu bà tử trong Nhã Đức Uyển đều nói, Dung nhi người xinh đẹp, đáng người tốt, khí chất cũng tốt, so với các cô nương khác trong phủ chúng ta thì có khí chất hơn nhiều. Không chừng người sẽ được Ngũ thiếu gia thu làm đi nương đó.

– Ta chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện này. Đừng nói đến ta nữa, nói về người đi, người chắc là đã có lang quân như ý rồi đúng không

Mộ Dung Thư mở to mắt nhìn Thu Diệp, rất tự nhiên bắt động thanh sắc chuyển đề tài.

Thu Diệp vốn là người không có nhiều tâm tư, nghe Mộ Dung Thư nói vậy, gò má bỗng chốc đỏ ửng như quả hồng, cũng không chú ý kim thêu đâm vào tay, năng vội đặt tay vào trong miệng mút một chút.

Thấy thế, ánh mắt Mộ Dung Thư càng thêm dũa dai.

– Ủi chao, nữ tử sao có thể nói những lời này nha? Người đừng để người ta nghe được sẽ chê cười đó.

Thu Diệp xoay người, đưa lưng về phía Mộ Dung Thư thấp giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư cũng không ép nàng. Các cô nương ở tuổi này đều rất mơ mộng.

– Thân phận chúng ta thấp kém, sau này có thể gả cho ai thì cũng do chủ tử làm chủ. Không phải ai cũng có phúc khí như Xuân Mai. Nếu may mắn gả cho người đàn ông tốt thì đời này xem như cũng không khổ sở. Nếu như gả phải kẻ lưu manh, sợ là đời này cũng không được an thân. Chúng ta cần giữ bốn phận làm việc cho tốt, đừng để chủ tử bắt được sai lầm. Như vậy sau này chúng ta sẽ sống tốt hơn một chút.

Thu Diệp bỗng nhiên thở dài một tiếng, quay đầu nói vài câu thăm thía với Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu lặng im không nói. So với họ, có phải nàng đã yêu cầu quá nhiều? Nếu như nàng sinh ra trong thời đại này, chắc chắn nàng cũng giống như bọn họ vui mừng đón nhận tình cảm của Vũ Văn Mặc. Nhưng dù sao nàng cũng đã sống hai mươi sáu năm ở hiện đại, tiếp nhận một nền giáo dục khác một trời một vực so với người đương thời.

Vào buổi chiều, nghe nói Triệu Sơ bị Đại thái thái gọi đi nên Xuân Mai mới đến đây. Đúng lúc Mộ Dung Thư đã thêu xong hà bao nên đưa cho nàng. Xuân Mai cầm hà bao vui vẻ nhảy lên, thiếu điều muốn ôm Mộ Dung Thư cắn mạnh.

Ngoại trừ Xuân Mai không bận bịu gì, Hạ Hoa cũng khá rảnh rỗi, ở ngoài cửa nhìn thấy các nàng vui vẻ người nói ta cười, nàng ở ngoài cửa ho khan liên tục, tràn đầy khinh thường, sau khi liếc mắt nhìn các nàng một cái về sau, âm dương quái khí cười lạnh vài tiếng:

– Chỉ là miếng vải rách thêu vài thứ linh tinh mà lại xem như bảo vật, thật không có tiền đồ.

Nói xong liền nghiêng mặt lên trời bỏ đi.

Nàng ta như thế, ba người họ hoàn toàn không thêm để ý. Sống tại Triệu phủ, Mộ Dung Thư xem như đang đi nghỉ phép, cho nên nàng cũng không muốn dính vào. Hạ Hoa là người nông cạn, trong chốn nhà cao cửa rộng này, loại người tầm cao khí ngạo như vậy không thể an ổn cả đời, tất nhiên là nàng không muốn liên quan gì với nàng ta, lẳng phai thời gian.

– Nàng thật đúng là, tưởng mình là ai chứ, là tiểu thư trong phủ chắc.

Xuân Mai cười lạnh, có chút khinh thường nói.

Thu Diệp giữ chặt tay Xuân Mai, cười nói:

– Người cũng không phải không biết tính của nàng, may mà chủ tử viện này là Ngũ thiếu gia, nếu đổi lại là viện khác nàng đã sớm không biết ăn bao nhiêu gậy rồi nữa. Nàng ta không đáng để tức giận đâu.

– Đúng vậy, dù sao chúng ta mới là người ở chung, còn nói nói cười cười, nhất định là nàng ta ghen tỵ.

Xuân Mai chớp mắt, cười ra tiếng. Tiếp theo lại ôm lấy Mộ Dung Thư:

– Vẫn là Dung nhi tốt, từ tiền này ta nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận. Ta thật luyến tiếc không nỡ dùng nha.

Mộ Dung Thư nhin không được cười nói:

– Cứ dùng đi, nếu không lại bị chuột gặm một lỗ, lúc đó có hối hận cũng đã muộn, bản thân còn chưa kịp dùng.

– Hiện tại người sắp thành thân rồi, cũng nên học một ít thêu thùa đi. Bằng không sau này trở thành vợ người ta, y phục của nam nhân chính người phải khâu đấy. Đến lúc đó muốn cầu người cũng không có ai giúp được đâu.

Thu Diệp che miệng cười nói.

Xuân Mai nhắm mắt mày, đáng về bề vệ nhất thời tiêu tan, bĩu môi lăm bằm

– Ta còn chưa muốn lấy chồng đâu.

Nói là nói như vậy, nhưng mặt nàng vẫn đỏ lên.

Mộ Dung Thư và Thu Diệp liếc nhìn nhau, đều nhịn cười không được. Xuân Mai đứng là khẩu thị tâm phi!

Trên mặt Thu Diệp che giấu không được hăm mộ, thừa dịp Mộ Dung Thư và Xuân Mai không phát hiện, ánh mắt của nàng dần dần âm đậm rồi trầm xuống. Tầm mắt nhìn qua cửa sổ rơi vào phòng Triệu Sơ, thần sắc nàng càng âm đậm.

Trong lúc nói chuyện với Xuân Mai, ánh mắt Mộ Dung Thư như có như không nhìn lướt qua Thu Diệp mà nàng ấy không hề phát hiện.

Tuy Mộ Dung Thư đến Triệu phủ đã nhiều ngày nhưng vì nàng không muốn tiếp xúc nhiều người sẽ sinh phiền phức nên cũng chưa bước ra khỏi Nhã Đức Uyển một bước. Thế nhưng, nàng vẫn nghe được một chút tin tức trong phủ. Người được nói đến chính là nàng và Triệu Sơ. Phần lớn là suy đoán thân phận của nàng, còn có sự nghi của Triệu Sơ.

E là không chỉ một người cho rằng nàng sẽ trở thành thấp cổ của Triệu Sơ. Thật đúng là ý tưởng thú vị. Nếu những người này biết nàng ngay cả vị trí Nam Dương vương phi cũng không thêm, thì một tiểu thấp, nàng càng không lạ gì, không biết lúc đó bọn họ sẽ nghĩ sao. Có điều đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Quả thật, lời đồn đãi lan nhanh khiến Đại thái thái không thể đứng vững. Ngày hôm sau, vừa dùng điểm tâm xong, Đại thái thái và Tiền tiểu thư cùng đến Nhã Đức Uyển.

Đầu tiên là nói vài chuyện với Triệu Sơ, sau đó cho người đi mời Mộ Dung Thư tới.

Lúc này Mộ Dung Thư vừa ăn xong điểm tâm, đang ở trong phòng dùng trà, Xuân Mai thì dốc chạy vào, vẻ hoảng hốt. Thấy Mộ Dung Thư mở cửa, liền hô to:

– Trời ơi, bà có của tôi ời! Xảy ra chuyện lớn rồi, người còn có tâm tư ở trong phòng uống trà nữa!

Nhìn vẻ mặt Xuân Mai không giống giả vờ, Mộ Dung Thư buông chén trà, hỏi:

– Có chuyện gì?

Kỷ thực Xuân Mai đúng là người tinh tình hùng hùng hổ hổ, Mộ Dung Thư vừa mở miệng hỏi, nàng đã mở miệng oang oang:

– Đại thái thái và Tiền tiểu thư đến đây. Giờ đang ở chính sảnh nói chuyện với Ngũ thiếu gia, không biết thế nào mà đầu tiên là Tiền tiểu thư nhắc đến người, sau đó Đại thái thái liền muốn gặp người một chút. Người phải cẩn thận suy nghĩ làm sao trả lời Đại thái thái đó.

Quả nhiên chuyện nên tới đã tới! Mộ Dung Thư khép hờ hai mắt, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi.

Thấy thế, Xuân Mai nóng nảy:

– Bà có của tôi ời! Tuy rằng Đại thái thái là người có tấm lòng Bồ Tát, nhưng trong mắt người cũng không chấp nhận được nửa hạt cát, chắc chắn người sẽ hỏi rõ tâm tư của người. Còn có Tiền tiểu thư kia nữa, sợ là lần này Đại thái thái đến chính là do nàng xúi giục. Lát nữa nhất định nàng ta sẽ tìm cơ hội để đối phó người. Nhìn đáng vẻ lạnh nhạt không tranh với đời kia của người mà xem, ngay thơ như tờ giấy trắng. Phải nói sao người mới hiểu được đây? Đã vậy người lại còn có dung mạo tuyệt sắc nữa chứ, lần này nếu xử lý không tốt, chắc chắn sẽ để lại tai họa ngầm. Tiền tiểu thư cũng không phải là một chủ tử dễ đối phó đâu.

Thấy đáng vẻ Xuân Mai lo lắng như vậy, Mộ Dung Thư nhin không được cười.

– Xuân Mai tỷ tỷ là đang nói ta ngây thơ như tờ giấy trắng sao?

Chưa từng nghĩ tới, kiếp trước và kiếp này còn có người nói năng như vậy, đúng là có vài phần lạ thú.

– Sao người chẳng lo lắng một chút nào vậy? Đừng cho là ta hù dọa người. Ta chỉ muốn tốt cho người, lát nữa nếu Tiền tiểu thư có làm khó dễ người, người cứ bày dáng vẻ đáng thương ra, rót hai giọt nước mắt, Đại thái thái có tấm lòng Bỏ Tắt nhất định sẽ giúp người. Nếu như nhân cơ hội này có thể làm thiệp hoặc là thông phòng cho Ngũ thiếu gia cũng tốt rồi. Thế nhưng cũng có thể là ta nghĩ nhiều, Đại thái thái và Tiền tiểu thư cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn gặp người một chút.

Sắc mặt Xuân Mai nặng nề, trịnh trọng nhắc nhở Mộ Dung Thu.

– Ủ, tất cả nghe theo người.

Mộ Dung Thu mỉm cười nói tiếp:

– Đi thôi, nếu để Đại thái thái chờ lâu, vậy cũng là một sai lầm lớn đó.

Xuân Mai ngây ngốc nhìn nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu, ngo ngác nói:

– Dung nhi, người thật xinh đẹp. Nhìn thế nào người cũng không giống người có xuất thân thấp kém.

Mộ Dung Thu cũng không đáp lại những lời này của Xuân Mai, nàng biết rõ dung mạo của mình vô cùng xinh đẹp, cùng với tỷ muội Thẩm trắc phi khá cân sức ngang tài. Thế gian hiếm có nữ tử có thể có dung mạo như vậy. Thế nhưng, xinh đẹp có đôi khi cũng là một loại phiền phức. Nếu gia cảnh phú quý, đó chính là vũ khí. Nhưng nếu có thân phận thấp hèn thì lại trở thành nỗi lo.

Đến chính sảnh, nàng cúi đầu đi theo Xuân Mai.

Vừa mới vào nhà, căn phòng vốn tràn ngập tiếng cười lập tức im bật.

Mấy tấm mặt đều nhìn về phía Mộ Dung Thu.

– Người chính là nha hoàn Lưu Dung mà Ngũ Ca mang về sao?

Mở miệng trước là một nữ tử trẻ tuổi.

Nữ tử vừa lên tiếng không thể nghĩ ngờ chính là Tiền Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 107

Tiền Duyệt kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu. Dáng người nữ tử này nhìn qua có vẻ thướt tha mềm mại. Vì có Xuân Mai đứng trước mặt khiến dáng người nàng ta càng được tôn lên, tựa như tiểu thư khuê các, trên người một chút nét quê mùa dân dã cũng không có. Lúc chưa nhìn thấy dung mạo của Mộ Dung Thu, Tiền Duyệt đã vô cùng đề phòng. Nàng bồng quay đầu nhìn về phía Triệu Sơ, thấy vẻ mặt hân hoan như thường mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đại thái thái khá bất ngờ, hơi ngoài dự đoán của bà, vốn tưởng Lưu Dung chỉ là cô gái bình thường, nhưng hiện tại xem ra không phải như thế. Dù sao dáng người và khí chất đều vô cùng xuất chúng, so với Duyệt Nhi ngồi bên người bà còn cao hơn vài phần.

– Vâng.

Mộ Dung Thu don gĩan trả lời. Thái độ kiêu căng, giọng điệu chất vấn này của Tiền Duyệt cứ như bà vợ đi đánh ghen, chớp được tiểu tam ngay tại trận, khiến nàng cười lạnh trong lòng. Từ trước tới nay nàng không phải là người mặc kệ khác vo tròn bóp méo, người khác ức hiếp nàng bao nhiêu, nàng nhất định trả lại bấy nhiêu.

Mặc dù Triệu Sơ đang uống trà nhưng đối với thái độ của Tiền Duyệt vẫn hơi bất mãn, đang muốn lên tiếng răn dạy, chợt nghe Tiền Duyệt lại mở miệng:

– Đại thái thái, người xem. Một đứa nha hoàn như nàng, nhìn thấy người cũng không có lễ. Quà nhiên là trong mắt không có người mà.

Nói xong, nàng ta quay đầu lên giọng quát Mộ Dung Thu:

– Còn không quý xuống!

Quả nhiên Đại thái thái nhấm mảy lại, nhưng từ trước tới nay bà vốn thiện tâm, chưa từng có những suy nghĩ vòng vo như thế nên mới không để ý nhiều.

– Mới vào phủ sao hiểu được nhiều quy củ như vậy? Huống hồ trong phủ chúng ta cũng không phải hoàng cung nội viện, không cần cứ gặp mặt là phải quý.

Mộ Dung Thu nhàu mày, không ngờ mẹ của Triệu Sơ hiền hoà như thế. Theo lẽ thường nàng vẫn nghĩ cũng nên hành lễ, bèn hơi cúi người.

– Thành an Đại thái thái.

Tiền Duyệt vô cùng tức giận. À nó tí này chỉ thành an Đại thái thái mà không thành an nàng, phải chăng là cố ý? Cùng lắm cũng chỉ là một nô tì lại dám không để nàng vào mắt!

– Không cần đa lễ, đứng lên trả lời đi.

Đại thái thái dụ dằng nói. Bà âm thầm đưa mắt nhìn phản ứng của đứa con trai út. Vừa rồi khi bà không lên tiếng để mặc Duyệt Nhi chỉ trích nha đầu này, trên mặt hẳn có chút không vui.

– Vâng.

Mộ Dung Thu đi lên trước hai bước. Thế nhưng, đầu nàng vẫn cúi thấp.

– Nghe Sơ Nhi nói con ta cứu được người trên đường khi người bị ác bá khi dễ phải không? Vậy xem ra, hoàn cảnh người cũng khá đáng thương. Sau này ở trong phủ chúng ta, chỉ cần người cố gắng hầu hạ chu đáo cho Sơ Nhi là được.

Ánh mắt Đại thái thái nhu hòa, cô gái trước mắt càng nhìn càng vừa lòng, nếu để Sơ Nhi thu phòng (*lấy làm vợ lẽ*) cũng được.

Mộ Dung Thu gật đầu trả lời:

– Đại thái thái nói đúng, nô tì luôn ghi nhớ ân cứu giúp của Ngũ thiếu gia.

Nghe vậy, Triệu Sơ ngẩng đầu lên, tuy ánh mắt vẫn bình tĩnh nhưng đã có vài phần gợn sóng nhìn nàng một cái.

Nhìn thấy hành động đó của Triệu Sơ, Tiền Duyệt cau mày không vui, càng nhìn Mộ Dung Thu càng thấy không vừa mắt, rất không có ý tốt mà nói:

– Cùng lắm nàng ta cũng chỉ là xuất thân bản cùng, kết quả mới vừa vào phủ đã được làm đại nha hoàn bên cạnh Ngũ biểu ca, khó tránh khiến hạ nhân trong phủ bất bình. Tuy rằng Đại thái thái và Ngũ biểu ca thương tình nhưng để hạ nhân xì xào sau lưng cũng không hay.

– Duyệt Nhi biểu muội có phải đã xen vào việc của người khác quá nhiều không?

Triệu Sơ đặt chén trà xuống, giọng điệu lạnh như băng nói, khuôn mặt tuyệt mỹ hoa lệ rét lạnh nhìn Tiền Duyệt.

Tiền Duyệt cảm thấy run lên, vì việc Triệu Sơ lên tiếng nói giúp cho một à nô tì mà trong lòng vô cùng bất mãn. Kết quả vừa ngẩng đầu đã bắt gặp khuôn mặt quyền rũ của Triệu Sơ, nhất thời mất hồn, ngo ngắc nhìn.

Mà lúc này, Mộ Dung Thu đã ngẩng đầu nhìn về phía Tiền Duyệt và Đại thái thái.

Tiền Duyệt lồm lồm cũng rất xinh đẹp nhưng lại có vẻ tầm thường thế tục, lời nói cứ chi như phường chợ búa. Ngay cả ánh mắt nhìn Triệu Sơ lúc này cũng như hổ đói, lộ rõ sự si mê đắm đuối còn cổ ra vẻ ngượng ngùng. Lại nhìn Đại thái thái, không hổ là mẹ ruột Triệu Sơ. Dáng vẻ bà xuất chúng, được chăm sóc kỹ lưỡng nên nhìn qua cũng chỉ như bà mười tuổi mà thôi, vì được giáo dục tốt, khí độ ung dung, có thể so với các nương nương trong cung.

Đôi mày Triệu Sơ nhăn lại, tránh tầm mắt của Tiền Duyệt.

Tiền Duyệt cũng ý thức được bản thân mình thất thủ, nhưng mà kể từ khi nàng đến Triệu phủ đã rất thích Triệu Sơ. Hiện thời càng mê đắm hơn, nhìn hết thấy đàn ông trong thiên hạ, không có ai xuất sắc hơn Triệu Sơ. Nàng vẫn muốn gả cho Triệu Sơ, cho nên mới cố gắng hết sức làm mình trở nên xinh đẹp hơn. Biết được hẳn thích màu trắng, nàng bèn mặc đồ màu trắng trắng. Hẳn thích ăn thịt bò, nàng cũng ăn, tuy rằng nàng cảm thấy thịt bò không ngon như tổ yến, hơn nữa có mùi hôi tanh, nhưng vẫn cố nuốt xuống. Thậm chí ngay cả Đại thái thái cũng có ý muốn nàng gả cho hắn.

Chị là hơi bất ngờ, hôm nay thái độ Triệu Sơ với nàng lại lạnh nhạt như thế! Quả thực là châm chọc, khiến nàng đau lòng quá đời. Quay đầu lại nhìn Mộ Dung Thu, vốn định chỉ trích hai câu, kết quả thấy được khuôn mặt Mộ Dung Thu!

Thanh lệ thoát tục, mày ngài mất nhún, da thịt trắng nõn, đứng là vô cùng xinh đẹp! Lập tức khuôn mặt Tiền Duyệt trắng bệch ba phần.

Mà Đại thái thái cũng bị chấn động, dù sao bà cũng từng là một mỹ nhân, Mộ Dung Thu tất nhiên không bằng bà lúc còn trẻ, nhưng nữ tử có thể có vẻ xinh đẹp và khí chất thế này vẫn khiến người khác không thể không kinh ngạc. Đồng thời cũng hơi tò mò, chẳng lẽ Sơ Nhi là bị sắc đẹp của nàng ta mê hoặc?

— Duyệt Nhi cũng chỉ là đoán chừng suy nghĩ của họ hẳn trong phủ chứ không có ý gì khác. Có lẽ Duyệt Nhi không khéo ăn nói, xin biểu ca đừng trách.

Tiền Duyệt chậm rãi cúi đầu, cắn răng nói khẽ.

Từ đầu đến cuối Mộ Dung Thu luôn bàng quan, nhìn thấy Tiền Duyệt như thế, trong lòng buồn cười. Biết rõ Triệu Sơ chẳng có cảm giác gì với nàng ta mà vẫn cố chấp nhào tới, không biết nên nói nàng ta ngu ngốc hay đáng thương.

Thật ra Mộ Dung Thu cũng không biết, nàng càng bình tĩnh thông dong lại thêm mấy phần hồ hởi lạnh nhạt càng khiến người khác dễ phát điên. Đây cũng là nguyên nhân làm cho những người vốn có khả năng trấn định, kiềm chế rất cao như chị em Thẩm quý phi và Thẩm trắc phi mất không chế mà nổi điên. Mà tu vi của Tiền Duyệt trước mặt lại tương đối nóng nảy, không cùng một đẳng cấp với bọn họ, tất nhiên là chỉ có thể chịu không nổi mà tức giận.

— Thực ra lời của Duyệt Nhi cũng có vài phần đúng. Vừa đến phủ đã làm đại nha hoàn, còn hầu hạ ở thư phòng khó tránh bị người khác dị nghị. Có điều ...

Đại thái thái dời tầm mắt khỏi Mộ Dung Thu, giọng điệu bình thản nói.

Tiền Duyệt vội tiếp lời Đại thái thái:

— Kỳ thực Ngũ biểu ca để nàng hầu hạ ở thư phòng chắc chắn là do nàng có sở trường, nhất định là có biết chữ.

Một người xuất thân bản hàn lâm sao có thể biết chữ! Nàng nhất định phải tìm cơ hội đuổi nữ nhân này ra khỏi thư phòng, không cho nàng ta lượn lờ trước mặt Ngũ biểu ca, dùng khuôn mặt yêu mị kia quyến rũ biểu ca!

Trong khi Tiền Duyệt đang ngẫm tính toán thì bên này Xuân Mai cũng âm thầm đồ mò hỏi hột. Nàng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu. Dù sao con gái nhà bình dân bá tánh làm gì có cơ hội biết chữ?

Triệu Sơ đang định cầm tách trà trên bàn, kết quả lại nghe được lời nói lộ ra sung sướng của Tiền Duyệt, tay hẳn hơi dừng lại một chút. Đuôi mắt quét về phía Mộ Dung Thu, nữ tử này đầu chỉ biết chữ đơn giản như vậy?

— Người biết chữ sao?

Đại thái thái hỏi.

Triệu Sơ vốn không định để cho Mộ Dung Thu ứng phó tình huống trước mắt, dù sao dựa vào thân phận Nam Dương vương phi của nàng, đứng nói là hẳn, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng phải hành lễ. Lúc này nàng không muốn làm hẳn khó xử nên mới hành lễ với mẫu thân. Mà Duyệt Nhi như vậy, e rằng đã tự tìm phiền phức.

Lần đầu tiên gặp nhau, hẳn đã biết nàng tuyệt đối không phải người cam chịu cho người ta để đầu cúi cổ. Nếu nàng dễ dàng chịu thua thiệt như thế thì sao có thể phản kích Thẩm trắc phi đến mức nàng ta hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, đúng lên hoàn kể đưa gôn khiến Thẩm trắc phi và Trầm quý phi choáng váng đầu óc. Thường thường người bị nàng phản kích sẽ á khẩu không phản bác lại được câu nào, còn phải ngậm bồ hòn làm ngọt nói cảm ơn!

Nữ nhân này, hẳn là nói như thế. Tuy rằng nhìn qua nhu nhu nhược nhược, nhưng tâm địa cũng rất tuyệt tình (*nguyên văn là ác độc, ta không thích*). Hẳn nhìn khuôn mặt yên bình không chút gợn sóng của Mộ Dung Thu, trong đầu nghĩ như vậy.

Quả nhiên, lúc này Mộ Dung Thu cố ý vô sự sệt trả lời:

— Thưa Đại thái thái, gia cảnh nô tì bản hàn, cổ lâm cũng chỉ có thể biết được mấy chữ mà thôi.

— Vậy hãy cho chúng ta xem xem kết quả người nhận biết được mấy chữ đi. Đứng lúc bên người ta có mang theo sổ sách đấy. Đây là sổ sách ghi chép lại việc buôn bán ở một cửa tiệm của ta trong hai tháng. Không cần xem hết, chỉ cần xem số ngân lượng lợi nhuận trong một ngày là bao nhiêu thôi.

Tiền Duyệt nhìn thấy đáng vẻ này của Mộ Dung Thu mới lấy ra một cuốn sổ trong tay áo, sau đó lật bừa một trang nàng còn chưa tính ra, sai nha hoàn phía sau đưa cho Mộ Dung Thu.

Thấy thế, khoe miệng Mộ Dung Thu khẽ cong lên, như cười như không. Từ góc độ của Triệu Sơ nhìn sang, đúng lúc mơ hồ thấy được. Hẳn nhủ nhủ đuôi mày.

— Dung nhi, sao người lại mạnh miệng như thế?

Xuân Mai thấp giọng trách móc. Sổ sách kia làm sao người bình thường có thể hiểu? Nàng chưa từng nghe Dung nhi nói mình biết chữ, tính toán.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn Xuân Mai cười khẽ, nhỏ giọng trả lời:

— Yên tâm.

Dứt lời, nàng cầm lấy sổ sách trong tay nha hoàn kia.

Tiền Duyệt tâm tính sung sướng thân nhiên cảm chén trà nhấp hai ngụm.

Đại thái thái bất động thanh sắc nhìn Mộ Dung Thu, đối với cô gái này càng ngày bà càng thấy mơ hồ. Nhìn qua cũng lắm là mười bảy mười tám tuổi nhưng khiến người khác cảm nhận được một loại chừng chạc của người trưởng thành, bà có thể khẳng định, xem sổ sách không làm khó được nàng ta.

Tiền Duyệt buông chén trà, muốn cùng Đại thái thái tán gẫu vài câu. Nàng ta xem sổ sách cũng phải hết thời gian một chung trà là ít. Mà nữ tử này đến từ nông thôn thì cho dù có biết chữ cũng không thể tính toán sổ sách được! Vậy xinh đẹp thì đã sao?

— Đại thái thái, hai ngày nay Duyệt Nhi đã tự tay thêu cho ngài một chiếc áo choàng đó. Lát nữa tới giờ cơm chiều, Duyệt Nhi sẽ mang sang cho Đại thái thái xem nhé. Nếu ngài không thích, Duyệt Nhi lại thêu cái khác.

Thái độ Tiền Duyệt cung kính nói với Đại thái thái.

Đại thái thái gật đầu, thái độ hoà ái nói:

— Mấy chuyện thế này cứ báo hạ nhân làm cho. Đừng quá vất vả có hại cho mắt đấy.

— Có thể vì Đại thái thái làm gì đó, Duyệt Nhi với cùng mần nguyện, một chút công sức này có là bao, chỉ cần Đại thái thái thích là được rồi.

Tiền Duyệt vội trả lời. Đối với Đại thái thái nàng không dám lơ là sơ sót một điểm nào. Nếu ở Triệu phủ không chiếm được cảm tình của Đại thái thái, cũng đừng nghĩ trải qua cuộc sống ăn ngon mặc đẹp.

Tiếp đó hai người lại hàn huyên một chút, ngẫu nhiên cũng sẽ kéo Triệu Sơ nói lên vài câu.

Tiền Duyệt đặc ý nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, cũng đã qua thời gian một chung trà, nếu nàng ta còn chưa xem được, thế thì cứ thành thành thật thật đi làm một nha đầu làm việc nặng đi!

Đại thái thái cũng nhìn về phía Mộ Dung Thu, vừa muốn mở miệng nói nàng không cần quá gắng sức tính toán thì Mộ Dung Thu đã ngừng đầu, giao trả sổ sách lại cho nha hoàn đứng một bên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Đại thái thái, nói:

— Lỗ ba lượng hai.

Tiền Duyệt và Đại thái thái đồng thời kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu. Thật sự nàng ta không chỉ biết chữ mà còn biết tính toán sổ sách?

Tiền Duyệt không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, vừa định nói làm sao có thể thì Mộ Dung Thu còn nói thêm:

— Vừa rồi thuận tiện nên nhìn một chút ghi chép trong nửa tháng này, xem ra Tiền cô nương kinh doanh không tốt, đã bù lỗ một trăm lẻ hai lượng hai mươi tám quan tiền.

Tốc độ này ... Chỉ trong thời gian tán gẫu vài câu, vẫn chưa tới nửa canh giờ! Triệu Sơ và Đại thái thái kinh nghi không thôi. Tính toán nhanh đến mức này, cho dù là tiền sinh đứng đầu phòng thu chỉ ở Triệu phủ cũng không thể làm được! Mà nàng ấy lại có thể tính ra!

— Người nói bừa!

Tiền Duyệt hét lên. Nói gì đi nữa nàng cũng không tin, với thời gian một chung trà nàng chỉ có thể tính ra ghi chép của một ngày, mà nữ tử quê mùa kia sao có thể tính ra hơn nửa tháng!

Đại thái thái tuy rằng trong lòng còn nghi vấn nhưng không mở miệng chất vấn mà chỉ giao sổ sách cho Triệu Sơ để con mình tính lại. Tất nhiên tốc độ của tiền sinh ở phòng thu chi kém Triệu Sơ. Sau khi nhận lấy sổ sách, Triệu Sơ liếc qua nét mặt trấn định của Mộ Dung Thu, nhìn nụ cười như có như không bên khóe miệng nàng, lòng chợt thấy không ổn.

– Tiền cô nương cũng dừng thẹn quá thành giận. Đừng hay không chẳng phải kiểm tra lại sẽ biết sao?

Mộ Dung Thu cười nhạt.

Đại thái thái liếc nhìn Tiền Duyệt, thần sắc hơi trầm nót.

– Duyệt Nhi chú ý một chút.

Tiền Duyệt cắn chặt răng, trong lòng vô cùng bất bình, nhưng Đại thái thái đã lên tiếng, nàng chỉ có thể không tình nguyện trả lời:

– Duyệt Nhi biết sai rồi, là Duyệt Nhi nhất thời nóng lòng, cũng vì quá kinh ngạc. Dù sao ngay cả Ngũ biểu ca cũng không có khả năng nhanh như vậy đã tính ra.

Thừa dịp Đại thái thái không chú ý, nàng oán hận trừng Mộ Dung Thu một cái.

Sự chú ý của Đại thái thái đều tập trung về phía Triệu Sơ, chờ con mình cho ra kết quả. Dù sao nhìn nha đầu kia rất chắc chắn không giống nói bừa. Nếu nha đầu kia thông minh như thế, vậy thì có thể cho ở cạnh Sơ Nhi, sau này còn có thể giúp đỡ Sơ Nhi. Có điều nha đầu kia thật sự không giống con gái nhà bá tánh bình dân. Nhưng thân phận không thể làm giả, khi thu nhận nàng, nhất định là Sơ Nhi đã điều tra rõ.

Với Mộ Dung Thu mà nói, một chút thủ đoạn ấy cũng chỉ như đứa trẻ ba tuổi, chẳng hề hấn gì. Nàng nhẫn nại chờ Triệu Sơ tính ra kết quả. Vừa rồi nàng đã cố hết sức xem thật chậm. Từ thái độ của Triệu Sơ có thể mơ hồ nhìn ra, dường như hắn hết sức kinh ngạc! Chẳng lẽ tốc độ này vẫn là quá nhanh? Vừa quay đầu lại chỉ thấy sắc mặt Xuân Mai trắng bệch nhìn nàng, thì thảo hời:

– Chẳng lẽ người thuận miệng nói đại há?

Mộ Dung Thu nhún vai, nổi lên ý muốn đùa dai, nhỏ giọng nói:

– Bị người đoán trúng.

Xuân Mai chớp chớp mắt, thần hình run lên.

– Vậy phải làm sao bây giờ? Sao người lại to gan như thế?

– Số ta từ trước tới nay vô cùng may mắn, không chừng đoán trúng đó. Người đứng lo lắng.

Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn nàng, giọng điệu có chút thoải mái nói.

Xuân Mai lắc đầu, giữa trán nhăn lại thành một đường, vẫn vô cùng lo lắng.

Ước chừng sau hơn hai chung trà, Triệu Sơ khép sổ sách lại, đầu tiên nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng điệu như thường, nhưng sự kinh ngạc trong mắt vẫn còn.

– Đáng là đã bù lỗ một trăm lẻ hai lượng hai mươi tám quan tiền.

Khó trách Vũ Văn Mặc động tâm với nàng, một nữ tử phi thường và thông minh tuyệt luân như thế sao có thể khiến nam tử không động tâm?

Xuân Mai há to miệng, vô cùng kinh ngạc, nếu có quả trứng gà nhất định có thể nhét vào.

Tiền Duyệt quả thực hối hận không kịp, trách không được vừa rồi nữ tử này không lên tiếng, hơn nữa cũng không tỏ ra sợ hãi, thì ra là đã định liệu trước.

Đại thái thái mờ to hai mắt, khi nhìn Mộ Dung Thu thì sáng lên, trách không được Sơ Nhi đối với nàng có vài phần kính trọng. Nếu như nàng ta có thể giữ được lòng Sơ Nhi vậy thì tốt quá.

– Được, không ngờ một nha đầu nhỏ nho cũng có khả năng như thế. Ở thư phòng làm việc, có lẽ cũng khiến người thiết thời rồi. Sau này chăm sóc Sơ Nhi thật tốt đi.

Mộ Dung Thu cúi đầu mỉm cười, biểu hiện một chút là đủ rồi, nàng khiêm tốn trả lời:

– Không ngờ nó tỉ lại đoán trúng. Lúc xưa khi tính toán sổ sách đều mất cả ngày, hôm nay chỉ muốn thư thời vận, may mắn đã đúng.

Thời gian một chung trà là còn ít, thế thì một ngày chắc không ít đâu nhỉ?

Đoán? Thật sự là đoán sao? Con người đen của Triệu Sơ chợt lóe.

Đoán? Có thể đoán chính xác đến như thế, chính xác đến hai lượng tám? (*Chỗ này không hiểu sao lại có hai lượng tám, chịu*)

Đại thái thái lại khẽ cười nói:

– Bất kể là đoán cũng tốt, may mắn cũng được. Tóm lại nha đầu người rất lạnh lợi. Sau này cứ hầu hạ bên người Sơ Nhi đi. Trước đây sổ sách của Nhĩ Đức Uyển đều do ta phụ trách, người đã biết tính toán, cũng là đại nha hoàn bên người Sơ Nhi, vậy thì cứ giao cho người đi.

Nha đầu kia có lẽ vốn là tiểu thư khuê các, chắc là gia tộc lụn bại mới phải lưu lạc như thế, dư sức làm thiếp của Sơ Nhi. Sơ Nhi là con trai của bà, đương nhiên bà biết ý nghĩ của nó. Nó không có tình cảm gì với Duyệt Nhi, cũng chưa từng thấy nó đặc biệt để ý cô nương nhà ai. Lại nhìn ánh mắt hôm nay của hắn, dường như đã nghĩ thông.

Tiền Duyệt nghe vậy, hai mắt mở lớn như muốn rơi ra, nên lại xúc động muốn trách móc, nói với Đại thái thái:

– Đại thái thái, nàng chỉ là vận số tốt. Chẳng phải chính nàng cũng nói là may mắn sao?

Đưa sổ sách của Nhĩ Đức Uyển cho nữ nhân kia phụ trách, đó không phải là Đại thái thái đồng ý cho Ngũ biểu ca nạp nữ nhân này làm thiếp sao?

Nghe thế, Đại thái thái khẽ cau mày. Nha đầu Duyệt Nhi này còn chưa đủ thông minh. Nếu một người có thể đoán chính xác đến như thế, và lại sao có thể mang về một khi định thần nhân như vừa rồi? Xem ra, bà cần phải suy nghĩ chu đáo một chút, có lẽ Duyệt Nhi không thích hợp với Sơ Nhi. Đúng lúc bà nhận ra Sơ Nhi hình như hơi không kiên nhẫn bên buồng chén trà, đứng lên nói:

– Cũng không còn sớm, ta phải đi rồi.

Nói xong, ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh đỡ tay bà rồi đoán người rời khỏi Nhĩ Đức Uyển.

Tiền Duyệt tất nhiên không thể ở lâu. Nàng đến cùng Đại thái thái, lẽ ra đi cũng nên cùng đi. Nhưng thật sự nàng kiềm chế nhẫn nhịn rất khó chịu. Khi đi ngang qua bên người Mộ Dung Thu, thật muốn im hơi lặng tiếng đập cho Mộ Dung Thu một cú thật mạnh.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn hành động của nàng ta, trong lòng cười lạnh một tiếng, không dạy dỗ nàng ta một ít, thật đúng là mũi hếch lên đến trời! Chú động nhảy vào hố đầy mả! Ngay lúc chân phải Tiền Duyệt sắp chạm vào chân Mộ Dung Thu, nàng nhấc chân, hơi dùng sức đá về phía Tiền Duyệt.

Thình lình, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

– A!

Tiền Duyệt ngã oạch xuống, nằm sấp trên đất.

Tiếp theo, Mộ Dung Thu ngồi xổm xuống bên cạnh, có tình hồ to:

– Tiền cô nương, người làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như vậy, đường đi bằng phẳng cũng có thể ngã sấp xuống?

Nói xong bèn đưa tay vô muốn đỡ Tiền Duyệt.

Tiền Duyệt mơ mơ màng màng căn bản không hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng biết rõ Mộ Dung Thu không để nàng được như ý, liền oán hận trừng mắt Mộ Dung Thu một cái.

– Người tiện nha đầu này!

– Mẫu thân, con nghĩ Tiền biểu muội đang nhớ nhà. Lát nữa con sẽ sai người thu xếp hành lý đưa muội ấy về. Dù sao thời gian Tiền biểu muội ở trong phủ chúng ta cũng đã quá lâu. Người nhà của biểu muội chắc chắn cũng rất nhớ muội ấy.

Triệu Sơ vốn đang nghĩ tới việc làm thế nào tính ra kết quả trong thời gian ngắn nhất, kết quả nhìn thấy Tiền Duyệt đang nhục mạ Mộ Dung Thu khiến hắn rất không vui, thái độ băng giá khác thường, nói.

– Này ...

Đại thái thái nghen lời, trong lòng biết Tiền Duyệt là lòng dạ đàn bà, khi thấy một nha đầu vượt trội hơn so với mình, lại có Sơ Nhi nói giúp, tất nhiên là giận quá thành thẹn. Ngày hôm nay quả thật vô cùng thất thố.

Tiền Duyệt sững sờ.

– Ngủ biểu ca! Cùng lắm nắng ta chỉ là một nha hoàn, muội đánh mắng hai câu có gì không thể?

– Cầm miệng. Người tới, đưa Tiền cô nương rời đi!

Trên gương mặt tuấn tú, tuyệt mỹ của Triệu Sơ lộ vẻ không kiên nhẫn, cao giọng lạnh lùng quát.

Bên ngoài bỗng chốc xuất hiện hai người.

– Ngủ biểu ca!

Người đẹp lệ nóng doanh tròng, đầm đìa đáng yêu.

Mộ Dung Thư buông tay ra, đứng dậy. Nàng hồ hững hờ, trong lòng cười lạnh. Nàng vốn không định dính líu gì đến loại người ngu dốt như Tiền Duyệt. Một là tốn thời gian vô ích, hai là dù sao nàng ở Triệu phủ cũng không được mấy ngày, làm gì phải lãng phí hơi sức? Nhưng người như Tiền Duyệt, người không đi động chạm gì đến nàng, nàng cũng sẽ mặt dày mày dạn đến tâu chọc người, thậm chí còn muốn lấy mạng người!

Đối với những kẻ ngu dốt này, không thể dùng thủ đoạn tâm thường, phải đúng lúc đúng nơi. Nhưng đây là Triệu phủ, tuy rằng nàng ta ngu xuẩn làm người khác chán ghét, nhưng dù sao cũng là biểu muội của Triệu Sơ, là cháu gái mà Đại thái thái hiền lành kia một tay chăm sóc lớn lên.

Đây là cơ hội duy nhất nàng trao cho Tiền Duyệt. Nếu có lần nữa, cho dù Triệu Sơ có lên tiếng cầu xin, nàng cũng quyết không tha!

Lại nói đến Triệu Sơ, không hề bị rung động bởi bộ dạng hoa lệ đài vũ của Tiền Duyệt, ngược lại đôi mày càng cau chặt, dung nhan tuyệt mỹ càng lạnh hơn ba phần, khiến người khác nhìn thấy như có từng luồng đánh thẳng tới. Hần phát tay áo bỏ đi. Mộ Dung Thư cũng đi theo ra ngoài. Khi đến chỗ khúc ngoặt trên hành lang thì dừng bước, rẽ về phía phòng mình.

Lúc dùng cơm trưa, không cần Mộ Dung Thư đi hỏi thăm về Tiền Duyệt, Xuân Mai đã tới báo kết quả.

– Rốt cuộc Tiền cô nương cũng không phải trở về. Sau khi các người đi rồi, nàng quý xuống cầu xin Đại thái thái thật lâu. Cuối cùng Đại thái thái để Tiền cô nương lơ lại. Dung nhi, ngược lại người thật sự khiến người khác bất ngờ đó! Thật không ngờ người còn biết tính toán số sách! Chắc là người không thấy được khi nghe thấy người tính không sai thì về mặt của Tiền cô nương kia đúng là như bị người ta tát mạnh mấy bạt tai vậy. Ta tin là Tiền cô nương phải có mấy ngày sẽ không tới Nhữ Đức Uyển. Dù sao lần này nàng ta làm càn quấy đã chọc giận Ngủ thiếu gia.

Xuân Mai rất phấn khởi. Nhìn thấy Tiền Duyệt như thế, nàng vui hơn so với bất kì ai. Chắc là trước đây cũng bị Tiền Duyệt làm cho tức giận không ít mà phải nhịn.

Mộ Dung Thư cười nói

– Này, nhỏ tiếng chút, đừng để người khác nghe thấy rồi nói lung tung. Tối lúc đó người chịu trách nhiệm đấy.

– Hừ! Sợ gì chứ!

Xuân Mai ngửa đầu, xem thường, nhưng giọng cũng nhỏ hơn.

– Người này Dung nhi, lừa ta thật thế tham! Mắt công ta còn lo lắng để phòng cho người! Nếu thật sự đi làm thô sử nha hoàn, da mịn thịt mềm như người sao mà chịu được?

– Có người bảo vệ, ta sợ cái gì?

Mộ Dung Thư nhướn mày, cười hỏi ngược lại.

Xuân Mai ưỡn ngực, gắt đầu.

– Đứng vậy, có ta bảo vệ người. Có điều ... Người thật sự là may mắn sao, đoán?

– Vậy người nghĩ sao?

– Không giống như là đoán. Nếu là đoán làm sao có thể chính xác như thế? Có điều người tính còn nhanh hơn Ngủ thiếu gia, e thật sự là may mắn đấy!

Xuân Mai thì thảo nhỏ giọng nói

Mộ Dung Thư mỉm môi không nói.

Chính là trong vòng một ngày, tiếng tăm Mộ Dung Thư trong Triệu phủ đã vang xa. Có điều phần lớn là lời lẽ tôn kính. Bọn nha đầu Nhữ Đức Uyển âm thầm tìm Mộ Dung Thư, hy vọng có thể dạy chữ cho họ.

Về phần những gã người làm trong phủ, mỗi lần thấy nàng đều đỏ mặt. Mộ Dung Thư cũng không nói gì. Cùng lắm cũng chỉ là tính toán một ít sổ sách, làm cho Tiền Duyệt bị mất mặt, thái độ những người này đối với nàng đã chuyển biến nhanh như vậy! Nghe Xuân Mai nói, vì chuyện này, không ít nô tài hộ vệ trong phủ rất ái mộ nàng!

Bỗng nhiên nháy ra một đám người thăm mền mình khiến Mộ Dung Thư cảm thấy không biết nên nói gì.

Mà Tiền Duyệt, do ảnh hưởng bởi thái độ ngày đó của Triệu Sơ, còn vì chuyện coi thường Mộ Dung Thư đã bị lan truyền khắp toàn bộ Triệu phủ, hiện tại không dám bước ra khỏi sân của mình nửa bước.

Có điều chỉ một ngày sau, Đại thái thái quá nhiên đưa sổ sách đến cho nàng. Nhưng đây là chuyện nàng không nên nhúng tay. Suy nghĩ của Đại thái thái và những gì người khác xì xào sau lưng nàng đều biết. Trong mắt họ, e là đều cho rằng cuối cùng nàng sẽ trở thành thiếp của Triệu Sơ.

Buổi chiều khi đến thư phòng, Mộ Dung Thư bèn giao sổ sách cho Triệu Sơ.

– Sổ sách này ta không thể quản lí.

Nàng đi thẳng vào vấn đề.

Triệu Sơ nhìn lướt qua sổ sách trên bàn rồi buông sách, nói với nàng:

– Ủ, để đó đi. Vốn không nên để người ứng phó mấy chuyện vụn vặt này.

– Cầm ơn.

Mộ Dung Thư cười nói. Nàng còn chưa muốn trong thời gian ngắn ngủi ở Triệu phủ như vậy đã bị người khác nhìn ra manh mối, hoặc là bị nghi ngờ. Vì vậy tốt nhất là khiêm tốn một chút, tin tưởng Triệu Sơ sẽ xử lý tốt.

Nàng cúi đầu tùy ý nhìn lướt qua sách thuốc Triệu Sơ để trên bàn. Đây là sách về cách chữa khi bị rắn độc cắn, nàng nghĩ đến cuộc nói chuyện ngày ấy của Triệu Thần và hần. Chẳng lẽ là vì Triệu Thần?

Nàng làm như vô ý hỏi:

– Lúc trước khi đại thiếu gia bị rắn cắn thì mất bao lâu mới hoàn toàn trừ hết độc tố?

Hôm đó nàng đã cẩn thận quan sát chân Triệu Thần, phát hiện chân hần cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, có thể do một thời gian dài không hoạt động, đồng thời độc tố đã xâm nhập vào tận trong xương cốt. Dầu sao rõ ràng chân trái đã bị teo lại!

Nghe nàng hỏi, Triệu Sơ cũng không có nghĩ nhiều, trả lời:

– Mất đúng năm năm mới loại bỏ hết độc tố.

– Trúng độc năm năm cũng không từng đi lại phải không?

Mộ Dung Thư lại tiếp tục hỏi.

– Ủ. Nhưng hai năm trước, ta học xong y thuật thì đã chăm cứu vài lần cho đại ca. Tuy vẫn không có chuyển biến gì quá lớn, nhưng đã có thể dùng quai trượng đi lại.

Sau khi Triệu Sơ giải thích cho Mộ Dung Thu xong chợt phát hiện hắn chưa bao giờ nói nhiều như vậy với một nữ tử. Đặc biệt là vừa rồi hắn còn đang nghĩ, có lẽ nàng sẽ có cách gì đó!

Mộ Dung Thu gạt đầu, rơi vào trầm tư.

Triệu Sơ thấy nàng không nói, hơi thất vọng tiếp tục đọc sách.

Một lát sau, Mộ Dung Thu bỗng nhiên ngừng đầu nói với Triệu Sơ:

– Nếu ta có thể trị lành chân cho Đại thiếu gia, có thể làm cho hắn đi đứng mà không cần dùng quai trượng, thì Ngũ thiếu gia, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.

– Giao dịch?

Triệu Sơ nhướn mày, rất ngoài ý muốn, đồng thời lại đẩy lên một tia hi vọng.

– Mười vạn lượng bạc thì thế nào?

Mộ Dung Thu xòe bàn tay trắng nõn như ngọc, ngón trỏ chạm lại, nét mặt tươi cười như hoa nở.

Triệu Sơ nhìn ý cười xán lạn như hoa say lòng người bên môi Mộ Dung Thu thoáng thất thần, mười vạn lượng? Không ngờ nàng lại còn muốn buôn bán. Chẳng lẽ nàng không biết phủ Nam Dương Vương cũng không thiếu mười vạn lượng này?

Có điều, nhìn dáng vẻ nàng tự tin như thế, Triệu Sơ biết, có lẽ nàng thật có cách! Nhất thời hắn nở một nụ cười tuyệt đẹp:

– Được! Chỉ cần chữa khỏi chân cho đại ca, ta sẽ đưa ngươi ba mươi vạn lượng!

Thật đúng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền! Nếu hắn đã chủ động cho ba mươi vạn lượng, tất nhiên nàng chẳng việc gì lại từ chối, lập tức nói:

– Vậy thì xin Ngũ thiếu gia cho ta từ ba đến năm ngày.

Nàng cần một ít thời gian để chuẩn bị.

– Được!

Hắn vô cùng mong chờ sự ngạc nhiên mà nàng sẽ mang đến!

...

Bối chiều, Mộ Dung Thu đang định đi ngủ, nhưng nhìn thoáng qua giường đối diện thấy Thu Diệp còn chưa về. Lúc trước khoảng giờ này thì nhà đầu này đã sớm có mặt, hôm nay sao lại trễ như vậy? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Đợi một canh giờ vẫn không thấy bóng dáng Thu Diệp, nàng đang định đứng dậy đi tìm Xuân Mai hỏi thăm một chút xem Thu Diệp có chuyện gì hay không.

Nào ngờ nàng vừa mặc quần áo chỉnh tề muốn ra ngoài, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Thu Diệp hốt hoảng ào đến, nhào vào lòng Mộ Dung Thu.

– Dung nhi, ta thấy được chuyện không nên thấy, bị Nhị thiếu gia phát hiện. Giờ phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 108

Thu Diệp hốt hoảng ào đến, nhào vào lòng Mộ Dung Thu.

– Dung nhi, ta thấy được chuyện không nên thấy, bị Nhị thiếu gia phát hiện. Giờ phải làm sao đây?

– Không được hoảng, ngồi xuống bình tĩnh nói cho ta nghe là chuyện gì.

Mộ Dung Thu vỗ vỗ lưng Thu Diệp, trấn an để nàng ngồi xuống, rồi rót chén trà đưa cho nàng, sau đó đi đóng cửa lại.

Thu Diệp sợ tới mức cả người run run, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên bị dọa không nhẹ, thấy Mộ Dung Thu thật giống như bắt được cái phao cứu mạng. Run rẩy uống xong vài ngụm trà, nàng càng đứng ngồi không yên.

– Nói đi, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Mộ Dung Thu bình tĩnh, nhìn qua khiến người khác có cảm giác yên tâm.

– Ngày hôm nay ta vốn muốn về sớm, nhưng hai ngày trước nghe người nói dùng cánh hoa hồng để tắm rửa có thể làm cho da thật trắng hồng nên muốn đến hoa viên nhỏ phía đông, gần Tử Lan Uyển của Tam tiểu thư để hái hoa. Cả phủ chỉ mỗi nơi này là có hoa hồng mà thôi. Ta cũng không nghĩ nhiều, vừa mới hái một ít đã nghe thấy tiếng động cách đó không xa bên nhẹ nhàng đến gần. Ta thấy rất rõ ràng, Tam tiểu thư và Nhị thiếu gia trên người không một mảnh vải, đang làm chuyện đáng xấu hổ! Vì quá hoảng sợ, ta quăng lại rõ dụng cánh hoa mà chạy. Nhị thiếu gia bên dưới theo. May mà ta chạy nhanh, nhưng mà ta không biết Nhị thiếu gia có phát hiện đó là ta không.

Thu Diệp cả người phát run nhỏ giọng nói, càng nói sắc mặt càng trắng bệch.

– Dung nhi, ta nên làm gì bây giờ? Người nói Nhị thiếu gia có thể phát hiện ta hay không? Loại chuyện này bị người khác phát hiện, sao Nhị thiếu gia có thể dễ dàng bỏ qua. Dung nhi, ta thật sự rất sợ.

Thu Diệp dùng sức ôm chặt Mộ Dung Thu, muốn tìm kiếm một tia hi vọng.

Sắc mặt Mộ Dung Thu đột nhiên trầm xuống. Người ta thường nói, gia tộc càng hiển quý càng khó có thể chấp nhận loại chuyện ảnh hưởng xấu tới danh dự này. Nhân Triệu phủ có vẻ ngoài huy hoàng, bên trong lại tối tăm như thế. Tam tiểu thư là do Khương di nương sinh ra còn Nhị thiếu gia là Vương di nương sinh, hai người cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn là anh em ruột, thế mà lại loạn luân! Đây không phải là một chuyện nhỏ!

Nếu nghĩ theo tình huống tệ nhất thì đó là Nhị thiếu gia đã phát hiện Thu Diệp. Thu Diệp nói đúng, Nhị thiếu gia có thể nhẹ nhàng đối phó hoặc hoặc trực tiếp muốn tánh mạng của nàng ta. Nhưng, nếu Nhị thiếu gia vì phải mặc quần áo chỉnh tề nên không đuổi theo Thu Diệp kịp thời, như vậy, Thu Diệp sẽ không có vấn đề gì.

– Trên đường về người có gặp ai không?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Thu Diệp lắc đầu, nhưng có vẻ không dám chắc chắn, lại gạt đầu, dáng vẻ vô cùng hoảng loạn.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhàu nhàu mày, trầm giọng hỏi lại lần nữa:

– Chuyện liên quan đến sống chết của người, suy nghĩ kĩ xem có gặp ai trên đường không. Tình táo lại, hoảng loạn cũng không thể giải quyết chuyện gì.

Thu Diệp nhìn qua đã thấy yếu đuối nhu nhược. Giờ gặp chuyện đáng về lại càng trở nên mỏng manh đến đáng thương.

Nghe vậy, Thu Diệp buông Mộ Dung Thu ra, hai tay ôm lấy ngực, sau khi hít thở thật sâu vài lần thì trên người cũng không còn run rẩy như vừa rồi. Nàng nghĩ ngợi một lát rồi trả lời:

– Ta có gặp một người, là đại nha hoàn bên cạnh Nhị cô nương tên là Liên Kiều.

– Nếu là như thế, Nhị thiếu gia đuổi theo phía sau người có lẽ đã gặp Liên Kiều.

Sắc mặt Mộ Dung Thu càng thêm nặng nề, lạnh giọng nói. Chuyện này không phải khó giải quyết bình thường. Nếu xử lý không khéo, Thu Diệp cũng chỉ có thể mặc cho người khác mổ xé.

Dù sao, ở trong đại gia tộc, những chuyện gièm pha thế này đương nhiên không thể truyền ra ngoài.

– Nên làm gì bây giờ? Chắc chắn Liên Kiều sẽ nói với Nhị thiếu gia. Dung nhi, trong nhà ta còn có cha mẹ cần ta chăm sóc, tiền tiêu vật lụng tháng của ta đều gửi về cho họ trang trải qua ngày. Nếu ta xảy ra chuyện, cha mẹ ta phải làm sao? Dung

nhì, người thông minh như thế, sổ sách cũng có thể tính toán, người nhất định có cách đúng không?

Thu Diệp vừa mới ổn định cảm xúc, kết quả vừa nhắc tới cha mẹ trong nhà lại trở nên mất bình tĩnh. Hiện thời cái phao cứu mạng của nàng chỉ có Dung nhĩ. Nàng cũng không biết tại sao lại tin tưởng Dung nhĩ như thế. Nàng chỉ biết, người khác sẽ không giúp nàng, nhưng Dung nhĩ sẽ, tuy rằng hai người mới biết nhau không đến bảy ngày.

Mộ Dung Thư khép bờ mắt, chợt nín thở. Nàng vỗ vỗ bàn tay run rẩy của Thu Diệp, an ủi:

— Người ngủ đi. Sự hãi cũng chẳng có tác dụng gì, tỉnh táo lại, nhất định phải trấn định. Uống chút trà rồi nằm xuống. Ta sẽ nghĩ cách.

Tiếp đó nàng rót cho Thu Diệp một chén trà nóng, cho nàng ấy uống rồi bình tĩnh đi nghỉ.

Thu Diệp nhìn về trấn định của Mộ Dung Thư thì rất an tâm. Quả thật, bây giờ nàng có gấp gáp sợ hãi cũng vô dụng. Nói thì đơn giản như vậy nhưng khi nằm trên giường nàng vẫn không thể đi vào giấc ngủ, trần trọc trở mình mấy bận, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh điên loạn đao phượng của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư, còn có tiếng rên rĩ làm cho người ta đỏ mặt kìa.

Mộ Dung Thư thôi tất nển, đôi mắt hữu thần mờ to sáng như sao nhìn bên ngoài cửa sổ, trong bóng đêm khẽ đưa tách trà lên nhấp một ngụm. Một lát sau, trong mắt bỗng lóe lên tia sáng.

Hôm sau trời bỗng đổ mưa, từng giọt tí tách làm cho tâm tình mọi người có chút phiền chán. Trong phòng yên tĩnh.

Lúc sáng sớm, Mộ Dung Thư báo Thu Diệp cứ vô như không có việc gì đi làm việc bình thường, tốt nhất hãy quên chuyện tối qua đi. Mà nàng không bận gì bên ở trong phòng phác hoạ dụng cụ và được liệu dùng để điều trị chân cho Triệu Thần.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Buổi trưa, Thu Diệp đã trở lại. Nàng vô cùng vui vẻ ôm lấy Mộ Dung Thư nói:

— Dung nhĩ, đúng như người đã đoán. Có lẽ Nhị thiếu gia không gặp được Liên Kiều, cũng không phát hiện ra ta. Nếu như Nhị thiếu gia phát hiện thì hôm nay đã sớm tới tìm ta rồi.

Mộ Dung Thư gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, nàng cười nhạt nói:

— Người vẫn phải cẩn thận. Nếu Nhị thiếu gia tới tìm người, người phải đi cầu xin Ngũ thiếu gia, xin Ngũ thiếu gia trả giấy bán thân cho người.

— Ngũ thiếu gia sẽ trả giấy bán thân cho ta ư?

Thu Diệp trợn tròn hai mắt, vẻ mặt khó tin. Hạ nhân trong phủ ai không muốn lấy lại giấy bán thân? Nhưng nếu không có đủ ngân lượng, cũng đừng mong lấy lại được. Huống hồ kẻ ước bán thân của nàng lại là kẻ ước bán đứt cả đời!

— Không thử một chút làm sao mà biết?

Mộ Dung Thư trả lời. Ánh mắt nhìn về phía thư phòng, xem ra nàng phải nói trước với Triệu Sơ một tiếng.

Thu Diệp cắn răng gật đầu.

— Ta hi vọng Nhị thiếu gia đừng tới tìm ta. Chuyện này ta coi như chưa từng xảy ra. Như vậy ta cũng có thể an tâm.

— Thu Diệp, nhớ kỹ lời ta nói, bắt kẻ Nhị thiếu gia tìm người nói chuyện gì, người đều không nên đồng ý. Hơn nữa phải lập tức tìm có đi gặp Ngũ thiếu gia.

Mộ Dung Thư nghiêm túc dặn dò.

— Ủ, bây giờ người ta có thể tin tưởng chỉ có Dung nhĩ người thôi. Ta nhất định nghe lời người.

Thu Diệp gật đầu, nhẹ nhàng trả lời.

Mộ Dung Thư mỉm cười, yên tâm rồi tiếp tục ăn cơm.

— Dung nhĩ, người thật tốt. Ngũ thiếu gia nhất định sẽ thích người. Không vì cái gì khác, đáng vẽ của Tiền cô nương kia không bằng người, thậm chí ngay cả tính tình cũng không bằng. Ta cảm giác Tiền cô nương không xứng với Ngũ thiếu gia.

Thu Diệp nắm cánh tay Mộ Dung Thư, cười cười một cách mờ ám.

Mộ Dung Thư không nói gì. Những cô nương này thật là!

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mộ Dung Thư đến thư phòng. Triệu Sơ đang xem sách. Khi nàng bước vào, dù không gây ra tiếng động nhưng vẫn khiến Triệu Sơ biết được, hần ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thư.

— Ở kinh thành lại xảy ra chuyện.

Triệu Sơ trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhìn hần chăm chăm. Từ lời nói nặng nề của hần nàng nghe ra là có chuyện không ổn.

— Hoàng đế và Thảm tử tướng bắt tay. Mặc dù vương gia có Tạ Nguyên giúp đỡ nhưng sợ là hành động cũng không dễ dàng. E là vương gia sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Trong mắt Triệu Sơ, một tia sáng lạnh lư chuyển, giọng nói lạnh lẽo dị thường.

Nghe lời nói như băng tuyết của hần, Mộ Dung Thư cảm thấy nặng nề thêm vài phần, không khỏi lên tiếng hỏi:

— Đã có cách giải quyết chưa?

Tuy nàng không biết tại sao Triệu Sơ lại có liên hệ với Vũ Văn Mặc nhưng nàng biết đã cách xa triều chính, Triệu gia và Triệu Sơ, đều không phải đơn giản như bề ngoài. Bởi vì, chỉ bằng việc Triệu Sơ có thể nhận được rất nhiều tin tức từ kinh thành truyền tới là có thể hiểu.

— Ủ, vương gia đã dự đoán được. Có điều vẫn vô cùng nguy hiểm nên vương gia đề cho ta nhẫn lại với người, nếu hần chết, người cứ làm những gì người muốn làm đi. *(tội anh Mặc ghê á, hu hu)*

Triệu Sơ trầm giọng nói, hai mắt nhìn chăm chăm phản ứng của nàng.

Về mặt Mộ Dung Thư vẫn như thường, nhưng dưới ống tay áo, hai bàn tay rất nhanh đã nắm chặt thành quyền, giọng nàng vững vàng trả lời:

— Vậy là tốt rồi.

Nàng tin tưởng dựa vào sự thông minh và mưu lược của Vũ Văn Mặc, hơn nữa qua nhiều năm giằng co ngầm ngầm cùng hoàng đế mà hần vẫn có thể bình yên vô sự thì có thể đủ thấy được, hần nhất định có thể chuyển nguy thành an.

— Hôm nay trời mưa, lát nữa ta cũng không đọc sách ở thư phòng, người cứ về phòng nghỉ ngơi đi.

Triệu Sơ thấy vẻ mặt nàng không có gì khác thường thì thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói.

— Ta muốn nhờ Ngũ thiếu gia một việc.

Mộ Dung Thư đang định xoay người rồi đi thì nghĩ tới chuyện của Thu Diệp bèn quay lại nói. Cho dù vừa rồi Triệu Sơ là vì Vũ Văn Mặc mà thử nàng, khiến nàng cảm thấy khó chịu, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy. Hiện thời tính mạng Thu Diệp là quan trọng nhất.

Nghe nói, Triệu Sơ không chút do dự, lập tức đáp:

— Được.

Không hỏi là chuyện gì đã đồng ý? Nếu không phải Mộ Dung Thư tự cho rằng mình cũng coi như là người tốt, chắc chắn nhân cơ hội mà lợi dụng.

— Nếu Thu Diệp đến cầu xin người trả lại giấy bán thân để nàng rời khỏi Triệu phủ, xin người đồng ý với nàng. Tồn thất ngân lượng cứ trừ vào hai mươi vạn hôm qua Ngũ thiếu gia đã nói.

Triệu Sơ vô cùng kinh ngạc, mờ to mắt nhìn về phía Mộ Dung Thư. Theo sự hiểu biết của hần, Mộ Dung Thư không phải một người dễ dàng mở miệng nhờ vả người khác, nhưng hôm nay nàng lại vì một nha hoàn mà đi cầu hần. Thu Diệp ... không phải là đại nha hoàn bên cạnh hần sao?

Nhìn sự do dự của hần, Mộ Dung Thư nhu nhủ mày, nói thêm:

— Ngũ thiếu gia đang tức một nha hoàn sao?

– Được. Nhưng cũng không cần khâu trù trong hai mươi vạn ta đã hứa. Cứ xem như bồi thường cho thái độ của Đại thái thái và Duyệt nhi với người đi. Yên tâm, sau này sẽ không xảy ra những chuyện phiền toái như thế nữa.

Triệu Sơ hoàn hồn, nói khẽ.

Mộ Dung Thư không từ chối, nghĩ đến Triệu gia cũng không thiếu chút bạc này, lại càng không thiếu một nha hoàn như Thu Diệp.

– Cảm ơn.

Mưa dầm dề suốt ba ngày, Mộ Dung Thư cũng rảnh rỗi ba ngày. Trong mấy ngày đó, nàng luôn luôn chuyển tâm với bức vẽ, dù sao đây là cổ đại, chế tạo mấy vật dụng này theo bản vẽ cũng không dễ dàng gì nên nàng nhất định phải biến những chỗ phức tạp ấy trở nên đơn giản, cũng phải tính đến việc cổ đại có và không có nguyên vật liệu gì. Được cái các vị thuốc là không thành vấn đề.

Ba ngày trời qua khá bình yên. Nhị thiếu gia vẫn chưa tới tìm Thu Diệp, trong phủ cũng không đồn đãi gì chuyện của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư.

Có điều trong cung lại xảy ra chuyện lớn, Thẩm tế tướng đã chết! Toàn bộ gia tộc Thẩm thị suy sụp. Mà trong triều phong vận thay đổi khó dò, con trai của Đại công chúa trước giờ không tham dự triều chính cũng bắt đầu ra làm quan. Hoàng đế gặp phải nguy cơ trước này chưa từng có.

Thật đúng như năng dự liệu, Vũ Văn Mặc nhất định có thể hoá nguy thành an. Nàng từng gặp qua hoàng đế, tuy rằng trong phút chốc không thể nhìn thấu tính cách ông ta, nhưng từ việc hấn sủng ái Thẩm quý phi, vắng vẻ hoàng hậu, rồi đến cuối cùng thấy Thẩm quý phi không còn giá trị lợi dụng lại ngoan độc ra tay không quan tâm đến cả đứa con trong bụng nàng ta thì có thể nhìn ra người này tàn nhẫn dị thường, dần mất lòng dân chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Xem ra, không lâu nữa giang sơn Đại Hoa sẽ đổi chủ.

Còn thêm một chuyện xôn xao nữa là về Hạ Hoa. Nha đầu này vốn luôn muốn trèo lên giường chủ tử, nhưng khuynh hướng tình dục (*bạn thể đây là nguyên văn, ak ak*) của Triệu Sơ lại không rõ, chẳng hề có hứng thú với nàng ta. Không đất dụng võ, nàng ta vậy mà lại bỏ lên giường Tam thiếu gia. Nhưng Tam thiếu phu nhân lại là một nhân vật lợi hại, trèo lên giường thì dễ nhưng muốn bước vào viện của Tam thiếu gia lại khó càng thêm khó.

Xuân Mai nói, hiện thời Hạ Hoa đã không còn là hoàng hoa khuê nữ, cứ nhìn cách Tam thiếu phu nhân quản lý đầu ra đó như thế, Hạ Hoa cùng lắm chỉ là một hạ nhân, e rằng rất khó bước vào viện của Tam thiếu gia.

Mộ Dung Thư nghe vậy cũng chỉ cười khẽ. Mấy tin tức gần gần này nghe để giải trí một chút chứ cũng không mấy hứng thú. Dù sao tính tình Hạ Hoa kia chẳng lẽ cứ cam chịu chấp nhận số phận như thế? Có thể nghĩ ra cách trèo lên giường Tam thiếu gia thì tất nhiên cũng có thể bước vào viện của Tam thiếu gia thôi!

Quả nhiên, sau hôm tin tức truyền ra, vào ban đêm, Tam thiếu gia đích thân đón Hạ Hoa vào viện, đưa lên làm di nương. Xem ra Hạ Hoa đã dùng không ít tâm tư trong chốn phòng the, còn hơn cả dự đoán của Mộ Dung Thư. Thế nhưng, thiếp cuối cùng vẫn không so được với thế, nghĩ đến những ngày sau Hạ Hoa sẽ không quá an ổn. Tam thiếu phu nhân cũng coi như người trầm ổn có tâm kế, trong viện vốn có ba người thiếp, được nàng ta dạy dỗ vô cùng yên phận.

– Ha ha.

Thu Diệp ngồi ở đầu giường ngáy ngủ cười hai tiếng, quên mất trong phòng còn có hai người Mộ Dung Thư và Xuân Mai.

Nghe tiếng cười, Mộ Dung Thư và Xuân Mai hai mặt nhìn nhau. Xuân Mai nhin không được đứng dậy đi đi vào trán Thu Diệp.

– Tiểu nha đầu này, đang cười cái gì? Hôm nay người đã cười ngáy ngủ ba bốn lần. Chẳng lẽ có người trong lòng?

Thu Diệp giật thót, quay đầu đi chỗ khác, quả nhiên khuôn mặt đỏ bừng. Khi xoay người, nàng len lén liếc nhìn Mộ Dung Thư một cái.

Có điều Mộ Dung Thư đang chuyển tâm thêu nên cũng không nhìn thấy cái nhìn mang theo ngượng ngùng lẫn chột dạ này của nàng.

– A, xem ra là thật sự có người trong lòng rồi. Nói, nói, là ai?

Xuân Mai che miệng cười trộm, kéo Thu Diệp lại gần, nháy nháy mắt hỏi.

Mộ Dung Thư nghe nói thì buống kìm theo, tò mò nhìn Thu Diệp, bị tính cách hoạt bát của Xuân Mai lây nhiễm, cũng trêu đùa:

– Nói một chút xem là chàng trai nhà nào? Có thể khiến cho Thu Diệp cô nương chúng ta com nước không vô, ngáy ngủ cười như mê?

Sắc mặt Thu Diệp đỏ bừng, vội cúi đầu xuống, lắc lắc đầu:

– Sau này các người sẽ biết.

– Nha đầu này, còn học được cách giấu giấu điểm điểm nữa à.

Xuân Mai hí mắt khẽ cười nói, đưa tay phải vỗ vào má Thu Diệp:

– Cho người thừa nước đục thả câu, cho người thừa nước đục thả câu! Người không xem ta và Dung nhi là tỷ muội nè!

– Không phải là không nói, là thời điểm chưa tới. Dung nhi, người mau tới giúp ta một chút đi. A... Nhột quá... Xuân Mai, xin người đó, ta không chịu nổi nữa.

Thần hình Thu Diệp vốn ốm yếu, không so được với Xuân Mai.

Mộ Dung Thư che miệng cười trộm.

– Đây là cho người một trừng phạt nhỏ. Xuân Mai mà ra tay, người phải dè chừng, nếu không với của tính tình này Xuân Mai, trong lòng lại ghen tò mò, nhất định là vài ngày cũng không thể ngủ ngon.

– Trời ơi, Dung nhi, người hiểu ta rất rõ. Cảm động đến cực điểm. Vì lời này của người, ta thật đúng là không thể giọng cao đánh khẽ! Thu Diệp tiểu nương tử, đứng trốn, gia đến thương tiếc người.

Xuân Mai càng nói càng lớn tiếng, đùa giỡn đến mức Mộ Dung Thư không nhịn được cười.

Tính tình của Xuân Mai này quả nhiên là sáng sủa. Trong mắt Mộ Dung Thư nồng đậm ý cười, có lẽ những ngày ở Triệu gia trôi qua cũng không quá khó khăn, có được người bằng hữu như Xuân Mai chọc cười thật không tệ.

Chiều hôm sau, Mộ Dung Thư đến thư phòng, giao bản vẽ và các phương thuốc đã được xem xét, cần nhắc kĩ mấy ngày qua cho Triệu Sơ.

– Chân Đại thiếu gia vì không hoạt động đã mấy năm nên tuy rằng trúng độc nhẹ nhưng lại làm cho cơ bắp bị teo lại, khiến việc đi lại của huynh ấy khá khó khăn. Hơn một năm qua Ngủ thiếu gia luôn chăm chú cho Đại thiếu gia, quả thật có tác dụng lưu thông khí huyết. Nhưng theo tình huống hiện tại thì cho dù chăm chú cả trăm lần cũng đừng mong có thể chữa khỏi.

Lời nói Mộ Dung Thư mang tính khẳng định. Ở thời đại này, khoa chính hình vẫn chưa được biết đến, càng đừng nói đến được chú trọng và nghiên cứu bài bản. Bên trong bản vẽ của nàng có một phần là khôi phục hoạt động đi lại, rèn sức chịu đựng và sự khả năng hoạt động ổn định của cơ bắp, ...

Sắc mặt Triệu Sơ nghiêm túc. Hẳn biết lời nàng không sai, cúi đầu nhìn mấy bức phác hoạ trong bản vẽ, có đôi chỗ không hiểu bèn hỏi:

– Đây là cái gì?

– Đây là một vài dụng cụ hỗ trợ việc chữa trị cho Đại thiếu gia, làm cho chân trái bị thương dần dần lấy lại cảm giác, bước đầu có thể đi lại, chỉ cần kiên trì, hẳn là năm ba tháng sẽ có hiệu quả. Về phần những phương thuốc kia, vì ta không biết khẩu vị của Đại thiếu gia nên người xem rồi bảo đầu bếp làm thử vài món trước.

Nói chung mấy phương thuốc đó đều là bổ sung canxi và magie, là hai chất quan trọng giúp cho phản ứng sinh hoá tạo xương mới, có điều không ít các nhà giàu xem thường việc dùng các loại canh xương này.

Tiếp đó nàng mở bản vẽ ra, trình bày cặn kẽ tỉ mỉ cách chế tạo các thiết bị này cho Triệu Sơ, tác dụng của mỗi dụng cụ và hiệu quả, cách sử dụng.

Triệu Sơ nghe cẩn thận, Mộ Dung Thư giải thích rất dễ hiểu, đôi lúc hẳn cũng hỏi lại những chỗ chưa nắm rõ. Hơn một canh giờ thì nàng đã trình bày xong toàn bộ.

Mấy thứ này được Triệu Sơ xem như trân bảo, tuy rằng còn chưa thấy thành phẩm, nhưng hẳn tin chắc nếu đại ca kiên trì, nhất định có thể khôi phục hoàn toàn, sau này có thể không cần dùng quai trọng, cũng không cần người khác đỡ!

– Thật tốt quá, thật sự là quá tốt.

Dung nhan tuyệt sắc của Triệu Sơ tràn ngập tươi cười xán lạn. Tươi cười càng khiến khuôn mặt hoa lệ của hắn đẹp mắt hơn. Quả kích động, hẳn giờ tay lên muốn ôm chặt lấy nàng. Nhưng khi vươn tay ra, đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một chút bối rối do dự. Hắn vội thả tay xuống cảm một trang giấy khác nhìn cách chế biến các món ăn, để che giấu cảm xúc nhất thời không rõ của mình.

Mộ Dung Thư cười khẽ. Đối với nàng mà nói, việc này cũng không khó, mặc dù hơi hao tổn trí nhớ. Có điều, bản chất xám kiểu này cũng được trả thù lao vô cùng hậu hĩnh. Hai mươi vạn cho một đôi chân, đủ để một nhà với mười miệng ăn cả đời com no áo ấm.

– Đầu tiên, lấy một cân xương ống heo, rửa sạch, hai lượng bốn tiền táo đỏ, tám tiền hạt sen tươi, giáng hương và cam thảo mỗi thứ hai tiền, đổ nước hầm nhỏ lửa, thêm gừng muối gia vị cho vừa dùng. Loại thứ hai, hai con gà lớn luộc sơ qua, chò cháo nấu sấp được, gỡ thịt của bỏ vào, lại cho thêm một ít gừng, dấm chua vừa đủ, dùng với nước tương. Loại thứ ba, khoảng một, hai tiền hoàng kỳ, sắc lấy nước, thêm chừng hai lượng gạo tẻ, nấu cháo, ăn vào buổi sáng và tối. Mấy thứ này

không hoàn toàn là thuốc Đông y. Loại thứ tư, bốn tiền đương quy, hai lượng hoàng kỳ, một con gà mái to, đổ nước vào hầm chung, nấu canh để dùng. Loại thứ năm...

Tổng cộng hơn mười loại, Triệu Sơ nhìn xong, phát hiện phần lớn chủ yếu đều là đồ ăn, không phải toàn bộ đều dùng các vị thuốc.

Dù sao thời đại này cũng không phổ biến việc dùng được thiện (*các món ăn bổ dưỡng, có chứa vị thuốc*) để hỗ trợ điều trị, vì vậy đối với nghi hoặc của Triệu Sơ, Mộ Dung Thụ cười nói:

– Phần lớn thuốc men đều có tác dụng phụ. Mà có vài món ăn chứa nhiều dinh dưỡng và tác dụng tuyệt không thua các dược liệu trân quý. Ví dụ như, dinh dưỡng trong một cái trứng gà ta cũng bằng với tổ yến quý hiếm.

Nghe nàng lời nói, Triệu Sơ mặc dù không hoàn toàn hiểu hết, nhưng sau khi nghĩ kĩ đúng là hiểu được phần nào. Hẳn bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm. Một nữ tử suốt ngày ở chốn khuê phòng như nàng sao lại có được hiểu biết như vậy?

Nàng thật khiến người khác kinh ngạc!

Chỉ trong năm ngày đã có thể giải quyết được vấn đề khó khăn làm hấn phiền não nhiều năm nay! Triệu Sơ xếp lại mấy trang giấy bỏ vào bên hông, dời mắt khỏi nàng, cúi thấp đầu, dùng giọng khẳng định nói.

– Người cũng không sai. Có điều phần lớn mọi người đều chọn tổ yến quý giá để bồi bổ mà không phải trứng gà, thật ra cũng là tương trưng cho thân phận, khoe khoang sự giàu có của mình mà thôi. Dù sao tổ yến so với trứng gà vẫn quý giá hơn. Đây cũng là lý do rất nhiều dân chúng bình dân có cơ thể cường tráng khoẻ mạnh trong khi những kẻ hưởng thụ vinh hoa phú quý ngày ngày bồi bổ vẫn yếu ớt lắm bệnh tật.

Mộ Dung Thụ gật đầu.

– Đúng vậy.

– Đây là 50 vạn lượng ngân phiếu, có thể đổi ở tất cả các ngân hàng tư nhân lớn nhỏ. 50 vạn lượng mua một cái chân trái của đại ca, đáng giá.

Triệu Sơ lấy 50 vạn lượng ngân phiếu từ ngăn kéo ra đưa cho Mộ Dung Thụ.

– 50 vạn lượng?

Mộ Dung Thụ cầm ngân phiếu, hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Triệu Sơ nở một cười tuyệt đẹp.

– Giá trị của thứ người đưa cho ta vượt xa hai mươi vạn. Nếu biết cách khai thác chính là một giao dịch có lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhướng mày, tầm mắt đảo một vòng, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt của một thương nhân.

– Ngũ thiếu gia đây là quá xem thường các thiết bị trên bàn vẽ và các phương thuốc này của ta rồi. Nếu đưa ra kinh doanh, e là tiền lời lấy được còn gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần năm mươi lượng này. Nếu Ngũ thiếu gia tin ta, loại phương thuốc này ta còn có thể viết ra khá nhiều, bỏ tìm bỏ phối đều có. Có điều...

– Người có ý kiến gì cứ nói thẳng.

Trong mắt Triệu Sơ hàm chứa ý cười, nhìn về mặt thương nhân của nàng, không có phiền chán hay ghét bỏ, không tự nhiên mà lời nói lộ ra sùng nịch.

– Ta cung cấp phương thuốc, các người phụ trách kinh doanh. Ta nhận hai phần là được.

Mộ Dung Thụ vươn hai ngón tay, tự tin tràn đầy nói với Triệu Sơ. Nàng biết dựa vào sự thông minh nhạy bén của Triệu Sơ, tuyệt đối sẽ không keo kiệt với hai phần lợi nhuận này.

Quả nhiên, Triệu Sơ không hề chần chừ, lập tức gật đầu:

– Được. Có điều phải chờ thương thế ở chân của đại ca tốt lên rồi mới có thể nhân rộng phương pháp này.

Mộ Dung Thụ gật đầu, nếu Triệu Thần khỏi phốt tốt thì chính là một bằng chứng sống tốt nhất, đến lúc đó chỉ cần biết cách khai thác, chắc chắn việc buôn bán sẽ vô cùng thuận lợi.

...

Mộ Dung Thụ ôm trong lòng 50 vạn lượng, vô cùng hứng khởi, có ngân lượng ở trên người, sau này làm việc gì cũng dễ dàng hơn. Đi một chuyến tới Triệu gia, mở ra bước đầu tiền của nàng. Có Triệu gia làm hậu thuẫn, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn rất nhiều, dù sao ở cô đại, một nữ nhân muốn tung hoành trên thương trường chỉ sợ là chuyện khó. Có điều ở sau màn làm quản sự cũng là một lựa chọn không tồi. Tương lai rồi khỏi Triệu gia, cũng có thể chọn một vài người tin được, những chuyện buôn bán cũng xuôi chèo mát mái hơn.

Trên đường về phòng gặp được Xuân Mai.

Xuân Mai vừa thấy Mộ Dung Thụ, liền chạy tới, ôm cánh tay nàng nhỏ giọng nói:

– Xây ra chuyện lớn.

– Chuyện gì?

Mộ Dung Thụ nhướng mày, nhẹ giọng hỏi:

– Không phải Hạ Hoa mới vừa vào viện của Tam thiếu gia sao? Nửa canh giờ trước, nghe nói nàng cư xử bất kính với Tam thiếu phu nhân, nói năng vô lễ, lúc đáng trả còn hất lên quần áo Tam thiếu phu nhân. Kết quả Tam thiếu phu nhân nổi giận, sai người đánh Hạ Hoa mười bốn roi. Thật ra nếu chỉ đánh mười gậy thì chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khoẻ. Nhưng ai ngờ Hạ Hoa thậm chí đã có thai, vậy nên Tam thiếu gia mới có thể không để ý sự ngăn cản của Tam thiếu phu nhân mà đón nàng ta vào viện.

Xuân Mai nhủ mi. Tuy rằng ngày thường Hạ Hoa nói chuyện hơi chanh chua, nhưng dù sao cũng cùng hầu hạ Ngũ thiếu gia ở Nhã Đức Uyển hơn ba năm. Hiện thời rơi vào kết cục như vậy khó tránh khiến người khác thương xót.

Tầm mắt Mộ Dung Thụ lưu chuyển, thủ đoạn của vị Tam thiếu phu nhân này quả không tồi! Khi tin tức Hạ Hoa mang thai chưa chưa kịp công khai đã âm thầm xuống tay, khiến Hạ Hoa hoàn toàn không thể phản kháng, cuối cùng sảy thai, trải qua chuyện này, hẳn sẽ bị thất sủng.

Mộ Dung Thụ nghiêng đầu nhìn Xuân Mai, vỗ vỗ tay của nàng, nói:

– Chuyện này vốn không liên quan gì đến người, không nên nói ra nói vào kéo gập phiền phức.

– Ừ, ta biết. Chỉ là cảm thấy Hạ Hoa cũng rất đáng thương. Thật ra trước khi bị Triệu phủ mua về, mẹ nàng vốn định bán nàng vào kĩ viện. Là nhờ nàng khóc lóc chết đi sống lại mới có thể vào đây.

Xuân Mai thở hắt ra.

Mộ Dung Thụ chớp mắt. Trên thế gian này người đáng thương có rất nhiều, nhưng tương lai là do chính mình quyết định, bản thân gieo quả thì đừng mong người khác thương hại. Con đường này do chính Hạ Hoa chọn lựa, không thể trách ai.

– Các người nghe gì chưa? Nhị thiếu gia nói với Ngũ thiếu gia là muốn Thu Diệp, để Thu Diệp làm di nương đấy.

Một nha đầu làm việc nặng ở Nhã Đức Uyển gặp Mộ Dung Thụ và Xuân Mai thì hào hứng chặn lại tám chuyện.

Nhị thiếu gia, Thu Diệp? Nháy mắt Mộ Dung Thụ bỗng cau mày lại.

– Ta còn chưa nghe gì. Chuyện này là sao?

Xuân Mai hoang mang nhìn Mộ Dung Thụ.

– Các người không biết cũng là bình thường. Ta vừa gặp Thu Diệp, nàng đang ở gần đây, là nàng nói với ta. Thật khiến người khác hâm mộ, sau này nàng đã là di nương, có thể hưởng phúc.

Nha đầu kia quay đầu chỉ chỉ ra sau, trả lời.

Mộ Dung Thụ nhìn lại, quả nhiên thấy Thu Diệp mang theo khuôn mặt tươi cười phơi phới, tràn ngập gió xuân đi về phía họ.

Trong lòng Mộ Dung Thụ lộp bộp một chút, đôi mày càng cau chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 109

O, Thu Diệp biết Nhị thiếu gia khi nào? Lại còn được đưa lên làm di nương? Dung nhi, người có chuyện này là sao không?

Xuân Mai đưa mắt nhìn về phía đáng người nhỏ nhỏ đang chạy tới của Thu Diệp, hỏi Mộ Dung Thu bên cạnh.

Mộ Dung Thu lắc đầu.

— Ta cũng không biết.

Nàng không biết Thu Diệp nghĩ thế nào lại không để ý lời dặn của nàng. Ngay cả chuyện loạn luân mà Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư cũng có thể làm được, sao lại để nàng ấy làm thiếp. Cừ chi lần này của Nhị thiếu gia càng cho thấy rõ, hẳn biết Thu Diệp phát hiện bí mật của hắn. Mà nha đầu Thu Diệp này, coi lời nàng như gió thoảng bên tai!

Trách không được hai ngày này nàng ta như chìm trong yêu đương, luôn cười ngây ngô!

— Ngay cả người cũng không biết?

Xuân Mai kinh ngạc. Thu Diệp là người ở cùng phòng với Dung nhi đó, hơn nữa quan hệ hai người rất tốt, có đôi khi nàng còn thấy ghen tị, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Thu Diệp chạy đến trước mặt hai người, màu đỏ ửng trên má không biết là do chạy hay là bởi hạnh phúc với việc vui đến gần. Nàng nắm tay Mộ Dung Thu và Xuân Mai, thẹn thùng nói

— Lát nữa Nhị thiếu gia sẽ nói với Ngũ thiếu gia muốn ta, sau này ta sẽ rời khỏi Nhã Đức Uyển, có thời gian ta sẽ đến thăm các người.

Nhất tới Nhị thiếu gia, trên mặt nàng càng đỏ hơn. Thế nhưng khi chạm đến ánh mắt lạnh nhạt của Mộ Dung Thu, nàng làm nũng lắc lắc cánh tay Mộ Dung Thu.

— Dung nhi, người đừng lo lắng. Ta biết phải lựa chọn thế nào. Nhị thiếu gia thật sự đối xử với ta rất tốt. Ta vẫn luôn muốn gả cho một nam tử như vậy. Ta biết bận tâm và lo lắng của người, nhưng Nhị thiếu gia là thật sự yêu thích ta. Nhị thiếu gia nói, ngày sau nhất định sẽ đối xử với ta thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho ta chịu bất kì thiệt thòi gì.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu trầm xuống. Nàng vốn còn muốn khuyên bảo Thu Diệp đừng để bị nam nhân này lừa gạt, nhưng trước mắt nghe thấy Thu Diệp nói thế, nàng hiểu được, ngay cả nàng có thuyết phục cỡ nào, Thu Diệp cũng nhất định sẽ không đổi ý. Hơn nữa, nàng rất hiểu suy nghĩ của Thu Diệp, nàng ta cho rằng gả cho Nhị thiếu gia rồi là có thể có được cuộc sống tốt hơn, mà nếu nàng ngăn cản, nói càng nhiều càng khiến Thu Diệp trách móc và oán hận, cuối cùng cũng chẳng được gì.

Thu Diệp dè dặt cẩn trọng quan sát về mặt Mộ Dung Thu, xem nàng có phải đang tức giận hay không rồi lập tức tiến lên lắc lắc cánh tay Mộ Dung Thu.

— Tin ta đi.

Nếu cuộc sống của nàng giống Hạ Hoa, nàng cũng đánh chấp nhận. Thế nhưng, Nhị thiếu gia rất dịu dàng với nàng, ngày sau nàng nhất định sẽ không rơi vào kết cục như Hạ Hoa.

Mộ Dung Thu nói không nên lời trong lòng là mũi vùi gi, bởi nàng quá rõ lúc này nàng không thể làm gì. Vì cứu người mà nhận lấy oán hận, loại chuyện này nàng tuyệt đối không dính vào. Huống hồ với tính tình như Thu Diệp nếu không trải qua vài việc, e là vĩnh viễn cũng không biết nên lựa chọn thế nào. Nàng đã làm quá nhiều, nói cũng quá nhiều.

Đây là con đường Thu Diệp tự mình lựa chọn, nàng không có quyền can thiệp.

— Ừ.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt đáp.

— Người gọi lầm Thu Diệp, thật sự là tốt số, lại được Nhị thiếu gia coi trọng! Tương lai nếu trải qua ngày lành cũng đừng quên chúng ta đó. Ôi chào! Khó trách, thật là khó trách, hai ngày này người cứ như kẻ mất hồn, thì ra người trong lòng lại là Nhị thiếu gia. Hay cho Thu Diệp người, còn không thêm nói sớm cho chúng ta biết một tiếng. Hiện thời người khác đều biết, ta và Dung nhi lại là người cuối cùng!

Xuân Mai đẩy Thu Diệp một chút, vờ cả giận nói.

Thu Diệp thấy Mộ Dung Thu lạnh nhạt, không hề tỏ ra tức giận, liền yên tâm, cười nói với Xuân Mai:

— Những việc thế này sao ta có thể nói lung tung? Nếu Nhị thiếu gia không ưa thích ta, như vậy ta nói ra không phải là dọa người sao? Hơn nữa, lúc ấy ta cũng không xác định, sao Nhị thiếu gia có thể yêu thích ta chứ?

Càng nói Thu Diệp càng lộ vẻ ngọt ngào, khiến Xuân Mai nhìn mà phát ghen.

— Được rồi, được rồi. Ta đã biết, chúng ta là hảo tử muội, người nghĩ rằng ta sẽ trách tội người sao? Người có thể có một kết quả tốt, ta và Dung nhi đều mừng thay cho người.

Nghe vậy, Thu Diệp đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống.

Mộ Dung Thu khẽ cong môi cười nhạt, đưa mắt nhìn về phía trước, đối diện có một vị nam tử mặt mũi như ngọc mặc hoa phục và một nữ tử hoa nhường nguyệt thẹn. Hai người chậm rãi đi đến. Tuy chưa từng thấy qua hai người nhưng nàng cũng có thể đoán được, nếu không nhầm, đây chính là Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư.

— Ô? Sao Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư lại đi cùng nhau?

Đang lúc Xuân Mai cười rộ lên chợt thấy phía trước, Nhị thiếu gia Triệu Khiêm và Tam tiểu thư Triệu Phi. Trong lòng bỗng nổi lên nghi hoặc, bình thường Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư rất ít ui tới, càng hiếm khi đến Nhã Đức Uyển, sao hôm nay lại cùng đi? Chẳng lẽ là vì Thu Diệp?

Đang lúc nghi hoặc, Triệu Khiêm và Triệu Phi đã tới trước mặt các nàng.

— Bái kiến Nhị thiếu gia, Tam cô nương.

Ba người cùng xoay người hành lễ.

— Tất cả đứng lên đi, thiếu gia các người có ở đây không?

Nhị thiếu gia tác phong nhanh nhẹn hỏi. Ánh mắt rơi vào trên người Mộ Dung Thu. Nữ tử này quả thật đẹp như thiên tiên, trên đời hiếm thấy. Trách không được làm Triệu Sơ để ý đến thế.

Nhận thấy ánh mắt nóng rực của Triệu Khiêm, Mộ Dung Thu nhẽ nháu mày, giả đàn ông như sói đôi này thật đáng khinh! Uống cho bộ mặt con người đẹp đẽ kia của hắn!

— Ngũ thiếu gia đến chỗ Đại thiếu gia ạ.

Xuân Mai vội trả lời.

Thu Diệp vừa thấy Nhị thiếu gia thì hơi thả lỏng tay Xuân Mai ra, đứng ở phía sau Nhị thiếu gia Triệu Khiêm, mang dáng vẻ như một nàng dâu nhỏ.

Mà khi nàng đi đến phía sau Triệu Khiêm, Mộ Dung Thu rõ ràng bắt gặp trong mắt tiểu thư khuê các Triệu Phi loé lên một tia âm độc.

Thấy thế, trong lòng Mộ Dung Thu vang lên một tiếng chuông cảnh báo. Quả nhiên, làm sao có thể đơn giản như Thu Diệp đã nghĩ!

Hiển nhiên, Triệu Phi cũng phát hiện Mộ Dung Thu. Dung mạo của nàng được cho là mỹ nhân đệ nhất Bình Thành, mà lúc này nàng lại phát hiện, dung mạo nha hoàn này thế nhưng còn hơn nàng một bậc! Trong lòng nàng lập tức sinh ra vài phần chán ghét.

— Người chính là nha đầu mà cách đây mấy ngày Ngũ ca mang về? Lớn lên thật là lẳng lơ quyến rũ. Trách không được làm cho Ngũ ca thất hồn lạc phách.

— Phi Nhi, chúng ta hẳn nên vui thay cho Ngũ đệ. Nhiều năm như vậy cũng không thành thân. Hơn nữa bên người ngay cả một nữ nhân cũng không có. Trước kia người ngoài đều đồn đại Ngũ đệ thích nam sắc, hại mẫu thân lo lắng không thôi. Hiện thời bên người có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, đương nhiên Ngũ đệ sẽ động lòng. Chắc chắn, thật không ngờ Ngũ đệ lại có điểm phúc như thế.

Triệu Khiêm càng nhìn Mộ Dung Thu trong lòng càng rung động, đẹp như vậy thiên hạ rất hiếm thấy, hẳn thật có vài phần ghen tị.

Thế nhưng, sau này chờ Triệu Sơ cười thê tử rồi, mỹ nhân này bị vắng vẻ, có lẽ hắn sẽ có cơ hội. Dù sao, ngay cả em ruột của mình hắn đều có thể nắm trong lòng bàn tay, cũng đủ để nói rõ năng lực của hắn.

Khi trong lòng hắn đang nghĩ đến chuyện dợ bản đáng khinh như vậy, Triệu Phi lại ăn phải dấm chua. Trước kia mấy lời ca ngợi đều dành cho nàng, hôm nay lại bị một nha đầu thân phận dê tiện như vậy đoạt đi! Xem đáng về Triệu Khiêm, chắc chắn đã động lòng với tiện nha đầu này rồi.

– Nhìn đi nhìn lại vẫn là một tiện nha đầu. Ngủ ca cũng chỉ chơi đùa mà thôi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy. Triệu gia là một gia tộc lớn như thế, sao lại có lắm nữ tử không lên được phòng khách thế kia (*ăn nói bừa bãi, không biết xử sự*)? Nói ra toàn những lời thô tục.

– Nhị thiếu gia, giờ phải làm sao?

Thu Diệp nghe Triệu Sơ không có ở đây, có chút lo lắng hỏi.

Vừa rồi Nhị thiếu gia đã đồng ý với nàng, hôm nay sẽ dẫn nàng về Văn Thanh Uyển, sau đó cho nàng làm di nương.

Sau này nàng coi như là nửa chủ tử.

Nhị thiếu gia ra về thăm tình hình Thu Diệp, trước mặt Mộ Dung Thu, Xuân Mai, Triệu Phi lại cầm tay nhỏ bé của Thu Diệp, ôn nhu nói:

– Không bằng, trước tiên người đến Văn Thanh Uyển cùng ta được chứ? Ngủ đến chỗ đại ca cũng không biết khi nào mới về. Dù sao nếu đến chỗ đại ca tìm Ngũ đệ để nói chuyện này của chúng ta, e là không ổn, chúng ta chờ một chút được không?

Nghe vậy, vánh mặt Xuân Mai đỏ lên. Nàng thật mừng thay Thu Diệp. Xem ra, Nhị thiếu gia đối xử với Thu Diệp thật là tốt! Dịu dàng như thế. Có điều...

Chân mày Mộ Dung Thu càng cau chặt. Nếu Thu Diệp có chút rụt rè, chưa quá ngu xuẩn thì đừng gặp đầu với Triệu Khiêm! Nếu như đồng ý, nàng sẽ không thêm đề ý nữa, bắt kẻ Thu Diệp ra sao.

Nhưng Thu Diệp đã bị sự dịu dàng của Triệu Khiêm hòa tan, hiện thời sao có thể nghĩ nhiều, hai gò má hiện lên rặng mây đỏ hồng, cúi đầu đáp:

– Vâng.

Lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, lúc này xem ra đã không còn đường quay lại.

– Thế này hình như có chút không hợp quy củ? Hiện tại Thu Diệp vẫn là người của Nhà Đức Uyển, nếu nàng ấy không được sự đồng ý của Ngũ thiếu gia mà đến Văn Thanh Uyển, sợ là bất kính với thiếu gia.

Xuân Mai cau mày nói.

Tâm địa Xuân Mai từ trước tới nay vốn thẳng thắn, hiện thời chuyện còn liên quan đến Thu Diệp, nàng càng tỏ ra nóng nảy. Thật ra nàng cũng chỉ suy nghĩ cho Thu Diệp, hiện thời không danh không phận đi theo Nhị thiếu gia, vậy nếu ngày sau không được nàng làm di nương, đời này của nàng ấy coi như hoàn toàn bị hủy!

– Người chính là Xuân Mai à? Người cũng thấy đấy, nhị ca và Thu Diệp tình đầu ý hợp, Thu Diệp cũng muốn cùng nhị ca đi Văn Thanh Uyển, người cũng đừng quá quan tâm. Một lát Ngũ ca trở lại, nhị ca sẽ lại tới.

Triệu Phi có chút không kiên nhẫn đối với lời nói của Xuân Mai. Bất quá trên mặt vẫn lộ ra nụ cười giả dối. Dù sao cô nương Xuân Mai này cũng là người được Triệu Sơ tín nhiệm. Xuân Mai cắn chặt răng, còn muốn khuyên Thu Diệp, đây chính là chuyện liên quan đến danh dự của một nữ nhân và hạnh phúc cả đời kia mà! Thu Diệp cứ đi theo Nhị thiếu gia thế này, nếu Nhị thiếu gia thật sự nằng nằng làm di nương thì tốt rồi, nhưng ngược lại, sau này nàng cũng đừng mong có thể ngẩng đầu làm người.

Hai tay Thu Diệp xoắn cùng một chỗ, nghe Xuân Mai nói, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cắn răng nhìn về phía Xuân Mai,

Không phải Xuân Mai là có ý đồ chứ? Nhìn thấy Nhị thiếu gia đối xử với nàng tốt như vậy nên ghen tị? Thành ra mới ngăn cản nàng?

Người này giờ im lặng, Mộ Dung Thu nhìn thấy vẻ mặt Thu Diệp thì hai mí đang nhũn chặt dần dần giãn ra, kỳ thực cũng có thể thông cảm cho Thu Diệp. Lòng tốt của Xuân Mai lại chỉ nhận lấy oán hận của Thu Diệp. Nàng giữ chặt cánh tay Xuân Mai, lên tiếng:

– Chúng ta không có quyền quản chuyện của chủ tử. Huống hồ chẳng phải Thu Diệp cũng gạt đầu đồng ý đó sao? Đi thôi, chúng ta cũng còn nhiều việc phải làm đấy.

Xuân Mai không cam lòng nhìn thoáng qua Thu Diệp, còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng khi nhìn thái độ Mộ Dung Thu, nàng liền ngậm miệng lại, trong lòng nghĩ cũng đúng, đây chính là Thu Diệp tự mình lựa chọn, nàng không có quyền bác bỏ, huống hồ, nhìn thái độ kia của Thu Diệp, có vẻ như cũng không muốn nàng quản.

– Nhị thiếu gia, Tam tiểu thư, chúng nô tỳ phải làm việc. Cáo lui.

Xuân Mai và Mộ Dung Thu cùng hành lễ, sau đó lướt qua trước mặt ba người bọn họ.

Thu Diệp luôn luôn cúi đầu, hai tay vẫn xoắn cùng một chỗ.

Ánh mắt Triệu Khiêm si mê nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu lúc rồi đi, nàng ta thật đúng là yêu nghiệt, đáng về thưởng tha mềm mại! Trong phủ trên dưới có đến một hai trăm nữ nhân, thế nhưng không có một người nào có thể so được với nàng! Nghĩ đến đây, hắn cảm giác được bụng một trận xoắn xáo.

– Còn nhìn cái gì? Đi thôi.

Triệu Phi trừng Triệu Khiêm một cái, âm thanh lạnh lùng nói.

– Tam muội không nên tức giận, ta chỉ là cảm thấy nha đầu kia cũng khá xinh đẹp mà thôi.

Triệu Khiêm lưu luyến rời mắt khỏi bóng lưng Mộ Dung Thu phía xa xa, quay đầu ôn nhu giải thích với Triệu Phi.

Triệu Phi mỉm cười, nếu không phải e ngại bên cạnh có người, e là muốn bỏ nhào vào trong ngực Triệu Khiêm tìm kiếm an ủi. Triệu Khiêm là một kẻ ong bướm tung hoành chốn bụi hoa, hiểu rất rõ nữ nhân.

Thu Diệp đứng ở phía sau hai người dường như không nhìn thấy mắt đi mảy lại giữa bọn họ, có điều hai bàn tay xoắn lại dưới ống tay áo trở nên trắng bệch.

– Tam muội người nếu cứ tiếp tục ngang ngạnh như vậy thì cũng đừng hòng hận sau này không thể già đi được.

Triệu Khiêm cười khẽ, trêu chọc.

– Tam tiểu thư dung mạo như thiên tiên, làm sao có thể không già đi được chứ? Khắp Bình Thành chúng ta có bao nhiêu công tử danh môn vọng tộc tới cầu hôn đó.

Thu Diệp ngẩng đầu, trên mặt không một tia khác thường, mà là cười nhỉnh nọt nói.

Nghe vậy, Triệu Khiêm và Triệu Phi hai mặt nhìn nhau, sau đó đều ôn hòa cười với Thu Diệp. Triệu Khiêm nắm hai vai Thu Diệp, ôn nhu nói:

– Đi thôi, cơm chiều gia đã sai người chuẩn bị món ngon cho người. Có thể được một mỹ nhân như người vậy, hôm nay gia thật cao hứng.

– Vâng.

Thu Diệp gạt đầu, mềm mại như chim nhỏ nép vào người, được Triệu Khiêm ôm lấy hai vai đi về phía Văn Thanh Uyển. Trên đường đi, nhìn thấy tình cảnh này mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lại nhanh chóng làm như không có chuyện gì.

Chỉ trong một canh giờ, chuyện Thu Diệp đã truyền khắp góc ngách trong ngoài Triệu phủ. Dù sao trong vài ngày gần gũi đã có hai đại nha hoàn xuất thân từ Nhà Đức Uyển trở thành nữ nhân của các chủ tử, tuy rằng kết quả của Hạ Hoa rất tệ thảm, nhưng cũng không thể khẳng định là sau này không được Tam thiếu gia sủng ái. Mà Thu Diệp, nhìn đáng về quý trọng của Nhị thiếu gia, cũng không tệ lắm!

Lập tức, có không ít nha hoàn muốn nhân cơ hội đến Nhà Đức Uyển, phần lớn mọi người đều mong tương lai không chừng được chủ tử coi trọng, như vậy, từ nay về sau sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Trong phòng, khuôn mặt Xuân Mai như phủ mây đen.

– Sao Thu Diệp có thể hồ đồ như thế? Dù cho Nhị thiếu gia đối xử với nàng rất tốt đi nữa cũng không thể không danh không phận đi theo được. Nếu vậy thì có khác gì Hạ Hoa? Tuy rằng Nhị thiếu phu nhân không tàn nhẫn như Tam thiếu phu nhân nhưng cũng không phải người hiền lành gì. Nàng đi như vậy, khó tránh sẽ bị thiệt thòi.

Xuân Mai cắn răng nói, vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thếp.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt, vỗ vỗ mu bàn tay Xuân Mai.

– Người không nên nói những lời này. Đây là con đường Thu Diệp tự mình lựa chọn. Nàng cho là đúng. Người nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là vô dụng. Không chừng còn khiến người khác oán hận đấy.

Đây là thói hư tật xấu của rất nhiều người.

– Ừ. Ta biết, ánh mắt lạnh lẽo kia vừa rồi của Thu Diệp, ta chưa từng thấy qua. Kỳ thực, ta cũng muốn tốt cho nàng mà thôi.

Xuân Mai thờ dài một tiếng rồi nói ra.

– Xuân Mai, có phải còn có nửa năm là ngươi sẽ thành thân?

Con ngại đen của Mộ Dung Thu chớp động, rút cho mỗi người một chén trà sau đó nói sang chuyện khác.

Vừa nhắc tới thành thân, mây đen trên khuôn mặt của Xuân Mai bỗng tiêu tán, ngược lại lộ vẻ ngượng ngùng của một cô gái xuân thì.

– Ừ. Sau nửa năm nữa ta sẽ không thể ở đây hầu hạ Ngũ thiếu gia, cũng không thể ở chung với người. Đến lúc đó có thể ta phải đến làm quen sự phòng bếp.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói:

– Ngươi đó, mỗi nữ nhân đều có một ngày này. Sau này ngươi thành thân cũng không nên nóng nảy như hiện giờ, phải chừng chặc một chút. Đây là lễ vật chúc mừng ngươi thành thân.

Nàng lấy một miếng ngọc bội trong người đưa cho Xuân Mai.

Ngọc bội kia là lấy ở phủ Nam Dương Vương lúc rời đi, thứ duy nhất trên người mà nàng mang theo. Chất lượng thượng thừa, ước chừng có thể đổi năm sáu trăm lượng bạc.

– Ngọc bội này là hàng cực phẩm, sao ngươi có thể có vật quý trọng như vậy? Ta không thể nhận. Ngươi nên giữ lại bên người đi, sau này lập gia đình còn có thể làm đồ cưới.

Xuân Mai lớn lên ở Triệu phủ, nhận biết khá nhiều vật quý giá nên vừa nhìn nàng đã biết ngọc bội kia rất quý.

Mộ Dung Thu lại nhét ngọc bội vào tay Xuân Mai, cười nói:

– Đây là ta cho ngươi thêm đồ cưới. Ngọc bội này do Ngũ Thiếu gia thưởng, ta giữ lại làm gì. Huống hồ Ngũ thiếu gia còn thưởng cho ta vài món khác. Đây là tấm lòng của ta, bất kể thế nào ngươi đều phải nhận.

Trong phủ, tiền tiêu vật hàng tháng của nha hoàn khoảng chừng năm sáu lượng bạc một tháng, cho dù có để dành toàn bộ thì cũng không được bao nhiêu. Nếu sau này Xuân Mai gặp việc cần gấp cũng có cái mà dùng.

Xuân Mai nghe Mộ Dung Thu nói như vậy, cũng không từ chối nữa mà dè dặt cẩn trọng cất ngọc bội vào.

– Dội sau này ngươi thành thân, ta cũng tặng thêm đồ cưới cho ngươi. Có điều, Ngũ thiếu gia đối với ngươi thật tốt, nếu ngươi thích thì để Ngũ thiếu gia dâng ngươi làm thiếp. Ngũ thiếu gia là một người tốt bụng hiếm thấy, bao nhiêu cô nương tốt muốn gả cũng không được.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhấp môi cười nhẹ, vẫn chưa trả lời, mà chỉ khẽ nói:

– Không còn sớm nữa, chắc là Ngũ thiếu gia đã trở lại, chúng ta cũng không nên ở đây tán gẫu. Nếu ngươi không nhìn ngó các nha đầu ngoài kia, không chừng họ lại bắt chước ngươi lười biếng đó.

– Ừ.

Xuân Mai găt đầu, uống hết ly trà, dùng khăn lau miệng rồi đi theo Mộ Dung ra khỏi phòng.

Sau buổi cơm tối, Triệu Sơ vừa trở về, nghe báo lại chuyện của Thu Diệp cũng không tỏ thái độ gì. Nhưng không biết vì sao, không lâu sau, Triệu Khiêm và mẹ ruột hắn, Vương di nương đến cửa xin lỗi.

Điểm ấy khiến Mộ Dung Thu có chút ngại ý muốn. Triệu Sơ cái gì cũng chưa nói sao vẫn làm cho hai người sợ đến như thế? Buổi chiều lúc Triệu Khiêm và Triệu Phi tới còn chưa có vẻ mặt kinh sợ như vậy.

Mộ Dung Thu không biết rằng, vốn Triệu Khiêm tưởng rằng cùng lắm là một nha đầu, hẳn trước đưa đi, sau đó ngày khác lại đến nói một tiếng, hẳn là Triệu Sơ sẽ không để ý, cho nên mới làm như vậy. Nhưng sau khi bọn họ nhận bẩm báo lại mọi chuyện cho Triệu Sơ, hẳn lại không nói không rằng, sắc mặt thâm trầm, thế này mới khiến Triệu Khiêm sợ hãi. Dù sao Triệu Sơ là con thứ nắm đông chính của Triệu phủ, tương lai sẽ kế thừa sản nghiệp Triệu gia. Hơn nữa, chẳng biết tại sao, trong phủ ngoại trừ Lão phu nhân, Đại phu nhân và Đại lão gia, còn gần như ai cũng đều kiêng dè Triệu Sơ. Dù sao, Triệu Sơ không phải ôn hòa như vẻ bề ngoài.

Lúc này, ở chính phòng Nhã Đức Uyển, Triệu Khiêm và Vương di nương mang theo khuôn mặt tươi cười hối lỗi. Lúc hai người bọn họ đến, đúng lúc Mộ Dung Thu và Triệu Sơ ở trong thư phòng, vì có vài chi tiết trong bản vẽ các thiết bị này Triệu Sơ không hiểu, Mộ Dung Thu mới bắt đầu giảng giải.

Kết quả, khi Triệu Khiêm và Vương di nương đến, Mộ Dung Thu cũng không tiện lui ra, bèn đứng phía sau Triệu Sơ giả vờ giả vịt.

– Thu Diệp kia thật sự là một cô nương tốt, cũng Nhị thiếu gia tình đầu ý hợp, vốn buổi chiều Nhị thiếu gia đã tới tìm Ngũ thiếu gia nói với người muốn Thu Diệp, ai ngờ Ngũ thiếu gia không ở Nhã Đức Uyển. Nhị thiếu gia chính là người nóng tính, thế này mới dẫn Thu Diệp theo về. Vậy cho nên, vừa biết Ngũ thiếu gia trở về viện, ta và Nhị thiếu gia vội tới. Hiện thời người trong phủ đều biết Thu Diệp đã là người của Nhị thiếu gia, xin Ngũ thiếu gia thành toán.

Vương di nương khá đầy đặn, mặt mũi hơi tròn trịa, xem ra cuộc sống rất thoải mái.

Mộ Dung Thu nghe Vương di nương nói xong, khóe miệng khẽ cong lên. Vương di nương này nói năng cũng quá nhanh nhẩu. Nói gần nói xa, ý cho thấy Thu Diệp đã là người của Triệu Khiêm, Triệu Sơ buộc phải cho. Nếu như không cho, khó tránh khỏi làm cho người trong phủ chê cười.

Vương di nương bên này giải thích với Triệu Sơ, bên kia Triệu Khiêm lại không khống chế được hai mắt của mình, nhìn Mộ Dung Thu không chớp, trong mắt mơ hồ nổi lên sắc dục. Trong mắt hắn, cùng lắm Mộ Dung Thu chỉ là một nha hoàn, vì vậy không thêm kiêng nể gì, nhưng lại nghĩ đến lúc này Mộ Dung Thu thuộc về Triệu Sơ, mới bót đi mấy phần dám quang trong mắt.

Ánh mắt kia quả thực khiến người khác buồn nôn. Mộ Dung Thu khẽ nhíu mày.

Triệu Sơ hờ hững nhìn lướt qua Triệu Khiêm, ánh mắt kia bình tĩnh, nhưng cực kì sâu thẳm, thậm chí mang theo một hơi thở nguy hiểm.

– Ngũ thiếu gia? Ta cố ý dẫn theo mấy nha đầu để逗逗 một Thu Diệp.

Vương di nương thấy Triệu Sơ không lên tiếng, lại nhìn về phía Triệu Khiêm, vội nói. Tuy bà ta không biết Triệu Khiêm chọc phải cái tai gì, nhưng vẫn lần không thể đắc tội với Triệu Sơ, không chừng sau này mẹ con họ còn phải dựa vào Triệu Sơ để kiếm ăn. Thế nhưng, nói gì đi nữa Triệu Khiêm cũng khẳng khái muốn nha đầu Thu Diệp kia, tất nhiên bà không cách nào từ chối. Chỉ hy vọng Triệu Sơ không cần quan tâm đến một nha đầu.

Phía sau Vương di nương có mấy nha hoàn đang đứng, nhìn qua có vài người dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Xem ra, lần này Vương di nương tốn không ít tâm tư.

Triệu Khiêm có vẻ như đã nhận ra Triệu Sơ đang nhìn hắn, vội vã rời mắt khỏi Mộ Dung Thu, sau đó mờ miệng nói:

– Thu Diệp đó thật hợp với ta. Bà nữ nhân trong viện của ta kia đều không khéo hiểu lòng người như nàng ấy. Trước giờ Ngũ đệ là người rộng rãi, có thể tặng Thu Diệp cho ta chứ?

Vương di nương và Triệu Khiêm đều vô cùng khẩn trương nhìn Triệu Sơ, cùng đợi câu trả lời của hắn.

Triệu Sơ thần sắc bình tĩnh như thường, nhưng trong ôn hòa tựa hồ có thêm vài phần lãnh ý. Hắn nâng tách trà uống vài ngụm rồi mới đảo mắt nhìn về phía hai mẹ con Vương di nương.

– Nếu ta nói không được thì sao?

– Đây ... Đây, Ngũ đệ, kia cùng lắm chỉ là một nha đầu mà thôi.

Triệu Khiêm nghe vậy, lộ vẻ gấp gáp, có chút lắp bắp.

Sắc mặt Vương di nương thay đổi, miệng há to nói không nên lời, run run hai cái môi có thể lên tiếng.

– Ngũ thiếu gia đây không phải là khiến người khác chê cười? Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là một nha đầu mà thôi. Ta đây không phải đã đưa tới cho Ngũ thiếu gia mấy người luôn sao? Lấy ít逗逗 nhiều, Ngũ thiếu gia cũng không thiệt thòi.

Mộ Dung Thu ở một bên xem cuộc vui có chút ngoài ý muốn. Đối với Triệu Sơ, Thu Diệp thật là một nha hoàn, mà ở thời đại này, đừng nói là nha hoàn, thậm chí ngay cả tiểu thiếp cũng có thể tặng qua tặng lại. Thái độ này của Triệu Sơ khá khó hiểu, nàng không thể đoán được chính xác ý nghĩ của hắn.

– Thế nhưng, nhìn Nhị ca có vẻ thật sự thích Thu Diệp, vậy cứ để Thu Diệp hầu hạ bên cạnh người đi.

Triệu Sơ lại nâng ly trà lên nhấp một ngụm rồi cười nói.

Nghe vậy, Vương di nương và Triệu Khiêm đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

– Tạ Ngũ thiếu gia/ Ngũ đệ.

Nhưng hiển nhiên Triệu Sơ còn chưa nói xong, nhìn nét vui mừng trên mặt hai người rồi nói tiếp:

– Nhị ca đang quản lý một cửa hàng tơ lụa trong thành phải không?

– Đúng vậy.

Triệu Khiêm nghi hoặc đáp, Sao Triệu Sơ lại đột nhiên nhắc tới cửa hàng tơ lụa duy nhất hẳn quán lý? Bởi hẳn không có khiếu buôn bán nên vốn là đang quản mười cửa hàng nhưng đều lỗ vốn thành ra cha hẳn mới thu hồi hết, chỉ chưa một cửa hàng tơ lụa kinh doanh khá ổn định cho hẳn.

Triệu Sơ gật đầu.

– Cửa hàng này tạm thời không cần Nhị ca để ý tới. Nhị ca coi như là tản hân, khó tránh khỏi quá vất vả, giờ cửa hàng cứ giao cho ta tạm thời quản lý đi. Nhị ca cũng không cần băn khoăn, giữa huynh đệ chúng ta không cần nói cảm ơn.

– Cái gì?

Vương di nương từ trên ghế đứng bật dậy, quả nhiên bị kinh hãi không ít. Cửa hàng này kiếm được khá bội, mẹ con họ dựa vào nó mới có thể qua ngày.

Sắc mặt Triệu Khiêm càng thêm tái nhợt.

– Ngũ đệ có nhiều việc buôn bán cần trông nom như vậy, mà ta chỉ có một cửa tiệm, tất nhiên không một nhọc gì, không cần làm phiền Ngũ đệ.

– Không cần nói, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Giờ cũng không còn sớm, Vương di nương, Nhị ca hai người cũng nên trở về nghỉ ngơi.

Triệu Sơ phát phát tay, không có ý định lắng nghe tiếp với hai người.

Thấy thế, Mộ Dung Thu rất ngoài ý muốn, trong lòng nghi hoặc càng sâu. Triệu Sơ không cần tốn nhiều sức đã có thể đoạt lại cửa hàng trong tay Triệu Khiêm! Lại nhìn thần sắc Triệu Khiêm, là giận mà không dám nói, nữa câu cũng không có, chỉ có thể không tính nguyên rồi đi. Triệu Sơ làm như vậy, sau này Triệu Khiêm không có nguồn tài chính của cửa hàng để dựa vào, sợ là cuộc sống càng thêm khó khăn. Hay! Người như thế đáng bị rơi vào kết cục này.

– Giờ không còn sớm, ta cũng nên đi. Nếu Ngũ thiếu gia còn chỗ nào không hiểu, ngày mai ta lại giải thích cho Ngũ thiếu gia sau.

Mộ Dung Thu thấy Triệu Khiêm và Vương di nương đã rời đi thì cũng chuẩn bị về phòng.

Triệu Sơ nhìn lướt qua nàng, gật đầu.

– Ủ.

Hôm sau, thời tiết âm u, vẻ như lại sắp đổ mưa.

Lại có tin từ kinh thành truyền đến, là tin tức động trời! Đương kim hoàng đế không phải huyết mạch hoàng thất chính thống mà là kết quả gian dâm của thái hậu đã qua đời cùng một gã thị vệ. Bắc Lăng Vương khởi binh đoạt vị, Nam Dương Vương Vũ Văn Mặc lấy ra chứng cứ bắt tay với Bắc Lăng Vương, hiện thời người trong kinh thành cảm thấy bất an, khắp nơi hoang mang lo sợ.

Mộ Dung Thu ngồi trước cửa sổ, tay cầm chén trà, sắc mặt nghiêm túc. Dù bỏ câu thì chỉ cần hai ngày, tin tức kinh thành đã truyền tới đây, không biết tình huống trong kinh thành hiện thời thế nào? Có lẽ rất nhanh sau đó, đương kim thánh thượng sẽ bị bắt khỏi long ý, Đại Hoa quốc thay đổi triều đại.

– Dung nhi, người đang suy nghĩ gì đây?

Một đôi tay mềm mại khẽ đập xuống vai trái của nàng, nghe tiếng Mộ Dung Thu biết ngay là ai.

– Sao người lại trở về?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi.

Nhìn vẻ mặt Mộ Dung Thu có chút lãnh đạm, Thu Diệp băn khoăn bất an nói.

– Dung nhi, có phải người còn trách ta không? Ta cũng không ngờ sẽ như vậy. Lúc ấy ngẫu nhiên gặp Nhị thiếu gia, ta luôn luôn ghi nhớ lời người dặn, vốn định không nói nhiều với Nhị thiếu gia mà đi tìm Ngũ thiếu gia cầu xin. Nhưng đứng lúc ta bỏ đi, bỗng một con rắn xuất hiện mờ về phía ta, may là Nhị thiếu gia ra tay chém nó thành hai nửa. Lúc ấy tình huống nguy cấp, Nhị thiếu gia đều có thể tới cứu ta, có thể nghĩ Nhị thiếu gia thật lòng với ta. Một ngày sau Nhị thiếu gia đều tới gặp ta, ta biết rõ Nhị thiếu gia chân thành. Dung nhi, người không có người trong lòng, người không hiểu được lòng ta lúc này. Ta là thật hải long về Nhị thiếu gia. Ta không để ý quá khứ của hẳn, Nhị thiếu gia cũng nói sau này hẳn nhất định sẽ đối xử tốt với ta. Hẳn đưa cho nhà ta một trăm lượng bạc đó. Nếu ta bỏ lỡ một người tốt như vậy, sợ là sau này cũng sẽ không thể gặp nam nhân khác tốt hơn.

Mộ Dung Thu lặng yên không nói, nhìn ngọn cây ngoài cửa sổ bị từng cơn gió phất qua, ánh mắt sâu thẳm, lạnh lùng.

– Người nhất định nói ta rất ngốc đúng không? Biết rõ chuyện của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư vẫn muốn gả cho hẳn. Đây cũng là điều khiến ta do dự, nhưng rồi sau đó ta đã thông suốt. Chỉ cần Nhị thiếu gia yêu thích ta, đối xử tốt với ta, hết thảy những chuyện khác đều không quan trọng.

Thu Diệp thận thừng e lệ nói.

Đứt lời, nàng nắm tay Mộ Dung Thu, đứng lên.

– Người yên tâm, Nhị thiếu gia căn bản không biết ngày đó người phát hiện hẳn và Tam tiểu thư là ta. Sau này ta cũng sẽ không nhắc tới nữa. Vì vậy người đừng lo. Dung nhi, người sẽ chúc phúc cho ta phải không?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khẽ nhếch khóe môi, xoay người nhìn về phía Thu Diệp.

– Thu Diệp, có phải hiện tại ta nói gì đi nữa thì người đều không thay đổi chủ ý đúng không?

Nàng cẩn xác nhận lại một lần, coi như cho Thu Diệp thêm một cơ hội.

Thu Diệp khẽ cắn môi, do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

– Đúng vậy, Dung nhi. Ta quyết định rồi. Vì vậy, chúc phúc ta được không?

– Được, chỉ cần người không hối hận là được. Ta thật tình hi vọng Nhị thiếu gia đối xử tốt với người.

Mộ Dung Thu rút tay ra, thần sắc hờ hững cười nói.

Hiện thời, nàng cũng chỉ hy vọng Triệu Khiêm xuống tay không cần quá ác, dù sao Thu Diệp khư khư cố chấp, cho dù nàng có lòng cũng không giúp được.

Nghe thấy lời chúc mừng của Mộ Dung Thu, Thu Diệp vô cùng vui vẻ.

– Thật tốt quá. Dung nhi, người không biết mới vừa rồi ta còn lo lắng, chỉ sợ về sau người sẽ không để ý ta. Ở trong phủ, ta xem người như bạn tốt. Cũng chỉ có người thật tình đối xử tốt với ta. Xuân Mai vĩnh viễn cho người khác cảm giác cao cao tại thượng, nàng là ga sinh từ *(kiểu như đời này qua đời kia đều là nô tì của phủ)*, số mạng so với chúng ta tốt hơn rất nhiều. Hôm qua nàng nhiều lần cản trở ta đi Văn Thanh Uyển, có lẽ là ghen tị ta có kết quả tốt. Dung nhi, người yên tâm, sau này ta sống tốt, tuyệt đối sẽ không quên người.

Mí mắt Mộ Dung Thu run lên một cái, lòng bàn tay đầy mồ hôi dần dần phục hồi. Quả thật nàng đoán không sai!

– Xuân Mai chỉ quá lo lắng cho người thôi, không nên nghĩ nhiều. Bây giờ cũng không còn sớm, người nên quay về Văn Thanh Uyển đi. Ta ăn cơm trưa xong phải đến thư phòng hầu hạ Ngũ thiếu gia.

Mộ Dung Thu đứng dậy, sắp xếp lại bàn ghế rồi nói với Thu Diệp.

Không hiểu do lúc này lòng Thu Diệp ngập tràn mừng rỡ, hay bởi từ trước tới nay Mộ Dung Thu rất giỏi nguy trang, nàng không phát hiện thái độ Mộ Dung Thu, vui vẻ gật đầu trả lời:

– Ủ. Ta đi trước, sau này có thời gian trở lại thăm người.

Nàng mới vừa đi một lúc thì Xuân Mai mang vành mắt đỏ hoe bước vào.

– Dung nhi. Người cũng biết ta, ta thật lòng hi vọng nàng được tốt. Ta không thể ngờ nàng lại nghĩ về ta như thế.

Xuân Mai một bên chảy nước mắt, một bên âm ức nói.

Mộ Dung Thu thấy thế, nhẹ giọng an ủi:

– Đứng nghỉ nhiều. Nàng chỉ nhất thời bị mê mẩn tâm trí.

Nàng lấy khăn lụa lau nước mắt trên má Xuân Mai.

– May mà lúc ấy người kéo ta lại, ngăn ta tiếp tục nỗi hết. Bằng không ta nói thêm hai câu nữa, không chừng ở trong lòng Thu Diệp nghĩ là ta muốn phá hoại hạnh phúc của nàng. Tuy rằng nàng nghĩ ta như vậy nhưng ta vẫn hi vọng nàng có thể sống tốt, hi vọng Ngũ thiếu gia thật lòng với nàng.

Xuân Mai cắn chặt răng, nín khóc mím cười nói.

Thấy nàng như thế, Mộ Dung Thu tùy tâm mà cười.

– Người nghĩ như vậy là được rồi.

Cuộc sống tựa như một chuỗi câu đố, mỗi giai đoạn đều phải đối mặt một sự lựa chọn, nếu có thể giữ vững ước nguyện ban đầu thì sẽ không xuất hiện lệch lạc, đòi người cũng sẽ không có hai từ “hối hận”. Nhưng có mấy ai có thể đối mặt với nghèo khổ, phú quý mà không dao động? Thu Diệp cũng chỉ là một người trong số đó mà thôi.

– Khi ta tới tìm người, đúng lúc Ngũ thiếu gia muốn đi ra ngoài, nói là chiều nay người có thể nghỉ ngơi, không cần ở thư phòng hầu hạ.

Xuân Mai bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, vội vàng nói.

Mộ Dung Thu gật đầu.

– Tốt quá, cũng lâu rồi không được nghỉ ngơi. Không phải người nói phía sau viện của chúng ta có một bồn đu dây sao? Ta muốn xem, cũng nhân dịp này hít thở không khí trong lành.

– Được rồi, được rồi, người là thật không nên giam mình trong nhà. Phía sau viện chúng ta khá ít người qua lại, thích hợp cho hai người chúng ta vui vẻ chơi đùa. Ta thích nhất là chơi đu dây đấy.

Xuân Mai nghe nàng muốn đi ra ngoài, tức thì ném mọi buồn bực ra sau đầu, lôi kéo Mộ Dung Thu gấp gấp chạy ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới ra khỏi cổng đã đụng phải người đối diện.

– Ôi chao, các người là Dung nhi và Xuân Mai phải không?

Nhà hoàn kia nhẹ xoa cái trán nhìn hai người hỏi.

Đến tìm họ? Mộ Dung Thu và Xuân Mai hai mặt nhìn nhau.

– Ta là Xuân Hồng, nha đầu bên người Hạ di nương. Hạ di nương sai ta tới tìm các người qua một chút.

Xuân Hồng nhìn hai người, tầm mắt dừng trên người Mộ Dung Thu nói.

Nghe vậy, Xuân Mai nghi ngờ nói:

– Hạ di nương gặp chúng ta làm gì?

– Chứ từ muốn gặp các người, làm gì cần lắm lý do như thế?

Xuân Hồng nhướn mày, thái độ ngạo mạn không thua gì Hạ Hoa.

Trong lòng Mộ Dung Thu thầm nghĩ: chôn chặc tét gà không có gì hay, từ trước tới giờ Hạ Hoa và hai người không hợp nhau, ngày hôm nay lại sai nha hoàn bên cạnh đến mời họ, chắc chắn không có chuyện tốt! Nàng không có tâm tư lãng phí thời gian. Trầm tư một lát, nàng mở miệng nói:

– Một lát Ngũ thiếu gia sẽ trở về, ta và Xuân Mai phải đến Nhã Đức Uyển chờ hầu hạ.

– Hạ di nương chính là chủ tử, chủ tử gọi các người, các người dám không đi?

Xuân Hồng là nha hoàn thân tín của Hạ Hoa, đã quen làm mưa làm gió trong viện của mình, hiện thời đối mặt Mộ Dung Thu và Xuân Mai cũng vênh váo tự đắc như thế, lại đã quên bản thân chỉ là một nha hoàn bậc hai!

– Người đây là thái độ gì? Không có quý cù như thế. Người là nha hoàn bên cạnh di nương, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là nha hoàn bậc hai. Vậy mà lại dám nói chuyện cùng hai chúng ta như thế? Theo ý người nói thế thì thân phận Hạ di nương so với Ngũ thiếu gia của chúng ta còn cao quý hơn? Ngũ thiếu gia của chúng ta không phải chủ tử, Hạ di nương của các người mới là chủ tử?

Tuy rằng tính tình Xuân Mai hoạt bát lại khá đơn thuần, nhưng dù sao nàng cũng ở Nhã Đức Uyển quán sự một thời gian không ngắn, lúc nổi giận rất có uy nghiêm.

Sắc mặt Xuân Hồng xanh trắng lẫn lộn.

Khóe miệng Mộ Dung Thu khẽ cong, cảm thấy càng thích tính cách của Xuân Mai. Mấy câu nói đó nói có đầu có đuôi, lý lẽ rõ ràng.

– Các người chờ coi!

Xuân Mai tự biết vừa rồi lý lẽ bên im miệng, hiểu rằng có nói thêm gì đi nữa cũng không chiếm được ưu thế. Đáng về trước đây dùng để đối phó với thờ sử nha hoàn lúc này cần bản vô dụng, nàng ta để lại một câu đe dọa rồi chạy đi.

– Từ trước tới nay Hạ Hoa đều là kẻ không nhìn xa trông rộng, biết rõ Ngũ thiếu gia không cho người khác đến quấy rầy người mà nàng còn cả gan đến đòi người qua đó. Nàng cũng không sợ làm cho Ngũ thiếu gia tức giận, sau này không thể yên ổn mà sống ở Triệu phủ!

Xuân Mai nhìn bóng lưng Xuân Hồng, lạnh giọng nói.

Những lời này rơi vào tai Xuân Hồng, một từ cũng không sót. Quả nhiên, lúc này vốn chỉ là đi nhanh giờ đã thành chạy trốn chết.

– Ha ha! Nhìn đáng vẻ như bị ma đuổi của nàng ta kia! Đi, chúng ta đi chơi.

Xuân Mai cầm tay Mộ Dung Thu cùng đi ra ngoài.

Mộ Dung Thu lẳng lặng suy nghĩ, Hạ Hoa tới gọi các nàng tuyệt đối có mục đích. Lần này không được, khẳng định sẽ có lần sau. Chỉ không biết, rốt cuộc Hạ Hoa có mục đích gì?

P phía sau viện khá hoang vắng, rất nhiều cỏ dại mọc tràn lan nhưng cảnh sắc cũng không tệ. Nàng và Xuân Mai chơi vui vẻ đến trời tối mới mới lưu luyến quay về.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã ba ngày.

Phía kinh thành không có tin tức gì. Cũng không biết cuối cùng là người nào chiếm được long ý. Đã nhiều ngày thần sắc Triệu Sơ khá nặng nề, hiển nhiên, mọi chuyện đều không phải quá thuận lợi.

Hai ngày này, Triệu Sơ làm xong toàn bộ các thiết bị mà nàng phác họa. Nàng cố ý đi xem thử, thấy mỗi cái đều được làm vô cùng tỉ mỉ khéo léo.

Mà hôm nay, kế hoạch điều trị cho Triệu Thần bắt đầu. Mỗi ngày kiên trì tập luyện một canh giờ. Ngày đầu tiên nàng nhất định phải ở một bên dạy bọn nha hoàn cách giúp Triệu Thần tiến hành sử dụng các thiết bị.

Vừa mới bắt đầu cường độ chắc chắn không thể quá nặng, sợ thân thể Triệu Thần không chịu nổi.

Triệu Thần buông quai trọng, luyện tập các động tác nhìn như đơn giản lại khiến hần phải cực kì cố sức, nhưng chỉ được một là thì hai chân đã vô cùng đau nhức.

– Kiên trì, kiên trì! Đại thiếu gia đứng từ bỏ. Lúc này chân trái của thiếu gia còn có cảm giác, chẳng qua là thời gian dài không hoạt động khiến cơ bắp bị teo nhỏ. Chỉ cần thiếu gia hoàn thành tất cả động tác là có thể khôi phục sức lực ở chân, dần dần sẽ không cần dựa vào người khác hay quai trọng nữa. Sau này muốn nhân tiện đi dạo hay chạy như bay đều không có vấn đề. Kiên trì đi!

Mộ Dung Thu thấy hần một đầu mồ hôi bèn ở một bên lên tiếng khích lệ.

Quả nhiên, Triệu Thần có được sự ủng hộ, niềm tin được củng cố, ngay cả bị té ngã khiến hần xấu hổ nhưng vẫn kiên trì.

– Ngũ đệ, Dung nhi, dường như chân của ta có một cảm giác rất lạ. Ta nghĩ chỉ cần kiên trì, ta nhất định có thể đi lại được.

Nghe Triệu Thần nói, Mộ Dung Thu yên lòng, nàng vốn e ngại các thiết bị này không phát huy tác dụng, dù sao nàng cũng là đúng dịp nên mới nghĩ đến, không phải chuyên gia.

Buổi tối, trên đường trở về, Triệu Sơ đang đi phía trước bỗng nhiên dừng bước. May mà Mộ Dung Thu cảnh giác, bằng không sẽ đụng phải lưng hắn.

— Trong kinh có tin tức, hoàng đế đã bị phế. Hai ngày nữa Bắc Lăng Vương sẽ lên ngôi. Đợi khi tân hoàng đăng cơ, trong triều ổn định, không quá nửa tháng Vương gia sẽ tới đón người.

Triệu Sơ đưa lưng về phía nàng, giọng nói hơi về trầm khàn, nghe không ra cảm xúc của hắn.

Đáy lòng Mộ Dung Thu như mặt hồ gợn sóng! Nhưng, nếu Vũ Văn Mặc tới đón nàng, một lần nữa nàng lại phải lựa chọn.

Một lựa chọn khó khăn.

— Cảm ơn người.

Triệu Sơ trầm giọng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trừng mắt nhìn, chưa nghe ra giọng điệu khác thường của hắn, mà là cười nói:

— Chỉ là tiện tay, và lại cũng không phải ta làm không công. Một giao dịch mà thôi. Ngủ thiếu gia không cần nói cảm ơn.

— Nhờ có người, hôm nay là ngày vui vẻ nhất của đại ca trong nhiều năm qua. Ngay cả mồ hôi ướt đầm, huynh ấy vẫn rất vui vẻ.

Triệu Sơ xoay người, khi đối mặt Mộ Dung Thu giọng nói càng trầm thêm mấy phần.

Mộ Dung Thu mỉm cười, nhún vai, từ chối cho ý kiến. Nếu hắn muốn cảm ơn, vậy thì nàng nhận.

— Thu đi nương, đi nương đừng chạy. Người vừa bị bệnh, thân thể yếu đuối, đừng để gặp lạnh.

Phía sau truyền đến tiếng kêu vội vã, còn có tiếng khóc đứt ruột đứt gan.

Tiếng khóc kia thật quái dị, thô ráp khó nghe.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lại.

Trước mặt chính là Thu Diệp đang chạy tới, tiếng khóc là của nàng.

Mộ Dung Thu bước hai bước về phía Thu Diệp.

— Thu Diệp, sao thế?

Thu Diệp khóc lóc một cách tuyệt vọng, miệng há ra muốn nói, nhưng mỗi lời thốt ra đều chỉ là a a.

Trong lòng Mộ Dung Thu chấn động, tay run run đặt trên vai Thu Diệp. Triệu Sơ sau lưng nàng nhìn thấy Thu Diệp khác thường thì nhủ nhủ mảy.

— Nó tí bái kiến Ngũ thiếu gia. Thu đi nương không phải cố ý. Hôm nay, sau khi ngủ trưa dậy, Thu đi nương bỗng đổ bệnh, không thể nói chuyện. Có thể là chịu không nổi kích thích, vậy nên mới đụng vào Ngũ thiếu gia.

Nhà hoàn của Thu Diệp vội hành lễ với Triệu Sơ, giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 110

Cái gì?

Mộ Dung Thu hoảng sợ, không ngờ Triệu Khiêm lại ra tay nặng như thế! Không đưa Thu Diệp ra khỏi phủ mà cho làm đi nương, hạ độc khiến nàng ta bị cấm rồi còn giam lỏng bên người canh chừng, kể rằng vừa tàn nhẫn lại ngoan tuyệt! Cũng khiến nàng bất ngờ.

Nhìn Thu Diệp khàn giọng thống khổ kêu rên, cổ sức lên tiếng nhưng chỉ thốt được một chữ “a”, nàng biết, Thu Diệp có rất nhiều điều muốn nói với nàng!

Giờ phút này, lòng tràn đầy hối hận. Vì không muốn bị oán trách mà buông tay không ngăn cản Thu Diệp, cuối cùng khiến Thu Diệp rơi vào kết cục thảm như thế.

Thu Diệp muốn cho Mộ Dung Thu biết sự hối hận của mình, nàng không muốn để Triệu Khiêm được nhón nhơ! “Dung nhi, ta sai rồi. Thật ra hắn muốn hại ta, không phải yêu ta. Ta hối hận đã không nghe lời người, ngây ngốc để hắn lừa. Dung nhi, cứu ta với.”

Thu Diệp ôm chặt Mộ Dung Thu, khàn giọng khóc, muốn nói hết ra những lời chất chứa trong lòng, nhưng không cách nào nói ra được, chỉ còn lại âm thanh “a ... a a a” khàn khàn khiến người ta đau lòng.

Mộ Dung Thu dè nén cảm giác chua xót trong mắt, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Thu Diệp.

— Thu Diệp, còn nhớ lời ta nói không? Dù gặp chuyện gì cũng không được hoảng hốt, phải bình tĩnh. Bình tĩnh.

Triệu Sơ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu bình tĩnh như vậy, trong lòng chợt có cảm giác khác lạ. Từ lúc gặp mặt nữ nhân này đã khiến hắn bất ngờ, chưa bao giờ có một nữ nhân khiến hắn như thế. Hắn đưa mắt nhìn Thu Diệp, bởi hắn tình thông y thật, vô cùng rõ ràng rằng ta không phải đột nhiên sinh bệnh mà bị cấm, có lẽ là vì trúng độc. Hắn nhìn thần sắc Thu Diệp, trong lòng đoán chừng, có lẽ là mấy nữ nhân trong viện Nhị ca tranh sủng nên hại Thu Diệp.

Thu Diệp nỗ lực ổn định tâm tình của mình, Hiện tại, tâm tình ảo não, hối hận, hoảng hốt dồn chung một chỗ, nàng không biết nên làm thế nào. Người duy nhất nàng có thể nghĩ đến chính là Dung nhi. Nàng biết cho dù người cả phủ nhân muốn nàng chết, nhưng Dung nhi sẽ không. Dung nhi rất thiện lương. Nếu không phải nàng không nghe lời Dung nhi, cũng không thể rơi vào kết cục bây giờ. Nàng hối hận! Vô cùng hối hận!

— Thu Diệp, đừng sợ. Sẽ không sao đâu.

Mộ Dung Thu nhẹ giọng an ủi.

Nàng vừa nói xong, trong mắt nhà hoàn đuổi theo phía sau Thu Diệp lóe lên một tia kinh ngạc.

Thu Diệp gạt đầu. Dung nhi nói gì nàng cũng tin. Nhưng thân thể của nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Lúc này trong lòng Mộ Dung Thu ngổn ngạp tạp trần. Nàng biết rõ trong quá trình Thu Diệp rơi vào bẫy, nàng đóng vai là kẻ bàng quan. Có thể là từ khi xuyên qua, tình tình của nàng đã trở nên lạnh bạc không it, cho nên mới như thế, biết rõ kết cục thảm của Thu Diệp, nhưng vẫn đứng dung như cũ. Hiện thời nhìn sự dựa dẫm của Thu Diệp với nàng, nàng mới nhớ tới hai ngày trước Thu Diệp đến cầu xin rằng tha thứ. Thật ra chưa chắc nếu nàng không gạt đầu thì Thu Diệp sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng nàng thật sự đã gạt đầu. Hiện tại, nhìn sự ý lại của Thu Diệp với mình, nàng vừa tự trách vừa hối hận.

Người phụ nữ nào đối mặt với tình yêu mà không bị che mắt? Lại có bao nhiêu thiếu nữ vì không biết rõ người trong lòng nên bị thương tổn? Mà Thu Diệp chỉ là một cô nương ngây thơ chưa trải sự đời.

Nàng ấy mới mười sáu tuổi.

Vì vậy, để lương tâm không bị áy náy và vì những ngày tháng bình an sau này của Thu Diệp, lúc này nàng không thể khoan tay đứng nhìn.

— Ngũ thiếu gia, từ khi vào phủ, Thu Diệp rất quan tâm đến nô tì. Hiện thời Thu Diệp bỗng nhiên bị cấm, tâm tình khó tránh khỏi không tốt. Nô tì muốn xin cho Thu Diệp ở Nhà Đức Uyển để ta chăm sóc một đêm, có được không?

Nàng ngừng đầu nhìn về phía Triệu Sơ đang có vẻ dăm chiêu, nhẹ giọng hỏi.

Nếu Triệu Sơ không biết thân phận thật của Mộ Dung Thu, lâu như vậy sẽ đối với nàng sinh ra một chút nghi vấn. Nhưng nàng rõ ràng chính là Nam Dương vương phi thân phận cao quý. Với nàng mà nói, hạ nhân chẳng khác gì gà súc. Nhưng lúc này, nàng lại đụng tâm đối với một hạ nhân như thế, nàng dường như chính là một câu đố, một câu đố khó giải. Triệu Sơ thu hồi nghi ngờ trong lòng, gạt đầu trả lời.

— Được.

– Chuyện này không được. Bẩm Ngũ thiếu gia, hiện tại Thu di nương đã là người của Nhị thiếu gia, nếu vẫn ở Nhã Đức Uyển, khó tránh người khác sẽ dị nghị. Đã nhiều ngày nô tì luôn hầu hạ Thu di nương, biết Thu di nương nhất thời không cách nào tiếp nhận, nhưng mà tin rằng sau khi đại phu khám xong nhất định sẽ tốt. Nô tì vẫn nên đưa Thu di nương quay về Văn Thanh Uyển.

Giọng điệu nha hoàn kia có chút gấp gáp, vội vàng mở miệng nói. Vừa nói vừa muốn đẩy Mộ Dung Thu ra.

Thấy thế, không chờ Triệu Sơ lên tiếng, đôi mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Thu đảo qua, băng hàn trong đó khiến người khác sợ hãi, nha hoàn kia chấn động. Có thể là do nhìn thấy tình trạng thảm hại của Thu Diệp, Mộ Dung Thu nhất thời quên mất che giấu mũi nhọn, trực tiếp phẫn nộ quát:

– Lớn mật, chẳng lẽ ngươi muốn chết!

Lời này vừa nói ra, dừng nói nha hoàn kia sợ tới mức ánh mắt trắng bệch, thậm chí ngay cả Triệu Sơ cũng sửng sốt, vốn tưởng nàng ôn nhu kiên cường, lại không nghĩ còn có một mặt khiến người như thế. Hẳn thật chấn động. Nếu hẳn từng chứng kiến thời gian Mộ Dung Thu ở vương phủ, thủ đoạn nàng đối đãi với kẻ hại mình, lúc này nhất định sẽ tin tưởng lời của nàng đều không phải dọa người, mà là vô cùng chân thực.

Thu Diệp sợ tới mức trốn trong lòng nàng.

Mộ Dung Thu gạt mình, đồng tử lơ lửng, giọng nói vô cùng lạnh lùng:

– Ngươi chỉ là một nô tì, dám vô lễ với Ngũ thiếu gia, không phải ngại sống quá lâu cũng là cuồng vọng tự đại.

– Đi xuống!

Triệu Sơ quát lạnh một tiếng.

Nha hoàn kia thoáng vàng đầu óc, mơ mơ màng màng. Triệu Sơ vừa quát, càng làm cho nàng ta ngạc nhiên không thôi. Dù sao nàng cũng là phụng mệnh chăm sóc Thu di nương, ai biết nửa đường xảy ra những chuyện này, nhưng Ngũ thiếu gia đã ra lệnh, nàng cũng không phải ngại sống lâu tất nhiên phải lui lại.

– Chuyện gì lại khiến Ngũ đệ nổi giận như thế?

Trong bóng tối phía trước, chỉ nhìn thấy một chiếc đèn lồng, giọng nói vừa tới, người đã xuất hiện.

Có bốn năm người, trong đó hai người theo thứ tự là Nhị thiếu gia Triệu Khiêm, còn có Tam tiểu thư Triệu Phi. Một người khác khá giống hai người bọn họ, mà kẻ lên tiếng đúng là người này.

Ánh mắt âm lãnh của Triệu Khiêm nhìn lướt qua thân hình run run của Thu Diệp trong lòng Mộ Dung Thu, nha đầu đáng chết này!

Triệu Phi càng ác độc liếc Thu Diệp một cái, thầm nghĩ nha đầu này muốn chết!

– Nô tì bái kiến Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia, Tam tiểu thư.

Nha hoàn kia nhìn thấy ba người thì lập tức nhẹ nhàng thờ ra, vội tiến lên vái chào.

Thì ra người này là Tam thiếu gia Triệu Bình! Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua ba người.

Triệu Khiêm rời mắt khỏi người Thu Diệp, nhìn Mộ Dung Thu chăm chăm, ánh mắt nóng rực mang theo dục vọng. Ánh mắt kia như muốn coi sạch y phục trên người Mộ Dung Thu, làm cho tâm tình phẳng lặng của Mộ Dung Thu đột nhiên gọn sóng, âm thầm hạ quyết tâm, nàng muốn khiến hắn trả giá thật lớn.

Mà lúc này, Tam thiếu gia ra vẻ đạo mạo cũng đang nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt sáng ngời. Hẳn từng dạo không ít nơi, gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng nữ nhân trước mắt này khí chất trong trẻo lại lạnh lùng, còn mang theo vài phần dạn dày chỉ tiểu thư khuê các mới có, trách không được mấy ngày trước đây người trong phủ đều bàn tán về nàng. Quả nhiên là không tầm thường, cũng khó trách Hạ Hoa sẽ ...

– Ta vừa cho người xuất phủ tìm đại phu, lát nữa còn phải khám cho Thu Diệp. Nếu Thu Diệp đến Nhã Đức Uyển, như vậy sao có thể khám được? Đầu biết Dung nhi và Thu Diệp là tỷ muội tình thâm, nhưng cũng nên suy nghĩ cho Thu Diệp phải không?

Nhị thiếu gia tự nhận là phong lưu phóng khoáng, giọng nói dịu dàng đến có thể chảy ra nước.

Quả nhiên là ghê tởm đến cực điểm!

Mộ Dung Thu nhu nhu mày, Thu Diệp trốn trong lòng nàng nắm thật chặt tay nàng, thân thể càng run rẩy dữ dội. Nàng nhẹ vỗ về Thu Diệp.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tam tiểu thư hiện lên một tia không kiên nhẫn,

– Kiểm chuyện. Chỉ là bỗng nhiên không thể nói chuyện lại khiến trong phủ không được an bình!

Tam thiếu gia bất động thanh sắc rời mắt khỏi Mộ Dung Thu, nhìn về phía Triệu Sơ nói:

– Ngũ đệ, nghe nói hai ngày này người tiến hành chữa trị chân cho đại ca à? Ta nghe hạ nhân nói, hình như có chút hiệu quả.

Triệu Sơ thần sắc lạnh lẽo, gạt đầu:

– Ừ, cũng tạm.

Tiếp đó hần nhìn về phía Triệu Khiêm nói:

– Sai người tiến đại phu xuất phủ đi, y thuật của ta so với đại phu kia cao hơn vài phần, để ta bắt mạch cho Thu di nương. Thu di nương vốn xuất thân từ Nhã Đức Uyển, hôm nay quay về nơi này nghỉ ngơi một đêm đi.

Nghe vậy, Triệu Khiêm và Triệu Phi biến sắc. Sao bọn họ có thể đồng ý. Triệu Khiêm nói:

– Sao dám làm phiền Ngũ đệ? Hiện thời Ngũ đệ đã ngày đêm mệt nhọc vì đại ca, chút chuyện nhỏ này vẫn nên để đại phu xem đi. Huống hồ Thu Diệp là nữ nhân của ta, nếu ở lại Nhã Đức Uyển khó tránh khỏi khiến người ta nói lung tung.

– Nhị ca nói rất đúng, Ngũ ca không nên nói nữa.

Triệu Phi vội la lên.

Triệu Bình có vài phần ngạc nhiên. Sao Triệu Khiêm và Triệu Phi lại khẩn trương như thế? Vừa rồi bọn họ ngẫu nhiên gặp nhau, sau đó nghe mọi người xì xào mới đến đây xem náo nhiệt. Vừa mới bước đến, quả nhiên không hề thất vọng khi nhìn lướt qua Mộ Dung Thu.

Thu Diệp dùng sức nắm chặt tay Mộ Dung Thu khiến nàng cau mày. Triệu Khiêm nói đúng, nếu Triệu Sơ tiếp tục chấp nhất, khó tránh bị người khác nói ra nói vào.

– Thu Diệp, lại đây, chúng ta quay về Văn Thanh Uyển.

Triệu Khiêm đi qua, tay vừa đụng tới lưng Thu Diệp, thân hình Thu Diệp run lên lật bật.

Mộ Dung Thu ôm Thu Diệp lui ra phía sau vài bước, cúi đầu, giọng điệu lạnh lùng nói:

– Xin Ngũ thiếu gia đồng ý cho nô tì đến Văn Thanh Uyển ở chung với Thu di nương đêm nay.

Triệu Sơ nhu mày, nhưng sau đó gạt đầu trả lời:

– Được.

Hắn vừa nói ra, Triệu Khiêm mừng như điên, không ngờ gặp được chuyện tốt như thế, mỹ nhân chủ động yêu thương nhưng nhỏ, đêm nay sợ là hưng phấn ngủ không được!

Nếu Triệu Sơ đã nói như vậy, những người khác cũng không có dị nghị gì. Triệu Phi oán hận nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, mặc dù không cam lòng cũng chỉ có thể cứ như vậy rời đi.

Cuối cùng Thu Diệp cũng yên tâm, có Dung nhi bên cạnh thì nàng một chút cũng không sợ.

Cảm giác được sự ỷ lại của Thu Diệp, trong lòng Mộ Dung Thu căng thẳng. Có thể trốn được đêm nay, vậy ngày mai thì sao? Vì vậy, nàng phải mau chóng tìm cách khiến cho mọi người đều biết chuyện Triệu Khiêm và Triệu Phi loạn luân.

Trên đường về Văn Thanh Uyển, Triệu Khiêm phía trước cứ hai ba bước lại quay đầu, trên mặt mang theo tươi cười đối trả đến cực điểm, tìm tìm nhìn Mộ Dung Thu.

Ngẫu nhiên còn mở miệng nói:

– Dung nhi cô nương thật là tốt bụng. Thu Diệp có một tý muối tốt như ngươi đúng là phúc phần tu luyện mấy kiếp.

Mộ Dung Thu lạnh lẽo nhìn lướt qua Triệu Khiêm, trong mắt thoáng hiện ánh sáng lạnh, cười lạnh một tiếng:

– Vừa rồi trong mấy câu nói của Thu Diệp dường như có nhắc tới Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư. Nô ti hơi thắc mắc, sao bỗng nhiên nàng ấy lại nhắc tới Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư chứ?

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt Triệu Khiêm chợt biến mất.

Mộ Dung Thu vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thu Diệp, ý bảo nàng yên tâm.

Tiếp theo nàng lại nói:

– Có lẽ muốn nói với ta, Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư huynh muội tình thâm không chừng. Có điều Thu di nương có thể nói ra một đôi lời là tốt rồi, đại phu kia cũng không cần nữa. Nô ti có biết một chút y thuật, tin rằng có thể chữa khỏi cho Thu di nương.

Sắc mặt Triệu Khiêm bỗng trắng bệch, suýt chút người xuống.

Mộ Dung Thu cười, đỡ Thu Diệp lướt qua trước mặt hắn. Nàng không sợ Triệu Khiêm xuống tay với mình vì chắc chắn Triệu Sơ sẽ phái người ngầm bảo vệ nàng. Từ lúc bước chân vào Triệu phủ, trong bóng tối luôn có người đi theo nàng, có lẽ là người của Vũ Văn Mặc, cũng có thể là người của Triệu Sơ. Bất kể là thủ hạ của ai, tối nay nàng có thể an tâm đi vào giấc ngủ, không cần lo lắng an nguy của bản thân.

Triệu Khiêm nhìn Mộ Dung Thu đi phía trước, sắc mặt xanh mét. Không được, chuyện của hắn và Tam muội không thể để cho bất kì ai biết, nếu không tiền đồ của hắn sẽ bị hủy hết, đôi này đừng nghĩ ngáng đầu làm người! Còn có, đến tết cùng là Dung nhi này biết bao nhiêu? Đáng chết, sớm biết như thế, buổi chiều lúc hạ độc Thu Diệp đã cho nhiều độc được hơn chút! Vẫn là xuống tay quá nhẹ để nàng còn có thể thốt ra tiếng.

Phòng Thu Diệp cũng không được xem là lớn, so với phòng hạ nhân bọn họ ở trước đây rộng hơn một chút. Có thể thấy được, thân phận địa vị của tiểu thiếp so với hạ nhân chỉ nhìn hơn một ít.

– Ngươi yên tâm, ta hiểu sơ về y thuật, sẽ chữa khỏi cho ngươi. Nghe lời, đưa tay ra. Ta bắt mạch cho ngươi.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nói với Thu Diệp đang lặng lẽ rơi lệ.

Từ khi vào nhà, Thu Diệp không thể ngừng khóc. Nàng thật muốn đem chuyện xấu xa của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư hét lên trước mặt mọi người.

Nàng nhất định phải khoe lại! Nhất định! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, lồng trăn ngập hận ý, vươn tay ra trước mặt Mộ Dung Thu.

Đối với y thuật, Mộ Dung Thu cũng chỉ hiểu biết sơ sai, không quá thông thạo. Tuy nhiên, chuyện bắt mạch đối với nàng là khá dễ dàng.

Ước chừng một tiếng sau, về mặt Mộ Dung Thu nặng nề thả tay ra. Mạch tượng hỗn loạn, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc! Nhưng rốt cuộc là trúng độc gì tạm thời nàng không biết được. Chỉ có thể chờ sau khi Triệu Sơ xem qua mới biết kết quả.

Thu Diệp tràn ngập hy vọng nhìn Mộ Dung Thu.

Nhìn đôi mắt mong mỏi của nàng, đôi đồng tử đen láy của Mộ Dung Thu chợt loé, khẽ cong môi, cười nói:

– Không sao đâu. Ngươi sẽ khoẻ lại thôi

Tiếp đó đỡ Thu Diệp đến ngồi trên giường.

– Đừng nghĩ nhiều, an tâm ngủ một đêm.

Thu Diệp gật đầu, thân thể nàng run run nhẹ nhàng nằm trên giường. Mộ Dung Thu đắp chăn cho nàng, nhưng sau khi nhắm mắt lại, không cách nào đi vào giấc ngủ, trong đầu luôn nhớ lại dáng vẻ dừ tợn của Nhị thiếu gia chiều nay khi đổ độc được vào miệng nàng. Cái cảm giác chóng chệnh hoảng hốt không có điểm tựa này khiến tất cả ảo tưởng trước đây đều như mây khói tan biến vào hư vô, khiến nàng không chịu nổi.

– A... A...

Mộ Dung Thu ngồi bên giường, nhìn giấc ngủ bất an của Thu Diệp, nghe nàng chỉ có thể phát ra một âm tiết mà nhăn mày lại.

Kể tiếp nàng nên làm gì? Nàng nên làm thế nào mới khiến cho Triệu Khiêm và Triệu Phi tự lộ tẩy, nên làm như thế nào mới không để lại sơ hở?

Nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận, dù sao thời gian của nàng không nhiều lắm.

Tối nay, nhất định là một đêm thức trắng của nàng, đồng thời cũng là đêm không ngủ của rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Quyển 1 - Chương 111

Thật vất vả và chờ cảm xúc của Thu Diệp ổn định, không gặp ác mộng nữa, Mộ Dung Thu mới cảm thấy yên tâm. Nàng ngồi một bên, cặp mắt sáng như sao, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, không phát ra bất kì âm thanh nào.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy khá dễ chịu. Dù sao hôm nay cũng xảy ra nhiều việc, lúc Triệu Thần bắt đầu quá trình trị liệu nàng hồi hộp đứng cạnh quan sát, nhất định phải dặn dò cẩn thận mấy nhà đầu của Triệu Thần. Nếu nàng không nói rõ những điểm cần lưu ý, e rằng kết quả hồi phục của Triệu Thần sau này sẽ có gì đó ngoài ý muốn. Mà buổi tối sau khi quay về, nàng còn chưa ăn cơm chiều thì nửa đường đã đụng phải Thu Diệp, lại nhùng nhằng một chặp, đến giờ thật là vừa mệt vừa đói.

Nàng rót chén trà rồi lấy ra mấy miếng điểm tâm lấy ở chỗ Triệu Thần lúc xế chiều, định để dành ăn lót dạ.

Trước giờ điểm tâm vốn rất dễ đẩy bụng, ăn được vài miếng đã không còn cảm giác đói bụng. Nàng liếc nhìn Thu Diệp ngủ say trên giường. Cái giường không quá lớn, nàng khỏi nghĩ đến chuyện chen người lên. Nhìn xéo qua góc trái của cánh cửa có một giường nhỏ, chắc là để cho nha hoàn gác đêm ngủ. Đêm nay cứ tạm nằm trên đó vậy.

Đúng như nàng nghĩ, quả thật là ngủ không được, trong đầu tràn ngập không chỉ chuyện của Thu Diệp và Triệu Khiêm mà còn có tất cả những chuyện xảy ra. Từ khi xuyên qua, chuyện nàng đã trải qua ề là có thể dựng thành một bộ phim truyền hình. Nàng đã thấy được rất nhiều mặt trái của cuộc sống, quan hệ nhân quả trong đời người, nhận ra hiện thực quá thật vô cùng tàn nhẫn

Ngày lúc nàng đang suy nghĩ vẫn vơ chợt thấy trước cửa sổ thoáng một bóng người, sau đó có luồng khí nhờ nhẹ thổi vào. Mộ Dung Thu đã từng bị mê hương khổng chế một lần, tất nhiên không lạ gì mùi vị này. Nàng vội vã bịt kín mũi miệng, lấy túi hương bên hông đưa lên chớp mũi ngửi một chút. Ngay sau đó chợt nghe tiếng cười đắc ý bị đè thấp. Nàng cảnh giác ngồi dậy, tay nắm chặt cây kéo vừa rồi đặt bên người để phòng thân, đôi mắt sắc bén như ưng nhìn chăm chăm về phía cửa sổ.

Thình lình nàng lại nghe thấy tiếng kêu rên, bóng người nằm sấp trước cửa sổ ngã xuống. Nàng lập tức đứng dậy, đi nhanh tới, không chút do dự đẩy cửa ra, nghiêng đầu nhìn, phát hiện một nam tử mặc y phục đen vừa đánh ngất xỉu Triệu Khiêm đang muốn rời đi.

Nàng bình tĩnh nhìn người kia, trầm giọng hỏi:

– Ngươi là người của ai? Nam Dương Vương hay Triệu ngũ công tử?

Hắc y nhân kia hiển nhiên không ngờ Mộ Dung Thu sẽ đi ra, còn bình tĩnh chất vấn hắn như thế. Đôi mắt lộ ra bên ngoài của hắn loé lên một cái, đẩy mạnh Triệu Khiêm ra, cung kính quý xuống đất hành lễ với Mộ Dung Thu:

– Nô tài thỉnh an vương phi.

Giọng nói quen thuộc như thế, chẳng lẽ là... Nàng kinh ngạc kêu lên:

– Mã hộ vệ?

– Là nô tài. Sau khi vương phi rời khỏi kinh thành, vương gia lo lắng an nguy của vương phi, ra lệnh cho nô tài âm thầm bảo vệ vương phi. Ngũ thiếu gia cũng biết nô tài ở bên vương phi bảo vệ ngài.

Mã hộ vệ tháo khăn che màu đen trên đầu xuống, sau đó cúi đầu cung kính trả lời.

Lại là Mã hộ vệ! Nàng biết Mã hộ vệ là người Vũ Văn Mặc cực kì tin tưởng. Hắn lại để người tin nhiệm nhất đến bảo vệ nàng! Nàng nhanh nhím môi, trong lòng thoáng qua một cảm giác khác thường, tầm mắt rơi trên người Triệu Khiêm đã bị

đánh ngất xỉu.

Người này quả nhiên là tiểu nhân đến mức khiến người khác khinh thường! Thật là vô cùng đáng giận! Lén lút lại gần cửa sổ, chẳng cần nhọc công đoán, chỉ dựa vào lần đầu tiên thấy nắng và ánh mặt kính tím của hắc lúc đó cũng đã biết hắc có mục đích gì!

Sóng mắt lưu chuyển, nếu hẳn tự mình đưa tới cửa, sao nắng có thể không sử dụng lễ vật này một cách thích đáng chứ?! Đúng lúc khỏi nhọc công nắng phải suy nghĩ xem ngày mai ra tay thế nào mới có thể không chứa một sơ hở!

Khóe miệng gợi lên nét cười lạnh, nắng tiến lên hai bước, thấp giọng nói với Mã hộ vệ:

— Mã hộ vệ, ngươi biết chỗ ở của Tam tiểu thư chứ?

Mã hộ vệ ngừng đầu khó hiểu nhìn Mộ Dung Thu, gật đầu:

— Mặc dù nó tái mới đến Triệu phủ nhưng đã nắm được nơi này rất rõ, tất nhiên biết chỗ ở của Tam tiểu thư, vương phi có gì sai bảo?

Trên môi Mộ Dung Thu lộ ra tươi cười đẹp như hoa nở.

— Mã hộ vệ, ngươi đã lập được công lớn.

Trên mặt Mã hộ vệ càng lộ vẻ khó hiểu, công lớn cùng với việc biết chỗ ở của Tam tiểu thư có liên quan gì đến nhau?

— Ngươi cũng đã biết quan hệ tình chàng ý thiếp nồng thắm giữa Tam tiểu thư và Nhị thiếu gia đúng không?

Mộ Dung Thu thấp giọng hỏi. Nếu Mã hộ vệ đã ẩn nấp nhiều ngày ở Triệu phủ, lại quen thuộc địa hình Triệu phủ như thế, nhất định là do buổi tối đi thám thính, như vậy có khả năng biết được chuyện dơ bẩn này trong Triệu phủ.

Mã hộ vệ lập tức cúi đầu, thấp giọng trả lời:

— Thu Diệp thấy, nó tái cũng thấy.

— Mã hộ vệ cũng biết bốn vương phi là một người tốt bụng. Cái loại bị kịch người hữu tình không thành thân thuộc này là khó gặp nhất, một khi tình cảm của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư đã sâu đậm như vậy, sao lại nhẫn tâm để họ rơi vào cảnh phải lên lút cả nước thân mật vào ban đêm chứ? Vì vậy, Mã hộ vệ chỉ cần đưa Nhị thiếu gia vào giường Tam tiểu thư là đã lập công lớn, cũng coi như làm được một việc thiện. Nhớ kỹ, phải coi sạch quần áo của Nhị thiếu gia.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng cười nói. Trước kia không phát hiện, thật ra vị Mã hộ vệ nhìn có vẻ ít nói này kỳ thực cũng không phải quá khó khăn. Có đôi khi ngu trung cũng thật đáng yêu. Tối thiểu, nắng không cần hoài nghi hẳn sẽ tiết lộ việc đêm nay ra ngoài.

Nghe thế, mí mắt Mã hộ vệ giãn giãn. Trước kia đã biết vương phi không phải người dễ chọc, là gan của gã Triệu Khiêm này cũng thật lớn, còn dám nhòm ngó đến cả vương phi.

Mộ Dung Thu nhặt ống trúc Triệu Khiêm vắt trên mặt đất đưa cho Mã hộ vệ, dặn:

— Nhớ dùng thứ này.

Trong bóng đêm, tay Mã hộ vệ hơi run rẩy, khi khiêng Triệu Khiêm mở man như một con heo chết lặng lẽ đi chuyển trong đêm đen, trong đầu chợt nghĩ: thật ra vương gia đã lo lắng thừa, bất kể ở đâu vương phi cũng sẽ không bị thiệt thòi, bởi đừng nói người muốn khi dễ vương phi không chiếm được chút ưu thế nào, cuối cùng còn rơi vào kết cục thảm thương hơn nhiều so với khi muốn hãm hại vương phi!

Sau khi bóng Mã hộ vệ khuất dần ở phía trước, Mộ Dung Thu mới nhẹ nhàng thở ra, trở về phòng, an tâm đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, mọi người vừa thức dậy chuẩn bị làm việc thì chưa đầy một khắc sau, toàn bộ Triệu phủ sôi trào!

Tại sao vậy chứ?

Khi Mộ Dung Thu tỉnh lại, Văn Thanh Uyển đã vô cùng ảm ỉ, mà nắng rất bình tĩnh đứng dậy rửa mặt, sửa sang lại quần áo, trang điểm xong rồi mới nhìn về mặt tràn đầy thắc mắc của Thu Diệp:

— Bên ngoài ồn quá, không thể ngủ nữa, chúng ta ra xem thử có chuyện gì.

Trong lòng Thu Diệp đầy nghi vấn nhưng lại không thể nói ra, thật sự có chút nóng vội.

Thấy nắng vội vàng như thế, Mộ Dung Thu nhún vai cười nói:

— Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, ta giúp ngươi cùng đi ra xem một chút đi.

Thu Diệp gật đầu.

Mới ra cửa đã thấy nhóm nha đầu bà tử khắp sân đều ngừng công việc trong tay, xúm vào một chỗ xì xào bàn tán.

— Các người biết không, tối hôm qua Nhị thiếu gia lại ngủ ở trong viện của Tam tiểu thư đó. Sáng nay bị bọn nha đầu trong viện Tam tiểu thư thấy được, giờ đã đến tai Lão phu nhân, Đại lão gia, Đại phu nhân rồi!

— Chuyện này là thế nào? Sao Nhị thiếu gia có thể hồ đồ như vậy? Tam tiểu thư còn chưa gả đó.

— Không biết, chuyện này toàn bộ người trong phủ đều biết. Nhị thiếu phu nhân cũng đến viện của Tam tiểu thư rồi. Các người đều không nhìn thấy sắc mặt Nhị thiếu phu nhân đâu. E là chuyện này không thể nói rõ được. Người trong viện của Tam tiểu thư cũng không dám nói năng bậy bạ. Ta đoán, có lẽ là Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư đã lén lút làm chuyện gì đó không thể cho người khác biết.

Mấy nha đầu bà tử bàn luận sôi nổi. Có lẽ do không có chủ từ ở đây, một đám người đều bình thản, xúm lại buôn chuyện.

Khi nhìn thấy Mộ Dung Thu và Thu Diệp, bọn họ đồng loạt sựng sững. Có điều cũng không ai thêm đề ý. Dù sao một là nha đầu, một là di nương bị cấm, ở trong mắt họ cũng không được xem là chủ tử, bên không thêm đề ý, vẫn vô tư bàn tán.

Thu Diệp run run nắm chặt tay Mộ Dung Thu, trong mắt phấp phới nước nhìn nắng.

Mộ Dung Thu đỡ Thu Diệp trở về phòng, đóng cửa lại. Nước mắt đọng đầy trong khoé mắt Thu Diệp bỗng trào ra.

Đây là báo ứng sao? Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư đều bị báo ứng!

Mộ Dung Thu nhìn dáng vẻ Thu Diệp vui mừng đến phát khóc, mỉm cười khẽ. Chuyện này là bí mật, chỉ có nắng và Mã hộ vệ biết, mà Thu Diệp không cần thiết phải biết.

— Về sau không ai có thể thương tổn ngươi nữa, Thu Diệp.

Mộ Dung Thu dịu giọng nói. Tuy rằng chuyện mờ ám của Triệu Khiêm và Triệu Phi chỉ trong một buổi sáng đã truyền khắp toàn bộ Triệu phủ, nhưng nắng tuyệt đối nắm chắc, Triệu phủ có thể đứng vững ở Bình Thành không ngã, là gia tộc bậc nhất Đại Hoa Quốc, cũng đủ để nói rõ những người đứng đầu gia tộc này có thủ đoạn lợi hại gì! Chuyện này chắc chắn có thể được giải quyết theo cách ôn hòa nhất.

Thu Diệp nhào vào lòng nắng, thất thanh khóc rống.

Mộ Dung Thu dịu dàng vỗ vỗ lưng Thu Diệp. Trong mấy ngày gần đây, Thu Diệp đã nếm trải được mặt xấu xa nhất của con người trong cuộc sống, thể xác và tinh thần đều bị thương tổn nặng nề. Từ nay về sau, nắng sẽ coi đây là một kinh nghiệm, sẽ không ngày thơ như thế, càng sẽ không dễ dàng bị nam nhân lừa gạt.

— Chuyện của Nhị thiếu gia và Tam tiểu thư người phải chôn chặt trong lòng, coi như chưa từng thấy qua, thậm chí ngay cả khi tất cả mọi người đều biết chuyện đó cũng vậy.

Mộ Dung Thu thận trọng dặn dò.

Thu Diệp gật đầu lia lịa. Trải qua nhiều sóng gió, nắng hiểu ra rất nhiều, cũng biết, dù trong phủ không còn ai để tin thì nắng cũng có thể tin tưởng Dung nhi.

Một lát sau, Thu Diệp dần ổn định cảm xúc, Mộ Dung Thu đánh chút son cho nắng, sắc mặt bình thường, nhìn không ra dấu vết vừa khóc. Mà trạng thái của nắng cũng khiến Mộ Dung Thu yên tâm.

Ăn xong điểm tâm, Mộ Dung Thu ngồi chờ tin tức cùng Thu Diệp. Cả ngày hôm nay trên dưới Triệu phủ e rằng không thể an ổn, ngay cả nắng muốn thương lượng với Triệu Sơ về tình huống của Thu Diệp, sợ là cũng không có cơ hội.

— Thu di nương và Dung nhi đều ở trong phòng sao?

Ngoài cửa có người cất giọng nói.

Mộ Dung Thu trả lời:

– Đến ngay đây.

Nàng vội đi mở cửa.

Người đến là người Mộ Dung Thư đã gặp trước đó không lâu, đại nha hoàn Ánh Hồng hầu hạ Đại phu nhân.

– Lão phu nhân và Đại phu nhân có vài lời muốn hỏi Thu đi nương và Dung nhi. Các người đi theo ta một lát.

Ánh Hồng vừa nhìn thấy Mộ Dung Thư, thần sắc vô cùng nghiêm túc nói

Nghe vậy, Mộ Dung Thư không có chút nào ngoài ý muốn, cười đáp:

– Xin Ánh Hồng có nương chờ một chút.

Trời vừa hừng sáng.

Mộ Dung Thư quay lại phòng, Thu Diệp đón nàng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Lão phu nhân và Đại phu nhân gấp nàng và Dung nhi để hỏi cái gì? Có phải về Nhị thiếu gia không?

– Hết thấy giao cho ta trả lời, yên tâm, không có chuyện gì.

Mộ Dung Thư đi qua, khoác tay Thu Diệp dịu dàng nói.

Khi đi ra, họ gặp gặp được ba đi nương khác của Triệu Khiêm. Thì ra là gọi đến hỏi chuyện cũng không phải chỉ hai người họ. Khi cúi đầu, ánh mắt mênh mông của Mộ Dung Thư chớp động.

Thu Diệp hoàn toàn yên tâm, trong lòng hiểu Nhị thiếu gia vẫn chưa nói ra việc nàng biết chuyện của bọn họ. Lão phu nhân và Đại phu nhân không hề biết gì cả.

Ba vị đi nương nhìn thấy Thu Diệp thì trong mắt không thêm chút nào sự khinh thường. Đối với các nàng mà nói, một nữ nhân bị cảm không có chút uy hiếp nào, đáng vẻ cao ngạo cứ như mình là Không Tước, hoàn toàn quên lúc này nam nhân của mình gặp phải khốn cảnh gì. Mà sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thư, bọn họ đồng loạt sùng sốt, lời đồn không sai chút nào, dung mạo của nàng ta so với Tam tiểu thư còn đẹp hơn vài phần. Các nàng càng không phải nói, lập tức trừng mắt với Mộ Dung Thư.

Có vẻ như nhìn ra suy nghĩ trong lòng họ, Mộ Dung Thư nhàu mày, cũng không thêm đề thái độ vừa rồi của họ vào mắt.

Nơi đến quả nhiên là viện của Tam tiểu thư.

Lúc này, trong trong ngoài viện của Tam tiểu thư đều đông nghịt người, mỗi người đều như nín thở, vẻ mặt nặng nề. Chuyện loạn luân của Triệu Khiêm và Triệu Phi không phải là nhỏ! Dù sao Triệu phủ là đại gia tộc có hơn hai, ba trăm năm căn cơ, chủ trọng nhất đó là thanh danh.

Mộ Dung Thư chuyển mắt nhìn quanh, suy nghĩ cấp tốc, nàng tin Triệu phủ có biện pháp giải quyết ổn thoả việc này. Triệu Sơ là kẻ mưu trí như vậy, chuyện này nếu để hắn xử lý, tuyệt đối vô cùng dễ dàng. Có điều, nàng cần làm vài chuyện.

Thu Diệp hồi hộp, mày mà trên mặt toa chút son, nếu không có thể nhìn ra sắc mặt tái nhợt của nàng. Nàng cố hết sức đè xuống nỗi sợ hãi, nhưng tay và môi vẫn không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Thư lại khá thần nhiên, trên mặt không lộ ra chút gì cho người khác có thể ra nhìn ra suy nghĩ của nàng, ngay cả trong mắt cũng phẳng lặng không chút gợn sóng, vô cùng bình tĩnh.

Sau khi họ bước vào phòng, đều cúi đầu cung kính hành lễ theo Ánh Hồng.

– Nô tì bái kiến Lão phu nhân, Đại lão gia, Đại phu nhân, Đại thiếu gia, Tam thiếu gia, Tứ thiếu gia, Ngũ thiếu gia, Nhị tiểu thư.

– Tất cả đứng lên đi.

Giọng Lão phu nhân sang sảng, một đôi mắt bình tĩnh nhìn lướt qua bọn họ, nói.

Ánh Hồng thưa:

– Hồi bẩm Lão phu nhân, mấy vị đi nương và Dung nhi đều đã đến.

– Ừ.

Lão phu nhân gật đầu.

Mộ Dung Thư nhàu mày, cảm giác được ánh mắt lợi hại của Lão phu nhân. Nếu không phải nàng rất tin tưởng năng lực làm việc của Mã hộ vệ, đồng thời hiểu rằng trong mắt những người này mình cũng lắm chi là một nha hoàn, nhất định sẽ cho rằng cái nhìn này của Lão thái quân còn có ý tứ đặc biệt khác.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, cả đời Lão phu nhân này đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, tự nhiên ánh mắt có sự uy nghiêm lắng đọng lại theo năm tháng.

– Đều ngừng đầu trả lời đi.

Lão phu nhân ra lệnh một tiếng, mấy người các nàng đều ngừng đầu lên.

Quả nhiên Ánh Hồng hành lễ là những người nên có mặt đều không thiếu ai, có cả vài vị đi nương tuổi tác đã cao. Xa xa trước mặt họ, Triệu Khiêm và Triệu Phi đang quỳ dưới đất.

Mộ Dung Thư lặng lẽ nhìn lướt qua những người trong phòng. Đầu tiên là Lão phu nhân, dù sao cũng đã lớn tuổi, nhan sắc đã có dấu vết của thời gian, nhưng bà có một đôi mắt sắc bén như có thể nhìn thấu lòng người, trong mơ hồ có thể nhìn ra lúc tuổi còn trẻ, nhất định bà là một mỹ nhân. Lại nhìn Đại lão gia. Đáng người Đại lão gia hơi mập, khuôn mặt khá tròn, hẳn là người dễ chịu, nhưng mà sắc mặt của ông rất nặng nề. Đại phu nhân lại bình tĩnh nhìn không ra thái độ. Những người khác Mộ Dung Thư chỉ quan sát sơ lược. Khi nhìn thoáng qua Triệu Sơ, con người trầm tĩnh như nước kia của Triệu Sơ bỗng nhiên nhìn nàng chăm chú.

Mộ Dung Thư gạt mình, ánh mắt kia của hắn dường như đã biết cái gì! Nàng vội ổn định tâm thần, hẳn là Triệu Sơ sẽ không biết.

– Ai là Thu đi nương?

Lão phu nhân lạnh giọng hỏi, có một sự uy nghiêm trấn áp khiến kẻ khác không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào bà. Bà vừa nói xong, Thu Diệp vốn sợ hãi sẵn sàng run rẩy, nàng tiến lên một bước, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, vì bị mắt tiếng đánh im lặng cúi đầu.

Hiển nhiên mấy người Lão phu nhân cũng biết chuyện Thu Diệp bị cảm, thấy nàng không lên tiếng cũng không kinh ngạc.

Lão phu nhân gật đầu:

– Được rồi, cô họng người không tốt, đứng qua một bên đi, không cần nói chuyện.

Thu Diệp nhẹ nhàng thở ra, Lão phu nhân không làm khó dễ khiến nàng yên tâm.

Mộ Dung Thư lại cau chặt mày. Quả nhiên như nàng đã đoán, Lão phu nhân không hỏi Thu Diệp, lại hỏi nàng:

– Người chính là Dung nhi?

– Thưa Lão phu nhân, nô tì là Dung nhi.

Mộ Dung Thư tiến lên một bước, thái độ cung kính trả lời.

Đối với thái độ bình tĩnh không mấy may hoảng hốt của Mộ Dung Thư, Lão phu nhân hết sức vào lòng. Bà quan sát đánh giá nàng một lượt rồi hỏi:

– Tối qua người ở cùng Thu đi nương tại Văn Thanh Uyển phải không?

Mộ Dung Thư đáp:

– Vâng, hôm qua Thu đi nương bỗng nhiên không nói được, trong khoảng thời gian ngắn không chịu đựng được. Từ khi vào phủ, Thu đi nương đều quan tâm giúp đỡ nô tì rất nhiều. Vì vậy nô tì lo lắng Thu đi nương đang bệnh lại chỉ có một mình nên đến ở cùng Thu đi nương một đêm.

– Tối hôm qua người có nghe được tiếng động lạ nào không?

Lão phu nhân hỏi tiếp.

Mộ Dung Thư lắc đầu trả lời:

— Tôi hôm qua nó tí ngủ rất say. Chẳng biết tại sao, sáng nay khi thức dậy, đầu vô cùng đau nhức.

Nàng nói như vậy là để phòng Nhị thiếu gia vì thoát thân đã nói ra việc hôm qua, vậy thì có thể chữa cho mình đường lui.

Lão phu nhân không nói, ánh mắt nhìn nàng vô cùng sắc bén không thối. Mọi người trong phòng càng không dám ho he. Bị nhìn chăm chăm như vậy, da đầu Mộ Dung Thư khẽ run lên, Lão phu nhân này không hổ là đã sống hơn nửa đời người!

Cả phòng đồng loạt nhìn Mộ Dung Thư, sau khi không thấy nàng có gì khác thường thì dời mắt. Mà đôi mắt của Lão phu nhân vốn bởi chuyện của Triệu Khiêm và Triệu Phi mà u ám nhất thời sáng ngời, dường như đã nghĩ tới cách giải quyết việc này.

Lão phu nhân dời mắt nhìn về phía Thu Diệp, lạnh giọng mở miệng:

— Nàng nói thật không?

Thu Diệp không dám nhìn lại Lão phu nhân, chỉ liên tục gật đầu. Buổi sáng khi thức dậy quả thật nàng thấy hơi nhức đầu, hơn nữa tối hôm qua ngủ rất sâu.

Nhận được câu trả lời của Thu Diệp, Lão phu nhân lại hỏi vài vị di nương bên cạnh Mộ Dung Thư mấy câu, có thể nói là kỹ xảo đặt câu hỏi cực kì cao siêu, vẫn chưa trực tiếp đề cập chuyện loạn luân giữa Triệu Khiêm và Triệu Phi. Ngẫu nhiên, Đại lão gia và Đại phu nhân bên cạnh cũng sẽ hỏi đôi ba câu. Theo câu hỏi, thần sắc khẩn trương của bọn họ cũng tiêu tán đi không ít.

Ngoại trừ đại nha hoàn Minh Nguyệt trong viện Tam tiểu thư chính mất trí Triệu Khiêm và Triệu Phi cùng nằm trên một cái giường, những người khác cũng chỉ là nghe đồn. Vì vậy, chuyện này nếu được xử lý thỏa đáng thì nửa điểm cũng sẽ không làm bẩn thanh danh Triệu gia.

Mà Triệu Khiêm và Triệu Phi ngoan ngoãn quỳ dưới đất, không dám lên tiếng. Dù cho giờ phút này trong lòng bọn họ có bao nhiêu nghi ngờ, nhưng chuyện của hai người đã là sự thật rành rành không thể chối cãi. Có điều hai người cũng biết đây là chuyện sẽ làm nhục thanh danh của Triệu gia, vì vậy Triệu gia chắc chắn không để việc này truyền đi, bọn họ cũng sẽ không thể rơi vào kết cục quá thảm.

Khi mấy vị di nương trả lời, Mộ Dung Thư bèn lui về phía sau một bước. Lúc này, nàng rõ ràng cảm nhận được mấy ánh mắt không có ý tốt nhìn mình chăm chú. Khẽ liếc, nàng nhìn thấy Triệu Thần, Triệu Sơ, Triệu Bình, Tam thiếu phu nhân. Mấy người này luôn luôn âm thầm nhìn nàng nhiều lần, đến mức khiến nàng cảm thấy bức bối trong lòng. Nhìn cái gì chứ, có gì hay đâu!

Cuối cùng, Lão phu nhân cho tất cả lui ra, sau đó cũng gài tán những người còn lại trong phòng, chỉ còn lại Đại lão gia, Lão phu nhân, Triệu Thần và Triệu Sơ.

Ra khỏi phòng, Mộ Dung Thư liền đỡ lấy cơ thể không còn chút sức lực nào do sợ hãi của Thu Diệp ngồi nghỉ ngơi lại, dù sao Nhị thiếu phu nhân của Văn Thanh Uyển và vài vị di nương đều đang ở trong sân chờ tin tức. Việc Nhị thiếu gia sẽ bị trừng phạt thế nào sẽ ảnh hưởng rất lớn đến vận mệnh sau này của họ kia mà.

Thu Diệp nắm thật chặt tay Mộ Dung Thư, vô cùng sợ hãi. Nếu Lão phu nhân cho rằng chuyện của hai người Triệu Khiêm và Triệu Phi không hề xảy ra, như vậy mỗi ngày sau này nàng đều phải sống trong sợ hãi. Vì vậy, hiện tại nàng ác độc nghĩ, tốt nhất là Triệu Khiêm và Triệu Phi chết đi.

Mộ Dung Thư dường như đã nhận ra sự sợ hãi của nàng, vừa muốn lên tiếng khuyên bảo đã nghe giọng the thé của một vị di nương đáng ghét có vài phần quyền rũ xinh đẹp bên cạnh nói:

— Thu di nương quả đúng là nha đầu chưa từng trải việc đời, tới bây giờ vẫn còn run rẩy sợ hãi, sắc mặt trắng bệch chẳng khác gì giấy Tuyên Thành cả.

Nhị thiếu phu nhân và hai vị di nương khác nghe vậy đều khinh thường cười lạnh một tiếng. Hiển nhiên, kể từ khi Thu Diệp vào Văn Thanh Uyển, bọn họ đã không để nàng vào mắt.

Nghe họ nói, Thu Diệp cắn răng cứa đầu. Nàng muốn phản bác cũng không được vì không cách nào nói ra tiếng.

Mộ Dung Thư chỉ vỗ vỗ tay Thu Diệp, cũng không phản bác nữa câu. Vì những ngày tháng sau này của Thu Diệp, háo thắng nhất thời chỉ giúp hai người hả hê trong chốc lát, lại không đổi được cả đời an ổn.

Thấy hai người vẫn chưa phản kích, những người kia cũng không nói chuyện nữa, đồng loạt dời mắt nhìn về phía hướng chính phòng, chờ kết quả được đưa ra.

Khoảng chừng nửa canh giờ, rốt cục của chính phòng cũng mở.

Người đầu tiên bước ra là Lão phu nhân, tiếp đó mấy người khác cũng theo sau. Hai người Triệu Khiêm và Triệu Phi ủ rũ đi cuối cùng.

Không có việc gì? Không phải Triệu gia sẽ xem như việc này chưa từng xảy ra chứ? Mộ Dung Thư khẽ nhủ mảy, tuyệt đối không thể như thế. Những người đứng đầu Triệu gia tuyệt đối sẽ không giữ lại một quả bom hẹn giờ bên người. Vì vậy, Triệu Khiêm và Triệu Phi chắc chắn sẽ phải trả giá thật lớn vì những gì họ đã làm.

Quả nhiên, Triệu gia tìm được biện pháp giải quyết tốt nhất, mà Triệu Khiêm và Triệu Phi đều bị trừng phạt.

Có điều lý do lại là hôm qua Triệu Phi nghỉ ngơi ở viện Lão phu nhân, mà khi Nhị thiếu gia đi thăm muội muội, bị đại nha hoàn bên cạnh Triệu Phi câu dẫn cho nên mới ngủ trong phòng Triệu Phi.

Lại nói đến đại nha hoàn trong viện Tam tiểu thư này là người có tiếng hay bắt nạt kẻ yếu, từ từ nha hoàn bị nàng làm hại đến mức không ngẩng đầu lên được cũng không ít nhưng vì biết nịnh nọt bợ đỡ nên khá được Triệu Phi trọng dụng. Vì vậy nhóm tiểu nha đầu trong viện là gần mà không dám nói, việc ác của nàng mà không dám nói, khi nghe nói nàng câu dẫn Triệu Khiêm, những nha hoàn trong sân kia cũng chẳng thêm lên tiếng, thậm chí còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Mà lúc này nàng ta đang bị bịt miệng, cho dù muốn há miệng cãi lại cũng không có cách nào. Cái tội danh bán thù này, từ lúc nàng nhìn thấy Triệu Phi và Triệu Khiêm ở trên cùng một cái giường đã chắn chắn phải gánh! Cuối cùng bị trượng trách, đánh đến mức phát điên, càng không thể nói ra sự thật. Kết quả này cũng coi như là báo ứng, dù sao ác giả ác báo. Kể từ đó, kẻ bị người đời chửi rủa chính là nha đầu phản bội chủ từ kia mà không ai trách cứ Triệu Khiêm hay là Triệu gia.

Thế nhưng, sao Lão phu nhân có thể dễ dàng buông tha Triệu Khiêm và Triệu Phi? Triệu Khiêm bị phải đi quân lý thốn trang, sau này nếu không có chuyện quan trọng không được hỏi phủ, về phần vợ con và đám tiểu thiếp của hắn vẫn nuôi ở phủ. Về phần Triệu Phi thì sau giờ cơm trưa, bị đưa lên kiểu gà cho con trưởng của Trịnh phủ làm thiếp.

Chuyện này cứ giải quyết như vậy, bất luận là ai cũng thể tìm ra sơ hở. Vài nha hoàn biết tình hình thực tế cũng bị bịt miệng, không dám nói năng lung tung. Nhưng điều khiến Mộ Dung Thư ngoài ý muốn nhất là, buổi sáng khắp phủ vẫn còn âm ỉ đoán già đoán non, sau giờ cơm trưa thì hoàn toàn yên ắng, mọi người trong phủ tựa như chưa từng xảy ra chuyện này, không một ai bàn tán.

Triệu gia không hổ là gia tộc đệ nhất Đại Hoa quốc, sau khi xảy ra chuyện gèm pha, nội trong thời gian ngắn nhất đã giải quyết không một sơ hở, tuyệt đối không ảnh hưởng đến thanh danh Triệu gia.

Kết quả này chắc chắn là tốt nhất, Mộ Dung Thư xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng Văn Thanh Uyển không có nam nhân làm chủ, nhưng Triệu gia lớn như thế, tất nhiên sẽ không bạc đãi mấy di nương này. Tiền tiêu vật hàng tháng cũng đủ cho cuộc sống của Thu Diệp.

Thu Diệp cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trở lại Văn Thanh Uyển thì an tâm ngủ một giấc.

Mà Mộ Dung Thư cũng về tới Nhĩ Đức Uyển, định gặp Triệu Sơ bàn bạc chuyện tìm cách giải độc cho Thu Diệp.

Thế nhưng, khi nàng đến thư phòng, đột nhiên tìm đập liên hồi, sự sợ hãi tới ánh mắt buổi sáng hẳn nhìn nàng, trầm tĩnh như nhìn thấu hết thảy. Kỳ thực nàng cũng không phải người có tâm lý sắt thép, nghĩ đến bị người nhìn thấu, loại cảm giác này tựa như bị lột sạch quần áo, trần trụi trước mặt người khác.

Nhưng cái gì phải đối mặt cuối cùng cũng không thể tránh, may mắn sau khi vào thư phòng, Triệu Sơ không hề ép hỏi. Nếu không Mộ Dung Thư thật không nghĩ ra cách ứng đối nào tốt.

— Người đến vì Thu Diệp?

Triệu Sơ nói ngay vào điểm chính, hẳn nàng nề buống quyền sách xuống, ngẩng đầu nhìn nàng.

Mộ Dung Thư gọi lên khỏe mới, không chút gọn sòng cười nói:

— Đúng vậy. Hôm qua ta đã bắt mạch cho Thu Diệp, mạch tượng rất loạn, cũng không lạc quan, sợ là ngoài thuốc làm cầm còn có loại độc khác. Nếu không kịp thời giải độc, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Con người trầm tĩnh như nước của Triệu Sơ liếc nàng một cái, bỗng nhiên hiện lên một tia nhìn u ám, nhưng hẳn che giấu rất tốt, không để nàng phát hiện. Hẳn cúi người mở ngăn kéo, lấy ra một bình sứ đưa cho nàng:

— Đây là giải độc, tối hôm qua ta vừa chế biến.

Mộ Dung Thư nhận lấy, trong lòng cảm giác không thoải mái. Tối hôm qua hẳn thức đêm giúp nàng phối dược, mà đúng lúc đó nàng lại mang tư tưởng xấu, nghĩ cách tính kế huynh đệ của hắn, hơn nữa cũng đã thực hiện thành công.

— Cảm ơn.

Đây là lời cảm ơn tự đáy lòng nàng. Thật ra, nàng biết thừa hắn đã đoán được nàng ở sau lưng tính kế Triệu Khiêm và Triệu Phi, nhưng hắn vẫn chưa nói ra, xem như giữ thể diện cho nhau.

— Không cần nói cảm ơn. Có một chuyện ta đã quên nói cho người biết, vương gia đã sắp xếp xong xuôi chuyện trong kinh, hai ngày trước đã lên đường đến Bình Thành.

Ánh mắt sâu thẳm của Triệu Sơ nhìn chăm chăm phản ứng của nàng.

Nghe vậy, mí mắt Mộ Dung Thư chớp chớp, lập tức nhàn nhạt đáp:

— Ừ, ta biết rồi.

Triệu Sơ thấy nàng như thế cũng không tiếp tục mở miệng. Chính là, khi lần nữa giờ sách ra, bàn tay hẳn khẽ run lên.

Lúc Mộ Dung Thư ra khỏi thư phòng, ánh mắt hiện ra chút ánh sáng phức tạp. Vũ Văn Mặc sắp tới, nàng thật không ngờ trong một tháng, sau khi ở kinh thành xảy ra quá nhiều việc, hẳn lại đến đây nhanh như vậy. Vậy sau này thì sao? Nàng phải khôi phục thân phận Mộ Dung Thư, Nam Dương vương phi theo hẳn quay về sao?

Lúc Mộ Dung Thư ra khỏi thư phòng, ánh mắt hiện ra chút ánh sáng phức tạp. Vũ Văn Mặc sắp tới, nàng thật không ngờ trong một tháng, sau khi ở kinh thành xảy ra quá nhiều việc, hẳn lại đến đây nhanh như vậy. Vậy sau này thì sao? Nàng phải khôi phục thân phận Mộ Dung Thư, Nam Dương vương phi theo hẳn quay về sao?

...

Buổi sáng ở Nhã Đức Uyển, Xuân Mai vô cùng vội vàng, mặc dù biết Thu Diệp gặp chuyện không may, nhưng mãi chưa dành được thời gian đi thăm, buổi chiều thật vất vả mới rảnh rồi một chút bèn cùng Mộ Dung Thư đến. Kết quả vừa thấy, chỉ mới mấy ngày, Thu Diệp đã gầy đi rất nhiều, một chữ cũng không thể nói ra. Nhìn nàng mà trong lòng Xuân Mai thương yêu không dứt.

— Thu di nương thật là đáng thương, trước kia giọng nói vô cùng mềm mại dễ nghe. Sớm biết nàng sẽ biến thành như vậy, ngày đó cho dù bị Nhị thiếu gia trách phạt ta cũng phải ngăn lại. Đều tại ta, dễ dàng bỏ qua như vậy. Lâm hại Thu Diệp trở nên thế này, cũng không biết đại phu có thể chữa được không, sau này có thể khôi phục giọng nói êm tai trước kia hay không.

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Thu Diệp biết Xuân Mai thật sự quan tâm mình, trước kia đều do nàng nghĩ quá. Bấy giờ nghĩ lại bản thân mình thật đúng là có vài phần buồn cười, mang theo tâm tình xin lỗi đầy cõi lòng, miệng mở rộng không tiếng động nói:

— Xuân Mai, thật xin lỗi.

Xuân Mai nhìn thấy, hốc mắt hồng hồng, nước mắt ứa ra, nàng đẩy một chút Thu Diệp, chau mày nói:

— Người cảm ơn ta làm gì chứ? Nhìn người đi, làm cho ta roi nước mắt rồi nè, lại để cho Dung nhi chê cười ta.

Thu Diệp mỉm cười.

Mộ Dung Thư nhủ thầm:

— Người nói khóc là khóc, bản lĩnh này thật khiến ta rất kinh ngạc.

— Dung nhi.

Xuân Mai háng giọng vỗ lên ngực.

Mộ Dung Thư nhìn không được cười hì hì:

— Một tiếng kêu yêu kiều này làm cho cả người ta như mềm nhũn ra đó.

Nói xong, Mộ Dung Thư mở nắp bình sứ lấy ra một viên thuốc bảo Thu Diệp uống.

— Ờ? Người cho Thu Diệp uống cái gì thế?

Xuân Mai thắc mắc hỏi:

— Là thuốc đại phu kê để trị cổ họng, Xuân Mai bỗng không nói được là bị bệnh. Chỉ cần mỗi ngày nghỉ ngơi cẩn thận, uống thuốc đầy đủ là có thể khoẻ lại.

Mộ Dung Thư đưa bình sứ cho Thu Diệp, dặn nàng nhớ kỹ những thứ cần kiêng khi uống thuốc, đồng thời mỗi ngày phải uống nước nhiều hơn. Sau khi dặn dò xong mới giải thích cho Xuân Mai.

Xuân Mai gật đầu, vui vẻ cười nói:

— Thật tốt quá, chỉ cần có thể trị được là tốt rồi.

Thu Diệp tùy tâm mà cười. Hiện thời sau cơn mưa trời lại sáng, so với bất kì ai khác, nàng rất hiểu phải quý trọng trước mắt. Lúc này có Dung nhi và Xuân Mai quan tâm đến mình, nàng so với đại nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư bị đánh đến phát điên kia đã may mắn hơn gấp trăm lần.

— Lúc này trời đã sắp tối, ta và Xuân Mai phải về rồi. Nếu có chuyện gì, người cứ cho nha hoàn đi tìm chúng ta.

Mộ Dung Thư đưa mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, mặt trời đã ngã về phía tây, hoàng hôn buông xuống. Cũng đã đến lúc, nàng và Xuân Mai phải quay về.

Thu Diệp lưu luyến gật đầu.

Mộ Dung Thư thấy Thu Diệp đã buông xuống được gánh nặng, nhờ sự an ủi của nàng và Xuân Mai mà tâm tình sáng sủa lên không ít mới yên lòng rời đi.

Một đêm này, Mộ Dung Thư ngủ rất sâu, hai ngày qua vừa xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật vất vả tâm tình mới được thả lỏng, vừa ngủ dậy đã là giữa trưa hôm sau.

Lúc ăn cơm trưa nàng mới biết Triệu Sơ đã đến chỗ Triệu Thần để chăm sóc. Mà nàng không có chuyện gì nên ở trong phòng, suy nghĩ về các món ăn bổ dưỡng, hỗ trợ cho việc điều trị bệnh như lúc trước đã bàn bạc cùng Triệu Sơ. Việc này cũng giúp nàng có được việc làm ăn của chính mình, sự hợp tác này sẽ giúp nàng và Triệu Sơ lấy được lợi nhuận còn hơn trong tưởng tượng của nàng, vì vậy phải có càng nhiều phương thuốc càng tốt.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không có thể nhớ lại toàn bộ các loại dược thiện mà nàng biết để viết ra, vì vậy nàng định mỗi ngày viết khoảng mười món.

Xong xuôi mấy việc đó, đột nhiên lại chẳng có việc gì để làm, Mộ Dung Thư lại nghĩ tới Vũ Văn Mặc.

Hắn thật sự sắp đến ...

Nàng nhìn ngoài cửa sổ, vì là phòng hạ nhân nên ngoài cửa sổ không có cảnh sắc gì nhưng vẫn khiến nàng thất thần.

— Dung nhi? Ngủ thiếu gia báo người đến Hạm Đạm viện một lát.

Người bên ngoài gọi năm sáu lần Mộ Dung Thư mới hồi phục tinh thần lại, vội đáp:

— Được.

Đến Hạm Đạm viện, chỉ thấy mọi người trong viện đang cúi thấp đầu. Sắc mặt Triệu Sơ nặng nề đứng ở một bên còn Triệu Thần lọt thỏm trong một đồng thiết bị, sắc mặt âm trầm khiến người khác sợ hãi.

Thấy tình hình này, Mộ Dung Thư không hiểu đi lên phía trước.

Triệu Thần và Triệu Sơ đồng thời nhìn về phía nàng, trên khuôn mặt tuấn tú của Triệu Thần càng thêm tối tăm ba phần. Mà sắc mặt Triệu Sơ cũng rất nặng nề.

Kết quả là chuyện gì xảy ra? Mộ Dung Thư dùng ánh mắt chất vấn Triệu Sơ.

— Hôm qua Đại ca luyện đúng một canh giờ, trên đùi hơi có chút sức lực. Nhưng hôm nay chỉ luyện phần nửa thì chân trái đã không còn chút cảm giác.

Triệu Sơ giải thích đơn giản.

Nhưng Mộ Dung Thư đã hiểu rõ. Thì ra là như vậy! Triệu Thần cho rằng hôm nay luyện một ít thời gian đã khiến chân không còn chút cảm giác, sợ chân không thể phục hồi như cũ nên tâm tình mới tệ như thế, nghĩ sai!

Mộ Dung Thư đi về phía Triệu Thần, ý bảo nha hoàn bên cạnh giúp Triệu Thần đứng lên, nàng khẽ cười nói:

— Đại thiếu gia đứng sót ruột, vì hôm qua là ngày đầu tiên người đã luyện tập liên tục trong một canh giờ, hôm nay cảm thấy không còn chút sức nào là bình thường. Huống hồ chuyện khôi phục này không thể quá nóng vội, nghỉ ngơi một chút, chờ sức lực khôi phục một ít rồi hẳn tập tiếp. Huống chi, trong số những người tiến hành khôi phục lại hoạt động của chân mà ta từng gặp, tình huống của đại thiếu gia là tốt nhất. Bình thường rất nhiều người đều không thể kiên trì rèn luyện mỗi ngày, hơn nữa còn rèn luyện thời gian lâu như vậy.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Thần vốn tối tăm lộ nét vui mừng và chờ mong, hẳn như một đứa trẻ ngập ngừng hỏi:

– Thật sao?

– Vâng. Chấn của Đại thiếu gia hôm nay có phải hơi đau nhức không? Cho nên vừa luyện một chút đã không còn sức?

Mộ Dung Thụ nhẹ giọng hỏi. Xem ra bất kể là người lớn đến đâu, khi sinh bệnh đều giống như con nít.

Đôi đồng tử của Triệu Thần xoay chuyển, trong mắt như có ánh sáng, gắt đẩu:

– Đùng vậy, sáng sớm thức dậy hơi đau nhức.

– Vậy cũng khó trách. Cho dù chân không bị thương nhưng nếu hoạt động mạnh nhiều cũng sẽ đau đớn, huống chi chân trái đại thiếu gia còn bị thương.

Mộ Dung Thụ nhẫn nại giải thích, Triệu Thần vốn cũng không phải người thô bạo, ngược lại tính cách cũng rất sáng sủa nhiệt tình, nhưng những năm gần đây vì chuyện chân trái bị thương khiến cho hắn trở nên khá nhạy cảm, khi đối mặt với việc mất đi hi vọng, tất nhiên sẽ buồn bực, hiện thời không còn hoang mang, hi vọng tràn đầy, nét u ám trên mặt hẳn tiêu tan, tiếp đó được nha hoàn giúp đỡ lại đứng lên.

Mộ Dung Thụ thấy thế mới dặn nha hoàn bên cạnh:

– Sau này lúc đại thiếu gia luyện tập, đừng nên làm liên tiếp các động tác, phải canh chừng thời gian nghỉ ngơi hợp lý.

Đây cũng là thiếu sót của nàng, dặn họ tất cả những điều cần chú ý về thiết bị và việc luyện tập, chỉ quên dặn dò đừng nên vận động quá độ.

Chờ Triệu Thần lần nữa quay lại tập luyện, Mộ Dung Thụ mới xoay người nhìn về phía Triệu Sơ, lại phát hiện hắn đang nhìn nàng chăm chăm. Đôi đồng tử chói mắt sâu thẳm

Nàng vẫn chưa nghĩ nhiều, mà tự nhiên đi qua, cười nói:

– Là ta sơ sót. Sau này đại thiếu gia đã quen với việc tập luyện sẽ không gặp tình huống như thế nữa. Dù sao đã nhiều năm đại thiếu gia cũng không hoạt động nhiều, chuyện này khó mà tránh khỏi.

Nghe vậy, Triệu Sơ thu hồi ánh mắt:

– Hôm nay khi ta chăm cứu cho Đại ca, Đại ca đã có cảm giác hơn rất nhiều so với trước. Ta biết ngày những thiết bị này rất có ích với Đại ca. Tin rằng sử dụng không bao lâu, Đại ca sẽ có thể lần nữa đứng lên.

Có điều lúc Triệu Thần còn chưa chân chính đứng lên được, Vũ Văn Mặc đã tới. Mấy ngày ở chung này, hẳn mồ hồ hiểu được, hẳn đối với nàng, có vẻ như không đơn giản chỉ bởi đã nhận lời với Vũ Văn Mặc mà phải bảo vệ nàng.

– Ừ, cũng không lâu lắm đâu.

Mộ Dung Thụ quay đầu nhìn về phía Triệu Thần, anh ta cố gắng như vậy, chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

– Ngũ ca cũng ở đây à? Thiên Nhi tay tỳ hầu hai tám áo choàng, đang định đưa tới chỗ Đại ca trước rồi lát nữa sẽ sang bên Ngũ ca đây.

Lúc này, có hai nữ tử từ cửa viện đi tới, người vừa lên tiếng là Nhị cô nương Triệu Thiên, lớn lên xinh đẹp tuyệt trần lại đoan trang, nhìn qua chính là tiểu thư khuê các, có điều nếu đến gần sẽ thấy trên má có rất nhiều mụn mọc chi chít, có cả mụn bọc và mụn mủ, có thể là do khó chịu nên dùng tay nặn thành thừ để lại khá nhiều vết thâm. Trách không được năm nay đã mười tám vẫn chưa gả đi.

Bên cạnh nàng là người đã im hơi lặng tiếng một thời gian, Tiền Duyệt. Tiền Duyệt vừa thấy Mộ Dung Thụ, trong lòng đã có chút khó chịu, nếu không vì nữ nhân này, giấc mộng nhiều năm qua của nàng đâu có tan tành theo mây khói như thế? Hiện giờ Đại phu nhân biểu lộ sẽ không dễ cho nàng gả cho Ngũ biểu ca. Không ngờ càng không muốn lại càng dễ gặp.

Mộ Dung Thụ dời mắt khỏi hai người.

– Tay nghề thù thừa của Thiên thì tú nương trong phủ cũng không bằng. Áo choàng này của Thiên Nhi tay tỳ hầu thì ta nhưng phải mặc thử một chút mới được.

Triệu Thần luyện trong chốc lát, đầu đầy mồ hôi, đúng lúc đã thấm mệt, nhìn thấy Triệu Thiên đến đây mới nhờ nha hoàn đỡ đi đến.

Triệu Sơ cũng cười nói:

– Đùng vậy. Hai năm trước muội ấy cũng thù áo choàng, tay nghề quả thật vô cùng xuất sắc.

Triệu Thiên là cô nương dễ thẹn thùng, được Triệu Thần và Triệu Sơ khen thì khuôn mặt đỏ bừng, cúi thấp đầu sai nha hoàn đưa hai tám áo choàng cho Triệu Thần và Triệu Sơ. Nếu như trên mặt nàng không có những đốm mụn chi chít kia thì thật sự là một tiểu mỹ nhân, của Triệu phủ nhất định bị mấy bà mối đập nát. Đáng tiếc là có đại không có các loại mỹ phẩm điều trị ngoài da, trung y đều chỉ chú ý điều dưỡng bên trong cơ thể.

Triệu Sơ và Triệu Thần cùng mặc áo choàng vào. Áo của Triệu Thần lấy màu lam làm chủ đạo, bên trên thêu một ít đường viền hoa và mấy đóa hoa bách hợp, nhìn qua rất bắt mắt.Mà áo choàng trên người Triệu Sơ lại là màu tím, một đóa hoa mẫu đơn bao trùm toàn bộ áo choàng, nhìn qua phở trương, nếu không phải người mặc là Triệu Sơ, mà là kẻ khác, e rằng sẽ mang lại cảm giác như mấy gã kếp hát tuồng giả gái ẻo lả. Mà Triệu Sơ sau khi khoác áo vào, càng thêm hoa lệ chói mắt, anh tuấn ngời ngời.

Cũng may Mộ Dung Thụ đủ định lực, bằng không thật đúng là sẽ bị sắc đẹp của Triệu Sơ mê hoặc đến hoảng thẩn.

Bản thân Tiền Duyệt vốn trong lòng ngưỡng mộ Triệu Sơ, giờ phút này càng là nhìn đến ngây ngốc.

– Đại ca, Ngũ ca cảm thấy được chứ? Có chỗ nào cần sửa không?

Triệu Thiên thấy hai người đều mặc lên rồi lên tiếng hỏi dò.

– Rất vừa.

Triệu Sơ và Triệu Thần đồng thời đáp.

Hai tám áo choàng được may rất khéo, tay nghề thù thừa tất nhiên không cần nhiều lời. So sánh xong, Mộ Dung Thụ tự thấy hồ thẹn, đều là phụ nữ, tay nghề của người ta thật quá đỉnh, mà nàng, miễn cưỡng xem như có học qua, thật sự không có gì để nói, không khỏi nhìn kĩ một chút.

Triệu Thiên nghe hai người đều khen đẹp, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, quay đầu về phía Tiền Duyệt nháy mắt hai cái. Tiền Duyệt vừa mới thất hồn lạc phách, giờ thật vất vả tỉnh táo lại, lập tức đỏ bừng mặt cúi đầu, hạ giọng nói với Triệu Sơ và Triệu Thần:

– Đại biểu ca, Ngũ biểu ca, mấy ngày nay Duyệt Nhi cũng làm hai bộ quần áo, nếu Đại biểu ca và Ngũ biểu ca không chê, xin thử xem, nếu có chỗ chưa vừa ý, muội sẽ sửa lại.

Sau lưng nàng cũng có một nha hoàn cầm hai bộ quần áo.

Tâm tư Tiền Duyệt Triệu Thần và Triệu Sơ đều rất rõ ràng, vì vậy Triệu Thần nháy mắt đầy ẩn ý với Triệu Sơ, cười cười về mờ ám

– Xem ra ta là nhò phúc của Ngũ đệ.

Triệu Sơ thần sắc hơi trầm, cũng không tỏ ra vui mừng, khoe mát như có như không nhìn lướt qua Mộ Dung Thụ đang tỏ mò thường thức hoa văn trên áo choàng của hắn và Triệu Thần, giọng điệu vô cùng hồ hững:

– Loại việc nặng nhọc như thế sau này biểu muội vẫn nên để hạ nhân làm đi. Quần áo không cần thử, nhìn cũng rất vừa người.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiền Duyệt nhất thời biến thành mướt đắng. Bộ quần áo này nàng phải làm ròng rã mấy ngày mấy đêm, nghĩ Triệu Sơ thấy được tâm ý của mình sẽ đối xử với nàng tốt hơn một chút, nhưng hiện tại xem ra, dường như nữ tử thời đại này có rất nhiều vấn đề về làn da, nhưng nếu chi uống thuốc bắc để điều hoà nội tiết thì hiệu quả cũng không quá rõ ràng. Có vẻ như chi cần lợi dụng điểm này sẽ lại là một cơ hội phát tài khác.

Mất chuyển đến Mộ Dung Thụ đang đứng cạnh Triệu Sơ, nhất định là con hồ ly tinh này âm thầm nói xấu sau lưng nàng, cho nên mới khiến Triệu Sơ càng ngày càng lạnh nhạt với nàng như thế.

Tình cảnh lãnh đạm nhạt nhẽo này, trong lòng Mộ Dung Thụ thầm nghĩ, e là Tiền Duyệt không dám tới tặng lễ một mình nên mới đi cùng Triệu Thiên. Mặc dù nàng ở trong phủ không lâu, nhưng cũng nghe qua tình huống của Triệu Thiên trong phủ. Vì là con thứ nên không được quan tâm, mấy năm gần đây trên mặt lại xuất hiện nhiều mụn bọc, mụn mủ, có người cho đây là bệnh có thể lây truyền nên rất ít nữ tử trong phủ tình nguyện qua lại với Triệu Thiên. Mà Tiền Duyệt tự nhận là xinh đẹp, trong ngày thường khinh thường nhất là chung đụng với Triệu Thiên, nhưng vì để có cơ tiếp cận Triệu Sơ, nên mới đành miễn cưỡng lui tới với Triệu Thiên.

Hiện thời thái độ của Triệu Sơ với Tiền Duyệt càng lãnh đạm, Tiền Duyệt không cách nào chấp nhận được, tâm tư non nớt gần như ngu ngốc, trút hết sai lầm lên người nàng! Trong lòng Mộ Dung Thụ cười lạnh, có phải trong gia tộc càng lớn thì càng thừa thãi cực phẩm? Lăng phí sự chú ý trên mấy loại người này cũng tựa như lãng phí sinh mệnh. Mộ Dung Thụ lạnh lùng liếc nàng một cái rồi thu hồi tầm mắt. Có điều nàng chợt nghĩ đến, dường như nữ tử thời đại này có rất nhiều vấn đề về làn da, nhưng nếu chi uống thuốc bắc để điều hoà nội tiết thì hiệu quả cũng không quá rõ ràng. Có vẻ như chi cần lợi dụng điểm này sẽ lại là một cơ hội phát tài khác.

Tiền Duyệt thấy dáng vẻ không dễ dàng vào mắt của Mộ Dung Thụ, vô cùng giận dữ, nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, lúc này đây nàng không dám phát tác, có điều nhân lúc Triệu Sơ nhìn không thấy mới hung hăng trừng Mộ Dung Thụ mấy cái.

– Tay nghề của Tiền biểu muội quả không tệ, đường kim mũi chỉ trên y phục này tinh tế không kém gì tay nghề của tú nương hạng nhất.

Triệu Thần cầm quần áo đưa cho nha hoàn đứng cạnh rồi lên tiếng khen ngợi Tiền Duyệt mấy câu.

– Biểu ca quá lời rồi. Tay nghề thừa thừa của Duyệt Nhi sao có thể so được với tú nương chứ? Nếu Đại biểu ca và Ngũ biểu ca không chê, sau này chỉ cần Duyệt Nhi rảnh thì sẽ làm mấy bộ quần áo tặng Đại biểu ca và Ngũ biểu ca.

Tiền Duyệt được khen trên mặt cười như hoa nở, vội thẹn thùng e lệ phúc thân trả lời.

– Ta đã nói rồi, Duyệt Nhi người làm quần áo Đại ca và Ngũ ca đều sẽ thích.

Triệu Thần đi qua ôm cánh tay Tiền Duyệt, cười nói.

Lúc Triệu Thần vừa đụng vào cánh tay, tươi cười trên mặt Tiền Duyệt sựng lại, lập tức lẳng lẳng đẩy năng ra.

– Là Đại biểu ca quá khen.

Mắt lạnh nhìn cảnh này, Mộ Dung Thu càng không có ấn tượng tốt với Tiền Duyệt. Cho dù người này có dung mạo khuyên thành, e là cũng không cách nào hợp với người siêu phẩm thoát tục như Triệu Sơ.

Thế nhưng, Triệu Thần thật sự rất đơn thuần, Tiền Duyệt lấy lòng vài lần năng đã vội xem như người ta chân thành.

Hiển nhiên Triệu Thần cũng không yêu thích gì Tiền Duyệt, nói hai câu tán thưởng rồi thì không muốn giữ lại, có vẻ như lại nhìn thấu suy nghĩ của Mộ Dung Thu, bèn nói với năng:

– Xin Dung nhi cô nương theo ta về phòng. Đối với phương pháp tập luyện và các thiết bị ta còn vài chỗ chưa hiểu rõ lắm. Còn mấy loại canh bồi bổ này, người ở phòng bếp nhỏ nấu ra có hương vị khá lạ, phiền người xem qua một lát, phải chăng đã cho thừa hay thiếu cái gì.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức đáp:

– Vâng.

Năng đi theo Triệu Thần vào phòng.

Tiền Duyệt thấy thế, nho nhỏ nói thầm nói:

– Hồ ly tinh, câu dẫn Ngũ biểu ca, lúc này lại câu dẫn Đại biểu ca, còn muốn trèo lên giường chủ tử.

Năng vừa dứt lời, Triệu Sơ đã lạnh lùng liếc năng một cái, nhất thời thần hình Tiền Duyệt run lên, vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm nữa câu.

Mà Triệu Sơ lại nhìn về phía cửa phòng đóng lại kia, chậm rãi nhắm mắt lại.

Luôn luôn không mấy để ý chuyện trong phủ, Triệu Thần cười nói:

– Nha hoàn tên Dung nhi này lớn lên thật đẹp, vẻ như Đại ca thật thích năng đó.

Lời này quanh quẩn bên tai Triệu Sơ, ánh mắt nhìn về phía hai người bước vào phòng u ám ba phần, đôi mày cũng nhăn lại.

Đại ca sẽ không thích Mộ Dung Thu chứ?

Đây nhất định là con đường không lối về, hần phải lựa thời cơ nói rõ thân phận Mộ Dung Thu với Đại ca, tránh để Đại ca hăm quai sấu.

Sau khi theo Triệu Thần vào phòng, Mộ Dung Thu ném thủ canh bỏ đường mà Triệu Thần dùng một chút, đúng là hương vị có chút lạ bèn dạn dò bà từ lúc hăm phải chú ý tới thời gian và độ lửa.

Triệu Thần ở một bên nghe, trên mặt lộ ra tươi cười:

– Xem ra nhà đầu bà tử trong viện của ta so ra kém Dung nhi người. Là một món canh đơn giản như vậy cũng nấu không xong.

– Họ chưa từng làm nên tất nhiên sẽ có chút thiếu sót, làm quen rồi thì sẽ nấu ngon thôi.

Mộ Dung Thu cười nói, ánh mắt Triệu Thần nóng rực, khiến năng rất không thoải mái nên lặng lẽ cúi đầu xuống tránh né.

Thấy thế, Triệu Thần xem như năng đang thẹn thùng, cầm chén trà uống vài ngụm trà, con người đen lóe lên hỏi:

– Dung nhi có thích Ngũ đệ không?

– Ngũ thiếu gia ư?

Mộ Dung Thu kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ năng như vậy, trong mắt Triệu Thần có ý cười:

– Dung nhi cô nương không thích Ngũ đệ phải không?

– Nô ti và Ngũ thiếu gia là không thể.

Mộ Dung Thu nhu mày, giọng nói có vẻ kinh ngạc. Triệu Thần và Triệu Sơ là huynh đệ tình thâm, nên biết lời đồn đãi trong phủ cũng không phải sự thật, nhưng sao hần còn hỏi như thế?

Chẳng lẽ...

Mí mắt năng giật giật, chẳng lẽ sau khi rời khỏi Vương phủ, năng lại có số đào hoa ư? Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu lập tức đứng lên nói:

– Nô ti còn nhiều việc chưa làm xong, xin phép cáo lui trước. Về phần những điều quan trọng cần chú ý của các thiết bị tập luyện và các phương thuốc bổ, vừa rồi nô ti đã nói rồi. Nếu còn có chỗ không hiểu, Đại thiếu gia cứ phái người đến Nhã Đức Uyển hỏi nô ti. Nô ti cáo lui.

Không đợi Triệu Thần đáp lại, Mộ Dung Thu lập tức rời đi, nơi đây không nên ở lâu! Lúc này, năng thật hi vọng Vũ Văn Mặc đến sớm một chút!

Trước kia lúc không ai để ý, năng cũng khát vọng có ai đó đến bắt chuyện, hiện thời hoa đào tràn đầy, năng lại hy vọng có thể thanh tịnh.

Thế nhưng, Mộ Dung Thu không biết là, mấy gã sai vặt, hộ vệ trong phủ đều coi năng như tình nhân trong mộng. Năm nay quả nhiên năng có số đào hoa!

Triệu Thần nhìn bóng lưng năng rời khỏi, môi khẽ cong lên, năng thật là cô gái thông minh! Đã từng biết không ít nữ nhân, có điều một nữ tước biệt như năng, hần chưa từng thấy qua.

Nếu Ngũ đệ không thích năng, vậy thì hần cũng không ngại lấy năng về.

Trên đường quay về Nhã Đức Uyển, bước chân Mộ Dung Thu vội vàng, âm thầm hạ quyết tâm, bắt đầu từ ngày hôm nay nên yên tại Nhã Đức Uyển, nếu có thể thì tuyệt đối không ra ngoài.

– À, nhìn xem là ai đây? Không phải hồ ly tinh ở Nhã Đức Uyển kia sao? Vừa hầu hạ xong Đại biểu ca, giờ lại muốn trèo lên giường của vị chủ tử nào nữa đây? Chắc chắc, không phải chỉ là lớn lên có khuôn mặt lẳng lơ của hồ ly thôi sao? Cứ không biết liêm sỉ trèo lên giường chủ tử như vậy, thứ hành vi này có khác gì kỹ nữ thanh lâu chứ? Ta thấy người đã đi sai chỗ rồi, nếu người vào câu lan ký viện, vậy thì đầu cần phải tâm tư tìm cách leo lên giường nam nhân?

Vừa qua một ngã rẽ thì có hai người từ lối khác đi đến, chính là Tiền Duyệt và nha hoàn của năng.

Nghe vậy, bước chân Mộ Dung Thu hơi dừng lại, hần quang trong mắt thoáng hiện. Đang lúc năng muốn quay lại dạy dỗ cô ta vài câu đã nghe có một người khác lên tiếng:

– Tiền cô nương là một hoàng hoa khuê nữ, sao nói đi nói lại vẫn quanh quẩn với mấy chuyện trắng hoa là lời này thế? Hơn nữa giống như rất quen thuộc à nha. Nếu không phải ta biết Tiền cô nương, chỉ sợ cũng sẽ nghĩ lầm Tiền cô nương chính là từ mấy nơi đó đi ra.

Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn sang, chính là người đã mấy ngày không gặp-Hạ Hoa. Tại sao là năng?

Tiền Duyệt vốn tưởng rằng đã có cơ hội “dạy dỗ” con hồ ly tinh kia, kết quả nửa đường lại nhẩy ra một tên Trình Giáo Kim, hơn nữa cô ta còn nói chuyện vô cùng khó nghe. Quay đầu nhìn sang, là Hạ di nương mà Tam biểu ca vừa nạp, tức thì cau mày, giọng nói lạnh lùng:

– Hạ di nương có ý gì? Ta dạy dỗ hạ nhân, khi nào còn phải hỏi qua ý kiến người?

Hạ đi nương cầm khăn lụa che miệng, quẩn rũ cúi lén:

– Ai da, sao ta lại nhớ rằng Tiền cô nương không phải là tiểu thư Triệu gia chứ? Mấy hạ nhân Triệu gia khi nào đến phiên Tiền cô nương ra tay dạy dỗ đây? Muốn răn đe cũng là do người Triệu gia ta chứ nhỉ.

Nàng vừa nói xong, Tiền Duyệtngheen lời, sắc mặt cực kỳ khó coi, vươn ngón tay mềm mại chỉ vào Hạ đi nương:

– Người đừng khinh người quá đáng!

– Ta khinh người quá đáng khi nào? Cùng lắm ta chỉ nói mấy câu công bằng mà thôi. Ai trong phủ không biết tâm tư Tiền cô nương? Lại còn không biết xấu hổ đi nói Dung nhi. Tiền cô nương làm thế có khác gì người đàn bà chanh chua chứ? Huống hồ nếu như có người vu không bởi bảnthanh danh Tiền cô nương, Tiền cô nương có thể thừa nhận không?

Hạ đi nương lại nói tiếp.

Mộ Dung Thu đứng cách dóchừng mười bước, mắt lạnh nhìn hai người đối chọi gay gắt, sau đó đối với sự xuất hiện đột ngột của Hạ Hoa và việc lên tiếng bênh vực của nàng ta mà lòng vẫn nghi hoặc. Hạ Hoa tuyệt đối không phải kẻ có thể ra tay giúp đỡ người không có giá trị lợi dụng với mình. Huống hồ, hai ngày trước nàng và Xuân Mai còn từ chối nàng ta thân cận. Dựa vào sự hiểu biết của nàng với Hạ Hoa, chắc chắn cô ta ghù hận trong lòng. Mà hôm nay lại mạo hiểm đối đầu với Tiền Duyệtra mặt vì nàng, e là chôn chóc tốt gì không có ý tốt!

Tiền Duyệtdù sao cũng là cô nươngchưa lấy chồng, mấy từ ngữ thô tục tất nhiên không thể bằng Hạ Hoa. Hạ Hoa lại nói nội mấy câu, cho đến lúc Tiền Duyệtkhông còn gì để nói lại, chỉ có thể thờ phỉ phỉ để lại mấy câu đe dọa rồi bỏ đi.

Hạ Hoa nhìn Tiền Duyệt đã đi xa, chậm rãi bước đến trước mặtMộ Dung Thu, thần thiết nắm tay nàng:

– Tiền cô nương kia ta đã sớm chúmngắt. Rõ ràng không phải người Triệu gia, còn mặt dày coi mình như người Triệu gia, làm cho người khác nhìn mà khinh thường. Nàng không chỉ mắng người, trước kia còn từng chửi bới ta. Hôm nay trả lại hết cho nàng thật là sung sướng!

Mộ Dung Thu mắt lạnh nhìn tay Hạ Hoa đang ôm cánh tay nàng, trực tiếp rút ra, thần sắc nhàn nhạt trả lời:

– Vậy chúc mừng Hạ đi nương, cuối cùng báo được thù. Ngày sau Tiền cô nương cũng không dám nhục mạ Hạ đi nương nữa.

Dứt lời, nàng liền bỏ đi.

TrôngmấHạ Hoa xoay chuyển. Hiện thời thật vất vả mới gặp được Mộ Dung Thu, sao nàng có thể buông tha cơ hội này, vội vàng bắt lấycánh tay Mộ Dung Thu, cười nói:

– Hai tý muối tãđã lâu rồi không gặp mặt, nhiều ngày nay ta luôn nhớ tới thời gian chúng ta còn ở Nhã Đức Uyển. Hôm nay nếu Dung nhi người không thể thì đi Mẫu Đơn Uyển với ta đi, đúng lúcđã vừa rồi ta cũng muốn đến Nhã Đức Uyển tìm người. Thật đúng dịp gặp người ở đây. Đi thôi, ta bảo nha hoàn pha một bình trà ngon đến.

Tay nàng dùng sức, thật sự lôi được Mộ Dung Thu đi hai bước.

Hạ Hoa vội vã như thế, chắc chắn là ở Mẫu Đơn Uyển chẳng có chuyện tốt nào chờ đợi nàng! Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng, dùng sức rút tay ra, giọng nói lạnh đậm:

– Tuy rằng ta cũng rất muốn đến chỗ Hạ đi nương, nhưng lát nữa ta còn phải đến thư phòng hầu hạ Ngồi thiếu gia. Nếu Hạ đi nương muốn ôn chuyện, như vậy cứ đến Nhã Đức Uyển cũng giống nhau thôi.

Dứt lời, Mộ Dung Thu quay đầu rồi đi.

– Không được! Nói gì đi nữa hiện giờ ta cũng là nửa chủ tử, mà người chỉ là một hạ nhân. Ta mời người đi Mẫu Đơn Uyển dùng trà là cho người ba phần mặt mũi, mà người lại nhiều lần từ chối, nghiêm nhiên không để ta trong mắt!

Hạ Hoa một bên thờ phỉ phỏ nói, một bên y báo hai nha đầu phía sau tiến lên giữ chặt Mộ Dung Thu.

Dù sao Mộ Dung Thu cũng không biết võ công nên bị hai nha hoàn giữ lại.

Hạ Hoa cười lạnh một tiếng, tiến lên vài bước, ghé sát vào Mộ Dung Thu, nhỏ giọng bên tai nàng:

– Cho người vài phần mặt mũi dằmuốn mờ phường nhuộm. Yên tâm, ta đưa người đi Mẫu Đơn Uyển là cho người có ngày lành, nếu như người có vài phần năng lực sau này còn có thể làm đi nương, sẽ có cuộc sống no ấm. Không được thì làm một nha đầu thông phòng, tương lai có được nọn còn cũng có thể thành đi nương. Ta đây là vì tốt cho người, đừng cho rằng ai cũng có cơ hội tốt như người!

Đã nhiều ngày Tam thiếu gia luôn ở trước mặt nàng nhắc tới Dung nhi, khiến nàng không muốn cũng phải ra tay. Thật ra trước kia do mang thái năng mới có thể được làm đi nương. Đáng tiếc bị Tam thiếu phu nhân dùng kế khiến nàng say thai. Lâu nay Tam thiếu gia ngày càng lạnh nhạt với nàng, đúng lúc hẳn có hứng thú với Dung nhi, nếu nàng có thể giúp hẳn có được Dung nhi, như vậy sau này chắc chắn hẳn sẽ đối xử tử tế với nàng.

Nghe nàng ta nói, sắc mặt Mộ Dung Thu khê biến, thì ra là như vậy! Nàng ta lại muốn hại trong sạch của nàng! Hạ Hoa muốn đưa nàng cho Tam thiếu gia Triệu Bình làm nhục! Nhớ tới cái vẻ nguy quân tử kia của Tam thiếu gia, so với Triệu Khiêm còn ghê tởm hơn ba phần.

Hạ Hoa, thật to gan, dám tính kẻ trên đầu nàng, muốn huỷ hoại cả đời nàng!

– Bịt miệng nàng ta lại, trời đã sắp tối rồi. Từ nơi này về Mẫu Đơn Uyển hẳn không có mấy người. Nhanh chút.

Hạ Hoa kêu lên, dè dặt nhìn bốn phía nhẹ giọng ra lệnhcho hai nha hoàn.

Lúc này Mộ Dung Thu lại không sợ hãi, cũng chưa lên tiếng kêu cứu. Bên cạnh nàng có Mã hộ vệ, tất nhiên sự an toàn không thành vấn đề.

Đúng như nàng nghĩ, ngay khi hai nha hoàn muốn chặn miệng nàng lại, thỉnh linh có mấy cục đá từ đầu bay tới đập vào trên cổ tay họ.

– A!

Hai nha hoàn đồng thời hét lên một tiếng.

– Chuyện gì xảy ra? Nhanh lên một chút! Nàng ta cũng không kêu, hai người các người hét cái gì?

Hạ đi nương nhủu mấy lạnh giọng quát. Nàng nhìn quanh khắp nơi, chỉ sợ có chuyện. Địa điểm này là do nàng lựa chọncẩn thận, lúc này mấy nha đầu bà tử đều đang bận rộn, gần như không ai đi qua. Cho nên nàng dự định, chỉ cần Mộ Dung Thu điqua nói rầy, nàng sẽ ra tay.

Hai nha hoàn không dám nhiều lời, đánh đi che miệng Mộ Dung Thu lại, kết quả lần này bay tới không phải cục đá mà là một cây chùy thù, trực tiếp quét qua khiến tay hainha hoàn bị thương.

Hạ Hoa dừng việc quan sát bốn phía lại, quay đầu nhìn hai nha hoàn còn chưa động thủ, thấp giọng nhắc:

– Hai người các người làm gì đó? Không muốn sống sao?

Lúc này hai nha hoàn mới kịp nhận ra trên tay mình có một vết cắt, đồng thời hét to:

– Hạ đi nương, ở đây có quý! Tay chúng nô tỳ bị dao nhỏ cắt qua rồi!

Nghe vậy, Hạ đi nương nhìn thoáng qua mu bàn tay của hai nha hoàn, quả thật có một đường cắt. Nàng hung hăng trợn mắt liếc Mộ Dung Thu một cái:

– Có phải người giờ trò mờ ám không? Đừng tưởng rằng như vậy ta có thể buông tha người.

Dứt lời, nàng đẩy hai nha hoàn ra, muốn tự tay đi trối Mộ Dung Thu, sau đó bịt miệng nàng ta lại.

Đúng lúc Mộ Dung Thu được buông lỏng bèn dùng sức đá một cái vào bụngHạ Hoa:

– Người muốn chết!

Người nào tốt với nàng, nàng đương nhiên tốt lạigặp nhiều lần, còn ai muốn hại mình, cũng đừng mong có được ngày lành!

Hạ Hoa bị đá trúng, gậy giữa muốn đứng dậy, nàng quay đầu gần đỡ hết hai nha hoàn đang còngngó ngác:

– Các người còn đứng đó làm gì? Bắt nàng cho ta, người cũng dám đá ta!

Hai nha hoàn nghe vậy cuối cùng phục hồi tinh thần lại, nhưng mới rồi trải qua hai lần bị đánh lên đã khiến trong lòng họ còn sợ hãi, khi lần nữara tay với Mộ Dung,tay chân tự dưng run rẩy.

Lúc này, đang khi hai người này nhắm mắt buộc mình phải bắt được Mộ Dung Thu, phía sau có người đi tới!

Lần này Hạ Hoa bị Mộ Dung Thu đá không nhẹ, trên mặt đất gãy giữa hai ba cái mới đứng lên được.

Mộ Dung Thu trừng Hạ Hoa, khoé mắt liếc về phía người đang đến, nhìn bóng dáng đã biết là Triệu Sơ. Nàng lui ra phía sau mấy bước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Triệu Sơ.

Triệu Sơ đầu tiên là nhìn Mộ Dung Thu, tiếp đó nhìn về phía Hạ Hoa quần áo tóc tai có vênh lệch nhấc, rồi lại nhìn lướt qua hai nha hoàn đang sờn cả người.

— Ngủ thiếu gia, mời người làm chủ cho ta. Nha đầu chết tiệt này lại dám đánh ta. Ta cùng lắm mới dạy dỗ nàng hai câu, nàng đã đánh ta. Nói gì đi nữa ta cũng là một di nương, sao có thể đếm một hạ nhân như nàng đánh chứ? Ngủ thiếu gia phải làm chủ cho ta!

Hạ Hoa vừa khóc nói vừa lập tức lồm cồm trên mặt đất, dập đầu với Triệu Sơ.

Phản ứng rất nhanh! Mộ Dung Thu cười lạnh.

Triệu Sơ không nói gì mà nhìn về phía Mộ Dung Thu, trực tiếp hỏi:

— Người muốn xử lý như thế nào?

Hạ Hoa sùng sốt, nhất thời không phản ứng kịp.

Mộ Dung Thu hờ hững liếc qua Hạ Hoa, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói rét lạnh:

— Nàng ta là người Triệu phủ, vậy Ngủ thiếu gia cứ xử lí đi. Có điều, sau này đừng để ta gặp lại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 112

Mộ Dung Thu hờ hững liếc qua Hạ Hoa, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói rét lạnh:

— Nàng ta là người Triệu phủ, vậy Ngủ thiếu gia cứ xử lí đi. Có điều, sau này đừng để ta gặp lại nàng.

Mộ Dung Thu vừa nói xong, Hạ Hoa ngầy ra như phồng. Sao Ngủ thiếu gia có thể hỏi Dung nhi như vậy? Mà Dung nhi trả lời phảng phất như đang ra lệnh! Dung nhi, nàng ta chỉ là một hạ nhân mà thôi! Hạ Hoa nghĩ nát óc vẫn không tài nào hiểu được, trực giác cảm thấy tối hôm nay quá mức khác thường, hai nha hoàn quý bên người nàng cũng sớm đã sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa, cả người run run.

— Ngủ thiếu gia, tiện tì này thật to gan, dám ra lệnh cho Ngủ thiếu gia! Nàng cũng không nhìn một chút mình là ai. Đối với di nương như ta nàng có thể không để trong mắt, nhưng với Ngủ thiếu gia, nàng dựa vào cái gì? Nàng đây là muốn chết, đối với loại tiện tì không biết trời cao đất rộng này thì nên bán cho mỗi giới bán người, đưa vào ký viện, tin rằng không mấy ngày là sẽ bị nam nhân dạy dỗ cho biết thân phận mình!

Hạ Hoa vốn ghen tị dung mạo Mộ Dung Thu, hiện thời rất nhiều chuyện đều không kịp suy nghĩ cẩn thận, trong mắt nàng luôn cho rằng Mộ Dung Thu chính là tiện tì, vì vậy lời nói là xuất phát từ nghĩ chân thật của nàng.

Ánh mắt Triệu Sơ càng thêm lạnh lẽo. Cho tới nay, trong mắt người Triệu phủ, hẳn luôn tao nhã, hiếm khi nhìn thấy hằn co về tức giận, vì vậy Hạ Hoa đang cúi đầu không phát hiện sự khác thường của hắn. Hắn thấp giọng hỏi:

— Vậy Hạ di nương muốn làm thế nào?

— Cứ đưa theo lời ta vừa nói, bán nàng cho mỗi giới bán người. Tiện tì này có vài phần xinh đẹp, rất nhiều thanh lâu ký viện muốn tranh đoạt, còn có thể bán giá tốt đó.

Hạ Hoa nói xong bèn đứng dậy. Trong lòng âm thầm đắc ý, nàng đã nói rồi mà, Dung nhi cũng lắm là một tiện tì, sao Ngủ thiếu gia có thể nghe lời nàng ta chứ. Dung nhi này đúng là cho chút thể diện đã vội lên mặt, không nghe lời nàng. Mai này lưu lạc làm kỹ nữ xem có hối hận không!

Hạ Hoa đang đắc ý nghĩ, vẻ tươi cười vui sướng khi người gặp họa rơi vào tầm mắt Triệu Sơ.

Mộ Dung Thu cau mày. Trước kia cho rằng Hạ Hoa tính tình chanh chua cũng không mấy ảnh hưởng, nhưng hiện tại xem ra, cũng là trí mạng! Hạ Hoa vốn xuất thân hạ nhân, kết quả ý vào bây giờ là di nương liền muốn làm gì thì làm, tâm tư ngoan độc, nhưng lại chưa đủ thâm cơ. Trong loại tình huống này nàng ta còn không nhận ra được cái gì, thật sự là vô cùng ngu xuẩn!

— Bán cho mỗi giới bán người?

Triệu Sơ lại hỏi ngược một câu.

Nghe vậy, Hạ Hoa liên tục gật đầu, đầu tiên là đắc ý ngoan độc nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, sau đó vừa nhìn Triệu Sơ vừa nói:

— Nếu Ngủ thiếu gia không muốn làm mấy chuyện phiền toái này, ta có thể làm thay.

Có lẽ còn có thể nhân cơ hội để Tam thiếu gia chiếm đoạt Dung nhi một đêm, cứ như vậy, nàng sẽ được Tam thiếu gia sủng ái lần nữa.

— Nếu đã như vậy, ta đẩy thành toàn người! Người đâu, nhốt Hạ di nương vào sái phòng, ngày mai gọi mỗi giới bán người đến, bán nàng ta vào thanh lâu.

Triệu Sơ xoay người không nhìn tới sắc mặt bỗng nhiên thay đổi của Hạ di nương, lời nói sắc bén, lạnh lùng tàn nhẫn.

Sắc mặt Mộ Dung Thu thường. Lời nói vừa rồi kia của Hạ Hoa hoàn toàn thể hiện suy nghĩ ác độc của nàng ta. Lúc nghĩ cách hại người khác, e là không thể ngờ cuối cùng bản thân mình sẽ rơi vào kết cục gì, tất cả những điều này đều do nàng ta gieo gió gặt bão!

— Cái gì? Sao lại như thế? Ngủ thiếu gia, có phải ngài không hiểu lời ta nói? Ngài không phải hỏi ta xử trí Dung nhi thế nào ư? Sao hiện tại không xử trí nàng, ngược lại xử trí ta?

Khuôn mặt vừa mới đắc ý há hê của Hạ Hoa nhất thời xụ xuống. Đây là điều nàng hoàn toàn không dự đoán được, làm sao có thể xảy ra chuyện này? Đến tận cùng là nàng phản ứng chậm, ngây dại, hay là Ngủ thiếu gia bị Dung nhi mê hoặc mà làm ra loại quyết định này?

Hai nha hoàn nghe Triệu Sơ nói xong, thân thể lập tức xụi lủ trên mặt đất, kinh hãi không thôi.

Đối mặt với chất vấn của Hạ Hoa, Triệu Sơ chỉ lạnh lùng nói:

— Cùng lắm người chỉ là một di nương lại dám cả gan làm loạn. Trong tầm mắt ta muốn vận dụng hình phạt riêng với Dung nhi, còn ở trước mặt ta đối trắng thay đen. Hạ di nương, người xem Triệu gia ta là chỗ nào? Khi nào thì Triệu gia đến phiên người làm chủ? Hôm nay, người rơi vào kết cục này, hết thảy cũng tại người gieo gió gặt bão!

— Ngủ thiếu gia! Sao ngài có thể! Người lại tin tưởng à tiện tì này mà không tin ta. Nói gì đi nữa ta cũng coi như là chị dâu của người, cho dù người là con trai trưởng của lão gia, người cũng không thể xử trí ta. Ta tự thấy ta cũng không làm gì sai!

Hạ Hoa nghe vậy thì phẫn bực theo bản năng. Thời gian nàng ở Triệu phủ không ngắn, đương nhiên biết lời nói của Triệu Sơ có trọng lượng thế nào. Hiện tại nàng mơ hồ hiểu được, hành động lần này của mình cũng chỉ thừa hơi phí sức! Nhưng nàng không tin, ở Triệu gia, một à tiện tì có thể còn có giá hơn so với thân phận di nương này của nàng.

Mộ Dung Thu khẽ nhủ thầm. Thời gian Hạ Hoa làm việc ở Triệu phủ cũng không ngắn, sao còn ngu xuẩn như thế? Sao nàng ta lại cho rằng, ở Triệu gia, hoặc là trong bất kỳ một gia tộc nào, một người có thân phận di nương lại bị mất đứa nhỏ còn có thể lên tiếng?

Triệu Sơ không đếm xỉa gì đến lời lẽ của Hạ Hoa, trực tiếp ra lệnh cho hai gã hộ vệ bên cạnh hắn:

— Đưa đi.

Hai gã hộ vệ bắt lấy Hạ Hoa, lúc này nàng ta mới cảm thấy sợ hãi, liều mạng giãy giụa:

— Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ các người không biết ta là Hạ di nương? Ta là chủ tử, các người là nô tài, các người dám chạm vào ta chính là muốn chết sao! Có phải các người muốn tìm cái chết hay không? Mau thả ta ra. Bỏ cái tay bẩn thỉu của các người ra!

Nàng khàn giọng cổ hết sức kêu lớn, nhưng hai gã hộ vệ trực tiếp nghe lệnh Triệu Sơ, làm gì thêm để ý đến lời nàng ta. Vì vậy chẳng may dừng lại, không chút thương hương tiếc ngọc túm cánh tay Hạ Hoa lôi đi.

Hạ Hoa hoàn toàn sợ, vội trù lên như người ta giết heo:

– A! Không cần, các người không thể đối xử với ta như vậy! Ta cần bản không làm gì sai!

Nàng quay đầu, độc ác nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, kêu lên:

– Cũng tại ngươi, con hồ ly tinh này! Ngươi không biết xấu hổ đi quyến rũ Ngũ thiếu gia để đối phó ta. Ngươi không chết từ tế được! Cùng lắm ngươi cũng chỉ là thứ kĩ nữ bị đàn ông đùa bỡn. Ngươi cho là Ngũ thiếu gia thật lòng với ngươi? Ngươi cho rằng thân phận mình là thiên kim tiểu thư cao quý? Ngươi chính là đồ dễ tiện bị đàn ông ngu, không khác gì kĩ nữ! Ngươi nghĩ rằng ta sẽ bị bán đi như thế? Ta đây còn có Tam thiếu gia. Tam thiếu gia nhất định sẽ không cho phép Ngũ thiếu gia xử trí tanhru vậy!

– Các người không nghe thấy sao? Tam thiếu gia sẽ không đồng ý. Ngũ thiếu gia cần bản không có quyền xử trí ta! Mau thả ta ra! A... Mau thả ta ra! Nhanh thả ta ra!

Nàng không ngừng tru lên, mắng Mộ Dung Thu vài câu, nhưng trên mặt Mộ Dung Thu từ đầu tới cuối đều mang theo tươi cười nhàn nhạt, không hề bị lời nói của nàng chọc giận. Hạ Hoa lại cảm thấy không có ý nghĩa, mà hoảng hốt ùn ùn kéo đến, nâng rớt cục sọ hãi, cũng xác thực hiểu được Ngũ thiếu gia thật sự muốn xử trí nàng!

– A... dừng! Ngũ thiếu gia dừng bản ta đi. Ta thật sự biết sai rồi. Ta không nên nhục mạ Dung nhi, cũng không nên có suy nghĩ đáng chết này! Ngũ thiếu gia, từ khi ta vào Triệu phủ vẫn hầu hạ bên cạnh ngài. Lần này ta cũng biết ta sai rồi. Dung nhi, quan hệ chúng ta trước kia cũng như tỷ muội, ta là bị ngu muội mới gây ra chuyện bán thu này, ngươi đừng truy cứu tới cùng nữa. Tha ta lần này được không? Ngươi đối xử với Thu Diệp và Xuân Mai đều rất tốt, vì sao riêng với ta lại tàn nhẫn tuyệt tình như thế? Máy chỗ thanh lâu kỹ viện kia nào phải nơi dành cho nữ tử chúng ta chứ. Ta không muốn chết, cũng không muốn ai cũng có thể làm chống. Dung nhi, ta cầu xin ngươi, cứu ta đi! Chỉ cần ngươi cứu ta, dù bảo ta làm trâu làm ngựa cho người cũng được! Chỉ cần người giúp ta!

Hạ Hoa than trời khóc đất cầu xin tha thứ, Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thu, xem phản ứng của nàng.

Mộ Dung Thu không chút nào dao động, nhìn Hạ Hoabí bắt đi, trong lòng cười lạnh. Kỹ viện không phải nơi dành cho nữ tử, như vậy, chính là dành cho nàng sao? Ác giả ác báo, Hạ Hoa bị trừng phạt là đúng tội!

Nếu như Vũ Văn Mặc không phải người bảo vệ nàng, mà Triệu Sơ cũng không kịp thời tới đây, Hạ Hoa sẽ tha nàng sao?

Không chút do dự phúc phúc thân với Triệu Sơ:

– Cảm ơn.

Dứt lời, nàng không để ý tiếng cầu xin tha thứ lồng lộn như giết heo kia của Hạ Hoa, còn có hai nha hoàn vừa dập đầu vừa lớn tiếng van xin mà ung dung rời đi.

Cùng lắm Triệu phủ chỉ là nơi ở tạm thời của nàng, sau này nên đi đâu, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận. Đúng vậy, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận, kết quả con đường nào với nàng mới là tốt nhất.

Triệu Sơ nặng nề nhìn bóng lưng nàng rời đi, chấp hai tay sau lưng, sắc mặt u ám. Vũ Văn Mặc đã tới rồi. Rất nhanh, thân phận của nàng không phải Lưu Dung, mà là Mộ Dung Thu, là vương phi của phủ Nam Dương Vương.

Ngày thứ hai, Hạ Hoa bị Tam thiếu gia tự tay bán đi. Nguyên nhân chính theo lời Triệu Sơ. Sự tình thật vượt ra ngoài dự đoán của Hạ Hoa. Nàng cho rằng Tam thiếu gia sẽ giúp nàng, nhưng hôm nay, trong mắt Tam thiếu gia, cùng lắm nàng chỉ là một nữ nhân có cùng được mà không có cùng chẳng sao.

Mà người trong phủ đều rất đồng tình với Mộ Dung Thu, đồng loạt chỉ trích Hạ Hoa, vừa mới được nâng làm di nương đã kiêu ngạo đến như thế!

Qua khỏi điểm tâm không bao lâu, Xuân Mai làm xong việc trong tay thì hùng hùng hổ hổ lao tới. Vào phòng, nhìn thấy Mộ Dung Thu liền trực tiếp nói:

– Hạ Hoa kia thật to gan! Dám mắng chửi ngươi? Còn muốn bánngươi vào kỹ viện. May mà Ngũ thiếu gia kịp thời xuất hiện, bằng không ta khóc chết mất. Nói thật, ta chưa từng nghĩ tới, Hạ Hoa sẽ tệ hại như thế! Trước kia lúc còn ở Nhĩ Đức Uyển, tuy rằng lười biếng, ngày thường cũng lén lút dùng thủ đoạn với mấy nha đầu làm việc nặng nhưng hiện giờ vì mình, cái gì nàng ta cũng có thể làm được! Nghe nói từ khi nàng được đưa lên làm di nương, đối bọn nha đầu trong viện đều là đánh chửi. Trong một thời gian ngắn mà trên tay trên người mấy nha đầu toàn là vết thương khiến người khác nhìn mà xót xa. Hiện thời nàng rơi vào kết cục này, vốn khiến người khác đồng tình, nhưng người trong phủ đều âm thầm tán thưởng sau lưng, dù để nói rõ Hạ Hoa nâng làm việc không chứa nửa đường lui cho mình, vì vậy khi ngã xuống liền trở thành mục tiêu công kích.

Xuân Mai vừa vào phòng đã không ngừng nói với Mộ Dung Thu. Có điều lời nàng nói đúng là rất có lý. Xem ra con người cũng cần phải trưởng thành. Xuân Mai là người có chủ kiến, vì vậy khiThu Diệp và Hạ Hoa lần lượt bị mất phương hướng, bản thân hai người kia cuối cùng nhận lấy trừng phạt, nàng vẫn trước sau như một.

– Ngươi nói đúng, nàng rơi vào kết cục hôm nay là tự tìm. Có điều, vận khí của ta xem như rất tốt phải không? Nếu không phải gặp được Ngũ thiếu gia, thật sự đúng như ngươi nói, sau này ta và ngươi sẽ không còn gặp mặt nhau được nữa.

Mộ Dung Thu không muốntiếp tục nói đến Hạ Hoa nên khéo léo chuyển đề tài.

Xuân Mai hung hăng trừng Mộ Dung Thu mấy cái, hướng mặt đất hứ hai cái:

– Phi phi, mau thu hồi mấy lời vừa rồi đi, đừng có nói bậy. Bây giờ ngươi rất tốt, về sau càng tốt hơn.

– Được rồi, được rồi, tất cả nghe theo ngươi.

Mộ Dung Thu gạt đầu, lại cười nói:

– Ừ.

Xuân Mai yên tâm gạt đầu, tay chống trên bàn, nghĩ một lát, sau đó trịnh trọng tuyên bố:

– Để bảo đảm sự an toàn của ngươi, về sau ngươi đi đâu đều phải đưa ta theo. Trải qua chuyện này ta rất lo lắng khi để một mình ngươi đi lại.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu rất ám áp, có chút cảm động vì lời nói nhìn như lơ đãng lại lộ ra quan tâm của Xuân Mai, không nhịn được cười một tiếng:

– Còn có ba tháng ngươi đã lập gia đình. Vậy thì sau đó chính ta nên làm cái gì bây giờ?

– Đúng vậy. Ngươi nên làm cái gì bây giờ?

Xuân Mai ù rừ, thật sự chú ý. Mộ Dung Thu vừa định mở miệng nói chỉ là đùa mà thôi, Xuân Mai liền dùng vẻ mặt nghiêm túc nói:

– Ngươi đừng vội, ta sẽ nghĩ racách tốt nhất.

Dứt lời, nàng cái gì cũng không nói đã lao ra.

Mộ Dung Thu nhướng mày, Xuân Mai này sao lại hấp tấp như thế!

Mà biện pháp Xuân Mai nghĩ ra lại thật ngoàidự đoán của Mộ Dung Thu. Nha đầu kia thể nhưng đi tìm hộ viện, xin hộ viện dạy võ công cho nàng!

Mộ Dung Thu vỗ trán, nha đầu kia thật đúng là lăm mru mà chước quý! Cái cơ thể yếu ớt này hiện tại cũng không còn nhỏ nữa. Cái tuổi này có thể luyện được là Không Thủ Đạo, TaeKwonDo, còn mấy thứ võ công cổ đại nàng làm gì có cửa khiếu thiên?Mộ Dung Thu lập tức ngăn Xuân Mai lại, nói hơn nửa ngày mới thuyết phục được nàng rằng mình thật sự không cần luyện võ.

Thế nhưng nếu có thời gian, nàng vẫn nên luyện một chút Taekwondo đi. Kiếp trước nàng cũng học qua khá nhiều, sau này dùng phòng thân cũng không tệ.

Sau buổi cơm trưa, khi Mộ Dung Thu đang muốn đến thư phòng, bỗng nhiên nghĩ tới ý tưởng hôm qua lúc ở Hạm Dạm viện nhìn thấy Nhị cô nương mà có.

Đây chính là một con đường phát tài! Trong khoảng thời gian này đúng lúc nàng có nghiên cứu về trung y, kết hợp cùng kiến thức làm đẹp của hiện đại chắc chắn có thể đi đầu khai phá thị trường. Kinh doanh một hàng dành cho phụ nữ tuyệt đối năm chắc, dù sao bất kể xưa hay nay, người phụ nữ nào không thích làm đẹp?

Mới vừa vào thư phòng, vốn tưởng rằng Triệu Sose luyện thư pháp hoặc đọc sách, nào ngờ hôm nay hẳn lại gác tay ngồi gần người trước cửa sổ. Bóng dáng này nhìn qua lại có một tia buồn bã,thê lương.

Đã xảy ra chuyện gì?

– Ngũ thiếu gia...

Mộ Dung Thu vừa muốn lên tiếng hỏi thì Triệu Sơ đã xoay người.

Tuy rằng đôi mắt lấn trước sau như một vẫn bình tĩnh, nhưng lại lăm người ta cảm giác được hơi thờ so với băng giá còn lạnh hơn ba phần.

Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm giác được hồ hấp bị ghen lại.

Hắn hỏi:

– Ngươi sẽ trở lại kinh thành cùng vương gia ư?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 113

Mộ Dung Thư kinh ngạc nhìn Triệu Sơ, mới đầu có hơi không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, nhưng dù sao nàng cũng không phải người ngốc nghếch, dựa vào biểu tình vừa rồi của hắn đã mơ hồ nhìn ra cảm xúc bên trong.

Hắn...

— Câu hỏi của ta hơi không thực tế. Quay về phủ Nam Dương Vương người chính là Nam Dương vương phi, trong tay nắm quyền lực. Mà ở Triệu phủ này người chỉ là một nha hoàn nhỏ bé. Nếu không có sự che chở của ta, cho dù người thông minh đến đâu, có thể biến nguy thành an nhưng vẫn bị người khác kiểm chế. Vì vậy... Không nói cũng biết.

Triệu Sơ xoay người ra ngoài cửa sổ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại rất bình tĩnh.

Lông mày Mộ Dung Thư nhẹ chau lại. Nàng muốn trả lời, nhưng từ mấy ngày trước lúc biết tin Vũ Văn Mặc đang đến, nàng đã nghĩ đến con đường sau này. Nhưng, bất kể thế nào nàng chỉ có thể chắc chắn một điều.

— Ta sẽ không ở lại Triệu phủ.

Ở lại Triệu phủ nàng chính là Lưu Dung. Ngay từ lúc bắt đầu thân phận này đã không thuộc về nàng, khiến nàng thành một hạ nhân trong Triệu phủ mặc người chém giết, cũng không thể làm chủ vận mệnh sau này của mình.

Mà nàng không thể như thế.

Nàng vừa nói xong, thần sắc Triệu Sơ đột nhiên biến đổi lớn, nhưng vì hắn đưa lưng về phía Mộ Dung Thư nên nàng vẫn chưa phát hiện.

Đáp án này hắn đã sớm biết. Thân phận hai người cách xa, bất kì người nào cũng sẽ không lựa chọn ở lại Triệu gia. Dù sao ở lại Triệu gia cũng có nghĩa là, thân phận nàng chuyển biến. Tuy rằng gần đây nàng thích ứng với hoàn cảnh Triệu gia khá tốt, nhưng trong mắt mọi người, nàng là nô tì thấp hèn.

Nhưng nếu nàng đổi một thân phận khác, không phải Mộ Dung Thư, cũng không phải Lưu Dung, vậy nàng sẽ ở lại sao?

Nghĩ vấn này Triệu Sơ vẫn đề nén trong lòng không lên tiếng hỏi, vì hắn không dám xác định.

Mộ Dung Thư nhìn phía sau Triệu Sơ, ánh sáng hắt lên bóng lưng đầy rộng của hắn tạo cảm giác vô cùng hư ảo, giữa lúc hoảng hốt, dường như trích trich giằng thế. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu, Triệu Sơ vốn có dáng vẻ hoa lệ, mọi cử động đều dễ dàng thu hút tầm mắt người khác, mặc dù chỉ có một bóng dáng, nhưng vẫn mê đảo chúng sinh.

Qua một lúc lâu, hắn mới xoay người lại, đi về phía Mộ Dung Thư:

— Hai ngày nay chân của đại ca ta đã có chuyển biến khá tốt. Sáng nay ta đã cho người làm ra hàng loạt thiết bị luyện tập đó. Không bao lâu nữa sẽ mở một cửa hàng chuyên về phục hồi sau chấn thương, đồng thời cũng mở một gian dược hiệu. Sau này người sẽ nhận được hai phần lợi nhuận trong đó.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khá kinh ngạc, không ngờ động tác của Triệu gia nhanh như vậy. Nhìn đi, lựa chọn của nàng quả không sai. Nếu nàng nhất quyết tự mình kinh doanh, chắc chắn sẽ không thuận lợi như thế. Không có chỗ dựa nhất định gặp nhiều trở ngại. Hiện tại có Triệu gia đứng ra lo liệu, nàng lại có thể kiểm soát, cơ sở lại không kém? Nàng không đề ý chuyện chỉ đứng phía sau làm quân sư. Bỗng nhiên nghĩ tới mục đích hôm nay mình đến, cũng ấn ý với Triệu Sơ không nhắc tới chuyện vừa rồi.

— Ta còn có một ý tưởng. Rất nhiều nữ tử gặp phải vấn đề về da mặt. Có mụn, da khô, da nhờn, tàn nhang, đủ loại linh tinh. Mà điều trị bằng trung y chẳng qua là kê đơn thuốc điều dưỡng thân thể. Về lâu dài, trên da mặt vẫn để lại nhiều vết thâm hoặc sẹo. Vì vậy ta đã nghĩ ra một phương pháp rất tốt, chỉ cần dùng thuốc ta điều chế thoa trên mặt thì có thể cải thiện làn da một cách rất hiệu quả.

Mộ Dung Thư cười nhạt nói.

Vừa nói vừa lấy bên hông ra mấy phương thuốc, ghi rõ cách điều chế và sử dụng rồi đưa cho Triệu Sơ.

Triệu Sơ không chút chần chừ, cầm lấy, mở ra rồi nhìn lướt qua:

— Bạch phụ tử, bạch cập, bạch liên, bạch phục linh, mặt đất tằm, đá trắng mờ, chung nghiền mảnh mịn, dùng gà thanh điều vị hoàn, *(Xin thứ lỗi, tại hạ hoàn toàn mù tịt không hiểu mô tê gì, ai biết làm ơn chỉ ta với)* hong khô, mỗi đêm dùng nước ấm nghiền nát thoa mặt. Có thể trị liệu tàn nhang. Trục tiếp thoa lên mặt ư?

Hắn nghiền cứu y thuật nhiều năm, chưa từng thấy ai dùng được liệu thoa lên mặt vì vậy không khỏi có chút nghi hoặc.

— Đúng vậy. Chỉ cần dựa theo phương thuốc này điều chế, sử dụng theo hướng dẫn ghi trên giấy thì nhất định có thể làm nhợt tàn nhang, giúp làn da trở nên trắng mịn. Người xem tờ cuối cùng đi, cứ dựa theo đó phối chế thì có thể trị được mụn trên mặt của Nhị tiểu thư, làm mờ các vết thâm của muội ấy.

Mộ Dung Thư gật đầu cười, hướng dẫn Triệu Sơ xem tiếp.

Triệu Sơ nghe vậy thì lấy tờ giấy dưới cùng ra, nhìn thấy trên đó viết mấy hàng: "Xà phòng một hai bát tiền, thăng ma bốn lượng bát tiền, chứ thực bạ, đậu xanh, bạch cập, bạch chi. Thiên hoa phấn mỗi người lục tiền, cam buồng, xi-a-nít, sa nhân, bạch đinh hương khác nhau hai ngi tiền. Nghiền nát, dùng com nếp vo thành viên tròn lớn. Khi dùng lấy nước tán nhuyễn để rửa mặt, giúp trị mụn, vết thương và các vấn đề viêm ngứa da."

— Đúng là nó. Phương thuốc này thích hợp nhất cho Nhị tiểu thư. Nếu ta đoán không sai, mấy năm nay Nhị tiểu thư vẫn luôn buồn rầu về những nốt mụn trên mặt. Tuy mỗi ngày đều uống thuốc nhưng là tình trạng da mặt vẫn chuyển biến không mấy tốt đẹp đúng không? Nếu Ngũ thiếu gia tin ta thì cứ để Nhị tiểu thư dùng mấy ngày.

Mộ Dung Thư gật gù đầu, nhẫn nại giải thích. Dù sao đây là cổ đại, ý tưởng dùng mỹ phẩm cho da mặt vẫn chưa được ai đi tiên phong nên bị hoài nghi là chuyện bình thường.

Triệu Sơ gật đầu. Da mặt của Nhị muội không được sáng, cộng thêm những vết thâm do mụn để lại, rất khó biến mất. Tuy đã uống thuốc hai ba năm nhưng cũng chẳng qua là ngăn ngừa mụn phát triển. Có điều thấy Mộ Dung Thư giảng giải cặn kẽ như thế, chắc chắn không có vấn đề gì. Dù sao, đại ca là do dùng cách trị liệu của nàng mới có thể từng bước một đứng lên.

Mộ Dung Thư nói tiếp.

— Toàn bộ cách điều chế, hướng dẫn sử dụng ta ghi chú rất rõ ràng, phân biệt cho mỗi loại da, có trực tiếp bôi lên mặt, có loại dùng rửa mặt. Tất cả đều ghi đầy đủ trên đó, cách làm rất đơn giản.

Sợ Triệu Sơ hiểu, Mộ Dung Thư lấy ra một bình sứ nhỏ trong tay áo, bên trong chứa một loại mặt nạ làm từ bột ong. Từ trước tới nay nàng rất chú trọng việc dưỡng da, tuy được trời phú cho một làn da mềm mại lại trắng mịn, sáng hồng nhưng nàng chăm chút không ít, dù sao phụ nữ ai lại không phải ngạip dư.

— Ngũ thiếu gia xem đi, đây là thứ ta thường dùng trong ngày, hiệu quả rất tốt, giúp làn da càng thêm trắng sáng, mịn màng. Ta còn làm một ít son không có hại cho môi. Ngũ thiếu gia cũng biết, mọi người dùng son vô cùng hại da, chẳng bao lâu, làn da sẽ trở nên vàng vọt, xanh xao.

— Người nói rất có lý. Trước kia ta chỉ chú trọng việc điều dưỡng bên trong cơ thể mà chưa từng nghĩ đến việc nghiên cứu cách điều chế các loại thuốc này thành phấn thoa trực tiếp lên mặt.

Triệu Sơ nhìn lướt qua làn da trắng hồng hiếm ai có được của nàng, gật đầu đồng ý.

Có sự công nhận của hắn, Mộ Dung Thư hơi đắc ý, vuốt mái tóc dài óng ả như tơ lụa của nàng ra phía trước, nói với Triệu Sơ:

— Thứ mà phụ nữ đề ý nhất trừ khuôn mặt, chính là mái tóc. Có người tóc bị khô và xơ xác, nếu sử dụng thuốc bả điệp, hà thủ ô, cốt da và bạch chi mang phơi khô, nghiền nát, cho thêm chừng 10 lát gừng, thêm vào 1 chén nước lớn, sắc còn chừng 5, 7 phần. Trước lúc đi ngủ dùng gội đầu thì mái tóc sẽ trở nên óng mượt, chắc khỏe.

Triệu Sơ nhìn dáng vẻ nàng đang ra sức chứng minh lời nói bản thân hoàn toàn không quá, trong con người đen lầy hàm chứa ý cười, lúc này có thể chính Mộ Dung Thư cũng không có ý thức việc nàng có bao nhiêu đáng yêu. Hắn không khỏi gật đầu trả lời:

— Ừ, người nói vô cùng có lý. Lát nữa ta sẽ cho người nghiên cứu chế tạo dựa theo phương thuốc người viết. Sau khi điều chế thành công sẽ đưa tới chỗ Nhị muội trước. Đùng lúc cửa hàng thiết bị hồi phục vận động mới mở, thuận tiện mở luôn cửa hàng mỹ phẩm bảo dưỡng cho nữ từ người vừa nói.

— Được, tốt quá rồi!

Mộ Dung Thư chấp tay lại, cười vang.

— Mấy loại thuốc này đều do người nghĩ ra, lợi nhuận muốn chia thế nào?

Triệu Sơ là thương nhân, sau khi nhìn thấy hiệu quả của những phương thuốc này, hẳn biết chỉ cần có cách kinh doanh thích hợp, chắc chắn hiệu quả sẽ không tầm thường, lợi nhuận khó mà tưởng tượng nổi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức gật đầu, Triệu Sơ không phải người keo kiệt, luôn háo phóng đưa cho năng lực ích lớn nhất, bốn mươi phần trăm cổ phần đã vượt quá mong đợi của nàng.

— Được! Quyết định vậy đi. Sau này chỉ cần ta còn nghĩ ra phương thuốc mới nào thì sẽ lập tức giao cho người.

— Được.

Triệu Sơ đồng ý.

Nhìn nụ cười không hề có ký của nàng, phảng phất như có ánh sáng chiếu vào lòng hắn. Triệu Sơ lập tức nhìn chỗ khác không dám đối mặt nàng. Có đôi khi, cách một tầng cửa sổ mỏng manh mới là khoảng cách thích hợp nhất cho hai người, cũng là tốt nhất đối với Vũ Văn Mặc.

Mộ Dung Thu bắt gặp vẻ mặt hoảng hốt của Triệu Sơ, hơi do dự một chút rồi cũng lui ra.

Mộ Dung Thu vừa dọm bước, Triệu Sơ liền xoay người nhìn bóng lưng nàng, đến tận cùng hắn có đôi cảm giác gì với nàng? Trong hơn một tháng tại đây, gần như bọn họ ngày ngày ở chung. Rốt cuộc khi nào cảm giác của hắn bắt đầu thay đổi?

Sau mấy ngày, Triệu phủ vô cùng bình yên. Có lẽ sau chuyện của Triệu Khiêm, Triệu Phi và Hạ Hoa, Tiền Duyệt cũng không có gây ra chuyện gì nữa. Ngay cả ngẫu nhiên gặp Mộ Dung Thu trong phủ, Tiền Duyệt cũng chỉ lạnh lùng nhìn nàng, không dám mở miệng chàm chọc. Còn Triệu Bình có vẻ kiêng kị đối với Triệu Sơ. Sau khi Hạ Hoa gặp chuyện không may, hẳn gặp lại Mộ Dung Thu, ánh mắt cũng không còn to gan lớn mật như trước nhưng vẫn ẩn giấu dụng ý.

Trong quá trình tập luyện, ngẫu nhiên Triệu Thần sẽ gặp phải một vài vấn đề, gần như cứ một, hai ngày nàng sẽ được mời sang xem xét một chút. Thế nhưng, không thể không bội phục nghị lực của Triệu Thần, hắn có thể chịu đựng những gì mà người thường không thể. Trong thời gian mười ngày ngắn ngủi, chân trái bị teo rút của hắn dần dần có da có thịt, tuy rằng không thể so với đôi phải bình thường, nhưng đã làm cho Triệu Thần thấy được hi vọng. Hẳn biết, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể bỏ qua trọng, sau này cũng không cần người khác điu đỡ. Vì vậy, mỗi ngày hắn đều chuyên tâm luyện tập hơn. Sau khi Đại Lão gia và Đại phu nhân biết việc điều trị của Triệu Thần có hiệu quả đều vô cùng mừng rỡ, dù sao Triệu Thần vẫn là con trai trưởng.

Còn Triệu Thiên, sau khi dùng bột phấn Mộ Dung Thu điều chế thoa trên mặt, tuy lúc ấy không thấy hiệu quả rõ ràng, nhưng mấy ngày sau, mỗi người nhìn thấy Triệu Thiên đều ngạc nhiên kêu lên:

— Nhị cô nương, mụn trên mặt cô đã bớt đi nhiều đó. Ngay cả làn da nhìn cũng đỡ hơn nhiều rồi!

Nghe mọi người nói, tất nhiên Triệu Thiên vô cùng cao hứng, sau khi biết là Mộ Dung Thu giúp nàng liền tặng vài thứ cho Mộ Dung Thu.

Từ trước tới nay Mộ Dung Thu là người thích mềm không ưa cứng, Triệu Thiên là một cô nương đơn thuần, nàng có lòng tốt chỉ cho Triệu Thiên những việc cần chú ý khi dưỡng da. Triệu Thiên nghe xong càng thêm cảm kích, cũng coi Mộ Dung Thu như bạn tốt, chỉ cần có thời gian là tới Nhà Đức Uyên tìm nàng tán gẫu một chút.

Chiều nay trời tự dưng đổ mưa, Triệu Thần không thể ra ngoài tập luyện bên tới Nhà Đức Uyên, trò chuyện với Triệu Sơ.

— Dung nhi đến Triệu phủ đã hơn một tháng phải không?

Triệu Thần quay đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Thu đang cầm chổi lông gà quét bụi, sau đó nói với Triệu Sơ ngồi đối diện.

— Vâng, đã hơn một tháng.

Triệu Sơ cười đáp. Khi Triệu Thần nói ra thời gian, ngón tay hắn khẽ run lên một cái.

Đôi mắt thâm thúy của Triệu Thần cúi đầu nhìn chén trà trong tay, giây nhẹ vụn trà trên mặt, giọng nói hơi thấp hời:

— Ngũ đệ thật không có tâm tư khác với Dung nhi cô nương sao?

Lúc này, Mộ Dung Thu vẫn đang cầm chổi lông gà quét bụi khắp nơi, căn bản chưa nghe hai người nói chuyện, mà nàng cũng thật không ngờ đề tài của bọn họ sẽ liên quan đến mình.

Ánh mắt Triệu Sơ lạnh thấu xương, mỉm cười, vẫn chưa trả lời thẳng mà chỉ nói:

— Đại ca hiểu đệ mà. Đệ không muốn bị bắt kị ai hoặc chuyện gì ràng buộc.

— Xem ra Ngũ đệ vẫn chưa có tâm tư tập Dung nhi. Vậy thì, Ngũ đệ, ta muốn Dung nhi. Dung nhi, nàng không thích hợp chỉ làm một hạ nhân, để nàng làm nữ nhân của ta, đó là di nương. Có thể hưởng thụ phú quý, những công việc cho hạ nhân này nàng cũng không cần động tay.

Triệu Thần nói ra vô cùng tự nhiên.

Đối với những người như họ mà nói, nữ nhân muốn thì muốn, vì vậy chưa bao giờ nghĩ tới suy nghĩ của nữ nhân. Trong suy nghĩ của Triệu Thần, hẳn cảm thấy Mộ Dung Thu xinh đẹp, tính cách đặc biệt, lại giúp hắn, mà hắn cũng thích Mộ Dung Thu. Vì vậy nếu Triệu Sơ không cần, hẳn sẽ muốn. Hơn nữa, hẳn cho rằng, Mộ Dung Thu không làm hạ nhân mà có thể làm di nương đối nàng mà nói cũng là vận mệnh tốt nhất.

Đúng lúc này Mộ Dung Thu đi tới phía sau hai người, nghe được lời của Triệu Thần. Lập tức, tay cầm chổi lông gà của nàng dừng lại một chút. Lời của Triệu Thần khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Triệu Sơ cũng nhăn mày, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, đúng lúc đó mắt ánh mắt chán ghét của nàng. Không biết tại sao, hắn vội vã quay đi, đang nghĩ cách cương quyết từ chối Triệu Thần, chợt nghe nha hoàn bên ngoài kêu lên:

— Ngũ thiếu gia, Đại phu nhân đến.

Cửa lập tức bị đẩy ra, Triệu Sơ nuốt lại lời muốn nói ra, đi về phía cửa. Sau khi Đại phu nhân vào phòng, hắn bước lên đỡ bà.

— Trời mưa khá lớn, sao mẫu thân lại tới?

Triệu Sơ đi qua, dìu Đại phu nhân đi tới ngồi trên chính vị, quan tâm hỏi:

— Mẫu thân muốn gặp hai con. Nghe bọn nha đầu nói, sau giờ cơm trưa Thần nhi đến đây. Đúng lúc ta cũng có một số việc muốn hỏi Sơ Nhi nên mới ra ngoài đi một chút.

Đại phu nhân cười trả lời:

Triệu Thần đi lại bất tiện nên không tiến lên đỡ bà, chỉ ở một bên, cũng hết sức quan tâm nói:

— Nếu mẫu thân có việc trực tiếp sai hạ nhân gọi còi và Ngũ đệ, con và Ngũ đệ đi gặp mẫu thân là được. Trời mưa đường rất trơn, mẫu thân nên ở trong phòng nghỉ ngơi.

Đại phu nhân ngồi xuống, cười nói:

— Các con đừng lo, mẫu thân rất khỏe mạnh. Đại phu cũng nói, đi lại một chút sẽ tốt hơn cho sức khỏe. Hôm nay ta cũng có chuyện mới tới tìm các con. Ta nghe nói sáng ngày mai Nam Dương Vương sẽ đến Bình Thành. Hai đứa nên hơn đề tâm nhiều một chút, sắp xếp chuyện trong phủ cẩn thận, đừng để sơ sót.

Hiện thời triều đình phong vân biến đổi, Bắc Lăng Vương lên ngôi khiến nhiều người bị ảnh hưởng, mà Nam Dương Vương chính là người vẫn giữ vững được quyền lực. Vì vậy, nếu Nam Dương Vương đến Triệu phủ, bọn họ vạn lần không thể sơ suất.

Cái gì? Ngày mai Vũ Văn Mặc sẽ đến? Tay cầm chổi lông gà của Mộ Dung Thu run rẩy.

Triệu Sơ không dấu vết quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, cười nói với Đại phu nhân:

— Mẫu thân yên tâm, con đã sắp xếp xong xuôi. Có điều hôm nay trời mưa, e là Nam Dương Vương không thể lên đường, có khả năng ngày mai không đến được.

— Nam Dương Vương có thể tới Triệu phủ khiến Triệu phủ về vạng. Chúng ta nhất định không để xảy ra sơ sót. Có điều, Nam Dương Vương đến đây, sợ là Bình Sóc Vương cũng tới quý phủ làm khách, chúng ta cần chuẩn bị trước cho chu đáo.

Triệu Thần gật gù đầu, sau đó nói ra bản khoản của bản thân. Nhưng vừa rồi trong lo lắng, dường như hắn thấy được khi Ngũ đệ nhìn Dung nhi, ánh mắt kia mang theo lo lắng, hoặc sợ hãi. Ngũ đệ tựa hồ có cảm tình không tầm thường với Dung nhi. Mà Dung nhi thì sao, vừa rồi nhất định là nàng nghe được lời hắn nói với Ngũ đệ. Vậy, giờ phút này rằng thái thần vì lời nói đó ư? Ngũ đệ, hay là hắn? Hẳn âm thầm giấu một màn vào thấy vào lòng. Thứ hắn muốn nhất định sẽ có được.

Mộ Dung Thu nhìn chổi lông gà trong tay thất thần, ngày mai Vũ Văn Mặc sẽ đến, đối mặt với tình cảm Vũ Văn Mặc, đối mặt con đường tương lai của chính mình, nàng nên lựa chọn thế nào? Mộ Dung Thu vì nghe được tin tức của Vũ Văn Mặc mà thất thần, không phát hiện khi Triệu Sơ nhìn thấy nàng như thế, đôi mắt tinh khiết như băng son, cao ngạo như đám mây nhảy mất trở nên vô cùng phức tạp.

— Hai đứa làm việc, mẫu thân yên tâm.

Đại phu nhân hài lòng nhìn hai đứa con trai của bà. Tuy rằng trước kia chân trái Thần nhi tàn phế, nhưng cũng may Sơ Nhi thông minh không người sánh bằng. Hiện giờ chân Thần nhi cũng dần khỏi phục. Như vậy, sản nghiệp sau này của Triệu gia cũng sẽ do một trong hai đứa phụ trách.

Mộ Dung Thu luôn luôn thất thần, tận đến lúc mưa bên ngoài ngừng. Triệu Sơ và Triệu Thần cùng đưa Đại phu nhân rời đi, nàng vẫn không phát hiện. Chờ lúc hoàn hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, thậm chí có cả cầu vồng sau cơn mưa, rực rỡ muôn màu. Khuôn mặt nàng giãn ra cười khẽ.

Cầu vồng xuất hiện cũng có nghĩa là, những việc trước mắt không nhất định chỉ có hai con đường để chọn, có lẽ nàng còn có một con đường khác có thể đi. Cho dù không, chỉ cần cố gắng tìm kiếm nhất định sẽ tìm được.

Nàng đưa mắt nhìn thư phòng, thấy bốn phía không nhiễm một hạt bụi mới ra khỏi phòng.

Kết quả mới ra khỏi phòng đã thấy Triệu Thần đang được nha hoàn đỡ. Mặc dù dung mạo hẳn không bằng Triệu Sơ, nhưng vẫn là một mỹ nam tử. Dường như do gần đây tập luyện, trên người hẳn có sự kiên nghị, càng lộ ra hơi thở sáng sủa như ánh mặt trời.

— Người nguyên ý làm nữ nhân của gia sao?

Triệu Thần cho nha hoàn của hắn lui ra, hai mắt nhìn chăm chú trên thân thể nàng, hỏi.

Hắn cố ý đợi lúc Triệu Sơ đưa nũ thân về, một mình gặp nàng, muốn chính tai nghe được lựa chọn của nàng. Dù sao, đây là lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm, hắn dụng tâm như thế với một nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 114

Mộ Dung Thu cau mày, nhìn người đang vô cùng nghiêm túc – Triệu Thần. Nàng gần như không dự đoán:

— Ta không muốn.

Trực tiếp đưa ra câu trả lời.

Trong mắt Triệu Thần lóe lên một tia không thể tin, vội hỏi tới:

— Vì sao? Chỉ cần người đồng ý làm nữ nhân của ta, sau này người sẽ không còn là nha hoàn thấp kém mà là di nương được người khác hầu hạ. Hay là người thích Ngũ đệ? Muốn làm nữ nhân của Ngũ đệ?

Trước sự ép hỏi của hắn, Mộ Dung Thu không có kiên nhẫn. Đối với chuyện tình cảm từ trước tới nay nàng không mấy hiểu, đời trước đương nhiên có người theo đuổi, nhưng đều là trong bối cảnh hai bên ngang hàng. Mà hiện giờ, đối mặt với Triệu Thần có tư tưởng, thân phận cách xa, nàng không có nhiều lựa chọn, thậm chí là trong lòng còn bài xích. Trong thời đại này, nàng đã trở thành một nữ nhân bé nhỏ không đáng kể.

— Không, ta chưa từng muốn.

— Vì sao? Bất kể là làm nữ nhân của tahay của Ngũ đệ, người tài trí hơn người, là nũ chủ từ Triệu phủ, vì sao người không đồng ý?

Sau khi Triệu Thần nghe được câu trả lời của nàng, quả thật không thể tin, vì vậy không kịp nghĩ nhiều đã vội vàng hỏi tới.

— Đại thiếu gia làm gì phải ép người quá đáng? Ta không có ý gì với người, cũng không có ý gì với Ngũ thiếu gia, càng không mơ tưởng cái thân phận di nương tài trí hơn người gì đó mà người nói, cái đó cần phải có lý do sao?

Mộ Dung Thu sắc lạnh dần, ngữ khí lạnh như băng trả lời.

Nghe nàng nói, Triệu Thần không thể tin được. Nàng cũng biết nàng đang nói cái gì? Đừng nói là những nữ nhân trong phủ kia, ngay cả thiên kim tiểu thư bên ngoài, người nào mà không mơ ước thân phận di nương này? Ai ai cũng đều tự tưởng muốn bước vào Triệu phủ nhà cao cửa rộng, hiện thời trong lời nàng lại tràn ngập coi thường! Vốn tưởng rằng nàng chỉ muốn qua loa trả lời hắn, nhưng về mặt vừa rồi của nàng đủ để nhìn ra, nàng không hề nói quá! Lập tức, đôi mày kiếm trên khuôn mặt tuấn tú của Triệu Thần nhíu chặt.

— Như vậy, người thả rằng gả cho một gã sai vặt hay một hạ nhân?

Mộ Dung Thu hít sâu một hơi, lắng xuống cảm giác mãnh liệt trong lòng đối với tư tưởng của xã hội phong kiến, gần từng chữ nói:

— Nam nhân mà ta gả, đời này kiếp này chỉ có một người là ta, tuyệt đối không lấy hai vợ!

— Cái gì? Người có biết lời của người kinh thế hải tục thế nào không? Nếu không muốn làm nữ nhân của gia cũng không cần nói như thế!

Triệu Thần giận, quát một tiếng, tiếp đó gọi nha hoàn tới, phát tay áo bỏ đi.

Nhưng Triệu Thần vừa được nha hoàn đỡ chưa đi được bao lâu, khi Mộ Dung Thu xoay người lại đã nhìn thấy Triệu Sơ và Đại phu nhân đang đứng cách đó không xa!

Vì khoảng cách khá xa, hắn không nhìn rõ nét mặt của Triệu Sơ và Đại phu nhân.

Triệu Thần thấy hai người, trên mặt hơi mất tự nhiên. Thế nhưng hắn vẫn cố chút lo lắng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Đại phu nhân đi lên phía trước hai bước, sắc mặt nặng nề nhìn Mộ Dung Thu, nói:

— Người ý có vài phần dung mạo nên ở trong phủ cầu dẫn nam nhân, khiến họ điên cuồng tranh giành người? Giờ lại còn muốn bản thân mình độc chiếm một người đàn ông. Trước kia ta cho rằng người là một nha đầu có hiểu biết, sau này cho dù Sơ Nhi muốn nạp người làm thiếp, ta cũng đồng ý. Nhưng lúc này ta mới biết được, cái người muốn chính là vị trí chủ mẫu!

Loại ý nghĩ đồ kỵ này là thứ nữ tử tuyệt đối không thể có!

Huyệt Thái Dương của Mộ Dung Thu phát đau, thật sự là càng không muốn rước họa vào thân, họa càng liên tục tìm đến. Trong ngày thường Đại phu nhân nhìn như một người ôn hòa, hiện giờ lại bày ra một mặt đáng sợ, khí thế bức người như thế. Nàng phải giải thích sao cho vị Đại phu nhân này hiểu, rằng nàng chẳng có ý nghĩ nào đối với bất kỳ người nào trong Triệu phủ, lại càng không thêm liếc đến vị trí chủ mẫu kia. Nàng nhẹ xoa huyệt Thái Dương trả lời:

— Đại phu nhân cứ yên tâm, ta chẳng có ý gì với bất kỳ một người nào của quý phủ, cũng chưa bao giờ nghĩ tới làm chủ mẫu!

Lúc Triệu Sơ mới nghe được Mộ Dung Thu nói nàng muốn hai người một đời một kiếp, tuy hẳn có khiếp sợ nhưng cũng mừng thầm. Có lẽ Vũ Văn Mặc không thể cho nàng, nhưng có lẽ hắn có cơ hội. Nhưng lúc này nghe nàng dùng lời lẽ khẳng định nói, nàng không hề có ý nghĩ đối với bất kỳ ai trong Triệu phủ, nhất thời như bị người ta hung hăng tát cho một chậu nước lạnh, đôi mắt mãnh liệt nổi sóng, chăm chú nhìn chăm chăm nàng, như muốn nhìn ra ý nguyên chân thực của nàng.

Đại phu nhân và Triệu Thần nghe nàng nói xong, đồng loạt nghẹn lời. Bởi vì họ thật sự không hiểu suy nghĩ của Mộ Dung Thu, mà lời nói của nàng cũng không giống như giả vờ. Nhưng hiện thời thân phận nàng bất quá chỉ là một nha hoàn đã bán mình cho Triệu phủ, các chủ tử Triệu phủ có thể tùy ý sai bảo nàng, mà dường như nàng không hề có nhận thức này.

Đại phu nhân nhìn về mặt hai đứa con trai khi nhìn Mộ Dung Thu, chữ 川 trên trán bà càng hẳn sâu, vì tương lai Triệu phủ, vì hai đứa con trai, nữ tử này tuyệt đối không thể giữ lại trong phủ.

— Nếu không muốn rước họa vào thân thì người nên an phận thủ thường. Người là nữ nhân thông minh, nên biết mình có thể và không thể làm gì, muốn cái gì và không thể nhận cái gì.

Đại phu nhân thu hồi ánh mắt lợi hại.

Triệu Sơ đỡ Đại phu nhân, giọng nói hơi trầm:

— Con đưa mẫu thân trở về.

Hiện thời trong Triệu phủ chỉ có hắn biết thân phận Mộ Dung Thu, mà không biết vì sao Đại phu nhân lại gay gắt với Mộ Dung Thu như thế. Có điều dù gì đi nữa, Đại phu nhân là mẹ của hắn, tất nhiên không thể nói nặng, chỉ có thể trước hết để cho mẫu thân rời đi.

Về phần Mộ Dung Thu, chỉ có thể đợi. Nếu nàng trở về với Vũ Văn Mặc, chắc chắn hắn sẽ chúc phúc cho họ. Nếu tương lai nàng cần giúp đỡ, chắc chắn hắn sẽ dốc hết sức. Còn nếu Vũ Văn Mặc phụ bạc nàng, như vậy, hắn cũng không cần kiêng dè gì nữa.

— Ừ, đi thôi.

Cuối cùng Đại phu nhân lạnh lùng nhìn lướt qua Mộ Dung Thu rồi mới bỏ đi.

Về phần Triệu Thần, khi sắp quay người, về mặt hắn rất phức tạp nói với nàng:

– Nếu ngươi vẫn tiếp tục kiên trì với loại ý tưởng đố kị vợ vẫn này, thật sự sẽ không có kết quả tốt. Ngươi đã vô tình với ta, ta cũng tuyệt đối không ép ngươi. Hi vọng ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận, lựa chọn thế nào mới tốt nhất cho mình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhủ mảy. Lời nói của Triệu Thần là vì tốt cho nàng, nhưng đúng là khiến nàng dở khóc dở cười. Bất kể ra sao, tư tưởng của nàng đều sẽ không thay đổi, cho dù trong mắt người đời, ý tưởng của nàng vô vấn đến mức buồn cười!

Gỡ com chiều, Xuân Mai và Thu Diệp cùng đến, e là do nghe được lời đồn đãi bên ngoài. Dù sao cuộc nói chuyện của nàng và Đại phu nhân cũng bị bọn nha hoàn nghe được, tất nhiên những người khác trong phủ cũng biết.

Quả nhiên, vừa vào cửa, Xuân Mai còn chưa uống hớp trà đã vô cùng lo lắng hỏi:

– Dung nhi, bên ngoài đồn đãi là thật sao? Ngươi thật không muốn làm di nương? Những người đó nói chuyện rất khó nghe, nói ngươi muốn làm chủ mẫu, hiện thời chân đại thiếu gia cũng dần dần tốt lên, tương lai chắc chắn tiếp quản Triệu phủ, đều nói ngươi có dã tâm lớn. Ta đương nhiên không tin, mà ta cũng muốn nghe xem Dung nhi ngươi đến tột cùng là nghĩ như thế nào?

Sau khi dùng thuốc thường xuyên, hai ngày nay Thu Diệp đã có thể mở miệng nói chuyện, có điều giọng nói không được mềm mại như trước kia, ngược lại trầm thấp khàn khàn, nhưng với Thu Diệp mà nói, việc có thể lần nữa mở miệng nói chuyện đã là hết sức may mắn. Lúc nghe được lời đồn đãi ở Văn Thanh Uyển, nàng lập tức chạy tới hỏi một chút.

– Đúng vậy. Dung nhi, kết quả là chuyện gì xảy ra?

– Các ngươi đứng lo lắng, bên ngoài đồn đãi nửa thật nửa giả, ta không muốn làm di nương là thật, muốn làm chủ mẫu là giả.

Mộ Dung Thư đứng dậy vỗ vỗ bả vai hai người, cười giải thích.

Nghe vậy, Xuân Mai tròn tròn mắt, không thể tin nói:

– Dung nhi, ngươi cũng biết, đại thiếu gia chúng ta tương lai sẽ kế thừa Triệu gia. Hơn nữa trong phủ ai không cảm thấy đại thiếu gia tốt chứ? Gà cho đại thiếu gia, đòi này đều có chỗ dựa vào.

– Xuân Mai, ngươi không hiểu. Trong viện Đại thiếu gia có Đại thiếu phu nhân, và ba di nương. Nếu Dung nhi vào viện của Đại thiếu gia, sau này chắc chắn không tránh được xảy ra mâu thuẫn. Nếu gặp kẻ tâm ngoan thủ lạt, như vậy chẳng phải Dung nhi sẽ rơi vào kết cục như ta đây ư? Cho nên, Dung nhi lựa chọn như vậy, ta rất ủng hộ. Cho dù sau này gả cho một người bình thường, tuy khổ cực một chút nhưng so với việc bị người khác ám hại đến mất mạng thì vẫn tốt hơn. Dung nhi không thể so với ngươi, sau này ngươi gả đi, ít nhất cũng là chính thể. Thiếp thật có được sung ái đi chăng nữa cũng không qua được ngươi. Mà ngươi, nhìn kẻ nào không vừa mắt thì một câu đã đủ trách phạt rồi. Vì vậy, ta hi vọng Dung nhi có thể suy nghĩ cẩn thận mình muốn cái gì. Tấm gương của ta bày ra trước mắt, Dung nhi đừng để mình đi nhầm đường.

Thu Diệp tức đầu nói. Trong thời gian này nàng đã trải qua rất nhiều, cũng hiểu rằng trước kia mình không phân biệt được tốt xấu, có đôi khi càng không muốn tranh giành thì kết quả càng tốt đẹp.

Xuân Mai nhìn Thu Diệp từng bước từng bước đi qua, vì vậy nghe Thu Diệp nói xong, nàng trầm mặc.

– Đừng để ý mấy chuyện này nữa. Ta tin lời đồn rất nhanh sẽ dừng lại, có lẽ chỉ không quá hai ngày đâu. Xuân Mai, Thu Diệp, nếu như ta trong trường hợp bất đắc dĩ ta có chuyện giấu diếm các ngươi, liên quan đến tính mạng mình nên không thể nói ra, hi vọng hai người không giận ta.

Mộ Dung Thư chớp mắt, ngày mai hoặc ngày tomorrow, có thể người Triệu phủ sẽ biết thân phận của nàng, đến lúc đó nàng lại phải đối mặt với tình huống khác.

– Xem ngươi nói cái gì đây. Bất kể ngươi làm sai điều gì, chúng ta đều sẽ không trách ngươi. Đừng quên, chúng ta là hảo tỷ muội. Ngươi đối với chúng ta không cần phải nói, huống hồ người nào không một vài bí mật?

Xuân Mai tùy tiện nói.

– Xuân Mai nói đúng. Thế nhưng, nếu ngươi gặp khó khăn mà lại không nói, chắc chắn bọn ta sẽ tức giận. Đến lúc đó cũng đừng khóc, bọn ta sẽ không thêm để ý đến ngươi.

Thu Diệp gạt đầu, nháy mắt thông minh nói.

Mộ Dung Thư nhin không được khẽ cười nói:

– Đây chính là các ngươi nói, đến lúc đó nếu ta có việc khó khăn thì sẽ đi tìm các ngươi. Nếu các ngươi không giúp ta, hừ, về sau ta cũng không thêm để ý các ngươi.

– Ha ha, được, về sau ba người chúng ta sẽ là hảo tỷ muội, bất kể ai gặp khó khăn đều phải giúp đỡ cho nhau.

Xuân Mai vươn ngón tay nhỏ ra vô cùng thân trọng nói.

Mộ Dung Thư và Thu Diệp hai mặt nhìn nhau, lập tức đồng loạt vươn ngón tay nhỏ ra móc ngoéo:

– Ngoéo tay thật có một trăm năm không được thay đổi, ai thay đổi người đó chính là con chó nhỏ!

– Người đó chính là con chó nhỏ!

Dù sao chuyện ngày thơ như vậy, đã rất lâu rồi ba người chưa từng làm, hiện tại ngẫu hứng một lần nên không khỏi thoải mái cười to.

Sau khi cười xong, Thu Diệp lo lắng nói:

– Tuy rằng không làm di nương là một lựa chọn tốt, nhưng hôm nay ngươi trong phủ đồn đãi rất khó nghe. Không phải nói ngươi muốn làm chính thể của Đại thiếu gia thì cũng là muốn câu dẫn Ngũ thiếu gia. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ ảnh hưởng danh dự của ngươi, nên nghĩ cách khiến cho họ ngậm miệng lại.

– Lời đồn không cần để ý. Ngươi càng quan tâm, người khác lại càng cho là chuyện có thật, cứ để lâu dần, mọi việc cũng sẽ qua đi. Ngươi không cần lo cho ta.

Mộ Dung Thư gạt đầu trả lời.

– Ngược lại ta thấy Dung nhi nói rất có lí. Đám nha đầu bà tử này có ai là không nhiều chuyện đâu? Nếu Dung nhi giải thích, e là họ càng nói càng quá đáng. Không bằng đừng thêm để ý, qua một thời gian, họ cũng không thừa hơi nói tới nói lui nữa.

Xuân Mai cười nói. Nói nửa ngày, nàng hơi khát nước, đến cốc trà liền một ngụm rót xuống.

Thu Diệp lòng khảm trương cũng nói lòng, liền cười nói:

– Ừ. Là suy nghĩ nhiều. Các ngươi đã nghe nói chưa? Hai ngày sau Nam Dương Vương sẽ tới phủ chúng ta làm khách, còn có cả Bình Sóc Vương ở Bình Thành cũng mang theo gia quyến đến tham gia tiệc đón gió tẩy trần cho Nam Dương Vương. Đến lúc đó e là trong phủ sẽ rất náo nhiệt. Để tránh phiền phức, chúng ta vẫn nên ở yên trong viện đừng ra ngoài là tốt nhất.

– Nam Dương Vương? Nghe nói phé để từng phái vô số sát thủ đi ám sát đó. Nam Dương vương phi chính là bị phé để ka phái người phóng hỏa khiến chết cháy. Ông ta không phải huyết thống hoàng thất, vì vậy mới muốn sát hại toàn bộ con cháu hoàng thất. May mà ta không thể thắng chính, đương kim thánh thượng cảm chứng có giải quyết trận máu tanh này. Ta còn gặp vài người từng đến kinh thành gặp qua Nam Dương Vương, họ đều nói Nam Dương Vương là một nữ nam tử. Thật không nghĩ tới, Nam Dương Vương lại có thể tới Triệu phủ.

Xuân Mai vô cùng chờ mong nhìn Mộ Dung Thư và Thu Diệp.

– Nam Dương Vương là nhân vật như vậy chẳng lẽ ta và ngươi có thể nhìn thấy? Có điều nếu có thể nhìn thấy vị vương gia tôn quý như vậy, cũng coi như cuộc đời này của chúng ta đã sống không uổng. Chẳng qua hơi tiếc, trước kia nghe người ta nói, Nam Dương vương phi và Thẩm trắc phi là nữ nhân nhất nhì trong kinh thành, giờ cả hai đều không thể gặp nữa. E là Nam Dương Vương chính là vì đồng thời mất đi hai hồng nhan tri kỉ mới có thể vượt đường xa mà đến, rồi khỏi nơi thương tâm đó.

Thu Diệp cũng rất cảm khái phụ họa.

Mộ Dung Thư nghe hai người nói chuyện, đưa mắt nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ. Trước com tối mưa đã tạnh, hiện tại lại mưa. Nhìn sắc trời, e là kéo dài đến ngày mai. Nếu như thế, ngày kia Vũ Văn Mặc mới có thể đến.

Bọn họ chỉ hơn một tháng không gặp mà dường như đã xa cách rất lâu. Không biết khi gặp lại có cảm thấy càng thêm xa lạ với đối phương?

– Dung nhi, Dung nhi! Ngươi đang nghĩ gì thế?

Xuân Mai và Thu Diệp thấy nàng ngơ ngẩn mới đẩy nhẹ.

– Ta đang nhìn trời mưa bên ngoài. Trận mưa này đã kéo dài cả ngày, e là tới ngày mai cũng chưa ngừng. Nhìn mà khó tránh khỏi tâm tình hơi phiền muộn.

Mộ Dung Thư phục hồi tinh thần lại, nhìn hai người, vô mặt nghiêm túc nói.

Hai người dường như không phát hiện sự khác thường của nàng, Xuân Mai dưng dưng vào tay Mộ Dung Thư, chế nhạo:

– Không phải người thanh tâm quả dục sao? Có phải cũng muốn gặp Nam Dương Vương không? Hiện giờ bên người Nam Dương Vương cũng không còn mĩ nhân nào. Dựa vào dung mạo của người, nhất định Nam Dương Vương sẽ chú ý.

– Đúng vậy đó. Ta thấy Dung nhi người có phải có suy nghĩ này hay không?

Thu Diệp hít mắt, giọng nói chế nhạo không khác là bao.

Mộ Dung Thu nhìn về mặt hai người, con người đen chột lóe, cười khổ nói:

– Nếu ta có quyền lựa chọn, ta tình nguyện hai người có cùng suy nghĩ, cùng mục tiêu, không cần biết người đó có thân phận gì.

– Ai nha, sao lại rầu rĩ như vậy chứ? Dung nhi, người yên tâm, người là người tốt như vậy, chắc chắn sẽ có kết quả tốt.

Xuân Mai che miệng nên cười nói.

Hiện giờ Thu Diệp không còn như trước, rất miễn cảm. Đêm nay dường như Dung nhi có tâm sự, dường như trong mắt có hoang mang bất định. Trong thâm tâm, nàng luôn cho rằng không có chuyện gì có thể làm khó được Dung nhi. Nhưng hôm nay, cô về như nàng ấy gặp phải lựa chọn khó khăn.

– Dung nhi, người phải nhớ kỹ, bất kể thế nào, ta và Xuân Mai đều ở bên cạnh người.

Thu Diệp nắm tay nàng, giọng nói mặc dù khàn khàn thô ráp, nhưng vô cùng chân thành.

Tầm mắt Mộ Dung Thu mờ hồ có hơi nước, hơi thở lỏng, khẽ cười, gật gật đầu:

– Ừ.

Sau đó ba người lại hàn huyên một chút. Trong lúc không chú ý đến thời gian, rất nhanh đã đến giữa khuya, Mộ Dung Thu nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa không có xu hướng lắng xuống mà ngược lại càng lúc càng lớn, nàng bèn nói với Thu Diệp và Xuân Mai:

– Lúc này còn đang mưa, đường trơn, trên đường cũng không có đèn, đêm nay các người đều ngủ ở đây đi. Đứng lúc chúng ta còn có thể tán gẫu một chút.

– Ý này được đó. Dung nhi, ta muốn ngủ cùng người. Hi hi.

Xuân Mai giờ hai tay tán thành.

Thu Diệp cũng không muốn đi đường ban đêm nên cho nha hoàn của mình đang ở phòng bên trở về, đêm nay nàng sẽ nghỉ trong phòng Mộ Dung Thu.

Sau khi thổi tắt nến, ba người nằm trên giường thoải mái tán gẫu.

Đang lúc chấp chồm, chợt nghe Xuân Mai là lên:

– Dung nhi, da thịt người mịn màng quá à!. Ta thật hâm mộ.

Thu Diệp nghe xong, phì cười nói:

– Khi nào thì Xuân Mai người cũng thành sắc quý rồi? Uống cho người vẫn là nữ tử chưa lấy chồng!

– Là thật đó. Ta thấy đại cô nương cũng chưa hẳn su được. Trước khi đại cô nương chưa gả cho người ta, rất nhiều người đều nói lần da đại cô nương trắng trẻo mềm mịn.Nhưng ta thấy là Dung nhi vẫn hơn!

Xuân Mai thờ dãi nói.

Thu Diệp lắc lắc đầu, cho dù nền đã tắt, nàng vẫn có thể đoán được, lúc này chắc chắn Xuân Mai đang mở lớn đôi mắt, đáng về kinh ngạc vô cùng.

Mộ Dung Thu dờ khóc dờ cười, không biết nên nói gì với Xuân Mai. Chỉ có thể bắt đầu đi khẽ báo:

– Ngủ đi.

Hôm sau, đúng như Mộ Dung Thu đoán, mưa vẫn không ngừng, sắc trời vô cùng âm u, tình huống này e là phải kéo dài đến hai ba ngày sau.

Sau giờ điểm tâm, sáng sớm Triệu Sơ đã cùng Triệu Thần ngồi xe ngựa ra ngoài thành nghênh đón Vũ Văn Mặc, không biết lúc nào mới quay về. Ba người cũng không có chuyện gì mới cùng nhau ngồi thêu.

Gần đây thời tiết hơi lạnh, Thu Diệp thêu tốt nhất nên muốn cùng hai người kia làm cái áo choàng, vì vậy ba người đang thảo luận muốn thêu hoa văn gì, dùng chất liệu vải nào. Vốn Thu Diệp muốn lấy bạc mua vải, nhưng Mộ Dung Thu biết trên người họ cũng không có bao nhiêu ngân lượng, bèn tùy tiện tìm lý do đưa mười lượng bạc gạo cho Thu Diệp, để Thu Diệp chọn vật liệu thích hợp may áo choàng.

Một lúc lâu sau, người của Đại phu nhân bên kia đến, nói Đại phu nhân muốn gặp nàng. Thu Diệp và Xuân Mai biết lời đồn trong phủ hôm qua, nghe Đại phu nhân muốn gặp Dung nhi lập tức hỏi:

– Sao Đại phu nhân lại muốn gặp người?

– Sẽ không có chuyện gì chứ? Nếu không ta đi tìm Ngũ thiếu gia?

Xuân Mai vô cùng lo lắng hỏi. Không hiểu có phải Đại phu nhân là vì lời đồn hôm qua không? Lại nhìn vài bà tử hung hãn ngoài cửa thì trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi.

Lòng Mộ Dung Thu chùng xuống. Những câu nàng trả lời sau sự chất vấn của Đại phu nhân chẳng lẽ bà ấy còn chưa nghe lọt tai, hiện tại còn muốn gặp nàng là ý gì? Phần nửa tuyệt đối không phải chuyện tốt. Liếc nhìn bà tử cao lớn vạm vỡ sau lưng Ánh Hồng, đây là Đại phu nhân sọ nàng không đến? Xem ra, lần này nàng nhất định phải đi một lần.

– Đại thiếu gia và Ngũ thiếu gia đều đã ra khỏi thành, làm gì có trong phủ?

Thu Diệp cau mày lo lắng nói.

Xuân Mai cắn răng:

– Vậy phải làm sao đây?

– Các người trước đừng quá lo. Từ trước tới nay Đại phu nhân là người tốt bụng, hiểu lý lẽ, tuyệt đối sẽ không làm khó ta. Các người cứ bàn bạc trước xem nên thêu hoa văn gì. Chờ lát nữa ta quay lại sẽ cùng nghĩ với các người.

Mộ Dung thờ ra, thoải mái cười nhạt nói.

Thu Diệp và Xuân Mai nhìn nhau, thấy vẻ mặt bình thản của Mộ Dung Thu mới buông lòng phần nửa tâm tình, nhưng khi thấy năm ba bà tử cao lớn vạm vỡ ngoài cửa, hai người vẫn vô cùng lo lắng.

Thấy Mộ Dung Thu thần sắc thản nhiên, thong dong trấn định đi theo mấy người bà tử, Xuân Mai và Thu Diệp nhìn nhau, đều thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Hôm qua trong phủ đồn đãi rất dữ dội, không biết Đại phu nhân sẽ làm gì với Dung nhi? Dù sao, Dung nhi chưa từng nghĩ tới việc làm di nương.

– Ta đi theo thăm dò, người ở đây chờ.

Thu Diệp buông chỉ thêu xuống, đuổi theo phía sau đám người Mộ Dung Thu. Nói gì đi nữa nàng cũng là một di nương, có thể mượn lý do thỉnh an Đại phu nhân để đi theo.

.....

Mộ Dung Thu đi theo Ánh Hồng vào phòng. Nàng luôn luôn cúi đầu, bước chân tự nhiên thoải mái, không nhìn ra một chút sợ hãi nào.

– Nô ti thỉnh an Đại phu nhân.

Khoé mắt khẽ liếc, nhìn thấy bên người Đại phu nhân có một phụ nhân chừng hai mươi, hai mươi mốt tuổi, dung mạo đoan chính thanh nhã, trong lòng âm thầm tự hỏi, người này là ai?

Đại phu nhân ngồi ở chủ vị nhìn Mộ Dung Thu, vẻ mặt nghiêm trọng.

– Đứng lên đi. Hôm nay ta gọi người tới là có chuyện quan trọng.

– Thì ra người chính là Dung nhi? Quả nhiên là mỹ nhân tuyệt sắc, khó trách phu quân sẽ dụng tâm như thế với người.

Phụ nhân dung mạo tú lệ kia mở miệng nói.

Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lại, lúc này trên mặt phụ nhân kia có vẻ kinh ngạc, nhưng lời nói ra lại nhuộm vài phần ghen tuông. Nếu nàng không đoán sai, phụ nhân này chính là Đại thiếu phu nhân:

— Đương vậy.

— Thật ra phu quân đối với người cũng coi như có lòng. Nghe nói trong việc chữa trị chân cho phu quân ta người cũng có chút công lao, nàng người làm di nương, cũng coi như đối với người có câu trả lời thỏa đáng, sao người lại từ chối?

Trên mặt Đại thiếu phu nhân là nụ cười khéo léo, nhưng lời nói lại ngầm chứa sự sắc bén, bọn hạ nhân truyền tai nhau đáp án của nàng khắp nơi, nàng ta không thể không biết.

Đại phu nhân nhàu mày, không tiếng động nhìn thoáng qua Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân lập tức cúi đầu.

Một vấn đề nhảm chán lại chẳng có gì hay ho, Mộ Dung Thu cũng lười để ý. Ngẩng đầu nhìn về phía Đại phu nhân, nói ngay vào điểm chính:

— Không biết Đại phu nhân gọi nô tì đến là có chuyện gì sai bảo?

Nghe vậy, đôi mày của Đại phu nhân càng nhíu chặt hơn. Ánh mắt của nha đầu này quá bình tĩnh, khi đối mặt bà, hay thậm chí là Lão phu nhân đều lạnh nhạt ung dung, không có nửa phần sợ hãi luống cuống. Nếu là người chưa từng trải qua những

chuyện lớn tuyệt đối không thể trấn định như thế. Tại sao lúc này bà lại cảm thấy nha đầu này tuyệt đối không đơn giản. Hiện thời hai đứa con trai của bà tựa hồ cũng đều rất để ý nàng ta, nếu cứ kéo dài, khó đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến tình

hình đệ. Bà không thể để loại chuyện này xảy ra.

Nhưng, trên người nha đầu kia có một có một loại sức mạnh, dường như nàng ta vốn cũng không phải là người bình thường như thế.

Đại thiếu phu nhân thấy Đại phu nhân không nói, bèn hạ nhẹ một tiếng nói:

— Tất nhiên là suy nghĩ cho hạnh phúc cả đời của người. Mặc dù nói người chỉ là một hạ nhân, nhưng từ khi vào phủ tới nay, cũng coi như đã làm được nhiều việc. Ta muốn thay phu quân hỏi người một chút, người có muốn làm di nương không? Nếu người gật đầu, ta phải đi thu xếp cho người vào sản ngay.

Khi nói những lời này nàng hơi gấp gáp. Tuy rằng trong phủ đều đồn đãi âm ỉ rằng nha đầu này không muốn làm di nương, nhưng nàng không thể không lo lắng, vì thứ nha đầu này coi trọng lại chính là vị trí của nàng!

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh thấu xương. Nàng ghét nhất là những người như thế! Biết rõ còn cố hỏi! Khóe miệng nàng hiện lên một nét cười khinh thường.

— Lâm càn! Di nương của Thần nhi sao có thể lựa chọn qua loa như thế? Lúc này đừng nhắc lại.

Đại phu nhân hạ giọng trách Đại thiếu phu nhân một câu.

Đại thiếu phu nhân cắn môi muốn phản bác, nhưng từ trước tới nay vốn chú trọng hiếu đạo nên nàng chỉ có thể cúi đầu nghe dạy dỗ. Bất quá trong lòng vẫn cảm thấy ghen tỵ với Mộ Dung Thu. Dù sao dung mạo của nàng không thể so sánh được với Mộ Dung Thu. Triệu Thần cũng chỉ tương đối thân thiết với nàng trong hai tháng sau tân hôn, giờ thành thân năm năm, Triệu Thần đã không còn chạm vào nàng.

Sắc mặt Đại phu nhân nặng nề nhìn Mộ Dung Thu, cười lạnh nói:

— Người là do Sở Nhi mua vào phủ, dĩ nhiên là người Triệu phủ. Hôm qua người nói người không muốn gả cho Thần nhi, sau khi trở về ta đã quyết định một mối hôn sự cho người. Đây là con trai lớn của quân sự trông giữ thôn trang ở Nam Sơn. Hân chưa lấy vợ, thành thật trung hậu, là một nam nhân tốt. Dù sao người cũng ở Triệu gia một thời gian, đừng lý ta nên chuẩn bị một phần đồ cưới cho người, lát nữa khi người ta đưa người xuất phủ thì có thể mang đi.

Một khi đối mặt uy hiếp, bà cần phải giải quyết ngay lập tức, rất nhiều chuyện nếu kéo dài sẽ không cách nào xử lý được. Bà muốn ngăn chặn tình huống này!

Cái gì? Ngay giờ Thu Diệp vẫn đứng ở phía sau Mộ Dung Thu không lên tiếng, lúc này sắc mặt đại biến! Đại phu nhân cứ thế sắp xếp việc hôn nhân cho Dung nhi! Tuy rằng con trai vị quân sự kia thành thật trung hậu, nhưng nói sao đi nữa đều không xứng với Dung nhi!

— Đây cũng coi là một cửa hôn nhân tốt đó. Hơn nữa là do Đại phu nhân đích thân chỉ định, nhìn khắp phủ xem có nha đầu nào may mắn như người không? Đại phu nhân còn chuẩn bị đồ cưới cho người, e là đủ cho người dùng cả đời đấy.

Trên mặt Đại thiếu phu nhân vỡ toại cười nói.

Mộ Dung Thu khép hờ hai mắt, khuôn mặt lạnh lẽo băng giá. Xem ra, muốn tạm thời thu hồi mũi nhọn, an ổn qua ngày, cách này không thể được! Hai người trước mặt ép nàng quá đáng!

— Ta nghĩ, Đại phu nhân không có quyền làm chủ việc hôn nhân của ta.

Có điều, lúc này Triệu Sở không có trong phủ, nàng không thể nói ra thân phận thật. Dù sao, tất cả mọi người trong Triệu phủ đều cho rằng nàng là Lưu Dung, một nha đầu không cha không mẹ. Nhưng, vậy thì đã sao? Không phải còn có một Mã hộ vệ ư? Có điều không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên nói ra thân phận.

— Lâm càn! Người... nha đầu này, người cũng biết người đang nói cái gì?

Đại thiếu phu nhân tức giận quát. Nha đầu này lại dám không coi ai ra gì như thế! Không thèm nhận lòng tốt của Đại phu nhân cũng chẳng để nàng vào mắt! Thật ý bản thân mình có vài phần dung mạo mà dám to gan lớn mật như thế này?

Đại phu nhân nheo mắt nhìn Mộ Dung Thu chằm chằm, bỗng cảm thấy không ổn. Nhưng chỗ nào không ổn bà cũng không rõ, bà đột nhiên ý thức được, quyết định vừa rồi của mình hình như đã quá vội vàng.

— Ta chưa bao giờ bản thân cho Triệu phủ, không, phải nói là Ngũ thiếu gia. Một khi đã như vậy, xin hỏi, Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân sao lại thay ta quyết định việc hôn nhân?

Mộ Dung Thu hờ hững nói, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo. Nàng tự nhận mình không có bao nhiêu nhẫn nại, nhưng dù có đi chăng nữa cũng bị ép đến chẳng còn gì.

— Người nói vô vẩn! Có phải người còn đang vọng tưởng làm chủ mẫu không? Ai sẽ tin vào cái cơ hoang đường đó của người? Các người trời nàng lại cho ta, đưa lên xe ngựa, nàng ta không gả cũng phải gả!

Đại thiếu phu nhân vỗ mạnh lên mặt bàn trà bên cạnh, lạnh lùng quát.

Không khi đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, mặc dù trên mặt Mộ Dung Thu là nụ cười nhàn nhạt, nhưng lời nói ra lại khiến Đại thiếu phu nhân run rẩy:

— Nếu người dám làm như thế, sợ là không quá hai ngày, toàn bộ dòng họ của người sẽ phải chôn theo!

Tay Đại phu nhân khẽ run lên, kết quả nha đầu này có lai lịch gì? Bà có thể cảm giác được nàng ta không phải loại lung tung!

— Người thật mạnh miệng!

Đại thiếu phu nhân hít một hơi thật sâu, hiển nhiên không tin.

Thu Diệp âm thầm vì Mộ Dung Thu thở ra một hơi.

Mộ Dung Thu đi về phía trước hai bước, đang muốn nói chuyện với Đại phu nhân, bỗng nghe phía sau truyền đến một giọng nói gần như xa lạ vô cùng quen thuộc.

— Thu nhi!

Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Mặc gọi nàng như vậy. Vô vàn cảm xúc chan chứa ẩn giấu trong hai chữ này. Hần chằm chú không rời mắt ngắm nhìn bóng người mảnh khảnh kia. Nàng gầy.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 115

Giọng nói vô cùng quen thuộc lại làm cho nàng có loại cảm giác rất lạ, khiến Mộ Dung Thu vừa định lên tiếng đã nhẹ nhàng khép đôi môi lại, thân hình cũng theo đó run rẩy.

Người trong phòng cũng không biết lúc này là tình huống gì, người thỉnh linh xuất hiện này là ai? Hần gọi Thu nhi là ai?

Thế nhưng, người trải qua biết bao mưa gió thăng trầm như Đại phu nhân đã trước tiên dùng ánh mắt trên người Mộ Dung Thu, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Đại thiếu phu nhân sững sờ một lát, cần bản cũng không rõ tình huống trước mắt là thế nào? Tại sao lại có một kẻ xa lạ đột nhiên xuất hiện? Và khi lần nhìn Mộ Dung Thu, vẻ bình tĩnh làm cho người ta chán ghét của nàng ta tựa hồ bị phá vỡ!

Thu Diệp tiến lên một bước, đẩy nhẹ Mộ Dung Thu một cái:

– Dung nhi, đừng sợ, ta sẽ cầu xin giúp ngươi.

Dứt lời, nàng cũng nhìn về phía Vũ Văn Mặc, kẻ bỗng nhiên xuất hiện kia.

Cái chạm nhẹ của nàng đúng lúc giúp Mộ Dung Thu hoàn hồn.

– Thu nhi.

Người nọ lại kêu một tiếng, vô cùng thâm tình. Hần bước về phía Mộ Dung Thu.

Mục tiêu rõ ràng như vậy, khắp phòng nếu vẫn chưa phát hiện hẳn đang gọi ai thì thật đúng là quá ngốc rồi! Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu, đây rõ ràng là Dung nhi, khi nào thì trở thành Thu nhi?

– Vương gia.

Phía sau Vũ Văn Mặc chính là Triệu Sơ và Triệu Thần đang cùng bước vào.

Triệu Sơ đương nhiên biết người Vũ Văn Mặc gọi là ai, sau khi nhìn thấy phản ứng của Mộ Dung Thu, về mặt hẳn tối sầm lại.

Lúc Triệu Thần nhìn thấy Vũ Văn Mặc bước về phía Mộ Dung Thu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc rất rõ ràng. Nam Dương Vương quen biết Dung nhi sao? Hơn nữa phản ứng của Dung nhi có vẻ hơi lạ. Trước kia, gặp bất cứ chuyện gì Mộ Dung Thu đều rất bình tĩnh, hiếm khi thất thần như thế. Hoặc là Dung nhi không biết Vũ Văn Mặc nên mới không quay lại. Nhưng, hai tiếng “Thu nhi” mà Nam Dương Vương gọi là chuyện gì đây?

Người trong phòng nghe nói thân phận Vũ Văn Mặc, đồng loạt nhìn về phía hắn, người này là Nam Dương Vương? Bỗng nhiên, bọn họ lập tức quỳ xuống, ngoại trừ Đại phu nhân chỉ xoay người thì lễ, còn có Mộ Dung Thu.

– Dung nhi, mau quỳ xuống. Đó là Nam Dương Vương, đừng mạo phạm Nam Dương Vương.

Khi Thu Diệp quỳ xuống cũng đồng thời kéo ống tay áo Mộ Dung Thu, lo lắng nói. Ngày hôm nay Dung nhi sao thế? Hoàn toàn không nhạy bén như trước.

– Quỳ xuống, người tiện nha đầu này!

Đại thiếu phu nhân lập tức giận quát Mộ Dung Thu một tiếng. Tiện nha đầu này dám không có quy củ, không cần cái mệnh tiện của nàng sao!

Gần như lúc Đại thiếu phu nhân vừa dứt lời, Triệu Sơ liền cao giọng quát một tiếng:

– Câm miệng!

Thân hình Đại thiếu phu nhân run lên dữ dội, Ngũ thúc vốn ôn nhuận từ trước tới nay sao lại bỗng nhiên lớn như vậy? Chẳng lẽ hẳn không biết nàng là đại tẩu của hắn? Đừng nói Đại thiếu phu nhân kinh ngạc, Đại phu nhân và Triệu Thần cũng không thể tin, Triệu Sơ đây là thế nào?

Cùng lúc đó, trong mắt Vũ Văn Mặc lóe lên một tia đau xót cùng tự trách. Nàng sống ở Triệu phủ không tốt sao? Nếu không phải bắt đắc dĩ, hẳn sẽ không để cho nàng đến Triệu phủ, cũng thành tiện nha đầu trong miệng người khác! Bỗng nhiên, hắn xoay người, con người u ám nhìn về phía Đại thiếu phu nhân.

Vũ Văn Mặc là kẻ sống trong âm mưu tranh đấu gay gắt không thua gì chiến trường một thời gian dài, ánh mắt sắc bén của hắn khiến không ai có thể chống cự. Đại thiếu phu nhân bị nhìn chằm chằm run rẩy cả người, si ngốc, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra. Sao Nam Dương Vương lại nhìn nàng bằng loại ánh mắt khủng bố này? Hệt như muốn giết nàng!

Mộ Dung Thu chậm chậm xoay người. Vũ Văn Mặc nhìn bóng dáng ngày đêm xuất hiện trong tâm trí, hiện thời đang chân thật trước mắt, con người u ám lạnh lẽo như mùa đông không dám chớp một cái.

Nàng gọi lên khỏe mới, nhàn nhạt cười, nhìn Vũ Văn Mặc, thật lâu sau, mới mở miệng kêu:

– Vương gia.

Hắn thật sự đến đây. Sau hơn một tháng xa cách, cuối cùng hai người đã gặp lại nhau. Nàng cảm giác rất rõ ràng, đúng, là cảm giác, trong tâm hồn luôn bình tĩnh có từng vòng từng vòng gợn sóng lan tỏa.

Trước mắt, mọi người nhìn Mộ Dung Thu, đều có thể cảm giác được, Dung nhi có quen biết Nam Dương Vương! Hơn nữa nhìn vẻ mặt Nam Dương Vương, quan hệ giữa hai người không đơn giản!

Đại phu nhân nhủ nhủ mảy. Quả nhiên, nha đầu này không đơn giản, nhưng mà, kết quả là có quan hệ gì với Nam Dương Vương? Nhìn thái độ Sơ Nhi, có vẻ như hắn biết chuyện.

Vũ Văn Mặc bá đạo, hầu như dùng hết sức lực toàn thân kéo tay Mộ Dung Thu ôm nàng vào lòng. Mọi người ồ lên.

Triệu Thần tròn tròn hai mắt, đầy lòng kinh ngạc thầm nghĩ: “Dung nhi là người của vương gia? Nhưng vì sao vương gia lại gọi nàng là Thu nhi?”

Đại phu nhân, Đại thiếu phu nhân không phải không kinh ngạc, trách không được thái độ của Sơ Nhi và Nam Dương Vương với Đại thiếu phu nhân lại lạnh lùng nghiêm khắc như vậy. Thì ra, nha đầu kia là nữ nhân của Nam Dương Vương!

Quý gồi bên cạnh Mộ Dung Thu, đầu óc Thu Diệp bỗng nhiên trống rỗng. Dung nhi quen biết Nam Dương Vương! Trách không được khi tất cả mọi người hành lễ, chỉ có nàng không kinh hoàng cũng không quỳ xuống!

Đôi mắt Triệu Sơ lóe lên, khôn mặt tuyệt sắc hoa lệ tối sầm lại. Từ đầu tới cuối, Vũ Văn Mặc đều sỏn hơn hẳn một bước. Mà trong lòng Mộ Dung Thu, e là đã có Vũ Văn Mặc.

– Ta đến đây, Thu nhi. Ta nói rồi, sẽ mau chóng đón nàng về.

Vũ Văn Mặc thấp giọng nói bên tai Mộ Dung Thu. Hai tay ôm nàng của hắn run nhẹ nhẹ. Nàng vốn đã gầy, hiện thời mới một tháng ngắn ngủi, nàng lại càng gầy!

Mộ Dung Thu tùy tâm mỉm cười:

– Vâng.

Dung nhi lại không phải là Dung nhi? Nàng gọi Thu nhi ư?

Người khắp phòng cả kinh. Ai cũng không ngờ mọi việc lại diễn ra như một tuồng kịch như thế. Người không biết nên gọi Dung nhi hay Thu nhi vậy rồi vẫn còn là cô nương bị người khác nắm vận mệnh trong tay, tùy ý chi hôn, mà lúc này, Nam Dương Vương xuất hiện khiến tình huống bỗng nhiên đảo lộn.

Đại phu nhân cũng không phải hoàn toàn không biết chuyện xảy ra trong kinh thành, tên tuổi Nam Dương vương phi bà từng nghe nói qua một lần đã nhớ, dường như gọi là Mộ Dung Thu. Chẳng lẽ ... Bà kinh nghi nhìn về phía Mộ Dung Thu, Nam Dương Vương gọi Thu nhi là nàng ta sao? Nhưng không phải Nam Dương vương phi đã chết sao?

Triệu Thần kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, ý nghĩ của Đại phu nhân cũng chính là ý nghĩ trong đầu hắn. Nếu nàng là Mộ Dung Thu, như vậy cũng khó trách trên người nàng không hề có hương vị của dân chúng bình thường, ngược lại có sự cao quý bẩm sinh. Nghĩ đến lời thế son sát hôm qua của mình, nói nếu gả cho hắn sẽ tài tử hơn người, hiện thời xảy ra chuyện như vậy khiến hắn tự thấy hổ thẹn. Thế nhưng, nếu nàng thật sự là Nam Dương vương phi, sao lại xuất hiện ở Triệu phủ?

Triệu Sơ bỗng nhiên ôm quyền hướng về phía Vũ Văn Mặc, nói:

– Nếu người nhà Triệu Sơ có chỗ nào mạo phạm vương gia, kính xin thứ lỗi.

Nếu người trong phủ biết thân phận Mộ Dung Thu, vậy thì đã không xảy ra chuyện như vừa rồi.

Khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thu ứng do đây Vũ Văn Mặc ra, nàng xoay người nhìn về phía Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân, vẫn nhẹ nhàng băng qua, vẫn đậm phong kinh như vậy:

– Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân có bất kỳ nghi vấn nào cứ hỏi Ngũ thiếu gia đi. Còn nếu vẫn muốn ép ta đưa lên kiểu để gả đi, vậy ta tuyệt đối sẽ không phản kháng.

Lời này vừa nói ra, Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân đều cả kinh. Tình huống lúc này ai không nhìn ra? Nàng lại là người của Nam Dương Vương, nếu đã là người của vương gia, ai dám đụng vào? Đại thiếu phu nhân cúi đầu sát vào trước ngực, thân thể không kiềm nổi run lên, dung nhan đoan trang tú lệ trắng bệch không thôi. Hiện tại nàng rất hồi hận, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi. Vừa rồi Mộ Dung Thu yên bình không chút gợn sóng nói lời uy hiếp, giờ phút này vang lên bên tai nàng một cách rõ ràng, càng làm cho trong lòng nàng sợ hãi.

– Là hiểu lầm, hiểu lầm, xin Dung nhi cô nương đừng trách. Trước mặt mọi người ta xin lỗi người.

Đại thiếu phu nhân cắn chặt răng, đứng dậy chấp tay xin lỗi Mộ Dung Thu.

Sắc mặt Đại phu nhân nặng nề. Ở Triệu phủ thân phận bà tôn quý, được người người kính trọng. Nhưng ở trước mặt Nam Dương Vương, bà chỉ là bình dân. Huống hồ, việc này thật sự do bà suy nghĩ chưa chu đáo. Vì Triệu phủ, vì hành động hấp tấp của mình, bà cúi người, thái độ thành khẩn nói:

– Nếu biết thân phận Dung nhi cô nương, lão thần tuyệt đối sẽ không làm việc lỗ năng như thế. Nếu mạo phạm Dung nhi cô nương, xin thứ lỗi.

Nàng ta thật sự là Nam Dương vương phi, như vậy, lời nói trước kia của nàng tuyệt đối không phải giả! Thân phận nàng tôn quý, hơn nữa vẫn là Nam Dương vương phi, một cái thân phận di nương hoặc là chủ mẫu, nàng ta đâu có dễ trong mắt? E là còn khinh thường đi?

Lúc này, Đại phu nhân âm thầm hối hận, không nên làm việc như thế, dù sao trước đó thái độ Sơ Nhi đối với Dung nhi khá đặc biệt, có thể là bởi vì thân phận của nàng.

– Bốn vương chưa bao giờ biết, Triệu phủ có cái quyền tùy ý định đoạt hôn sự của một người? Hơn nữa sau khi biết được kẻ ước bán thân của người này không phải ở trong phủ, còn nói ra lời nhục mạ không biết thương tiếc? Xem ra, trời cao hoàng đế xa, quy củ của ai đó ở dưới chân thần tử là đang xúc phạm hình pháp, mà ở trong Triệu phủ, hình như là tập mãi thành thói quen? Hoặc là chỉ nhằm vào Thư nhi?

Cho tới bây giờ Vũ Văn Mặc cũng không phải người chánh trực, biết rõ người Triệu phủ không biết thân phận Mộ Dung Thư mới như thế. Thế nhưng, nếu như hắn đến chậm một bước, cũng không biết Thư nhi sẽ thế nào? Thư nhi của hắn khi nào trở nên hèn mọn như thế, lại để cho nữ nhân không vừa mắt kia xúc phạm? Có điều Đại phu nhân là mẫu thân của Triệu Sơ, cho dù đã gây ra việc không đúng với Thư nhi, nhưng nhìn đáng về thành khẩn giải thích của Đại phu nhân, hắn cũng không tiện truy cứu. Nhưng mà, vị Đại thiếu phu nhân kia ba lần bốn lượt nhục mạ Thư nhi, bất kể có biết thân phận Thư nhi hay không, đều phải nhận được hình phạt!

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Đại thiếu phu nhân, dù sao mới vừa rồi là do Đại thiếu phu nhân cương quyết ép buộc.

Tươi cười bên môi Mộ Dung Thư sâu thêm vài phần, ung dung đứng một bên nhìn mọi người ứng đối. Trước kia đã nói, nàng không phải người xấu, nhưng cũng không phải kẻ tốt lành gì. Không nghĩ ngờ gì, mấy lời vừa rồi của Đại thiếu phu nhân đã khiến nàng vô cùng khó chịu.

Đang lúc Triệu Thần thất thần nhìn Mộ Dung Thư đã thấy Vũ Văn Mặc bỗng nhiên đi về phía Đại thiếu phu nhân.

Đại thiếu phu nhân nghe vậy, cũng biết hoàn toàn không có cơ may nào, nhưng cho tới nay nàng đều là cao cao tại thượng, việc mặt dày mày dạn hạ mình xin tha thứ, cho dù chết nàng cũng không làm được. Có điều nàng vô cùng hối hận, ngàn không nên vận dụng không nên thiếu kiên nhẫn như vậy!

Một tiếng “Bốp!” giòn tan vang lên.

Mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Đại thiếu phu nhân đau đớn hét lên một tiếng, óm gò má đỏ bừng sưng húp, mắt rưng rưng nhìn Triệu Thần. Đây là lần đầu tiên hắn ra tay đánh nàng, hơn nữa còn dùng sức như thế. Khỏe miệng tràn ra máu.

– Thật to gan, là ai cho phép trong mắt người không có vương pháp? Cút! Quay về Liên Đạm Uyển cho ta, nếu không có sự cho phép của ta, không được bước chân ra ngoài, miễn làm mất mặt!

Triệu Thần tức giận quát. Vì tức giận mà thân hình run lên, nha hoàn bên cạnh lập tức tiến lên đỡ hắn.

Thu Diệp nghẹn họng nhìn trần trời tình huống đột ngột trước mắt. Vốn cho là Dung nhi sẽ bị trách phạt, thật không nghĩ đến sẽ là Đại thiếu phu nhân! Không đúng, Dung nhi cũng không là Dung nhi, hình như gọi Thư nhi? Nàng vốn muốn hỏi Dung nhi một chút xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng tình huống trước mắt khá đặc thù, ngay cả gắng đầu nàng cũng không dám, dù sao Dung nhi cũng đang đứng cạnh Nam Dương Vương, hơn nữa, quanh người vị Nam Dương Vương này tràn ngập hơi thở lạnh như băng, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Đại phu nhân vẫn giữ được thái độ tự nhiên điềm tĩnh, nhưng cũng không dám nhiều lời nữa, âm thầm tự trách, tuổi lớn nên cũng có lúc thiếu sáng suốt, quyết định sai lầm. Là già nên hồ đồ rồi sao?

Đại thiếu phu nhân bị Triệu Thần cho một bạt tai, nước mắt tí tách rơi như mưa. Có lẽ do được dạy dỗ từ nhỏ nên không dám khóc lớn, cứ vậy lướt qua Triệu Thần, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Đại thiếu phu nhân rời đi, làm cho mọi chuyện lắng xuống. Thế nhưng, khiến mọi người tò mò nhất chính là thân phận Mộ Dung Thư! Kết quả nàng là ai?

Mộ Dung Thư đứng ở một bên nhìn tình huống trước mắt, hơi hơi kinh ngạc, không ngờ Triệu Thần lại tự ra tay. Nguyên nhân hẳn làm vậy có lẽ là sợ Vũ Văn Mặc thật sự không chịu bỏ qua, sẽ nguy hiểm đến tính mạng Đại thiếu phu nhân ư? Thế nhưng, để tránh mang lại phiền phức cho Triệu Sơ, vẫn không nên quá tuyệt tình, dù sao trong thời gian ở Triệu phủ, tuy chẳng phải hoàn toàn bình yên nhưng lại bảo vệ tánh mạng không phải sao? Nàng nghiêng đầu cười nói với Vũ Văn Mặc:

– Ta hơi mệt.

Hiển nhiên Vũ Văn Mặc không muốn tiếp tục ở lại cho mọi người nhòm ngó. Hắn còn có rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với Mộ Dung Thư. Nếu đây không phải Triệu gia thì một cái tát của Triệu Thần vừa rồi kia còn lâu mới đủ dẹp tan cơn tức giận trong lòng. Nhưng, trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, lập tức nhìn về phía Triệu Sơ đang đứng ngăn người.

Tuy ngày thường Đại thiếu phu nhân xử sự khá kiêu ngạo nhưng cũng chưa bao giờ làm ra chuyện gì quá đáng, vậy mà hôm nay thật sự đã đi quá giới hạn. Triệu Sơ ở một bên vẫn chưa lên tiếng nói giúp nàng. Hơn nữa Triệu Sơ biết tính tình Vũ Văn Mặc. Hẳn bất quá là tức giận có người khi dễ Mộ Dung Thư mà thôi. Nghĩ đến đây, Triệu Sơ cười khổ trong lòng. Ôn ào đến bây giờ cũng coi như trò khôi hài đã xong. Hắn bên tự mình đưa Vũ Văn Mặc đến nơi nghỉ ngơi tạm thời, Tân Trúc viên. Đương nhiên, Mộ Dung Thư cũng cùng đi.

Vừa ra khỏi cửa, nhóm hộ vệ và nha hoàn đi theo Vũ Văn Mặc lập tức hướng về phía Mộ Dung Thư hành đại lễ:

– Nô tài (nô tì) tham kiến vương phi!

– Không cần đa lễ, đoạn đường này đều thật vất vả, đứng lên đi.

Mới đầu Mộ Dung Thư khá sững sốt, xung hô này vương phi thật sự có hơi xa lạ. Có điều khuôn mặt và thân phận này của nàng chưa thay đổi, nàng vẫn là Mộ Dung Thư. Nhìn những người đang hành lễ với mình, nàng nhẹ giọng đáp.

Nhưng tất cả hành động này làm cho những người vừa rồi trong phòng đang đoán già đoán non thân phận của Mộ Dung Thư đều khiếp sợ!

Nàng ta lại là Nam Dương vương phi!

Tuy rằng Triệu Thần đã sớm đoán ra, nhưng khi chính tai nghe được, thân hình khó tránh khỏi run lên một chút. Nàng quả thật là Nam Dương vương phi.

Trên đường, tuy rằng Mộ Dung Thư sống vai đi trước cùng Vũ Văn Mặc, nhưng từ đầu tới cuối hai người cũng không nói một câu. Lúc này lòng của nàng rất loạn, đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra. Trước kia, nàng làm gì, muốn gì, đều vô cùng rõ ràng. Nhưng hôm nay, Vũ Văn Mặc đến, chân thực xuất hiện trước mặt nàng, lòng của nàng rối loạn, khiến nàng cảm thấy hoang mang.

Vũ Văn Mặc là người nhạy cảm cỡ nào, tất nhiên cảm nhận được tâm tình của nàng. Khi vừa nhìn thấy nàng, hẳn mừng như điên. Nhưng giờ này khắc này, hẳn mơ hồ bất an.

Hai người đã có ăn ý, trầm mặc không lên tiếng.

Tân Trúc viên là một trong các viện Triệu phủ dùng để chiêu đãi khách quý, trong ngoài viện bố trí vô cùng tinh xảo, ngay cả sân cũng đều dùng nước lau chùi sạch sẽ, bóng loáng, mơ hồ soi cả bóng.

Trong khi Mộ Dung Thư và Vũ Văn Mặc đang bước vào viện, thân phận Mộ Dung Thư ở Triệu phủ hoàn toàn sáng rõ.

Không ngờ một giây trước vận mệnh vẫn là một nha hoàn mặc người chém giết, lúc này lại trở thành Nam Dương vương phi! Tuy rằng người trong phủ cũng không biết vì sao vị Nam Dương vương phi đã chết nay lại sống lại, nhưng cũng đều bị tin tức khủng bố này oanh tạc chấn kinh rồi!

Khi Thu Diệp đem hết những gì biết kể lại cho Xuân Mai, quả thực Xuân Mai không thể tin:

– Dung nhi lại là Nam Dương vương phi? Sao lại như thế được?

Thu Diệp cười nói:

– Chẳng trách tới qua Dung nhi ... không, là Nam Dương vương phi đã nói với chúng ta, nếu nàng có chuyện gì đó giấu diếm chúng ta, hi vọng chúng ta đừng tức giận. Có lẽ chính là chuyện này. Người không biết vừa rồi khi nhìn thấy Đại phu nhân và Đại thiếu phu nhân ta sợ tới mức nào, may mắn Nam Dương Vương đến đây. Nếu không e là Triệu phủ sẽ gặp phải tai ương. Bất kể Nam Dương vương phi là ai, chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi.

Tuy rằng nàng hết sức kính ngạc đối với của thân phận Mộ Dung Thư, nhưng sau khi kinh ngạc, cẩn thận nghĩ lại, Mộ Dung Thư thay tên đổi họ đến Triệu phủ nhất định có nguyên nhân, về phần là nguyên nhân gì, các nàng cũng không nên hỏi nhiều, chỉ cần Mộ Dung Thư sống tốt là được.

– Ta vẫn không thể tin được, nói như vậy, sau này sao chúng ta có thể cùng ngủ một chỗ tán gẫu với nàng được. Có điều, nếu nàng không phải Nam Dương vương phi, chắc chắn Đại thiếu phu nhân sẽ không dễ dàng buông tha. Ai nha, thật là đau đầu. Ngay bây giờ ta rất muốn gặp nàng một chút, có rất nhiều thứ muốn hỏi nàng đây. Về sau chúng ta cũng không dễ mà gặp được.

Xuân Mai mới đầu là kinh ngạc, sau lại vừa sợ hãi vừa vui vẻ, lúc lại phiền muộn, vô cùng rối rắm.

Thấy thế, Thu Diệp chỉ chỉ vào trán nàng:

– Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi đã lâu chưa gặp nhau. Hiện giờ khó khăn lắm mới trùng phùng, đương nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Làm gì có thời gian gặp chúng ta chứ?

– Cũng đúng.

Xuân Mai gật đầu, vậy cũng chỉ có thể nén những điều muốn hỏi lại trong lòng, chờ nàng ấy có thời gian hỏi lại.

.....

Vừa rời khỏi Trúc viên, Triệu Sơ liền đến viện của Đại phu nhân. Quả nhiên, phụ thân, mẫu thân, đại ca đều ở đây. Lúc nhìn thấy hân, Đại lão gia là người lên tiếng trước:

– Kết quả là chuyện gì xảy ra? Dung nhi cô nương kia sao lại trở thành Nam Dương vương phi?

Họ đều không biết chuyện, nhưng ngay khi biết được thân phận Mộ Dung Thư đều hít sâu một hơi, may mà sai lầm phát sinh ngay chính hôm nay, nếu không hậu quả thiết thật đúng là không chịu nổi.

– Hôm một tháng trước, phế đế lên sai người mưu hại vương phi, vì bảo vệ vương phi, vương gia mới tuyên bố với bên ngoài là vương phi táng thân trong biển lửa, sau đó nhờ ta bảo vệ vương phi. Vì tránh không cho người khác điều tra được tin tức về vương phi, chỉ có thể thay tên đổi họ cho vương phi. Chuyện sau đó, phụ thân mẫu thân, đại ca cũng biết.

Triệu Sơ trầm giọng giải thích.

Đại lão gia và Đại phu nhân nhìn nhau, sắc mặt nặng nề. Dù sao chuyện hôm nay coi như đã mạo phạm đến Nam Dương vương phi.

Nhìn ra lo lắng của họ, Triệu Sơ nói tiếp:

– Xin phụ thân mẫu thân yên tâm, Triệu phủ chúng ta có công bảo vệ vương phi, ngay cả trong tình huống không biết nên mạo phạm vương phi, chắc chắn vương gia sẽ không trách tội.

Nghe vậy, Đại lão gia và Đại phu nhân đều thở dài nhẹ nhõm. Vậy thì tốt rồi. Kỳ thực Triệu gia có mấy trăm năm căn cơ, nếu không phải vì sự phát triển lớn mạnh lâu dài của gia tộc, họ cũng sẽ không rút lui khỏi triều đình. Dù sao lúc ấy Triệu gia cũng là trụ cột trong triều đình. Nhưng cây to đốn gỗ, rất dễ đưa tới họa sát sinh, cho nên trong vài năm đã thôi lui khỏi triều đình, hiện thời tuy là gia tộc đệ nhất Đại Hoa quốc nhưng không có uy hiếp gì đến hoàng gia.

Hiện thời, an toàn vẫn là trên hết, không nên đẩy Triệu gia lên đầu sóng ngọn gió, nếu không sẽ gặp phải tai họa diệt tộc.

Triệu Thần khẽ nhủ mảy, thất thần một lát, thì ra nàng đã trải qua chuyện như vậy, trách không được sẽ đặc biệt như thế.

Đuối mắt Triệu Sơ quét qua Triệu Thần đang ngẩn người, âm thầm lo lắng. Triệu Thần tỉnh tỉnh mạnh mẽ, chưa từng thấy qua hân để ý đến nữ tử nào như với Mộ Dung Thư. Thế nhưng, cho dù không muốn vẫn phải buông tay.

.....

– Người biết tin gì chưa? Dung nhi chính là Nam Dương vương phi đó! Nghe nói là vì trốn tránh sự truy sát của phế đế mới đến Triệu phủ chúng ta. Ta trước kia đã cảm thấy trên người nàng có khí chất tôn quý mà ta và người đều không có. Không ngờ thân phận nàng lại tôn quý như thế. Ta cảm thấy nàng thật tốt, nếu không phải nàng thì những đốm mụn trên mặt ta cũng không thể ít đi được thế này.

Giọng Triệu Thiên tràn đầy kinh ngạc nói. Dứt lời, nàng đưa tay vuốt ve da thịt đang dần thay đổi trở nên láng mịn hơn.

Kể từ khi biết thân phận Mộ Dung Thư, sắc mặt Tiền Duyệt rất tệ. Đến cả Đại thiếu phu nhân đều rơi vào nông nổi như vậy, lúc trước nàng làm thế với Mộ Dung Thư, nếu nàng ta đẻ bụng, sau này nàng cũng không thể sống yên ổn. Nghĩ vậy, Tiền Duyệt tức giận nói:

– Có gì mà vui vẻ chứ?

Triệu Thiên vênh mặt, lo lắng không thềm cái lại. Nàng cũng biết một ít về mâu thuẫn giữa Tiền Duyệt và Mộ Dung Thư. Thế nhưng, nàng không cho rằng vương phi là người hẹp hòi như vậy.

.....

Tân Trúc viên

Trong phòng, mùi nhang nhàn nhạt thoảng qua chớp mũi. Mộ Dung Thư đứng trước cửa sổ, Vũ Văn Mặc đứng phía sau nàng.

Nàng trầm mặc, hân chờ đợi.

– Thư nhi, ta sẽ không hứa hẹn thế thốt bằng lời ngon tiếng ngọt, nhưng ta có thể dùng hành động chứng minh, về sau ta sẽ không để cho nàng một mình đối mặt, cũng sẽ che chở nàng chu toàn.

Vũ Văn Mặc thấy nàng luôn luôn không nói, trong một tháng này trong lòng hân đột nhiên nảy sinh cảm giác chua xót. Hân sợ mất nàng. Từ lúc hân nhận được tin nàng bỏ mình trong đám cháy, đáy lòng hân tan nát, ngập tràn sợ hãi. Đôi mày rậm khi phách trên khuôn mặt tuần từ chăm chú nhìn nàng chăm chăm.

Ánh mắt Mộ Dung Thư dò hỏi phong cảnh ngoài cửa sổ, chậm rãi xoay người về phía Vũ Văn Mặc, thật lâu sau mới trầm giọng nói:

– Gia biết không, khi người xuất hiện trước mặt thần thiếp, thần thiếp lại vô cùng mừng rỡ. Cái loại cảm giác này thật sự ngoài dự đoán của thần thiếp.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đặt hân trong lòng, nàng tự dặn mình nhất định phải tỉnh táo. Có thể xem như nàng không muốn thừa nhận, trước mặt nam nhân này, quả thật lúc nàng không chú ý đã đi sâu vào lòng nàng.

Nghe Mộ Dung Thư nói, Vũ Văn Mặc như nghe thấy được tiếng tim mình đập. Đôi mắt nóng rực của hân nhìn nàng.

– Nhưng thứ thần thiếp muốn, gia không cho nổi.

Nàng chưa xót nói tiếp. Tuy nàng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận, trong cuộc sống hơn một năm kia, có lẽ nàng đã yêu hân, nhưng nàng có suy nghĩ và nguyên tắc của riêng mình, nàng không thể chìm đắm trong tình yêu mà đánh mất bản thân.

Tâm Vũ Văn Mặc vang như trống đánh, nhưng nghe xong những lời này của nàng, đôi mày kiếm đen như mực nhăn lại:

– Ta có thể.

– Thần thiếp muốn gia cả đời không cưới hai vợ.

Khóe môi Mộ Dung Thư khẽ cong lên, cười tươi rạng rỡ như hoa nở vô cùng chói mắt. Trước mắt dường như thấp thoáng dáng vẻ không thể tin của hân khi nghe được những lời của nàng. Nam nhân thời đại này đều không thể chấp nhận chuyện này không phải ư?

Vũ Văn Mặc nhủ chặt mày, thật sâu ngắm nhìn nàng

– Thư nhi, vì sao nàng kiên trì như vậy? Nói cho ta nguyên nhân.

Theo ý hân, chuyện này không thể xảy ra, cảm giác vô cùng bất ngờ. Đây cũng là điều hân không thể hiểu về nàng.

Mộ Dung Thư vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ:

– Ta ghen tị, điên cuồng ghen tị. Nam nhân của ta không thể có nữ nhân khác, đừng nói là thiếp, ngay cả phong lưu nơi kỹ viện mà người đời vẫn luôn tôn sùng, ta cũng không cho phép. Đây chính là nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 116

Vũ Văn Mặc khép hồ đôi mắt. Giọng điệu nàng như vậy không phải giả vờ. Nhưng đáng chết, hân vô cùng chán ghét nữ cư tử tươi sáng lạn đò trên khóe môi của nàng. Thật ra khi hân nghe nàng nói trong lòng nàng có hân, hơn nữa vì hân mà ghen tị với nữ nhân khác, hân rất vui. Điều này cho thấy nàng có đề ý hân.

– Trừ nàng ra, trong mắt ta nữ nhân khác cũng chỉ là vì ích lợi mà có, ta chưa bao giờ quan tâm. Nàng rời khỏi nơi này hơn một tháng, ta ba lần bốn lượt nghĩ tới những lời nàng đã nói. Một khi đã như vậy, nàng cũng không được rút lui. Cho ta một ít thời gian, ta sẽ giải quyết toàn bộ vấn đề.

– Giải quyết thế nào? Trong vương phủ còn một vị Nhị phu nhân. Vương gia là thượng phu của nàng, cũng tương đương với ông trời của nàng.

Mộ Dung Thư không thể phủ nhận, sự nhượng bộ của của hân khiến nàng động lòng, vì một câu hân tin hân, nàng thật sự động lòng. Nhưng rung động không có nghĩa là mất đi lý trí, trong vương phủ còn một Nhị phu nhân, bất kể thế nào thì sự tồn tại của nàng ta cũng không thể phủ sạch. Huống chi nàng có tư cách gì buộc Nhị phu nhân rời khỏi Vương phủ?

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc khẽ cười nói:

– Nhị phu nhân? Nàng là mặt thám của phe đế. Ngay trước đêm hần ta bị phế nàng đã chạy trốn, cũng bị thù hạ của dương kim thánh thượng xác định là mặt thám, giết chết tại chỗ.

– Cái gì?

Một cái Vương phủ sao gần như đều là mặt thám? Thăm trắc phi là hần rồi, Nhị phu nhân cũng thế ư?

Vũ Văn Mặc nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như nước:

– Ủ, ta vốn định đưa nàng ta ra khỏi Vương phủ, để nàng không cần lo cơm áo. Kết quả ra ngoài dự kiến của ta, từ trước đến nay rất nhiều chuyện trong vương phủ đều do nàng báo tin cho phế đế.

Thư xếp bên ngoài Vương phủ? Xem ra hần thật sự đã xác định. Tuy rằng cách xử lý này vẫn khiến nàng không hoàn toàn thoải mái, nhưng hiện giờ Nhị phu nhân đã chết rồi. Mộ Dung Thư nàng không phải người ngu xuẩn, không cần phải tiếc hạ buồn thu bám riết những chuyện đã qua, khiến mình đau khổ. Trong lòng nàng hai suy nghĩ âm thầm tranh đấu gay gắt, nàng có nên tin tưởng hần không? Không biết có phải ông trời cũng đang giúp hần hay không, mấy cái nữ nhân trong phủ Nam Dương Vương, vì dù loại lý do từng người, từng người lần lượt biến mất.

Lời hần vừa nói là nghiêm túc, nhưng, có thể tin hay không đây? Nàng do dự.

Con người đen của Vũ Văn Mặc lóe lên, một tay dùng sức ôm nàng vào lòng:

– Không cho nàng nghĩ lung tung. Trước tiên ở Bình Thành nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó sẽ cùng nhau hồi kinh.

Hần sẽ không cho nàng một lần nữa có cơ hội, về sau cũng không có bất kỳ cơ hội nào có thể khiến nàng biến mất trước mắt hần.

Mộ Dung Thư nhu mày không đồng ý, sao hần có thể bá đạo như thế? Có điều, nàng cũng không chán ghét. Ánh mắt dao qua một vòng, có lẽ, nàng nên cho hần một cơ hội. Dù sao thời đại này, tất cả ý tưởng ẩn sâu bên rễ nam nhân đó là tam thê tứ thiếp, cũng cho rằng đó là chuyện phải làm. Mà hần tài cán vì nàng thay đổi ước nguyện ban đầu đúng là không dễ. Một khi đã như vậy, vì sao không cho lẫn nhau mười cơ hội? Quá khứ của hần nàng không cách nào thay đổi, như vậy, hiện tại và tương lai của hần nàng có thể tham dự, hơn nữa còn phải thay đổi hần.

Nàng có phần rầy rứt tự tin! Nghĩ thông suốt về sau, con đường phía trước trở nên tươi sáng hơn, Mộ Dung Thư gật đầu nói:

– Được.

Vũ Văn Mặc vô cùng vui sướng, nhìn thần sắc nàng tự nhiên, hần biết nàng đã cho hần cơ hội!

– Thư nhì, nàng đồng ý trở lại kinh thành với ta sao?

– Vâng! Thần thiếp đồng ý trở về cùng gia. Thế nhưng, thần thiếp muốn nói rõ một chút, nếu sau này bên ngoài gia có nữ nhân khác, như vậy, thần thiếp sẽ không chút do dự mà rời đi, sau này gia cũng đừng mong sẽ tìm được thần thiếp.

Nói vậy, con người Vũ Văn Mặc u ám, nhưng cũng chỉ trong chốc lát liền ôn nhu như nước:

– Được! Bốn vương đồng ý với nàng.

– Mọi vương gia, vương phi đừng trả.

Phía sau hai người bỗng nhiên vang lên một giọng nói.

Thanh âm này Mộ Dung Thư cũng không xa lạ gì, đây là thanh âm lần đầu tiên nàng đến thế giới này đã nghe!

– Có muốn biết người phía sau nàng là ai không? Bốn vương đã cố ý đưa nàng cùng đi.

Vũ Văn Mặc ở bên tai nàng thổi nhiệt khí, nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Thư mắt mở lớn, gần như không do dự liền xoay người nhìn lại...

– Nó ti Hồng Lăng thỉnh an vương phi.

Hồng Lăng phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, thanh âm đã kèm theo tiếng khóc.

– Hồng Lăng?

Mộ Dung Thư run giọng, gọi khẽ. Nàng không thể tin, nàng vốn tưởng rằng ba nha đầu bên cạnh nàng đều táng thân trong biển lửa, rồi xa nàng. Mà lúc này, Hồng Lăng xuất hiện trước mắt, vết sẹo như đã lành hơn phần nửa, nàng đi lên phía trước, đỡ Hồng Lăng đứng dậy.

Hồng Lăng ngược khuôn mặt đầy lệ nhìn Mộ Dung Thư, khóc không ra tiếng:

– Vương phi, người gây.

– Mặt của người...

Tay Mộ Dung Thư run run chạm vào khuôn mặt bị bóng của Hồng Lăng. Khuôn mặt này từng thanh tú đáng yêu, nhưng hôm nay đã bị huỷ hoại! Lòng Mộ Dung Thư kịch liệt run lên.

Chuyện này là cỡ nào thê thảm?! Hồng Lăng có vẻ như cũng không thêm đề ý vết sẹo dử tợn trên mặt. Nhưng Mộ Dung Thư lại vì vậy mà đau lòng.

Hồng Lăng thoải mái cười khẽ giải thích:

– Vương phi không cần lo lắng, vết thương trên mặt đã tốt hơn phần nửa rồi. Có thể còn gặp lại vương phi, nó ti đã tạ ơn trời đất rồi. Lúc ấy đúng lúc nó ti khát nước, cho nên mới tình gặp. Kết quả khi tình lại, nó ti thấy trong phòng lửa cháy rất lớn, nó ti lập tức chạy ra, nhưng vẫn bị lửa thiêu đến mặt và tay. Nếu không phải vương gia cứu nó ti, chỉ sợ nó ti sớm đã chết rồi. Sau này nó ti hỏi thăm người trong phủ mới biết vương phi đã bỏ mình trong biển lửa, nó ti vốn định chết theo vương phi, đến âm tảo địa phủ hầu hạ người, kết quả nó ti còn chưa kịp làm gì thì vương gia đã nói cho nó ti biết tin tức vương phi còn sống. Lần này đến Bình Thành là nó ti khẩn cầu vương gia mang nó ti theo.

Lời nàng nói rất thoải mái, nhưng Mộ Dung Thư nghe lại đau lòng. Theo như lời của nàng, nếu so sánh với Văn Mai, Thanh Bình, còn có những nha đầu bà tử trong Mai viên, nàng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết đã là kỳ tích.

Mộ Dung Thư nhu chặt hai hàng lông mày nhìn Hồng Lăng, nửa gương mặt đều bị hủy, chỉ có đôi mắt là hoàn hảo, còn có đôi tay đã thêu các loại đồ tinh xảo cũng bị lửa lớn làm cho thay hình đổi dạng, không còn trắng nõn tinh tế nữa.

– Đôi tay này hiện tại cũng chỉ có thể nấu nước pha trà, sau này không thể giúp vương phi thêu nữa rồi. Mong rằng vương phi không ghét bỏ. Mặc dù nó ti không thể thêu, nhưng công việc trong phòng bếp nó ti cũng làm không tệ đâu.

Hồng Lăng kéo ống tay áo xuống muốn giấu đi đôi tay bị lửa đốt, nhưng nàng chưa kịp che đã bị Mộ Dung Thư nhìn thấy.

Sao nàng có thể ghét bỏ? Mắt Mộ Dung Thư nổi lên một tầng hơi nước, nàng cố hết sức đè xuống, thân thể không khống chế được mà run rẩy. Hồng Lăng chịu nhiều đau khổ như vậy, vậy mà lúc này nàng vẫn nghĩ cho mình! Mộ Dung Thư nàng có phẩm hạnh và tài cán gì khiến cho Hồng Lăng trung tâm như vậy, Văn Mai vì nàng mà chết? Cuối cùng nàng có tài đức gì?

– Ta không cần người thêu thùa, ta cũng không cần người làm việc ở phòng bếp, sau này người vẫn như trước ở lại bên cạnh ta. Vì ta pha trà là được rồi.

Mộ Dung Thư nắm chặt đôi bàn tay đầy vết sẹo của Hồng Lăng nhẹ nhàng nói.

– Tạ vương phi! Ông trời đối xử với nó ti không tệ, khiến nó ti không chết, hơn nữa lại gặp được vương phi.

Hồng Lăng lại muốn quỳ xuống, Mộ Dung Thư lập tức giữ nàng lại.

– Người có thể sống sót là ông trời đối với ta không tệ mới đúng. Hồng Lăng, người yên tâm. Ta nhất định tìm người chữa trị tốt cho người.

Mộ Dung Thư nói ra lời hứa. Hồng Lăng năm nay mới mười tám tuổi, hiện tại nàng biến thành bộ dáng này rất đáng tiếc. Nàng nhất định phải tìm mọi cách chữa khỏi cho nàng.

Hồng Lăng liếc mắt gật đầu, nước mắt tuôn như mưa, có thể gặp lại vương phi thật tốt! Nàng vốn rất lo lắng, dù sao dung mạo của nàng đã bị hủy, lúc còn ở Vương phủ, nàng đã bị không ít người ghét bỏ, không ngờ vương phi hoàn toàn không để ý, còn muốn chữa trị cho mình.

– Nàng yên tâm, đại phu đã xem qua, tuy rằng chỗ bị lửa đốt hơi lớn, nhưng chỉ cần tận tâm dưỡng thương, sau này sẽ phục hồi gần như cũ.

Vũ Văn Mặc đi lên phía trước ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi. Thương thể Hồng Lăng nghiêm trọng, có thể còn sống đã xem như kỳ tích, về phần dung mạo, e là khó khôi phục.

Mộ Dung Thư vẫn còn đang suy nghĩ về những thuốc dưỡng da ở hiện đại, trong đó cũng có vài thành phần chữa nẩy vết bóng, chờ khi nàng trở lại Vương phủ, nàng phải cẩn thận xem xét lại mới được.

– Nô ti không quấy rầy vương gia và vương phi, nô ti còn phải đi thu xếp nhà hoàn bà từ quét tước Tân Trúc viện.

Hồng Lăng cúi người thi lễ. Thấy vương phi và vương gia như vậy, nàng đã biết hai người đã coi bỏ khúc mắc, nàng cũng không muốn làm một nhà hoàn không biết điều, lúc này rồi đi là tốt nhất. Huống hồ để cho vương phi nhìn dung mạo của nàng hiện tại, chỉ có thể làm cho vương phi thương tâm thêm mà thôi.

– Giao công việc cho hạ nhân làm đi. Thương thể của người còn chưa khỏi hẳn, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Mộ Dung Thu gật gù đầu, nhìn thấy Hồng Lăng có thể sống, đây là chuyện khiến nàng vui vẻ nhất trong một tháng qua.

Trước khi rời đi, Hồng Lăng khẽ sát vào tai Mộ Dung Thu, cười nói:

– Vương phi không biết, hơn một tháng người không có ở vương phủ, nô ti chưa bao giờ thấy Vương gia cười hết. Nhưng hôm nay Vương gia từ này tới giờ luôn luôn cười. Vương phi, thử nô ti nhiều chuyện, vương gia đối với người là thật tình thật ý. Hai ngày qua Vương gia luôn luôn thúc ngựa đi không ngừng nghỉ, chỉ vì muốn nhanh nhanh nhìn thấy vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, hiển nhiên hẳn cũng nghe được Hồng Lăng nói gì, bèn tai lập tức đỏ lên. Chưa bao giờ nghĩ tới một ngày hẳn cũng sẽ như vậy. Trong lòng nàng cũng thấy vui vẻ, trả lời:

– Ủ, ta đã biết, người đi nghỉ ngơi đi.

Hồng Lăng nhìn Vũ Văn Mặc, lại nhìn Mộ Dung Thu, cuối cùng nàng cúi đầu nở nụ cười, sau đó liền thức thỏi rời đi, cũng thuận tiện đóng cửa phòng.

Hành động đó của Hồng Lăng, khiến hai người trong phòng có chút xấu hổ.

Mộ Dung Thu lắc lắc đầu, nhà đầu Hồng Lăng này vẫn là quý tính linh mà!

Vũ Văn Mặc tâm tình vô cùng tốt thường thức đáng vẻ xấu hổ của nàng, con người sâu thẳm koe lên một cái, hẳn ôm nàng thật chặt:

– Thu nhi, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, nàng cũng đừng rời khỏi ta có được không?

– Đừng làm loạn, một lát nữa còn phải đến chính sảnh dùng cơm. Ta và chàng cần phải sửa soạn lại một chút.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng đẩy Vũ Văn Mặc ra, nàng chưa bao giờ thân mật như vậy cùng một người nam nhân nào, tuy rằng nàng thích hẳn, nhưng người cổ đại sao lại còn coi mở hơn người hiện đại vậy. Nàng thật có chút xấu hổ! Da mặt có dày hơn nữa, cũng phải đỏ mặt! Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không có tâm tư cùng hẳn thân thiết.

Vũ Văn Mặc lại ôm nàng lần nữa. Hẳn là người tập võ, sức lực khá lớn, giam cầm nàng không cách nào tránh thoát. Hẳn vẫn kiên trì:

– Đồng ý với ta, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể rời khỏi ta.

– Được, thần thiếp đồng ý với gia.

Mộ Dung Thu tránh thoát không được, chỉ có thể thuận miệng đáp. Nghe vậy, Vũ Văn Mặc mới yên tâm.

Trên mặt hẳn vẻ băng lãnh mất hết, cầm tay Mộ Dung Thu

– Bỏn vương hơi mệt, làm phiền Thu nhi chải đầu cho ta đi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trừng trừng hai mắt không thể tin nhìn hẳn

– Có phải gia không muốn ra ngoài gặp người nữa? Một tháng này kinh thành biến hóa lớn như vậy sao? Không lẽ nam tử bảy giờ đều thích chải kiểu tóc của mấy cô gái?

Lần đó hẳn bị trọng thương, nàng vì muốn giấu diếm vết thương của hẳn, cho nên mới chải cho hẳn kiểu tóc công chúa của hiện đại. Lại không nghĩ rằng Vũ Văn Mặc không những không kháng cự, mà hiện tại hẳn còn chủ động muốn nàng làm cho hẳn! *(kiểu đầu công chúa ta nghĩ chắc là buộc ít tóc phía sau, còn lại để xả quá – HACPHONG – Ta cũng không biết á, cái gì mà hình nộm hoa mai tựa lư, chịu – HOANG ANH)*

Vũ Văn Mặc khoe miệng trầm xuống, nhỏ giọng lầm bầm một câu:

– Thì ra lần đó không phải là nàng cố ý.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng Mộ Dung Thu vẫn nghe được. Nàng nhường mảy, mình là người có lòng trả thù mạnh mẽ như vậy sao?

– Nếu gia thích, như vậy thần thiếp đương nhiên phải hầu hạ gia. Gia ngồi xuống đi. Thần thiếp chải kiểu tóc đó cũng phí sức lắm đó.

Nàng vô cùng dịu dàng nói:

Vũ Văn Mặc lập tức ho nhẹ hai tiếng:

– Khụ khụ. Nghĩ lại Thu nhi chắc cũng mệt rồi, chuyện hầu hạ bỏn vương rửa mặt chải đầu hay là giao cho bọn nha đầu làm đi.

Khóe miệng Mộ Dung Thu nhẹ cong lên, nàng rất muốn cười trộm. Mộ Dung Thu vươn vươn lưng, biết rõ còn có hỏi:

– Gia thật sự không cần? Nếu để cho người khác hầu hạ gia, thần thiếp sợ bọn họ tay chân vụng về làm cho gia không hài lòng.

Nữ nhân này! Vũ Văn Mặc tạo nhã phong dong lắc đầu, ánh mắt dịu dàng tình cảm như nước, nói:

– Thu nhi đi nghỉ ngơi đi. Còn có một canh giờ chúng ta phải đi Tiền viện dùng cơm chiều. Sau này có thời gian thì Thu nhi hãy trở tài sau. Bây giờ cứ để cho đám hạ nhân tay chân vụng về hầu hạ bỏn vương đi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nén cười lại hỏi:

– Thật sự không cần?

– Ủ, thật sự không cần.

Vũ Văn Mặc nhẫn nại gật đầu trả lời.

– Vậy thần thiếp đi nghỉ ngơi đây.

Mộ Dung Thu cúi người thi lễ sau đó nghiêng ngang rời đi.

Thấy thế, khóe miệng Vũ Văn Mặc mãnh liệt co rút. Nữ nhân này nhiều lúc rất đáng yêu, có đôi khi rất nhân ái, có đôi khi lại âm thầm làm hẳn tức giận đến ghénh răng, nhưng nữ nhân như vậy, lại khiến hẳn không cách nào buông tay. Bất luận sau này có phát sinh chuyện gì, hẳn nhất định sẽ không cho nàng cơ hội rời khỏi hẳn!

...

Tất cả nam nhân Triệu phủ đều ở tiền viện tiếp đón Vũ Văn Mặc. Còn Mộ Dung Thu thì đến viện của Đại thái thái án cơm chiều.

Khi Vũ Văn Mặc ở tiền viện ba lần bốn lượt dặn dò Mộ Dung Thu

– Nếu người Triệu phủ còn làm khó dễ nàng, nàng đừng có bận tâm

Hắn lo lắng nàng bị người khi dễ? Mộ Dung Thu nhún cười không được, Mộ Dung Thu nàng khi nào thì để cho người khi dễ chứ? Bất quá hẳn lo lắng vẫn khiến lòng nàng ấm áp.

Trước khi ra khỏi cửa, Vũ Văn Mặc bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện

– Sau khi hoàng đế bị phế, đã có người đưa ra chứng cứ, Mộ Dung tướng quân không thông đồng với địch phản quốc, bỏn vương đã thay Mộ Dung tướng quân sửa lại án. Về phần Nhị ca và Tam ca của nàng là phụng lệnh đương kim thánh thượng mới đi Nam Cương, chưa từng phản quốc, còn lập được công lớn. Nhị ca nàng đã được phong tướng quân. Về phần đại ca nàng, sau khi bị đẩy đến biên quan sung quân, vì chạy trốn mà bị giết. Riêng ba muội muội của nàng, Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt cũng từ trong kỹ viện dần trở về phủ tướng quân. Mộ Dung Ngọc do tuổi còn nhỏ, vẫn chưa tiếp khách. Nàng yên tâm, Hoàng Thượng vì muốn bù đắp cho Mộ Dung gia, cho nên đã ban bổ thánh chỉ, Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đều được phong quận chúa, sau này cho dù không thể lập gia đình, cũng sẽ cả đời không lo cơm áo.

Hắn vừa nói, vừa quan sát thái độ Mộ Dung Thu, chỉ sợ nàng không chịu nổi biến cố hiện tại của phủ tướng quân. Dù sao một phủ tướng quân to như vậy, hiện tại chỉ còn lại có mấy người.

Mộ Dung Thu khẽ nhếch môi. Loại kết quả này nàng đã sớm đoán trước, dùng mạo hai người Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt hơn người, hơn nữa còn là tiểu thư phủ tướng quân, từ nhỏ cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, bị biếm làm tiện tịch bán cho kỹ viện, tuyệt đối không có khả năng không tiếp khách. Chỉ là, nàng thấy tiếc cho họ, dù sao hai người chẳng qua cũng mới mười sáu mười bảy tuổi.

Thời đại này quá tàn nhẫn, Mộ Dung Lan là nữ tử thanh thuần nhưng lòng cao ngạo cũng vẫn bị vận mệnh khống chế, hiện tại rơi vào hoàn cảnh như vậy, chỉ hy vọng nàng có thể suy nghĩ cẩn thận không cần quá để tâm. Mộ Dung Nguyệt, một cô nương đáng yêu lại trải qua sự tàn nhẫn nhất của đời người, sau này hẳn là sẽ trưởng thành hơn rất nhiều.

— Cảm ơn gia.

Nàng biết nếu không có Vũ Văn Mặc ở sau lưng làm chỗ dựa, sao Nhị ca lại được phong làm tướng quân.

— Không cần cảm ơn bốn vương. Đây là chuyện bốn vương phải làm. Sau này khi nàng trở lại kinh thành, không có nhà mẹ đẻ dựa vào, khó tránh khỏi từ cổ vô thân, sau này lại có người đem chuyện này ra mà nói đùa. Tuy rằng bốn vương có thể che chở nàng chu toàn, nhưng ta không muốn nàng vì không có nhà mẹ đẻ dựa vào mà bị người ba lần bốn lượt cười nhạo. Dù Thiếu tướng quân còn trẻ tuổi, nhưng sau khi ở trên chiến trường rèn luyện mấy tháng cũng có thể một mình đảm đương một phía, bốn vương nâng đỡ hẳn, hẳn nhất định biết nguyên nhân là vì nàng, sau này chắc chắn sẽ đứng về phía nàng.

Vũ Văn Mặc ôn nhu nói.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu cảm thấy áy áy, không ngờ ngay khi nàng không biết, hẳn đã yên lặng vì nàng làm nhiều như thế. Hẳn nói đơn giản như vậy, nhưng bên trong cần phải có bao nhiêu tình lực và tâm tư, dù sao chuyện của hoàng gia vốn rất phức tạp.

— Gia, xem ra thần thiếp thật may mắn mới quen biết chàng rồi.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, trong mắt nổi lên ý cười.

Hắn tuyệt đối không phải là người thích nói lời ngon ngọt, vẻ mặt tình cảm hẳn cũng không thông minh. Yên lặng làm nhiều như vậy, chỉ muốn cho nàng có cuộc sống tốt sau này. Người như thế thật dễ khiến người khác hiểu lầm là lãnh tính.

Về mặt Vũ Văn Mặc kén lên một tia kinh ngạc, ánh mắt dường như sâu thẳm. Chẳng biết tại sao, hẳn nhẹ nhõu mày, đem ôm nàng vào lòng, giọng nói khàn khàn từ trên đầu nàng truyền đến:

— Thư nhị, nàng đã đồng ý với ta, bất luận sau này có xảy ra chuyện gì nàng cũng sẽ không rời khỏi bốn vương.

Mộ Dung Thu nhẽ nhếch đuôi mày, ý cười trong mắt càng đậm, chỉ cho là hẳn bởi vì nàng từng cự tuyệt mà không có cảm giác an toàn mới không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, nàng nhẫn nại trả lời:

— Vâng. Thần thiếp đồng ý với gia.

Vũ Văn Mặc càng ôm nàng chặt hơn.

Lúc cơm chiều, Bình Sóc Vương và hai vương phi của ông ta đến. Bình Sóc Vương đương nhiên trực tiếp đi Tiền viện cùng đám người Vũ Văn Mặc dùng tiệc tối. Hai vị vương phi đến viện Đại thái thái.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Triệu phủ nào nhiệt như thế, lập tức nghênh đón nhiều khách quý như vậy. Khắp phủ mọi người cực kì cẩn thận, không dám vào thời điểm này xảy ra sơ sót gì.

Chỉ mấy người đàn ông thoải mái tán gẫu uống rượu. Mà các nữ nhân tụ cùng một chỗ, trò chuyện về phu quân, con cái, toàn những chuyện vụn vặt, còn có ganh đua so sánh.

Mộ Dung Thu tuy rằng không thích cùng một đám nữ nhân không quen biết tụ cùng một chỗ, nhưng có đôi khi, làm người chính là như thế, cho dù không đồng ý, cũng phải nhẫn.

Khi Mộ Dung Thu mới tới viện Đại thái thái, bọn hạ nhân trong viện người người kinh sợ liếc trộm nàng. Mộ Dung Thu cảm thấy buồn cười, chỉ là thay đổi thân phận, nàng lại trở nên dọa người như vậy sao? Nếu nàng nhớ không lầm, trong những người sợ nàng, có không ít người từng cùng nàng nói chuyện phiếm, lúc này lại dè dặt cẩn trọng. Bởi vậy càng có thể nhìn ra, quan niệm thân phận tôn ti ở cổ đại đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Bỗng nhiên nàng nghĩ tới Xuân Mai và Thu Diệp, ngày mai có lẽ nàng phải đi gặp họ. Tính cách của Xuân Mai chắc là có thật nhiều lời muốn hỏi nàng đi?

— Tham kiến Nam Dương vương phi.

Khi nàng đang muốn vào nhà, bỗng nhiên có hai người hành lễ với mình. Nghiêng đầu nhìn lại, đúng là Tiền Duyệt và Triệu Thiên.

Sắc mặt Tiền Duyệt xanh trắng, cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng. Triệu Thiên lại khá tự nhiên, cực kì vui mừng nói với nàng

— Không tưởng tượng được người là vương phi. Ta chưa từng thấy vương phi nào tốt như vậy cả.

Ánh mắt Mộ Dung Thu xẹt qua Tiền Duyệt, trực tiếp nhìn về phía Triệu Thiên. Những đốm mụn trên mặt nàng đã lặn hơn phân nửa, da thịt cũng sáng lên, thoát nhìn nữ tử hiện tại và nữ tử vài ngày trước giống như hai người khác nhau. Ngũ quan nàng xinh xắn, đáng người thanh tú, chẳng qua trước kia trên mặt nhiều mụn, mới khiến người khác không chú ý đến ngũ quan của nàng.

— Làn da của Nhị tiểu thư tốt hơn nhiều rồi, nhưng cho dù mấy vết mụn có biến mất thì sau này cũng phải sử dụng phấn thoa mặt đó mỗi ngày. Tin rằng không lâu nữa, da dẻ Nhị tiểu thư sẽ trở nên trắng hồng.

— Tạ vương phi nhắc nhở, sau này ta nhất định sẽ không ngừng.

Triệu Thiên vội vàng gạt đầu, trên mặt lộ vẻ sùng kính đối với Mộ Dung Thu.

— Vào đi thôi.

Mộ Dung Thu cười nói. Nhà đầu kia khá đơn thuần, khiến cho người khác rất muốn thân cận.

Sau khi Mộ Dung Thu và Triệu Thiên cùng vào nhà, Tiền Duyệt ở phía sau thân mình lão đạo, sắc mặt càng trắng bệch. Vừa rồi ngay cả nhìn mình Mộ Dung Thu cũng lười, dù để nói rõ nàng ta có bao nhiêu hận nàng! Nghĩ đến đây, Tiền Duyệt càng bất an, lo lắng.

Bên trong nhà đã ngồi đầy người, ngoại trừ những đi nương trong phủ không thể ra mặt thì Lão thái thái, Đại thái thái, Đại thiếu phu nhân đều ở đây. Còn có hai vị vương phi của Bình Sóc Vương là Cảnh vương phi và Dương vương phi. Hai người một người xinh đẹp như sắc vi, một người thanh nhã như cúc. Hai người ngồi trong phòng, nhất thời làm căn phòng rộng rãi không ít. Duly nhất có thể cùng hai người đánh đồng đó là Đại thái thái thôi. Bên cạnh hai vị vương phi đều có một thiếu nữ tuổi chừng mười lăm mười sáu, xem dung mạo hai người có chút giống nhau.

— Nam Dương vương phi đến rồi!

Triệu Thiên vừa vào nhà đã kêu lên.

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời đều nhìn nàng. Ánh mắt Lão thái thái phóng thẳng tới. Đại thái thái thân sắc tự nhiên, như lần đầu tiên gặp mặt ôn hòa hiền lành. Đại thiếu phu nhân che giấu không được kích động. Mấy vị khác đều chỉ tò mò nhìn nàng.

— Vương phi hữu lễ. Mới vừa rồi chúng ta còn đang thảo luận chuyện của Nam Dương vương phi, đều nói Nam Dương vương phi là một nữ nhân khó gặp. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, thật đúng là mọi người trong phòng không ai sánh bằng.

Mở miệng nói chuyện là Cảnh vương phi, một đôi mắt phượng nhếch lên phong tình vô hạn.

— Đúng vậy đó. Quả nhiên là vinh quang bức người không dám nhìn thẳng, không uống công hôm nay đến đây một chuyến.

Dương vương phi đứng dậy đi về phía Mộ Dung Thu, cực kì thân thiết nắm tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 117

Mộ Dung Thu cười nhìn hai vị vương phi, đối với việc hai người này chủ động lấy lòng, nàng thầm nghĩ không có việc gì mà ăn cần như thế, hai người này thân phận với nàng ngang nhau, lại chủ động chào hỏi, khỏi nghĩ cũng biết không phải âm mưu thì cũng là có ý đồ. Một khi đã như vậy, nàng cứ tạm thời im lặng xem họ muốn gì.

— Dung mạo của bốn vương phi sao có thể sánh với Cảnh vương phi và Dương vương phi chứ? Trong phòng này nhiều người như vậy cũng đứng để người ta nghe thấy mà chế cười.

Mộ Dung Thu lặng lẽ rút tay ra khỏi cánh tay Dương vương phi, cầm khăn lụa che trước miệng, khẽ cười nói.

– Bài kiến Nam Dương vương phi.

Đám người Lão phu nhân, Đại phu nhân đồng thời đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu.

– Lão phu nhân, Đại phu nhân không cần đa lễ. Hiện thời vương gia và bốn vương phi ở Triệu phủ sợ đã là làm phiền đến mọi người rồi, Lão phu nhân và Đại phu nhân khoan dung đại lượng không so đo, bốn vương phi rất cảm ơn.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Lão phu nhân và Đại phu nhân, nói đôi câu khách sáo, gật gật đầu xem như trả lễ.

Dương vương phi vẫn chưa phát hiện sự lạnh nhạt mang theo đề phòng của Mộ Dung Thu, vì vậy thái độ vẫn hết sức thân mật nói:

– Lần này vẫn nghe nói Nam Dương vương phi vừa xinh đẹp tuyệt luân lại thêm tài hoa, hôm nay được gặp quả nhiên lời đó không ngoa.

Dương vương phi nói xong bên dẫn Mộ Dung Thu đi về hướng bên cạnh chỗ ngồi của nàng.

Về mặt Lão phu nhân không có gì thay đổi. Tuy trong mấy ngày gần gũi mà Mộ Dung Thu từ một nha đầu đảo mắt đã biến thành một vương phi, với bà mà nói cũng chẳng có gì khác thường, dù sao bà là người đã trải qua biết bao mưa gió, sự kinh ngạc cũng chỉ thoáng qua ngay lúc thân phận Mộ Dung Thu được công khai. Hơn nữa Lão phu nhân lại là người ít nói, nếu hôm nay không có hai vị vương phi của Bình Sóc Vương đến, còn có Nam Dương vương phi, giờ phút này bà đã sớm ở trong phòng nghỉ ngơi rồi.

Đại phu nhân suy nghĩ cẩn thận cũng cảm thấy không có gì to tát. Ngày ấy cùng lắm bà cũng chỉ vì hai đứa con trai của mình nên suýt phạm phải sai lầm, Sơ Nhi đã nói rõ, Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi sẽ không so đo. Có điều, nói thế nào đi nữa thì chuyện này cũng thành khúc mắc trong lòng hẳn (*Nam Dương Vương*).

Sơ với sự thân thiện của hai người, khi đối diện ánh mắt lạnh như băng kia của Mộ Dung Thu, thần hình Đại thiếu phu nhân không nhịn được run lên. Ban ngày nàng dám không coi Mộ Dung Thu ra gì, hơn nữa còn muốn ép gả người ta, bây giờ nghĩ lại không tự chủ mà thấy sợ hãi. May mắn phu quân tát nàng một cái khiến nàng nhận cơ hội rời đi, bằng không nếu Nam Dương Vương thật muốn truy cứu, đêm nay nàng đã không thể ngồi ở chỗ này.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt nhìn lướt qua Đại thiếu phu nhân, thấy nàng sợ đến mức thân thể vẫn còn đang run rẩy thì hơi nhướn đuôi mày. Bất kể là Đại thiếu phu nhân hay Tiền Duyệt nàng đều chưa để trong mắt, cùng họ giao thủ sẽ chỉ lãng phí thời gian và thật ngớ ngẩn. Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt rồi theo Dương vương phi ngồi xuống. Cho dù không muốn ngồi cạnh Dương vương phi thì lúc này cũng không thể không ngồi, dù sao người ta đã tự mình mời, ít nhiều gì cũng phải chứa mặt mũi cho nhau.

Vừa ngồi xuống, Mộ Dung Thu lập tức nhìn lướt qua hai thiếu nữ bên cạnh Cảnh vương phi và Dương vương phi. Tuy rằng khuôn mặt nhìn qua còn khá non nớt, nhưng trong suy nghĩ của người ở đây, tuổi này đã có thể lập gia đình. Đuôi mắt Mộ Dung Thu như có như không liếc qua Cảnh vương phi và Dương vương phi, khẽ nhíu mày.

Nhận được tầm mắt của Mộ Dung Thu, Cảnh vương phi lập tức mở miệng nói:

– Đây là thứ muội bốn vương phi, Cảnh Thu, năm nay mười lăm tuổi.

– Cảnh Thu thỉnh an vương phi.

Cảnh vương phi vừa dứt lời, Cảnh Thu mang theo khuôn mặt non nớt lập tức đứng dậy hành lễ với Mộ Dung Thu, nhìn qua đáng vẻ vô cùng nhu thuận.

Động tác của Dương vương phi chậm hơn một nhịp, âm thầm trừng Cảnh vương phi một cái, sau đó vẻ mặt tươi cười nói với Mộ Dung Thu:

– Đây là biểu muội bốn vương phi, Dương Yên Nhi, năm nay cũng mười lăm tuổi, từ nhỏ đã nhu thuận, tính tình hiền lành.

Hai vị đầu tư xung vương phi, xem ra lời đồn đãi Bình Sóc Vương có phúc Nga Hoàng Nữ Anh (*hai bà vợ chung sống hòa thuận, nhường nhịn lẫn nhau*) hạnh phúc vui vẻ thể gian hiếm có, chỉ sợ không phải như người ta vẫn hay nói. Hai người này âm thầm phân cao thấp, e là Bình Sóc Vương khó tránh khỏi đau đầu nhức óc.

– Ủ. Hai vị cô nương vừa thấy đã biết là nhu thuận, đáng vẻ này lớn lên cũng thật xinh xắn.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, đưa ly trà lên nhấp một chút, khách sáo khen ngợi.

Hai vị vương phi nghe vậy, lập tức cười tươi như hoa nở. Những lời này của nàng không phải là thứ họ muốn nghe sao?

Triệu Thiên không phải do Đại phu nhân sinh ra, còn là một thứ nữ nên ngồi ở một bên. Hiện nhiên mụn trên mặt biến mất khiến nàng tự tin hơn, thấy có thể chen lời lên lập tức nói.

– Đùng vậy đó. Gặp được hai vị muội muội, tự ta thấy ngượng thay. Nếu ta có được dung mạo như hai vị muội muội, nhất định tối nằm mơ cũng sẽ vui đến không ngủ được.

Lời này vừa ra, càng làm cho hai vị cô nương vốn rất ít ra ngoài giao tiếp đỏ mặt cúi đầu. Mọi người thấy thế cũng vui vẻ cười khê.

Thế nhưng, tươi cười của Đại thiếu phu nhân và Tiền Duyệt hơi cứng ngắt. Hai người họ đều đã từng xem thường không để Mộ Dung Thu trong mắt, nói ra những lời cay độc, vì vậy khi tất cả mọi người thoải mái tán gẫu thì các nàng chỉ có thể từng giây từng phút lo lắng bị Mộ Dung Thu làm khó.

– Nhị cô nương dung mạo thanh lệ, ăn nói khéo léo, sao hai muội muội của ta có thể sánh được.

Cảnh vương phi lập tức khách sáo trả lời.

Đại phu nhân nghe vậy, khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận nên vẫn còn phong vận hiện lên vài tia tươi cười, Cảnh vương phi khách lễ Triệu Thiên cũng chính là khen ngợi mẹ cả như bà đối đãi thứ nữ khá tốt, cho nên bà lập tức tiếp lời:

– Cảnh vương phi quá lời rồi, đứa nhỏ luôn rất biết vâng lời, lời nói cũng ngọt ngào. Sao có thể nói là bắt phẩm chứ?

– Ha ha, bốn vương phi càng ngày càng hợp ý Nhị cô nương, chính là không biết Nhị cô nương đã được định hôn sự chưa?

Cảnh vương phi hỏi.

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Triệu Thiên đang tỏ ra nghiêm chỉnh khi nghe nhắc đến đề tài này, bên tai truyền đến tiếng Đại phu nhân đáp lời:

– Còn chưa.

– Vậy thì tốt quá. Từ đệ của bốn vương phi năm nay vẫn chưa cưới vợ, ta xem Nhị cô nương thật là một cô nương tốt. Nếu còn chưa đính hôn, bốn vương phi liền thay Tứ đệ cầu thân, có điều không biết Đại phu nhân có đồng ý không?

Cảnh vương phi đôi mắt chuyển động, lập tức nói. Nếu có thể kết thân với Triệu gia tất nhiên sẽ rất có lợi cho gia tộc. Trước kia nghe nói Nhị cô nương rất xấu xí, nhưng hôm nay xem ra cũng không giống như đồn đãi, tuy rằng trên mặt mấy cái mụn hơi khó coi, nhưng khá thanh tú, xinh xắn.

Đại phu nhân nghe nói, gần như không cần suy xét đã trả lời:

– Được. Việc này rất tốt.

Một cuộc hôn nhân cứ như vậy được quyết định! Mỗi người đều không thể nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ một câu nói đã có thể quyết định cuộc đời người khác! Đây là một việc đáng sợ cỡ nào. Tìm Mộ Dung Thu chậm nửa nhịp, cho dù xuyên qua đã hơn một năm, nhưng đối với chuyện này vẫn không cách nào tiếp nhận. Nàng nhìn sang lại thấy Triệu Thiên thật đã thẹn thùng cúi đầu. Năm nay Nhị cô nương cũng chỉ mười bảy tuổi, nhưng đo luôn luôn không ai tới cầu hôn, có lẽ nàng ấy rất nóng nóng muốn gả đi. Trước kia cảm thấy nàng đơn thuần, nhưng hiện tại xem ra, câu nói vô thường vô phạt vừa rồi kia, e rằng không phải nàng chỉ thuận miệng nói ra, mà là muốn hấp dẫn sự chú ý của Cảnh vương phi.

Lúc này, bọn họ nhân lúc tục đem đồ ăn lên.

Lão phu nhân luôn luôn trầm mặc giờ mới lên tiếng:

– Nam Dương vương phi, Cảnh vương phi, Dương vương phi đều đối bụng đúng không? Mấy món ăn đêm nay đều do nhóm đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị, cũng không biết có hợp ý của các vị không. Nếu có chỗ chưa hài lòng xin cứ việc nói ra, lão thân sẽ cho người làm lại.

– Những thứ Lão phu nhân chuẩn bị sao có thể kém, bốn vương phi nhìn mỗi món ăn đều không tệ.

Mộ Dung Thu cười nói. Triệu phủ nhà cao cửa rộng, có thể nói là thù phù cả nước, mỗi một món ăn đều tinh xảo, ngay cả giá cũng khiến người khác chần động. Chỉ nhiều bạc như vậy sao có thể kém coi chứ.

Lão phu nhân cười nói:

– Vương phi đã thích vậy cũng chứng tỏ đám hạ nhân kia đều tận tâm.

– Nếu Nam Dương vương phi thích thì ăn nhiều một chút. Bây giờ chúng ta hàn huyên khá lâu, chắc cũng đã đói bụng.

Đại phu nhân nhẹ nhàng cười nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu.

— Được.

Trong phòng đều là người từng trải, cho dù cảm thấy thức ăn ngon miệng đến bất ngờ cũng chỉ nếm mỗi món một ít rồi buông đũa. Đối với người từng thường thức rất nhiều mỹ thực khắp nơi như Mộ Dung Thu mà nói, những thức ăn này tất nhiên nhìn qua có vẻ khá cầu kì bắt mắt, nhưng ăn vào cũng không khiến nàng quá hứng thú. Hơn nữa trước nay nàng vốn ăn ít nên chỉ mới uống chút canh, ăn lướt qua các món đã buông đũa.

Mọi người yên lặng dùng cơm tối trong chùng hai khác, sau đó ngồi một bên uống trà và ăn trái cây ướp lạnh tráng miệng.

Lão phu nhân đã sớm rời đi, chỉ để lại Đại phu nhân, vài vị thiếu phu nhân, Tiền Duyệt và Triệu Thiên.

Mọi người ngời một câu ta một câu tán gẫu.

Mộ Dung Thu không thể không bội phục nữ nhân có đại, năng lực xã giao mạnh như thế. Người một lời ta một câu đã có được không ít tin tức. Nhìn như tùy ý tán gẫu mấy việc vặt vãnh mà trong đó đều có dụng ý khác.

Dương vương phi thấy mọi người đều tán gẫu, liếc nhìn Dương Yên bên cạnh một cái rồi mang theo khuôn mặt tươi cười sáng rỡ nhìn về phía Mộ Dung Thu nói.

— Ta nghe nói hiện thời trong phủ Phủ Nam Dương Vương chỉ có một mình Nam Dương vương phi? Bên người Nam Dương vương phi cũng không có kẻ nào hiểu chuyện biết quy củ hầu hạ. Trước nay biểu muội ta, Yên nhi đều thật biết điều khéo, không bằng Nam Dương vương phi đưa Yên nhi về cùng đi, vừa có thể san sẻ việc chăm sóc Nam Dương Vương, vừa có thể hầu hạ Nam Dương vương phi.

Nghe vậy, cả phòng đồng loạt nhìn Mộ Dung Thu.

— Cũng để Cảnh Thu đi với Nam Dương vương phi đi. Trong ngày thường nhà đầu kia hết sức đáng yêu, còn rất hài hước biết pha trò chọc cười nữa.

Cảnh vương phi nghe Dương vương phi mở miệng tặng người, lập tức không cam lòng yếu thế nói

Như thế rất tốt, hai vị vương phi đều tặng người, lại nhìn hai nhà đầu kia đều do bụng mặt. Thật ra đây là chuyện gì người nào không rõ. Hiện giờ trong phủ Nam Dương Vương chỉ còn lại có Nam Dương vương phi, cho nên vị trí trắc phi kia đã khiến người khác dò mắt. Theo lý mà nói, Nam Dương vương phi không thể từ chối, bởi lẽ chuyện này trong mắt mọi người thật sự là bình thường.

Nhưng cũng có người vui sướng khi người gặp họa. Nữ nhân nào tình nguyện chia sẻ chồng mình với người khác chứ? Nhưng lại không có mấy người dám phản đối việc nam nhân của mình có nữ nhân khác.

Cảnh vương phi và Dương vương phi đều nắm chắc mười phần Mộ Dung Thu sẽ không từ chối. Dù sao hai người họ nói gì đi nữa cũng là vương phi, đều đã lên tiếng như thế, Mộ Dung Thu sao tiện cự tuyệt? Nếu cự tuyệt, cái tiếng ghen tị truyền ra ngoài, chắc chắn Nam Dương Vương cũng sẽ không hài lòng với nàng ta.

Trong lòng Mộ Dung Thu cười lạnh, muốn tặng người cho nàng? Hai nhà đầu này tốt như vậy, sao họ không tự giữ lại cho ông chồng mình hưởng thụ chứ? Ngược lại còn đưa cho nàng? Nàng nhìn hai kẻ đang tràn đầy tự tin, Cảnh vương phi và Dương vương phi, buông quai tảo trong tay ra, cảm khẩn lùa chậm chậm bên miệng một chút, cười nói:

— Hai vị vương phi có lòng, bốn vương phi thấy hai vị cô nương cũng không tệ.

Nghe vậy, Cảnh vương phi và Dương vương phi đồng thời gật đầu cười. Tuy rằng Nam Dương Vương tự mình đến đón Nam Dương vương phi thật sự là sùng ái đến cực điểm, nhưng không có nghĩa là Nam Dương Vương sẽ chuyên sủng Mộ Dung Thu mà không muốn nữ nhân khác. Vì vậy chút niềm tin ấy hai người nắm rất chắc.

Tất cả mọi người thu hồi ánh mắt, không cần nghĩ cũng biết Mộ Dung Thu nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng kể tiếp Mộ Dung Thu lại làm cho mọi người lập bắp kinh hãi. Nàng nói:

— Hai vị cô nương ta nhìn cũng không tệ, nhưng không biết vương gia có đồng ý không. Lúc này ta quên chưa nói với các người, vương gia đã từng nói, việc tìm người hầu hạ bên gối phải do tự hấn định đoạt, ta không thể xen vào. Nữ nhân chúng ta xuất giá tòng phu, tất nhiên ta không thể làm trái mệnh lệnh của Vương gia. Không bằng như vậy, đêm nay trở về, ta sẽ hỏi ý vương gia một chút?

Cảnh vương phi và Dương vương phi hai mặt nhìn nhau, quả thật không thể tin nổi. Hai người chưa từng nghe chuyện như vậy! Có lẽ đây là Nam Dương vương phi lấy có thoái thác, nhưng hai người lại không dám chất vấn tại chỗ.

Đại phu nhân giật mình nhìn Mộ Dung Thu, nghĩ, người như thế cũng khó trách sẽ làm Sơ Nhi và Thần Nhi đều động lòng, quả thật không phải một người dễ đối phó. Hai vị kia vương phi suy nghĩ gì, Mộ Dung Thu rành mạch. Thế nhưng, nàng không sợ nói như vậy sẽ khiến Nam Dương Vương trách cứ?

Không chỉ Đại phu nhân, những người khác gần như đều có cùng ý nghĩ này.

Tiền Duyệt luôn luôn không dám lên tiếng giờ lại cười thầm, nói vậy Mộ Dung Thu cũng sẽ không thể tiêu dao được mấy ngày nữa.

Mộ Dung Thu tất nhiên biết những người này suy nghĩ gì, có điều nàng cũng chẳng có tâm tư đi để ý cảm nhận của người khác. Nàng nâng ly trà lên nhấp một ngụm trà rồi đứng dậy cười nói:

— Ta cũng hơi mệt nên phải đi trước rồi. Mọi người không cần vì ta mà phá hỏng hứng thú, tiếp tục tán gẫu đi.

Dứt lời, nàng thong thả rời đi, chỉ để lại mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người. Đặc biệt Dương vương phi và Cảnh vương phi, nhìn nhau một cái, đồng thời trong mắt chứa sự khinh thường cười lạnh lẫn nhau.

Không khí cũng bởi Mộ Dung Thu rời đi có chút xấu hổ, vì hòa hoãn không khí, Đại phu nhân bèn cho gán hát đã sớm chuẩn bị tốt ra biểu diễn, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ, không yên lòng xem cuộc vui.

Sau khi đi ra khỏi đại sảnh đầy người, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng thở ra. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này tiệc tối ở Tiền viện hẳn là còn chưa kết thúc?

Trên đường, Mộ Dung Thu có vẻ đắm chiêu. E là sau này chuyện tặng người như vừa rồi sẽ thường xuyên xảy ra, xem ra tương lai nàng cần phải đối mặt với một cuộc chiến ác liệt. Để khỏi nằm mơ cũng phải suy nghĩ, tốt nhất nàng phải nghĩ ra một phương pháp nhất lao vĩnh đạt (*tốn công một lần để giải quyết triệt để*).

— Dung nhi...

Phía sau truyền đến tiếng kêu quen thuộc, lập tức lại có thêm tiếng trách cứ của một người:

— Là Nam Dương vương phi, hiện thời trong phủ nhiều người như vậy, Xuân Mai người đừng để người khác bắt được sai lầm.

Nghe âm thanh đó, khoé môi Mộ Dung Thu nhẹ nhàng gợn lên, lập tức xoay người. Quả nhiên là hai người có thể cho nàng ám áp ở Triệu phủ, Xuân Mai và Thu Diệp.

— Xuân Mai, Thu Diệp.

Nàng nhẹ giọng kêu.

Xuân Mai vừa chạy tới, đang muốn ôm Mộ Dung Thu lại phát hiện nha hoàn che mặt bên người Mộ Dung Thu chắn phía trước nên lùi lại. Thu Diệp cũng đến trước mặt ngay sau đó.

Nha hoàn che mặt tất nhiên là Hồng Lăng. Vì không muốn hù dọa người khác nên nàng mới che mặt lại. Từ trước tới nay nàng luôn xem Mộ Dung Thu là người quan trọng nhất, huống chi hiện thời Mộ Dung Thu sống lại từ chỗ chết, nàng đã sớm âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ không để cho vương phi có việc, cho nên dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Xuân Mai và Thu Diệp.

— Hồng Lăng, hai người này là bạn tốt của ta, không cần đề phòng như thế.

Mộ Dung Thu nhìn về phía Hồng Lăng khẽ cười nói. Không ngờ chỉ mấy hôm không gặp, khí thế Hồng Lăng đã trở nên mạnh mẽ như vậy.

Nghe vậy, Hồng Lăng lui ra phía sau.

— Vâng, vương phi.

Mộ Dung Thu đi về hướng Xuân Mai và Thu Diệp:

— Các người ổn chứ?

— Chúng ta thật lo lắng cho người. Ngày đó ta nghĩ người xảy ra chuyện nên ở ngoài cửa phủ chờ, đúng lúc gặp được Ngũ thiếu gia, có cả Nam Dương Vương. May mắn người không có việc gì, bằng không ta sẽ lo lắng chết mất.

Xuân Mai nhìn Mộ Dung Thu từ trên xuống dưới, phát hiện nàng không có chuyện gì, hơn nữa y phục trên người cực kì đẹp dễ sang trọng, càng lộ vẻ cao quý. Xuân Mai nhìn đến thất thần.

— Xuân Mai luôn lo cho vương phi, ta mới cùng nàng cùng đi. Vốn muốn chờ hai ngày sau vương phi rồi rãi lại đến, nhưng không ngờ lại gặp trên đường. Nhìn thấy vương phi bình an, ta và Xuân Mai đều yên tâm.

Thu Diệp cười nói, không hổ là người đã trải qua đau khổ, phản ứng cũng nhanh không ít. Hiện thời thân phận Mộ Dung Thu thay đổi, cho dù nàng quan tâm Mộ Dung Thu cỡ nào cũng không thể hoàn toàn biểu hiện.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói:

– Ta tốt lắm.

– Vương phi, người thật đẹp, so với trước kia còn đẹp hơn.

Xuân Mai ngậy ngốc mở miệng.

Mộ Dung Thu phi cười:

– Cũng chỉ là thay đổi một bộ quần áo mà thôi.

Hồng Lăng ở một bên nhìn Mộ Dung Thu nói chuyện thoải mái cùng hai người Thu Diệp, trong lòng nàng cũng yên tâm. Vẫn còn lo lắng vương phi ở Triệu phủ sống không tốt, dù sao cũng là dùng thân phận nha hoàn, hiện thời xem ra, hai người này là thật lòng tốt với vương phi.

– Vừa rồi ta còn bàn bạc với Thu Diệp, không biết vương phi thích dạng áo choàng nào. Giở gập được người, nhất định phải chính mình hỏi một chút. Vương phi, người thích loại nào?

Ngẫu nhiên xung quanh cũng có một vài người qua lại, Xuân Mai và Thu Diệp tự giác lui ra phía sau một bước nhỏ, cúi đầu trò chuyện với Mộ Dung Thu. Người đi ngang qua sẽ không quá chú ý tới họ.

Hiện tại thân phận của Mộ Dung Thu là Nam Dương vương phi, có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm mỗi một hành động của nàng. Thu Diệp và Xuân Mai không muốn để người khác gièm pha đồn đãi điều gì về Mộ Dung Thu nên chỉ có thể làm vậy.

– Ta thích màu lam, như màu xanh của bầu trời ấy.

Mộ Dung Thu để ý thấy hành động nhỏ ấy của hai người, tất nhiên biết họ là vì quan tâm mình, lập tức cười trả lời.

Thu Diệp gật đầu:

– Vâng, ta nhớ kỹ. Trong mấy ngày tới nhất định sẽ nhanh chóng làm xong, trước khi vương phi hồi kinh sẽ đưa cho vương phi.

– Đến lúc đó ta cũng có lễ vật tặng cho vương phi.

Xuân Mai ngừng đầu trông mắt nhìn Mộ Dung Thu, sau lại cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Mộ Dung Thu nhin không được cười mỉm:

– Ủ, ta chờ. Hai ngày nữa có thời gian, ta sẽ cho người gọi các người đến trò chuyện một chút.

Dưới ánh trăng mờ ảo, không ngừng có những ánh mắt tò mò nhìn sang phía này. Để tránh gây ra phiền phức cho Thu Diệp và Xuân Mai, Mộ Dung Thu chỉ đơn giản nói mấy câu với hai người rồi rời đi.

Xuân Mai nhìn bóng lưng Mộ Dung Thu rời đi, nhẹ giọng nói với Thu Diệp:

– Sau này sợ là chúng ta sẽ không có cơ hội nhìn thấy vương phi nữa.

– Có thể gặp gỡ vương phi đã là phúc khí của ta và người. Huống hồ vương phi tốt bụng như vậy. Cho dù sau này không thể gặp lại, chúng ta cũng sẽ không quên vương phi.

Thu Diệp thu hồi ánh mắt, nhẹ nói. Nếu không nhờ vương phi, hiện tại có lẽ nàng cũng đã sớm bị Nhị thiếu gia tra tấn chết đi sống lại, vĩnh viễn không thấy mặt trời. Hiện giờ nàng có thể có một cuộc sống mới, cũng đều nhờ vương phi âm thầm giúp đỡ. Ân đức này, nàng ghi nhớ suốt đời. Sau này nếu có cơ hội, nàng nhất định phải báo đáp.

Trên đường, Hồng Lăng đi theo bên cạnh Mộ Dung Thu nói:

– Hai người này nhìn qua là thật lòng muốn tốt cho vương phi. Nếu có thể rời khỏi Triệu gia đến hầu hạ bên cạnh vương phi thì tốt rồi. Nói vậy, bên người vương phi cũng có thêm hai người có thể tin được.

– Họ đã có gia đình.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lướt qua Thu Diệp và Xuân Mai, nhẹ giọng trả lời.

Nghe vậy, Hồng Lăng thở dài:

– Thật là đáng tiếc. Lần này hồi kinh, nó tí giúp vương phi xem xét vài nha đầu đáng tin một chút.

...

Trăng sáng sao thưa, gió nhẹ thổi lật phất trên ngọn cây.

Mộ Dung Thu nằm trên giường, nhắm mắt, bên tai lắng nghe âm thanh của thiên nhiên rồi bất tri bất giác tiến vào giấc ngủ. Vì trong phòng thấp ngọn nến, nàng ngủ cũng không được say. Đang lúc mơ mơ màng màng, cảm giác hình như có người hôn trán nàng, hôn lên cả đôi mắt và vành mi.

Nàng chợt mở mắt. Vũ Văn Mặc si ngốc nhìn nàng chăm chăm, bỗng nhiên bất giác ánh mắt mông lung của Mộ Dung Thu, gương mặt tươi cười của hắn ứng đó, giọng nói khàn khàn cất lên:

– Thử nhì. Ta không có uống rượu.

Dứt lời, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên vàng trán tròn bóng của Mộ Dung Thu. Thấy ánh mắt nàng vẫn mơ màng như cũ, đầu hắn lại cúi thấp xuống, chuyển hướng lên đôi mắt nàng, khẽ hôn lên rèm mi cong ấy.

Mộ Dung Thu có chút mơ hồ. Con người nàng có chút tật nhỏ, lúc ngủ khá mơ màng, tưởng đang nằm mơ, trong lúc đang âm thầm ảo não, sao Vũ Văn Mặc lại bước vào giấc mộng. Bỗng nhiên cảm giác được mắt hơi uon ướt, một thân hình nóng bỏng áp trên thân thể nàng! Đây không phải là mộng!

Hơi thở của Vũ Văn Mặc rõ ràng hơn, khuôn mặt tuần tử sáng sủa cũng bắt đầu trở nên nóng hổi, môi mông đi chuyển đến bên môi nàng, đầu lưỡi duỗi ra, lách qua hàm răng treu đùa cùng chiếc lưỡi dính hương của nàng.

Những động tác này của hắn bắt thành linh từ ôn hòa biến thành cuồng mãnh.

Cho đến lúc hai người môi hôn đầy dưa, hơi thở mang đậm nét nam tính tràn ngập toàn bộ xoang mũi của nàng, nhất thời, khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thu đỏ rực, hân đây là muốn lên giường với nàng.

– Người!

Nàng chưa hề chuẩn bị. Nàng cũng không phải người có quan hệ lung tung, cũng chưa từng chơi trò tình một đêm. Tuy rằng nàng động lòng với hắn, nhưng không có nghĩa là ngay lập tức đã có thể cởi sạch quần áo!

– Thử nhì, ta không biết thích một người sẽ mãnh liệt và dễ ý như thế. Hơn một tháng qua ta thật sự rất quan tâm lo lắng cho nàng. Cái tên Mã hộ vệ đáng chết kia không biết là bảo ai chuyển thư mà lại chậm chạp như vậy, bình quân mười ngày mới nhận được một phong thư. Thử nhì, nàng trốn không thoát!

Mộ Dung Thu làm gì còn sức mà ngăn Vũ Văn Mặc. Hắn có võ công, thân thể to lớn, khi hắn bị thương, nàng đã tận mắt thấy được sự cường tráng của hắn, cơ bụng sáu múi, cơ ngực không thiếu thứ nào.

Đang lúc khuôn mặt nàng đỏ bừng, không biết là do vùng vẫy tránh ra hay do xấu hổ, thân thể Vũ Văn Mặc đã đi xuống, khóa tay nàng lại trên đầu, khiến nàng không thể trốn thoát, đôi môi mòng lạnh lẽo hôn lên môi nàng.

Hành động của hắn làm nàng ngẩn ra. Hân gió tay phải lên, rút hết toàn bộ quần áo của nàng xuống.

Mộ Dung Thu run rẩy, lúc này, trong đầu nàng một mảnh mơ hồ, nếu không phải quần áo bị lột sạch, cảm giác mát lạnh ủa tới khiến nàng thoát thanh tỉnh, e là nàng không còn sót lại chút khả năng suy xét nào. Mộ Dung Thu nàng chưa bao giờ bắt lặc như thế! Có vẻ như hắn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, ngừng đầu khỏi ngực nàng, ánh mắt nóng rực mà thâm tình:

– Thử nhì, trước kia ta đã từng nói, nàng là nữ nhân của ta. Từ nay về sau, nàng cũng không thể rời khỏi ta.

Nghe vậy, ánh mắt mông lung của Mộ Dung Thu dần dần trong trẻo, nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của Vũ Văn Mặc giọng nói vô cùng thận trọng:

– Nếu người phụ ta, nhất định ta sẽ không tha thứ.

Thoảng chớp, đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm, không biết vì tình dục, hay bởi những lời này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 118

Nghe vậy, ánh mắt mỏng lung của Mộ Dung Thu dần dần trong trẻo, nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực của Vũ Văn Mặc giọng nói vô cùng thận trọng:

— Nếu chàng phụ ta, nhất định ta sẽ không tha thứ.

Thoảng chớp, đôi mắt hần trở nên sâu thẳm, không biết vì tình dục, hay bởi những lời này của nàng.

Chỉ là trong nháy mắt, con người đen sâu thẳm của Vũ Văn Mặc đã lóe lên tia sáng kiên định, hần vươn bàn tay thon dài ra vuốt ve gương mặt nàng:

— Thu nhi, trong lòng ta nàng là độc nhất vô nhị. Đòi này, ta nhất định không phụ nàng.

Trong lúc hần nói chuyện, hơi thở ấm áp phả lên cổ khiến nàng khẽ run rẩy. Chỉ cần là điều nàng nhận định chắc chắn sẽ không hối hận. Nhìn ánh mắt kiên định của hần, khuôn mặt nàng giãn ra, cười khẽ, vươn tay ôm cổ hần. Sự chủ động của nàng làm cho sắc thái tình dục trong mắt Vũ Văn Mặc càng đậm, thân mình cứng rắn như sắt càng thêm nóng bỏng. Hần tuyệt đối không cho nàng cơ hội tránh thoát, tay trái giữ chặt đầu nàng hôn nồng nhiệt, cũng quấn lấy lưỡi nàng chơi đùa không ngớt. Tay phải trượt xuống vuốt ve thân thể trần trướng mẫn cảm trắng mịn của nàng, đốt lên ngọn lửa nhiệt tình trên người Mộ Dung Thu.

Hơi thở nam tính tràn ngập khoang mũi, một người chưa bao giờ trải qua nam nữ hoan ái như Mộ Dung Thu chìm trong động tác của hần, cảm giác thân thể mình dần dần không còn kiểm soát được, một niềm vui sướng chưa bao giờ có khiến nàng mê đắm. Dưới ánh nến mờ ảo, ánh mắt mỏng lung của nàng chạm phải sự dịu dàng vô tận trong đôi đồng tử đen láy của Vũ Văn Mặc, sâu thẳm bên trong rõ ràng có thể thấy được nhu tình khiến người khác mềm nhũn. Nàng vươn tay nhỏ bé hơi lạnh ra giúp hần cởi bỏ quần áo, nhìn thân hình to lớn hoàn toàn khác biệt với phái nữ, thân thể này đúng là do trời xanh τι mà điều khiển ra, bà vai dày rộng, thắt lưng rất nhỏ, làn da trên người hần không khác gì trên mặt, đều là màu rám nắng, trong hơi thở nam tính còn toát ra sự khỏe mạnh và cường tráng. Giờ này khắc này, khuôn mặt tuấn mỹ ma quý kia, mái tóc đen dài buông xuống, vô cùng chói mắt. Nàng không thể khống chế ánh mắt nhìn lên khuôn ngực cường tráng, lướt qua cơ bụng trắng hiện, thắt lưng hoàn mĩ và đường cong nhấp nhô, vốn định dừng lại, nhưng ánh mắt mê ly kia lại không thể nên nổi từ mô tiếp tục nhìn xuống càng sâu ... *(Àc, hàm mộ các editơ làm cảnh hót hay như vậy, trình ta chỉ có thể thôi. Hắc hắc, không biết Thu nhi thấy cái gì nhỉ???)*

Mặt nàng càng đỏ hơn.

Lúc này ánh mắt nàng mê ly, mỗi ánh đào khẽ nhếch, xinh đẹp khiến hần nhận nại không được giảm nhẹ một tiếng.

(Các sắc nữ thất vọng không, ha ha, lừa tềnh kinh)

...

Tiếng rên rí ái muội hoà với tiếng thở dốc không ngừng từ trong phòng tràn ra, thẳng đến bình minh.

Hôm sau, lúc Mộ Dung Thu mở mắt ra một trời cũng đã lên cao, nàng vừa định chống người đứng dậy đã cảm thấy dưới thân một trận tê mõi. Tuy thân thể này đã từng trải qua chuyện đó nhưng cũng chỉ một lần duy nhất, dù tối qua Mộ Dung Thu vẫn chưa cảm thấy quá đau, nhưng vì Vũ Văn Mặc không ngừng đòi hỏi khiến nàng chịu không nổi. Mộ Dung Thu quay người nhìn sang bên cạnh, Vũ Văn Mặc vẫn đang nhắm mắt ngủ.

Lúc này hần hoàn toàn không còn đáng vẻ bằng sơn thường ngày, ngược lại thật nhu hòa, dường như khuôn mặt tuấn tú, cương nghị của hần cũng không còn quá cứng nhắc, ngược lại có vẻ mềm hoá không ít. Mộ Dung Thu cười nhẹ quay đi, đứng lúc này hần bỗng mở mắt ra, thừa dịp nàng không chú ý ôm nàng vào lòng, không nói không rằng lại là một trận hôn nồng nhiệt.

Mộ Dung Thu giậy gục dậy ra, đó một nói:

— Lúc này người trong viện đều đã dậy hết, nhìn sắc trời cũng sắp tới giờ cơm trưa rồi đó.

Vũ Văn Mặc hơi hé mắt, miễn cưỡng cười nói:

— Không ngờ nàng còn có lúc xấu hổ.

Khóe miệng Mộ Dung Thu gật gật, không thêm đề ý hần, đứng dậy mặc quần áo. Vũ Văn Mặc nhũn mảy, cũng đứng dậy mặc quần áo theo.

Khi Mộ Dung Thu mặc quần áo từ tế định đi ra ngoài, Vũ Văn Mặc bỗng nhiên kêu lên:

— Thu nhi, nàng khoan hãy ra ngoài. Lát nữa ta đưa nàng đi gặp một người.

— Một người? Là ai?

Mộ Dung Thu dừng bước, quay đầu nhìn hần, tò mò hỏi:

Vũ Văn Mặc cười nhẹ không nói, vươn hai tay, xoay đầu qua một bên, chắc chắn hai tiếng nói:

— Bỏn vương còn chưa thay quần áo chỉnh tề, có lý nào lại ra cửa gặp người được chứ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhin không được cười nói:

— Được. Thân thiết giúp gia thay quần áo.

Một tiếng sau, khi Mộ Dung Thu nhìn thấy bé con ngồi ngay ngắn trên ghế kia, bỗng chốc ngây ngẩn cả người! Mấy tháng nay, nàng vẫn muốn đợi cho đến lúc mọi chuyện ổn định rồi sẽ cho người đi đón Hiên nhi. Kết quả thật không ngờ, Hiên nhi vậy mà lại xuất hiện ngay trước mắt! Không cần suy nghĩ cũng biết đây là do Vũ Văn Mặc làm. Lúc này Mộ Dung Thu cũng không nghĩ nhiều, nhưng trong lòng cảm thấy khá kinh ngạc, Vũ Văn Mặc biết Hiên nhi được rằng thu xếp ở đâu, việc này cho thấy hần đã đoán được hết thay suy nghĩ và hành động của nàng phải không?

— Mẫu thân, Hiên nhi rất nhớ người!

Tiểu Hiên nhi vừa nhìn thấy Mộ Dung Thu đã lập tức nhảy xuống ghế dựa, thân mình tròn vo nhỏ nhỏ không khác ba tháng trước là bao chạy vội tới, kêu lên mấy chữ ngọt ngào ngây thơ làm cho người khác cực kỳ yêu thích.

Mộ Dung Thu xua đi nghi hoặc trong lòng, ngồi xổm xuống giang hai tay ôm lấy Tiểu Hiên nhi đang chạy như bay tới. Vừa mới thực dậy nên Mộ Dung Thu có vẻ khá chậm chạp, phải cố hết sức. Không ngờ chỉ trong ba tháng, Hiên nhi không chỉ cao lên mà ngay cả thể trọng cũng tăng lên không ít, ôm vào mềm mềm rất thoải mái.

— Mẫu thân, mỗi ngày Hiên nhi đều nhớ người. Hiên nhi tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại mẫu thân. Hiên nhi rất sợ.

Tiểu Hiên nhi tựa đầu trên vai Mộ Dung Thu, trong giọng nói mang theo nước nớc, có chút tủi thân.

Mộ Dung Thu dịu dàng sờ sờ mái tóc mềm mại của Tiểu Hiên nhi, trong lòng mềm nhũn, nhận không được ôn nhu nói:

— Hiên nhi yên tâm, về sau bất kể mẫu thân đi đâu đều đưa con theo.

Nàng đã hứa với Ngọc Nhi sẽ nuôi nấng Hiên nhi bình an lớn lên. Lúc trước vì có thể thuận lợi chạy trốn, nàng mới đưa Hiên nhi đến Bình Thành trước, hiện giờ suy nghĩ lại, nếu như Hiên nhi xảy ra chuyện gì, lương tâm của nàng có thể an ổn sao?

— Vâng ạ. Mẫu thân yên tâm, trong thời gian này Hiên nhi thật biết điều mà. Về sau Hiên nhi cũng sẽ ngoan ngoãn, không để mẫu thân phải lo lắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Hiên nhi trịnh trọng tuyên bố với Mộ Dung Thu như một ông cụ non.

Thấy bé như vậy, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc cũng nhận không được nở nụ cười.

— Tiểu thiếu gia thật nghe lời, cho tới bây giờ chưa từng nhắc tới Vương phi trước mặt hạ nhân. Có thể là sợ chúng tiểu nhân lo lắng đi?

Phía sau Tiểu Hiên nhi có ba người, một nam tử chừng trên năm mươi tuổi, phụ nhân trung niên, còn có một nữ tử khoảng mười sáu tuổi. Người vừa lên tiếng là nam tử trung niên kia.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía ba người. Dáng vẻ họ hoặc nhiều hoặc ít đều có thể nhìn ra một vài nét quen thuộc. Đôi đồng tử Mộ Dung Thu chớp động, trong lòng đau xót, nàng buông Hiên nhi đi đến trước mặt ba người, trước sự kinh ngạc của họ, nàng xoay người thi lễ:

— Văn Mai mất đi tính mạng là vì cứu ta, ta thật xin lỗi các người.

Ba người thấy thế lập tức quỳ trên mặt đất:

— Vương phi đừng nói như thế. Nhờ Vương phi mà cả nhà tiểu nhân mới có cuộc sống bình an như hôm nay. Người là ân nhân của gia đình tiểu nhân. Ân nhân gặp nguy hiểm, đương nhiên đưa nhà Văn Mai kia phải gánh lấy. Có thể bảo vệ an toàn

cho Vương phi, việc làm của Văn Mai là vinh hạnh của cả nhà tiểu nhân.

Vũ Văn Mặc đỡ Mộ Dung Thư dậy, ôn nhu nói:

– Người đứng lên đi, nếu người tiếp tục như vậy, bọn họ phải lạy đến tối mất thôi.

Nhà đầu đã cứu Mộ Dung Thư đúng là ra ngoài dự liệu của hắn, không ngờ còn có người trung thành như vậy. Nếu không nhờ nàng ta, e là Mộ Dung Thư chắc chắn đã bỏ mình trong trận hỏa hoạn đó. Như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi năng

– Vâng, Vương phi, xin ngài mau mau đứng lên. Người làm như vậy sẽ khiến chúng tiểu nhân giảm thọ mất. *(nguyên văn là chiết sát)*

Cha Văn Mai lập tức dập đầu khấn cầu.

Mộ Dung Thư chỉ có thể đứng dậy, tiếp đó cũng đưa tay nâng họ dậy. Lúc này ba người mới đứng lên. Nàng quan tâm hỏi:

– Gắn đây các người sống thế nào?

Dù sao bọn họ cũng là xa xứ đến nơi đây, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu, chắc chắn đã gặp không ít vấn đề phát sinh. Hiện thời mất đi đứa con gái như Văn Mai này, đau lòng nhất cũng là bọn họ.

– Ít nhiều cũng nhờ sự tin nhiệm của Vương phi, sau khi đến Bình Thành, cả nhà chúng tiểu nhân liền đưa theo sự dẫn dò của Vương phi mua sơn trang, tiếp đó thuê người đến trồng trọt, sang năm sẽ có thu hoạch.

Trước tiên, cha Văn Mai trả lời.

– Xin Vương phi yên tâm, sơn trang này chúng tiểu nhân đã xem qua rồi, địa thế vô cùng tốt, chắc chắn sẽ cho thu hoạch rất khá. Hơn nữa còn có một vườn trái cây, hàng năm cũng sẽ có một khoản thu nhập không nhỏ.

Mẹ Văn Mai lập tức tiếp lời.

Bỗng nhiên cảm giác được người bên cạnh không ngừng phát ra một luồng khí lạnh rợn người, Mộ Dung Thư hiểu Vũ Văn Mặc đang nghĩ gì. Hắn biết Hiền nhi ở đâu, tất nhiên cũng sẽ đoán được dự định trước đó của nàng, lúc này chắc là rất tức giận phải không? Chẳng qua thật không ngờ hắn sẽ là người dễ dàng nói giỡn như vậy.

Mộ Dung Thư gật đầu, nói:

– Các người làm việc ta rất yên tâm. Mấy ngày nữa ta sẽ trở lại kinh thành cùng Vương gia, sau này e là khó có cơ hội đến Bình Thành. Lúc Văn Mai còn sống, ta đã nói với nàng, sơn trang này về sau chính là của các người. Giấy bán thân của cả nhà và giấy tờ đất đều bị hủy trong đám cháy. Hai ngày nữa ta sẽ nhờ quan phủ địa phương làm lại các loại giấy tờ đó rồi trả lại cho mọi người. Tương lai các người ở Bình Thành cũng coi như có chỗ đứng vững chắc.

Hiện thời thứ mà nàng có thể làm cho Văn Mai cũng chỉ có vậy. Nàng hi vọng cuộc sống ngày sau của cả nhà Văn Mai sẽ bình yên và hạnh phúc. Giao sơn trang cho họ, không ngoài mục đích giúp họ bảo đảm được cuộc sống tương lai, cũng có thể ngăn đầu trước mặt người khác. Nói vậy đây cũng là điều Văn Mai hi vọng phải không?

Người nhà Văn Mai nghe Mộ Dung Thư nói xong, đều không dám tin:

– Vương phi?

Sơn trang to như vậy giả trị cũng hơn một vạn hai, đây tuyệt đối không phải con số nhỏ.

Huống hồ, cả nhà họ chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ nhận được cái gì. Văn Mai hi sinh tính mạng vì Vương phi coi như nó có phúc, Vương phi đối xử với họ như vậy, đại ân này sao có thể nhận đây?

– Các người không cần từ chối. Chỉ e rằng đây là việc duy nhất ta có thể làm cho Văn Mai. Nếu mọi người cứ nhất quyết từ chối, ta sẽ áy náy cả đời. Hiện thời cái ta hy vọng là từ nay về sau một nhà các người có thể com no áo ấm, có sơn trang này các người đã có chỗ dựa vào. Đây coi như lệnh của ta.

Mộ Dung Thư thấy ba người muốn mở miệng từ chối thì lập tức đưa tay ngăn cản. Hiện giờ nếu nàng vẫn giữ giấy bán thân và giấy tờ đất của họ, sao không khiến Văn Mai dưới tuổi vàng thất vọng chứ?

Ba người thấy Mộ Dung Thư nói như vậy cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ quỳ xuống dập đầu cảm tạ.

– Cả nhà tiểu nhân cảm tạ đại ân đại đức của Vương phi.

Nghe thấy câu trả lời của ba người, Mộ Dung Thư yên tâm.

– Mẫu thân, sơn trang chơi rất vui.Hiền nhi đi bắt ếch, châu châu, còn tự tay hái được hoa quả đấy. Hiền nhi vốn định giữ lại cho mẫu thân ăn, nhưng mà để được hai ngày đã bị hư rồi.

Đôi mày nhỏ của Hiền nhi nhăn lại, có chút hối hận nắm tay Mộ Dung Thư nói.

Muội muội Văn Mai cười nói:

– Tiểu thiếu gia hái được không ít hoa quả đấy á, có cả anh đào nữa. Tiểu thiếu gia nói Vương phi thích ăn anh đào nên cố gắng hái rất nhiều, có điều để không được mấy ngày là bị hư. Hôm nay Vương gia phái người tới đón, chúng tiểu nhân mới dậy sớm hái được một ít anh đào mang đến cho Vương phi.

Nói xong, mẹ Văn Mai đứng phía sau liền xách một cái giỏ lớn đến trước mặt nàng.

– Đều rất tươi ngon. Trong vườn trái cây thì anh đào này nhìn đẹp mắt nhất, vừa ngọt lại đó mọng.

Mộ Dung Thư nhìn chiếc giỏ lớn kia liền nhớ tới lúc trước, sau khi Văn Mai về nhà rồi quay lại phụ đã mang theo một cái giỏ lớn, giống cái này như dúc. Cả nhà Văn Mai đều là những người thành thật phúc hậu. Nàng không khỏi cười nói:

– Cảm ơn.

– Khỏi bảm Vương gia, Vương phi, Bình Sóc vương và hai vị Vương phi đưa bái thiếp cầu kiến.

Ngoài cửa hạ nhân nói.

Nghe vậy, tươi cười bên miệng,Mộ Dung Thư hơi cứng lại, nghiêng đầu nhìn nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Già dân ông này hoa đào thật nhiều, hai vị Vương phi kia hôm qua tặng người không được, nói vậy hôm nay lại là đến tặng người phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 119

– Khỏi bảm Vương gia, Vương phi, Bình Sóc Vương và hai vị Vương phi đưa bái thiếp cầu kiến.

Ngoài cửa hạ nhân nói.

Nghe vậy, tươi cười bên miệng,Mộ Dung Thư hơi cứng lại, nghiêng đầu nhìn nhìn về phía Vũ Văn Mặc. Già dân ông này hoa đào thật nhiều, hai vị Vương phi kia hôm qua tặng người không được, nói vậy hôm nay lại là đến tặng người phải không?

Vũ Văn Mặc đối diện với nụ cười lạnh nửa miệng của Mộ Dung Thư, trong đôi con ngươi sâu thẳm lộ ra một tia khác thường. Hắn ra lệnh cho người bên ngoài:

– Nhận bái thiếp đi.

Tiếp đó Mộ Dung Thư tạm thời giao Hiền nhi cho Hồng Lăng trông nom, nâng cùng Vũ Văn Mặc đến phòng bên cạnh gặp Bình Sóc Vương và hai vị vương phi.

Bình Sóc Vương không coi là tuấn mỹ nhưng lại tương đối có khí khái nam tử, hơn nữa còn có khí chất cao quý bẩm sinh, những thứ này đã bù lại khiếm khuyết về dung mạo. Hai vị vương phi chia ra ngồi hai bên. Xem ra, hắn vô cùng yêu thích hai vị vương phi này. Bên cạnh họ là hai thiếu nữ Mộ Dung Thư đã thấy ở chỗ Đại phu nhân. Sau khi nhìn thấy Vũ Văn Mặc, hai người đồng loạt đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu.

Mộ Dung Thư nhàn nhạt đưa mắt nhìn hai người một cái rồi mới ngồi xuống bên cạnh Vũ Văn Mặc.

Khi nhìn thấy Vũ Văn Mặc, Cảnh vương phi và Đương vương phi cũng khá sửng sốt. Đây là lần đầu tiên hai người gặp được vị vương gia này. Không ngờ lại là người đẹp trai đến mức khiến người như thế. So ra, Bình Sóc Vương nhìn có vẻ quá bình thường. Lại nhìn qua Mộ Dung Thư, trang điểm nhẹ nhàng, thanh lệ thoát tục, đồng thời lại xinh đẹp động lòng người, ở bên cạnh Nam Dương Vương quả nhiên là một đôi do ông trời tác hợp, khiến người khác nhìn mà hâm mộ, đồng thời có chút ghen tị.

Khi Bình Sóc Vương nhìn về phía Mộ Dung Thư cũng khá sửng sốt, nhưng vì có Vũ Văn Mặc ở đây, hẳn bắt động thanh sắc thu lại ánh mắt.

— Nghe tin ngày mai Nam Dương Vương sẽ khởi hành hồi kinh nên hôm nay thừa dịp ngài còn chưa rời đi, ta tới hàn huyên một chút với Nam Dương Vương.

Sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư ngồi xuống, Bình Sóc Vương nhìn về phía Nam Dương Vương cười nói

Vũ Văn Mặc vẫn lãnh đạm như thường ngày, nhưng hôm nay sắc mặt hồng nhuận, trong mắt có chứa ý cười, nhìn qua có vẻ dễ gần hơn. Bình Sóc Vương thấy thế nên thoáng thất thần, dù sao vẫn luôn nghe nói Nam Dương Vương lạnh lùng, rất khó thân cận, hôm qua cũng chưa nói được mấy câu, nhìn qua không khác đồn đãi là bao. Nhưng hôm nay gặp mặt lại thấy khác xa.

— Trong kinh có nhiều việc bốn vương còn chưa xử lý, không thể tiếp tục ở lại Bình Thành. Vừa rồi ta và vương phi còn muốn đưa bá thiếp đến thăm Bình Sóc Vương, không ngờ ngài lại tới trước.

Vũ Văn Mặc thần nhiên trả lời.

Đối với những người như bọn họ, cho tới bây giờ những lời đối trả khách sáo cũng không hiếm lạ gì. Mộ Dung Thư thần nhiên thường thức trà, xem diễn trò, ngẫu nhiên khoe mát sẽ lướt qua Dương vương phi và Cảnh vương phi vài lần. Mục đích tối đáy của họ rõ ràng, ràng thăm nghĩ, muốn chờ hai người này nói thẳng vào chủ đề chính, e là phải đợi khá lâu.

Hai cô thiếu nữ lớn lên trong khuê phòng, hiếm khi nhìn thấy nam tử, vì vậy khi vừa thấy Vũ Văn Mặc đã rung động, muốn gả cho vị vương gia này. Vốn dĩ hai người còn không quá tình nguyện nhưng bây giờ lại hết sức vui vẻ, dù sao Vũ Văn Mặc có thân phận xuất chúng, còn đẹp trai tuấn tú, ngay cả khí độ cũng tôn quý như thế. Ngẫu nhiên khi ngẩng lên nhìn về phía Vũ Văn Mặc, ánh mắt kia của hai người cứ như đang nhìn phu quân mình vậy.

Vũ Văn Mặc nhận thấy được ánh mắt của hai người, tự dung cảm thấy vô cùng chán ghét. Hắn lẳng lặng nhu nhủ mảy, khoe mắt nhìn về phía Mộ Dung Thư, phát hiện nàng cũng cau mày như vậy. Lập tức, hắn bỗng nhiên cảm giác tâm tình không tệ, bên mỗi gợn lên một chút ý cười hiếm hoi.

Nụ cười này trong mắt người khác lại mang những ý nghĩa khác nhau. Bình Sóc Vương cho là hẳn có vẻ càng thêm bình dị gần gũi so với đồn đãi, đồng thời cũng cho rằng chuyện hôm nay muốn bản luận tám chín phần sẽ thành công. Bốn người Dương vương phi lại cho rằng Vũ Văn Mặc rất hài lòng với Cảnh Thu và Dương Yên, lập tức bọn họ càng thêm tự tin.

— Nếu sau này Nam Dương Vương có dịp quay lại Bình Thành, nhất định bốn vương sẽ chiêu đãi tận tình. Lần này ngài đến quá vội vàng, thế cho nên bốn vương chưa kịp chuẩn bị. Lần tới nhất định phải để bốn vương làm hết trách nhiệm chủ nhà mới được.

Bình Sóc Vương gật đầu, trong giọng nói thoáng tiếc nuối.

— Vậy bốn vương cảm ơn Bình Sóc Vương trước.

Vũ Văn Mặc lạnh nhạt nói. Hắn chỉ gặp qua Bình Sóc Vương một lần khi còn bé, không qua lại nhiều, vì vậy lúc này trò chuyện có vẻ khá nhàm chán.

— Sắc mặt Nam Dương vương phi dường như không được tốt. Do tới qua không nghỉ ngơi tốt sao?

Dương vương phi thấy Mộ Dung Thư từ đầu tới cuối chỉ im lặng ngồi một bên thần nhiên dùng trà thì mờ miệng trước. Hôn nữa nhìn về mặt Mộ Dung Thư có chút mờ mịt, có lẽ là lo lắng về việc hôm nay các nàng sẽ đến, sợ họ vạch trần chuyện hôm qua với Vũ Văn Mặc.

Nghe vậy, tay cầm chén trà của Mộ Dung Thư hơi khựng lại. Trời sáng nắng mới được chợp mắt, đương nhiên rất mệt mỏi. Huống hồ nàng cũng từng ủng phò với họ. Chỉ là không nghĩ tới Dương vương phi này lại nói chuyện trắng trợn như thế, e rằng chuyện bị từ chối hôm qua khiến nàng ta ghi hận trong lòng phải không?

Vũ Văn Mặc khẽ hạ mắt, khoe môi nhẹ nhàng cong lên.

— Có thể là buổi tối gió hơi lạnh nên ngủ không được ngon.

Mộ Dung Thư thoáng nhìn nụ cười vui sướng khi người gặp họa kín đáo kia của Vũ Văn Mặc, đuôi lông mày khẽ nhướng, vẻ mặt tự nhiên trả lời.

— Đã nhiều ngày quá thật khí trời thay đổi, nếu thấy lạnh thì nên đốt than để sưởi, có lẽ sẽ ấm áp hơn một chút.

Cảnh vương phi nhìn như vô cùng quan tâm nói.

— Cảm ơn Cảnh vương phi đã nhắc nhở.

Mộ Dung Thư gật đầu cười nhợt để cảm tạ Cảnh vương phi. Biểu tình cùng ngữ khí cũng không thần thiện. Nói thật, nàng còn chưa ăn điểm tâm nữa đây, lúc này cũng sắp đến giờ cơm trưa nên có hơi đói, đồng thời trên người lại vô cùng nhức mỏi, ăn cơm trưa xong lại ngủ một giấc, dù sao ngày mai đã phải khởi hành hồi kinh.

Cảnh vương phi hơi lỏng mím cười. Nếu Cảnh Thu thuận lợi vào phủ Nam Dương Vương, sau này không thể thiếu sự nâng đỡ của Mộ Dung Thư. Hiện tại đặc tội nàng, e là tương lai hồi hận không kịp. Trong lòng cười lạnh, với chút tâm cơ này của Dương vương phi còn muốn đầu với nàng?

Dương vương phi thấy Cảnh vương phi vẫn nhợt nhạt với Mộ Dung Thư như cũ, trong lòng rất xem thường. Chẳng lẽ hôm qua ả không nghe thấy lời cự tuyệt của Mộ Dung Thư sao? Hôm nay còn mặt dày lấy lòng nàng ta!

Nhìn thấy sóng ngầm mãnh liệt bắt đầu khởi động giữa hai người, Mộ Dung Thư vẫn ngồi yên không tiếng động, nhưng vẫn chau mày lại. Nàng thật muốn quay về giường ngủ một giấc.

Vũ Văn Mặc quay sang Mộ Dung Thư. Nhu cười nói:

— Đợi một lát là tới giờ cơm trưa rồi. Đây là điểm tâm bốn vương vừa cho người chuẩn bị, nàng ăn trước một ít. Cần thận đừng ăn nhiều quá, không thôi cơm trưa ăn không vào.

Nói xong, hắn chỉ vào cái đĩa trên bàn trà cạnh chỗ Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư nhìn theo tay hắn, trước mắt chính là một cái đĩa khá tinh xảo, trên đặt hơn mười loại bánh màu sắc khác nhau khiến người khác rất muốn ăn. Nàng khẽ nhướng đuôi mày, vừa rồi sao nàng lại không thấy nhỉ? Nhất thời, trong mắt nàng hiện lên sự mờ mịt, gật gật đầu, đưa tay lấy điểm tâm ăn. Vũ Văn Mặc lại tự mình rót cho nàng một tách trà.

— Uống ít nước trà kéo ngắn.

— Vâng.

Mộ Dung Thư tạo nhã ăn, hướng thụ sự hiếu ý chu đáo của Vũ Văn Mặc. Không nói những thứ khác, có đôi khi hắn còn có thể đoán trước nàng muốn gì.

Mấy người Bình Sóc Vương nhìn thấy họ không coi ai ra gì mắt đi này lại, nhất thời ngẩn ra nhìn nhau. Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi thật ăn ái đến không ngờ!

Dương Yên và Cảnh Thu rất hâm mộ nhìn Mộ Dung Thư. Đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy một nam nhân dụng tâm với nữ nhân của mình như vậy. Về mặt ôn nhu của hắn khi nhìn Nam Dương vương phi khiến các nàng càng thêm ái mộ Vũ Văn Mặc.

Tiếp đó Bình Sóc Vương hàn huyên vài câu cùng Vũ Văn Mặc. Khi Mộ Dung Thư ăn được ba bốn khối điểm tâm, Dương vương phi đã đi vào chủ đề chính:

— Nam Dương vương trong triều công sự bận rộn, bên người lại chỉ có Nam Dương vương phi hầu hạ, khó tránh khỏi quá mức đơn bạc. Nếu bên người có thêm chừng hai ba người hầu hạ cũng có thể chia sẻ một ít cho Nam Dương vương phi.

— Đương vậy. Hiện thời bên người Nam Dương Vương chỉ có một mình Nam Dương vương phi, việc hầu hạ Nam Dương Vương khó tránh khỏi quá vất vả. Hôm qua hai tỷ muội chúng ta đã nói với Nam Dương vương phi, để hai nàng hầu hạ Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi. Hai nha đầu này đều rất thông minh lanh lợi.

Cảnh vương phi cũng lập tức phối hợp. Sau đó ra hiệu cho Cảnh Thu và Dương yên đứng lên.

— Cảnh Thu / Dương Yên thỉnh an Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi.

Hai thiếu nữ này hiện thời cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, tuy diện mạo đáng người chưa hoàn toàn phát triển nhưng đáng vẻ đã rất xinh xắn, không phải nam nhân đều thích nhất phần non nớt này của nữ tử sao? Dù sao hai người cũng được nuôi dạy kỹ lưỡng nơi khuê phủ, cho dù trong lòng có ngưỡng mộ Vũ Văn Mặc cỡ nào lúc này cũng nương nung xấu hổ không dám nhìn thẳng, tựa như có gái xuân thì e thẹn, vẫn khiến nam nhân rung động.

— Hai vị vương phi của bốn vương nói rất đúng. Bên người Nam Dương Vương cần phải có mấy người thân thiết. Thanh danh các nàng ở Bình Thành rất tốt, đều có tiếng tăm, tình thông mọi thứ cảm kỷ thư họa.

Bình Sóc Vương đầu tiên là nhìn lướt qua Mộ Dung Thư, sau đó mới nói với Vũ Văn Mặc. Cho dù họ ở xa kinh thành, nhưng cũng có nghe qua đồn đãi, nghe nói Nam Dương vương phi ghen tị thành tánh, cái này cũng không lạ, càng miễn bàn cảm kỷ thư họa. Mà hắn là nam nhân, tất nhiên biết nam nhân ngoại trừ thích nữ tử có dung mạo bên ngoài xuất sắc, cũng sẽ có vài phần thương thức với nữ tử tài hoa.

Đôi mắt như băng tuyết ngàn năm của Vũ Văn Mặc nhìn lướt qua Dương Yên và Cảnh Thu, cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái rồi quay đi, bên tai nghe ba người thì nhau lên tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chén trà.

Từ biểu tình này, mấy người đều đoán không ra ý nghĩ của hắn. Tuy rằng Cảnh Thu và Dương Yên đều khá xinh đẹp, nhưng so ra vẫn kém xa Mộ Dung Thư. Có điều tài nghệ hai người tuyệt đối áp đảo Mộ Dung Thư!

— Tối qua chúng ta đã nói với Nam Dương vương phi. Nam Dương vương phi cũng bảo rằng rất thích Cảnh Thu và Dương Yên. Có điều Nam Dương vương phi nói năng cũng không thể tự tiện tuấn nhận họ, vì vậy chúng ta mới trực tiếp hỏi Nam

Dương Vương.

Dương vương phi không muốn tri hoãn chuyện này nên chẳng thèm kiêng nể gì nói thẳng với Vũ Văn Mặc.

Bình Sóc Vương và Cảnh vương phi đều nhăn mày lại. Dương vương phi nói như vậy, không phải đã đắc tội Nam Dương vương phi sao?

Vũ Văn Mặc cau mày, trong con ngươi hiện lên một luồng ánh sáng lạnh. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ ôn nhu nhìn về phía Mộ Dung Thu, thăm tình hình:

– No rồi à?

Nghe vậy, Mộ Dung Thu bỏ điêm tâm xuống, lấy khăn lụa ra xoa xoa tay, cười hơi mất tự nhiên:

– Điêm tâm ăn rất ngon, thật không muốn ngừng.

Không ngờ một chuyện nhỏ nhặt như vậy hắn cũng có thể phát hiện.

Giọng điệu Vũ Văn Mặc mang theo trách cứ:

– Về sau ăn điêm tâm ít thôi, đừng để lỡ bữa chính.

– Vâng!

Mộ Dung Thu rất biết nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người không coi ai ra gì nói chuyện, có vẻ như quên mất những lời vừa rồi của Dương vương phi. Điều này khiến họ hoàn toàn bất ngờ.

Sau đó, Vũ Văn Mặc chuyển mắt nhìn về phía Bình Sóc Vương, giọng nói lạnh lùng.

– Bốn vương cảm ơn ý tốt của Bình Sóc Vương. Vương phủ của ta không thiếu hạ nhân. *(Mặc ca câu này độc, MK, là hạ nhân, hạ nhân đó)*

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Thu hàm chứa tươi cười. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Bình Sóc Vương, nụ cười trên môi nàng nở rộ như yên hoa, nói

– Hai vị cô nương đều rất xinh đẹp, cũng chẳng kém Dương vương phi và Cảnh vương phi là bao. Mà hai vị vương phi hầu hạ Bình Sóc Vương Bình nhất định cũng có lúc chưa được chu toàn, chỉ bằng để các nàng hầu hạ bên người Bình Sóc Vương đi.

(Thu tự, tự có thể độc hơn nữa không? Hai vợ chồng nhà này quả là vô đối!)

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 120

Khi Vũ Văn Mặc nói ra hai chữ hạ nhân đã thành công khiến nụ cười trên mặt ba người Bình Sóc Vương nhất thời cứng lại. Mặc dù bọn họ không nói thẳng đưa Cảnh Thu và Dương Yên cho hắn, nhưng ở đây ai lại nghe không hiểu ý tứ bên trong? Tuy thân phận thấp so với hạ nhân không cao hơn bao nhiêu, nhưng cũng là chủ tử rồi, vậy mà trong mắt hắn lại chẳng khác gì hạ nhân!

Tiếp đó mấy người lại nghe Mộ Dung Thu nói, quả thực không thể tin.

Nàng đây là ý gì? Người nàng đã không cần còn muốn nhét vào bên người Bình Sóc Vương?

Dương Yên và Cảnh Thu lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu. Sau khi gặp được Vũ Văn Mặc, trái tim các nàng đã điên đảo, làm sao có thể làm nữ nhân của Bình Sóc Vương? Thế nhưng, vì một câu “hạ nhân” vừa rồi kia của Vũ Văn Mặc mà tinh thần chấn nản. Tuy là các nàng xuất thân từ nữ, thân phận không bằng được dòng chính nữ tôn quý, nhưng dù gì cũng là đại gia khuê tú, sao trong mắt hắn lại biến thành kẻ thân phận ti tiện như thế?

Hai vị vương phi trở mặt nhìn trừng trừng Mộ Dung Thu, họ là hai người được Bình Sóc Vương yêu thích nhất, cho nên mới trở thành bình thê, không phân cao thấp, tuy rằng trong phủ cũng có mấy di nương và nha đầu thông phòng, nhưng những lời Mộ Dung Thu mới thốt ra khiến các nàng trở tay không kịp! Đây không phải là quăng củ khoai lang phòng tay ngược lại cho họ sao?

Vũ Văn Mặc vẫn chưa nhìn sự biến hóa thần sắc trên mặt họ, mà là gắt đầu phụ họa:

– Thu nhi nói rất có lý. Hai vị cô nương xinh đẹp đồng lòng người, lại là thứ muội của hai vị vương phi, chắc chắn sẽ tận tâm hầu hạ Bình Sóc Vương và hai vị vương phi. Từ trước tới nay bốn vương không có thói quen lấy đi thứ yêu thích của người khác.

Lời này vừa nói ra, mấy người Bình Sóc Vương lập tức muốn lên tiếng phản bác, nhưng tốc độ của họ sao qua được Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tiếp lời:

– Nghĩ đến Bình Sóc Vương cũng là người phong lưu, bên người nếu không có vài người vừa ý hầu hạ, khó tránh khỏi làm người khác cảm thấy đáng tiếc. Nhị vị vương phi coi như là có lòng, tìm được hai vị nữ nhân đáng yêu như vậy, Bình Sóc Vương giữ ở bên người còn có thể làm người tri kỉ *(nguyên văn là giải ngữ hoa, ít biết là gì)*, người một nhà vui vẻ hòa thuận, sao người khác không hâm mộ cho được.

Bình Sóc Vương nghe lời, không thể ngờ hắn đến tặng người, ngược lại bị đẩy trở về. Mặc dù hắn không quá hài lòng với thái độ của Vũ Văn Mặc, nhưng Vũ Văn Mặc đã tỏ ý tuyệt đối không muốn hai cô nương này. Như vậy, hắn có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ khiến người khác thấy chán ghét. Huống hồ, vị Nam Dương vương phi này cũng không vô dụng như đồn đãi, lời nói sắc sảo, phản ứng nhạy bén, hai nữ nhân bên cạnh hắn tuyệt đối không thể so sánh được. Có điều vì sao Vũ Văn Mặc lại cự tuyệt? Chẳng lẽ hắn không để hai người này vào mắt? Thế nhưng, có nam nhân nào lại ngại nữ nhân bên cạnh quá nhiều chứ? Hai thiếu nữ này đều có dáng người thuần tha quyền rũ, trong mơ hồ có thể nhìn ra dung mạo của Dương vương phi và Cảnh vương phi hai năm trước, khiến hắn hơi dao động. Nhưng vốn ý định của hắn là đưa hai nữ tử đó cho Vũ Văn Mặc, muốn nhờ đó tạo dựng quan hệ, hiện thời e là kế này không dùng được.

Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu kẻ xướng người họa đã khiến cho tình huống xảy ra chuyển biến cực lớn, khiến mấy nữ nhân trong phòng không kịp trở tay, bởi lẽ chuyện như thế ở thời đại này là hết sức bình thường, hiếm khi tặng lễ lại bị trả lại như vừa rồi. Quả thực một chuyện nực cười!

Hơn nữa với tình huống trước mắt, nếu cứ gắng gượng đưa người cho Vũ Văn Mặc, như vậy sẽ chỉ khiến đối phương phản cảm. Và lại Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu người một lời ta một câu mà câu nào cũng là suy nghĩ cho Bình Sóc Vương, không giành thứ yêu thích của người, đây không phải nói thẳng Dương Yên và Cảnh Thu đã là người của Bình Sóc Vương sao?

Mấy người sắc mặt xanh trắng lẫn lộn.

Thu hết sự giận đối thần sắc của họ vào mắt, trong lòng Mộ Dung Thu cười thầm, người tốt như vậy, sao họ không giữ lại cho phu quân mình mà còn cố đưa cho người khác? Muốn nàng tự mình chuốc lấy ưu phiền, nàng sẽ khiến họ cũng không được thoải mái.

– Vương gia, chúng ta vẫn đứng nên bàn luận chuyện nhà của Bình Sóc Vương nữa. Hai vị cô nương đều như hoa như ngọc, tình thông cảm kỳ thư họa, là hồng nhan tri kỉ. Sau này chắc chắn sẽ hầu hạ Bình Sóc Vương và nhị vị vương phi thật chu đáo.

Sắc mặt Dương vương phi và Cảnh vương phi liên tục thay đổi, vô cùng khó coi. Nói ra như vậy, nha đầu khắp phòng đều nghe thấy được, còn đâu là khuê dự của Dương Yên và Cảnh Thu? Cho dù không muốn cũng phải gả cho Bình Sóc Vương!

Sắc mặt Dương Yên và Cảnh Thu trắng bệch, bất chấp cái gì là ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn chăm chăm hai người Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu. Đầu tiên là muốn từ thái độ Vũ Văn Mặc xem có phải hắn không hề có cảm giác với các nàng hay không, sau đó lại bắt mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu. Nhất định là nàng ta âm thầm trở mặt khiến Nam Dương Vương không thu nhận các nàng.

– Ủ, đã đến giờ cơm trưa, chúng ta đừng để người Triệu gia chờ lâu. Đi thôi.

Vũ Văn Mặc gật đầu, sau đó nắm tay Mộ Dung Thu đứng lên, hắn xoay người rồi hướng về phía Bình Sóc Vương nói:

– Bình Sóc Vương cũng đi cùng chứ?

Hắn như không thấy ánh mắt ai oán của hai cô gái, thần sắc lãnh đạm nói. Vốn trong mắt hắn đã chẳng có chỗ cho nữ tử, cũng từng không thiếu những ánh mắt lên án như vừa rồi, nhưng hắn đều không để trong lòng. Nói hắn vô tình cũng tốt, vô tâm cũng chẳng sao, xưa nay hắn vẫn thế. Huống chi, hiện tại trong lúc không hề ý thức được, trong lòng hắn đã có Mộ Dung Thu, nữ nhân khiến hắn đối đãi đặc biệt.

Sự lạnh lùng của hắn quả thật làm cho hai cô gái bị thương, lập tức hai mắt đầy lệ.

Bình Sóc Vương thu lại nghi ngờ trong lòng, ánh mắt hàm ý cảnh cáo liếc về phía Dương vương phi và Cảnh vương phi, ngầm báo các nàng chớ nhiều lời, sau đó gật đầu trả lời:

– Được, đúng lúc tiện đường, cùng đi dùng bữa trưa thôi.

Đột nhiên, chỉ thấy Cảnh Thu bỗng nhiên bước lên trước vài bước chần trước mặt Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, “Bịch!” một tiếng đã quỵ trên đất, hai mắt là chỗ, da thịt trắng mềm của nàng khiến người khác kinh hãi, chỉ nghe nàng than thở khóc lóc:

– Cảnh Thu mới gặp Nam Dương Vương đã một lòng một dạ, don thuần nghe thấy Nam Dương Vương là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể e ngại thế tử, tùy ý để nữ nhân điều khiển? Nam Dương vương phi không đồng ý có nữ tử cũng năng tranh sủng. Cảnh Thu tự nhận dung mạo thanh lệ, tính thông minh thứ cầm kỳ thư họa, sau này bước chân vào phủ Nam Dương Vương cũng có thể hầu hạ vương gia chu đáo. Hiện thời Nam Dương vương phi don giản nói mấy câu đã từ chối một tấm chân tình của Cảnh Thu, Nam Dương Vương sao có thể nhẫn tâm như thế?

Không thể không nói, là gan của Cảnh Thu này đúng là không nhỏ! Mộ Dung Thu đứng bên người Vũ Văn Mặc nghe vậy nường mĩ, trong mắt lại có ý cười.

Hai hàng lông mày Vũ Văn Mặc cau chặt, rõ ràng không kiên nhẫn. Hần nghiêng đầu nhìn lướt qua Bình Sóc Vương, lại nhìn Cảnh Thu, trong mắt tràn ngập lãnh ý:

– Người là người Bình Sóc Vương đưa tới, bốn vương sẽ không so đo những lời hồ ngôn loạn ngữ, trách móc bốn vương và vương phi không đúng. Nếu không, trong mắt bốn vương người chẳng là gì, những lời vừa rồi đã có thể khiến người bị lăng trì xử tử! Cút ngay!

Giọng hân không lớn không nhỏ vang lên trong phòng, lời nói vừa rồi kia của Cảnh Thu thật quá to gan. Những câu năng nhắm vào Mộ Dung Thu, hiện thời lại bị Vũ Văn Mặc đáp lại một cách khinh thường như vậy, có lẽ là ngoài dự đoán của Cảnh Thu. Sắc mặt nàng tái nhợt, thần thể run run nhìn Vũ Văn Mặc:

– Nam Dương Vương, ngài.

Kết quả này là điều nàng không bao giờ nghĩ tới. Vốn tưởng rằng nàng can đảm thẳng thắn sẽ có thể khiến vị vương gia tuần mĩ này ghé mắt, nào biết đầu thứ thật được lại là câu trả lời lạnh như băng của hân! Khi còn ở Cảnh phủ, nam nhân nào từng gặp qua mà không thích Cảnh Thu năng chứ? Nàng vốn còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Bình Sóc Vương bước tới vung tay cho một bạt tai.

– Đồ khốn nạn! Cầm miệng, người là thân phận gì mà dám mở miệng nói về Nam Dương vương phi chứ?

Hiện thời nhà mẹ đẻ Mộ Dung Thu là thế lực mới đang được trọng dụng trong triều, sao có thể đắc tội?

Cảnh vương phi cũng giật mình, những lời nói vừa rồi của Cảnh Thu thật là đại bất kính đối với Nam Dương vương phi! Nam Dương Vương tuyệt đối không nói chơi, thái độ và lời nói lạnh như băng kia là muốn lấy mạng Cảnh Thu! Sự coi trọng của vị vương gia này với Mộ Dung Thu quả khiến mấy người bọn họ cảm thấy rất ngoài ý muốn!

Cảnh Thu hoảng sợ choáng váng, bị một cái bạt tai của Bình Sóc Vương đánh cho tỉnh lại, trong mắt lộ ra hoang mang hoảng hốt, Vũ Văn Mặc tuyệt đối không phải đang dọa nàng!

Dương vương phi và Dương Yên yên lặng đứng ở một bên, không dám mở miệng lung tung. Thậm chí hai người đều hiểu, Bình Sóc Vương tuy là vương gia nhưng không có thực quyền, chỉ là hàng năm nhận bổng lộc triều đình và kinh doanh vài của hàng để lo cho cuộc sống, trăm triệu lần không thể so sánh với người có thế lực khuyến triều như Vũ Văn Mặc.

– Bình Sóc Vương không cần tức giận như thế. Cảnh Thu có nương tuổi còn nhỏ, cũng chưa từng trải nhiều, lời nói khó tránh có hơi quá khích, về sau đừng tái phạm là được rồi. Huống hồ đây là Bình Thành, nói những lời này cũng không có gì lớn, bốn vương phi không phải người hẹp hòi, nghe một chút coi như xong. Thế nhưng nếu ở kinh thành mà trong mắt không có tôn ti, hồ ngôn loạn ngữ, cả gan nghị luận Nam Dương Vương và bốn vương phi, bị người khác nghe được, sao có thể chỉ là mất mạng don giản như vậy? May mà chúng ta đều là người một nhà, những lời này cứ xem như nói đùa đi. Giờ cũng không còn sớm, nếu chậm chạp nữa e là sẽ lỡ mất cơm trưa.

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn lướt qua Cảnh Thu, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa nhìn về phía Bình Sóc Vương và hai vị vương phi, nhẹ giọng nói.

Bản thân nàng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với mấy người này. Huống hồ, từ trước tới nay nàng không phải người rộng lượng để mặc kẻ khác coi thường nghi ngờ đánh giá mình, muốn nàng im hơi lặng tiếng không phản kích thì thật đúng là nằm mơ!

Trong đôi mắt như băng hân ngán nãm của Vũ Văn Mặc lại có nét cười, tay đang nắm tay Mộ Dung Thu lại siết chặt hơn. Sao hân lại không biết cái tâm tư nhỏ nhỏ này của Mộ Dung Thu chứ? Hân rất thích nụ cười gian xảo bên khoe môi nàng mỗi khi nàng phản kích hay đối phó người khác, đáng về thần nhiên tự đắc khi đạt được mục đích, cả sự trấn định tự nhiên của nàng nữa.

Mộ Dung Thu lặng lẽ nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc, hôm nay hân biểu hiện không tệ.

Hai người chân trước vừa đi ra khỏi phòng, chân sau Bình Sóc Vương đã ra lệnh cho Cảnh vương phi đưa Cảnh Thu gây họa kia đi, không cho ở lại Triệu phủ thêm mất mặt xấu hổ.

Ra khỏi cửa, Mộ Dung Thu liếc nhìn sắc trời, quả nhiên không còn sớm. Người Triệu phủ suy nghĩ rất chu đáo, có thể là sợ họ đi tới đi lui mất thời gian nên cho người đưa bữa trưa phong phú đến Tân Trúc viên. Nàng và Vũ Văn Mặc không cần để bụng đói đi đến chỗ Đại lão gia và Đại phu nhân kia.

Hai người nhẹ nhàng giữ Bình Sóc Vương ở lại dùng cơm trưa, nhưng Bình Sóc Vương cũng biết hôm nay mọi chuyện thật quá tệ hại, làm sao có thể mặt dày ở lại cho thêm xấu hổ nên tìm lý do rời đi.

Sau khi mấy người đó đi hết, Mộ Dung Thu có chút lo lắng nói:

– Tuy rằng Bình Sóc Vương không có thực quyền nhưng dù sao cũng là một vương gia, hôm nay gia nói những lời lạnh lùng tuyệt tình như thế, không biết có khiến hân dễ bụng không?

– Hân còn chưa có cái khả năng đó. Ngày hôm nay là hân cả gan làm loạn, muốn dựa vào quan hệ với bốn vương. Hân nên dùng năng lực của mình chứ không phải mượn tay nữ nhân để lấy lòng bốn vương. Nếu để cho người trong triều biết được, chẳng phải họ sẽ chê cười bốn vương dễ dàng bị sắc đẹp quyến rũ?

Vũ Văn Mặc cũng không thêm đề ý nó. Nên và không nên làm gì, đương nhiên trong lòng hân rất rõ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không nói thêm gì nữa. Nàng biết, trong lòng hân tự có chừng mực, mọi chuyện đều cân nhắc rất chuẩn.

Khi hai người đang đang muốn quay về chính phòng ăn cơm trưa, chỉ thấy Xuân Mai cuống quít chạy tới, quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Thu.

– Vương phi, cầu xin ngài cứu Thu Diệp với. Thu Diệp có thai, nhưng Nhị thiếu phu nhân nói đó là nghiệt chủng mà năng dan diu với hạ nhân, lúc này đang ép nàng uống thuốc phá thai!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 121-1

– Thu Diệp có thai?

Mộ Dung Thu kinh ngạc hỏi lại. Nàng chưa nghe nói Thu Diệp và Triệu Khiêm có quan hệ, chẳng lẽ nói hai người sớm đã có cá nước thần mật? Nếu thật sự có thai, như vậy, Nhị thiếu phu nhân làm gì có quyền xử trí Thu Diệp? Chẳng lẽ nói vì bản thân không có thai nên Nhị thiếu phu nhân sợ tương lai Thu Diệp sinh con sẽ cướp mất vị trí của nàng?

– Vâng, đã hơn nửa tháng. Thu Diệp cũng mới biết được hôm nay, nhưng lại cho nha hoàn bên cạnh đến báo cho Nhị thiếu phu nhân. Sau khi biết được, Nhị thiếu phu nhân lập tức báo rằng cái thai trong bụng Thu Diệp không phải là của Nhị thiếu gia. Nên làm gì bây giờ? Nếu Thu Diệp bị đánh cho sảy thai, e là sau này sẽ không thể có con nữa.

Khoe mặt Xuân Mai rung rung, vô cùng lo lắng. E là hiện tại Thu Diệp đã bị Nhị thiếu phu nhân tra tấn không còn hình dáng!

Mộ Dung Thu nhu mày. Hiện giờ nàng là Nam Dương vương phi, nhất định không thể trực tiếp xông vào Văn Thanh Uyển báo Nhị thiếu phu nhân thả người. Nhưng nếu nàng không đi cứu Thu Diệp, chắc chắn Thu Diệp sẽ có kết cục thê thảm. Bây giờ nàng nên làm gì đây? Vừa giữ được mặt mũi cho Vũ Văn Mặc, cũng phải lưu ý đến thể diện Triệu phủ!

Vũ Văn Mặc bên cạnh chặn hai người trước mặt lại, thần sắc lạnh đạm nói:

– Cho người đi bẩm với Ngũ thiếu gia, rồi đi mời Đại phu nhân cùng đến. Xuân Mai, người đi Văn Thanh Uyển, nói Đại phu nhân sẽ tới, báo Nhị thiếu phu nhân dừng cả gan làm loạn. Phải lát sau bốn vương và vương phi mới có thể tới được.

Nghe vậy, hai mắt Mộ Dung Thu sáng lên. Việc này quả thật nên để Đại phu nhân và Triệu Sơ ra mặt, như vậy mới có thể loại bỏ phiền phức cho Thu Diệp. Hiện thời nàng năng trực tiếp đến Văn Thanh Uyển, chắc chắn bị người khác ghen pha, Nhị thiếu phu nhân cũng sẽ không thể trách nàng ranh rối lo chuyện bao đồng.

Xuân Mai vốn không phải người ngoan, nghe Vũ Văn Mặc nói xong, lập tức đứng dậy thi lễ với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu rồi gấp gấp chạy về hướng Nhĩ Đức Uyển.

Sau đó Vũ Văn Mặc lại cho người đi mời Đại phu nhân.

Mộ Dung Thu cau mày, mím môi. Hiện thời Vũ Văn Mặc và nàng đang ở trong phủ, tin rằng Đại phu nhân tuyệt đối sẽ can thiệp xử lý việc này, Thu Diệp cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng trong lòng của nàng vẫn khó tránh khỏi thấp thòm.

– Trước tiên đi ăn chút cháo rồi chúng ta sẽ đến sau. Hiện nhi còn đang chờ chúng ta đấy. Yên tâm đi, chúng ta đã phải người báo cho Đại phu nhân, tất nhiên Đại phu nhân và Triệu Sơ sẽ giải quyết việc này chu đáo. Chúng ta đợi qua buổi tối một hai khắc rồi hãy đi, đó là thời điểm hợp lý nhất.

Vũ Văn Mặc nắm tay Mộ Dung Thu đi về phía chính phòng.

Mộ Dung Thu gật đầu, trong lòng lo lắng sâu não không ngừng.

– Vâng.

Về đến phòng, tiểu Hiện nhi ngoan ngoãn ngồi chờ trước bàn cơm, đồ ăn cũng vừa đưa lên, đang còn toả hơi nóng hôi hổi. Đôi mắt to tròn sáng long lanh của tiểu Hiện nhi nuốt nước miếng nhìn đồ ăn chăm chăm, đáng vẻ nhỏ xinh nhìn qua thật vô cùng đáng thương kia khiến người khác đau lòng. Nhìn thấy Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đến, tiểu Hiện nhi lập tức chạy qua.

– Phụ thân, mẫu thân.

Mộ Dung Thu cúi người ôm lấy tiểu Hiện nhi, dịu dàng nói:

– Hiện nhi đói bụng lắm phải không?

– Buổi sáng Hiện nhi ăn hai cái bánh bao hấp nên không đói bụng. Hiện nhi chờ phụ thân và mẫu thân cùng ăn.

Tiểu Hiện nhi đáng yêu lắc đầu ngọt ngào ngây thơ trả lời. Có điều khi cu cậu vừa dứt lời, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc bỗng nghe thấy bụng nhóc này kêu rột rột.

– Ha ha ha...!

Vũ Văn Mặc không nhịn được bật cười, không ngờ Hiện nhi này thật đúng là đáng yêu!

Bên trong phòng, hơn phân nửa nhà đầu đầu là từ kinh thành theo tới, luôn chỉ nhìn thấy một Vũ Văn Mặc lạnh lùng, chưa từng thấy vương gia cười to không hề cổ kị như vậy, nhất thời đều choáng váng.

Tiểu Hiện nhi xấu hổ đỏ mặt, gò má hồng lên như hai quả táo, càng lộ vẻ đáng yêu. Cu cậu cúi đầu, nhỏ giọng nói:

– Hiện nhi thật không phải là đói bụng mà.

Trong lòng Mộ Dung Thu đang thắc thòm chuyện Thu Diệp, thấy đáng vẻ nhỏ nhắn của Hiện nhi then thưng giải thích cũng khẽ nhếch môi, lại thấy Vũ Văn Mặc cười thoải mái, nhân tiện nói:

– Mẫu thân biết Hiện nhi là đang chờ mẫu thân và phụ thân cùng ăn cơm, hiện tại mẫu thân và phụ thân đều đã về, chúng ta dùng cơm thôi.

Trẻ con chính là trẻ con, vừa nghe có thể ăn cơm, lập tức giãy giụa trượt xuống từ trong ngực Mộ Dung Thu ra ngoài, trực tiếp ngồi xuống chờ nha hoàn hầu hạ cu cậu dùng bữa, ăn uống ngấu nghiến. Mộ Dung Thu răn dạy một câu, cu cậu mới ăn chậm lại, nhai kĩ nuốt chậm đúng chuẩn, thật rất có phong độ thân sĩ tao nhã.

Một tiếng sau, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc đến Văn Thanh Uyển. Lúc này, trong Văn Thanh Uyển một mảnh yên tĩnh, nha đầu canh gác trước cửa viện thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu vội vàng hành lễ. Nha đầu kia vốn định vào thông báo, Mộ Dung Thu cản lại, cùng Vũ Văn Mặc đi về phía chính sảnh.

Đang muốn đẩy cửa vào, đã nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói rét lạnh của Đại phu nhân thanh âm:

– Văn nhi, người làm việc thật không có chừng mực! Thu Diệp là đi nương của Nhị thiếu gia, đứa trẻ trong bụng cũng là con cháu Triệu gia ta, người không bằng không chứng, chỉ với một câu nói đầu tiên đã muốn hãm hại con cháu Triệu gia, lá gan của người không khỏi quá lớn! Hôm nay nếu không phải ta đến sớm, người làm ra loại chứng ghen phụ này để người bên ngoài biết được, chẳng phải là làm vấy bẩn thanh danh Triệu gia sao?

Văn nhi là khuê danh Nhị thiếu phu nhân, sau đó lại nghe thấy Nhị thiếu phu nhân giải thích.

– Con đâu có nhân chứng vật chứng chứng minh, từ nửa tháng trước Nhị thiếu gia đã ra khỏi phủ, cái thai trong bụng nàng sao có thể là của Nhị thiếu gia? Huống hồ, có người tận mắt thấy Thu Diệp mất đi mày lại với hạ nhân trong phủ. Ở đâu có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Đứa nhỏ này chắc chắn là nghiệt chủng, nếu là nghiệt chủng, con đâu có toàn quyền xử lý, không thể để cho chuyện ô uế như thế truyền ra ngoài phủ!

– Nó tí có thể làm chứng, Nhị thiếu đi nương thật sự gian đầu cùng người khác.

Lại có nha hoàn đứng ra tố cáo Thu Diệp.

– Sao Nhị thiếu phu nhân lại nhầm vào ta? Hai người chủ tớ các người thông đồng vu khống ta! Ta luôn một lòng với Nhị thiếu gia, sao có thể làm chuyện gian đầu với người khác chứ? Mà cho dù nói ta vượt tường, theo lời của Nhị thiếu phu nhân thì nhân chứng lại là nha hoàn bên người của ngài, làm cho người khác khổ mà tin phục! Mà Nhị thiếu phu nhân ngu ý vật chứng chính là đứa bé trong bụng ta sao? Đứa bé này thật sự là của Nhị thiếu gia!

Thu Diệp dùng tay ôm chặt bụng mình, che chở cẩn thận, cắn răng gặm nhẹ phàn bác một câu. Hiện thời ở Triệu phủ, sau này có thể làm bạn của nàng cũng chỉ có đứa trẻ này!

Đứng ở ngoài cửa, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc hai mặt nhìn nhau, tình huống trước mắt thật đúng là quá rối loạn. Già tích càng lớn thì những chuyện bản thủ mờ ám càng nhiều, cũng có người không ngừng sử dụng thủ đoạn ngầm, cái thai trong bụng Thu Diệp này khiến Nhị thiếu phu nhân gai mắt!

– Mấy lời của người được coi như là chứng cứ sao? Chẳng qua cũng chỉ là mấy nha đầu của người nói năng bậy bạ. Nếu ta không kịp thời đến đây, đứa bé trong bụng Thu đi nương đã sớm bị người hại chết!

Đại phu nhân thấy Nhị thiếu phu nhân hoàn toàn không có ý hỷ hận mới giận quát một tiếng. Hiện thời Nam Dương Vương còn ở trong phủ, mấy kẻ này còn không yên phận, suốt ngày gây chuyện!

Tiếp đó đã nghe thấy giọng Triệu Sơ.

– Mẫu thân, con đã biết chân tướng mọi chuyện, điều tra rõ ràng, là Nhị thiếu đoán bừa, Thu đi nương không hề tư thông với người khác.

Lại nghe Nhị thiếu phu nhân cãi lại:

– Mẫu thân, đừng nghe Thu đi nương nói năng bậy bạ. Sao nàng có thể tự thừa nhận mình tư thông chứ?

– Cầm miệng!

Đại phu nhân lạnh giọng quát.

Đuôi lông mày Mộ Dung Thu hơi nhướn, nghe đến đó, trong lòng đã buông xuống phân nửa, đại khái có thể đoán được kết quả phía sau. Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, cười nói:

– Không bằng chúng ta đến cái đình phía trước dùng trà ngắm cảnh?

Chuyện giữa Thu Diệp và Nhị thiếu phu nhân là chuyện riêng của Triệu gia, Triệu Sơ và Đại phu nhân đều ở bên trong, nếu bọn họ lại đi vào, vậy không phải khiến người khác ngại ngùng sao? Huống hồ chuyện này do Đại phu nhân xử lý, sau này Thu Diệp mới có một vị trí nhỏ nhoi ở Triệu gia.

– Bốn vương cũng có ý đó.

Vũ Văn Mặc gật đầu cười đáp lại.

Khi hậu Bình Thành không giống với kinh thành cho lắm, có vẻ ảm hơn một chút, nhưng mà giữa ngày đêm có sự chênh lệch khá lớn, lúc này độ ẩm khá thích hợp ngồi trong đình uống trà, thành thói tán gẫu, quả nhiên loại hưởng thụ tốt nhất.

Ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng chim kêu riu rít đầu cành.

Mộ Dung Thu khó được thả lỏng như thế, ngày mai đã phải khởi hành hồi kinh, lại phải vất vả đi đường một chuyến. Xe ngựa cổ đại xe ngựa rất xóc nảy, tất nhiên không thể so sánh với xe con ở hiện đại. Có điều lần này tâm tình thả lỏng, trên đường trở về cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp một chút.

– Thu nhi đã đoán được kết quả phải không?

Vũ Văn Mặc tự châm trà cho Mộ Dung Thu, giọng nói êm dịu hỏi.

– Lúc đó chẳng phải gia cũng đã sớm đoán được sao? Quan tâm sẽ bị loạn, ta chỉ là nhất thời với vâng mà thôi. Chờ khi tình táo lại đã biết, có Triệu Sơ và Đại phu nhân ở đây, quyết sẽ không để Thu Diệp thiệt thòi.

Mộ Dung Thu đưa tay cầm chén trà hần đưa tới, uống một ngụm rồi mới nở nụ cười tươi nói.

Vũ Văn Mặc nhìn không được chỉ chỉ vào trán nàng.

– Nàng thật là tiểu quý nghịch ngợm. Bốn vương chưa từng gặp nữ tử nào giáo hoạt như nàng, mọi chuyện đều không qua được mắt nàng.

Không qua được mắt nàng? Bất kể chuyện gì sao? Đây mắt Vũ Văn Mặc hiện lên một tia khác thường.

Mộ Dung Thu không chú ý thấy tia khác lạ thoáng qua trong mắt hắn, mà là bị lời nói này của hắn chọc cười khanh khách.

– Lời này của gia sai rồi. Thần thiếp không thích nghe, nhưng mà thần thiếp chỉ là một phụ nhân tầm thường lại không có tài cán gì, sao lại nói là giao hảo chứ? Huống chi thần thiếp cũng không có Thiên Lý Nhân (*mắt nhìn xa ngàn dặm*), làm sao có thể nhìn thấu mọi chuyện đây?

Nếu là chuyện gì nàng cũng có thể nhìn rõ, vậy cũng sẽ không có thời điểm rơi vào hoang mang. Ví như hiện tại, dường như hạnh phúc tới quá nhanh, luôn khiến người ta có cảm giác không chân thực. Dù sao, càng dễ dàng có được, càng sợ sẽ dễ dàng mất đi.

Ban đêm khi nằm trong khuỷu tay hắn, cảm nhận được sau lưng truyền đến độ ấm của vòm ngực rắn chắc, nàng mới tin rằng những chuyện đã xảy ra đều rất chân thật. Nàng tin mình có thể thay đổi hắn, có thể có được “một đời một kiếp” chỉ đời ta” nàng vẫn muốn, cùng nhau già đi, cùng nhau đứng trên đỉnh núi trần ngập sương mù, tựa lưng vào nhau ngắm mặt trời mọc.

Nhưng đời lúc, chính nàng cũng không xác định được. Đến tốt cùng là không thích hợp chỗ nào nàng lại nói không nên lời, chính là chỉ chớp mắt, trong đôi mắt trong trẻo của nàng thoáng hiện ra tia hoang mang bối rối, đến cuối cùng lại trở thành một nụ cười nhàn nhạt hư vô.

Vũ Văn Mặc bỗng nhiên cảm giác như có người thắt chặt cổ họng mình khiến hắn không cách nào thở được. Chiếm được nàng, cũng nhận được lời hứa hẹn của nàng, nhưng trong nháy mắt vừa rồi kia, đột nhiên hắn cảm giác được nàng lúc ẩn lúc hiện, muốn gợn tay giữ lại cũng giữ không được. Tay hắn run run phủ lên gương mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 121-2

Mộ Dung Thu cưỡng ép chính mình phục hồi tinh thần lại, vừa rồi nàng lại thất thần! Nhìn ánh mắt lo lắng của Vũ Văn Mặc, nàng nắm lấy bàn tay có chút run rẩy khó phát hiện của hắn.

– Triệu Sơ từng nói, trong ba năm ta sẽ không thể mang thai.

Lòng bàn tay hắn hơi thô ráp, còn có vài vết chai, đặc biệt là ngón tay cái và ngón trỏ, có lẽ là do việc luyện võ thường ngày. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh khi bàn tay thô ráp của hắn vuốt ve cơ thể nàng, Mộ Dung Thu run rẩy, hai tai tự dưng đỏ lên. Thật là, ban ngày ban mặt, nàng còn không biết xấu hổ mà nghĩ tới việc như thế ...

Thì ra là nàng lo lắng việc này! Vũ Văn Mặc cảm giác được bàn tay đang thắt chặt cổ họng mình buông ra, hắn ôn nhu cười nói:

– Ta không để ý. Ba năm thì đã sao? Huống hồ hiện thời nàng còn có Hiến nhi bên người, đứa bé Hiến nhi này vô cùng đáng yêu, cũng rất lễ phép, biết vâng lời, nào khác gì con ruột. Nàng đừng nghĩ nhiều, đợi ba năm sau chúng ta sẽ sinh cũng được.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu ấm áp, quãng cảm giác bất an trong lòng kia ra sau đầu.

– Vâng.

Đứng xa xa phía ngoài đình, Triệu Thần hoàng hốt nhìn Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc ôm ấp thân mật. Hắn chưa từng thấy nàng dịu dàng e ấp như vậy, khi hắn bị ngã, nàng nhẹ nhàng đỡ hắn dậy, động viên khuyến khích hắn, khiến hắn vô cùng tin tưởng. Nhưng nàng lại ý lại Vũ Văn Mặc như vậy, tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng từ tiếng cười xa xa truyền tới kia, hắn mơ hồ có thể nhìn ra hạnh phúc của nàng.

Thì ra, đây mới thực sự là nàng!

Từ lúc bắt đầu, nữ tử này đã là của Vũ Văn Mặc, không thuộc về hắn, cũng không thuộc về Ngũ đệ. Vậy mà nữ tử này cứ đi vào lòng hắn một cách vô cùng tự nhiên như thế. Trước đó hắn nghĩ cho rằng, một nữ tử xinh đẹp, đáng người quyền rũ, khiến người khác nhìn đẹp mắt nên mình thích là tất nhiên. Nhưng hắn chợt phát hiện, loại yêu này quá nóng cạn. Có một thứ tình cảm, trong lúc người không hề hay biết, lặng lẽ tiến vào chiếm giữ lòng người, bất tri bất giác không cách nào buông tay!

Hắn nghĩ, Vũ Văn Mặc chính là như thế! Bằng không thì một vương gia thân phận tôn quý sao có thể ngay thời điểm thay đổi triều đại quan trọng này lại đích thân đến đón nàng, không đành lòng để nàng chịu một chút thiệt thòi nào. Có lẽ Vũ Văn Mặc cũng không ý thức được tình cảm hắn dành cho Mộ Dung Thu.

Từ nay về sau, e là không còn một nữ tử nào có thể khiến tim hắn chao đảo, trong lòng rung động như thế. Thế nhưng, hắn cũng giống Ngũ đệ, hi vọng nàng hạnh phúc. Về mặt hắn cô đơn rồi đi, mấy nữ nhân trong viện đã sinh con dường cái cho hắn, cả đời này hắn nhất định không thể phụ, là chồng, là trời của họ.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá nhẹ nhàng rơi lên phía sau Mộ Dung Thu. Trong mắt nàng và hắn có nhau. Có đôi khi yêu cũng không nhất định phải oanh oanh liệt liệt, bên trong những sinh hoạt hàng ngày cũng có thể nảy sinh tình yêu.

– Thử nhĩ, nàng không giống Mộ Dung Thu trước đây, Mộ Dung Thu con gái dòng chính nữ của Mộ Dung Thu, phải không?

Vũ Văn Mặc cầm chặt tay nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn không thấy đáy, giọng nói trầm thấp.

Mộ Dung Thu chớp chớp mí mắt. Một người có tư trí như vậy, đã sớm nhận thấy được sự khác thường của nàng, trong lòng luôn luôn nghi hoặc cũng phải. Nàng cũng không có ý định lừa gạt hắn, bèn gật đầu trả lời:

– Đúng vậy. Không biết chàng còn nhớ lần Nhị phu nhân kích thích Mộ Dung Thu, mà nàng ta muốn trừng phạt Nhị phu nhân, kết quả lại khiến chính mình té bị thương?

– Nhớ!

Vũ Văn Mặc gật đầu. Hắn nhớ được lần đó, kể từ đó nàng đã thay đổi. Mộ Dung Thu chân chính sao có thể có ánh mắt và khí thế bức người như nàng? Làm sao có cái thủ đoạn phản kích thế này? Sao có thể hiểu biết nhiều vấn đề như thế?

Mộ Dung Thu lẳng lặng quan sát bốn phía, không có người xung quanh mới dùng đôi mắt sáng quắc nhìn hắn chăm chăm.

– Chàng tin vào quý thân sao?

– Ta chỉ tin chính bản thân mình.

Lời này của Vũ Văn Mặc vô cùng bá đạo.

Mộ Dung Thu không nhịn được cười lên.

– Kiếp trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên ta chết đi, lúc tỉnh dậy đã trở thành Mộ Dung Thu. Thật ra Mộ Dung Thu không phải ta, nhưng cũng lại là ta. Suốt đời, cơ thể này đã thuộc về ta.

Nghe nàng nói, Vũ Văn Mặc không có một tia hoài nghi.

– Ta tin nàng. Có điều, nàng không giống người thường chính là vì kiếp trước sao?

– Phải nhưng cũng không phải. Suy nghĩ và kinh nghiệm sống của mỗi người khác nhau, cho nên mục tiêu và lý tưởng là bất đồng.

Mộ Dung Thu cười trả lời, nàng lựa chọn thẳng thắn với hắn, vì biết hắn sẽ tin tưởng. Có lẽ nếu nói ý tưởng này với người khác, e là họ sẽ cho rằng nàng là yêu quái không chừng? Huống hồ ở kiếp trước, mặc dù là chế độ một vợ một chồng, nhưng chẳng phải vẫn có không ít đàn ông chuộng một tình một đêm bên ngoài, thậm chí là bao nuôi vợ khác, vợ ba, vợ bốn đó sao?

Phía trước bỗng có người đến, là Xuân Mai. Nàng đã chạy tới.

Mộ Dung Thu rút tay ra khỏi bàn tay Vũ Văn Mặc, cười nói:

– Xuân Mai đến kia.

– Thử nhĩ, trước kia ta đã từng nói, bất kể nàng là ai, đời này, nàng vẫn là nữ nhân của ta. Ta sẽ không cho nàng rời đi.

Vũ Văn Mặc vẫn chưa nhìn về phía Xuân Mai từ phía sau chạy tới mà hạ giọng nói với Mộ Dung Thu, như là hứa hẹn, lại tựa hồ tuyên cáo.

Mộ Dung Thu còn không kịp đáp lại, Xuân Mai đã đến trong đình.

Xuân Mai hướng tới hai người thi lễ, tiếp đó vội vã nói với Mộ Dung Thu:

– Đa tạ vương phi! Thu Diệp đã không sao, là Nhị thiếu phu nhân đoán bừa. Đại phu nhân đã phạt Nhị thiếu phu nhân, để Nhị thiếu phu nhân đến thôn trang ở với Nhị thiếu gia. Đứa bé trong bụng Thu Diệp được an toàn rồi.

Trong lòng nàng biết rõ, nếu Mộ Dung Thu không phải Nam Dương vương phi, như vậy, Đại phu nhân sao có thể che chở Thu Diệp? Hiện thời Nhị thiếu phu nhân rời đi, Thu Diệp đã có thể bình yên ở lại Văn Thanh Uyển.

Nghe Xuân Mai vừa thở hổn hển vừa nói, Mộ Dung Thu bước lên đỡ nàng dậy.

– Xem người gấp gáp như vậy. Thu Diệp không làm chuyện có lỗi với Nhị thiếu gia, đương nhiên Đại phu nhân sẽ xử lý công bằng với Thu Diệp. Xem người, chạy một đầu mồ hôi, sao lại hấp tấp như thế?

– Hi hi, ta là thật là vui. Vương phi không biết, vừa rồi hoàng đế mức nào, chỉ sợ Thu Diệp xảy ra chuyện. Ngày mai Vương phi đã hồi kinh. Như vậy, ở trong phủ, ta chỉ có một tỷ muội tri tâm là Thu Diệp. Nếu nàng xảy ra chuyện, sau này ta còn không có đơn chết mất! Nhưng mà, vương phi hồi kinh rồi, sau này không biết ta có còn cơ hội gặp lại vương phi không?

Xuân Mai cười ngáy ngớ hai tiếng, tiếp đó giọng nói mang theo vẻ cô đơn. Trong khoảng thời gian này, nàng thường có Nam Dương vương phi làm bạn, Nam Dương vương phi thật thông minh, luôn có thể giải quyết phiền phức cho nàng và Thu Diệp, hơn nữa đối xử với họ rất chân thành.

– Người có lúc vui lúc buồn, hợp tan tan hợp, trăng cũng có khi tròn khi khuyết, ngày vui nào mà không kết thúc. Còn có mấy tháng Xuân Mai người đã phải lập gia đình. Đến lúc đó càng có thể hiểu rõ mấy câu này. Thế nhưng, có thể ở Triệu phủ quen biết người và Thu Diệp, là kỉ ức cả đời này ta sẽ không quên.

Mộ Dung Thu vỗ vỗ mu bàn tay Xuân Mai an ủi. Trai qua sinh từ nàng cảm nhận rõ những lời này. Nàng không yên lòng về anh trai, nhưng vẫn phải học cách buông tay, mỗi người đều phải trưởng thành, đều phải học cách tự mình đối mặt không phải sao?

Buổi tiệc nào cũng có lúc kết thúc? Ánh mắt Vũ Văn Mặc sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, mơ hồ có thể thấy được gân xanh trên mu bàn tay.

Vừa thức dậy sau giấc ngủ trưa, hạ nhân báo lại, Thu Diệp cầu kiến.

Lúc này khi nàng đang ngủ, Vũ Văn Mặc phải đến Nhĩ Đức Uyển, chắc là trước khi rời đi có nhiều chuyện cần bàn bạc với Triệu Sor. Mà nàng khá mệt nên ngủ không muốn dậy, Thu Diệp đã cầu kiến. Không biết nàng ấy đợi bao lâu. Nàng bảo Hồng Lăng giúp chỉnh tóc tai và quần áo lại một chút rồi bước ra ngoài.

Thu Diệp cúi đầu ngồi, sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thu, lập tức đứng dậy.

Mộ Dung Thu cho Hồng Lăng và các nha đầu khác lui xuống. Sau đó nàng ngồi xuống bên người Thu Diệp.

Thu Diệp cúi đầu, phúc thần thi lễ với Mộ Dung Thu.

– Thu Diệp đa tạ ơn cứu giúp của vương phi.

Trong lòng Thu Diệp hiểu rõ, nếu không phải Mộ Dung Thu cho người đi mời Đại phu nhân và Ngũ thiếu gia, hiện thời e là nàng chỉ có thể rơi vào kết cục bị đuổi ra khỏi phủ.

Con người đen da của Mộ Dung Thu chợt lên tiếng, nàng đưa tay đỡ Thu Diệp dậy.

– Mau ngồi xuống, hiện thời người có thai, không thể tùy tiện đứng lâu.

– Tạ vương phi quan tâm.

Thu Diệp gạt đầu ngồi một bên, nhưng hôm nay Thu Diệp không giống trước kia, có vẻ khá ngại ngùng, hai tay bắt an xoắn lại.

Mộ Dung Thu nhìn thấy hết về không tự nhiên do của Thu Diệp, bất động thanh sắc đứng trà. Có những lời phải do chính Thu Diệp nói ra sẽ tốt hơn. Thật ra khi nàng chạy tới Văn Thanh Uyển, nghe thấy mấy lời tranh cãi của Thu Diệp và Nhị thiếu phu nhân thì đã hiểu, rất nhiều việc tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Xuân Mai gây thơ, nhưng vẫn bị Thu Diệp lợi dụng.

Thu Diệp biết rõ có một số việc không qua được mắt Mộ Dung Thu bên kiến tri quý trên mặt đất, ngay cả như vậy, nàng vẫn không dám ngăn đầu nhìn Mộ Dung Thu.

Nếu là trước đây, chắc chắn Mộ Dung Thu sẽ đưa tay ra đỡ, nhưng hôm nay nàng không biết.

– Thu Diệp, bất kể khi ta là Dung nhi hay khi đã là Nam Dương vương phi, ta tự nhận mình đối xử với người không tệ. Thật ra người không cần làm như thế. Ta biết người ở Văn Thanh Uyển khó xử, Nhị thiếu phu nhân khắp nơi nhắm vào người, tuy rằng ăn mặc của người không thành văn vẻ, nhưng luôn phải sống dè dặt cẩn trọng, có lẽ một ngày nào đó Nhị thiếu phu nhân không thể dung người được nữa, người sẽ khó bảo toàn tính mạng. Ta vốn muốn nhờ Ngũ thiếu gia cầu xin Đại phu nhân, cho người xuất phủ đến ở trong sơn trang của ta tại Bình Thành, không cần quá lo lắng cho cuộc sống sau này. Nhưng không ngờ, người lại lợi dụng ta. *(Ta là ta tức chế cái cô Thu Diệp này nhất truyền nè, đã ngu thì chờ, còn lợi dụng người đời xử chân thành với mình, mỗi lần làm tới khúc có cô này thì y như rằng ta nản, muốn lật bàn đập qua một bên không edit nữa!!!)*

Thu Diệp thiết kế Nhị thiếu phu nhân, lợi dụng việc Đại phu nhân kiêng kị nàng đang còn trong phủ, mới có thể xử lý Nhị thiếu phu nhân như vậy! Vì vậy, Xuân Mai mới trùng hợp biết Thu Diệp bị Nhị thiếu phu nhân xử lý mà nhanh chóng đến tìm nàng!

Đây là điều khiến Mộ Dung Thu đau lòng! Trước kia nàng có chút áy náy với Thu Diệp là vì mình không quyết tâm ngăn cản nên nàng ấy mới bị Triệu Khiêm độc hại, sau lại giúp nàng là vì nàng cũng chỉ là một kẻ đáng thương.

– Vạn bất đắc dĩ Thu Diệp mới ra hạ sách này. Ta thật không ngờ vương phi sẽ suy nghĩ cho ta như vậy. Nhị thiếu phu nhân ức hiếp người quá mức, nếu tiếp tục kéo dài, tính mạng ta chắc chắn khó bảo toàn. Nếu ta xảy ra chuyện gì, cuộc sống sau này của cha mẹ và các em ta sẽ rất khó khăn. Vì vậy ta mới phải ra hạ sách này.

Thu Diệp khóc lóc giải thích. Việc lợi dụng vương phi khiến nàng rất tự trách, hai ngày này không thể an ổn.

Mộ Dung Thu đưa tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương, giọng nói hơi khàn khàn:

– Đứa bé trong bụng người không phải là con của Triệu Khiêm?

Nghe vậy, thần hình Thu Diệp run lên.

– Vâng.

Nội trong hai ngày sau khi Nhị thiếu gia bị đuổi ra khỏi phủ, nàng đã xảy ra quan hệ với một gã làm công nhật, vốn vào phủ cùng nhau và cũng thâm thương trọng nhớ nàng, đây là do nàng sắp xếp. Nếu nàng muốn sống sót ở Triệu phủ, buộc phải có một đứa con.

– Ta không còn cách nào mới làm như thế. Vấn đề hai tháng sau mới để người ta biết chuyện này, lúc đó ta có thể nói đó là đứa bé của Triệu Khiêm. Thật không ngờ Nhị thiếu phu nhân đã sớm biết ta không hề động phòng với Nhị thiếu gia. Từ nhà đầu thân cận của nàng, ta đã biết tính toán của nàng nên mới âm thầm sắp xếp mọi việc, xin vương phi tha thứ Thu Diệp. Ta là bất đắc dĩ.

– Chuyện này không thể nói ai tha thứ hay không tha thứ. Hiện thời mong muốn của người đã được đền bù, ta chúc mừng người. May là người chỉ nghĩ đến việc lợi dụng ta để đạt mục đích trong hai ngày này chứ không phải ngay từ đầu đã lên kế hoạch. Người đã có tâm cơ như thế thì ta cũng yên tâm. Sau này người ở Triệu phủ cũng không bị ai hãm hại nữa. Có điều, ta hi vọng người hãy nhớ, Xuân Mai xem người như chị em ruột thịt, sau này, người người không thể thương tổn nhất chính là nàng.

Mộ Dung Thu bước lên đỡ nàng dậy cho ngồi một bên, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Trong lòng Thu Diệp biết cách làm của nàng đã khiến Mộ Dung Thu đau lòng, nhưng nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

– Vương phi, ta thật là bất đắc dĩ, không có thời gian báo cho người biết nên mới để người bị cuốn vào trong lúc không hề hay biết gì. Biết vậy ta đã chẳng làm. Nếu biết người đã sớm vì ta tính toán, tuyệt đối ta sẽ không gây ra chuyện ngu xuẩn này.

– Ừ. Ta biết người chỉ muốn tự bảo vệ mình, không cần giải thích. Trong những ngày này nên bảo vệ tốt cho bản thân, đứa trẻ này là vô tội.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt nói. Bất kể Thu Diệp giải thích ra sao, nàng cũng không có cách nào coi nàng ta như bạn bè. Dù sao tất cả những thứ tình cảm đã tồn tại lửa gạc, lợi dụng, như vậy phần tình cảm này sẽ không trọn vẹn. Thu Diệp sai rồi sao? Không, nàng cũng chỉ là muốn tự bảo vệ mình!

Trong mắt Thu Diệp đang cố nén những giọt lệ, sắc mặt tái nhợt, trong lòng biết cách làm của nàng đã khiến Mộ Dung Thu bị thương.

Hai người nói thêm vài câu, Thu Diệp mới đưa tấm áo choàng đã tháo xong cho Mộ Dung Thu. Trên áo choàng có thù mấy đóa hoa sen, có thể nhận thấy Thu Diệp rất dụng tâm. Mộ Dung Thu thở dài, nhìn bóng lưng Thu Diệp rời đi, bảo Hồng Lăng đưa một cái trâm cài bằng vàng ròng và một cái kim toa, thêm mấy tấm lụa chất liệu tốt nhất cho Thu Diệp, nói là đưa cho đứa bé.

Thu Diệp nhận được mấy thứ này, khóc không thành tiếng, quý trên mặt đất dập đầu liên tục mấy cái.

Có người từ phía sau lưng ôm nàng, cuộn nàng vào trong thân thể hần. Nhưng nàng vẫn thất thần nhìn ngoài cửa sổ.

– Là đang suy nghĩ chuyện Thu Diệp sao?

Hắn lo lắng hỏi.

Mộ Dung Thụ khẽ cong khòm mồm, nhàn nhạt nở nụ cười. Nàng sớm phải biết, hắn có một đối mắt sâu không thấy đáy, loại chuyện này sao có thể thoát khỏi cái nhìn của hắn, huống hồ hắn hẳn là từ việc Thu Diệp tới gặp nàng, cộng thêm vẻ mặt cô đơn lúc này của nàng nên dễ dàng đoán được.

— Chuyện gì cũng không qua được mắt chàng.

— Triệu Sơ đang xem xét thương thế trên mặt cho Hồng Lăng, chúng ta cũng qua nhìn một chút đi.

Vũ Văn Mặc buông nàng ra, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Mộ Dung Thụ nhún không được cười nói:

— Ta cũng không phải người bị quan. Có một số việc không thể tránh được.

Nàng biết hắn đang lo cho mình mới không đánh lòng găng hỏi nữa.

Vũ Văn Mặc quay đầu hôn xuống môi nàng.

— Đi thôi.

...

Hồng Lăng bị phỏng rất nặng, tuy rằng Vũ Văn Mặc kịp thời tìm đại phu trị liệu cho nàng, nhưng phần da bị phỏng trên hai gò má quá rộng, còn bị nhiễm trùng ung mủ vì vậy đại phu tốt nhất kính thành là Hoa Đại phu cũng chẩn đoán không chính xác, nói rằng nàng chỉ có thể giữ được tánh mạng, tuyệt đối không thể khôi phục dung nhan ngày xưa.

Mộ Dung Thụ tận mắt nhìn thấy vết bỏng của Hồng Lăng, cũng hiểu lời Hoa đại phu nói không ngoa. Nàng cũng từng nghĩ tới dùng các loại thuốc để xóa vết sẹo, nhưng thuốc bôi ngoài da dù sao cũng là thuốc, chỉ có thể làm mờ đi màu đỏ do phỏng, cũng không thể thực sự xóa sẹo được.

Y thuật của Triệu Sơ hơn xa Hoa đại phu, có lẽ hắn sẽ có cách.

Khi nàng và Vũ Văn Mặc xuất hiện trong phòng, vì không quấy rầy Triệu Sơ xem bệnh, nên lặng lẽ ngồi một bên.

Một lát sau, Triệu Sơ mới xoay người nhìn về phía bọn họ, mà lúc này Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc đang nhìn nhau cười, trong mắt họ lộ rõ hạnh phúc, Đồi đồng tử thâm thúy rất lạnh như hàn đàm của Triệu Sơ hẳn hơi nhũn lại, nhẹ giọng mở miệng nói:

— Vết phỏng trên mặt Hồng Lăng cô nương e là không cách nào hồi phục trong thời gian ngắn. Có điều chỉ cần mỗi ngày thoa thuốc, sau một thời gian chắc chắn có thể làm nhạt vết sẹo. Thế nhưng, nếu muốn khôi phục dung mạo như trước kia, e là không thể.

Tuy Mộ Dung Thụ sớm đoán được kết quả này nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Hiện thời Hồng Lăng bắt quá mười bảy mười tám tuổi, cô gái nào không thích đẹp? Hồng Lăng ngoài miệng nói không để ý, nhưng dung mạo hủy hết, ở thời đại này mà muốn lập gia đình là khó như lên trời.

— Vương phi đừng lo lắng. Ngũ thiếu gia không phải nói chỉ cần kiên trì bôi thuốc, qua một thời gian, chắc chắn vết bỏng này có thể khôi phục hơn phân nửa. Nó ỉ chi là một tỷ nữ, chi cần vương phi không ghét bỏ, dung mạo có thể nào cũng không quan trọng.

Hồng Lăng mang theo khăn che mặt, đi tới trước mặt Mộ Dung Thụ, ôn nhu nói. Điều nàng không mong muốn nhất đó là vương phi lo lắng cho mình, huống hồ khi nàng biết được dung mạo hoàn toàn bị hủy, nghĩ tới cái chết, nhưng bỗng nhiên biết được tin vương phi còn sống, vương phi không trông mặt mà bắt hình dong, nàng tin rằng vương phi chắc chắn sẽ không ghét bỏ mình.

Mộ Dung Thụ cau mày.

— Hồng Lăng, ngại đừng từ bỏ. Sẽ có cách.

Vũ Văn Mặc cũng đứng lên theo Mộ Dung Thụ, hắn nhìn về phía Triệu Sơ hỏi:

— Thật sự không còn cách nào sao?

Triệu Sơ lắc đầu.

— Thương tổn quá nghiêm trọng.

— Vương gia, vương phi không cần lo lắng cho nô tì, sau này nô tì mang khăn lụa mỏng che mặt là được rồi.

Hồng Lăng lập tức nói. Kết quả này nàng đã sớm biết, trên đời này còn chưa từng nghe qua có người bị bỏng rồi còn có thể khôi phục dung mạo, nhưng mà nàng biết vương phi thật tình lo lắng cho mình, như vậy là đủ. Nàng biết, nàng không chọn sai chủ tử.

— Vết thương của Hồng Lăng cô nương vừa có chuyển biến tốt, cụ thể cũng không quá rõ ràng. Qua mấy tháng sau, chờ vết bỏng hoàn toàn khỏi hẳn, ta sẽ đến kinh thành xem lại lần nữa.

Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thụ quan tâm một hạ nhân mà trong mắt sáng lên, bỗng nhiên mở miệng nói. Cho dù hắn còn có một chút lòng riêng.

Vũ Văn Mặc có vẻ như nhìn ra cảm tình phức tạp của Triệu Sơ với Mộ Dung Thụ, âm thầm nhủ nhủ vậy. Lại nhìn Mộ Dung Thụ, có vẻ như nàng vẫn chưa phát hiện, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên mùi vị ngòn ngọt, liền đi lên chắn phía trước Mộ Dung Thụ, cản lại ánh mắt Triệu Sơ, nói:

— Cứ quyết định như vậy đi.

Hai người đã là bằng hữu trong một thời gian dài, tất nhiên Vũ Văn Mặc biết Triệu Sơ sẽ không làm ra hành vi quá đáng, có thể là do lòng da bản thân hẹp hòi đi, không chịu nổi nam nhân khác nhìn Thụ nhi nhiều hơn một cái. Triệu Sơ nhìn thấy hành động này của hắn, cảm thấy buồn cười, không ngờ có một ngày Vũ Văn Mặc cũng sẽ coi trọng một nữ tử như thế. *(Mặc cả ghen cute kinh)*

— Vương gia, Bình Sóc Vương có chuyện quan trọng cầu kiến.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Mã hộ vệ.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc trầm mặc một lát rồi quay lại nói với Mộ Dung Thụ:

— Bốn vương đi một lát.

Lúc rời đi, nhàn nhạt nhìn lướt qua Triệu Sơ. *(Ác ác, lại ghen)*

Mộ Dung Thụ gật đầu, nhìn theo Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc đi rồi, Mộ Dung Thụ bước về phía Hồng Lăng, nhẹ giọng an ủi:

— Bất kể thế nào, bốn vương phi đều sẽ tìm được cách chữa cho người. Nhất định sẽ không để cho người sau này đều như vậy.

Nàng còn muốn tìm cho Hồng Lăng một nhà chồng tốt nữa kia.

— Đại thương thế tốt lên rồi hãy đeo thứ này lên, có thể che khuất vết sẹo trên mặt. Thứ này rất thoáng khí, cho dù mỗi ngày mang theo cũng không sao.

Triệu Sơ lấy trong người ra một vật đưa cho Hồng Lăng, dặn dò vài câu.

— Đây là cái gì?

Mộ Dung Thụ kinh ngạc hỏi.

Hồng Lăng mở ra, chỉ thấy trong hộp có một thứ trắng nõn, hình như có hơi sáng, Mộ Dung Thụ từng xem qua phim cổ trang, chính là thuật dịch dung. Chẳng lẽ thứ này cách làm khác thuật dịch dung nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu?

Triệu Sơ thấy nàng tò mò bèn cười giải thích:

— Là mặt nạ da người. Dùng vài loại dược quý hiếm tẩm qua sẽ thành như thế.

Hắn vừa nói vừa mở mắt ra, sau đó ý bảo Hồng Lăng nhắm mắt lại, hắn nhẹ nhàng đeo lên cho Hồng Lăng.

Mặt nạ da người này không biết là dùng được vật gì ngâm, có thể dính sát vào da, Triệu Sơ mang lên cho Hồng Lăng xong, nửa mặt bị phồng kia vậy mà lại trơn bóng nhẵn mịn, khôi phục như ban đầu!

Mộ Dung Thu vốn tưởng rằng mặt nạ da người này sẽ làm Hồng Lăng biến thành một khuôn mặt khác, nhưng thật không ngờ lại giống lúc trước như đúc! Xem ra, phim truyền hình cũng chỉ là phim truyền hình.

Hồng Lăng mở hai mắt ra, hoang mang nhìn Mộ Dung Thu.

— Vương phi?

Mộ Dung Thu gạt đầu cười.

— Người đi soi gương đi.

Nếu không thể khôi phục dung mạo, như vậy, có thứ này, cũng bù lại tiếc nuối của Hồng Lăng.

Từ sau khi bị phồng, Hồng Lăng không dám soi gương nữa, khi bước về phía bàn trang điểm, nàng không nhìn được run run. Tay nàng vuốt ve gò má, trên khuôn mặt không còn sần sùi, ngược lại trơn mềm nhẵn nhụi, nhưng nàng vẫn sợ hãi, dù sao nàng cũng đã sớm từ bỏ ảo tưởng đó.

Thế nhưng, khi nàng nhìn vào trong gương đồng, bên trong mơ hồ hiện ra một khuôn mặt, khuôn mặt của mấy tháng về trước, hai mắt nàng đắm lệ, kích động không thể kiềm nén. Xoay người bước lên mấy bước, quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thu và Triệu Sơ:

— Tạ ơn Ngũ thiếu gia, tạ ơn vương phi.

Nhìn Hồng Lăng phản ứng kích động như vậy, Mộ Dung Thu nhìn không được cười nói:

— Ta không làm gì cả, đều là Ngũ thiếu gia.

Cái hộp đựng mặt nạ da người là dùng loại ngọc tốt nhất chế tác, cũng đủ để nhìn ra giá trị của nó. Triệu Sơ khẳng khái như thế khiến Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn. (*Hồng Lăng tự ăn theo Thu tự dò mào*)

— Hiện tại nên gỡ xuống đi. Nếu muốn đeo cũng phải chờ khi vết thương hoàn toàn khỏi hẳn đã.

Triệu Sơ lại nhắc nhở. Khi nhìn thấy sự nghi hoặc của Mộ Dung Thu, hắn nói tiếp:

— Ta giữ nó cũng vô dụng. Hơn nữa ta còn có vài cái. Cũng không quá quý giá.

Phải không? Mộ Dung Thu như nhủ vậy. Nhìn Hồng Lăng vui mừng như vậy, tất nhiên thứ này không thể trả lại cho hắn. Như vậy, chỉ có thể tương lai hắn có chỗ nào cần, nàng phải có hết sức giúp đỡ.

— Bốn vương phi thay mặt Hồng Lăng cảm ơn Ngũ thiếu gia. Nếu sau này Ngũ thiếu gia có việc cần bốn vương phi, xin cứ lên tiếng.

— Vương phi không cần để ý. Mấy tháng trước nếu không phải người dạy cho ta cách sử dụng bàn tính, như vậy, ta chắc chắn vẫn bị những thứ ngón ngang kia phiền lòng. Thứ này cứ xem như là tạ lễ đi.

Triệu Sơ vội cúi đầu trả lời. Trọn đời này hắn và nàng nhất định vô duyên, mà Vũ Văn Mặc có thể cho nàng hạnh phúc nàng muốn, như vậy, hắn vì nàng làm chút chuyện lại có ngại gì?

Hồng Lăng tháo xuống mặt nạ da người rồi trả lại cho Triệu Sơ. Nàng xoa xoa nước mắt kích động, nói:

— Chúc trách nó đi đó là hậu hạ vương phi. Những thứ này nó tí không xứng có được.

Nếu để cho nàng lấy thứ này, khiến vương phi nợ ân nghĩa người khác, chuyện này vạn lần không được.

Hành động này của Hồng Lăng khiến Triệu Sơ và Mộ Dung Thu cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao như vừa rồi Mộ Dung Thu đã nghĩ, cô gái nào không yêu thích cái đẹp? Đặc biệt là Hồng Lăng, dung nhan nàng bị hủy hết, vậy mà lại có thể từ chối sự dụ hoặc này! Nhưng chỉ trong nháy mắt, Mộ Dung Thu và Triệu Sơ đã đoán được suy nghĩ của Hồng Lăng, e là nàng không muốn Mộ Dung Thu nợ ơn nghĩa của Triệu Sơ nên mới làm như vậy!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bên cạnh còn có người vì nàng mà suy nghĩ, sao Mộ Dung Thu có thể không cảm động? Trước mắt, chuyện nàng có thể làm cho Hồng Lăng cũng chỉ có chuyện này!

— Đây cũng chẳng phải thứ quý hiếm gì, Hồng Lăng có nương cứ nhận lấy đi.

Triệu Sơ vẫn không đưa tay ra mà chỉ lên tiếng bảo Hồng Lăng nhận lấy.

Tuy Mộ Dung Thu không muốn thiếu nợ ân tình của người khác, dù sao cũng là bắt người tay ngắn, nhưng nếu hắn đã nói như vậy mà mình lại không nhận thì không khỏi quá lằng nhằng, đây cũng không phải tính cách của nàng, bèn nói với Hồng Lăng:

— Hồng Lăng, nhận đi. Người đứng nên nghĩ nhiều. Cùng lắm cũng chỉ là thiếu Ngũ thiếu gia một phần nhân tình mà thôi, nếu người không nhận, chẳng phải là làm cho Ngũ thiếu gia khó xử?

Nghe vậy, Hồng Lăng nhìn về phía Triệu Sơ, lại nhìn sang Mộ Dung Thu, rồi mới đáp đầu cảm ơn.

— Tạ vương phi, tạ Ngũ thiếu gia.

Khi đứng dậy, ánh mắt nàng dừng trên mặt nạ da người, sau này thật sự không cần lại che mặt bằng khăn lụa mỏng mới có thể ra cửa.

Trước khi rời khỏi Tần Trúc viên, Triệu Sơ nói với Mộ Dung Thu:

— Có đôi khi cần chấp nhận buông tay để có được, vương gia đã xem người là người thân quan trọng nhất. (*hề hề, thâm ý của Sơ ca—ai mà hiểu*)

Mộ Dung Thu sững sờ một lát, hắn nói vậy là có ý gì? Hiểu được hắn là muốn tốt cho nàng, nhưng câu “lúc cần thiết cũng phải học cách buông tay mới có được” này là thế nào? Chẳng lẽ là muốn khuyên nàng quý trọng Vũ Văn Mặc, đừng nên mong ước xa vời hơn? Cho dù thông minh như nàng, lúc này cũng có chút mơ hồ.

Lúc dùng cơm chiều, Vũ Văn Mặc đến Tiền viện dùng bữa cùng đám người Đại lão gia, còn Mộ Dung Thu lại đến chỗ Đại phu nhân. Lần này thiếu Dương vương phi và Cảnh vương phi nhưng không khí lại hòa hợp hơn.

Hai ngày này, hôn kỳ của Nhị cô nương đã định xong, là mười lăm tháng sau. Đây là điều Nhị cô nương trông chờ đã lâu.

Về phần Tiền Duyệt, cũng đã được đính hôn, nhưng không phải gả cho Triệu Sơ mà là gả cho con trai trưởng một vị thương nhân làm chính thế. Coi như là một bến đỗ thật tốt, nhưng cứ theo tính tình này của Tiền Duyệt, nếu tương lai gả đi lại không chịu sự đối đãi, không biết đạo lý có được đối xử được, e là sẽ ăn không ít đau khổ.

Đại thiếu phu nhân dường như đã biết học ngoan, lúc ăn cơm chiều một câu cũng không nói, chỉ có Lão phu nhân, Đại phu nhân và Mộ Dung Thu, Nhị cô nương ngẫu nhiên trò chuyện mấy câu.

Mộ Dung Thu là người lười xã giao, sau khi ăn cơm tối xong thì tìm lý do rời đi.

Khi ra đến sân, chỉ thấy hai người Xuân Mai và Thu Diệp đang chờ phía trước. Ngày mai bọn họ rời Triệu phủ hồi kinh, với thân phận hai người tất nhiên không thể đưa tiễn, vì vậy đúng như nàng dự đoán, họ đang chờ nàng dưới bậc thềm.

Hồng Lăng giật mình, sau khi nhìn thấy hai người mới quay người nói với Mộ Dung Thu:

— Nô tì qua bên kia đợi.

Mộ Dung Thu nhìn về phía hai người đang đến, Xuân Mai vừa thấy được nàng liền khóc không thành tiếng.

— Vương phi, ngày mai người đã hồi kinh rồi. Ta thật không nỡ xa người.

Nàng nhìn thoáng qua Thu Diệp, Thu Diệp hướng về phía nàng gật đầu.

— Vương phi yên tâm, sau này ta và Xuân Mai sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Mộ Dung Thu thật sâu nhìn nàng một cái, tiếp đó mỉm cười, chỉ chỉ vào trán Xuân Mai.

— Đừng khóc, đáng về này thật xấu!

— Bên người Vương phi có Hồng Lăng tự tỷ hậu ha, tỷ ấy tận tâm như vậy, ta và Thu Diệp cũng yên tâm. Sau này Vương phi phải nhớ chăm sóc bản thân thật tốt.

Xuân Mai khóc dạn dỏ.

– Nha đầu ngốc.

Mộ Dung Thu cười khê. Thứ lớn nhất nàng nhận được ở Triệu phủ chính là được quen một người hồn nhiên và đối xử chân thành với mình như Xuân Mai.

Bỗng tối, khi trở lại Tản Trúc Viên Vũ Văn Mặc vẫn chưa về. Khi nàng đang mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, cảm giác trên cơ thể bị vật gì đó đè nặng, bên tai thoảng qua hơi thở ấm áp khiến nàng ngửa ngửa.

HẾT CHƯƠNG 121

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 122

Mộ Dung Thu mơ màng mở mắt ra nhìn lại, là bóng dáng quen thuộc ấy. Trên thân hần hơi có mùi rượu, nhưng ánh mắt rất tỉnh táo. Không biết do uống rượu hay do tình dục, nhiệt độ nóng bóng trên thân thể hần xuyên thấu qua quần áo truyền đến.

Mộ Dung Thu thấy là hần thì nhắm mắt lại, mơ màng lăm lăm:

– Chẳng đã trở lại?

– Ngày mai chúng ta phải khởi hành hồi kinh, Đại lão gia Triệu gia và Triệu Thần mấy lần mời rượu, ta nhất nhất uống xong. May mắn tư lượng ta khá tốt, nếu không chẳng biết có quay về được không. Để cho ta ôm nàng một lát đi.

Vũ Văn Mặc xoay lại, nằm xuống bên người Mộ Dung Thu, nhưng hai tay vẫn ôm chặt nàng.

Mộ Dung Thu mới đầu có hơi không thoải mái, trở mình một chút thay đổi tư thế, ưm một tiếng, mơ hồ nói:

– Bao mấy nha đầu chuẩn bị nước ấm cho chàng tắm rửa đi, tỉnh rượu rồi hãy ngủ tiếp, nếu không ngày mai khởi hành sẽ bị đau đầu đó.

– Ta lười...

Vũ Văn Mặc ôm Mộ Dung Thu không may nhúc nhích.

Mộ Dung Thu ưm một tiếng, xoay người ôm lấy hần rồi mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp. Khi nàng ngủ say, hô hấp dần dần ổn định, hần mở mắt ra, bàn tay thon dài tỉ mỉ vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, khẽ miệng gọi lên ý cười thỏa mãn, cũng nhắm hai mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau khi tỉnh lại, Vũ Văn Mặc quả nhiên bị nhức đầu vì say rượu.

Khiến Mộ Dung Thu ngoài ý muốn chính là, hần cũng biết làm nũng.

– Đau quá, Thu nhi, đau quá. *(Ấc ắc, tưởng tượng cảnh Mặc ca làm nũng đi bà con)*

– Ai bảo chàng ham uống rượu, tối qua ta đã nói chàng đi tắm cho tỉnh rượu rồi hãy ngủ tiếp, nếu không hôm nay sẽ đau đầu mà chàng nào có nghe.

Mộ Dung Thu không thêm để ý đến hần, vẫn ngồi trước bàn trang điểm để Hồng Lăng chải tóc cho mình.

– Bốn vương say không nghe được gì hết. Thu nhi cũng không biết nói thêm mấy câu cho ta tỉnh, đây là do nàng chưa làm tròn trách nhiệm.

Vũ Văn Mặc nhanh cau mày, hai ngón cái đặt trên huyệt thái dương xoa xoa, nổi lên tính cách vương gia dũa giũa.

Mộ Dung Thu vẫn không để ý, chỉ lạnh lùng liếc nhìn hần. Ôi, tên này còn dám đồ thừa cho nàng nữa kia đấy!

Hồng Lăng thấy thế, khẽ miệng dưới khăn che mặt khẽ giương lên, hai ngày nay vương gia và vương phi thật thân mật, một vương gia như vậy nàng chưa từng thấy qua chứ đừng nói chi là mặt trẻ con này của vương phi. Thật tốt, như vậy thật tốt.

– Nếu không chàng ngủ tiếp một lát đi.

Mộ Dung Thu thấy Vũ Văn Mặc không lên tiếng, qua gương đồng quét mắt nhìn hần một cái, thấy hần khó chịu chau mày, quan tâm nói:

Lúc này đối lại Vũ Văn Mặc không để ý nàng, đuôi lông mày hần khẽ nhúc nhích, nhưng là đang ngồi bất động thất thần.

Mộ Dung Thu thấy Hồng Lăng đã chải tóc xong bên bảo nàng ra ngoài chỉ huy hạ nhân thu xếp đồ đạc. Nàng đến bên Vũ Văn Mặc, thả tay hần xuống, bàn tay nhỏ nhắn mang hơi lạnh của nàng đặt lên huyệt thái dương của hần, nhẹ nhàng xoa bóp. Thân hình Vũ Văn Mặc run lên một cái, đây là điểm yếu trí mạng, trước đây nếu có người tới gần như lúc này, không cần nói nhiều, chắc chắn là phải chết. Mà khi nàng tự nhiên giúp hần giảm bớt cơn đau như vậy, hần chỉ cảm thấy thoải mái và yên tâm.

Tất nhiên Mộ Dung Thu không hề phát hiện biến hóa trong giờ khắc này của Vũ Văn Mặc. Nàng ôn nhu nói:

– Khá hơn chút nào không?

– Ừ, thoải mái hơn. Ta còn tưởng rằng không thêm để ý ta chứ.

Vũ Văn Mặc gật đầu mờ miệng trả lời. Trong giọng nói có sự ỷ lại mà chính hần cũng không phát hiện. Đúng vậy, là ỷ lại.

Mộ Dung Thu hơi dừng lại, phi cười, trên khuôn mặt tươi cười xán lạn.

– Ta chỉ là đùa với chàng một chút thôi. Hiện thời chàng là phu quân của ta, sao ta lại không để ý chàng chứ.

– Ta đây nhúc nhúc, vì sao nàng không làm hết trách nhiệm của thể từ lo lắng cho ta? Còn chờ ta ba lần bốn lượt nhắc nhở nàng.

Vũ Văn Mặc nhất quyết không tha.

– Một lát nữa đã lên đường, chẳng lẽ Nam Dương Vương để cho ta tóc tai bù xù như người điên ra ngoài gặp người? Nam Dương Vương có thể không thêm để ý mặt mũi, nhưng bốn vương phi không làm được. Còn nữa, Nam Dương Vương chỉ trích bốn vương phi không làm hết chức trách, lời này bốn vương phi không thừa nhận, tối hôm qua bốn vương phi đã từng nhắc nhở Nam Dương Vương nhưng Nam Dương Vương lại coi như gió thoảng bên tai. Một khi đã như vậy, tại sao lại nói bốn vương phi không làm hết phận sự đây?

Mộ Dung Thu không nói gì liếc nhìn trần nhà tức giận phàn bác.

Vũ Văn Mặc ông ông miệng muốn nói gì đó nhưng cũng không nói nên lời, khẽ miệng lại rút rút. Không phải hần không thừa nhận, nàng quả thật là nhanh mồm nhanh miệng! Cùng nàng tranh luận chắc chắn rơi xuống hạ phong. Sợ là có rất ít người có thể thắng nàng về khoản này.

– Là lỗi của ta.

Hần đánh gắt đầu thừa nhận sai lầm.

Mộ Dung Thu có chút đắc ý hà hà, lại tiếp tục mát xa cho hần.

Mát xa quả thật có hiệu quả giảm bớt đau đầu, Mộ Dung Thu lại dặn người làm chuẩn bị canh giữ rượu, sau khi hần uống xong thì đã đỡ hơn nhiều. Hần vô cùng thích cảm giác hạnh phúc ấm áp khi nàng mát xa cho mình.

Ăn điểm tâm xong, những người có mặt mũi ở Triệu gia đồng loạt đến Tản Trúc viên tiễn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu, tất nhiên lại là một phen khách sáo.

Mấy ngày nay Triệu Thần đã có thể tự mình chống quái tượng đi lại, vì vậy cùng Triệu Sơ đưa bọn họ ra Bình Thành.

Khi Mộ Dung Thu bước từng bước rời khỏi Triệu gia, nàng đứng trước đại môn, quay đầu nhìn mình đã từng quen thuộc, tuy chỉ sinh hoạt hơn một tháng, nhưng chính ở đây nàng đã học được không ít, cũng hiểu ra một số việc. Nàng nhận ra rằng, người sống thì không thể lúc nào cũng làm theo ý mình, đều có rất nhiều bất đắc dĩ. Có lẽ muốn được cái gì thì nhất định phải từ bỏ một thứ khác, cả và tay gấu không thể có cả hai.

Vũ Văn Mặc nắm tay nàng thật chặt, ngẫu nhiên thấy ánh mắt Triệu Sơ đúng lúc đang nhìn về phía nàng, liền cúi đầu dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được nói:

— Thế nào, còn muốn tiếp tục ở lại đây sao?

Lời này của hắn có chút chua xót.

Mộ Dung Thụ tất nhiên nghe được sự chua xót trong lời nói của hắn, nhưng nghĩ không ra chua xót đó của hắn là từ đâu mà đến. Thế nhưng, nàng đối với nơi này cũng chẳng có tình cảm gì nhiều, phần lớn chắc là cảm khái đi. Xoay người, trả lời:

— Đi thôi.

Trên xe ngựa, sắc mặt Vũ Văn Mặc không được tốt cho lắm, dù Mộ Dung Thụ có thông minh cũng không biết ngày hôm nay hắn sao lại kì lạ như thế nên cũng dứt khoát không thêm đề ý tới.

Vũ Văn Mặc ngồi đối diện nàng, không ngừng liếc mắt nhìn. Thấy nàng hờ hững lạnh nhạt, không có phản ứng gì thì trong con người đen sâu thẳm nhất thời như bùng lên hai ngọn lửa nhỏ.

— Thế nào?

Mộ Dung Thụ không thèm nhìn hắn, chỉ lên tiếng hỏi.

Vũ Văn Mặc thấy sắc mặt nàng chính khí nghiêm nghị, không hề có gì chột dạ thì hiểu ngay đây là Triệu Sơ đơn phương, bảo hắn làm sao lên tiếng? Chẳng lẽ lại nói không chịu nổi nam nhân khác động lòng với nàng? Chỉ sợ nam nhân khác cướp nàng đi? Vũ Văn Mặc hẳn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ hẹp hòi như thế! Không thể nói với nàng, vậy đánh để bản thân tự mình hờn dỗi đi.

Thấy hắn không nói, Mộ Dung Thụ nhủ vậy, tên này từ lúc ở Triệu gia đi ra đã kì lạ như vậy rồi!

Bên ngoài Bình Thành, Vũ Văn Mặc xuống xe ngựa nói lời tạm biệt với Triệu Sơ và Triệu Thần. Hắn cố ý bảo nàng chỉ cần ở trên xe ngựa chờ là được, mà đúng lúc nàng có chút không thoải mái với ánh mắt nóng rực của Triệu Thần nên cũng không muốn đi đối mặt.

Một lát sau, Vũ Văn Mặc lên xe ngựa.

— Khi quay về chúng ta đi chậm một chút, đúng lúc cho nàng ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Hắn từ đối diện dời đến ngồi bên cạnh, ôm hai vai nàng, ôn nhu nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ gật đầu.

— Đúng lúc ta cũng có ý đó.

Lần trước khi chạy trốn, nàng thấy phong cảnh xung quanh khá đẹp, mà khi đó trong lòng chất chứa đau buồn, làm sao còn lòng dạ nào dừng lại thưởng thức, hiện thời bên người có người cùng nàng ngắm cảnh, đây là một việc hạnh phúc đến cỡ nào!

Nàng nhìn cây cối bên đường vụt qua bên ngoài xe ngựa, khoe miệng gương nhẹ, đầu nàng dựa vào bả vai nở nang của hắn, nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh thổ đất của bánh xe, cả tiếng gió ngoài xe ngựa.

Tuy rằng sắp trở lại Phủ Nam Dương Vương, nơi mà nàng đã từng hao hết tâm lực muốn rời khỏi, nhưng hiện tại nơi đó có người mà nàng yêu sâu sắc. Nàng nghĩ, bây giờ là nàng cam tâm tình nguyện ở lại. Hơn nữa bên người không chỉ có Vũ Văn Mặc, còn có Hiền nhi, ba năm sau nàng sẽ còn có đứa nhỏ của chính mình, người một nhà cùng trải qua cuộc sống bình thân mà hạnh phúc, đây là điều nàng mong ước nhất. Nghĩ đến Hiền nhi, Mộ Dung Thụ chợt nhớ tới khoảng một canh giờ trước, khi rời khỏi Triệu gia, Hiền nhi biết mình không được ngồi chung với nàng, đáng vẻ đau lòng đáng yêu kia, đúng là khiến nàng thương tiếc không thôi. Nhưng Vũ Văn Mặc vẫn cứng rắn muốn cùng nàng trên một chiếc xe ngựa nên tạm thời đánh giao tiểu Hiền nhi cho Hồng Lăng.

— Thụ nhi, ta muốn nói với nàng một chuyện.

Vũ Văn Mặc ôn nhu vuốt ve mái tóc đen mượt trơn bóng như tơ lụa của nàng, dịu dàng nói.

Giọng nói của hắn khá dè dặt cẩn trọng.

Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng lên tiếng.

— Vâng.

Vũ Văn Mặc vuốt ve tay nàng rồi cúi xuống, nói:

— Khi rời khỏi Bình Thành, Triệu Sơ nói với ta, tối hôm qua Thu Diệp tự mình lựa chọn uống thuốc phá thai.

Thu Diệp kia cũng coi như tự mình hiểu lấy, cho dù nàng có thai, nhưng đứa bé lại không phải của Triệu Khiêm, nàng tưởng Đại phu nhân Triệu gia sẽ để yên cho nàng được sao? Thậm chí có nề mặt Mộ Dung Thụ mà tha mạng cho nàng đi nữa thì đứa bé do nàng tự thông cùng người khác chắc chắn sẽ không thể tồn tại.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thụ vốn đang khép chặt bỗng mở ra, ánh mắt yên bình không chút gợn sóng, biết được tin tức này nàng cũng không thấy gì ngoài ý muốn, chỉ khẽ lên tiếng:

— Vâng!

Thu Diệp không ngờ, những lời hôm qua của nàng nhất định khiến nàng ta tỉnh mộng, cho dù tạm thời Đại phu nhân nề mặt Phủ Nam Dương Vương mà giữ lại tánh mạng của nàng, nhưng không có nghĩa là có thể giúp nàng cả đời bình yên không lo lắng. Tự rằng lựa chọn kết thúc mới có thể giải trừ vướng mắc trong lòng Đại phu nhân, cũng có thể bảo vệ tánh mạng của mình.

Thu Diệp tất nhiên đáng thương, nhưng hành vi lần này của nàng lại liên quan đến danh dự của Triệu gia. Một khi chuyện nàng gian dâm với người làm công bị truyền ra ngoài, chắc chắn nàng phải chết. Mà Triệu gia là gia tộc lớn như vậy sao có thể cho phép loại chuyện gièm pha này tiết lộ ra ngoài?

— Nhưng Thu Diệp không hề có thai. Triệu Sơ bắt mạch cho nàng vẫn chưa thấy dấu hiệu sảy thai. Xem ra, là nàng tính sai. Mang thai nửa tháng sao có thể nhìn ra được? Triệu Sơ nói, sau này e là nàng sẽ không thể có thai nữa.

Vũ Văn Mặc thấy nàng vẫn không có gì khác thường bèn nói thêm.

Mộ Dung Thụ lại nhẹ nhàng đáp:

— Vâng!

Đây chính là số mệnh, Thu Diệp chỉ có thể chấp nhận. Nếu nàng không tự tiện làm nhiều như vậy, hiện tại sao phải rơi vào kết cục chết già trong cũi đơn tại Triệu phủ? Đây là lựa chọn của nàng, cũng là kết quả của nàng, không ai có thể thay đổi.

— Ta biết nàng thích tự do tự tại, sau này có cơ hội chúng ta sẽ ra ngoài du ngoạn được chứ?

Hắn nhẹ giọng hỏi.

— Được!

Hắn đã dần dần chịu nghĩ cho nàng, vậy là đủ rồi. Tuy rằng sinh mệnh có rất nhiều tiếc nuối, nhưng chỉ cần có thể nắm chắc những gì trước mắt, cũng đã là bất được hạnh phúc. Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, một trận tiếng vỗ ngựa hướng về phía bọn họ mà đến.

— Chuyện gì xảy ra?

Mộ Dung Thụ mở bừng mắt, trong mắt là một mảnh lạnh lẽo, cảnh giác hỏi Vũ Văn Mặc. Nàng từng đã gặp qua thổ phi cướp bóc, lần trước được Triệu Sơ cứu, nhưng lòng nàng vẫn còn sợ hãi, vì vậy lúc này phá lệ cảnh giác.

Vũ Văn Mặc cũng mang thái độ đề phòng, nhưng thấy Mộ Dung Thụ quá mức lo lắng, bèn dịu giọng trấn an:

— Không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần. Từ ngoài xe ngựa, một trận bụi mù mịt bay vào.

Vũ Văn Mặc trấn an:

– Nàng chờ trong xe ngựa. Nếu bốn vương không đoán sai, hẳn là quan viên địa phương tới đón tiếp.

Dứt lời, hắn bước ra ngoài.

Trong lòng Mộ Dung Thu lo lắng không yên, lắng nghe tình huống bên ngoài. Lần này Vũ Văn Mặc đến đón nàng không mang quá nhiều người, phần lớn là thủ vệ phủ Nam Dương Vương, vậy thì mấy kẻ này là ai? Có phải là quan viên địa phương không?

Chợt nghe người bên ngoài nói:

– Được tin đoàn xe này là của Nam Dương Vương, hạ quan Lưu Nam cố ý tới đây nghênh đón Nam Dương Vương.

Vũ Văn Mặc thần sắc lạnh lùng, một đôi hán mầu đánh giá người quý trước mặt, tuổi chừng bốn mươi, năm mươi, thấy hắn mặc quan phục tri phủ. Vũ Văn Mặc trầm nghĩ, là gan tên này không nhỏ, dám chặn đường ở đây, phía sau còn có năm sáu chục người đi theo.

– Ô!

Vũ Văn Mặc có sự uy nghiêm khiến người trời sinh, viên quan kia đầu không dám ngẩng, nhưng vẫn đánh bạo nói:

– Chúng hạ quan Nghiệp thành làm tiệc rượu nghênh đón vương gia, vương gia đi đường mệt nhọc, nhân dịp này nghỉ ngơi một chút vậy.

Ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương của Vũ Văn Mặc từ trên nhìn xuống đám quan viên đang quỳ bên dưới, khỏe mắt như có như không cũng liếc nhìn những binh lính không mang theo binh khí phía sau họ. Về mặt hắn như băng sương, lạnh giọng nói:

– Đi trước dẫn đường đi.

Vị quan kia nghe vậy, nhất thời nhẹ nhàng thối ra, lập tức lên ngựa, giục ngựa đi trước mở đường.

Trong xe ngựa, Mộ Dung Thu nghe vậy cũng yên tâm. Thì ra là có quan viên nghe tin nên đến xum xoe!

Mà khi Vũ Văn Mặc đang muốn lên xe ngựa thì một bóng dáng nhỏ bé bên kia chạy ào đến, ngọt ngào ngáy thơ kêu lên:

– Mẫu thân, Hiền nhi sợ quá.

Hiền nhi như không nhìn thấy Vũ Văn Mặc, đã nhanh chân leo lên xe ngựa. Nhưng thân mình tròn vo nhỏ nhỏ kia sao có thể nhảy lên xe ngựa cao hơn hắn mấy lần? Cu cậu bèn xoay người, hướng về phía Hồng Lăng đi theo phía sau nói:

– Phần Hồng Lăng cô cô ôm ta lên xe ngựa.

Vắt và lấm cu cậu mới bắt được cơ hội này, nếu không cẩn thận nắm lấy, vậy sẽ phải chờ thật lâu thật lâu mới có thể nhìn thấy mẫu thân rồi.

Vũ Văn Mặc nhìn nhìn thân hình nhỏ bé tròn vo kia, khỏe miệng giật giật. Tiểu tử này nhìn qua ngây thơ đáng yêu, cực kì vô hại nhưng lại biết nắm chắc cơ hội lập tức hành động, nhờ mà đã có tâm cơ như thế, nếu trưởng thành không biết sẽ thế nào? Hơn nữa còn có dung mạo bậc này, xem ra còn vượt cả Triệu Sở! Hắn muốn tiến lên định ngăn tiểu Hiền nhi làm bóng đèn chắn ngang mình và Thu nhi thân thiết, nhưng bên trong xe ngựa đã truyền đến tiếng Thu nhi.

– Để Hiền nhi lên đây đi.

Hồng Lăng vừa nghe Mộ Dung Thu ra lệnh, lập tức ôm thân mình nhỏ nhỏ tròn vo của Hiền nhi lên.

Tiểu Hiền nhi vừa vào xe ngựa, tức thì nhào vào lòng Mộ Dung Thu, ngọt ngào nũng nịu kêu lên:

– Mẫu thân, Hiền nhi muốn ngồi cùng xe ngựa với người. Hiền nhi rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ mẫu thân.

Lời này khiến Mộ Dung Thu không nhịn cười được.

– Được, mẫu thân cũng nhớ Hiền nhi lắm.

Vừa lên xe ngựa, Vũ Văn Mặc nghe thấy tiểu Hiền nhi và Mộ Dung Thu trò chuyện, trong lòng cũng không biết là mùi vị gì. Đừng nhìn tiểu Hiền nhi tuổi còn nhỏ, thật đúng là có tâm tư, biết Mộ Dung Thu ăn mềm không ăn cứng, mấy câu làm nũng ngọt chết người này, cu cậu nói thật thuận miệng!

Mộ Dung Thu và Hiền nhi ngồi một bên, Vũ Văn Mặc tất nhiên phải ngồi ở đối diện.

Tiểu Hiền nhi rất ân cần, khuôn mặt hoàn mĩ nhỏ nhắn đáng yêu của cu cậu cười thành một đóa hoa, ngọt không kém nói với Vũ Văn Mặc:

– Phụ thân, thật tốt, Hiền nhi có thể ngồi chung một chiếc xe ngựa với người! Hiền nhi thật cao hứng.

Trong mắt Mộ Dung Thu khó nén tươi cười, nâng nhìn thấy khuôn mặt nhìn không ra thần sắc kia của Vũ Văn Mặc, sóng mắt lưu chuyển, nói khẽ:

– Có Hiền nhi ở đây, trên đường đi sẽ không thiếu tiếng cười.

Thật ra, nàng rất thích nhìn đáng vẻ ghen tuông của Vũ Văn Mặc, nếu trong lòng không có nàng, dĩ nhiên sẽ không ăn dấm chua. Mà hắn ghen đã nói lên trong lòng hắn có nàng.

Thế nhưng, đứa nhỏ Hiền nhi này thật khiến người khác yêu thương, hắn mở miệng muốn cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa, tất nhiên nàng không thể từ chối.

– Ủ. Chắc chừng một canh giờ nữa chúng ta sẽ đến Nghiệp thành. Nàng nghỉ ngơi tạm một chút đi.

Vũ Văn Mặc gật đầu trả lời.

Hiền nhi thấy Vũ Văn Mặc đồng ý cho cu cậu ở lại, lập tức hoan hô.

– Mẫu thân, khi ở sơn trang Hiền nhi có học ca dao, Hiền nhi hát cho mẫu thân nghe có được không?

– Ca dao à? Được, Hiền nhi hát đi.

Mộ Dung Thu lập tức đồng ý.

Hiền nhi ngồi trong lòng Mộ Dung Thu, giọng trẻ con non nớt ngọt ngào quanh quẩn vang lên trong xe ngựa. Suốt dọc đường, khỏe miệng Mộ Dung Thu luôn giương nhẹ, tâm tình rất tốt.

Giữa lúc bất tri bất giác, trong mắt Vũ Văn Mặc cũng có tươi cười, khiến nét mặt gằn ra, không còn vẻ đông cứng, lạnh như băng thường ngày.

Một lúc lâu sau đã đến Nghiệp Thành.

Nghiệp Thành không thể so với Bình Thành diện tích mênh mông, nhưng cũng coi như một trấn nhỏ tương đối yên ả thanh bình.

Nơi quan viên tên Lưu Nam kia thiết yến là Thịnh Đức, từ lâu Nghiệp Thành nổi tiếng thiên hạ.

Khi Mộ Dung Thu xuống xe ngựa, trên mặt che khăn lụa mỏng. Lưu Nam thấy Mộ Dung Thu thì sững sờ. Sao bên người Nam Dương Vương lại có nữ nhân? Hơn nữa nhìn Nam Dương Vương tựa hồ rất để ý nữ tử này, chẳng lẽ là thiếp Nam Dương Vương mới ập?

Trong tứ lâu chỉ có vài tên lính, Lưu Nam đi trước dẫn đường lên lầu hai.

Trên đó có hai nhà gian riêng biệt, trong đó một gian là mấy gã quan viên Nghiệp Thành, gian khác là nữ quyến của họ.

– Đứng lúc ta cũng có vài chuyện quan trọng thương nghị cùng những quan viên này, trước tiên Thu nhi cũng nên ăn cơm trưa đi. Buổi chiều chúng ta tiếp tục lên đường.

Vũ Văn Mặc nhẹ giọng dặn dò bên tai nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu.

— Vâng.

Lần này Vũ Văn Mặc đến Bình Thành đón nàng, e là không dễ dàng, dù sao tân đế đăng cơ, triều đình biến động còn chưa ổn định. Trong hơn mười ngày mà hắn có thể đến Bình Thành, trên người chắc chắn có nhiệm vụ khác. Nàng không nên xen vào. Mộ Dung Thu dẫn Hiền nhi vào nhà gian.

Vào trong mới thấy, mấy nữ quyến trong miếu Lưu Nam cũng không có phong thái phu nhân, lão phu nhân hay chủ mẫu gia đình mà là năm thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mỗi người mỗi vẻ. Nhìn thấy mấy thiếu nữ này xong, trong lòng nàng đã hiểu rõ. Đi tới chỗ nào cũng sẽ có người xem nữ tử như hàng hóa mà tuần ra ngoài.

Khi năm thiếu nữ đó nhìn thấy Mộ Dung Thu thì rất ngoài ý muốn, nữ nhân này là ai?

Hồng Lăng nhìn thấy mấy thiếu nữ kia không mấy may động dấy, liền cau mày, giọng nói lạnh lùng:

— Mấy vị cô nương thật quá phách lối, thấy Nam Dương vương phi đến mà các người lại không đứng dậy hành lễ?

Nam Dương vương phi? Mấy thiếu nữ biết rõ mục đích hôm nay đến từ lâu, đều biết là muốn tặng cho Nam Dương Vương làm thiếp. Hiện nay phủ Nam Dương Vương không có chủ mẫu, càng không có thiếp thất, các nàng chỉ cần vào phủ Nam Dương Vương thì sẽ có cơ hội bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng. Nhưng sao đột nhiên lại xuất hiện một vị Nam Dương vương phi?

— Bài kiến Nam Dương vương phi, Nam Dương vương phi vạn phúc kim an.

Mấy cô thiếu nữ thấy nha hoàn phía sau Mộ Dung Thu không giống nói dối, mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng để tránh phạm sai lầm, lập tức đứng dậy hành lễ.

Mộ Dung Thu cười nói:

— Không cần đa lễ, đứng dậy đi.

Dứt lời, nàng liền ngồi ở chỗ trống phía trên.

Năm người đều đang quan sát Mộ Dung Thu, Nam Dương Vương đi Bình Thành một chuyến thì có vương phi ư? Trong mắt họ, chuyện này hơi khó tin, bởi theo như đồn đãi, Nam Dương Vương không phải là người dễ động lòng với nữ nhân, nhưng hôm nay người trước mắt này lại tự xưng là Nam Dương vương phi, mà Nam Dương Vương ngay tại gian phòng kế bên, vậy tất nhiên không thể là giả. Xem ra toan tính muốn bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng của họ đã là không tưởng. Nhưng cho dù là làm thiếp của Nam Dương Vương thì cũng được hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Các nàng không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu che giấu biểu tình trên mặt.

Lúc này, tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên.

— Chúng ta chưa từng nghe nói qua Nam Dương Vương một lần nữa cưới vương phi, như vậy, người thật sự là Nam Dương vương phi sao?

Một thiếu nữ bỗng nhiên ngừng đầu, mở đôi mắt to tròn quyến rũ dòng lông người nhìn Mộ Dung Thu, trực tiếp lớn tiếng hỏi. Nàng không khỏi có chút ghen tị, đáng người Nam Dương vương phi này so với nàng còn quyến rũ hơn năm phần!

Nàng vừa thốt ra, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thu, cùng đợi Mộ Dung Thu đáp lại.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt, thấy tiểu nhị đã đem đồ ăn lên khá đầy đủ liền quay đầu báo cho Hồng Lăng biết. Mấy nha đầu này, nàng chẳng có tâm tư đi ứng phó, lắng phí tình thần, lắng phí hơi sức.

Hồng Lăng lập tức hầu hạ Mộ Dung Thu dùng bữa. Khoé mắt mang theo kinh thường nhìn lướt qua nữ tử mở miệng nói chuyện kia.

Đôi mắt đào hoa to tròn sáng ngời của Hiền nhi mở lớn nhìn chăm chăm nữ tử mở miệng nói chuyện kia, tròn mắt đào qua đào lại, cuối cùng mới quay đầu hướng về phía Hồng Lăng đang hầu hạ cu cậu dùng cơm, ngọt ngào ngáy thơ nói:

— Hồng Lăng cô cô, Hiền nhi muốn ăn canh.

Hồng Lăng nghe vậy thì mức thêm một chén canh cho Hiền nhi.

Hiền nhi dùng thìa múc một muỗng canh lên rồi lập tức uống. Cũng không biết là do quá nóng hay là do cố ý, cu cậu khi hít một tiếng, phun toàn bộ canh trong miệng lên mặt của cô gái vừa vô lễ chất vấn đó. Nữ nhân này thật đáng ghét! Vô lễ với mẫu thân như thế, hừ!

— A!

Nàng kia hét lên một tiếng.

Ngậm canh nóng kia là canh nấm, trong đó còn có tôm bóc vỏ và mộc nhĩ băm.

— Mẫu thân, canh này không chỉ nóng mà còn khó uống nữa.

Hiền nhi nói xong liền nghiêng đầu, về mặt ngay thơ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn đáng vẻ của cu cậu thì biết ngay là tiểu tử này định làm gì, lập tức nhịn không được cười nói:

— Thịnh Đức từ lâu rồi nổi tiếng thiên hạ, món canh vừa rồi ăn vào cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, chắc là do Hiền nhi không thích hương vị này, lát nữa còn phải lên đường. Hiền nhi đừng dùng nhiều canh đâu, ăn thêm cơm đi.

Hai người không thêm đề ý xung quanh khiến đôi mắt quyến rũ của nữ tử từ kia trợn to, không thể tin được. Trong nhà, thân là dòng chính nữ, người trong phủ sao dám không có quy củ gât nằng qua một bên như thế, nhưng hai người trước mắt hoàn toàn triệt để không đếm xỉa gì đến ràng! Thăng nhãi chết bầm kia còn phun đầy mặt răng, khiến nàng mất mặt! Lại nhìn bốn người còn lại, tuy rằng đều cúi đầu, nhưng không cần nói cũng biết là đang cười trộm.

— Nếu người thật sự là Nam Dương vương phi, tại sao không trả lời câu hỏi của ta? Còn có đứa bé không có lễ phép này nữa, lại dám phun lên mặt ta! Vương phi cũng không thêm dạy dỗ sao?

Trong giây thường nàng đã quen được nuông chiều, vẫn cho rằng mình chính là trời, cũng không biết hậu quả mà chất vấn.

— Xin hỏi người là cô nương nhà ai?

Trong mắt Hồng Lăng hiện ra lãnh ý nồng đậm. Lá gan nha đầu kia cũng ghé gớm thật! Dám chất vấn vương phi, nàng dựa vào cái gì?

Cô gái kia nằng cao cằm, trả lời:

— Là con gái Lưu tri phủ thành này. *(Mấy bà này đúng là éch ngồi đây giéng thật, tương mình to lắm a)*

— Cùng lắm cũng chỉ là con gái của một viên tri phủ nhỏ nhỏ lại dám không để Nam Dương vương phi vào mắt! Đại Hoa quốc chúng ta khi nào có loại quy củ này, con gái của một tri phủ cũng dám can đảm chất vấn Nam Dương vương phi, để Nam Dương vương phi trả lời. Người cho mình là hoàng hậu đương triều hay là quý phi?

Hồng Lăng lạnh lùng quát lên, hoàn toàn không chừa chút mặt mũi nào cho thiếu nữ kia, khiến sắc mặt nàng ta đột nhiên biến đổi.

Bốn thiếu nữ khác đều không dám nhiều lời, tình huống trước mắt thì những cô nương vốn được nuôi dưỡng trong thâm khuê như họ cũng chưa từng chứng kiến. Hơn nữa khí thế của nha hoàn đeo khăn che mặt bên cạnh Nam Dương vương phi này còn áp đảo hơn so với họ, chỉ đơn giản nói mấy câu đã khiến mọi người run rẩy.

Hồng Lăng tâm tư trầm ổn, ở Nam Dương trong vương phủ vẫn là đại nha hoàn Mai viên, quản toàn bộ nha hoàn, hơn nữa ở cạnh Mộ Dung Thu thời gian dài tất nhiên cũng học được không ít thủ đoạn của nàng, trước mắt thốt ra vài câu lại cứ thể làm cho người khác sợ hãi. Mộ Dung Thu nghe vậy cũng không đáp lại mà là tao nhã dùng cơm, mấy nha đầu này Hồng Lăng thừa sức giải quyết.

Cô gái kia sắc mặt trắng đen lần lượt, mỗi khớp mở muốn cãi lại, nhưng nàng cũng biết mới vừa rồi là do không phục vị tri Nam Dương vương phi bị người khác chiếm mất mới có thể lên tiếng chất vấn, giờ nghe Hồng Lăng nói vậy nàng cũng nghĩ mà bắt đầu thấy sợ. Nhưng nàng luôn luôn đều mặt cao hơn đình, làm thế nào cũng không chịu cúi đầu chịu thua.

Hồng Lăng thấy nàng như thế, liền quát lạnh một tiếng.

— Quá thật là không có giáo dưỡng! Vương phi, lát nữa nô tì nhất định phải báo lại với vương gia, để vương gia làm chủ cho người!

Lời này vừa nói ra, trên mặt nữ tử quyến rũ kiều ngạo kia cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hoảng, nhưng vẫn không chịu cúi xin tha thứ. Nàng nhìn về phía vị Nam Dương vương phi từ đầu tới cuối vẫn không lên tiếng kia, cắn răng nói:

— Hạ nhân của Vương phi càng không có phép tắc! Nói gì đi nữa ta cũng là con gái quan viên trong triều mà một nha đầu lại dám chỉ trích ta, ngược lại thật sự là chó cạy gần nhà, gà cậy gần chuồng!

— Thật ồn ào! Mẫu thân, còn ầm ĩ hơn so với con chó vàng mà Văn mẹ nuôi đó! *(Hai cha con nhà này, chặc chặc)*

Hiền nhi bất mãn nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư vuốt ve đầu nhỏ của Hiên nhi, ôn nhu nói:

– Noi có cầu tất nhiên sẽ ảm ỉ. Hiên nhi ngoan, ăn nhiều chút, lát nữa chúng ta đi ra ngoài.

– Vâng, mẫu thân cũng ăn nhiều chút!

Hiên nhi gật đầu lia lịa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Vừa mới bắt đầu cô gái kia chưa kịp phản ứng, nhưng khi nàng nghe thấy bốn thiếu nữ còn lại che miệng cười trộm mới giật mình hiểu ra, cầu trong miệng Mộ Dung Thư chính là mình, sắc mặt bất chợt lúc đen lúc xanh. Có điều khi bắt gặp ánh mắt lạnh thấu xương của Mộ Dung Thư liếc qua, nàng đành nuốt xuống mấy lời kẻ tiếp. Chỉ là một ánh mắt, nhưng khiến người khác sợ run, đôi mắt thiếu nữ mở lớn, khẽ nghiêng miệng nửa ngậm nửa há, nửa ngày cũng không thốt nên lời.

Hồng Lăng thấy thế cười lạnh. Nha đầu không biết trời cao đất rộng, tự nhận là thân phận quý nhất, ở Nghiệp thành thân phận các nàng tôn quý, nhưng ở kinh thành thân phận các nàng không khác gì hạ nhân. Cho dù Lưu Nam đại nhân kia không nói thẳng, nàng và vương phi đều đoán được, hiện thời thân phận vương phi chưa thông cáo thiên hạ, những người này liên vọng tương vị trí Nam Dương vương phi, người người đều tràn ngập dã tâm. Lúc này đây nói gì đi nữa nàng cũng phải bảo vệ vương phi và tiểu thiếu gia cho tốt, ai dám gây bất lợi với bọn họ, cho dù mất mạng nàng cũng phải báo vệ.

– Nguyệt tỷ tỷ, thân phận Nam Dương vương phi tôn quý, tỷ đừng nói lời can quấy, nếu không hậu quả không thể gánh nổi.

Thiếu nữ thanh tú ngồi cạnh con gái của Lưu Nam thấp giọng nhắc nhở.

Con gái Lưu Nam tự biết trước mặt người khác mất hết thể diện, ngậm nghiền răng nghiền lợi, nghe lời nhắc nhở của nàng kia như đang cười nhạo mình, sắc mặt không tốt mắng lại:

– Người là cái thứ gì mà cũng dám cười nhạo ta?

Mộ Dung Thư nhẹ chau mày, khóe mắt lướt qua thiếu nữ không biết trời cao đất rộng kia, nữ tử có đại, những kẻ tự tìm khổ ăn như Tiền Duyệt thật đúng là không ít! Đối với đám người này, nàng hết sức phiền chán, được thể là đẩy đưa mãi không buông, sẽ có ngày trở thành mục tiêu công kích, kết cục thể thảm có thể đoán trước.

– Hồng Lăng, người cũng nên ăn cơm đi.

Sức ăn của nàng ít, ăn một chút đã no bèn buông đũa, quay đầu dặn dò Hồng Lăng.

Hồng Lăng phúc phúc thân rồi đi ra nhà gian.

Trong gian phòng trang nhã, bỗng nhiên tĩnh lặng không tiếng động. Mộ Dung Thư không ý thức được khí thế của nàng, trong lúc vô tình chính mình đã trở thành tiêu điểm, ngay cả không nói một lời cũng có thể khiến người khác cảm giác được nàng không hề tầm thường. Đây là bẩm sinh, đồng thời cũng là loại khí thế trải qua thăng trầm cuộc sống tạo nên, cũng là nguyên nhân mấy cô gái kia không dám nhiều lời.

– Mẫu thân, Hiên nhi no rồi.

Hiên nhi ăn hết sạch một chén cơm đầy xong bèn nhai khỏi ghế, ôm chặt Mộ Dung Thư muốn đi ra ngoài. Hân không thích ở đây, cũng không thích mấy nữ nhân luôn nhìn ngó mẫu thân kia.

Khóe miệng Mộ Dung Thư khẽ cong lên, cười nhạt đứng dậy.

– Được, chúng ta ra ngoài xem.

Lúc nàng đứng dậy, khóe mắt như có như không nhìn lướt qua mấy cô thiếu nữ, đang tuổi như hoa, lại bị người nhà lợi dụng, là nỗi đau của các nàng. Thế nhưng, nếu không biết sống chết như vậy, thế thì, ánh mắt nàng bỗng nhiên trở nên lạnh. Đáng là đáng đời!

– Vương phi, trong Thịnh Đức từ lâu không có khách phòng.

Một thiếu nữ trong số đó lập tức đứng dậy nhỏ giọng nói, nàng là có lòng tốt nhắc nhở.

Mộ Dung Thư quay đầu về phía nàng cười khê:

– Không còn cách nào. Bỏn vương phi tìm một nhà gian nghị tạm cũng được.

– Hôm nay cũng không còn sớm, e là đêm nay Nam Dương Vương sẽ ở lại Nghiệp Thành. Tối nay, hoa khôi Minh Nguyệt Lâu của Nghiệp Thành cố ý chuẩn bị tài nghệ biểu diễn để nghênh đón Nam Dương Vương. Hoa khôi Minh Nguyệt Lâu vang danh thiên hạ, Nam Dương vương phi nhất định sẽ mở mang tầm mắt.

Khi Mộ Dung Thư vừa mới xoay người, tiếng con gái Lưu Nam mang theo khiếu khích đã truyền tới.

Trong lòng Mộ Dung Thư thấy buồn cười, tâm tư nhà đầu kia thật quá non nớt, nàng chỉ nắm tay Hiên nhi đi ra ngoài.

Con gái Lưu Nam cắn chặt răng, chưa từ bỏ ý định nói:

– Vương phi xin dừng bước, theo tín tức từ kinh thành truyền đến, nói là Nam Cương nghị hòa, muốn hoà thân. Nghe nói công chúa Nam Cương kia không phải gả cho đương kim thánh thượng, cũng không phải thái tử, mà chỉ đích danh muốn lấy Nam Dương Vương. Ta nghe tin này, thật sự khó phân biệt thật giả. Vì vậy đánh bạo hỏi Nam Dương vương phi, việc này có thật không?

Mộ Dung Thư khựng lại, hai mi nháy mắt cau chặt, hòa thân?

Lúc này, Vũ Văn Mặc cũng từ nhà gian đi ra, đôi mắt sâu hun hút nhìn nàng.

(Sóng gió lại nổi lên để, phong ba bão táp lần 2)

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 124

Nàng nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nghiêng đầu, khóe mắt đồng thời nhìn lướt qua thiếu nữ định xem kịch vui kia, giọng nói lạnh lẽo dị thường.

– Người cho rằng dựa vào thân phận của người cũng xứng chất vấn bỏn vương phi?

Vũ Văn Mặc đi về phía nàng.

– Người!

Cô gái kia ghen lời, không ngờ những lời đó cần bản chẳng thể chọc giận Mộ Dung Thư! Ở phương hướng này của thiếu nữ vốn không thấy Vũ Văn Mặc.

Mà Vũ Văn Mặc nghe thấy lời nói của thiếu nữ từ nhà gian truyền tới, nhất thời trên vầng trán băng sương lộ ra linh ý. Lưu Nam đại nhân đi phía sau hẳn đương nhiên nghe được giọng nói kia là của nữ nhi nhà mình, lập tức nom nớp lo sợ nhìn về phía Mộ Dung Thư và Vũ Văn Mặc. Vừa rồi ăn cơm họ cũng đã biết thân phận Mộ Dung Thư!

Không ngờ Nam Dương vương phi can bản không chết!

Trước mắt chính là Nam Dương vương phi, mà nữ nhi nhà mình lại bất kính với vương phi như thế! Lưu Nam đại nhân tránh không được toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mà nữ nhi của Lưu Nam vừa nhìn thấy Vũ Văn Mặc, bỗng chốc ngưng ngẩn. Bình thường nàng đều ở trong khuê phòng, tuy rằng ngẫu nhiên có đến chùa miếu dâng hương, cũng đã gặp qua vài nam tử khác, nhưng lại chưa từng thấy ai xuất sắc như thế! Nếu có thể gả cho người như vậy, cho dù bị giam thò nàng cũng cam nguyện! Không chỉ là nàng, những cô thiếu nữ còn lại cũng nhìn đến ngây ngốc, nhưng vì thẹn thùng đều cúi đầu, chỉ ngẫu nhiên ngẩng lên nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc.

Nhưng toàn thân Vũ Văn Mặc bao phủ hơi thở lạnh băng, dường như có thể khiến người khác đông cứng, nhìn một chút, trong lòng các thiếu nữ cũng có phần e ngại.

– Khỏi bầm vương gia, con gái của Lưu Tri phủ đại nhân xúc phạm vương phi, trong lúc dùng bữa đã nói chuyện vô phép, ý vào thân phận mình tôn quý buộc vương phi đáp lời của nàng. Nó ti thật sự nhìn không được mới lên tiếng thay chủ tử nói hai câu, con gái Lưu tri phủ thế nhưng lại nhục mạ nó ti và vương phi, còn có tiểu thiếu gia. Xin vương gia làm chủ cho vương phi!

Hồng Lăng đang ăn cơm ở phòng bên nghe được động tĩnh, lập tức đẩy cửa phòng ra, chạy tới trước mặt Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư, trong mắt rung rung, cực kì ủy khuất nói.

Hiện thời vương gia coi trọng nhất là vương phi, thiếu nữ ngu xuẩn kia sẽ vì hành vi mạo phạm, coi thường vương phi mà trả giá đắt! Hôn nữa, lá gan nằng ta thật rất lớn, còn dám có ý đồ châm ngòi ly gián quan hệ của vương phi và vương gia! Hòa thân? Đây cũng không phải là việc nhỏ, nếu như là công chúa Nam Cương đến hòa thân, như vậy thì để vương phi ở vị trí nào?

Con gái của Lưu Nam nghe vậy, nhất thời sắc mặt trắng bệch, nha đầu này thật là lớn gan, cũng dám tố cáo nằng! Quá mức đáng giận! Có điều nằng cũng không cần sợ, dù sao từ trước tới nay phụ thân rất yêu thương nằng, tuyệt đối sẽ không để nằng bị người khác khi dễ.

Sắc mặt Mộ Dung Thu chẳng chút gợn sóng, nhìn không ra nằng đang nghĩ gì. Vũ Văn Mặc thu hồi con ngươi sâu thẳm, quay đầu nhìn chăm chú Lưu Nam đại nhân.

— Được, được lắm!

Thân hình Lưu Nam lao đảo, phịch một tiếng quý trên mặt đất, dập đầu lia lịa, nom nóp lo sợ nói:

— Là hạ quan không biết cách dạy con, là hạ quan không biết cách dạy con, hạ quan nhất định có câu trả lời cho Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi!

Hiện thời Nam Dương Vương là người tâm phúc trước mắt của đương kim thánh thượng, đám quan viên thấp cổ bé họng bọn họ nào dám đắc tội?

Nhìn thấy Lưu Nam quý xuống, không chỉ mấy quan viên trong nhả gian kia mà ngay cả con gái của hắn và bốn thiếu nữ còn lại đều sững sờ. Lưu Nam đại nhân ở Nghiệp Thành muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng thấy hắn sợ hãi bất kì ai! Hôn nữa, lại dưới tình huống Nam Dương Vương có vẻ như cũng không thật sự tức giận, Lưu Nam đại nhân đã sợ tới mức này!

— Phụ thân! Nữ nhi cũng không làm gì hết, chỉ là hỏi ra nghi hoặc trong lòng mà thôi, Nam Dương Vương, xin người tin tưởng ta, cùng lắm ta chỉ là hỏi hai câu mà thôi, tuyệt đối không có bất kính với Nam Dương vương phi. Trước đó phò lớn ngo nhỏ đều nói rằng Nam Dương vương phi đã bỏ mình trong biển lửa, vì vậy ta mới nói lên nghi vấn, dù sao chúng ta cũng không hề nghe được tin tức ngài cười tắn thế.

Thiếu nữ chạy ra nhả gian đến đỡ Lưu Nam dậy, nhưng nằng hai lượt cũng không nằng lên nói, nằng liền dùng tư thái quyền rừ nhất phúc thân thi lễ với Vũ Văn Mặc, trong mắt thấp thoáng lệ châu.

— Đồ hỗn trướng! Cảm tạ!

Lưu Nam giận quát một tiếng.

Thiếu nữ sững sờ, nước mắt trong suốt không kiềm được trượt khỏi rèm mi rơi xuống, phụ thân chưa bao giờ hung dữ với nằng như thế!

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn Lưu Nam lâm bộ lâm tịch, giọng nói như hàn băng:

— Không cần giả vờ trước mặt bốn vương phi. Cha con cùng diễn trò!

Cho là nằng không nhìn ra được à? Lưu Nam dạy dỗ con gái mà lại chờ khi nằng ta nói hết những lời lên án nằng, còn không phải là tranh thủ sự đồng tình của Vũ Văn Mặc sao?

Lưu Nam ngẩng đầu để đặt con trọng đánh giá Mộ Dung Thu, không có dự liệu tới nằng quan sát tỉ mỉ như thế. Đùng là hắn cố ý để nữ nhi lộ diện trước mặt Vũ Văn Mặc, một khi được Vũ Văn Mặc ghé mắt, như vậy con đường làm quan ngày sau của hắn chắc chắn một bước lên mây.

Đôi mày kiếm sắc bén đen như mực của Vũ Văn Mặc chau lại, lời nói ra lại bén nhọn như đao kiếm.

— Lưu Nam Lưu đại nhân, người cứ ở Nghiệp Thành chờ bị tháo mũ ô sa đi!

Dứt lời, hắn ôm lấy Mộ Dung Thu lướt qua bên người vị Lưu Nam đại nhân đang còn sững sờ chưa kịp phản ứng mà đi.

Mấy gã quan viên phía sau thốn thở không thôi! Trong lúc lo lắng sây chân lại bị một kích trí mạng như thế!

— Phụ thân!

Thiếu nữ kinh hô, tại sao có thể như vậy? Nằng lớn lên xinh đẹp như thế, người cầu hôn đập phá muốn nát của phủ, nhưng Nam Dương Vương thậm chí ngay cả liếc nằng một cái cũng không thèm! Còn khiến cái ghế của phụ thân cũng không giữ được!

Tuy rằng Vũ Văn Mặc chỉ là một vương gia, nhưng đối phó với một quan viên nhỏ bé như Lưu Nam này thì đơn giản chẳng khác gì muốn bóp chết một con kiến! Huống hồ, Vũ Văn Mặc cũng không phải vô cơ định tội, Lưu Nam hỏi lộ quan viên, đây chính là tội danh nặng nhất, Lưu Nam đứng ngồi thoát được!

Trên xe ngựa, Mộ Dung Thu cau mày trầm mặc. Những gì nha đầu kia nói nằng vẫn để trong lòng, nằng ta tuyệt đối không phải tuý tiện đoán bừa. Công chúa Nam Cương hoà thân? Nếu đã hoà thân, vậy khi trở lại vương phủ, nằng tuyệt đối không phải là Nam Dương vương phi. Có vẻ như tin tức này đã sớm truyền ra.

Nếu nằng đoán không sai, Triệu Sơ cũng biết. Trách không được hắn lại dùng vẻ mặt đó nói với nằng những lời khó hiểu kia!

Công chúa Nam Cương...

Màu quang Vũ Văn Mặc thâm trầm nhìn Mộ Dung Thu ngồi đối diện. Nằng bảo Hồng Lăng dẫn theo Hiền nhi đã ăn cơm trưa một nhọc ngồi trên một chiếc xe ngựa khác, còn nằng từ lúc bước lên xe ngựa thì luôn luôn trầm mặc. Khi hắn đi ra nhả gian cũng đã nghe thấy lời của nha đầu kia.

Hắn đang muốn chờ trở lại phủ Nam Dương Vương rồi mới báo cho nằng biết. Thật không ngờ, kết quả lại nghe được từ miệng người khác.

— Nam Cương là một nước ra sao?

Mộ Dung Thu mở mắt ra, đôi mắt sáng như sao, mồm miệng hỏi ra một câu khiến Vũ Văn Mặc rất ngoài ý muốn! Thế nhưng, chi trong nháy mắt, tiếng lồng buộc chặt của hắn như được buông xuống.

— Chỉ là một nước man di nhỏ, với vài vạn chúng dân. Có điều nam tử rất thiện chiến, thường xuyên quấy rầy dân chúng ở biên quan, khiến dân chúng lầm than. Triều đình mấy lần phái binh định tiêu diệt nhưng nam tử man di có công phu trên lưng ngựa rất tốt, lại quen thuộc thảo nguyên, binh lính triều đình đánh vào thảo nguyên thì trúng mai phục, song phương đều không chiếm được lợi thế.

Vũ Văn Mặc chậm rãi nói. Từ lời nói có thể thấy được mức độ phản hận của hắn đối với tộc man di này.

Mộ Dung Thu cau mày, việc này hơi khó giải quyết. Nam Cương khó chơi như thế, trách không được sau khi đưa ra đề nghị hòa thân, công chúa Nam Cương có thể lựa chọn đối tượng hòa thân! Nằng từng nghe Hồng Lăng nói, nữ tử Nam Cương đối với chuyện tình dục rất coi mờ, loạn luân hay thông dâm ở Nam Cương cũng không hiếm có gì, huống chi thủ lĩnh của bọn họ còn gian dâm cùng con cháu mình.

Thế nhưng, nằng còn nghe nói qua, vị thủ lĩnh này chỉ có một vị công chúa, cực kì sùng ái. Mà cô công chúa này thích văn hóa Đại Hoa quốc, tình thông mọi thứ cảm kỷ thư họa, ngay cả công phu trên lưng ngựa cũng không kém gì nam tử.

Một nữ nhân như vậy lại lựa chọn người chưa từng gặp mặt như Vũ Văn Mặc, mà không chọn kẻ thân là thái tử như Vũ Văn Hạo, đến tốt cùng là vì sao? Dù sao Vũ Văn Hạo cũng chưa cưới vợ, đáng vẻ tuổi nỷ còn vượt trội hơn Vũ Văn Mặc, thân phận cũng tôn quý hơn. Điều này khiến nằng khá khó hiểu. Hoặc là, vị công chúa này đã từng gặp qua Vũ Văn Mặc? Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu tự giác buồn cười, Vũ Văn Mặc chưa bao giờ đến chiến trường nơi biên cảnh, sao có thể gặp gỡ công chúa Nam Cương?

— Việc này khi ta đến Bình Thành mới biết, Hoàng Thượng phái người ra roi thúc ngựa đưa tin tức tới. Ta đã hỏi âm cho Hoàng Thượng, tuyệt đối không cưới công chúa Nam Cương! Yên tâm, việc này ta tuyệt đối nắm chắc. Thu nhi không cần vì chuyện này mà phí sức hao tổn tinh thần.

Vũ Văn Mặc thấy Mộ Dung Thu trầm tư, lập tức cầm tay nằng, giọng điệu kiên định lạ thường.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ, gương mặt nhìn hắn cười.

— Có chuyện gì chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác. Chỉ là một Nam Cương nhỏ nhoi, đừng ngại chẳng, ngay cả ta cũng không hề trong mắt. Đối với ta mà nói, muốn thu phục Nam Cương là dễ như trở bàn tay.

Mặc dù nằng không có võ công, cũng không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nằng học được rất nhiều thứ từ sử sách. Chi cần động não, nằng tin tưởng không có chuyện gì làm khó được nằng.

Nghe thấy lời nói hùng hồn của nằng, Vũ Văn Mặc nhìn không được cười nói:

— Có thể từ thế này, còn cầu gì hơn?

Biết được chuyện hòa thân, nằng không hề chất vấn hắn mà hoàn toàn tin tưởng, cũng cùng tiến cùng lui với hắn, tin rằng nằng tuyệt đối không giống những nữ nhân tầm thường trên thế gian này!

— Hồi kinh cùng nhau đối mặt đi.

Mộ Dung Thu gọi lên khước môi, ôn nhu nói. Nếu hắn đã tin tưởng như vậy, thế thì, đến lúc đó nằng chỉ cần ở bên giúp đỡ một chút là được. Công chúa Nam Cương này e là một kẻ địch mạnh mẽ. Có điều, giờ vẫn đang trên đường đi, vậy hãy cứ hưởng thụ đi, hoàn thành kế hoạch thưởng thức phong cảnh xinh đẹp ven đường mà họ đã nói trước đây.

Liên tục chạy mấy ngày, trên đường, Vũ Văn Mặc cố ý dẫn xa phu chậm một chút. Xe ngựa xóc nảy, không chỉ ngắm nhìn phong cảnh, hơn nữa ngồi bên trong cũng không phải quá khó chịu như trước. Từ trước tới nay Mộ Dung Thu vốn chẳng

có hảo cảm gì với mấy cái xe ngựa cổ đại này, nếu không phải Hồng Lăng có tâm, làm cho ràng một cái đệm lông thật dày, sợ là khi về tới kinh thành, móng của nàng đã không còn nguyên vẹn!

Về phần công chúa Nam Cương muốn hoá thân, Mộ Dung Thư và Vũ Văn Mặc cũng không nhắc lại. Dù sao tình huống kinh thành là thế nào, bọn họ còn chưa nắm rõ, chỉ có thể đợi trở lại, biết rõ chân tướng mọi chuyện mới có thể cân nhắc chuẩn bị kĩ lưỡng.

Thời gian này hai người cũng từng nghe dân chúng bàn tán xôn xao về việc này, nhưng những tin tức mà họ biết được cũng rất ít, lại thêm mắmdậm muối thành ra không còn như lúc đầu, có đủ loại đồn đãi.

Có người nói: “Công chúa Nam Cương không phải hòa thân với Nam Dương Vương mà là đương kim thánh thượng.”

Lại có người nói: “Lối sống của người Nam Cương đậm mỹ, e là công chúa Nam Cương muốn già cho đương kim thánh thượng, sau đó lại gian dúa với thái tử và Nam Dương Vương!”

Bởi lối sống của dân Nam Cương như thế nên dân chúng Đại Hoa quốc sinh ra đủ loại suy đoán, càng gần kinh thành, hàng loạt đồn đãi ùn ù kéo tới, sau khi Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư nghe được, chỉ biết cười khổ không thôi.

Một ngày, họ ngẫu nhiên gặp được Tạ Nguyên trong một túu lâu ở trấn nhỏ nọ.

Tạ Nguyên vẫn trước sau như một cả lo phát phơ, đôi mắt tự nhiên là phong lưu phóng khoáng, tà mị đảo hoa phóng điện bốn phía với các cô nương, nếu không phải Mộ Dung Thư quen biết với hắn, chắc chắn lần đầu tiên gặp mặt sẽ cho rằng đây là đồ lang từ lăng nhăng hoặc là hái hoa tặc! Thế nhưng, Mộ Dung Thư lại cực kì thích tính cách Tạ Nguyên, như một kẻ phóng túng không bị trời buộc, đều có thể lực, hoặc là có quyền, bản thân Tạ Nguyên như thế, gia tộc hiển hách, mẹ hắn và đương kim thánh thượng là chị em cùng một mẹ sinh ra, càng hiển hách vạn phần! Hơn nữa hiện thời còn được phong Trấn Nam Hầu. Như vậy, hắn càng không để những quy củ kia trong mắt.

– Ta đợi ở đây đã mấy ngày, mỗi ngày trông ngóng vẫn không thấy xe ngựa các người đâu. Ta ngày đêm lo lắng, sợ hai người gặp cướp, thiếu chút nữa cho rằng các người gặp bất hạnh mà lấy nước mắt rửa mặt.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Tạ Nguyên rõ ràng hiện ra nụ cười khuyênh quốc khuyênh thành mê hoặc lòng người, lời nói ra lại hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với nét mặt.

Nghe xong cảm thấy hắn thật đáng đánh đòn.

– Xem ra ta và vương gia đã đắc tội, lại dám khiến Hầu gia lo lắng hoa lê đâm lẹ, mĩ nhân thương tâm. Sau này ta và vương gia sẽ cố hết sức tránh. Có điều Hầu gia không nên quá lo lắng, nếu không thật sự sẽ phụ lòng không ít thiếu nữ mến mộ ngài đấy!

Hoa lê đâm lẹ? Tiểu mĩ nhân thương tâm? Nụ cười tao nhã trên mặt vị Hầu gia tự nhiên là phong lưu phóng khoáng, tiêu sái mê người, tà mị mê hoặc lòng người nào đó chợt trở nên cứng ngắc. Thử trong trẻo vốn không phải lệ châu vương ở đấy mắt kia bỗng chốc biến mất, Tạ Nguyên ho nhẹ hai tiếng, cười hết sức khó xử.

– Bàn hầu gia nói hơi quá. Có điều cũng không kém là bao.

Mỗi lần gặp nàng, hình tượng của hắn bị tổn hao không ít, nhưng cũng không nhớ lâu. Dù sao trong mắt hắn nữ nhân đều không khác gì nhau, tất đền, tất sạch quần áo thì mặc hay ồm, ngực lớn mỏng nhỏ cũng chẳng quan trọng, hắn không có cảm giác gì chứ đừng nói chỉ những nữ nhân khó khan kia, làm sao có được sự can đảm của nàng, phản ứng nhanh như vậy!

Không có việc gì thì thỉnh thoảng cãi cọ vài câu, rất thú vị!

Ngồi đến đây, khoẻ mới đỏ sẫm như máu của Tạ Nguyên giờ lên, cười rất vui vẻ.

Khỏe miệng Mộ Dung Thư co giật, da mặt người này cũng quá dày đấy!

Vũ Văn Mặc tập mãi thành thói quen, chỉ là đầy mặt hiện lên một tia không kiên nhẫn, hơi tức giận nói:

– Nói đi, sao lại đợi ở đây?

Tuy rằng Tạ Nguyên nhìn qua có vẻ cả lo phát phơ không chịu trời buộc nhưng chưa bao giờ làm những chuyện khiến người khác phiền chán, tuy sắc mặt hắn không có gì bất thường nhưng Vũ Văn Mặc quen biết hắn đã lâu, biết kẻ vốn nên ở kinh thành như hắn lại xuất hiện trên trấn nhỏ chỉ để chờ mình, nhất định là có chuyện quan trọng.

Thấy hai người họ có việc cần trao đổi, Mộ Dung Thư liền đứng dậy nói với Vũ Văn Mặc:

– Thần tiếp hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước.

Dứt lời, nàng nhìn về phía Hiên nhi bên cạnh đang chơi vui vẻ nói:

– Hiên nhi, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi.

– Ừ, nàng đi nghỉ trước đi.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

Hiên nhi từ trên ghế nhảy xuống, vờn cánh tay nhỏ bé mập mạp ra chỗ Mộ Dung Thư, ngọt ngào ngâm thơ nói:

– Mẫu thân, Hiên nhi buồn ngủ quá.

– Vậy trước tiên đi ngủ một lát, chờ com chiều, mẫu thân sẽ bảo Hồng Lăng đánh thức con.

Giọng Mộ Dung Thư cực kì ôn nhu nói.

– Dạ.

Ánh mắt Vũ Văn Mặc luôn luôn nhìn theo Mộ Dung Thư và Hiên nhi, cho đến khi hai người lên lầu không còn thấy bóng dáng hắn mới thu hồi ánh mắt.

– Người đến đó cũng lắm chỉ một tháng, nhưng không ngờ trong lòng thật sự coi trọng vương phi.

Khi Tạ Nguyên nói lời này, cau chặt mày, trước kia Vũ Văn Mặc chưa để ý yêu thương ai, hắn xem đây như nói đùa, hi vọng có một nữ nhân có thể trở thành tri kỉ của Vũ Văn Mặc, nhưng hôm nay, tình huống trong triều như vậy, hắn thật sự thấy lo lắng.

– Tình huống trong triều thế nào? Công chúa Nam Cương vẫn khẳng khẳng muốn hòa thân cùng bốn vương?

Trong mắt Vũ Văn Mặc không chứa một tia dịu dàng, giọng nói bỗng chốc trầm thấp, thần sắc lạnh lẽo.

Vào đến trong phòng, Hiên nhi chơi đùa nên khá mệt, Mộ Dung Thư liền báo Hồng Lăng dẫn cu cậu về phòng nghỉ một lát.

Sau khi Hiên nhi ngủ, Hồng Lăng quay lại, thấy Mộ Dung Thư đang đọc sách, nàng liền đi qua.

– Vương phi không lo lắng sao?

Hồng Lăng vốn không muốn quấy rầy Mộ Dung Thư đọc sách, nhưng trong lòng lại có vài lời không thể không hỏi, dù sao trên đường đi, nàng đã nhận ra tình cảm giữa vương phi và vương gia càng ngày càng tốt, vương gia càng ngày càng quan tâm để ý đến vương phi, đây chính là chuyện tốt, chờ sau này trở lại vương phủ, cho dù tương lai vương gia có nạp thiếp, có trắc phi, nhưng chắc chắn vương gia sẽ không để cho vương phi bị thiệt thòi. Dù sao vương phi vẫn là chủ mẫu của phủ Nam Dương Vương.

Nhưng ...

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ chớp mắt, bỏ sách xuống, ngẩng đầu nhìn Hồng Lăng, biết lời này của nàng là ý gì, cười nói:

– Lo lắng cái gì?

Lúc này có lo lắng cũng vô dụng, còn không bằng ung dung thoải mái chờ đợi, cũng dần dần biến tình cảnh bị động của bọn họ thành chủ động.

– Trên đường đi, nghe được nhiều đồn đãi như vậy, chuyện nào cũng đều nói về công chúa Nam Cương và vương gia. Tuy cũng có người nói công chúa Nam Cương là cùng đương kim thánh thượng hòa thân nhưng ngay lúc đầu, từ miệng của con gái Lưu Nam đại nhân chúng ta đã biết công chúa Nam Cương muốn hòa thân với vương gia. Nếu nàng ta thật sự hòa thân với vương gia, vậy sau này vương phi phải làm sao bây giờ?

Trong mắt Hồng Lăng tràn ngập lo lắng, nàng biết Mộ Dung Thư tin tưởng mình nên không hề che giấu ý nghĩ trong lòng.

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, trên khóe môi vẫn là nụ cười thanh nhã.

– Đồn đãi dù sao cũng chỉ là đồn đãi. Hồng Lăng, người ở bên cạnh ta lâu như vậy, hiểu cách làm việc của ta, hiện tại mọi chuyện chưa rõ ràng, sao có thể tự loạn trận cước? Hướng hồ cho dù việc này có là thật, như vậy, lúc chưa biết rõ chân tướng, lo lắng cũng không giải quyết được gì. Lúc này, càng bình tĩnh giữ yên lặng càng tốt.

– Vương phi nói rất đúng.

Hai mắt Hồng Lăng tỏa sáng. Đúng vậy, cho dù hiện tại lo lắng thì có ích gì? Còn không phải tự mình rối loạn sao? Vương phi chính là vương phi, nhìn mọi việc một cách thấu đáo. Lập tức, Hồng Lăng vui vẻ nở nụ cười.

Mộ Dung Thu thấy Hồng Lăng yên tâm thì tiếp tục cúi đầu đọc sách, cùng lúc đó, nụ cười ung dung thanh nhã trên môi nàng cũng biến mất. Việc này sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy, nếu không Tạ Nguyên cũng sẽ không xuất hiện lúc này!

Dưới lầu.

Vũ Văn Mặc sắc mặt âm trầm.

– Xem ra Hoàng Thượng có vẻ như có tính đồng ý cho công chúa Nam Cung cùng bốn vương hòa thân.

– Đúng vậy, tuy Hoàng Thượng không nói rõ. Đã nhiều ngày thái độ của đặc phái viên Nam Cung rất kiên cố, thừa dịp tân đế Đại Hoa quốc mới đăng cơ triều cực bất ổn mà ép Hoàng Thượng. Hoàng Thượng rất bất mãn với việc này, đồng thời người vẫn khá dễ ý suy nghĩ của người. Chuyện này hơi khó giải quyết.

Tạ Nguyên khẽ chau mày, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng cẩn thận. Ai cũng không ngờ, ngay lúc tân hoàng đăng cơ lại đột nhiên phát sinh chuyện này.

– Bốn vương tuyệt đối sẽ không đồng ý hòa thân!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 125

– Bốn vương quyết không hòa thân!

Thái độ Vũ Văn Mặc vô cùng kiên quyết.

Sắc mặt Tạ Nguyên nghiêm trọng liếc nhìn hần một cái, trầm giọng hỏi:

– Công chúa Nam Cung nhất quyết muốn hoà thân với người, có phải hai người đã từng gặp mặt không? Nếu không sao nàng ta lại kiên trì khó thuyết phục như vậy?

Ngay cả Hoàng thượng và Thái tử cũng không cần, cung quyết muốn chọn Vũ Văn Mặc, công chúa Nam Cung thật sự rất đặc biệt!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc rất khó hiểu:

– Sao lại như thế?

– Như vậy, không biết công chúa Nam Cung có mục đích gì, nếu Nam Cung nhân cơ hội này gây khó dễ cho Hoàng Thượng thì không tránh khỏi liên lụy đến dân chúng, hơn nữa Hoàng thượng cũng không muốn động dao thương, triều đình vừa mới ổn định không bao lâu, như vậy, chỉ có thể hòa thân. Dù sao nếu hoá thân mà có thể giải quyết mọi chuyện, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không dùng phương pháp khác.

Tạ Nguyên nói tiếp.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc đột nhiên trầm xuống. Tạ Nguyên nói rất có lý, nếu hoà thân có thể giải quyết được chuyện này thì sao Hoàng Thượng lại muốn gây chiến chứ!

Hai người nhìn nhau, bỗng chốc đều lâm vào trầm mặc.

Càng gần đến kinh thành, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc ngược lại không vội lên đường. Tạ Nguyên làm cái bóng đèn theo đuôi. Có điều thẳng thối này và tiểu Hiên nhi chơi đùa cũng rất vui vẻ.

– Nếu Hầu gia thích Hiên nhi như vậy, không bằng nhanh chóng thành thân đi.

Mộ Dung Thu cười hỏi. Nàng nghe Vũ Văn Mặc nói, tuy rằng trong phủ của Tạ Nguyên có nha hoàn thông phòng, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thành thân, đừng nói chỉ là nạp thiếp.

– Nếu như con của ta có thể đáng yêu như Hiên nhi, vậy sinh một đứa để chơi đùa chắc cũng không tệ nhỉ?

Tạ Nguyên thần thái kiên cố, nói tới đây lại nhìn không được đi đùa giỡn với Hiên nhi.

Vũ Văn Mặc nói:

– Đại công chúa luôn gục hần lấy vợ sinh con, nhưng hẳn chưa từng để trong lòng.

– Không bằng để ta nhận Hiên nhi làm con nuôi đi.

Tạ Nguyên càng nhìn Hiên nhi càng thích, đôi mắt đảo hoa của đứa nhỏ này có vài phần giống hần, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào cũng không khác là bao, nếu hần đem Hiên Nhi đến gặp mẫu thân, mẫu thân tuyệt đối sẽ không hoài nghi mà sẽ cho rằng Hiên nhi là con của hần.

Hiên nhi ha ha cười, hần cũng thích vị thức thục này, phụ thân có vẻ khó khan khó gần, nhưng vị thức thục này lại rất vui tính, cu cậu rất thích.

– Người tự mình sinh đi.

Vũ Văn Mặc không nề mặt chút nào.

– Nhận con nuôi dễ dàng như vậy sao? Không muốn trả giá mà lại muốn có một đứa con đáng yêu như vậy, trên đời này làm gì có chuyện tốt thế chứ?

Mộ Dung Thu chậm rãi uống trà, quan sát phản ứng của Tạ Nguyên, hẳn tuyệt đối không nói suông mà có vài phần nghiêm túc, Nàng nghe Vũ Văn Mặc nói, hẳn có rất nhiều sản nghiệp. Ai mà không muốn kiếm tiền chứ, vì vậy ...

Tạ Nguyên là người thông minh, nghe Mộ Dung Thu nói như vậy, hẳn biết ngay ý nghĩ của nàng. Đây cũng rất hợp ý mình, hẳn lập tức ôm Hiên nhi, cười nói:

– Nghĩa tử, gọi một tiếng nghĩa phụ đi. Nghĩa phụ ở kinh thành có một cửa hàng bán ngọc rất lớn, nếu con gọi ta là nghĩa phụ, ta sẽ cho con hưởng ba phần lợi nhuận từ cửa hàng!

Ba phần lợi nhuận? Mộ Dung Thu khá kinh ngạc, Tạ Nguyên ra tay quả thật hào phóng! Khi nàng còn ở phủ Nam Dương Vương, quản lý mười cửa tiệm đồ cưới, cũng có nghe nói cửa hàng bán ngọc lớn nhất kinh thành không phải của Trình gia mà là của Tạ Nguyên. Nếu là thật sự có ba phần, cho dù sau này Hiên nhi có chơi bời lêu lổng, cũng đủ nuôi sống cả đại gia đình.

Khi Mộ Dung Thu còn chưa trả lời, Vũ Văn Mặc đã thay nàng đồng ý.

– Một khi đã như vậy, bốn vương liền thay Hiên nhi làm chủ, để hần nhận người làm nghĩa phụ!

Dứt lời, hần đưa cho Mộ Dung Thu một ánh mắt. Có tiện nghĩ thì phải chiếm lấy! Huống hồ đây chính là từ trên trời rớt xuống.

Hiên nhi chớp chớp mắt nhìn về phía Mộ Dung Thu, thấy Mộ Dung Thu gật đầu, cu cậu mới hướng về phía Tạ Nguyên ngọt ngào kêu:

– Nghĩa phụ.

– Ha ha ha! Được rồi, được rồi, nhi tử ngoan!

Tạ Nguyên cất tiếng cười to.

Sau ba ngày du ngoạn ngoài kinh thành, cho dù không muốn thì bọn họ cũng phải trở lại kinh thành đối mặt với khó khăn trước mắt.

Xe ngựa vừa vào cửa thành, chỉ thấy một đại thái giám già già dạng nam tử chờ ở đó, sau khi nhìn thấy xe ngựa bọn họ lập tức cung kính chạy tới, dùng giọng the thé đặc trưng của thái giám nói:

– Khôi bầm Nam Dương Vương, Hoàng thượng có chỉ, Nam Dương Vương vừa vào kinh lập tức tiến cung, Hoàng thượng có chuyện quan trọng cần bàn bạc cùng Nam Dương Vương, kính xin Nam Dương Vương dõn bước.

Trong xe ngựa, sắc mặt Mộ Dung Thu ngưng trọng, cảm thấy khá bất ngờ. Vũ Văn Mặc vừa mới trở lại kinh thành, theo lý thuyết hẳn nên về Vương phủ nghỉ ngơi trước một ngày, sau đó mới tiến cung, nhưng hôm nay Hoàng đế vội vàng triệu kiến Vũ Văn Mặc, có thể thấy được chuyện này rất phức tạp, hết như dự tính xấu nhất của nàng.

– Thư nhi, nàng về Vương phủ trước, ta đi một lát sẽ trở lại.

Vũ Văn Mặc vỗ ngực nhẹ nhàng, dịu dàng trấn an. Hẳn biết nàng tâm tư cẩn thận tí mĩ, Hoàng đế vội vàng triệu kiến hẳn như thế chắc chắn khiến nàng lo lắng. Thế nhưng, cho dù hẳn có trấn an, e là nàng vẫn lo lắng.

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt thong dong, gật gật đầu.

– Mọi việc phải cẩn thận, có đôi khi thái độ cường ngạnh cũng không phải tốt. Nếu muốn không bị khống chế, chỉ có đem nắm quyền chủ động trong tay, hi vọng phu quân hãy nhớ.

Ý nàng là, nếu Hoàng Thượng nhất định bắt hẳn hòa thân, mà hẳn lại kháng kháng giữ ý kiến, không tránh được sẽ đắc tội Hoàng Thượng. Cẩn phải khéo léo uyển chuyển, nắm quyền chủ động trong tay, chuyện này có thể sẽ được giải quyết toàn vẹn. Hiện tại tình huống trong triều đến tột cùng là thế nào, hẳn và nàng cũng không biết nhiều lắm, vì vậy cẩn tính toán thật cẩn thận.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

– Ừ.

Thái giám Tiểu Phúc từ dợt bên ngoài xe ngựa, khi Vũ Văn Mặc xuống xe, hẳn nhìn thấy Mộ Dung Thu, bỗng nhiên sững sờ. Ở trong cung hẳn chẳng qua chỉ là một tên tiểu thái giám, khi tân hoàng đăng cơ, hẳn mới được cất nhắc lên. Hẳn từng gặp qua Mộ Dung Thu trong cung, cho nên không khỏi cảm thấy khó hiểu: không phải Nam Dương vương phi đã bỏ mình trong đám cháy ư? Sao giờ lại xuất hiện một người giống hệt nàng chứ? Sống ở trong cung lâu như vậy, ai cũng đều hết sức cẩn thận, hẳn bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, chỉ dẫn Vũ Văn Mặc lên một cỗ kiệu khác.

Tạ Nguyên lúc này cũng từ phía sau xe ngựa nhảy xuống, đi theo Vũ Văn Mặc.

– Đợi bản Hầu gia một chút, chúng ta cùng nhau tiến cung đi.

Thái giám vừa thấy là Tạ Nguyên, thái độ lập tức vô cùng kính cẩn, không ngừng gật đầu đáp:

– Vâng.

Hiện tại Tạ Nguyên là hoàng tộc chân chính, hơn nữa lại được hoàng thượng trọng dụng, bọn họ đương nhiên phải cẩn thận hầu hạ.

Sau khi kiệu của Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên rời đi một lúc, Mộ Dung Thu liền phản phô mã phu trực tiếp về Vương phủ.

Hai khắc sau.

Trước cửa Vương phủ đứng một loạt người, sau khi xe ngựa dừng lại, bọn họ liền đồng thanh hô:

– Nô tài (nô tì) cung nghênh vương phi, vương phi vạn phúc kim an.

Bên trong xe ngựa, Mộ Dung Thu nghe vậy có chút kinh ngạc, nàng nghĩ chắc là Vũ Văn Mặc đã cho người thông báo về Vương phủ.

– Vương phi, chúng ta xuống xe thôi.

Hồng Lăng vén rèm xe, nói với nàng.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, trước hết cho người bế Hiên nhi xuống, sau đó Hồng Lăng mới đỡ nàng xuống xe. Sau khi ổn định, nàng nhìn một đám người đứng ngay ngắn chỉnh tề trước cửa, những người này hoặc ít hoặc nhiều đều có chút quen thuộc. Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm khái, lúc rời đi, nàng vốn tưởng rằng sẽ không trở về nữa, không ngờ hiện tại nàng đã trở lại. Mộ Dung Thu ngẩng đầu nhìn lên bốn chữ “Phủ Nam Dương Vương” rất lớn trên tấm biển, sau này đây chính là nhà của nàng.

Tâm tình của nàng lúc này không giống trước kia, lúc đó nàng xem nơi này là chiến trường, nàng muốn bảo toàn bản thân, đối với từng ngọn cây cỏng có đều không quan tâm, hiện thời nàng lại xem đây là nhà. Nếu đây là nhà của mình, nàng tuyệt đối không cho phép bất kì ai phá hoại nó!

– Không cần đa lễ, đều đứng dậy đi.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía những người đang hành lễ mỉm cười nói.

– Tạ vương phi.

Sau khi mọi người đều đứng dậy, từ giữa đi ra một nam tử, Mộ Dung Thu biết người này, hẳn là quản gia của phủ Nam Dương Vương.

– Mời vương phi theo nô tài vào phủ.

Thái độ của quản gia cực kì cung kính. Hẳn không dám có chút bất kính với Mộ Dung Thu. Vương phi được vương gia bảo vệ nên mới sống sót, hiện tại vương gia tự mình nghênh đón vương phi hồi phủ, cũng đủ để nói rõ, hiện tại trong lòng vương gia, vương phi có vị trí rất quan trọng, bọn họ đương nhiên không dám chậm trễ.

Cửa Vương phủ mở ra, Mộ Dung Thu từng bước đi vào, tất cả đều giống như cũ, không có gì thay đổi. Có điều bây giờ đã là cuối thu, hoa cỏ cây cối héo úa, khi gió thổi qua, từng片片 lá khô chậm rãi rơi xuống.

– Bẩm vương phi, sau khi Mai viên bị lửa thiêu, vương gia đã cho người sửa sang lại, các công nhân làm việc ngày đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã khôi phục Mai viên như trước kia. Vương gia còn nói, vương phi thích hoa mai, cho nên sai người trồng hoa mai trong viện.

Tổng quản ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói.

Mộ Dung Thu gật đầu, hình như nàng có nói qua với Hồng Lăng, trong trăm hoa nàng thích nhất là hoa mai trắng. Khi cánh hoa bay xuống, cũng giống như bản thân đang ở trong khung cảnh tuyết rơi. Chắc là Hồng Lăng nói cho Vũ Văn Mặc biết cho nên hẳn mới biết nàng thích hoa mai.

– Trong lòng Vương gia thì Vương phi là quan trọng nhất, khi trùng kiến lại Mai viên, vương gia đã từng hỏi nô tì, vương phi có thích Mai viên lúc trước không, nô tì từng nghe vương phi nói thích hoa mai, cho nên mới nói cho vương gia biết. Không ngờ Vương gia lại sai người mang hoa mai về, không lâu nữa vương phi có thể ngắm mai nở rồi.

Hồng Lăng vừa đỡ Mộ Dung Thu, vừa tươi cười không ngừng.

Mộ Dung Thu cười nhạt không lên tiếng. Nàng cúi đầu nhìn về phía Hiên nhi vẫn luôn im lặng từ lúc xuống xe ngựa, vui vẻ hỏi:

– Hiên nhi thích hoa mai không?

– Mẫu thân thích thì Hiên nhi cũng thích. Mẫu thân vui vẻ, Hiên nhi cũng vui vẻ.

Hiên nhi đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính đáng yêu, đôi mắt hoa đào mị hoặc chớp chớp, miệng ngọt không thôi.

Mộ Dung Thu nhìn không được trong lòng mềm ra, đứa nhỏ này thật sự rất hiểu chuyện. Ngọc Nhi dưới tuổi vàng có biết, chắc chắn vui mừng.

Mai viên quả nhiên được trùng tu rất giống trước kia, nhưng khác là trong viện được trồng một mảng lớn hoa mai. Không ngờ chưa đầy hai tháng, một nơi bị đốt thành tro hiện tại đã khôi phục như cũ.

– Quả thật rất giống trước đây!

Hồng Lăng nhìn không được thờ dãi nói.

Mộ Dung Thu chậm chậm nở nụ cười. Nàng không nghĩ hẳn lại dụng tâm như vậy, nàng không có nhiều tình cảm với Mai viên lắm, nhưng nơi này là nơi các nha hoàn vì nàng mà bỏ mình, mà hẳn lại âm thầm vì nàng làm chuyện này, sao nàng có thể không cảm động chứ?

– Nô tài vừa cho mời người mời giới đến đây, chờ vương phi nghỉ ngơi xong, người có thể chọn mấy nha đầu hầu hạ. Nếu vương phi có việc xin cứ phản phô nô tài đi làm.

Lưu quản gia đứng trước cửa còn nói thêm.

– Lưu tổng quản cực khổ rồi, người nghĩ thật chu đáo, tạm thời không cần, Lưu tổng quản nếu có chuyện thì cứ đi làm đi.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía Lưu quản gia nói.

Bản thân Lưu quản gia còn có rất nhiều chuyện phải làm, bọn họ ở trước cửa vương phủ chờ cũng hai canh giờ. Trong phủ còn có rất nhiều chuyện chờ hẳn sắp xếp, huống hồ vương phi đã trở lại, Vương phủ có chủ mẫu, đương nhiên hết thảy đều

phải làm toàn diện không thể sai sót.

– Mẫu thân, Hiền nhi đối quá.

Hiền nhi ngừng đầu lên nói với Mộ Dung Thư.

Hiền nhi vừa dứt lời, quân sự Dương ma ma đã bước lên, khẩn trương nói:

– Nô ti đã sớm dặn phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chờ vương phi trở lại sẽ dọn lên.

Hiền tại trong vương phủ chỉ có vương phi là nữ chủ tử, mà vương gia lại coi trọng vương phi như vậy, các bà đương nhiên phải hầu hạ vương phi chu đáo, không dám lười nhác câu thả. Chỉ là, cả vương phủ có ai sẽ nghĩ tới, một vị vương phi từng bị người trong phủ không thêm để mất tới, hôm nay lại có khác biệt lớn như vậy!

Mộ Dung Thư nhìn lướt qua Dương ma ma, gật đầu nói:

– Dọn cơm trưa lên đi.

Phòng nàng vẫn như cũ, nhưng mà sau ăn thư lại có thêm hai hàng giá sách, bên trên xếp rất nhiều sách. Nàng tiện tay cầm một quyển nhìn lướt qua, không ngờ lại là sách thuốc! Lấy thêm hai ba cuốn, kết quả vẫn là sách thuốc! Nàng lại nhìn một giá sách khác, đều bày đầy đủ các loại sách, còn có vài quyển ghi lại các tin tức thú vị và chuyện lý thú! Hoá ra hẳn đã sớm biết nàng đang đọc sách gì!

– Vương gia thật là có tâm, biết vương phi thích đọc sách liền sai người làm hai giá sách đặc biệt này, sách trên đó đều là vương gia tự mình lựa chọn.

Hồng Lăng ở phía sau nàng thờ dài nói.

Khỏe miệng Mộ Dung Thư nhẹ nhàng cong lên, nơi nàng sinh hoạt, nếu không có sách bầu bạn, sợ là sẽ có độc muốn chết.

– Mẫu thân, chờ thêm hai ngày mẫu thân nghỉ ngơi tốt, người có thể làm muối tiêu Phượng đuôi tôm cho Hiền Nhi ăn không *(có phải là tôm nướng muối ớt hok nàng – Biết chết liền?)*? Hai tháng nay ngay cả buổi tối nằm mơ Hiền nhi cũng muốn ăn nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiền nhi đầy chờ đợi nhìn nàng.

Nàng nhìn đáng vẻ của cu cậu, nhin không được sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đó rục đó, cười nói:

– Được, hai ngày nữa mẫu thân sẽ tự mình xuống bếp, làm cho tiểu Hiền nhi của chúng ta thật nhiều đồ ăn ngon có được không?

– Thật tốt quá! Mẫu thân, Hiền nhi thương người nhất. Hiền nhi còn muốn ăn kẹo đường, kẹo hồ lô.

Hiền nhi lại yêu cầu thêm.

– Được, đều nghe theo con. Chỉ cần sau này Hiền nhi ngoan ngoãn, nghiêm cẩn theo phu tử viết chữ đọc sách thì Hiền nhi muốn ăn cái gì, mẫu thân đều làm cho con.

Dung Thư dịu dàng nói.

Hiền nhi thận trọng gật đầu một cái.

– Hiền nhi nhất định nghiêm cẩn viết chữ đọc sách.

Sau buổi cơm trưa, Hiền nhi được hạ nhân mang đi nghỉ ngơi.

Vì lo lắng cho Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thư không thể thủ lỏng, liền lấy vài quyển sách trên giá xem.

Hai canh giờ trôi qua, sắc trời dần tối, Vũ Văn Mặc vẫn chưa trở về, trong lòng nàng trong mơ hồ có chút bất an. Xem ra chuyện này so với tưởng tượng của nàng còn khó giải quyết hơn. Nàng đang định báo Hồng Lăng trang điểm cho mình, Hồng Lăng cũng đã bước vào phòng.

– Vương phi, Phúc công công đến đây, đang đợi ở chánh điện *(úa, thiên điện là chánh điện hờ nàng?)*.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư lập tức đứng dậy, thần sắc lạnh lùng.

– Có chuyện gì sao?

Hồng Lăng lắc đầu. Sắc mặt Mộ Dung Thư trầm xuống. Nàng lập tức đứng dậy đi đến chánh điện.

Chánh điện.

Tiểu Phúc tử vừa nhìn thấy Mộ Dung Thư đến, lập tức buống chén trà đứng dậy, cầm thánh chỉ trên bàn trà lên.

Sau khi Mộ Dung Thư vào chánh điện, vừa thấy hẳn chính là công công lúc sáng chờ Vũ Văn Mặc trước cửa thành, nàng khẽ nhủ mảy. Lại thấy thánh chỉ trong tay hẳn, trong lòng nàng hiểu rõ, lập tức quý xuống.

– Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Lưu thị Lưu Dung, hiền thực ôn nhu, cung kính hữu lễ. Đặc biệt ban hôn cho Nam Dương Vương làm trắc phi, khâm thờ.

Cái gì? Mộ Dung Thư và Hồng Lăng đều ngừng phát lên, không thể tin nhìn về phía Tiểu Phúc Tử.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 126-1

Edit: Hachphong

Lưu Dung? Trắc phi?

Đương kim thánh thượng quả nhiên hành động rất nhanh! Mộ Dung Thư thần sắc không khỏi đông lạnh, Vũ Văn Mặc lúc này còn chưa trở về, mà thánh chỉ đã tới, hơn nữa tên người được nhắc đúng là thân phận trước đây của nàng khi còn ở Triệu phủ, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Sợ là phương diện này còn có bất lợi, Hoàng Thượng không thừa nhận thân phận của nàng!

Thật là tức cười!

Mộ Dung Thư nhích môi, vỗ vỗ tro bụi trên người, thông thả đứng lên, sau đó nàng nhìn về phía Tiểu Phúc tử, cười nói:

– Phúc công công có phải đến nhầm nơi rồi hay không? Bôn vương phi chưa từng nghe vương gia nói trong phủ có người tên Lưu Dung.

Thánh chỉ này nàng không tiếp! Xem nàng như kẻ ngu dốt sao? Một khi nàng nhận thánh chỉ chính là thừa nhận nàng là Lưu Dung! Như vậy, Mộ Dung Thư đúng là đã chết, trên đời không còn người này nữa!

– Vương phi...

Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thư, Hoàng Thượng sao bỗng nhiên hạ thánh chỉ này? Thân phận Lưu Dung là khi vương phi ở Triệu phủ dùng để mai danh ẩn tích, vương phi dù sao cũng là dòng chính nữ của phủ tướng quân, hàng thật giá thật Nam Dương vương phi, Nam Dương Vương phủ chủ mẫu! Hoàng Thượng ra đạo thánh chỉ này bất luận như thế nào vương phi cũng không thể nhận. Chẳng lẽ hoàng thượng là có ý hạ thấp thân phận vương phi, để cho công chúa Nam Cương gả vào vương phủ là chánh phi sao?

Chuyện này sao có thể?!! Hồng Lăng sắc mặt trầm xuống.

Mộ Dung Thư nghiêng đầu nhìn Hồng Lăng phân phó:

– Hồng Lăng, chiều dài tốt cho Phúc công công, bốn vương phi thấy ly trà của Phúc công công đã nguội, bảo người đổi ly khác đi. Còn có, người đi gấp quần gĩa bảo hẳn tìm xem trong phủ có nữ tử nào tên Lưu Dung hay không. Đờng để Phúc công công chờ lâu.

Phúc công công tay cầm thánh chi run lên, lời của Mộ Dung Thu lần nghe rõ ràng, không thể tưởng được, là gan của lại lớn như vậy! Cả gan không tiếp thánh chi.

Nhưng thân phận của nàng ở Nam Dương Vương phủ ai cũng biết rõ, mà trên thánh chi lại nhắc tới nữ nhân tên là Lưu Dung! Hắn ở trong cung gặp qua nhiều dạng người, nhưng chưa từng thấy ai giống Nam Dương vương phi phản ứng nhạy bén như vậy. Phản ứng đầu tiên của nàng là phủ nhận thân phận bản thân. Hắn gặp khó khăn rồi, Hoàng Thượng nhiều lần dặn dò, Nam Dương vương phi phải nhận thánh chi. Hiện tại hắn nên làm cái gì bây giờ?

— Vương phi? Nam Dương vương phi không phải tăng thêm trong biển lửa rồi sao? Người không phải là thiếp của Nam Dương Vương, Lưu thị Lưu Dung sao? Lưu trác phi đứng gần với nó tái nữa. Mọi Lưu trác phi nhanh chóng nhận thánh chi, chúng nó tài còn phải hỏi cung bầm bả.

Tiểu Phúc từ tâm tư bách chuyển thiên hồi, hắn cảm giác thánh chi trong tay thấp phần phòng tay, nhưng nếu là dương kim thánh thượng hạ thánh chi, hắn đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khép hờ đôi mắt, khỏe miệng tươi cười rồi rút lạnh không thôi, nàng không tiếng động liền khi thế bức người, đi đến trước mặt Tiểu Phúc tử, lên tiếng ép hỏi

— Lời này của Phúc công công là có ý gì? Trực tiếp gọi bốn vương phi là Lưu trác phi? Bốn vương phi bị bị phế để hãm hại bắt đắc dĩ phải mai danh ẩn tích, là vương gia tự mình đón bốn vương phi về phủ. Không ngờ ta vừa hỏi phủ mấy canh giờ, Phúc công công đã tới Vương phủ thay danh đối họ cho bốn vương phi!(*thật sự ta rất thích khí thế của Mộ Dung Thu lúc này a*)

Lời này vừa nói ra, Tiểu Phúc tử cũng thay đổi sắc mặt, hắn thật không ngờ lần này đến Vương phủ sẽ gặp khó khăn như thế. Nam Dương vương phi sao khí thế bức người như vậy chứ?

— Nam Dương vương phi đã sớm tăng thêm trong biển lửa, ngài là Lưu thị Lưu Dung, vì phụ mẫu đều mất, được Triệu gia mua về làm nô tì. Hiện tại dương kim thánh thượng thấy ngài hiền lương thực đức, rất được lòng Nam Dương Vương, nên hoàng thượng mới hạ thánh chi ban ân cho ngài. Ngài vẫn nên suy nghĩ cẩn thận một phen, thánh chi này ngài muốn cũng phải nhận, mà không muốn cũng phải nhận. Chúng nó tài còn chưa thấy có người nào kháng chi mà còn sống đâu.

Tiểu Phúc tử cũng không phải kẻ vừa, hắn liền thay đổi sắc mặt, ngữ khí bức người.

Nhưng Mộ Dung Thu chẳng lẽ là người chỉ bị dọa hai ba câu liền sợ hãi sao? Nàng cười lạnh nói:

— Phúc công công uy phong thật lớn nha! Dương kim thánh thượng là minh quân, được dân chúng thiên hạ kính yêu. Hiện tại đạo thánh chi này sợ là có kẻ đã ở trước mặt hoàng thượng nói lời gièm pha, muốn hãm hại người trung lương. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, không phải làm cho dân chúng hiểu lầm Hoàng Thượng sao? Phúc công công khí thế bức người như vậy, có ý gì biến thân phận bốn vương phi, người làm vậy là có ý gì? Nam Dương công chúa cương quyết muốn gả cho Nam Dương Vương, mà Phúc công công lại bức bách ta như vậy, chẳng lẽ...

Nàng dừng một chút, nói tiếp:

— Chẳng lẽ... Phúc công công là người của Nam Dương công chúa? Cho nên mới bán mạng vì nàng như vậy?

Tiểu Phúc tử nghe vậy, nhất thời thần hình mạnh run lên một cái, cái mũi này thật lớn! Sắc mặt hắn thay đổi từ xanh sang trắng, hắn bỗng nhiên không biết tiếp theo nên ứng đối như thế nào. Nếu tiếp tục ép nàng nhận thánh chi, như vậy, hắn sẽ mang tiếng là người của Nam Dương công chúa. Nếu không tiếp tục, như vậy, hắn nên trả lời sao với Hoàng thượng đây?

Đang lúc hắn khó khăn đối đường, không cách nào làm chủ được, Mộ Dung Thu bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi nàng còn khí thế bức nhân, lúc này lại tươi cười ấm như gió mùa xuân,

— Là bốn vương phi nói năng lỗ mãng. Phúc công công dừng dễ trong lòng. Dù sao bốn vương phi cũng là hoàng thân quốc thích, là người Nam Dương Vương coi trọng nhất, ta không biết bị tên tiểu nhân nào hãm hại, mới có thể nói ra những lời tức giận như vậy. Phúc công công là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, thì làm sao làm ra chuyện hồ đồ như vậy chứ. Bốn vương phi cẩn thận cẩn nhắc, sợ là có người có ý hãm hại Phúc công công. Không khỏi muốn Phúc công công khó khăn hỏi bảo với Hoàng thượng, hay là để bốn vương phi vào cung diện thánh với Phúc công công?

Tiểu Phúc tử nhủ nhủ này, hắn cẩn thận suy nghĩ mấy lời của Mộ Dung Thu, hiện tại hắn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ cần nàng tiến cung diện thánh, như vậy coi như hắn cũng hoàn thành được một nửa thánh mệnh. Nghĩ như thế, hắn liền gật đầu

— Đa tạ. Ngài cùng chúng nô tài vào cung diện thánh là quá tốt rồi.

Hắn luôn miệng gọi ngài, cũng không phải là Nam Dương vương phi, sợ là sau khi tiến cung, cho dù nàng là Nam Dương vương phi, chỉ cần Hoàng Thượng kiên quyết, như vậy nàng cũng chỉ có thể là Lưu Dung Lưu trác phi.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt, nàng không muốn lãng phí tinh thần đánh giá thần sắc Tiểu Phúc Tử, hiện tại nàng phải cẩn thận suy nghĩ, sau khi tiến cung nên làm như thế nào, còn có Hoàng Thượng đến cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì! Chỉ cần Hoàng Thượng đối với Nam Dương công chúa có chút chán ghét, như vậy nàng còn có biện pháp ứng đối.

— Hồng Lăng, người đi phân phó Mã hộ vệ chuẩn bị xe ngựa, kêu hắn cùng bốn vương phi vào cung diện thánh.

Nàng quay đầu dặn dò Hồng Lăng

Hồng Lăng khéo tránh khỏi lo lắng, hiện tại với gương mặt này của nàng, sợ là không thể hộ tống vương phi tiến cung. Như vậy bên người vương phi không có ai để sai bảo. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới mặt nạ. Hồng Lăng lập tức lui xuống đi tìm Mã hộ vệ.

Đến khi chuẩn bị thỏa đáng cũng là một tiếng sau, sắc trời càng tối sầm.

Mộ Dung Thu thấy Hồng Lăng mang theo mặt nạ, nàng nhất thời nhủ này. Nhưng mà ngài có Tiểu Phúc Tử bên cạnh, nên nàng không hỏi tới. Chờ đến khi xe ngựa, Mộ Dung Thu trầm giọng nói:

— Vết thương trên mặt người còn chưa lành hẳn, đeo mặt nạ sẽ làm tổn thương da thịt.

— Vương phi vào cung, nó thì không đi theo sẽ lo lắng. Vương phi yên tâm, chỉ mang mấy canh giờ không có gì đáng ngại. Không phải Ngủ thiếu gia cũng nói, chỉ cần không mang thương xuyên sẽ không có chuyện gì sao?

Hồng Lăng gật đầu trả lời.

Thấy nàng kiên trì như vậy, Mộ Dung Thu cũng không nhiều lời nữa. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới tiểu Hiền nhi, liền hỏi:

— Hiền nhi đã an bày thỏa đáng chưa?

Mai viên chi có vài bà tử và nha đầu, nàng sợ là chăm sóc không tốt cho Hiền nhi.

— Vương phi yên tâm, nó thì đã nói với quân gia tìm thỏa đáng hầu hạ tiểu thiếu gia. Một lát tới giờ cơm tối, sẽ có nha đầu hầu hạ tiểu thiếu gia ăn cơm.

— Ừ, cũng là người làm việc chu đáo.

Mộ Dung Thu yên tâm, Hồng Lăng làm việc từ trước tới nay thỏa đáng chu đáo. Vừa rồi nàng chỉ lo lắng phải là sao đối phó với Hoàng Thượng, nên quên mất Hiền nhi, cũng may Hồng Lăng nhớ được.

— Vương phi, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Hoàng Thượng hạ thánh chi e là muốn vương phi chân chính trở thành Lưu Dung. Mà vương gia tiến cung lại không có tin tức gì, sợ là có chuyện.

Hồng Lăng cau mày, mười phần lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt, trong lòng nàng cũng đang bồn chồn lo lắng, không có quyết tâm toàn thắng, dù sao nếu Hoàng Thượng cứ một mực bắt nàng thành Lưu Dung, như vậy, nếu nàng kháng chi thì chỉ còn con đường chết, tình huống không thể lực quan.

— Còn phải đợi vào cung mới biết là chuyện gì xảy ra.

Hiện tại lo lắng và phỏng đoán đều vô dụng, nàng đang suy nghĩ làm sao để thoát ly khỏi thân phận Lưu Dung! Làm sao để tiêu diệt Nam Dương đặc phái viên đáng ghét vệ!

Xe ngựa lặc lư đang đưa, dưới thân nàng cũng không có bóng đệm dày, nếu là trước đây nàng đã cảm giác móng đau đớn, mà lúc này bởi có chuyện trong lòng, nàng lại không có cảm giác gì.

Chưa tới một canh giờ, đã đến hoàng cung.

Lúc này, trời càng tối hơn. Trước cửa cung đã thấp đèn lồng sáng ngời như ban ngày.

Sau khi vào cung, Mộ Dung Thu lại lên cỗ kiệu khác.

Giữa đường, cỗ kiệu bỗng nhiên dừng lại, chỉ nghe bên ngoài kiệu truyền đến.

— Nô tài thành an Thái tử điện hạ.

— Tất cả đứng lên đi, các người đưa ai vào cung?

Vũ Văn Hạo nhìn cỗ kiệu liếc mắt một cái, cười hỏi.

Đám cung nhân lập tức trả lời nói:

– Bẩm thái tử điện hạ, là Nam Dương vương phi.

Trong kiệu Mộ Dung thư Nghe nói là Vũ Văn Hạo, bỗng nhiên hai mắt nàng tỏa sáng. Vũ Văn Hạo xuất hiện thật là đúng lúc!

Nàng lập tức mở miệng nói:

– Bỏn vương phi có thể thỉnh cầu thái tử điện hạ tương trợ một chuyện không?

...

Gần nửa canh giờ sau, đến Càn Thanh điện. Tiểu Phúc Tử dẫn nàng đến Thiên điện.

Nàng đứng ở ngoài cửa Thiên điện cúi đầu chờ đợi, mà Tiểu Phúc Tử tiến vào điện thông báo. Nàng mơ hồ nghe thấy thanh âm bên trong, có vẻ như có thanh âm Vũ Văn Mặc, mơ mơ hồ hồ nàng nghe không rõ hẳn đang nói cái gì, nhưng nàng có thể cảm giác được hẳn ân nhân tức giận, mà sau khi Tiểu Phúc Tử nói mấy câu, thanh âm của hắn liền biến mất.

Chưa tới một lúc, Tiểu Phúc Tử liền đi ra, đối với nàng thái độ cung kính hữu lễ.

– Hoàng Thượng triệu kiến. Mọi người theo ta vào điện kiến.

Cửa lớn mở ra, nàng chậm rãi tiến vào.

Còn chưa đi vài bước, nàng chỉ thấy một đạo bóng màu đen bao nàng lại, cảm nhận trên tay ấm áp, là Vũ Văn Mặc nắm tay nàng, nàng vẫn chưa ngẩng đầu, nhưng trong lòng ấm áp.

– Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an.

Mộ Dung Thư phúc thân nói

– Ôi, Nam Dương vương phi ngược lại thật sự là thâm tình, tự mình vào cung đón Nam Dương Vương. Tình thâm như thế quả nhiên là làm cho người ta hảm mộ cực kỳ!

Hoàng Thượng chưa mở miệng, Tạ Nguyên đã đoạt trước, e là hắn cũng biết tính toán của hoàng thượng, cho nên mới phải lên tiếng chứng nhận nàng hàng thật giá thật là Nam Dương vương phi.

Ngồi trên long ngai, Hoàng Thượng trên cao nhìn xuống đánh giá Mộ Dung thư, hẳn thấy nàng tự nhiên thanh thản, không thấy một tia khiếp đảm, liền có chút ngoài ý muốn mở miệng nói:

– Vương phi không cần đa lễ, đứng dậy đi. Ban thường ghé ngồi!

Dứt lời, hắn nhìn thoáng qua Tạ Nguyên, không ngờ Tạ Nguyên lại giúp đỡ Mộ Dung Thư!

– Thần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng.

Sau khi nàng đứng lên nói cảm tạ, liền cùng Vũ Văn Mặc ngồi cùng một chỗ.

Vũ Văn Mặc cẩn thận xem xét thần sắc của nàng, thấy nàng thấp phần trấn định, vẫn chưa có một tia e ngại, hẳn liền biết nàng sớm đã có tính toán, cũng biết nàng không tiếp chỉ, liền yên lòng. Chỉ cần nàng không tiếp chỉ, như vậy hết thấy đều tốt rồi. Hắn cũng là vừa vặn biết được Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, muốn xoá bỏ thân phận chân thật của nàng. Hoàng thượng là muốn tạm thời ổn định Nam Cung đặc phái viên, lúc triều cục bất ổn, Hoàng thượng không muốn Nam Cung đến quấy rầy, liền tạm thời làm ra chuyện lần này! Nếu là trước đây, không có Thư nhi, có lẽ hẳn sẽ vì Đại Hoa quốc, mà tạm thời đáp ứng, chờ sau này có cơ hội bình định Nam Cung. Mà lúc này, hắn không thể dễ dàng thỏa hiệp.

– Vừa rồi Phúc công công đến Vương phủ tuyên đọc thánh chỉ, nói Hoàng Thượng phong Lư thị cho Nam Dương Vương phủ làm trắc phi. Thần thiếp đã cho người điều tra những nữ tử trong Vương phủ, không có ai tên là Lư Dung, vì không muốn Nam Dương Vương phủ mang tiếng khi quân phạm thượng, nên thần thiếp liền vào cung tự mình hướng Hoàng thượng nói rõ.

Sau khi Mộ Dung Thư ngồi yên, liền ngẩng đầu nhìn thẳng hoàng đế, trực tiếp mở miệng nói.

Nàng đã nói, nếu muốn biết càng nhiều, cũng chiếm trước tiên cơ, chỉ có nắm giữ quyền chủ động. Huống hồ, Hoàng Thượng mở miệng đã thừa nhận nàng là vương phi, nhưng mà, điều này phải tính công cho Tạ Nguyên. Hơn nữa, vừa rồi có lẽ Vũ Văn Mặc đã nói gì đó với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mới có thể chấp nhận thân phận của nàng.

Hoàng Thượng nghe vậy, âm thầm nhủ vậy. Nam Dương Vương và Nam Dương vương phi hai người này quả thật là tâm ý tương thông, bên này Nam Dương Vương biết hẳn ban bố thánh chỉ cũng đưa ra phản kháng, nói Mộ Dung Thư không phải Lư Dung. Mà Mộ Dung Thư cũng không tiếp chỉ, ngược lại vào cung tiên phát chế nhân, quả nhiên là phối hợp khăng khít. Thế nhưng, hắn lại đã quên cùng Vũ Văn Mặc thương lượng một phen. Nguyên nhân bất quá là, hắn luôn cho rằng Mộ Dung Thư ở trong lòng Vũ Văn Mặc cũng không trọng yếu, liền tính vì quốc gia xã tắc, Vũ Văn Mặc cũng sẽ nhận Nam Cung công chúa, nhưng, hiện tại xem ra, Vũ Văn Mặc hẳn là sẽ không tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 126-2

Mộ Dung Thư luôn luôn âm thầm quan sát phản ứng của hoàng thượng. Đường kim thánh thượng năm nay bốn mươi lăm tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, tuy rằng bốn mươi lăm tuổi nhưng nhìn qua chỉ khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi. Sau khi nghe xong lời của nàng, vẻ mặt của ông ta vẫn chưa có biến hóa, nàng hơi nheo mắt, thầm nghĩ: hoàng đế bất động thanh sắc, chuyện này kết quả như thế nào nàng còn chưa biết rõ ràng. Bấy giờ nên làm gì?

Vũ Văn Mặc an vị bên cạnh nàng, nhìn nàng lo âu như thế mới thấp giọng nói:

– Thư nhi, không cần lo lắng, Hoàng Thượng sẽ không kiên trì ban hôn, nàng vẫn là Nam Dương vương phi như trước.

Lúc trước ngồi vị hoàng đế vốn là của hắn, nhưng hắn không cần, Hoàng Thượng cũng biết việc này. Hoàng Thượng biết cha mẹ hắn chết oan uổng, luôn luôn âm thầm quan tâm, muốn nâng đỡ hắn. Nhưng hắn cũng không muốn chức vị cao.

– Ô? Trong phủ không có Lư Dung sao?

Hoàng Thượng đối mắt thật sâu, lên tiếng, giọng nói cực trầm. Có điều lời này là hắn hỏi Tiểu Phúc Tử bên cạnh.

Tiểu Phúc Tử không khỏi lo lắng, sao Hoàng Thượng lại hỏi như vậy?

Mộ Dung Thư thấy thế, lập tức đứng dậy, nói tiếp:

– Hồi hoàng thượng, trong vương phủ không có Lư Dung.

– Khỏi bẩm Hoàng Thượng, thần chưa bao giờ thích Lư Dung, càng chưa từng gặp qua người này. Trong vương phủ sao lại có Lư Dung? Mong rằng Hoàng Thượng thu hồi ý chỉ.

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy, nói đối không chớp mắt. Hoàng Thượng đã sớm biết Lư Dung là Mộ Dung Thư, Mộ Dung Thư chính là Lư Dung nhưng trăm triệu lần không thể thừa nhận.

Hoàng Thượng nhìn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư. Hai người người một câu ta một câu phối hợp chặt chẽ, lập tức cảm thấy có chút buồn cười. Ông ta từng hứa với Nam Dương Vương (bố Mặc ca ỷ) huynh đệ cùng cha khác mẹ của mình là sau này nhất định phải chăm sóc Vũ Văn Mặc, xem hắn như con ruột. Vì vậy... thần sắc ông không đổi, tiếp tục nhìn xem hai người làm cách nào hóa giải cuộc phong ba này.

Tạ Nguyên, kẻ bàng quan, vốn trong lòng còn có chút bận tâm, nhưng khi Hoàng Thượng chính miệng gọi Mộ Dung Thư là vương phi, hẳn liền yên tâm. Hoàng thượng là cố ý muốn Vũ Văn Mặc và công chúa Nam Cung kết thân, nhưng tin rằng trải qua sự khuyên bảo của hắn và Vũ Văn Mặc, Hoàng Thượng sẽ không cương quyết nữa. Hắn đã nhìn ra Hoàng Thượng muốn thu hồi ý chỉ.

– Không biết là tên tiểu nhân nào dám can đảm trước mặt hoàng thượng nói vậy, làm cho Hoàng Thượng hiểu lầm. Thần thiếp vừa nhận được ý chỉ của hoàng thượng, trong lòng còn nghi hoặc, suy nghĩ một hồi lâu cũng không biết là chuyện gì xảy ra, cuối cùng, không khỏi đoán rằng, nhất định là có người ở trước mặt hoàng thượng nói vậy, mới có đạo thánh chỉ này. Thần thiếp biết hoàng thượng vì suy nghĩ cho Vương gia nên mới làm như vậy.

Mộ Dung Thư cúi đầu nói tiếp. Nàng phát hiện Hoàng Thượng có vẻ như chẳng phải quá kiên trì muốn Vũ Văn Mặc và công chúa Nam Cung kết thân, bằng không, vừa rồi sẽ không mở miệng gọi nàng là vương phi. Nàng cảm thấy an tâm một chút. Vũ Văn Mặc lại nói:

– Vương phi lời rất đúng, hoàng thượng thể tuất (thương xót) thần, mới có thể mọi chuyện đều suy nghĩ cho thần như thế.

– Ừ, nếu trong phủ Nam Dương Vương đã không có người tên Lư Dung, như vậy trăm sẽ thu hồi thánh chỉ. Thế nhưng, Tiểu Phúc Tử, người nói với trăm những lời gièm pha, ý được trăm tin tưởng mà ăn nói tùy tiện, thật không thể tha thứ, đi Nội Vụ phủ chịu năm mươi đại bản, khấu trừ lương bổng một năm.

Hoàng Thượng thoải mái lên tiếng, lại quét mắt về hướng Tiểu Phúc Tử, lạnh lùng nói.

Tiểu Phúc Từ bụp một tiếng quý xuống đất, đầu đầy mồ hôi lạnh, biết việc này phải có người gánh vác, may mắn Hoàng Thượng thánh minh không muốn tính mạng của hắn!

– Nô tài tuân chỉ.

Mộ Dung Thu hoàn toàn nhẹ nhàng thờ ra, may mắn hoàng thượng là minh quân, sẽ không quá ép buộc làm khó người khác. Xem ra Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên ở trong cung một ngày, nhất định đã cố gắng hết sức nên nàng cũng không đến nỗi quá mức khó xử. Tình huống so với nàng nghĩ còn tốt hơn nhiều! Nàng nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Mặc, hai người nhìn nhau, nét mặt như thấu hiểu, mỉm cười cúi.

Tạ Nguyên cười vang nói:

– Hoàng Thượng thánh minh!

Trên mặt Hoàng Thượng có tươi cười, có thể thấy được Tạ Nguyên rất biết vuốt mông ngựa.

Thế nhưng, Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc vừa mới thả lỏng, chợt nghe ngoài cửa thái giám cung kính nói:

– Khôi bầm Hoàng Thượng, sứ thần Nam Cung cầu kiến.

Sứ thần Nam Cung? Mộ Dung Thu nhẹ nhũm mày. Nghe nói sứ thần Nam Cung đến cầu thần có thái độ kiêu căng, dường như nghĩ rằng Đại Hoa quốc không dám phát binh tấn công vào thời điểm này, cho nên mới cực kì ngang ngược như thế.

– Sứ thần Nam Cung này thật đúng là can rở, trong hoàng cung Đại Hoa quốc cũng không kiêng nể gì. Chỉ là một sứ thần, lại dám không tuân theo ý chỉ hoàng thượng. Thật sự khiến người khác căm hận. Hôm nay bản Hầu gia thật muốn gặp kẻ ngang ngược to gan này!

Tạ Nguyên thấy thế, cười lạnh một tiếng, về mặt chợt trở nên băng giá, lạnh giọng nói.

Mà Hoàng Thượng nghe xong, sắc mặt cũng trầm xuống. Sứ thần Nam Cung đáng về bề vạ thật khiến hắn bất mãn.

– Mời vào đi.

Vũ Văn Mặc sắc mặt sâu thẳm, con ngươi đen càng rét lạnh.

Mộ Dung Thu cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng. Tuy rằng Hoàng Thượng sẽ không cường bức Vũ Văn Mặc hoà thân nữa, cũng sẽ không bắt nàng nhận thân phận Lưu Dung, nhưng nếu sứ thần Nam Cung vẫn khăng khăng một mực, như vậy việc này quả nhiên là khó giải quyết!

Cửa Thiên điện mở rộng ra, một nam tử thân hình cao lớn, lưng rộng eo gấu, khuôn mặt tục tũn, trên người mặc trang phục Nam Cung đi vào, sau khi hắn tiến vào thiên điện, liền thẳng lưng nhìn thẳng Hoàng Thượng, thần sắc thấp phàn kiêu căng.

Vừa thấy người này, Mộ Dung Thu liền cười lạnh, chẳng qua chỉ là một kẻ đã phụ, cũng dám uy hiếp đương kim thánh thượng, uy hiếp nam nhân của nàng!

Sứ thần Nam Cung chỉ hơi hơi cúi đầu thi lễ với Hoàng thượng.

– Tham kiến Hoàng Thượng Đại Hoa quốc.

– Không cần đa lễ, đứng dậy đi!

Hoàng Thượng phản ứng hồ hững, trên mặt vẫn chưa nhìn ra khác lạ.

Sứ thần Nam Cung trực tiếp đứng dậy, ánh mắt vô lễ nhìn về phía Tạ Nguyên, Vũ Văn Mặc, cuối cùng không e ngại gì nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, nữ tử Nam Cung đều háo phóng, thân hình cao lớn, không xinh đẹp như nữ tử Đại Hoa quốc. Mà người trước mặt dung mạo thanh lệ thoát tục, khuynh quốc khuynh thành. Trong mắt hắn không khỏi phát ra tia sáng khác lạ. Hắn chưa bao giờ ăn ái cùng một nữ tử xinh đẹp như vậy!

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt của hắn làm hắn cảm như thế, ánh mắt bỗng chốc lạnh lẽo, sát khí hiện lên trong đáy mắt.

– Ha ha, không ngờ ở đây còn có mỹ nhân như thế!

Khi nói chuyện, sứ thần Nam Cung còn bước hai bước về phía Mộ Dung Thu, lời nói ngả ngớn cực kì.

Tạ Nguyên đứng bật dậy, nhìn thẳng vào sứ thần Nam Cung, cặp mắt hoa đào to và khinh miệt, lời nói vô cùng khó nghe:

– Thường nghe nói Nam Cung quốc nghèo khó vô cùng, dân chúng khổ không thể tả, không chỉ là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng đói khát không chịu nổi, đương nhiên không xinh đẹp. Bản Hầu gia từng ở biên quan giao thủ cùng binh lính Nam Cung, cũng bắt được hai ba nữ tử Nam Cung, đáng tiếc bộ dạng xấu xí, bản Hầu gia chỉ có thể thương cho vài tên binh lính biên quan lâu chưa được thoải mái chơi đùa mà thôi.

Từ trước tới nay hắn không câu nệ tiểu tiết, mà hắn xem Mộ Dung Thu là háo hử. Nàng không giống những nữ tử khác, thấy nàng bị vô lễ như vậy, tất nhiên hắn phải lên tiếng phản kích vì nàng!

Khoẻ miệng Vũ Văn Mặc khẽ nhếch, xen vào một câu.

– Hầu gia cũng không ngại bản mặt.

Mộ Dung Thu cũng không quá tức giận. Sứ thần Nam Cung càng cuồng vọng vô lễ thì càng có thể chọc giận Hoàng Thượng! Chức vị cao há cho phép có kẻ ba lần bốn lượt khiêu chiến quyền uy? Mà nàng lặng lẽ cúi đầu hướng mặt về phía Vũ Văn Mặc. Hành động này như là tuyên cáo, nàng là người của Vũ Văn Mặc, mà sứ thần Nam Cung vô lễ như vậy, chính là vô lễ với Nam Dương Vương, đồng thời cũng là coi rẻ hoàng đế Đại Hoa quốc!

Sau khi nghe Tạ Nguyên và Vũ Văn Mặc nói xong, về mặt sứ thần Nam Cung bỗng trở nên giận dữ. Hắn đương nhiên biết hai người thân phận tôn quý, bằng không cũng không thể có mặt bên trong thiên điện. Thế nhưng, bọn họ không được phép nói chuyện với hắn như vậy, còn trảo phung dân chúng Nam Cung! Hắn không nhịn được nắm chặt tay thành nắm đấm, xoay người nói với Hoàng Thượng:

– Hoàng Thượng Đại Hoa quốc, con dân của người đứng là vô lễ! Từ trước tới nay quốc quân của ta luôn khoan hồng độ lượng, tất nhiên không so đo. Thế nhưng, ta muốn nàng kia hoà thân cùng quốc quân Nam Cung chúng ta!

Nam nhân Nam Cung phong lưu đảm đang, nữ nhân của quốc quân và thần tử thường xuyên phát sinh những chuyện loạn lý, vì vậy một khi mỹ nhân này vào hậu cung quốc quân, bọn họ cũng có thể những chán!

Nghe vậy, trong mắt Hoàng Thượng hiện lên sát khí. Quả nhiên là được một tác lại muốn tiến một thước! Hắn lạnh lùng nói:

– Nàng là Nam Dương vương phi.

– Vương phi thì đã sao? Ta lần nữa đáp ứng, chỉ cần nàng gả cho quốc quân, Nam Cung quốc và Đại Hoa quốc trăm năm không chiến hòa. Hơn nữa nàng không còn là Nam Dương vương phi, như vậy, công chúa của chúng ta sẽ có thể gả cho Nam Dương Vương làm chính phi! Như vậy không phải vẹn cả đôi đường sao?

Sứ thần Nam Cung to gan nói

Lời này vừa nói ra, Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên đồng thời đại động sát khí, nếu hắn không phải là sứ thần Nam Cung không thể giết, bọn họ hiện tại chắc chắn chặt hắn thành tám khối quăng cho chó săn! Cùng lúc đó, hai người hạ quyết định, lần hoà thân này không thành cũng chẳng sao! Nếu hai người họ cùng lãnh binh, chắc chắn san bằng Nam Cung!

Mộ Dung Thu sóng nước chẳng xao, trong mắt nàng thế nhưng có tươi cười, người hiền nàng đều biết nụ cười này mang theo sự khinh thường. Nàng thật cao hứng, sứ thần Nam Cung thật là tự đào mộ chôn mình!

– Một khi đã như vậy, người trở về nói với quốc quân Nam Cung quốc, chuyện hoà thân này không cần nữa.

Hoàng Thượng lạnh lùng nói. Cho dù tạm thời đồng ý hòa thân, từ trước tới nay Nam Cung vốn không giữ lời hứa, không hoà thân thì cũng vậy thôi! Thế nhưng, sứ thần Nam Cung tất nhiên sẽ không đồng ý, bọn họ có lẽ muốn hoà thân. Điều quan trọng nhất là, vua của một nước không thể mất lòng dân và sự trung thành của thần tử. Nếu mất lòng dân và sự tin tưởng của thần tử, như vậy tương đương với mất nước!

Quả nhiên, sứ thần Nam Cung nghe xong, biến sắc. Hiện tại Đại Hoa quốc chưa ổn, bọn họ muốn hòa thân, đương kim thánh thượng hẳn phải đồng ý, sao dám cự tuyệt? Mấy ngày trước thái độ của hắn cũng kiêu căng như vậy, khiến Hoàng thượng Đại Hoa quốc có chút kiêng kị, nhưng hôm nay, hắn chẳng qua chỉ đưa ra thêm một yêu cầu, hoàng thượng liền không đồng ý hòa thân?

Nhìn bộ dáng không thể tin của sứ thần Nam Cung, Mộ Dung Thu cười lạnh, kỷ thực lời này của Hoàng Thượng chẳng qua chỉ là phần nộ mà nói ra, hiện tại, đối với Đại Hoa quốc hoà thân là thế bất buộc. Thế nhưng, chỉ cần đối tượng hòa thân không phải Vũ Văn Mặc là được.

Không khí lâm vào xấu hổ, sứ thần Nam Cung bỗng nhiên vô tổ.

– Bốn vương khi nào đồng ý hoà thân cùng Nam Cung công chúa? Trong vương phủ đã có Nam Dương vương phi, ta quyết sẽ không cưới Nam Cung công chúa.

Thái độ Vũ Văn Mặc cũng kiêu căng ba phần.

Tạ Nguyên cười lạnh:

– Nam Cương công chúa thân phận thấp, sao có thể gả cho Nam Dương Vương làm phi? Khỏi bầm Hoàng Thượng, bán Hào gia có một đề nghị, không bằng để Mộ Dung thiếu tướng quân hoà thân cùng Nam Cương công chúa đi, Mộ Dung thiếu tướng quân hiện tại còn chưa thành thân, hẳn lại đại thắng trong trận chiến với Nam Cương quốc, vừa hay để cho Nam Cương công chúa làm thiếp đi.

Thiếu tướng quân ở Nam Cương cũng một thời gian, tin rằng hẳn đối với Nam Cương hết sức quen thuộc, hơn nữa để hẳn cưới Nam Cương công chúa cũng là cho Nam Cương một cảnh cáo!

Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên phối hợp hết sức ăn ý, Mộ Dung Thụ lại an lòng một chút.

Vốn Đại Hoa quốc đối với sứ thần Nam Cương rất khách khí, vô hình khiến cho hẳn càng ngạo mạn hơn. Hiện tại Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên đồng thời không để hẳn vào mắt, quả nhiên trong nháy mắt đã khiến chân tay sứ thần Nam Cương luống cuống, đáng về bề vệ nhất thời giảm đi không ít.

Hoàng Thượng bâng quan, thu phản ứng của sứ thần Nam Cương vào mắt, hẳn cũng hiểu, càng không để sứ thần Nam Cương trong mắt, như vậy, Nam Cương càng kiêng kị!

Nhìn tình huống phát triển như vậy, Mộ Dung Thụ vừa lòng không thôi.

– Quốc quân Đại Hoa quốc sao có thể nói không giữ lời? Chuyện hòa thân sớm đã định, có đạo lý nào lại đổi ý?

Sứ thần Nam Cương lớn tiếng chất vấn.

– Trẫm thấy đề nghị của Tạ ái khanh cũng không tệ. Trẫm đồng ý hòa thân là một chuyện, còn chưa quyết định để ai cùng Nam Cương công chúa hoà thân. Cứ quyết định như vậy đi, để Mộ Dung thiếu tướng quân và Nam Cương công chúa hoà thân đi.

Hoàng Thượng thần sắc lãnh đạm nói.

Mộ Dung Thụ con người đen chột lóe, trước mắt nàng nên làm là khiến cho Nam Cương kiêng kị, tùy ý Hoàng Thượng xử trí. Đến lúc đó bọn họ sợ là muốn khẩn cầu cái vị trí thiếp mà bọn họ vốn kính thường này!

Sứ thần Nam Cương cả giận nói:

– Hoàng đế Đại Hoa quốc, người sẽ hối hận!

Lúc hẳn đang phẫn nộ muốn phẩy tay áo bỏ đi...

Mộ Dung Thụ tạo nhã đứng lên, trên mặt hiện lên nụ cười thanh nhã lạnh nhạt lại thong dong.

– Nếu cứ rời đi như vậy, e là người phải hối hận. Bốn vương phi luôn rất ngạc nhiên, trên bàn đồ, Nam Cương quốc chỉ bằng một phần mười Đại Hoa quốc, vậy mà người lại có thái độ bất kính với hoàng đế nước ta như vậy, cũng bất kính với bản vương phi, các người cho là Đại Hoa quốc không thể làm gì Nam Cương sao? Vốn nên có thái độ cầu xin, mà lại lớn lối như thế? Chẳng lẽ các người hoàn toàn không đề Đại Hoa quốc ta trong mắt?

– Người!

Sứ thần Nam Cương quay đầu tức giận chỉ Mộ Dung Thụ. Chỉ là một phụ nhân mà dám khoa tay múa chân với hẳn!

Vũ Văn Mặc cũng đứng dậy đứng bên cạnh Mộ Dung Thụ, ý bảo nàng tiếp tục nói hết. Hẳn hiểu Thụ nghĩ, vừa rồi sứ thần Nam Cương vô lễ với nàng như vậy, nàng chịu đựng không nói, mà tựa đầu làm một bộ nàng đau nhò chịu khi dễ, là muốn cho hoàng thượng có tâm đồng tình, khiến hẳn và Tạ Nguyên liên hợp ra tay. Nàng tuyệt đối không phải là người bị khi dễ mà không lên tiếng, hơn nữa nàng là người có thể ẩn nhẫn, biết nắm lấy thời cơ hành động, tuyệt đối sẽ không mù quáng ra tay, cho nên nàng đã mở miệng, hẳn đã có sự chuẩn bị!

Mộ Dung Thụ xoay người hướng Hoàng Thượng quỳ xuống.

– Hồi hoàng thượng, là thần thiếp làm can, không nên ở trước mặt hoàng thượng làm như thế. Chỉ là thần thiếp thật sự không quen nhìn đáng về sứ thần Nam Cương kiêu ngạo hống hách, huống hồ hẳn không đem Hoàng Thượng để trong mắt, thực chọc giận một kẻ phụ nhân như thần thiếp.

– Nam Dương vương phi đứng dậy đi, trẫm hiểu tâm ý của người.

Hoàng Thượng thần sắc lạnh nhạt nói. Hẳn chợt phát hiện Nam Dương vương phi này quả thật có vài phần mưu lược, hơn nữa, làm việc rất chu toàn.

– Khỏi bầm Hoàng Thượng, thái tử cầu kiến.

Ngoài cửa lại truyền tới tiếng của thái giám.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng thở ra. Rốt cuộc Vũ Văn Hạo đã tới. Vũ Văn Hạo là thái tử, làm việc quả nhiên mau lẹ, mới vừa rồi nàng còn nghĩ phải làm sao để giữ chân sứ thần Nam Cương, không ngờ hẳn đến rồi!

Hiển nhiên Hoàng Thượng không dự liệu Vũ Văn Hạo sẽ xuất hiện vào lúc này, hơi ngoài ý muốn. Tạ Nguyên và Vũ Văn Mặc nhìn nhau, không hiểu, mặc dù Vũ Văn Hạo là thái tử, nhưng rất ít quan tâm chuyện triều đình, lúc này hẳn xuất hiện chỉ do ngẫu nhiên, hay là...?

Tuy có nghi vấn, nhưng Hoàng Thượng vẫn lên tiếng.

– Mời thái tử vào đi.

Sứ thần Nam Cương đứng ngây tại chỗ, hẳn không biết nên làm gì tiếp theo.

Mà thái tử mặc y phục xa hoa phức tạp đã tiến vào thiên điện, hẳn lưng yên gập đầu với Mộ Dung Thụ, ý bảo đã mọi sự đã chuẩn bị thỏa đáng. Mộ Dung Thụ nhìn thấy, bên môi tươi cười càng sâu.

– Tham kiến thái tử điện hạ.

Ba người đồng thời hành lễ với Vũ Văn Hạo.

Vũ Văn Hạo thái độ khiêm hòa.

– Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, phụ hoàng vạn phúc kim an. Nam Dương Vương, Nam Dương vương phi, Hào gia không cần đa lễ.

Hoàng Thượng gập đầu trả lời.

– Đứng dậy ngồi một bên đi.

Vũ Văn Hạo đáp tạ rồi ngồi một bên không lên tiếng.

Lúc này, Mộ Dung Thụ nhìn sứ thần Nam Cương nói:

– Vì to mò nên trong thời gian ngắn hạ bốn vương phi đã cùng vương gia nghiên cứu một phen, mới cho ra kết luận, Nam Cương có thể kiêu ngạo như vậy, chẳng qua là nhờ vào chiến mã dũng mãnh mà thôi. Mà những chiến mã đó ở trong mắt quốc gia của ta, cũng giống chó mèo gà vịt, không có gì ghê gớm cả.

– Quả nhiên khẩu khí thật lớn! Thật là tức cười!

Sứ thần Nam Cương nghe vậy, không khỏi cười lạnh nói. Ai không biết Đại Hoa quốc sở dĩ thu phục không được Nam Cương, một là Nam Cương có chiến mã tốt, mà nam nhi Nam Cương đều là cao thủ thuần phục ngựa. Hai là, nam nhi Nam Cương cực thiện chiến. Phụ nhân này thật đúng là kiến thức nông cạn!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 127

Nói đồng dạng như vậy thật đúng là khiến người khác cười sái quai hàm! Nếu Đại Hoa quốc có cách đối phó với chiến mã bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo, hai ngày trước cần gì phải khách khí với hẳn như vậy? Còn không phải đã sớm thu phục bọn họ? Sứ thần Nam Cương kiêu căng nhìn Mộ Dung Thụ, trên mặt lộ hết vẻ kính thường.

– Chỉ là một phụ nhân lại dám mạnh miệng như thế, ta thật muốn xem xem các người làm cách nào đối phó với chiến mã của chúng ta như đám súc vật vô dụng kia!

Hoàng Thượng nghe Mộ Dung Thụ nói xong thì cau mày. Nam Dương Vương Phi nói như vậy, chỉ e lắt nhủ lại làm ra việc chế cười, dù sao lời của tên sứ thần kia cũng không sai, chiến mã và nam tử của Nam Cương rất ít người có thể so được.

Về phần Vũ Văn Mặc cũng không quá lo lắng. Từ trước tới nay Mộ Dung Thụ rất thông minh, năng tuyệt đối sẽ không làm việc mà không nắm chắc, có lẽ trên đường tiến cung năng đã nghĩ ra cách ứng phó với sứ thần Nam Cương, trước mắt hẳn là nên từ từ đùa giỡn một phen. Biểu hiện của Mộ Dung Thụ làm cho Vũ Văn Mặc kiêu ngạo nâng cằm lên, bày ra vẻ mặt cao ngạo cùng kinh thường y hệt Mộ Dung Thụ nhìn về phía sứ thần Nam Cương kia, cười lạnh, châm chọc:

— Buồn cười? Sứ thần e là chưa thấy qua cái gì gọi là thể diện đó?

Tạ Nguyên thấy Mộ Dung Thụ vẫn bình tĩnh ung dung, biết ngay năng tuyệt đối không phải nói chơi, lập tức cùng Vũ Văn Mặc kẻ xướng người hoạ.

— Nam Dương Vương nói sai rồi, dân chúng Nam Cương quốc nghèo rớt mùng tơi, cho dù muốn nhận biết thể diện sợ cũng chỉ là nằm mơ.

Đối với tên sứ thần Nam Cương cuồng vọng không ai bì nổi, trong lòng hẳn vô cùng chán ghét.

— Được, tốt lắm. Hôm nay ta muốn tận mắt thấy “thể diện” trong miệng các người là gì. Nếu các người ăn nói lung tung, chò ta về nước thì ngày đó chính là lúc quốc gia của ta tiến đánh Đại Hoa quốc!

Sứ thần Nam Cương gằn quát một tiếng, hẳn vô cùng tin tưởng, Đại Hoa quốc tuyệt đối chẳng làm được tích sự gì!

Mộ Dung Thụ thần sắc lạnh nhạt cao ngạo, nhìn đáng vẻ tức giận gần như phát điên của sứ thần Nam Cương, khoe môi khẽ nhếch lên, ý cười càng sâu thêm mấy phần, hẳn càng phần nộ lại càng có lợi cho năng!

Chiều nay Mộ Dung Thụ đọc được một quyển đả ký, một người đã từng đi qua Nam Cương, rất nhiều người Nam Cương đều dễ xúc động, dễ nổi giận không biết kiềm chế, thiếu vận dụng đầu óc, đây cũng là nguyên nhân Nam Cương luôn luôn nghèo khổ, tuy rằng cuộc sống hoàng tộc Nam Cương khá giàu có, nhưng phần lớn dân chúng vẫn khổ cực. Vì vậy, chỉ dựa vào điểm này, năng không cần dùng nhiều sức cũng có thể khiến Nam Cương kiêng kị Đại Hoa quốc, chỉ khi bọn họ kiêng kị Đại Hoa quốc, thì Hoàng Thượng mới có thể tự chủ, mà năng cũng không cần quá lo lắng việc phải chia sẻ Vũ Văn Mặc với người khác!

Từ lúc tiến vào thiên điện, Vũ Văn Hạo vẫn mang nụ cười ưu nhã trên gương mặt, thậm chí khi sứ thần Nam Cương tức giận quát tháo âm ỉ thì nụ cười ấy của hắn vẫn không chút nào thay đổi. Mộ Dung Thụ khiến hắn khá kinh ngạc, chắc chắn năng không phải nữ tử tầm thường, nếu không sao có thể sâu sắc cơ trí như vậy.

Tình huống thật tự nhiên diễn biến đúng theo suy tính của Mộ Dung Thụ, trước mắt là lúc cần đánh cuộc một phen! Năng xoay người, thái độ kính cẩn nói với Hoàng Thượng:

— Thần phụ có một chuyện cần xin Hoàng Thượng cho phép.

— Là chuyện gì cứ nói.

Hoàng Thượng lập tức đáp lời. Hẳn rất hiểu Hạo nhi, nhi tử của mình không phải vô duyên vô cớ đến đây, e rằng cũng chính vì tên sứ thần Nam Cương này mà xuất hiện, lại nhìn Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên, hai người này tin tưởng Mộ Dung Thụ như vậy, sợ là đã sớm biết Mộ Dung Thụ có biện pháp đối phó, nếu có thể khiến Nam Cương e ngại Đại Hoa quốc thì đây sẽ là một chuyện tốt!

Hoàng thượng nào biết đâu rằng, Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên vốn cũng không biết kế tiếp Mộ Dung Thụ muốn làm gì, bọn họ chỉ dựa vào sự tin nhiệm, bởi họ đều biết Mộ Dung Thụ là người thế nào, cho nên mới không chút do dự như thế.

Về phần Vũ Văn Hạo, hẳn từng thấy tận mắt Mộ Dung Thụ giúp Vũ Văn Mặc giải quyết nạn hạn hán ở Giang Bắc, cũng hiểu, năng không ra tay thì thôi, vừa ra tay là kinh người. Vì vậy, hắn không chút do dự đứng ra giúp đỡ.

— E là phải thỉnh Hoàng Thượng cùng sứ thần dời bước đến chuồng ngựa. Thần phụ cần cho mọi người thấy tận mắt thần phụ làm thế nào biến chiến mã mà họ vẫn lấy làm kiêu ngạo thành đám gia súc yếu ớt!

Mộ Dung Thụ cúi đầu, tiếng nói trầm thấp kính cẩn, nhưng lời nói ra vẫn khiến sứ thần Nam Cương tức giận đến mức muốn vung tay đánh lại đây.

Hoàng Thượng trầm mặc một lát, trong thời gian ngắn hẳn cũng không biết Mộ Dung Thụ dựa vào đâu mà tự tin có thể làm cho sứ thần Nam Cương tin phục. Nhưng, một khi có bất kì sai lầm nào, như vậy sẽ khiến Đại Hoa quốc thành trò cười trong mắt người khác!

— Xin phụ hoàng cứ yên tâm, nhi thần thấy Nam Dương vương phi chắc chắn như vậy, tin rằng Nam Dương vương phi sẽ không để phụ hoàng thất vọng.

Vũ Văn Hạo thấy Hoàng Thượng còn có chút chần chừ bèn đứng dậy chấp tay khuyên nhủ.

— Chúng thần sẽ cố hết sức.

Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên đồng thời nói.

Thấy thế, Hoàng Thượng lại quan sát Mộ Dung Thụ vài lần, lại nhìn đáng vẻ không tin hiển hiện trên vẻ mặt của sứ thần Nam Cương kia bèn gật đầu.

— Được, thế thì người cứ thử xem.

Ra thi đình, Vũ Văn Hạo cố ý đi cạnh Vũ Văn Mặc, dưới ánh mắt ra hiệu của Mộ Dung Thụ, lẳng lặng nhét vào tay Vũ Văn Mặc những thứ năng nhờ hắn chuẩn bị.

Khi Vũ Văn Mặc vừa chạm vào cây châm dài bằng sắt cực mảnh rất khó phát hiện thì hơi sững sờ, khó hiểu nhìn về phía Vũ Văn Hạo. Mộ Dung Thụ dùng giọng nói chỉ dùng hai người nghe được giải thích:

— Khi tiến vào cung Càn Thanh, đúng lúc thiếp gặp được thái tử diện hạ, đành làm phiền thái tử diện hạ tìm vào cây châm sắt mảnh dài đến đây. Lát nữa vào chuồng ngựa, bắt kẻ là loại ngựa nào, huynh cứ dùng châm nhỏ này đâm vào huyết vị trên thân ngựa.

Năng đã từng xem qua một quyển sách y thuật vốn đã tuyệt tích, cuốn sách này cũ nát không còn ra hình dạng gì, khi Hồng Lăng mưa về từ thư cục, cũng chỉ còn một quyển, nghe người bán sách nói những gì ghi trên sách này đều là những thứ bị người khác kinh thường, bởi đều là chữa trị cho loài vật. Nhưng ở hiện đại cũng có không ít thứ về thú y, năng biết rõ sách này tuyệt đối không phải là nói vô văn, không nghĩ tới chính những thứ đọc được trong lúc rảnh rỗi để giết thời gian đó lại có thể giúp năng vào lúc này!

— Huyết vị?

Vũ Văn Mặc không thể tin nổi. Trên thân ngựa có huyết đạo sao? Nếu là có, cũng không giống trên cơ thể người, nên làm thế nào đây?

Mộ Dung Thụ nhấp môi khẽ cười:

— Vâng, chỉ trong nháy mắt, vương gia có thể làm cho ngựa ngã xuống đất sùi bọt mép.

Nói xong, năng ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

Hắn là người luyện võ, nắm rất rõ huyết đạo trên cơ thể người, hẳn ra tay sẽ không sai. Hơn nữa, dựa vào lực đạo của hắn, dùng châm nhỏ xuyên qua lớp da lông đâm vào huyết đạo của ngựa, nhất định có thể làm một cách kín đáo.

Vũ Văn Mặc hai mắt tỏa sáng, quả nhiên, hắn đã nói năng nhất định sẽ có cách! Nữ nhân thông minh như vậy là của hắn! Hắn vì thế tự hào kiêu ngạo.

Hai người đi ở cuối cùng, vì vậy gã sứ thần Nam Cương đi ở phía trước kia tất nhiên không nhìn thấy bọn họ châu đầu ghé tai.

Tạ Nguyên dùng chân, đôi mắt đảo hoa trần đầy tươi cười nhìn về phía Mộ Dung Thụ, nhỏ giọng nói:

— Lát nữa Vương phi không cần trấn nhẽ, cứ tùy ý đập gã man di dám vô lễ với ngài kia xuống dưới chân mà nhục nhả hắn!

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhìn không được cười khẽ. Vừa rồi, Tạ Nguyên y bảo vệ năng mà nói ra những lời hạ thấp gã sứ thần Nam Cương kia không thể không nói lợi hại! Thế nhưng, năng cũng quả thật không phải kẻ rộng lượng, đặc tội năng cũng đừng nghĩ toàn thân mà lui ra! Ánh mắt năng quan sát một lượt rồi trả lời:

— Đập hắn chỉ tổ bẩn chân mình, không bằng xem bọn hắn tự giết lẫn nhau.

Năng đã nghĩ ra một phương pháp rất tốt. Một khi gã sứ thần Nam Cương này quay về Nam Cương, năng nhất định giúp Vũ Văn Mặc bày mưu để quốc chủ Nam Cương sinh ra hiểm khích với hắn, sự tin tưởng giữa đại thần và quốc chủ sẽ không duy trì được mấy ngày, mà Đại Hoa quốc cũng sẽ có một thời gian thái bình, dân chúng cũng được yên ổn.

— Thụ nhi nói rất đúng, không nên làm bẩn chân mình. Sứ thần Nam Cương kia là cái thá gì!

Vũ Văn Mặc gật đầu tán thành Mộ Dung Thụ. Ngày hôm nay gã sứ thần kia dám đùa bỡn Thụ nhi, còn muốn có kết cục tốt? Chẳng phải là đang nằm mơ sao!

Tạ Nguyên nghe vậy, nhện không được cười ha ha mấy tiếng, có ý tứ, thật có ý tứ!

Sứ thần Nam Cương đi phía trước nghe tiếng cười của Tạ Nguyên thì bước chân hơi khựng lại, quay đầu nhìn về phía ba người Mộ Dung Thụ, sát ý trong mắt rất đậm, chỉ cần tương lai Nam Cương quốc lớn mạnh, chắc chắn phải mang nữ nhân can đảm dám bất kính với hắn kia lên giường hành hạ cho đến chết! Về phần những kẻ khác, ngủ mê phăng thấy.

Ở chuồng ngựa.

Chuồng ngựa cách cung Càn Thanh khá xa, phải đi hơn nửa canh giờ mới đến.

Khi nhìn thấy Hoàng Thượng, mấy chục thị vệ canh giữ chuồng ngựa lập tức quỳ xuống thành an.

Hoàng Thượng quay đầu lại hỏi Mộ Dung Thụ:

— Nam Dương vương phi cần mấy thớt ngựa?

Giờ này khắc này, phía trước từ “vương phi”, Hoàng Thượng lại bỏ thêm hai chữ “Nam Dương”, hiển nhiên đã thừa nhận thân phận Mộ Dung Thụ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ và Vũ Văn Mặc đi lên phía trước, nâng phúc thần trả lời:

— Chỉ cần một thớt là đủ.

— Được, người đầu, đưa một con ngựa đến.

Hoàng Thượng hạ lệnh.

Hạ nhân trông coi chuồng ngựa lập tức tuân lệnh đi dẫn ngựa, nhưng sứ thần Nam Cương lại đưa tay can lại:

— Nếu muốn chứng minh Nam Dương vương phi không nói ngoa, há có thể dùng mấy con ngựa ốm yếu đó của Đại Hoa quốc? Đưa chiến mã của ta tới đây!

Kỷ thực trong lòng hân suy nghĩ rất đơn giản. Ngựa của Đại Hoa quốc thật quá ốm yếu, đồng thời nơi này còn là hoàng cung Đại Hoa quốc, ngựa chỉ dùng cho đám quý tộc cưỡi chơi, so với chiến mã nơi sa trường có lẽ càng ốm yếu hơn, đương nhiên dễ dàng thuận đường. Đây không phải dễ dàng để cho phụ nhân không biết xấu hổ kia thành công? Mà chiến mã của hân đã theo hân xông pha chiến trường giết địch, dùng mảnh vô địch, còn là chiến mã nhất nhì Nam Cương quốc, khó có chiến mã nào địch nổi.

Nếu hân biết không đây một lát sau, chiến mã hân vẫn lấy làm kiêu ngạo sẽ ngã xuống đất sùi bọt mép, sau này cũng không thể xông pha chiến trường mà chỉ có thể nuôi trong chuồng, không biết hân sẽ hối hận vì hành động lúc này như thế nào?

Hoàng Thượng cau mày.

Ánh mắt Mộ Dung Thụ không hề e ngại nhìn về phía sứ thần Nam Cương nói:

— Nếu sứ thần đã kiến tri như vậy, bốn vương phi cũng không tiện từ chối.

Như vậy cũng rất tốt, dùng ngựa của Nam Cương làm người Nam Cương cảm miệng!

Một lát sau, người của sứ thần Nam Cương dắt ngựa đến. Khi con ngựa xuất hiện trước mắt Mộ Dung Thụ, con người nâng mớ lớn, không ngờ chiến mã của Nam Cương lại to khỏe như thế, so với chiến mã Đại Hoa quốc thì cao lớn hơn một vòng!

Sứ thần Nam Cương cao ngạo hếch cằm, đây chính là chiến mã của Nam Cương! Hân khinh thường nhìn về phía bọn họ nói:

— Nếu làm không được cũng đừng mạnh miệng, ta biết rõ ngựa của Đại Hoa quốc yếu ớt như một gã tiểu đồng (theo ta hiểu là kiểu như nam kĩ, trai bao ấy), sao có thể so sánh với chiến mã của chúng ta?

Lời này nói với cùng cuồng vọng, khiến sắc mặt Hoàng Thượng lập tức tím chàm. Hân là vua của một nước, đương nhiên biết nguyên nhân những năm gần đây Đại Hoa quốc sở dĩ thu phục không xong Nam Cương chính là do ngựa của bọn họ! Mà hiện thời bị người khác khinh thường như thế, quả nhiên là làm nhục thể diện của hân!

Sắc mặt mấy người Vũ Văn Mặc cũng không khá hơn chút nào!

— Khó trách nữ nhân Nam Cương quốc không sinh được nửa đứa con trai, thì ra là do nam nhân Nam Cương quốc đều đến nam quán đùa bỡn tiểu đồng! Ha ha ha! Buồn cười, thật là buồn cười! Thật sự là nam nữ lẫn lộn! Thế nhưng, cho dù sinh con ra thì thế nào? Còn không biết là đã chùng của ai! Trong mắt sứ thần, đã chùng cùng với sức sinh chắc không đặc biệt chứ? Nếu không đã chẳng nói ra mấy lời như thế! *(Ta chém, nguyên văn khó hiểu quá)*

Tạ Nguyên cười lạnh châm chọc. Nếu không phải e ngại sự có mặt của Mộ Dung Thụ, hân càng có thể nói những lời độc địa hơn.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thụ một trận lạnh lẽo. Tạ Nguyên đúng là một người vô báo thù cái gì cũng có thể nói ra, lại nhìn sắc mặt của gã sứ thần kia liền biết những lời của hân cũng không phải vô căn cứ. Nam Cương quốc quả nhiên là quốc gia khinh người khác khinh thường! Một quốc gia lại không có đạo đức luân thường, không có tri thức, chỉ biết dùng cơ bắp, làm sao có thể dân giàu nước mạnh?

Sứ thần ghen lời. Đồng như Tạ Nguyên nói, ở Nam Cương quốc, rất nhiều nam nhân không hài lòng việc nữ nhân thích nam đồng, hơn nữa nữ nhân vô cùng ít, phần lớn đều là mấy nam nhân cưới một nữ nhân, kết quả đứa nhỏ là của ai, bọn họ cũng không biết, vì người Nam Cương quốc không thích đọc sách. *(Chỗ này với đoạn trên mâu thuẫn, khó hiểu quá)*

— Tạ ái khanh, đừng nhiều lời, tạm thời nhìn xem Nam Dương vương phi sẽ làm thế nào.

Hoàng Thượng về mặt cá giận nói. Tuy rằng lời Tạ Nguyên nói ra vô cùng châm chọc, nhưng dù gì hân cũng là đương kim thánh thượng, trước mặt sứ thần nước khác cũng không nên làm quá.

Mộ Dung Thụ lại phúc thần nói:

— Hôm nay thần phụ không được khỏe, chỉ cần thỉnh Nam Dương Vương ra tay là được.

— Nam Dương Vương?

Hoàng Thượng nghi hoặc. Vừa rồi nhìn về mặt Nam Dương Vương dường như cũng có chút ngoài ý muốn, khi nào thì Nam Dương Vương cũng biết thuận phục ngựa rồi?

Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thụ nhìn nhau cười, tiếp đó cũng tiến lên một bước nói:

— Thần có mặt. Mấy ngày nay vương phi đi đường, thần thế khó tránh khỏi có chút không khỏe. Thỉnh Hoàng Thượng đáp ứng thần thay vương phi ra tay.

— Được! Làm đi!

Hoàng Thượng phát phát tay, Vũ Văn Mặc không phải người ưa đùa giỡn, chuyện không nắm chắc, hân quyết sẽ không làm. Huống chi hân cũng không thể lấy quốc gia ra vui đùa.

Vũ Văn Hạo nhìn thoáng qua Mộ Dung Thụ cùng Vũ Văn Mặc, hân vô cùng hâm mộ hai người họ. Bên người Vũ Văn Mặc có người như thế, nhưng lại vượt cả ba ngàn nữ tử thế gian, chỉ bằng sự lạnh nhạt, tự tin trong từng cử chỉ giờ tay nhắc chân của nàng.

Ánh mắt mọi người chăm chú nhìn vào Vũ Văn Mặc. Lúc này trời đã dần tối, bốn phía chỉ treo đèn lồng chiếu sáng, không thể so với ánh sáng ban ngày.

Mộ Dung Thụ chính là lợi dụng điểm này! Chỉ có như thế mới có thể ra vẻ thần bí, mới có thể che giấu hành động của Vũ Văn Mặc. Cả ngày nàng luôn tìm cách đối phó sứ thần Nam Cương, nhưng mãi vẫn chưa nghĩ ra, may mắn ở cửa cung thấy được đèn lồng chiếu sáng, bất chợt mất sáng lên, cũng đúng lúc gặp được Vũ Văn Hạo!

Nàng nhìn chăm chăm Vũ Văn Mặc, nhìn hân đi tới gần chiến mã của sứ thần Nam Cương.

Đột nhiên, chỉ thấy con chiến mã cao lớn kia đột nhiên ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép. Mà Vũ Văn Mặc chỉ vuốt ve nó một chút, con ngựa kia bỗng nhiên trở nên như thế, không riêng gì sứ thần Nam Cương, thậm chí ngay cả Hoàng Thượng, Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên đều mơ màng không rõ, bọn họ còn không biết Vũ Văn Mặc có chiêu thức ấy đâu!

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Tiếp theo đã nghe sứ thần Nam Cương quát to một tiếng:

— Chiến mã của ta!

Đó là chiến mã đã cùng hân xông pha chiến trường vô số!

Sau khi sùi bọt mép mấy bận, thân hình cao to khổng lồ của con ngựa kia gãy gục vài cái rồi chết đi. Sứ thần Nam Cương bị thống không thôi, hân quay đầu hướng Vũ Văn Mặc quát lên:

— Người dám giết chiến mã của ta!

— Là sứ thần Nam Cương ngài muốn dâng chiến mã đi nghiệm chứng, liên quan gì đến Nam Dương Vương?

Mộ Dung Thụ thấy sứ thần Nam Cương gầm lên với Vũ Văn Mặc, liền lạnh lùng nói:

Sứ thần Nam Cương ghen lời, vừa rồi đúng là hân để nghị để chiến mã của mình ra trận, nhưng sao hân có thể ngờ được Vũ Văn Mặc lại có thể dễ dàng đánh gục nó như thế. Hân cuống quít kiểm tra, thấy trên thân ngựa không một tia máu, hoàn

toàn không thể tưởng tượng được ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc:

— Người biết yêu thuật!

— Bốn vương đã có cách đối phó. Nếu thật sự gặp nhau trên chiến trường, trong mắt chúng ta, chiến mã Nam Cương quốc vẫn lấy làm kiêu ngạo chẳng là cái gì!

Vũ Văn Mặc lạnh giọng nói.

Rốt cuộc Hoàng Thượng thấp thòm này giờ cũng có thể thả lỏng.

Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo nhìn nhau kinh ngạc. Bọn họ cũng không biết rốt cuộc Vũ Văn Mặc đã làm gì mà lại không cần một đao một kiếm đã có thể giết một con chiến mã to lớn nhường ấy.

Trong mắt sứ thần Nam Cương lộ hết vẻ sợ hãi, nếu không tận mắt nhìn thấy, hẳn cũng khó có thể tin, Vũ Văn Mặc chỉ nhẹ nhàng vuốt ve chiến mã của hắn một chút mà nó không hề kêu lên một tiếng đã trực tiếp ngã sùi bọt mép, có thể thấy được, những lời của phụ nhân kia cũng không phải mạnh miệng nói ngoa. Thật là Đại Hoa quốc đã tìm được phương pháp thuần phục ngựa trong thời gian ngắn sao? Nếu ở trên chiến trường, bọn họ cũng dễ dàng giết chiến mã của mình như thế, vậy thì, Nam Cương quốc chắc chắn sẽ diệt vong. Bỗng nhiên, hắn không còn lòng dạ nào, không biết nên làm thế nào cho phải, trước mắt, quả nhiên là hắn không thể ở Đại Hoa quốc lớn lỗi!

— Ha ha ha ha! Tốt, tốt! Nam Dương Vương quả nhiên không phụ kỳ vọng của trẫm.

Hoàng Thượng cười to ba tiếng, Vũ Văn Mặc ra tay đúng là thay hắn xả một bụng tức! Kể từ lúc này, quả nhiên là khiến Nam Cương khiếp sợ, mà chuyện hòa thân cũng không cần ủy khuất Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc nắm chặt tay Mộ Dung Thư, nhỏ giọng nói:

— Thư nhi, chúng ta thành công.

Không uống một giọt một mã nào đã có thể khiến Nam Cương quốc hải hùng là điều hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Mộ Dung Thư cũng nhỏ giọng trả lời:

— Biện pháp này chỉ có thể dùng một hai lần, trên chiến trường cũng không thích hợp. Vì vậy sau này sợ là huynh phải vất vả một chút, mau nghĩ cách giải quyết Nam Cương.

— Thư nhi nói đúng.

Trong đôi mắt Vũ Văn Mặc bỗng hiện ra một tầng băng sương lạnh lẽo, quả thật phải nhanh một chút xử lý Nam Cương, bằng không e là những chuyện như thế này sẽ lại xảy ra.

Mặc dù sứ thần Nam Cương là một kẻ mắng phu, nhưng vì e ngại Đại Hoa quốc cũng chỉ đành thu lại sắc mặt kiêu căng, đang muốn lên tiếng trả lời đã nghe một tiếng cười duyên từ phía những người đứng sau hắn truyền lại, hai mắt bất chợt sáng lên.

— Nếu Đại Hoa quốc không muốn hoà thân cũng đâu cần sử dụng thủ đoạn như vậy?

Nữ tử vừa phát ra tiếng cười kia bất chợt dừng lại, mở miệng khinh thường nói. Có điều những lời ấy, nữ tử này lại không nói bằng tiếng Hán mà là dùng ngôn ngữ Tây Vực!

Anh ngữ? Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía nàng kia.

Ngoại trừ Tạ Nguyên, những người khác đều không nghe hiểu những gì nàng ta nói. Tạ Nguyên từng vì nhất thời hứng thú mới học qua tiếng Tây Vực cho nên mới nghe ra ý tứ trong mấy câu vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 128

Thế nhưng, Tạ Nguyên cũng chỉ hiểu sơ, lại rất ít giao tiếp cùng người khác, vì vậy nói tiếng Tây Vực không được lưu loát lắm.

Mã ngôn ngữ Tây Vực cũng chính là tiếng Anh, đối Mộ Dung Thư mà nói giống như ngôn ngữ thú hải, nữ tử này khi nói còn mang theo chút ít giọng địa phương như gã sứ thần Nam Cương kia, thật ra cũng chưa phải là chính tông.

Nữ tử bước về phía bọn họ, sau khi đến gần, mới thấy rõ nàng ta phục sức theo kiểu người Nam Cương, hai hàng lông mày cong cong, cái mũi nho nhỏ hơi nhếch lên, sắc mặt như bạch ngọc, nhan sắc như hoa nở rộ. Không ngờ Nam Cương cũng có nữ tử xinh đẹp như thế! Mộ Dung Thư giương nhị mi, nếu nàng đoán không sai, nữ tử này chính là công chúa Nam Cương! Có chút ngoài ý muốn, trách không được Nam Cương quốc lại yêu thích nàng công chúa này như thế.

— Tham kiến Hoàng Thượng, bần cung chính là Hàm Hương, công chúa Nam Cương.

Hàm Hương tư thái ngán vạn đứng thẳng trước mặt hoàng đế, yêu kiều hành lễ. Lần này mở miệng là Hán ngữ lưu loát. Đôi mắt sáng của nàng như có như không nhìn lướt qua Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thư.

Khi Hoàng Thượng nhìn thấy dung mạo nàng ta cũng thoáng kinh ngạc, trước nay đều cho rằng Nam Cương không có mỹ nữ, nhưng công chúa Hàm Hương này đứng trước mặt Mộ Dung Thư cũng không hề thua kém.

— Thì ra là công chúa Hàm Hương, không cần đa lễ, đứng dậy đi.

Công chúa Hàm Hương lễ giáo chu đáo, thái độ khiêm tốn, không phô trương như mấy câu nói dùng tiếng Tây Vực vừa rồi. Hoàng Thượng không hiểu ngôn ngữ Tây Vực, vì vậy cho rằng công chúa Hàm Hương trước mắt là người biết được cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng Mộ Dung Thư và Tạ Nguyên là người hiểu tiếng Tây Vực, lập tức lại cảm thấy nàng ta thay đổi còn nhanh hơn lật sách, như người hai mặt. Tạ Nguyên nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư, e rằng công chúa Nam Cương này tuyệt đối không phải kẻ dễ đối phó.

Lúc này công chúa Nam Cương xoay người lại trực tiếp đi về phía Vũ Văn Mặc, nữ tử Nam Cương phần lớn không hay e lệ xấu hổ, thích thẳng thắn, cho dù có giáp mặt cũng thế. Nàng vừa xuất hiện đã nhìn thấy Vũ Văn Mặc, tuy rằng Vũ Văn Mặc không có khuôn mặt tuấn tú như Tạ Nguyên, nhưng một thân trần ngập hơi thở lạnh lẽo như hàn băng vạn năm vẫn hấp dẫn ánh mắt nàng. Xem ra thị nữ của nàng quả nhiên nói không sai, Nam Dương Vương đúng là người đáng giá phó thác chung thân. Lại nhìn nữ tử bên cạnh hắn, dạng vẻ xuất chúng, khuynh quốc khuynh thành, nhìn qua cũng cực kì mảnh mai, nhất định công phu trên lưng ngựa không so được với nàng.

Lúc này Mộ Dung Thư đang khế cúi đầu, nhưng khóe mắt vẫn có thể nhận ra công chúa Hàm Hương đang quan sát mình. Trong mắt kia có băng sương hận ý. Nàng khế nhu này, vẫn chưa lên tiếng.

Công chúa Hàm Hương thấy nàng không phản ứng chút nào, chỉ rừ rừ cúi đầu, mới vừa rồi còn tưởng rằng cách chế phục chiến mã là nàng ta nghĩ ra, xem ra là không phải. Lập tức, nàng càng thêm yêu thích Vũ Văn Mặc, thế gian chi có nam tử như thế mới xứng với nàng! Công chúa Hàm Hương lập tức dùng tiếng Tây Vực nói:

— Ta thích nam nhân này, ta nhất định gả làm vợ ngươi.

Lời này vừa nói ra, đuôi lông mày Mộ Dung Thư khẽ nhúc nhích, còn Tạ Nguyên lại cau chặt mày. Riêng Vũ Văn Mặc vì không hiểu, lại nhìn thái độ kia của công chúa Hàm Hương khiến hắn vô cùng chán ghét.

Về phần hoàng đế và Vũ Văn Hạo, vì nghe không hiểu nên không biết công chúa Hàm Hương đang nói gì, về mặt cũng không có gì biến hóa. Thế nhưng, những người ở đây đều có vài phần khôn khéo, tất nhiên nhìn ra được ý tứ của công chúa Hàm Hương dựa trên sắc mặt nàng.

Công chúa Hàm Hương thấy những người này đều không phản ứng gì bèn cho rằng bọn họ không biết ngôn ngữ Tây Vực, tiếp đó nhìn về phía Mộ Dung Thư nói:

— Người không xứng với Nam Dương Vương, nếu không muốn bị người đời cười nhạo thì nên tự xin hạ đường đi (*bị hư i*)

Nghe vậy, trong mắt Mộ Dung Thư lóe lên một tia sáng lạnh. Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười cực kì xán lạn nhìn về phía công chúa Hàm Hương, dùng một loại phát âm tiêu chuẩn tiếng Tây Vực lưu loát trả lời:

— Công chúa Hàm Hương biết ếch ngồi đáy giếng là gì không? Con ếch kia ngồi đáy giếng giống như công chúa Hàm Hương, chỉ ở trong một cái miệng giếng tròn tròn nhỏ nhỏ, tự cho rằng mình có bản lĩnh siêu quần, cao ngạo biểu diễn trước mặt một đám thiên nga. Nhưng ếch ngồi đáy giếng dù sao cũng là ếch ngồi đáy giếng, cho dù có học sự cao ngạo của thiên nga, ngôn ngữ của thiên nga, cũng chỉ là tự rước lấy nhục! Những lời nói bằng tiếng Tây Vực công chúa Hàm Hương vừa thốt ra thật khiến bốn vương phi thấy mặt mặt.

Một tràng tiếng Tây Vực không khác gì đàn đàn xử lưu loát từ Mộ Dung Thư thoát ra, không chỉ khiến Tạ Nguyên kinh ngạc, càng làm cho công chúa Hàm Hương hoảng sợ!

Tạ Nguyên bất ngờ nhìn về phía Mộ Dung Thư, nàng lại nói được tiếng Tây Vực, hơn nữa nói chuẩn như vậy, công chúa Hàm Hương kia nói tiếng Tây Vực mang theo vài phần khẩu âm địa phương lại dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Mộ Dung Thư, hết như diễn trò, tự tát vào mặt mình!

Công chúa Hàm Hương lao đao lui lên hai bước, là nàng xem thường nữ nhân này! Nàng ta không chỉ nghe hiểu ngôn ngữ Tây Vực mà phát âm còn lưu loát hơn mình! Đuôi mắt bất giác dánh về khinh thường của Tạ Nguyên khi nhìn nàng, nhất thời sắc mặt càng trắng bệch. Huống chi, lời nói Mộ Dung Thư thật quá châm chọc!

Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Hạo, Hoàng Thượng cũng dùng vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thư, không ngờ nàng lại nói được tiếng Tây Vực, nhìn nhìn đáng vẻ chân kinh của công chúa Hàm Hương thì biết ngay trình độ nàng còn cao hơn công chúa Hàm Hương!

Thế nhưng, vị công chúa Hàm Hương này cũng quá mức kiêu căng, chỉ biết mấy phần ngôn ngữ Tây Vực mà cũng dám khoe khoang trước mặt người khác, hiện thời quả nhiên là bị người ta khéo léo đánh trả!

— Chi cần Hoàng Thượng đồng ý với bản cung, để Nam Dương Vương hưu nữ nhân này!

Công chúa Hàm Hương thu hồi xấu hổ và giận dữ trong lòng, mới vừa rồi là nàng khinh địch, không ngờ nữ nhân lớn lên trong khuê phòng của Đại Hoa quốc cũng biết mấy thứ này.

Hoàng Thượng nhăn mày lại. Tính tình người Nam Dương đều cuồng vọng như thế, cho dù giờ này khắc này công chúa Hàm Hương cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, nhưng lời nói ra vẫn khiến người khác chán ghét.

Mà gã sử thần Nam Dương kia đã không dám nói gì, tận mắt nhìn thấy chiến mã của hãn bồng chốc ngẩng xuống trước mặt đã khiến hãn có lòng kiêng dè, sợ hãi đối với Đại Hoa quốc.

— Ha ha ha ha! Hay cho một mỹ nhân lại là kẻ không biết hổ thẹn. Công chúa Hàm Hương, người cho rằng mình dựa vào cái gì ra lệnh cho Hoàng Thượng? Chi bằng thân phận công chúa Nam Dương còn muốn gã cho Nam Dương Vương làm chánh phi, quả nhiên là nằm mơ!

Tạ Nguyên nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư đang trấn định tự nhiên, trên mặt không một chút tức giận, cười to nói.

Vũ Văn Mặc chán ghét đến cực điểm. Nữ tử này hành vi phóng đảng, tuy rằng vừa rồi nàng ta chưa nói gì, nhưng đáng vẻ khoe khoang kia hệt như một tên hề. Vẫn là Thư nhi của hãn tốt nhất, cũng không khoe khoang, hưởng chi, ngữ âm Tây Vực của nàng còn tốt như vậy. Hãn nhìn thoáng qua Hoàng Thượng đang trầm mặc, lạnh giọng nói với công chúa Hàm Hương:

— Nữ nhân không biết gì!

Bởi dung mạo xuất chúng, khi còn ở Nam Dương, có không ít nam nhân yêu thích mình nên đương nhiên công chúa Hàm Hương cũng lẫn lộn cùng không ít người, mà những người đó luôn tôn trọng nàng, dùng hết biện pháp chỉ muốn nàng vui vẻ, làm gì có ai coi thường nàng như thế? Mà vẻ mặt chán ghét khinh thường của Nam Dương Vương quả nhiên khiến nàng thất thời không cách nào chịu đựng nổi.

Sắc mặt nàng trắng bệch, liếc qua Mộ Dung Thư đang cười nhạt thong dong, lạnh lùng nói:

— Nam Dương Vương đừng nên chắc chắn như vậy. Nam Dương Vương không cưới bản cung, làm sao biết người sẽ không yêu bản cung?

Hoàng Thượng thấy vị công chúa Hàm Hương xuất hiện, tình huống có chút mất khống chế bèn lên tiếng:

— Nam Dương Vương đã tỏ thái độ sẽ không hòa thân. Nếu công chúa Hàm Hương muốn chữa lại mặt mũi cho Nam Dương thì nên từ bỏ đi.

Mộ Dung Thư cười nhìn tình huống biến hóa, công chúa Hàm Hương là người thông minh, nhưng có thể do lớn lên ở Nam Dương, vì vậy hành vi cử chỉ vẫn không cách nào che giấu cuồng vọng.

— Nếu đã hòa thân, ta nhất định phải hoà thân cùng Nam Dương Vương. Thịnh Hoàng Thượng không cần quyết định ngay lúc này. Chi cần cho bản cung thời gian một tháng, bản cung chắc chắn sẽ khiến Nam Dương Vương chính miệng đồng ý cưới bản cung.

Hàm Hương công chúa tin tưởng tràn đầy nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sốt. Khẩu khí của công chúa Hàm Hương này cũng thật lớn! Đồng thời còn quá không biết liêm sỉ! Nàng cho rằng đây là Nam Dương?

Mộ Dung Thư trầm mặt, cho dù tính tình nàng có tốt đến đâu, lại tin tưởng Vũ Văn Mặc, đáng vẻ quyết chỉ phải chen chân làm tiểu tam này của công chúa Hàm Hương quả nhiên đã chọc giận nàng! Có điều với loại người này, nàng không thể tự tay giải quyết, chỉ có Vũ Văn Mặc tự mình ra tay, sau này mới có thể khiến những kẻ có cùng tính toán đó chết tâm.

Vũ Văn Mặc có vẻ như nhìn thấu tâm tư Mộ Dung Thư, hãn tiền lên hai bước, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống công chúa Hàm Hương.

— Hành vi của công chúa Hàm Hương thật khiến người khác khinh thường. Một Nam Dương quốc nhỏ bé cũng dám leo lên đầu lên cổ Đại Hoa quốc!

Bỗng nhiên hãn đổi giọng, nhìn về phía Hoàng thượng nói:

— Thần vừa nhìn nàng ta đã thấy ghê tởm buồn nôn. Thịnh Hoàng Thượng ý theo ý của Trấn Nam Hầu ban công chúa Hàm Hương cho Mộ Dung thiếu tướng quân làm thiếp đi.

Công chúa Hàm Hương nghe xong quả thật bị đá kích lớn. Tiếng tăm của nàng lan xa, chưa từng có kẻ nào dám nói nàng như thế! Hơn nữa, rất nhiều người Nam Dương không chú trọng học hành, mà nàng đã thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh, nàng đặc biệt như vậy mà lại khiến hãn khinh thường ghê tởm.

Lúc này, thị vệ cung nhân xung quanh nghe Vũ Văn Mặc nói xong, đồng loạt cúi đầu cổ nín cười. Từ trước tới nay Nam Dương Vương cũng không phải người thương hương tiếc ngọc, bằng không phủ Nam Dương Vương sao chỉ có mấy nữ nhân ít ỏi như thế. Công chúa Hàm Hương đây chính là tự bẽ mặt đập chấn mình.

— Nam Dương Vương nói rất đúng.

Tạ Nguyên lập tức tiến lên phụ họa.

Vũ Văn Hạo thấy Hoàng Thượng khó xử, liền lấy tư thái tạo nãi tiến lên nói:

— Phụ hoàng, nhi thần cũng có vài phần hoài nghi ý đồ đến đây của Nam Dương quốc. Chủ động tiến đến nghị hòa, nhưng mọi chuyện cuồng vọng, không tôn trọng quan viên triều đình của ta. Còn nữa, phụ hoàng là hoàng đế Đại Hoa quốc, chúa tể trong thiên hạ, tất nhiên không thể bị Nam Dương quốc ép buộc. Không bằng để công chúa Nam Dương về nước, chỗ Nam Dương đưa ra vài phần thành ý, chúng ta lại đón nhận chuyện hòa thân cũng không muộn. Nam nhân tốt của Đại Hoa ta rất nhiều, chọn lựa cần thận một vị thần tử Hoàng Thượng tín nhiệm hoá thân cùng công chúa Nam Dương chẳng phải là đẹp cả đôi đường?

Những lời này của Vũ Văn Hạo đã nói trúng nỗi lòng của hoàng thượng, tối hôm nay đã làm quá nhiều. Nếu cứ theo ý của công chúa Nam Dương mà thành toàn cho nàng, như vậy, khó tránh khỏi làm cho quốc quân Nam Dương tưởng rằng Đại Hoa sợ chúng. Hoàng chỉ hiện thời, ngay cả chiến mã Nam Dương vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở trong mắt bọn họ chỉ như bánh trôi nước tuy ý họ tròn vẻ đẹp. Lập tức hãn liền gạt đầu đồng ý:

— Hạo nhi nói rất đúng. Cứ quyết định như vậy đi. Chuyện hòa thân tạm thời hoãn lại bản sau.

Hai người đối thoại ý ở ngoài lời đó là, công chúa Hàm Hương chó hy vọng gã cho Vũ Văn Mặc, thân phận của nàng chỉ xứng với thần tử. Có lẽ ngay cả chính thể cũng không được!

Hoàng Thượng quyết định xong liền rời khỏi chuồng ngựa, Vũ Văn Hạo cũng đi theo.

Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn về hướng Vũ Văn Mặc, cười nói:

— Cho dù gã đối với nữ tử khác khinh thường, nhưng cũng nên bận tâm người ta là nữ tử đó.

Biểu hiện hôm nay của hãn khiến nàng rất hài lòng.

Vũ Văn Mặc nhấp môi khẽ cười, nhất thời khuôn mặt băng sương nhu hoà như nước. Hãn cúi đầu nhỏ giọng nói:

— Bốn vương vậy mà không biết nàng hiểu được ngôn ngữ Tây Vực, kìa nữa hồi phụ, bốn vương định nhất định không tha cho nàng. Về sau không cho phép gạt bốn vương bất cứ chuyện gì.

Hãn có cảm giác cả người nàng là bí mật, cả những thứ hãn không biết thì nàng đều nắm rất rõ.

— Để ý làm gì chuyện đời trước.

Mộ Dung Thư nhin không được cười nói. Kiếp trước của nàng vẫn chỉ là kiếp trước, có không muốn buông xuống cũng phải buông. Thế nhưng, cho dù đã xuyên qua thì linh hồn của nàng vẫn là người hiện đại.

Thấy hai người thần thiết như vậy, Hàm Hương công chúa bức mình có kẻ, không ngờ kiến tri của nàng ở trong mắt những người này buồn cười như vậy, đồng thời cũng quét sạch mặt mũi của nàng không chứa lại chút gì! Đáng giận! Nàng Hàm Hương công chúa tuyệt đối không phải người dễ dàng nhận thua!

— Người là sợ?

Nàng hai bước lên chắn trước mặt Mộ Dung Thư, thái độ kiêu căng nói, hoàn toàn đã quên mấy câu nói bằng tiếng Tây Vực mang theo âm sắc quẻ hương vừa rồi kia bị người ta chê cười.

Vũ Văn Mặc thấy thế, đôi mày kiếm sắc bén cao ngạo hiện lên sát khí, đang lúc muốn lên tiếng, chỉ thấy Mộ Dung Thư cười nhạt như gió thoảng, mang cho người khác một loại ảo giác. Nàng cười nhạt đáp lại:

— Công chúa Hàm Hương còn có chuyện gì sao?

— Ta cùng người tự thí một phen. Nếu người thắng, ta sẽ hoà thân cùng bất cứ ai do Hoàng Thượng chọn ra, mà Nam Dương quốc cũng tuyệt đối không xuất binh xâm phạm Đại Hoa quốc. Nếu người thua, cứ dựa theo ta lời vừa nói, tự thỉnh hạ đường, bản cung sẽ có biện pháp làm cho Nam Dương Vương chung tình với ta.

Hàm Hương công chúa khẽ nâng cằm, thái độ kiêu căng như trước, nhìn đáng vẻ như đã nắm chắc phần thắng.

Nghe xong lời của nàng, Mộ Dung Thu nhin không được cười khẽ một tiếng:

– Công chúa Hàm Hương cho rằng bản vương phi muốn tỷ thí cùng người sao? Tình huống Nam Cương quốc lúc này ra sao, cứ nhìn việc Hàm Hương công chúa lặn lội đường xa từ Nam Cương đến kinh thành Đại Hoa, khẳng khẳng muốn hòa thân là đủ hiểu rõ.

Ý ở ngoài lời là, cuộc tỷ thí này nàng khinh thường, huống chi công chúa Hàm Hương cũng không có tư cách tỷ thí với nàng. Nàng còn chưa đến nỗi nhảm chán, có thời gian chơi đùa cùng nàng ta như vậy.

Vừa rồi nàng còn cho rằng công chúa Hàm Hương là không biết trời cao đất rộng kiêu như ếch ngồi đáy giếng. Lúc này xem ra, dường như là cố ý má láo vào. Mục đích là khiến cho Vũ Văn Mặc chú ý, càng thêm xác minh một điều, tình hình Nam Cương lúc này cũng không lạc quan, bằng không công chúa Hàm Hương cần gì phải khổ tâm như thế?

Nghe vậy, công chúa Hàm Hương cau chặt đôi mày, không thể tưởng tượng được tâm tư nữ nhân này nhạy cảm như thế, có thể nhìn thấu ý đồ của nàng.

Vũ Văn Mặc nắm tay Mộ Dung Thu, lướt qua trước mặt Hàm Hương công chúa. Lúc đi ngang qua nàng ta, Vũ Văn Mặc đột nhiên quay đầu, ánh mắt sáng quắc âm lãnh nhìn nàng một cái. Ánh mắt kia lạnh lẽo lẫm liệt như muốn lấy mạng nàng, đồng thời cũng là đang cảnh cáo! Đứng, hẳn đang cảnh cáo nàng! Nàng nhìn không được thân hình kịch liệt run run, không ngờ chỉ một ánh mắt của nam nhân lại khiến người e ngại như thế.

– Công chúa Hàm Hương không phải xử nữ đúng không? Ở trong mắt người Đại Hoa ta, Hàm Hương công chúa không khác gì kỹ nữ. Thân mình dơ bẩn sao xứng cùng Nam Dương vương phi tỷ thí! Thật sự là quá buồn cười.

Khi đi qua trước mặt công chúa Hàm Hương, Tạ Nguyên hạ giọng, mỗi một tiếng nói ra không khỏi là trào phúng:

Công chúa Hàm Hương cần chặt răng. Tuy rằng nàng không phải xử nữ, nhưng cũng là thân phận tôn quý. Hôm nay đến đây, thật sự si nhục không thôi!

Mộ Dung Thu đi ở phía trước nghe vậy không khỏi run người. Tạ Nguyên này mở miệng thật độc, có người nói Tạ Nguyên phong lưu là kẻ biết thương hương tiếc ngọc nhất, mà hôm nay lại hoàn toàn khác hẳn. E là hắn đã sớm không vừa mắt người Nam Cương mới có thể phần hạn đến như thế. Thật ra loại tình cảm hận này cũng tựa như người Trung Quốc hận Nhật Bản vậy.

Thế nhưng, ngày hôm nay cũng coi như trở mặt cùng Nam Cương. Kế tiếp phải xem Nam Cương sẽ làm thế nào. Nếu nàng đoán không sai, e là Nam Cương phải nhượng bộ yếu thế một lần, dù sao chuyện đêm nay có thể thông qua vị sứ thần Nam Cương kia mà khiến quốc quân của hắn kinh ngạc, sợ hãi. Thế nhưng, nàng nghĩ, nội bộ Nam Cương quốc tuyệt đối sẽ không giở ếm sóng lừng. Nàng lập tức nghiêng đầu thấp giọng nói với Vũ Văn Mặc:

– Ta đoán hiện thời Nam Cương quốc nhất định đã xảy ra chuyện, bằng không công chúa và sứ thần Nam Cương sẽ không thay phiên nhau dụng kế như thế.

Tất nhiên Vũ Văn Mặc cũng đã phát hiện sự khác thường từ thái độ của công chúa và sứ thần Nam Cương, hẳn gật đầu trả lời:

– E là Hoàng Thượng cũng phát hiện không thích hợp cho nên mới thành toàn cho hai chúng ta. Lát nữa ta sẽ báo cáo với Hoàng Thượng.

– Ừ, như thế rất tốt. Hôm nay ta mới phát hiện miệng lưỡi của Tạ Nguyên thật là sắc bén.

Mộ Dung Thu yên lòng bên chuyện đề tài.

Vũ Văn Mặc cười nói:

– Tiểu tử này chính là như thế. Chỉ có trước mặt nàng, hẳn mới bại trận. Đối với người khác, từ trước tới nay hẳn sẽ không chừa lại đường lui cho người ta.

– Ha ha, không sai. Thật ra ta rất thích mấy câu nói cạnh khoé kia của hắn.

Mộ Dung Thu dùng khăn che lại khóe môi cười khẽ. Bởi nàng là Nam Dương vương phi, mấy câu nói sáng khoai như thế, tất nhiên nàng không thể, mà từ trước tới nay, trong mắt người khác Tạ Nguyên là kẻ không có quy củ, cho nên mới không hề kiêng dè như thế.

Vũ Văn Mặc nhìn đáng vẻ nhỏ nhen của nàng, cảm thấy vô cùng yêu thích. Hẳn thích nhất nàng thẳng thắn thành khẩn.

– Tính cách này của hắn không ai quản được. Có lẽ cũng không người nào dám quản, bọn họ đều khẩn cấp nịnh nọt hắn, tất nhiên hắn không để ai vào mắt.

...

Vi đã quá muộn, Mộ Dung Thu đánh ngủ lại trong cung. Sáng sớm Vũ Văn Mặc đã vào triều.

Mộ Dung Thu lạ chỗ, buổi tối không nghỉ ngơi tốt, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi. Đồng thời cũng do Vũ Văn Mặc, tối hôm qua gắng co một phen, nặng mệt đến mức eo mỏi lưng đau chân tê, hẳn cũng chỉ ngủ một canh giờ mà vẫn tỉnh thần tràn trề, hăng hái. Nếu không phải nàng mê nheo, sợ là hẳn muốn ép buộc đến hừng đông.

– Lúc này vương phi có thể yên tâm rồi, hôm qua nhìn thấy công chúa Hàm Hương, cái đáng vẻ kia thật là bệ vệ có thể so với hoàng thượng hoàng hậu, thật không dễ ai trong mắt. Tưởng rằng nói mấy câu tiếng Tây Vực đã rất giỏi? Vương phi nói Tây Vực còn tốt hơn nhiều. Chắc vương phi không nhìn thấy, ngài vừa nói miệng, nàng ta đã choáng váng. Chỉ bằng nàng ta cũng dám bảo vương phi hạ đường, giọng điệu thật cũng không nhỏ.

Hồng Lăng một bên chải đầu cho Mộ Dung Thu, một bên mang theo tức giận nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt:

– Chuyện này cho qua đi. Với sự thông minh của công chúa Hàm Hương, tin rằng sẽ không dây dưa nữa.

Tối hôm qua thái độ của Hoàng Thượng, Vũ Văn Mặc mạnh mẽ như vậy, công chúa Hàm Hương hẳn có thể tự mình hiểu lấy, biết con đường này là đường chết.

Thế nhưng, trong lòng nàng luôn còn nghi vấn, kết quả vì sao ngay từ lúc bắt đầu công chúa Hàm Hương đã lựa chọn Vũ Văn Mặc? Trước đó hai người cũng chưa từng gặp qua, mà Vũ Văn Mặc cũng không phải người được trọng vọng nhất bên người hoàng thượng. Nếu muốn tìm nủ đầu lớn, hẳn nên hoà thân cùng Tạ Nguyên! Chẳng lẽ, trong đó còn có ẩn tình khác?

Xem ra, việc này còn phải xem lại.

Một lúc lâu sau, Vũ Văn Mặc hạ triều, tới đón nàng cùng đi dừng điểm tâm ở chỗ Hoàng Thượng, sau đó ngồi xe ngựa trở về Vương phủ.

Trên xe Vũ Văn Mặc cũng nói rõ với nàng, chuyện về Nam Cương, đợi sau này có nhiều tin tức hơn Hoàng Thượng sẽ quyết định sau. Nhưng chuyện hòa thân sẽ không liên quan gì đến bọn họ.

Mộ Dung Thu vốn cũng không lo lắng, ngay cả khi vừa nghe được chuyện hòa thân, nàng cũng không quá để ý, suy nghĩ duy nhất là, chỉ cần hắn giữ được lời đã hứa, nàng sẽ cùng tiến cùng lui với hắn.

Vừa về đến Vương phủ đã có người chặn phía trước, là người trong cung.

– Khỏi bẩm Nam Dương Vương, hoàng thượng có chuyện quan trọng triệu kiến Nam Dương Vương.

Vừa mới xuất cung đã bị triệu hồi? Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, thấy hắn cũng khá kinh ngạc, mới nói

– Hoàng Thượng muốn gặp chẳng gặp như thế, nhất định có chuyện quan trọng.

Hoàng Thượng vừa đăng cơ không lâu, chuyện trong triều rất nhiều, Vũ Văn Mặc được Hoàng Thượng tín nhiệm, nhất định phải giúp đỡ không ít chuyện, e là trên triều có chuyện quan trọng.

Vũ Văn Mặc gật đầu.

– Nàng vào Vương phủ rồi cũng đừng vội xử lý chuyện trong phủ, cứ nghỉ ngơi trước. Tối qua nàng ngủ không ngon, hôm nay phải nghỉ thật tốt.

Nghe vậy, hai gò má Mộ Dung Thu bỗng đỏ bừng, hẳn còn không biết xấu hổ nói nữa!

Vũ Văn Mặc trấn an nàng xong, lập tức xuống xe ngựa, ngồi lên một chiếc xe ngựa khác.

Trở lại Vương phủ, vừa mới qua cổng, một thân hình tròn vo như quả cầu đã lao về phía Mộ Dung Thu.

– Mẫu thân!

Mộ Dung Thu lập tức khom xuống ôm lấy bé.

– Sao Hiền nhi lại ở đây?

– Sáng sớm Hiền nhi tỉnh lại không thấy mẫu thân, rất sợ hãi, tưởng rằng mẫu thân không còn Hiền nhi nữa.

Người trong phủ đều nói mẫu thân tiến cung, hôm nay sẽ trở lại. Hiền nhi không muốn ở trong phòng làm gì cả nên ra đây đợi.

Hiện thời tiểu Hiền nhi đã bốn tuổi, thân mình nặng lên không ít, nhưng tròn vo. Khi ôm bé, Mộ Dung Thu phải cố gắng rất nhiều. Nhìn đáng yêu nhún nhún của bé, Mộ Dung Thu đau lòng một chấp.

– Mẫu thân không bao giờ không cần Hiền nhi. Ăn điểm tâm chưa?

Mộ Dung Thu ớn như hơi. Phát hiện ôm không được, nâng bèn buông Hiền nhi ra, sửa thành nắm bàn tay nhỏ xíu của cu cậu.

– Hiền nhi chờ mẫu thân cùng ăn.

Tiếng tiểu Hiền nhi ngọt ngào như làm nũng.

Tuy rằng Mộ Dung Thu đã ăn trong cung rồi, nhưng có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chờ đợi của tiểu Hiền nhi thế này, bèn cùng đi ăn điểm tâm một chút. Có điều từ trước tới nay nâng vốn ăn ít, buổi sáng lại đã ăn qua trong cung, trước mắt ăn vài miếng đã ăn không nổi nữa. Sau đó nhún nạy muốn đích thân dứt Hiền nhi ăn cơm, kết quả tiểu Hiền lại làm ra vẻ người lớn nói:

– Hiền nhi đã trưởng thành, là nam tử hán, không thể để cho mẫu thân dứt ăn cơm. Hiền nhi là nam tử hán, vì vậy phải bảo vệ mẫu thân!

Mộ Dung Thu nghe mà lòng ảm áp, không ngừng gật đầu nói:

– Được rồi, được rồi.

– Tiểu thiếu gia rất hiểu chuyện, nhỏ như vậy đã biết đau lòng vương phi. Về sau nhất định sẽ thật hiểu thuận vương phi.

Hồng Lăng đứng hầu bên cạnh đã tháo mặt nạ xuống, mang khăn che mặt. Nàng nhìn thấy vương phi hiện thời rất hạnh phúc, so với ai khác đều vui vẻ. Mộ Dung Thu từng khuyên, bảo nàng tháo khăn che mặt xuống, kết quả nàng không chịu, nói là sợ người khác nhìn thấy khiến Mộ Dung Thu mất mặt.

Mộ Dung Thu không phải người thích miễn cưỡng người khác, nhưng lúc này nhìn thấy nàng ấy như vậy lại muốn mở miệng khuyên bảo, chột nghe người bên ngoài kêu:

– Khởi bẩm vương phi, bên ngoài phủ, công chúa Hàm Hương của Nam Cung cầu kiến.

Nghe vậy, tay cầm chiếc đĩa của Mộ Dung Thu hơi khựng lại, lúc này sao Hàm Hương công chúa lại tới?

– Vương phi, công chúa Hàm Hương này không đợi trong hành cung mà sáng sớm đã chạy tới Vương phủ làm cái gì?

Hồng Lăng không có ấn tượng tốt đẹp gì với công chúa Hàm Hương kia, lời nói ra cũng không mang theo một tia cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 129

– Công chúa Hàm Hương là người Nam Cung, chúng ta không nên tiếp kiến mặt.

Mộ Dung Thu đáp.

Người bên ngoài lại nói:

– Vâng. Nô tì sẽ nói lại với công chúa Hàm Hương.

– Công chúa Hàm Hương này không biết làm gì cả, ở trong cung không biết hô lệnh câu dẫn vương gia, không để vương phi trong mắt còn chưa tính, hiện thời lại còn có mặt mũi đến Vương phủ của chúng ta!

Hồng Lăng nhện không được lắm bầm mặt cậu. Hôm qua nếu không phải ngại bản thân chỉ là hạ nhân, nàng thật muốn mắng cái vị công chúa Nam Cung kia không biết lễ nghĩa làm gì!

Mộ Dung Thu nhìn Hồng Lăng tức giận như thế, không khỏi buồn cười nói:

– Không cần tức giận như thế.

– Nô tì không thể không tức giận. Tối hôm qua thái độ nàng ta không khỏi quá kiêu ngạo đi.

Hồng Lăng cắn chặt răng, giọng điệu vẫn vô cùng phẫn hận.

Nhìn nàng căm giận như vậy, Mộ Dung Thu nhện không được khẽ cười nói:

– Cũng chỉ là mỗi người có mục đích khác nhau, có lẽ nàng chỉ muốn bảo vệ quốc gia của mình, hoặc là bị kẻ khác xử giục mới nhận định chắc chắn chết cũng không đổi như thế.

– Vương phi nói gì cũng đều có lý.

Hồng Lăng chu chu môi nói.

Mộ Dung Thu nhìn qua gương đồng thấy cái khăn che mặt của nàng, nhện không được khuyên:

– Người suốt ngày mang mạng che mặt rất dễ làm cho miệng vết thương nhiễm trùng, không dễ khép lại. Ở trong phòng tốt nhất đừng có mang.

Hồng Lăng xoay mặt, nói:

– Nếu không mang lại khiến vương phi bị kẻ khác nói lung tung. Khăn này làm bằng lụa mỏng, mỗi ngày nô tì đều giặt sạch, buổi tối đi ngủ sẽ tháo xuống.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không nhiều lời nữa. Nha đầu Hồng Lăng kia cái gì cũng tốt, chỉ là quá cố chấp, chuyện nàng đã quyết định tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi.

Không đẩy một lát sau, nha đầu truyền lời lúc này đã trở lại, ở ngoài cửa dùng giọng điệu khó xử nói:

– Hồi bẩm vương phi, công chúa Hàm Hương kháng kháng muốn gặp vương phi, lúc này đã ngoài cửa phủ làm loạn lên, khiến không ít người vây quanh xem náo nhiệt.

– Cái gì? Đường đường là một công chúa, thế nhưng làm việc như một điển phụ! Vương phi chúng ta là ai chứ, há có thể để một kẻ man di như nàng muốn gặp liền là gặp? Thật coi mình là nhân vật ghê gớm à?

Hồng Lăng nghe vậy, nhện không được mắng hai câu.

– Vương phi, bây giờ nên làm gì?

Mộ Dung Thu khẽ cau mày, nhìn về phía Hồng Lăng dặn dò:

– Người khác làm việc ta không yên tâm, người đi xem thế nào. Bất kể ra sao cũng không thể để cho công chúa Hàm Hương bước vào Vương phủ, cho dù có phải nói vài câu khó nghe cũng được. Nhớ kỹ, mục đích chủ yếu là đuổi nàng ta đi.

Hồng Lăng lập tức gật đầu.

– Vâng, nô tì phải đi xem ngay.

Sau khi Hồng Lăng rời khỏi đây, Mộ Dung Thu đi ra gian ngoài, tìm một quyển sách ngồi trước án thư an tĩnh đọc.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hồng Lăng mới trở về.

– Vương phi, nô tì mất rất nhiều sức lực mới mới được vị công chúa Hàm Hương đó đi. Nàng ta đứng ngoài cửa phủ đáng về bề vạ vô cùng kiêu ngạo, ầm ĩ nói muốn vào phủ gặp vương phi, nô tì bảo nàng có việc thì cứ nói với nô tì, nhưng nàng cố tình không chịu, ngược lại còn chằm chọc nô tì. Có lẽ là trong kinh thành mọi người cực hận người Nam Cung, sau khi nghe thấy vương phi từ chối nàng ta ngoài cửa, ào ào hoan hô.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hờ hững cười nhạt:

– Nếu ta để cho công chúa Hàm Hương vào Vương phủ, quả nhiên nước lấy phiền phức cho phủ Nam Dương Vương.

– Vẫn là vương phi suy nghĩ chu đáo. Có điều trước lúc bỏ đi, công chúa Hàm Hương bảo nô tì tiện thể nhắn lại cho vương phi...

Hồng Lăng vẻ muốn nói lại thôi. Có thể thấy những lời Hàm Hương muốn nhắn lại chắc chắn chẳng hay ho gì.

Mộ Dung Thu nhàu mày, nhàn nhạt mở miệng:

– Ồ, nói gì thế?

– Nàng nói vương phi hãy tự thỉnh hạ đường, đứng đề sau này nhận được lưu thư lại bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Khi nói, Hồng Lăng nghiêng răng nghiêng lợi. Quả nhiên là cực hận. Công chúa Nam Dương kia tự nhận là thiên tiên hạ phàm sao? Thật coi mình là tiên nữ giáng trần khuyh đảo thiên hạ sao?

Những người bên ngoài vậy xem nghe được lời của công chúa Nam Dương xong, đồng loạt không thể tin, dù sao dân chúng Đại Hoa hiểu rất rõ về lối sống của người Nam Dương, một đôi cánh tay ngọc này của công chúa Nam Dương e là đã bị không biết bao nhiêu người gỏi lên, cho dù cùng Hoàng Thượng hòa thân, cũng lắm cũng chỉ được cái thân phận quý nhân mà thôi, hiện thời lại còn dám muốn vị trí chính phi của phủ Nam Dương Vương nữa kia! Đám người Nam Dương này thật sự là si tâm vọng tưởng!

Mộ Dung Thu nghe Hồng Lăng nói xong, thần sắc lạnh nhạt, không thấy một tia lửa giận. Hồng Lăng nhìn không được hỏi:

– Vương phi không tức giận sao?

– Chẳng lẽ chỗ cần ngại một ngum, người còn muốn cần ngược lại nó à? Nàng chỉ là cùng đường, muốn chọc giận ta mà thôi. Nàng càng như thế, ta càng phải tỉnh táo. Nếu ta thật sự nổi giận, hoặc bởi vậy mà mâu thuẫn với vương gia không phải là đúng ý nàng ta sao!

Mộ Dung Thu vẫn không dời mắt khỏi cuốn sách, trả lời Hồng Lăng.

Hồng Lăng nghe vậy, thờ dài nói:

– Vương phi thật sự quá bình tĩnh. Nếu nô tì gặp phải việc này, nhất định sẽ luống cuống chân tay. Có lẽ sẽ rơi vào bẫy mắt. Nhưng nô tì không hiểu, hành động lần này của công chúa Hàm Hương hết như có thủ oán gì với vương phi vậy, tại sao lại chầm chầm chĩa mũi nhọn vào ngài?

Mộ Dung Thu khẽ nâng mi, sóng mắt lưu chuyển. Một câu nói lơ đãng của Hồng Lăng làm nàng thất thần. Đứng vậy, thái độ của công chúa Hàm Hương buộc người khác phải suy nghĩ. Nếu sự tồn tại của nàng ngăn cản mục đích của nàng ta, như vậy, công chúa Hàm Hương cũng không nên có hận ý với nàng mới đúng.

– Nô tì đoán, có lẽ nàng ta thấy vương phi nói tiếng Tây Vực còn hay hơn so với nàng ta, vương gia lại sẵn sóc cần thận cho vương phi, từ đầu tới cuối đều không hề liếc mắt nhìn nàng ta, cho nên nàng ta mới mất cân bằng trong lòng. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù công chúa Hàm Hương có xinh đẹp đến đâu thì cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, vương gia chúng ta làm sao có thể coi trọng nàng!

Hồng Lăng nghĩ khi cảm giận bất bình, có thể thấy được nàng chán ghét Hàm Hương tới mức nào.

– Người nhắc nhở bên dưới, sau này chi cần Hàm Hương công chúa cầu kiến, đều từ chối.

Sau lúc lấy lại tinh thần, Mộ Dung Thu thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng hạ lệnh.

– Vâng, nô tì đi dặn ngay.

Hồng Lăng lập tức đáp lời.

Trước lúc dùng cơm trưa, Lưu quân gia mang theo hai mươi nha đầu đến Mai viên. Hiện thời nha hoàn phục vụ tại Mai viên đều được điều tạm thời từ chỗ khác tới, không thể dùng lâu dài.

Là người hầu hạ thân cận, Mộ Dung Thu không muốn nhờ tay người khác, nên tự mình chọn vài người. Bởi không biết tính nết mỗi người bên đề họ làm việc bên ngoài, bên người chỉ có đại một nha hoàn là Hồng Lăng.

Có ba nha hoàn bậc hai là Xuân Liễu, Hạ Hà, Thu Nguyệt. Còn lại giữ lại mười nha hoàn làm việc nặng và năm bà tử.

– Nha đầu bà tử Mai viên gần như đều là người mới, người đề ý một chút, nếu thấy ai thật thà trung thành thì cất nhắc lên đại nha hoàn, trong ngày thường có thể giúp đỡ người. Nếu nói năng lung tung, mắt cao hơn đình thì lại gọi người mới gỏi tới bán đi.

Sau khi cho tất cả lui ra, Mộ Dung Thu dặn dò Hồng Lăng.

Tuy rằng Hồng Lăng tuổi không lớn nhưng làm việc ổn định chắc chắn, từ trước tới nay được mọi người tin phục. Đây cũng là nguyên nhân Mộ Dung Thu rất yên tâm giao chuyện này cho nàng.

Hồng Lăng đáp:

– Vâng, nô tì sẽ đề ý một chút. Có điều ánh mắt vương phi rất tốt, chọn lựa nha đầu nhìn qua đều thật cơ trí, chỉ cần các nàng an phận, không có tâm tư khác là tốt rồi. Nếu các nàng có suy nghĩ không nên có, nô tì sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ xử trí.

– Ừ, ta tin tưởng người.

Mộ Dung Thu gật đầu cười nói.

Hồng Lăng trong mắt trong mơ hồ có thể thấy được lệ quang, nàng nức nở nói:

– Nhận được vương phi chiếu cố, nô tì hôm nay bị hủy dung, vương phi cũng không ghét bỏ. Nếu không có vương phi, e là hiện thời nô tì đã bị đuổi ra Vương phủ đi ăn xin. Giờ còn được vương phi tín nhiệm, không biết nô tì đã tu luyện mấy kiếp mấy đời mới có phúc phần này.

– Nha đầu ngốc! Mau lau nước mắt, nếu để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng ta đánh chửi người đấy.

Mộ Dung Thu biết Hồng Lăng hiểu được cảm ơn, chưa từng oán giận điều gì, đối với Hồng Lăng, có lẽ nàng cũng có chút ý lại.

Hồng Lăng lập tức xoa xoa nước mắt, như nghĩ tới điều gì, lập tức nói:

– Vương phi còn nhớ chuyện mấy nữ tử phế đế ban cho vương gia mà ngài thu xếp cho họ ở Bắc Viên mấy tháng trước không?

– Mười mỹ nhân?

Mộ Dung Thu nhướng mày, đúng là có chuyện như thế. Phế đế thường cho Vũ Văn Mặc, nhưng đều được nàng thu xếp cho ở Bắc Viên làm hạ nhân, hiện thời phế đế đã chết, thân phận của các nàng e là hết sức khó xử.

– Trong khoảng thời gian vương phi không ở đây, mười người này cũng cực kì an phận. Sau khi phế đế chết, họ cũng tự mình hiểu lấy thân phận, xem mình như nha đầu, đề cho Lưu quân gia sắp xếp cuộc sống. Chẳng qua hôm qua nghe tin vương phi trở về, hôm nay đã có hai ba kẻ không chịu an phận, đi gặp Lưu tổng quản muốn cầu kiến vương phi. Mấy người này muốn gì, người trong phủ đều rất rõ ràng. Vương phi, có muốn gặp các nàng không?

Hồng Lăng hỏi.

Nghe nói, Mộ Dung Thu khẽ chau mày. Mười người này là phế đế ban cho, tất nhiên thân phận không cao. Sau này muốn làm gì cũng khó. Nhưng nàng cũng không phải người tự tìm phiền phức cho mình, không muốn sau này lại phải đau đầu vì mấy nữ nhân này, không bằng...

– Người bảo Lưu chương quỹ, tìm dịp thích hợp trực xuất cả mười người ra khỏi phủ đi.

– Vương phi nói đúng, giữ mấy người đó lại trong phủ, tâm tư họ sẽ không an phận, vương phi rồi đi hai tháng, trong đó cũng có người muốn cầu dẫn vương gia, may mà vương gia vẫn không để ý đến. Đưa ra ngoài là tốt rồi.

Hồng Lăng gật đầu. Thế nhưng, trong mười người cũng có hai ba kẻ không bớt lo, nếu bị ép buộc đưa ra ngoài, sợ là đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì không hay nữa!

– Giờ này vương gia vẫn chưa hồi phủ, e là đã dùng cơm trưa trong cung rồi. Người dọn phòng bếp chuẩn bị dọn cơm chiều đi.

Mộ Dung Thu nhẹ xoa đôi mắt đau nhức, vuốt vuốt tay chân một chút, khép sách lại rồi nói với Hồng Lăng.

Bữa cơm trưa có cả kho tàu, tôm chiên mà tiểu Hiên nhi thích nhất. Cu cậu ăn nhiều hơn ngày thường một ít.

Mộ Dung Thu thấy đáng vẻ nhỏ nhỏ vô cùng đáng yêu của cu cậu, nhin không được cười nói:

– Hiền nhi cũng phải ăn nhiều rau vào, không thể bỏ qua như vậy.

Nàng phát hiện Hiền nhi rất kén ăn, trong bữa cơm rất ít ăn rau củ, đặc biệt thích ăn các loại tôm cá. Như vậy dinh dưỡng sẽ không cân đối.

Tiểu Hiền nhi nhanh chóng ăn hết đồ ăn trong miệng, nhìn về phía Mộ Dung Thu, hồn nhiên nói:

– Mẫu thân, Hiền nhi ăn rau củ.

Dứt lời, cu cậu gấp lên một khúc cải dầu, nhủu chặt đôi mảy nhỏ xáu mà ăn.

Thấy thế, Mộ Dung Thu điểm điểm chớp mắt cu cậu:

– Hiền nhi nghe lời mẫu thân rất vui. Sau này không thể kén ăn. Hiền nhi còn nhớ Vương Nhị mặt rỗ mà chúng ta đã gặp trên đường không?

– Có, gương mặt Vương thúc thúc bị rỗ cùng với rất nhiều nốt đỏ. Hiền nhi thấy rất sợ đó.

Hiền nhi gạt dầu, đôi mắt tròn tròn sáng rỡ nhìn Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu ôn nhu cười nói:

– Vương Nhị mặt rỗ là do từ nhỏ đã kén ăn, chỉ thích ăn các món thịt cá béo ngậy không tốt cho sức khỏe mới biến thành đáng vẻ như bây giờ. Đến nay thúc ấy còn chưa cưới vợ nữa đó. Hiền nhi muốn biến thành người giống như thế sao?

– Hiền nhi không muốn, Hiền nhi không muốn.

Tiểu Hiền nhi nghe vậy, trong mắt lộ ra hoảng hốt, vội vàng lắc đầu.

– Vậy bây giờ phải ăn nhiều rau củ đi.

Mộ Dung Thu tiếp tục ôn nhu cười nói.

Tiểu Hiền nhi lập tức quay đầu nói với Hồng Lăng:

– Hồng Lăng Cô Cô, làm phiền cô có gấp hết cả thịt trong chén Hiền nhi ra, giúp Hiền nhi gấp rau củ, Hiền nhi phải ăn nhiều rau củ.

Bé không hi vọng mình biến thành Vương Nhị mặt rỗ, rất dọa người! Nếu thật sự biến thành như vậy, mẫu thân nhất định sẽ chán ghét bé, huống hồ, bé ăn nhiều rau củ, mẫu thân cũng vui vẻ. Chỉ cần mẫu thân vui vẻ, cho dù không thích, bé cũng muốn ăn.

Nhìn đáng vẻ cu cậu ngoan ngoãn ăn rau củ, khoe miệng Mộ Dung Thu không giấu được nét tươi cười. Hiền nhi có lẽ là lễ vật trời cao ban cho nàng, đáng yêu như vậy khiến người ta thương tiếc.

– Thật là nhiều người đều khuyên tiểu thiếu gia, nhưng tiểu thiếu gia không nghe. Không ngờ vương phi mới nói mấy câu đã làm cho tiểu thiếu gia ghi vào lòng rồi.

Hồng Lăng che miệng khẽ cười nói.

Tiểu Hiền nhi ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng, nghiêm túc nói:

– Hiền nhi không nghe lời của người khác, nhưng nhất định phải nghe mẫu thân. Hiền nhi mới sẽ không làm chuyện khiến mẫu thân không vui đâu.

Mộ Dung Thu bị giọng nói trẻ thơ ngọt ngào làm cho ấm áp, trong lòng nhin không được mềm mại hẳn, tự mình cầm bát lên dứt Hiền nhi.

– Hiền nhi ngoan quá, mẫu thân rất rất yêu Hiền nhi.

– Vương phi, Tứ cô nương, Ngũ cô nương của phủ tướng quân đưa bài thiếp xin gấp.

Một nha hoàn bước vào phòng, đưa bài thiếp lên cho Hồng Lăng, sau đó cung kính nói với Hồng Lăng.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đến đây? Mộ Dung Thu buông bát đĩa, dặn dò nha đầu Liên nhi hầu hạ Hiền nhi.

– Người hầu hạ Hiền nhi chu đáo.

Sau đó đứng dậy báo nha hoàn kia:

– Trước tiên người đưa Tứ muội, Ngũ muội của bốn vương phi đến thiên điện Mai viên chờ, mang trà ngon, hầu hạ chu đáo. Bốn vương phi thay quần áo rồi lập tức qua.

– Vâng ạ.

Hồng Lăng nhìn theo bóng nha đầu kia rồi đi, có chút lo lắng. Mặc dù hai vị cô nương là em ruột vương phi, nhưng phủ tướng quân phát sinh biến cố, bọn họ bị phế để hạ thánh bản nhập vào thanh lâu, từng ở đó thì dù gì cũng bị tổn hại khue dự. Lúc này đến vương phi, sẽ không ảnh hưởng đến danh dự vương phi chứ? Nghĩ đến đây, Hồng Lăng lắc lắc đầu, Hoàng Thượng đã hạ chỉ, sẽ tìm được người trong sạch cho hai vị cô nương.

Nhà kẻ.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đã an tọa. Bọn hạ nhân dâng trà nóng lên cho hai người.

– Tứ tỷ, trải qua nhiều chuyện như vậy, ta phát hiện chỉ có đại tỷ vẫn không thay đổi. Nghe nói hơn hai tháng trước nơi này bị lửa lớn thiêu thành tro tàn, nhưng vương gia lại sai người dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục nguyên dạng cho nơi này. Ta thật sự là hâm mộ đại tỷ, vương gia tốt với tỷ ấy như thế.

Mộ Dung Nguyệt uống hai ngụm trà, giọng nói mang theo hâm mộ. Mặc dù là gần gần hơn ba tháng, nàng trải qua trăm nghìn cay đắng của đời người, năm nay cũng gần mười lăm tuổi, nhưng trong lời nói đã hơi có tang thương.

Mộ Dung Lan cười nhạt nói:

– Ngũ muội ngưỡng mộ đại tỷ, nhưng muội có biết để đạt được tất cả những điều này, đại tỷ đã phải trả giá ra sao không? Những gì đại tỷ trải qua so với chúng ta còn nhiều hơn. Ta chỉ hâm mộ đại tỷ ở một điểm, bất kể trải qua chuyện gì, đều có thể trấn định và kiên trì như thế.

Hiện thời, nàng và Ngũ muội đã trở thành đối tượng mà các danh môn khuê tú tránh né, chỉ vì họ đã từng lưu lạc chốn thanh lâu.

– Tứ tỷ nói đúng. Trước kia ta còn nhỏ, luôn hâm mộ đại tỷ có thể gả cho Nam Dương Vương làm chánh phi. Mà Tứ tỷ và ta mang thân phận thứ nữ, tương lai chỉ có thể gả cho một viên tiểu quan làm thiếp hoặc cũng có thể là thê. Nhưng sao có thể sánh bằng vinh quang của đại tỷ? Hiện thời nghĩ đến, nếu Tứ tỷ và muội mỗi ngày phải sống trong âm mưu tranh đấu, thiếu chút đã bị lửa thiêu chết, chỉ sợ sẽ vì việc này mà trở nên ngấy đại. Thật ra, gả cho tiểu gia hay nhà nghèo thì đã sao? Bất quá... Sợ là tiểu gia nhà nghèo cũng không chịu cưới ta và Tứ tỷ.

Mộ Dung Nguyệt thật sâu thở dài một tiếng.

Thái độ Mộ Dung Lan lạnh nhạt, vẫn không hề thấy một chút buồn rầu trên mặt. Nàng chỉ đảo mắt, đôi đồng tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chén trà trong tay. Có lẽ không lấy chồng cũng là chuyện tốt, bằng không, nàng khó có thể quên nam tử hoa lệ chói lọi trong lòng, mặc dù chỉ gặp một lần, nhưng vẫn khiến nàng khó có thể quên.

Ngay lúc hai người thất thần, Mộ Dung Thu đã thay đổi một thân quần áo thanh lịch đi đến. Khi nàng nhìn thấy Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt thì thoáng khiếp sợ. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, hai người ấy đã thay đổi rất nhiều. Trong kí ức, Mộ Dung Lan tuy rằng ngạo khí như lan, nhưng cũng không phải lạnh lùng như hiện tại, dường như không hề bắt cứ chuyện gì trong mắt. Mộ Dung Nguyệt đáng yêu đơn thuần, khi ở nhà giam cũng thật sự không có tâm cơ, mà lúc này nhìn sự môi mặt cũng vẻ buồn rầu trên trán nàng, cảm giác thật sâu sắc với bốn chữ “nhân sinh như dream”.

Các nàng cũng phát hiện Mộ Dung Thu đến đây, lập tức đứng dậy, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, phúc thân thi lễ:

– Tứ muội (Ngũ muội) bái kiến vương phi.

– Tứ muội, Ngũ muội không cần đa lễ.

Mộ Dung Thu tự mình đỡ hai người dậy.

Hai người cũng không vì được sủng mà lo, chỉ cười nhạt cảm tạ.

– Hôm qua bọn muội nhận được tin tức vương phi đã trở lại, vốn định lập tức đến thăm, nhưng sợ quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, vì vậy hôm nay mới đến.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Dung Lan cười nói với Mộ Dung Thu.

– Đứng vậy, cũng đã lâu không gặp vương phi, thật rất nhớ ngài. Hôm nay nhìn thấy vương phi sắc mặt hồng nhuận, cũng biết vương phi đã nghỉ ngơi tốt.

Mộ Dung Nguyệt cũng nói. Lúc nói chuyện, ánh mắt nàng luôn luôn đảo quanh Mộ Dung Thu, tuy rằng gây đi ít nhiều so với trước đây, nhưng hơi thở trầm tĩnh bao quanh nàng vẫn không thay đổi. Thế sự vô thường, sợ là tất cả mọi người thay đổi, chỉ có nàng chưa thay đổi. Mộ Dung Nguyệt nói không nên lời trong lòng là mùi vị gì, có hăm mộ, cũng có ghen tị.

Mộ Dung Thu cười, bởi biết được chuyện hai người đã trải qua, trong lòng thương tiếc, ngay cả thái độ cũng ôn hòa, nói:

– Cũng không quá mệt nhọc. Có điều từ trước tới nay ta không quen ngồi xe ngựa, khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

– Ha ha, muội cũng thế, cảm thấy ngồi xe ngựa rất không thoải mái.

Mộ Dung Lan nhin không được cười nói. Nụ cười lần này cười là phát ra từ nội tâm, có lẽ trước đây cũng từng trải qua việc như thế.

Mộ Dung Thu mỉm môi, nhân nhạ cười.

– Lục muội khỏe chứ?

Mộ Dung Thu thấy chỉ có Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt đến mà không thấy Mộ Dung Ngọc bèn lên tiếng hỏi.

– Gần đây bệnh của Lục muội đã tốt hơn nhiều. Sau khi mấy đại phu xem qua, chỉ nói Lục muội cần tĩnh dưỡng, lâu ngày sẽ khỏe lại.

Tươi cười trong mắt Mộ Dung Nguyệt âm đạm, thờ dãi trả lời.

Mộ Dung Thu nhu nhu mày, thất tâm phong (*kiểu bệnh tâm lý hay sao ỉ?*) Nhìn thái độ của Mộ Dung Nguyệt, có vẻ như cũng không nhẹ như lời nàng vừa nói. E là Mộ Dung Ngọc tuổi còn nhỏ chịu không nổi kích thích, tuy rằng chuyện đã qua thời gian dài như vậy, nhưng nàng vẫn không thể vượt qua nỗi sợ hãi kinh hoàng đó.

– Đã mời Hoa đại phu?

– Vâng, là Hoa đại phu. Hoa đại phu cũng nói bệnh này của Lục muội không thể gấp được.

Mộ Dung Nguyệt gạt đầu trả lời. Sau lại thấy Mộ Dung Thu nhăn mày, bèn cười nói:

– Có điều Lục muội đã khỏe hơn nhiều, vương phi không cần lo lắng, tin là không bao lâu nữa, muội ấy sẽ có thể đến thỉnh an vương phi rồi.

-Vương phi đã ở Triệu gia hai tháng phải không? Bình Thành là một nơi như thế nào? Triệu gia có thần bí như người ta hay đồn đãi không?

Mộ Dung Lan vốn đang nhìn chằm chằm chén trà thất thần, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thậm chí vẻ mặt mang theo chút chờ mong nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng điệu cũng tỏ ra vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 130-1

Edit: Hacphong

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn về phía Mộ Dung Lan, nàng có cảm giác Mộ Dung Lan rất nóng lòng, tuy rằng không biết vì sao, nhưng nàng vẫn ôn hòa trả lời:

– Đứng vậy, vì trong kinh có việc, ta đành ở Triệu gia đợi hơn một tháng. Về phần Bình Thành, đất đai mênh mông, có núi có sông, có thể nói là tiền cảnh nhân gian, nhưng không phồn hoa như kinh thành. Riêng Triệu gia, cũng không khác phủ tướng quân là mấy. Thật ra ta thấy kiến trúc của rất nhiều trạch viện đều khá giống nhau.

Mộ Dung Lan nhìn Mộ Dung Thu không chớp mắt, không bỏ sót chữ nào của nàng. Tuy Mộ Dung Thu cũng không nói tới chuyện mà nàng muốn nghe đó, nhưng nàng vẫn không tự chủ được muốn biết càng nhiều.

Mà Mộ Dung Nguyệt từng gặp qua Triệu Sơ trong nhà giám, lúc ấy nàng còn chưa trải đời nên vừa nhìn thấy Triệu Sơ đã động lòng. Nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố như vậy, phần mê luyến không thực tế trước kia của nàng cũng theo đó mà phai nhạt. Vì vậy, khi nghe nhắc đến Triệu gia nàng cũng không có nhiều cảm xúc.

– Thì ra là thế, vương phi chịu khổ rồi. Nhưng hiện tại vương gia đối xử với tỷ tỷ bằng cả tấm chân tình, người trong kinh thành ai cũng biết. Sau này chắc chắn vương phi sẽ thật hạnh phúc. Như thế mẫu thân ở dưới cữu tuyền cũng được an ủi.

Mộ Dung Lan thu hồi cô đơn trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, thần nhiên nói.

– Thế sự vô thường, một năm trước ai có thể ngờ phủ tướng quân sẽ phát sinh biến cố như thế, hiện tại đã là vật còn người mất. Ta hăm mộ nhất là vương phi, đời này nếu ta có thể hạnh phúc bằng một nửa vương phi, như vậy cũng đã thỏa mãn.

Về mặt Mộ Dung Nguyệt chân thành, nàng thật sự hâm mộ Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn hai người đã có sự khác biệt rất lớn so với trước kia, con người đen loé loé, bỗng nhiên có chút không biết nên nói cái gì. Nếu là khuyên bảo, có lẽ ở trong mắt các nàng là trào phúng, họ không cần sự đồng tình đó. Nếu là không có kỳ gì thoải mái tán gẫu, có vẻ như đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng nghĩ các nàng không có chuyện gì có thể nói. Nàng quay đầu nhìn về phía Hồng Lăng.

– Hồng Lăng, nước trà lạnh, đổi bình khác đi.

Mộ Dung Lan che giấu phần buồn bã mất mát trong lòng ngày càng rõ ràng kia, trong lòng cười khổ. Bỗng nhiên lại ngẩng đầu, nhìn thấy trên trán Mộ Dung Thu vẻ như có chút u sầu, liền nghĩ tới tin đồn đang truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ hôm nay ở kinh thành.

– Ngày hôm nay trong kinh có đồn đãi, nói là Nam Cung công chúa ở ngoài cửa vương phủ gây chuyện, muốn vương phi tự thỉnh hạ đường, rồi nàng ta sẽ thỉnh cầu hoàng đế để nàng cùng Nam Dương Vương hoà thân. Lúc nghe nói, trong lòng ta cũng Ngũ muội thật sự kinh nghĩ. Nam Cung công chúa kia tuy rằng thân phận là công chúa, nhưng ở Đại Hoa quốc chúng ta sao nàng có thể kiêu ngạo như thế? Cho dù là hòa thân, cũng nên thương nghị cùng Hoàng Thượng, sao lại đến quấy rầy vương phi?

– Trước đây thường nghe nói cuộc sống dân Nam Cung không có luân thường đạo lý. Cha mẹ và con cái, anh chị em, vua tôi đều nổi tiếng dâm loạn. Dưới vẫy Nam Cung công chúa nhất định có không ít đám đàn ông tăng bốc, còn lấy số đó mà kiêu ngạo. Người từng gặp qua Nam Cung công chúa không phải đều nói nàng ta cực kì xinh đẹp sao?

Mộ Dung Nguyệt trong giọng nói lị hết trào phúng, bỗng nhiên lại nghĩ tới những chuyện bản thân đã trải qua trong mấy tháng này, hiện thời nàng cùng Nam Cung công chúa kia có gì khác nhau đâu? Không khỏi lại hạ mi mắt, gấu dãi đau đớn trong lòng.

Mộ Dung Thu như không phát hiện sự thay đổi của Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt, vẫn bình thản tự nhiên nhìn các nàng, cười nói:

– Phong tục ở mỗi quốc gia đều không giống nhau. Nàng ta muốn gả cho vương gia, đương nhiên phải sử dụng chút thủ đoạn.

Thế nhưng, nàng vẫn luôn nghĩ, có lẽ sau lưng Nam Cung công chúa có quân sư bày mưu tính kế, người này là ai? Hoặc có lẽ, chính là nàng đã nghĩ nhiều.

– Vương phi nói đúng lắm, chi e nàng ta muốn tất cả mọi người đều biết, khiến dân chúng toàn kinh thành biết người nàng ngưỡng mộ trong lòng chính là Nam Dương Vương. Thế nhưng, Nam Dương Vương lại khinh thường không hề chú ý đến nàng ta. Ta nghĩ, mong muốn của nàng ta đã rơi vào vô vọng.

Mộ Dung Lan luôn luôn tương đối có tâm cơ, chẳng được bao lâu đã nhìn thấu ý đồ của Nam Cung công chúa. Đây cũng là điểm mấu chốt khiến nàng trở thành hoa khôi danh chấn một phương trong khoảng thời gian lưu lạc phong trần ngắn ngủi trước đây.

Mộ Dung Thu cười nhẹ. Mộ Dung Lan quả thật huệ chất lan tâm, nhưng vận mệnh trên người, một khi nắm bắt không được sẽ bị lạc phương hướng.

– Việc này chúng ta không cần lo lắng, cứ để mấy nam nhân đi xử lý đi. Sau này có thời gian Tứ muội Ngũ muội có thể đến trò chuyện với ta. Thường ngày ta cũng khá nhàn chán, người có thể nói chuyện cũng chỉ có nhà đầu Hồng Lăng kia.

– Được! Sau này có thời gian bọn muội sẽ tới.

Mộ Dung Nguyệt lập tức đáp.

Mộ Dung Lan thần sắc nhàn nhạt, đầy bất quá là lời khách sáo mà thôi.

— Nhị đệ, Tam đệ khỏe cả chứ?

Mộ Dung Thu bỗng nhiên lại nghĩ đến Mộ Dung Nhiên và Mộ Dung Ngạn, thời gian hai người họ lưu lạc tới Nam Cương chắc là ăn không ít đau khổ.

— Hiện nay Nhị ca là thiếu tướng quân thường xuyên ra vào triều đình, mỗi ngày vội vã không thấy được bóng người. Tam ca là quan văn, mỗi ngày cũng không quá bận bịu. Có điều từ khi trở về từ Nam Cương, Nhị ca, Tam ca ngày càng trầm mặc. Nhưng đối với ta và Từ tỷ đều vô cùng tốt. Nhị ca nói chuyện xong việc sẽ cùng Tam ca tới thành an vương phủ. Đứng rồi, Nhị ca sắp lấy vợ, là thứ nữ dòng chính của Hà đại nhân-học sĩ Hàn Lâm viện, nghe nói rất xinh đẹp, Nhị ca rất vừa lòng, tháng sau sẽ thành thân.

Trong lời nói của Mộ Dung Nguyệt lộ ra sự vui vẻ.

Mộ Dung Thu nghe nói cũng vui lây.

— Ô? Ta đúng là giờ mới nghe. Không ngờ Nhị đệ cũng đã đến tuổi cưới vợ. Con gái của học sĩ Hàn Lâm viện, nhất định là nữ tử có trí thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền thực. Nhị đệ thật có phúc.

— Đến hôn lễ của thiếu tướng quân, Thu Nhi cũng có thể quay về phủ tướng quân giúp đỡ.

Mấy người Mộ Dung Thu nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Vũ Văn Mặc khoác y bào phục xanh đen, khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm, trong con ngươi sâu thẳm tràn đầy bóng dáng Mộ Dung Thu, không coi ai ra gì, thâm tình dịu dàng như nước.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cũng hơi hơi kinh ngạc. Không ngờ chỉ sau mấy tháng không gặp, nguyên bản vô tình đối với Mộ Dung Thu như Vũ Văn Mặc lại cũng sẽ có một mặt ôn nhu như thế.

— Gia đã trở lại, sao không trở về phòng nghỉ ngơi một chút?

Vì có Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt ở đây, Mộ Dung Thu sửa lại xưng hô, cũng đứng dậy hành lễ với Vũ Văn Mặc. Vũ Văn Mặc lập tức đỡ nâng.

— Chuyện trong cung đã giải quyết xong, vừa hồi phủ bốn vương đã nghe nói công chúa Hàm Hương đến Vương phủ nào loạn gây phiền phức cho nàng.

Sau khi cùng Mộ Dung Thu ngồi xuống, Vũ Văn Mặc mới cười nhạt giải thích.

Mộ Dung Thu mỉm cười nói:

— Thần thiếp cũng chỉ coi như đang xem tuồng vui mà thôi.

Chẳng qua nhân vật chính của vở tuồng hôm nay có thân phận khá đặc thù mà thôi.

Thấy rằng như thế, Vũ Văn Mặc biết nàng vẫn chưa vì vậy mà phiền lòng bèn yên tâm.

— Vậy là tốt rồi.

Sự thân mật của hai người trong lúc đó làm cho Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt nhìn mà choáng váng. Tai nghe không bằng mắt thấy, Vũ Văn Mặc thật là đối Mộ Dung Thu có tâm. Mặc dù chỉ là đối thoại vô cùng đơn giản, nhưng trong đó sự quan tâm của Vũ Văn Mặc dành cho Mộ Dung Thu khá rõ ràng. Hai người thấy thế đồng thời rũ mắt. Đối với hai người, loại hạnh phúc này e là đã xa vời.

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt thấy Vũ Văn Mặc đã trở lại bên không ở lại làm bóng đèn, đứng dậy cáo từ. Mộ Dung Thu cũng không cố giữ, bảo Hồng Lăng tiễn.

Chờ hai người đi rồi, nàng cùng Vũ Văn Mặc trở về gian trong.

Lúc Mộ Dung Thu giúp Vũ Văn Mặc thay quần áo, hần mở miệng nói:

— Chuyện công chúa Hàm Hương hôm nay không biết chừng mực đến vương phủ nào loạn đã bị Hoàng Thượng biết được, may mắn Thu Nhi không có tiếp kiến nàng, bằng không ngày sau muốn phủ sạch quan hệ e là phải tốn không ít công sức.

Mộ Dung Thu trả lời:

— Nàng làm âm ỉ như vậy không phải chính là muốn mọi người đều biết sao? Nếu thật sự cho nàng vào vương phủ, bên ngoài sẽ bàn tán xôn xao. Huống hồ, cùng lắm nàng chỉ là một cô công chúa của Nam Cương, còn chưa có đủ khả năng làm cho chính phi của Nam Dương Vương Đại Hoa quốc hạ đường! Cho dù muốn đến cỡ nào, nàng cũng phải có bản lĩnh đó mới được!

Không tự chủ nàng nhướn đuôi mày, mang thêm vài phần tức giận đáng yêu, nhìn qua vô cùng khác biệt so với dáng vẻ bình tĩnh đậm mực bình thường.

Thấy rằng như thế, Vũ Văn Mặc nhìn không được tâm động, lúc nàng tức giận, đáng vẻ nhỏ nhen thật là đáng yêu, không khỏi vươn tay sùng nịch nheo nheo gò má tròn bóng non mềm của nàng, giọng nói dịu dàng như nước:

— Ta cũng thấy thế, nàng ta còn không có bản lĩnh kia! Nữ nhân của bốn vương cũng dám khi dễ!

Nghe vậy, nàng xi cười ra tiếng:

— Ta nhìn nàng rất không vừa mắt.

— Bốn vương dường như nghe mùi dấm chua đâu đây.

Hắn cũng nhướn nhướn mày nói:

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, gò má nhuộm hai đóa mây đỏ. Mặc dù nàng biết hắn không có ý gì với công chúa Nam Cương kia, thậm chí có chút chán ghét. Nhưng thái độ của nàng ta vẫn khiến trong lòng nàng có chút không thoải mái. Không ngờ nàng cũng có lúc ghen.

— Về sau cứ thế này. Ta rất vui khi nàng đê ý ta như vậy.

Vũ Văn Mặc giữ chặt tay nàng, xoay người ngồi lên giường, trực tiếp đè nàng ở dưới thân.

Mộ Dung Thu kinh hô một tiếng:

— Giờ đang là ban ngày!

Lúc này thân mật sẽ bị người nghe được, huống hồ tới hôm qua lần lộn trên người nàng còn đau nhức đây.

— Vận động trong chốc lát, sau đó ngủ trưa.

— Nay...

Lời còn chưa dứt, quần áo của nàng rơi xuống đất, mà quần áo hần vừa thay xong cũng cùng chung số phận. Lúc nhắm mắt hưởng thụ cả nước thân mật, nàng không khỏi cảm thán, uống công nàng vật lộn với đồng y phục rắc rối này giờ, sớm biết vậy lúc này không thay quần áo cho hần thì tốt rồi...

Chỉ khi hai người tỉnh lại, sắc trời đã tối sẫm. Ngoài cửa nhà hoàn toàn chứng thực có mặt nhìn, không đánh thức bọn họ.

Lúc ăn cơm chiều, tiểu Hiên nhi toàn là chọn các món rau, ăn thật nhiều. Sau đó như lấy lòng nhìn về phía Mộ Dung Thu:

— Mẫu thân, Hiên nhi ăn thật nhiều rau.

— Ừ, Hiên nhi ngoan. Có điều cũng phải ăn chút thịt.

Mộ Dung Thu sắc mặt hồng nhuận, lúc mở miệng nói chuyện, vô cùng ôn nhu.

Hiên nhi gật đầu lia lịa:

— Vâng ạ!

Vũ Văn Mặc cũng là người thích ăn thịt, đối với rau củ từ trước tới nay cũng không cách nào thích nổi. Trước kia thấy Hiên nhi cũng không thích ăn rau xanh, thế nào ngày hôm nay lại tích cực như vậy? Hắn bèn hỏi:

— Sao Hiên nhi lại thích ăn rau như vậy?

– Hiền nhi không muốn sau khi lớn lên khuôn mặt bị rỗ, không lấy được vợ đâu. Mẫu thân cũng không thích Hiền nhi. Phụ thân cũng phải ăn nhiều rau đó, nếu không sẽ giống như Vương Nhị mặt rỗ đó.

Hiền nhi ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, vẻ mặt nhỏ nhắn biểu hiện vẻ cùng nghiêm túc.

Vũ Văn Mặc nghen lời nhìn lướt qua Mộ Dung Thu, những năm gần đây mỗi bữa cơm lần không ăn được mấy miếng rau, cũng làm gì biến thành Vương Nhị mặt rỗ, lời nàng quả là chỉ để dụ dỗ con nít ba tuổi.

Mộ Dung Thu nhận được ánh mắt của hắn, năng cực kì thần nhiên, cười nhạt đáp lại Hiền nhi:

– Hiền nhi thực ngoan.

Hiền nhi nghe nói, trên mặt nở nụ cười tươi xán lạn vô cùng đáng yêu.

Ngày hôm sau.

Vũ Văn Mặc vẫn vào cung từ sớm. Hắn chân trước vừa vào cung, chân sau Nam Cung công chúa đã lại đây náo loạn. Mộ Dung Thu như thường đọc sách để hạ thần xử lý. Có thể là Vũ Văn Mặc đã ra lệnh, phải thêm hộ vệ chân trước cửa phủ, ngăn cản Nam Cung công chúa xông vào, dân chúng xem rất đông, ai ai cũng xi xào lên án hành vi của Nam Cung công chúa.

Mày mà hôm nay năng không náo loạn bao lâu, sứ thần Nam Cung xuất hiện thì thẩm trao đổi cùng năng hai câu, sắc mặt năng khẽ biến rồi đi.

Sau khi nghe báo lại phản ứng của Nam Cung công chúa, Mộ Dung Thu lâm vào trầm mặc. Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì? Có phải là Nam Cung đã xảy ra chuyện?

Đang lúc năng thất thần, Hồng Lăng vào phòng.

– Vương phi, mấy nữ tử bị buộc xuất phủ đang gây chuyện, ở Bắc viện khóc lóc kêu la, nói gì cũng không chịu rời đi, mấy người bà tử kéo cũng không được. Họ quấy khiến những người khác cũng không thể làm việc. Nếu không phải nam nữ hữu biệt, nó thì đã cho hộ vệ kéo ra ngoài.

Trên mặt Hồng Lăng có vài phần không kiên nhẫn, giọng nói tràn ngập chán ghét.

Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ trong lòng, nhìn về phía Hồng Lăng, trầm giọng nói:

– Nếu cứ để các nàng tiếp tục làm ầm ĩ cũng không hay.

– Đứng thế à. Trong phủ ai chẳng biết suy nghĩ của các nàng, không phải muốn ở lại tìm cơ hội làm đi nương sao? Kỳ thực vương phi cũng quá hậu đãi họ rồi, không bán bọn họ đi, chỉ trả lại giấy bán thân để các nàng rời đi mà thôi. Nhưng các nàng lại gây chuyện ầm ĩ, muốn cho vương gia gặp bọn họ một chút, nếu không sẽ không rời đi. Nó thì cũng thật không ngờ, nhìn qua đáng người đầu cực kì yếu ớt, gây chuyện thì thật quá mạnh mẽ. Mấy người bà tử đều không làm gì được.

Hồng Lăng sắc mặt nặng nề nói:

– Đi thôi, chúng ta đi xem kết quả các nàng là muốn làm ầm ĩ thế nào?

Mộ Dung Thu đứng dậy chuẩn bị đi Bắc viện nhìn xem.

Bắc Viên

Còn chưa đến đã nghe từ bên trong truyền ra tiếng khóc la, quả nhiên là vô cùng ầm ĩ. Mộ Dung Thu nhủ nhủ mảy. Có đôi khi năng quá mức xem thường công phu khóc lóc om sòm của nữ nhân cổ đại. Vốn tưởng rằng nữ tử cổ đại phần lớn đều là ôn nhu lương thiện, không dám làm ra việc tổn hại danh dự, nhưng không thể tưởng tượng được những người này vì mục đích của chính mình có thể như thế.

– Buông ta ra, chúng ta là nữ nhân của vương gia! Các người không thể đuổi chúng ta khỏi phủ!

– Để vương gia tới gặp chúng ta, chỉ cần vương gia gặp chúng ta, đừng nói là các người, chính là vương phi cũng không có quyền đuổi chúng ta khỏi phủ!

– Có nghe thấy không, nhanh buông ra! Cẩn thận vương gia trách tội các người, cẩn thận cái đầu của các người!

Một tiếng lại một tiếng gào thét, ngày càng cao hơn, Mộ Dung Thu trên trán lộ hết lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 130-2

– Có nghe thấy không, nhanh buông ra! Cẩn thận vương gia trách tội các người, cẩn thận cái đầu của các người!

Một tiếng lại một tiếng gào thét, ngày càng cao hơn, Mộ Dung Thu trên trán lộ hết lãnh ý.

Hồng Lăng cẩn thận nhìn sự biến hóa của Mộ Dung Thu, thấy sắc mặt năng vẫn chưa có gì khác thường bên yên tâm. Nếu không, vì mấy nữ nhân này làm cho trong lòng vương phi không thoải mái, thật sự không đáng giá.

Trong đó có một nữ tử đáng người thướt tha, da thịt trắng nõn, nhìn bà tử lôi kéo năng, giọng điệu lạnh lùng nói.

– Vương gia là ưa thích ta. Ngày đó vương gia nhìn ta nhiều hơn. Nếu các người đưa ta đi rồi, vương gia nhất định sẽ trách tội các người.

Bà tử kia cười lạnh nói:

– Các người bắt quả là phé để ban cho, còn trông cậy vào việc bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng? Thu hỏi si tâm vọng tưởng của các người đi. Nếu không muốn quá khó coi thì mau rời đi!

– Cho dù là phé để ban thưởng thì đã sao? Chúng ta vẫn đang ở phủ Nam Dương Vương thì vẫn là người của Nam Dương Vương. Các người bắt quả là hạ nhân, dựa vào cái gì đuổi chúng ta.

Lại có một nữ tử lạnh lùng nói.

Mộ Dung Thu đứng ở phía sau đám người nhón nháo, nhìn đám tiểu nữ nhân không để ý hình tượng làm ầm ĩ, trong lòng cười lạnh không thôi. Biết rõ kết quả còn làm ầm ĩ như vậy là có ý gì? Còn không bằng nhân cơ hội này nghỉ kỷ cuộc sống sau khi rời phủ.

Nhóm bà tử dần dần phát hiện Mộ Dung Thu đến đây, đồng loạt buông lỏng tay, cung kính đứng qua một bên. Mấy nữ nhân đã nhận ra khác thường, ngẩng đầu nhìn về phía sau, khi thấy Mộ Dung Thu, các nàng đều hoảng sợ cúi đầu.

– Sao lại không gây khó dễ nữa?

Ánh mắt Mộ Dung Thu lạnh như băng nhất nhất đảo qua đỉnh đầu các nàng, lạnh giọng hỏi. Có đoạn thời gian không gặp, năng đã không nhớ rõ lắm dáng vẻ những người này, hiện thời thấy có chút xa lạ.

– Hồi vương phi, bọn họ thật sự là gắng co quyết liệt. Chúng nó thì không làm cách nào được, xin vương phi trách phạt.

Một bà tử mang theo mấy người khác đi tới, quý xuồng hướng về phía Mộ Dung Thu thỉnh tội.

Mộ Dung Thu phát phát tay:

– Các người không có lỗi, đứng dậy đi.

– Tạ vương phi.

Mấy nữ tử nom nớp lo sợ liếc trộm Mộ Dung Thu, các nàng biết rõ bây giờ mình là cớ tinh gây sự, nhưng nếu ra khỏi phủ, đầu mới là nơi các năng đi? Nếu ở lại vương phủ, có lẽ các nàng vẫn sẽ bị bằng vào dung mạo treo lên giường vương gia, ngày sau có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Ánh mắt Mộ Dung Thu lướt qua một nữ tử đứng trong đám người. Kẻ khác quần áo bị xé rách lộn xộn, tóc tai bù xù, mà người này lại tóc tai quần áo đều chỉnh tề, trên mặt cũng không thấy một tia bôi rối. Trong mười nữ tử, tuy rằng năng không phải xinh đẹp nhất, nhưng này phần đặc biệt này vẫn khiến Mộ Dung Thu chú ý tới.

– Biết rõ phản kháng vô dụng, còn làm ầm ĩ như thế, cũng không sợ uống phí sức lực. Trương bà tử, cho người dẫn họ đi.

Nàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía một vị bà tử, lạnh giọng ra lệnh.

Lời này vừa nói ra, mười người đều ngừng đầu nhìn nàng, một người trong đó hồ lớn:

– Người là vương phi, thế nhưng lại hẹp hòi như thế, không dung được hạ nhân, ghen tị thành tánh, cuối cùng có một ngày vương gia sẽ bỏ ngươi! Chuyện ngày hôm nay nếu để cho vương gia biết, vương phi không sợ bị vương gia trách phạt sao?
– Ồ?

Mộ Dung Thu khỏe miệng khẽ cong lên, cười lạnh.

– Về mặt danh nghĩa, dù sao chúng ta đã là nữ nhân của vương gia, cho dù không phải thiếp, ngày sau cũng sẽ là nha đầu thông phòng. Sao vương phi có thể dễ dàng đem chúng ta phản phát?

Lại có người nói.

– Thành vương phi đừng để người ta chế giễu ngài ghen tị thành tánh, giữ chúng ta lại hầu hạ vương gia!

Lời này là mười người đồng thanh nói.

Những lời này xem ra là đã trải qua một phen cân nhắc, nàng vừa nhìn về phía nữ tử quần áo chỉnh tề kia, trước đó dường như có chút ấn tượng, so với những kẻ khác nàng có chút tâm cơ. Xoay người đi, ánh mắt sắc như dao của nàng lạnh lẽo đảo qua chín người khác, cười nói:

– Các ngươi ở trong vương phủ cùng lắm chỉ là hạ nhân, bốn vương phi muốn để lại hiền để lại, không muốn sẽ đuổi đi. Huống chi, các ngươi còn là nữ nhân phế để ban thưởng! Nếu muốn tiếp tục ở lại trong phủ cũng có thể, cứ chờ người của quan phủ đến đưa các ngươi đi.

Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thu sẽ nói ra lời như vậy, nữ tử khác biệt nọ ngừng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong mắt cũng quá sợ hãi:

– Nô tì cũng muốn hỏi một câu, vương phi có được sự đồng ý của vương gia không?

Mộ Dung Thu không có nhiều nhẫn nại, nhìn về phía nữ tử này, cau mày nói:

– Xem ra các ngươi ở trong cung cũng không có học bao nhiêu quy củ! Chưa nói đến việc các ngươi là nữ nhân phế để ban thưởng, chỉ bằng việc các ngươi hiện tại dám can đảm tranh luận cùng bốn vương phi, lời nói bất kính, bốn vương phi đã có thể trách tội các ngươi!

– Vài vị cô nương đều đã từng bị vương gia đưa cho tướng quân, vậy cũng đủ biết vương gia căn bản không để các ngươi trong mắt! Nếu không muốn đợi người của quan phủ tới hiện tại nên thức thời rời đi, bằng không chọc giận vương phi, chờ vương gia trở lại thì các ngươi đẹp mặt!

Hồng Lăng giận quát một tiếng. Cho dù quãng thời gian vương phi không có ở đây, vương gia đối với những người này cũng không thêm liếc mắt một cái, vậy mà các nàng vẫn còn có tâm tư mơ ước viễn vông.

Những cô gái kia nghẹn lời, không biết nói thêm gì nữa. Nữ tử lạnh nhạt thông dong nọ hơi hơi co rụt con ngươi, sau đó lại tiến lên một bước nói:

– Vương phi không để ý thanh danh ghen tị thành tánh sao?

Mộ Dung Thu vốn muốn xoay người rời đi, nhưng nghe nàng ta nói xong, nàng xoay người lại, buồn cười nói:

– Người dám uy hiếp bốn vương phi đã ít càng thêm ít, mà người chính là một người trong đó. Bất quá xem ra ngươi cũng không tự mình hiểu lấy. Khế ước bán thân của các ngươi đều ở trên tay ta, bốn vương phi không có bao nhiêu tính nhẫn nại! Nếu các ngươi muốn tiếp tục đây đưa cũng đừng trách bốn vương phi thay đổi chủ ý. Hồng Lăng, bốn vương phi nghe nói gần nhất cầu lan viện có vẻ như thiếu kỹ nữ? Nếu như các nàng lại gây chuyện, cứ cầm bán thân khế bán cho mối giới!

Dứt lời, nàng bèn xoay người rời đi. Quả thật, nàng không có bao nhiêu tính nhẫn nại lăng phi ở trên thân những người này.

Cầu lan viện không như thanh lâu cao cấp, vì vậy người đến phần lớn là dân chúng bần cùng dưới đáy xã hội, rơi vào nơi này hầu hạ cả đêm cũng chỉ vài đồng tiền. Huống hồ các nàng đều xinh đẹp, vậy thì cả đời coi như bị huỷ!

– Vâng, nô tì tuân mệnh.

Hồng Lăng lập tức đáp ứng.

Mấy cô gái đều là nhìn về phía Mộ Dung Thu, ngẩng trán khó tin. Chín người khác đồng thời nhìn về phía nữ tử bày mưu nọ, nhưng nàng ta hiển nhiên cũng bị dọa sợ không nhẹ, cũng không ngờ tới sẽ biến thành như vậy. Vốn tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ bận tâm danh thanh giữ các nàng ở lại, thế nhưng Mộ Dung Thu lại hành động ra ngoài tính toán của nàng. Quả thật, vương gia chưa từng liếc mắt qua bọn họ, sao có thể bận tâm chuyện họ đi hay ở?

Sau nửa canh giờ, Hồng Lăng từ Bắc viện về tới Mai viện.

– Nô tì đã làm theo vương phi phân phó, các nàng nghe bị bán vào cầu lan viện thì lập tức ngoan ngoãn không hề hai lời rời khỏi Vương phủ.

– Ừ, tốt lắm.

Mộ Dung Thu gật đầu.

– Những cô gái này hẳn là đã từng hầu hạ phế đế. Có mấy bà tự tạo cách nhìn người, vừa thấy đã biết các nàng không phải xử nữ. Tạm không nói các nàng có thể vào mắt vương gia hay không, cho dù các nàng không phải tẩm thân xử nữ mà vọng tưởng muốn ở lại Vương phủ, thật sự là mơ ước viễn vông. Phế đế đưa nữ tử ông ta không cần lấy danh xử nữ muốn đưa cho vương gia, thật đúng là việc làm của tiểu nhân.

Hồng Lăng sắc mặt giận dữ nói. Tiến bước những cô gái kia xong, mấy bà tử mới dám nói với nàng chuyện này.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cau chặt mặt.

– Không thể tưởng tượng được phế đế hận vương gia như thế. Loại nhục nhã âm hiểm này cũng làm ra được. Ngươi nói cho mấy bà tử, chôn kín việc này trong lòng, đừng cho người khác biết.

Loại chuyện này nếu truyền ra ngoài, chẳng phải khiến người khác chế cười Vũ Văn Mặc? May mà, phế đế đã chết, bằng không Vũ Văn Mặc cùng nàng sợ là khó có thể sống yên ở Đại Hoa quốc.

– Vừa rồi khi nghe việc này nô tì đã dặn các nàng giữ kín, xin vương phi yên tâm. Hôm qua vương phi dặn nô tì cho người đưa chút ngân lượng cho người nhà Thanh Bình, người đi làm việc hôm nay đã trở lại. Nói là trong nhà Thanh Bình rất tốt, vương phi đúng ờ. Vương phi thiện tâm, kỳ thực Thanh Bình là ký bán thân khế cho vương phủ, bình thường mà nói, cho dù chết ở tại quý phủ, bất kể là ngoài ý muốn hay là sinh bệnh cũng không cần bồi thường ngân lượng. Vương phi lại niệm tình Thanh Bình trong ngày thường đầu tận tâm hầu hạ, lúc này đối với người nhà của nàng tốt như vậy.

Hồng Lăng thấy nước trà trong chén Mộ Dung Thu đã cạn bèn vừa châm trà mới cho nàng vừa nói.

Mộ Dung Thu hé miệng cười nhạt nói:

– Nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, bây giờ Thanh Bình vẫn còn mạnh khỏe mà sống. Ta cũng chỉ có thể làm những thứ này.

– Người nhà Thanh Bình nhận được số ngân lượng đó, sau này làm chút buôn bán nhỏ, cuộc sống tất nhiên là không cần lo lắng. Thanh Bình ở dưới đất cũng sẽ cảm tạ lòng tốt của vương phi. Vốn phụ thân Thanh Bình ham mê bài bạc, sau khi Thanh Bình mất, phụ thân của nàng cũng bỏ trò đó đen đó, hi vọng cả nhà bọn họ từ nay sống thật tốt.

Phần lớn chủ tử rất hiếm có ai tốt như vương phi, dù sao cũng không có mấy chủ tử xem hạ nhân như con người.

Ngoài cửa hình như có tranh cãi, nhưng mà tiếng nói bị đè xuống cực thấp, chắc là sợ Mộ Dung Thu nghe thấy. Mộ Dung Thu hỏi Hồng Lăng:

– Ừm, mấy nha đầu mới mua bên ngoài có an phận?

– Nô tì đang quan sát, có hai ba người tuổi còn nhỏ, làm việc không chú ý, luôn phạm sai lầm. Nô tì nghĩ trước rèn luyện một đoạn thời gian lại nói, nếu vẫn động tay động chân, sẽ đưa đến nơi khác.

Hồng Lăng trả lời.

Ầm thanh bên ngoài lại to hơn. Mộ Dung Thu đưa mắt cho Hồng Lăng. Hồng Lăng lập tức phúc phúc thân đi ra ngoài.

Chỉ nghe Hồng Lăng dạy dỗ vài câu:

– Các ngươi thật đúng là ăn gan hùm mật gấu, không biết lúc này vương phi đang đọc sách trong phòng? Còn dám lớn tiếng như vậy! Còn dám ở trước cửa chủ tử tranh cãi ầm ĩ, còn ra thể thống gì? Tháng này khấu trừ một nửa nguyệt ngân!

Hai nha đầu đang cãi nhau vốn cũng chỉ vì một ít việc nhỏ nhất mà nổi lên tranh chấp, hiện thời nghe Hồng Lăng phát biểu, càng không dám nhiều lời cãi lại.

Không đầy một lát sau, Hồng Lăng đã vào phòng.

Mộ Dung Thụ vẫn đang đọc sách, chuyện đàm nhả đầu bà từ phía dưới tranh đầu nàng vô cùng rõ ràng. Nhưng mà, nơi nào không có tranh đầu? Cho dù là ở hiện đại, chỉ cần người còn sống, chắc chắn không thể không có chuyện phát sinh.

Lại qua hai ngày.

Hai ngày qua, Nam Cung công chúa không hề tái xuất hiện, Vũ Văn Mặc nói năm nay Nam Cung quốc hạn hán nghiêm trọng, tin tức này vốn bị phong tỏa, giờ lại bị truyền đến Đại Hoa quốc. Nền tảng lập quốc của Nam Cung vốn đã không giàu có, cuộc sống của dân chúng cũng chẳng dễ chịu gì, hiện thời lại gặp nạn hạn hán, tất nhiên là khẩn cấp.

Mộ Dung Thụ khẽ nhíu mày, khó trách Nam Cung công chúa khẳng khái muốn hòa thân cùng Vũ Văn Mặc! E là muốn khiến Vũ Văn Mặc trợ giúp Nam Cung quốc giải quyết việc cấp bách này đi? Càng muốn thông qua việc hòa thân để nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ ngày sau khôi phục nguyên khí rồi, sợ là lại thường xuyên quấy rầy dân chúng biên quan.

Kể từ đó, quyền chủ động sẽ ở trong tay nàng và Vũ Văn Mặc.

— Sau khi Hoàng Thượng biết tình huống Nam Cung quốc, hai ngày nay đang tìm cách chuẩn bị phái binh tấn công Nam Cung, trừ bỏ hậu hoạn.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thụ đang giúp hắn thay quần áo, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười đắc ý.

Mộ Dung Thụ cũng nói lòng tâm:

— Một khi đã như vậy, chuyện hòa thân sẽ bị hủy bỏ. Nếu có thể trong một lần bình định Nam Cung quốc, coi như là chuyện đáng mừng. Quốc quân Nam Cung quốc thống trị quốc sự hoang đường, thật sự là làm liên lụy đến dân chúng.

— Khỏi bầm vương gia, Nam Cung công chúa quý ngoài cửa phù cầu kiến vương gia vương phi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Hồng Lăng.

Lúc này trời vừa sáng, Vũ Văn Mặc đang chuẩn bị tiến cung vào triều. Nam Cung công chúa tới quá thật là sớm!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 131

— Lúc này nàng ta tới làm cái gì?

Vũ Văn Mặc lạnh lùng nói.

Mộ Dung Thụ nhướng nhướng mày, nịt thắt lưng cho hắn, khẽ cười nói:

— Hiện thời mục đích hòa thân của Nam Cung đã bị vạch trần, công chúa Hàm Hương đương nhiên ngồi không yên. Lúc này đến xin gặp chúng ta, sợ là thái độ đã mềm đi rất nhiều.

Hai ngày trước thái độ kiêu căng ngạo mạn chi sợ là muốn làm cho Đại Hoa kiêng kị, mới có thể không coi ai ra gì như vậy. Hiện thời, sự việc bại lộ, cho dù công chúa Hàm Hương muốn diễn trò cũng sợ là có tâm mà vô lực. Mục đích đến đây của nàng đã bị hai người nắm rõ.

— Dùng điểm tâm trước đi.

Vũ Văn Mặc phản phò Hồng Lăng đang đứng ngoài cửa.

Hồng Lăng lập tức đáp:

— Vâng. Nô tì sai người dọn điểm tâm.

Mộ Dung Thụ cười nhạt không nói. Quả thật, sáng sớm chưa ăn gì nên thấy khá đói bụng. Cứ tạm cho công chúa Hàm Hương công chúa chờ đi!

Điểm tâm qua đi, công chúa Hàm Hương vẫn chờ trước cửa phù, nghe nói là không nói một câu, so với thái độ bữa bãi hai ngày trước, thật giống như hai người khác nhau. Bên ngoài phù vẫn vây quanh không ít người, người người đều chuẩn bị xem náo nhiệt.

Mà đúng lúc Vũ Văn Mặc hôm nay không vào triều sớm, ăn điểm tâm xong cùng Mộ Dung Thụ trở về phòng.

Hai người đang muốn chọn sách mình muốn xem, Hồng Lăng lại tới nữa:

— Khỏi bầm vương gia, công chúa Hàm Hương quý ở trước cửa phù, nói bất kể thế nào đều phải gặp được vương gia, nói vương gia cứu mạng người hơn xây bảy tầng tháp, hiện thời dân chúng Nam Cung đang đứng trước ngưỡng cửa sinh tử, rất cần vương gia cứu giúp. Công chúa Hàm Hương còn nói, chỉ cần vương gia cứu người dân Nam Cung, cho dù không phải chính phi, trắc phi mà chỉ là một thiếp thất nàng cũng cam nguyện.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thụ nhìn nhau. Vũ Văn Mặc hừ lạnh một tiếng:

— Nàng thật đúng là tự dè cao bản thân!

— Hiện thời bên ngoài vây quanh không ít người, nếu công chúa Hàm Hương cứ tiếp tục quý như vậy, khó tránh làm cho người ta bàn tán xôn xao.

Mộ Dung Thụ trầm tư một lát rồi nói. Tuy rằng nàng vô cùng chán ghét hành vi của công chúa Hàm Hương, nhưng vì thanh danh phủ Nam Dương Vương, không thể mặc kệ nàng ta quý ở bên ngoài.

— Nhất định không thể để cho nàng vào phù.

Vũ Văn Mặc cau mày trầm giọng nói.

— Đúng vậy. Ta cùng gia ra ngoài vậy.

Mộ Dung Thụ gật đầu.

Bên ngoài cổng phủ Nam Dương Vương.

Công chúa Hàm Hương hai đầu gối quý xuống đất, ánh mắt nhìn thẳng đại môn phủ Nam Dương Vương. Nàng đang đợi, đợi Vũ Văn Mặc xuất hiện, chỉ cần Vũ Văn Mặc xuất hiện, như vậy, nàng sẽ có cơ hội cầu được sự giúp đỡ của hắn, hiện thời phụ hoàng đang chờ nàng đem phương pháp cứu trị nạn hạn hán về, nàng tuyệt đối không thể mềm yếu khiến phụ hoàng thất vọng.

Tuy hiện tại không phải chính hạ, nhưng công chúa Hàm Hương đã quý từ lúc mặt trời lên đến giờ đã là hai canh giờ. Người vây xem bắt đầu xôn xao. Dù sao thái độ của Nam Dương Vương cũng không rõ ràng, nhưng đã nhiều ngày hành vi của công chúa thật làm cho người ta kinh thở, ngày hôm nay tuy đã hạ thấp tư thái, nhưng vẫn làm cho dân chúng kinh thành không có ấn tượng tốt đẹp gì.

Bỗng nhiên, đại môn phủ Nam Dương Vương mở rộng ra.

Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thụ sóng vai đi ra.

Công chúa Hàm Hương hai mắt tỏa sáng, hắn thật sự xuất hiện! Tuổi cười trên mặt lập tức nở rộ, nàng dập đầu lia lịa, sau đó nói:

— Xin Nam Dương Vương cứu tính mạng dân chúng nước ta, bản cung nguyện làm thiếp thất cho Nam Dương Vương.

Nàng là công chúa Nam Cung, thân phận tôn quý, vốn phải làm vợ người, hiện thời lại trở thành thiếp của Nam Dương Vương, chỉ cần có thể cứu được dân chúng Nam Cung, nàng hy sinh điều đó có gì không được?

Mộ Dung Thụ trên cao nhìn xuống công chúa Hàm Hương, nghe thấy lời của nàng xong, không khỏi cười lạnh. Nhìn dáng vẻ như mồi lửa nắm chắc Vũ Văn Mặc nhất định sẽ giúp nàng. Nếu lúc này Vũ Văn Mặc ra tay trợ giúp nàng ta, e là sẽ nhận lấy hận ý ngập trời của dân chúng Đại Hoa, dù sao hành vi của Nam Cung thật sự khiến người khác thất vọng. Một khi đã như vậy, Vũ Văn Mặc sao có thể giúp nàng, đứng nói chi là cưới nàng làm thiếp, thật buồn cười.

— Nếu công chúa Hàm Hương tiếp tục gây âm ỉ trước cửa phù của bốn vương cũng đừng trách bốn vương động thù với người! Cút!

Vũ Văn Mặc chính tai nghe công chúa Hàm Hương nói xong, không kiên nhẫn nhả lại mấy lạnh giọng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người vây xem thế nhưng giờ tay lên la lên:

— Nam Dương Vương làm tốt lắm! Nam Cương công chúa cắt khỏi Đại Hoa!

— Cắt ra khỏi Đại Hoa!

Đây là phần hận dân tộc!

Nếu không phải bên người công chúa Hàm Hương dẫn theo vài tên thị vệ, chặn đám người đang tức giận, sợ là những dân chúng đang phần nộ này sẽ xông tới đánh chửi công chúa Hàm Hương xà hận.

Công chúa Hàm Hương thật không ngờ sẽ diễn biến thành cục diện bấy giờ. Nàng thật tình đến thỉnh cầu Vũ Văn Mặc trợ giúp, nhưng Vũ Văn Mặc lại là loại thái độ này! Thân phận nàng tôn quý, có thể khuất tôn giáng quý ở trước mặt mọi người, ăn nói khép nép như thế đến thỉnh cầu hân, đây đã là chuyện bao nhiêu dân ông nghĩ cũng không dám nghĩ! Cũng thật sự ngoài dự đoán của nàng! Thế nhưng, nàng cũng hiểu được, tuy rằng hiện thời triều đình Đại Hoa chưa ổn định, còn đang nghi ngại lấy lại sức, nhưng vẫn không e dè Nam Cương. Huống chi trước mắt hiện thời Nam Cương lại là loại tình huống này! Nàng vừa nhìn về phía Mộ Dung Thụ bên cạnh Vũ Văn Mặc, có phải nàng ta ở một bên làm khó dễ hay không? Nếu không phải nàng ta, sao Vũ Văn Mặc lại đối với nàng như vậy?

Mộ Dung Thụ nhìn thẳng vào đôi con người đang trừng lớn ngập tràn hận ý của nàng, nhất thời nở nụ cười.

Vũ Văn Mặc cũng đã nhận ra hận ý của công chúa Hàm Hương đối với Mộ Dung Thụ, giữa trán băng sương càng hiện lỉnh ý, hân nắm tay Mộ Dung Thụ, đối mặt bên thủ vệ hộ vệ viện nói:

— Nếu công chúa Hàm Hương còn không chịu rồi đi, các người cứ sử dụng vũ khí đuổi xa.

— Thật không ngờ Nam Dương Vương lại không biết thương hương tiếc ngọc! Bàn cung dĩ cầu người, là vì nghe nói Nam Dương Vương có một tấm lòng từ bi. Dân chúng Nam Cương quốc ta đang trong nước sôi lửa bỏng, mà vì sao Nam Dương Vương nhẫn tâm như thế? Chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay của người! Chẳng lẽ người muốn bị người trong thiên hạ nhục mạ ư?

Công chúa Hàm Hương cũng không quý nữa, chậm rãi đứng lên nhìn thẳng Vũ Văn Mặc, lên tiếng chất vấn.

Nghe vậy, người này giờ không lên tiếng- Mộ Dung Thụ, nhẹ giọng cười nhạt nói:

— Xem ra bốn vương phi cần phải nhắc nhở công chúa Hàm Hương, đất dưới chân người đang đứng là đất của Đại Hoa quốc ta, dân chúng vây chung quanh người là dân chúng Đại Hoa quốc ta. Mấy trăm năm qua, Nam Cương ba lần bốn lượt đến quấy rầy dân chúng ở biên cảnh Đại Hoa, thậm chí đốt nhà giết người, hành hạ dân chúng biên cảnh, cưỡng gian phụ nữ! Tội ác nhiều không kể xiết, làm cho người ta phần hận. Những hành vi đó đều là người Nam Cương gây nên! Đến tột cùng là ai nhẫn tâm? Khi Đại Hoa quốc gặp phải nạn hạn hán, có lần nào là Nam Cương không nhân cơ hội nhiễu loạn, giết hại dân chúng Đại Hoa? Hiện thời, công chúa Hàm Hương nói như thế chẳng phải khiến người khác chế cười? Còn nữa, cho dù người muốn cầu xin được giúp đỡ, người cần xin giúp đỡ cũng không phải là vương gia ư? Huống chi người luôn miệng nói nhẫn tâm? Người làm như thế chẳng phải là bảo Nam Dương Vương phản quốc? Công chúa Hàm Hương nếu tự mình có thể hiểu lấy, xin mời rồi đi! Đứng để người trong thiên hạ nhạo báng!

Bất kể nơi nào cũng sẽ có kẻ không biết hổ thẹn như thế! Người khác gặp nạn là lúc không giúp lại bỏ đá xuống giếng, tới khi bản thân gặp rủi ro, người khác không giúp thì luôn miệng công khai lên án! Thật đúng là không biết xấu hổ! Về mặt Mộ Dung Thụ lạnh thấu xương.

Vũ Văn Mặc thấy nàng tức giận như thế, ôn nhu nói:

— Không nên tức giận vì người không đáng.

Tiếng của hân tuy mềm nhẹ, nhưng lại có thể làm cho người xung quanh nghe rành mạch.

— Nam Dương vương phi nói rất đúng!

Bốn phía dân chúng lại hô.

Sắc mặt công chúa Hàm Hương bỗng nhiên trầm xuống, thầm mắng một tiếng: đáng giận! Mộ Dung Thụ đây là loại dụng tiếng nói của dân chúng đến chặn miệng nàng! Nàng đường đường là công chúa, thế nhưng hôm nay lại rơi vào tình cảnh bị người người chửi mắng đối đánh. Càng nhìn Mộ Dung Thụ lại càng không vừa mắt, mọi chuyện nàng ta đều chiếm thế thượng phong, đây chính là chuyện từ nhỏ đến giờ nàng chưa bao giờ gặp phải.

Đại môn vương phủ lần nữa khép lại, thủ vệ đồng loạt giờ đao kiếm đối với công chúa Hàm Hương.

Mọi người thấy thế tức giận kêu gào ầm ỹ:

— Cắt ra ngoài! Không biết xấu hổ! Cắt ra ngoài! Không biết xấu hổ!

Cho dù biết mục đích không thành nhưng công chúa Hàm Hương cũng không thể tiếp tục ở lại, chỉ đành sắc mặt xám xịt rời đi. Bước lên xe ngựa, nàng nhìn thị nữ bên trong, sắc mặt càng thêm âm trầm, lạnh giọng nói:

— Người nói thật không sai. Mộ Dung Thụ quả nhiên vô cùng khó chơi! Càng không nghĩ tới là Vũ Văn Mặc đối với sắc đẹp của bản cung hoàn toàn không để vào mắt!

— Công chúa không cần sốt ruột.

Thị nữ che mặt tạ trăm giọng khuyên nhủ.

Nghe vậy, công chúa Hàm Hương hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

— Nếu không phải người đề nghị, ngày từ đầu ta đã lựa chọn già cho hoàng đế, có lẽ hiện thời đã là phi tử. Vậy thì ta cũng đã sớm lấy được biện pháp giải quyết nạn hạn hán! Sớm biết Nam Dương Vương cũng mềm không ăn cộng thêm Mộ Dung Thụ lại khó đối phó, ta sẽ không có chấp như thế! Nếu phụ vương biết được tình cảnh hiện thời, chắc chắn sẽ không cho ta sắc mặt dễ coi. Hiện tại ta không thể không hoài nghi người có tư tâm hay không? Kết quả là Nam Dương Vương và Mộ Dung Thụ có ân oán gì với người?

Thị nữ kia nghe vậy, đôi mắt dưới khăn lụa loé lên, nàng tránh tầm mắt công chúa Hàm Hương, thấp giọng trả lời:

— Ta nhất định lấy được biện pháp giải quyết nạn hạn hán cho công chúa.

— Tốt lắm

Công chúa Hàm Hương gật đầu. Vừa mới bắt đầu nàng đã biết nữ nhân này không đơn giản, hơn nữa có quan hệ phức tạp với Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thụ. Vì vậy nên nàng mới làm theo nguyện vọng của nàng ta, mang theo nàng ta đến Đại Hoa quốc!

...

Sau buổi cơm trưa. Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo cùng đến.

Mộ Dung Thụ biết được bọn họ có việc muốn trao đổi cùng Vũ Văn Mặc nên trở về gian trong nghi ngại, để lại ba người ở thiên điện.

— Nghe nói đương kim thánh thượng đang muốn tuyển chọn thái tử phi cho thái tử điện hạ, hiện thời bên người thái tử điện hạ không có một nữ nhân nào làm bạn, không biết là ai sẽ có phúc khí như vậy, gả cho thái tử điện hạ.

Hồng Lăng vừa xoa bóp cho Mộ Dung Thụ vừa nói, trong miệng lộ ra sự hâm mộ, dường như có chút mát thoảng qua.

Mộ Dung Thụ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, hình như trước kia Hồng Lăng cũng thường hay hữu ý hoặc vô tình nhắc tới Vũ Văn Hạo, vốn nàng còn tưởng rằng Hồng Lăng là ôm ấp tình cảm thiếu nữ, tình cảm đối với Vũ Văn Hạo là sùng bái thường thức, nhưng hôm nay xem ra, dường như không chỉ đơn giản như vậy.

— Hồng Lăng, người thích thái tử điện hạ phải không?

Hồng Lăng hiển nhiên thật không ngờ Mộ Dung Thụ sẽ hỏi như vậy, vẻ mặt hơi kích động, lại như tự giễu nói:

— Vương phi đừng lấy nỏ ti ra đùa, nỏ ti làm sao có thể có ý tưởng không thực tế như vậy? Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, nỏ ti bất quá là nô tì, là một hạ nhân mà thôi, huống chi, nỏ ti đã hủy dung.

Nàng tự mình hiểu lấy, đời này an phận thủ thường hầu hạ vương phi, những thứ khác không nên nghĩ tới.

Mộ Dung Thụ trầm mặc không nói. Ở thời đại này chú trọng nhất là môn đăng hộ đối. Một phen cuồng đại này của Hồng Lăng e là đánh mặt cho số phận.

— Hồng Lăng, không phải do suy nghĩ của người là không thực tế mà là thân phận cách xa, những vấn đề gặp phải sau này sẽ rất nhiều, có đôi khi người sẽ vì những điều này mà mệt mỏi.

Khi ngẩng đầu, Mộ Dung Thụ thấy sắc mặt nàng thất thần trắng bệch thì mở miệng nói. Xem ra Hồng Lăng đây không phải tâm tư thiếu nữ đơn thuần mà thật sự động tâm với Vũ Văn Hạo, nhưng mà, một khi biết rõ đã động lòng với người không thể động lòng, như vậy, muốn bên nhau thì phải biết rõ những điều sâu phải đối mặt, có thể vì thế người sẽ phải trả một cái giá vượt quá sự tưởng tượng cũng như sức chịu đựng của bản thân!

Đôi đồng tử Mộ Dung Thụ chợt loé, hoặc có lẽ nàng đã nghĩ nhiều.

Hồng Lăng gật đầu.

– Nô ti hiểu được.

Nói xong cũng không lên tiếng nữa.

Kể tiếp, cảm xúc của Hồng Lăng như trăm xuống. Mộ Dung Thư cũng không nói thêm gì nữa, nếu như sau này Hồng Lăng cần sự giúp đỡ của nàng, nàng sẽ giúp.

Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên, Vũ Văn Hạo vẫn ở thiên điện nói chuyện hơn hai canh giờ. Mộ Dung Thư nghĩ, đêm nay bọn họ có lẽ sẽ ở lại phủ ăn cơm tối bên cạnh Hồng Lăng phân phó hạ nhân chuẩn bị cơm chiều.

Vừa phân phó xong, tiểu Hiên nhi đã chạy đến tìm nàng.

Cu cậu ngọt ngào ngày thơ làm nàng nói

– Mẫu thân, Hiên nhi muốn ăn đồ ăn người tự mình làm.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư thế này mới nghĩ tới, nguyên mấy ngày trước đây đã hứa với Hiên nhi hai ngày sau sẽ tự tay nấu cơm cho bé, nhưng sau đó quá bận nên quên mất. Nàng có chút áy náy nói với Hiên nhi

– Hiên nhi bỏ qua cho mẫu thân nhé, hai ngày này mẫu thân có chuyện bận nên đã quên tự mình làm đồ ăn ngon cho Hiên nhi. Tối nay mẫu thân sẽ tự tay nấu cho Hiên nhi thật nhiều món ngon được không?

Nếu đã hứa hẹn lại không làm được, thật là lỗi của nàng.

– Vâng ạ. Trưa nay con ngủ mơ mà thêm chảy nước miếng đấy ạ.

Hiên nhi không ngừng gật đầu, đáng vẻ nhỏ nhỏ nhìn như một chú mèo con tham ăn.

Mộ Dung Thư ôm bé vào lòng, lấy khăn lụa lau nước miếng bên khóe miệng cho cu cậu.

An ủi xong Hiên nhi, nàng bèn đến phòng bếp, nhìn qua các nguyên liệu nấu ăn. Do vừa rồi Hồng Lăng đã dặn dò, nhóm bà tử phòng bếp đã bắt tay vào chuẩn bị, khi nhìn thấy Mộ Dung Thư đều kinh ngạc một phen. Tuy rằng trước kia có nghe nói vương phi ngẫu nhiên cũng xuống bếp làm vài món, thật không ngờ hôm nay lại tự thân đến đây.

Mộ Dung Thư nhanh chóng nhìn thoáng qua nguyên liệu nấu ăn còn thừa, chỉ còn lại gà, tôm, cà tím và một ít nấm hương. Các loại thịt cá, rau củ khác nhóm bà tử đã dùng hết. Vì vậy sau khi nhìn tới nhìn lui, trong đầu nàng đã có quyết định. Cứ làm ba món đi, cà tím sốt tương, tôm chưng tỏi băm, canh gà nấm hương.

Hiên nhi thích ăn tôm, nhưng chiều đầu đi sao không tốt cho sức khỏe, vừa vận động cách chế biến khác. Mà canh gà nấm hương rất bổ dưỡng, thích hợp cho trẻ đang tuổi phát triển như Hiên nhi dùng.

Thật ra hôm nay nấu ăn cho Hiên nhi còn có mục đích khác. Hiên giờ nàng một lần nữa trở lại kinh thành, cửa hàng đồ cưới của bản thân đã bán đi, mặc dù ở Bình Thành có mấy phần lợi nhuận được Triệu gia chia từ các cửa hàng được thiện, phục hồi, có điều số tiền đó phải cuối năm mới được đưa tới, nàng không ở Bình Thành giám sát, cụ thể có lời hay không, lợi nhuận bao nhiêu cũng là vấn đề. Vì vậy, sẵn có Tạ Nguyên trước mắt, nàng cũng có thể lợi dụng một phen, hợp tác cùng hắn. Tạ gia gốc to rễ sâu, làm ăn buôn bán càng không cần lo trước lo sau. Huống hồ dân dĩ thực vi thiên (cái ăn hàng đầu), ở thời đại này chỉ cần có món ăn ngon miệng mới lạ là có thể kiếm tiền.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi thứ đã đầu vào đây, thức ăn phòng bếp làm cũng đều xong.

Mà Vũ Văn Mặc cũng cho người đến báo cho phòng bếp có thể dọn cơm tối. Vì Tạ Nguyên, Vũ Văn Hạo và Vũ Văn Mặc đều không phải quen biết xã giao, phải nói là bạn bè thân thiết coi mờ nên không cần cầu nệ nhiều, cùng nhau dùng bữa ngay tại nhà kẻ, Mộ Dung Thư và Hiên nhi cũng không cần ăn riêng.

Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo nghe nói Mộ Dung Thư tự mình xuống bếp đều hết sức kinh ngạc. Dù sao cũng là chuyện một vương phi sống an nhàn sung sướng tự mình xuống bếp.

Trên khuôn mặt hai người lộ vẻ kinh ngạc, Hiên nhi nhếch cằm nhỏ, có chút kiêu ngạo nói

– Đồ ăn mẫu thân làm là ngon nhất trong những món Hiên nhi đã từng được ăn. Cha nuôi và thái tử điện hạ chắc chắn chưa bao giờ được ăn món nào ngon như vậy trước kia đâu!

Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo hai mặt nhìn nhau, từ chối cho ý kiến, dù sao bọn họ là người ăn quen món ngon vật lạ, thứ gì mà chưa thấy qua?

Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai người như thế, trong lòng cười thầm. Hắn đã ăn qua đồ ăn Mộ Dung Thư tự mình làm, với hắn mà nói quả nhiên là mỹ vị nhân gian. Bất quá nếu ép nàng xuống bếp, cần cân nhắc hậu quả. Nhưng hôm nay là Hiên nhi ra tay, Thư nhi tuyệt đối sẽ không có “chiều” khác. Bây giờ nghĩ lại, thật sự vẫn phần mong chờ.

Mộ Dung Thư từ phòng bếp về đến Mai viên cũng là lúc Hồng Lăng từ cửa phủ chạy tới, trên mặt có vẻ lo lắng.

Thấy thế, Mộ Dung Thư dừng bước, nghiêng người qua, Hồng Lăng thấp giọng nói:

– Vương phi, người nhà Thanh Bình đến đây.

– Bọn họ tới làm gì?

Mộ Dung Thư trầm giọng hỏi, mơ hồ cũng cảm thấy không thích hợp.

Hồng Lăng cau mày, thấp giọng nói:

– Phụ thân Thanh Bình thua bài, không còn chỗ để đi, đang ở ngoài cửa ôm mặt khóc lóc om sòm, nói là vương phi nể mặt Thanh Bình, giúp ông ta một chút.

– Cái gì? Lần trước không phải đã cho một trăm lượng bạc sao?

Mộ Dung Thư cau mày, giọng lạnh lẽo. Quả là lòng tham không đáy!

– Vâng.

Hồng Lăng gật đầu.

Mộ Dung Thư trầm mặt nửa khác, trả lời:

– Người đi xử lý đi, tạm thời dùng chút biện pháp làm cho bọn họ rời đi. Nếu bọn họ vẫn cố tình gây sự, người lại đến gọi ta. Ngày hôm nay trong phủ có khách, đừng quấy rầy khách nhân.

– Vâng.

Hồng Lăng nghe dặn xong bèn vội vàng đi về phía cửa phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 132-1

– Mẫu thân, đồ ăn thơm quá.

Bắt đầu từ hơn một canh giờ trước, cu cậu đã chờ để được ăn đồ ăn mà mẫu thân tự tay làm.

– Ta và thái tử điện hạ thật đúng là có lộc ăn, ngày hôm nay lại có thể được nếm thức ăn vương phi làm.

Mộ Dung Thư vừa ngồi xuống, Tạ Nguyên đã mang một dáng vẻ cà lờ phát phờ nói. Vũ Văn Hạo từ trước tới nay ít nói, chỉ cười nhạt mở miệng:

– Vương phi vất vả rồi.

Mộ Dung Thư xấu hổ, hôm nay nguyên nhân chủ yếu nàng xuống bếp đó là không muốn nuốt lời khiến Hiên nhi thất vọng, tiếp theo cũng là muốn lợi dụng cơ hội này làm cho Tạ Nguyên hợp tác với nàng.

Thế nhưng, xem thái độ hai người này giống như nàng vì họ mà tự mình xuống bếp, quả nhiên khiến người ta xấu hổ.

Vũ Văn Mặc thấy ánh mắt Mộ Dung Thu loé lên thì biết ngay là nàng có ý khác, hẩn nhẹn cười, hỏi:

— Hôm nay nàng nấu món gì?

— Mọi người ăn thử đi rồi đoán xem.

Mộ Dung Thu mỉm môi cười, thần bí nói. Nếu Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo cảm thấy đồ ăn của nàng cũng không ngon miệng và mới lạ, như vậy, nàng tự tin mà nói trước e là khiến người khác cười cho.

Thấy nàng như thế, Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo đồng thời nhủ đuôi mày:

— Ô? Chúng ta đây mới mắt mong chờ!

Tuy rằng họ không quá hiểu Mộ Dung Thu, nhưng gần đây đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bọn họ cũng nắm được mấu chốt. Tự hỏ nàng chỉ làm chuyện đã nắm chắc, nếu không tuyệt đối sẽ không ra tay.

Mộ Dung Thu gặt gặt đầu, cho mấy nha hoàn hầu hạ.

— Thật lâu rồi chưa được ăn đồ ăn Thu nhi nấu, hôm nay là hưởng lây của Hiền nhi.

Vũ Văn Mặc dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe được, có chút ghen tuông nói với Mộ Dung Thu.

Nghe vậy, khoe miệng Mộ Dung Thu rụt rụt, thấp giọng trả lời:

— Tay nghề các bà tử trong phủ có thể sánh ngang với đầu bếp nổi tiếng ở tâu lâu, đồ ăn họ làm ra không đủ cho gia dùng sao?

Vũ Văn Mặc khoe miệng cũng vừa kéo.

Mộ Dung Thu nhin không được cười khê, tự tay gấp đồ ăn cho Hiền nhi, đều là món nàng tự tay làm.

— Ăn thật ngon, mẫu thân, Hiền nhi thích ăn tôm nhất.

Trong mắt Tiểu Hiền nhi tất cả đều là tươi cười đáng yêu, vẻ mặt hạnh phúc ngây thơ nói. Nha hoàn hầu hạ Hiền nhi bóc vỏ tôm sạch sẽ rồi mới bỏ vào bát cho cu cậu. Trong miệng bé đầy thức ăn, ăn rất ngon miệng. Mộ Dung Thu thấy thế thì vô cùng vui vẻ.

Vũ Văn Mặc mỗi một món đều tỉ mỉ dùng qua rồi mới dùng thêm một ít ở những món mình thích.

Trước kia Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo chưa từng ăn qua đồ ăn Mộ Dung Thu làm cho nên đều không mấy chú ý. Bất quá người đã ăn hầu hết các món ngon trong thiên hạ như họ, ăn qua vài món, cũng phát hiện có hai ba món tương đối hợp khẩu vị, cũng ăn nhiều hơn vài miếng.

Mộ Dung Thu ở một bên vừa ăn, vừa quan sát những món ăn hai người gấp nhiều hơn vài đĩa và thái độ khi đó của bọn họ. Nguyên bản trong lòng nàng vẫn còn đang đánh cược, dù sao đêm nay nguyên liệu nấu ăn ít hơn, nàng cũng chỉ là tận dụng mấy thứ còn dư lại mà làm ra ba món ăn bình thường, hơn nữa ở đây cũng có người đã từng làm, chỉ là cách làm của nàng khác họ mà thôi. Giờ nhìn thấy những món mà họ ăn nhiều nhất cũng là món do nàng nấu, Mộ Dung Thu mới thở ra nhẹ nhõm.

— Nếu bản điện đoán không sai, hẳn hai món này là vương phi làm.

Vũ Văn Hạo chỉ vào tôm chung tòi bằm và cà tím sốt tương nói với Mộ Dung Thu. Hai món ăn này cách làm hơi đặc biệt, khác với ngày thường hẳn vẫn ăn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khá kinh ngạc, không ngờ hẳn chỉ ăn qua hai cái đã có thể nhận ra! Kỳ thực, nàng cũng không hề nắm chắc đồ ăn mình làm có thể so với đầu bếp chuyên nghiệp, cho nên khi Vũ Văn Hạo nói thẳng ra, nàng chưa hoàn toàn loại trừ được có chút kinh ngạc.

— Vốn ta cũng tưởng chỉ có hai món này, nhưng nếu ta không đoán sai, chén canh này cũng là xuất từ tay vương phi.

Tạ Nguyên đang uống canh, hơn nữa hẳn còn tỉ mỉ thưởng thức vài ngụm rồi mới lên tiếng.

Vũ Văn Mặc kinh ngạc nhìn về phía hai người, nói:

— Các người chưa bao giờ ăn qua đồ ăn Thu nhi làm, lại có thể đoán chuẩn xác như thế!

Hắn cũng phải ăn qua từng món từng món rồi mới đoán.

— Ta cùng với thái tử diện hạ thường xuyên ở Vương phủ ăn cơm, trong Vương phủ mấy đầu bếp đó ư làm món gì, hương vị cụ thể ra sao, ta vô cùng rõ ràng. Mà ba món này lại không giống. Có thể đoán được, cũng không có gì lạ.

Tạ Nguyên một bên ăn canh một bên cười nói:

Mộ Dung Thu nhin không được cười nói:

— Thái tử diện hạ và Hầu gia đoán không sai.

Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên nghe vậy, trong lòng đều kinh ngạc. Mộ Dung Thu đến tột cùng là nữ tử ra sao? Đã nhiều lần khiến người khác ngoài ý muốn, lại còn có tay nghề nấu nướng tốt như vậy!

— Hầu gia cảm thấy tay nghề của ta thế nào?

Mộ Dung Thu khẽ cong khoe miệng, nhẹ giọng hỏi.

Tạ Nguyên là người thông minh bậc nào, thấy trong mắt Mộ Dung Thu lấp lánh, đã biết nàng có tính toán, lập tức đôi mắt đảo hoa loé lên, trả lời:

— Có thể nói không thua gì đầu bếp chuyên nghiệp, tuy nhiên cách chế biến của vương phi và đầu bếp bình thường có chỗ khác nhau, vì vậy hương vị cũng ngon và lạ miệng hơn.

— Mấy món này đều thiên về sự thanh đạm, những món trước kia Thu nhi làm so với ba món này ngon và độc đáo hơn nhiều. Bốn vương cũng khen không ngớt.

Vũ Văn Mặc cũng lập tức mở miệng dành cho nàng tán thưởng cực cao, hẳn hi vọng sau này thường xuyên được ăn đồ ăn nàng làm.

— Đúng, đúng, đúng. Hiền nhi cũng thích nhất đồ ăn mẫu thân làm! Ăn quá ngon. Hiền nhi ăn mà bụng hết chỗ chứa đây ạ.

Tiểu Hiền nhi cuống gặt đầu, trong miệng nhỏ hồng nộn còn nhai đồ ăn.

Trong lòng Mộ Dung Thu đã sớm có tính toán, nghe được Tạ Nguyên nói như vậy thì trả lời:

— Ta có khoảng một trăm món như thế, mỗi món đều có cách làm vô cùng đặc biệt, tựa như ba món trước mắt này. Cả tín tốt tương, tuy rằng hầu như đầu bếp nào cũng biết làm, nhưng cách làm của ta không giống họ. Trước đó một lớp đầu tương và dưới đáy nồi, cả tín bỏ một bên, cho gừng tươi, nước tương, muối và nước, dùng lửa lớn đun sôi rồi sau đó để lửa nhỏ nấu chín như, sau đó cho thêm gia vị vừa ăn, bắc xuống rắc tiêu, rải một lớp hành phi lên trên. Vì vậy nhìn qua màu sắc bắt mắt, ít dầu mỡ, vừa mềm lại ngọt tự nhiên, cay nồng. Ngoài ra còn có tác dụng chữa bệnh, có thể giảm đau sát trùng, giải độc, tốt cho dạ dày.

— Còn món tôm chung tòi bằm này cũng rất tinh tế, tôm lột sạch để ráo rồi mới mang đi chế biến, nếu không nắm được bí quyết thì thịt tôm sẽ bị mềm, mất hết hương vị. Về phần canh gà nắm hương có tác dụng bồi bổ cơ thể, ích khí bổ máu, sinh âm bổ thận, giúp khí huyết lưu thông, trị chứng tiêu khát, thần kinh suy nhược, đau lưng mỏi gối, hay mộng mị mất ngủ, trẻ con và phụ nữ có thai đều có thể dùng.

Mộ Dung Thu nhỏ nhẹ giảng giải, nàng muốn cùng Tạ Nguyên hợp tác, mà điều chính yếu đó là ngon miệng, bổ dưỡng! Người thời đại này còn chưa nghĩ đến chuyện này, mà làm cách nào phối hợp các món ăn để mang lại tác dụng bồi bổ cơ thể giúp cho việc trị bệnh thì dân chúng và người của các tâu lâu cũng không rành đi nghiên cứu. Riêng người muốn khai phá thị trường, chỉ cần có ý tưởng nhất định sẽ thành công. Nàng nói nhiều như vậy là muốn hấp dẫn sự chú ý của Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên lập tức đoán được ý tưởng của Mộ Dung Thu, hai mắt sáng lên, nói:

— Vương phi nghĩ rất hay!

Nghe hẳn nói như vậy, Mộ Dung Thu lập tức yên tâm. Vũ Văn Mặc và Vũ Văn Hạo cũng đều đoán được mục đích của Mộ Dung Thu, nhưng mà, nàng có tâm tư sâu sắc như thế, so với nam tử còn sâu sắc hơn mấy phần!

— Như vậy vương phi sẽ cung cấp sách dạy nấu ăn và cách chế biến. Ta chịu trách nhiệm thu xếp mở một gian tâu lâu.

Tạ Nguyên lập tức nói. Ánh mắt hẳn sắc bén, ở trong ngành xem như khá độc đáo, bằng không cũng sẽ không thể mấy năm qua nhờ có gắng của bản thân mà ở kinh thành có hai ba mươi gian cửa hàng, buôn bán thịnh vượng. Hiện thời bất được thời cơ, hẳn đương nhiên sẽ không để cho phương pháp kia lọt khỏi tay mình!

Mộ Dung Thụ thờ ra thoải mái, nằng thích cùng người sáng khoái hợp tác!

– Được, ta sẽ chuẩn bị. Chỉ tiết sẽ chờ sau khi chọn được địa điểm thuận lợi rồi bàn bạc sau!

– Được! Cạn chén!

Tạ Nguyên lập tức đáp ứng, khi quay đi, trong cặp mắt đảo hoa khẽ trầm xuống.

– Vương phi hợp tác cùng Hầu gia, chắc chắn trong khoảng thời gian ngắn sẽ vượt qua Đồ gia.

Vũ Văn Hạo thấy hai người quyết định hợp tác nhanh như vậy, lập tức mở miệng nói. Có tài lực của Tạ Nguyên cộng thêm ý tưởng của Mộ Dung Thụ, hai người hợp tác, một thời gian sau chắc chắn có thể vượt qua Đồ gia.

Mộ Dung Thụ hé miệng cười nhạt. Vũ Văn Hạo nói lời này mặc dù có chút quá, nhưng nằng tin tưởng, muốn đứng vững trên thương trường, như vậy nằng sẽ không ngại bất kì chương ngại vật nào, mà nằng cũng sẽ không thể thất bại.

– A, thỉnh thái tử điện hạ thứ tội!

Đang khi Mộ Dung Thụ tâm tính sung sướng khi mục đích đạt thành, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi. Nằng nhìn sang nơi vừa phát ra tiếng thét.

Một nha đầu sắc mặt cực kì kinh hoàng quý trên mặt đất, mà trên người Vũ Văn Hạo bị dính một mảng canh lớn.

Nha đầu bậc hai này mới được mua về, gọi là Xuân Liễu, cũng khá xinh xắn, khuôn mặt ung hồng như hoa đào. Vì mới nha đầu này vừa mới mua về, Mộ Dung Thụ cũng không quá hiểu rõ. Nhưng khi hầu hạ chủ tử dùng com lại để xảy ra sai lầm như thế!

Vũ Văn Hạo trên mặt không thấy mảy may chút giận dữ, hần cười nhạt lắc đầu nói:

– Không cần để ý.

– Làm sao có thể bất cần như thế? Đi xuống!

Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng nhui mày, nhìn kĩ lại, trên mặt Xuân Liễu tuy có vẻ kinh hoàng, nhưng trong mắt cũng không hề sợ hãi, ngược lại mang theo nét ngượng ngùng ái mộ, thấy thế, hai mĩ nằng càng cau chặt, vừa mới vào phủ đã không an phận như vậy.

Xuân Liễu thấy Vũ Văn Hạo cũng không trách phạt mình, mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, dập đầu, giọng mềm mại trả lời:

– Tạ thái tử điện hạ, tạ thái tử điện hạ.

Đường như không nghe thấy Mộ Dung Thụ, lập tức cầm khăn tay tiến lên lau nước canh trên người Vũ Văn Hạo.

Loại chuyện này vốn không nên do một nha hoàn bậc hai như Xuân Liễu đi làm, đó chẳng phải là xúc phạm Vũ Văn Hạo? Mộ Dung Thụ đang muốn mở miệng trách phạt, Vũ Văn Mặc đã lên tiếng.

Hần nhân mày lại quát:

– Không nghe thấy vương phi nói gì sao? Đi xuống!

Xuân Liễu bị quát lạnh một tiếng như vậy, sợ hãi, tay run lên, khăn tay lập tức rơi xuống đất. Nằng tuy vừa mới vào phủ, nhưng cũng biết vương gia đã lên tiếng, mình nhất định sẽ bị phạt! Thật ra mới rồi chẳng qua nằng chỉ muốn khiến cho thái tử điện hạ chú ý, chỉ cần làm cho thái tử điện hạ coi trọng, ngày sau sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng. Nhưng nằng lại quên không xét đến hậu quả! Nằng cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Văn Hạo, dường như không muốn lui ra.

Mộ Dung Thụ âm thầm quan sát Vũ Văn Hạo, thấy trên mặt hần chưa biểu hiện giận dữ, thoáng yên tâm. Lại nhìn Tạ Nguyên, hần đang thần nhiên ăn canh, dường như không thấy được một màn trước mắt. Thật ra việc bọn nha đầu muốn trèo lên giường đàn ông, loại chuyện này e là bọn hần đã quá quen thuộc! Huống chi Vũ Văn Hạo là một nam tử kinh thành đệ nhất, tao nhã, hoàn toàn khác hần Tạ Nguyên đẹp một cách tà mị. Vì vậy vừa thấy được hành vi của Xuân Liễu, Vũ Văn Mặc đã gọn gàng quyết định!

Loại chuyện này thế nhưng xảy ra ngay trước mắt nằng, trong lòng Mộ Dung Thụ rất không thoải mái, hạ nhân trong viện nằng lại không an phận như vậy, thật sự khiến người khác chê cười, cũng may hôm nay người ăn com ở Mai viên là Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên, nếu là người khác, như vậy, chuyện này thật sự khiến Vũ Văn Mặc và nằng không còn mặt mũi!

Xảy ra đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, mọi người cũng không mở miệng nói chuyện nữa, lặng lẽ dùng bữa.

– Canh này thật sự rất ngon. Xem ra ngày sau ta thật nên thường xuyên chạy đến Vương phủ, có lẽ ngẫu nhiên có lộc ăn, có thể ăn được mĩ vị như thế.

Tạ Nguyên từ tốn uống hai chén canh xong, khen không dứt miệng. Ăn đã quen của ngon vật lạ, giờ ăn món canh đơn giản như vậy, lại mang đến một loại hương vị khác biệt.

Mộ Dung Thụ nường mày cười nói:

– Hầu gia muốn ăn cái gì, bản thân đầu bếp quý phủ đều sẽ nhất nhất làm ra. Còn phải chạy tới phủ Nam Dương Vương ư?

– Thụ nhi nói có lý.

Vũ Văn Mặc phụ họa. Thụ nhi là vương phi của hần, nếu tên Tạ Nguyên kia muốn ăn đồ ăn thế tử nấu thì mau cưới vợ đi!

Tạ Nguyên bữu môi, Vũ Văn Mặc thật là keo kiệt!

Sau khi ăn com tối xong, ba người bọn họ lại đến thư phòng nghị sự. Thấy tình hình này, trong lòng Mộ Dung Thụ có hơi nghi hoặc, trời còn sáng đã nghị sự hơn một canh giờ, lúc này buổi tối vẫn còn nghị sự, là chuyện gì lại làm cho ba người bọn họ phải hao tâm tốn sức như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 132-2

Mộ Dung Thụ mơ màng mở mắt ra nhìn lại, là bóng dáng quen thuộc ấy. Trên thân hần hơi có mùi rượu, nhưng ánh mắt rất tỉnh táo. Không biết do uống rượu hay do tình dục, nhiệt độ nóng bỏng trên thân thể hần xuyên thấu qua quần áo truyền đến.

Sau khi ăn com tối xong, ba người bọn họ lại đến thư phòng nghị sự. Thấy tình hình này, trong lòng Mộ Dung Thụ có hơi nghi hoặc, trời còn sáng đã nghị sự hơn một canh giờ, lúc này buổi tối vẫn còn nghị sự, là chuyện gì lại làm cho ba người bọn họ phải hao tâm tốn sức như thế?

Nằng nhấp vài ngụm trà, định đọc sách một lát. Lúc này Mộ Dung Thụ lại quên mất chuyện người nhà Thanh Bình náo loạn ngoài cửa Vương phủ. Mãi cho đến khi một nha đầu tiến đến, nằng mới nhớ tới chuyện này.

– Lúc này bên ngoài cửa phủ vẫn đang ầm ĩ, Hồng Lăng cho phụ thân Thanh Bình mười lượng bạc. Nhưng phụ thân Thanh Bình chê ít, ở bên ngoài than trời khóc đất, may mắn lúc này người vậy xem không nhiều lắm, nhưng mà sự việc ngày càng ầm ĩ. Hồng Lăng tỷ bảo nó tới hỏi vương phi phải làm sao đây?

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ nhăn mày lại. Thanh Bình đáng yêu đơn thuần biết bao, nhưng người nhà lại tham lam như thế! Trước đó có nghe nói phụ thân Thanh Bình luôn luôn ham bài bạc, mỗi tháng đều dùng gần hết tiền tháng của Thanh Bình. Hiện thời trong một đêm lại cũng sạch một trăm lượng vào sông bạc! Cũng không lí nào tiếp tục cho bạc, bằng không ông ta tuyệt đối sẽ không có điểm dừng, ngày ngày đến đòi một trăm lượng bạc mà không chịu làm việc đáng hoàng!

– Đi, đi xem.

Mộ Dung Thụ trầm mặc một lát rồi nói.

Còn chưa tới cửa phủ đã nghe thấy tiếng đàn ông khóc rống.

– Con của ta, người chết thật thảm! Xin Vương phi nể mặt con ta mà thương xót một nhà già trẻ chúng ta! Vương phi ngài cũng không thể thấy chết không cứu! Con của ta là vì ngài mà chết!

– Ông đừng nói càn! Thanh Bình đã ký văn tự bán đứt cho Vương phủ, chính là người Vương phủ. Hoá loạn là chuyện ngoài ý muốn, cái chết của Thanh Bình là chuyện không ai mong muốn. Vương phủ vốn không cần phải bận tâm, nhưng vương phi lại thương cho nhà ông, đã cho một trăm lượng, ông lại quá không biết xấu hổ, quẳng hết vào sông bạc, còn da mặt dày đến quấy rầy vương phi! Vương phi thấy chết không cứu cứu kì nào? Là các người khinh người quá đáng!

Sắc mặt Hồng Lăng xanh mét, cả giận nói. Nàng chưa từng gặp qua kẻ mặt dày như vậy! Một trăm lượng bạc đủ cho một gia đình bình thường dùng mười mấy năm, nếu sử dụng thích đáng làm buồn bán nhỏ, cả đời không cần lo cơm áo!

Phụ thân Thanh Bình vốn chính là tính toán đến đây rồi, tất nhiên nghe không vô lời Hồng Lăng, ông ta xoa xoa trên nước mắt trên khuôn mặt bản thủ, cũng có vài phần giận dữ nói:

— Cùng lắm người chỉ là nhà đầu chết tiệt, còn không có tư cách khoa tay múa chân với lão tử! Con lão tử vất vả hầu hạ vương phi, một trăm lượng bạc tính cái gì?

Nghe vậy, Hồng Lăng càng thêm tức muốn chết. Nàng chưa từng gặp qua người nào da mặt dày, đôi mắt trắng thay đen như thế!

— Nếu bốn vương phi như không lắm, khi Thanh Bình bán cho Vương phủ là mười lượng bạc, hơn nữa còn ký văn tự bán đứt, là người của Vương phủ. Nói như thế, Thanh Bình cùng người không có bất kỳ quan hệ gì. Như vậy, hôm nay người có tư cách gì đến tìm bốn vương phi? Huống chi, bốn vương phi thương hại một nhà các người, niệm tình Thanh Bình hầu hạ bốn vương phi tận tâm, đã đưa một trăm lượng bạc, đủ cho một nhà các người dùng mười mấy năm!

Mộ Dung Thụ từ trong nhà đi ra, nghe được lời ông ta nói, lập tức đánh mặt, lạnh giọng nói:

Một trăm lượng? Người chung quanh đồng loạt hít một hơi khí lạnh. Đây chính là một khoản không nhỏ. Chỉ là một hạ nhân chết ngoài ý muốn, còn ký văn tự bán đứt, nào có chủ tử sẽ cho người nhà của cô ta một trăm lượng bạc? Vương phi thật đúng là thiện lương!

Phụ thân Thanh Bình sắc mặt khế biến, cắn răng trả lời:

— Một trăm lượng bạc sao đủ cho người một nhà chúng ta tiêu dùng chứ! Vương phi đúng tuyệt tình như thế! Hiện thời nhà chúng ta không có tiền thàng của Thanh Bình, cuộc sống gặp nhiều khó khăn, vương phi cho một trăm lượng bạc không phải quá ít ư?

Nghe nói, Mộ Dung Thụ không khỏi gọi lên khoe môi cười lạnh:

— Ô? Người cảm thấy một trăm lượng quá ít? Như vậy, người cảm thấy bao nhiêu mới thích hợp?

— Vương phi? Chúng ta đã làm hết sức, sao có thể mặc hần làm cần?

Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thụ mở miệng, lập tức lo lắng nói:

Mộ Dung Thụ khẽ lắc đầu nhìn Hồng Lăng đang gấp gáp. Nàng cười lạnh chờ xem phụ thân Thanh Bình trả lời như thế nào!

Đợi tính toán xong, phụ thân Thanh Bình ngẩng đầu, công phu sư tử ngoạn nói:

— Năm trăm lượng bạc!

Có năm trăm lượng bạc, đời này hẳn đều không cần khổ cực, không chừng còn có thể một bước lên trời ấy chứ.

Một phụ nữ đứng bên cạnh hẳn, cũng một đứa bé gầy yếu khoảng mười tuổi đều không ngừng run rẩy, không dám ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thụ.

Hắn vừa nói xong, người xung quanh nhất thời nổ oanh.

— Đây thật là ý vương phi thương hại mà lên mặt sao! Năm trăm lượng? Ông ta còn có mặt mà nói ra!

— Đừng nói là các người không có nghe qua, hôm qua ông ta thua ba trăm lượng ở đồ phường đó!

— Đây là muốn đến lừa gạt vương phi rồi!

Mộ Dung Thụ giận quá hóa cười, năm trăm lượng? Nếu sớm biết phụ thân Thanh Bình là người như thế, nàng nên dùng một cách khác đến bồi thường. Có điều, trước mắt, nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn này của ông ta, nàng rất có nhẫn nại hỏi:

— Người bán Thanh Bình cho Vương phủ vào năm nào?

Bởi thái độ nàng thân thiện hòa nhã, trên mặt cũng không có chút tức giận khiến phụ thân Thanh Bình buồn bực không thôi, ngay cả một số người vây xem cũng có chút buồn bực, đây là chẳng lẽ vương phi thật sự sẽ đưa tiền cho cái gã không biết xấu hổ kia?

— Năm kia.

Phụ thân Thanh Bình không biết Mộ Dung Thụ hỏi chuyện này là ý gì, cũng sờ trả lời:

Mộ Dung Thụ gật gù đầu, tiếp theo lại hỏi:

— Là bán mười lượng bạc, lại ký văn tự bán đứt phải không?

— Vâng.

Thành thật trả lời như cũ.

— Tốt lắm. Vậy người có biết, một khi ký văn tự bán đứt, Thanh Bình đã không phải là con gái của người không?

Mộ Dung Thụ tiếp tục hỏi, thanh âm vẫn thân thiết hòa nhã như cũ.

Phụ thân Thanh Bình không nghĩ nhiều lắm, hướng hồ Mộ Dung Thụ nói lại là sự thật, tiếp tục đáp:

— Vâng, lời vương phi là sự thật.

— Hôm qua bốn vương phi bảo người tặng một trăm lượng cho các người, phải không?

— Vâng. Là vương phi thiện tâm, nhớ tình cảm chủ tử của Thanh Bình.

Ông ta tiếp tục trả lời. Dù sao ông ta cũng muốn năm trăm lượng bạc, lúc này nói chuyện vẫn không thể đắc tội Mộ Dung Thụ.

Tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thụ dần dần biến mất, giọng nói lạnh dần:

— Rất tốt. Xem ra, người cũng không phải không là loại người không hiểu lý lẽ. Cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Thế gian quả là muôn hình vạn trạng, nàng vốn vì Thanh Bình mới có thể đưa tay viện trợ người nhà cô ấy, thật không nghĩ đến họ thấy thế lại cho rằng vị vương phi như nàng dễ lừa gạt. Không cần nghĩ cũng biết, có lần này đây, như vậy, sẽ có lần sau, sau sau nữa! Thế nhưng, cũng có những người thành thật chân chất như gia đình Văn Mai vậy. Rõ ràng nàng không làm được gì nhiều, nhưng bọn họ vẫn rất biết ơn.

Phụ thân Thanh Bình vội vàng gật đầu, nịnh nọt nói:

— Tiểu nhân mặc dù không có đọc bao nhiêu sách, nhưng vẫn hiểu được một chút đạo lý. Vương phi đối xử rất tốt với gia đình tiểu nhân, tiểu nhân cảm kích ngập lòng. Đặc biệt là Thanh Bình, trước đây khi về nhà, đều nói vương phi có lòng từ bi, đối với các nhà hoàn như nàng chưa bao giờ đánh mắng. Hiện thời có mấy chủ tử tốt như vương phi đâu.

— Như vậy, mời người nói cho bốn vương phi, hành động hôm nay của người ý là muốn thế nào? Uy hiếp bốn vương phi? Người thật to gan!

Tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thụ hoàn toàn biến mất, nàng bỗng găm lên chất vấn, phất chốc làm cho phụ thân Thanh Bình choáng váng, không biết chuyện gì xảy ra.

— Thành vương phi thứ tội! Là một nhà dân phụ cả gan. Dân phụ xin cảm tạ ân đức sâu rộng của vương phi.

Người phụ nữ thân hình gầy yếu bên cạnh phụ thân Thanh Bình bỗng nhiên quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ.

— Người, người đàn bà ngu xuẩn này! Nói với nó vấn cái gì đó! Nếu vương phi không cho chúng ta ngân lượng, chúng ta về sau dựa vào cái gì mà sống?

Phụ thân Thanh Bình hiển nhiên không biết lúc này Mộ Dung Thụ đã vô cùng tức giận, ông ta vẫn cho là Mộ Dung Thụ dễ khi dễ, không thêm để ý, nghe được lời bà thì giận dữ quát to.

Bé trai gầy yếu bên cạnh bà ngẩng khuôn mặt tái nhợt nhìn ông ta, yếu ớt nói:

— Vốn vương phi đã cho một trăm lượng bạc, là cha đi đồ phường rồi thua toàn bộ trong một đêm, có thể trách ai đây?

— Máy không cần cái mạng chó của mình nữa sao? Cầm miệng!

Phụ thân Thanh Bình gần quất một tiếng.

Sự tình phát triển đến tình trạng như bây giờ, hành vi của phụ thân Thanh Bình không khác gì bọn lưu manh, nhiều lời vô ích! Lại nhìn mẹ và em trai Thanh Bình, xem đáng về này thì biết bọn họ đã bị ông ta đánh chửi trong thời gian dài, cho nên mới tạo thành đáng về gầy yếu, sắc mặt trắng bệch như kia.

Ở cỡ đại, loại tình huống này thường xuyên diễn ra. Những gì nặng có thể làm vì Thanh Bình đã đủ nhiều. Nếu muốn sau này có cuộc sống tốt, xem ra thân là người đứng đầu một nhà, người đàn ông kia nhất định phải trả giá đắt một chút!

Mộ Dung Thụ xoay người ra lệnh cho thủ vệ ở cửa:

– Nếu ông ta tiếp tục gây chuyện trước cửa Vương phủ, cứ trối lại đưa đến quan phủ!

Dứt lời, nặng đi vào trong.

– Vương phi, ngài làm sao có thể máu lạnh vô tình như thế? Thanh Bình đã hầu hạ ngài gần một năm. Cho dù ngài niệm tình cũ của Thanh Bình, cũng không nên đối xử vô tình như thế với chúng ta. Chỉ là mấy trăm lượng bạc mà thôi, ngài làm như vậy, không sợ bị người trong thiên hạ chê cười sao?

Phụ thân Thanh Bình vừa thấy Mộ Dung Thụ xoay người rồi đi, lập tức thốt lên không kịp nghĩ nhiều.

Mọi người vây xem đông loạt khinh thường nhìn về phía ông ta, chuyện xảy ra vừa rồi họ đều thấy rõ. Khi Nam Dương vương phi còn chưa đi ra, họ còn vì ông ta mà cảm thấy lo lắng bất bình thay, nhưng vương phi vừa xuất hiện, từng lời một nói rõ ràng rành mạch mọi chuyện! Hoàn toàn là ông ta muốn uy hiếp vương phi lấy bạc! Hành vi đó thật khiến người khác khinh thường. Dù sao khi Thanh Bình bán vào Vương phủ là mười lượng bạc, mà vương phi nhớ tình cảm chủ tớ, cho gia đình ông ta một trăm lượng bạc, ân tình như thế, họ không cảm ơn thì thôi, còn tới đòi hỏi này nọ! Quả thật là lòng muốn dạ thù!

Sở dĩ dân chúng đứng về phía Mộ Dung Thụ, kỳ thực còn có một nguyên nhân khác. Đó là mấy ngày trước, Nam Cương công chúa đã náo loạn ở đây, mà cách ứng đối của Nam Dương vương phi đã làm cho những người dân này được giải hạn vô cùng thỏa mãn! Cũng xem như một thủ hoạch.

Mộ Dung Thụ dừng bước, nhưng cũng không quay đầu nhìn phụ thân Thanh Bình, mà là ra lệnh cho hộ vệ:

– Người này bất kính với bản vương phi, đồng thời uy hiếp muốn lừa gạt bản vương phi. Thật sự khiến người ta không thể nhận được nữa! Lập tức trối lại giải lên quan phủ! Về phần hai người khác, không cần trách phạt.

– Vâng!

Mấy gã hộ vệ đồng thời đáp.

Phụ thân Thanh Bình sao nghĩ tới sẽ là tình huống như vậy, ông ta vẫn cho là Nam Dương vương phi tính tình hiền hoà, huống hồ còn đối xử với Thanh Bình rất tốt, ông ta sẽ dễ dàng nhân cơ hội đòi ít tiền trả nợ đánh bạc. Nhưng không hề lường được tình huống trước mắt, lập tức sợ tới mức thiếu chút nữa sà ra quần.

Ông ta than trời trách đất, gào khóc gầy gụa, chửi nầy mắng kia, nhưng không ai thèm để ý, ai nấy đều khinh thường chán ghét lạnh lùng nhìn ông ta.

Cửa lớn Vương phủ vừa đóng lại, Hồng Lăng đi phía sau Mộ Dung Thụ, vô cùng tức giận nói:

– Vương phi, sao phụ thân Thanh Bình lại là loại người này? Quả nhiên khiến người khác tức giận.

Mộ Dung Thụ gặp qua không ít người, có người tốt cũng có kẻ xấu, vì vậy lúc này có hơi tức giận, nhưng đảo mắt đã không để trong lòng nữa, tức giận vì loại người này không đáng. Nàng nghiêng đầu nhìn Hồng Lăng cười nói:

– Không cần để trong lòng. Thông qua chuyện này, ông ta ít nhiều sẽ biết sợ.

– Vâng, Vương phi cho hộ vệ đưa ông ta lên quan phủ, là để tránh ông ta bị đồ phường dối nợ, đồng thời cũng cho ông ta một bài học phải không ạ?

Hồng Lăng tâm tư thông minh, nghĩ lại liền hiểu Mộ Dung Thụ vì sao làm như vậy. Thiếu đồ phường hai trăm lượng bạc, đồ phường làm sao có thể buông tha ông ta! Đắc tội vương phi mà không bị chút trừng phạt sao được!

Mộ Dung Thụ gật đầu.

– Mẹ và em trai Thanh Bình thật đáng thương, nếu cha cô ấy căm ghét như thế, hai người đó sẽ không thể có ngày lành. Thông qua chuyện này, ông ta sẽ thu lại chút ít tính tình. Thế nhưng, ngày lành là mình tự cố gắng mà có. Chỉ hy vọng em trai Thanh Bình không đi theo vết xe đổ đó. Sau này người âm thầm giúp đỡ họ một chút.

Chuyện nặng có thể làm, cũng chỉ có như thế.

Gần như đợi đến khuya, Vũ Văn Mặc mới từ thư phòng trở về. Mộ Dung Thụ vì có chuyện trong lòng nên cũng không quá để ý.

– Sao đã trở về này còn chưa ngủ?

Vũ Văn Mặc thấy nàng dựa trên giường đọc sách, quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thụ khép sách lại nhìn về phía hắn, mỉm cười nói:

– Có chuyện trong lòng, không cách nào đi vào giấc ngủ cho nên đành đọc sách cho tới giờ.

Nghe vậy, con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc bỗng trở nên tối sẫm, thờ dài, từ trước tới nay tâm tư nàng sâu sắc, hẳn là đoán được cái gì. Hắn cũng không có ý định giấu giếm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 133-1

– Bản vương quyết không hòa thân!

Gần như đợi đến khuya, Vũ Văn Mặc mới từ thư phòng trở về. Mộ Dung Thụ vì có chuyện trong lòng nên cũng không quá để ý.

– Sao đã trở về này còn chưa ngủ?

Vũ Văn Mặc thấy nàng dựa trên giường đọc sách, quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thụ khép sách lại nhìn về phía hắn, mỉm cười nói:

– Có chuyện trong lòng, không cách nào đi vào giấc ngủ cho nên đành đọc sách cho tới giờ.

Nghe vậy, con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc bỗng trở nên tối sẫm, thờ dài, từ trước tới nay tâm tư nàng sâu sắc, hẳn là đoán được cái gì. Hắn cũng không có ý định giấu giếm nàng.

– Nam Cương kí kết hiệp ước liên minh với Bắc Cương, sứ thần truyền tin đến, nói rằng nếu Đại Hoa quốc không công khai biện pháp giải quyết nạn hạn hán, như vậy, hai nước sẽ khai chiến với Đại Hoa quốc từ hai mặt Nam, Bắc.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc nặng nề, nói. Hiện thời tình huống bỗng nhiên thay đổi có chút phức tạp, Nam Cương bởi nạn hạn hán mà làm cho bọn họ không để trong mắt, chỉ cần phát binh chắc chắn có thể san bằng, nhưng hôm nay lại nảy ra thêm một Bắc Cương.

– Bắc Cương? Một Nam, một Bắc, bọn họ làm sao có thể liên minh?

Mộ Dung Thụ hỏi. Thông qua sự hiểu biết của nàng, Nam Cương và Bắc Cương nằm ở hai đầu Nam Bắc, ngăn cách bởi Đại Hoa quốc ở giữa. Mấy trăm năm qua đều không có bất kì liên hệ gì, hiện tại sao có thể liên minh đối phó Đại Hoa quốc? Chẳng lẽ...

– Bắc Cương cũng khô hạn?

Vũ Văn Mặc gật đầu.

– Ừ. Bắc Cương bao năm qua luôn luôn khô hạn, trước kia mùa đông còn có tuyết rơi, đến mùa xuân trồng trọt tuyết tan coi như đất đai khá ẩm ướt. Nhưng hôm nay, không có tuyết đọng, mấy năm qua xuân, hạ, thu mưa rất ít.

Bắc Cương và Nam Cương chỉ là các tiểu quốc, hay nói cách khác chẳng qua là bộ lạc nhỏ, nhưng đều rất khó chơi. Hiện thời nếu Đại Hoa quốc muốn vận dụng quốc khố và quân đội chia ra đối phó, có lẽ sẽ bất đắc dĩ phải tăng cường thu thuế dân chúng.

Những đạo lý này, hai người đều hết sức rõ ràng, đây cũng là lý do khiến bọn họ khó xử, Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên ở Vương phủ nghị sự suốt một ngày.

Vì có sự gia nhập của Bắc Cương, lúc này xác thực khó giải quyết!

Mộ Dung Thư khép hờ mắt, tiếng nói trầm thấp hỏi:

— Hoàng Thượng quyết định thế nào?

Chuyện này khó giải quyết, ở trình độ nhất định nào đó là vạn không thể đi nhầm một bước. Một khi ba bên khai chiến, bất kể có diệt được hai nước kia hay không, lấy thực lực hiện tại của Đại Hoa quốc, e là sẽ tổn thương một nửa. Nếu Đại Hoa quốc công khai phương pháp cứu trợ nạn hạn hán, khiến cho hai tiểu quốc kia có cơ hội lấy lại sức và phát triển, ngày sau e là sẽ trở thành kẻ địch nhân mạnh hơn nữa, khó có thể đối phó.

— Hoàng Thượng đáp lời sứ thần rằng cần suy xét.

Vũ Văn Mặc trả lời:

Mộ Dung Thư thần sắc mặt nặng nề, nhưng mà chuyện này là quốc gia đại sự, cho dù nàng có lo lắng cũng không cách nào đã động được quyết định của hoàng thượng. Dù sao nàng khá thông thạo với thương trường, nhưng đối với chiến tranh lại không có nhiều hiểu biết. Cho nên trên phương diện này, nàng không thể có ý kiến gì.

— Đứng nhìn nóng. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sẽ có cách vịn cả đôi đường.

— Thư nhi, phương pháp cứu trợ nạn hạn hán là nàng nghĩ ra, nàng có bằng lòng công khai nó không?

Vũ Văn Mặc do dự một chút, lên tiếng hỏi:

Nghe vậy, Mộ Dung Thư lắc lắc đầu:

— Đối với ta mà nói không sao cả.

Biện pháp này cũng không phải do nàng nghĩ ra.

— Ủ, cũng không còn sớm, ngủ đi.

Vũ Văn Mặc ôn nhu cười nói. Tiếp đó, hắn cởi áo ngoài, nằm lên giường.

Trong lòng Mộ Dung Thư vẫn bất an, chỉ một chuyện hòa thân thế nhưng dẫn đến phát sinh nhiều sự việc như vậy, còn không biết sau này sẽ ra sao.

Một đêm này, hai người ôm nhau ngủ.

Liên tiếp ba ngày, Vũ Văn Mặc đều sáng sớm tiến cung, nửa đêm mới về. Có thể là tin tức Nam Cương và Bắc Cương kết đồng minh lọt vào tai dân chúng, khiến mọi người một trận kinh hoàng, không khí kinh thành khá trầm lắng.

Sáng nay, lúc rời đi Vũ Văn Mặc đã nói, vì suy nghĩ cho dân chúng, nếu không ngoài ý muốn có lẽ Hoàng Thượng sẽ đồng ý yêu cầu của Nam Cương và Bắc Cương.

Mặc dù Đại Hoa quốc đang tạm thời thái bình, nhưng loại yên ổn này cùng lắm chỉ duy trì được chừng mười năm! Chỉ cần hai nước kia nghỉ ngơi lấy lại sức, một lần nữa tích trữ lương thảo và binh lính, như vậy nhất định sẽ lại xâm chiếm Đại Hoa quốc.

Mà nếu theo đà này, trong vòng năm năm Đại Hoa quốc ổn định lớn mạnh sẽ không cần kiêng kỵ hai tiểu quốc kia! Nhưng, loại chuyện ngày sau này không ai dám nắm chắc.

— Mẫu thân, người đang nghĩ gì thế?

Tiểu Hiền nhi nghiêm túc viết chữ, khi ngẩng đầu lên muốn Mộ Dung Thư khen bé, lại phát hiện Mộ Dung Thư đang thất thần thì mờ to mắt nhìn, cẩn thận hỏi:

Mộ Dung Thư phục hồi tinh thần lại, nhìn dáng vẻ dè dặt của tiểu Hiền nhi, lòng mềm nhũn, ôm bé vào ngực, nhìn hai chữ “mẫu thân” cu cậu vừa mới viết xong. Tuy Hiền nhi học viết chữ chưa lâu nhưng bé vô cùng thông minh, phụ tử chỉ dạy qua một lần, bé đã có thể nhớ kỹ, phụ tử cho rằng bé thông minh hiếm có, tương lai chắc chắn đạt được thành tựu to lớn, trở nên nổi bật.

Hai chữ “mẫu thân” này, bao hàm rất nhiều thâm ý. Người mà Hiền nhi cần cảm tạ và ghi tạc trong lòng không thể quên đó là mẹ ruột của bé.

— Hiền nhi, còn nhớ rõ mẫu thân con không?

— Vâng, Hiền nhi còn nhớ rất rõ. Chờ Hiền nhi lớn lên, sẽ không để cho nương và mẫu thân bị người khác bắt nạt.

Tiểu Hiền nhi nghe nói, trong đôi mắt to ngập nước nhất thời phấp phấp, nhưng bé rất kiên cường, không cho nước mắt rơi xuống.

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng bé.

— Mẫu thân Hiền nhi hi vọng sau này con sẽ sống thật vui vẻ hơn bất cứ ai. Nương con không mong muốn nhìn thấy Hiền nhi vì nhớ mình mà rơi lệ.

— Vâng, Hiền nhi hiểu ạ.

Hiền nhi gạt đầu lia lịa. Ánh lệ trong mắt dần dần biến mất.

— Chúng ta tiếp tục luyện chữ.

Mộ Dung Thư ôn nhu nói:

Hiền nhi gạt đầu, nghe lời cảm bút lông rất ra dáng, nghiêm túc viết chữ. Lúc này hai chữ Hiền nhi viết là mẫu thân.

Khi nhìn thấy hai chữ này, trong lòng Mộ Dung Thư chợt ảm áp. Lúc trước nhận nuôi Hiền nhi là vì Ngọc nhi nhờ vả. Sau mấy tháng, nàng phát hiện nương và Hiền nhi ngày càng có tình cảm mẹ con. Bé nghe lời, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, đáng yêu, rất khó làm cho người ta không thích.

Sau giờ cơm trưa, Mộ Dung Thư cho người đưa Hiền nhi trở về phòng nghỉ ngơi. Mà nàng cũng có thói quen ngủ trưa nên cũng nằm ở trên giường muốn chợp mắt một lát.

Ái ngại, vừa mới nhắm mắt lại, chợt nghe nha đầu ngoài cửa bẩm báo:

— Khỏi bẩm vương phi, có một cô gái họ Thẩm xin gặp.

Cô gái họ Thẩm? Mộ Dung Thư chậm chậm mở mắt, nhìn về phía cửa hỏi:

— Tên đầy đủ?

— Thẩm Nhu.

Nha đầu kia lập tức trả lời:

Thẩm Nhu? Lại là Thẩm Nhu! Nghe nói Thẩm Nhu đã chạy trốn khi Thẩm gia bị tịch thu tài sản chém đầu, hiện giờ sao có thể xuất hiện lần nữa?

— Vương phi?

Ngoài cửa, nha đầu chưa nghe thấy Mộ Dung Thư trả lời, lập tức lại dè dặt cẩn trọng kêu một tiếng.

Mộ Dung Thư hoàn hồn, thầm nghĩ: lúc này Thẩm Nhu quay về đòi gặp nàng, sẽ là vì chuyện gì? Gặp hay là không gặp? Gặp mặt, có thể tìm hiểu xem nàng ta muốn thế nào. Không gặp, nàng chỉ có thể đoán! Như vậy...

— Ủ, đưa nàng đến nhà kẻ chờ đi.

Một lúc sau, Mộ Dung Thư lần nữa thay quần áo rửa mặt chải đầu chín chu, lập tức đến nhà kẻ.

– Vương phi, sao Thẩm Nhu lại đột nhiên tới gặp ngài? Chẳng lẽ rằng ta không sợ bị người khác biết?

Hồng Lăng đi phía sau Mộ Dung Thu nghĩ hoặc hỏi. Hiện nay Thẩm Nhu là con gái của tội thần, thời điểm Thẩm gia bị tịch biên chém đầu đã không rõ tung tích nàng ta. Mà khi tân đế vừa đăng cơ, cũng không phải người tìm kiếm. Nhưng ai có thể nghĩ tới nàng sẽ chủ động xuất hiện?

Mộ Dung Thu sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng nghĩ hoặc không thua gì Hồng Lăng. Hiện tại không thấy được Thẩm Nhu, hết thảy cũng chỉ có thể là đoán.

Nhà kẻ.

Thẩm Nhu nhìn nơi quen thuộc này với vẻ mặt bình tĩnh. Lúc nàng vẫn còn là Thẩm trắc phi đã tới Mai viên vài lần, nhưng ngay tại đây, nàng nhiều lần bị Mộ Dung Thu tính kế phản kích. Lúc rồi đi nàng cũng thật không ngờ chung quy có một ngày mình sẽ quay lại! Mà khi nàng lần nữa ngồi ở đây mới phát hiện, nàng vẫn khổ có thể quên Vũ Văn Mặc cùng những chuyện đã trải qua ở chốn này.

Lúc Mộ Dung Thu đến gần nhà kẻ, nhìn thấy Thẩm Nhu đắm chiêu, như đang thất thần. Tuy rằng mới không gặp chỉ mấy tháng nhưng Thẩm Nhu thay đổi thật lớn, thần hình nàng ta gầy yếu, sắc mặt khó vàng, nhìn qua như hơn ba mươi tuổi. Trong mái tóc dày thoáng thấy được cả tóc bạc. Không thể tưởng tượng được chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Thẩm Nhu lại thay đổi đến mức này!

Trong phòng bỗng nhiên nhiều hơn một người, Thẩm Nhu đã có cảm giác, nàng chậm rãi thu hồi tầm mắt, quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Mộ Dung Thu, câu nói đầu tiên khi mở miệng đó là:

– Chắc Vương phi không thể ngờ chúng ta vẫn sẽ gặp lại đi?

Ngay cả nàng cũng thật không ngờ.

Mộ Dung Thu lạnh nhạt thong dong nhìn Thẩm Nhu, hơn tháng không thấy, nàng thoát thai hoán cốt hiện thời càng thêm trầm ổn, hai mắt vô cùng bình tĩnh, làm cho người ta nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì. Lướt qua bên người nàng, sau khi ngồi xuống, mới nhìn nàng mà nói:

– Bỏn vương phi cũng rất ngoài ý muốn.

Tầm mắt bỗng nhiên rơi vào trên người nha hoàn phía sau Thẩm Nhu. Nha hoàn kia cúi đầu, thấy không rõ dáng người, nhưng thần hình nhìn khá quen mắt.

– Mấy tháng không gặp, vương phi sắc mặt hồng nhuận, da thịt trắng tuyết, so với ba năm trước đây còn rạng rỡ, trẻ đẹp hơn nhiều.

Khi nói lời này giọng Thẩm Nhu vẫn bình tĩnh, nghe không ra một tia ghen tị. Nàng bắt quả là tự giễu cười khê, rồi nói tiếp:

– Đầu có giống ta hiện thời, khuôn mặt già nua như phụ nhân bốn mươi tuổi.

Ngắn ngủn mấy tháng quang cảnh, đã là vật còn người mất.

Thẩm Nhu bình tĩnh như thế, thật ra khiến Mộ Dung Thu tạm thời không đoán được là chuyện gì xảy ra, nhưng khoé mắt nàng ngẫu nhiên liếc về phía nha hoàn sau lưng Thẩm Nhu.

– Người nói đùa.

Mộ Dung Thu cười nhạt đáp lại.

Nhìn Mộ Dung Thu bình tĩnh thong dong, ánh mắt Thẩm Nhu chuyển động, cho dù đã trải qua nhiều như vậy, Mộ Dung Thu vẫn không hề thay đổi, vẫn trấn định như thế, biết nàng hôm nay có mục đích mà đến, còn có thể không chút dao động! Cho dù nàng tự nhận tính tình mình so với trước đây càng trấn định, nhưng khi đối mặt Mộ Dung Thu, nàng vẫn không cách nào không chế lòng mình, muốn đối đầu cùng nàng ta.

– Sao lại là nói đùa. Chỉ cần người có mắt sẽ nhìn ra, hiện giờ nếu ta đứng bên cạnh vương phi, e rằng ai cũng nghĩ ta chỉ là một nha hoàn thân phận thấp kém mà thôi. Lại có ai sẽ nghĩ tới, ta đã từng là Thẩm trắc phi được sủng ái hai năm của phủ Nam Dương Vương?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 133-2

– Sao lại là nói đùa. Chỉ cần người có mắt sẽ nhìn ra, hiện giờ nếu ta đứng bên cạnh vương phi, e rằng ai cũng nghĩ ta chỉ là một nha hoàn thân phận thấp kém mà thôi. Lại có ai sẽ nghĩ tới, ta đã từng là Thẩm trắc phi được sủng ái hai năm của phủ Nam Dương Vương?

Thẩm Nhu tiếp tục nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không nói, mà là nâng chung trà lên, tao nhã bình tĩnh nhẹ nhấp vài ngụm. Nàng biết, Thẩm Nhu tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này, sợ là mỗi một câu nói phía sau đều có mục đích.

– Tuy rằng Hồng Lăng bị hủy dung, nhưng so với ta còn đẹp hơn ba phần. Quả nhiên là khiến ta tự thấy ngượng ngùng. Thế nhưng, bất luận phủ Nam Dương Vương có nữ nhân nhiều hơn nữa, e là cũng khó có một nữ tử nào xinh đẹp hơn vương phi. Mà vị trí của vương phi trong lòng Nam Dương Vương, chỉ sợ là cũng sẽ không ai có thể so sánh. Thế nhưng, có đôi khi ta từng nghĩ, trong lòng vương gia, đến tột cùng là người quan trọng, hay là ta quan trọng. Thích người nhiều một chút, hay thích ta nhiều một chút? Dù sao hai năm kia, hẳn gần như ngày ngày ở Trúc viên, đem quyền chưởng quân trong phủ hoàn toàn giao cho ta. Ta dùng rất nhiều tâm tư, mới khiến cho cao thấp trong phủ đều kính nể mình. Sao ta có thể ngờ được thế sự vô thường, Vương phi người bỗng nhiên thay đổi tính tình. Xem ra, ông trời cũng cảm thấy hình như ta quá hạnh phúc.

Thẩm Nhu nhẹ nhàng thao thao bất tuyệt, vẻ mặt hoảng hốt như chìm trong hồi ức.

Trong lòng Mộ Dung Thu trầm kinh ngạc, đáng vẻ Thẩm Nhu lúc này rất không bình thường.

Thẩm Nhu còn đang chìm đắm trong mộng tưởng, nói:

– Mộ Dung Thu, ta chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ bại trên tay người, là thất bại thảm hại.

– Khụ.

Nha hoàn phía sau Thẩm Nhu kia bỗng nhiên ho một tiếng.

Từ trong hốt hoảng Thẩm Nhu bỗng nhiên không nói tiếp nữa, mà đưa đôi mắt sắc bén nhìn ung nhìn Mộ Dung Thu chăm chăm, giọng điệu dường như có chút vui sướng khi người gặp họa:

– Có lẽ một ngày nào đó vương phi cũng sẽ rơi vào kết cục như ta đây không chừng.

Mộ Dung Thu đối diện với đôi mắt trừng lớn của nàng ta, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, giọng điệu hỏi hột:

– Ô? E là khiến người thất vọng rồi.

Trong đôi đồng tử của Thẩm Nhu xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo, nhưng chỉ chớp mắt, nàng lại vô cùng bình tĩnh cười nói:

– Vậy thì mới mất mong chờ đi. Thế nhưng, phong thủy luân chuyển, vương phi không nên chắc chắn như vậy. Vương gia đối với ta như thế, đối với người cũng sẽ không thể ngoại lệ.

Khẩu khí của nàng mười phần khẳng định. Nàng tuyệt đối không tin Vũ Văn Mặc sẽ động tâm đối với bất kỳ một nữ nhân nào.

Hồng Lăng hộ chủ sốt ruột, nghe Thẩm Nhu nói xong, nhịn không được trả lời một câu:

– Người là trừng phạt đúng tội, người có tâm tư ác độc đương nhiên không vào được mắt vương gia, vương gia là thật lòng với vương phi. Khấp phụ ai có mắt đều thấy.

Mắt sắc Thẩm Nhu liếc về hướng Hồng Lăng, gián quát một tiếng:

– Câm miệng!

Một nha đầu nàng từng không thêm để trong mắt cũng dám không biết lớn nhỏ, thật đúng là to gan! Bối đã trải qua rất nhiều đau khổ, hiện thời nàng vừa kín tiếng quá, không chỉ là khí thế tăng nhiều, mà còn vô cùng âm lãnh, có vài phần khí thế làm cho người khác phải sợ hãi.

Hồng Lăng run lên bần bật.

– Thẩm Nhu, Thẩm Nhị cô nương có phải đã quên đây là phủ Nam Dương Vương rồi không? Chỗ người đứng là viện của bốn vương phi, người người quát mắng là đại nha hoàn của bốn vương phi. Người bên cạnh bốn vương phi chưa từng có đạo lý để cho một người ngoài quốc trách. Thỉnh Thẩm Nhị cô nương đừng quên thân phận bản thân.

Mộ Dung Thu về mặt nhún nhật, giọng điệu cũng thản nhiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Nhu khê biến, rốt cuộc so ra nàng vẫn kém Mộ Dung Thu về khoản trấn định! Tuy rằng đã cố hết sức kiềm nén, nhưng trong lúc lơ đãng đã lộ ra hết suy nghĩ trong lòng. Đang khi ánh mắt mọi người chăm chú nhìn, nàng vuột lừa gần, nhếch môi cười nói:

– Vương phi nói phải. Là ta không đúng.

Mộ Dung Thu cười nhạt không nói, cảm ly trà, nâng nắp gạt vụn trà trên mặt, cúi đầu nhấp một ngụm, thần sắc trấn định, nhưng mà trong đôi đồng tử đen kịt lại có vài phản ánh sáng lạnh thoáng hiện, nàng cười nói:

– Hồng Lăng là nha đầu bên cạnh bốn vương phi, luôn luôn tận tâm hầu hạ bốn vương phi, thân phận đương nhiên hơn người.

Hơi ngừng đầu, đuôi mắt thu hết sự biến hóa trên khuôn mặt Thẩm Nhu.

Ý ở ngoài lời của nàng đó là, hiện thời thân phận Thẩm Nhu đề hèn, so ra còn kém một nha hoàn! Nàng muốn dùng lời này chọc giận Thẩm Nhu.

Trên mặt Thẩm Nhu chỉ thoáng qua chút không vui, nhưng rất nhanh biến mất.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Thu thấy nha hoàn phía sau Thẩm Nhu lấy tay đẩy nàng ta một cái. Nàng khê neho mắt.

Thẩm Nhu có vẻ như nhận được sự nhắc nhở của nha hoàn kia, sắc mặt nàng trầm ngưng mờ mịt nói:

– Không biết vương phi có nghe nói chuyện Nam Cương và Bắc Cương liên minh không?

Tay cầm chén trà của Mộ Dung Thu hơi chựng lại, không nói, chờ Thẩm Nhu tiếp tục nói hết.

Thấy thế, Thẩm Nhu tiếp tục nói:

– Nam Cương liên minh với Bắc Cương, nếu hai nước cùng tấn công Đại Hoa quốc, dù Đại Hoa có nắm chắc thắng lợi đi nữa, nhưng nhất định sẽ tổn thất nặng nề. Mà dân chúng Nam Cương và Bắc Cương đều không phải dễ thu phục. Tin rằng điểm ấy trăm năm qua tất cả hoàng đế đều rất rõ ràng, bằng không trong những năm gần đây cũng sẽ không thể tùy ý hai tiểu quốc ở biên thùy này ngày một lớn mạnh như thế.

Nàng hơi dừng một chút, nhìn nhìn về mặt Mộ Dung Thu, thấy nàng vẫn chưa mấy may dao động.

Thẩm Nhu âm thầm cắn chặt răng, tiếp tục nói:

– Vì vậy hiện thời phương pháp tốt nhất đó là Đại Hoa quốc đồng ý với đề nghị của Nam Cương và Bắc Cương, công khai phương pháp cứu trợ nạn hạn hán, đồng thời hòa thân cùng công chúa Hàm Hương.

Khỏe miệng Mộ Dung Thu khê cong lên, nâng ly trà lên thản nhiên nhấp vài ngụm, ánh mắt bên nhón nhìn về phía thị nữ sau lưng Thẩm Nhu, nói nhiều như vậy, rốt cục cũng vào chính đề! Thế nhưng, thật hơi ngoài dự liệu của nàng, trực giác của nàng luôn luôn thật chuẩn, vốn tưởng mình quá mức miễn cảm, nhưng thật không ngờ, đúng là như thế.

– Vương phi không muốn biết Nam Cương và Bắc Cương quốc yêu cầu ai hòa thân cùng công chúa Hàm Hương sao?

Thẩm Nhu thấy Mộ Dung Thu luôn luôn không nói, hơn nữa càng cảm thấy nụ cười trên mặt nàng thấp phẫn chói mắt bên cạnh giọng hỏi.

– Chuyện này là quyết định của triều đình, một phụ nhân như bốn vương phi sao hiểu được nhiều như vậy? Thẩm Nhị cô nương hỏi lời này thật sự quá đường đột rồi.

Mộ Dung Thu lắc đầu, sắc mặt bình thản như cũ nhìn không ra nàng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Thẩm Nhu quyết định không quanh co vòng vòng nữa, bằng không Mộ Dung Thu nhẹ nhàng băng qua như thế nhất định sẽ khiến nàng tức chết!

– Công chúa Hàm Hương là hòa thân với Nam Dương Vương. Mà sau khi gả vào phủ Nam Dương Vương, công chúa Hàm Hương sẽ là chính phi, còn người chỉ là một trắc phi. Thế nhưng, ta nghĩ vương phi ngài là người coi trọng mặt mũi, nếu không muốn mình quá khó coi, vẫn nên tự thỉnh hạ đường đi.

Phong thủy luân chuyển, Mộ Dung Thu dùng thân phận chính phi giễu võ dương oai đập nàng dưới chân, hiện thời nàng ta trước sau gì cũng rơi xuống vị trí trắc phi, bị công chúa Hàm Hương đề đầu cúi cổ.

Mộ Dung Thu sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhìn về phía Thẩm Nhu, nghiêm túc gạt đầu.

– Cảm ơn Thẩm Nhị cô nương nhắc nhở. Nếu Hoàng Thượng thật sự hạ chỉ như thế, bốn vương phi chỉ có thể chấp nhận.

Bình tĩnh như vậy? Sắc mặt Thẩm Nhu khó coi đến cực điểm. Kỳ thực nàng nói những lời này có phải là thật hay không, chỉ có nàng và công chúa Hàm Hương biết. Bất quá nói nhiều như vậy, Mộ Dung Thu vẫn bắt vì sở động như cũ.

– Công chúa Hàm Hương vẫn đứng, không khát nước sao?

Mộ Dung Thu bỗng nhiên nhìn về phía nha hoàn sau lưng Thẩm Nhu, dùng tiếng Tây Vực hỏi. Từ khi bước vào nhà kẻ, nàng bắt đầu cảm thấy đáng người nha hoàn này nhìn hết sức quen mắt, sau khi Thẩm Nhu nói mấy câu, nàng đã đoán ra thân phận của nha hoàn này!

Quả nhiên, nha hoàn kia nghe Mộ Dung Thu nói xong, lập tức ngừng đầu lên. Thẩm Nhu bởi nghe không hiểu tiếng Tây Vực nên lấy làm lạ nhìn Mộ Dung Thu bỗng nhiên mở miệng.

Quả thật là công chúa Hàm Hương!

Nhìn thấy nàng, Mộ Dung Thu không khỏi buồn cười, nàng nhìn Thẩm Nhu, giọng điệu có chút trêu chọc nói:

– Thì ra Thẩm gia quả thật cấu kết cùng Nam Cương. Thẩm Nhị cô nương đến tốt cùng là người Nam Cương hay là người Đại Hoa đây?

Khó trách công chúa Hàm Hương khẳng khái đòi hòa thân với Vũ Văn Mặc, nghĩ cũng biết tất cả những điều này đều do Thẩm Nhu gây nên.

– Mộ Dung Thu, người không cần dùng lời nói chọc giận ta, kỳ thực người cũng đang hoài nghi đúng không? Người cũng không thể hoàn toàn chắc chắn. An nguy của quốc gia và vương phi người bên nào nặng bên nào nhẹ, tin rằng vương gia và Hoàng Thượng đều sẽ cân nhắc cẩn thận. Có điều công chúa Hàm Hương không muốn khi gả vào phủ Nam Dương Vương sẽ gặp lại người. Người có thể cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng là muốn hạ thấp thân phận làm trắc phi hay nên tự thỉnh hạ đường.

Thẩm Nhu nghe xong lời Mộ Dung Thu thì biết nàng đã nhìn ra người phía sau mình là công chúa Hàm Hương bên trực tiếp nói.

Công chúa Hàm Hương từ phía sau bước ra, ngồi cạnh Thẩm Nhu, về mặt nàng có vài phần kiêu căng nói:

– Hiện thời người vẫn là Nam Dương vương phi, chính là không biết vị trí Nam Dương vương phi này người còn có thể làm bao lâu! Từ lần đầu tiên gặp người, ta đã vô cùng chán ghét người, phải sống cùng người trong một phủ, ta trăm triệu lần không thể chấp nhận.

Kỳ thực kể từ khi biết thân phận Thẩm Nhu, nàng đã không quá muốn hòa thân cùng Vũ Văn Mặc, nhưng thái độ Vũ Văn Mặc đối với nàng lạnh nhạt, khiến nàng rất không vui, người ái mộ nàng rất nhiều, chưa bao giờ có một người như thế, nàng cũng không tin sau này Vũ Văn Mặc sẽ không yêu nàng!

Nghe hai người nói xong, Mộ Dung Thu đứng dậy xoay người sửa sang lại nếp nhăn trên váy, nói với Hồng Lăng đang mang về mặt lo lắng:

– Bốn vương phi hơi mệt. Hồng Lăng, tiễn khách.

Đã biết mục đích của bọn họ, nàng lười lãng phí thời gian ứng phó các nàng.

Thái độ nàng thản nhiên như thế, không tìm ra một tia bối rối hay mấy may gần gũi nào làm cho công chúa Hàm Hương và Thẩm Nhu rất ngoài ý muốn. Đến tốt cùng là Mộ Dung Thu nghĩ thế nào?

Mộ Dung Thu nhìn về phía hai người cười nói:

– Nếu thật đứng nói lời các người nói, vậy công chúa Hàm Hương nên nhanh về chuẩn bị một chút đi. Không nên để đến ngày thành thân sẽ bị luống cuống tay chân.

Đối với lời nói của hai người, nàng đương nhiên chỉ tin một nửa, cũng từ trong đó lấy được chút tin tức. Họ càng đề tâm đến chuyện hòa thân càng chứng tỏ sự liên kết giữa Nam Cương và Bắc Cương cũng không phải chắc chắn như vậy, hai nước này cũng đang dè chừng nhau đi?

Nàng không tin! Đồng tử Thẩm Nhu hơi co lại. Trong lòng tự giễu cười, từ đầu tới cuối Mộ Dung Thu đều trấn định hơn nàng. Bất quá...

– Mộ Dung Thu, người không nên chắc chắn như thế.

Công chúa Hàm Hương nhủ nhủ mây, một tiếng cười lạnh nói:

– Đối với nam nhân, e là không có nữ nhân nào hiểu biết họ hơn so với ta. Nam Dương Vương tuyệt đối sẽ không vì người mà để dân chúng dần thân vào nguy hiểm! Huống chi Vũ Văn Mặc còn là một vị vương gia.

Mộ Dung Thu con người đen chột lóc, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thành quyền. Nàng cười nhạt nhìn hai người, nói:

– Thẩm Nhị cô nương hẳn là người hiểu rõ bốn vương phi nhất, chuyện không nắm chắc bốn vương phi tuyệt đối sẽ không làm.

Mới nói mấy câu đã muốn nàng tự loạn trận cuộc?

– Bốn vương phi nào muốn hòa thân với một kỹ nữ như ngươi?

Bỗng nhiên, một bóng người mặc y phục đen từ ngoài cửa cấp tốc tiến vào nhà kẻ, bước đến bên người Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu nhìn người mới đến, cười nói:

– Sao lúc này Vương gia đã trở lại?

Hai ngày này hẳn đều nửa đêm mới trở về, ngày hôm nay sao lại về trước giờ cơm chiều.

Thẩm Nhu si ngốc nhìn Vũ Văn Mặc, đã bao lâu nàng không gặp hắn? Hiện thời trong mắt hắn đã không có nàng. Vừa vào nhà, tầm mắt của hắn quán chặt trên người Mộ Dung Thu nhưng không hề liếc nhìn nàng một cái. Nàng có chút bối rối sửa sang lại mái tóc cũng không lộn xộn, nhưng tay vừa chạm tới, nàng mới nhớ tới, hiện giờ mình căn bản không có cái gì gọi là xinh đẹp đáng nói.

Mà lúc này, Vũ Văn Mặc mới quay lại nhìn hai người. Khi thấy Thẩm Nhu, ánh mắt hắn chứng lại một lát. Thẩm Nhu?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 134

Hiện giờ Thẩm Nhu thay đổi quá nhiều, trước kia là người đẹp nhất nhì chốn kinh thành, lúc này gương mặt già nua, trên mái tóc đen đã thấp thoáng sợi bạc. Vũ Văn Mặc nhìn thấy nàng, đôi mày cau hẹp.

– Nhu nhi già đi.

Thẩm Nhu xấu hổ để tay xuống, dù nàng cố gắng che giấu cách nào cũng không thể giấu đi dung nhan xấu xí này của mình. Si ngốc nhìn hắn, tự gấu thu hồi ánh mắt, Thẩm Nhu nói bằng giọng vô hạn bi ai.

Nếu là một năm trước ai sẽ nghĩ tới Thẩm Nhị cô nương danh chấn kinh thành sẽ luân lạc tới tình trạng hôm nay? Chưa nói đến khuôn mặt già nua xấu xí, ngay cả khí chất động lòng người trước kia cũng biến thành hèn mọn.

Mộ Dung Thu chậm chậm thu hồi ánh mắt, vẫn chưa vì hành động đó của Thẩm Nhu mà có ý nghĩ khác thường, ngoại trừ có chút chán ghét.

Vũ Văn Mặc đôi mắt trầm ngâm, con người đen chớp động, cau mày dời mắt khỏi Thẩm Nhu, đồng thời mở miệng hỏi:

– Sao ngươi lại quay về?

– Nhu nhi không muốn trải qua cuộc sống lang bạc kỳ hồ, Nhu nhi không cách nào quên được vương gia.

Vốn tâm tính Thẩm Nhu đã lăng xăng, cũng có thể bình tĩnh xử lý tình cảm của nàng dành cho Vũ Văn Mặc, nhưng hôm nay khi một lần nữa nhìn thấy hắn, nàng không cách nào khống chế trái tim cuồng loạn, cho dù biết hiện thời mình căn bản không xứng với hắn, nhưng nàng vẫn suy nghĩ viên vông, chờ mong chỉ một ánh mắt của hắn.

Đôi mày Vũ Văn Mặc càng nhăn hơn, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình thường mới ngồi xuống bên nàng, ánh mắt chưa nhìn Thẩm Nhu, nhân dịp mở miệng nói:

– Lần này chuyện công chúa Hàm Hương khẳng khái muốn hòa thân với bốn vương là do thủ đoạn của ngươi đi?

Thân hình Thẩm Nhu run lên, cho dù trong lòng biết hắn đã không còn quan tâm đến nàng, nhưng vừa rồi nàng vẫn muốn có được sự quan tâm và ánh mắt của hắn. Nhưng hắn lại ti mi để ý đến tâm tính Mộ Dung Thu. Nước mắt chực trào ra, nàng cố nén.

– Bàn cung cũng không có ý định tiếp tục gạt vương gia, thật là Thẩm Nhu nói với bàn cung rằng vương gia là người đáng giá phó thác chung thân, vì vậy bàn cung mới muốn gả cho ngươi. Hiện thời Nam Cung đã liên minh cùng Bắc Cung, nếu vương gia không đồng ý hòa thân, như vậy, dân chúng Đại Hoa quốc sẽ bị chiến tranh lên luy, mà vương gia ngươi sẽ là tội nhân thiên cổ. Nam Dương vương phi bất quá là một nữ nhân, trên đời có biết bao nữ nhân như thế, làm gì Vương gia phải cố chấp tới mức ấy? Sau này ngươi muốn dạng nữ nhân nào mà không có? Bởi sau này vương gia là phu quân của bàn cung, ta mới không thể không có lòng tốt nhắc nhở ngươi.

Công chúa Hàm Hương thấy sau khi gặp Vũ Văn Mặc thì Thẩm Nhu như kẻ mất hồn, lập tức tiến lên nói. Nàng thần sắc thản nhiên, cũng vô cùng khẳng định.

Đôi mày như núi của Mộ Dung Thu khẽ nhúc nhích, Nam Cung và Bắc Cung, công chúa Hàm Hương khẳng định...

Thẩm Nhu hai mắt đầm lệ nhìn Vũ Văn Mặc, mỗi ông, muốn nói điều gì, nhưng lời giải thích đến miệng lại không sao thốt ra được. Trầm mặc một lát, nàng biết không thể tránh, hắn thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra tình cảnh hiện thời của nàng?

– Đúng vậy. Là ta. Thế nhưng, vậy thì đã sao? Vương gia là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, cho dù không có công chúa Hàm Hương, tương lai vương gia cũng sẽ có nữ nhân khác.

Công chúa Hàm Hương gả cho Vũ Văn Mặc, như vậy nàng sẽ có cơ hội quay về Vương phi. Tuy rằng giờ này ngày này nàng đã không còn xinh đẹp như trước, nhưng nàng chỉ cần tận tâm điều dưỡng, sau này chắc chắn khỏi phục dung mạo, chỉ có điều... Nàng nhìn về phía Mộ Dung Thu, khuôn mặt nàng ta trắng nõn hồng hào, trong lòng không khỏi đổ kỵ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu bỗng nhiên có chút hồi hận, ngày đó nếu nàng can thiệp vào quyết định của Vũ Văn Mặc, như vậy tuyệt đối sẽ không cho Thẩm Nhu có cơ hội trở mình! Quả thật là, không nhỏ có tận góc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời lên. Lúc trước nàng chưa từng nghĩ mình sẽ yêu thương Vũ Văn Mặc, vì hắn ở lại phủ Nam Dương Vương, đương nhiên sẽ không bận tâm nghĩ đến việc Thẩm Nhu sẽ quay lại.

– Cút !

Con người đen của Vũ Văn Mặc phát ra hàn quang lạnh thấu xương, môi mỏng khẽ mở, phun ra cũng là một chữ lạnh như băng này.

Thẩm Nhu hoảng hốt, trong đầu nháy mắt hiện lên nhiều cảnh tượng, một là khi lần đầu nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc, một là khi biết được nhiệm vụ của nàng phải gả cho hắn, còn có rất nhiều rất nhiều, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh vừa rồi hắn phun ra một chữ lạnh như băng kia. Rốt cuộc, trong lòng hắn nàng chẳng là gì!

– Một nam nhân không biết thương hương tiếc ngọc như vậy, quả thật là thế gian ít có! Bất quá bàn cung sẽ khiến ngươi hối hận!

Công chúa Hàm Hương nhủ chặt hai hàng lông mày, giọng nói có chút không tốt. Hắn càng không để nàng trong mắt, nàng lại càng muốn gả cho hắn! Cuối cùng có một ngày nàng nhất định sẽ khiến hắn phủ phục dưới váy nàng!

– Mộ Dung Thu, người đừng quá đắc ý kiêu ngạo. Ngày hôm nay của ta chính là ngày mai của ngươi. Cho dù công chúa Hàm Hương không thể hòa thân cùng vương gia đi nữa, cũng sẽ có nữ nhân khác có thể thay thế được vị trí của ngươi! Đến lúc đó, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể tiếp tục vững vững vàng vàng làm chính phi Nam Dương Vương của ngươi hay không!

Thẩm Nhu luôn nhìn Vũ Văn Mặc, thấy hắn vẫn không hề liếc nhìn lại một cái, nàng mới tự gấu cười lạnh. Nàng dời mắt, liếc lờ phẫn hận nhìn về phía Mộ Dung Thu, lời nói ra vừa như cảnh cáo, lại như nguyên rủa.

Nhưng về như nàng ta biết gì đó nên mới nắm chắc như thế.

Nghe Thẩm Nhu nói xong, con người sâu thẳm của Vũ Văn Mặc dần dần lạnh đi.

Mộ Dung Thu nghĩ hoặc, trong lòng chậm chậm cảm thấy bất an. Nhưng chỉ cần nàng nhận định và kiên trì, tuyệt đối sẽ không vì một câu nói của người khác hay tác động bên ngoài mà suy sụp! Nàng có niềm tin.

Lúc rời đi, tuy rằng cõi lòng tan nát nhưng Thẩm Nhu vẫn không nhìn được quay lại nhìn Vũ Văn Mặc một cái. Nhưng từ đầu tới cuối hắn chưa hề liếc qua nàng. Trong lòng nàng không khỏi cười lạnh: là vì ta trở nên xấu sao?

Nhà kẻ yên tĩnh trở lại, Hồng Lăng lần nữa rút trà nóng cho hai người.

– Từ lúc trốn khỏi Thẩm gia, Thẩm Nhu liền chạy tới Nam Cung, sau đó trở thành tỷ nữ của công chúa Hàm Hương. Hôm nay những chuyện này đều do một tay nàng thúc đẩy.

Vũ Văn Mặc nhìn chén trà trong tay, giọng nói vô cùng nặng nề.

Nghe vậy, mi mắt Mộ Dung Thư run lên, cúi đầu nhấp một ngụm nước trà.

— Hoàng Thượng đã hạ chỉ, tuyệt đối sẽ không giao phương pháp cứu trị nạn hạn hán cho Nam Cương, càng sẽ không đồng ý hòa thân với Nam Cương.

Vũ Văn Mặc lại nói tiếp.

Không hòa thân cùng Nam Cương? Đây là kết quả nàng sớm đã nghĩ đến. Nhưng còn có một Bắc Cương! Nếu nàng đoán không sai...

— Sau khi ta và thái tử diện hạ, Hầu gia thương nghị, cuối cùng quyết định dùng biện pháp chăm ngời quan hệ đồng minh của Bắc Cương và Nam Cương. Chỉ giao phương pháp xử lý nạn hạn hán cho Bắc Cương, từ đó khiến Nam Cương hoà nghị, hai nước bắt hòa, Đại Hoa quốc sẽ là ngư ông đắc lợi.

Vũ Văn Mặc ngừng đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng cúi đầu dùng trà, hẳn thấy không rõ thần sắc biến hóa của nàng, đành nhẹ cau mày nói tiếp.

Mộ Dung Thư gạt đầu trả lời:

— Đây là biện pháp hay. Lợi dụng Bắc Cương đối phó Nam Cương, mà bản thân Nam Cương Đại Hoa quốc còn không để trong mắt. Nếu so với Bắc Cương thì Nam Cương càng khó giải quyết hơn. Một khi để Nam Cương có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, nhất định sẽ trở thành họa lớn. Thế nhưng, ta nhưng có chỗ không hiểu, Thẩm Nhu và công chúa Hàm Hương tại sao lại khẳng định, người nhất định sẽ lựa chọn hòa thân?

Đây là nghi ngờ luôn chôn trong lòng nàng từ lúc công chúa Hàm Hương xuất hiện đến lúc rời đi.

Vũ Văn Mặc cảm tay nàng, hẳn có vẻ như cũng nghĩ đến đáng về đáng ghét của công chúa Hàm Hương, cười lạnh nói:

— Nam Cương kiêu ngạo cho rằng liên minh với Bắc Cương là có thể uy hiếp Đại Hoa, ép hoàng thượng hạ chỉ đồng ý hòa thân. Nhưng Nam Cương sao biết, Bắc Cương vì cứu dân chúng, quốc gia mình, làm gì còn để ý cùng bọn họ liên minh? Chỉ cần ngày mai có thánh chỉ, nhất định tình huống sẽ xoay chuyển.

— Tốt lắm

Mộ Dung Thư khẽ miệng hơi câu, nói lòng tám. Bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, nói:

— Không nên giao toàn bộ cách giải quyết khó hạn, nạn châu chấu, cách trồng trọt các loại thực vật cho Bắc Cương. Trước tạm giúp bọn họ giải quyết khó hạn, đợi cho khi vừa ngơi tay, họ sẽ gặp phải tình trạng mất mùa, nạn châu chấu, lúc này Bắc Cương cũng sẽ bị chúng ta khống chế.

Chỉ cần nắm quyền chủ động trong tay, ngày sau bọn họ mới không bị uy hiếp.

Nghe lời này của nàng, hai mắt hắn tỏa sáng:

— Thế thì tốt quá! Tạ Nguyên sớm đã có ý tưởng này, nhưng thật không ngờ việc cấy nông nghiệp giảm sản lượng cùng nạn châu chấu lại có quan hệ với nhau. Cho dù Bắc Cương tạm thời giải quyết được nạn khó hạn thì thế nào?

Mộ Dung Thư mỉm cười gật đầu, đây có tính là sau cơn mưa trời lại sáng không? Liều rù hoa cười gặp lại nhau? Một giây trước nàng còn định chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón mọi thử thách, cùng Nam Cương tính toán nạn nạn một phen! Giờ khác này, lại xảy ra biến cố đột ngột. Phương diện này sợ là hắn và Tạ Nguyên, Vũ Văn Hạo tổn không ít thời gian và công sức đi?

Thế nhưng, Bắc Cương sẽ dễ dàng trúng kế như thế sao? Nếu quốc chủ Bắc Cương quốc có ý nghĩ này, như vậy, tất nhiên ông ta sẽ dễ nghĩ một sự bảo đảm. Nhưng trước mắt không phải lúc nghĩ tới những thứ rắc rối này, nàng nhìn Vũ Văn Mặc, chợt phát hiện trên cằm hắn râu ria lờm chờm, theo bản năng vươn tay ra vuốt khẽ:

— Hai ngày nay vì chuyện này mà gia bốn ba vất vả rồi.

Thần hình cường tráng của Vũ Văn Mặc run lên bởi sự đụng chạm của nàng, hắn nắm chặt tay nàng, con người thâm thúy sâu như biển đại dương nhìn nàng.

— Điều ta muốn chỉ là nàng có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.

— Ừm, đêm nay ta tự mình xuống bếp. Cứ cho là phần thưởng đi, được chứ? Gia có muốn ăn hay không?

Trong lòng Mộ Dung Thư mềm nhũn, chỉ cần hắn cùng tiến cùng lui với nàng, như vậy, tất cả vấn đề đều sẽ như chuyện của Nam Cương và Bắc Cương vậy, dễ dàng giải quyết. Thấy hắn bốn ba như thế, nàng không khỏi đau lòng.

Vũ Văn Mặc đảo tròn mắt, tươi cười có chút gian trá nói:

— Thật ra cứu chuyện đại tràng không tệ! *(hình như là món lòng heo mà Thư tỷ chính Mặc ca ở mấy tập đầu thì phải)*

Vì cách giờ cơm chiều còn khoảng hơn hai canh giờ, nhìn khuôn mặt tuần tú của Vũ Văn Mặc nhuộm đầy vẻ mệt mỏi, Mộ Dung Thư bảo hắn trở về phòng nghỉ ngơi một lát.

Mà lúc này Mộ Dung Lan lại đến. Mộ Dung Nguyệt không đi cùng.

— Sao Ngũ muội không đi cùng Tử muội?

Mộ Dung Thư nghĩ hoặc hỏi. Do trái qua khoảng thời gian đen tối kia nên trong kinh thành, Mộ Dung Lan và Mộ Dung Nguyệt cũng chưa quen bạn bè nào thân thiết, vì vậy hai người vẫn như hình với bóng. Giờ Mộ Dung Lan đến một mình, khiến nàng không thể không nghĩ hoặc.

Mộ Dung Lan vẫn mang thần sắc cao ngạo trước sau như một, vẻ mặt nàng dường như có chút ai oán.

— Ngũ muội ngã bệnh. Hai ngày nay đang dưỡng bệnh.

— Sao lại bị bệnh?

Mộ Dung Thư lập tức hỏi tới. Hai ngày nay thời tiết khá tốt, không tiếp tục trở lạnh, hẳn không phải phong hàn. Có điều lần trước nhìn thấy Mộ Dung Nguyệt, phát hiện sắc mặt muội ấy có chút tái nhợt, vốn tưởng do nghỉ ngơi không tốt.

— Bệnh đã lâu rồi, vẫn luôn dùng thuốc. So với ta Ngũ muội còn thể thêm hơn. Tuy rằng cũng lưu lạc thanh lâu, nhưng ta nhờ vào lớn tuổi hơn, biết chút cảm kỳ thư họa nên trở thành hoa khôi, có thể lựa chọn nam nhân mình muốn tiếp. Nhưng Ngũ muội lại không thể. Có một đêm thanh lâu quá nhiều khách, một đêm muội ấy tiếp sáu gã gần ông, ngày hôm sau thì bệnh nằm trên giường. Vốn nghĩ rằng chỉ là phong hàn, hoặc do quá mệt mỏi. Kết quả mấy hôm trước, Hoa đại phu bắt mạch xong mới biết Lục muội nhiễm bệnh hoa liễu.

Lúc trả lời Mộ Dung Lan luôn cúi đầu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng khẽ run lên.

Bệnh hoa liễu? Mộ Dung Thư hoảng hốt. Bệnh hoa liễu là bệnh lây qua đường sinh dục.

— Hoa đại phu nói thế nào?

Mộ Dung Lan lắc đầu:

— Nam nữ thụ thụ bất thân, Ngũ muội là nữ tử chưa chồng, cho dù có từng sa vào kiếp phong trần đi nữa nhưng hôm nay muội ấy là tiểu thư phù tướng quân, quyết không thể bỏ quần áo ra cho Hoa đại phu khám được. Ngũ muội cũng không muốn nghe những lời gièm pha cười nhạo nữa, đành để Hoa đại phu hút thuốc sưng.

Nghe nói, Mộ Dung Thư cau chặt mi. Riêng điểm này ở cơ đại thật quá bất tiện, không có đại phu chuyên về phụ khoa đã đành, mà bình thường phụ nữ vì không muốn người khác biết mình mắc bệnh phụ khoa, thà giấu giếm chờ chết cũng quyết không khám chữa gì!

— Muội có nhìn qua không?

Nàng là nữ nhân, vì vậy khi xem sách thuốc cũng hiểu được vài thứ.

Sắc mặt Mộ Dung Lan đỏ bừng, ngại ngại gạt đầu.

— Có phải chỗ đó xuất hiện các nốt mụn nhỏ như hạt com, nổi hạch, chảy máu, tiết dịch rất hôi? Ngũ muội có cảm giác đau ở vùng bụng dưới? *(Tra GG ca ca đó, đại khái thôi à, nghe ghê chết đi được)*

Mộ Dung Thư lại hỏi tiếp. Kỳ thực nàng cũng không biết bệnh lây qua đường sinh dục là như thế nào, nhưng mà trong một quyển sách thuốc đã từng ghi lại.

— Đương vậy. Ngũ muội thường xuyên bị đau ở vùng bụng, vùng xương sống thắt lưng. Thêm nữa là cảm thấy ngứa, đôi khi có mùi rất khó chịu, không có triệu chứng khác. Bệnh này lúc tốt lúc xấu, Ngũ muội bị hành hạ rất đau đớn.

Mộ Dung Lan khó khăn nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu chỉ có những biểu hiện như thế có lẽ chỉ là viêm phụ khoa thông thường, nhưng đại phu ở thời đại này đều cho rằng những nữ tử có triệu chứng này là mắc bệnh hoa liễu. Vừa định báo Hồng Lăng chuẩn bị giấy bút, nàng viết mấy phương thuốc cho Mộ Dung Nguyệt dùng trước, Mộ Dung Lan đã mở miệng nói:

– Nghe nói Triệu ngũ công tử tinh thông y thuật, vương phi và Triệu ngũ công tử là chỗ quen biết. Chờ Triệu ngũ công tử đến kinh thành, có thể làm phiền hắn bắt mạch cho Ngũ muội không?

Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thu nhìn về phía Mộ Dung Lan. Thì ra mục đích Mộ Dung Lan tới gặp nàng cũng không phải là vì Mộ Dung Nguyệt, mà là vì Triệu Sơ. Từ lần trước nàng đã khá nghi hoặc đối với thái độ của Mộ Dung Lan, nhưng cũng không nghĩ sâu hơn, nhưng hôm nay hành động này lại vừa vặn nói rõ ý tưởng của nàng ta.

Có vẻ như đã nhận ra ánh mắt Mộ Dung Thu, Mộ Dung Lan hơi né tránh, quay đầu đi chỗ khác, tự cười nhạo nói:

– Triệu ngũ công tử thân phận tôn quý, sao có thể hạ mình bắt mạch cho Ngũ muội? Là ta suy nghĩ viên vông rồi.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sắc bén, quay đầu nhìn Hồng Lăng chuẩn bị giấy mực. Tiếp đó xoay lại nhìn về phía Mộ Dung Lan, cũng không tính vạch trần tâm tư cô gái này. Tuy nàng cùng Triệu Sơ có quen biết, nhưng tuyệt đối không dễ hấn đích thân đến phủ tướng quân tự mình bắt mạch cho Mộ Dung Nguyệt. Đơn giản là suy nghĩ của Mộ Dung Lan tâm không trong sáng, hơn nữa nếu việc này bị lộ ra ngoài sẽ tổn hại thanh danh Triệu Sơ! Và lại, Mộ Dung Nguyệt không thể chờ, bệnh viêm phụ khoa phải nhanh chóng trị liệu.

– Trong thời gian này ta hãy xem sách thuốc, biết được bệnh trạng của Ngũ muội. Trước tiên ta viết phương thuốc cho Ngũ muội điều dưỡng, nếu không có hiệu quả, báo Ngũ muội không thể tiếp tục chịu đựng, để Hoa đại phu cần thận khám và điều trị đáng hoàng.

Mộ Dung Thu vừa viết phương thuốc vừa dặn dò:

Về mặt Mộ Dung Lan có chút hoảng hốt, hồ hững trả lời:

– Vâng.

Trên trán vẫn mang theo nhân nhật đau thương, còn có thất vọng.

Mộ Dung Thu xem như không thấy, để Hồng Lăng đem phương thuốc giao cho Mộ Dung Lan. Mộ Dung Lan cảm rồi nói phải trở về chăm sóc Mộ Dung Nguyệt nên cáo từ. Mộ Dung Thu dặn dò nàng để ý Mộ Dung Nguyệt cẩn thận rồi báo Hồng Lăng đưa nàng xuất phủ.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thu bắt tay vào chuẩn bị, tự mình xuống bếp.

Chờ nàng làm xong trở lại phòng đã nhìn thấy hai khuôn mặt nhợt nhạt chờ đợi, nhất thời nhìn không được cười nói:

– Xem hai người nòn nóng کیا!

– Mẫu thân, Hiền nhi đã sớm đói bụng. Phụ thân nói hôm nay ăn trễ là do mẫu thân tự mình xuống bếp, bụng Hiền nhi càng đói hơn.

Tiểu Hiền nhi héch khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu với ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, ngọt ngào ngây thơ nói:

– Ư ừ, hiện tại có thể ăn.

Mộ Dung Thu nhẹ xoa tóc của hắn, cười nói. Nàng lại nhìn Vũ Văn Mặc, hắn đã rửa mặt chải đầu qua, trên mặt đã không còn râu ria, nhìn qua so với vừa rồi có tinh thần hơn rất nhiều.

Vũ Văn Mặc đối diện với ánh mắt nàng, nhất thời đôi mắt mềm đi tựa như nước:

– Tâm tình của ta và Hiền nhi giống nhau.

Sau khi ăn cơm tối xong, hai người đến hoa viên tản bộ, ở trong đình uống chút rượu, có chút say nên chuẩn bị quay về Mai viên.

Thế nhưng, đến trước cửa Mai viên lại nhìn thấy Mã hộ vệ và Tạ Nguyên.

Khi Tạ Nguyên nhìn thấy Mộ Dung Thu, trong đôi mắt đảo hoa bỗng trở nên có chút phức tạp, nhưng hắn cực nhanh che giấu không để nàng phát hiện. Hắn đi lên phía trước nói với Vũ Văn Mặc:

– Hoàng Thượng triệu kiến người.

Nghe vậy, tươi cười trên khóe miệng Vũ Văn Mặc biến mất, con người đen nháy mắt trở nên sâu thẳm, hắn lập tức nhìn Mộ Dung Thu bên cạnh, nói:

– Thưa nhi, nàng ngủ trước đi, ta cùng với Hầu gia tiễn cung, chờ xử lý xong sẽ trở về.

Mộ Dung Thu cười nhẹ, gạt gạt đầu:

– Được. Hai người đi đường cẩn thận.

Sau khi Tạ Nguyên và Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu vẫn đứng tại chỗ, về mặt lạnh lùng, môi mím chặt.

– Lúc này Hoàng Thượng triệu kiến vương gia là có chuyện gì đây?

Sau lưng nàng, Hồng Lăng nhỏ giọng nêu ra nghi vấn.

Mộ Dung Thu sắc mặt trầm tĩnh. Lúc này đã vào đêm, Tạ Nguyên tự mình đến tìm Vũ Văn Mặc cùng nhau vào cung, nhất định sự tình không đơn giản. Nỗi bất an mơ hồ chôn kín trong lòng nàng lại dấy lên mạnh mẽ, không khỏi cau mày lại.

– Thế nhưng, cho dù có chuyện gì, vương gia và Hầu gia đều sẽ giải quyết được.

Hồng Lăng còn nói thêm:

Đúng vậy, Vũ Văn Mặc liên thủ cùng Tạ Nguyên, có chuyện gì mà hai người đó không thể giải quyết chứ?

– Về thôi.

– Vâng.

– Hồng Lăng, ngày mai điều Xuân Liễu đến viện khác đi.

Mộ Dung Thu dặn. Xuân Liễu không phải người yên phận, tiếp tục giữ lại Mai viên thế nào cũng sẽ va chạm Vũ Văn Hạo.

Hồng Lăng lập tức đáp:

– Vâng, đã nhiều ngày nha đầu Xuân Liễu kia thật là càng không an phận. Không chỉ có va chạm thái tử diện hạ, hai ngày này làm việc cũng không tập trung, điều đến viện khác cũng thế thôi ạ. Nó từ đã nói với quân gia, gọi người mời giới đến bán nàng đi.

– Mấy nha đầu mới mua về này thật không bằng một góc Thanh Bình, Văn Mai.

Mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau Vũ Văn Mặc cũng chưa trở về.

Mặc dù có chút lo lắng, nhưng Mộ Dung Thu cũng không thể làm gì, chỉ có thể tĩnh tâm ở trong phòng đọc sách, nhưng không biết vì sao, sự trấn định ngày thường nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo trong hôm nay lại không có tác dụng, trong lòng luôn cảm thấy bất an.Thắng đến khi Hồng Lăng sắc mặt kinh hoàng lo lắng vào phòng.

Nàng ngừng đầu về phía Hồng Lăng, thấy nàng thở hổn hển, trên đầu còn chảy mồ hôi, lập tức nhường mảy. Bình thường Hồng Lăng vô cùng trầm ổn, rất hiếm khi kích động lo lắng như thế, hôm nay là thế nào?

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, muốn nói lại thôi, đôi nhíp thờ ơ định mới lên tiếng:

– Vương phi, xảy ra việc lớn rồi. Hoàng thượng hạ chỉ, công chúa Chiêu Hoa của Bắc Cương hòa thân cùng vương gia. Công chúa Chiêu Hoa và ngài cùng là vương phi. Hơn nữa hoàng thượng còn nói, xây phủ đệ mới ở phía nam làm phủ đệ tân hôn cho vương gia và công chúa. Sau tân hôn, công chúa Chiêu Hoa cũng sẽ không ở trong phủ Nam Dương Vương.

Quyển sách trên tay Mộ Dung Thu đột nhiên rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Mặc đã phong trần mặt mũi vào phòng.

Quyển 1 - Chương 135-1

Quyển sách trên tay Mộ Dung Thu đột nhiên rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Mặc đã phong trần mặt mũi vào phòng.

Về mặt Mộ Dung Thu hoảng hốt, đầu óc trống rỗng. Cho dù nàng dù bình tĩnh, nhưng khi nghe được tin này vẫn không cách nào phản ứng kịp. Từ việc tối qua Vũ Văn Mặc vào cung, nàng đã phần nào hiểu được, nếu không có sự đồng ý của hắn, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không hạ thánh chỉ!

Liên minh giữa Nam Cung và Bắc Cung đã trở thành cây gai trong lòng hoàng thượng, đồng thời là uy hiếp đối với Đại Hoa quốc, mà so với Bắc Cung, Nam Cung càng khó giải quyết hơn, Vì vậy, trước tiên cần đối phó với Nam Cung. Không khó đoán, vì an tâm, Bắc Cung mới có thể yêu cầu hòa thân! Chính là, đàn ông Đại Hoa quốc chết sạch chỉ còn duy nhất một Vũ Văn Mặc sao?

Nàng nhìn không được cười lạnh, Bắc Cung là muốn xem thành ý của Đại Hoa quốc đi? Đồng thời cũng muốn cho Nam Cung biết, công chúa Nam Cung hoà thân không thành công, mà công chúa Bắc Cung lại thành công, như thế, sự hợp tác giữa Bắc Cung và Đại Hoa quốc là chắc chắn mà có thành ý. Nhưng Vũ Văn Mặc đã lựa chọn như vậy...

Mộ Dung Thu rừ mắt, khỏe mắt cong cong, không biết tại sao, nàng rất muốn cười. Nàng nhìn thấy Vũ Văn Mặc vào phòng, đang nhìn mình.

Nhưng nàng lại không còn chút sức nào để nhìn hắn, bởi hôm qua lời nàng chắc như đinh đóng cột nói với Thẩm Nhu, với công chúa Hàm Hương, cho họ thấy lòng nàng, quyết tâm của nàng. Tối hôm qua khi đi vào giấc ngủ, nàng còn đang nghĩ, chỉ cần nàng và hắn cùng tiến cùng lui, thậm chí ngày đêm thức trắng, cũng sẽ nghĩ ra biện pháp đối mặt tất cả khó khăn. Chỉ vì nàng quyết định ở bên hắn, nàng sẽ không có chút hoài nghi.

Nhưng...

Khi hi vọng biến thành thất vọng, suy nghĩ của nàng trở nên buồn cười, niềm tin đối lấy sự lừa gạt, hết thảy tựa như mây khói.

Đây không khiến người khác cảm thấy buồn cười ư?

Vũ Văn Mặc đứng trước cửa, nhìn về mặt không biểu tình của nàng, cả người bỗng cảm thấy lạnh lẽo như đang đứng trong trời băng đất tuyết. Hắn không nhìn được run rẩy, nàng thông minh như thế, chắc chắn đoán được, chuyện hoà thân với công chúa Chiêu Hoa là do hắn đồng ý. Lời giải thích đến miệng bỗng nói không nên lời.

— Vương phi...

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, lo lắng không thôi. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Vũ Văn Mặc, bên phước phúc thân với Mộ Dung Thu rồi xoay người rời đi. Loại tình huống này nàng không thể ở lại.

— Ta không có làm trái lời hứa. Phù Nam Dương Vương vẫn chỉ có một mình nàng như cũ, nàng là Nam Dương vương phi duy nhất. Công chúa Chiêu Hoa đến đây hòa thân sẽ ở phía nam rất xa.

(Thì ra chỉ cần ở rất xa, không ở cùng là duy nhất ư? Vậy trong lòng thì sao hở Mặc ca? Nàng ta vẫn ở đó, vẫn tồn tại, vẫn đường đường là Nam Dương Vương phi không khác gì Thư tỷ. Đừng nói tư tưởng khác nhau, thù là huynh nghĩ tam thế tử thiếp ta còn dễ chịu hơn cả suy nghĩ đầu trí này, mà huynh cũng đừng nói "Ta không làm trái lời hứa" — Xin lỗi bà con, bức xúc quá)

Vũ Văn Mặc chịu không nổi sự trầm mặc của nàng, khó khăn lê từng bước về phía nàng, hy vọng có thể giải thích rõ ràng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu chậm chậm ngừng đầu, một đôi mắt cực kì bình tĩnh, đen lầy, còn đen hơn so với bầu trời đêm không trăng sao, so với đôi mắt sâu thẳm của hắn giờ phút này còn đen và sâu hơn nhiều.

Vũ Văn Mặc nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen như đêm tối đó của nàng, trong lòng chột gấp gáp, hai hàng mày kiếm đầy rậm đen như mực nhũu chặt, hắn lại mở miệng, không phát hiện giọng nói mình run run:

— Thư nhị, đây là biện pháp tốt nhất, có thể tạm thời ổn định Bắc Cung, đồng thời có thể một lần từ bỏ Nam Cung. Về phần công chúa Chiêu Hoa, tuy nàng ta hòa thân với ta nhưng là xây một phủ khác, vĩnh viễn cũng không xuất hiện trước mặt nàng. Thư nhị, nàng chỉ cần chờ đợi mấy tháng, lâu thì một năm, diệt trừ Nam Cung xong, lại tính sổ với Bắc Cung, đến lúc đó ta chắc chắn hưu công chúa Chiêu Hoa.

(Độc chỗ này ta thật muốn chửi thề rồi chêm Mặc ca một nhát, tự lừa mình dối người à, không sống cùng là coi như chưa từng có à, chờ diệt thẳng này thẳng kia rồi nàng là duy nhất rùi lọt ra thẳng Tây Cung, Đông Cung, Trung Cung lại hoà thân, lại chờ, lại diệt à, nói thế mà nghe được)

— Phù mới xây gọi là gì?

Mộ Dung Thu nhẹ giọng hỏi. Giọng nói của nàng bình tĩnh, nghe không ra mảy may tức giận, hoặc đây chỉ là cảm giác của hắn.

Nghe nàng hỏi, hai mày Vũ Văn Mặc cau càng chặt, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm thành quyền:

— Phủ Chiêu Dương.

— Ủ, khi nào thành thân?

Mộ Dung Thu lại hỏi. Phủ Chiêu Dương, nghe ra quá thật chẳng có dính dáng gì đến phủ Nam Dương Vương.

Vũ Văn Mặc thấy về mặt nàng bình thân không khác gì ngày thường, sự thấp thòm trong lòng vẫn không buông được, hắn bước qua mấy bước, cầm tay nàng, nàng không tránh, để cho hắn nắm, tay nàng thật lạnh, không biết là vì sao. Hắn nắm thật chặt, ôm lấy nàng, nói khẽ:

— Tháng sau.

Bàn tay to lớn của hắn bao bọc lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng, nhưng nàng không mảy may có cảm giác lo lắng.

— Ta muốn hỏi, lúc quyết định đồng ý hòa thân gia đã nghĩ gì?

Cuối cùng là nàng hi vọng xa vời? Yêu cầu không thực tế? Một đời một kiếp chỉ hai ta với hắn mà nói chính là loại ý nghĩa này? Chỉ cần phủ Nam Dương Vương không có nữ nhân khác, nàng sẽ là duy nhất?

— Bắc Cung kháng kháng muốn công chúa Chiêu Hoa phải hòa thân với ta mới có thể buông bỏ cảnh giác. Nếu họ vẫn có lòng phòng bị, Đại Hoa quốc sẽ không có cơ hội đối bị động thành chủ động. Chỉ cần tạm thời hoà hoãn với Bắc Cung diệt trừ Nam Cung trước, toàn bộ vấn đề khó khăn hiện thời sẽ dễ dàng giải quyết hơn.

Vũ Văn Mặc nắm tay nàng cùng ngồi xuống, cần thận giải thích. Tuy rằng Mộ Dung Thu cũng sẽ đoán được nguyên nhân trong đó, nhưng hắn vẫn muốn giải thích. Chỉ cần nàng hiểu được khó xử của hắn, như vậy sẽ thông cảm cho hắn.

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, đã vào cuối thu, mùa đông đang đến. Trên cành chẳng còn mấy lá khô, gió thổi từ ngoài cửa sổ vào cảm giác man mát, khiến nàng không thể không tỉnh táo lại.

Nàng tĩnh lặng thất thần, Vũ Văn Mặc ngồi bên rất không yên, cực kì bất an. Nhưng chung quy không nói thêm gì nữa.

Ước chừng quá nửa canh giờ, Hồng Lăng lại tiến vào phòng, nàng nhìn Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc, cảm giác giữa hai người có gì đó đã thay đổi, lập tức trong lòng lộp bộp một tiếng. Cũng đúng, đột nhiên lại xảy ra chuyện này, vương phi khó có thể chấp nhận cũng là đương nhiên, nhưng vương gia thân ở triều đình cũng có lúc thần bất đo ký, tuy rằng công chúa Chiêu Hoa cũng là vương phi địa vị cao quý, nhưng dù sao sẽ không bước vào phủ Nam Dương Vương, sẽ không ảnh hưởng gì đến vương phi.

Trong phòng bỗng nhiên có người vào, Mộ Dung Thu như phát hiện, nghiêng đầu nhìn sang.

Hồng Lăng lập tức nói:

— Hầu gia đến đây, đang ở nhà kẻ chờ vương gia cùng vương phi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gắt gât đầu:

— Ủ, người đi hầu hạ cẩn thận. Ta cùng vương gia lập tức sẽ qua.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, cười nói:

— Hầu gia đến đây, còn không biết gấp chúng ta có chuyện gì quan trọng đây. Có lẽ là về chuyện hòa thân đi.

Nàng không có phản ứng gì? Đôi mày Vũ Văn Mặc vừa mới giãn ra lại gắt gao nhăn lên.

— Sao vậy?

Về mặt nàng tựa như thường ngày, Vũ Văn Mặc cẩn thận xem xét cũng nhìn không ra khác thường. Mộ Dung Thu cười nhạt đón ánh mắt của hắn, miệng cười như gió xuân. Thấy nàng như thế, con ngươi đen của Vũ Văn Mặc chớp động, nổi bất an trong lòng chưa kịp lắng xuống lại dần dần khuếch đại, nắm đấm dưới tay áo vừa nổi lông đã lại lần nữa nắm chặt, hần chạm rai thu hồi ánh mắt, gắt đầu đáp:

— Ừ, chúng ta ra xem. Lúc này Tạ Nguyên đến, nhất định là có việc.

Trong khoảnh khắc hần thu hồi ánh mắt, tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thu cũng biến mất, đôi mắt lại trở về nét lạnh lẽo như băng tuyết lại vô cùng bình tĩnh.

Nhà kẻ.

Tạ Nguyên ừng ực uống vài ngụm trà, nhấp nhồm không yên nhìn ra cửa. Khi thấy Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu đồng thời xuất hiện lập tức đứng dậy, nhìn Mộ Dung Thu trực tiếp nói:

— Hiện thời phát sinh chuyện này ai cũng không muốn, đánh đồng ý để hoàng thượng hạ chỉ cho công chúa Chiêu Hoa ở tại phủ mới. Tuy rằng cùng là Nam Dương vương phi nhưng sau này sẽ không thể chạm mặt với vương phi. Chủ mẫu phủ Nam Dương Vương vẫn là vương phi như cũ.

Ở trong mắt bọn họ, chỉ cần thân phận chưa thay đổi nghĩa là không có trở ngại. Hần đến Vương phi là muốn khuyên bảo một phen, hi vọng Mộ Dung Thu không cần nghĩ nhiều.

Hống hỏ, nam nhân đang ở địa vị cao bên ngoài ai không có nhiều nữ nhân? Bình dân dân chúng còn tam thê tứ thiếp nữa là. Chẳng qua Mộ Dung Thu không giống nữ tử khác, tất nhiên không thể đánh đồng nàng với họ.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhạt ngồi xuống, dưới ánh mắt quan tâm của Tạ Nguyên, nàng cười trả lời:

— Ừ. Ta cũng không phải người nhỏ mọn như vậy. Bất quá ta vẫn cảm thấy việc này quá buồn cười, ở Đại Hoa quốc chỉ có mỗi mình vương gia là nam nhân sao?

Ở Đại Hoa quốc, thân phận Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên đều tôn quý, càng không ít danh môn khuê tú muốn gả, công chúa Nam Cương lẫn Bắc Cương lại có tình tranh nhau hòa thân cùng Vũ Văn Mặc! Thật rất không bình thường, nàng không nghĩ ngờ việc Thẩm Nhu sắm vai nhân vật quan trọng nhất trong đó. Là nàng đánh giá cao vị trí bản thân trong lòng Vũ Văn Mặc hay là nàng đã đoán sai tư tưởng của xã hội phong kiến hạ trong lòng nam nhân, câu nói “Một đôi một kiếp chỉ đôi ta” ý là mỗi tòa phủ đệ một nữ nhân sao?

Vũ Văn Mặc khẽ nhu này.

Tạ Nguyên cũng ghen lời, Mộ Dung Thu không phải nữ tử hẹp hòi, theo lẽ thường nàng hẳn là hiểu rõ sự khó xử của Vũ Văn Mặc và tình huống Đại Hoa quốc đang gặp phải. Tuy nàng không nói gì, nhưng những lời này hỏi đích thực khiến người khác á khẩu không trả lời được, nàng hẳn là để ý đi! Hần lại nhìn Vũ Văn Mặc, khó khăn nhất cũng là Vũ Văn Mặc, từ trước đến nay người dẫn đầu ra chủ ý là hắn, nhưng việc duy nhất mà hắn và bọn họ có thể làm chính là thu phục Nam Cương rồi mới quay lại phản kích!

Thấy vẻ mặt hai người đột nhiên biến đổi, tươi cười trên khóe miệng Mộ Dung Thu cũng biến mất, cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, nàng liền đứng dậy, nói với hai người:

— Ta đi xem Hiên nhi.

Đứt lời, nàng không thêm để ý tới vẻ mặt hai người Vũ Văn Mặc và Tạ Nguyên, bước thẳng ra ngoài.

Tạ Nguyên nhìn Mộ Dung Thu rời đi, khuôn mặt tuấn tú luôn luôn vui cười lại mị bồng nhiên trầm xuống, hần nhìn về phía Vũ Văn Mặc, trầm giọng nói:

— Vương phi tựa hồ đối với việc này không hài lòng. Bắc Cương đưa ra đề nghị hòa thân quá đột ngột, hiện thời không chờ được chúng ta nghĩ cách khác, chỉ có thể đồng ý. Tin rằng vương phi cũng chỉ tạm thời không thoải mái trong lòng.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc âm trầm khác thường, thu hồi ánh mắt ngoài cửa, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm chén trà trong tay, giọng nói lạnh lùng:

— Lúc này hần Nam Cương đã chiếm được tin tức. Bắc Cương đã không có đường hồi hận.

— Ừ, Nam Cương hôm nay hần phải tự chịu diệt vong. Mấy ngày nữa Hoàng Thượng sẽ phái binh tấn công Nam Cương. Hiện thời Nam Cương miệng cộp gan thò, là thời điểm dễ dàng công phá nhất, bằng vào kế hoạch chúng ta đã tỉ mỉ đề ra, trong vòng ba tháng sẽ đánh hạ được bọn chúng. Đến lúc đó Bắc Cương sẽ vật trong túi chúng ta, về phần công chúa Chiêu Hoa, tuy người xử trí.

Tạ Nguyên gắt đầu trả lời.

— Tốt lắm!

Đôi mắt Vũ Văn Mặc lơ lên, trong nháy mắt hần khi bức người. Phải diệt sạch những kẻ khiến hần lâm vào tình trạng khó khăn này, bằng không những chuyện tương tự như Nam Cương và Bắc Cương hôm nay vẫn sẽ xảy ra.

— Vậy Thẩm Nhu thì sao?

Tạ Nguyên bồng nhiên nghĩ đến Thẩm Nhu, người đứng sau lưng khởi xướng chuyện này. Lúc trước hần tưởng rằng Thẩm Nhu bất quá là cô gái yếu đuối, là công cụ mà Thẩm tử tướng lợi dụng đến giám thị Vũ Văn Mặc, không có bao nhiêu uy hiếp, nhưng không thể tưởng tượng được rằng giả ngày giả đại trốn khỏi kinh thành, chạy tới Nam Cương quốc, còn có liên hệ với cả Bắc Cương!

Thẩm Nhu? Vũ Văn Mặc trầm mặc một lát mới nói:

— Không thể giữ lại.

— Vậy thì chờ diệt trừ xong Nam Cương sẽ đến nàng. Thế nhưng, vương gia, người làm đại sự không cầu nệ tiểu tiết, vương phi tất nhiên quan trọng, nhưng so với giang sơn xã tắc, ai nặng ai nhẹ, hai ta đều biết.

Tạ Nguyên đồng ý nói. Nếu Thẩm Nhu giữ lại vẫn sẽ là một tai họa.

Mộ Dung Thu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của Hiên nhi, cu cậu còn đang say giấc ngủ ngọt ngào, khóe miệng, bên gối đều in vết nước miếng, nàng lấy khăn lụa ra cẩn thận lau cho bé.

Hiên nhi thường ngủ trưa khoảng hơn nửa canh giờ, trước mắt còn một lát nữa mới dậy.

Nàng đứng dậy đi ra gian ngoài, đi đến án thư, nhìn vào bức tranh và băng chữ mẫu trên bàn. Trên bức họa có nàng cũng có Liễu Ngọc Nhi. Trên băng chữ mẫu cũng có nhiều chữ hơn. Từng chữ từng chữ bé đều viết ngay ngắn chỉnh tề, tuổi nhỏ như thế cũng quá thật làm khó cu cậu.

Về phần mấy bức tranh, tuy theo khuôn mặt nhìn không ra là nàng và Ngọc Nhi, nhưng từ y phục và kiểu tóc hai người là có thể nhìn ra. Không ngờ sức quan sát của Hiên nhi không tệ.

— Vương phi, thật ra ngài không cần để ý. Cho dù vương gia cưới công chúa Chiêu Hoa, nàng cũng sẽ không thể uy hiếp đến vương phi. Trong lòng vương gia ngài quan trọng như vậy, sau này vương gia cũng ở phủ Nam Dương Vương, công chúa Chiêu Hoa kia lại ở phía nam rất xa.

Hồng Lăng đi theo bên người Mộ Dung Thu tương đối lâu, đôi lúc có thể cảm nhận được tâm tình của Mộ Dung Thu.

Tuy rằng hiện tại Mộ Dung Thu cái gì cũng không nói, hơn nữa từ vẻ mặt nhìn không ra một tia không vui, nhưng Hồng Lăng biết vương phi rất đau lòng khổ sở.

Nghe vậy, tay Mộ Dung Thu khựng lại, tiếp đó xếp lại mọi giấy có hơi lộn xộn trên bàn, về lo lắng hỏi:

— Trên đường quay về Vương phủ, tờ giấy bán thân ta báo người cất kỹ, hiện tại có ở đó không?

— Là khế ước bán thân của người tên Lưu Dong sao? Nó tì đã cất kỹ.

Hồng Lăng đáp. Những thứ Mộ Dung Thu giao cho nàng báo nàng báo quản nàng đều cất kỹ, chỉ có điều không biết vương phi bỗng nhiên nhắc tới thứ này làm gì?

— Buổi tối đưa cho ta.

Nàng chưa từng nghĩ tới, giữ lại tờ giấy bán thân kia lại phát huy công dụng! Thì ra, khi báo Hồng Lăng cất lại, trong tiềm thức nàng đã để lại đường lui cho mình.

— Vâng ạ.

Gỡ com chiều, Mộ Dung Thu về như không có chuyện gì, cười cười nói nói cùng Hiên nhi ăn cơm. Về phần Vũ Văn Mặc cũng trầm mặc ít lời, đợi đến lúc trở về phòng, hần nhìn Mộ Dung Thu đang thay quần áo, gỡ tóc, nói:

— Thư nhi, nàng có trách ta không?

Nghe vậy, thân hình Mộ Dung Thu khựng lại, xoay người đưa mắt về phía hần, lắc đầu cười nói:

— Không, ta không trách gia.

– Ước chừng năm ba tháng, chuyện Nam Cương đầu vào đây, Bắc Cương sẽ không thể uy hiếp được ta. Sau này sẽ không còn kẻ nào có thể uy hiếp chúng ta. Thử nghĩ, hiện thời, đây là phương pháp tốt nhất, có thể nhanh nhất giải quyết Nam Cương và Bắc Cương. Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người, công chúa Chiêu Hoa gả đến đây sẽ ở phía nam, không bước nửa bước vào Vương phủ.

(Không ai tôn trọng Thư tỷ được, trừ huyênh, Mặc ca!)

Vũ Văn Mặc nắm hai vai nàng, giọng nói trầm thấp.

Hắn rất khinh thường giải thích, nhưng đối mặt nàng, hắn không muốn giấu diếm, càng không muốn khiến nàng hiểu lầm. Vì vậy, hắn phải biết ý tưởng của nàng.

Đưa lưng lại với hắn, con người đen của Mộ Dung Thư nháy mắt qua nét khác lạ, rèm mi buông xuống che lại quang mang trong mắt nàng. Nàng bỗng cảm thấy bất lực. Bất lực với thời đại này, với xã hội phong kiến, với người đàn ông này, với cả bản thân! Một đời một kiếp chỉ đời ta là một câu chuyện cười! Là chuyện cười! Là một chuyện cười lớn!

Trong lòng bất lực đến cực điểm, nhưng khoe miệng không nhịn được khẽ cong lên, dưới ánh nền vàng vọt, rèm mi khẽ buông che giấu khoé mắt ẩn ẩn phiếm lệ. Nàng không thể phủ nhận, trong lòng hắn có nàng. Nhưng, từ trước tới nay trong mắt nàng không thể chứa nổi một hạt cát!

– Ừm, ta cũng biết. Không còn sớm, hai ngày nay xảy ra nhiều chuyện như thế thật sự hơi mệt, ngủ đi.

Mộ Dung Thư không dấu vết né tránh ôm ấp của hắn, quay đầu chăm chú nhìn hắn, cười nói.

Thấy nàng như thế, Vũ Văn Mặc buông xuống thấp thòm trong lòng, cũng không nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 135-2

Mộ Dung Thư không dấu vết né tránh ôm ấp của hắn, quay đầu chăm chú nhìn hắn, cười nói.

Thấy nàng như thế, Vũ Văn Mặc buông xuống thấp thòm trong lòng, cũng không nghĩ nhiều.

Yên bình không chút gợn sóng qua hai ngày. Vũ Văn Mặc nói đầu còn lo lắng đến Mộ Dung Thư, dần dần thấy nàng vẫn như trước, không có gì bất thường, bất an trong lòng dần dần buông lỏng.

Ngày hôm đó, Mộ Dung Thư đến phòng Hiến nhi, cùng cu cậu luyện chữ.

– Mẫu thân, Hiến nhi viết đẹp không?

Hiến nhi đưa mấy chữ vừa viết xong cho Mộ Dung Thư xem.

Mộ Dung Thư cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành màu trắng, viết một chữ “hiếu” rất to. Nàng vừa thấy đã hiểu tâm tư Hiến nhi, dường như bé cảm nhận được, hai hôm nay tuy rằng nàng cực lực biểu hiện như không có việc gì trước mặt Vũ Văn Mặc, nhưng lúc quay người đi vẫn không thể hoàn toàn che giấu được tâm trạng của bản thân.

Vì vậy tiểu Hiến nhi đây là đang nghĩ biện pháp khiến nàng vui vẻ đi? Nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của bé, ôn nhu cười tán dương:

– Hiến nhi giỏi nhất! Chữ viết thật đẹp.

– Mẫu thân, người đừng không vui có được không? Lớn lên Hiến nhi sẽ bảo vệ người!

Hai cánh tay tròn lẳn của Hiến nhi bỗng nhiên ôm lấy Mộ Dung Thư, giọng nói non nớt khàn cầu.

Mộ Dung Thư gạt đầu, đôi mắt loé lên.

– Vương phi, Triệu ngũ công tử cầu kiến.

Hồng Lăng ở ngoài cửa gõ cửa ba tiếng rồi mới hướng trong phòng Mộ Dung Thư bẩm báo.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư khẽ giật mình, quay đầu lại nói với Hồng Lăng ngoài cửa:

– Mời huyênh ấy vào đi.

Không delay một lát, Triệu Sơ và Hồng Lăng cùng tiến vào.

Nhiều ngày không thấy, Triệu Sơ vẫn là nét mặt hoa lệ bức người, nhưng trên trán hiện lên vẻ mỏi mệt, lại nhìn y phục trắng tuyết mà hắn thích mặc nhất, bên mép dính đầy bụi bẩn.

Mộ Dung Thư không dấu vết dời ánh mắt, cười nhạt nói:

– Hôm nay Vương gia vào cung còn chưa về, phiên Ngũ thiếu gia ở nhà kẻ chờ một lát.

Triệu Sơ nhìn về phía Mộ Dung Thư, trên đường biết được chuyện về Nam Cương và Bắc Cương, hắn đi suốt đêm mà đến. Nguyên là lo lắng nàng nghĩ không thông, thế nhưng, hiện thời thấy nàng không có gì khác thường bên yên tâm, hắn tùy ý ngồi một bên, ngáp vài ngụm trà, trả lời:

– Nhiều ngày nay ta vẫn nghĩ một ít biện pháp có thể trị vết bóng trên mặt Hồng Lăng, đúng lúc có một số việc cần vào kinh làm, nên đến đây.

– Có cách?

Mộ Dung Thư kinh ngạc hỏi.

– Đương vậy, nhưng mà mỗi đêm đều phải rịt thuốc, dùng liên tục trong vòng từ nửa năm tới một năm là có thể làm nhạt đi vết bóng.

Triệu Sơ gạt đầu trả lời rồi lấy ra một tờ giấy trong ống tay áo giao cho Hồng Lăng đứng một bên.

Hồng Lăng nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, ngạc nhiên. Lúc đưa tay cầm phương thuốc, nàng có chút run rẩy.

– Ngũ thiếu gia tìm ra biện pháp này chắc chắn mất không ít tâm tư, nô tì vạn lần cảm tạ!

Hồng Lăng lập tức quý xuống đất dập đầu tạ ơn. Trên miệng nàng nói không để ý, nhưng mà có gái nào không thích cái đẹp? Nếu ngày sau thường xuyên bị người nhìn ngó, chỉ trừ, nàng vẫn vì vậy mà thương tâm.

Mộ Dung Thư cũng vì dụng tâm của Triệu Sơ mà cảm động hết sức, chờ Hồng Lăng đứng dậy, nàng lại hỏi:

– Lão phu nhân và Đại phu nhân vẫn khỏe chứ? Cửa hàng phục kiện và mỹ phẩm buôn bán thế nào?

– Tổ mẫu và mẫu thân ta vẫn khỏe, đã nhọc vương phi lo lắng. Về phần cửa hàng, nếu qua ba đến năm năm nữa sẽ mở rộng và phổ biến trên toàn quốc. Dù sao hai loại mặt hàng này đều rất hút, phu nhân tiểu thư trong các phủ vô cùng yêu thích loại kem dưỡng này. Người có nhu cầu về dụng cụ phục hồi chức năng tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có không ít người chân từng bị thương đến rèn luyện. Cuối năm Triệu phủ sẽ cho người đưa tiền hoa hồng được chia đến cho vương phi.

Triệu Sơ tao nhã cười nhạt đáp lại.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư nhàn nhạt gạt gạt đầu, sau đó liền thu hồi ánh mắt, không tiện nhiều lời. Dù sao nơi này là Mai viên, nàng cũng không nên tán gẫu nhiều cùng Triệu Sơ ở trong phòng.

Triệu Sơ đứng dậy ra khỏi phòng, khi đến cửa, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thư, mà Mộ Dung Thư lại đang nhìn Hiến nhi luyện chữ, vẫn chưa chú ý tới.

Cái nhìn kia, phức tạp lại đơn giản, chính là lo lắng.

Trước giờ cơm trưa Vũ Văn Mặc đã trở lại, biết được Triệu Sơ đang ở nhà kẻ chờ mình, hắn liền lập tức đến Mai viên.

Mộ Dung Thư dặn người ở phòng bếp dọn cơm trưa ở hai nơi, nắng và Hiên nhi ăn ở trong phòng là được, riêng Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ dùng cơm tại nhà kẻ.

Ba canh giờ sau Triệu Sơ mới rời đi, nghe nói là đến phủ Hầu gia gặp Tạ Nguyên.

Lại qua hai ngày.

Quan hệ liên minh giữa Nam Cương và Bắc Cương tan vỡ, người dân Nam Cương cảm thấy bất an, công chúa Hàm Hương không thể hòa thân hoàn thành nhiệm vụ, xấu hổ về nước, mà khi nàng quay về Nam Cương đã quảng người luôn bày mưu tính kế cho nàng là Thẩm Nhu ở lại kinh thành.

Thẩm Nhu vốn thân mang tội, không có Nam Cương che chở, rất nhanh đã bị quan phủ bắt được, lúc ấy động tác quan phủ quá nhanh, tựa như đã sớm biết thân phận và chỗ ẩn thân của Thẩm Nhu, khiến nàng ta trở tay không kịp.

Vũ Văn Mặc càng lúc càng bận rộn, đồng thời, phủ đệ phía nam cũng ngày đêm đầy nhanh tốc độ hoàn thành.

Bọn hạ nhân trong vương phủ đều suy đoán suy nghĩ của Mộ Dung Thư, dù sao cũng là nhiều thêm một vị vương phi, chuyện này đặt vào hoàn cảnh của ai đều là một sự vướng mắc, mà vương phi lại làm như không có chuyện gì, dần dần bọn hạ nhân cũng không đoán nữa, sự hào hứng đối với chuyện này cũng giảm đi.

Ngày này vẫn trôi qua bình thường, Vũ Văn Mặc vào triều không ở trong phủ.

Mộ Dung Thư xử lý xong chuyện vật dụng trong phủ bên hồi Hồng Lăng hiện thời trong kho phòng nhỏ của Mai viên có bao nhiêu ngân phiếu.

Ai ngờ, Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thư nói vậy, không nói hai lời quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái liên tiếp:

— Vương phi muốn rời đi đúng không? Mấy ngày nay vương phi ngài không có biểu hiện gì khác thường, vẫn như mọi ngày, nhưng nó thì ngày ngày ở bên cạnh ngài hầu hạ, đương nhiên biết tâm tư vương phi ngài. Kỳ thực mấy tháng trước, nó đã phát hiện, vương phi cũng không muốn tiếp tục sống trong vương phủ, đã muốn bỏ đi, bằng không cũng sẽ không sai Văn Mai đi ra ngoài. Hiện thời, ngài lại muốn đi, bất kể thế nào ngài đều phải cho Hồng Lăng theo. Nếu Hồng Lăng không ở bên cạnh ngài, cả đời này Hồng Lăng đều sẽ ăn không ngon, ngủ không yên!

Nghe vậy, Mộ Dung Thư thờ dài, tự mình điu nàng đứng dậy. Nha đầu ngốc nghếch này, thật khiến nàng cảm động! Vốn không muốn mang theo nàng rồi đi chịu khổ, nhưng hôm nay... Mà thôi, mà thôi.

— Trong kho phòng nhỏ của chúng ta còn được bao nhiêu ngân lượng?

Hồng Lăng nghe Mộ Dung Thư không có cự tuyệt nữa lập tức đáp:

— Lần trước cháy lớn tuy đã hủy gần hết phòng ốc nhưng số vàng chúng ta cất trong kho cũng còn lại một ít. Cửa hàng to lạ hàng tháng cũng kiếm được không ít bạc, mấy ngày nay dựa theo vương phi phân phó đều đổi thành ngân phiếu, hiện thời tính ra tổng cộng chừng năm trăm lượng.

— Ừ, người cất kỹ ngân phiếu trên người. Sau đó đi gọi chiếc xe ngựa, chúng ta mang theo Hiên nhi trước ghé thăm Liễu phủ, gặp Liễu đại nhân và phu nhân một lần.

Mộ Dung Thư thoáng trầm tư, năm trăm lượng? Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nếu sử dụng một cách thích hợp, cuộc sống sau này không thành vấn đề. Sau khi có quyết định, nàng lập tức quay người nói với Hồng Lăng.

— Vâng, nó đi ngay.

Hồng Lăng nghe xong lập tức bận rộn đi làm.

Qua nửa canh giờ sau, Hồng Lăng chuẩn bị xong xuôi tất cả, Mộ Dung Thư mang theo Hiên nhi cùng đến Liễu phủ ở phía nam kinh thành. Khi ra ngoài, thủ vệ không hề nghi ngờ, chỉ để một người đi theo bảo vệ.

Xe ngựa đi rất nhanh, Mộ Dung Thư ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài, ước chừng sau nửa canh giờ, đi ngang qua một con đường, ở phía trước ven đường, có mấy trăm người đang khiêng vác rất nhiều gỗ và đá viên lớn vào một tòa phủ đệ, bảng hiệu phía trên phủ đệ đúng là viết ba chữ “Phủ Chiêu Dương”.

Phủ Chiêu Dương, phủ Chiêu Dương ... Mộ Dung Thư chậm chậm thu hồi ánh mắt, trong lòng nhớ tới lời Vũ Văn Mặc nói với nàng, chậm thì mấy tháng lâu thì một năm, toàn bộ sẽ bị khống chế, không ai có thể lại làm khó bọn họ. Hắn còn nói, công chúa Chiêu Hoa ở một tòa phủ đệ khác, sẽ không xung đột trực diện với nàng, nàng vẫn là nữ chủ nhân duy nhất của phủ Nam Dương Vương như cũ.

Duy nhất sao?

Mộ Dung Thư rũ mắt. Từ lúc biết được thánh chỉ, trong lòng nàng đã có quyết định!

— Vương phi, ngài thật sự nở lòng rồi đi sao?

Hồng Lăng do dự hỏi.

Mộ Dung Thư cười nhạt:

— Nếu có thể ta cũng sẽ không rời đi. Nhưng...

Nàng không cách nào lờ gạt mình. Công chúa Chiêu Hoa tuy rằng không ở phủ Nam Dương Vương, nhưng cái này cùng với việc dân ông hiện đại “kim ốc tàng kiều” có gì khác nhau?

— Mẫu thân? Cái gì rồi đi ạ? Sao Hiên nhi không hiểu gì hết?

Tuy rằng xe ngựa khá ổn, nhưng tiểu Hiên nhi ngồi ngay bên cạnh Mộ Dung Thư, tất nhiên nghe rõ lời Hồng Lăng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư vỗ vỗ đỉnh đầu cu cậu, cười nói:

— Không có gì, Hiên nhi ngoan, lát nữa con được gặp ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu rồi.

— Vâng ạ...

Đêm, bầu trời sáng trong đầy ánh sao.

Đến khuya Vũ Văn Mặc mới từ trong cung về phủ. Hắn ngồi trong xe ngựa nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nghĩ đêm nay trở về sau khi ăn cơm tối xong sẽ cùng Mộ Dung Thư tản bộ ở hoa viên dưới bầu trời đêm lấp lánh ngân ánh sao.

Thế nhưng, hắn thật không ngờ, khi vừa xuống xe ngựa, vội vã vào phủ thì chỉ thấy quán gia và hai gã hộ vệ ở cửa vô cùng lo lắng đón hắn.

— Chuyện gì?

Hắn trầm giọng hỏi.

Quán gia và hai gã hộ vệ lập tức quỳ xuống. Thấy thế, Vũ Văn Mặc nhăn mày lại, trong lòng mơ hồ thấy bất an.

Quán gia cúi đầu kinh hồn táng đảm hồi bẩm nói:

— Hôm nay Vương phi mang theo tiểu thiếu gia, còn có Hồng Lăng đến thăm Liễu đại nhân. Lúc vào Liễu phủ đã cho hai hộ vệ về trước, chờ bốn canh giờ sau lại đi đón vương phi. Nửa canh giờ trước, bọn họ đi đón vương phi, nhưng người Liễu phủ báo cho biết vương phi đã rời đi từ hai canh giờ trước! Nó tài lập tức phái người đi tìm, kết quả lại không tìm được vương phi!

— Nó tài thất trách, nó tài đáng chết!

Hai gã hộ vệ lập tức dập đầu nói.

Nghe vậy, thân hình Vũ Văn Mặc lao đảo một cái, lui ra phía sau một bước dài, sắc mặt hắn chợt thay đổi tái nhợt, tay hắn run run chỉ vào ba người đang quỳ dưới đất:

— Các người đáng chết!

— Nó tài đã phái người đi tìm vương phi, tin là rất nhanh sẽ có tin tức của vương phi.

Quán gia kia lại mở miệng nói.

Nếu nàng đã lên kế hoạch thì tại sao có thể để người khác tìm được! Vũ Văn Mặc nhớ tới sự trấn định mấy ngày nay của nàng, bỗng nhiên cảm giác tâm như đao cắt, cổ họng bị thất chặt khiến hắn không thở nổi, vừa đau đớn lại nặng nề khiến hắn thống khổ! Nàng và an nguy xã tắc, ai nặng ai nhẹ? Ai nặng ai nhẹ?

Bỗng nhiên đau đớn từ trái tim tràn đến, sắc mặt hắn tái nhợt, phụt ra một ngụm máu tươi!

– Vương gia!

Trước cửa mấy người kính hồ.

Ngay sau đó lại là mấy ngum máu tươi khấn cấp phun ra.

Sắc mặt hần tái nhợt đáng sợ! Trong đêm tối càng trắng bệch ghê rợn khiến người khác cảm thấy sợ hãi!

– Vương gia!

Trước lúc té xỉu, hần chỉ nói hai chữ, vô cùng kiên định!

– Từ hôn!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 136

Thẳng đến đêm khuya ngày hôm sau, Vũ Văn Mặc mới từ trong hôn mê tỉnh lại, bởi tối qua hần thổ huyết, trong miệng còn vương mùi máu tươi, giọng khàn khàn kêu:

– Nước.

Hần vừa dứt lời đã có mấy bóng người bước tới.

– Sao các người lại ở đây?

Vũ Văn Mặc nhìn thấy mấy người, giọng khàn khàn hỏi.

Những người đó theo thứ tự là Tạ Nguyên, Triệu Sơ, Vũ Văn Hạo, bọn họ nhìn thấy Vũ Văn Mặc tỉnh lại đều vô cùng ngạc nhiên và vui mừng.

– Người hôn mê đã một ngày một đêm. Ôi ra mấy ngum máu rồi sẽ không sao nhưng lại suy giảm tới tám phần. Ta đã phái người đi tìm vương phi, người đừng lo, hai ngày này dường thương thật tốt đi.

Tạ Nguyên tự mình đưa cho hần một chén nước, nói.

Về mặt Triệu Sơ nặng nề, lần này Mộ Dung Thư mất tích tuyệt đối không đơn giản như vậy, im hơi lặng tiếng như thế, nhìn như mất tích, nhưng khắp nơi lại lộ ra dấu vết ti mi thiết kế, bằng không sao nàng có thể giấu diếm được Vũ Văn Mặc? Từ lúc biết tin Vũ Văn Mặc đồng ý hòa thân nàng đã muốn rời đi phải không?

– Vùng phụ cận không có cướp phi cường đạo, vương phi hẳn là sẽ không bị người khác khống chế. Nếu bị bắt e hiện tại đã có tin tức, nhưng bây giờ còn chưa thấy gì. Chẳng lẽ...

Con người đen thâm sâu hun hút của Vũ Văn Hạo nhìn chằm chằm Vũ Văn Mặc, cái dạng kích thích gì có thể khiến hần suy giảm tới tám phần đến thổ huyết? Mà câu nói sau cùng trước khi hần té xỉu cũng là nhằm vào chuyện từ hôn!

Từ chuyện tối qua ba người đều có cùng đáp án.

Mà Vũ Văn Mặc uống chút nước, nuốt xuống vị ngai ngái trong cổ họng kia, tuy rằng không có mùi, nhưng đau đớn, nặng nề vẫn thít chặt hần không rời. Đôi môi tái nhợt của hần mím chặt, câu nói đầu tiên khi mở miệng đó là:

– Bỏn vương có việc muốn làm phiền các người, chuyện hoà thân của bỏn vương và công chúa Chiêu Hoa của Bắc Cương phải bị huỷ bỏ!

– Người có biết mình đang nói cái gì không? Hiện thời đã đến mức này, phủ Chiêu Dương cũng xây xong, công chúa Chiêu Hoa đang trên đường đến Đại Hoa, sắp đến kinh thành, quyết định này của người sẽ đưa tới bao nhiêu vấn đề khó giải quyết? Đừng nói cho ta, người là vì vương phi!

Tạ Nguyên kho tin nói. Hiện thời tên đã trên đầu, đã làm nhiều như thế, Nam Cương và Bắc Cương đều sắp bị bọn họ khống chế, nhưng lúc này Vũ Văn Mặc lại quyết định như vậy!

– Bàn diện cũng cảm thấy Hầu gia nói không sai. Việc này vạn lần không thể bỏ dỡ nửa chừng. Huống hồ chi cần nấy tháng, vương gia người sẽ có thể tủy ý xử lí công chúa Chiêu Hoa, thậm chí cả Bắc Cương! Sao không đợi thêm mấy tháng? Về phần vương phi, người của các phủ chúng ta cũng đã đi tìm, nhất định sẽ đưa vương phi bình an trở về.

Vũ Văn Hạo nhàu mày nói. Hần cũng không hiểu nổi suy nghĩ của Vũ Văn Mặc, dù sao chuyện này là bọn hần đã tính toán bàn bạc rất kĩ lưỡng mới quyết định như thế.

Nghe hai người nói, người từ nãy giờ vẻ mặt thay đổi thất thường, Triệu Sơ, lại cau mày nhìn về phía Vũ Văn Mặc, có lẽ ngay cả Vũ Văn Mặc cũng không thể nhìn thấu lòng mình phải không? Vì vậy hôm nay hần mới có thể thông khổ như vậy, Triệu Sơ trầm giọng nói

– Người nên biết, nàng không giống nữ tử khác. Chi cần nàng đã quyết định sẽ không dễ mà thay đổi. Hiện thời nàng bỏ đi, không bằng buông tay.

Không bằng buông tay?!

Không bằng buông tay?!

Không bằng buông tay?!

Không! Hần không buông tay! Đôi đồng tử đen như mực, sâu hun hút như vực sâu vạn trượng của Vũ Văn Mặc chợt bùng nổ lệ khí, ánh mắt nhìn Triệu Sơ rét lạnh như mang theo sương tuyết, rõ ràng trong khóe mắt quang mang lạnh lẽo vô tình như vậy, nhưng trong đôi mắt ấy lại ánh lên sự kiên định! Hần tuyệt đối không buông tay! Đôi môi tái nhợt của hần khẽ mở, gằn từng chữ nói:

– Tuyên bố với bên ngoài, bỏn vương thân có bệnh hiểm nghèo, không thể có con, tìm kiếm danh y khắp thiên hạ cũng không cách nào chữa khỏi! Việc hoà thân này nhất định phải huỷ bỏ!

– Vì từ hôn, ngay cả lời này người cũng có thể nói? Đến tột cùng là vì sao?

Thần hình Tạ Nguyên run lên nhìn Vũ Văn Mặc, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Triệu Sơ nhìn chằm chằm Vũ Văn Mặc, trong mắt cũng có một chút không thể tin.

Vũ Văn Hạo lại cau chặt mày, nếu đã quyết định, sẽ không có đường hối hận!

Mà Vũ Văn Mặc lại nhắm mắt, trước mắt hiện lên cảnh sáng qua khi hần vào triều, lúc tiễn hần ra cổng, nàng nở nụ cười nhàn nhạt như sương khói, đó là nụ cười ly biệt.

Cũng là xa nhau.

Dưới chân, hai bàn tay không còn chút sức cũng nắm thành quyền, nắm ngón tay nổi gân xanh.

– Hiện thời người thích hợp nhất là Hoàng Thượng. Việc này các người đi làm đi.

Vũ Văn Mặc chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía ba người trầm giọng nói.

Đại lao.

Từ trước tới nay đại lao vẫn như thế, âm u ẩm ướt, tiếng kêu khóc không ngớt ngày nọ sang ngày kia.

Thẩm Nhu ôm đầu gối tựa vào vách tường trong góc, phần lớn tù nhân cùng phòng với nàng thì phần nửa đã điên loạn. Nàng nhìn những người đã phát điên đó, khóe miệng gọi lên nụ cười lạnh tự giễu.

Nàng chưa từng nghĩ có một ngày bản thân mình sẽ rơi vào nông nổi này. Từ khi nàng bỏ trốn khỏi Đại Hoa quốc vẫn ti mi lên kế hoạch, muốn lần nữa bước vào Vương phủ, thật không nghĩ đến, cuối cùng bản thân lại rơi vào đại lao.

Tất cả những điều này đều do Vũ Văn Mặc làm đi! Nếu không phải hần, đám quan binh này sao biết nàng là Thẩm Nhu?

Dù sao lúc trước Thẩm Nhu là nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành, nhưng hôm nay nàng không khác gì một phụ nữ nông thôn, xấu xí khó coi, ngay cả thần hình cũng gầy như que củi.

Nàng đang đợi, chờ được gặp Vũ Văn Mặc một lần cuối trước khi chết.

– Người chính là mỹ nhân nước tiếng kinh thành Nhị cô nương Thẩm gia? Trắc phi của Nam Dương Vương? Sao lại xấu xí như thế? Xem ra đồn đãi là giả. Ta đã thấy Nam Dương vương phi, nàng thanh lệ thoát tục, giống như tiên nữ. Sao người có thể so sánh được! Hôm nay người lại phải vào đại lao, là trừng phạt đúng tội. Lúc trước khi Thẩm gia còn hiền hách đã hại tính mạng bao nhiêu người. Huống hồ Thẩm gia các người còn cấu kết với Nam Cương, quả thực khiến người người khinh thường!

Người vừa chỉ trích Thẩm Nhu là một nữ tử đầu tóc rối bời, quần áo dơ bẩn phòng bên cạnh.

Thẩm Nhu lạnh mắt nhìn sang, phần nộ quát:

– Chi bằng người cũng dám chỉ trích ta! Đồ dê tiện!

Roi vào nóng nổi hóm nay đã khiến nàng không cách nào chấp nhận, còn bị người khác trào phúng lẫn mắng mỏ giần dữ, thật sự khiến nàng không thể chịu đựng nổi.

– Ha ha ha! Thân phận người tôn quý, còn không phải rơi vào kết cục giống ta sao? Hiện thời xem ra, dung mạo của người thậm chí còn không bằng chúng ta nữa kia! Chúng ta còn có cơ hội, mà người, chắc chắn phải chết!

Nàng kia lại càn rỡ cười lớn một tiếng.

Thẩm Nhu giận dữ, đã nhiều ngày bị tra tấn trong phòng giam, mỗi ngày chịu hình không nói, nàng còn phải chịu đựng đại lao ẩm ướt và tịch mịch để chờ Vũ Văn Mặc, hiện thời bị một tiện nữ nhục nhã, sao nàng có thể nhịn được? Thẩm Nhu tức giận, vừa muốn đứng lên mắng nàng kia, chỉ thấy những người điên khác trong phòng chạy đến vây quanh mình.

Nàng giận dữ hét:

– Cút ngay!

Nhưng những người này sao hiểu được nàng đang nói cái gì, phát điên lên cái gì cũng không để ý, dốc hết sức lực đẩy nàng té ngã, mà nàng cũng không chú ý tới phía sau mình có cái gì.

Vì vậy Thẩm Nhu ngã sấp xuống, gáy đập trúng lan can thành một tiếng vang thật lớn, hai mắt nàng bỗng trợn trừng, không thể tin nổi.

Nàng còn chưa đợi được Vũ Văn Mặc!

Không đợi được đến lúc hẳn đón nàng quay về phủ Nam Dương Vương, nàng không nhìn thấy kết cục sau cùng của Mộ Dung Thu, còn rất nhiều thứ nàng chưa kịp nhìn thấy, rất nhiều rất nhiều. Thật không ngờ lại uất ức chết đi, giống như Mộ Dung Thu lúc trước.

Hon một năm trước...

– Từ trước tới nay Vương phi quá tự cao, các người cứ nén giận khó tránh khỏi sẽ bị nàng khi dễ, vương phi ghen tị thành tánh, nếu các người không mau tìm cách đối phó, e là ngày sau sẽ rơi vào kết cục bị tra tấn đến chết.

– Tối hôm qua muội muội vừa hầu hạ vương gia xong, lúc ấy vương phi bảo mình bị nhiễm phong hàn muốn để vương gia đi qua, muội muội sao dám làm theo. Mới vừa rồi còn cho người gọi nô tì đi qua, sợ là muốn quở trách nô tì, nhưng mà, ở Vương phủ, người nào không biết Thẩm trắc phi ngài được... sùng ái nhất. Cho dù Vương phi ghen tị thì cũng có tác dụng gì? Quyền quản lý vương phủ là trong tay Thẩm trắc phi ngài mà! Vương phi sao có quyền và trách nhiệm phạt nô tì chứ.

Nhị phu nhân nhảy dõng mắt to quyền rũ, cười lạnh khinh thường nói.

– Nếu vương phi phái người gọi người qua, người phải nghe lời, lát nữa người cứ đi đi, không được giải thích rõ ràng việc tối qua.

Thẩm Nhu quả thực không thể tin, chết không nhắm mắt, nàng cứ như vậy mà chết, mang theo trần ngập thất vọng và nguyện vọng mà chết, cuối cùng rơi vào kết cục bi thương như thế, giống hệt như Mộ Dung Thu cũng mang đầy bụng ụy khuất và không thể tin lúc trước mà rơi đi!

Mấy ngày sau, tin tức Thẩm Nhu từ vong ngoài ý muốn truyền đến tai Vũ Văn Mặc. Khi Vũ Văn Mặc nghe thấy tin này, thần sắc run sợ như hàn băng, trả lời quan viên kia:

– Chôn đi!

Một tháng sau.

Ánh nắng tươi sáng, một ngày bầu trời trong xanh, vạn dặm không một gợn mây.

Trần Thượng Chí, từ lâu.

Đang là buổi trưa, người đến ăn khá đông, trong tửu lâu vô cùng náo nhiệt.

Đây là một trấn nhỏ, bình dân dân chúng chiếm đa số, vì vậy có khá nhiều nữ tử đi lại ngoài đường. Trong tửu lâu cũng có không ít nữ tử. Bất quá nếu là tiểu thư khuê các hoặc là phu nhân, phần lớn trên mặt đều mang lụa mỏng.

– Phu nhân, trấn nhỏ này thật náo nhiệt. Lúc chúng ta còn ở kinh thành tuy có đi qua tửu lâu, nhưng còn chưa thấy qua nhiều nữ tử như vậy. Những nơi chúng ta đã từng đi qua cũng chưa từng thấy nơi nào đông vui tấp nập như thế.

Hồng Lăng ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Thu, nhìn cảnh sắc chung quanh tửu lâu, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Từ lúc rời khỏi kinh thành, dọc theo đường đi Hồng Lăng gọi Mộ Dung Thu là phu nhân. Mộ Dung Thu từng nói hai người như tỷ muội, nhưng Hồng Lăng khẳng khái phân rõ, chủ tử chính là chủ tử, nô tì chính là nô tì, cả đời cũng không thể vượt qua.

– Đúng vậy, mẫu thân, Hiền nhi thích nơi này, người nơi này có vẻ như cũng thân thiện hơn những nơi khác.

Tiểu Hiền nhi vóc người cao lớn không ít, lại có một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ đáng yêu, đến đâu cũng được yêu mến, lúc nói chuyện giọng càng dễ nghe đến cực điểm.

Từ lúc rời khỏi kinh thành, tuy rằng bé không biết mẫu thân vì sao rời đi, nhưng chỉ cần mẫu thân đi đâu bé sẽ theo đến đó. Bé là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, phải bảo vệ mẫu thân.

Mộ Dung Thu cười nhìn hai người, ánh mắt lạnh nhạt quan sát bốn phía một cái, cười nói:

– Ủ, không tệ. Không bằng chúng ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây một thời gian đi.

Tuy rằng thôn trấn không lớn, nhưng trên đường đến đây nàng nhận thấy vẻ như thôn dân nơi này đều thích nuôi tằm, nhà nào cũng có, loài tằm Thiên Tâm chiếm đa số. Ở thời đại này, phần lớn tơ lụa đều là quý tộc mới có thể dùng được, chủ yếu vẫn do sản lượng tơ tằm rất ít. Đòi mất năng lực lên, ánh mắt nàng khá sắc bén, có thể chuẩn xác nắm bắt cơ hội buôn bán.

Kỳ thực, nàng cũng thích nơi này.

– Phu nhân, nhìn vào trong xem! Là Mã hộ vệ! Sao hẳn lại ở đây?

Hồng Lăng bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, ngón tay chỉ về phía ngoài cửa sổ cách đó không xa.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhìn sang, đúng là Mã hộ vệ. Trong tay hắn cầm bức họa đang hội thắm người chung quanh. Mộ Dung Thu hai mắt khép hờ, hành động của Mã hộ vệ thật nhanh!

Mà đúng lúc này, người hẳn hỏi đang chỉ ngón tay về phía tửu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 137-1

Mà đúng lúc này, người được Mã hộ vệ hỏi thăm đang chỉ ngón tay về phía tửu lâu.

Mắt thấy Mã hộ vệ đang đi về phía tửu lâu, trong lòng Mộ Dung Thu càng căng thẳng, thầm nghĩ: hiện thời nàng vì che giấu khuôn mặt mà sử dụng vài thủ thuật nhỏ, không ai muốn nhìn kỹ một phụ nữ mặt rỗ, như vậy, tại sao Mã hộ vệ lại tìm đến? Có lẽ nào là do... Nàng nhìn về phía tiểu Hiền nhi, chẳng lẽ là bức tranh của cậu nhóc này? Xem ra là nàng đã sơ sót.

Nhưng, Vũ Văn Mặc không có ý định từ bỏ ư? Mấy ngày nay lời đồn huyền ảo cả Đại Hoa quốc, sao nàng lại không biết, chỉ là...

– Phu nhân, hiện tại nên làm thế nào cho phải?

Hồng Lăng chân tay luống cuống hỏi. Mã hộ vệ tự mình đến tìm vương phi, nhất định là do vương gia chỉ đạo, trước mắt bọn họ nên làm thế nào cho phải? Nếu vương phi bị Mã hộ vệ tìm được thì nhất định phải quay về Vương phủ, nhưng có vẻ như vương phi không muốn trở về.

Mộ Dung Thu từ ngoài cửa sổ thu hồi ánh mắt, khi định thần nhân nói với Hồng Lăng nói:

– Từ lâu hân là có cửa sau, chúng ta xuống lầu một là được.

Hiện thời Mã hộ vệ tìm đến, nàng phải nghĩ cách đánh lạc hướng Mã hộ vệ, dù sao nàng cũng thật sự muốn ở lại nơi này.

Nàng đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hiền nhi, ngồi xổm xuống dịu dàng nói với bé:

– Hiền nhi, chúng ta dời chỗ ăn cơm được không?

– Vâng, vâng, Hiền nhi nghe lời mẫu thân.

Tiểu Hiền nhi lập tức gật đầu đáp.

– Ngoan.

Nụ cười nhạt của Mộ Dung Thu như tắm trong gió xuân, cùng Hồng Lăng đi xuống lầu.

Ba người xuống lầu, hỏi tiểu nhị mới biết từ lâu không có cửa sau, phía sau chính là phòng bếp và khách phòng. Lập tức, tình huống bỗng nhiên trở nên khẩn trương.

– Làm phiền chương quầy thu xếp cho ba chúng ta một gian phòng thượng đẳng. Đây là năm mươi lượng bạc. Nếu ai cảm bức họa ba người tìm chúng ta, xin chương quầy giúp ta che giấu.

Mộ Dung Thu đưa mắt cho Hồng Lăng, Hồng Lăng lập tức lấy ra năm mươi lượng bạc cho chương quầy. Chương quầy nhìn thấy mấy mươi lượng bạc, nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhưng vì đã làm việc nhiều năm ở từ lâu, tuy rằng nhìn số bạc này khá nặng, nhưng có tiền cũng không dám nhận bữa. Ông ta nhìn ba người ăn mặc khá bình thường, lại nhìn đứa bé kia lớn lên thật đáng yêu, suy nghĩ một lát liền gật đầu đáp ứng:

– Được.

Tiểu nhị bên cạnh lập tức đi trước dẫn đường, đưa ba người bọn họ vào hậu viện.

Ba người chân trước vừa đi vào hậu viện, chân sau Mã hộ vệ đã đến.

Mã hộ vệ mặc một thân y phục đen tuyền, bên hông đeo một thanh trường kiếm, dáng vẻ cao lớn, cằm còn có râu dài nửa tấc, nhìn qua một thân uy vũ hiên ngang. Nhưng ở trong trấn nhỏ này khó được gặp nam tử oai phong như vậy, khách trong từ lâu và chương quầy cũng nhận không được nhìn nhiều hơn. Thế nhưng, Mã hộ vệ đi theo bên người Vũ Văn Mặc đã lâu, trên người lộ ra hơi thở lãnh lùng uy nghiêm, làm cho người ta nhìn thoáng qua thì lập tức thu hồi ánh mắt.

Hắn nhìn không chớp mắt, ba bước đã đi tới chỗ chương quầy, mờ bức họa trong tay ra, trầm giọng hỏi:

– Người có từng gặp người trong tranh không? Là hai nữ tử và một bé trai khoảng bốn tuổi.

Chương quầy giới nhất là nhìn người, bức họa vẽ rất khéo léo sinh động, vừa thấy đã biết là đứa bé vừa rồi. Bất quá hắn đã nhận tiền của ba người kia, tất nhiên không dám nói lung tung, nhưng lại sợ gây phiền toái bên hồi dò:

– Ba người này là người phương nào?

Bị chất vấn, Mã hộ vệ nhu mày, chần chừ hiện lên sát khí:

– Trong ba người có một nữ tử là chủ mẫu quý phủ nhà ta.

Nghe vậy, chương quầy thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, xem ra là phu nhân người nhà có tiền mang theo con nhỏ ra ngoài chơi không muốn bị bắt về sớm nên phải che giấu hành tung. Hắn vẻ mặt tươi cười trả lời:

– Vừa rồi phu nhân quý phủ và hai người đó quả thật đến tiểu điểm, nhưng nửa khắc trước khi ngài tới đã rời đi.

Mã hộ vệ gật gù đầu, hai tay ôm quyền nói cảm ơn, cuộn bức họa lại rồi bỏ đi.

Từ lâu phòng chữ thiên số ba.

Tiểu nhị đưa tới nước trà vừa đun sôi và đồ ăn ba người đang ăn dở.

Tiểu Hiền nhi vừa thấy đồ ăn đưa tới, lập tức hô to một tiếng:

– Thật tốt quá! Mới vừa rồi Hiền nhi ăn còn chưa no. Thức ăn nơi này mặc dù không bằng mẫu thân làm, nhưng cũng khá ngon miệng.

Thần mình nhỏ nhón đến ngồi cạnh Mộ Dung Thu.

Thấy cu cậu vừa hưng phấn vừa nhiệt tình, Mộ Dung Thu nhận không được tức đầu cười khẽ, trẻ con chính là trẻ con, cho dù chỉ là một chuyện hết sức bình thường cũng có thể đổ bể hết sức vui vẻ. Thấy trên khoe mỗi cu cậu còn dính một ít nước sốt, nàng cầm khăn gấm cẩn thận lau sạch sẽ cho bé, sau đó dịu giọng nói:

– Ăn từ từ, nếu không sẽ dễ bị đau bụng.

– Vâng, Hiền nhi đã biết.

Chờ Mộ Dung Thu lau sạch sẽ khoe miệng cho mình xong, bé ngoan ngoãn gật đầu, mặc kệ mẫu thân nói cái gì đều đúng.

Vừa rồi Hồng Lăng đi ra ngoài xem tình huống đã trở lại, ngồi một bên, đưa ly trà lên uống một hơi, nuốt xuống rồi vỗ vỗ ngực trả lời:

– Mã hộ vệ đi rồi, phu nhân, kế tiếp chúng ta nên làm gì đây? Có ở lại trấn Thượng Chí không?

Mộ Dung Thu khi định thần nhân nhấp mấy ngụm nước trà, nghĩ sâu xa một lát mới nói:

– Cứ ở đây đi, Mã hộ vệ tìm không thấy chúng ta tất nhiên sẽ không lãng phí thời gian lại tiếp tục tìm.

Nếu lại đi tiếp, khó đảm bảo miệng ăn núi lữ, dù sao thời đại này cơ hội cho nữ nhân phát triển đã ít càng thêm ít. Có lẽ từ trong trấn nhỏ này còn có thể tìm được đường ra khác.

– Mã hộ vệ đích thân đến tìm, có phải là ý của vương gia không? Hai ngày nay chúng ta cùng nhau đi, nghe nói kinh thành đã xảy ra chuyện, ngay sau khi phu nhân bỏ đi vương gia đã khẳng khái từ hôn, đồng thời còn bệnh liệt giường. Sau đó còn truyền ra nguyên nhân vương gia từ hôn là vì không thể có con. Xem ra hành động lần này của vương gia là vì phu nhân ngại. Bằng không vương gia cũng sẽ không thể tuyên bố với bên ngoài như vậy. Dù sao đây cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Hồng Lăng cẩn thận nhìn về mặt Mộ Dung Thu, nói một cách thận trọng.

Bất kể vương gia đã từng làm chuyện gì có lỗi, nhưng dù sao vương gia cũng là quan viên triều đình, làm những chuyện như vậy đều vì nghĩ cho dân chúng, cho triều đình. Vì vậy mà tổn thương vương phi, cũng khiến vương gia tự trách.

Mộ Dung Thu nghe vậy trăm mối, lòng mi hơi cau lại, có hơi run rẩy. Trong vòng một năm gần gũi đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cần lắng đọng, bình tĩnh suy ngẫm lại. Vũ Văn Mặc yêu nàng không thể nghi ngờ, nhưng suy nghĩ và lý tưởng của hắn với nàng có vẻ như cách nhau quá xa. Nếu miễn cưỡng ở cùng nhau, nàng không dám đảm bảo mình có thể tâm bình khí hoà suy nghĩ cẩn thận. Có lẽ nàng rất cực đoan, cũng có lẽ nàng chưa bao giờ thực sự hoà nhập với thế giới này. Nàng cần yên lặng một chút, cần thần suy nghĩ, dù sao nàng không phải hoàn mĩ, rất nhiều chuyện nghĩ kĩ, về mặt tình cảm, nàng vẫn rất tùy hứng.

Thời gian có lẽ là liều thuốc tốt nhất, năm tháng qua đi qua, trong lúc vô tình có thể suy nghĩ thấu đáo rất nhiều chuyện trước kia không nghĩ ra.

Hồng Lăng thấy nàng không nói, thờ dãi không khuyên nữa. Nàng hi vọng vương phi có thể nghĩ thông, dù sao nàng cũng gần gũi với hai người nhất, vô cùng rõ ràng tình cảm vương gia dành cho vương phi, nếu như không yêu, sao lại không mừng sinh tử xông vào đám cháy? Nếu như không yêu, sao sẽ vì vương phi bởi họ thành danh bản thân?

Hon nữa, vương gia vì bảo toàn thanh danh của vương phi, tuyên bố với bên ngoài vương phi hiện thời bệnh nặng cần tĩnh dưỡng, trong thời gian tĩnh dưỡng không gặp bất kì ai. Như vậy, đợi ngày sau vương phi quay về vương phủ cũng sẽ không gặp những phiền phức không đáng. Xem ra, vương gia là thật tâm suy nghĩ cho vương phi.

– Mẫu thân, vừa rồi người ăn rất ít, vậy không thể được, mẫu thân phải ăn thêm chút, Hiền nhi mới yên tâm.

Cánh tay nhỏ nhắn của tiểu Hiền nhi cầm muối lớn tự mình múc một chén canh gà ác đưa cho Mộ Dung Thu. Cu cậu vốn còn nhỏ, tay nhỏ, lúc bưng cái chén kia phải hết sức chuyên chú cẩn thận. Gương mặt đáng yêu còn rất nghiêm túc.

Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ, quay đầu thấy vẻ mặt quan tâm chờ đợi của tiểu Hiến nhi, lại nhìn chén canh gà ác trong tay cu cậu, nhất thời trong lòng ấm áp, giờ tay chạm nhẹ cái trán trơn bóng trắng nõn của bé, cười nhận lấy:

– Hiến nhi hiện tại cũng biết quản mẫu thân.

– Sau này Hiến nhi phải bảo vệ mẫu thân, tuyệt đối không để mẫu thân bị ức hiếp.

Tiểu Hiến nhi giờ lớn cầm nhỏ, khuôn mặt ra vẻ người lớn, nhìn qua khiến lòng người ấm áp nhưng không nhận được nở nụ cười.

Hồng Lăng che miệng xì cười ra tiếng:

– Ha ha, tiểu thiếu gia thật là hiểu thuận, ngày sau những lúc nó tí không lay chuyển được phu nhân, chắc phải nhờ tiểu thiếu gia đến thuyết phục phu nhân rồi.

Mộ Dung Thu mỉm môi cười nhạt, trái tim âm lẽ, từ tốn dùng hết chén canh.

Kinh thành, phủ Nam Dương Vương.

– Công chúa Chiêu Hoa đã đến kinh thành, nghe nói vương gia muốn từ hôn, biết được nguyên nhân đã gửi thư cho quốc quân Bắc Cương, quyết định đồng ý. Lại lần nữa lựa chọn đối tượng hoả thân, hiện thời đang tạm nghỉ ở phủ Chiêu Dương, coi như tạm ổn.

Về mặt Tạ Nguyên thoáng nghiêm nghị nhìn Vũ Văn Mặc sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nói:

Hiện thời đã qua hơn nửa tháng, bệnh tình Vũ Văn Mặc vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Đằm ấy làm mấy người bọn hắn rất ngoài ý muốn, dù sao Vũ Văn Mặc hàng năm luyện võ, xương cốt vô cùng cường tráng, lại có thể bệnh đến bây giờ, xem ra Mộ Dung Thu rồi đi đối với hắn đã tạo thành ảnh hưởng thật lớn, cũng phá hủy ý chí kiên định của hắn.

– Hiện thời kết cục đã định, liên minh giữa Nam Cương và Bắc Cương đã tan rã. Khi Bắc Cương biết được vương gia không thể có con, tất nhiên sẽ đồng ý từ hôn. Chúng ta cứ để công chúa Chiêu Hoa gả vào hoàng cung, Hoàng Thượng phong phi là được.

Về mặt Triệu Sơ nghiêm túc không kém, nói: Dù sao Vũ Văn Mặc bỗng nhiên đưa ra việc từ hôn, làm cho rất nhiều chuyện cần bàn bạc kỹ hơn, nếu không xử lý cẩn thận, nhất định sẽ khiến Nam Cương lợi dụng sơ hở.

– Người cứ an tâm dưỡng bệnh, chuyện khác ba người chúng ta đã an bài thỏa đáng. Thế nhưng, đến bây giờ cũng không có tin tức của vương phi, cũng không biết vương phi hiện thời ra sao.

Vũ Văn Hạo về mặt đậm mặt, giọng nói có phần mềm nhẹ. Hắn vốn là bộ dạng trầm tĩnh nhu hòa, lúc này nói đến chuyện đại sự nghiêm túc cũng là vẫn đậm phong khinh như thế.

Mộ Dung Thu biến mất ven hơn nửa tháng, nguyên bọn họ đoán Mộ Dung Thu là bị người khác bắt, đến bây giờ đã có thể cho rằng nàng tự mình tìm lên kế hoạch rồi đi. Vì vậy, người họ phải ra đi tìm không có một chút tin tức của nàng. Nàng vốn là nữ tử tâm tư sâu sắc, nếu đã cố ý, e là muốn tránh Vũ Văn Mặc.

Nghe xong lời ba người bọn họ nói, trong con người lạnh nhạt ung dung của Vũ Văn Mặc giờ phút này trở nên âm u tăm tối.

Triệu Sơ vốn muốn khuyên hắn từ bỏ, nhưng quyết định và kiên trì của Vũ Văn Mặc nào có thể dễ dàng bị tác động? Huống hồ, nữ tử như Mộ Dung Thu, có được lại mất đi, e là cũng sẽ không thể dễ dàng buông tha như vậy.

– Lần này Nam Cương khinh người quá đáng, Mộ Dung thiếu tướng quân và Nam Cương có cừ oán, vừa vận nhân cơ hội này cứ Mộ Dung Thu thiếu tướng quân mang binh tấn công Nam Cương. Về phần quốc quân Nam Cương cứ giết tại chỗ, tuyệt đối không lưu lại sẽ là mầm họa! Lấy công chúa Nam Cương thường cho đám binh lính, cho a phục vụ đến chết!

Vũ Văn Mặc đôi mắt thật sâu, trong đáy mắt là một mảng tăm tối u ám lưu chuyển, sát khí rõ mồn một. Lần này mọi chuyện đều do Nam Cương khơi mào, kết cục này xem như báo ứng cho hành động âm hiểm gài dối đáng gặn của bọn họ!

Ba người Tạ Nguyên ta nhìn người người nhìn ta, âm thầm đưa mắt cho nhau, Vũ Văn Mặc đây là hận chết Nam Cương, Nam Cương chạy trời không khỏi nắng! Huống chi còn do Vũ Văn Mặc tìm thiết kế. Thế nhưng, công chúa Nam Cương kia cũng thật là to gan, nếu không có nàng ở Đại Hoa quốc ba phen mấy bận tới vương phủ gây chuyện thì đâu đến nỗi rơi vào kết cục như vậy, hoặc là không nên nghe lời Thẩm Nhu xúi giục, gây hấn với Mộ Dung Thu.

Lúc này, bên ngoài có tiếng người truyền tới:

– Khỏi bẩm vương gia, công chúa Chiêu Hoa đưa bài thiếp muốn thăm vương gia.

– Công chúa Chiêu Hoa? Nàng không an phận ở phủ Chiêu Dương đợi mà chạy đến Vương phủ làm gì?

Vũ Văn Hạo như rồng mây, nghi ngờ nói:

– E là nàng ta muốn đích thân đến nghiệm chứng xem vương gia có bệnh nặng thật hay không.

Tạ Nguyên như cười như không, âm dương quái khí nói: Xem ra vị công chúa Chiêu Hoa này cũng không phải kẻ dễ đối phó, biết tự mình nghiệm chứng chân tướng sự việc. Bất quá hắn nhìn về phía Vũ Văn Mặc, trừ đôi mắt lạnh lẽo sắc bén ra thì cả người hoàn toàn là đáng vẻ bệnh nặng như lời đồn.

– Có muốn triệu kiến không?

Triệu Sơ nhìn Vũ Văn Mặc hỏi:

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc như rồng mây, giọng nói cực kì lạnh lùng:

– Không gặp!

– Phải gặp. Hiện thời nàng ta vẫn là công chúa Bắc Cương, lần này đến nghiệm chứng tình chân thật của lời đồn, nếu chúng ta từ chối e là khiến người khác sinh nghi. Vương gia chịu khó nhịn một chút, nghe nói công chúa Chiêu Hoa cũng coi như là mỹ nhân, sẽ không khiến người chúng mất.

Tạ Nguyên biết Vũ Văn Mặc đây là đang nói đùa mới lên tiếng khuyên nhủ.

Vũ Văn Mặc cup mắt không nói, thần sắc lãnh đạm

Vũ Văn Hạo thấy thế, hướng về phía người ngoài cửa nói:

– Thỉnh công chúa Chiêu Hoa vào đi.

HẾT PHẦN 1

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 137-2

Vũ Văn Mặc cup mắt không nói, thần sắc lãnh đạm

Vũ Văn Hạo thấy thế, hướng về phía người ngoài cửa nói:

– Thỉnh công chúa Chiêu Hoa vào đi.

Không lâu sau, một nữ tử mặc quần áo và phục sức Bắc Cương bộ dạng thanh tú đi theo tỷ nữ bước vào.

Nữ tử Bắc Cương gần như không có mấy người dung mạo xuất chúng, vì vậy công chúa Chiêu Hoa dung mạo thanh tú dễ thương cũng được cho là người đẹp nhất nhì Bắc Cương, nhưng không thể sánh bằng nữ tử Đại Hoa quốc.

Chỉ thấy công chúa Chiêu Hoa vào phòng lên thềm an:

– Chiêu Hoa bài kiến thái tử điện hạ, Nam Dương Vương, Trấn Nam Hầu, ơ...

Khi nhìn thấy Triệu Sơ, công chúa Chiêu Hoa hơi sửng sốt, thần phận người này nàng không quá rõ. Bất quá thị nữ của vương phủ đứng cạnh nàng đã kịp thời nhắc nhở:

– Đây là Triệu Ngũ công tử.

– Bái kiến Triệu ngũ công tử.

Công chúa Chiêu Hoa lại phúc phúc thân.

So sánh với công chúa Nam Cương cần rở, công chúa Chiêu Hoa hiểu được cấp bậc lễ nghĩa, hơn nữa thái độ khiêm hòa, cũng không đến nỗi khiến người khác giận giữ nhếch mày, cảm thấy không quá chán ghét.

Công chúa Chiêu Hoa không dám nhìn trực diện mấy nam tử trong phòng, dù sao ở Bắc Cương cũng ít khi gặp được những nam tử có phong thái tao nhã khác nhau như vậy, người người đều có lực hấp dẫn trí mạng với nữ tử. Mặc dù nàng đã gặp không ít nam tử, nhưng vẫn không dám to gan xem xét đánh giá.

Nàng hồi liếc mắt về phía Vũ Văn Mặc đang nằm trên giường, nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, vẻ mặt lạnh như băng như cự người ngoài ngàn dặm. Cảm thấy vô cùng kinh sợ, nàng không rõ, nam tử như vậy tất nhiên là tuấn tú, nhưng sao có thể khiến công chúa Nam Cương không thêm đề ý mặt mũi kháng kháng đòi gả? Nhìn tới nhìn lui, so với hắn ba người còn lại đều có vẻ dễ gần như một chút, tối thiểu sẽ không làm người khác hoảng hốt, sợ hãi. Trong lòng không khỏi cảm thấy thấp phần may mắn, Vũ Văn Mặc đưa ra đề nghị từ hôn. Bằng không ngày sau nàng còn không biết đối diện với người này thế nào.

Ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Vũ Văn Hạo, Tạ Nguyên, Triệu Sơ. Ba người này dung mạo khác nhau. Hoa lệ khiến người nhất là Triệu Ngũ công tử, người này thân phận không rõ, nhưng đã có thể đứng chung với đám người Nam Dương Vương thì nhất định có thân phận tôn quý. Mà thái tử Vũ Văn Hạo, đáng vẻ tao nhã, ánh mắt trầm tĩnh như nước khiến người khác chỉ thoáng nhìn đã phảng phất như muốn chìm trong đôi con ngươi hút hồn đó. Lại nhìn Trần Nam Hầu Tạ Nguyên, khí chất tà mị, một đôi mắt hoa đào đã có thể khiến nữ tử trong thiên hạ điên cuồng.

Nàng không muốn gả cho vị hoàng đế đang tuổi xé chiều, như vậy, phu quân muốn chọn nhất định phải là một trong hai người, Vũ Văn Hạo hoặc Tạ Nguyên.

Công chúa Chiêu Hoa âm thầm đánh giá há có thể gấu điểm được ánh mắt sắc bén của đám người Tạ Nguyên, nhưng cả ba đều bất động thanh sắc, dù sao trong lòng công chúa Chiêu Hoa tính toán già, bọn họ đều vô cùng rõ ràng. Lúc này nàng ta chỉ nhìn thoáng qua Vũ Văn Mặc liên tục hồi ánh mắt, cũng đủ để nói rõ, nàng tuyệt đối sẽ không dây dưa với hắn.

– Công chúa Chiêu Hoa không cần đa lễ.

Vũ Văn Hạo thái độ ôn hòa nói.

Công chúa Chiêu Hoa nghe vậy cũng không khách sáo nữa, ngồi xuống một bên rồi lên tiếng một cách cẩn thận:

– Nghe nói Nam Dương Vương thân nhiễm bệnh nặng, mấy ngày nay Chiêu Hoa vẫn đang trên đường, hôm qua mới tới kinh thành, vì phải tiến cung diện thánh nên không thể tới thăm Nam Dương Vương ngay, xin Nam Dương Vương đừng trách.

– Công chúa có lòng.

Vũ Văn Mặc nhàn nhạt đáp lại.

Công chúa Chiêu Hoa âm thầm may mắn, may mắn bản thân không động lòng với nam tử lạnh như băng này, bằng không bây giờ thật không biết phải làm gì cho đúng. Tầm mắt nàng không tự chủ được nhìn về phía Triệu Sơ, từ cái nhìn đầu tiên nàng đã bị chấn động, chưa từng thấy qua nam tử nào đẹp đến như thế.

Đã nhận ra ánh mắt ngưng ngườ của nàng, Triệu Sơ âm thầm nhủ nhủ này.

– Hai ngày nữa ý chỉ của thánh thượng sẽ truyền đến phủ Chiêu Dương, vì thể hiện thành ý của Đại Hoa quốc, Hoàng Thượng sẽ phong công chúa Chiêu Hoa là Hoa phi.

Tạ Nguyên không có ấn tượng tốt đẹp gì với vị công chúa Chiêu Hoa có khuôn mặt thanh tú bình thường này, nói ra một câu coi như định sẵn con đường không lối thoát của nàng ta. Nàng ta cho Đại Hoa quốc là cái gì? Tùy ý nàng chọn tới chọn lui?!

Lời vừa nói ra, sắc mặt công chúa Chiêu Hoa đại biến, gả cho Hoàng Thượng? Cho dù được phong phi đi nữa, vậy có thể vĩnh quanh được mấy năm?!

So với nét mặt thay đổi chóng vánh của Chiêu Hoa, thái độ những người còn lại trong phòng, Vũ Văn Mặc, Tạ Nguyên, Triệu Sơ, Vũ Văn Hạo đều rất tự nhiên lạnh nhạt.

Chuyện này, Bắc Cương không có con đường khác để đi! Dù sao vẫn là thời cơ trước mắt này.

Lại qua nửa tháng.

Trần Thượng Chi

Trong ngõ hẻm Đồng Bắc, trước khoảnh sân nhỏ của một ngôi nhà.

Đây là một gian tư hợp viện không lớn, sân tuy nhỏ, nhưng được con người dụng tâm tỉ mỉ tạo nên một khung cảnh phá lệ tinh xảo thanh nhã. Hơn nữa trong sân còn trồng một ít hoa cỏ, cầu nhỏ bắc ngang, nhìn qua rất ấm áp.

Nửa tháng trước, ba người Mộ Dung Thư dùng ba trăm lượng bạc mua viện này. Tuy rằng không thể so với phủ Nam Dương Vương to lớn huy hoàng nhưng có thể khiến bọn họ có chỗ nghỉ ngơi yên tĩnh.

Nửa tháng tới nay, bọn họ có hết sức làm quen với cuộc sống trong trấn. Dù Mộ Dung Thư muốn dừng chân ở đây để ổn định lâu dài nhưng cũng không nóng lòng, nàng cần phải cẩn thận quan sát tình hình nuôi tằm dệt tơ trong trấn.

Mà toàn bộ giấy tờ sở hữu căn nhà đều mang tên Lưu Dung. Vì không muốn gặp phiền phức, nàng vẫn hoá trang khiến cho khuôn mặt mình hơi rỗ.

Ngày hôm nay trên trấn hợp chợ, hàng hóa bày bán đều khá tiện nghi thực dụng lại bắt mắt. Từ lúc biết được phiên chợ qua lời của tiểu cô nương Nữu Nữu hàng xóm, Tiểu Hiên nhi cứ quẩn quít lấy Mộ Dung Thư muốn đi. Mộ Dung Thư cũng hết sức tò mò, dù sao từ lúc xuyên qua tới nay đã hơn một năm lại chưa từng thấy qua chợ là cảnh sắc như thế liền đồng ý với tiểu Hiên nhi.

Sáng sớm Hiên nhi đã hưng phấn ngủ không yên, ăn điểm tâm xong liền lôi kéo Mộ Dung Thư và Hồng Lăng vội vàng đi chợ.

Từ nhà đến chợ ước chừng hai khắc, dọc theo đường đi có thể gặp rất nhiều người. Có người đi chợ về, trong tay bọn họ đều đầy ắp hàng hóa, có quần áo vải vóc trang sức cũng có đồ chơi. Khắp nơi đậm chất cổ đại, làm cho ánh mắt Mộ Dung Thư sáng rực lên.

Không đầy một lát đã đến chợ, khá giống trong tưởng tượng của nàng, người người chen chúc. Người bán hàng rong cao giọng rao lớn, cách rất xa cũng có thể nghe được.

– Mẫu thân! Hiên nhi muốn ăn món đồ chơi làm bằng đường! Món đồ chơi làm bằng đường đó nhìn thật đẹp!

Tay nhỏ bé của tiểu Hiên nhi nắm tay Mộ Dung Thư trực tiếp dắt đến trước một gian hàng, chỉ vào những món đồ chơi làm bằng đường sống động, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mong đợi, cặp mắt sáng rỡ nhìn Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư gật đầu.

– Được. Con chọn một cái, cũng chọn cho mẫu thân và Hồng Lăng một cái.

Tiểu Hiên nhi bị kích động bắt đầu chọn, chọn cho mình một chú hổ nhỏ, cho Mộ Dung Thư và Hồng Lăng là con thỏ nhỏ và con mèo nhỏ.

Tay nghề của tiểu thương này không tệ, mặc dù là dùng đường, kẹo làm, nhưng từng nét vẽ đều giống như đúc, nhìn qua cực kì đẹp mắt.

Kế bên là sạp hàng nhỏ bày bán đồ trang sức, hàng trên quầy vừa nhìn đã biết giả rẻ, nhưng không thể không nói mỗi cái đều được làm thủ công vô cùng tinh xảo.

– Phu nhân, mấy cái trâm cài này thật là đẹp.

Hồng Lăng chọn tới chọn lui, thích thú không nỡ rời tay.

Thấy thế, Mộ Dung Thư cười nói:

– Nếu người thích, mua vài cái về chơi.

Trâm cài này mỗi cái chừng hai ba văn tiền, mua về chơi cũng không tệ. Nàng phát hiện, bất kể ở hiện đại hay cổ đại, phụ nữ đối với đồ trang sức và việc mua sắm đều cực kì yêu thích.

– Vâng, vậy nô tì chọn thêm mấy cái.

Hồng Lăng được Mộ Dung Thư cho phép lập tức nghiêm túc chọn lựa.

Người bán hàng rong cũng là người thành thật, thấy Hồng Lăng chọn bảy tám cái trâm cài thì cười không khép miệng giảm giá một văn tiền.

Nhìn lại cẩn thận, người bán hàng rong này cũng lắm tuổi chừng mười bảy, mười tám, dạng đáp còn rất anh tuấn, nhưng nhìn cách ăn mặc, một thân vải thô áo gai bị giặt đến bạc, có chỗ còn bị vết rách nhỏ như sợi lông. Lúc hắn nhìn Hồng Lăng thì không nhận được đồ mặt.

Gần đây vết sẹo trên trán Hồng Lăng đã nhạt đi rất nhiều, khôi phục rất tốt, đã có thể mỗi ngày trang điểm nhẹ, không khác mấy so với lúc chưa bị bỏng, xinh xắn đáng yêu, khó trách tên bán hàng rong này nhìn không chớp mắt

Hiện thời nàng đi tới chỗ nào bất kể là nam hay nữ cũng đều chỉ nhìn thoáng qua là dời mắt, mà Hồng Lăng xinh đẹp đương nhiên thu hút không ít ánh mắt đàn ông. Mộ Dung Thu nhấp môi khẽ cười, có lẽ ở trong trấn nhỏ này, Hồng Lăng có thể tìm được tình yêu đích thực của mình cũng nên.

– Khuyên tai này cũng hai văn tiền một đôi sao?

Hồng Lăng nhìn mấy đôi bông tai nằm trong góc, ngẩng đầu lên nhìn anh chàng bán hàng rong mặt đỏ như gấc, giọng nói giòn tan hỏi.

Anh chàng bán hàng rong gãi đầu, vẻ mặt xin lỗi trả lời

– Là năm văn tiền, mấy hạt châu đỏ khi mua đã là ba văn tiền rồi, nếu cô nương thích, trả ta bốn văn tiền là được.

– Ta đây chọn thêm mấy cái.

Hồng Lăng không phát hiện anh chàng bán hàng rong khác thường, lại cúi đầu xuống cẩn thận chọn lựa.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt cười, cũng theo Hồng Lăng cùng nhau chọn.

Mà tiểu Hiền nhi lại thành thành thật thật nắm tay Mộ Dung Thu đứng ở một bên nhìn nại chờ, nhưng mà một mắt to đen lầy như quai nhỏ luôn đảo quanh đám người nhìn tới nhìn lui, thấy cái nào cũng mới mẻ, nếu không phải cu cậu lớn lên đáng yêu, quần áo trên người cũng không phải vài bộ thô sơ, e sẽ khiến người khác tưởng trẻ con ở nông thôn mất.

Lúc này cách đó không xa có chút xôn xao. Rất nhiều người đều tụ tập quanh chỗ đó.

Hai người cũng chọn được kha khá, hiểu kì nhìn sang.

– Phu nhân, có chuyện gì thế nhỉ?

Hồng Lăng cất ki trầm cái và khuyên tai, nhìn về phía những người đang tụ tập ngày càng nhiều tò mò hỏi.

Mộ Dung Thu lắc đầu.

– Không biết, cũng không còn sớm, chúng ta mua một chút thức ăn và đồ dùng rồi về.

Phía trước ngày càng nhiều người vây quanh cũng biết là chẳng có chuyện gì hay ho, tốt nhất không nên dấy vào, nếu không lại bị vạ lây.

Hồng Lăng lớn lên từ tranh đấu bên trong nhà cao cửa rộng, tất nhiên biết điều này, lập tức nắm bàn tay còn lại của tiểu Hiền nhi, ba người định đi đường vòng.

– Phía trước xảy ra chuyện gì thế?

– Là Lư phu nhân Lư gia, nàng là người mệnh khổ, vốn là thiên kim tiểu thư được người khác hầu hạ, tay nghề nuôi tằm của nhà mẹ đẻ nàng trấn Thượng Chỉ không ai sánh được. Ai ngờ cha mẹ nàng ngoài ý muốn rơi xuống nước mà chết, nàng gả cho Lư thiếu gia đã sớm đình hôn, chưa từng nghĩ Lư thiếu gia này âm mưu nuốt gọn sản nghiệp nhà mẹ đẻ nàng ta, sau đó dâng mấy phòng tiểu thiếp, ghét bỏ người vợ xấu xí, bỏ vợ con đuổi ra phủ. Lúc này Lư thiếu gia mới phong lưu một đêm từ Hoa Lâu ra, nàng ta chặn đường Lư thiếu gia đòi lại công bằng!

– Công bằng sao mà dễ đòi như vậy. Nghe nói nàng ta không chịu nổi cô đơn, hồng hạnh vượt tường, thông dâm với gã sai vặt trong phủ, bị Lư thiếu gia bắt quả tang. Bây giờ bị đuổi khỏi nhà, ngay cả kiếm sống cũng rất khó khăn!

– Haiz, nhìn nàng trong ngày thường rất dịu dàng, luôn nhã nhặn lịch sự với mọi người, nhìn sao cũng không phải là người như thế.

– Chuyện này còn không phải Lư thiếu gia định đoạt? Chúng ta cũng chỉ là một người xem kịch thôi.

Mấy nam tử đi ngang qua nhỏ giọng bàn tán, tuy giọng nói ngầm chứa đựng đáng tiếc, nhưng trên mặt nhưng không có nửa phần đồng tình. Loại chuyện này ở cổ đại nhìn quen lắm rồi, vận mệnh của nữ tử dễ dàng bị người khác thao túng.

Mộ Dung Thu nhu này, vốn định tránh xa thị phi, nhưng nàng lại dừng chân. Nàng vốn là người hiện đại, xuyên qua mà đến, xã hội phong kiến này đối xử rất bất công với nữ tử đã khiến nàng bất lực, cũng căm thù đến tận xương tủy. Nhưng lại không có cách nào, vì vậy, nàng muốn nhìn một chút nàng kia đến tột cùng là bị người làm hại, hay là trừng phạt đúng tội. Hôn nữa, vừa rồi những người này nói tới cái gì? Nàng kia am hiểu tay nghề nuôi tằm ..

– Phu nhân? Sao thế?

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu thất thần đứng bất động bên đây phu nhân nhà mình một cái, trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thu mờ mắt ra, nâng đôi đồng tử sáng như sao, nói với Hồng Lăng:

– Chúng ta đi xem.

Hồng Lăng không có ý kiến gì, kỳ thực nàng nghe xong lời mấy nam nhân kia cũng muốn đi xem xem tình hình nàng kia ra sao.

Trong đám người, mơ hồ có thể nhìn thấy một nữ tử sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu, trên mặt toàn là nước mắt. Nàng đang giang tay ôm lấy chân gã nam tử vẻ mặt không kiên nhẫn.

Sắc mặt nam tử kia có vẻ trắng bệch không tự nhiên, có lẽ là do cố ý, khuôn mặt phổ thông, lúc này khuôn mặt đó lại vô cùng dữ tợn, như cầm thủ đến tận xương tủy trừng mắt nhìn nữ nhân ôm chân mình, tức giận mắng:

– Buông ta ra! Ngươi, đồ đệ tiện này! Hiện tại là gan càng lúc càng lớn, cũng dám ôm lấy ta! Không muốn mạng chó của ngươi nữa sao!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Bạc đầu chẳng xa nhau

Trên khuôn mặt tái nhợt của nữ nhân toàn là nước mắt, người trước mắt là kẻ từng hứa hẹn với nàng, đôi này sẽ đối xử tốt với nàng, phu quân yêu mến của nàng, nhưng hôm nay trở mặt, vô tình như thế. Nàng khóc lóc khẩn cầu:

– Phu quân, ta thật không có thông dâm, xin chàng tin ta. Để cho ta gặp Văn nhi được không?

– Muốn gặp Văn nhi? Ngươi thông dâm với kẻ khác không biết liêm sỉ như vậy, còn muốn gặp Văn nhi? Ngươi quả nhiên là một chút liêm sỉ cũng không có, Văn nhi có người mẹ như ngươi thật sự là nhục nhã cho nó! Nếu ngươi muốn Văn nhi ngày sau có thể gả cho người tốt thì đừng khiến nó mất mặt xấu hổ như thế nữa! Hiện thời Văn nhi có Tiểu Nhã chăm sóc, sau này chắc chắn có thể tìm được nhà chồng tốt. Nếu hôm nay gặp ngươi, khó đảm bảo tương lai không bị cười chê. Bỏ tay bắt thủ của ngươi ra, đừng đụng vào bốn thiếu gia!

Lư thiếu gia dùng sức hất một cái, không quan tâm nữ nhân yếu ớt, cũng không sợ làm nàng ta bị thương, sức lực kia tàn nhẫn đến cực điểm.

Nữ nhân kia vốn đã gầy yếu đáng thương, Lư thiếu gia lại dùng sức tránh thoát, vô tình chân đạp vào trước ngực nàng, nàng mất khống chế bị đá ra xa.

Lư thiếu gia còn ngại không đủ, lăm bằm một câu.

– Đồ xấu xí! Dơ dáy bẩn thỉu khiến người khác ghê tởm!

Dứt lời, hắn còn ngại không đủ đi lên phía trước, muốn đạp thêm hai cái.

Mộ Dung Thu đứng phía sau đám người, chỉ mơ hồ nhìn được tình huống xảy ra bên trong, nhưng mà, tiếng rên rĩ đau đớn của nữ nhân kia vọng vào tai nàng.

– Gã này thật quá đáng!

Hồng Lăng cau mày, cắn răng oán hận nói. Nhìn nữ nhân kia rõ ràng chính là thời gian dài bị đánh đập hành hạ, bằng không sắc mặt cũng không tái nhợt dọa người, thân mình gầy yếu đến mức đó.

Người bên cạnh hiện nhiên cũng bất bình với một màn trừng mắt này, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của người khác, không ai nguyên ý đi tìm phiền phức, bàng quan đứng xem.

– Phu quân, sao chàng chỉ tin Nhã đi nương mà không tin ta? Là nàng hãm hại ta, những năm gần đây ta ở Lư gia vất vả, vì phu quân ngươi chường quân tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của Lư gia. Về sau còn đem kỹ thuật nuôi tằm giao cho ngươi. Hiện thời ngươi trở mặt, chỉ nghe Nhã đi nương mà không tin ta. Không chỉ đuổi ta ra khỏi nhà còn âm mưu chiếm sản nghiệp nhà mẹ đẻ ta! Phu quân, ngươi không sợ bị trời phạt sao?

Nữ nhân nhìn kẻ mang vẻ mặt chán ghét, còn muốn ra tay không lưu tình với mình, Lưu thiếu gia, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng đau thương, lời nói không còn tình ý triển miên, mà mang khí thế bức người trong tuyệt vọng.

Mọi người cũng rất ngoài ý muốn, không ngờ được nữ nhân gây ồm ỹ ợt này sẽ phản kháng như thế! Kỳ thực lời nàng nói, mọi người đều khá tin tưởng, dù sao họ rất rõ cách làm người của Lưu thiếu gia khiến người khác vô cùng coi thường. Nhưng Lưu gia nhà to nghiệp lớn, nếu không có hậu trường sao dám đầu đầu với bọn họ? Hơn nữa người nơi này hơn phần nửa là nuôi tằm, chờ thành phẩm còn muốn bán cho Lưu gia, nếu đắc tội Lưu gia, sau này cũng đừng mong có ngày lành.

— Người cảm niệm! Bằng vào chút ít gia sản nhà người ta cũng coi trọng sao? Người đến Lưu gia nửa điểm cung kính đều không có, còn làm ra chuyện xấu hổ như thế, mấy thứ này chính là cho Văn nhị, đầu phải cho bốn thiếu gia! Nếu người còn muốn kiếm sống ở trấn Thượng Chí này thì cảm niệm lại!

Lưu thiếu gia gằn quát một tiếng, một đôi mắt giống như ăn cướp, quan sát người chung quanh, thấy đa số đều cúi đầu như không nghe thấy lời của nàng, hần ngừng cao đầu, thái độ đối với nữ nhân càng thêm khinh thường chán ghét.

Nữ nhân tuyệt vọng nhìn Lưu thiếu gia, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng! Nguyên bản lúc nàng tìm đến hắn còn mong có lẽ hắn có thể tin tưởng nàng, nhớ tới ân ái lúc tân hôn của hai người. Nhưng hôm nay hắn lại lạnh lẽo vô tình như thế, ở trước mặt mọi người, đôi mắt thay đen! Nàng nhắm mắt lại, không phản kháng như đợi hai chân Lưu thiếu gia đá xuống.

— Uí cha! Tỷ tỷ sao còn mặt mũi tìm đến phu quân? Người làm ra loại chuyện hồng hạnh vượt tường mắt mặt xấu hổ này, phu quân không để cho người trong tộc đim lồng heo người đã tính là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Thế mà người không biết ơn, hiện thời trước mặt bao người còn ngang ngược với phu quân như thế, tỷ tỷ, người làm cho muội muội quá thất vọng rồi. Vốn ta còn muốn xin phu quân cho người này chực lượng bạc trang trải cuộc sống sau này, nhưng tỷ tỷ vô lễ như vậy, làm sao muội muội có thể mở miệng đây?

Từ phía sau đám đông, nữ tử này khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp chậm rãi đi đến, đứng phía trước Lưu thiếu gia, trên cao nhìn xuống nữ nhân, già vò gãi vệt nói. Tuy rằng lời nói là trách cứ quan tâm, nhưng nhìn mắt à ta lại tràn ngập khinh thường cùng vui sướng khi người gặp họa.

Nguyên bản Lưu thiếu phu nhân vinh quanh sáng lạn cỡ nào! Mang theo đồ cưới phong phú giá trị, được nhị lão Liễu gia coi trọng, nhưng hôm nay lại quần áo tả tơi, hình dung khó bại.

— Ai vậy?

Hồng Lăng cau mày trầm giọng hỏi.

Người vậy xem thấy dáng vẻ Hồng Lăng xinh đẹp, một nam tử lập tức trả lời:

— Chính là Nhã di nương vừa rồi Lưu thiếu phu nhân nói đến, hiện thời Nhã di nương này đã là thiếu phu nhân.

Đáng giận! Trong lòng Hồng Lăng tức giận nằng một tiếng!

Thế gian muốn màu muốn vẻ, chuyện xấu không đâu không có!

— Mầu thân, đi kia thật đáng thương. Nhìn cánh tay ở ấy đều là vết thương, Hiền nhị rất đau lòng. Trước kia trên người mầu thân cũng vậy. Mầu thân đau, Hiền nhị cũng đau.

Tiểu Hiền nhị đang được Hồng Lăng ôm, tầm mắt của bà cao hơn một chút, điều đầu tiên bà thấy chính là thương thế trên thân nữ nhân kia. Hiền nhị nhớ tới tình huống khi Liễu Ngọc Nhi ở Vương gia, lúc mở miệng nói chuyện, trong mắt đã đầy nước mắt.

Những gì nữ nhân này trải qua gọi lên kí ức không chịu nổi trong tiểu Hiền nhị.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thu nún lên. Từ khi nào nàng học được lạnh lùng như thế? Thờ ơ lạnh nhạt, tựa như xem một tuồng kịch! Số mạng nữ nhân kia không khác gì Liễu Ngọc Nhi. Lúc này, nàng không phải đang ở bên ngoài vở kịch mà đã vào trong, cảnh tượng nàng đang thấy cũng không phải hình ảnh lạnh lẽo thông qua màn hình ti vi trình chiếu mà là sự thật trước mắt.

— Nhã di nương, lúc người mới vừa vào phủ, ta xem người như muội muội ruột mà chăm sóc, nhưng hôm nay người lại ác độc đối với ta như thế, kết quả người còn có lương tâm không? Nếu không phải ta mua người vào phủ, bây giờ chắc chắn người đã lưu lạc vào thanh lâu mại cho người khi nhục!

Nữ nhân kia mở hai mắt ra ngẩng đầu nhìn về phía Nhã di nương, tràn ngập trong mắt là hồi hận.

Nhã di nương nghe vậy, hàm răng gắt gao cắn chặt môi.

— Thu hồi đối trả của người đi! Số ngân lượng này cho người. Lúc trước người mua ta dùng mười lượng bạc, ở đây có năm mươi lượng bạc, cũng đủ trả lại ân tình của người!

Dứt lời, nàng vô cùng chán ghét từ trong lòng lấy ra một cái hà bao ném vào bên chân nữ nhân.

— Sao lại phải cho nàng ta ngân lượng?

Lưu thiếu gia kia thấy Nhã di nương cho nữ nhân bạc thì giận gờ mày, quát một tiếng.

Nhã di nương rất biết đồ dân ông, nắm cánh tay Lưu thiếu gia, làm nũng nói:

— Nàng dù sao cũng là nữu thân Văn nhị, cho dù nàng làm ra chuyện bôi nhọ Lưu gia, nhưng chúng ta lại không thể vô tình như vậy, vì Văn nhị, vì thân thiếp còn thiếu nàng một ân tình, số ngân lượng đó coi như bỏ thí cho nàng có ngại gì?

— Ha ha ha ha ha ha ha... Thật buồn cười! Lễ nghĩa liêm sỉ trong mắt các người nào có nghĩa lý gì! Các người quả thật là cá mè một lứa!

Nữ nhân kia nghe Nhã di nương và Lưu thiếu gia kẻ xướng người hoạ tức thì điên cuồng cười nói. Nàng lao vào đứng lên.

— Người, đồ điên! Cho người chút tiền đã không biết xấu hổ!

Lưu thiếu gia thấy nữ nhân kia phản kháng như vậy, lập tức lửa giận lại lên, lại muốn đá một cước.

Mà lúc này, một bóng dáng thướt tha mềm mại kéo nữ nhân nọ qua một bên.

Lưu thiếu gia một cước không trúng, quay về hướng Mộ Dung Thu gằn quát một tiếng.

— Người là ai? Người, kẻ xấu xí này đừng xen vào việc của người khác!

Bốn phía người vậy xem hít một hơi khí lạnh, nữ nhân này là ai? Không biết thân phận Lưu thiếu gia ở trấn Thượng Chí sao? Cũng dám ra mặt thay nữ nhân kia!

Hồng Lăng bời ôm tiểu Hiền nhị không dám tiến lên, đành đứng phía sau Mộ Dung Thu, lo lắng nói:

— Phu nhân...

Tiểu Hiền nhị cũng kêu:

— Mầu thân.

— Lưu thiếu gia tiếp tục đánh nữa, nếu xảy ra án mạng, cho dù Lưu gia là thù phủ trấn Thượng Chí thì mạng người là quan trọng. Lưu thiếu gia người cũng không đến nổi! Nàng đã không phải là người của Lưu thiếu gia, người cũng không có quyền đánh chết. Còn nữa, ta là ai dựa vào phải báo cho người biết?

Mộ Dung Thu khép bờ mắt, ánh nhìn lạnh thấu xương chiếu thẳng vào Lưu thiếu gia. Trấn Thượng Chí còn không có người dám nói chuyện với hắn như vậy! Lưu thiếu gia không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu, gằn chỉ vào nàng.

— Được, tốt lắm! Cho dù người không nói, bốn thiếu gia cũng sẽ biết người là ai! Nhìn người bảo vệ con đàn bà mất nết hồng hạnh vượt tường không biết xấu hổ này như vậy, e rằng người cũng là một thứ như à!

Những kẻ bàng quan bắt đầu chỉ trích. Kỳ thực người chính là như thế, chỉ cần có một người ra mặt, là gan người khác cũng sẽ lớn hơn.

Nhã di nương thấy thế, lôi kéo ống tay áo Lưu thiếu gia.

— Phu quân, đừng nói nữa. Không cần phải tức giận vì người không liên quan.

Cố nhiên Lưu gia nhà to nghiệp lớn, nhưng Huyện lệnh là một thanh quan, việc này làm lớn sẽ rất phiền phức.

Lưu thiếu gia đang bị cơn giận xông lên não, nơi nào còn nghe lời Nhã di nương, hắn nhìn Mộ Dung Thu, cả giận nói:

— Tốt lắm, hôm nay ngay cả người ta cũng dạy dỗ một lượt!

Mọi người tròn tròn mắt, đồng loạt lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu.

Sơ sánh với sự lo lắng của người chung quanh, Mộ Dung Thu lại bình tĩnh ung dung. Nàng không ngại nhìn Lưu thiếu gia, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

– Nếu ngươi dám động vào người ta, ta cam đoan sản nghiệp Lưu gia ngươi vì vậy mà hủy.

Nàng nói rất nhẹ nhàng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nếu không phải ý trong câu nói của nàng khiến người khác run sợ thì tất cả mọi người sẽ cho rằng mình nhìn lầm, nghe lầm rồi.

Rõ ràng đáng người nàng nhỏ nhắn, khuôn mặt bị rõ chẳng chút xấu xí, nhưng đôi mắt lạnh lẽo như hàn băng vạn năm, một thần rất lạnh làm cho người ta sợ hãi. Có lẽ ngay cả Mộ Dung Thu cũng không ý thức được, có đôi khi nàng lại giống Vũ Văn Mặc đến thế.

Tuy rằng mọi người không biết thân phận thật sự của Mộ Dung Thu, nhưng Hồng Lăng lại rất rõ ràng. Bất quá Hồng Lăng cũng biết, cho dù Mộ Dung Thu không có thân phận Nam Dương vương phi hay trưởng nữ dòng chính của phủ tướng quân đi nữa, nàng muốn làm gì, chắc chắn làm được.

Nữ nhân đứng ở phía sau Mộ Dung Thu không thể tin nhìn Mộ Dung Thu, kẻ bỗng nhiên xuất hiện này là ai? Khẩu khí sao lại lớn như vậy? Thế nhưng, không biết vì sao, nàng lại tin tưởng rằng ta không phải đang nói chơi.

Lưu thiếu gia và Nhã di nương hiển nhiên bị kinh sợ, trán Thượng Chí không lớn, có nhân vật lợi hại nào bọn họ đều vô cùng rõ ràng, nữ nhân trước mắt khá lạ, tuy rằng đáng vẻ xấu xí, nhưng hơi thờ tôn quý bẩm sinh đó lại không gạt người, lập tức, tìm hai người đập thành thịch, bày giờ nên làm gì?

– Lưu thiếu gia, ngươi khinh người quá đáng!

Lúc này phía sau đám người có một nam tử thân hình cao lớn chạy tới. Người này tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, tướng tá oai hùng, nếu cần thân quan sát có nhiều điểm khá giống nữ nhân gầy yếu kia. Hắn vừa xuất hiện, sắc mặt Lưu thiếu gia kia liền thay đổi.

– Đệ đệ!

Nữ nhân kêu lên.

Nhã di nương kinh hô.

– Trương Tuyên!

Sao thẳng nhai này lại trở về? Không phải mới bước chân vào giang hồ sao?

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn về phía nữ nhân, hỏi:

– Hắn là em trai ngươi?

– Vâng, ân nhân. Hắn là em ruột ta.

Nữ nhân nhìn Trương Tuyên đang đi về phía mình, hết sức kích động. Nàng có vẻ như cũng có chút lo lắng, lại nói với Lưu thiếu gia:

– Hiện thời đệ đệ ta đã trở về, gia sản nhà mẹ đẻ ta đứng ra phải do hắn kế thừa. Người nhanh chóng trả lại gia sản đi!

Lưu thiếu gia kia quá sợ hãi, gia sản Trương gia là hắn phí bao tâm cơ mới có được, làm sao có thể sẽ dễ dàng trả lại như thế? Giọng lạnh lùng nói:

– Số gia sản đó là của Văn nhi, đã không còn bất cứ liên hệ gì với Trương gia ngươi nữa!

Dứt lời, hắn dắt tay Nhã di nương chạy trốn chết.

Nữ nhân còn muốn đuổi theo, Mộ Dung Thu lại giơ tay ngăn nàng:

– Lúc này ngươi có đuổi theo cũng vô dụng, hắn đã ngầm chiếm gia sản của ngươi, tất nhiên sẽ không dễ dàng đem trả. Hiện thời ngươi cần tính toán kỹ hơn.

– Ty!

Trương Tuyên vốn cũng nghĩ đuổi theo gã khốn kiếp kia, không phải vì gia sản, mà là đòi lại công bằng cho chị. Nhưng vừa thấy thân mình chị gái suy yếu lao đao muốn ngã, lại nghe được Mộ Dung Thu, hắn bèn quay trở lại.

Mà lúc này, nữ nhân cả người không còn chút sức lực, hoặc do bị quá nhiều đá kích, thế nhưng té xỉu.

Trương Tuyên khó xử nhìn về phía Mộ Dung Thu và Hồng Lăng.

– Giờ phải làm sao đây?

Mộ Dung Thu quay đầu nhìn thoáng qua Hồng Lăng rồi nói với Trương Tuyên:

– Đưa đến nhà ta đi.

– Tạ ơn phu nhân cứu giúp!

Trương Tuyên lập tức quý xuống đất dập đầu. Tiếp đó liền ôm lấy nữ nhân kia đi cùng ba người Mộ Dung Thu trở lại nhà...

Thì ra nữ nhân kia vốn tên Trương Anh, Trương Tuyên là em trai ruột của cô ấy. Trương gia vốn là gia đình nuôi tằm lớn nhất và giàu nhất trấn Thượng Chí, cũng là thủ phủ trấn Thượng Chí. Nhưng sự đời đâu ai ngờ, phân ròi lại hợp, hợp rồi lại phân, cha mẹ hai người một hồi ngoại ý muốn song song quy thiên. Lúc này Trương Tuyên cũng đã sớm rời nhà trốn đi ra bên ngoài phiêu bạt, không hề có tin tức, gia nghiệp to như thế liền do Trương Anh tạm thời quản.

Lúc còn sống nhị lão từng vì Trương Anh định hôn sự, lệnh của cha mẹ lời của mối mai, Lưu gia tới đón dâu, Trương Anh bị Lưu thiếu gia lôi ngon tiếng ngọt lừa gạt, cho rằng có thể phó thác cả đời liền gât đầu đồng ý việc hôn nhân. Sau khi lấy nhau trong vòng một hai năm, Lưu thiếu gia quá thật sùng ái Trương Anh vạn phần, ba phen bốn bận diễn nẩy cảnh khổ tình, Trương Anh vốn yêu chồng sốt ruột, mang kỹ thuật chăn nuôi tằm giao cho Lưu thiếu gia. Lưu thiếu gia lấy được bí quyết rồi, từ từ xa lánh lạnh nhạt Trương Anh.

Từ trước tới nay Trương Anh tâm địa thiện lương, thấy Tiểu Nhã ở ven đường bán mình chọn cha cực kì đáng thương, bèn lấy mười lượng bạc mua vào trong phủ làm tỷ, nàng xem Tiểu Nhã như tỷ muội, có cái gì tốt gì đều sẽ dành cho Tiểu Nhã. Ai ngờ, một ngày họ Tiểu Nhã khóc suốt tìm Trương Anh kể lể. Lưu thiếu gia cường điệu nàng. Bất đắc dĩ, Trương Anh chỉ có thể làm chủ đưa Tiểu Nhã lên làm di nương. Nhưng những ngày đau khổ cũng từ đó mà đến, Lưu thiếu gia không còn bước vào phòng Trương Anh mà ngày ngày lần lặn trong phòng hồ ly tinh Tiểu Nhã, kế tiếp một đám tiểu thiếp vào cửa. May mà lúc này Trương Anh đã có một đứa con gái, có con gái làm bạn, cuộc sống của nàng cũng tạm ổn.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ, nàng sẽ bị Tiểu Nhã hãm hại thông dâm, sau đó bị Lưu thiếu gia đuổi khỏi Lưu gia! Không chỉ như thế còn trắng trợn chiếm tài sản Trương gia, danh nghĩa là giữ lại cho Văn nhi, con gái Trương Anh, trên thực tế là cướp đoạt! Trong đó Tiểu Nhã chính là đồng lõa, nàng luôn luôn thay Lưu thiếu gia bày mưu nghĩ kế, Trương Anh vì thế đau lòng. Đồng thời, nhị lão Lưu gia vốn đứng về phía Trương Anh, nhưng ai biết bọn họ vì tài sản Trương gia cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, hoàn toàn mặc kệ hành vi của Lưu thiếu gia, những điều này thật khiến người khác sợ hãi.

Trương Anh tuyệt vọng, nhưng đối với Lưu thiếu gia còn chút tình cảm vợ chồng, hi vọng Lưu thiếu gia có thể nể mặt Văn nhi, không quá vô tình như thế, nhưng lần này thật sự khiến nàng càng thêm tuyệt vọng, nếu không có Mộ Dung Thu và Trương Tuyên xuất hiện, Trương Anh đã tự sát bỏ mạng.

Tất cả những điều này đều là do Trương Anh sau khi tinh táo nói cho Mộ Dung Thu biết.

– Hành vi như thế thật khiến người khác khó có thể chấp nhận! Bất kể thế nào ta cũng sẽ cướp lại tài sản thuộc về Trương gia, cũng cho Trương gia, cho tỷ tỷ một sự công bằng!

Trương Tuyên nghe Trương Anh nói xong, vô cùng tức giận, cũng thầm tự trách mình vì tiêu điều tự tại, vì học tập võ công mà rời nhà trốn đi, thế cho nên mới trong bốn năm ngắn ngủn, trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như thế! Đây chính là cửa nát nhà tan!

Trương Anh nghe vậy, vui mừng nở nụ cười, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại mất mát cúi đầu:

– Sao có thể dễ dàng như vậy, hiện thời Lưu gia xưa đâu bằng nay, ở trấn Thượng Chí còn ai có thể so với họ. Bọn họ ngầm chiếm tài sản Trương gia, làm gì chịu nhà ra đơn giản như thế.

Nghe vậy, Trương Tuyên cũng cúi đầu, những năm gần đây hắn luôn luôn xông xáo bên ngoài, cũng chỉ là một ít võ công, những chuyện buôn bán này họ quá thật hán bất lực, lần này xem như đáng vẻ bề vế cũng giảm không ít.

Mộ Dung Thu luôn luôn âm thầm quan sát thái độ chị em Trương Tuyên, sau khi xác nhận hai người cũng bất lực, mới mở miệng nói:

– Quá thật, tiền đã vào túi Lưu gia, các ngươi muốn lấy lại há có thể dễ dàng như vậy.

– Vậy chẳng lẽ cứ tùy ý Lưu gia khi dễ người như thế sao? Gia nghiệp Trương gia to như vậy dựa vào cái gì lại quẳng cho Lưu gia. Phu nhân, những gì nghe thấy nhìn thấy, thật sự là làm cho người ta vô cùng phẫn nộ.

Hồng Lăng một mặt giận tức giận, thật sự là bất bình cho chị em Trương Anh.

Trương Anh và Trương Tuyền nhìn nhau, cũng biết Mộ Dung Thu nói có lý.

– Thế nhưng, nếu muốn lấy lại gia sản cũng không phải là không thể, chỉ cần dùng chút thủ đoạn là được. Nhưng e là hai người các người phải trả giá một chút. Không biết các người có nguyện ý hay không?

Mộ Dung Thu thoáng trầm tư nửa khắc, trầm giọng nói.

– Bất kể giá nào cũng được! Tuyệt đối không thể để cho Lư gia tiêu dao như thế! Hiện thời Nhã di nương quản lý, Văn nhi còn không biết chịu bao nhiêu ủy khuất, ta tuyệt đối không thể cứ trơ mắt nhìn Văn nhi bị bọn họ khi dễ như vậy.

Trương Anh nghe Mộ Dung Thu nói xong thì lập tức đáp lại. Ngày hôm nay từ lúc Mộ Dung Thu xuất hiện, nàng đã thấp phần tín nhiệm Mộ Dung Thu, không biết vì sao, nàng rất tin tưởng Mộ Dung Thu có thể giúp mình.

Trương Tuyền ôm quyền nói:

– Chỉ cần phu nhân có thể giúp gia tỷ cùng tại hạ hoàn thành tâm nguyện, chờ xong chuyện này, một nửa gia sản Trương gia toàn bộ giao cho phu nhân. Đồng thời Trương Tuyền nguyện vì phu nhân vào sinh ra tử!

– Không, cho dù giao toàn bộ cho ân nhân cũng không sao, dù sao ta là người không hiểu chuyện buồn bán. Đến lúc đó phu nhân hàng năm cho tỷ đệ ta một ít ngân lượng, ta đã cảm thấy mãn mãn.

Trương Anh quý xuống, thái độ vô cùng thành khẩn nói.

Lời vừa nói ra, vừa thấy cũng biết là người giang hồ, Mộ Dung Thu hé miệng cười nhẹ:

– Không cần vào sinh ra tử, ta chỉ muốn làm người hợp tác đứng phía sau Trương gia các người mà thôi.

Thần phẫn nặng đặc thù, nếu việc kinh doanh to lớn ngày sau mở rộng, khó tránh việc phải có người ra mặt xã giao, mà nàng không thể lộ diện quá nhiều. Riêng Trương gia lại khác, nàng chính là lợi dụng điểm này. Hơn nữa Trương gia nắm được kỹ thuật nuôi tằm, kể từ đó, thông qua kế hoạch của nàng, nhất định có thể lợi dụng ngành công nghiệp nuôi tằm và loại tằm Thiên Tâm từ từ lũng đoạn toàn bộ thị trường tơ lụa.

– Nguyên trung thành làm việc, tùy ý phu nhân sai bảo.

Trương Anh và Trương Tuyền đồng thanh nói. Kỳ thực nguyện vọng lớn nhất của bọn họ hiện tại đó là nhìn thấy Lư gia bị báo ứng, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, huống hồ nhìn Mộ Dung Thu tự tin như thế, nhất định có thể giúp Trương gia ngày càng phát triển mạnh hơn.

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu, chút chuyện nhỏ này không làm khó được nàng, nhưng mà trong lúc triển khai hành động và chờ đợi kết quả, e là phải có đầy đủ nhẫn nại.

Trong khi bọn họ đang ở trong phòng bàn cách đối phó Lư gia, ngoài cửa lớn, ngay chỗ rẽ, Mã hộ vệ nhìn cánh cổng nhỏ hơn chừng năm lần so với vương phủ. Đây là chỗ cư trú hiện tại của vương phi? Vương phi sao lại ra nông nổi này! Hẳn thật sự không rõ lắm tại sao vương phi lại rời khỏi vương phủ lựa chọn tới đây chịu khổ.

Hắn không hề nhẫn nại, muốn bước tới gõ cửa đưa vương phi hỏi phủ, nhưng lại bỗng nhiên nghĩ đến, vương phi lần này sợ là tự mình muốn đi, bằng không cũng sẽ không giấu diếm hành tung của mình. Tuy rằng mấy ngày nay vương phi không lại phi tằm tư che giấu nữa mới khiến hắn tìm được nơi ẩn thân của người, nhưng lòng hắn vẫn đầy nghi hoặc, để tránh mất dấu vương phi lần nữa, hắn thu tay, lui về phía sau vài bước, cũng biến mất trên con đường này. Hắn hiện tại phải làm chính là lập tức trở về vương phủ bẩm báo vương gia.

Bây giờ sau, Vũ Văn Mặc, người vừa khỏe lại nghe xong tin tức của Mộ Dung Thu, sắc mặt tái nhợt âm trầm đáng sợ, suốt cả một ngày một đêm nhốt tại thư phòng không ăn không uống không nói năng gì.

Còn Triệu Sơ, sau khi công chúa Chiêu Hoa được tử phong là Hoa phi, hắn rời khỏi kinh thành. Lúc này đây, hắn thay đổi đường đi, cũng không trở về Bình Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 2

Trương thúc thúc, Hiền nhi học võ công rồi, có phải sẽ che chở bảo vệ được cho mẫu thân và Hồng Lăng cô có không? Về sau không ai dám khi dễ mẫu thân và Hồng Lăng cô có?

Hồng Lăng không nghĩ tới vị trí của mình trong lòng Hiền nhi lại nặng như thế, giống như phu nhân, lập tức không nhịn được nước mắt lăn dài trên má.

– Hiền thuận như thế! Hiền nhi quả thật là nam nhi tốt! Chỉ cần Hiền nhi học võ, sau này sẽ không ai dám khi dễ phu nhân và thiếu gia.

Trương Tuyền tuy rằng sống sót, nhưng rất nhanh phản ứng kịp. Hiện thời hắn xem như đã phần nào hiểu rõ, kiến thức của phu nhân, cách nói năng bất phàm, liền ngay cả đứa trẻ bốn tuổi này cũng bất phàm như thế, quả nhiên khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Hiền nhi nghe vậy, thân mình nhỏ nhắn tròn vo nháy dưng lên:

– Thật tốt quá!

Về sau bé muốn bảo vệ mẫu thân thật tốt, không cho bất luận kẻ nào thương tổn mẫu thân, bé không muốn lại thấy mẫu thân thương tâm, cũng không muốn lại thấy đáng về mẫu thân nữa đêm ngủ không được ngồi trước cửa sổ, như vậy, khiến mãi bé chưa tốt chỉ muốn che chở mẫu thân. Nhưng mà cánh tay của bé quá ngắn, cũng quá nhỏ...

Ngày hôm sau.

Lư gia quả nhiên ngồi không yên, Lư Kiến mang theo lễ vật phong phú tới tìm Trương Anh. Tất nhiên không ngoài dự đoán của Mộ Dung Thu, hoa ngôn xảo ngữ một phen, sau đó nói ra ý đồ đến, muốn Trương Anh bán lại tơ tằm dựa theo giá gốc cho bọn họ, chỉ cần Trương Anh đồng ý, hắn sẽ đón Trương Anh quay về phủ. May mà Trương Anh đã sớm được Mộ Dung Thu và Trương Tuyền nhắc nhở, hoàn toàn không để Lư Kiến trong mắt. Lúc Lư Kiến rời đi, nàng còn khinh thường cười lạnh nói:

– Lư Kiến, người cho rằng ta còn dễ gạt như trước đây sao? Mơ ước hảo huyền.

Phịch một tiếng, nàng đóng cửa lớn lại.

Lư Kiến chưa từng bị Trương Anh Như đối đãi như thế, lập tức nổi giận mắg:

– Tốt! Trương Anh, người đừng hối hận! Đừng nói bốn thiếu gia không cho người cơ hội, về sau nếu người muốn bước vào cửa Lư gia là chuyện khó như lên trời!

Sau khi Lư Kiến đi rồi, Trương Anh không nhịn được rơi lệ. Gã đàn ông như chó săn vừa rồi kia là người nàng yêu thương nhiều năm, hình ảnh ân ái trong dĩ vãng còn ngay trước mắt, nhưng bỗng chốc bị sự lãnh huyết vô tình của hắn thay thế.

Mộ Dung Thu nhìn thấy chỉ lắc đầu. Trương Anh có thể làm được như hôm nay đã là không tệ, nữ tử có đại mẩy ai có được dũng khí thế này?

Kỳ thực, chỉ cần bước được bước đầu tiên, con đường ngày sau sẽ dễ đi hơn nhiều.

Không quá hai ngày, người Lư gia lại đến. Lần này là Nhã di nương, vẫn bị cự tuyệt ở ngoài như cũ. Không thể không nói Nhã di nương này là kẻ có tâm cơ, vì cuộc sống yên ổn sau này, hiện thời bất kể giá nào cũng chịu. Vừa gặp được đã quý xuống đất, thân thờ khóc lóc, đáng thương tội nghiệp cầu xin tha thứ, à điển một hồi khiến người xem phiền chán.

Trương Tuyền lạnh giọng quát:

– Dừng ngay nước mắt đối trá của người đi! Tiện nhân vong ân phụ nghĩa! Cút! Đừng làm bẩn nơi đây!

Nhã di nương thất vọng mà về, trong lòng tất nhiên tràn đầy phẫn hận, vừa ra cửa đã tức tối chửi rủa.

Cách thời gian Lư gia phải giao hàng cho khách chỉ còn không đến bốn ngày.

Mỗi ngày trôi qua Mộ Dung Thu và Trương Anh đều rất thành thoi, so với tình trạng nước sôi lửa bỏng của Lư gia lúc này thật là một trời một vực.

Bên phía Lư gia, trên tờ Lư lão gia lại thêm mấy sợi bạc. Lư Kiến đương nhiên cũng không còn tâm tư lẫn lộn chôn hồng lâu tín kỷ nữa. Hôm nay nặng nề đầy mụn nước, chỉ là không biết do gần quá nóng dầu hay vẫn là do không thể phong lưu mà khó nóng dần đến bị lở miệng.

Nhã di nương tất nhiên không thể mỗi ngày đeo vàng đội bạc, ngày ngày ra đường mua sắm khoe khoang cùng người khác, hiện thời trên dưới toàn gia đều cố gắng suy nghĩ nát óc tìm bao nhiêu cách cũng không có tác dụng, thậm chí cho dù bọn họ có biến thành tằm ngày đêm không ngừng nhả tơ, cuối cùng kiệt sức mà chết cũng tuyệt đối không thể ứng phó được mảy đơn đặt hàng lớn đó.

Cuối cùng dưới tình cảnh vạn bất đắc dĩ, Lư lão gia quyết định, cả gia đình già trẻ lớn bé nhà bọn họ đánh đến cầu xin Trương Anh, cũng mang theo con gái nàng là Vân nhi cùng đi.

Mới đầu Lư Kiện vô cùng không muốn, nhưng sau khi Lư lão gia tức giận mắng vài câu, hẳn đánh miễn cưỡng mà đi. Nhả đi nương lại không vấn đề gì, đầu gi từ trước tới nay da mặt nàng dày, vì vinh hoa phú quý mà có thể vô liêm sỉ bò lên giường Lư Kiện, vì cuộc sống giàu sang có thể hãm hại ân nhân, hiện thời cũng làm lại là một tuồng kịch, nàng tùy ý diễn một chút là được, dù sao từ đầu tới cuối Trương Anh đều không phải là đối thủ của nàng, ngay cả Trương Anh có quay về Lư gia, nàng vẫn có thể nắm chắc khiến Trương Anh bị đuổi ra phủ.

Lư gia tính toán thật hay! Nhưng bọn họ nghĩ nát óc cũng không ngờ, hiện thời người sau lưng Trương Anh chính là Mộ Dung Thư.

Ngày hôm đó

Mấy người Mộ Dung Thư đang ngồi trong đình uống trà bàn bạc hướng phát triển về sau thì nghe thấy tiếng công lớn bị ai đó gõ rất vang dội.

— Lúc này đến gõ cửa nhất định là người Lư gia.

Trương Tuyền buông chén trà, nhìn về phía cửa, giọng nói lạnh lùng.

Trương Anh cũng nhìn về phía công lớn, lúc này lòng bàn tay nàng đầm mồ hôi, vô cùng khẩn trương. Tuy rằng Mộ Dung Thư đã dạy nàng kế tiếp nên làm như thế nào, nhưng nàng vẫn rất hồi hộp, còn có chút sợ hãi.

Mộ Dung Thư hờ hững liếc nàng một cái, thanh thanh nói:

— Ta nghĩ tới nghĩ lui, năm lần giá có về như rất tiện nghi cho họ. Trương Anh, để bọn họ dùng giá gấp tám lần mua về. Đây chính là con số may mắn đấy.

Trương Anh trừng trừng hai mắt nhìn về phía Mộ Dung Thư, thấy phu nhân cũng không phải nói đùa thì lập tức đứng lên, hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực thẳng lưng đi ra phía công lớn.

Thấy Trương Anh đã ra mở cửa, Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía Trương Tuyền nói:

— Máy thứ đó chuẩn bị xong chưa? Còn những người ta dặn người có tìm được không?

Nghe vậy, Trương Tuyền cười hắc hắc ba tiếng, trả lời:

— Ta đã nhờ bằng hữu hành tẩu giăng hồ giúp ta tìm chút chứng cứ. Nếu không phải mấy ngày trước đây ta nghe người ta nói chuyện của Nhả đi nương, còn không biết à tiện nhân này còn có quá khứ như vậy, phu nhân yên tâm.

Mộ Dung Thư gật gù đầu, ánh mắt sâu thẳm lập tức nhìn về phía công.

Người của Lư gia vừa thấy Trương Anh mở cửa, lập tức ào ào bước tới, đặc biệt Lư phu nhân, bà ta thân thiết nắm tay Trương Anh, yêu thương nói:

— Con dâu, mấy ngày nay con sống tốt chứ? Nhìn xem, đều gây đi rất nhiều, mấy ngày trước đây Kiện Nhi tới đón con về nhà, sao con lại không về? Ở bên ngoài làm sao tốt bằng ở nhà. Con dâu, nghe lời mẫu thân, về nhà đi. Kiện Nhi cũng biết sai lầm rồi. Thiếu phu nhân của Lư gia vẫn luôn là con.

— Đùng vậy. Kiện Nhi hẳn làm việc hồ đồ, là hẳn oan uổng con. Mấy ngày nay hẳn cũng biết sai rồi, chỉ cần con đầu lại cho hẳn một cơ hội, sau này hẳn chắc chắn sẽ đối xử tốt với con.

Lư lão gia cũng một mặt tươi cười, nhìn như vô cùng thành khẩn, nói:

Lư lão gia vừa dứt lời liền quay đầu cho Lư Kiện và Nhả đi nương một ánh mắt, Lư Kiện bắt đầu đi mỗi bước về phía Trương Anh, thái độ thân mật như hồi mới cưới.

— Anh nhi, là vì phu sai lầm rồi. Mấy ngày nay ta mới phát hiện, bất luận nữ tử nào trong mắt vi phu đều chỉ là kẻ qua đường, chỉ có Anh nhi nàng mới là người quan trọng nhất. Vi phu còn nhớ rõ, lúc chúng ta vừa thành thân, nàng đã nói, muốn cùng vi phu bạc đầu chẳng xa nhau. Hiện thời, là mắt vi phu bị mù, hiểu lầm Anh nhi, mới có thể khiến nàng chịu khổ nhiều như vậy. Hiện thời vi phu tới đón Anh nhi quay về, sau này vi phu nhất định sẽ đối xử với Anh nhi nàng thật tốt. Tuyệt đối sẽ không lại tin người khác mà vu oan cho nàng.

(Nhả đi nương diễn kịch hay ghê, bộp bộp *tung hoa, vỗ tay* bà con. Mặt dày vô đối)

Hắn vươn tay muốn nắm tay Trương Anh, nàng lại lách người tránh đi, cũng nhấn cơ hội rút tay ra khỏi Lư phu nhân.

Lư Kiện thấy Trương Anh bất vi sở động, lập tức quay đầu nhìn về phía Nhả đi nương.

Nhả đi nương thấy thế, lập tức trong mắt lộ chảy ròng ròng, bước mấy bước đến trước mặt Trương Anh, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu thỉnh tội nói:

— Tỷ tỷ, đều là lỗi của muội muội, nếu không phải muội muội tin lời gã sai vật kia cũng sẽ không khiến tỷ tỷ rơi vào nông nổi này. Là muội muội sai rồi. Chỉ cần tỷ tỷ chịu quay về Lư gia, muội muội cam nguyện làm thiếp, vẫn như trước hầu hạ tỷ tỷ chu đáo. Tỷ tỷ đại nhân đại lượng, đừng giận muội nữa, nếu làm thương tổn thân mình, muội muội muốn lẫn chết cũng khó chối tội này.

— Vậy sao người không chết đi? *(Ồ zè, hay quá!)*

Trương Anh bỗng nhiên ngăn lời Nhả đi nương lại, nàng đứng ở một bên, trên cao nhìn xuống Nhả đi nương, giọng lạnh như băng nói. Nhả đi nương bỗng chốc ngây ngẩn cả người, lời nói đang thao thao bất tuyệt bị nghẹn trong cổ họng không thốt ra được. Trước kia Trương Anh đều dịu dàng dễ ăn hiếp, đầu có thái độ lạnh như băng giống hôm nay. Biện có bất ngờ như thế, những lời vừa rồi của bọn họ đều là vô ích? Căn bản không lay động được nàng ta sao!

Trương Anh dời mắt từ Nhả đi nương nhìn về phía Lư lão gia và Lư Kiện, giọng nói không mang theo một tia cảm tình:

— Lư lão gia, Lư thiếu gia, nếu hai vị muốn nói chuyện làm ăn, muốn dựa vào ta mua tơ tằm vậy trực tiếp nói thẳng, không cần giả vờ giả vịt như thế, khiến người khác thật ghê tởm.

Lúc này, Trương Tuyền cũng bước qua, đứng phía sau Trương Anh.

— Tỷ tỷ nói rất đúng. Nói đi, các người muốn dùng giá bao nhiêu mua tơ tằm của chúng ta?

Mộ Dung Thư ở trong đình nhân nhậ nhìn một màn trước mắt. Vì phía trước nàng là một thân cây nên nếu người trước công không nhìn kỹ sẽ không phát hiện trong đình còn có người.

Trương Anh và Trương Tuyền nói trắng ra như thế thật sự khiến người của Lư gia rất ngoài ý muốn. Hôm nay lúc đến đây họ đã tính toán trong lòng, muốn không tốn xu nào cũng có thể mang tơ tằm về.

Lư Kiện quay đầu đá Nhả đi nương một cú, nổi giận mắng:

— Người đồ đệ tiện này! Nói bậy bạ gì đó! Ngậm miệng lại!

Hắn mặc kệ Nhả đi nương bị một cú này đá choáng váng đầu hộc máu, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Trương Anh, trên mặt cười hi hi còn muốn nói tiếp gì đó. Nhưng Trương Anh chỉ cười lạnh, trực tiếp ngắt lời hắn muốn nói:

— Các người đã không ra giá, như vậy ta nói thẳng. Số tơ tằm này nếu các người muốn mua, cứ lấy tám lần giá đi.

Lời này vừa nói ra, người một nhà Lư gia đều choáng váng.

Tám lần giá?!

Trương Anh khi nào học được cách hét giá cắt cổ ngọt như vậy?!

— Điều này sao có thể?! Trương Anh, người là nữ nhân của ta! Hết thấy của người đều là của ta. Số tơ tằm đó ta muốn lấy là lấy, người còn dám đòi tiền?

Lư Kiện lập tức mở miệng nói.

Lư lão gia nhân này, hồ nghi nhìn về phía Trương Anh:

— Con dâu, đây không giống việc con sẽ làm, là có người ở phía sau chỉ đạo phải không?

— Lư Kiện, có phải người đã quên hay không. Là người tự mình viết hưu thư bỏ vợ. Tỷ tỷ đã cùng người không có bất cứ quan hệ nào. Nếu hôm nay nhà các người là tới quấy rối, như vậy hiện tại xin mời rút cho ta! Nếu muốn mua tơ tằm thì lấy tám lần giá ra đây, nếu không hết thấy không bán nữa!

Trương Tuyền tay cầm trường đao hoành ở trước ngực, đôi mắt mang theo sát khí nhìn Lư Kiện, lạnh giọng nói.

Lư Kiện vừa thấy trường đao trong tay Trương Tuyền hàn quang bức người, nhất thời lui về phía sau một bước dài.

— Con dâu, sao con có thể vô tình như thế?

Lư phu nhân không thể tin nhìn về phía Trương Anh, mở miệng chỉ trích.

– Nói vô tình? Sợ là cả nhà Lưu gia các người xứng đáng với hai chữ này hơn đấy.

Trong mắt Trương Anh đã có nước mắt nhưng nằng cổ nén, cắn răng nói.

Trương Tuyền phản nộ quát:

– Các người chẳng lẽ điếc sao? Nếu muốn mua to tâm thì lấy tám lần giá đến mua, cái khác bớt nói nhảm đi.

– Con cháu, là ai bày cho người?

Lưu lão gia càng nghĩ càng không đúng, lạnh giọng hỏi.

– Là người?! Người đàn bà xấu xí kia! Người thật to gan, một kẻ xấu xí, không sợ chường mắt người khác, cũng dám ở sau lưng đùa giỡn loại thủ đoạn này?! Người không muốn sống yên ở trấn Thượng Chí nữa sao?

Bỏ lui ra phía sau một bước dài nên trong lúc lo lắng, Lưu Kiến phát hiện ra Mộ Dung Thu đang uống trà trong đình, lập tức mắt mở to, ngón tay chỉ về phía nàng nổi giận nằng.

– Vương phi, ta hối hận, muốn sạch bạc của hắn mới thỏa mãn.

Hồng Lăng hạ giọng nói bên tai Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu mỉm cười gật đầu nói:

– Đi, chúng ta cũng đi xem da mặt những kẻ này đây cỡ nào.

Thế nhưng, khi nàng từ trên đình đi xuống, bỗng nhiên có một bóng người tốc độ nhanh như chớp tiến vào sân, chỉ nghe giọng nói người nọ trầm tĩnh, lại lộ ra lạnh như băng thấu xương:

– Lưu gia bắt quá là gia nghiệp mấy thập niên, không ngờ khẩu khí cũng lớn như thế. **(Đồ mọi người là ai đấy?)**

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3-1

– Gia nghiệp Lưu gia bắt quá là mấy chục năm, không ngờ khẩu khí cũng lớn như thế.

Giọng nói rất quen thuộc, Mộ Dung Thu khẽ cau mày, bước chân khựng lại một chút, không ngờ hẳn sẽ đến! Mấy ngày nay nàng không hề che giấu hành tung, chỉ là có vấn đề thì nên đối mặt, dù sao trốn tránh cũng không phải biện pháp. Ngày sau nàng cũng không muốn trải qua cuộc sống bấp bênh. Nhưng thật không ngờ, người này, hẳn sẽ đến.

– Phu nhân...

Hồng Lăng nhìn thấy người vừa đến, lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu. Mấy ngày nay luôn yên bình, nàng căn bản không nghĩ tới sẽ có người tìm đến, hơn nữa còn đột ngột như thế, hoàn toàn ra ngoài dự liệu của họ. Hiển nhiên, vương phi rất ngoài ý muốn, bây giờ nên làm gì?

Trước cửa, đám người Lưu gia, Trương Anh lẫn Trương Tuyền hiển nhiên không biết kẻ bỗng nhiên xuất hiện là ai. Thế nhưng, Trương Tuyền khá kinh ngạc khi thấy nam tử này, người này biết bay! Nếu không sao tốc độ lại nhanh như thế.

Nam nhân đột nhiên nhảy ra này có một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, con ngươi đen như mực, khoát trường bào màu trắng, tao nhã đứng đó, khiến lòng người chấn động, như tuyết đầu mùa trên núi cao, tao nhã xuất trần. Những lời này trầm tĩnh từ trong miệng hắn thốt ra, mang theo vài phần lãnh ý. Ai có thể nghĩ tới, một người ôn hòa như vậy còn có một mặt như thế. Những đường nét tuấn mỹ trên gương mặt hắn, khóe miệng còn khẽ cong lên chút ý cười đẹp đẽ tuyệt luân, nhưng, trong giọng nói ngầm chứa đựng hơi thở lạnh như băng, khiến người khác nhất thời không cách nào phản ứng kịp, cũng phản không rõ, câu nói kia có phải do hắn thốt ra hay không.

Lưu Kiến ngu ngơ nửa khác, mờ to hai mắt, gần dù trông người mới đến. Hắn ở đây chờ một phụ nhân xấu xí, có liên quan gì đến tên này chứ? Thế nhưng, hắn chỉ nhất thời tức giận, giả dờ ông bỗng nhiên xuất hiện này mặc dù chỉ nói mấy câu đơn giản, khuôn mặt tao nhã nhưng trên người kẻ nọ toát lên sự tôn quý hoàn toàn áp chế hắn. Hắn tung hoành ngang ngược ở trấn Thượng Chí đã nhiều năm, về ngoài của hắn cũng coi như khả anh tuấn, được không ít nữ tử ái mộ theo đuổi, nhưng khi so sánh với giả trước mặt này, ai là phần ngưu trên đất, ai là áng mây xuất trần trên bầu trời vừa thấy đã biết, còn phản ra rõ ràng là đẳng khác. Có điều, chỉ chớp mắt, Lưu Kiến đã nhìn thấy nữ nhân của mình, Nhã di nương, ánh mắt si ngốc nhìn nam nhân kia, trong mắt rõ ràng có thể thấy được ánh nhìn nóng bỏng, đáng vẻ kia không khác gì các kỹ nữ trong thanh lâu kỹ viện nhìn thấy nam nhân quyền cao chức trọng vậy. Nữ nhân của mình trước mặt mình lại tò ra ái mộ đối với nam nhân khác, quả thực là vũ nhục, Lưu Kiến giận dữ, mắng:

– Người là ai? Chuyện của ta khi nào đến phiên người tới quản?

Lưu lão gia dù sao cũng đã lần lộn nhiều năm, ánh mắt không tới nổi tệ, bằng không cũng sẽ không thể ngay từ đầu đã đoán được hành động của Trương Anh hôm nay là do người khác ở sau lưng chỉ đạo, hiện tại nhìn thấy nam nhân mới xuất hiện này, thấy cách nói nằng và trang phục của hắn thì biết người này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường! Có lẽ là đại nhân vật bọn họ không học nổi. Lập tức, Lưu lão gia cẩn thận thêm mấy phần, ông ta túm chặt Lưu Kiến, khuôn mặt giận dữ, quát:

– Kiến Nhi, không thể can rờ như thế! Nếu đụng phải quý nhân, hậu quả không phải ta và người có thể chịu đựng được.

Trương Anh và Trương Tuyền hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Kẻ bỗng nhiên xuất hiện này là ai? Hình như là ra mặt vì bọn họ. Chính là, bọn họ cũng không biết người này.

Đang lúc hai người có điều nghi hoặc, bên kia Lưu phu nhân đã bước tới, thế nhưng nửa khom gối, nói với Trương Anh:

– Con cháu, là Lưu gia chúng ta thực xin lỗi con, là Kiến Nhi thực xin lỗi con. Nhưng dù sao con cũng là con cháu của Lưu gia, Văn nhi là con gái của con, nếu lúc này con dùng loại thủ đoạn này đối phó Lưu gia chúng ta, như vậy, Lưu gia sẽ vì thế mà phá sản. Đến lúc đó người của Lưu gia không có chỗ ở cố định, vào ở khu dân nghèo, đây là điều con hy vọng sao? Mẫu thân biết, con có tâm lòng thiện lương, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện thế này, đúng không?

Lưu phu nhân là người có thủ đoạn, lúc này cũng biết cứng rắn vô dụng, bèn lấy tình cảm để lay động, lấy lý lẽ nói rõ. Huống hồ bà và vợ cùng hiểu Trương Anh, biết Trương Anh không phải kẻ cứng lòng.

Lúc này tình huống khá hỗn loạn. Trương Anh tuy rằng không phải người tâm địa cứng rắn, nhưng tình huống đột ngột này vừa vụt khiến nàng không nghe thấy mấy lời vừa rồi của Lưu phu nhân. Dù sao, lực chú ý của Trương Anh và Trương Tuyền đều đặt trên người nam tử mới xuất hiện.

Lưu Kiến bị Lưu lão gia quát lớn, nhất thời không còn mặt mũi, trong lòng càng cảm giận bất bình. Cục diện ngày hôm nay đều do người đàn bà xấu xí kia tạo thành! Ánh mắt của hắn tàn nhẫn nhìn về phía Mộ Dung Thu đang bước về phía này, hận không được lại mắng:

– Xấu phụ, người sẽ vì hành vi của mình mà trả giá thật nhiều!

Nhã di nương còn đang si ngốc nhìn nam tử áo trắng. À chưa từng gặp nam tử nào tuấn mỹ như thế, đời này nếu nàng có thể hầu hạ nam nhân như vậy thì cho dù chết cũng cam nguyện.

Lưu lão gia nhủ thầm nhìn nam tử nọ, trong lòng không yên đoán thân phận của hắn.

Nam tử tự tại xuất trần, trên cao đưa mắt nhìn xuống mọi người. Theo lời hắn nói, gia nghiệp Lưu gia bắt quá mấy chục năm cũng dám can rờ như thế, nếu không có hậu thuẫn cường đại và gia tộc, sao hắn dám thốt ra lời như vậy?

Chính là bởi vì không biết thân phận của hắn mới cảm thấy lời này có chút can rờ, nhưng lại cảm thấy hắn tuyệt đối có tư cách nói ra! Thật sự rất mâu thuẫn.

– Cảm miệng, Lưu Kiến! Nếu người lại nhục mạ phu nhân, số to tâm này một mẫu ta cũng sẽ không bán cho Lưu gia các người.

Trương Anh vừa nghe thấy Lưu Kiến lại nhục mạ Mộ Dung Thu liền lập tức lên tiếng ngăn cản.

Lời này vừa nói ra, Lưu Kiến quả nhiên ngậm miệng lại.

Mà lúc này, Mộ Dung Thu và Hồng Lăng đã đi tới trước cửa.

Hồng Lăng nhìn nam tử, lập tức phát thân thi lễ:

– Nô tì bái kiến Ngũ thiếu gia.

Đúng vậy, người đến chính là Triệu Sơ. Hai người thật sự không nghĩ ra vì sao Triệu Sơ lại xuất hiện, dù sao nơi này là trấn Thượng Chí, cách Bình Thành khá xa. Bất kể thế nào, Triệu Sơ có ân với nàng, nếu không nhờ Triệu Sơ, bây giờ nàng còn phải mang theo vết bóng xấu xí mà gặp người, khuôn mặt đó có thể khiến người khác hoảng sợ.

Mộ Dung Thu cười nhạt nhìn về phía Triệu Sơ. Tuy rằng nàng không biết mục đích hẳn tới đây, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, hay là bởi vì nguyên nhân khác nàng cũng không muốn nghĩ nhiều. Thế nhưng, cuối cùng nàng vẫn có chút ngoài ý muốn, dù sao cách “ra mắt” này của Triệu Sơ cũng khá đặc biệt, nhẹ giọng nói:

– Tạ Ngũ thiếu gia ra mắt giúp đỡ.

Triệu Sơ nhìn khuôn mặt bị rỗ của Mộ Dung Thu, khoe mắt dưới mày quyền rũ, nụ cười tuyệt đẹp hơi khựng lại trên khóe miệng kia, đôi mắt cũng loé lên, cười nói:

– Phu nhân không cần đa tạ.

– Ngũ thiếu gia vừa tới đã thấy được vừa ra trò hay, e rằng sẽ làm bẩn tai mắt Ngũ thiếu gia. Hồng Lăng, mời Ngũ thiếu gia vào nhà chờ một chút.

Mộ Dung Thu nghiêng đầu bảo Hồng Lăng. Chút chuyện nhỏ trước mắt này bản thân nàng có thể giải quyết, không cần phiền đến Triệu Sơ. Huống hồ, Triệu Sơ đường xa mà đến, không có đạo lý để hẳn giúp dọn đồ đạc lộn xộn này. Tương tự như vậy, có lý nào nàng lại bỏ dở việc đang làm nửa chừng chứ. Lư gia, Lư Kiến, sẽ vì sự lố mắng của họ mà trả giá đắt.

Con người đen của Triệu Sơ chớp động, nghe Mộ Dung Thu nói xong, gật đầu mỉm cười:

– Được.

Dù sao đối phó với kẻ làm nhục mình thì bản thân tự ra tay trút giận sẽ thoải mái hơn. Hẳn hiểu Mộ Dung Thu, từ lúc Lư Kiến mở miệng, nàng không nói không rằng nhưng đã nghĩ xong cách giải quyết. Hơn nữa kế sách này tuyệt đối sẽ khiến Lư gia, Lư Kiến đẹp mặt. Vậy thì hẳn sẽ ở trong phòng dùng trà, xem kịch thôi.

Hồng Lăng lập tức xoay người đưa tay hướng về phía trong phòng nói:

– Mời Ngũ thiếu gia theo nô tì vào trong.

Triệu Sơ gật đầu, lúc đi qua bên người Lư lão gia và Lư Kiến, bước chân hơi dừng lại, nhìn hai người, trên mặt vẫn mang theo tươi cười, nhưng đáy mắt lại cuộn cuộn ánh sáng lạnh lẽo:

– Lư lão gia, Lư thiếu gia...

Hắn chỉ dùng giọng nói trầm thấp gọi họ. Lư lão gia và Lư Kiến đều không tự chủ nhìn về phía hắn, vốn cho là hắn sẽ nói tiếp, thế nhưng Triệu Sơ lại dời mắt, đi theo Hồng Lăng vào phòng.

Lư lão gia không biết vì sao, bỗng nhiên cảm giác được lòng bàn chân sinh ra một dòng khí lạnh, nam nhân này đến tốt cùng là ai? Ngũ thiếu gia? Chẳng lẽ là thiếu gia của một đại gia tộc?

Nhã di nương nhìn bóng lưng Triệu Sơ si mê không thôi, ánh mắt không có kỳ gì, trong lúc nhất thời nàng hoàn toàn đã quên bên người còn có Lư Kiến, phu quân của nàng.

Thẳng đến ánh mắt mọi người cũng khinh thường, chán ghét, tức giận nhìn mình, nàng mới lư luyến rồi mắt, trong lòng vẫn còn luyến tiếc. Nếu nàng không gả cho Lư Kiến thì tốt rồi, nam tử vừa rồi kia thân phận nhất định là bất phàm. Khi nghĩ như vậy, nàng cũng có chút ghen tị nhìn về phía Mộ Dung Thu, đến tốt cùng phụ nhân xấu xí này có thân phận như thế nào mà lại quen biết nam tử tôn quý xuất chúng như thế?

– Giữa ban ngày ban mặt, Lư thiếu phu nhân thật đúng là không biết lễ mễ, thân nhiên công khai phóng đàng đầu dẫn nam tử khác, hơn nữa còn trong tình huống phu quân của người đang có mặt ngay tại đây! Lư thiếu gia và Lư thiếu phu nhân quả thật là cả mẹ một nhà.

Trương Tuyền chán ghét nhìn Nhã di nương, chăm chọc nói:

Lời này vừa vận đấm trúng nỗi đau của Lư Kiến. Lúc này hắn đã cảm thấy không còn mặt mũi, hiện thời bị người ta nói ra, hẳn giận dữ, quay đầu quát cho Nhã di nương một bạt tai, mắng to:

– Tiện phụ! Hôm nay quay về ta sẽ bỏ người.

– Phu quân, là Trương Tuyền vu oan ta. Hẳn chính là nhìn phu quân yêu thương Tiểu Nhã, mới bất bình thay Trương Anh.

Nhã di nương mới vừa rồi bị một cước không nhẹ, giờ lại bị Lư Kiến tát một cái, bước chân bất ổn, ngã quỵ trên mặt đất, nhưng nàng vừa nghe rõ lời Lư Kiến thì lập tức cổ nhẹn đau, mở miệng giải thích.

Lư Kiến hừ lạnh một tiếng, ác độc quay đầu nhìn về phía Trương Tuyền.

– Kiến Nhi, đừng để mặt mặt xấu hổ thêm nữa. Ngày hôm nay là muốn tới bồi tội với con dâu, việc chủ yếu là muốn làm cho con dâu cùng chúng ta quay về Lư gia.

Lư lão gia ngăn Lư Kiến lại, nói:

Tuy rằng Lư Kiến không phải người tốt, nhưng đối với Lư lão gia là nói gì nghe nấy. Lư lão gia mới mở miệng, hẳn liền im lặng, sau đó nhìn về phía Trương Anh, thái độ chuyển biến vô cùng mau lẹ, ôn nhu nói:

– Anh nhi, thật là vì phu sai lầm rồi, nàng đừng giận ta, cũng đừng nói những lời lung tung này nữa. Hiện thời Văn nhi đang ở trong nhà đợi nàng trở về đấy. Lư gia, vì phu, Văn nhi đều không thể không có nàng. Đã nhiều ngày, vì phu hối hận những sai lầm trước kia, biết là trước kia vì phu quá mức khốn kiếp. Giờ vì phu hối hận rồi, sau này sẽ không tin lời bất luận kẻ nào vu oan Anh nhi nữa, tương lai nhất định sẽ đối với nàng thật tốt.

Những lời này, Lư Kiến nói hết sức thuận miệng, lúc hai người vừa tản hồn hẳn ngây ngây đều nói những lời hoa ngôn xảo ngữ kia, gạt được sự tín nhiệm của Trương Anh.

Trong mắt Trương Anh như có lệ, bị mấy lời của Lư Kiến làm rung động. Không thể không nói Lư Kiến quả thật hiểu rõ nàng, biết sự quyền uyển và bản tâm của nàng. Nữ nhân một khi xuất giá là bắt đầu theo chồng, huống chi ở Lư gia còn có Văn nhi, con gái ruột của nàng. Trương Anh cắn chặt răng, bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện mấy ngày nay, cả sự vô tình của Lư Kiến, lại thêm sự thờ ơ như người ngoài cuộc của Lư lão gia và Lư phu nhân, trong lòng nàng hoàn toàn lạnh lẽo. Chỉ là, tương lai nàng muốn tái giá cũng không dễ, có lẽ lúc tuổi già sẽ có đơn ca đối. Nàng do dự.

– Tỷ, không phải là tỷ còn tin tưởng hắn chứ? Tỷ nên biết ngày hôm nay hẳn bất quá là muốn dụ dỗ tỷ quay về. Không được bao lâu tỷ sẽ lại giẫm lên vết xe đổ!

Trương Tuyền vừa thấy được sự dao động của Trương Anh, lập tức mở miệng nói:

Thân hình Trương Anh run lên, bên khoe môi cắn chặt liền lên một nụ cười khổ. Độ đệ nói rất đúng. Nàng biết rõ Lư Kiến là hạng người gì, còn muốn bị lời nói của hắn thuyết phục. Huống hồ, nàng cũng không có quyền xử trí số tơ tằm đó. Lập tức, nàng cắn răng ngừng đầu nhìn thẳng Lư Kiến:

– Nếu các người muốn đến mua to tầm thi ta về cùng hoan nghênh, nhưng nếu là đến nói những lời nhảm nhí này, xin thứ cho ta không có thời gian chiêu đãi các người. Số to tầm này dựa theo tám lần giá là hai triệu bốn trăm ngàn lượng. Nếu các người mua thì hiện tại mau quyết định, nếu không chúng ta sẽ bán cho người khác, dù sao Thiên Tâm Ti và loại tầm này chỉ trấn Thượng Chỉ mới có, mà hiện thời với thời tiết này, các người muốn tạo ra to tầm e là phải đợi thêm mấy tháng nữa.

– Con dâu, giờ sao con có thể trở nên mau lạnh vô tình như thế? Hơn hai trăm vạn dù sao cũng là hơn phân nửa gia sản Lư gia đó!

Lư phu nhân nhìn không được thân hình run run. Ngay giờ bọn họ nói nhiều lời như thế mà nửa câu Trương Anh cũng không thêm đã động. Tuy rằng việc thu mua và bán lại to tầm rất dễ kiếm tiền, nhưng Lư gia bọn họ cũng chỉ mới kinh doanh khấm khá vài năm nay. Số ngân lượng đó tương đương với hơn phân nửa gia sản của Lư gia.

Nghe vậy, Trương Tuyền cười lạnh:

– Những lời này vào trong miệng các người nghe sao lại buồn cười như thế? Tỷ tỷ mau lạnh? Như vậy các người chính là những kẻ khốn kiếp giết người không thấy máu! Chiếm đoạt tài sản Trương gia ta không nói, hiện thời cùng lắm chỉ là cho các người bỏ ra Lư gia một nửa gia sản cố gì nói tới máu lạnh? Đây bất quá chính là cái giá các người phải trả thôi!

Lời này vừa nói ra, mới Lư phu nhân ông ông, không biết nên nói cái gì để phản bác.

Mà lúc này, tầm mắt Lư lão gia lại liếc về phía Mộ Dung Thu, người đang an nhàn hờ hững nhìn bọn họ. Nữ tử này tuy rằng xấu xí nhưng trên người lại có sự cao quý tựa như nam tử vừa rồi. Hẳn biết, Trương Anh thân không một xu, cũng không có đủ tâm tư tiến hành kế hoạch này không một sơ hở như vậy, chỉ đợi bọn họ tự nhảy vào hố.

Trong lúc nhất thời Lư Kiến cũng không biết nên nói gì. Trước kia những lời này rất có tác dụng với Trương Anh, nàng nhất định sẽ cảm động yêu thương nhưng nhớ, hẳn cũng đã đem Văn nhi ra để thuyết phục nàng nhưng nàng bấy giờ lại không bị mây may tác động.

Không, kỳ thực Trương Anh đã động lòng, nhưng đáng chết là Trương Tuyền ở một bên làm khó dễ, khiến Trương Anh không có cách nào gạt đầu đồng ý.

– Nói đi, rốt cuộc người có mục đích gì? Vì sao lại đối phó với Lư gia chúng ta?

Lư lão gia nhìn thẳng Mộ Dung Thu, lạnh giọng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhàu mày, tươi cười trên khuôn mặt bị rỗ của nàng trở nên có chút dữ tợn. Nàng cười nói:

– Lư lão gia dường như là hỏi sai người rồi. Những chuyện này nào có liên quan gì đến ta?

Quan sát vở kịch này giờ, nàng càng xem thường Lư gia, quả thật là lòng mong dạ thôi! Thật khiến người khác ghê tởm.

Lư Kiến nhìn không được lại mắng một câu:

– Người đàn bà xấu xí kia, nếu quả thật là người ở sau lưng đối phó Lư gia chúng ta, người tuyệt đối sẽ không có được ngày lành!

Trong phòng, từ cửa sổ Triệu Sơ nhìn thấy cảnh này, đôi mắt tuyệt điểm tao nhã trong nháy mắt sụp xuống, giọng mềm mại như tuyết nói:

– Nói với đám thương nhân buôn bán tơ tằm, không được phép làm ăn với Lư gia.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3-2

– Nói với đám thương nhân buôn bán tơ tằm, không được phép làm ăn với Lư gia.

Gã sai vật phía sau Triệu Sơ nghe vậy lập tức đáp:

– Vâng, Ngủ thiếu gia.

Hồng Lăng đang ngồi trong phòng thấy một màn này, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Triệu Sơ, trong lòng bỗng nhiên có một suy nghĩ to gan. Ngủ thiếu gia bảo vệ vương phi như thế, có phải có ý với vương phi không? Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Hồng Lăng biến đổi, thân hình lao đảo một cái. Chuyện này làm sao có thể! Vương phi là người của vương gia, cho dù vương phi có nhất thời giận mà rời khỏi phủ Nam Dương Vương thì chuyện vương phi là người của vương gia cũng không thể thay đổi. Ngủ thiếu gia sao lại thích vương phi chứ? Nếu chuyện này bị kẻ hữu tâm biết, chắc chắn lại có sóng to gió lớn.

Hồng Lăng vội vàng thu hồi tâm mắt, trong lòng phức tạp không thôi, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Sao Vương gia còn chưa tới tìm vương phi? Nhưng Hồng Lăng nào biết đâu rằng, Vũ Văn Mặc cũng đã sớm đến rồi!

Chi là...

Trước cửa, Mộ Dung Thu nghe Lư Kiến nói, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng chói tai. Nàng nhẹ nhàng khoát tay, nói với Trương Anh và Trương Tuyên:

– Ta hơi mệt, không muốn ở chỗ này nghe chó sủa nữa, các người mau chóng xử lý xong việc này đi.

Nghe vậy, Lư Kiến gần như đứng sững. Ở trần Thượng Chí chưa từng có một nữ nhân nào dám nói chuyện với hắn như vậy. Còn hình dung hắn thành chó! Điều này quả thực khiến Lư Kiến không thể chịu đựng được.

Ngay lúc hắn muốn vùng quyền đánh qua thì sắc mặt Lư lão gia hoảng sợ ngăn cản, cũng quát lên báo hắn ngưng lại:

– Kiến Nhi, đừng gây ra sai lầm nữa!

Lư lão gia đứng ngoài quan sát từ đầu đến cuối, lại nhìn thái độ của Trương Anh, cuối cùng là vẻ mặt của người đàn bà mặt đỏ nọ, nàng ta bình thản ung dung như thể nắm hết mọi chuyện trong tay, hiện thời e rằng họ đã không có quyền lựa chọn!

– Được, tám lần thì tám lần.

Lư lão gia nhìn về phía Trương Anh, ánh mắt âm trầm trả lời. Lúc này, Lư lão gia có chút hối hận, nếu như lúc ấy hắn nhẫn tâm thêm chút nữa, để Kiến Nhi nhỏ cò tận gốc thì làm gì có tình cảnh hôm nay, Trương Anh cũng sẽ không có cơ hội leo lên đầu lên cổ họ làm mưa làm gió như thế, còn tùy ý ra điều kiện!

Lư lão gia đồng ý không chút do dự như thế nhưng Lư Kiến và Nhị di nương làm không được. Hai người trảm miệng một lời nói:

– Phụ thân, tuyệt đối không được!

Lư Kiến nói:

– Biết rõ là vậy kẻ này có tình, chúng ta vì sao còn phải theo đúng ý họ? Số tơ tằm này cũng lắm chỉ có giá hơn mười vạn lượng, nhưng hôm nay họ lại bán cho chúng ta với cái giá cắt cỏ là hai triệu bốn trăm ngàn lượng. Tại sao chúng ta phải chịu lỗ như thế? Hiện thời số tơ tằm này không có cũng được, cũng lắm thì thương lượng với khách hàng một chút rồi đợi mấy tháng sau giao hàng cũng không phải không được.

Nhị di nương không đồng ý là vì số tiền hai triệu bốn trăm ngàn lượng này không phải là con số nhỏ. Lư gia sờ đi trở nên giàu có như hôm nay thật ra là nhờ số gia sản của Trương gia, giờ nếu tiêu tán hết phần nữa không phải là bị tổn thất nặng sao? Tương lai sao ràng có thể khoe khoang khoác lác với người ta được?

Lư phu nhân cũng rất đau lòng, bà do dự khuyên nhủ Lư lão gia:

– Lão gia, ta thấy Kiến Nhi nói có lý. Chi cần chúng ta giải thích rõ ràng với khách hàng thì cũng không đáng tổn thất nhiều ngàn lượng như vậy.

– Ý kiến đàn bà! Các người thì biết cái gì. Lúc trước họ khách quyết định mua hàng ở Lư gia cũng đã quy ước đáng hoàng, phải giao hàng đúng thời gian, nếu không thể giao hàng thì sẽ phải bồi thường ngàn lượng gấp mười lần. Bồi thường mười vạn lượng bạc là chuyện nhỏ, nhưng nếu tin tức chúng ta không có tơ tằm bị lan truyền, còn có ai sẽ làm ăn với Lư gia nữa?

Lư lão gia trách móc. Trước mắt biết rõ là mắc bẫy nhưng hắn vẫn phải nhảy xuống, bằng không hậu quả thiệt hại không chịu nổi.

Mộ Dung Thu mỉm cười nhìn nhợt cười. Lư lão gia cư trí như vậy thật đúng là ngoài dự liệu của nàng, còn biết vài phần nguyên tắc buôn bán. Nếu không phải nàng đã sớm có chuẩn bị thì cửa ải khó khăn này Lư gia sẽ dễ dàng vượt qua.

– Gấp mười ngàn lượng cũng còn lời hơn phần nửa so với giá bây giờ. Phụ thân, người nghĩ lại đi.

Trong đầu óc Lư Kiến toàn là bạc. Chỉ trong chớp lát phôi bỏ ra đến hơn hai trăm vạn, hắn thật đau lòng. Dù sao hai triệu lượng này Lư gia cũng cần hơn mười năm mới có thể tích góp được, hiện thời lại bị Trương Anh, người hắn luôn lấy đi mất!

Lư lão gia chủ ý đã quyết, ông ta đẩy Lư Kiến ra đi về phía Trương Anh, trầm giọng nói:

– Con cháu, bây giờ người quyết định đi. Nếu hiện tại người làm như thế, sau này có muốn quay về Lư gia, Lư gia cũng tuyệt đối không thể tha cho người. Một khi bước lên con đường này thì tương lai không thể hối hận.

Không hổ là gừng càng già càng cay! Lư lão gia đến cuối cùng vẫn không quên mục đích của ông ta.

Đáng tiếc, Trương Anh luôn luôn đứng ở bên cạnh, nhìn rất kỹ sắc mặt Lư Kiến, Lư phu nhân, thấy rõ ràng rành mạch. Nàng hoàn toàn không hề do dự mà gật đầu:

– Ta hiểu rõ. Nếu Lư lão gia đã quyết định, thế thì mau ký khế ước, ngày mai mang ngân phiếu tới, chúng ta một tay giao bạc, một tay giao tơ tằm.

Trương Anh từ lời không chút ngập ngừng khiến mọi người thêm vài phần kính trọng nàng. Mà mấy người Lư lão gia cũng hiểu, Trương Anh tuyệt đối sẽ không thay đổi quyết định!

Trên môi Mộ Dung Thu khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ nhàng ưu nhã. Phản ứng và cách xử lý hôm nay của Trương Anh khiến nàng hết sức hài lòng. Là phụ nữ cần phải độc lập tự chủ, nếu không, một khi phụ thuộc vào người khác, như vậy chỉ có thể rơi vào kết cục trở thành đồ chơi hoặc bị chôn ruồng bỏ.

Nhị di nương oán hận nhìn Trương Anh, sau đó lại tức giận nhìn về phía Mộ Dung Thu. Nhất định là nữ nhân này ở sau lưng giúp Trương Anh, bằng không người đàn bà đó sao có thể dễ dàng lật ngược thế cờ như vậy?

Lúc này, trong ngõ hẻm đã có rất nhiều người tụ tập ngoài cửa. Vừa rồi người của Lư gia gây ra động tĩnh thật không nhỏ nên đám đông cũng bắt đầu vây quanh chi trò.

Mộ Dung Thu đứng hơi khuất bên trong một ít, thành ra toàn bộ lực chú ý của mọi người đều dồn vào đám người Lư gia, Trương Anh và Trương Tuyên.

Mà Hồng Lăng từ trong nhà lấy giấy mực ra, giao cho Lư lão gia:

– Mời Lư lão gia lập chứng từ.

Lư lão gia thấy thế, nhủ nhủ mảy. Chuyện cho tới bây giờ, ông ta cũng không còn cách nào, đành tạm thời đáp ứng, nhưng vẫn nhìn thoáng qua Trương Anh, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra sự chán chường. Nhưng đáng tiếc là về mặt Trương Anh cực kỳ chắc chắn, ông ta chỉ có thể đặt giấy bút ở một bên trên bàn đá, hạ bút viết khế ước, cuối cùng ký tên, đóng dấu.

Hồng Lăng cảm thấy từ lên cần thận đọc từ đầu tới cuối hai lần, xác nhận không có sai sót gì mới gật gật đầu với Mộ Dung Thu, sau đó hướng về phía Trương Tuyên cũng gật gật đầu.

– Được, rất tốt! Hôm nay cuối cùng ta cũng được chứng kiến đức hạnh của á dam phụ người! Trương Anh, từ nay về sau người và ta chính là người lạ, người đừng mong lại bước vào cửa Lư gia.

Lư Kiến thấy ván đã đóng thuyền, hiện thời nói gì cũng không thể thay đổi việc bọn họ bán tơ tằm cho Lư gia. Nhưng cục tức này trăm triệu lần hắn cũng nuốt không trôi!

– Tỷ tỷ, ta cũng chưa từng nghĩ tới, người lại nhẫn tâm như thế.

Vì mọi người đang vây xem, Nhã di nương giả vờ giả vệt cầm khăn thấm chấm chấm khôe mắt, tiếp đó còn nói thêm:

– Dù sao chúng ta cũng một hồi tỷ muội, ta vốn nghĩ rằng người sẽ nề tình ngày xưa không làm khó dễ Lư gia, nhưng hôm nay, thật không ngờ người lại mầu lạnh vô tình, đối xử với Lư gia như vậy.

– Con dâu, người khiến mẫu thân thật thất vọng.

Trong mắt Lư phu nhân cũng ẩn chứa nước mắt, chỉ không biết lệ này là vì mắt đi nằng dàu tốt như Trương Anh mà rơi, hay là bởi vì mắt đi một đồng bạc trắng hoá mắt mà chảy.

Lư lão gia cũng không nói nữa, mà luôn quan sát Mộ Dung Thư.

Hồng Lăng thật sự hết nhìn nói những người này diễn trò, lập tức hừ lạnh nói:

– Các người không đùa chứ? Chúng ta cũng không dư tiền mà mời con hát đến diễn kịch! Ai phải ai trái, bà con cô bác xóm giềng ở đây đều vô cùng rõ ràng, các người tội gì tiếp tục ở đây giả vờ giả vệt? Sẽ không sợ hoàn toàn phản tác dụng?

– Người một à tỷ nữ cũng dám chằm chằm chứng ta!

Nhã di nương nghe Hồng Lăng chằm chọc, nhất thời nổi giận mắg.

Trong mắt Mộ Dung Thư mảy đen cuộn cuộn. Nàng xem Hồng Lăng như tỷ muội, ai dám nhục mạ Hồng Lăng cũng chính là nhục mạ nàng.

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía Trương Tuyền, dùng ánh mắt ý bảo Trương Tuyền nên hành động.

Nhận được tín hiệu của Mộ Dung Thư, Trương Tuyền lập tức từ trong lòng lấy ra vài thứ ném cho Nhã di nương.

Nhã di nương ngấy ra, không hiểu Trương Tuyền đang làm gì.

– Người làm gì thế?

Lư Kiện gần giờ mày trùng mắt với Trương Tuyền.

Trương Tuyền cười nói:

– Dù sao Lư thiếu gia cũng từng là anh rể của ta, cũng là cha của Vân nhi. Lư gia các người tuy rằng không việc ác nào không làm, nhưng Trương Tuyền ta cũng là người quang minh lỗi lạc, đương nhiên không thể chịu nổi những thứ dơ dáy lắt lư trước mặt mình. Trước kia lừa gạt tỷ tỷ không quan trọng, nhưng ta không muốn sau này Vân nhi học theo, làm mất mặt Lư gia, đồng thời cũng làm mất thể diện tỷ tỷ.

– Người có ý gì?

Nhã di nương cau mày, hoàn toàn không biết Trương Tuyền là ý gì. Bất quá nàng vừa mới dứt lời, liền cúi đầu nhìn lại mấy thứ quăng trên đất.

Đó là một cái khăn màu trắng thấm ít hoa mai, còn có một vết máu, thứ này nhìn rất quen mắt! Sắc mặt nàng nhất thời tái nhợt.

Mộ Dung Thư lạnh lùng nhìn Nhã di nương đột nhiên thay đổi sắc mặt. Trong lòng cười lạnh, sớm biết có hôm nay thì lúc trước đừng làm! Nhân nào quả nấy, Nhã di nương nhất định phải vì sai lầm mình phạm phải mà trả giá thật nhiều.

Lư lão gia, Lư phu nhân, Lư Kiện hoàn toàn bối rối, không biết Trương Tuyền đang làm gì, chẳng qua nhìn sắc mặt Nhã di nương bỗng nhiên trắng bệch thì biết đây không phải là chuyện gì tốt.Trong phòng, người đang ung dung như xem kịch, Triệu Sơ, khẽ miệng gọi lên tươi cười tuyệt mỹ cầu hôn đoạt phách. Mộ Dung Thư vẫn như thế, tiến hành phản kích từng bước một. Chỉ cần nàng ra tay, không thể không nói, vô cùng há giận! Chẳng qua, còn có thêm vài phản hươg vị đuổi tận giết tuyệt. Đây chính là Mộ Dung Thư, tính kế mọi người đặc biệt như thế.

Hiện thời, ngoài cửa vây quanh rất nhiều người. Những chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ truyền đi, bọn họ không thể lại mất thể diện nữa!

Lư lão gia lên tiếng quát bảo Trương Tuyền ngưng lại, không để hấn tiếp tục nói hết.

– Chuyện trong nhà của Lư gia chúng ta không cần một ngoại nhân như người nhúng tay! Hôm nay chuyện buồn bán đã xong, không cần nữa. Kiện Nhi, mang theo con dâu, chúng ta đi.

Đám người Lư Kiện nghe nói, không dám cãi lại, tức thì bỏ đi. Mà Nhã di nương càng hận không thể trốn ngay lập tức.

Trương Tuyền là người hàng năm tập võ, thân mình cường tráng, động tác vô cùng nhanh nhẹn, sao Lư lão gia có thể so được, lập tức bị Trương Tuyền ngăn ở cửa.

Mà lúc này, những người ngoài cửa cũng nhao nhao lên:

– Kết quả là chuyện gì thế? Trương Tuyền, người nhanh nói đi, làm cho những người chờ này giờ như chúng ta đây nghe một chút. Dù sao đều là người cùng một thị trấn, đừng keo kiệt thể chứ!

– Đứng đó. Đứng lâu như vậy, chân cũng phát đau, tắm trong nhè còn đang chờ ăn đây. Lúc này nếu không biết là chuyện gì, thật khiến lòng người cảm giận bất bình!

Người bên ngoài kêu la om sòm, sắc mặt mấy người Lư gia đều cực kì khó coi.

Nhã di nương cắn răng, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Trương Tuyền, giọng nói có chút cầu khẩn:

– Ta chưa từng đắc tội người đúng không? Tại sao người lại cố tình nhắm vào ta chứ?

Trương Anh cũng khó hiểu nhìn về phía Trương Tuyền, kết quả đệ đệ có chuyện gì gạt rằng? Sao sắc mặt Nhã di nương khó coi như thế?

Trương Tuyền cười lạnh nói:

– Người và Lư Kiện chiếm đoạt sản nghiệp Trương gia ta. Đây không phải là đắc tội với ta sao? Nếu trong lòng người không có quỷ, hà có gì phải sợ? Thế nhưng, ngược lại ta thật sự là không ngờ, Lư Kiện tự cho mình là thông minh lại cũng bị người lừa!

Nhã di nương nghe vậy, thân hình lao đảo, lui về phía sau một bước dài.

/////Mộ Dung Thư đã đứng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm phản ứng người một nhà Lư gia, nàng không muốn bỏ qua cảnh này. Nàng không biết tại sao lại chán ghét Lư gia đến như vậy, có lẽ là do Liễu Ngọc Nhi đã từng rơi vào hoàn cảnh này, hoặc có lẽ là vì những điều Lý thị gặp phải, mà cũng có lẽ là do giọng nói non nớt kia của Hiên nhi, nàng mới có thể tính kế đối phó Lư gia như thế.

Chính vào lúc nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác được một ánh mắt nóng rực quen thuộc đến tận xương tủy. Nàng ngẩng phát lên lần theo cảm giác kia nhìn lại. Nhưng đập vào mắt cũng chỉ là đám người xa lạ và vách tường lạnh như băng.

Nhưng, nàng cảm giác ánh mắt quen thuộc ấy vẫn quanh quẩn đầu đây.

Khi nàng chậm rãi thu hồi ánh mắt, khoé mắt bắt đầu nhìn thấy một vật áo đó tía viền hoa văn vàng, nhưng lúc ngừng đầu lên, lại vẫn là những người xa lạ và vách tường lạnh như băng.

Nàng tự gấu cười lạnh, không ngờ nàng cũng sẽ có lúc không khống chế nổi bản thân mình như thế. Bất kể là kiếp trước hay trọn cuộc đời này, cái nàng muốn cũng chỉ là một lòng một dạ, bạc đầu chẳng xa nhau.

Đúng vậy, chỉ là mong hai người một lòng một dạ, bạc đầu chẳng xa nhau.

– Phu nhân, trò hay trình diễn.

Bên tai truyền đến tiếng Hồng Lăng nhắc nhở, nàng lập tức phục hồi tỉnh thần lại, cũng nhìn về phía Nhã di nương và Trương Tuyền.

Lúc này Nhã di nương đã hoàn toàn hoảng loạn, có vẻ như á biết Trương Tuyền muốn nói gì, khuôn mặt trắng bệch, diêm dạm đáng yêu.

Đáng tiếc, kẻ ở trên gành hồ hành tẩu như Trương Tuyền cũng không phải những người tùy tiện thương hương tiếc ngọc kia, giọng nói hần đột nhiên rét lạnh:

– Người thật ra vốn là nha đầu thông phòng của Vương viên ngoại hơn sáu mươi tuổi ở trấn Thái Nguyên, mà khăn gấm kia chính là chứng cứ cho đêm đầu của người và ông ta đúng không? Sau đó nhà Vương viên ngoại lụn bại, người mới bỏ đi rồi bị người khác lừa gạt bán vào thanh lâu, cũng làm kỹ nữ một thời gian. Về sau trốn thoát, thời điểm không có cơm ăn mới ở nơi không ai nhận ra người là trấn Thượng Chỉ đi lừa gạt, nếu không nhờ chị ta cứu người, e là người lại quay về nghề cũ phải không?

– Người nói bậy!

Đối mặt Nhã di nương run lên, thân hình lui ra phía sau một bước dài.

– Nếu không có chứng cứ ta lại dám nói như thế sao? Những người đàn ông từng có một đêm phong lưu với người ở trần Thái Nguyên ngày hôm nay đều đến đây.

Trương Tuyền hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng của Nhã di nương.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiếu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Nếu không có chứng cứ ta lại dám nói như thế sao? Những người đàn ông từng có một đêm phong lưu với người ở trần Thái Nguyên ngày hôm nay đều đến đây.

Trương Tuyền hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng của Nhã di nương.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc, dù sao chuyện Trương Tuyền tiết lộ cũng quá mức kinh thế hãi tục! Nhã di nương còn có đoạn quá khứ như thế!

Đây chính là si nhục Lưu gia! Mấy ngày trước đây Lưu gia còn đau đớn thấu tâm can tuyên bố với hương thân phụ lão của trần Thượng Chí rằng Trương Anh hồng hạnh vượt tường, gian díu với người khác. Lúc này Nhã di nương, người vừa mới leo lên, sắp trở thành Lưu thiếu phu nhân lại xảy ra loại gièm pha này! Quả thực làm cho người ta thốn thức. Lưu gia này kết quả là loại gia đình gì vậy? Sao hầu như toàn bộ những chuyện gièm pha đều xuất phát từ Lưu gia chứ? Đứng nói các hương dân ngoài cửa đầu đường cuối ngõ đều đang xôn xao bàn tán, ngay cả Lưu lão gia và Lưu phu nhân cũng rung động.

Thường ngày tuy Nhã di nương rất lăng ló khiến Lưu Kiện vô cùng yêu thích, nhưng mà đối với Lưu lão gia và Lưu phu nhân nặng ta cũng rất hiểu thuận, mọi chuyện nịnh bợ, thế mới có thể khiến hai người mở một con mắt nhắm một con mắt để Lưu Kiện bỏ rơi Trương Anh. Nếu lời Trương Tuyền nói là sự thật, như vậy, đây thật là chuyện gièm pha rất lớn! Quả thực là kinh thế hãi tục, làm cho người ta khó có thể tin. Lưu gia nhị lão thật sự rất khó chấp nhận.

Lại nhìn sắc mặt Lưu Kiện, đúng là đen như mặt Bao Công. Hắn đẩy mặt lư gần nhìn về phía Nhã di nương, trong đầu tất cả đều là hình ảnh những động tác lăng ló câu dẫn thành thực mà mấy ngày nay Nhã di nương dùng khi cùng hắn diễn long đảo phượng, có vẻ như kỹ xảo thật sự không kém gì giải thanh lâu, đều khiến hắn trầm mê cũng đều tận dụng từ. Trước kia còn cảm thấy là Trương Anh quá mức thành thật, thân thể cứ như đầu gỗ mới có thể khiến hắn không thích. Hiện thời xem ra, sở dĩ Nhã di nương có thể phong tình quyến rũ đã dạng như vậy thì ra là bởi vì ả đã từng là kỹ nữ! Một kỹ nữ bị không biết bao nhiêu đàn ông giày vò trên giường!

Lưu Kiện cảm giác trên đầu mình bị đội một cái nón xanh, còn có loại cảm giác như mình đang trần truồng bị người trong thiên hạ cười nhạo! Cảm giác này khiến hắn ngay cả ý nghĩ muốn chết đều có!

Trương Anh cũng khó tin nhìn về phía Trương Tuyền. Để ý làm sao có thể biết quá khứ nhiều năm trước của Nhã di nương như vậy? Nhã di nương là người rất có tâm cơ, ả nhất định sẽ giấu diếm quá khứ thật kĩ không để cho bất luận kẻ nào biết. Nếu sớm biết Nhã di nương là người như thế, chắc chắn ngày từ lúc bắt đầu ràng sẽ đề phòng ả, nhất quyết không bị tính kế như thế.

Cảm giác được ánh mắt nghi hoặc của Trương Anh, con người đen của Trương Tuyền đang tràn ngập ý cười. Hắn không hề nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là có một ngày, trong lúc lo lắng hắn nghe thấy một người bán hàng rong nhỏ nhỏ ở trần Thượng Chí len lút nói hình như đã gặp qua Nhã di nương ở đâu đó. Trương Tuyền ghi nhớ kĩ, hỏi tới, người bán hàng rong kia mới dần dần nhớ lại, Nhã di nương đã từng là kỹ nữ trong kỹ viện, từng cùng hắn có một đêm phong lưu. Vì vậy hắn mới có thể nhớ được. Trương Tuyền đem việc này nói lại cho Mộ Dung Thu. Phu nhân nghe xong liền báo hắn nhớ và các bằng hữu tìm kiếm chứng cứ. Quả nhiên, ở trần Thái Nguyên tìm được rất nhiều về quá khứ của Nhã di nương.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn về phía Nhã di nương, trong lòng thầm nghĩ: bình thường Nhã di nương là người như thế, xảo trá điêu ngoa lại nói năng nhay bén, ả có thể vong ân phụ nghĩa, ra tay độc ác với Trương Anh là ăn nhân đã cứu mình, giờ đây chắc chắn sẽ không dễ dàng thừa nhận. Dù sao một khi thừa nhận loại chuyện này, như vậy ả ta tuyệt đối không thể sống sót ở trần Thượng Chí nữa.

Quả nhiên, nghe thấy Trương Tuyền nói có chứng cứ, tuy rằng sắc mặt Nhã di nương xám như tro tàn, cả người run run nhưng vẫn giải thích:

– Người là em ruột của Trương Anh, vì xả giận cho cái gái mình, nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách nhằm vào ta, ta há lại trùng kế của người. Trương Tuyền, người cho rằng mọi người ở đây đều là người mù à? Sao lại bị hai ba câu nói của người lừa gạt mà không nghĩ ra? Lúc ta ở cùng phu quân vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ. Chẳng lẽ lại là người có thể tự ý nói xấu?

– Đến bây giờ Nhã di nương vẫn khẳng khái một mực như thế, đúng là không thấy quan tài không đổ lệ. Ta đã mời mấy nam nhân từng có một đêm phong lưu với Nhã di nương đến đây, đồng thời làm chứng. Lại nói, kĩ nữ trong thanh lâu kỹ viện, ả mà không có chút thủ đoạn? Còn không biết Nhã di nương người từng có đến vài đêm đầu! Nhưng đây chỉ là vài người trong số đó mà thôi, nếu những người này Nhã di nương còn cảm thấy là Trương Tuyền ta vu oan người, như vậy Trương Tuyền ta đành chịu tổn ỉ bạc đưa cả nhà Lưu gia già trẻ lớn bé cùng đến trần Thái Nguyên hỏi thăm một chút, xem có bao nhiêu nam nhân đã từng có một đêm phong lưu với Nhã di nương.

Trương Tuyền thấy Nhã di nương vẫn liều chết không thừa nhận, lập tức cười lạnh ba tiếng.

Một tia hi vọng sống sót cuối cùng trong mắt Nhã di nương biến mất. ả nắm chặt hai đấm, ánh mắt âm độc nhìn Trương Tuyền, sau đó lại nhìn về phía Trương Anh. Bất kể thế nào ả cũng không ngờ mình sẽ có hôm nay.

Mà lúc này, có mấy người đàn ông từ phía sau đám đông đi ra. Trong đó đủ mọi loại người, có ông già năm mươi tuổi, có kẻ trung niên bốn mươi tuổi, cũng có người trẻ tuổi chừng hai mươi ba mươi, đủ mọi thành phần cao thấp. Bọn họ vừa thấy Nhã di nương thì đồng loạt kêu:

– Đây không phải là Đào Hoa cô nương của Thủy Liễu viện sao? Chẳng lẽ người đã quên, một năm trước chúng ta đã cùng phong lưu một đêm, ta cho người một lượng bạc à?

– Đứng rồi. Nàng chính là Đào Hoa cô nương, hồi đó cũng không đẹp như thế này. Bây giờ xem ra lại còn có vẻ lăng ló phóng đảng hơn trước kia nữa.

– Trương thiếu gia, nặng thật sự là Đào Hoa cô nương, ta đã từng vì bị trộm bạc, không có tiền cho nàng, nàng còn sai hộ viện trong kỹ viện đuổi đánh ta khỏi Thủy Liễu viện. Ta tuyệt đối không hề nhận lầm.

– Các người nói láo! Nói láo! Các người đều là người Trương Tuyền tìm đến để hãm hại ta! Trương Tuyền! Ta với người không oán không thù, sao người lại đối với ta như vậy? Trương Anh bị phu quân lưu chính là trừng phạt người đúng tội, có liên quan gì đến ta? Hôm nay người vu oan ta như vậy, không sợ bị trời phạt sao?

Nhã di nương nhìn thấy những người thỉnh linh xuất hiện này, sắc mặt càng thêm trắng bệch. ả về mặt hận ý nhìn về phía Trương Tuyền nổi giận mắg.

Trương Tuyền không để ý tới, nhìn mấy nam nhân đang nói kia.

– Chẳng lẽ Đào Hoa cô nương đã quên ta? Ta đây không chỉ một lần đi thăm người. Ta còn nhớ rõ chỗ đùi của người có một vết bớt tím hình tròn. Cái này chắc tuyệt đối không sai chứ?

Có người cực kì bất mãn Nhã di nương phủ nhận, lập tức bước tới nêu ra chứng cứ xác đáng.

– Người tiện phụ! Người dám lừa gạt ta!

Sắc mặt Lưu Kiện xanh mét, lửa giận ngập trời, một cước tàn nhẫn đá vào Nhã di nương, mặc kệ vừa rồi ả đã bị một cái tát và một cú đá của mình, lúc này thân mình đã thật sự yếu ớt rồi. Một cú này của hắn khiến Nhã di nương trong mắt hoa lên toàn sao với sao!

Hai người già Lưu gia hoàn toàn không còn mặt mũi, đối mặt với đám đông chung quanh đang bàn tán xôn xao, hai người cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng.

Ngày hôm nay Lưu gia đã phải trải qua sự nhục nhã lớn nhất, thể diện mất sạch. Mà đầu chỉ có mất mặt, còn mất hơn hai trăm vạn lượng bạc. Hai người già Lưu gia lúc này vô ngữ liên tục, trước đây sao lại đồng ý Lưu Kiện nâng Nhã di nương làm chính thê mà đuổi Trương Anh ra khỏi nhà chứ! Nếu họ không tuyệt tình đến mức đó với Trương Anh thì hôm nay đã chẳng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Thậm chí lúc này có hối hận cũng vô ích, bên ngoài vây quanh nhiều người như vậy, chuyện gièm pha mất mặt này ả không tới hai canh giờ thì tất cả mọi người ở trần Thượng Chí đều sẽ biết.

Nhã di nương ói ra một ngụm máu, hai mắt vô thần ngồi sững trên mặt đất, trong lòng đã hoàn toàn không có chủ ý. Nhiều người lên án như vậy, nàng còn có thể phản bác thế nào? Huống hồ cho dù lúc này nàng vẫn nói dối, chỉ cần họ đến trần Thái Nguyên hỏi thì chắc chắn toàn bộ quá khứ của nàng sẽ không giấu diếm được.

Lúc này Nhã di nương vẫn phản hồi hận, nếu nàng hiểu được thỏa mãn vui vẻ, không đòi hỏi tham lam nhiều như vậy, hiện thời chính là làm một di nương ở Lưu gia, đời này cũng sẽ áo cơm không lo. Nhưng nàng lại vì đi tranh đoạt cái ghế thiếu phu nhân nên giờ đây mới rơi vào nông nỗi này, đây là ông trời trừng phạt nàng ư? Báo ứng này sao có thể tới nhanh như vậy.

– Không ngờ Nhã di nương lại là người không biết liêm sỉ như vậy. Nguyên bản đã cảm thấy ả này lăng ló phóng đảng không khác gì hồ ly tinh, thì ra thật sự là hồ ly tinh không biết xấu hổ! Lại còn làm ra vẻ như hoàng hoa khuê nữ, thật khiến người khác cảm thấy ghê tởm.

– Ta thấy chuyện Trương Anh hồng hạnh vượt tường, gian díu với người ta chắc cũng là do Nhã di nương này làm ra, mục đích là vị trí Lưu thiếu phu nhân!

– Ta cũng thấy thế. Bất quá Nhã di nương này có phải hoàng hoa khuê nữ hay không, Lưu thiếu gia kia nữa điểm cũng không biết à? Cứ bị người ta lừa như vậy? Lưu thiếu gia không phải tự nhận phong lưu sao? Hắn chính là khách quen của các kĩ viện trên trần của chúng ta đấy, không ngờ cũng sẽ bị lừa! Quả nhiên là chuyện thú vị nhất mà ta từng nghe.

Đám đông vẫn đứng vây xem ngoài cửa đến bây giờ cũng đã không nhịn được, bắt đầu xôn xao bàn tán.

Nhã di nương hoàn toàn tuyệt vọng. Chuyện hôm nay bị truyền ra, nàng cần bản cũng không còn cách nào tiếp tục ở lại Lưu gia. Nhưng nàng đã được hưởng thụ mấy năm cảm ý ngọc thực ở Lưu gia, nếu đột nhiên bắt nàng từ bỏ để quay về cuộc sống lang bạt gì khổ, ăn bữa nay lo bữa mai, nàng trăm triệu lần không chịu nổi. Lập tức, Nhã di nương cũng không để ý mặt mũi, quý xuống bô về phía Lưu Kiện, hai tay ôm lấy đầu hắn, khóc lóc cầu xin:

– Phu quân, Tiểu Nhã là thật tâm yêu chàng. Mấy năm nay thiếp luôn luôn tận tâm hầu hạ người. Bất kể gặp bao nhiêu khó khăn Tiểu Nhã đều vất hết óc suy nghĩ mưu tính cho chàng. Chàng tuyệt đối không thể nhẫn tâm với Tiểu Nhã như thế. Tiểu Nhã thật sự bất đắc dĩ mới có thể lừa gạt phu quân. Tiểu Nhã thế, sau này tuyệt đối sẽ không lừa gạt phu quân nữa. Ngày sau nhất định sẽ tận tâm hầu hạ phu quân, llo gia, phu nhân.

Nhưng Lưu Kiến vốn cũng không phải là một người thương hương tiếc ngọc. Hắn lúc này hơi nóng đã bốc lên tới đầu, trong tiếng cười nhạo của mọi người thật muốn giết Nhã đi nương. Lúc này à lại còn nói nhiều như thế, càng khiến hắn phiền chán, thông hận, trực tiếp một cước đạp à ta ngã văng ra.

Mộ Dung Thu khẽ nhường mày, trong lòng cười lạnh, cảnh này nhìn vô cùng quen mắt.

Trương Anh xoay mặt không muốn nhìn nữa. Dù sao mấy ngày trước, tự bản thân nàng đã trải qua cảnh này. Tuy rằng nàng đã từng bị Lưu Kiến và Nhã đi nương hãm hại, nhưng dù sao cũng là người hiền lành chất phác, nhìn không được người khác đau khổ như thế.

Trương Tuyền lại không nhịn được khoe miệng khẽ nhếch. Những năm gần đây lần lần trên giang hồ, hắn sớm đã không còn là người mềm lòng như vậy, Nhã đi nương nên trả giá thật nhiều, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn làm như thế?

Hồng Lăng nghiêng thân nói khẽ bên tai Mộ Dung Thu:

— Cái này gọi là trừng phạt đúng tội.

Nếu Nhã đi nương sớm biết có kết quả như hôm nay, vậy à ta vẫn sẽ xuống tay ngoan độc đối với Trương Anh sao?

Trong phòng Triệu Sơ khẽ nhủ nhủ mày, nhẹ giọng phản phô gã sai vật phía sau:

— Đóng cửa lại đi.

Nhã đi nương bị một cước này đá văng ra xa, cho dù muốn lết tới gần Lưu Kiến chút nữa để cầu xin tha thứ cũng không còn sức lực.

— Kiến Nhi, đừng dấy đưa nữa. Không cần nghe lời à đàn bà không biết hổ thẹn đó nói. Hôm nay trong nhà còn có nhiều việc cần phải xử lý, đi thôi.

Lưu lão gia thật sự xấu mặt không chịu nổi, chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

— Đứng vậy, Kiến Nhi, đừng nghe à nói nữa. Hôm nay chúng ta đã đi ra ngoài khá lâu, còn đây đưa ở đây cũng chẳng có lợi lộc gì, đi thôi.

Lưu phu nhân cũng bước lên nói.

Nghe vậy, Lưu Kiến mang sắc mặt xanh mét nhỏ một ngụm nước bọt lên người Nhã đi nương, lại nhìn thoáng qua Trương Anh, trong mắt không che giấu chút nào sự chán ghét và khinh thường. Tiếp đó, trong tiếng nghị luận sôi nổi của đám đông vây quanh, người một nhà Lưu gia bỏ đi khỏi đó như chạy trốn.

Sau khi một nhà Lưu gia đi hết, Nhã đi nương ngồi yên bất động trong sân giống như xiêu hồn lạc phách.

Hàng xóm láng giềng lên tiếng trào phúng gièm pha Nhã đi nương một trận rồi đồng loạt giải tán.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua Nhã đi nương, quay đầu về phía Hồng Lăng, Trương Anh, Trương Tuyền nói:

— Chuyện còn lại các người xử lý đi.

Dứt lời, nàng đi vào nhà, Hồng Lăng cũng theo sát phía sau.

— Vâng.

Trương Tuyền, Trương Anh lập tức đáp.

Ngay lúc Mộ Dung Thu xoay người đi vào nhà, một bóng người khoác áo bảo tím sẫm xuất hiện trước cửa, đôi tròng mắt đen sâu hun hút của người đó không hề chớp nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đóng lại sau lưng nàng kia.

— Vương gia, vì sao ngài không gặp vương phi?

Một hộ vệ phía sau nam tử kia tiến lên một bước, thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, trong nháy mắt đôi đồng tử của nam tử kia trở nên đen như bóng đêm huyền ảo, nếu để ý có thể thấy trong đôi mắt như đêm đen ấy có một nỗi đau sâu sắc. Cần thận nhìn lại, còn có thể phát hiện trên mu đôi bàn tay sớm nắm chặt thành nắm đấm đã nổi đầy gân xanh. Nếu nàng đã không thêm che giấu hành tung của mình, cũng để cho Mã hộ vệ biết được, như vậy chứng tỏ nàng đã suy nghĩ cân thận, cũng có quyết định...

Quyết định này...

Hắn nhủ chặt mày, sâu tận đáy mắt càng thêm thâm trầm, trái tim tựa hồ bị từng nhát dao đâm vào đau đớn.

Giấy lát, giọng hần dĩ thường âm trầm nói:

— Người đi hủy khuôn mặt Lưu Kiến cho ta.

— Vâng.

Vi hai người đứng khá xa cánh cổng, vốn Trương Tuyền và Trương Anh cũng không chú ý, nhưng hai người vừa đuổi kẻ đang hoang mang lo sợ, Nhã đi nương, ra ngoài xong, lại nhìn thấy ở trước cửa có hai người đàn ông, nhất thời đều cảm giác được một luồng khí lạnh thấu xương ập tới. Nam tử trước mặt một thân như hàn băng vạn năm, hơi thở lạnh lẽo khiến hai người không dám nhìn thẳng. Mà nam tử kia dùng đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo đó liếc nhìn bọn họ, có thể làm cho họ không tự chủ giật mình.

Bọn họ cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trước cửa đã không còn bóng dáng người đàn ông kia.

— Tỷ tỷ, người đó là ai vậy?

Trương Tuyền hàng năm luyện võ, cơ thể lúc nào cũng ảm áp, nhưng mới rồi lại cảm thấy cả người lạnh lẽo đến phát run. Khi nào thì trấn Thượng Chí lại có nhân vật bậc này xuất hiện? Hắn vừa rồi còn chưa kịp nhìn rõ mặt mũi người đàn ông kia.

Trương Anh lắc đầu:

— Ta cũng không biết, có lẽ là người qua đường thôi. Chuyện người khác chúng ta đừng quan tâm làm gì, đóng cửa lại đi.

Y phục người đó mặc được may từ vải vóc thượng hạng, đường may khéo léo, toàn thân toát ra khí độ bất phàm, vừa thấy đã biết không phải nhân vật đơn giản.

Mà sau khi Nhã đi nương bị đuổi đi, hoang mang lo sợ lang thang trong ngõ hẻm, không hề tranh cãi âm ỉ, thật ra khiến Trương Anh và Trương Tuyền đỡ nhọc lòng.

Mộ Dung Thu trực tiếp đi thẳng đến căn phòng Triệu Sơ tạm thời nghỉ lại.

Triệu Sơ vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Mộ Dung Thu đang đi về phía mình. Bỗng nhiên thấy mấy vết rỗ trên khuôn mặt Mộ Dung Thu, trong mắt chợt loé lên.

Mộ Dung Thu đứng lúc nhìn thấy khoảnh khắc đó thì sau khi ngồi xuống, cười nói:

— Thích hợp che giấu khuôn mặt, sẽ giảm bớt không ít phiền phức.

Ở cổ đại, nữ tử quá đẹp, nếu như không có gia tộc lớn mạnh bảo vệ, chỉ có thể rơi vào kết cục trở thành vật phẩm cho đám nhà giàu quyền thế đùa bỡn.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5-1

Ở cổ đại, nữ tử quá đẹp, nếu như không có gia tộc lớn mạnh bảo vệ, chỉ có thể rơi vào kết cục trở thành vật phẩm cho đám nhà giàu quyền thế đùa bỡn.

Hiện thời nàng đang ở ngoài, khuôn mặt cũng không quá quan trọng. Thật ra ngoại trừ tuổi tác gần như không thể thay đổi, những điều còn lại đều có thể nhập gia tùy tục. Có điều mỗi sáng sớm phải ngồi trước gương đồng để “tạo hình” khuôn mặt rõ khá phiền phức này, bởi Hồng Lăng còn phải chăm sóc Tiểu Hiên Nhi. Mà từ khi rời khỏi vương phủ, rất nhiều chuyện Tiểu Hiên Nhi đều sẽ tự mình làm, rất ít phiền tới Hồng Lăng.

Triệu Sơ cười khẽ, gật gật đầu:

— Đương vậy. Bất quá người như vậy thật có hơi khó coi.

Khuôn mặt nàng vốn thanh nhã động lòng người, là những nốt nốt đỏ che lấp làn da, thậm chí là cả ngũ quan. Người nào vừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ này của nàng đều sẽ lập tức dời tầm mắt, vì vậy không hề phát hiện ngũ quan của nàng vô cùng cuốn hút.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhàu mày, đuôi mày hàm chứa ý cười, khép hờ mắt, trêu ghẹo nói:

— Xem ra Ngũ thiếu gia cũng là người trọng mặt mà bất hình dung. Đương nhiên nhìn người trước phải nhìn mặt mũi, sau mới xem xét bên trong. Nhưng so sánh với bề ngoài, ta càng cảm thấy được cái tâm là quan trọng nhất. Nếu như bề ngoài xinh đẹp động lòng người, kì thực nội tâm trống rỗng, như vậy, loại nữ nhân này cũng thật sự chỉ có thể trở thành đồ chơi cho đám nam nhân các người. Nếu như bề ngoài bình thường, nội tâm đầy đủ, không chỉ có sẽ khiến mình sống đáng hoàng mà còn có thể khiến cho nam nhân nhìn với cặp mắt khác xưa. Thế nhưng, Ngũ thiếu gia “xinh đẹp tuyệt trần”, khó có nữ tử nào có thể so nhan sắc với người. Ngũ thiếu gia đến nay còn chưa đôi dẫu, sợ là mặt cao hơn đình, muốn gặp được một nữ tử vừa xinh đẹp, đồng thời nội tâm cũng phải làm cho người khám phục đi?

Triệu Sơ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, nơi nào đó trong lòng chưa từng bị người khác chạm đến đột nhiên rung động một chút. Tay nàng chén trà của hân khẽ run lên, giây lát, bên khoé miệng gợi lên một nụ cười tuyệt mỹ, trả lời:

— Không ngờ phu nhân còn có cách giải thích như thế. Đối với ta mà nói, nữ nhân không cần tuyệt sắc đa tài, chỉ cần hiểu suy nghĩ trong lòng ta là được.

Hiện thời nàng rời khỏi vương phủ, người bên cạnh đều gọi “phu nhân”, hân cũng gọi nàng như vậy.

— Trên đời, người mà Ngũ thiếu gia nói như vậy đã ít càng thêm ít.

Mộ Dung Thu cầm lên tách trà Hồng Lăng đưa tới, nhấp một ngụm rồi mới cười khẽ trả lời.

Triệu Sơ khác với những nam tử bình thường khác. Hân sinh ra trong một đại gia tộc, suy nghĩ vốn nên có là cưới một nữ tử từ gia thế tương đương, hơn nữa lại xinh đẹp, sẽ là hiền thê krong mẫu. Nhưng dường như hân đối với dạng nữ tử này lại không mấy hứng thú.

Triệu Sơ khẽ gật đầu, sau đó sắc mặt hơi hơi trầm xuống, giọng nói cũng tương đối thận trọng:

— Trong những ngày phu nhân rời khỏi kinh thành này, ở đó đã xảy ra không ít chuyện. Sau khi Vương gia nghe nói người mất tích thì ói ra máu, bệnh tới mức suy giảm tâm phể, nằm trên giường tĩnh dưỡng hơn nửa tháng mới khỏi phục. Ngay trong ngày hôm sau lập tức từ hôn, cũng tuyên bố với bên ngoài, hân sinh có bệnh hiểm nghèo, không thể có con. Công chúa Chiêu Hoa từng đến phủ Nam Dương Vương thăm vương gia để xác định Nam Dương Vương có thật bị bệnh không rồi mới đồng ý từ hôn. Sau đó nàng ta tiến cung, được phong làm Hoa phi.

Một trận gió lạnh từ cửa vào, thẳng tắp thổi vào lòng Mộ Dung Thu khiến nàng run rẩy. Khi đôi rèm mí lay động, dường như trong mắt nàng thấp thoáng một nỗi đau.

Nàng rũ mắt, Triệu Sơ nhìn không ra thần sắc của nàng, nhưng mà, hân dừng lại chốc lát rồi nói thêm:

— Ta có thể tìm được, đương nhiên vương gia cũng sẽ tìm được. Thực ra phu nhân đã chuẩn bị tốt để gặp lại vương gia rồi phải không?

Mộ Dung Thu hơi hơi nhàu mày không nói.

— Thật ra chuyện hóa thân vương gia và chúng ta đã có tính toán, chỉ cần ổn định Bắc Cương, rồi tấn công không chế Nam Cương xong, hân sẽ hưu công chúa Chiêu Hoa. Đây cũng là nguyên nhân hân đặt phủ của công chúa Chiêu Hoa ở nơi cách xa phủ Nam Dương Vương nhất. Hân chưa bao giờ nghĩ tới việc đi gặp công chúa Chiêu Hoa, cũng chưa bao giờ muốn cho nàng ta cướp đi những gì thuộc về người.

Triệu Sơ giải thích, là thay Vũ Văn Mặc giải thích.

Kỷ thực, từ trước đến nay, Vũ Văn Mặc cũng không nghĩ tới thương tổn Mộ Dung Thu, chỉ là muốn tạm thời ổn định Bắc Cương. Mà Mộ Dung Thu bỏ đi lại là vì công chúa Chiêu Hoa. Có lẽ trong mắt nữ tử khác, loại hành vi này thật khiến người khác khó hiểu, dù sao Vũ Văn Mặc không để cho nàng mất đi cái gì. Đây là bởi vì điều nàng muốn là một đôi mới kiếp chỉ hai người sao? Nàng muốn nam nhân của mình không thể có bất cứ nữ nhân nào khác? Ý tứ chân chính ẩn chứa trong mấy chữ này, e là rất khó lí giải cận kề.

Ánh mắt Triệu Sơ mênh mông chớp động, kết quả nữ nhân trước mặt này là nữ tử thế nào? Ý nghĩ của nàng thậm chí rất kinh tế hãi tục. Thế nhưng, trong mơ hồ hân lại cảm giác được sự đau lòng vì nàng. Nếu hân chưa từng gặp nàng, có lẽ sẽ cảm thấy sự kiên trì đó có chút không thực tế. Nhưng hôm nay gặp lại, hân lại cảm thấy, nàng đáng giá càng nhiều hơn.

Mộ Dung Thu chậm chậm ngừng đầu nhìn về phía Triệu Sơ, ánh mắt nhìn như vô cùng bình tĩnh, nhưng trong giọng nói có chút run rẩy mà e là ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra.

— Hiện thời hân khỏe chứ?

Lời này vừa nói ra, Triệu Sơ chợt nheo mắt. Ánh mắt lần đầu tiên không che giấu nhìn thẳng nàng. Mặc dù rất khiếp sợ, nhưng trong lòng Triệu Sơ không khỏi tự giễu cười khẽ. Hân sớm phải biết trong lòng nàng có Vũ Văn Mặc, cho nên mới không do dự từ bỏ Vũ Văn Mặc như vậy?

— Tuy bệnh nặng đã khỏi nhưng gầy đi rất nhiều.

Triệu Sơ nói sự thật cho nàng biết.

Mộ Dung Thu cau chặt đôi mày, bầu không khí bỗng nhiên trầm xuống.

Qua một lúc lâu, Mộ Dung Thu mới ngừng đầu lên nhìn về phía Triệu Sơ, giọng điệu bình tĩnh hỏi:

— Ngũ thiếu gia định ở trấn Thượng Chí mấy ngày? Hiện thời đang trọ ở đâu?

— Ta đang tạm nghỉ ở khách điểm Bình An ở trấn trên. Lần này đến đây, một là gặp người, hai là muốn bàn chuyện mua tơ tằm với Lưu gia. Nhưng sau khi chứng kiến chuyện hôm nay, e là ngày sau người ta nên lựa chọn hợp tác không phải là Lưu gia, mà là phu nhân.

Triệu Sơ nghe nàng nói sang chuyện khác thì cũng tự nhiên dời đề tài.

Mộ Dung Thu biết lần này Triệu Sơ xuất hiện, cũng tìm được nàng chuẩn xác như vậy thì nhất định là đã biết nơi ẩn thân của nàng nên trực tiếp mà đến. Mục đích của hân khi tới gặp nàng rất rõ ràng, dù sao buổi nói chuyện vừa rồi của hân kia đã khiến lòng nàng rối loạn. Nhưng cả hai đều là người thông minh, biết chuyện gì nên quan tâm đến, chuyện gì nên buông tay. Nàng hoàn toàn không cần truy cứu việc hân làm cách nào tìm được nơi ở của nàng. Huống hồ, hiện thời hân đã lấy chuyện buôn bán ra nói như vậy khiến nàng cũng thả lỏng hơn. Hơn nữa, nàng hiểu rất rõ, ở thời đại này, nếu muốn thành công trên thương trường, nhất định phải có hậu thuẫn mạnh mẽ. Đây cũng là nguyên nhân nàng nhiều lần hợp tác với Triệu Sơ và Tạ Nguyên. Hợp tác với hai người này thì mất ít sức và của nhưng lời nhiều. Kỳ thực chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, mỗi bên đều nhắm đến nhu cầu và lợi ích của bản thân.

— Ô? Vậy thì tốt.

— Đợi người xử lí xong chuyện của Lưu gia, chúng ta lại bàn tiếp. Còn nữa, việc buôn bán của các cửa hàng có ba mươi phần trăm cổ phần của người ở Bình Thành không ngừng phát triển. Đại ca ta còn mở thêm một số chi nhánh ở vài trấn lân cận. Sau khi ta cùng với huynh ấy trao đổi xong, định nâng cổ phần của người lên thành bốn mươi phần trăm. Có điều chi sợ người sẽ phải vất vả hơn một chút. Hiện thời các món ăn bổ dưỡng và số mỹ phẩm đường da đang ở tình trạng cung không đủ cầu.

Triệu Sơ buông chén trà, nhìn Mộ Dung Thu vui vẻ tán gẫu.

Mộ Dung Thu gật gật đầu:

— Được. Đứng là chuyện vui. Đợi có thời gian ta sẽ suy nghĩ rồi bổ sung thêm một số sản phẩm khác.

Nàng tin tưởng Triệu gia chắc chắn sẽ khiến mấy cửa hàng đó ngày càng tốt hơn. Nàng vốn muốn kinh doanh một vài thứ ở trấn Thượng Chí này, nhưng bỗng nhiên lại nghĩ, bản thân đã hợp tác với Triệu gia, nàng chỉ cần cung cấp một ít phương thuốc là có thể ngồi mát ăn bát vàng, bây giờ lại ở đây kinh doanh nữa thì không phải đang cạnh tranh buôn bán với chính mình sao? Ngược lại không bằng đổi cái mới.

Kế tiếp Triệu Sơ và Mộ Dung Thu lại hàn huyên một chút. Đến giờ cơm chiều, Mộ Dung Thu mời hân ở lại dùng bữa.

Do mới quyết định dừng chân ở trấn Thượng Chí nên Mộ Dung Thu cũng chưa mua thêm nhà dẫu hầu hạ, vì vậy cơm chiều thường là do Mộ Dung Thu và Hồng Lăng làm. Thật ra Hồng Lăng không muốn để Mộ Dung Thu xuống bếp nhưng nàng rất kiên trì, dù sao cái việc mới mua nhà Hồng Lăng cũng đã mất không ít sức lực mới dọn dẹp ngăn nắp được, nếu nàng còn ngồi chờ Hồng Lăng hầu hạ, như vậy nhìn rất không ra gì. Có điều, mấy ngày nay sau khi Trương Anh đến thì cũng giúp Hồng Lăng thu xếp không ít việc, cũng thường xuyên xuống bếp.

Khi lần đầu tiên nghe nói Mộ Dung Thu xuống bếp, Triệu Sơ đã vô cùng kinh ngạc. Hân từng nghe Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo nói, tay nghề nấu nướng của Mộ Dung Thu không tầm thường. Không ngờ hôm nay nàng lại chủ động xuống bếp.

Hơn nữa canh giờ sau, Mộ Dung Thu cũng đã từ phòng bếp đi ra. Vì nguyên liệu nấu ăn trong bếp hơi ít, mà nàng cũng không có thời gian làm nhiều hơn, vì vậy chỉ đơn giản làm 5 món, bốn mặn một canh.

Tuy rằng đồ ăn khá đơn giản nhưng sắc hương vị đều đủ cả. Dù chỉ là món ăn gia đình nhưng vẫn có thể nhìn ra được người nấu rất dụng tâm trong từng món.

Mà Trương Anh biết được có khách quý ở đây, tìm hết lý do đi ra ngoài, nói là cùng ăn cơm chiều với Trương Tuyền. Mộ Dung Thu cũng không miễn cưỡng giữ lại. Vì Hân nhi không mấy quen thân với Triệu Sơ, trí nhớ trẻ con cũng không quá

tốt. Cậu nhóc chỉ mới gặp qua Triệu Sơ một lần thôi, vì vậy Hiền nhi khách khí gọi Triệu Sơ là Triệu thúc thúc, sau đó ngoan ngoãn ăn cơm, không quấy rầy Mộ Dung Thụ và Triệu Sơ nói chuyện.

Tay nghề Mộ Dung Thụ khiến Triệu Sơ kinh ngạc, đồng thời trong lòng cảm thán, một nữ tử như vậy, bất kể phương diện nào cũng vô cùng xuất sắc. Nhưng mà, hắn đã chậm một bước, đã thua bởi Vũ Văn Mặc.

Lúc dùng cơm, Mộ Dung Thụ không lên tiếng, cho dù trên khoe mỗi nàng luôn hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, nhưng đôi mắt không mất lại như có đám chiều. Triệu Sơ tâm tư sâu sắc, tất nhiên biết buổi nói chuyện chiều nay của hắn đã ảnh hưởng đến suy nghĩ trong lòng nàng.

Sau khi ăn xong, Triệu Sơ không tiện ở lại lâu trong này bên cùng gã sai vặt rời đi.

Chờ Triệu Sơ đi rồi, Hồng Lăng đứng ở trước cửa viện, cau mày nói:

— Vương phi, Ngũ thiếu gia có thể biết được nơi chúng ta ở, như vậy e là vương gia cũng sắp đến đây.

Đến lúc đó, vương gia sẽ lựa chọn thế nào?

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ lần nữa nhũn chặt đôi mày. Trước mắt như lại hiện lên cảm giác khi thoáng bắt gặp vật áo bảo màu tím thêu hoa văn vàng, còn có tầm mắt nóng rực khiến nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc kia.

Hắn tối sao?

— Ngũ thiếu gia nói sau khi vương gia biết được vương phi ngài bỏ đi đã bị hộc máu, hơn nữa còn suy giảm tới tám phần. Xem ra ở trong lòng vương gia, vương phi cực kì quan trọng. Vương phi, nếu vương gia tìm đến, người có trở lại kinh thành hay không?

Sau một hồi trầm mặc, Hồng Lăng nhận không được mở miệng hỏi.

Mấy ngày này nàng luôn đi theo vương phi, mặc dù ở trên đường hai người vẫn chưa gặp vấn đề gì quá khó khăn, nhưng dù sao vương phi cũng là một phụ nhân đơn độc, tuy rằng trên mặt đã hoá trang thành bị rỡ để che giấu bớt, nhưng vẫn có người nói chuyện linh tinh, đồng thời còn có vài gã đàn ông không có mắt đến trêu chọc vương phi. Điều nói trước cửa nhà quả phụ nhiều thì phi, hiện thời bên người vương phi không hề có bóng dáng nam nhân, cũng khó trách sẽ khiến người ta đến trêu chọc, đồng thời ngay cả Tiểu Hiền nhi cũng vì muốn bảo vệ vương phi mới muốn học chút công phu quyền cước.

Đôi mắt sáng ngời của Mộ Dung Thụ chớp động. Nàng nhẹ nhàng nhắm mày lại. lát sau, nàng mới mở miệng nói:

— Chờ một thời gian nữa đi, ta còn chưa quyết định.

Thì ra, nàng muốn ở cái trấn nhỏ này sống an ổn cả đời cùng với Hiền nhi. Dù sao điều mà nàng kiên trì không ai có thể cho. Như vậy, nàng không miễn cưỡng nữa.

Nhưng...

Không biết vì sao, nàng do dự...

Từ trước tới nay suy nghĩ của nàng đều rất kiên định, một khi quyết định tuyệt đối sẽ không sửa đổi. Nhưng, hiện tại, nàng thật sự do dự. Có lẽ, nàng nên cẩn thận suy nghĩ, đúng vậy, cần thận suy nghĩ.

— Hi vọng vương phi nghĩ rõ ràng. Vương gia đối với ngài là một tấm chân tình. Có lẽ trong chuyện của công chúa Chiêu Hoa vương gia đã làm sai. Nhưng ngay từ lúc bắt đầu cho đến sau này vương gia đều đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ cho vương phi, bằng không cũng sẽ không thể xây một phủ đệ mới. Tuy rằng công chúa Chiêu Hoa và vương phi có cùng thân phận, nhưng vì vương phi sao vương gia có thể đến phủ Chiêu Dương chứ? Nó thì nghe nói, vương gia đã nhận lời với vương phi, chỉ cần ba đến năm tháng, sẽ giải quyết triệt để mọi chuyện. Công chúa Chiêu Hoa cũng sẽ không thể là Nam Dương vương phi. Kỳ thực, đối lại góc độ suy nghĩ, vương gia làm như vậy, cũng là vì vương phi. Còn nữa, sau khi vương phi bỏ đi, vương gia nhận được tin tức thì hộc máu hôn mê, thậm chí suy giảm tới tám phần, đồng thời việc đầu tiên gia làm khi tỉnh dậy là từ hôn, cũng tuyên cáo thiên hạ là thân thể có bệnh hiểm nghèo, không thể có con. Kể từ đó, sau này đứng nói là hòa thân, e là không ai dám biết mà lại muốn làm trắc phi, hay thậm chí là phu nhân của vương gia. Nó thì cảm thấy, vương gia tựa hồ chỉ muốn có một mình vương phi mà thôi.

Hồng Lăng cau mày trầm giọng nói.

Trong đêm tối, tiếng Hồng Lăng tựa như một luồng khí lạnh buốt xuyên thấu vào lòng Mộ Dung Thụ, khiến tâm trí nàng rung động mạnh mẽ. Nàng nhìn chăm chăm vào góc tường, đôi đồng tử lạnh như băng vô cùng u ám.

— Vương phi á? Phu nhân, Hồng Lăng, hai người đang nói đến vị vương phi nào thế?

Trương Anh từ khúc rẽ ngoặt đi tới, mơ hồ nghe được Mộ Dung Thụ và Hồng Lăng nhắc tới vương phi, vương gia gì đó, tò mò cười hỏi.

Nghe vậy, Hồng Lăng lập tức nhìn thoáng qua Mộ Dung Thụ, im bặt, sau đó nhìn về phía Trương Anh, đi ra phía cửa. Nàng bước về trước hai bước, cầm tay Trương Anh, cười giải thích:

— À, ta nghe nói Bình Sóc Vương ở Bình Thành có đến hai vị vương phi, lại chung sống vô cùng hoà thuận êm ấm nên mới tò mò nói mấy câu. Người vừa trở về cùng Trương Tuyên à?

— Ừ. Nay mai là đã đưa số tờ tằm trong tay bán cho Lư gia. Đề phòng có chuyện, ta có ý thương lượng một chút với đối đệ, đêm nay không được đề xảy ra vấn đề gì không may, bằng không cũng khó ăn nói với Lư gia.

Trương Anh cười trả lời.

Hai người cùng vào sân, Hồng Lăng đóng cửa viện lại.

— Đứng rồi, nghe hai người nhắc đến Bình Sóc Vương và hai vị vương phi của hắn khiến ta nhớ tới đến Nam Dương Vương trong kinh thành. Nghe nói Nam Dương vương phi thân nhiễm bệnh nặng ở trong phủ ngài ngồi, Nam Dương Vương hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào đến thăm, quấy rầy. Người của trấn chúng ta còn đang nghị luận, có phải vị Nam Dương vương phi này bị bệnh hiểm nghèo truyền nhiễm gì hay không, sợ lây bệnh cho người khác? Vì vậy Nam Dương Vương mới có thể hạ lệnh như vậy? Ngay cả người nhà mợ đẻ của Nam Dương vương phi cũng không cho vào thăm nữa.

Trương Anh cười nói. Đối với dân chúng tầm thường như bọn họ, những kẻ hoàng tộc tôn quý này cách bọn họ rất rất xa, vì vậy khi nghe được dù chỉ là một chút xấu tin tức cũng có thể trở thành đề tài trọng tâm của họ trong một thời gian dài.

Hồng Lăng thật không ngờ Trương Anh lại bỗng nhiên đề cập đến Mộ Dung Thụ, nụ cười có chút lúng túng nói:

— Chuyện của những quý nhân trong kinh thành sao những người dân tầm thường chúng ta biết được.

Mà Mộ Dung Thụ lại là về mặt thân nhiên nói:

— Các người cứ từ chuyện đi, ta về phòng nghỉ ngơi.

Trương Anh và Hồng Lăng lập tức đáp dạ.

Hồng Lăng có chút lo lắng nhìn bóng lưng Mộ Dung Thụ rời đi. Thật ra trong lòng vương phi, vương gia cũng rất quan trọng đúng không? Tuy rằng nàng không biết vương phi đang nghĩ gì, nhưng nàng biết, kỳ thực vương phi cũng vô cùng đau khổ. Nàng và Tiểu Hiền nhi luôn luôn đi theo bên người vương phi, ở mặt ngoài vương phi vẫn trước sau như một, nhưng bọn họ mỗi ngày ở bên cạnh nàng, sao lại không cảm giác được những thay đổi dù rất nhỏ kia của nàng.

Vì vậy, nàng không thể để cho vương phi đau khổ cả đời. Chỉ là, hiện thời Ngũ thiếu gia của Triệu gia đến đây. Hắn là nam tử ưu tú như vậy, không chỉ có bề ngoài tuấn mỹ, còn có gia thế hùng hậu. Từ đạo đến đức, ngoài mặt là vì chuyện buồn bán tơ tằm ở trấn Thượng Chỉ nhưng sự thật là vì vương phi đó? Lần đó ở Triệu gia, nàng đã cảm thấy tình cảm hàm danh cho vương phi kia không tầm thường. Tình huống trước mắt thật phức tạp.

— Đứng vậy. Chuyện của các quý nhân này sao chúng ta có thể rõ ràng chứ? Theo ta thấy, không biết cũng tốt. Nghe nói trong chỗ nhà cao cửa rộng ấy, nữ tử đều không được tự do đâu, những nữ tử từ như chúng ta ở trấn này thì nhất không cần mỗi ngày bị nhốt bên trong hậu viện, suốt ngày lục đục tranh đấu với nhau. Còn nữa, nghe người ta nói, nhà nào càng cao sang quyền quý, chuyện bên trong càng khó lường, chúng ta cứ nên nhìn chơi thôi.

Trương Anh vừa đi, vừa nói với Hồng Lăng.

Hồng Lăng thôi không nhìn về phía phòng Mộ Dung Thụ, sau đó quay sang trò chuyện với Trương Anh:

— Ừ, nhà nào càng giàu thì càng có nhiều chuyện. Nhưng mà, có chỗ nào không nhiều chuyện đây. Quý nhân có phiền muộn của quý nhân, dân chúng cũng có phiền muộn của dân chúng. Người sống trên đời, đâu có thể mỗi việc đều luôn thoải mái như vậy?

— Nghe Hồng Lăng cô có nói kia, giống như lời của người đã trải qua hơn nửa đời vậy. Nếu ai không biết còn tưởng rằng Hồng Lăng cô nương là vị phụ nhân bốn mươi, năm mươi tuổi đấy. Đứng rồi, cái người nam tử hôm nay đến tìm phu nhân kia thật là quá sức đẹp trai rồi, khiến người khác không dám nhìn. Ta còn chưa từng thấy qua nam tử tuấn mỹ như thế. Nhắc tới cũng kỳ lạ, còn có một người nữa, hắn mặc quần áo màu tím sẫm, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương làm cho người ta sợ hãi, khiến ta và đệ đệ không dám nhìn thẳng, cần bản cung cũng không kịp nhìn rõ về mặt người đó. Điều duy nhất nhớ được là khuôn mặt nam tử này tái nhợt, đáng vẻ như bệnh nặng mới khỏi vậy.

Trương Anh bỗng nhiên nhớ tới Triệu Sơ, người bỗng nhiên xuất hiện trong sân chiều nay và nam tử một thân hơi thở lạnh thấu xương lạnh kia, lập tức nói với Hồng Lăng.

Nghe vậy, hai mắt Hồng Lăng sáng lên, bắt thần nắm lấy tay Trương Anh, có vài phản kích động hơi lần nữa:

— Là người tận mắt nhìn thấy? Nam tử kia một thân hơi thở lạnh như băng?

Vương gia vốn là người lạnh như băng, trên mặt hiếm có lúc tươi cười. Trước đây khi lần đầu tiên nhìn thấy vương gia, nàng đã sợ run cả người. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, lúc vương gia ở bên cạnh vương phi thì hơi thở lạnh như băng trên người làm cho người ta sợ hãi kia đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại sự dịu dàng thấm thiết.

Trương Anh có chút nghi hoặc nhìn Hồng Lăng, vì sao Hồng Lăng lại kích động như vậy? Bất quá Trương Anh cũng không nghĩ nhiều, khi tất cả lời của Hồng Lăng cũng chẳng có gì bất thường, bèn không nghĩ ngợi gì gật đầu trả lời:

— Đương vậy. Có điều đệ đệ ta nói, người này có võ công. Chúng ta vừa cúi đầu xuống một lát thì khi ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng hần đâu. Không biết người này sao lại đến ngõ hẻm nhà chúng ta chứ, nhìn cách đi đứng ăn mặc của hần, khí chất tôn quý, vừa thấy đã biết là người quyền quý.

Tất nhiên Hồng Lăng không hề nghe thấy lời tiếp theo của Trương Anh, lúc này trong đầu nàng toàn là kinh hi, vương gia đến rồi!

Đúng vậy, nhất định là vương gia đến rồi!

Chỉ cần vương gia đến đây, có lẽ vương phi sẽ không đau khổ như vậy. Nàng thật sự hi vọng vương phi có thể quay về là người trước đây khi còn ở vương phủ, chỉ cần vương phi tốt, nàng đã cảm ơn Trời Phật.

Hôm sau, người trong trấn vừa thức dậy ăn điểm tâm xong, dọn dẹp nhà cửa, vừa mở cổng ra đã nghe thấy hàng xóm đang tụ tập một chỗ bàn tán gì đó.

Hồng Lăng và Trương Anh tò mò bèn đi qua nghe. Kết quả lấy được tin tức thật sự làm cho người ta khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5-2

Hôm sau, người trong trấn vừa thức dậy ăn điểm tâm xong, dọn dẹp nhà cửa, vừa mở cổng ra đã nghe thấy hàng xóm đang tụ tập một chỗ bàn tán gì đó.

Hồng Lăng và Trương Anh tò mò bèn đi qua nghe. Kết quả lấy được tin tức thật sự làm cho người ta khiếp sợ!

Tối hôm qua Lư thiếu gia Lư Kiến gặp quý!

Vừa tỉnh ngủ, hai bên gò má có dấu vết bị lừa lên lên. Theo lý thuyết, Lư Kiến hẳn là phải cảm giác được sự đau đớn, nhưng Lư Kiến lại không có một chút cảm giác nào, chỉ khi soi gương mới phát hiện trên mặt bị phồng, lúc đó mới hậu tri hậu giác kêu lên đau đớn.

Vốn người Lư gia còn muốn đi báo quan, nhưng cẩn thận ngẫm lại, chuyện này từ đầu đến cuối thật sự là kỳ lạ. Nếu là bị người khác làm phồng, sao Lư Kiến lại không bị đau mà kêu lên? Nếu không phải soi gương căn bản cũng không phát hiện thương tổn do bị phồng. Cứ như vậy, người của Lư gia nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhận định là do ma quỷ gây ra. Không khỏi mặt mặt xấu hổ, Lư lão gia đành dè dặt việc này xuống, sau khi sai già sai vãi đi tìm đại phu đến khám, xác định chỉ là vết bóng thông thường, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ ảnh hưởng đến khuôn mặt sau này thì mới yên lòng.

Nghe nói, sau khi Lư Kiến biết được khuôn mặt bị hủy, than trời trách đất, còn choáng váng ngất lịm.

Trên trán mới người đều nói ông trời có mắt, Lư Kiến đã bị báo ứng. Ông trời thật sự có mắt, không phải là không bị báo ứng mà là thời điểm chưa tới. Lư Kiến ở trấn trên làm mưa làm gió nhiều năm như vậy, không chỉ có chiếm đoạt sản nghiệp Trương gia, còn vu hãm Trương Anh, hiện thời nỡ nhân của hần, Nhã di nương xuất thân là kỹ nữ, đồng thời lại bị ma quỷ hủy dung, chuyện này đã nói lên những hành vi của Lư Kiến ngay cả ông trời đều nhìn không được.

Trương Anh nghe nói những chuyện này, nói không nên lời là cảm giác gì, chỉ là cười lạnh vài tiếng rồi cũng không để việc này trong lòng.

Hồng Lăng nói lại chuyện kỳ lạ này cho Mộ Dung Thư nghe, Mộ Dung Thư nhin không được cười đáp:

— Ông đầu ra có ma quỷ chứ? Sợ là Lư Kiến đắc tội với ai, bị người ta nửa đêm trả thù. Nếu bị trúng các loại mê hương này nó sẽ mất đi trí giác, đừng nói bị người ta hủy dung, cho dù bị người ta lấy mạng cũng không hề hay biết. Mà con người chính là như thế, ngay lúc không ngờ bản thân mình bị thương, còn chưa cảm thấy gì, đây là vấn đề ý thức. Chờ khi nhìn thấy vết thương thì mới cảm giác được đau đớn.

Không biết người Lư Kiến đắc tội là ai, người này xuống tay thật ra rất ác độc, vết sẹo là vĩnh viễn, không chỉ có làm cho người ta đau đớn vạn phần, còn sẽ lưu lại vết tích không cách nào chữa trị.

— Chẳng lẽ là Nhã di nương?

Trương Anh đoán.

Hôm qua hành vi của Lư Kiến đối với Nhã di nương, chuyện của Nhã di nương đã truyền đi khắp trấn Thượng Chí, Nhã di nương nhận hết sự gièm pha trào phúng mỉa mai của mọi người, nhất định sẽ oán hận trong lòng. Nếu thực sự Lư Kiến làm ra những hành vi này, cũng không khó giải thích. Nhưng Trương Anh hỏi ra miệng lại cảm thấy không có khả năng. Nhã di nương không có võ công, sao có thể xâm nhập Lư gia, đừng nói tới chuyện không một dấu vết hủy đi khuôn mặt Lư Kiến.

— Không thể nào. Cứ nhìn thái độ hôm qua của Nhã di nương với Lư Kiến là thấy, nàng ta yêu thương Lư Kiến sâu sắc, tất nhiên sẽ không làm chuyện thương tổn hần. Huống chi Nhã di nương nàng cũng không dám. Có điều ai cũng không dám khẳng định, nàng ta sẽ vì yêu thành hận. Nhưng nghe nói tường viện Lư gia rất cao, nếu không có võ công, chắc sẽ không thể vượt qua được.

Mộ Dung Thư cười nhạt.

Trương Anh gật gù đầu:

— Vâng, phu nhân nói có lý.

— Nhưng mà cũng lạ, theo lý thuyết Nhã di nương sẽ phải có hành động, dù sao hôm qua nàng rơi vào kết cục đó là vì Trương Tuyên lời chuyện quá khứ của nàng ra. Nhưng đến bây giờ nửa đêm động tĩnh đều không có, cũng không nghe người ta nói nhìn thấy Nhã di nương trên trấn. Nàng không thể quay về Lư gia, như vậy hiện tại nàng sẽ ở đâu? Như là biến mất vậy.

Hồng Lăng có chút tiếc nuối nói. Những năm gần đây nàng đều trải qua cuộc sống nơi nhà cao cửa rộng, đương nhiên có thể nhìn ra vài phần tâm tư của Nhã di nương.

Nhã di nương vừa thấy đã biết không phải kẻ yên phận. Á có thể tính kẻ ăn nhân mình là Trương Anh, tàn nhẫn độc ác như vậy, thế thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua hoặc là buông tha Trương Anh như thế. Cho nên bây giờ á ta án binh bất động thật ra lại khiến người khác lo lắng.

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng nhún mày lại, nhìn về phía Trương Anh hỏi:

— Hôm qua Trương Tuyên có theo dõi Nhã di nương không?

Nàng cũng lo lắng như Hồng Lăng.

— Sau khi đuổi Nhã di nương đi, Trương Tuyên cũng đã theo dõi, quan sát chặt chẽ mọi động tác của nàng ta. Nàng ở trấn này chỉ một thân một mình không vướng bận gì, có lẽ là đi nhiều một nơi nên đến một khách điểm nghỉ ngơi, lúc đó Trương Tuyên mới trở về sân trong chừng số 10 tâm kia. Sáng sớm hôm nay đến khách sạn lại phát hiện không có bóng dáng Nhã di nương. Nói đến cũng lạ, Trương Tuyên tìm khắp nơi trong trấn, hỏi thăm rất nhiều người đều không nhìn thấy Nhã di nương, xem ra là nàng ta đã rời khỏi trấn Thượng Chí.

Trương Anh lập tức đáp lời.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư gật gù đầu, yên tâm. Nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, Nhã di nương tuyệt đối không phải là kẻ dễ dàng bỏ qua cho người khác như thế, á sẽ khinh địch rồi đi như vậy? Nếu là do không chịu nổi sự nhục báng, chế cười của mọi người mà bỏ đi, vậy thì những tháng ngày lăn lộn ở kỹ viện của á thật là uổng phí.

Vậy thì do đâu?

Đang lúc nàng đang nghĩ hoặc thì có người gõ cửa.

— Ta đi xem.

Trương Anh lập tức đứng dậy, chạy ra ngoài mở cửa.

Không đầy một lát sau đã nghe trong viện truyền đến mấy câu nói chanh chua.

— Con dâu, quả nhiên người tuyệt tình như thế? Người cần phải suy nghĩ kỹ, nếu đã nhận số ngắn lượng này, vậy thì sau này người và Lư gia chúng ta sẽ không còn bất kì quan hệ gì nữa.

Lư phu nhân còn chưa hết hy vọng, nói. Bà thật đau lòng cho số bạc này, hơn hai trăm vạn, bao nhiêu năm vất vả mới có thể kiếm được.

Lư lão gia tuy rằng hôm qua đã đáp ứng, nhưng khi cầm ngân phiếu muốn giao ra, ông ta cũng không nhịn được đau lòng, mở miệng khuyên:

— Con dâu, hiện thời Kiến Nhi cũng hồi hận rồi, còn bị trừng phạt nữa, lúc này hần thật sự rất cần người chăm sóc. Văn nhi cũng ảm ỉ đôi mẹ. Mấy ngày nay Văn nhi ngay cả ngủ cũng không yên ổn, trông ngóng người sớm ngày trở về. Con dâu,

hiện tại hối hận còn kịp.

Ngày hôm nay tôi gặp Trương Anh chỉ có Lư lão già và Lư phu nhân, Lư Kiến do hủ dụng nên bị đá kích, tinh thần không được tốt ở lại Lư gia dưỡng bệnh. Hiện thời hẳn không còn khuôn mặt tự nhận là anh tuấn kia, lại trở thành gã đàn ông xấu xí, sao hẳn có thể chấp nhận?

Trương Anh nhủ nhủ mày. Đã đến nước này mà hai người già Lư gia còn muốn tính toán, quả nhiên khiến người ta vô cùng căm hận. Trương Anh cau mày trả lời:

— Có lẽ hai người còn chưa biết, số tơ tằm này cũng không phải là ta mua, ta cũng lắm là người làm việc cho phu nhân. Số tơ tằm đó đều là của phu nhân. Nếu hai người muốn ta trở về, như vậy ta đi ngay lập tức. Chỉ là số tơ tằm này các người vẫn phải mua với giá hai trăm vạn lượng bạc.

Nghe vậy, Lư gia nhị lão không thể tin nhìn về phía Trương Anh:

— Người nói cái gì?

Chẳng lẽ những gì bọn họ nói ngày hôm qua đều là vô ích? Trương Anh vốn không có quyền quyết định? Nếu vậy, chẳng phải bọn họ đang diễn tuồng cho người khác xem?

— Các người còn muốn cho ta quay về Lư gia sao? Nếu còn muốn, ta phải đi thu thập hành lý ngay.

Trương Anh nhủ mày, tràn ngập vẻ khinh thường, lạnh giọng hỏi:

Kỳ thực đáp án đã rất rõ ràng, thái độ của hai người già Lư gia thay đổi cực nhanh. Hừ, thật là buồn cười, nếu Trương Anh đã không thể quyết định, bọn họ còn xin nài ta trở về có ích lợi gì? Không chừng nài ta về rồi lại nghĩ cách lấy lại tài sản của Trương gia thì sao? Bọn họ sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy được.

— Đề chúng ta gặp phu nhân.

Lư lão già giọng nói lạnh lùng như đang ra lệnh. Hiện thời trong mắt ông ta Trương Anh chính là một kẻ hèn nhát nên khi mở miệng nói chuyện giọng điệu quả thật khác xa vừa rồi, cách biệt một trời một vực.

Ở trong phòng Mộ Dung Thu nghe thấy động tĩnh bên ngoài, khẽ mỉm cười gọi lên tia cười lạnh, nói:

— Xem ra Lư gia nhị lão vẫn không biết thân biết phận. Hồng Lăng, người đi nói với bọn họ mấy tiếng, đề bọn họ mau chóng giao ngân lượng rồi đi đi.

— Nó ti chưa bao giờ gặp kẻ không biết xấu hổ như vậy. Hôm qua nói thì hay lắm, đến hôm nay nhìn có vẻ muốn hối hận rồi. Bọn họ cho là trấn Thượng Chí này là thiên hạ của mình sao, muốn gì được nấy? Nó ti phải đi xem sao.

Hồng Lăng lập tức đi ra ngoài.

Cửa viện, Trương Anh hoàn toàn thất vọng nhìn nhị lão Lư gia nói:

— Phu nhân làm gì có thời gian gặp các người? Việc buôn bán với Lư gia là do ta phụ trách. Căn cứ theo chứng từ hôm qua, hiện tại hai người chỉ cần giao tiền cho chúng ta thì tự nhiên số tơ tằm này các người có thể lấy đi.

Lời này nài nói đủ rõ ràng chưa?

Nhưng hai người nhà Lư gia có vẻ như nghe không hiểu, vẫn khẳng khái muốn gặp Mộ Dung Thu.

Hồng Lăng băng băng đi tới, hướng tới hai người rất không khách khí nói:

— Lư lão già Lư phu nhân cũng là người đã sống mấy chục tuổi, sao hôm nay lại làm ra việc không giữ lời hứa như thế? Không phải đã lập chứng từ rồi sao? Nếu hai người muốn bội ước, như vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên công đường. Phu nhân chẳng ta nói, không muốn nói nhiều với các người, các người cũng đừng hy vọng hảo huyền muốn có tơ tằm mà không tốn một xu. Giờ này cũng không sớm, chúng ta sắp ăn cơm trưa, hai người giao ngân phiếu cho chúng ta đi, hiện tại có lẽ Trương Tuyền đã cho người thu xếp xong số tơ tằm đó, lập tức có thể đưa đến Lư gia các người.

Hai ông bà Lư gia nghe vậy, tuy rằng sắc mặt khó coi, trong bụng vẫn có chút không cam lòng, nhưng bọn họ đã chuẩn bị ngân phiếu xong, hơn nữa như lời Hồng Lăng nói đã không có đường thương lượng lại, hai người chỉ đành vạn phần không tình nguyện đưa ngân phiếu ra.

Hồng Lăng quay đầu hướng về phía gian phòng trừng mắt nhìn.

Thấy cảnh này, Mộ Dung Thu nhin không được cười khẽ một tiếng, quý nha đầu Hồng Lăng này!

Rót cục trước giờ cơm trưa cũng giải quyết xong việc này. Lư gia dùng hai triệu bốn trăm ngàn lượng mua lại toàn bộ số tơ tằm vốn trị giá có ba mươi vạn lượng.

Chuyện này gây oanh động không ít ở trấn Thượng Chí, dù sao Lư gia đây là lần đầu coi tiền như rác.

Khách điểm Bình An.

Phòng chữ Thiên thứ nhất.

Trong một gian phòng được bố trí đơn giản thanh nhã, Triệu Sơ gác tay trước cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Trần Thượng Chí quả nhiên rất náo nhiệt, mọi người cũng vô cùng nhiệt tình. Mộ Dung Thu thích nơi này, có thể thấy được, trước khi hắn tới, hình như nài đã cảm thấy định tiếp tục sinh sống tại đây.

Nhưng tới qua khi hắn rời đi, nài giống như đã do dự. Đúng vậy, nài do dự.

— Thiếu gia, phủ chúng ta quan tâm đến buôn bán tơ tằm từ lúc nào thế?

Triệu Khiêm, gã sai vặt đi theo Triệu Sơ mỗi lần ra ngoài, năm nay mười bảy tuổi, tuy rằng còn trẻ nhưng từ nhỏ đã theo chân Triệu Sơ, bởi là gã nô nê cũng mang họ Triệu. Hắn đi theo Triệu Sơ thường thấy các loại trường hợp cùng thể diện, cũng biết Triệu gia không có các mối quan hệ làm ăn ở phương diện kinh doanh tơ tằm, cũng lắm chỉ là buôn bán tơ lụa mà không phải mua bán nguyên liệu tơ tằm.

Nghe vậy, Triệu Sơ trầm mặc.

Triệu Khiêm cau chặt mày. Vì đi theo Triệu Sơ trong một thời gian khá dài, mà hắn cũng là người tâm tư sâu sắc, tất nhiên đã nhận ra tình cảm của Triệu Sơ đối với Mộ Dung Thu không tầm thường, hẳn liền do dự mở miệng nói:

— Thiếu gia, ngài cùng Nam Dương vương phi là không thể nào, thậm chí cho dù hiện tại Nam Dương vương phi đã rời khỏi phủ Nam Dương Vương, nhưng ngài ấy vẫn là vương phi của Nam Dương Vương như cũ.

Cho dù Nam Dương vương phi và Nam Dương Vương hoà ly, thân thế của Nam Dương vương phi có thể gì cho người khác nhưng cũng không có cách nào bước vào cửa Triệu gia. Dù sao lão phu nhân và đại phu nhân tuyệt đối sẽ không cho phép.

Ngũ thiếu gia hẳn cũng biết.

Hai tay Triệu Sơ nắm chặt thành nắm đấm, trên gương mặt tuyệt mỹ không còn vẻ ôn hòa tao nhã như thường ngày, ngược lại chỉ còn có băng tuyết và sự thống khổ giày giũa.

Thật ra có đôi lúc, biết rõ không thể nhưng vẫn không khống chế được... trái tim của bản thân.

...

Lại qua một ngày, ở trấn Thượng Chí xảy ra chuyện lớn, không đành đáng gì đến Lư gia và Trương Anh, cũng không liên quan gì đến tuần nam bỗng nhiên xuất hiện. Mà là, hai ngày này trên trấn có rất nhiều thiếu nữ và phụ nữ không ngừng mất tích.

Vốn khi mất tích một hai người mọi người cũng không mấy để ý, còn tưởng rằng vì mâu thuẫn với gia đình mà bỏ nhà trốn đi, nhưng hai ngày nay số người từ từ tăng lên, mọi người mới phát hiện sự tình càng ngày càng không đơn giản! Đây tuyệt đối không đơn thuần chỉ là mất tích! Là trấn Thượng Chí xuất hiện người què!

Hiện thời, Huyện lệnh đại nhân ở huyện nha đã lệnh cho nha dịch khắp nơi tìm kiếm những nữ tử mất tích đó, kết quả suốt cả một ngày cũng không hề tìm một người nào.

Thật ra cũng không phải chỉ có trấn Thượng Chí gặp phải chuyện này mà ở những thôn trấn gần đây cũng xảy ra chuyện tương tự. Hơn nữa đã xuất hiện từ tháng trước, tổng cộng mất tích mười lăm thiếu nữ, mười phụ nhân. Lúc ấy chuyện này còn rất oanh động, cũng khiến lòng người bàng hoàng, từ đầu tới cuối cũng không bắt được người què kia. Hiện thời chuyện tương tự lại đang xảy ra ở trấn Thượng Chí!

Sau khi chuyện này gây xôn xao dư luận, nam nhân các nhà liền coi chừng khuê nữ và nương tử nhà mình, không cho ra ngoài nửa bước. Họ còn nghe nói thủ đoạn lường gạt của người què kia rất cao tay, cho dù biết chút võ công, hẳn có thể khiến người trở nên dễ bảo như thường.

Mà sau khi Trương Tuyền nghe nói chuyện này ngay lập tức muốn ngày đêm canh giữ trước viện của mấy người Mộ Dung Thu, phòng ngừa có người xông vào.

— Nếu việc này gây xôn xao lớn như thế, nhiều nữ tử trấn trên đều bị người ta bắt cóc, vì sao quan Huyện lệnh ở đây không báo việc này lên cho triều đình đề triều đình phái binh tới truy bắt người què?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi. Chuyện này vô cùng tàn nhẫn, vận mệnh sau này của những nữ nhân đã từng bị người quê bắt cóc chắc chắn nhấp nhô, đặc biệt lại còn là nữ tử cổ đại, hơn phân nửa đều sẽ bán vào thanh lâu kỹ viện tha hương, số ít khác sẽ bán về làm vợ những hán tử thô dã nơi hoang sơn cùng cốc, đời này xem như hủy đi.

Trương Anh còn khá sợ hãi, sắc mặt trắng bệch trả lời:

– Lúc ấy tân đế đăng cơ, chuyện này đành tạm gác lại. Hơn nữa sau đó có một đoạn thời gian không còn nữ tử mất tích, đều tưởng rằng người quê kia đã buông tay không làm chuyện thương thiên hại lý như vậy nữa. Ai mà ngờ lúc này trấn Thượng Chí chúng ta lại xảy ra chuyện như vậy.

Mộ Dung Thu sắc mặt nghiêm trọng. Hiện thời chỉ có thể hi vọng Huyện lệnh của trấn Thượng Chí có thể mau chóng bắt được gã người quê này.

– Đã vậy mấy ngày này chúng ta vẫn đứng nền ra ngoài. May là Trương Tuyền biết chút công phu quyền cước, để hắn ở trong sân quan sát mấy ngày, Huyện lệnh đại nhân trấn Thượng Chí là một vị thanh quan, chắc chắn sẽ nhanh chóng bắt được gã người quê kia.

Sắc mặt Hồng Lăng cũng có chút nặng nề, nói:

Mộ Dung Thu gắt gât đầu:

– Như thế cũng chỉ có thể làm phiền Trương Tuyền rồi.

– Vừa rồi ta còn nghe người ta nói, hình như triều đình phái người đến, chính là vị Nam Dương Vương mà hai ngày trước chúng ta mới nhắc đến. Hôm nay ngài ấy đã đến huyện nha, hình như là cùng Huyện lệnh đại nhân thương lượng kế sách tóm cái gã người quê kia.

Trương Anh định thần lại, uống một hớp trà cho bình tĩnh một chút rồi mới lên tiếng.

Nghe vậy, Hồng Lăng quay phắt nhìn về phía Mộ Dung Thu:

– Nam Dương Vương đến rồi!

Tay Mộ Dung Thu tức thì run lên, quả nhiên hắn đến rồi! Trong đầu nhất thời trống rỗng, ngày ấy, vạt áo tím sẫm và cảm giác vô cùng quen thuộc kia cũng không phải là ảo giác của nàng?!

Trương Anh vì nghe chuyện người quê đã là tâm thần bất định, vì vậy vẫn chưa phát hiện sự biến hóa của Mộ Dung Thu và Hồng Lăng, còn nói tiếp:

– Nghe nói vị Nam Dương Vương kia mới chỉ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, nhưng ở trong triều lại được đương kim thánh thượng cực kì trọng dụng, nếu đúng như vậy, thật đúng là muốn gặp vị Nam Dương Vương này một lần.

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu chăm chăm. Quả thật là vương gia đến rồi! Ngày ấy lúc Ngã thiếu gia đến, kỳ thực vương gia cũng đã tới, chính là vì sao người không lộ diện gặp vương phi chứ?

Mộ Dung Thu lại cúi đầu, rũ mắt, một trận thất thần.

...

Bình thường sau buổi cơm tối, bọn họ đều ra ngoài tản bộ trên phố một chuyến, có thể giải sầu. Nhưng hôm nay bởi chuyện người quê, các nàng chỉ có thể ở lại trong sân. Bất quá may mà cái nhà này khi được Mộ Dung Thu mua lại đã tỉ mỉ cái tạo, cũng coi như có vài cảnh sắc có thể ngắm nghía một chút.

Bởi vì có Trương Tuyền trong sân, mấy người đều khá an tâm. Vì vậy, bọn họ đều ở trong đình uống trà, định chờ qua nửa canh giờ sau trở về phòng nghỉ ngơi.

Thế nhưng, Trương Anh cảm giác được hôm nay không khí có chút không đúng, có vẻ như trong lòng phu nhân có chuyện, luôn luôn không lên tiếng nói chuyện, Hồng Lăng cũng vậy.

Lúc này, cổng lớn lại bị gõ, ngay sau đó là tiếng một nữ tử:

– Cầu xin người hào tâm cho xin chút đồ ăn, một nhà tiểu nữ gặp nạn hạn hán, hiện thời li tán khắp nơi, tiểu nữ ngại dậm tìm người thân, mong rằng mọi người có lòng tốt thương xót.

Nghe ra là tiếng nữ tử, mấy người trong viện mới thả lỏng.

Trương Tuyền ra mở cửa còn Hồng Lăng trở về nhà lấy ít bánh bao và thức ăn buổi tối còn dư lại.

Bên ngoài, nữ tử thấy Trương Tuyền mở cửa thì không ngừng cảm ơn. Nhưng mà, ở bên cạnh nữ tử còn có một nam tử gầy yếu. Gã kia toàn thân ăn mặc rách rưới, xanh xao vàng vọt, chột nhìn lại, thật là giống như đã từng trải qua nạn đói.

Hồng Lăng cầm mấy thứ bước qua, đưa cho nữ tử kia:

– Những thứ này là ít thức ăn còn lại và bánh bao, các người cầm đi. Hi vọng các người sớm tìm được người thân.

Nữ tử kia liên tục cảm tạ, sau khi cầm lấy bánh bao và đồ ăn thì ngẩng đầu lên nhìn về phía Hồng Lăng. Không ngẩng lên thì thôi, vừa nhìn thấy nàng, nữ tử này đột nhiên kêu một tiếng:

– Người là Hồng Lăng?

Mà Hồng Lăng cũng vô cùng nghi hoặc, nữ nhân gầy yếu này có biết nàng? Liền cẩn thận nhìn về phía nữ tử dáng vẻ như hành khất này, Hồng Lăng ngay lập tức mắt mở lớn, cũng kinh ngạc kêu một tiếng:

– Tam phu nhân?!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6

– Tam phu nhân?!

Sao lại là Tam phu nhân?

Hồng Lăng không thể tin được nhìn người trước mắt, nữ tử hình dung khó bại, thần hình gầy guộc chỉ còn lại có da bọc xương, xanh xao vàng vọt.

Trong trí nhớ, Tam phu nhân Phương Dung Mai, mặc dù không xinh đẹp bằng Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, nhưng cũng là một cô gái nhỏ, nhìn qua thuần khiết thanh tú. Giờ đây nữ tử trước mắt này, nếu không phải nàng ta chủ động gọi thì Hồng Lăng cũng sẽ không quan sát tỉ mỉ, lúc này mới nhận ra khuôn mặt và ngũ quan hết sức quen thuộc, vậy thì chắc chắn nàng sẽ không nhận ra Tam phu nhân.

Riêng Tam phu nhân lại là vẻ mặt kinh hoàng, gần đây ông vốn đang đứng bên người nàng cũng ngừng phắt lên nhìn về phía Hồng Lăng. Mặt hắn lộ vẻ vẻ dữ tợn, nhưng khi ánh mắt quét đến Trương Tuyền bên cạnh Hồng Lăng thì lập tức cúi đầu.

Đó chỉ là sự biến hóa nhỏ nhoi trong thoáng chốc nhưng Hồng Lăng vẫn kịp nhận thấy được. Nàng lập tức dời mắt khỏi Tam phu nhân, liếc nhìn gã kia. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Hồng Lăng đã lập tức nhận mây lại. Người này nhìn qua gầy yếu, xanh xao vàng vọt, nhưng giấu dưới hàng mi kia có vẻ như là ánh mắt không phải là người bình thường nên có, ngược lại hàm chứa sự dữ tợn khiến người khác sợ hãi.

– Hồng Lăng, người biết nữ tử này?

Trương Tuyền nghi hoặc hỏi.

Mà ngồi trong sân trong đình, Mộ Dung Thu nghe được tiếng hô của Hồng Lăng, lập tức hai mí cau chặt. Vì sao Phương Dung Mai lại xuất hiện ở trấn Thượng Chí này?

Hồng Lăng gắt gât đầu:

– Đứng, ta có biết nàng.

Nàng vừa nói xong, thần hình gầy yếu của Phương Dung Mai run rẩy kịch liệt.

– Nếu đã quen biết thì mời nàng vào ngồi một chút. Đứng lúc này xem sao nàng lại lạc mất người nhà. Nếu chúng ta có thể thì đương nhiên phải giúp một tay.

Trương Tuyền nghe Hồng Lăng báo có quen biết Phương Dung Mai bên có lòng tốt lên tiếng.

Hồng Lăng đang nghĩ ngợi vì sao Phương Dung Mai lại xuất hiện ở trấn Thượng Chí, đồng thời nàng còn không rõ lắm vốn hân là một Phương Dung Mai vì chuyện cảm họa mà bị xử trị đưa đến son trang, hôm nay sao có thể xuất hiện cùng một gã nam tử xa lạ ở đây chứ? Theo nàng được biết, nhà mẹ đẻ của Phương Dung Mai khá giàu có, tuy rằng gia thế không bằng nhà Đỗ Khả, nhưng cũng là có phủ đệ riêng, sao có thể khiến cho cửa nát nhà tan? Xem tình huống như vậy, có lẽ là Phương Dung Mai đang nói dối. Nàng tại sao phải nói dối?

Hồng Lăng lại bắt đầu đánh giá Phương Dung Mai. Trên người nàng ta mặc quần áo rách rưới, do bẩn đã nhìn không ra màu sắc thực sự, mà khuôn mặt vốn trắng nõn nà lại xuất hiện mấy vết thương, đây là đã xảy ra chuyện gì?

Ngay tại lúc nàng nghi hoặc, gã nam tử gầy yếu vẫn luôn trầm mặc kia lại kéo Phương Dung Mai chạy đi!

Tình huống này xảy ra quá nhanh khiến Hồng Lăng và Trương Tuyền trở tay không kịp.

— Sao bọn họ lại bỏ đi? Gặp người quen không phải nên vui mừng hỏi thăm sao? Giờ ngược lại còn như là có tật giat mình?

Trương Tuyền nhìn bóng lưng chạy trốn của hai người Phương Dung Mai, vô cùng buồn bực nói.

Riêng Hồng Lăng lại yên lặng cau mày, xoay người đi về phía đình nghỉ mát.

Trương Tuyền chớp chớp mắt, không hiểu Hồng Lăng đây là có chuyện gì.

Mộ Dung Thư nhìn Hồng Lăng đã trở lại, trầm giọng hỏi:

— Là Tam phu nhân sao?

Nếu thật là Tam phu nhân, phát hiện Hồng Lăng ở chỗ này, phản ứng nên có tuyệt đối không phải là nhanh chóng bỏ chạy như thế! Dù sao Hồng Lăng vốn hân phái ở phủ Nam Dương Vương chăm sóc Nam Dương vương phi đang lâm bệnh nặng, nàng ta chắc chắn sẽ nghỉ ngơi vì sao Hồng Lăng lại xuất hiện tại trong ngõ hẻm này, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ dễ dàng như thế. Nhưng hôm nay nàng ta lại chạy trốn, điều này dường như không bình thường.

— Không tí xác định, là Tam phu nhân. Chẳng qua nếu không phải cẩn thận nhìn, thật sự là khó có thể liên hệ nàng với Tam phu nhân trước kia. Hiện thời sắc mặt nàng khô vàng, thân hình gầy guộc, quần áo rách rưới, nom nớp lo sợ như hành khách khát ăn xin.

Hồng Lăng nhanh cau mày, trầm giọng trả lời.

Mộ Dung Thư gật gật đầu, sau đó cảm lấy chén trà uống vài ngụm, vẫn chưa hỏi tiếp.

Một bên Trương Anh nhìn thái độ hai người, tuy rằng nàng không đủ thông minh, nhưng cũng có thể ít nhiều thấy được, có vẻ như quan hệ của vị Tam phu nhân kia cùng hai người Mộ Dung Thư cũng không gần gũi thân thiết gì, hoặc là còn lại chút tự trọng, bằng không người gọi Tam phu nhân bụng đói kêu vang kia sẽ không bỏ đi, mà Hồng Lăng cũng không hề gọi lại, cho nên nàng lập tức trầm mặc không lên tiếng hỏi.

— Mẫu thân, người không cần sợ hãi, mấy hôm nay Hiền nhi đã học được một chút võ công, sau này sẽ không ai dám khi dễ mẫu thân. Hiện nhi bây giờ là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, có thể bảo vệ mẫu thân!

Hiền nhi thấy Mộ Dung Thư thất thần, lập tức dùng tay nhỏ bé vỗ vỗ đùi Mộ Dung Thư, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là vẻ nghiêm túc.

Nghe vậy, trong lòng Mộ Dung Thư vô cùng cảm động, vỗ vỗ đầu của bé, cười nói:

— Đúng vậy, Hiền nhi đã là tiểu nam tử hán!

— Mẫu thân, không phải tiêu!

Tiểu Hiền nhi như người lớn sửa lại.

Mộ Dung Thư không khỏi buồn cười nói:

— Được, được, là nam tử hán, không phải tiểu nam tử hán.

Chờ khi trở về phòng về, Mộ Dung Thư lập tức dặn Hồng Lăng:

— Mấy ngày này người hãy cẩn thận đề ý, ta e là Phương Dung Mai sẽ còn tìm người.

— Phương Dung Mai chỉ gặp ta mà vẫn chưa nhìn thấy phu nhân, sẽ không có chuyện gì. Nếu nàng tới tìm ta lần nữa, ta chắc chắn nghĩ cách lừa nàng. Chút chuyện này cũng không khó. Chỉ là ta không nghĩ ra, Phương Dung Mai vì chuyện cảm họa mà bị đuổi khỏi vương phủ đưa đến son trang, nàng vốn nên ở đó, sao bỗng nhiên hôm nay lại xuất hiện ở trấn Thượng Chí? Còn có gã nam tử bên người nàng kia nhìn qua hành tung rất khả nghi, trước kia ta chưa từng gặp qua, chẳng lẽ cũng là nam nhân ở son trang? Nhưng nếu son trang có chuyện, phủ Nam Dương Vương sẽ không thể không có tin tức. Còn nữa, nếu Phương Dung Mai bỏ son trang về nhà mẹ đẻ, như vậy, nhà mẹ đẻ nàng cũng coi như là giàu có, sao lại đến nông nổi như hôm nay?

Hồng Lăng cau mày trầm giọng nói.

Phương diện này quả thật có nhiều điểm rất đáng ngờ. Mộ Dung Thư khép hờ đôi mắt gật gật đầu.

— Đúng vậy. Xem ra quả thật có khá nhiều điểm đáng ngờ, trước mắt cũng không có cách nào tìm hiểu nhiều hơn, người vẫn nên cẩn thận một chút đi.

— Vâng ạ.

Trong mấy ngày kế tiếp đều không có tin tức gì của Phương Dung Mai, người này bất chợt xuất hiện rồi lại như bỗng nhiên tan biến vào hư không. Hồng Lăng tạm thời yên tâm.

Riêng Lưu gia, tuy tiền tốn hết hai triệu bốn trăm ngàn lượng bạc mua lại số tơ tằm đỏ của Mộ Dung Thư, nhưng những khách hàng quen kia đã đến thời gian hẹn lại vẫn chậm chạp không hề xuất hiện. Người của Lưu gia sốt ruột, rốt cuộc thương nhân kia phải người truyền tin đến, nói là năm nay không có ý định mua tơ tằm. Sau khi nhận được tin này, người của Lưu gia nhất thời không biết nên làm gì. Lúc trước bọn họ vốn không hề nghĩ những khách hàng lớn này sẽ không mua tơ tằm nữa, dù sao những người đó cũng có vài chục cửa hàng tơ lụa, vì vậy trong kế ước cũng không đề cập đến điều khoản nếu như thương nhân kia không mua tơ tằm sẽ phải bồi thường ra sao, tuy rằng mấy người đó có mang đến vài ba trăm lượng bạc đến bồi thường, nhưng số lượng lớn tơ tằm hiện đang trong tay họ phải làm thế nào? Huống hồ số tơ tằm này còn phải dùng cái giá cắt cổ để mua lại.

Lưu lão gia đã nhiều ngày bạc mất nửa tòa, mỗi ngày ở ngoài chạy vay ngược xuôi, muốn tìm người mua tơ tằm, nhưng không biết những kẻ buôn bán tơ tằm đây là bị làm sao, lại chẳng ai ngó ngàng đến, khiến cho hiện tại toàn bộ số tơ tằm của trấn Thượng Chí đều nằm trong tay bọn họ, kết quả lại chẳng ai chịu mua! Nhất thời, Lưu lão gia lo lắng đó bệnh nằm liệt giường!

Đây chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong sự kiện người què đang phát sinh.

Mặt khác, sau khi Triệu Sở ở trấn Thượng Chí biết Vũ Văn Mặc cũng đến đây bèn tìm đến huyện nha gặp hân. Cùng lúc đó, các cô nương của trấn Thượng Chí biết tin ở đây liên tục xuất hiện hai vị mỹ nam tử như vậy, hơn nữa còn có thân phận họ quý, tất nhiên là làm cho những cô nương này rạo rực, đồng loạt tụ tập trước cửa nha môn, nhưng từ đầu tới cuối những cô gái nghe tiếng gió mà tới này đều không một lần được gặp hai kẻ “hoạ nam” kia, càng miễn bàn nhìn thấy khuôn mặt họ.

Tuy rằng trong trấn xảy ra chuyện người què khiến lòng người bàng hoàng, nhưng dân chúng cho rằng Nam Dương Vương và Ngũ công tử Triệu gia đều ở đây, người què kia sẽ không dám hành động. Quả nhiên, đã nhiều ngày vô cùng bình yên, có vẻ như người què đã biến mất khỏi trấn Thượng Chí.

— Phu nhân, hai ngày này có rất nhiều thương nhân lui tới đều định mua tơ tằm của chúng ta vào năm sau. Đặc biệt, dựa theo lúc trước ngài đã cản dận, Thiên Tâm Ti tặng giá gấp ba, các loại còn lại tăng gấp hai, mà sau khi nghe xong, những thương nhân kia đều không có ý kiến gì, xem ra giá này bọn họ có thể chấp nhận được.

Trương Anh đem mấy đơn đặt hàng giao cho Mộ Dung Thư để nàng xem qua.

Mộ Dung Thư gật gật đầu. Những thương nhân này phần lớn là khách hàng lui tới buôn bán cùng Lưu gia và Trương gia trước đây, e là Triệu Sở đang âm thầm động tay chân khiến những người này không dám hợp tác với Lưu gia, kết quả đều đến chỗ này của họ.

Thiên Tâm Ti vốn sản lượng cực ít, mà trấn Thượng Chí mặc dù là khu vực nuôi tằm, nhưng những người nuôi tằm bán tơ này lại không kiếm được bao nhiêu, quanh năm suốt tháng vất vả để rồi tiền chui vào túi kẻ khác. Mà những kẻ trung gian buôn bán hoặc các thương nhân mở cửa hàng tơ lụa mới là người kiếm lợi nhiều nhất. Vì vậy cái giá đắt gấp đôi gấp ba này đối với bọn họ mà nói không coi vào đâu.

Cuộc sống của đa số người dân nuôi tằm ở trấn Thượng Chí đều không mấy dư dả, năng vừa là khởi đầu sự nghiệp đồng thời cũng tận thế quan tâm đến dân chúng nơi này, không còn gì bằng. Nàng rằng giá bán thì họ cũng sẽ được hưởng lợi theo, tin rằng những người dân này sẽ chấp chước, đầu tư hơn cho việc nuôi tằm.

Nàng muốn tập hợp tất cả các hộ nuôi tằm ở trấn Thượng Chí lại ở một nơi, rồi sau đó hình thành một khu vực chuyên biệt, đợi sau này nàng có thể mở cửa hàng tơ lụa, lúc đó nàng sẽ có thể lũng đoạn toàn bộ thị trường tơ lụa của Đại Hoa quốc.

Dù sao, từ trước tới nay tơ lụa đều dành cho người phú quý sử dụng, như vậy, nàng đón đầu nhu cầu thị trường, đưa ngành công nghiệp tơ lụa lên một tầm cao mới.

— Lát nữa Trương Tuyền trở lại, e là phải làm phiền phu nhân cùng đi với ta đến nhà Trương Đức một chuyến, Thiên Tâm Ti của nhà hân là nhiều nhất. Nhưng sau khi hân nghe nói chúng ta tặng giá gấp ba cũng đồng thời tăng giá Thiên Tâm Ti lên như thế để bán cho chúng ta. Nếu như đồng ý với nhà họ, như vậy toàn bộ thị trấn hơn hai trăm hộ gia đình sợ là đều phải lấy giá gấp ba này mà mua. Ta đã khuyên bảo một phen nhưng hân không nghe lọt tai, vẫn kiên trì. Trước mắt ta thực không có cách nào, kính xin phu nhân đi xem.

Trương Anh mặt lộ vẻ khó xử nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu gật gù đầu trả lời:

– Được, lát nữa chúng ta đi xem sao. Máy hộ nuôi nhiều cũng chỉ muốn kiếm thêm một chút ngân lượng mà thôi. Chỉ cần cho lợi ích khiến hân vui mừng, hân nhất định sẽ không có gì lời thối nữa.

Nếu là nhà có nhiều Thiên Tâm Tĩ, nhất định phải nghĩ vài biện pháp thuyết phục, xem ra năng cần hao tổn tâm tư một chút.

Tuy rằng đã nhiều ngày không thấy người què xuất hiện, nhưng Trương Tuyền vẫn đi theo báo vệ bên cạnh mấy người Mộ Dung Thu, mà Hiên nhi cũng đã vài ngày không được ra khỏi cửa khiến cu cậu hết chịu nổi nên cũng cho đi theo, cũng là do nếu chỉ để Hiên nhi và Hồng Lăng ở nhà thì bọn họ sẽ lo lắng.

Hiên nhi nghe có thể đi ra ngoài, lập tức sôi nổi dẫn đầu.

Cổng kim vừa mở ra, Hiên nhi nhất thời dừng bước.

Trong lúc mấy người Mộ Dung Thu đang bắt ngờ, Hiên nhi reo lên một tiếng khoái trá:

– Phụ thân!

Ngay sau đó, thân hình nho nhỏ tròn vo như đậu đỏ vọt tới trước.

Nghe thế, bước chân Mộ Dung Thu hơi khựng lại, đập vào mắt chính là hình bóng quen thuộc ấy.

Hơi thở của hân vẫn như trước, nhưng khuôn mặt tái nhợt, gò má gầy guộc lạnh như băng nhỏ lên, trên người là y phục đen tuyền khiến thân hình tiêu điều gầy gò của hân càng thêm nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Hơi thở của hân vẫn như trước, nhưng khuôn mặt tái nhợt, gò má lạnh như băng gầy guộc nhỏ lên, trên người là y phục đen tuyền khiến thân hình tiêu điều gầy gò của hân càng thêm nổi bật.

Vũ Văn Mặc nhìn Mộ Dung Thu chăm chú không hề chớp mắt.

Tuy rằng chỉ xa cách không gặp nhau trong hơn một tháng ngắn ngủi nhưng phảng phất tưởng chừng như đã là một năm, hai năm, thậm chí còn lâu hơn. Dù cho trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng đầy những nốt rỗ chướng mắt nhưng vẫn không hề che giấu được khí chất khuynh thành và dung nhan xinh đẹp vốn có.

Hân thật không ngờ lúc này nàng sẽ ra khỏi nhà, cũng thật không ngờ Hiên nhi có thể phát hiện hân nhanh như vậy.

Vũ Văn Mặc vốn chưa muốn gặp nàng nhanh thế này. Hân sợ nàng đã có quyết định bởi bản thân không thể giải thích việc làm của mình, dù sao lúc ấy cũng là do hân thất hứa, lúc ấy hân vẫn chưa hiểu được hàm nghĩa chân chính của câu nói “một đời kiếp chỉ đời ta”. Đây là chuyện không thể chối cãi, hân đã vi phạm lời thề.

Nàng tin tưởng hân, giao cả con người và trái tim cho hân, cũng cùng tiến cùng lùi với hân, cùng nhau đối mặt sự khêu khích liên tục của Nam Cung. Nàng thông minh nhạy bén, chỉ vì hân mà ra tay, nhưng hân...

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm giác trái tim tê dại, đau đớn như ập tới. Vũ Văn Mặc chậm rãi dời tầm nhìn khỏi người Mộ Dung Thu, hơi rũ mắt.

Có lẽ, mỗi người đều sẽ có một mặt hèn yếu nào đó.

– Phụ thân, sao giờ người mới đến vậy! Hiên nhi rất nhớ phụ thân đó.

Hiên nhi ôm chặt hai chân Vũ Văn Mặc, giọng ngọt ngào vương chút hơi sữa như trẻ đang bú làm nũng nói, mơ hồ trong đó còn có thể nghe được tiếng khóc.

Tiếp theo Hiên nhi lại quay đầu, đôi mắt như vì sao loé sáng nhìn về phía Mộ Dung Thu, trong giọng nói khó nén sung sướng:

– Mẫu thân, phụ thân đến rồi! Về sau chẳng còn ai khi dễ chúng ta!

Thân hình Mộ Dung Thu lại run lên. Đã từng vô số lần tưởng tượng tình cảnh gặp lại nhau, nhưng thật không ngờ lại trong tình huống hoàn toàn bất ngờ như thế, khiến nàng không kịp chuẩn bị tâm lý.

– A! Ta nhớ ra rồi, người chính là nam tử mấy ngày trước đây đứng ở trước cửa không có vào kia. Thì ra người là trưởng phu của phu nhân sao?

Trương Tuyền nhìn thấy khuôn mặt và phong thái của Vũ Văn Mặc có chút quen thuộc, lập tức nhớ tới mấy ngày trước đây dường như đã gặp qua bên kêu lên.

Trương Anh cũng kinh ngạc nói:

– Đứng! Ta nhớ ra rồi, ngày đó người xác thực đã tới.

Vốn Trương Anh muốn báo Vũ Văn Mặc vào ngôi một chút, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Thu dường như hơi khác lạ. Nàng chợt nhớ tới việc Mộ Dung Thu là mang theo con trai bỏ đi, lại thấy giữa phu nhân và Vũ Văn Mặc hình như không bình thường, có lẽ là có chuyện không muốn người khác biết, vì vậy không khí vẫn có chút kỳ lạ, nàng tức thì ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Hồng Lăng để dặt cần trọng xem thái độ của Mộ Dung Thu và Vũ Văn Mặc. Trương Anh Trương Tuyền không biết Vũ Văn Mặc, nhưng nàng lại biết, hơn nữa còn vô cùng hiểu rõ, hai người bọn họ trong lúc đó kết quả phát sinh chuyện gì, mà Mộ Dung Thu rời đi là vì sao. Hiện thời trong tình huống vô tình gặp nhau này, đến tột cùng là tốt hay là không tốt, tuy rằng nàng rất muốn Vũ Văn Mặc và Mộ Dung Thu trở về như trước đây.

Bỗng nhiên ngay lúc này, Mộ Dung Thu đột nhiên rất muốn chạy trốn. Trong lòng không khỏi buồn cười, không thể ngờ Mộ Dung Thu nàng cũng sẽ có ngày này. Đưa mắt về phía Vũ Văn Mặc, nàng thể nhưng muốn trốn, nàng đây là thật sự không biết nên đối mặt với hân thế nào. Nàng cũng rũ mắt, trầm mặc.

Lúc này, Vũ Văn Mặc đã ôm lấy Hiên nhi. Bất quá hân vẫn không nói một lời.

Hiên nhi sớm đã quen với việc Vũ Văn Mặc trầm mặc, từ lúc còn ở phủ Nam Dương Vương. Vũ Văn Mặc đã là như thế, ngoại trừ trò chuyện với Mộ Dung Thu thì đối với những người khác hân đều cực kì lạnh lùng.

Mộ Dung Thu dần lòng lại dần lòng rồi mới ngừng đầu, đang định nói gì đó với Vũ Văn Mặc. Ai ngờ, bỗng nhiên có một người từ bên trái con hẻm nhỏ lao tới.

Gò má người này gập ghềnh, rõ ràng là dấu vết bị sắt nung in lên, lộ ra đáng vẻ vô cùng dữ tợn, mặc quần áo màu đen.

Hân ta xông thẳng tới trước mặt nàng, vừa chạy vừa chửi ầm lên:

– Á xấu phụ này! Nếu không phải do người âm thầm giờ trò sau lưng, sao Lư gia ta có thể rơi vào tình trạng này? Hiện thời tất cả thương nhân không ai chịu mua tơ tằm của chúng ta, nhất định là do người động tay động chân! Trương Anh, người tình phụ này. Tuy rằng ta bỏ người, nhưng dù sao người cũng đã từng là con dâu Lư gia, uống cho người vẫn là mẹ ruột Văn nhĩ, người làm như vậy, không sợ Văn nhĩ hận người sao?

Mấy người đồng thời nhìn sang kẻ bỗng nhiên xông tới kia, thì ra lại là Lư Kiện.

Đã nhiều ngày nay, Lư gia gặp phải rắc rối khắp nơi, mọi lời đồn trên trần không ngừng nhắm vào Lư gia, nói đúng hơn là nhắm vào Lư Kiện. Hiện thời hân không chỉ có khuôn mặt bị hủy hết mà ngay cả gia nghiệp Lư gia cũng không thể bảo vệ. Tuy rằng Lư gia cũng có chút tài sản, nhưng cứ như thế trước sau gì cũng sẽ miệng ăn núi lở, chẳng khác gì ngồi chờ chết. Lư Kiện vốn đã vì chuyện huy động bị đa kích nặng nề, hiện thời Lư gia lại rơi vào tình trạng này, làm sao hân có thể chịu đựng được! Thành thử hân không để ý Lư lão gia và Lư phu nhân ngăn cản, đi tìm Trương Anh và Mộ Dung Thu kiếm chuyện.

Vừa rồi chưa kịp nhìn kỹ, chờ khi Lư Kiện dần gần, mới thấy trong tay hân có một con dao phay. Lưỡi dao sáng loáng, rõ ràng là đã được mài cho bén.

Vũ Văn Mặc thấy thế, trong con người đen chợt hiện lên tia sáng lạnh. Hân bất động thanh sắc ôm Hiên nhi bước qua hai bước. Mà Mã hộ vệ phía sau hân lại đi chuyển về phía Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn Lư Kiện, kẻ vài bước đã chạy tới, nghe thấy lời hân nói xong, cũng đã biết được hân nhất định đến gây sự! Có điều rất khiến nàng ngoài ý muốn là đã trải qua nhiều chuyện như vậy hân lại vẫn không biết học khôn!

Trương Anh nhìn thấy Lư Kiện điên cuồng như vậy, nhất thời cảm thấy có chút sợ hãi, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Mã Trương Tuyền có vẻ công nên đứng chắn trước Mộ Dung Thu và Trương Anh.

– Lưu Kiến, sao người lại cư xử như đàn bà thế? Có thể giữ chút khí phách nam nhi hay không? Lưu gia các người làm ăn buôn bán không phúc hậu, chiếm đoạt tài sản Trương gia ta không nói, còn đi tin lời một à kỹ nữ vu oan tỳ ty ta hồng hạnh vượt tường, không nói câu nào đã đuổi ra khỏi nhà. Hiện thời Lưu gia các người bị gèm pha trên trần, bản thân người còn bị quý thần hủy dung còn có mặt mũi đồ hết sai lầm cho tỳ ty và phu nhân! Đây chẳng khác gì hành vi của kẻ tiểu nhân!

Trương Tuyền giận không thể át, nhớ tới hành vi của Lưu Kiến, không nịn được vô cùng kinh thường, giận dữ hét lên.

Lưu Kiến nghe vậy, thần hình khựng lại, khí thế nhất thời giảm xuống. Lời Trương Tuyền nói là sự thật, nhưng Lưu gia hẳn ra nông nổi hôm nay cũng liên quan đến bọn họ! Đây chính là chuyện không thể chối cãi! Chỉ cần nghĩ tới việc bay giờ đi đâu hẳn cũng nghe thấy những tiếng cười nhạo, lại nghĩ tới trước kia ở trần Thượng Chí, bất kể đi đến đâu hẳn cũng sẽ được người khác hâm mộ ngoài nhìn. Sự dối lập rõ ràng ấy nhất thời khiến cho Lưu Kiến lửa giận ngút trời, đem tất cả sai lầm đều quy cho Mộ Dung Thu và Trương Anh. Nếu như Trương Anh biết đảng hoàng một chút, bị đuổi khỏi Lưu gia liền an phận ở bên ngoài tự sinh tự diệt, vậy thì cái à xấu phụ không biết từ đâu xuất hiện kia sẽ không giúp Trương Anh đối phó Lưu gia, hôm nay hẳn đã không rơi vào hoàn cảnh này!

Hắn càng nghĩ càng giận, lập tức giơ dao phay lên nhắm ngay hướng Mộ Dung Thu, thét lớn:

– Người rút khỏi trần Thượng Chí cho ta!

Con dao kia sáng loáng, hon nửa lưỡi dao vô cùng sắc bén, nếu như chém trúng vào người Mộ Dung Thu, kết quả không cần phải nói. Trương Tuyền và Trương Anh cũng thay đổi sắc mặt.

Riêng Hồng Lăng lại kinh hãi thét lên:

– Lưu Kiến, người thật to gan! Dám giơ hung khí nhắm vào phu nhân nhà ta!

– Mẩu thân!

Tiểu Hiền nhì thấy thế cũng kinh hoảng kêu ra tiếng.

Mà con người đen của Vũ Văn Mặc lại bỗng nhiên tối sầm lại, thần sắc rét lạnh mà có sát khí.

Lưu Kiến hồn nhiên không hề hay biết, suy nghĩ của hắn đã mớ mớ vụn vụn, bị vấy trong trạng thái điên cuồng, tất nhiên không nhận thấy được không khí chung quanh biến hóa. Một thanh dao nhỏ tinh xảo, là thứ ám khí được chế tác hoàn mỹ, đang nhắm chính xác ngay phía sau lưng hắn, chỉ cần Lưu Kiến dám ra tay, tiểu dao kia chắc chắn phóng ra.

Trương Tuyền quát:

– Lưu Kiến, lương tâm của người bị chó ăn hết rồi phải không? Mắt người bị mờ heo che mờ sao? Ai phải ai trái, chẳng lẽ người không rõ ràng? Hiện giờ còn dám cầm dao đối phó với phu nhân, người không hề có ân oán với Lưu gia, hành vi này của người là cách cư xử của đại trượng phu à? Người đứng để người khác thêm coi thường!

Mộ Dung Thu thần sắc lạnh nhạt, chính là nhẹ nhàng chau mày lại, không thèm xem con dao trong tay Lưu Kiến ra gì. Chỉ nghe nàng cười lạnh nói:

– Lưu Kiến, chỉ cần một dao của người chém xuống, ngày sau Lưu gia của người đừng nghĩ có thể sống yên ở trần Thượng Chí, càng đừng nghĩ sống yên ở Đại Hoa quốc! Có điều, ta xem người có vài phần đảm lược, có lẽ không cần để ý sống chết của toàn tộc Lưu gia các người, muốn chém một dao này luyện tập lòng can đảm, cũng là xả giận cho bản thân, vậy người không ngại thì chém xuống thử xem!

Lưu Kiến nghe vậy, tay run lên bần bật, trong lòng cũng run rẩy không ngừng. Hắn căn bản không hề nghĩ tới à xấu phụ này lại không sợ chết!

Mà lời Mộ Dung Thu vừa nói ra, đôi mắt đen như mực của Vũ Văn Mặc càng thêm sâu thẳm, tựa như trong đêm đen bỗng nhiên toả ra sương khói, dày đặc, u ám, so với đêm tối còn u ám hơn, nhưng ẩn ẩn lộ ra kinh tâm.

– Lưu Kiến, người có hận thù gì cứ tìm đến ta, làm gì xúc phạm đến phu nhân. Lưu gia các người gánh nỗi sao?

Trương Anh cũng hét lên. Năng quen biết Lưu Kiến nhiều năm. Mặc dù vừa rồi khi nhìn thấy khí thế kia của hắn có chút sợ hãi, nhưng sau một lát cũng nhận ra ngay Lưu Kiến không có gan đó, hắn căn bản sẽ không hạ tay! Thế nhưng, việc gì cũng có ngoại ý muốn, năng không muốn bởi vì chuyện của mình mà liên lụy đến phu nhân.

Hồng Lăng lo lắng nhìn Mộ Dung Thu, trong lo lắng chợt phát hiện Vũ Văn Mặc giống như đã đổi chỗ, vị trí kia chính là ngay giữa Lưu Kiến và Mộ Dung Thu. Ánh mắt nàng chợt loé lên, thầm nghĩ: có lẽ Lưu Kiến xuất hiện cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Đôi mắt Mộ Dung Thu trầm tĩnh nhìn Lưu Kiến, tuy không nói không rằng nhưng hơi thở uy nghiêm, lạnh thấu xương lại tự nhiên mà toát ra, khiến Lưu Kiến sùng sốt, dù sao hắn chưa từng thấy qua một nữ tử nào lúc bị người khác dùng dao uy hiếp còn có thể bình tĩnh như thế, cho dù không lên tiếng vẫn khiến hắn cảm giác được từng đợt khí lạnh toát ra từ trong ánh mắt của nàng. Nhất thời, Lưu Kiến run rẩy tận tâm can.

Còn chưa chờ Vũ Văn Mặc, Mã hộ vệ, Trương Tuyền, ba người ra tay, Lưu Kiến cũng đã hoảng sợ hét to một tiếng “A!” Đồng thời, vì sợ, hắn hoảng hốt vứt con dao kia đi.

Mọi người nguyên đã nhẹ nhàng thờ ra, vừa nhìn thấy con dao kia bị ném lên cao, thẳng tắp hướng về phía Mộ Dung Thu thì đột nhiên biến sắc.

Mộ Dung Thu chỉ là người bình thường, vốn không có võ công, con dao kia lại khá nặng, từ trên cao rơi xuống chỉ là chuyện trong chớp mắt, Mộ Dung Thu nghĩ rằng bản thân có lẽ lại được “chết” một lần nữa bèn nhắm mắt lại.

Vũ Văn Mặc lập tức buông Hiền nhì xuống, nhanh như chớp lao về phía Mộ Dung Thu.

Chỉ trong thoáng chốc, con dao vốn phải rơi xuống người nàng lại chẳng thấy hạ xuống.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch xen lẫn tiếng thờ dốc hoảng sợ.

Mộ Dung Thu chậm chậm mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một bờ vai vững chắc, lại ngẩng đầu lên, là khuôn mặt tuấn tú quen thuộc.

Trên khuôn mặt tái nhợt của hắn khó nén lo lắng. Tim Mộ Dung Thu chấn động mạnh mẽ.

– May mắn, thật may mắn. May mắn con dao kia không rơi vào người phu nhân, bằng không hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi!

Trương Anh hoảng sợ vỗ ngực nói.

Mà Hồng Lăng lại khẽ cong khoe môi, có lẽ là ông trời cũng đang giúp vương gia và vương phi đi. Bằng không, sao lại đứng dịp như thế.

– Mấy ngày nay đứng nền ra ngoài, gã người quê kia còn chưa tìm được, sợ là hắn vẫn còn ẩn nấp ở trần Thượng Chí. Năng không cần vì ta đến đây mà cảm thấy không thoải mái. Hai ngày nữa ta sẽ đến.

Vũ Văn Mặc vừa định đưa tay vuốt ve khuôn mặt Mộ Dung Thu, nhưng vừa lúc nâng tay phải lên lại bất chợt dừng lại. Hắn nhẹ cau mày rồi lập tức xoay người mà đi.

Mã hộ vệ thấy thế, vô cùng khó hiểu. Mà Hồng Lăng nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc rời đi cũng đồng thời không hiểu, dù sao đây cũng là một cơ hội!

Người không hiểu còn có Mộ Dung Thu. Năng nhẹ chau mày nhìn bóng lưng Vũ Văn Mặc rời đi, hẳn...

Mã hộ vệ đuổi theo Vũ Văn Mặc, nhìn không được hỏi:

– Sao vương gia lại không ở lại? Hình như vương phi đã động lòng.

Lúc này hắn đứng ở phía sau vương phi nhưng không có ra tay, kỳ thực chính là muốn cho vương gia cơ hội. Nhưng kết quả thì sao, lúc này vương gia lại lựa chọn rời đi?

– Nhanh cho người đi tìm đại phu!

Vũ Văn Mặc đưa tay xoa cánh tay phải. Vừa nãy khi con dao kia chém xuống, hắn đã không có thời gian nghĩ ra. Nếu không cho dù có điểm huyết thì e là năng sẽ phát hiện, mà hắn cũng kiên trì không được bao lâu. Dù sao miệng vết thương này cũng rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8-1

Vừa nãy khi con dao kia chém xuống, hắn đã không có thời gian nghĩ ra. Nếu không cho dù có điểm huyết thì e là năng sẽ phát hiện, mà hắn cũng kiên trì không được bao lâu. Dù sao miệng vết thương này cũng rất sâu.

Đôi đồng tử của hắn thăm thẳm như khoảng không vô trụ đen đặc, sâu không thấy đáy, cắn nuốt tất cả mọi thứ. Cái hắn muốn chính là một cơ hội, nhưng dù sao hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt.

Mã hộ vệ nghe vậy, quay đầu nhìn về hướng Vũ Văn Mặc đang nắm cánh tay phải, lúc này mới phát hiện cánh tay kia có vẻ như không còn chút sức mà buông thõng xuống, lại thấy trên mặt vết thương không có máu, hẳn hẳn biết vương gia đã điểm huyết cầm máu. Mã hộ vệ không ngừng tự trách, biết rõ vương gia vừa bệnh nặng mới khỏi, hiện thời thể lực sao có thể so với lúc trước, thế mà vừa rồi hẳn lại không hề chú ý đến vương gia, chỉ một lòng nghĩ muốn để cho vương gia tự mình bảo vệ vương phi! Nếu như vương gia có việc gì, hẳn khó mà chối tội này! Đây là do hẳn thất trách!

— Vương gia, có tổn thương đến gân mạch không?

Mã hộ vệ trầm giọng hỏi.

Vũ Văn Mặc khẽ lắc đầu, giọng nói nhẹ tựa lông hồng:

— Không sao.

Chút vết thương nhỏ ấy đối với hẳn mà nói chẳng là gì. Lúc ấy thấy nàng không hề sợ sệt chống lại gã kia, bình tĩnh ung dung như thế, nhưng con dao lại chỉ cách đỉnh đầu nàng có hơn một thước, nếu như rơi xuống, dù dễ lấy mạng nàng! Mà khi nàng đối mặt với cái chết lại thần nhiên như vậy, không lộ ra chút sợ hãi nào. Cũng ngay trong tích tắc đó, hẳn bỗng nhiên sợ, chẳng lẽ trong lòng nàng, không có bất kỳ người nào hay chuyện gì có thể làm cho nàng quyền uyên thế giới này? Hẳn không thể, vậy ngay cả người mà nàng thật tình chăm sóc, đối đãi như con ruột là Hiên nhi cũng không được sao?

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Mặc không cách nào khống chế được trái tim mình run lên mạnh mẽ, dường như có gì đó trong nháy mắt này muốn thoát ra, nhưng lại không thể nên bị trói buộc bên trong cơ thể không ngừng giãy giụa, cuồng loạn giãy vò.

Giờ khắc này, hẳn chân chính hiểu được cái gì mới gọi là đau, cái gì là đau không cách nào khống chế, cái gì là nỗi đau mà không một loại thuốc nào có thể xoa dịu được! Cho dù là loại thuốc có công dụng mạnh nhất như ma phi tán (*chà biết là thứ gì*) cũng không thể khiến hẳn cảm thấy đỡ hơn.

Thật sự không có bất kỳ người nào có thể giữ chân nàng?

Không...

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng hẳn rồi đi, tiêu điều nơi gãy gò.

Hẳn rồi đi như vậy thật ngoài dự liệu của nàng. Tuy rằng lúc này đây hẳn cứu nàng, trong việc này xen lẫn nhiều ý đồ khác, là ý riêng và sự thành toàn của Mã hộ vệ, nhưng cuối cùng đúng là hẳn đã cứu nàng.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn về nơi cách chân mình không xa. Con dao vừa rồi suýt lấy đi tính mạng nàng đang nằm đó, địa tầng trong trần nhà này vẫn chưa ổn định, vì vậy con dao này thật dễ dàng cắm trong vào đất.

Trên mặt đất màu đen còn vương vài vài giọt máu tươi, máu tươi kia gấp không khí nên đọng lại.

Con người đen luôn bình tĩnh thông dong không nhìn ra một tia gợn sóng của nàng thoáng chớp động, khoé môi hơi mỉm lại. Hẳn bị thương.

Nàng ngừng đầu lại nhìn về hướng hẳn rồi đi, đã không còn bóng dáng người đó.

Còn gã Lưư Kiến đang ngốc đến thất thần thì sắc mặt tái nhợt, sau khi gạt mình tỉnh lại đã hoảng hoảng muốn bỏ chạy, nhưng lại không cách nào nhấc chân lên được, lúc này mới nhớ tới, vừa rồi lúc người nọ cứu ả xấu phụ cũng đã đồng thời ném hai hòn đá trúng người hẳn.

Mấy người Hồng Lăng sau khi trải qua giây phút kinh hồn táng đảm cũng đã định thần lại, phát hiện ra ý đồ của Lưư Kiến, vừa muốn bước lên bắt lấy hẳn mới phát hiện hẳn căn bản không cách nào di chuyển hai chân.

Đôi mắt Trương Tuyên loé lên:

— Hẳn bị điểm huyết rồi!

Trên mặt hẳn khó nên vui mừng. Những năm gần đây hẳn luôn luôn ở bên ngoài tìm người học võ công, nhưng lại không tìm được người nào biết điểm huyết, dù sao môn công phu này võ cùng cao thâm, không ngờ võ công hai người vừa rồi kia lại cao thâm như thế! Hẳn lại quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, hẳn càng cảm thấy thần phận của phu nhân tuyệt đối không đơn giản.

Cùng có nghi hoặc này còn có Trương Anh. Nàng cũng phát hiện vài thứ. Phu nhân cũng không đơn giản, có lẽ thần phận võ cùng tôn quý. Thế nhưng, mặc kệ thần phận phu nhân ra sao, nếu không có ngài, nàng cũng sẽ không có hôm nay. Hiện thời nàng như được tái sinh, cơ hội như thế không phải ai cũng có. Chính là, trước mắt xem ra, phu nhân và phu quân của ngài hình như có vấn đề.

Hiên nhi bị buông xuống lúc này mới tỉnh thần lại, cặp chân ngắn cũn lập tức lao về phía Mộ Dung Thu:

— Mẫu thân!

Mộ Dung Thu chậm chậm thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn Hiên nhi đã chạy đến bên cạnh mình, ôm bé lên, lấy khăn lụa ra lau nước mắt cho Hiên nhi, dịu dàng trấn an bé:

— Mẫu thân không sao, Hiên nhi đừng sợ.

Hiên nhi cẩn thận liếc nhìn Mộ Dung Thu, xác định Mộ Dung Thu thật sự không có chuyện gì, lại nức nở khóc thành tiếng:

— Mẫu thân về sau đừng rời khỏi Hiên nhi, Hiên nhi sợ mất đi mẫu thân. Hiên nhi không có mẹ, nhưng không thể không có mẫu thân.

— Ủ, ừ. Về sau bất kể thế nào mẫu thân cũng sẽ không rời khỏi Hiên nhi, Hiên nhi yên tâm, ngoan.

Mộ Dung Thu lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho Hiên nhi, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi. Trong lòng nàng tự trách, nàng là người đã trải qua tử vong, cho nên cảm thấy cái chết cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, có lẽ hẳn nên nói là vô cùng thần nhiên. Nàng vốn chẳng thích thú gì thời đại này, cũng không thích ứng được. Thời đại này có quá nhiều trói buộc đối với nữ nhân, những gì mà nàng vẫn theo đuổi chính là chuyện rất không thực tế, cho nên nàng bốc đồng muốn lựa chọn thoát ra. Nhưng nàng lại đã quên, ở thời đại phong kiến này, ở nơi có rất nhiều chỗ nàng không hải lòng này, có người cần nàng, không muốn nàng rời đi.

Hiên nhi từ trước tới nay đều rất hiểu chuyện, sau khi Mộ Dung Thu khuyên giải vài câu đã chỉ còn thút thít, trong miệng nhỏ còn lẩm bẩm:

— Hiên nhi phải mau lớn lên, mẫu thân phải chờ Hiên nhi hiểu kính. Hiên nhi phải mau lớn lên, có thế bảo vệ mẫu thân.

— Được, mẫu thân chờ con.

Mộ Dung Thu không ngừng gật đầu cười hứa hẹn. Hiên nhi thấy nàng như thế lập tức yên tâm, vươn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Thu:

— Mẫu thân đừng sợ.

Trong lòng Mộ Dung Thu rất ấm áp.

— Ủ, mẫu thân không sợ.

— Vương phi, gã Lưư Kiến kia xử trí thế nào?

Hồng Lăng nhìn lướt qua người đã thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn không cách nào di động máy may, Lưư Kiến, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Thu hỏi. Kề cận bà như Lưư Kiến thật sự không cần thương xót! Lưư gia bọn họ đã rơi vào tình trạng hôm nay còn không tự kiểm điểm lại bản thân, lại đem tất cả sai lầm trút lên đầu kẻ khác. Người như thế vĩnh viễn sẽ không biết hối cải, vậy không bằng cho hẳn một bài học.

Trương Anh thương hại nhìn Lưư Kiến. Nàng là người bên gối Lưư Kiến mấy năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình của hẳn. Hẳn lòng mong đợi tha, từ trước tới nay không hề có trái tim chính trực, hiện thời rơi vào nông nỗi hôm nay đều là hẳn gieo gió gặt bão. Như trước đây Trương Anh còn lẩn quẩn trong lòng, nhất định sẽ tha thứ hẳn, sẽ bỏ qua chuyện cũ, mà lúc này, nàng đã thông suốt. Cho dù lần này buông tha Lưư Kiến, như vậy vẫn sẽ có lần sau.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua con dao dính máu nằm trên đất kia, cuối cùng nhìn về phía Lưư Kiến, trong mắt hiện ra tia sáng lạnh, tiếng nói như băng sương, nhàn nhạt mở miệng:

— Trực tiếp đưa đến quan phủ, đưa cả hung khí đến, xin Huyện lệnh đại nhân xử lý nghiêm khắc! Trương Anh, Trương Tuyên, hai người các người viết đơn kiện đưa cho Huyện lệnh đại nhân, nói rõ rằng gia đình Lưư Kiến chiếm đoạt tài sản Trương gia thế nào, vu khống Trương Anh gian dối với người khác ra sao.

Nếu đã muốn tính nợ vậy thì góp lại tính luôn một thể. Tin rằng với một loạt tội danh như thế, Lưư Kiến nếu muốn thoát tội ề là cũng không có cách nào. Không muốn sau này gặp phiền phức thì hôm nay nhất định phải xử lý Lưư Kiến triệt để.

Trương Anh và Trương Tuyên nghe vậy, cũng hiểu được hôm nay thật sự là thời cơ tốt, mượn chuyện Lưư Kiến hành hung, đem toàn bộ số tác sơ vớ của Lưư gia báo lên cho Huyện lệnh đại nhân, ông ta nhất định sẽ đồng tình với hoàn cảnh của Trương gia mà nghiêm trị Lưư gia.

Bên kia Lưư Kiến nghe nói vậy, lập tức trợn trừng hai mắt không thể tin nổi nhìn Mộ Dung Thu. ả xấu phụ này thế nhưng lại ra tay tàn nhẫn như thế! Cùng lắm là hẳn nhục mạ nàng vài câu, cầm dao hướng nhắm vào đầu nàng khoa tay múa chân hai cái, nàng cũng không hề bị thương, vậy mà lại làm thế với hẳn! Quả nhiên là một độc phụ!

Tuy rằng tay chân của hẳn bị chế ngự nhưng vẫn có thể nói chuyện, bèn mắng to:

— Người ả độc phụ này! Một ngày nào đó ta sẽ khiến người trả giá đắt!

Mộ Dung Thụ lạnh lùng quét mắt nhìn hần một cái rồi xoay người trở về viện.

— Trương Anh, người đến nha môn gặp Huyện lệnh đại nhân, bảo ông ta đến đưa Lưu Kiện đi.

Trương Anh lập tức đáp:

— Vâng ạ.

Ngày hôm nay vốn là muốn đi đến nhà Trương Đức, người nuôi tằm nhiều nhất trấn nhưng giờ lại xảy ra chuyện này, xem ra chỉ có tạm thời hoãn lại, hôm khác lại đi.

Trương Tuyền e ngại huyết đạo của Lưu Kiện đến thời điểm được giải bèn ở lại cổng viện canh chừng, còn Hồng Lăng theo chân Mộ Dung Thụ vào phòng.

Khi người thì đã đi tìm Huyện lệnh đại nhân, kẻ canh chừng Lưu Kiện lại không dám lơ là, Hồng Lăng theo Mộ Dung Thụ vào phòng thì một nữ tử một thân lam lũ gầy quắt từ chỗ rẽ ngoặt bước ra. Đôi mắt nàng ta tràn ngập u oán nhìn về hướng Vũ Văn Mặc rồi đi, sau đó lại ngập tràn oán hận nhìn về phía viện của Mộ Dung Thụ. Hai bàn tay nắm thành nắm đấm, bàn tay chỉ còn da bọc xương nắm chặt quần áo trên người, cắn chặt răng.

Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Thụ cũng tới! Tuy rằng trên mặt Mộ Dung Thụ đã được hoá trang nhưng nàng vẫn có thể nhận ra. Mà Vũ Văn Mặc cũng theo đến đây. Không phải nói Mộ Dung Thụ bị bệnh nặng phải dưỡng bệnh trong phủ Nam Dương Vương sao? Thế nào nàng ta lại xuất hiện trong trấn nhỏ này? Có điều nhìn dáng vẻ bảo vệ che chở của Vũ Văn Mặc vừa rồi đối với Mộ Dung Thụ thì thấy, hiện thời Mộ Dung Thụ đã hoàn toàn chiếm được sủng ái của Vũ Văn Mặc sao?

Nghe đến đây, nàng cúi đầu nhìn lại bản thân, một thân quần áo đơn giản, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, tức thì trong mắt hiện lên nước mắt phẫn hận. Nhớ ngày đó, khi nàng còn ở phủ Nam Dương Vương, mỗi lần ra ngoài, ai mà không hâm mộ nàng? Khi đó nàng chính là Tam phu nhân của phủ Nam Dương Vương, nhưng hôm nay thì sao? Nàng đã rơi vào nông nỗi này, người không ra người quý không ra quý.

— Sao người lại chạy đến đây? Chẳng lẽ là muốn trốn khỏi ta, đi tìm người mà người biết đó? Người đừng có mà suy nghĩ viễn vông!

Bỗng nhiên ở bên người Phương Dung Mai xuất hiện một gã đàn ông dáng vẻ dữ tợn, một tay hất hung hăng bắt được cổ tay Phương Dung Mai, ác độc nói.

Phương Dung Mai nhăn mày lại. Chỗ cổ tay truyền đến đau đớn khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ, nhưng mà loại tình huống này dường như đã thành thói quen. Chỉ thấy nàng mềm giọng khẩn cầu:

— Ca, người hiểu lầm. Người nọ là kẻ thù của ta, sao ta có thể đi tìm nàng ta? Hiện thời ta đi theo ca người, cuộc sống rất tốt, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến những thứ viễn vông kia. Không phải người đã nói chờ ta làm xong việc này, kiếm được một số ngân lượng rồi sẽ tìm một nơi không ai nhận ra ta, vui vẻ mà sống sao? Ta còn muốn sinh cho ca người một đứa bé trắng trẻo mập mạp kia mà.

Nàng mềm mại như vậy quá khiến lấy lòng ca, nét độc ác dữ tợn trên mặt gã kìa dần dần biến mất. Hần nói lòng tay đang nắm cổ tay Tam phu nhân, gắt đầu nói:

— Người nhớ kỹ những lời này, tốt nhất đừng có tâm tư khác. Hiện thời chúng ta đang bị quan phủ đề ý chặt chẽ nên chỉ có thể chờ một thời gian. Một lát quay về người coi chừng cho thật kỹ những nữ nhân kia, đừng để các nàng kêu khóc cả ngày. Chờ quan phủ buông lỏng một chút, chúng ta lại nghĩ cách đưa các nàng đi. Hiện tại trong số đó cũng có mấy người có chút nhan sắc, sẽ bán được giá tốt. Đến lúc đó, người cũng không cần mỗi ngày chỉ ăn một ít bánh ngô, cũng nên bảo dưỡng cẩn thận.

— Vâng vâng, đúng vậy, Mai nhi đều nghe ca.

Phương Dung Mai không ngừng gật đầu, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn. Ca thấy nàng như thế, hết sức hài lòng.

Lúc sắp bỏ đi, bỗng nhiên Phương Dung Mai nói với gã kia:

— Ca, ta là nữ nhân của người, đương nhiên phải suy nghĩ cho người. Những nữ tử chúng ta bắt được kia, tư sắc hết sức bình thường, còn không bằng hai phần của ta trước đây, thế thì sao có thể bán giá tốt cho thanh lâu. Ngược lại ta nghĩ đến một cách, chỉ cần người có thể làm được, ngày sau chúng ta nhất định có thể ăn ngon mặc đẹp.

Ca nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, lập tức vô cùng hứng thú nhìn Phương Dung Mai, nói:

— Người nói xem.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8-2

Ca nghe vậy, hai mắt tỏa sáng, lập tức vô cùng hứng thú nhìn Phương Dung Mai, nói:

— Người nói xem.

Phương Dung Mai hai mắt khép hờ nhìn về phía viện của Mộ Dung Thụ, giọng nói có vài phần ấp úng:

— Nữ tử ở trong viện từ kia đã từng là kẻ thù của ta. Nàng dùng mao khuyển quốc khuyển thành tuyệt sắc, thế gian hiếm có. Nếu có thể bắt được nàng bán cho kỹ viện, tuyệt đối sẽ được giá tốt!

Nàng rơi vào kết cục hôm nay, có phần do Thẩm trắc phi, cũng có phần do Mộ Dung Thụ. Thẩm trắc phi đã chết, như vậy, Mộ Dung Thụ không nên sống tiêu dao như thế, hưởng thụ đầy đủ sủng ái của Vũ Văn Mặc, hiện thời còn trải qua cuộc sống không lo cơm áo, dựa vào cái gì chứ!

— Ta phải cần suy nghĩ thật đã. Cái nhà này bốn phía có ít nhất một đến hai gã cao thủ bảo vệ, tuyệt đối không thể động thủ tại đây.

Ca nheo lại hai mắt xanh biếc âm ụ, trầm giọng nói...

Trương Anh và Trương Tuyền trở về mang theo tin tức. Mọi chuyện tiến triển hết sức thuận lợi, vượt qua cả tường tượng của bọn họ. Vị Huyện lệnh đại nhân kia vừa nhìn thấy mẫu đơn kiện của bọn họ và hung khí gây án thì lập tức thẩm vấn Lưu Kiện.

Tuy rằng Lưu Kiện không thừa nhận những hành vi đó của mình, nhưng hôm nay chứng cứ ngay trước mắt, còn có những người dân trong trấn đứng ra làm chứng, Lưu Kiện không thể chối cãi được. Vị Huyện lệnh đại nhân kia thế nhưng lại phán quyết Lưu Kiện hai mươi năm tù giam!

Đây chính là hình phạt rất nặng! Những chỗ như nhà giam đó, ai biết hai mươi năm sau Lưu Kiện có thể nhìn thấy mặt trời hay không. Nghe tới đó, Lưu Kiện lập tức té xỉu tại chỗ.

Trong lòng Trương Anh nói không nên lời là mùi vị gì, xảy ra kết quả này phảng phất cũng còn có chút bi thương.

Mộ Dung Thụ biết được kết cục của Lưu Kiện cũng không nghĩ nhiều. Người Lưu Kiện đảm bị thương chính là Vũ Văn Mặc, Nam Dương Vương đương triều. Nghĩ đến Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thụ chợt nhớ tới vết máu trên con dao kia, không tự chủ nhủ nhủ mấy.

Hần hần là bị thương không nặng, dù sao trên con dao kia và trên đất bắt quả chỉ dính vài giọt máu.

Buổi tối nay, Hiền nhi bị hoảng sợ nên bất kể thế nào cũng không chịu quay về phòng mình, bám chặt lấy Mộ Dung Thụ muốn ngủ cùng nàng. Mộ Dung Thụ không còn cách nào đành ôm Hiền nhi đi ngủ. Cả buổi tối, Hiền nhi đều ôm Mộ Dung Thụ thật chặt, chỉ sợ nàng biến mất. Nàng thấy thế, nhìn không được cười cười tự giễu, có vẻ người làm mẹ như nàng quá thất bại, khiến cho Hiền nhi bất an như vậy. Nàng thật sự đã làm thất vọng sự phó thác chân thành của Ngọc Nhi, nữ tử đáng thương.

Mộ Dung Thụ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Hiền nhi, ôn nhu nói:

— Hiền nhi, đừng sợ. Mẫu thân không sẽ bỏ Hiền nhi đi đâu.

Ngày hôm sau.

Sau khi ăn xong điểm tâm, mấy người Mộ Dung Thụ vốn định đến nhà Trương Đức thì ngoài ý muốn Triệu Sơ lại đến đây.

Mấy ngày không thấy, người vốn trời sinh tuấn mỹ, sáng chói bức người, lúc này khi nhìn nàng, đôi mắt đen ôn nhuận của hần lại mệnh mệnh sâu thẳm như bầu trời đêm tràn ngập trắng sao, thâm thúy mà an bình. Ngoài ra dường như còn có một tia gợn sóng ẩn hiện. Nét đẹp nhẹ nhàng ôn nhuận như vậy, nàng chưa từng thấy qua.

Có điều khi thấy hần cho gã sai vặt bên cạnh lui ra, nàng biết hần có chuyện muốn nói bèn quay đầu nói với mấy người Hồng Lăng:

— Ta và Ngũ công tử có chuyện cần bàn bạc, các người trở về trước đi, lát nữa chúng ta sẽ đến nhà Trương Đức.

Sau khi mấy người Hồng Lăng quay vào viện, Mộ Dung Thu và Triệu Sơ tức thì ngồi đối diện nhau trong đình.

Về mặt Mộ Dung Thu trầm tĩnh nhìn Triệu Sơ, trong lòng bắt đầu đoán mục đích hôm nay hẳn tới đây. Về phương diện hợp tác mua bán to tầm bọn họ đã bàn bạc xong xuôi, chỉ còn chờ đợt tiếp theo, đến lúc đó sẽ từng bước một hoàn thành kế hoạch. Vì vậy chắc chắn không phải nói về việc đó. Như vậy, ngoại trừ chuyện to tầm thì chỉ có chuyện về Vũ Văn Mặc...

Nàng cúi đầu nhìn tách trà trong tay. Tách trà này mua được trong chợ, xanh biếc như ngọc, đáng tiếc không phải ngọc, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì, chỉ cần rót nước trà vào, màu xanh của tách trà càng thêm óng ánh trong suốt, nhìn vô cùng đẹp mắt. Mà phía ngoài tách trà có khắc hai đóa hoa mẫu đơn, nàng vuốt ngón tay tinh tế trắng nõn như có như không nhẹ vuốt ve, chờ Triệu Sơ lên tiếng.

Triệu Sơ nhìn Mộ Dung Thu, ánh mắt sâu thẳm giấu sau đôi đồng tử tối đen ôn nhuận đột nhiên phức tạp, hẳn trầm mặc một hồi mới mở miệng nói:

– Hẳn bị thương.

– Ừm, có người ở đây, hẳn không có việc gì.

Ánh mắt Mộ Dung Thu chợt lóe, trầm giọng trả lời.

Triệu Sơ khẽ nhún mày lại:

– Có tay hẳn bị dao sắc chém phải, nếu không nhờ có võ công trong người, một nhát dao này đã phế đi tay phải của hẳn.

Nghe vậy, bàn tay đang vuốt ve hoa văn trên tách trà của Mộ Dung Thu hơi dừng lại.

Thấy nàng như thế, đôi mắt Triệu Sơ tối sầm lại, trầm giọng nói:

– Người không định quay về, phải không?

Mộ Dung Thu hơi rung động, nhìn hẳn, lại nửa giây không nói tiếng nào. Nhưng dù mọi chuyện trong dĩ vãng chợt hiện về, nàng cúi đầu, trầm giọng trả lời:

– Đúng, ta đã quyết định. Nơi đó, ta không muốn trở về.

Đúng vậy, không muốn. Từ lúc rời đi nàng đã có quyết định. Là Vũ Văn Mặc xuất hiện, khiến nàng hơi do dự. Nhưng hôm qua khi sắp phải đối mặt với từ vong, trong nháy mắt đó nàng thật vô cùng cảm hận thời đại này, cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Nàng biết, hiện tại, nàng không muốn trở về.

Triệu Sơ nghe Mộ Dung Thu nói vậy, thế nhưng bỗng nhiên thờ dãi nhẹ nhõm một hồi. Kỳ thực hẳn cũng không phải người quang minh lỗi lạc như vậy, cũng có tâm tư của riêng mình, cũng có thể nói, hẳn chờ đợi chính là giờ khắc này.

Hẳn vốn là người quang minh lỗi lạc cỡ nào. Khi còn ở Triệu gia, hẳn trải qua cuộc sống đủ loại tranh đấu, còn góp một tay trong cuộc chiến tranh giành quyền lực chốn hoàng cung, cũng đã định sẵn hẳn chỉ có thể còn sót lại khuôn mặt chính trực ôn nhuận lừa gạt người đời này.

– Nếu người đã buông tay đối với Vũ Văn Mặc, vậy đã từng nghĩ sẽ có lựa chọn nào khác? Một đời một kiếp chỉ hai ta, đây cũng không phải là điều quá khó khăn.

Giấy lát, Triệu Sơ bỗng nhiên nhìn không được, mang theo thăm dò nhìn về phía Mộ Dung Thu, chăm chú chờ phản ứng của nàng.

Mộ Dung Thu buông chén trà, đôi mắt sáng ngời bỗng nhiên ngẩng lên nhìn Triệu Sơ. Nàng chậm rãi đứng lên, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng vô cùng khẳng định:

– Triệu Sơ, chúng ta là bằng hữu, cũng là thương nhân. Có một số việc tốt nhất không cần nói quá rõ.

Có đôi khi chỉ là một tờ giấy mỏng, vẫn nên giữ nguyên hiện trạng, nếu không một khi đã chọc thủng tầng giấy mỏng manh đó, rất nhiều mối quan hệ sẽ không thể quay trở lại như lúc ban đầu.

May mà, bọn họ đều là người thông minh.

Quả nhiên, Triệu Sơ cũng chậm rãi đứng dậy, rất tự nhiên dời đề tài:

– Đã nhiều ngày người nên cần thận đứng ra ngoài. Ta nghĩ giờ già bất cóc kia vẫn chưa rời khỏi trấn Thượng Chí, dù sao hẳn cũng đã bắt đi mười mấy nữ tử, nếu muốn đưa hết bọn họ theo mà không gây ra động tĩnh gì e cũng không phải là chuyện dễ dàng như thế. Hiện thời nếu hẳn còn ở trong trấn Thượng Chí thì phụ nữ của trấn này vẫn còn có khả năng gặp nguy hiểm. Có điều, hiện thời Nam Dương Vương đang có mặt trong trấn, còn có khá nhiều quan binh qua lại tuần tra, sẽ không có chuyện gì.

Có rất nhiều chuyện muốn gấp cũng không được, nếu nàng đã không có ý định quay về vương phủ, như vậy, hẳn có đủ nhẫn nại để chờ đợi.

Mộ Dung Thu gật gù đầu:

– Ta sẽ cẩn thận. Trương Tuyền cũng biết võ công, có thể bảo vệ chúng ta chu toàn.

Nàng vô cùng nể cảm với hơi thở xa lạ, từ khi xảy ra chuyện của già bất cóc, nàng biết xung quanh tiểu viện này đã có người đang âm thầm bảo vệ mình. Về phần là người do ai phái tới trong lòng nàng rất rõ ràng.

– Trương Tuyền? Hẳn cũng xem như một người chính trực. Ta nghĩ bên cạnh người không lâu nữa sẽ có thêm một người phụ tá đắc lực.

Triệu Sơ bỗng nhiên chuyển đề tài, dường như có chút ám chỉ.

Mộ Dung Thu nhún mày, có vẻ như nàng đã không quan sát tỉ mỉ cẩn thận, cũng không quá mẫn cảm với những chuyện nam nữ cho lắm. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến Hồng Lăng rồi mờ to hai mắt. Trương Tuyền là một người chính trực, là nam tử hán đàng dõng trời chân đạp đất, nếu hẳn có thể nên duyên cùng Hồng Lăng, đó là chuyện không thể tốt hơn. Xem ra, nàng vẫn không đủ quan tâm đến Hồng Lăng. Thế nhưng, dường như Hồng Lăng cũng không quá để ý đến Trương Tuyền.

– Nếu được như vậy thì còn gì bằng.

Mộ Dung Thu gọi lên khước môi, nhẹ nhàng cười nói.

Nàng hi vọng Hồng Lăng có thể có được hạnh phúc. Hiện thời trọng tâm cuộc sống của Hồng Lăng chỉ vây quanh nàng, tiếp tục như vậy, không khỏi quá bất công với Hồng Lăng, dù sao mỗi người đều có quyền sống cho bản thân.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thu nghĩ tới một người, lập tức nhìn về phía Triệu Sơ, hỏi:

– Người cũng biết trước đây phủ Nam Dương Vương có một vị Tam phu nhân, gọi là Phương Dung Mai. Phương gia cũng là thương nhân, có phải hiện tại đã lui bại không?

– Phương gia à? Vẫn chưa, hiện thời đang ở kinh thành lẩn lộn như cũ.

Triệu Sơ nghĩ một lát rồi trả lời.

Vẫn chưa lui bại? Mộ Dung Thu nhún nhún mày. Như vậy, Tam phu nhân sao lại xuất hiện ở đây? Bởi lẽ nếu ở yên trong son trang thì có thể đảm bảo không phải lo cơm áo, tuy rằng không thể hưởng thụ phú quý, nhưng dầu sao vẫn tốt hơn hiện tại. Còn không muốn ở lại son trang thì nàng ta cũng có thể về nhà mẹ đẻ. Như vậy, sự xuất hiện của Phương Dung Mai tại trấn Thượng Chí là ngẫu nhiên sao?

– Sao vậy?

Triệu Sơ thấy nàng trầm mặc bèn lên tiếng hỏi.

Trong lòng Mộ Dung Thu vẫn chưa nghĩ nhiều, cũng nghĩ không ra Phương Dung Mai có chỗ nào không thích hợp, cho nên chỉ cười, lắc đầu nói với Triệu Sơ:

– Không có gì.

– Nếu như không có chuyện gì vậy ta cũng không quấy rầy nữa. Giờ ta phải về khách điểm xử lí vài chuyện.

Triệu Sơ gật đầu thì lễ với Mộ Dung Thu rồi đứng dậy ra về.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9

Nếu như không có chuyện gì vậy ta cũng không quấy rầy nữa. Giờ ta phải quay về khách điểm xử lí vài chuyện.

Triệu Sơ gật đầu thì lễ với Mộ Dung Thu rồi đứng dậy ra về.

Sau khi Triệu Sơ đi rồi, mấy người Mộ Dung Thu cùng đến nhà Trương Đức.

Nhà Trương Đức cách chỗ họ khá xa, vén vện đi gần nửa canh giờ mới đến. Hiện nhĩ vốn khá phấn khích, nhưng đợi khi đến nhà Trương Đức thì đã ù xù, may mắn là lúc đi đường được Trương Tuyền ôm, bằng không hai cái chân ngắn nhỏ nhún của cu cậu hẳn là đứt lìa chứ chẳng chơi.

Cuộc sống của những họ dân làm nghề chăn nuôi tằm ở trấn Thương Chí cũng không được dư dả gì, bởi lẽ những tiểu thương mua tơ tằm đã tìm mọi cách ép giá xuống thấp nhất. Cả năm vất vả và hơn phân nửa chỉ có thể đảm bảo com no áo ấm, còn nếu muốn khoác được lên người loại vải tơ tằm do chính mình góp phần làm ra thật đúng là chuyện xa xỉ. Cho nên chuyện Trương Đức đòi nâng giá bán về tằm cũng là có thể thông cảm, dù sao, ai không muốn kiếm nhiều tiền một chút chứ?

Nhà Trương Đức khá lớn, cả sân đều nuôi tằm. Trương Đức nghe nói bọn họ đến thì lập tức tự mình tiếp đãi, trà trong nước lạnh, người này nhìn qua cũng không phải là một kẻ có lòng tham thái quá.

Trương Anh vừa nói rõ mục đích đến đây của bọn họ, gương mặt Trương Đức có phần khó xử, do dự một lát mới mở miệng nói:

– Ta cũng biết kỳ thực Trương gia các người vẫn đối với người dân trấn Thương Chí chúng ta rất tốt, thu mua tơ tằm cũng dùng giá cao để cho chúng ta có thể kiếm được tiền nhiều hơn, huống chi lần này còn gấp đôi giá cho chúng ta.

– Người đã biết rõ như vậy, sau này chỉ cần Trương gia chúng ta có thể Đồng Sơn tái khởi, các người cũng sẽ càng ngày càng tốt. Nhưng hôm nay lại đòi giá gấp ba, vậy thì thật sự là quá cao.

Trương Anh lập tức mở miệng nói.

Trương Đức nghe vậy, chân tay luống cuống gần gãy đầu. Mà lúc này có một người phụ nữ cao lớn vọt từ trong nhà đi ra. Khuôn mặt người này vừa nhìn đã biết là kẻ không dễ đối phó, Mộ Dung Thu cúi đầu hồ hững uống trà.

Phụ nhân kia nhích khoé mắt giờ lên, đáng vẻ như hoàn toàn không đem mấy người Mộ Dung Thu để trong mắt, vô cùng cao ngạo nói:

– Chuyện này không phải hai ngày trước đã nói xong rồi sao? Nếu các người không tăng giá gấp ba, chúng ta tuyệt đối sẽ không bán tơ tằm cho các người. Các người không phải cùng đám thương nhân đó tăng giá gấp ba sao? Bọn họ đều đã đồng ý, nếu mấy người các người muốn kiếm nhiều hơn thì phải nâng giá tiền, lúc đó tất nhiên là chúng ta sẽ nguyện ý bán cho các người.

Lời này vừa nói ra, Mộ Dung Thu lập tức cau mày. Xem ra là loại người lòng tham không đáy.

Trương Anh không phản bác được. Bà vợ này của Trương gia là kẻ nổi danh xảo quyết.

Trương Đức đứng lên kéo kéo ống tay áo phụ nhân họ, hơi có ý chỉ trích lên tiếng:

– Người bớt tranh cãi đi, trước kia Trương gia đối với chúng ta còn ít ân đức sao? Hiện thời Trương gia muốn Đồng Sơn tái khởi, sao chúng ta có thể làm như vậy?

– Người không vì mình ngẫm lại? Cuộc sống hiện tại của chúng ta thế nào? Đã bao nhiêu năm vẫn ở trong cái sân vện nhỏ xíu này. Người còn nói Trương gia, bọn họ chính là nhà giàu, không cần chúng ta giúp đỡ. Người bây giờ một câu cũng không cho nói, tới lúc tính lại thì chúng ta chính là người chịu thiệt. Người không muốn để danh tiền cho con trai mình thành thân cưới vợ sao? Huống hồ, bọn họ không cần tơ tằm của chúng ta, vậy thì còn có Lưu gia đang sẵn sàng muốn tranh đoạt đây.

Phụ nhân đẩy Trương Đức ra, nghĩa chính ngôn từ nói. Nếu không phải ràng ta tính toán tỉ mỉ, nói không chừng hiện giờ bọn họ đang ở trong một cái vện còn nhỏ hơn đây nhiều.

Thấy tình hình này, Trương Anh quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, chờ mong phụ nhân nhà mình sẽ có cách hay để giải quyết.

Mà Mộ Dung Thu lại đứng lên nhìn về phía Trương Anh và Trương Tuyền, cười nói:

– Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng. Dù sao gấp ba giá thật sự là cao. Tuy rằng rất luỵn tiếc, nhưng vẫn không cách nào hợp tác cùng các người.

Dứt lời, lập tức đứng dậy như muốn bỏ đi. Phụ nhân tuy là người khôn khéo, nhưng cũng là kẻ hồ đồ. Tưởng rằng hiện thời Lưu gia còn có thể tiếp tục kinh doanh tơ tằm sao? Cả đồng tơ tằm mua trước kia vẫn chưa có cách bán ra, huống chi còn là dùng giá cao để mua, lại càng chết thảm.

Trương Đức sốt ruột, lập tức gọi Mộ Dung Thu lại:

– Xin phụ nhân dừng bước, mọi chuyện còn có thể thương lượng.

Nay tình huống Lưu gia ra sao ai mà không biết? Nếu không bán cho người ta thì với số tơ tằm này của nhà mình cũng không đủ để tự liên hệ với thương nhân.

Phụ nhân cũng rất ngoài ý muốn với phản ứng của Mộ Dung Thu. Hai lần trước khi đến thái độ của Trương Anh đều rất khách khí, cho thấy tơ tằm nhà bọn họ là quan trọng nhất, không thể thiếu, nhưng hôm nay thái độ của vị phụ nhân này quả thật như thể cô cũng được mà không có cũng chẳng sao, hoàn toàn không để vào mắt. Lập tức nâng lên hoang mang lo lắng.

Trương Anh tuy rằng kinh ngạc với cách ứng xử của Mộ Dung Thu, nhưng khi nhìn thấy sự thay đổi thái độ của hai vợ chồng Trương Đức thì biết ngay cách của phụ nhân thật sự có tác dụng.

Bước chân Mộ Dung Thu hơi ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Trương Đức, nhàn nhạt cười hỏi:

– Còn có chuyện gì?

– Mọi chuyện còn có thể thương lượng lại, số tơ tằm đó cứ dựa theo giá cũ của các người đi.

Trương Đức cúi đầu thấp giọng nói.

Phụ nhân đứng bên cạnh còn muốn nói thêm gì nữa nhưng đã bị Trương Đức ngăn cản.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cười nhẹ, một lần nữa ngồi xuống, nói khẽ:

– Thật ra ngoài số tiền trả cho việc mua tơ tằm, sau này chi cần đến mùa thu hoạch mà việc buôn bán của chúng ta càng làm càng tốt thì mỗi dịp cuối năm, chúng ta sẽ đưa thêm các người một ít ngân lượng xem như là tiền thưởng. Bất quá điều kiện tiền quyết chính là, sản phẩm tơ tằm phải có màu sắc thượng đẳng, hơn nữa số lượng phải nhiều. Có lẽ đến một ngày nào đó, tiền thưởng so với tiền mọi người bán tơ tằm còn nhiều hơn.

– Thật sao? Nếu thật sự là như thế, vậy thì tốt quá. Các người nói sớm thì chúng ta đã không có nhiều chuyện lằng nhằng như vậy.

Phụ nhân kia nghe xong lập tức cười rộ lên, trên khuôn mặt mập mập như nở rộ một đóa hoa cực lớn.

Mộ Dung Thu cười nhạt, đem phương thức hợp tác, cách để đạt được tiền thưởng tỉ mỉ giải thích cho vợ chồng Trương Đức, hai người kia nghe xong hai mắt tỏa sáng, càng nghe càng háng say, tiếp đón mấy người Mộ Dung Thu vô cùng chân thành, nguyên bản nước trà rất lạt lẽo, về sau được phụ nhân đổi lại trà ngon. Tất cả những hành động này lọt vào mắt mấy người Trương Anh quả thực có chút khó tin, phụ nhân vừa ra tay đã có thể bán xong chuyện mua bán này một cách đơn giản như thế, còn làm cho cả nhà Trương Đức ăn cần chiều dài, thật sự khiến người khác khó mà tưởng tượng nổi.

Sau khi nói chuyện được một lát, Hiện nhĩ luôn luôn ngồi bên người Mộ Dung Thu yên tĩnh dùng trà lại ôm bụng, nhỏ giọng nói:

– Mẫu thân, bụng Hiện nhĩ đau đau.

Mộ Dung Thu cúi đầu nhìn sang, Hiện nhĩ ôm bụng, xem ra hẳn là uống nhiều nước quá nên muốn đi tiểu, bèn bảo Trương Tuyền đứng một bên dẫn Hiện nhĩ đi tiểu.

Tiếp theo nâng lại cùng vợ chồng Trương Đức nói thêm vài thứ. Nhưng một lúc sau nàng cũng cảm giác bụng có chút khó chịu. Mộ Dung Thu âm thầm kìm lại, ngày hôm nay cũng không ăn cái gì khác thường, sao giờ lại cảm thấy bụng hơi đau? Chẳng lẽ là do vừa rồi uống hai tách trà lạnh? Mang nghi hoặc, nàng cũng đứng dậy, nhờ phụ nhân chỉ đường, cùng Hồng Lăng đi nhà vệ sinh. Hai người vừa đứng dậy, Trương Anh cũng kêu đau bụng, muốn cùng đi qua.

Thế nhưng, có vẻ như Hồng Lăng và phụ nhân cũng bị đau bụng, xem ra quả thật là âm trã người kia có vấn đề. Trên đường đến nhà vệ sinh, phụ nhân không ngừng giải thích:

– Là phụ nhân thô kệch ta hồ đồ, sao có thể dùng trà nguội chiều dài khách quý, khiến cho khách quý hiện thời đau bụng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhin mấy lại. Nếu đúng là do trà nguội, cũng làm mấy người bọn họ chỉ uống vài ngụm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị đau bụng thế này. Trong lòng mơ hồ có chút nghi hoặc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nói không rõ chỗ nào không thích hợp, chỉ đành cầu mấy suy nghĩ sâu xa.

Nhà vệ sinh của nhà Trương Đức ở hậu viện, vì vậy mọi người phải đi một lúc lâu.

Nhưng khi vừa đến hậu viện, trực giác Mộ Dung Thu có một tiếng chuông báo động vang lớn, cảm thấy có nguy hiểm rình rập, loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, làm cho Mộ Dung Thu không cách nào bỏ qua.

– Phu nhân, sao thế?

Hồng Lăng nhìn Mộ Dung Thu, người đột nhiên dừng chân, nghi ngờ hỏi.

Mộ Dung Thu cúi đầu, giọng nói lãnh trầm:

– Hồng Lăng, đưa tay ngươi cho ta.

Tuy rằng Hồng Lăng nghi hoặc, hiện tại cũng muốn đi vệ sinh lắm rồi, nhưng vẫn đưa tay cho Mộ Dung Thu. Nàng đối với mệnh lệnh của Mộ Dung Thu chưa từng chần chừ bao giờ. Bên kia phụ nhân quay đầu nhìn về phía hai người, thấy hai người dừng bước không đi tiếp, liền ôm bụng, nửa khom người, không hề có hình tượng gì nói:

– Nếu các ngươi không gấp, vậy ta đây đi trước đã.

Mộ Dung Thu không nói, nâng khẽ khép đôi mắt, bắt lấy cổ tay Hồng Lăng, tỉ mỉ tra xét mạch tượng. Không đầy một lát, Mộ Dung Thu mở choàng mắt, buông tay Hồng Lăng ra, giọng trầm lạnh nhạt nói:

– Là có người hạ thuốc xổ.

Vừa rồi Hiền nhi là người uống nhiều nước trà nhất, vì vậy cu cậu mới là người muốn đi vệ sinh sớm nhất. Mà Trương Tuyền lại một ngụm cũng không uống, cho nên nhìn qua vẫn chưa có gì khác thường.

Trương Anh đi ngay phía sau Mộ Dung Thu và Hồng Lăng, nghe thấy mấy câu đó của Mộ Dung Thu, không khỏi kinh ngạc nói:

– Nhà Trương Đức cũng không phải loại người này, làm sao có thể hạ thuốc xổ chúng ta? Xem ra, là có người đang giờ trò, không muốn để chúng ta và Trương Đức đạt được thỏa thuận mua bán tơ tằm.

Nghe vậy, đôi mày Mộ Dung Thu cau chặt thêm vài phần, trực giác của nàng nghĩ không phải là đơn giản như vậy.

– Không nên kết luận sớm như thế.

Có thể rằng yên không một tiếng động lên vào nhà Trương Đức hạ thuốc xổ như thế đã là một chuyện đáng ngờ, dù sao dân chúng bình thường sẽ không thể làm ra được, mà cho dù võ công phu cũng làm sao có thể vượt qua hộ vệ mà Triệu Sơ và Vũ Văn Mặc phái tới bảo vệ nàng?

Hoặc đây chính là do người nhà Trương Đức gây ra? Nhưng nhìn dáng vẻ phụ nhân kia thì lại không giống. Mộ Dung Thu chẳng biết tại sao lại liên tưởng đến gã bắt cóc nọ, lời nhắc nhở của Triệu Sơ vẫn quanh quẩn bên tai.

Gã bắt cóc kia sẽ có tâm tư cẩn thận kín đáo như thế sao?

– Phu nhân, thế nào rồi?

Hồng Lăng lại hỏi tiếp.

– Phu nhân, ta không nhận được rồi. Thuốc xổ này hạ cũng quá nặng, ta mới chỉ uống có mấy ngụm nước trà.

Trương Anh buồn bực nói. Quan hệ của Trương gia bọn họ và người dân trong trấn đều rất tốt, thật sự nghĩ không ra ai lại hao hết tâm tư dùng biện pháp này đối phó với bọn họ.

Mà đang khi Mộ Dung Thu muốn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng, mắt hoa lên, nàng lập tức không còn ý thức té xỉu. Trước khi nhắm mắt lại, nàng nhìn thấy Hồng Lăng và Trương Anh cũng đồng thời ngã xuống.

Chừng nửa khắc sau, phụ nhân kia và Hiền nhi, Trương Tuyền từ hậu viện đi ra, bỗng nhiên nhìn thấy Hồng Lăng và Trương Anh bị ngất trên đất, lập tức không hiểu xảy ra chuyện gì, vội kêu lên:

– Trương Anh, Hồng Lăng, các ngươi tỉnh! Sao lại bỗng nhiên té xỉu? Phu nhân đâu?

– Tỷ tỷ, Hồng Lăng!

Trương Tuyền kêu.

Nhưng hai người kêu rất cả cô họng, Hồng Lăng và Trương Anh vẫn hôn mê như cũ.

Tiểu Hiền nhi nhìn tình huống bốn phía, tìm không thấy Mộ Dung Thu, bèn lôi kéo tay Trương Anh, giọng nói mang theo nghẹn ngào nức nở kêu lên:

– Mẫu thân đâu? Mẫu thân đâu? Trương Tuyền thúc thúc, sao lại không thấy mẫu thân?

Trương Tuyền chân tay luống cuống, bọn họ mới từ nhà vệ sinh đi ra đã nhìn thấy tình trạng này, chỉ thấy Hồng Lăng và tỷ tỷ té xỉu, lại không thấy phu nhân, chẳng lẽ phu nhân là ở tiền viện?

Đang khi hần đang hoang mang, Trương Đức đã từ tiền viện chạy tới.

– Sao lại lâu như thế, các người đều ở hậu viện, ta tưởng xảy ra chuyện gì mới chạy tới xem một chút, cũng không ngờ lại nhìn thấy bên kia có hai nam tử đang té xỉu!

Trương Đức nhìn thấy Trương Tuyền và vợ mình, lập tức ngón tay chỉ về chỗ cách họ không xa, về mặt kinh hoàng nói. Mà Trương Đức vừa cúi đầu đã nhìn thấy Hồng Lăng và Trương Anh cũng ngã trên mặt đất, sắc mặt lại biến đổi, nói:

– Chuyện gì xảy ra? Sao các nàng có thể té xỉu ở đây?

Trương Tuyền nhìn theo hướng Trương Đức vừa chỉ, quả nhiên thấy được hai người, trên thân đều mặc hắc y.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trương Tuyền bỗng nhiên mê man.

– Nhanh đi báo quan!

Phụ nhân kia đột ngột kêu lên.

Hai mắt Trương Tuyền sáng lên, trước mắt chỉ có thể đi báo quan!

Nhà môn.

Chờ khi Vũ Văn Mặc nhìn thấy hai tên hộ vệ bị hôn mê, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Lại nghe Huyền lệnh đại nhân nói Mộ Dung Thu mất tích, hai nữ tử khác cũng hôn mê như hai gã hộ vệ này, thân hình Vũ Văn Mặc run lên mạnh mẽ, không kiềm được lui về sau mấy bước.

– Hồi bẩm vương gia, hạ quan đoán rằng đây là do gã bắt cóc kia gây nên. Không ngờ hần lại dùng biện pháp xảo quyết như thế. Sau khi xem xét, Triệu Ngũ thiếu gia đã xác định bọn họ trúng một loại mê dược không mùi không vị có thể tan trong không khí, chỉ cần hít phải sẽ không còn cảm giác, một lát thì té xỉu. Cái này khó trách, những nữ tử trước đây bị gã này bắt cóc lại không để lại bất kì dấu vết gì.

Vị Huyền lệnh đại nhân kia đứng ở góc độ lý tính nói ra ý nghĩ của mình.

Mà Vũ Văn Mặc lại nghe như sét đánh bên tai, trước mắt một mảnh màu đen hỗn độn. Bắt cóc! Bắt cóc! Thử nghĩ rằng là một nữ tử từ thân thể mảnh mai, cũng không biết võ công, tuy rằng thông minh hơn người, nhưng khi đối mặt với tên bắt cóc không có tính người kia, nàng phải làm sao?

Giờ này khắc này Thử nghĩ cần hần, mà hần lại bất lực.

– Ta đã chăm cứu cho Hồng Lăng, nàng vừa mới tỉnh đã kể lại rõ ràng mọi chuyện. Trước khi té xỉu nàng đã nhìn thấy một gã nam tử từ thân thể mảnh mai, cũng không biết võ công, tuy rằng thông minh hơn người, nhưng khi đối mặt với tên bắt cóc quen mắt nhưng lại thật sự nghĩ không ra là đã gặp nhau ở đâu. Căn cứ vào đó, đã nhận định là tên bắt cóc gây nên.

Triệu Sơ đi đến, khuôn mặt trầm tĩnh u ám lạnh lẽo, giọng nói nặng nề đi thường. Trong lòng hần tự trách không thôi, nếu hôm nay hần đi cùng Mộ Dung Thu, vậy thì đã không xảy ra chuyện này. Dù sao bị gã kia bắt cóc, kết cục không nói cũng biết! Nghĩ đến đây, sắc mặt hần đột nhiên trầm xuống, dung nhan hoa lệ nhất thời nhiễm lên một tầng sát khí.

Vũ Văn Mặc nghe vậy, trong ánh mắt mây đen vẫn vũ, như ánh chớp loé lên giữa con giông bão, mỗi tia sấm sét đều mang theo phần nộ và sát khí khiếp người. Hần nắm thật chặt hai đấm, hoàn toàn mặc kệ tay phải bị trọng thương.

– Cho dù có lật tung cả trời đất cũng phải tìm bằng được hần cho bốn vương, thậm chí có phải đào ba thước đất của trấn Thượng Chí đi nữa! Bốn vương muốn đem hần bầm thây vạn đoạn!

Giọng nói của hần giống như tới từ địa ngục mưa máu gió tanh huyết nhục mơ hồ, quyết tuyệt tàn nhẫn.

Thân hình vị Huyền lệnh đại nhân kia run bẩy bẩy, tuy rằng Nam Dương Vương vẫn luôn lạnh lùng, nhưng cũng chưa từng khiến người khác sợ hãi hoảng hốt như hôm nay! Hần không khỏi hoài nghi, vị phụ nhân kia đến tốt cùng là ai? Lại khiến cho vương gia và Triệu Ngũ thiếu gia tức giận như thế.

– Được, được lắm!

Triệu Sơ nhếch khóe môi đỏ sẫm, âm lãnh ra tiếng.

Gã bắt cóc kia tốt nhất từ cậu nhiều phúc, nếu như hần dám gây tổn thương cho Mộ Dung Thu dù chỉ là một sợi tóc, hần sẽ tận tình cho gã được hưởng thụ hết thái độ khổ hình trong thiên hạ này! Trong chớp mắt này, đôi mắt vốn luôn ôn nhu thấu hiểu lòng người như tri âm tri kỷ cao nhã, nhất thời hóa thành đại chấn rung chuyển trời đất khiến người người kinh sợ!

Hồng Lăng xông đến huyện đường, vốn muốn chạy thẳng vào trong phòng, nhưng bị bọn nha dịch ngăn cản, quý gối trước mặt Vũ Văn Mặc, khốc lóc cuống quýt dập đầu thỉnh cầu:

— Xin vương gia nhất định phải cứu phu nhân! Xin vương gia nhất định phải cứu phu nhân! Tiểu thiếu gia không thể không có phu nhân.

Đều do nàng, ràng rất vô dụng, vì sao không hề nhận ra tình huống không đúng? Nhiều người như vậy đều bị đau bụng, nhất định là có người cố ý gây ra, hiện thời vương phi lại bị bắt đi ngay trước mắt nàng! Làm sao ràng có thể tha thứ cho bản thân mình đây? Gã bắt cóc kia thật không phải là con người, những nữ tử bị hần bắt đi, tương lai làm sao còn có cuộc sống an lành? Thân phận vương phi tôn quý, làm sao có thể chịu khổ như thế?

Việc này nâng tình nguyện xảy ra cho chính bản thân, nàng nguyện ý thay thế vương phi nhận hết cực khổ thế gian! Tiểu thiếu gia không thể không có phu nhân. Từ khi biết phu nhân bị người ta bắt đi, tiểu thiếu gia vẫn khóc lóc, âm ỉ muốn mẫu thân, ràng nhìn mà thật đau lòng!

Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ nhìn Hồng Lăng khốc lóc cầu xin, sắc mặt càng lúc càng trầm.

Mộ Dung Thu, tốt nhất đừng có việc gì.

Nàng là nữ tử đặc biệt như vậy, thông minh như vậy, bất kể gặp phải khổ cảnh nào đều có thể bình tĩnh đối mặt, xoay chuyển càn khôn...

Bởi cách một thời gian gã bắt cóc lại xuất hiện, trấn Thượng Chi lại lâm vào khủng hoảng. Mà người của huyện nha bắt đầu chung quanh lục soát, một nhà cũng không bỏ qua. Có điều đây là đang truy bắt gã bắt cóc, dân chúng trong trấn đều hết sức phối hợp.

Mã ở Lưu gia, sau khi nghe nói Mộ Dung Thu bị bắt cóc, Lưu lão gia vui sướng khi người gặp họa, nói với láng giềng:

— Đây là báo ứng! Giúp Trương gia đối đầu với Lưu gia chúng ta, nàng chính là bị mở heo che mờ lòng tâm, các người hãy chờ xem. Gã bắt cóc này không giống những tên khác, nhiều lần như vậy đều có thể thoát được, ta thấy lúc này đây cũng tuyệt đối sẽ không bị bắt lại. Có điều khuôn mặt ràng ta bị rõ, cũng không biết sẽ bị gã kia bán đến loại địa phương nào.

Mấy câu này của Lưu lão gia vừa được truyền ra, chỉ trong vòng nửa canh giờ ngay hôm đó, cái viện lớn bọn họ vừa mới mua được đã bị một trận lửa lớn thiêu hủy toàn bộ!

Nhưng mà, gã bắt cóc này quả thật vô cùng gian ngoan xảo trá, hần bắt đi nhiều nữ tử như vậy, vẫn không có nửa điểm động tĩnh. Mọi người xuất toàn lực tìm kiếm nhưng không tìm thấy nơi hần ẩn nấp, kết quả hần trốn ở đâu?

Không tìm được gã bắt cóc, nhưng sắc trời bỗng nhiên tối sầm, một trận mưa lớn đột ngột kéo tới.

Đêm khuya, mưa như trút nước vẫn chưa ngừng. Trong không khí toàn là hơi ẩm.

Cảm giác cực độ không khỏe từ dưới thân truyền đến, đầu đau như muốn nứt ra, dường như đầu đây còn có tiếng người tranh cãi, đang lúc hoảng hốt, Mộ Dung Thu cau mày, chậm rãi mở mắt ra.

— Chỉ là một á xấu phụ! Người làm sao có thể nói nàng là một nữ tử tuyệt sắc? Thật là làm lãng phí không ít mẽ được.

Giọng trách cứ của một gã đàn ông.

— Ca, người yên tâm, nàng tuyệt đối không phải xấu phụ, những nốt rỗ trên mặt nàng là do hoá trang. Vừa rồi ta đã lau sạch mặt cho nàng, đợi lát nữa người vào xem một chút, cam đoan khiến người giặt mình.

Tiếng nữ tử lấy lòng, dề dặt cẩn trọng giải thích.

Mộ Dung Thu khẽ nhủ thầm, tiếng của nữ tử này vô cùng quen thuộc, dường như đã nghe qua chưa lâu.

Là Tam phu nhân Phương Dung Mai!

Gã kia nghe Phương Dung Mai giải thích xong thì từ xa tiến lại. Trong tay hần cầm ngọn đèn, mà lúc này Mộ Dung Thu đã nhắm mắt lại, vô như hôn mê. Ánh sáng chói lóa rơi lên trên mặt nàng, truyền đến hơi nóng, mang theo mùi dầu hỏa.

Ca vừa thấy dung mạo thanh lệ thoát tục của Mộ Dung Thu, nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhận không được nuốt một ngụm nước bọt. Đã nhiều năm hần luôn ở bên ngoài lừa bán phụ nữ, cũng từng chạm qua không ít thiên kim tiểu thư, cũng có người rất xinh đẹp, nhưng không một ai đẹp bằng nữ tử trước mắt này!

Phương Dung Mai từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Thu, người đang hôn mê, trong mắt hiện lên tràn đầy vẻ ghen ghét, nhưng chỉ là trong nháy mắt, nàng đã thu lại, khuôn mặt đen gầy cười nói với ca:

— Người là nam nhân của ta, sao ta có thể lừa người? So với mấy nữ nhân trong phòng kia nàng xinh đẹp gấp trăm lần. Nếu bán vào thanh lâu hoặc là câu lan viện, chắc chắn sẽ được giá cao. Chúng ta không cần lo lắng cho cuộc sống sau này nữa.

Đường đường là Nam Dương vương phi, nếu lưu lại nơi thanh lâu, bị nam nhân thiên hạ hưởng thụ, xem nào còn có thể cao cao tại thượng, còn có thể được vương gia sủng ái nữa hay không!

Mộ Dung Thu đang nhắm mắt nghe được gã “ca” kia và Phương Dung Mai nói chuyện, trong lòng phản nào đã rơi vào phần. Quả nhiên, hai người này chính là kẻ bắt cóc. Mà sở dĩ tên đầu sỏ kia nhắm vào một người mặt rỗ như nàng, tất cả đều do Phương Dung Mai sau lưng xúi giục. Tình huống trước mắt không lấy gì làm lạ quan cho lắm. Nàng phải nhanh chóng trốn khỏi nơi này!

Gã “ca” kia nhìn Mộ Dung Thu đến ngây ngẩn, nhưng mà nghe xong Phương Dung Mai nói, phục hồi tinh thần lại, không phải không thấy đáng tiếc nói:

— Đáng tiếc, không phải xử nữ. Nếu là xử nữ thì chắc chắn bán được giá cao.

— Ca, nhìn đáng vẻ người dường như thật thích nàng? Nàng không phải xử nữ không phải vừa hay à? Chờ ca người hưởng thụ xong lại bán cho kỹ viện cũng được mà. Đám tù bà trong kỹ viện mưu nào không lời dối. Dung mạo nàng thoát tục như thế, làm sao kỹ nữ bình thường có thể so được? Mấy mưu ấy nhất định sẽ tranh nhau đoạt lấy, đến lúc đó giá cũng lên theo.

Trong lòng Phương Dung Mai có tính toán khác. Thời gian vừa qua nàng quả thật sống một cuộc sống không phải là người. Ban đầu nàng làm sao biết được ca là một gã bắt cóc? Hơn nữa tại phương diện nam nữ hoan ái còn biến thái như vậy, đòi hỏi vô độ! Trước đây những nữ tử bị bắt tới chỉ cần không phải xử nữ, từng người hần đều ngủ qua, vì vậy, chắc chắn Mộ Dung Thu không thể thoát!

Nghe tới đó, trong lòng Mộ Dung Thu chợt có sát ý. Nàng là người hiện đại, chưa bao giờ nghĩ tới việc giết người, mà lúc này, nàng có suy nghĩ kích động muốn tự tay giết chết Phương Dung Mai! Chỉ với giọng nói kia, nàng cũng có thể đoán gã đàn ông gọi “ca” này có bao nhiêu đáng khinh! Trong lòng không khỏi xuất hiện cảm giác ghê tởm khó ức chế. Âm thầm nắm tay, nàng phải nhanh chóng nghĩ cách trốn khỏi nơi này.

— Nữ nhân lớn lên khuynh quốc khuynh thành như thế, ta còn chưa từng được ngủ với nữ nhân đẹp như vậy. Không biết khi ở trên giường, biểu hiện của nàng có gì khác hơn những nữ nhân kia không! Mai nhi, cũng nhờ người hiền lành, lại suy nghĩ cho ta như vậy. Trước đây ta cũng có nữ nhân, nhưng các nàng đều không ngoan ngoãn nghe lời như người. Không tệ, rất không tệ.

Ca nghe Phương Dung Mai nói xong lập tức gật đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ đảm ô.

Hắn giao ngọn đèn cho Phương Dung Mai xong, chậm rãi đứng dậy, sau đó nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu, lại nhìn Phương Dung Mai nói:

— Trước cứ để nàng nghỉ ngơi hai ngày đã. Có thể là hôm nay hạ thuốc hơi nặng, tới giờ này nàng còn chưa tỉnh lại. Chờ nàng tỉnh, người đem nàng giam cùng những nữ nhân kia. Ta hơi mệt chút, chờ ngày mai có tinh thần, mới vui vẻ hưởng thụ tiểu nữ nhân.

Phương Dung Mai gật đầu. Về chuyện nam nữ từ rằng hần đòi hỏi vô độ, nhưng từ trước tới nay không thích ngủ với nữ tử mê man không thể phản kháng, vì vậy sau khi bắt về đều để cho các nàng ăn no rồi mới ra tay. Dù sao đã bắt được Mộ Dung Thu, ràng cũng không cần gấp gáp. Thế nhưng, ràng vẫn rất muốn ngay lập tức nhìn thấy tình cảnh Mộ Dung Thu bị ca cưỡng bạo! Nhất định trong lòng sẽ vô cùng sáng khoái vui vẻ.

Mộ Dung Thu luôn luôn nhắm chặt hai mắt, nhìn qua tựa như vẫn đang hôn mê, nhưng trong lòng ràng đã có tính toán. Lúc này thế đơn lực bạc, ràng cần phải có thời gian để suy nghĩ cẩn thận, càng phải biết rõ rốt cuộc đây là nơi nào, hơn nữa ràng còn trúng thuốc mê, cần hồi phục sức lực.

Về phần Phương Dung Mai, không cần vội nhất thời.

Phương Dung Mai chậm rãi cúi người. Giọng nàng dễ xuống cực thấp, nhưng vẫn khó nén sung sướng:

— Đã một năm, ta đều trôi qua những ngày sống không bằng chết thế này. Vốn cho là cuộc đời chẳng còn hi vọng lạc thú gì, nhưng thật không ngờ lại có thể gặp người. Chỉ cần nghĩ tới việc tương lai cuộc sống của người còn không bằng heo chó, tức thì ta cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng, ràng nói xong, bỗng nhiên cũng cảm giác không thú vị, dù sao Mộ Dung Thu vẫn đang hôn mê, cần bán không nghe được, nói cũng như không. Phương Dung Mai cắn chặt răng, đứng lên đưa chân ra muốn đá Mộ Dung Thu một cái, nhưng chân vừa đưa ra lập tức nghĩ đến ca. Nay mai hần còn muốn hưởng thụ Mộ Dung Thu, lúc này ràng không thể ra tay, đành thu chân về.

Tuy rằng cả năm qua Phương Dung Mai vẫn luôn duy trì cuộc sống bằng việc chỉ ăn một cái bánh ngô nhỏ nhỏ mỗi ngày, nhưng vẫn rất khỏe, chỉ một lát đã nâng Mộ Dung Thu lên, kéo ràng vào một căn phòng.

Bởi vì bị kéo, Mộ Dung Thu cảm thấy cả đôi chân và hai vai mình đều vô cùng đau đớn. May mắn hiện tại là đêm khuya, trong phòng cũng chỉ là đốt một ngọn đèn dầu leo lét, Phương Dung Mai không thấy rõ vẻ mặt ràng. Nàng có thể duy trì nét

bằng. Nàng chăm chú nhìn Mộ Dung Thư.

Gãy lát, nàng lại hét to một tiếng:

— Người chính là xấu phụ kia!

Mộ Dung Thư khẽ cong khoe môi cười nhạt, ánh mắt Nhã di nương này cũng không quá vụng về.

Những người khác nghe Nhã di nương kêu lên, đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Thư, trên mặt mỗi người đều hết sức khó hiểu. Rõ ràng nữ tử này là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, sao lại là xấu phụ chứ?

Mà trong mắt Nhã di nương vốn còn có hận ý và lửa giận, cũng không biết nghĩ tới điều gì lại thu hồi ánh mắt, yên tĩnh trở lại.

— Người đẹp như vậy, nếu bị bán vào kỹ viện, thật sự là xong đời. Ta nghĩ, nếu người tiến cung, chắc chắn sẽ được Hoàng Thượng sủng ái. Thế nhưng, nhìn kiểu tóc người hẳn là đã gả cho người khác, quần áo trên người cũng rất sang trọng, làm sao lại bị bắt tới đây?

Một nữ tử đi đến bên người Mộ Dung Thư, có vài phần tò mò hỏi.

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn nữ tử này. Quần áo trên người nàng đã rất bẩn, mà trên mặt cũng bị lem luốc, thấy không rõ dung mạo vốn có, nhưng một đôi mắt lại ngời sáng, trên người như có một loại hương khí nhân nhạt. Con người đen của Mộ Dung Thư chớp động, bị nhốt trong này mấy ngày, không được tắm rửa, trên người không có mùi mồ hôi đã là rất tốt, nhưng trên người nàng lại có mùi thơm. Hôm qua không chú ý, đến bây giờ nàng mới phát hiện những nữ tử bên cạnh đều có mùi này. Mộ Dung Thư dè lại nghĩ hoặc trong lòng, nhẹ giọng hỏi:

— Vì sao các người lại không chạy trốn?

Đây là nghĩ hoặc vẫn lơ lửng trong lòng nàng từ hôm qua.

Nữ tử kia là người đơn thuần, nghe Mộ Dung Thư hỏi như thế, bấu môi kinh thường nhỏ giọng thăm thi bên tai nàng:

— Chúng ta đều đã thử, nhưng chưa kịp chạy đến chân núi đã bị tóm lại. Đến lúc đó sẽ bị ăn một trận đòn roi. Còn nữa, nếu ai không phải hoàng hoa khuê nữ đều bị gả bắt cóc kia đùa bỡn. Trong đó có một nữ tử không nghe lời, sau khi bỏ trốn bị bắt về, bị hãm hiếp ngay trước mặt chúng ta rồi giết. Về sau chúng ta cũng không dám chạy nữa. Khuyến người một câu, đừng nghĩ tới việc chạy trốn, không biết gã kia có yêu thuật gì, bắt kẻ chúng ta chạy hướng nào hẳn cũng đều có thể tìm được.

Nghe vậy, con người đen sáng ngời của Mộ Dung Thư tối sầm lại. Bỗng nhiên nàng lại liên tưởng đến nghĩ vẫn trên người các nữ tử này.

Nàng lập tức đưa ống tay áo lại gần chớp mũi, cẩn thận ngửi, quả nhiên cũng có một mùi hương, nhưng mà nếu so với những cô gái này thì tương đối nhạt hơn.

Tên bất cóc này tuyệt đối không phải người thường! Trong đầu lại hiện lên thân hình của hắn, nhìn qua gầy yếu, nhưng lại có thể không cần tốn nhiều sức đã im hơi lặng tiếng khiêng nàng ra khỏi nhà Trương Đức, không hề kinh động người nào. Gã này đến tột cùng là ai?

Đang lúc nàng có điều nghi hoặc, cửa phòng được mở ra.

Phương Dung Mai bước vào.

Hôm qua Mộ Dung Thư vẫn chưa cẩn thận xem xét tình trạng hiện tại của Phương Dung Mai, cho nên khi nàng ta bước vào, tuy rằng trong lòng Mộ Dung Thư đã đoán được vài phần, dù sao mỗi ngày chỉ ăn một cái bánh ngô nhỏ, nhưng khi nhìn thấy thân hình vàng vọt gầy trơ xương của Phương Dung Mai, Mộ Dung Thư vẫn không nên nổi kinh ngạc!

Trước kia Phương Dung Mai khí chất thanh tú, đáng người hơi tròn trịa. Nhưng hôm nay lại là đáng vẻ khó coi thể thảm như thế! Nếu không phải sớm biết đây là Phương Dung Mai, e rằng khó có thể nhận ra!

Phương Dung Mai cũng trước tiên nhìn về phía Mộ Dung Thư. Khi chạm phải ánh mắt lạnh nhạt kia của Mộ Dung Thư, vẻ mặt nàng vô cùng phẫn hận, đã rơi vào tình trạng này rồi mà nàng ta vẫn có thể lạnh nhạt như thế! Nhưng trong nháy mắt, Phương Dung Mai lại lập tức thay đổi sắc mặt, nàng cười lạnh nhìn Mộ Dung Thư, nói:

— Không thể tưởng tượng được người còn có thể bình tĩnh như thế! Người cũng đã biết, ta hận nhất chính là sự bình tĩnh của người. Giống như tất cả mọi chuyện người đều nắm trong tay, không cần tốn nhiều hơi sức là có thể thay đổi tình cảnh bản thân! Người luôn cao cao tại thượng, người cho là thân phận người tôn quý lắm sao? Hiện thời, người cũng không khác gì bọn họ, sắp biến thành đồ dễ tiện!

Khi nàng này sinh ác độc nói ra những lời này, tưởng rằng Mộ Dung Thư sẽ kinh hoảng, trấn định trong mắt sẽ sụp đổ. Nào ngờ Mộ Dung Thư lại vẫn bình tĩnh ung dung như cũ, hơn nữa trong mắt còn có mấy phần lãnh ý nhìn về phía nàng. Phương Dung Mai lập tức nhu chặt hai mi.

— Trước kia người không phải đối thủ của ta. Người cho rằng, hiện tại người đã có thể xoay chuyển tình thế? Hiện tại đến lượt ta hỏi người, người cũng đã biết, hiện thời ai đang có mặt tại trấn Thượng Chi? Người tuyệt đối không phải kẻ ngu xuẩn, người nên biết bản lĩnh của hắn. Như vậy, khi ra tay với ta, người nên nghĩ đến kết cục của mình trước!

Mộ Dung Thư chậm chậm đứng lên, trên người vẫn chưa có bao nhiêu hơi sức, nhưng nàng thẳng sống lưng, ánh mắt rét lạnh nhìn trực diện Phương Dung Mai, những lời nàng nói ra quả nhiên làm cho Phương Dung Mai biến sắc!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11

Mộ Dung Thư chậm chậm đứng lên, trên người vẫn chưa có bao nhiêu hơi sức, nhưng nàng thẳng sống lưng, ánh mắt rét lạnh nhìn trực diện Phương Dung Mai, những lời nàng nói ra quả nhiên làm cho Phương Dung Mai biến sắc!

Mộ Dung Thư biết rõ Phương Dung Mai là người thế nào. Hiện thời nàng rơi vào tay á ta, đương nhiên biết đối với Phương Dung Mai mà nói, nàng không có bất kì tình công kích hay khả năng phản kháng nào, có thể nói hiện tại nếu Phương Dung Mai muốn giết nàng cũng thật sự rất dễ dàng.

Về phần Phương Dung Mai ở phủ Nam Dương Vương đã lâu, tất nhiên biết rõ tính tình Vũ Văn Mặc, vì vậy nhất định ít nhiều sẽ có điều kiêng kỵ. Điều nàng muốn cũng chỉ như thế! Đồng thời, tuy nàng không muốn thừa nhận, nhưng hôm nay thời điểm rơi vào nguy hiểm, nàng mới biết mình ý lại người kia đến mức nào.

Toàn bộ nữ tử trong phòng sống sờ sờ nhìn Mộ Dung Thư và Phương Dung Mai, dù sao đã nhiều ngày ở trước mặt các nàng biểu hiện của Phương Dung Mai thật sự chẳng lấy gì làm hiền lành, ra tay tàn nhẫn, trong lòng bọn họ đều hết sức e ngại. Nhưng hôm nay nữ nhân mới bị bắt tới này lại dám nhìn thẳng vào á ta, vẻ mặt còn không có một tia sợ hãi. Không biết vì sao, ngược lại các nàng đột nhiên cảm thấy Phương Dung Mai mới là người e ngại nữ tử kia!

Nhận thấy được ánh mắt bốn phía nhìn lại đây, Phương Dung Mai cau chặt mày. Nàng đột nhiên cảm giác được bản thân mình vô cùng buồn cười, đến tình trạng hiện thời, nàng lại vẫn còn sợ! Có điều Mộ Dung Thư không nói ngoa, tuy rằng ca rất lợi hại, nhưng Vũ Văn Mặc...

Mộ Dung Thư quan sát hết thấy biến hoá của Phương Dung Mai, trong lòng thoáng an tâm một chút. Chỉ cần Phương Dung Mai chần chừ, vậy có thể nói nàng ta còn e ngại Vũ Văn Mặc.

— Người muốn làm ta sợ? Người cho rằng giờ phút này ta còn biết sợ sao? Hiện thời bản thân người còn khó bảo toàn, vẫn nên cẩn thận nghĩ xem đến lúc bị nam nhân đùa bỡn, làm thế nào khiến bọn họ vui vẻ một chút, bản thân mình ít bị tra tấn đi!

Phương Dung Mai quay đi, tránh ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thư, bỏ lại mấy câu độc ác xong lập tức rời đi.

Sau khi nàng đi rồi, Mộ Dung Thư nhẹ nhàng cong khoe môi.

— Phu nhân, người quen biết nàng?

Chẳng biết lúc nào Nhã di nương đã đến bên cạnh Mộ Dung Thư, ngồi xổm thân mình ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thư, nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư từ trước cửa thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía Nhã di nương, nhẹ nhàng bằng quơ hỏi:

—Nhã di nương, các người có từng chạy trốn lúc trời đang mưa chưa?

Lời này vừa nói ra, nữ tử khắp phòng đều lấy làm khó hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thư. Trời mưa đường xuống núi bây lộ trơn trượt, sao các nàng có thể chạy trốn chứ?

Nhã di nương đang nghĩ đến thân phận của Mộ Dung Thư, căn bản chưa kịp trả lời. Có điều từ vẻ mặt bọn họ Mộ Dung Thư đã có được đáp án. Nàng quay đầu, nhìn cái cửa sổ nhỏ duy nhất của căn phòng. Bên ngoài mưa vẫn rả rích, sắc trời âm ụ, xem ra trận mưa này còn duy trì một thời gian nữa.

Nàng quay đầu nhìn về phía mười mấy người bọn họ, nhẹ giọng hỏi:

– Các người không muốn rời khỏi chỗ này?

Nếu chỉ dựa vào một mình nàng thì hơi khó, nhưng nếu cả bọn mười mấy người đồng loạt bỏ trốn, như vậy, khả năng thoát được là rất lớn.

Ánh mắt hon mười nữ tử kia đều sáng lên nhìn Mộ Dung Thu. Bọn họ từng bỏ trốn nhiều lần, nhưng lần nào cũng thất bại và bị trừng phạt. Tuy rằng rất sợ hãi, không có can đảm lặp lại nữa, nhưng nhìn Mộ Dung Thu trấn định như thế, đáng vẻ vô cùng tự tin. Mười mấy người hai mặt nhìn nhau, giây lát, đều gật gật đầu.

Đúng vậy, các nàng đều muốn bỏ trốn, không muốn sau này bị lưu lạc ở nơi thanh lâu kỹ viện.

Nhã đi nương chăm chú nhìn Mộ Dung Thu, qua hồi lâu nàng lập tức đứng lên nhìn về phía Mộ Dung Thu:

– Người có cách thoát khỏi chỗ này phải không?

Nhã đi nương nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu. Nữ nhân này không giống người thường, nàng tuyệt đối không phải người thường, chỉ bằng việc nàng có thể đem Lưu gia đưa bốn trong lòng bàn tay là có thể nhìn ra nàng tuyệt đối không phải một người bình thường!

Mộ Dung Thu nhàn nhạt liếc qua Nhã đi nương, đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo, trên mặt lại không hề lộ ra dấu vết, nói

– Người cũng muốn trốn?

– Đương nhiên!

Nhã đi nương trả lời quyết đoán. Nàng cũng không muốn phải quay về cuộc sống trước kia, quả thực là sống không bằng chết, vì một bữa cơm mà bị nam nhân tra tấn. Nếu lại bị bán vào kỹ viện, còn không bằng nàng chết đi coi như xong!

– Được!

Mộ Dung Thu nhàn nhạt trả lời.

Nhã đi nương nghe vậy lập tức yên tâm. Nàng thật không ngờ Mộ Dung Thu sẽ không để ý đến hiểm khích trước kia.

– Cái gã được gọi là ca kia mỗi ngày đều đi ra ngoài sao?

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi.

Mấy nữ tử cùng gật đầu.

– Đúng vậy, mỗi ngày hắn đều đi ra ngoài nhưng đều sau buổi cơm trưa. Có khi nữ nhân kia cũng đi cùng.

Mộ Dung Thu nhẹ nhàng cau mày lại, xem ra lại phải đợi thêm một thời gian. Thế nhưng, cho dù gã kia có xuống núi thì nếu không xảy ra sự cố, Phương Dung Mai cũng tuyệt đối không đi đâu. Không vội, nàng tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Chưa đầy một lát sau, Phương Dung Mai lại vào. Nàng đến để đưa một ít thức ăn, nhưng lại là tùy tay ném xuống đất.

Ánh mắt Mộ Dung Thu quét tới, trên mặt đất chính là mấy củ khoai lang còn bóc lên hơi nóng, tổng cộng có mười mấy củ.

Mà Phương Dung Mai giống như muốn báo thù, cầm củ khoai cuối cùng ném tới trước mặt Mộ Dung Thu.

Vốn tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ không vì củ khoai mà hạ mình, nào ngờ Mộ Dung Thu lại lạnh nhạt nhặt củ khoai lang lên, tư thái tao nhã lộ vò.

Phương Dung Mai sững sốt. Vốn mang theo tâm tình muốn muốn nhục nhã người khác, trong lòng nhất thời trầm xuống, nàng hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái, sau đó nhìn về phía mấy người nữ tử đang lột khoai ăn như sói như hổ lạnh giọng quát:

– Các người đều đáng hoàng một chút cho ta! Nếu để cho ta biết các người có ý định chạy trốn, để xem ta có đánh gãy chân của các người không!

Những lời này cơ hồ là mỗi bữa trưa đều nghe, trước kia đám thiếu nữ này cũng không thêm để ý, nhưng từ sau khi chạy trốn bị bắt trở lại buộc phải chịu khổ hình không có tính người này, các nàng dần dần biết Phương Dung Mai tuyệt đối không phải chỉ dọa suông.

Thấy những người này đều sợ hãi run rẩy cả người, trên gương mặt gầy guộc của Phương Dung Mai hiện lên mấy nét cười lạnh, lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Mộ Dung Thu một cái rồi mới xoay người bỏ đi.

Sau buổi cơm trưa, gã kia cũng tới. Hắn vào vào cửa đầu tiên chính là nhìn về phía Mộ Dung Thu. Trên gương mặt toát xương nhỏ lên kia hiện lên ý cười dửng dưng lại đậm đắng, Mộ Dung Thu nhìn mà không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Trong phòng, các nữ tử khác vừa thấy được gã kia đi vào, lập tức sợ hãi tùm lại một chỗ.

– Tiểu mi nhân, đừng có gấp, ta đi rồi về ngay thôi. Tiểu mi nhân đừng cho rằng ta đã xuống núi thì vọng tưởng muốn chạy trốn. Nếu bỏ trốn bị ta bắt trở lại, cũng đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc.

Gã kia một bên cười đậm đắng một bên uy hiếp. Có vẻ như đã nhận ra vẻ chán ghét trong mắt Mộ Dung Thu, hắn thu lại nụ cười trên mặt, trong mắt hiện một tia ngoan độc, nhưng chỉ là thoáng qua, hắn lại cười nói

– Ta thật thích nữ nhân có cá tính.

Dứt lời, hắn lập tức xoay người rời đi.

– Hắn đây là xuống núi hỏi thăm tin tức. Chỉ cần quan binh lợi lòng phòng bị, hắn sẽ đưa chúng ta đi.

Sau khi gã kia rời đi, Nhã đi nương lập tức nở giọng nói. Nhã đi nương dù sao cũng là từ kỹ viện ra ngoài, thành thạo việc sử dụng tâm kế, đương nhiên việc gì cũng đề ý cẩn thận.

– Chờ thêm một lát, ta cần người diễn một tuồng kịch.

Mộ Dung Thu nhìn Nhã đi nương nói. Nhã đi nương từng sinh tồn tại nơi rộng rãi hỗn tạp kia, đối với việc diễn trò hắn là không có vấn đề gì. Không ngờ cũng có lúc nàng ta lại hữu dụng như thế.

Nhã đi nương gật đầu:

–Được.

Nàng cũng thật thông minh, nhìn một chút đã biết ý tưởng của Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu vừa nhìn về phía những người khác, cười nhạt hỏi:

– Các người sợ nữ nhân kia sao?

Các nàng cùng gật đầu. Có người nhỏ giọng trả lời:

– Chúng ta sợ bị bọn họ bắt trở lại, đến lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta.

– Yên tâm, một lát nhớ làm theo lời ta. Lúc ra tay tuyệt đối không được do dự! Đừng để cho nữ nhân kia kêu to lên.

Mộ Dung Thu nhỏ giọng dặn dò. Nếu muốn chạy trốn, bọn họ không có nhiều thời gian, phải nắm chặt cơ hội. Ca thân có vô công, hắn lên núi xuống núi không mất bao nhiêu thời gian. Mà họ đều là nữ tử yếu đuối, tất nhiên không thể so sánh với hắn, vì vậy hết thảy đều phải vô cùng cẩn thận...

Huyện nha.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc nặng nề nhìn từng giọt mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, đôi mày kiếm lạnh lẽo cau chặt. Cả một đêm hắn đều đứng ở chỗ này, không hề nhúc nhích. Trên cằm và gò má lún phún đầy râu nhưng hắn không hề hay biết.

Triệu Sở ngồi bên bàn cũng một đêm chưa ngủ.

Cả ngày hôm qua đều không có tin gì về Mộ Dung Thu, mà lúc này đã là giữa trưa ngày thứ hai!

– Tra xét tất cả các vùng núi ở trấn Thượng Chí một lần.

Vũ Văn Mặc bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Triệu Sở, hai mắt lạnh lẽo sâu thẳm, lạnh giọng nói.

– Được.

Triệu Sơ lập tức đáp.

Thật sự bọn họ đã đào ba thước đất của cả trấn để tìm kiếm nhưng vẫn hoàn toàn không có tin tức, mà gã bắt cóc này tuyệt đối chưa rời khỏi trấn Thượng Chí. Khả năng duy nhất cũng chính là hắn ẩn nấp trên núi!

Nửa khắc đồng hồ trôi qua.

Nhã đi nương nhận được chỉ thị của Mộ Dung Thu, lập tức ôm bụng kêu rên đau đớn, âm thanh lớn tới mức suýt nữa phá bay cả nóc nhà. Mộ Dung Thu thấy thế nhìn không được khóe miệng rụt rụt. Nhã đi nương này tuy rằng không phải người tốt, nhưng lại tuyệt đối là diễn viên tiềm năng, mấy tiếng kêu rên này quả thật là kinh thiên động địa quý khách thần sầu! Nếu là những người khác nhất định không làm được như nàng!

Gãy lát, cửa phòng bị đập ra. Sắc mặt Phương Dung Mai cực kỳ khó coi nhìn về phía Nhã đi nương, giận dữ hét:

– Kêu cái gì mà kêu? Chán sống rồi sao?

Mặt khác, một tiểu cô nương đã quý xuống, hướng về phía Phương Dung Mai đập đầu cầu xin:

– Xin giúp đỡ nàng ấy. Lúc nàng bị đưa tới đây đã có thai, không chừng là bị sinh non.

– Sinh non?

Phương Dung Mai cau mày, nhìn đáng về này của Nhã đi nương thật không giống giả vờ, nhưng trong lòng vẫn có nghi hoặc. Nàng nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu đang ngồi một bên.

Mộ Dung Thu ôm lấy khốe môi cười lạnh nói:

– Nhìn cái gì? Cũng không phải ta sinh non.

Phương Dung Mai mang theo nghi hoặc đi về phía Nhã đi nương. Ngay khi nàng đến trước mặt tiểu cô nương, tiểu cô nương kia bỗng nhiên vươn một chân ra gạt Phương Dung Mai té ngã.

Bị gạt té, Phương Dung Mai đang muốn cao giọng mắng to, trong mấy nữ tử bên cạnh có một người nhanh nhẹn bịt miệng nàng lại, một người khác lấy một cây gỗ không biết kiếm được ở đâu lấy hết sức lực đập vào đầu Phương Dung Mai, những người khác đều rất ăn ý hợp lực trời ả ta lại.

Bị gãy gỗ đánh cho đầu óc choáng váng, lúc này Phương Dung Mai đã không còn nhận ra phương hướng, hai mắt hoa lên, vừa định kêu to, Nhã đi nương lập tức đứng dậy, giơ chân lên dùng sức đập thẳng vào miệng của nàng! Thẳng cho đến lúc miệng Phương Dung Mai ứa ra máu tươi, Nhã đi nương mới rời lòng chân.

Những nữ tử khác trong ngày thường bị Phương Dung Mai đánh đập đều đứng dậy dùng sức dấm đá lên người nàng, thẳng đến khi Phương Dung Mai không biết là bị đánh chết, hay là đã hôn mê mới dừng tay!

– Đù! Không nên lãng phí thời gian, đi mau!

Mộ Dung Thu lạnh lùng nhìn lướt qua Phương Dung Mai đã bị đánh không còn ra hình dạng, nói.

Những nữ tử từ này cũng đều biết thời gian quý giá, mỗi người đập cho Phương Dung Mai một cú rồi lập tức đi theo Mộ Dung Thu.

Sau khi ra khỏi phòng, Mộ Dung Thu nhìn quang cảnh xanh ngắt bốn phía. Quái nhiên như nàng đoán, nơi này là giữa sườn núi!

Nàng nhìn thấy trước cửa cách đó không xa có một cái giếng, lập tức chạy đến, dùng gàu múc nước, sau đó không chút do dự xối toàn bộ gàu nước giếng lạnh như băng lên người.

Những người khác nhìn thấy hành động này của Mộ Dung Thu, đồng loạt không hiểu.

– Nếu không muốn bị bắt lại thì mau xối nước lên người đi.

Giọng Mộ Dung Thu lạnh lùng vang lên. Hiện tại họ không có bao nhiêu thời gian để mà lãng phí. Việc nàng cần phải làm là dùng nước giếng xóa đi mùi hương trên người, tiếp đó lại dụng trời mưa. Nước mưa và hơi đất bùn ẩm ướt có thể che giấu mùi hương trên người bọn họ rất tốt.

Mà trận mưa này đến lúc nào sẽ ngừng nàng không thể đoán trước được, vì vậy giữa việc bị nhiễm phong hàn và bỏ trốn, không hề nghi ngờ, bỏ trốn là quan trọng nhất!

Tối thiểu, nàng không muốn chết! Đứng vậy, không muốn chết.

Mấy người khác cũng đều dựa theo cách của Mộ Dung Thu xối nước giếng lên người. Sau đó, tất cả cùng bỏ chạy xuống núi. Dựa theo những gì đã bàn bạc, họ sẽ không tập trung lại một chỗ cùng nhau mà tách thành nhóm hai ba người chạy theo phương hướng khác nhau. Cứ như vậy, cho dù gã kia có bắt được bọn họ cũng sẽ có người chạy trốn thành công, đến lúc đó lại chỉ đường cho quan binh tới giải cứu những người còn lại.

Rất nhanh, mười mấy nữ tử chia làm bốn phương tám hướng chạy đi.

Cùng lúc đó, Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ đã dẫn theo quan binh tiến đến. Thế nhưng, bốn phía trấn Thượng Chí có đến mấy chục ngọn núi, việc truy tìm quả thật không dễ dàng.

– Vương gia, mỗi một ngọn núi đều có phạm vi khá rộng, thật sự là không dễ dàng tìm kiếm. Hơn nữa lúc này còn đang mưa.

Trong đám quan binh, phó thống lĩnh ôm quyền nói với Vũ Văn Mặc.

– Mỗi một ngọn núi đều phải lục soát kỹ càng, không thể bỏ qua bất kì một tác đất nào.

Trong con người đen của Vũ Văn Mặc vô cùng kiên định, lạnh giọng phản phó.

Gã phó thống lĩnh lĩnh mệnh mà đi, vài trăm người bắt đầu đồng loạt lục soát.

Mà gã bắt cóc kia vừa đến dưới núi đã phát giác ra có rất nhiều quan binh đang truy soát, lập tức cấp tốc chạy lên núi.

Bởi do trời mưa xuống, không có mặt trời, trên người cũng không có la bàn nên Mộ Dung Thu đánh dựa vào việc cẩn thận quan sát cây cối xung quanh. Thực vật sinh trưởng, đa phần có loài hướng về phía nam, loài khác lại hướng về phía bắc. Xác định phương hướng xong, nàng lập tức âm thầm nhắm về hướng đại thụ sinh trưởng tươi tốt mà đi.

Nàng vốn không hề việc có mấy người đi theo mình, kết quả khi quay đầu lại thấy có đến ba bốn người. Trong đó lại có cả Nhã đi nương! Thời gian gấp gáp, nàng phải nghĩ cách bỏ trốn an toàn, không thừa thời gian bảo Nhã đi nương chọn một con đường khác mà đi.

Dọc theo đường đi chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ, tiếng mưa rơi, tiếng thờ đốc, mấy người không dám nói chuyện, sợ nếu gã kia quay lại sẽ có thể nghe thấy động tĩnh. Có thể là bản năng sinh tồn, cho dù thờ hồn hèn, cảm giác một như sắp chết, nhưng vẫn không dám dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một lát. Một khi dừng chân, kẻ tiếp chờ đợi bọn họ chính là đau khổ vô tận.

Gần nửa canh giờ sau, bốn người bỗng nhiên dừng bước.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn phía trước.

Nơi đó một mảnh u ám, qua làn mưa rả rích, nàng nhìn về phía vách núi đen cao cao trước mặt. Phía trước đã không còn đường đi.

– Tại sao có thể như vậy? Sao người lại dẫn chúng ta đi con đường này?

Sau lưng nàng, một nữ tử nhìn phía trước, lập tức nhìn Mộ Dung Thu, oán giận nói.

Một nữ tử khác cũng không nhận được trách móc:

– Kết quả là người có biết đường thoát khỏi chỗ này không? Người làm thế này sẽ hại chết chúng ta đó!

Hai người vừa thấy được phía trước là tình hình như thế, lập tức quả quyết không đi cùng Mộ Dung Thu nữa mà là hướng về một phía khác bỏ đi.

Sau khi đứng vững, Mộ Dung Thu hơi hít thở nhìn tình hình phía trước. Không đếm xỉa đến lời trách cứ của hai nữ tử phía sau, chờ nàng xác định nên đi theo hướng nào, Mộ Dung Thu quay đầu nhìn lại thì thấy Nhã đi nương đang đứng ở chỗ cũ, không hề bỏ đi. Mộ Dung Thu thật sự rất kinh ngạc.

– Kể tiếp nên từ nơi này đi?

Nhã đi nương trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Thư quay đầu nhìn về phía những cây gỗ đó, trong lòng nghĩ thầm: tuyệt đối không thể quay về theo đường cũ, như vậy duy nhất chỉ có thể đi về hai hướng trái phải.

— Bên trái!

Mộ Dung Thư trầm mặc nửa khắc rồi nói. Đây chính là hướng ngược lại với đường đi của hai nữ từ lúc này.

Nhã đi nương gặt đầu, theo sau Mộ Dung Thư hướng về phía bên trái mà bước.

Vì mãi suy nghĩ, Mộ Dung Thư cũng không để ý tình hình xung quanh. Ngay lúc đó, mép váy vướng phải cành cây, rách một đoạn.

— Có người!

Nhã đi nương hô nhỏ một tiếng. Phía sau truyền đến tiếng nhánh cây bị đập lên xào xạc cùng tiếng bước chân, Nhã đi nương dừng lại quay đầu nhìn ra phía sau.

Mộ Dung Thư đứng cách Nhã đi nương có vài bước, nghe vậy cũng không hề quay đầu mà là nhanh chóng chạy về phía trước, tìm được một cây thụ bèn nép vào. May mà hôm nay trời mưa, thời tiết u ám, chỉ cần tìm được chỗ ẩn nấp thích hợp thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị phát hiện.

Mà chỉ trong một khoảnh khắc ngoài nhìn đó thôi đã khiến tốc độ Nhã đi nương bị chậm lại.

Kết quả, một bóng người nghênh diện bay nhanh đến.

— Dám chạy!

Khi Nhã đi nương còn chưa phản ứng kịp, gã bắt cóc đã từ phía trước xông thẳng tới cho nàng một chưởng. Một chưởng này hoàn toàn sử dụng nội lực, đánh vào người khiến đầu óc Nhã đi nương choáng váng, miệng phun máu tươi.

Mà Mộ Dung Thư ở cách đó không xa, trốn sau một cây đại thụ nhìn thấy rãnh mạch tình cảnh trước mắt. Nàng nhìn Nhã đi nương bị đánh ngã xuống, nhắm mắt lại.

— Nói, tiểu nữ nhân cùng chạy trốn với người đi hướng nào?

Cả lại đánh một quyền lên người Nhã đi nương, giọng nói tàn nhẫn ép hỏi. Vừa rồi khi hắn quay về, nhìn thấy Phương Dung Mai bị đánh chết khiếp thì lập tức biết sự tình không ổn! Thật không ngờ những nữ nhân này cũng dám chạy trốn! Nhất định là mỹ nhân kia nghĩ ra cách dùng nước lạnh xoa đi hương thơm trên người! Mỹ nhân này thân phận thật không đơn giản!

Mộ Dung Thư nhắm mắt lại, chờ đợi Nhã đi nương khai ra chỗ ẩn thân của nàng.

Nhưng Nhã đi nương lại vươn bàn tay không còn chút sức lực nào chỉ về một hướng khác.

— Nàng ta chạy theo hướng đó.

Cả nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống:

— Dám chạy? Người thật sự là muốn chết!

Hai tay đang đặt trên người Nhã đi nương bỗng nhiên dùng sức, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng. Nhã đi nương còn không kịp kêu lên một tiếng đã xụi lơ trên mặt đất, tắt thở.

Mộ Dung Thư nín thở, mở to hai mắt nhìn Nhã đi nương. Dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra, thời điểm máu chảy, Nhã đi nương lại không bán đứng nàng. Nàng chăm chú nhìn Nhã đi nương một cái, nén lại đau đớn và nỗi khiếp sợ trong lòng, quay đầu nhìn đi chỗ khác. Nàng không có bao nhiêu thời gian để lưu luyến ở nơi này, gã bắt cóc kia đã bỏ đi, nàng cũng phải mau chóng chạy tiếp.

Mộ Dung Thư đứng dậy hướng về chân núi mà chạy.

Nàng phải nắm chặt thời gian!

Nhưng đi được nửa khắc đồng hồ, đột nhiên một con rắn từ trong bụi cỏ xông ra, ngay lúc Mộ Dung Thư chưa kịp phản ứng, trực tiếp cắn lên bắp đùi của nàng!

Đau nhức thỉnh thoảng tràn ra!

Con rắn kia cắn Mộ Dung Thư xong lập tức bỏ đi mất dạng.

Một cơn đau kịch liệt, tiếp đó là cảm giác tê dại choáng váng. Mộ Dung Thư biết ý lý, nàng hiểu, con rắn này có độc! Nàng nhũu chặt mảy, đúng lúc cam go này lại còn xảy ra chuyện như thế!

Nàng lập tức cắn răng xé mép váy, nhanh chóng buộc chặt vết thương trên đùi. Nàng không biết loại phương pháp này có thể kéo dài bao lâu, nhưng lúc này chỉ có thể ngăn chặn độc tố lan ra toàn thân mới có hi vọng!

Kéo lê cái chân đau đớn tê mỏi, Mộ Dung Thư cắn răng chạy xuống dưới chân núi.

Chỉ có điều, vết thương nơi đùi khiến cho tốc độ của nàng chậm lại.

Gã bắt cóc kia có võ công, lên núi xuống núi không mất bao lâu, rất nhanh hẳn sẽ phát hiện bị Nhã đi nương lừa. Mà lúc này tốc độ nàng rất chậm, không trụ được bao lâu nhất định sẽ bị bắt kịp!

Chẳng lẽ là ông trời muốn diệt nàng?

Không được! Nàng không thể buông tay, có nhiều người đang lo lắng cho nàng, chờ nàng như vậy! Nàng nhìn xuống chân núi, cũng không còn xa lắm!

Nàng cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng cái chân đau nhức đến mức hầu như không còn cảm giác mà chạy, nhưng rốt cuộc chân nàng cũng không thể dùng sức, còn bị cây cỏ xung quanh cản bước chân. Do trời mưa, đường đi trơn vô cùng, không kịp tránh, chân nàng trượt một cái, lập tức không thể đứng vững mà lăn thẳng xuống.

Chờ khi dừng lại Mộ Dung Thư mới phát hiện mình đã ngã xuống giữa đường, trong mơ hồ dường như trông thấy một chiếc xe ngựa chạy nhanh đến.

Nàng lập tức dùng sức lăn ra giữa đường.

Xe ngựa đột ngột dừng lại.

Mộ Dung Thư dùng chút ý thức cuối cùng còn sót lại, khàn giọng hướng về phía xe ngựa hô to:

— Cứu ta...

Hai canh giờ sau, Vũ Văn Mặc đứng trên vách núi, xoay người, tay run run nắm lấy một mảnh vải vắt lại bên cạnh cây.

Mà đôi đồng tử của Triệu Sơ đỏ lên, nắm chặt hai đấm, một thân bạch y đã bị bùn đất nước mưa khiến cho nhếch nhác, nhưng hắn vẫn không hề hay biết. Hắn nhìn về phía thi thể Nhã đi nương bị nước mưa xối lên.

— Hồi vương gia, ty chức đã cứu được năm người, những người khác vẫn đang trong quá trình tìm kiếm. Riêng gã bắt cóc kia lúc sắp bị bắt đã uống thuốc độc tự sát. Ngoài ra còn tìm được thi thể hai người khác. Trong đó có người nói, còn một nữ tử dung mạo vô cùng xinh đẹp đã chạy trốn cùng với bà nữ tử đã chết kia. Nhưng ty chức đã tìm khắp ngọn núi vẫn không tìm được nữ tử xinh đẹp mà cô gái kia đã nói.

Vị phó thống lĩnh trầm giọng báo cáo.

Nghe đến đó, mảnh vải mỏng manh trong Vũ Văn Mặc trượt khỏi đôi tay cứng đờ của hắn, nhẹ nhàng phiêu đảng rơi xuống mặt đất đầy bùn sinh lầy lội!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Nghe đến đó, mảnh vải mỏng manh trong Vũ Văn Mặc trượt khỏi đôi tay cứng đờ của hắn, nhẹ nhàng phiêu đảng rơi xuống mặt đất đầy bùn sinh lầy lội!

— Vương gia!

Mọi người hoảng hốt kêu lên.

Triệu Sơ nhanh như chớp lách người, đứng ở phía sau Vũ Văn Mặc, đỡ lấy thân thể lung lay muốn ngã của Vũ Văn Mặc. Hấn khiếp sợ, phần nộ, tuyệt vọng! Mộ Dung Thu làm sao có thể chết?

Hắn cúi đầu nhìn về phía Vũ Văn Mặc té xù, đôi mắt lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, tiếng nói trầm lạnh phản phó:

— Đưa toàn bộ những người đã tìm được về nha môn. Mặt khác, quảng gã bắt cóc kia vào làm mồi cho bảy sói hoang!

Một lúc lâu sau, huyện đường trấn Thượng Chí.

Mọi người nghe nói bắt được gã bắt cóc, hơn nữa đã tự sát, đồng loạt khua chiêng gõ trống chúc mừng. Nhưng sau đó lại được tin có mấy nữ tử bị gã sát hại, đều phần nộ to tiếng mắng chửi kẻ mất hết lương tri kia. Nghe nói bọn bắt cóc là hai người, còn có một nữ tử chưa chết, đám đông càng thêm háng hái tụ tập ở cửa nha môn kêu la, muốn nữ đồng bọn của gã kia cũng bị lăng trì xử tử!

Trong huyện đường, Triệu Sơ và Huyện lệnh đại nhân đang chờ Vũ Văn Mặc hôn mê tỉnh lại, muốn nghe quyết định của hắn.

May mà Triệu Sơ y thuật cao siêu, Vũ Văn Mặc té xù trên núi, sau khi trở về sắc mặt đã không còn tái nhợt như trước. Nhưng dường như Vũ Văn Mặc không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Đợi hai canh giờ, Vũ Văn Mặc mới tỉnh lại.

Sau khi hắn tỉnh nghe nói mấy nữ tử bị bắt khác đều đã tìm được, chỉ riêng Mộ Dung Thu vẫn không có tin tức, đôi mắt sâu thẳm như đêm tối kia lại bình lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

— Hiện tại dân chúng đều đang đợi phán quyết cuối cùng của á đồng bọn kia. Vì vậy hạ quan muốn nghe ý kiến vương gia, còn có á kia tự nhận có quen biết với vương gia, á xưng tên là Phương Dung Mai.

Huyện lệnh đại nhân khom lưng, cúi đầu cung kính bẩm báo với Vũ Văn Mặc. Mà trong mắt Vũ Văn Mặc không có chút gợn sóng nào. Giây lát, giọng hắn lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi vọng lại, khiến người khác sợ hãi:

— Những nữ tử bị bắt đều xác định nàng là đồng bọn của gã bắt cóc?

— Vâng, họ đều xác nhận Phương Dung Mai là kẻ bắt cóc. Hơn nữa còn khai, dường như Phương Dung Mai đã từng quen biết với vị phu nhân bị rơi xuống vách núi, hơn nữa á còn cố ý nhảm vào vị phu nhân kia!

Huyện lệnh đại nhân tiếp tục báo cáo chi tiết.

Triệu Sơ nhăn mày. Phương Dung Mai đã từng là Tam phu nhân ở phủ Nam Dương Vương, mà nàng ta lại trở thành kẻ bắt cóc. Như vậy, cũng đủ rõ ràng vì sao gã bắt cóc kia lại nhắm vào Mộ Dung Thu, hết thảy đều do á Phương Dung Mai này âm thầm động tay động chân.

— Không cần nghe nàng nhiều lời, trực tiếp chặn miệng, lăng trì xử tử!

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Vũ Văn Mặc nhất thời xẹt qua một tia sáng lạnh đến mức có thể giết người, bắn thẳng về vị Huyện lệnh, lạnh giọng ra lệnh.

Huyện lệnh đại nhân lập tức nhận lệnh.

Huyện lệnh vờ lui ra, Triệu Sơ đã nhìn về phía Vũ Văn Mặc, nói:

— Đã lệnh cho người đi tìm vương phi. Vách núi kia không cao, nếu như có người rơi xuống, chắc chắn sẽ tìm được. Để tránh bỏ sót bất cứ chỗ nào, ta đã cho người dùng dây thừng treo xuống tìm từ trên xuống dưới vách núi.

Bất kể vách núi đen cao hay thấp, nếu người không có võ công phòng thân bị té từ trên xuống, tuyệt đối không thể sống sót. Huống hồ gã bắt cóc đó võ công không hề thua kém đám hộ vệ kia, người nhẹ như yển, nếu hắn đánh Mộ Dung Thu ngã xuống vách núi thì khả năng sống sót của Mộ Dung Thu lại càng không có bao nhiêu. Nghĩ đến đây, đôi mắt Triệu Sơ thoáng chớp tối sầm lại.

— Thì ra gã bắt cóc kia là người trong giang hồ, vì đắc tội với các đại môn phái mà bị truy đuổi gắt gao mới đành ẩn tích đi lại trong dân gian. Những năm gần đây đã bắt không ít nữ tử.

Triệu Sơ còn nói thêm

Vũ Văn Mặc gật gù đầu, giọng nói u ám

— Tiếp tục tìm kiếm, cho đến khi nào tìm được nàng mới thôi.

Mộ Dung Thu còn sống, nàng còn sống. Nàng không phải đến từ thế giới khác sao? Nàng có thể chiếm cứ thân xác Mộ Dung Thu, như vậy có lẽ nàng cũng có thể chiếm cứ thân xác của người nào đó?

Nhưng... Khi đó thân phận của nàng không còn là Mộ Dung Thu, nàng có liên quan gì đến hắn đây? Hai bàn tay Vũ Văn Mặc run rẩy nắm chặt, chậm rãi nhắm mắt lại.

...

Trên công đường, vành mắt Hồng Lăng đỏ bừng tức giận nhìn về phía Phương Dung Mai đang quỳ trong nội đường.

Không ngờ, thật sự không ngờ, lại là nữ nhân này hại chết vương phi!

— Cho ta vào! Cho ta vào đi!

Hồng Lăng đẩy nha dịch chắn trước cửa ra, vọt vào công đường.

Nàng giờ chân lên đá vào người Phương Dung Mai, cả khuôn mặt đều là nước mắt nóng hổi. Nàng tát Phương Dung Mai một cái thật mạnh, thật vang dội.

— Ta thật sự muốn ăn thịt uống máu ngươi. Loại người lương tâm bị chó ăn như ngươi chắc chắn chết xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh! Ngươi cho rằng với đáng về bây giờ của mình sẽ được vương gia tha thứ, sẽ được dân chúng tha thứ sao? Nghe một chút đi, bên ngoài có bao nhiêu người đã nghĩ sẵn cách hành hình cho ngươi!

Lúc còn trên núi Phương Dung Mai đã bị những nữ tử kia đánh đến nổi miệng sưng phồng lên, trên người không còn chỗ nào nguyên vẹn. Mà khi vừa tiến vào Hồng Lăng đã liên tục đá lên người nàng, càng làm cho trong miệng nàng toé máu, ập úng một hồi lâu cũng không thể lên tiếng.

Nói thật, nàng thật sự rất sợ! Nàng biết mình không phải là đối thủ của Mộ Dung Thu! Hiện tại quả thật rơi vào tay Vũ Văn Mặc! Nhưng lúc này đây, nàng thắng, dù sao Mộ Dung Thu chết rồi, mà nàng còn sống. Nàng chỉ mong đợi Vũ Văn Mặc còn có mấy phần tình cảm đối với mình, có thể cho nàng một con đường sống! Vì thế, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Lăng, thái độ kiêu căng nói:

— Ngươi bắt quả chi là một tiện tì!

— Còn ngươi bắt quả chi là một á dân bà bị gã bắt cóc kia ngu qua, dơ bẩn có khác gì kỹ nữ!

Hồng Lăng phun một ngụm nước bọt lên mặt Phương Dung Mai, giận dữ cười lạnh mắng.

Đôi mắt Phương Dung Mai tối lại, lập tức cau mày.

Mà lúc này Huyện lệnh đại nhân đã từ phía sau đi tới. Hồng Lăng xoa xoa nước mắt, lui ra phía sau mấy bước, hai mắt chờ đợi nhìn về phía Huyện lệnh đại nhân. Nàng biết vương gia chắc chắn sẽ báo thù cho vương phi, tuyệt đối sẽ khiến cho Phương Dung Mai không được chết từ tế!

— Nữ phạm nhân Phương thị, phạm tội nghiêm trọng, giết chết ba mạng người, lừa gạt buôn bán phụ nữ, tội ác tày trời, tội chứng rành rành, lăng trì xử tử!

Sau khi ngồi xuống, Huyện lệnh đại nhân đập kính đường mộc liên tiếp mấy cái, quyền bố kết quả phán quyết của Phương Dung Mai.

Ông vừa nói xong, Phương Dung Mai vờ còn có chút hy vọng lập tức ngã nhào trên đất, nàng mở trừng trừng hai mắt không thể tin nổi lắc đầu. Nàng không tin, nàng còn chưa muốn chết!

Ngay lúc nàng dùng hết sức bình sinh kêu to lên: “Ta là người của phủ Nam Dương Vương, các người không thể làm thế với ta!” Lăng trì, đầy quạ thật là cách xử tử tàn nhẫn nhất! Nàng hận! Hận chết Mộ Dung Thu, trong lòng Vũ Văn Mặc, Mộ Dung Thu thật sự quan trọng đến thế sao?

Đáng tiếc, những lời này của nàng bị những tiếng hoan hô dậy trời của dân chúng nhấn chìm!

— Đứng lắm, nên lăng trì xử tử!

— Loại người không có lương tâm này phải xử như thế!

Hồng Lăng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, đôi mắt đỏ quạnh rồi cuộc không nhịn được rơi lệ.

Không ngờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, nàng và vương phi đã thiên nhân vĩnh cách. Vương phi, một mình người trên đường xuống hoàng tuyền không phải quá cô đơn rồi sao, xin người chờ một chút, Hồng Lăng đi cùng người! Cho dù có thành

quý, Hồng Lăng cũng muốn ở Địa phủ hầu hạ người.

Cúi đầu xuống, nàng cắn răng thật chặt, nhìn cây cột gỗ lim phía trước, lao thẳng đến.

Ngay khi nàng tưởng rằng mình sẽ lập tức máu chảy đầu rơi, đi theo vương phi, bỗng nhiên cảm giác được trán đập vào bộ ngực cường tráng. Nàng ngừng đầu, đôi mắt đăm lẹ nhìn người đứng trước cột gỗ lim.

– Nếu người chết, ai sẽ chăm sóc Hiên nhi? Hiên nhi đã mất đi phu nhân, chẳng lẽ người còn muốn để cho Hiên nhi cũng mất luôn người sao? Huống hồ, phu nhân đã tính toán xong xuôi việc kinh doanh to tầm, người muốn tâm huyết của phu nhân bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?

Trương Tuyền khó nhịn đau lòng nhìn Hồng Lăng, khuyên. Hẳn thật không ngờ Hồng Lăng lại trung thành với phu nhân như vậy, vì phu nhân ngay cả tánh mạng mình cũng không thêm để ý.

Hồng Lăng ngơ ngẩn nhìn Trương Tuyền, trước mắt hiện lên dáng vẻ Hiên nhi cả người đầy nước mắt, khóc lóc thảm thương không khác gì mình. Cảnh tượng hôm nay quá tàn nhẫn, nàng nhớ Trương Anh ở nhà chăm sóc bé, Hiên nhi đã không có phu nhân, nếu lại không có nàng, vậy chẳng phải là quá đáng thương? Chắc chắn Vương phi cũng không muốn thấy tình cảnh đó phải không?

Nàng nhắm mắt lại, để nước mắt chảy xuống, khó khăn gật gật đầu:

– Ta không thể chết được.

Đảo mắt, nàng nhìn Phương Dung Mai đang thất hồn lạc phách, hướng tới Huyện lệnh đại nhân quỳ xuống:

– Dân nữ cầu xin đại nhân mệnh của nữ phạm nghiệp chương nặng nề này! Dân nữ và mọi người dân ở đây không muốn nghe thấy tiếng chửi rủa của nàng lúc hành hình.

Hãy để nàng làm chút chuyện nhỏ này cho vương phi đi. Vào thời khắc cuối cùng tại đây, không thể để Phương Dung Mai hủy hoại thanh danh của vương phi! Hãy cứ khiến mọi người tưởng rằng vương phi còn ở trong phủ Nam Dương Vương.

Huyện lệnh đại nhân nhìn về phía Hồng Lăng, cũng không cần suy xét, trực tiếp gật đầu đáp:

– Bản quan đáp ứng yêu cầu của người. Người đầu, chặn miệng tù phạm lại!

Hồng Lăng cung kính dập đầu tạ ơn Huyện lệnh đại nhân:

– Dân nữ tạ ơn đại nhân.

Đôi mắt Phương Dung Mai tràn đầy phẫn nộ nhìn về phía Hồng Lăng. Sao nàng lại không biết Hồng Lăng nghĩ gì chứ. Giờ này khắc này, nàng vô cùng hối hận, sớm biết rơi vào kết cục như vậy, vừa rồi nàng không nên kiêu ngạo gì mà nói ra thân phận Mộ Dung Thu!

Đáng tiếc, tất cả phẫn nộ cùng tuyệt vọng của nàng đều không thể thốt nên lời!

Năm ngày sau, toàn bộ vách núi đen đều bị lực soát đến mấy lần, vẫn không hề tìm được Mộ Dung Thu. Quan binh không thu được kết quả gì đành rút về.

Vì không tìm được thi thể Mộ Dung Thu, trong lòng Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ không khỏi nhen nhúm một tia hi vọng, có lẽ nàng còn sống.

Dù sao, nàng là nữ tử thông minh như vậy, chỉ cần nàng muốn, nàng sẽ còn sống. Nhưng kết quả nàng đã đi đâu? Họ tìm kiếm nhiều ngày như vậy, nàng giống như đã biến mất khỏi thế gian này.

Vũ Văn Mặc đứng trên vách núi, giữa núi non xanh biếc mây mù trùng điệp, Vũ Văn Mặc một thân bạch y, quanh thân tản ra hơi thở mát mẻ lại tràn ngập tử vong. Đôi đồng tử đen sẫm sâu không thấy đáy, như một khoảng không bao la hắc ám cắn nuốt hết thảy mọi thứ, trầm mặc tĩnh lặng. Một thân bạch y này của hắn mặc vì nàng, nếu nàng chết, sẽ có một ngày hắn sẽ đi cùng nàng. Nếu nàng sống, rồi cuộc có một ngày, hắn sẽ tuân thủ lời hứa chờ nàng.

– Vương gia, ngài đã rời kinh mấy ngày, công sự trong triều đã dồn lại rất nhiều. Tuy hiện thời vương phi sống chết không rõ, nhưng triều đình cần ngài, mấy trăm người của phủ Nam Dương Vương đều cần vương gia, thỉnh vương gia bảo trọng thân thể.

Mã hộ vệ nhỏ giọng đi đến phía sau Vũ Văn Mặc, thấp giọng khuyên nhủ.

Nghe vậy, khẽ môi Vũ Văn Mặc hơi cao, cười lạnh tự giễu. Cho dù hắn muốn cứ như vậy rời đi, nhưng thế gian này còn rất nhiều chuyện không phải hắn nói buông là có thể buông, trên vai hắn gánh chính là phủ Nam Dương Vương và tính mạng của những người có liên quan.

– Vương gia nên hồi kinh trước, ta cũng sẽ quay lại Bình Thành. Nếu có chuyện cần ta, cứ phái người đến báo một tiếng.

Triệu Sơ bước tới cạnh Vũ Văn Mặc, nói.

Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, khuôn mặt tuấn mỹ hoa lệ của hắn đã nhuốm vẻ phong sương, trầm lãnh và mệt mỏi. Hắn còn muốn tìm kiếm chung quanh một chút, biết đâu có thể tìm được nàng.

Dù sao từ đầu tới cuối hắn cũng không tin nàng đã rời đi!

Hắn cùng với Vũ Văn Mặc sống vai đứng thẳng, nhìn màn sương trắng trước mắt, chậm chậm khép mắt lại.

– Mã hộ vệ, người không cần hồi kinh cùng bốn vương. Người ở lại khu vực phụ cận trấn Thượng Chỉ tìm kiếm, một khi có tin tức của Thu nhi lập tức bẩm báo cho bốn vương.

Vũ Văn Mặc thu hồi tầm mắt khỏi màn sương trắng mờ ảo kia, nhìn về phía Mã hộ vệ, trầm giọng ra lệnh.

Mã hộ vệ lập tức đáp:

– Vâng. Nô tài tuân mệnh.

...

Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã một tháng trôi qua.

Liễu trấn. Danh xưng với thực, nơi này chính là quê hương của cây liễu. Thế nhưng, hiện tại là mùa đông, trên cây liễu chỉ còn trơ lại có nhánh cây, không còn màu xanh lục đầy sức sống nữa.

Không khí vẫn còn khá lạnh, bên trong gian phòng tĩnh ảo thanh nhã đốt một lư hương và chậu than, chỉ một lát đã khiến cả căn phòng ấm áp hẳn lên.

– Lưu cô nương, thiếu gia ta có dặn phải giữ cho phòng cô nương luôn ấm áp, không được để cô nương bị lạnh. Nô tì chưa từng thấy qua thiếu gia lo lắng cho ai như vậy cả. Cô nương ngài chính là người đầu tiên đấy.

Một thiếu nữ thất hai bím tóc một bên đắp lại chân cho nữ tử trên giường, một bên nhẹ giọng cười nói. Nàng nhìn thoáng qua vị cô nương từ lúc tỉnh lại vẫn mang nụ cười nhạt trên mặt, đối xử với mọi người rất ôn hoà, thiếu nữ không nhận được muốn trò chuyện cùng nàng ấy. Nàng vào phủ đã lâu, cảm thấy thiếu phu nhân dung mạo tuyệt sắc, nhưng vẫn không bằng vị cô nương trước mắt này, hơn nữa người trong phủ đều nói cô nương còn đẹp hơn thiếu phu nhân, nàng cũng cảm thấy thế. Bằng không sao thiếu gia có thể đối xử với cô nương tốt như vậy?

Cô nương trong miệng thiếu nữ chính là Mộ Dung Thu. Ngày đó nàng té từ trên núi xuống thì được người đi đường có lòng tốt cứu. Chờ lúc nàng tỉnh lại đã là ba ngày sau. Người cứu nàng là Liễu Dục, Đại thiếu gia của Liễu gia, đại gia tộc đứng đầu của Liễu trấn. Lúc ấy nàng hôn mê, hơn nửa tiếng cứu phụ nhân trên đầu cũng bị lộn xộn rối tung, vì vậy Liễu Dục bèn báo người trong phủ nhân gọi nàng là cô nương, lúc nàng tỉnh lại lập tức báo cho người Liễu gia biết nàng là Lưu Dong.

Nàng vốn muốn nhanh chóng quay về trấn Thượng Chỉ, ngặt nỗi lúc ấy bản thân bị trúng độc rắn. Y thuật của các đại phu trong Liễu trấn không quá tốt, khiến cho nọc rắn lan ra khắp thân.

Hiện thời trên đùi nàng vẫn còn độc tố, có điều mỗi ngày nàng đều tự mình chăm cứu, một thời gian nữa chắc chắn có thể đẩy lùi được toàn bộ độc.

Ngày tỉnh lại, vì không thể tự mình hành động, nàng đành nhờ Liễu Dục phái người đến trấn Thượng Chỉ truyền tin. Nhưng đã một tháng trôi qua vẫn không có hồi âm, hiện thời nàng đang ở Liễu phủ, không biết gì về tình hình bên ngoài, vì vậy nàng hoàn toàn không biết rốt cuộc Liễu Dục có truyền tin không hay bọn họ tưởng nàng đã chết nên đã rời khỏi trấn Thượng Chỉ?

Nếu nói là Vũ Văn Mặc và Triệu Sơ không nhận được tin tức cũng không có khả năng, già bất cóc kia và Phương Dung Mai cũng đã đến tội.

Y theo sự hiểu biết của nàng đối với Hồng Lăng, nhà đầu kia hẳn là ở trấn Thượng Chỉ chờ đợi.

Rốt cuộc nàng không cách nào biết được những chuyện xảy ra bên ngoài, mọi chuyện đều không thể xác định, nhưng mà, nàng đã bắt đầu hoài nghi Liễu Dục. Không nói đến những việc khác, chỉ cần nhìn vào sự quan tâm của hắn với nàng đã thấy là rất không bình thường! Dù sao cũng làm nàng cũng chỉ là một nữ tử được hắn cứu về, thế mà hắn lại phái hai nhà đầu hầu hạ.

Nàng ngừng đầu tùy ý nhìn lướt qua phòng này, bố trí tinh xảo, toàn bộ bài trí đều là vật tinh phẩm quý trọng, đôi mắt không khỏi chột lóe.

– Lưu cô nương? Người đang nghĩ gì thế?

Thiếu nữ thấy Mộ Dung Thu thất thần, lập tức hỏi.

Mộ Dung Thu thu hồi suy nghĩ, cười nhạt nhìn lại. Nha đầu này tên Phi Nhi, năm nay vừa mới mười lăm, tính tình hoạt bát, một tháng này nàng luôn luôn nằm ở trên giường, may mắn có nàng ấy ngẫu nhiên trò chuyện cũng đỡ buồn.

— Không có gì. Lấy giúp ta tách trà.

— Hôm nay thiếu gia ra ngoài bàn chuyện làm ăn, e là phải khuya mới về. Thiếu gia có dặn, nếu Lư cô nương muốn ăn gì, phần phó nô tì là được. Nô tì sẽ bảo phòng bếp làm.

Phi Nhi nhìn qua vốn là một tiểu nha đầu đơn thuần, cũng không để ý lắm việc Mộ Dung Thu thất thản, lập tức rót nước trà đưa cho Mộ Dung Thu, cười nói:

Mộ Dung Thu cầm tách trà lên, trên khóe môi vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, khẽ rũ mi che giấu thần sắc trong mắt, nhấp mấy ngụm nước trà rồi cười bảo:

— Phi Nhi, người cứ xem mà làm đi. Đồ ăn nên thanh đạm một chút.

Phi Nhi nhìn nụ cười tươi tắn thanh nhã trên khóe môi kia của Mộ Dung Thu, hơi hơi thất thản. Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Lư cô nương là một tiểu thư khuê các. Nếu không phải tiểu thư khuê các thì làm sao có thể ngay cả mỗi cái nhắm mày, mỗi nụ cười đều quý khí tao nhã như vậy?

Thấy nàng ngần ra, Mộ Dung Thu cũng không nói gì, chỉ rũ mắt, nhìn đôi phải đã dần dần có chút hơi sức, trong lòng nàng âm thầm tính toán. Nàng nhất định không thể đợi tại Liễu phủ này lâu hơn nữa.

— Lư cô nương, người cũng thật đẹp.

Phi Nhi nhận không được nhìn Mộ Dung Thu ca ngợi, đây chính là lời trong lòng của nàng.

Mộ Dung Thu hé miệng nhàn nhạt cười, giấu kín tâm tư, nhìn đáng vẻ Phi Nhi, nổi lên ý muốn vui đùa, khẽ cười nói:

— Trong mắt của ta, đáng vẻ nhỏ xinh của Phi Nhi cũng rất thanh tú đáng yêu, chưa tới hai ba năm, chắc chắn là một mỹ nhân.

Gò má Phi Nhi lập tức xuất hiện hai rãnh mây đỏ xinh đẹp, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, quay lưng lại, xấu hổ trả lời:

— Lư cô nương, ngồi lại lấy nô tì ra đùa vui rồi. Nếu có được ba phần dung mạo của Lư cô nương nô tì đã thoả mãn lắm rồi.

— Có đôi khi bề ngoài một người cũng không quan trọng, quan trọng là tấm lòng.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt cười nói.

— Lư cô nương nói có lý. Nô tì cũng cho là như thế.

Phi Nhi xoay người lại đối mặt Mộ Dung Thu, gương mặt nàng vẫn còn hơi đỏ.

Mộ Dung Thu lại cùng Phi Nhi nói vài chuyện. Đột nhiên, Mộ Dung Thu giống như vô tình hỏi:

— Ở trấn Thượng Chí vẫn không có tin tức sao?

Tuy rằng Phi Nhi nhìn qua rất đơn thuần nhưng dù sao vẫn khá lạnh lợi, nàng lập tức nhìn đi chỗ khác, tránh tầm mắt Mộ Dung Thu, cười hơi mắt tự nhiên, trả lời:

— Vẫn chưa, có phải người nhà của cô nương không còn ở trấn Thượng Chí hay không? Cũng đã một tháng, vẫn chẳng hề có chút tin tức gì. Nhưng Lư cô nương cũng đừng quá lo lắng, thiếu gia chúng ta sẽ hết lòng tìm người nhà giúp ngài. Trước tiên ngài cứ đợi ở Liễu phủ.

Thiếu gia chúng ta? Nụ cười trên khóe môi Mộ Dung Thu càng sâu thêm mấy phần, ngay tại lúc Phi Nhi tưởng rằng Mộ Dung Thu sẽ hỏi tiếp, nàng lại cực kỳ tự nhiên đổi đề tài:

— Phi Nhi bán mình cho Liễu phủ là ký văn tự bán đứt à?

— Đương nhiên không có người thân. May mà Liễu phủ mua nô tì.

Phi Nhi có vẻ như thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nụ cười trên mặt lại tự nhiên hơn một chút.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, câu có câu không trò chuyện với Phi Nhi.

Sau khi ăn cơm tối xong, nàng vốn định ngủ nhưng thế tử Liễu Dục, Trương thị lại đến đây.

Về ngoài Trương thị cũng khá xinh đẹp, nhưng vì là con gái nhà thương nhân, trên người đương nhiên không có khí chất tiểu thư khuê các con nhà quan lại bẩm sinh như Mộ Dung Thu. Hơn nữa, ở dân gian, nữ tử đều được dạy dỗ tư tưởng tam tòng tứ đức, xem chồng là trời. Trương thị đối xử với mọi người khá hoà ái, không có tâm cơ gì, hạ nhân trong phủ hết sức kính trọng nàng. Hai vị di nương khác cũng thật tôn trọng vị chính thất này. Chẳng qua có chút đáng tiếc là nàng gả cho Liễu Dục ba năm vẫn chưa sinh được đứa con nào.

Mấy ngày nay, Trương thị cũng tới thăm nàng vài lần. Ngẫu nhiên còn xưng hô tỷ muội với Mộ Dung Thu, Mộ Dung Thu đều chỉ cười nhạt ứng đối qua loa.

— Muội muội khoẻ hơn chưa? Chân đã có cảm giác gì chưa?

Trương thị ngồi bên mép giường cầm tay Mộ Dung Thu, đáng vẻ cực kì quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thu cười trả lời:

— Tốt hơn nhiều, trên đùi cũng hơi có cảm giác, tin là không mấy ngày nữa sẽ có thể xuống giường.

— Muội muội thật khiến ta bội phục, còn biết y thuật. Đại phu trong trấn này so ra còn kém muội muội. Chờ khi khoẻ rồi, muội có dự định gì không?

Trương thị cười hỏi.

— Quay lại trấn Thượng Chí tìm người nhà. Mấy ngày nay đã làm phiền thiếu phu nhân và Liễu thiếu gia. Nếu không được hai người chăm sóc, ta cũng không thể hồi phục như thế.

Đáy mắt Mộ Dung Thu lộ lên, bất động thanh sắc cười nhạt đáp lại.

Trong đôi mắt đẹp của Trương thị hiện lên một tia kinh ngạc, giọng nàng mang theo ý thăm dò:

— Mấy ngày nay trấn Thượng Chí báo tin về, người nhà của muội đã rời khỏi đó. Nếu muội muội một mình quay về trấn Thượng Chí sẽ khiến mọi người lo lắng. Đợi chân muội lành hẳn vẫn cứ trước ở Liễu phủ rồi cho người đi tìm người nhà muội, lúc nào tìm được muội hãy quay lại không phải tốt hơn sao? Huống hồ, một cô nương gia như muội muội cũng không tiện đi lại bên ngoài.

Mộ Dung Thu mỉm môi cười nhạt, không trả lời. Suy đoán trong lòng hầu như đã được chứng thật, không khỏi cảm thấy đau đầu. Có lẽ về ngoài này của nàng quá không tầm thường, đưa tới bao nhiêu là phiền phức, nhưng mà nói đi nữa Liễu Dục cũng là ân nhân cứu mạng của nàng.

— Muội muội đã từng nghĩ thân chưa?

Trương thị thấy Mộ Dung Thu không trả lời, vẻ như đã chấp nhận, lại hỏi tiếp.

— Đã hứa hôn.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt đáp. Nàng không chỉ hứa hôn mà còn gả cho người ta. Người kia, hiện thời ổn chứ? Nghĩ đến Vũ Văn Mặc, đôi mắt nàng thoáng chốc tối sầm lại.

Có điều tính thần chán nản này rơi vào mắt Trương thị lại có một ý nghĩa khác, rằng vũ vũ bàn tay Mộ Dung Thu, khuyên nhủ:

— Muội muội nên nhìn về phía trước, không cần nghĩ quá nhiều. Cuộc sống muôn hình vạn trạng, rất nhiều chuyện không phải chúng ta có thể định đoạt.

Nghe vậy, đôi mắt Mộ Dung Thu chớp động, khóe miệng gật gật, cũng làm khó Trương thị nghĩ sai! Có điều nàng cũng lờ đi chính.

— Muội muội có nghĩ tới việc tìm một mối hôn sự khác không?

Có vẻ như rốt cục Trương thị cũng nói ra mục đích hôm nay đến đây.

— Việc hôn nhân?

Mộ Dung Thu bình tĩnh hỏi ngược lại. Nàng muốn có được đáp án chính xác!

Trương thị lập tức cười nói:

– Mấy ngày nay ta cùng muội muội ở chung, càng cảm thấy muội muội rất thân thiết. Nếu tạm thời không tìm được người nhà, vậy thì, muội muội không ngại ở lại Liễu phủ. Muội muội cũng là người thông minh, nên biết tấm lòng của thiếu gia đối với muội.

Thì ra là thế! Mộ Dung Thu không khỏi cảm thấy thật buồn cười. Quả thật là dung mạo gây họa! Mặc dù nàng ở Liễu phủ không lâu nhưng cũng biết Trương thị đối với Liễu Dục là nói gì nghe nấy, e rằng những lời này cũng là điều Liễu Dục muốn hỏi đi. Thật đúng là có vài phần khó xử! Nếu Liễu Dục không phải là ân nhân cứu mạng của nàng, chắc chắn nàng không ngại dùng lời nói thẳng thắn cộng thêm vài câu trào phúng cự tuyệt. Mà lúc này, nàng phải cẩn thận tìm từ, dù sao khi vừa tỉnh lại, vì suy nghĩ còn hỗn độn chưa hoàn toàn tỉnh táo mà nàng quên sửa lại cách xưng hô của người trong phủ với mình, hiện thời nếu lại sửa thì hơi khó nói, có lẽ còn có thể dẫn tới phiền phức khác.

– Ta đã đính hôn.

Mộ Dung Thu nhún nhát trả lời.

Trương thị nghe vậy không khỏi mở to mắt. Chẳng lẽ mới vừa rồi là nàng hiểu lầm? Nhưng lúc này nhìn vẻ mặt Lưu cô nương quả thật vừa âm đạm lại rất đau lòng, vốn tưởng chuyện hứa hôn của nàng ấy xảy ra biến cố, nhưng hiện tại xem ra, dường như nàng thật sự hiểu lầm. Trương thị cũng không tiện nói thêm gì nữa bên đứng đây:

– Đã không còn sớm, muội muội cũng nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì chúng ta nói sau vậy.

Mộ Dung Thu gật đầu, cười nói:

– Thiếu phu nhân đi thông thả.

Chờ Trương thị đi rồi, Mộ Dung Thu báo Phi Nhi tắt nến đi. Trong bóng đêm, Mộ Dung Thu chăm chăm nâng chân trái lên. Hiện tại đã có chút hơi sức, mỗi đêm trước khi ngủ nàng đều vận động một ít, dựa theo tính toán của nàng, hẳn là còn khoảng nửa tháng là có thể hồi phục, tuy rằng tạm thời không thể hoạt động nhanh nhẹn như trước kia nhưng đi đường hẳn là không thành vấn đề.

Nếu đã biết ý định của Liễu Dục, vậy thì nàng càng nên nghĩ cách rời đi, nơi này không thể ở lâu.

Hôm sau

Sau buổi cơm trưa, Liễu Dục đến.

Liễu Dục là một nam tử anh tuấn, ngũ quan rõ ràng, mày đen như mực, sống mũi như sơn thủy, mũi cao thẳng. Năm nay chỉ vừa hai mươi ba tuổi, hơn phân nửa sản nghiệp Liễu gia đều do hắn quản lý, thật cũng khá có bản lĩnh.

Lúc ấy mấy người bọn họ đang định từ trần Thượng Chí chạy về Liễu trấn, đúng lúc gặp và cứu nàng. Đối với việc này, Mộ Dung Thu rất cảm kích. Dù sao lúc ấy nàng bị rắn độc cắn, nếu Liễu Dục sợ gặp phải phiền phức thì sẽ không cứu nàng, vậy chắc chắn nàng sẽ mất mạng. Cho nên nếu nàng muốn rời khỏi đây, tốt nhất là không cần phải sử dụng biện pháp quá khích. Dù sao, căn cứ vào biểu hiện mấy ngày nay của Liễu Dục, nếu nàng muốn rời đi, chỉ sợ cũng là một việc không hề dễ dàng.

– Hôm qua Tú nhi đã đến thăm người phải không?

Liễu Dục tác phong nhanh nhẹn ngồi lên cái ghế đối diện, nhìn về phía Mộ Dung Thu trên giường, thái độ nhu hòa hỏi. Trong mắt hắn chứa mấy phần ân tình, ngày ấy ở dưới chân núi gặp được nàng mang đau đớn nhưng vẫn kiên cường, khát vọng muốn sống, trong lòng hắn rung động mạnh mẽ. Chưa bao giờ nghĩ tới, sau khi tỉnh lại, nàng một thân khi chất thanh nhã thoát tục càng làm cho người khác kinh ngạc. Từ lúc đó, hắn đã nổi lên ý định với nàng.

Thế nhưng, từ lời Trương thị hắn cũng biết được, nàng đã hứa hôn, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Có điều, đây cũng là việc bình thường, nàng là nữ tử làm cho người ta động tâm như vậy, sao lại không ai cầu hôn chứ?

Tú nhi là tên Trương thị, tình cảm của Liễu dục và Trương thị coi như không tệ, vì vậy đều gọi tên. Mộ Dung Thu cười nhặt gật gật đầu:

– Vâng, đã phiền Liễu thiếu gia và thiếu phu nhân lo lắng, tin rằng không mấy ngày nữa, ta sẽ không cần ở trong phủ quấy rầy thiếu gia và thiếu phu nhân.

Nghe vậy, đôi mắt Liễu Dục chợt lóe, không tiếp lời. Hắn cười nói:

– Có thể sớm hồi phục cũng tốt. Lưu cô nương không cần sốt ruột, ở trong phủ đợi thêm mấy ngày, chờ vết thương hoàn toàn khỏi hẳn rồi rời đi cũng được. Có điều, mấy ngày nữa ta phải đến Bình Thành một chuyến, bàn chuyện buôn bán, e là phải đợi một đoạn thời gian mới có thể trở về. Mấy ngày nay ta tìm hiểu tin tức xung quanh một chút, nếu như có tin gì sẽ sai người quay về báo cho Lưu cô nương biết. Vì vậy, Lưu cô nương nên ở trong phủ chờ ta về, nếu Lưu cô nương đi rồi, không chừng lại lỡ mất tin tức của người nhà.

Bình thành? Đòi mất Mộ Dung Thu sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13-1

Bình thành? Đòi mất Mộ Dung Thu sáng lên.

Nhưng, trong phút chốc đôi mắt ấy lại âm đạm xuống. Triệu Sơ hẳn không thể quay về Bình Thành nhanh như vậy. Vì vậy, e là phải dẹp ngay ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu nàng lúc nãy, mà Liễu Dục cũng không phải tên đàn độn, nếu nàng tuy tiện tìm một lý do để được cùng hắn đến Bình Thành chắc chắn sẽ khiến Liễu Dục hoài nghi. Quan trọng nhất là, nàng không thể lãng phí thời gian. Nàng mất tích một tháng, trong một tháng này đã xảy ra bao nhiêu chuyện đây? Nàng phải nhanh chóng quay lại trần Thượng Chí!

Nàng nhìn về phía Liễu Dục, nhún nhát cười nói:

– Được.

Đối với sự lạnh nhạt cùng xa cách của Mộ Dung Thu, trong lòng Liễu Dục cũng hiểu đôi phần. Nhưng cả đời hắn chưa từng dụng tâm với nữ tử nào như thế, mỗi ngày khi nói chuyện làm ăn trong đầu cũng sẽ xuất hiện bóng dáng nàng. Mà hắn càng cảm thấy nàng tuyệt đối không phải người hẳn có thể cầm giữ được. Hẳn nhẹ cau mày, không ngờ có một ngày mình cũng sẽ hao tâm tổn trí với một nữ tử như vậy. Trương thị đã nói lại với hắn rất rõ ràng, nàng đã hứa hôn, đương nhiên không thể có gì đáng đến hắn.

Thật ra hắn chưa từng cho người đến trần Thượng Chí đi tìm người nhà của nàng, chỉ đơn giản là muốn nàng đợi ở đây lâu hơn mấy ngày. Có lẽ nàng có thể có chút tình cảm với hắn, nhưng hiện tại xem ra, nàng tựa hồ không hề để ý gì đến.

Nhưng, hẳn là thương nhân, cái hắn có chính là can đảm. Hắn không chần chờ nữa, trực tiếp hỏi thẳng:

– Lưu cô nương, người có hài lòng với ta hay không? Nếu người đồng ý ở lại Liễu phủ, ta sẽ dùng lễ nghi bình thường cưới Lưu cô nương.

Mấy ngày nay, càng tiếp xúc với nàng hắn lại càng cảm thấy trong lòng dâng lên một cơn lửa nhiệt huyết. Từ lúc sinh ra cho đến nay, cuộc sống trôi qua vô cùng bình lặng, cưới vợ nạp thiếp sinh con, hết thấy đều do cha mẹ thu xếp. Nhưng từ khi có sự xuất hiện của nàng, hắn mới phát hiện, cuộc sống còn có thể có nhiều khát vọng như vậy, loại chờ đợi kích động trong bình tĩnh này, chỉ nháy mắt đã lấp đầy cuộc sống của hắn.

Cho nên, vì giữ lại cảm giác này, hắn tình nguyện thử một lần.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi hơi nhún mày, giọng nói không hề xao động trả lời:

– Ta đã có người trong lòng. Đối với Liễu thiếu gia chính là sự cảm kích. Sau này nếu Liễu phủ có việc cần, ta chắc chắn cố gắng hết sức giúp đỡ.

Ngày hôm nay Trương thị tới thăm nàng, nàng cũng đã nghiệm chứng được suy đoán trong lòng. Nhưng dù sao Liễu Dục cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, nợ ân tình nên đành phải ôn hòa, chỉ khi tình thế bắt buộc mới có thể sử dụng phương pháp vạn bất đắc dĩ.

Liễu Dục nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú nhất thời trầm xuống.

Giây lát, hắn mới mở miệng nói:

– Một khi đã như vậy, là ta đường đột. Lưu cô nương trước tạm thời ở trong phủ tĩnh dưỡng, đợi khi sức khỏe hồi phục, chỉ cần Lưu cô nương nguyện ý, ta sẽ phái người đưa Lưu cô nương về trần Thượng Chí.

Xem ra, hắn cần phải nghĩ cách khác.

– Vậy cũng được, làm phiền thiếu gia. Giờ cũng không còn sớm, ta có chút mệt mỏi, sẽ không tiễn Liễu thiếu gia.

Mộ Dung Thư khẽ gật đầu, nói, Liễu Dục là người đủ thông minh để có thể nghe ra ý từ chối trong lời nàng.

Liễu Dục gật đầu không nói thêm, lập tức đứng dậy rời đi.

Kể tiếp hai ba ngày sau đó Liễu Dục đều tới thăm nàng, ngẫu nhiên còn đi cùng Trương thị. Trương thị là nữ tử truyền thống, xem chồng là trời. Nghe nói hai người thiếp bên cạnh Liễu Dục cũng do nàng thu xếp. Nếu nói không ghen tị, tất nhiên Mộ Dung Thư không tin. Vì vậy đối mặt với nhiệt tình của Trương thị, nàng đều lạnh nhạt ứng đối. Mà mấy ngày nay nàng muốn chuẩn bị rồi đi, nhưng đều bị Liễu Dục lấy cớ thân thể chưa hoàn toàn hồi phục để từ chối. Thử qua hai ba lần, Mộ Dung Thư đã bỏ hẳn ý định, Liễu Dục còn có chấp hơn so với suy nghĩ của nàng!

Nhưng Liễu Dục hết sức ân cần, thường xuyên mua những món đồ chơi thú vị cho nàng, ngẫu nhiên trong lời nói, trong ánh mắt còn mang theo chút mờ ám. Tránh cho đêm dài lắm mộng, mỗi đêm nàng đều phải luyện tập nhiều hơn nửa canh giờ. Ba ngày trôi qua, nàng cũng đã có thể xuống giường đi lại, tuy rằng lúc đi chân xuống đất vẫn còn khá đau đớn, nhưng cái đau này cũng không tới mức thấu tận tim gan, cho nên nàng cũng coi như còn có thể chịu đựng được.

Đôi lúc, nàng ngẫu nhiên đề cập với Liễu Dục, thương thể của mình đã chuyển biến tốt hơn, không cần quấy rầy quý phu, muốn quay lại trấn Thượng Chí gặp lại người nhà. Liễu Dục đều lấy lý do sức khỏe nàng chưa hoàn toàn khỏi hẳn để ngăn cản, kéo dài thời gian.

Cho dù Mộ Dung Thư có ngốc cũng thấy được sự cố chấp của Liễu Dục, mà những lời từ chối rõ ràng lẫn thái độ xa cách của nàng vẫn không thể đánh tan tâm tư của hắn.

Một ngày, Mộ Dung Thư ngồi trong đình ngắm cảnh.

Nàng chợt nghe phía sau Phi Nhi đang tán gẫu với một nha đầu:

– Nghe nói trong kinh thành xảy ra chuyện lớn đó.

– Chuyện gì?

Nha đầu kia từ mò hỏi lại. Đối với những nha đầu thân phận thấp kém nơi nhà cao cửa rộng như các nàng, đương nhiên không thể tiếp xúc với những kẻ quyền cao chức trọng đó thì các nàng thích nhất là nghe ngóng, bàn luận chuyện của họ.

Phi Nhi thấy Mộ Dung Thư thất thần, lập tức hoạt bát vài phần nhìn về phía Mộ Dung Thư:

– Lưu cô nương có muốn nghe vài chuyện trong kinh thành không?

Nghe vậy, Mộ Dung Thư buông lò sưởi trong tay ra, quay đầu nhìn về phía Phi Nhi, vẻ như cũng có vài phần hứng thú, cười nói:

– Người nói xem.

Kinh thành? Không có tin tức của nàng, hẳn là Vũ Văn Mặc sẽ nhanh chóng hỏi kinh phái không? Trong kinh thành có gia tộc của hắn, hẳn tự nhiên không thể muốn làm gì thì làm. Hẳn gác lại tất cả mọi thứ ở kinh thành đến trấn Thượng Chí, e rằng đây là lần duy nhất hắn không để ý đến quy củ, bỏ qua ý nguyện của mọi người?

Trong mắt bỗng nhiên hiện lên con dao vậy máu nằm trên mặt đất lạnh lẽo kia, nàng chợt có cảm giác đau xót trong lòng.

– Nghe nói hiện thời trong hậu cung, đương kim hoàng thượng sủng ái nhất là Hoa phi. Vị Hoa phi kia chính là công chúa của Bắc Cung, có lẽ nhờ thân phận tôn quý, hơn nữa nàng xinh đẹp trẻ trung. Hoàng Thượng hiện thời thích đến cung nàng nhất. Cừ thế hơn một tháng cũng không thêm đến cung thất của các phi tần khác, đây chính là thánh sủng đó. Thật rất muốn nhìn một chút xem rồi cuộc Hoa phi kia khuynh quốc khuynh thành cỡ nào lại có thể khiến Hoàng Thượng sủng ái đến mức ấy.

Về mặt Phi Nhi tràn đầy mong ước. Nàng cho rằng, cuộc đời một nữ nhân thì vinh quang và hạnh phúc nhất chính là có thể có được nam nhân tôn quý như vậy độc sủng. Chuyện như vậy, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hoa phi? Công chúa Bắc Cung được sủng ái? Không nên. Công chúa Chiêu Hoa thân phận đặc thù, Hoàng Thượng hẳn nên có thái độ linh đạm, không nên sủng ái, nếu không rất dễ khiến cho triều thần bất mãn. Lúc trước trong cung nàng từng gặp qua Hoàng Thượng, mặc dù ông ta là tần đế, nhưng cũng là một minh quân. Hiện tại hoàng đế sủng ái Chiêu Hoa như thế, có lẽ có nội tình khác? Hay giữa hai người thực sự có tình cảm?

– Những chuyện này chẳng có gì lạ, nữ tử trong hậu cung người nào không có dụng mạo khuynh quốc khuynh thành? Hoa phi kia có thể chiếm được hoàng thượng sủng ái cũng không lạ gì. Lại là gần đây trong kinh thành đồn đãi xôn xao, trước kia chúng ta không phải nghe nói Nam Dương Vương tuyên bố với bên ngoài không thể có con cho nên mới phải từ chối không hoá thân cùng công chúa Chiêu Hoa sao?

Tiểu nha đầu kia bình thường khá thích nghe chuyện phiếm, cũng thường hay được sai ra phủ mua đồ, vì vậy ở ngoài phố nghe được nhiều chuyện đồn đãi hơn Phi Nhi.

Tay Mộ Dung Thư bỗng nhiên nun lên, đôi mắt dưới rèm mi rủ thấp bỗng nhiên hiện lên một tia sáng. Vũ Văn Mặc, hẳn...

– Nam Dương Vương không phải tâm phúc của Hoàng Thượng sao?

Phi Nhi nghi hoặc hỏi.

Tiểu nha đầu kia gật gù đầu, thần thần bí bí nói:

– Nghe người ta nói, hình như có một thời gian Nam Dương Vương rời kinh đến trấn Thượng Chí đi truy bắt gà bắt cóc. Đợi khi hỏi kinh đã không còn được hoàng thượng tin nhiệm như trước nữa. Vị trí Nam Dương Vương kia sợ là cũng khó bảo vệ được. Dù sao cũng không thể có con, vương vị này có khi còn bị mấy đệ đệ đoạt mất nữa ấy chứ. Hiện thời Nam Dương Vương gặp nguy cơ trùng trùng, chúng ta sao hiểu được quốc gia đại sự, nhưng mà nghe những bá bá lớn tuổi kia bàn tán, sợ là Nam Dương Vương sẽ nối gót Thẩm tể tướng của tiền triều!

Nghe vậy, rèm mi Mộ Dung Thư bỗng nhiên run rẩy, đầu óc choáng váng! Sắc mặt mới rồi còn hồng hào thình lình trở nên trắng bệch! Hai bàn tay dưới ống tay áo cũng nắm chặt thành nắm đấm. Trong hai tháng gần gũi lại xảy ra nhiều biến cố như thế! Nay hẳn phải một mình đối mặt với nguy cơ từ phía. Nếu hẳn không tới tìm nàng, nếu hẳn không vì nàng bỏ đi mà bệnh nặng liệt giường, nếu hẳn không vì nàng mà phản tâm, sao có thể để cho kẻ khác lợi dụng sơ hở! Nàng không ngốc, tin này đã lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ chứng minh tình huống hiện tại hẳn đang phải đối mặt còn nguy hiểm hơn gấp nhiều lần!

Hắn tuyệt đối không thể có việc!

– Chẳng lẽ nắm nay là nắm hạn của Nam Dương Vương? Có vẻ như rất nhiều chuyện đều nhắm vào vị vương gia này. Thậm chí ngay cả Nam Dương vương phi cũng bị bệnh nặng phải ở trong đại viện, không hề tiếp khách. Cũng khó trách Nam Dương Vương không ứng phó nổi nhiều chuyện như thế, e là hậu vận bất ổn, khiến hắn bị phản tâm. Có điều, những chuyện này chúng ta cũng chỉ biết thế rồi thôi, không thể nói lung tung, bằng không bị người của quan phủ nghe thấy, sợ sẽ bị bắt giam á.

Phi Nhi và tiểu nha đầu hẳn nhiên không hề hay biết về mặt biến hoá chỉ trong khoảnh khắc của Mộ Dung Thư, vẫn háng hái bàn luận chuyện các nàng từ mò như ngày thường. Dù sao người khác sống chết như thế nào cũng đâu có liên quan gì đến các nàng!

Mộ Dung Thư cẩn thận mỗi, thời gian gấp gáp, nàng không thể tiếp tục ở lại Liễu phủ! Phải nhanh chóng quay lại kinh thành!

– Lưu cô nương, cô nương có khỏe không? Sao bỗng nhiên sắc mặt lại tái nhợt như thế? Có phải do ở ngoài trời quá lâu không? Cô nương có muốn quay về phòng không?

Phi Nhi vừa cúi đầu đã thấy sắc mặt Mộ Dung Thư tái nhợt, lập tức quan tâm hỏi.

Mộ Dung Thư cố gắng ổn định tâm thần, hồi phục về mặt như cũ, trên khóe miệng lại thêm vài phần cười nhạt, nàng lắc đầu trả lời:

– Không sao, vừa rồi ta nhớ đến người nhà nên mới nghĩ vẩn vơ một chút, không có gì.

– Vậy là tốt rồi. Lưu cô nương không sao là tốt rồi.

Phi Nhi né tránh tầm mắt Mộ Dung Thư, thái độ có chút mất tự nhiên.

– Mấy hôm trước không phải Liễu thiếu gia nói muốn đến Bình Thành ư? Sao hai ngày rồi vẫn chưa thấy gì thế?

Mộ Dung Thư giống như vẫn không để ý đến vẻ mất tự nhiên của Phi Nhi, nhàn nhạt hỏi như bình thường.

Phi Nhi lập tức đáp:

– Mấy ngày trước bên kia đưa tin đến, nói là không cần thiếu gia đi Bình Thành. Triệu phu nhân và Triệu Ngũ thiếu gia sẽ cùng đến thăm lão phu nhân của phủ chúng ta. Lưu cô nương không biết, Liễu gia ta là nhà mẹ đẻ của Triệu phu nhân, Liễu lão phu nhân chính là mẹ ruột của Triệu phu nhân. Vì vậy, trước kia có đôi khi thiếu gia sẽ đến Triệu gia ở Bình Thành nghỉ ngơi một vài ngày, một là thăm người thân, hai là bàn chuyện làm ăn. Năm nay, sức khỏe của lão phu nhân không được tốt, Triệu phu nhân và Ngũ thiếu gia mới tự mình đến thăm. Hai ngày nay cũng sắp tới. Chắc là thiếu gia quá bận nên mới quên không nói với Lưu cô nương chuyện này.

Ánh mắt Mộ Dung Thư chợt lơ lửng, trên đời thậm chí còn có việc trùng hợp như thế ư! Liễu gia và Triệu gia thế mà lại có quan hệ! Vốn nàng không cần nhờ Triệu Sơ giúp đỡ để trở lại kinh thành, nhưng hiện tại nàng cũng muốn gặp hắn. Nàng phải biết tình cảnh hiện thời của Vũ Văn Mặc là thế nào! Hơn nữa, Liễu Dục ba lần bốn lượt tìm cách ngăn cản, hiện tại nếu nàng muốn rời đi, sợ là hắn cũng sẽ lấy lý do qua loa từ chối. Huống hồ, nàng cũng không muốn để người khác biết thân phận của nàng, càng nhiều người biết thân phận của nàng, Vũ Văn Mặc sẽ càng thêm một phần nguy hiểm! Vì vậy hiện tại, Triệu Sơ trở thành người duy nhất nàng có thể tin tưởng cũng có thể tìm kiếm sự giúp đỡ!

– Ủ, đỡ ta trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Trong lòng đã có chủ ý, Mộ Dung Thư lập tức đứng dậy.

Phi Nhi và tiểu nha đầu kia với một trái một phải đỡ Mộ Dung Thu vào phòng.

Giờ com chiều, Liễu Dục và Trương thị cùng tới thăm nàng.

Nàng vẫn như trước câu được câu không tán gẫu việc nhà với bọn họ, cuối cùng lấy vẻ mặt mong mỏi nhìn về phía Liễu Dục nói:

– Ta nghe nói Triệu Ngũ thiếu gia sẽ từ Bình Thành đến quý phủ phải không?

– Lưu cô nương biết Triệu ngũ thiếu gia à? Đứng vậy, hai ngày nữa sẽ đến Liễu trấn, sẽ ở trong phủ chúng ta nghỉ ngơi một thời gian.

Liễu Dục nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộ Dung Thu, lấy làm lạ trả lời. Nàng sinh sống ở trấn Thượng Chí, sao lại quen biết với Triệu Sơ?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 13-2

Liễu Dục nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộ Dung Thu, lấy làm lạ trả lời. Nàng sinh sống ở trấn Thượng Chí, sao lại quen biết với Triệu Sơ?

– Đứng vậy, ta đã từng may mắn gặp qua Ngũ thiếu gia. Hai năm trước, hắn từng cứu cha ta. Đáng tiếc phụ thân ta tuổi già sức yếu, gắng gượng chống chọi được một năm thì mất. Nói giã từ Ngũ thiếu gia cũng là ân nhân của gia đình ta. Lúc trước hắn cứu phụ thân xong thì rời đi, ta còn chưa kịp nói lời cảm tạ. Chuyện này luôn luôn đặt ở trong lòng ta, rất mong sau này có cơ hội, nhất định phải đích thân nói lời cảm ơn. Trước lúc lâm chung, phụ thân ta đã ngăn dặn vạ đó, nếu sau này có duyên gặp lại Ngũ thiếu gia, nhất định phải thay người nói lời cảm tạ.

Mộ Dung Thu rừ mắt, nhìn từ góc độ của Liễu Dục và Trương thị sẽ tưởng rằng nàng đang u u buồn vì mất người thân.

– Không ngờ muội muội và Triệu Ngũ thiếu gia còn có liên hệ sâu xa như vậy. Y thuật của Triệu Ngũ thiếu gia quả thật rất cao, sợ là ngay cả ngự y trong cung cũng không bằng.

Trương thị ôn hòa cười nói.

Ánh mắt Liễu Dục mang theo một tia nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thu:

– Theo ta thấy, y thuật của Lưu cô nương cũng rất tốt. Có lẽ không kém gì Triệu Ngũ thiếu gia.

Tâm tư thật là nhạy cảm! Ánh mắt Mộ Dung Thu chợt lóe, không chút bối rối trả lời:

– Y thuật của ta sao có thể so với Ngũ thiếu gia được chứ? Sau khi phụ thân qua đời, ta mới bắt đầu xin theo một lão đại phu học thuật châm cứu, may là giờ cũng có thể dùng được ít nhiều!

Mấy ngày nay, trước mặt người trong Liễu phủ, nàng cũng chỉ lộ ra thuật châm cứu, không hề có ý kiến gì về các bệnh khác. Đây là tính cách của nàng sau một thời gian trải nghiệm, bất kể làm gì cũng luôn chứa lại một phần. Đây cũng là nguyên nhân một số người cảm thấy nàng bí hiểm.

Liễu Dục gật gật đầu, nghi hoặc trong lòng tan đi không ít. Hắn thấy Mộ Dung Thu đau lòng khi nhớ đến phụ thân, cả sự tuyệt vọng của nàng, trong lòng bỗng nhiên nghĩ ra một ý, lập tức nói:

– Đứng lúc mấy ngày nữa cô cô và biểu đệ sẽ đến phủ chúng ta, chi cần có cơ hội ta sẽ dẫn biểu đệ tới thăm người, đến lúc đó người cũng có cơ hội tự mình nói lời cảm tạ với hắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lập tức tươi cười rực rỡ như hoa nở:

– Lưu Dung tạ ơn Liễu thiếu gia.

– Lưu cô nương không cần cảm tạ, chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Liễu Dục nhìn dung nhan xinh đẹp rạng rỡ của nàng, thoáng ngẩn ngơ. Trương thị ở bên người hắn thấy thế, hơi hơi xoay mặt.

Có được câu trả lời của Liễu Dục, mọi chuyện sẽ không quá khó khăn nữa, Mộ Dung Thu yên tâm. Còn lại ngày, nàng cố gắng đợi thêm hai ngày nữa thôi! Hi vọng trong hai ngày này, kinh thành không có biến cố gì! Hắn không thể xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

– Mấy ngày nay sắc mặt muội muội dường như không tốt lắm, có phải do trời chuyển lạnh, hay là do than trong phòng đốt không đủ ấm? Nghe nha đầu Phi Nhi nói, hai ngày nay sau giờ com trưa muội muội đều thích đi ra ngoài ngồi trong đình một chút. Chắc là bị nhiễm lạnh rồi.

Khi Trương thị lại lần nữa nhìn sang Mộ Dung Thu, vẻ mặt vẫn là ôn hòa quan tâm.

Liễu Dục nghe vậy, lập tức khẩn trương nhìn về phía Mộ Dung Thu, hỏi vội:

– Sao lại không chú ý như thế? Một lát bảo Phi Nhi đốt thêm một ít than trong phòng cho ấm hơn đi, thời gian này sức khỏe người vừa đỡ hơn, không nên để bị lạnh lại nhiễm phong hàn.

Trương thị thấy Liễu Dục quan tâm Mộ Dung Thu như thế, nụ cười trên khóe môi thoáng chốc cứng đờ.

Trong lòng Mộ Dung Thu vẫn đang nghĩ đến tình hình ở kinh thành nên không mấy để ý về mặt thay đổi của Liễu Dục và Trương thị trong khoảnh khắc đó. Nghe Liễu Dục nói xong, nàng nhàn nhạt trả lời:

– Không có chuyện gì, chỉ là ở trong phòng cảm thấy nhàm chán nên ngẫu nhiên muốn ra ngoài ngồi một chút. Có thể là ngày hôm nay đi mấy bước mới hơi mệt chút, thành ra sắc mặt không được tốt lắm.

– Nếu muội muội thấy mệt thì nghỉ ngơi thật tốt đi. Ta và thiếu gia sẽ không quấy rầy muội muội.

– Lưu cô nương nghỉ ngơi cho tốt.

Trương thị và Liễu Dục cùng đứng dậy, nhìn Mộ Dung Thu nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu cho Phi Nhi tiễn hai người ra về.

Mấy ngày gần đây chi cần có thời gian, Mộ Dung Thu luôn báo Phi Nhi nói một chút chuyện bên ngoài, mà khi nghe đến những chuyện trong kinh thành, nàng lựa lúc thích hợp hỏi lại vài câu, biểu hiện ra vài phần hứng thú, Phi Nhi cũng lập tức để ý nhiều hơn các sự kiện ở kinh đô. Tuy rằng nàng không biết tin tức mà Phi Nhi có được từ những lời đồn đãi trên phố có chính xác không, nhưng bất an trong lòng nàng lại càng lúc càng lớn hơn.

Dù sao Vũ Văn Hạo cũng là ruột thịt của hoàng thượng, là đương kim thái tử điện hạ, nếu thật sự xảy ra chuyện, hơn phân nửa là hắn sẽ đứng về phía hoàng đế. Còn Tạ Nguyên tuy là người có tình nghĩa, lại là Hậu gia, nhưng khi đứng giữa gia tộc và bằng hữu, hắn sẽ lựa chọn ra sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Vũ Văn Mặc lúc này cũng coi như đơn thương độc mã chiến đấu! Nàng ở Liễu trấn xa xôi, mà những việc này đã lan truyền từ kinh thành đến đây, như vậy tin tức này cũng đã xảy ra hơn nửa tháng.

Nàng nóng ruột chờ đợi trong giây vò. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, bản thân lại mất đi kiên nhẫn. Vì đạt được mục đích, nàng có thể vạch kế hoạch và chờ thời cơ tốt nhất, lại rất có kiên nhẫn từ từ đợi kết quả. Nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy hai ngày ngắn ngủi này dài như thể tiểu sạch nhân nại từ trước tới nay của mình.

– Lưu cô nương, đây là trăm ngọc thiếu gia chúng ta mua ở ngoài, vừa về đã bảo nô ti đưa cho Lưu cô nương. Nô ti thấy, cây trăm này chỉ có Liễu cô nương đeo mới đẹp thôi. Người khác mang sẽ rất không hợp, mà Liễu cô nương đẹp như thế, cài lên nhất định càng thêm rạng rỡ quý khí.

Phi Nhi bước vào phòng, tay cầm một cái khay, bên trên khay có một cây trăm cài tóc bằng ngọc bích, kèm một viên Trân Châu rực rỡ. Tuy rằng nhìn qua rất quý giá, nhưng trong mắt nàng cũng thật sự là tầm thường. Loại đồ trang sức tục khí này nàng chưa dùng bao giờ.

Mộ Dung Thu chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, trong mắt không thấy một chút xui vui vẻ hay mừng rỡ nào.

– Nếu thích thì tặng cho người đấy.

Phi Nhi nghe vậy, vội vàng lắc đầu:

– Nô ti là hạ nhân thô thiển, sao xứng mang loại vật quý trọng cao nhã này chứ? Huống hồ, đây chính là tấm lòng của thiếu gia, cô nương vẫn nên nhận đi.

Mộ Dung Thư nhẹ nhàng nhủu mây, lạnh nhạt gắt đầu:

— Ừ, vậy trước cứ nhận đi.

— Vâng, nó ti đề lại trong ngăn kéo, lúc nào Lưu cô nương muốn dùng, nó ti lại mang ra.

Phi Nhi lập tức gật đầu, vui vẻ đem trăm cái tóc để vào một cái hộp nhỏ xinh trong ngăn kéo. Trong hộp đã đầy các loại trang sức châu báu, đều là Liễu Dục đưa tới.

Khoe mắt Mộ Dung Thư nhìn lướt qua cái hộp rồi quay đi. Mấy thứ này nặng tuyệt đối không thể đựng vào, chờ lúc ra đi sẽ trả toàn bộ cho Liễu Dục.

— Lúc này bên ngoài khá ấm áp, chúng ta đi ra ngoài ngồi một chút đi.

— Vâng. Để nó ti đi lấy đệm bông cho cô nương.

Phi Nhi đáp.

Ngồi ở trong đình một lát, Mộ Dung Thư lập tức phát hiện hôm nay hạ nhân trong phủ có vẻ bận rộn hơn thường ngày, mỗi người như con gió vội đến vội đi, như là sợ làm không xong việc vậy. Theo nàng biết, hạ nhân Liễu phủ không ít, vì vậy gần như công việc của mỗi người đều không quá nhiều, cần bản không cần vội vàng như thế. Phi Nhi có vẻ như đã nhận ra thắc mắc của Mộ Dung Thư, cười nói:

— Hôm nay Triệu phu nhân và Ngũ thiếu gia sẽ đến phủ. Khấp phủ, ngoại trừ nó ti, những người khác đều bề bộn nhiều việc cả.

— Ngày hôm nay sẽ đến?

Mộ Dung Thư thoáng cao giọng.

— Đương vậy, vốn bảo là phải ngày mai nhưng vừa rồi lại nhận được tin là hôm nay sẽ đến. Vì vậy, hiện tại phòng bếp bên kia thật sự rất bận rộn, đang chuẩn bị cơm trưa đấy ạ.

Phi Nhi gắt đầu nói.

Rèm mi Mộ Dung Thư khẽ run rẩy, cúi đầu rũ mắt xuống.

— Tuy rằng phòng bếp bận rộn nhiều việc nhưng mà thiếu gia đã dặn, bảo phòng bếp nhỏ của thiếu phu nhân chuẩn bị bữa trưa chu đáo cho Liễu cô nương. Mấy ngày nay thiếu gia rất vội vàng nhưng không ngờ vẫn quan tâm đến Lưu cô nương.

Phi Nhi che miệng cười trộm nói, một đôi mắt không được coi là quá to trực tiếp nhìn chằm chằm Mộ Dung Thư.

Thấy ánh mắt Mộ Dung Thư như loé lên tia sáng, khuôn mặt Phi Nhi càng thêm rạng rỡ. Xem ra Lưu cô nương có đề ý thấy sự quan tâm của thiếu gia trong mấy ngày qua!

— Sao muội muội lại ra đây ngồi thế? Thời tiết hôm nay khá lạnh, muội muội cần phải cẩn thận một chút.

Không biết Trương thị vào trong đình khi nào, vừa mở miệng đã nói với vẻ quan tâm.

Mộ Dung Thư chậm chậm ngẩng đầu nhìn Trương thị, cười nhạt nói:

— Đã phiền thiếu phu nhân lo lắng. Chỉ là thấy hôm nay đẹp trời, không nên được mới ra ngoài ngồi một chút.

Trương thị ngồi đối diện, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mộ Dung Thư, trong mắt như có một tia chua xót thoáng qua:

— Hôm nay trong phủ phải chuẩn bị nghênh đón khách quý, khó tránh sẽ hơi bận rộn một chút.

— Ha ha, nghe nói là Triệu phu nhân và Triệu Ngũ thiếu gia đến.

Mộ Dung Thư nhún nhát đối đáp.Trương thị gắt đầu:

— Đương vậy. Đã lâu rồi trong phủ không bận rộn như thế. Lát nữa ta còn phải dặn dò đám nha đầu trong phủ không được để mất quy củ. Muội muội đã gặp qua Triệu Ngũ thiếu gia, chắc cũng biết tuấn nham của hắn không phải nam tử trên thế gian này có thể sánh được. Đám nha đầu kia vừa thấy không chừng lại làm mất quy củ.

Dứt lời, Trương thị cẩn thận quan sát thái độ của Mộ Dung Thư.

Nghe vậy, Mộ Dung Thư sao lại không biết ý đồ của Trương thị, có điều nàng chỉ khép hờ đôi mắt, không mện không nhặt trả lời:

— Đương nói tiêu nha đầu, bất kì nữ tử nào nhìn thấy Ngũ thiếu gia đều sẽ thất thần. Thiếu phu nhân cũng không cần quá lo lắng sợ mất thể diện, mất quy củ.

Hồi lâu, Trương thị dôi mắt khỏi Mộ Dung Thư.

May là có nha đầu đến truyền lời nên Trương thị cũng không thể ngồi lâu, bằng không e rằng Mộ Dung Thư chẳng còn đủ nhẫn nại giả vờ giả vờ với nàng ta. Mộ Dung Thư lại đưa mắt nhìn khóm liễu tiêu điều xung quanh, trong đôi tròng mắt đen nhính xẹt qua một tia sáng như sao.

— Giúp ta trở về phòng nghỉ ngơi.

Giấy lát, Mộ Dung Thư ngẩng đầu báo Phi Nhi.

Về đến phòng, Mộ Dung Thư khó nén kích động. Nàng cố gắng ổn định tinh thần, ngồi trên giường kiên nhẫn chờ đợi. Nếu Triệu Sơ nghe được hai chữ “Lưu Dung” trong miệng Liễu Dục, một người thông minh như hắn chắc chắn sẽ đoán được là nàng.

Nhưng có điều Mộ Dung Thư không thể ngờ đến là, trong mắt nhiều người, việc nàng mất tích chính là đã chết. Vì vậy khi Triệu Sơ nghe thấy hai chữ “Lưu Dung” cũng chỉ cảm thấy nghi ngờ hoang mang.

Mộ Dung Thư thật sự không còn bao nhiêu kiên nhẫn để tiếp tục chờ đợi. Nàng cũng đã sớm tính toán sẵn, nếu Triệu Sơ vẫn chưa đến Liễu phủ, nàng sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để rời khỏi Liễu phủ, nhanh chóng quay lại kinh thành.

Không biết đợi bao lâu, Mộ Dung Thư tưởng rằng hôm nay Liễu Dục sẽ không đưa Triệu Sơ đến đây, dù sao Triệu Sơ cũng mới đến Liễu phủ, e là cần nghỉ ngơi một hai ngày mới có thể đến. Nhưng theo quan sát của nàng trong thời gian này, vì lấy lòng nàng, chắc chắn Liễu Dục sẽ đưa Triệu Sơ đến trong thời gian ngắn nhất.

Có điều đó cũng chỉ là suy đoán, không thể chuyện gì cũng diễn ra đúng như nàng dự liệu.

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng động, trong chốc lát Phi Nhi đang canh chừng bên ngoài đã bẩm báo:

— Lưu cô nương, thiếu gia và Triệu Ngũ thiếu gia đến.

Dứt lời, nha đầu này lập tức bước lên phía trước, lấy một cái bình phong chắn trước mặt Mộ Dung Thư.

Thấy thế, Mộ Dung Thư nhủu mây. Hành động này của Phi Nhi nhất định là do Liễu Dục dặn dò. Nếu hắn ta là người đề ý quy củ thì trước đây đã không ngày ngày chạy đến phòng một nữ tử như nàng thăm hỏi. Mà hành động này rơi vào mắt Triệu Sơ, e là hắn cũng có thể đoán ra gì đó.

Chỉ giây lát, Phi Nhi đã mở cửa.

— Nó ti bái kiến thiếu gia, Triệu Ngũ thiếu gia.

Phi Nhi hướng về phía hai người vừa vào phòng thỉnh an.

Ánh mắt Mộ Dung Thư sáng rực, nhìn chằm chằm ba bóng người phía trước in lên bình phong.

Sau tấm bình phong, Liễu Dục tán thưởng nhìn thoáng qua Phi Nhi. Hắn biết dung mạo Triệu Sơ khó ai bì kịp, đương nhiên hắn cũng không ngoại lệ. Một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần như Lưu Dung, đứng cạnh Triệu Sơ chắc chắn sẽ là một đôi hoàn hảo. Không một người nam nhân nào hy vọng trong mắt nữ tử mà mình ngưỡng mộ có nam nhân khác.

Trên người Triệu Sơ khoe áo bào tím sẫm. Thân hình hắn vốn cao lớn, đương ánh nền vàng ám đạm lại càng thêm cao lớn, dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, khuôn mặt đẹp dễ cao quý, khiến cho Phi Nhi đứng bên nhìn đến choáng váng.

Mà quanh thân Triệu Sơ đã giảm đi phần nào hơi thở ôn nhuận, phần lớn là lạnh lùng sắc bén cùng trầm tĩnh. Khi hắn nghe được cái tên Lưu Dung đã không kim được kích động, hy vọng đây không phải chỉ là trùng hợp!

— Lưu Dung bái kiến Ngũ thiếu gia. Vốn tưởng rằng đôi này vô duyên, không thể gặp lại Ngũ thiếu gia, nhưng may nhờ Liễu thiếu gia cứu giúp, Lưu Dung mới có thể sống sót.

Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm bóng người trên bình phong, lên tiếng, giọng nói mang theo run rẩy.

Vừa nghe được giọng räng, cả thân hình Triệu Sơ không khống chế được run lên, lao đảo lui về sau một bước dài.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14

Mộ Dung Thu nhìn chăm chăm bóng người trên bình phong, lên tiếng, giọng nói mang theo run rẩy.

Vừa nghe được giọng räng, cả thân hình Triệu Sơ không khống chế được run lên, lao đảo lui về sau một bước dài.

Mộ Dung Thu! Nàng thật là Mộ Dung Thu!

Vừa rồi lúc đến, trong lòng hẳn không ảo tưởng gì nhiều, dù sao nàng đã mất tích gần hai tháng. Trong hai tháng này cả hân, Vũ Văn Mặc và mọi người đều dốc hết sức tìm nàng, nhưng vẫn không hề có tin tức gì. Mà trong phạm vi Đại Hoa quốc, cái tên Lưu Dung này nhiều không đếm hết, hiện thời trùng hợp xuất hiện ngay trước mặt như vậy, một lần nữa nghe được giọng räng, thật khiến người ta không cách nào tin nổi. Thật sự xảy ra kỳ tích! Đầu ngón tay Triệu Sơ run rẩy, cả trái tim cũng đang đập lên hồi.

Sự khác thường của hân khiến Liễu Dục bên cạnh chú ý. Liễu Dục nghi hoặc nhìn Triệu Sơ, hân chưa bao giờ thấy Triệu Sơ thất thổ như thế. Dù sao Liễu Dục cũng là người nhạy bén, về như cũng mơ hồ phát hiện có gì đó không thích hợp. Lời nói vừa rồi của Lưu Dung cũng lộ ra nghi vấn.

— Người còn sống?

Triệu Sơ đi về phía trước từng bước, rất dễ nhận ra giọng nói của hân mang theo run rẩy. Nhưng khi hân vừa định đẩy bình phong chắn trước mặt ra, cánh tay của hân lại bị người khác kéo lại.

Sắc mặt Liễu Dục u ám, lạnh lẽo, thấp giọng nói với Triệu Sơ:

— Nam nữ có khác, biểu độ không nên quên phép tắc, liên lụy thanh danh của Liễu cô nương.

Bước chân Triệu Sơ hơi dừng lại, quay đầu dùng đôi mắt rét lạnh nhìn lướt qua Liễu Dục. Cái nhìn này ẩn chứa sự nghiêm túc lẫn cảnh cáo, Liễu Dục nhất thời nói lòng cánh tay.

Mộ Dung Thu nghe Triệu Sơ run giọng hỏi, khoẻ môi bỗng hiện lên chút ý cười. Nàng chậm rãi bước xuống, chậm chạp đi về phía bình phong. Ngay lúc Triệu Sơ và Liễu Dục trao đổi ánh mắt, chỉ nghe âm thanh một vật trượt qua, bình phong đã bị đẩy qua một bên.

Kiểu nhan như trước, nhưng trong đôi mắt luôn luôn tĩnh lặng không chút gợn sóng lại tràn đầy kích động và kinh hi. Triệu Sơ không dám dời mắt, nàng thật sự còn sống! Nhưng, hình như gầy đi, rốt cuộc trong khoảng thời gian này nàng đã trải qua những gì?

— Cuối cùng ta cũng đợi được người.

Mộ Dung Thu dựa vào cây cột bên cạnh, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Triệu Sơ, tư thái tao nhã, tiếng nói dễ nghe, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần như hoa sen nở rộ tươi mát, vô cùng điểm lệ. Mấy ngày nay nàng sống một ngày như một năm, lo sợ bất an, khổ não yên lòng, hiện thời nhìn thấy Triệu Sơ, dường như cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, như đang chơi với ngoài biển rộng bao la chợt bắt được phao cứu mạng, có thể giúp nàng rời khỏi nơi này và cho nàng niềm tin.

Liễu Dục càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp. Bất chợt hân nhớ ra, thời gian trước Triệu Sơ đang có mặt ở trấn Thượng Chí, hơn nữa khi hân cứu Lưu Dung chính là ngày bắt được tên bắt cóc nguy hiểm kia. Cùng ở trấn Thượng Chí, như vậy, Lưu Dung và Triệu Sơ, quan hệ giữa hai người bọn họ sẽ không đơn giản như Lưu Dung đã nói.

Triệu Sơ vốn chưa phát hiện ra Mộ Dung Thu có gì khác thường, nhưng lúc sau lại phát hiện dường như chân trái của nàng hơi yếu, không có bao nhiêu sức lực. Tuy vậy giờ nàng vẫn thẳng nhưng lại dựa vào cây cột bên cạnh. Thời nay này nàng không có tin tức, chính là do bị thương?

Liễu Dục nhìn chăm chăm phản ứng của Triệu Sơ, lên tiếng giải thích:

— Lúc ấy Liễu cô nương bị rắn độc cắn nên hôn mê, ta lại không rõ thân thế của Lưu cô nương, chỉ có thể đưa Lưu cô nương về Liễu trấn tĩnh dưỡng.

— Lâm phiên biểu ca.

Triệu Sơ gật gật đầu.

Lúc này, Mộ Dung Thu đột nhiên đứng không nổi, lao đảo một chút. Triệu Sơ và Liễu Dục thấy thế đồng thời muốn đưa tay ra đỡ. Mà đột nhiên Triệu Sơ trầm mặt, lạnh giọng nói với Liễu Dục:

— Biểu ca chớ nên thất lễ!

Thái độ vừa rồi của Liễu Dục đối với Mộ Dung Thu rất không bình thường. Mà trong khoảng thời gian này Mộ Dung Thu ở tại Liễu phủ nhưng bên ngoài không hề biết chút tin tức gì về nàng, hân lập tức đoán được, chắc chắn Liễu Dục đang âm thầm động tay động chân, hân đối với nàng có suy nghĩ không an phận!

Cả người Liễu Dục bỗng nhiên khựng lại, không thể tin nhìn về phía Triệu Sơ. Mà lúc này Triệu Sơ đã đỡ Mộ Dung Thu lên, cũng dè dặt cẩn thận dìu Mộ Dung Thu đi về phía giường.

— Ta không sao, độc rắn cũng được thanh trừ, có điều chân trái không có sức, chờ thêm một thời gian hẳn là có thể đi lại.

Mộ Dung Thu nằm lại trên giường, nhìn Triệu Sơ đang vô cùng lo lắng cho nàng, cười nhạt trả lời.

Triệu Sơ nghe nói thế, không thu tay lại mà nghiêm túc bắt mạch cho Mộ Dung Thu. Giấy lát, Triệu Sơ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi:

— Cũng may người chăm cứu trừ độc kịp thời, hiện thời trong cơ thể còn sót lại chút độc, đã không còn nguy hiểm.

— Ừ, ngay khi bị rắn cắn, ta lập tức xé mảnh áo buộc đuôi lại ngăn không cho độc tố lan tràn. May là còn kịp, nếu không e là độc sẽ lan ra toàn thân, tính mạng của ta cũng khó mà giữ được.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, cười khẽ đáp.

Tính mạng khó giữ? Triệu Sơ bỗng nhiên nhẹ cau mày, trước mắt như hiện lên thời khắc sinh mạng Mộ Dung Thu gặp nguy hiểm. Lúc ấy nàng một mình đối mặt, giờ lại phải ở Liễu phủ mai danh ẩn tích trở thành Lưu Dung, bị Liễu Dục giữ chặt không thả không khác gì một người thiếp bị giam lỏng, rốt cuộc nàng đã trải qua những gì! Triệu Sơ càng nghĩ lông mày càng nhăn.

Hai người nói chuyện lại đã quên ở trong phòng còn có Liễu Dục và Phi Nhi. Liễu Dục đứng đó sắc mặt vô cùng khó coi. Dường như hân mơ hồ đoán được gì đó, Mộ Dung Thu sớm đã biết tâm ý của hân, mà nam tử nàng thích nếu hân không đoán sai thì chính là Triệu Sơ.

Phi Nhi cảm thấy ngoài ý muốn, dè dặt thận trọng ngừng đầu nhìn Liễu Dục. Trên dưới người trong phủ đều biết tâm tư của thiếu gia đối với Lưu cô nương, lúc này Triệu Ngũ thiếu gia đến đây, mà biểu hiện của Lưu cô nương hình như nhiệt tình hơn rất nhiều so với thiếu gia, việc này...

— Thiếu gia?

Liễu Dục nhìn tình cảnh trước mắt mà thất thần, nếu người Lưu Dung thương nhớ là Triệu Sơ, mà vừa rồi Triệu Sơ khẩn trương khi thấy nàng như vậy, e rằng hai người đã sớm tình đầu ý hợp. Mà hân tình là cái gì? So sánh với Triệu Sơ, hân không hề có phản kháng! Nhưng, Triệu gia có thể chấp nhận một nữ tử như Lưu Dung sao?

Ngay lúc Liễu Dục thất thần, Triệu Sơ quay đầu nhìn về phía hân, trầm giọng nói:

— Ta cùng với Lưu cô nương đã lâu chưa gặp mặt, có nhiều chuyện muốn nói, thỉnh biểu ca chờ bên ngoài.

Nàng phi tâm tư muốn gặp hân, nhất định là có việc gấp cần nói, bằng không dựa vào khả năng của nàng, tiếp qua một đoạn thời gian nữa là có thể hành động tự nhiên, Liễu phủ căn bản không thể giữ chân nàng. Có lẽ là vì... Vũ Văn Mặc đi.

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Dục tối sầm lại, hân vốn định lên tiếng từ chối, nhưng lại chợt phát hiện mình không có tư cách, đành gật đầu, phát phát tay với Phi Nhi, hai người cùng đi ra gian ngoài.

Chờ hai người đi rồi, Triệu Sơ không đợi Mộ Dung lên tiếng hỏi đã trầm giọng trả lời:

— Ta biết người muốn hỏi điều gì. Là về vương gia, và cả Hiên nhi, Hồng Lăng, đúng không?

Hiện thời bên ngoài, tin đồn về Vũ Văn Mặc đã lan truyền khắp nơi, cho dù rằng chỉ ở trong phòng không hề bước chân ra khỏi cửa thì trong lúc vô ý, đám hạ nhân cũng sẽ đem tin tức về Vũ Văn Mặc truyền đến tai nàng.

Mộ Dung Thu gật đầu, cũng không nghĩ đến việc Triệu Sơ đoán ra tâm tư của nàng.

—Ừ, từ khi ta bị thương rồi được cứu, mãi vẫn không cách nào liên lạc được với Hồng Lăng, vô cùng lo lắng cho nha đầu này và Hiền nhi. Đã nhiều ngày, tin đồn ở kinh thành càng lúc càng nhiều, trong đó có mấy phần thật mấy phần giả, ta chỉ muốn biết tình cảnh của hắn có phải vô cùng nguy cấp không?

—Hiện thời tình thế trong kinh vô cùng nghiêm trọng. Vương gia không chỉ gặp khó khăn trên triều đình mà còn lâm vào hiểm cảnh do lời đồn mà hắn nhất thời cố chấp truyền ra, vị trí Nam Dương Vương này có biết bao người mơ ước. Nếu là trước đây, nhất định vương gia sẽ giải trừ nguy cơ trong thời gian ngắn nhất. Mà hiện thời, cũng không biết vì sao hắn không hề có động tĩnh. Sau khi người sống chết không rõ, Hiền nhi được vương gia đưa về kinh thành, còn Hồng Lăng lại ở trấn Thương Chí trông coi việc buôn bán tờ tằm của người. Hồng Lăng làm việc trầm ổn, dựa theo kế hoạch trước đây người vạch ra hợp tác với ta, hiện tại việc kinh doanh đã đi vào quỹ đạo.

Trong không gian với ánh sáng mờ mờ không bằng ánh sáng ban ngày, đôi mắt đen sâu thẳm của Triệu Sơ rực lên, chăm chú quan sát từng biến hóa nhỏ trên mặt nàng.

Trong lòng Mộ Dung Thu run lên, quả nhiên như nàng đoán, hiện thời Vũ Văn Mặc thật sự lâm vào khốn cảnh! Mà rốt cuộc vì sao Vũ Văn Mặc không phản kích? Thế nhưng, trong đó còn có vài điểm đáng ngờ, nàng mở miệng dò hỏi:

—Hoa phi chính là công chúa Bắc Cương, sao Hoàng Thượng lại sủng ái nàng ta đến mức đó? Mà Vũ Văn Mặc bị hoàng thượng chất vấn có phải cũng liên quan đến Hoa phi không?

Nghe vậy, Triệu Sơ cười khổ, nói:

—Trước đây chúng ta cũng từng có nghi ngờ đó. Bản thân ta cũng hi vọng như thế. Nhưng, dù sao hoàng thượng cũng đã lớn tuổi.

Hoàng thượng lớn tuổi sẽ hồ đồ sao? Nhưng Hoàng Thượng đang cơ cũng chỉ mới mấy tháng! Hiên nhiên Mộ Dung Thu không tin.

Triệu Sơ lại nói:

—Mới đầu Tạ Nguyên và Vũ Văn Hạo đều cho rằng Hoàng Thượng chỉ là diễn một tuồng kịch cho Bắc Cương xem, nhưng hơn một tháng tới nay, Hoa phi được sủng ái, những phi tần khác trong cung khổ không thể tả, nhiều lần bị Hoa phi ức hiếp mà đến chỗ Hoàng Thượng thì người đều thiên vị cho Hoa phi. Đừng nói vương gia hiện thời bị Hoàng Thượng kiêng kỵ, hết sức chèn ép, ngay cả thái tử điện hạ và Hậu gia ở trước mặt hoàng thượng cũng không bằng trước kia. Điều khiến ta, thái tử điện hạ và Hậu gia khó hiểu chính là, Vũ Văn Mặc có vẻ như từ đầu tới cuối đều không có ý định phản kích, mà chúng ta cũng chỉ có thể yên lặng xem xét.

Tân đề đăng cơ, trong đó công lao của Vũ Văn Mặc ai cũng có thể thấy được, nhưng hiện thời hoàn cảnh của hắn cũng là điều không ai muốn gặp. Kết cục của một thế hệ công thần có lẽ sẽ rất thê thảm.

Mộ Dung Thu trầm mặc một lát. Tuy rằng nàng không cách nào đoán ra lý do Vũ Văn Mặc không phản kích lẫn vì sao tình hình Hoàng Thượng bỗng nhiên thay đổi, nhưng hiện thời, nàng thậm chí nghĩ trở lại kinh thành trợ giúp Vũ Văn Mặc vượt qua cho ai khó khăn này! Nàng nhìn Triệu Sơ kiên định nói:

—Ta muốn nhanh chóng trở lại kinh thành.

Về mặt Triệu Sơ vốn lạnh nhạt như hoa, tuy rằng khi nói đến tình cảnh của Vũ Văn Mặc thì như có nghi hoặc, nhưng sau khi nghe nàng nói xong, chân mày hắn nhu lại, ngay sau đó vẻ mặt hắn như cười cười, trong nụ cười ẩn chứa sự sắc bén. Chi nghe hắn thấp giọng nhẹ nhàng hỏi:

—Người có quyết định trở lại kinh thành không?

Nếu nàng trở lại kinh thành, vậy thì nàng sẽ lại là Nam Dương vương phi thân phận hiển quý. Nàng sẽ cùng Vũ Văn Mặc sống vai đôi mặt với người đời. Mà hắn không còn cơ hội nói chuyện dưới ánh đèn với nàng như lúc này. Vốn đã không có cơ hội, sau này càng không có cơ hội.

Mộ Dung Thu cũng biết tâm ý của Triệu Sơ, nhưng, nàng không có khả năng đáp lại. Tốt nhất nên giữ lại khoảng cách như tờ giấy mỏng manh giữa bọn họ. Một khi phá bỏ nó, cục diện sẽ trở thành xấu hổ. Nàng cũng biết, hắn không muốn nàng sẽ hối hận. Có lẽ trở lại kinh thành, những gì nàng gặp phải tuyệt đối không đơn thuần, có lẽ có đôi khi cũng sẽ oán giận, chán ghét.

Nhưng, vào thời khắc này, nàng không cách nào nghĩ quá nhiều, nàng muốn trở lại kinh thành, vào lúc gian nan nhất ở bên cạnh Vũ Văn Mặc cùng tiến cùng lui.

—Đừng vậy. Hiện tại ta nhất định phải trở về. Nếu như ở lại đây, cho dù sau này có thể sống một cuộc sống bình an, nhưng chắc chắn ta sẽ hối hận. Hối hận quyết định ích kỷ lúc trước. Hắn vì ta không để ý danh tiếng, hậu quả, nhiều lần báo vệ ta. Như vậy, lúc này đây, sao ta có thể trốn tránh?

Ánh mắt Mộ Dung Thu kiên định nhìn về phía Triệu Sơ, thật trọng đưa ra quyết định.

Mấy ngày trước đây nàng sẽ do dự, sẽ nghĩ đến cuộc sống sau khi trở về, nghĩ đến những gì mình đã trải qua trước đây và những gì thâm tâm mình vô cùng chán ghét. Nhưng nếu không trở về, nàng sẽ tiếc nuối cả đời, bị lương tâm tra tấn cả đời.

Về phần Triệu Sơ...

Khóe môi đỏ sẫm của Triệu Sơ run nhẹ nhẹ, nhưng ánh nến không đủ sáng đã giúp hắn che giấu rất tốt. Hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

—Được. Ngày mai ta lập tức bắt tay chuẩn bị.

Nàng đã có lựa chọn, vậy hắn sẽ giữ lại khoảng cách như tờ giấy mỏng manh kia, giúp nàng hoàn thành mong muốn.

—Triệu Sơ, cảm ơn.

Mộ Dung Thu nhìn Triệu Sơ, cực kì thận trọng, nặng nề lên tiếng.

Nghe vậy, đôi mắt cao nhô như trời xanh mây trắng của Triệu Sơ hiện lên nét cười:

—Vương phi không cần quá lo. Tình huống trong kinh có lẽ không đến mức như chúng ta nghĩ.

—Hi vọng như thế.

Mộ Dung Thu gật gật đầu.

Triệu Sơ nhìn nhìn thời gian cũng không còn sớm, hắn cũng không thể một mình ở riêng với Mộ Dung Thu quá lâu, bèn lui về phía sau từng bước.

—Vương phi nghỉ ngơi. Những việc còn lại giao cho ta xử lý đi.

Tâm tư của Liễu Dục đối với Lưu Dung quá rõ ràng, chuyện này e là có chút khó xử lý vẹn toàn.

—Liễu Dục đối với ta có ân cứu mạng.

Mộ Dung Thu thần nhiên nói. Nàng vốn cũng không phải là người ưa ra vẻ, đối mặt với Liễu Dục và người Liễu phủ, xác thực nàng không thể xử lý tốt được như Triệu Sơ. Lúc này đây, là nàng nợ Triệu Sơ một lần.

Có lẽ là mấy ngày liên tục tinh thần căng thẳng đến nỗi buổi tối không thể yên giấc, vì vậy khi đã xác định có thể nhanh chóng trở lại kinh thành, tâm tình của nàng buông lỏng, mí mắt cũng cảm thấy nặng hèn.

Triệu Sơ nhìn thấy nàng mệt mỏi nhắm hai mắt lại, khóe miệng hơi hơi gợi lên, tự động nhẹ tay nhẹ chân rồi đi.

Liễu Dục nhấp nhóm đứng bên ngoài, nhìn thấy Triệu Sơ đi ra, lập tức đi qua, trầm giọng hỏi:

—Ta muốn biết, người và Lưu cô nương là quan hệ thế nào?

—Nàng không phải người người có thể động tới. Người âm thầm dùng thủ đoạn giam lỏng nàng, người thật ngu xuẩn!

Triệu Sơ thấp giọng lên tiếng, trong giọng nói thậm chí có ý cảnh cáo.

Cả người Liễu Dục run lên. Hắn đương nhiên nghe ra sự lạnh lùng trong lời nói của Triệu Sơ. Chỉ có điều, nhìn vào thái độ của Triệu Sơ thì có vẻ như vị biểu đệ này và Lưu Dung cũng không phải là loại quan hệ như hắn đã nghĩ.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhưng không chờ hắn mở miệng hỏi ra nghi ngờ của mình, Triệu Sơ đã bỏ đi.

Liễu Dục xoay người nhìn về phía phòng trong, muốn đi vào nhìn Lưu Dung. Hắn có một loại trực giác, sau này hắn sẽ không còn cơ hội gặp lại Lưu Dung. Nhưng vừa mới dậm chân bước, hắn cũng nhớ tới lời Triệu Sơ vừa nói. Hắn không phải kẻ quá ngu xuẩn, từ lời nói của Triệu Sơ đã nghe được vài phần ý cảnh cáo. Hắn không thể đi sai một bước, phá hủy Liễu gia. Chân vừa nhấc lên đã rụt về.

—Thiếu gia không vào thăm Lưu cô nương sao?

Phi Nhi dễ dãi mở miệng hỏi. Nàng thật sự nghe không hiểu đoạn đối thoại vừa xảy ra của Triệu Ngũ thiếu gia và thiếu gia nhà mình. Có điều nàng cảm thấy Triệu Ngũ thiếu gia không hổ là con trai dòng chính của một đại gia tộc, phong cách hành sự thật rất uy nghiêm, nhìn thiếu gia nhà mình có vẻ như không dám lên tiếng nói lại nửa câu.

— Chăm sóc Lưư cô nương thật tốt.

Liễu Dục nói vừa dứt lập tức thật sâu nhìn phòng trong liếc mắt một cái rồi quay đầu đi.

...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Mộ Dung Thu đã dậy chuẩn bị sắp xếp hành lý. Thật ra ở Liễu phủ nàng cũng không có đồ gì nhiều, lúc đến không có gì, lúc đi đương nhiên cũng thế.

Ăn điểm tâm xong, Triệu Sơ sai người đến báo tin, một lúc sau sẽ khởi hành.

Sau khi Phi Nhi biết nàng phải đi, có mấy phần không nỡ:

— Nếu Lưư cô nương có thể ở lại Liễu phủ thì tốt rồi. Trong phủ ngoại trừ thiếu phu nhân cũng chưa thấy có ai tốt như Lưư cô nương vậy.

— Nha đầu ngốc, lời này đừng để người ta nghe được. Ta vốn cũng không phải là người Liễu phủ, đương nhiên sẽ có ngày phải đi.

Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời.

Phi Nhi đưa mắt nhìn Mộ Dung Thu từ trên xuống dưới, chống hông nói:

— Người Lưư cô nương ngưỡng mộ có phải là Triệu Ngũ thiếu gia không?

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Thu chợt lộ vẻ, khóe miệng khẽ cong lên, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Những lời này của Phi Nhi sợ là có người muốn biết.

— Nghe nói hôm nay Lưư cô nương phải đi rồi. Sao lại đi gấp như vậy, không ở lại phủ thêm mấy ngày nữa? Ta còn chưa trò chuyện được mấy với Lưư cô nương đấy. Giờ Lưư cô nương lại sắp đi rồi.

Trương thị được nha hoàn đưa vào, thấy Mộ Dung Thu thì hết sức don dà thân mật giữ người.

Mộ Dung Thu nhàn nhạt nhìn lướt qua Trương thị. Vị thiếu phu nhân này sửa miêng cũng thật nhanh, trước kia là muội muội, giờ là Lưư cô nương, trước kia trong tươi cười có vài phần giả dối, giờ đây là trong thân thiết mang theo chân thành.

— Trong khoảng thời gian ở Liễu phủ này đã làm phiền thiếu phu nhân quan tâm. Ta cũng đã quấy rầy quý phủ khá lâu, nếu còn tiếp tục thì ta cũng quá không hiểu chuyện rồi.

— Sao Lưư cô nương lại nói thế chứ. Nhìn thấy Lưư cô nương bị thương, sao có thể mặc kệ được?

Trương thị cười nói.

— Sau này nếu thiếu phu nhân có cơ hội đến trấn Thượng Chí, ta nhất định sẽ bày tiệc khoản đãi, sẽ chiêu đãi thiếu phu nhân thật tốt. Tới lúc đó thiếu phu nhân cũng đừng chê.

Mộ Dung Thu cười nhạt nói.

Nụ cười trên mặt Trương thị hơi sượng lại. Đến trấn Thượng Chí sao? Ờ rằng vĩnh viễn nàng cũng không thể. Về phần Liễu Dục, sau này sợ là cũng không có cơ hội. Nàng nhắc khản thều khẽ che lại khóe môi, cười trả lời:

— Được, đến lúc đó ề là phải quấy rầy Lưư cô nương rồi.

— Ha ha. Thiếu phu nhân khách khí.

Mộ Dung Thu khẽ cười nói, không bỏ qua bất kì nét mặt nào của Trương Thị. Vị thiếu phu nhân này rất để ý Liễu Dục, lại vì nữ giới và thanh danh mà buộc phải biểu hiện rộng lượng ở trước mặt người khác. Hiện thời nàng rời đi, chắc chắn Trương thị có thể thờ dài nhẹ nhõm một hồi.

— Lần này muội quay về trấn Thượng Chí, nghe nói là Triệu Ngũ thiếu gia tự mình đưa à.

Trương thị uống vài ngụm trà xong, đưa mắt nhìn thẳng Mộ Dung Thu, trong giọng nói mang theo thăm dò.

Mộ Dung Thu rũ mắt, khóe miệng khẽ cong lên chút ý cười nhàn nhạt:

— Vâng, làm phiền Ngũ thiếu gia.

— Triệu Ngũ thiếu gia là người được rất nhiều nữ tử ngưỡng mộ. Hiện thời Triệu Ngũ thiếu gia thật là để ý đến Lưư cô nương, ề là những ngày lĩnh của Lưư cô nương cũng sắp tới rồi.

Trương thị lại cảm lý trà lên, khéo léo che lại ánh mắt. Mà khi nàng cúi đầu, khóe mắt như có như không lướt qua Phi Nhi.

Lại thử? Trong lòng Mộ Dung Thu bất đắc dĩ, nàng cũng sắp đi rồi, Trương thị vẫn còn lo lắng?

— Triệu Ngũ thiếu gia chỉ là ân nhân của nhà chúng ta, không có gì khác.

Phi Nhi là người của Liễu Dục, khắp phủ đều biết. Lời này của Trương thị cũng chỉ là muốn thông qua Phi Nhi báo cho Liễu Dục biết, để Liễu Dục hết hy vọng. Không thể không nói, Trương thị quả thật không phải nữ tử bình thường.

Thế nhưng, tất cả những điều này đều không liên quan gì đến nàng, đương nhiên không cần phí tâm tư. Nàng phải đường sức, lát nữa còn ngồi xe ngựa lên đường.

Trương thị thấy Mộ Dung Thu có vẻ như cũng không muốn nhiều lời cũng thức thời im lặng.

— Nô tì bái kiến thiếu phu nhân, Lưư cô nương. Triệu phu nhân tự mình đến thăm hỏi Lưư cô nương.

Ngoài cửa thấp thoáng bóng một tiểu nha đầu đáng đáp xinh đẹp, vừa vào phòng đã vội bảm báo.

Mộ Dung Thu lập tức khép hờ hai mắt, về mặt có vài phần lạnh lẽo. Sao Triệu phu nhân lại biết chuyện của nàng? Ờ là nhờ phúc của Liễu Dục đi! Không ngờ chuyện đến lúc này còn phức tạp đến thế!

Đối với tình huống này Trương thị cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Triệu phu nhân cũng biết Lưư Dung sao? Nói như vậy, quan hệ giữa Lưư Dung và Triệu Sơ tuyệt đối không đơn giản!

— Lưư cô nương?

Nha đầu kia thấy Mộ Dung Thu không trả lời, lại lên tiếng.

— Mời Triệu phu nhân vào đi.

Về mặt Mộ Dung Thu hơi trầm lại lạnh lùng nhìn tiểu nha đầu kia báo.

Trương thị thấy Mộ Dung Thu đột nhiên thay đổi thái độ, vắng trần nàng như biểu hiện rất rõ ràng một loại uy nghiêm. Một Mộ Dung Thu như vậy nàng chưa từng thấy qua, dù sao những ngày ở trong phủ, Mộ Dung Thu đối với mọi người đều hết sức ôn hòa, chưa bao giờ lộ ra vẻ sắc bén như thế.

Gãy lát, chỉ thấy một mình Triệu phu nhân tiến vào, không thấy nha hoàn Ánh Hồng hay đi theo hầu hạ bên người bà. Trong lòng Mộ Dung Thu buồn lòng, Triệu phu nhân trước sau như một vẫn rất cẩn thận.

Triệu phu nhân vừa vào phòng, nhìn thấy Trương thị đang đứng đối diện với Mộ Dung Thu thì thần hình hơi khựng lại, mắt nhìn chằm chằm Mộ Dung Thu, sau đó chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Mộ Dung Thu lập tức đứng dậy với sự giúp đỡ của Phi Nhi, hành lễ với Triệu phu nhân:

— Lưư Dung gặp qua phu nhân.

Triệu phu nhân kín đáo nghiêng người tránh Mộ Dung Thu thì lễ, nhìn lướt qua Trương thị trong phòng, sau đó thái độ có vài phần kính cẩn trả lời:

— Lưư cô nương đa lễ.

Tuy rằng hiện thời thế cục của Nam Dương Vương ở trong triều không rõ, nhưng Mộ Dung Thu vẫn là Nam Dương vương phi. Trước kia không biết thân phận của nàng đương nhiên có thể nhận lễ, nhưng bây giờ là không thể. Bà không biết tại sao Mộ Dung Thu lại xuất hiện ở Liễu phủ, nhưng bà đang lo lắng cho tiền đồ tương lai của Triệu gia. Nhờ Liễu Dục, bà mang theo một bụng nghi ngờ tự mình đến nghiệm chứng, từ đầu tới cuối vẫn là không thể tin Lưư Dung này quả thật là Mộ Dung Thu!

— Sao phu nhân lại tự mình đến đây? Bên người cũng không có nha hoàn hầu hạ?

Trương thị nhìn thấy Triệu phu nhân một mình bước vào, mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng nhanh mắt nhanh tay đứng dậy tự mình bước lại đỡ bà.

– Cháu dâu hữu lễ, lão thân còn khoẻ mạnh, có thể tự đi được.

Triệu phu nhân ôn hòa nói với Trương thị.

Trương thị lễ phép cười nói:

– Nếu mấy ngày này phu nhân muốn đi dạo trong vườn, cứ sai người đến báo cháu dâu, cháu dâu đi cùng ngài.

– Cháu dâu có lòng.

Triệu phu nhân vỗ vỗ tay Trương thị, ánh mắt lại nhìn về phía Mộ Dung Thu. Ánh mắt bà không sắc bén như trước đây, bởi bà đã biết thân phận Mộ Dung Thu, thân phận tôn ti có khác, bà đương nhiên không dám để lộ tâm tư ra ngoài.

Lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, lúc này Triệu phu nhân lại xuất hiện, thật không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 15-1

Lòng Mộ Dung Thu trầm xuống, lúc này Triệu phu nhân lại xuất hiện, thật không ổn!

– Nghe nói lát nữa Lưu cô nương định rời khỏi Liễu trấn à?

Triệu phu nhân nhìn về phía Mộ Dung Thu, trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu thu hồi tâm mắt, cười nhạt gật đầu trả lời:

– Vâng, vì bị thương nên đã ở lại Liễu phủ khá lâu, nếu lại tiếp tục quấy rầy thì ta thật sự rất bất khoan.

Lúc này Triệu phu nhân tới gấp nâng chặc chặc là có mục đích, e là đã biết tình cảnh của Vũ Văn Mặc nên muốn khoan tay đứng nhìn?

Ánh mắt sắc bén của Triệu phu nhân nhìn từ trên xuống dưới Mộ Dung Thu một lượt, nói

– Nghe nói vết thương ở chân của Lưu cô nương vẫn chưa khỏi phục hoàn toàn, nếu cứ vậy mà ra đi e là sẽ khiến thương tổn càng nặng hơn đấy. Lưu cô nương cũng phải quan tâm đến thân thể chứ, ở Liễu phủ thêm mấy ngày không phải tốt hơn sao?

Khi nói những lời này, ánh mắt bà nhìn Mộ Dung Thu càng thêm sắc bén.

Trong lòng Trương thị lộp bộp một chút, nếu Lưu Dung tiếp tục ở lại Liễu phủ, đối với nàng mà nói chính là ác mộng. Nàng cúi đầu, âm thầm nhủ mảy, rốt cuộc Triệu phu nhân đang muốn làm gì? Chẳng lẽ bà ấy đồng ý chuyện của Lưu Dung và Triệu Ngủ thiếu gia nên mới có thể báo nàng ta ở lại Liễu phủ để có thể sớm chiều ở chung với con mình

Đang lúc tâm tư Trương thị nhấp nhồm không yên, khoẻ mồi Mộ Dung Thu lại gọi lên một chút cười nhạt như có như không. Triệu phu nhân quả nhiên là có mục đích mới đến. Có điều, bà ta cho rằng Mộ Dung Thu nàng là kẻ ngu xuẩn sao? Chờ qua vài ngày, mọi chuyện trong kinh thành chẳng phải là kết cục đã định? Nếu phủ Nam Dương Vương bị thua, nàng sẽ rơi vào tình cảnh cá nằm trên thớt. Nếu không có chuyện gì, Triệu phu nhân chắc chắn vui tươi hơn hờ để Triệu Sở tự mình đưa nàng trở lại kinh thành. Bất kể thế nào, Triệu phu nhân cũng là lo lắng cho tương lai của Triệu gia, nhưng trước đây Triệu gia và phủ Nam Dương Vương có quan hệ khăng khít, vốn nên cùng tiến cùng lùi, nhưng đến thời khắc quyết định lại muốn đường ai nấy đi, điều này thật sự khiến lòng người lạnh lẽo! Nàng cũng không muốn bởi vì lần này trở lại kinh thành mà lên lụy Triệu Sở, vì vậy Triệu phu nhân đi chuyện này thật đã tốn công vô ích.

Còn nữa, tuy Triệu phu nhân là tướng bối nhưng còn chưa có tư cách quyết định thay nàng! Trong mắt Mộ Dung Thu lóe lên tia sáng lạnh lẽo, cười nhạt nói:

– Từ trước tới nay ta là người làm việc khá thoải mái, không để ý nhiều thứ như thế. Có điều khiến phu nhân lo lắng âu cũng là lỗi của ta. Xin Triệu phu nhân yên tâm, thân thể của ta khỏi phục rất tốt, chuyện đi lại với ta không phải là vấn đề gì lớn lao.

Nàng nói lời này vô cùng khách khí, Triệu phu nhân hẳn là nghe ra ý ở ngoài lời của nàng.

Triệu phu nhân nheo mắt, đáy mắt đã có một chút tức giận, sắc mặt bà hơi trầm xuống, nói

– Hôm qua lão thân mới đến Liễu phủ, nghe Lưu cô nương ở đây thì lập tức nghĩ nếu Lưu cô nương có thể ở lại bên cạnh lão thân mấy ngày thì thật sự là quá tốt. Mà hiện thời sức khoẻ của Liễu lão phu nhân không tốt, cũng cần Sở Nhi ở cạnh chăm sóc.

Lời này của bà rất dễ hiểu, bà không muốn để Triệu Sở hồi kinh cùng với Mộ Dung Thu!

Tình thế hiện thời ở kinh thành, một khi chạm đến, e rằng chính là tự nhảy vào hố lửa. Mấy trăm năm cơ nghiệp của Triệu gia tuyệt đối không thể cứ bị hủy như thế. Huống hồ Triệu phu nhân hiểu rất rõ tâm tư của con mình. Nó chưa bao giờ để ý một nữ tử nào, nhưng lại vô cùng quan tâm Mộ Dung Thu. Chuyện này tuyệt đối không thể. Trong mắt bà Mộ Dung Thu là Nam Dương vương phi, nhưng cũng là người không đứng đắn!

Trương thị là người thông minh, trong ngày thường hay làm nhất chính là vô như mình là kẻ ngốc nghếch. Nhưng lúc này nàng không cần giả vô cũng cảm thấy rất mơ hồ, rốt cuộc là giữa Lưu Dung và Triệu phu nhân có khúc mắc gì? Vì sao nàng cứ có cảm giác hai người đó đang giương cung bạt kiếm? Thế nhưng khi cần thận nghe lại không nhận ra điều gì bất thường quá, quả thực làm cho người ta khó hiểu. Dù sao trên mặt cả hai đều chỉ thấy ý cười nhạt nhạt.

– Từ lúc còn rất nhỏ Lưu Dung đã được dạy rằng, một người nếu ngay cả chữ hiểu cũng không biết thì xem như đã sống uống một đời. Trong khoảng thời gian này ta đã xa nhà khá lâu, nếu còn không có hết sức nhanh chóng quay về thăm người nhà, ở cạnh trường bối hậu hạ, chắc chắn sẽ bị người khác nói ra nói vào. Ta nghĩ Triệu phu nhân hẳn biết rõ, lời người đáng sợ.

Ánh mắt Mộ Dung Thu lóe lên tia sáng, không chút dao động nhìn Triệu phu nhân, nói

Triệu phu nhân nhu nhủ mảy. Xem ra Mộ Dung Thu đây là khẳng khái muốn kéo Triệu Sở vào cục diện trong kinh thành! Ngủ đến đây, Triệu phu nhân không chút che giấu ánh mắt lạnh lẽo dành cho Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu lại làm như không thấy. Nàng cúi thấp đầu, cảm chén trà khẽ nhấp một ngụm. Lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn Triệu phu nhân:

– Xin phu nhân yên tâm. Chẳng qua ta chỉ làm phiền Ngủ thiếu gia đưa ta đến trấn Thượng Chí, ngoài ra cũng không có chuyện gì khác.

Mộ Dung Thu nàng tuyệt đối không phải kẻ lương thiện ngày thơ đến mức ngốc nghếch, vì đạt được mục đích, có đôi khi buộc phải lợi dụng người khác. Trên đường trở lại kinh thành nàng không muốn gặp phải bất kì sự cố gì. Một khi nàng đi một mình, nếu Liễu Dục âm thầm động tay động chân, nàng tay không tác sát đương nhiên không thể thoát được. Nhưng ngược lại nếu có Triệu Sở hộ tống, chắc chắn có thể bình an về đến kinh thành. Hiện tại nàng đang rất nóng lòng muốn biết tình hình ở đó ra sao, rốt cuộc Vũ Văn Mặc gặp phải chuyện gì, cho nên nàng không còn dư thừa hơi sức để ý tâm tư của Triệu phu nhân. Nhưng nàng có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không để Triệu Sở bị dính vào!

Tuy rằng lời Mộ Dung Thu nói rất dễ hiểu, nhưng hiển nhiên là Triệu phu nhân lại không tin, bà nghiêm mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

– Lưu cô nương cũng làm chi là một phụ nhân, chỉ cần hiểu được đạo hiếu là đủ. Cô nương nên biết, mọi việc tốt nhất là nên dựa vào đàn ông.

Ý của mấy lời này chính là nàng chỉ là phận đàn bà, không thể thay Triệu Sở quyết định? Không có quyền bảo Triệu Sở hộ tống nàng? Cho dù nàng trở về kinh thành cũng không thể thay đổi cái gì, còn không bằng ở Liễu phủ ngồi mát ăn bát vàng mà chờ đợi sẽ tốt hơn!! Đứng vậy, đôi mắt đen thẫm của Mộ Dung Thu chợt lóe lên. Nàng không thể quyết định thay Triệu Sở, nhưng giờ này khắc này, người duy nhất nàng có thể tin tưởng chỉ có bản.

Trong lòng nàng biết rất rõ tâm ý của Triệu Sở, nhưng lúc này đây nàng nhất định phải lợi dụng điều đó để nhanh chóng hồi kinh. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Rất rõ ràng Triệu phu nhân có thành kiến sâu sắc với Mộ Dung Thu. Bà nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, dù sao nàng ta cũng là Nam Dương vương phi, cho dù hiện tại Nam Dương Vương lâm vào cảnh cảnh, nhưng dù sao vẫn còn là một vị vương gia, thế lực gia tộc sau lưng cũng vô cùng to lớn, Triệu phu nhân không có quyền can thiệp vào việc của Mộ Dung Thu, càng không thể bắt buộc nàng! Vì vậy khi nói xong, Triệu phu nhân rất cẩn thận quan sát phản ứng của Mộ Dung Thu.

Nhưng Mộ Dung Thu lại hơi rù mắt, không lên tiếng.

Trương thị càng nghe càng mơ hồ. Nàng lặng lẽ cau mày quan sát sự thay đổi thái độ của Triệu phu nhân và Mộ Dung Thu.

– Hiện thời Triệu phu nhân đến Liễu phủ là muốn ở cạnh Liễu lão phu nhân làm tròn hiếu đạo, Lưu Dung vô cùng bội phục, từ Bình Thành đến Liễu trấn cũng không hề gần. Hiện thời Triệu phu nhân có nhiều chuyện cần bận tâm như thế, chuyện của ta tất nhiên không dám làm phiền Triệu phu nhân lo lắng.

Mộ Dung Thu thấp mắt, nhàn nhạt mở miệng trả lời, nhưng trong giọng nói mơ hồ ẩn chứa hơi thở lạnh lẽo.

Triệu phu nhân quả nhiên tròn mắt, không nói thêm gì nữa. Mà bà cũng biết nói gì chứ, cho dù hiện tại Mộ Dung Thu không nên để lộ thân phận, cho dù bà thật sự không muốn Triệu gia dính liú gì đến âm mưu tranh đấu trong triều thì bản thân Triệu gia quả cũng khó bảo toàn.

– Nếu Lưu cô nương đã quyết định đi, lão thân cũng không nhiều lời nữa. Lúc này lão phu nhân hẳn đã dậy, lão thân phải ở cạnh, sẽ không tiễn Lưu cô nương.

Triệu phu nhân đứng dậy gắt gât đầu với Mộ Dung Thu, sau đó cũng không chờ Mộ Dung Thu đáp lại đã bỏ đi.

Trương thị thấy Triệu phu nhân đi rồi, lập tức đứng lên theo, cũng không quên nói với Mộ Dung Thu một câu:

– Bên cạnh Triệu phu nhân không có ai hầu hạ, giờ ta phải đưa Triệu phu nhân về viện của lão phu nhân. Vậy trước nói một tiếng với Lưu cô nương, lên đường bình an. Ngày sau có thời gian thì đến Liễu phủ làm khách nhé.

Dứt lời, nàng đến bên cạnh Triệu phu nhân đỡ bà rồi đi.

Mộ Dung Thu nhìn bóng lưng hai người, trên khuôn mặt hiện lên nét lạnh lẽo khó che giấu.

Lúc này cũng đã qua nửa canh giờ, còn chừng nửa canh giờ sẽ khởi hành. Nếu Triệu Sở đã hứa với nàng chắc chắn không đến lúc lại đổi ý. Huống hồ Liễu Dục cũng không đủ khả năng giờ trò sau lưng.

Quả nhiên không lâu sau, Triệu Sở đã phái gã sai vặt của hắn đến.

– Ngủ thiếu gia lệnh nô tài đến đưa cô nương xuất phủ.

Gã sai vặt kia đứng ngoài cửa nói với Mộ Dung Thu đang ở trong phòng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đang nóng lòng cũng thoáng thả lỏng.

Phi Nhi rất không nỡ, kéo kéo Mộ Dung Thu:

– Lưu cô nương lên đường bình an. Nếu sau này có cơ hội đến Liễu trấn thì nhất định phải tới Liễu phủ đấy.

Mộ Dung Thu nhìn về phía Phi Nhi, cười nói:

– Nếu ta đoán không sai, trước kia người à nha đầu thông phòng của Liễu Dục phải không? Hi vọng về sau người có thể sống tốt ở Liễu phủ.

Có một đêm, bỗng nhiên nàng ngủ không được nên rời giường, tự mình gắng gượng đi đến trước bàn châm trà, chợt nghe thấy phòng kế bên thoáng truyền đến tiếng thờ đốc cùng tiếng rên rí ái muội. Tuy rằng hai người kia đều cố gắng kiềm chế không dám gây tiếng động quá lớn nhưng dù gì nàng cũng là người đã trải qua chuyện nam nữ, đương nhiên biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Phi Nhi rất trung thành với Liễu Dục, vì vậy lúc nào cũng giúp Liễu Dục tìm cách thả nàng, nói hết những lời hay cho hắn. Thật ra Phi Nhi này cũng coi như là ngây thơ, lại cuồng si như thế.

– Lưu cô nương ...

Phi Nhi không thể tin nhìn về phía Mộ Dung Thu, thì ra người ta đã sớm biết!

Mộ Dung Thu khẽ cong khóe môi, nhàn nhạt cười:

– Dĩ thời.

Nàng nóng lòng muốn đi ngay. Tuy rằng lúc chạm đất chân trái vẫn khá đau, nhưng hiển nhiên trong mắt nàng những đau đớn này không là cái gì, chỉ như bị muỗi đốt.

Mãi cho đến lúc ra cửa cũng không thấy Liễu Dục, có lẽ hắn đang ở chỗ lão phu nhân chờ tin xấu của Triệu phu nhân.

Triệu Sở đứng trước cửa, sau khi thấy nàng, trên khuôn mặt anh tuấn bức người hiện lên nụ cười rở chỏi mắt.

– Vì cấn xe ngựa quá gấp nên cũng mất chút thời gian chuẩn bị.

– Ta vốn cho là còn phải đợi thêm, không ngờ huynh đã chuẩn bị xong nhanh như thế.

Mộ Dung Thu cười nhạt trả lời. Dứt lời, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn về phía xe ngựa. Trước xe ngựa có một mã phu, vốn nàng không mấy chú ý, nhưng chợt phát hiện khi nàng nhìn người này thì thân hình hắn cong lên, dường như là hết sức kích động, lại như đang hành lễ.

Ở Liễu phủ này, chỉ có Triệu Sở và Triệu phu nhân biết thân phận nàng nên cử động này của người đánh xe lập tức khiến nàng chú ý. Ngay khi Phi Nhi giúp nàng bước lên xe ngựa, Mộ Dung Thu bất ngờ thấy mã phu quay lại khiến nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn dưới mũi rèm.

Là Mã hộ vệ?

Mộ Dung Thu lại lần nữa cực kì mừng rỡ. Mã hộ vệ e ngại trước cửa phủ có người nhìn, mặt không dám sắc hành lễ với Mộ Dung Thu, dù trong lòng cũng kích động không kém, khóe môi không ngừng run rẩy.

Mã hộ vệ vô cùng trung thành, tận tâm với Vũ Văn Mặc, là người được Vũ Văn Mặc tin tưởng nhất, cho nên lúc này Mộ Dung Thu cực kì mừng rỡ. Khoe mắt liếc đến Triệu Sở, con người đen của nàng chớp động, chợt nảy ra chủ ý bên nói với Triệu Sở:

– Nghe nói thân mình Liễu lão phu nhân không được tốt lắm, hẳn là không còn mấy ngày. Nếu lúc này Ngũ thiếu gia lại rời đi, sợ rằng sau này sẽ có tiếc nuối, mà trong lòng ta cũng cảm thấy áy náy. Hiện tại đã có người đáng tin cậy hộ tống ta, Ngũ thiếu gia không cần lo lắng. Với tình hình hiện tại, có lẽ Ngũ thiếu gia ở lại Liễu phủ là thoả đáng nhất.

Trước đó để cho Triệu Sở mạo hiểm cùng nàng, là nàng không còn lựa chọn nào khác, hiện thời có Mã hộ vệ hộ tống, sao nàng lại có thể ích kỷ khiến Triệu Sở bỏ lại Triệu phu nhân và Liễu lão phu nhân để cùng nàng đến kinh thành đây?

– Xin Ngũ thiếu gia yên tâm, nô tài sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Mã hộ vệ nghe Mộ Dung Thu nói xong bèn xuống xe ngựa hành đại lễ với Triệu Sở, vô cùng nghiêm túc nói.

Đôi mắt tối đen sâu thẳm kia của Triệu Sở nhìn Mộ Dung Thu, tươi cười trên trán chậm rãi tán đi. Giấy lát, hẳn gât gât đầu:

– Vậy Lưu cô nương cứ đi trước về trấn Thượng Chí thăm người thân đi. Chờ mấy ngày nữa ta cũng sẽ đến đó một chuyến.

Nếu nàng đã có quyết định, hẳn cũng không nên đi theo khiến nàng phải bận tâm. Về phần kinh thành, hẳn buộc phải đi, đúng lúc hẳn cũng có một số việc cần giải quyết.

– Ừ, gấp lại sau.

Trước cửa phủ người rất đông. Triệu Sở đã hấp dẫn khá nhiều ánh mắt nên nàng không thể nói nhiều hơn, bèn thả mình xe ngựa xuống, từ bên trong nặng nề nói vọng ra hai chữ “Gặp lại!” vô cùng thận trọng.

Mộ Dung Thu vừa mới thả rèm xe ngựa xuống, Liễu Dục từ trong phủ hoảng bước ra, sắc mặt trắng bệch nhìn xe ngựa đã buông mình sắp khởi hành.

Liễu Dục không khống chế được muốn chạy tới trước xe ngựa. Nàng phải đi rồi! Về sau e là hắn sẽ không có cơ hội gặp lại nàng. Đây là nữ tử duy nhất khiến hắn động tâm, lập tức sẽ rời hắn mà đi, nơi nào đó trong lòng Liễu Dục đau đớn khôn nguôi.

Nhưng nam tử sống ở đời, trên người đều có gánh nặng và trách nhiệm. Nữ nhân và trách nhiệm, thường thường nữ nhân cũng chỉ có thể trở thành vật hi sinh và luôn không được coi trọng.

Triệu Sở đưa tay cản hắn lại:

– Nếu muốn bảo toàn Liễu gia, người tuyệt đối không thể bước về trước thêm một bước.

Liễu Dục là biểu ca của hắn, tất nhiên hắn sẽ tính bả phần, không quá tính toán. Nhưng hiện Mã hộ vệ lại chưa lên xe ngựa. Người này có lòng hộ chủ rất mạnh, nếu Liễu Dục dám vượt qua Lối Trì nửa bước, Mã hộ vệ tuyệt đối sẽ xuống tay không nề nang gì!

Ánh mắt Liễu Dục tràn đầy bi thương nhìn xe ngựa, lòng đau như cắt. Rốt cuộc hắn có chỗ nào không tốt? Nàng lại kiên quyết rời đi như thế? Hắn mơ hồ còn nhớ rõ cảnh tượng dưới chân núi ngày ấy, đáng về kiên định của nàng, còn có một câu “Cứu ta” kia khiến hắn không cách nào quên.

Đời này, hắn sẽ không quên, đã từng có một người tên Lưu Dung, nữ tử khiến hắn động lòng, khiến hắn thiếu chút nữa muốn tháo xuống tất cả trách nhiệm trên người đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15-2

Đôi này, Liễu Dục sẽ không quên, đã từng có một người tên Lưu Dung, nữ tử khiến hắn động lòng, khiến hắn thiếu chút nữa muốn đặt xuống tất cả trách nhiệm trên người đuổi theo nàng.

Triệu Sơ nhủ nhủ mày nhìn Liễu Dục, cũng còn may là Liễu Dục không phải kẻ cổ chấp. Hắn lại quay người nhìn về phía xe ngựa, sau này khi gặp lại Mộ Dung Thu, hẳn chỉ có thể xưng hô nàng bằng mấy từ Nam Dương vương phi xa lạ kia, cũng là cách xưng hô chặn lại tất cả những ý định tiến về phía trước với mong muốn gần gũi nhau hơn.

— Giá!

Mã hộ vệ vung roi dài quất vào lưng ngựa, con ngựa cao lớn hí lên một tiếng, lập tức chạy băng băng.

Một trận gió thổi qua khiến rèm vai che cửa sổ nhỏ hai bên xe ngựa bay lên, Triệu Sơ và Liễu Dục đồng thời thấy được khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đang quay đi kia, thấy cả độ cong hoàn mỹ của chiếc cằm thuộc về ai đó.

Liễu trần cách kính thành hơn nửa tháng đi đường, đầu sao cũng đã gần hơn so với trấn Thượng Chí.

Con ngựa này vừa nhìn thì biết ngay là thất tinh tráng mã, tốc độ cực kì nhanh.

Sau khi rời khỏi Liễu trấn, không biết vì sao Mộ Dung Thu bỗng nhiên có chút cảm giác khác thường. Tuy rằng hơn một tháng qua, ở Liễu phủ nàng luôn bị giám thị, hạn chế tự do, nhưng không thể phủ nhận rằng đây chính là khoảng thời gian tương đối bình yên. Với Liễu Dục nàng cũng thấy hơi có lỗi, nếu không có hắn ra tay giúp đỡ, nàng sẽ không có hôm nay, hiện tại buộc phải lừa gạt hẳn cũng là bất đắc dĩ.

Đến trấn tiếp theo, Mã hộ vệ vốn muốn dùng ngân lượng mua một nha hoàn nhưng bị Mộ Dung Thu từ chối. Lúc này bọn họ đang trên đường hồi kinh, nếu tuý tiện mua người không rõ lai lịch, một khi quay về bị người khác nắm được nhược điểm thì sẽ rất phiền phức. Huống hồ hiện thời sức khoẻ nàng đã khá hơn, tuy rằng chưa thể đi nhanh và chân trái vẫn không dám dùng sức nhiều nhưng đã có thể tự lo liệu cho bản thân. Tuy Mã hộ vệ quan tâm đến Mộ Dung Thu, nhưng cũng biết hiện thời là tình huống đặc thù nên đành đồng ý.

Mã hộ vệ đi trên đường không một bóng người, lúc dừng lại nghỉ ngơi, nói với nàng:

— Nô tãi có vài lời đã giấu trong lòng rất lâu, từ lần trước gặp vương phi đã muốn nói ra, có điều vẫn chưa có cơ hội. Hiện tại thật sự nô tãi đã không thể tiếp tục nén nữa. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin vương phi đừng trách.

— Ồ? Chuyện gì, Mã hộ vệ cứ nói xem.

Mộ Dung Thu nhủ mày, thấy sắc mặt Mã hộ vệ có vẻ nặng nề bèn đáp.

Mã hộ vệ cúi đầu, vẻ mặt có chút đau xót, mà chút đau xót này chính là vì Vương gia.

— Lần đó Vương phi bỏ đi, sau khi vương gia biết được lập tức ỏi ra máu ngay tại chỗ. Lúc ấy đại phu đã nói việc đó ảnh hưởng rất xấu đến tim và phổi, vương gia phải tĩnh dưỡng yên yên hơn nửa tháng thì sức khoẻ mới dần dần có chuyển biến tốt, nhưng cũng chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Chỉ nửa tháng đó thôi mà Vương gia đã gầy đi trông thấy. Thật ra mỗi ngày vương gia đều uống thuốc đúng giờ, nhưng ba bữa cơm đều ăn rất ít, còn không bằng nô tãi ăn ráng. Sau đó khi biết được tin tức của vương phi, vương gia thật sự vô cùng mừng rỡ cho nên ăn rất nhiều, nhưng ăn xong lại ỏi ra không còn chút gì. Đại phu khám qua có nói, là do vương gia đã lâu không ăn nhiều như vậy nên cơ thể chịu không nổi. Có điều vương gia cũng vô cùng vui vẻ, chỉ vì biết tin tức vương phi. Nhưng sau khi đến Bình Thành, vương gia lại trở về thời gian trước, cơm nuốt không trôi. Ngày ấy ở trước cửa tiểu viện của vương phi, nhìn thấy vương phi, vương gia lại không dám bước vào. Nô tãi chưa bao giờ thấy vương gia do dự như vậy.

Cả người Mộ Dung Thu khẽ run lên. Nàng biết hắn bị ỏi ra máu để lại di chứng nặng nề, sau đó tình dưỡng mới tốt hơn nhưng lại không biết hắn bị như thế là do bị tra tấn tinh thần.

— Nô tãi đã nói lời không nên nói, vương phi cũng thật tàn nhẫn, tuyệt tình. Vương gia làm chuyện gì cũng nghĩ đến vương phi, nhưng vương phi lại không quan tâm đến vương gia như vậy. Tuy rằng lần đó khi Lưu Kiến muốn đá thương vương phi, nô tãi không ra tay là muốn tạo cơ hội cho vương gia, nhưng vương gia lại sợ vương phi gặp nguy hiểm nên ngay cả mạng mình cũng không thêm để ý. Vì không muốn vương phi lo lắng, âm thầm che giấu vết thương. Kỳ thực tay phải của vương gia bị thương rất nặng. Không được mấy ngày, vương phi lại bị gã kia bắt đi, lúc ấy vương gia bắt chấp tất cả, trắng đêm không ngủ chờ tin tức, mà trong hai ngày vương phi mất tích này, vương gia quả thật một giọt nước cũng không uống! Khi biết được vương phi sống chết không rõ, có khả năng rơi xuống vách núi đen bỏ mình, vương gia thế mà lại ngất đi! Tuy rằng nô tãi không rõ lắm tình huống hiện thời trong kinh thành của vương gia, nhưng hôm nay lời đồn đãi đã lan truyền khắp nơi như thế mà vương gia vẫn giữ thái độ đi động, Tam gia, Tứ gia, Ngũ gia lại rất dễ ý đến vị trí Nam Dương Vương gia, vương gia vẫn không có bất kì hành động gì. Nô tãi đã ở bên cạnh vương gia nhiều năm, biết rõ đây tuyệt đối không phải phong cách hành sự của vương gia.

Mã hộ vệ nói xong mấy câu cuối cùng, trong giọng nói đã mang theo nghẹn ngào.

Mã hộ vệ từ nhỏ đã đi theo bên người Vũ Văn Mặc, xem việc bảo vệ Vũ Văn Mặc là nhiệm vụ cả đời của mình, không chấp nhận Vũ Văn Mặc xảy ra bất cứ chuyện gì. Hiện thời khi nói mấy lời này, trong giọng nói đã có ý trách cứ Mộ Dung Thu.

Thân mình Mộ Dung Thu lao đảo một cái, sắc mặt trắng bệch. Nàng chưa từng nghĩ tới, khi nàng bỏ đi, hắn lại đau khổ đến như thế! Khi nàng chịu đựng đau đớn do bị rắn độc cắn, hắn so với nàng còn đau hơn, so với nàng còn phải chịu đựng nhiều hơn! Chỉ vì trong mắt hắn, và cả trong mắt nhiều người khác, nàng đã chết, đã chết.

Trách không được lần đó gặp mặt, hắn lại gầy như vậy.

Trách không được lần đó gặp mặt, trong mắt hắn như có thật nhiều lời muốn nói.

Lần này, hắn lựa chọn không phản kích, là vì nàng? Hẳn không cách nào bỏ xuống trách nhiệm của bản thân, nhưng nếu có người thay hắn gánh chịu những trách nhiệm này, hẳn sẽ thế nào?

Không phản kích thế hiện điều gì?

Mộ Dung Thu bỗng nhiên cảm giác ngực như bị búa tạ đập trúng một nhát thật mạnh, cổ họng thắt chặt như bị siết lại, nàng suyt nữa không thể hô hấp!

Trong mắt vô cùng chua xót, nhưng khi nàng vươn tay ra muốn lau khôe mắt, lại không có một chút ướt át! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, kỳ thực, từ đầu đến cuối nàng đều đặt bản thân mình lên trên tất cả, nhìn biểu hiện của hắn, quan sát động giá mọi hành động của hắn, lại không hề cảm thấy mình cũng cần bỏ công sức, cố gắng vì tình cảm của hai người. Đây là ích kỷ, cho nên rằng mới không nằm trải nỗi đau xé ruột xé gan đến tuyệt vọng, muốn buông tay tất cả như hắn?

— Người trong thiên hạ đều chề cười vương gia không thể có con, nhìn người bằng ánh mắt khác thường, cũng xin vương phi suy nghĩ cho Vương gia được không ạ? Mười mấy năm qua, nô tãi chưa từng thấy vương gia lại không để ý đến thanh danh như thế, lại chỉ vì vương phi! Là nô tãi nhiều lời, thỉnh vương phi đừng trách.

Mã hộ vệ cúi đầu, giọng nói như mang theo nước nớc.*(không tưởng tượng ra nổi cảnh màn nam nức nở aaaa!)*

Mộ Dung Thu nhắm chặt mắt, ngực bị từng nhát búa nện vào đau đớn không thôi.

Không biết qua bao lâu, nàng đưa mắt nhìn về phía Mã hộ vệ, tiếng khàn khàn, trầm giọng nói:

— Cảm ơn Mã hộ vệ đã nói thẳng. Đoạn đường này cũng không cần nghỉ ngơi nhiều, nhanh chóng lên đường hồi kinh đi!

Trong nháy mắt vừa rồi, nàng bỗng nhiên nghĩ, nếu như vì về chậm một canh giờ mà không còn thấy được hắn, vậy lúc đó nàng phải làm sao?!

Mã hộ vệ nghe vậy, lập tức ngừng đầu, mừng rỡ nhìn Mộ Dung Thu, khuy một chân xuống, tiếng nói có vài phản kích động:

— Vâng, nô tãi tuân mệnh!

May mà, trên đường hồi kinh không xảy ra chuyện gì, cùng lắm cũng chỉ là tiếng lóc cóc của xe ngựa. Trước đây Mộ Dung Thu luôn cảm thấy âm thanh này thật đáng sợ, xe ngựa lại lắc lư xác nấy khiến nàng không chịu nổi, nhưng lúc này, nàng lại không hề chú ý đến.

Có đôi khi một ngày sẽ nằm trong xe ngựa thiếp đi một lát. Những đêm tối trời không có ánh trăng, hai người mới tìm thôn trấn nghỉ lại một đêm. Dù sao Mã hộ vệ không phải người sắt, cũng cần nghỉ ngơi.

Khi đi trên đường, ngẫu nhiên sẽ nghe thấy có người nói về chuyện trong kinh thành, tất nhiên được nhắc đến nhiều nhất chính là Vũ Văn Mặc, còn có chuyện của Hoa phi và Hoàng đế cũng khiến người khác bàn tán say sưa. Dân gian đã thần thánh hoá vị Hoa phi kia, còn đồn rằng so với Trầm quý phi tiền triều thì Hoa phi còn xinh đẹp hơn, không những vậy mà còn rất am hiểu thú vui nơi khuê phòng, có vậy mới khiến cho Hoàng Thượng đã gần năm mươi tuổi si mê như thế.

Khi nghe được những lời này, trong lòng Mộ Dung Thu lại càng nặng nề thêm mấy phần. Trên đường, nàng có ý hỏi Mã hộ vệ về mấy đề đệ của Vũ Văn Mặc. Tuy rằng nàng có trí nhớ của Mộ Dung Thu chân chính, nhưng khả năng ta được gả vào phi Nam Dương Vương thì mấy người này đã ra rềng. Mặc dù đã gặp Vũ Văn Khải, nhưng những người khác cũng cần tìm hiểu kỹ càng.

Mã hộ vệ nói qua với nàng về tình huống của mấy kẻ đó.

Vũ Văn Mặc có bốn người em trai. Nhị đệ Vũ Văn Khải là kẻ không ra gì nhất. Tam đệ Vũ Văn Hâm, rất có khả năng kinh doanh, việc làm ăn của phủ Nam Dương Vương gần như đều do hắn quản lý. Tứ đệ Vũ Văn Khánh, vô cùng thông minh, từng thi đỗ và có công danh, còn nhậm chức tri châu ở trấn Thương Châu, về sau từ quan về nhà, hiện tại đang ở Thương Châu kinh doanh mấy cửa hàng ngọc khí. Ngũ đệ Vũ Văn Nghị và Vũ Văn Khánh cùng một mẹ sinh ra, sau khi ra riêng thì hai người này ở chung một phủ. Mấy người này cứ khoảng hai ba năm lại quay về vương phủ một lần.

Sau khi tìm hiểu tin tức cận kề, Mộ Dung Thu lại suy nghĩ về tính cách của bọn họ. Hiện thời ai nấy đều nhăm nhe nhòm ngó vị trí Nam Dương Vương, đồng loạt quay về vương phủ, mà Vũ Văn Mặc lại đang bị Hoàng Thượng chèn ép, e rằng bọn họ lại càng không kiêng nể gì. Nếu như đồn đãi chỉ là đồn đãi, nàng vẫn hi vọng, mấy người em trai này của Vũ Văn Mặc sẽ kẻ vai sát cánh với hần trong mọi tình huống.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thu lập tức cau mày. Thông thường, người xưa vì quyền lực cái gì cũng đều có thể làm được, suy nghĩ vừa rồi của nàng e rằng chỉ là đơn phương tình nguyện.

Lộ trình vốn chừng nửa tháng nhưng do đi liên tục không ngừng nghỉ, kết quả chỉ trong mười ngày đã đến kinh thành!

Trở lại nơi kinh thành vô cùng quen thuộc nhưng giờ đây đã có chút xa lạ, trong lòng Mộ Dung Thu dâng lên bao cảm xúc. Ngồi trong xe ngựa nhìn ra bên ngoài, cảnh vật vẫn như cũ nhưng tâm tình nàng lại hoàn toàn khác.

Bởi tình huống khá đặc thù, trong mắt mọi người Mộ Dung Thu đang tỉnh dưỡng trong phủ Nam Dương Vương, nên nàng chỉ có thể bí mật quay về vương phủ.

Trên quãng đường từ cổng thành vào đến phủ Nam Dương Vương, suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Thu trăm ngàn xoay chuyển. Rõ ràng xe ngựa chạy thật nhanh, nhưng nàng vẫn cảm thấy chậm, rất chậm.

Như những phủ đệ khác, phủ Nam Dương Vương cũng có cổng chính và cổng sau. Mà Mã hộ vệ vốn không nghĩ nhiều, cho xe ngựa ngừng ngay cổng chính.

Kết quả vừa đến cổng chính lại phát hiện nơi này có khá nhiều quan binh, nhìn cách ăn mặc có vẻ là thị vệ trong cung.

Mã hộ vệ vừa định xuống xe ngựa, Mộ Dung Thu đã lập tức gọi hần lại:

— Mã hộ vệ đến hỏi thủ vệ ở cổng xem tại sao lại có nhiều thị vệ đại nội như thế?

Lúc trước, tin tức nàng rời khỏi phủ Nam Dương Vương e là đã có người biết được, mà Vũ Văn Mặc tuyên bố với bên ngoài nàng ở trong phủ tỉnh dưỡng, nhất định là để chặn miệng những kẻ đó. Nhưng sự có mặt của những tên thị vệ này khá khó hiểu, nàng có loại trực giác, dường như họ là vì nàng mà đến.

Tuy Mã hộ vệ không đặc biệt nhạy bén nhưng cũng là người cẩn thận, cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, bèn găt đầu bước lại.

Mộ Dung Thu hơi xóc mình cửa sổ lên một góc, cẩn thận quan sát tình huống trước cổng.

Mặc dù khoảng cách tương đối xa, nhưng vẫn có thể nhận thấy thái độ của những thị vệ kia khá kiêu căng, giống như không để người của vương phủ vào mắt. Nàng nhủ nhủ mày,đám thị vệ này là hộ tống ai tới phủ Nam Dương Vương?

Lát sau, Mã hộ vệ đã biết được tình huống từ thủ vệ canh cổng, sau khi trở về thì nhảy lên xe ngựa, cho xe ngựa chạy đến một ngã rẽ rồi dừng lại.

Mộ Dung Thu trầm giọng hỏi:

— Là chuyện gì xảy ra?

— Là hoàng hậu và Hoa phi trong cung đến đây. Thủ vệ canh cổng nói, hoàng hậu và Hoa phi muốn thăm vương phi ngài, lúc này đang ở chính phòng tiền viện. Trước đó cả hoàng hậu lẫn Hoa phi cùng phái người đến hỏi thăm nhưng đều bị vương gia từ chối. Hiện tại hai người này lại tự mình đến đây. Lần này e là vương gia không cách nào khước từ.

Mã hộ vệ trầm giọng nói. Hoàng hậu và Hoa phi đồng thời đến phủ, có phải là do đã phát hiện ra điều gì? May mắn, hiện tại vương phi đã quay về.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Thu trầm xuống, lạnh giọng ra lệnh:

— Nhanh chóng vào phủ bằng cửa sau!

— Vâng!

Nàng cúi đầu nhìn quần áo trên người. Đây không phải y phục dành cho vương phi, xem ra phải nhanh một chút quay lại Mai viên thay bộ khác, đồng thời chải lại kiểu tóc mới.

Về phần nàng đang nhiễm bệnh nặng cần tĩnh dưỡng, này...

May mà do mấy ngày liên dưỡng gấp gáp, nàng không được nghỉ ngơi từ tể nên sắc mặt cũng không được tốt. Lại động tay động chân thêm một chút ở môi nữa hần là có thể qua mắt mọi người.

Thời gian cấp bách, Mã hộ vệ là hộ vệ đứng đầu vương phủ, vì vậy khi hần đi vào cửa sau, không ai cản trở. Dưới sự che giấu của Mã hộ vệ, Mộ Dung Thu thuận lợi trở về Mai viên.

...

Trong chính phòng ở Tiền viện.

— Nam Dương Vương không cần nghỉ nhiều, bản cung và Hoa phi đều rất lo lắng cho sức khỏe của vương phi, đương nhiên sẽ không để ý chuyện có lấy bệnh hay không. Huống hồ từ trước tới nay thân mình bản cung rất khỏe mạnh, còn Hoa phi hiện thời lại có hoàng tử, tự nhiên hồng phúc tràn đầy, vừa vặn không khí vui mừng này xua đi bệnh khí của Nam Dương vương phi.

Hiện thời Hoàng hậu đã hơn bốn mươi lăm tuổi, vì được bảo dưỡng nên nhìn qua chỉ hơn ba mươi, toát ra thần thái cử chỉ quý khí một cách rất tự nhiên. Nàng nhìn về phía người ngồi đối diện luôn luôn trầm mặc, Vũ Văn Mặc, cười nói.

Hoàng hậu tươi cười rạng rỡ, nhìn không ra một tia giả ý. Trong mắt người khác quả thật là rất quan tâm Nam Dương vương phi.

Ngồi bên cạnh hoàng hậu ung dung cao quý chính là người đang mang hoàng tử, Hoa phi, trên khuôn mặt không được xem là quả xinh đẹp hàm chứa nụ cười đầy ẩn ý. Nàng găt găt đầu, phụ họa theo hoàng hậu:

— Hoàng hậu nói rất đúng, Nam Dương Vương không cần để ý. Bản cung và hoàng hậu chỉ muốn biết hiện thời vương phi tỉnh dưỡng thế nào. Khi bản cung còn ở Bắc Cung đã từng nghe người ta nói, nếu người bệnh tiếp xúc với không khí vui mừng thì bệnh bệnh tình cũng tốt hơn phần nửa.

— Ờ? Hiện thời vương phi bệnh khá nặng, tuy rằng dân gian thường hay nói cần có không khí vui mừng xua bớt bệnh tật, nhưng hoàng hậu và Hoa phi đều là thần thể ngàn vàng, nếu lỡ không may bị lây bệnh của vương phi, vậy bản cung và vương phi rất khó thoát tội.

Thái độ Vũ Văn Mặc lãnh đạm, xa cách, lời nói luôn lạnh lẽo băng hàn, phảng phất khiến người khác như đang ngấm mình trong băng tuyết giữa trời đông giá rét.

Về mặt hoàng hậu và Hoa phi thoảng chốc thay đổi.

— Nam Dương Vương đừng nên ngăn cản nữa. Chúng ta phải đi thăm vương phi ngay lập tức.

Sau một hồi trầm mặc, hoàng hậu cũng không có ý định tiếp tục giằng co thêm nữa, trực tiếp đứng lên.

Hoa phi cũng được cung nữ bên cạnh đỡ dậy.

— Hoàng hậu nói phải, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Ngày hôm nay nhất định phải gặp được vương phi, xác định sức khỏe vương phi đã tốt hơn phần nào thì bản cung và hoàng hậu mới có thể yên tâm.

Sắc mặt Vũ Văn Mặc lập tức u ám lạnh lẽo về cùng, thậm chí quanh thân còn thoáng hiện sát khí. Nếu để kẻ khác biết Thu nhi không ở trong phủ, như vậy thanh danh của Thu nhi sẽ bị tổn hại, hần tuyệt đối không cho phép! Hần vừa muốn mở miệng đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến từng trận ho khan dồn dập.

Ngay sau đó, nha hoàn ngoài cửa thấp giọng bẩm báo:

— Vương gia, vương phi đến ạ.

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc nhủ mấy nhìn ra cửa, tìm như chợt ngừng đập.

Nhưng, chỉ trong nháy mắt, hần đã tự gật cười lạnh, nàng đã không còn ở trong phủ Nam Dương Vương, e rằng lúc này đây chỉ là trò bịp bợm mà Vũ Văn Hạo và Tạ Nguyên bày ra.

Hoàng hậu và Hoa phi nhìn nhau, rồi đồng loạt nhìn ra cửa.

Cửa mở ra, một nữ tử thân hình mảnh mai được một nha hoàn cẩn thận đưa vào.

Mộ Dung Thu có hết sức ho khan vài tiếng, vì chân trái không còn bao nhiêu sức lực nên khắp khễng, nhìn qua quả nhiên là vô cùng yếu ớt. Khoe mắt lạng lẽ đánh giá tình hình trong phòng. Nhìn cách ăn mặc của hai người trước mặt, nàng lập tức xác định được ai là hoàng hậu, ai là Hoa phi.

Cuối cùng, ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Mặc, ngực nàng bỗng nhiên đau đớn.

Hần càng gầy hơn!

Ánh mắt nàng loé lên, có hết sức nên không cho nước mắt chảy xuống, bắt buộc bản thân dời tầm mắt nhìn về phía hoàng hậu và Hoa phi, mang theo mấy phần diễn trò, dùng khăn găm che miệng, ho khan nói

– Thần phụ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương.

Nàng vừa dứt lời, thần hình Vũ Văn Mặc bỗng run lên mạnh mẽ. Hắn không thể tin nổi giết mình nhìn nàng. Về mặt tái nhợt bởi kích động lẫn khiếp sợ mà hơi hơi đỏ lên.

Nàng là Thư nhi!

Hoàng hậu và Hoa phi nhìn nhau, trong lòng hoang mang tột độ. Vị Nam Dương vương phi này không phải đang đứng sờ sờ trước mặt sao?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16-1

Nàng là Thư nhi!

Hoàng hậu và Hoa phi nhìn nhau, trong lòng hoang mang tột độ. Vị Nam Dương vương phi này không phải đang đứng sờ sờ trước mặt sao?

Là ai nói Nam Dương vương phi không ở trong vương phủ? Bảo rằng đường bệnh thật ra chỉ là qua mắt người khác? Hoàng hậu và Hoa phi đồng thời cảm thấy khó hiểu.

Về mặt Hoa phi hoang mang, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thật ra mấy lời đồn đãi này đã sớm lan truyền, nàng cũng không phải nhất thời xúc động ra tay, mà là ba lần bốn lượt đến thăm đều bị Vũ Văn Mặc tìm cách ngăn cản, có thể nàng mới dám xác định Nam Dương vương phi có khả năng không ở trong vương phủ. Nhưng hiện tại xem ra Nam Dương vương phi thật sự là bị bệnh rất nặng.

Nhìn sắc mặt Mộ Dung Thư tái nhợt, bước chân còn khập khiễng, thân mình mảnh mai như chi cần một trận gió là có thể cuốn đi.

Hoàng hậu vốn chính là bị Hoa phi lời kéo mới đến đây, nàng thật lòng quan tâm đến Mộ Dung Thư. Dầu sao đã nhiều ngày trên triều đình lẫn trong nội cung lời đồn đãi rất nhiều, lời đồn càng ngày càng ác liệt nên nàng mới muốn đến xác minh một chuyện. Nếu chỉ là đồn đãi, nàng chắc chắn phải trả lại công bằng cho Vũ Văn Mặc. Nhưng nếu đây không phải đồn đãi, như vậy hành vi này của Vũ Văn Mặc chính là lừa gạt thánh thượng, việc Hoàng Thượng đề phòng Vũ Văn Mặc tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ.

Mộ Dung Thư nhìn phản ứng của hoàng hậu và Hoa phi, trong lòng thắc mắc: hoàng hậu là mẹ ruột Vũ Văn Hạo, sao hôm nay lại vào hùa cùng đến làm khó Vũ Văn Mặc? Chẳng lẽ là bị Hoa phi lời kéo?

Vũ Văn Mặc không dám chớp mắt, sợ tất cả những điều này chỉ là ảo tưởng. Cảnh tượng từng xuất hiện vô số lần, hiện thời đang diễn ra ngay trước mắt, e chỉ là một cơn gió thoảng qua.

Sao nàng có thể quay về chứ?

Nhưng, rõ ràng là nàng đang đứng trước mắt.

Nhưng, sắc mặt nàng tái nhợt đến mức đáng sợ!

Nhưng, nàng đi đứng không vững.

Nàng chân thật như thế, khiến người khác thương tiếc như thế! Vũ Văn Mặc âm thầm nắm chặt hai nắm, không dám bước lên phía trước, chỉ sợ nháy mắt nàng sẽ thật sự biến mất. Nếu như lúc này có người chú ý nhìn hắn, lập tức sẽ phát hiện bờ môi của hắn đang run rẩy.

– Hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương thân phận tôn quý lại hạ cò đến Vương phủ thăm thần phụ, sao thần phụ có thể ở Mai viên đợi hai vị nương nương chứ? Nếu không tự mình đến gặp hai vị nương nương e rằng đó chính là lỗi của thần phụ rồi. Có điều sức khỏe thần phụ không được tốt, còn bệnh nặng nữa đây. Thần phụ vạn phần cảm tạ hai vị nương nương quan tâm, vừa rồi lời hai vị nương nương nói thần phụ ở ngoài đều nghe được, quả thực cảm động vô ngần, vốn dĩ cả người khó chịu phút chốc thoải mái không thôi. Nghĩ đến, quả nhiên đúng như hai vị nương nương đã nói, không khí vui mừng này thật sự có thể xoa tan bệnh tật. Hai vị nương nương đối với thần phụ thật tốt, thần phụ vô cùng cảm động, ngay lúc này bỗng nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt. Khụ khụ khụ khụ...

Mộ Dung Thư vốn cảm khản giọng chặc chặc khóe môi, nhưng mới nói được mấy câu đã bỏ ra, kịch liệt ho khan. Vì vậy, hoàng hậu và Hoa phi đều thấy rõ ràng sắc mặt tái nhợt của nàng, thấy cả đôi môi khô nứt, nhất thời không biết đáp lại thế nào. Nghe nói nếu ho dữ dội không ngừng thì có thể đây là ho lao, mà bệnh ho lao này, chính là có khả năng truyền nhiễm đó.

Vậy thì việc Nam Dương Vương không muốn để cho bất luận kẻ nào gặp Nam Dương vương phi, là vì Nam Dương vương phi bị cái loại bệnh kinh khủng này?

Mộ Dung Thư mất lạnh nhìn về mặt thoáng chốc thay đổi của các nàng, cảm thấy một trận cười lạnh. Hai kẻ này không phải là muốn xem xem nàng có thật sự bị bệnh hay không sao? Nếu nàng không biểu diễn thật tốt cho hai kẻ ranh rồi này xem thì có vẻ như thật xin lỗi họ rồi!

Ánh mắt rét lạnh của nàng lưu chuyển, ngay khi Hoàng hậu và Hoa phi còn chưa kịp chú ý, nàng chạy tới trước mặt hai người, đột ngột ngừng đầu hướng về phía hai người kịch liệt ho khan một trận, như vô tình làm văng cả mấy chấm nước bọt nhỏ nhỏ lên người hai kẻ ăn không ngồi rồi này.

– Thần phụ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nên tự mình đến cảm tạ hai vị nương nương, có thế mới thể hiện được lòng thành của thần phụ.

Dứt lời, nàng lung lay lao đảo như chiếc lá chao nghiêng trong gió, phảng phất như sắp ngã lên người Hoa phi vậy.

Hoa phi quá sợ hãi, hốt hoảng đứng dậy lùi lại hai bước, tránh khỏi Mộ Dung Thư, tay cầm khăn lụa khéo léo che trước chớp mũi. Ho khan kịch liệt như thế e rằng thật sự là ho lao! Bệnh này vạn lần không thể để bị lây! Trong lòng Hoa phi trầm mắng, đến tận cùng là ai ở sau lưng loạn nói năng bậy bạ khiến cho nàng đến đây, là muốn hại nàng sảy thai mà mất mạng sao? Nàng nhìn hoàng hậu, có phải do hoàng hậu động tay động chân không? Vì có thai nhưng sức khỏe trước nay vốn không tốt, không thể đứng lâu nên lại lần nữa ngồi xuống.

Mà hoàng hậu cũng mang theo vài phần chán ghét địch địch thân mình. Nói thì hay lắm, nhưng thật sự có mấy ai làm được chứ?

Vũ Văn Mặc trầm mặc mất một lúc, cuối cùng cũng xác định được người trước mặt thật sự là Mộ Dung Thư! Chỉ có nàng mới... nghịch ngợm như vậy! Thế nhưng, sắc mặt nàng tái nhợt không giống giả vờ. Sao nàng lại quay về phủ Nam Dương Vương?

Từ lúc nàng bước vào hắn đã chú ý đến chân trái của nàng, hình như là bị thương, khi bước đi nhìn như không có sức. Bỗng nhiên, hắn rất muốn đuổi Hoàng hậu và Hoa phi ra khỏi đây, hắn muốn ôm nàng vào lòng, cẩn thận hỏi nàng, rốt cuộc thời gian qua nàng đã trải qua những gì?

Điều quan trọng nhất là, bây giờ nàng quay về đây, như vậy có thể nói rằng nàng đã tha thứ cho hắn hay không?

Mộ Dung Thư sợ Vũ Văn Mặc lo lắng, lặng lẽ lợi dụng lúc không ai chú ý, quay đầu trừng mắt nhìn hắn. Vũ Văn Mặc đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng phản ứng kịp, cả khuôn mặt băng sương thoáng chốc tan rã, đáy mắt hiện ra nhu tình, nàng quả thật là làm quá lên. Hắn đảo mắt, vừa nhìn về phía Hoa phi, nét dịu dàng như nước trong mắt phút chốc như hoá thành băng tuyết.

Trước ngày hôm nay, hắn không muốn ra tay phản kích, bởi không có động lực.

Sau ngày hôm nay, người dám động đến hắn và Thư nhi, tuyệt đối không có kết cục tốt!

– Hai vị nương nương sao thế? Mặc dù sức khỏe thần phụ quá thật có hơi kém nhưng vui mừng một chút cũng không sao. Dù gì trong một thời gian dài như vậy cũng chưa có ai tới thăm thần phụ. May mắn hai vị nương nương không chê, thần phụ thực thực rất mừng rỡ. Hai vị nương nương đều là thần thể ngàn vàng, quý khí khôn cùng, khiến cho thần phụ không cần uống thuốc cũng có thể khỏi hẳn.

Mộ Dung Thư lại bước về phía Hoa phi hai bước, chỉ còn cách nàng ta chưa đầy một bước. Trùng hợp chính là, lúc này nàng lại nặng nề ho khan một tiếng.

Sắc mặt Hoa phi dần dần trở nên khó coi. Hiện tại nàng chỉ có một suy nghĩ, nhanh chóng rời khỏi chỗ này!

Đường như Mộ Dung Thư nhìn ra suy nghĩ của nàng, khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhẹ, nói:

– Lúc này đã sắp đến giờ dùng cơm, thần phụ đã dặn phòng bếp chuẩn bị bữa trưa phong phú. Không phải hai vị nương nương muốn trò chuyện với thần phụ sao? Không vội, ăn xong, chúng ta có thể tán gẫu cả buổi trưa đấy. Khụ khụ.

– Ha ha, Nam Dương vương phi thật có lòng.

Hoàng hậu cười hết sức khó xử. Nàng vốn định tìm lý do rồi đi ngay lập tức. Mới rồi nói quá hay, hiện tại lại mở miệng đòi về thì khó coi, nhưng hôm nay thật sự là đứng ngồi đều không yên.

– Đây là điều thần phụ phải làm. Nếu không, thần phụ sao có thể an lòng. Hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương, hai người thật tốt với thần phụ. Mấy ngày nay thần phụ quả là hết sức tích cực, chỉ có vương gia ngẫu nhiên đến trò chuyện cùng thần phụ đôi câu, thời gian còn lại thần phụ chỉ có thể nằm trên giường. Sau này nếu hai vị nương nương có thời gian thì thường xuyên đến thăm thần phụ. Tin rằng không quá mấy ngày, nhờ vào phúc khí may mắn của hai vị, bệnh tình của thần phụ sẽ khỏi hẳn thôi.

Mộ Dung Thư xoay người lại bước về phía hoàng hậu, dáng vẻ than thở khóc lóc, cảm động muôn phần.

Lời này thật khiến Hoa phi hoảng hốt. Hoàng hậu thì không sao nhưng nàng hiện đang mang thai, tất nhiên phải cẩn thận tí mĩ, giờ còn chưa biết Mộ Dung Thư bị bệnh gì, trong lòng tất nhiên càng thêm lo lắng đề phòng, sao bản thân lại có thể đến phủ Nam Dương Vương lần nữa chứ?

Thế nhưng, dù sao hoàng hậu cũng là người từng trải, hơn nữa hiện thời còn là mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên có vài phần trấn định, nàng tươi cười tiếp lời:

— Nếu Nam Dương vương phi có thể khỏi bệnh, bản cung đương nhiên rất vui. Sau này có thời gian bản cung và Hoa phi sẽ đến phủ Nam Dương Vương thăm người.

— Thần phụ tạ ơn hoàng hậu nương nương, Hoa phi nương nương.

Mộ Dung Thư lập tức đáp tạ. Trên mặt nàng nhìn không ra chút sơ hở nào, nhưng không ai biết, hiện tại trong lòng nàng đang muốn mắng người đấy! Cái đám người này thật là biết diễn kịch! Mới vừa rồi còn nghĩ cách đối phó Vũ Văn Mặc, e rằng đã định xong tội danh gán lên người cho hắn, giờ lại có thể mặt không đổi sắc nói những lời làm người ta buồn nôn này, quả thật không hổ là dòng dõi hoàng thất!

Ánh mắt nàng mang theo sự sắc bén nhìn về phía Hoa phi, khoẻ miệng gọi lên nụ cười đầy hàm ý:

— Tuy rằng cả ngày thần phụ đều ở trong Mai viên dưỡng bệnh, nhưng cũng nghe nói về chuyện của Hoa phi nương nương, cũng biết hiện thời Hoa phi nương nương người đang mang thai con nối dõi của hoàng thượng. Thần phụ luôn nghĩ, lúc này sức khoẻ mình không tốt, không thể vào cung chúc mừng Hoa phi nương nương, là thần phụ có tội. Sau này thần phụ nhất định sẽ thường xuyên tiến cung thỉnh an Hoa phi nương nương. Vẫn nghe nói Hoa phi nương nương từ trước tới nay đại nhân đại lượng, hi vọng người không trách tội thần phụ.

Hoa phi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhất thời hơi có vẻ co quắp, xấu hổ cười nói:

— Nam Dương vương phi vẫn nên dưỡng bệnh cho tốt đi. Chờ sức khoẻ hoàn toàn khôi phục hẳn vào cung trò chuyện cùng bản cung. Bây giờ chỉ nên quan tâm đến sức khoẻ bản thân thôi.

Nói đùa chớ! Còn thường xuyên tiến cung thỉnh an nàng? Nàng còn chưa muốn chết.

Hoàng hậu và Hoa phi càng lúc càng đứng ngồi không yên, hiện tại chỉ muốn lập tức đứng dậy chạy lấy người, nhưng thật sự lại không cách nào mở miệng nói ra lời này. Đẳng kia nét mặt Vũ Văn Mặc lạnh như băng, từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

— Thần phụ vô cùng hâm mộ Hoa phi nương nương, có thể có được sủng ái của hoàng thượng, toàn bộ trên dưới Đại Hoa quốc ai cũng biết người Hoàng Thượng yêu thương nhất đó là Hoa phi nương nương, luôn muốn nương nương được vui vẻ, cực kì sủng ái. Hiện thời khắp phủ lớn nhỏ trong kinh thành, thậm chí ngay cả những người không bao giờ bước chân ra khỏi cửa như chúng thần phụ cũng biết Hoa phi nương nương bây giờ là tâm can bảo bối trong lòng hoàng thượng đó.

Mộ Dung Thư uống vài ngụm trà thẩm giọng một lát, ung dung nhàn nhã nhìn Hoa phi và hoàng hậu, mang theo chút ý nghĩ xấu, mở miệng nói.

Trước giờ nàng là người có thù tất báo, người ta không dễ dàng dễ dàng chịu thì cơ gì nàng phải giả vờ lương thiện. Lúc cần phản kích gấp bội thì không nên do dự mà ra tay! Hoàng hậu và Hoa phi tìm đến gây hấn với nàng và Vũ Văn Mặc, nàng lập tức khiến họ trở mặt, đầu một trận! Cho chưa cái tật rồi hoi, một kẻ thì đến thời mãn kinh, một kẻ lại được sủng ái đến ám đầu coi trời bằng vung, không có việc gì dám đi tìm nàng kiếm chuyện!

Đối với nữ nhân hậu cung mà nói, quan trọng nhất đó là hoàng thượng sủng ái. Nhưng hoàng hậu đã lớn tuổi, nhan sắc không còn như xưa, cho dù tí mĩ bảo dưỡng đi nữa cũng vẫn là đã già. Từ xưa để vương vốn vô tình, đương nhiên có mối nói cũ. Mà hiện tại Hoa phi lại vô cùng được sủng ái, bà hoàng hậu này nhìn bề ngoài thì thấy là rộng lượng, điển hình của phụ nữ gương mẫu, nhưng trong đầu làm sao không thấy châm chọc! Dù sao, vị tân sủng Hoa phi này đã qua mặt nàng ở rất nhiều chuyện!

Hoa phi nghe Mộ Dung Thư nói xong, không khỏi có vài phần dương dương tự đắc. Nàng giả bộ cúi đầu nương ngượng, nghĩ một đằng nói một nẻo:

— Nam Dương vương phi đây là đang cười bản cung sao? Trong nội cung người nào không biết Hoàng Thượng luôn để ý hoàng hậu nhất. Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, được các tỷ muội trong cung tôn kính.

Vốn lời nói này rất đẹp lòng, nếu là do các phi tần khác nói ra, hoàng hậu chắc chắn rất hài lòng hưởng thụ. Nhưng hôm nay lại là từ trong miệng Hoa phi nói ra, nghe sao cũng thấy có vài phần châm chọc, sắc mặt hoàng hậu dần dần khó coi hơn.

Trái tim Vũ Văn Mặc đã dần dần ổn định lại nhịp đập. Hắn ngồi một bên, uống trà, nhìn bà nữ tử đối diện, trong lòng buồn cười theo dõi Mộ Dung Thư. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà nàng đã dùng mấy câu vô cùng đơn giản khiến cho bầu trời văn vũ, phong ba cuộn cuộn nổi lên.

— Hoa phi đừng quá khiêm tốn. Chuyện Hoàng Thượng sủng ái Hoa phi ai mà không biết. Bản cung cũng hết sức vui mừng. Thế nhưng, hiện thời Hoa phi có thai, tốt nhất đừng nên quá vất vả, bằng không lại ảnh hưởng đến sức khoẻ thì có hối hận cũng không kịp. Lát nữa hồi cung, để Tẩn công công chuẩn bị thể ngọc cho Hoàng thượng chọn người hầu hạ đi. Vậy Hoa phi cũng có thể nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc còn trẻ, hoàng hậu cũng có một dung nhan điểm lệ khuynh thành, vì vậy hiện thời mỗi một hành động đều là quý khí động lòng người không giống như Hoa phi còn trẻ tuổi. Hiện thời tuy nàng là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nhưng đối mặt Hoa phi vẫn có vài phần ghen tị, có điều mấy câu nói đó nói ra khiến cho không ai có thể cãi lại.

Quả thực, Hoa phi nghe vậy, sắc mặt chợt biến, đang muốn phản bác nhưng lại ngại thân phận của hoàng hậu đánh cán cán mũi, nuốt lại những lời muốn nói.

Nụ cười bên môi của Mộ Dung Thư càng sâu thêm vài phần. Nàng buông chén trà, nhìn về phía hai người, lại cười nói:

— Hai vị nương nương quả nhiên là tấm gương cho nữ tử thiên hạ. Thần phụ thật cảm thấy không bằng.

— Đường như sắc mặt Nam Dương vương phi tốt lên không ít, không thấy ho khan nữa. Vừa rồi sao lại ho nhiều như thế? Nam Dương vương phi đã mời đại phu đến khám chưa? Rốt cuộc là bị bệnh gì?

Hoàng hậu bỗng nhiên phát giác Mộ Dung Thư có gì đó không thích hợp, mới vừa rồi còn ho kịch liệt như vậy, lúc này lại ung dung nhàn nhã.

Mộ Dung Thư không chút hoang mang trả lời:

— Bệnh này của thần phụ lúc tốt lúc xấu. Vừa rồi có thể là do quá nóng lòng đến đây, nhất thời không kịp thở. Hiện thời nghỉ ngơi một chút thì đã tốt hơn một ít. Cũng đã mời mấy đại phu đến khám nhưng vẫn không chẩn ra là bệnh gì. Có điều gần đây đã dần tốt hơn, nhờ hoàng hậu nương nương quan tâm.

— Bản cung thấy hình như chân của Nam Dương vương phi đi đứng không được nhanh nhẹn, đây cũng là do bệnh ảnh hưởng à?

Hoa phi cũng không muốn làm căng với hoàng hậu, dù sao mục đích hôm nay đến phủ Nam Dương Vương cũng không phải thế này, bèn dõn dặt chú ý lên người Mộ Dung Thư lần nữa.

— À, buổi chiều mấy ngày trước đây thần phụ rời giường muốn uống chút nước thẩm giọng, có thể là do trong phòng hơi tối, không nhìn rõ xung quanh nên bị vấp vào chân bàn. Hai vị nương nương không cần lo lắng, chân này của thần phụ bị thương không nặng lắm, chỉ cần để ý mấy ngày là được.

Mộ Dung Thư nhìn về phía Hoa phi nhàn nhạt đáp.

Tuy rằng cảm giác tinh thần của Mộ Dung Thư tốt lên không ít, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng tái nhợt, có thể là do đôi môi không có chút máu khiến cả người nàng càng thêm u rũ phờ phạc. Hoàng hậu và Hoa phi thấy thế cũng không quá để ý nữa.

Nhưng vừa nghĩ đến Mộ Dung Thư không biết là bị bệnh gì, hoàng hậu và Hoa phi càng ngồi không yên, trong chốc lát đã nghĩ muốn rời khỏi đây.

Vũ Văn Mặc âm trầm nhìn lướt qua hoàng hậu và Hoa phi, giọng nói mang theo khí thế bức người, lại lạnh lẽo làm cho người ta đứng ngồi không yên:

— Bỏn vương thực sự có chút không hiểu, nếu trong lòng hai vị nương nương thật sự không sợ bị bệnh của vương phi ảnh hưởng, sao lúc này lại ra về như muốn cách vương phi càng xa càng tốt thế?

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16-2

Vũ Văn Mặc âm trầm nhìn lướt qua hoàng hậu và Hoa phi, giọng nói mang theo khí thế bức người, lại lạnh lẽo làm cho người ta đứng ngồi không yên:

— Bỏn vương rất không hiểu, nếu trong lòng hai vị nương nương thật sự không sợ bị bệnh của vương phi ảnh hưởng, sao lúc này lại ra về như muốn cách vương phi càng xa càng tốt thế?

Hai người nghe vậy, nhất thời giắt mình sững sốt một chút. Vừa rồi thật sự là họ đã không suy nghĩ chu đáo, tưởng rằng Vũ Văn Mặc in lặng là vì chột dạ, cho nên mới khí thế bức người như vậy. Nhưng Vũ Văn Mặc trước mắt lại mang theo ánh mắt trấn áp người khác như vậy khiến ai cũng phải ngại.

— Trong cung quá thật có vài người nói huyền truyền, chớ khi hoi cung, bản cung sẽ xử lí những kẻ này. Nếu ai còn dám nói năng bậy bạ, bản cung nhất định sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng đâu.

Tuy rằng hoàng hậu không can thiệp vào chuyện của nam nhân, nhưng dù ít dù nhiều cũng biết Vũ Văn Mặc không đơn giản như vẻ bề ngoài. Đây cũng là nguyên nhân khiến hoàng đế tiền triều kiêng kỵ Vũ Văn Mặc lại chậm chạp không dám động đến hắn. Quan trọng hơn nữa là thái tử khá gần gũi với hắn. Giờ khắc này, hoàng hậu biết bản thân họ đó, lời nói lại mềm đi vài phần.

Hoa phi lại không thấy như thế. Hiện thời nàng là sủng phi trong cung, Hoàng Thượng chỉ thiếu việc hái sao trên trời xuống cho nàng, chỉ là một gã vương giả, nàng không cần để vào mắt. Ngày hôm nay hùng hổ mà đến, e rằng lại phải mất hứng mà về. Hoa phi cũng chẳng còn lòng dạ nào ở lại, dứt khoát già vờ già vị cầm khăn gắm che bên khố miệng, ra về một mình nói:

— Bàn cung thật có hơi mệt một, sau khi có thai thì luôn thích ngủ. E rằng đành phải có phụ ý tốt của Nam Dương vương phi rồi. Bàn cung thật sự là cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không thể ở lại phủ Nam Dương Vương dùng cơm cùng Nam Dương vương phi.

— Nếu Hoa phi thấy mệt, sức khoẻ là quan trọng nhất. Tin rằng Nam Dương vương phi cũng sẽ không để ý. Chúng ta hồi cung đi.

Hoàng hậu nghe Hoa phi nói vậy, lập tức đứng dậy cười nói:

Hai người rồi đi đều có lý do của riêng mình, tiếp tục ở lại chỉ càng thêm đứng ngồi không yên. Mộ Dung Thu trầm mặc một hồi, sau đó được nha hoàn bên cạnh đỡ đứng lên, hành lễ với hai người rồi cười nói:

— Sau này còn cơ hội, thần phụ sẽ không tiễn hai vị nương nương.

Hai người này đi đúng lúc lắm. Dù sao nàng cũng không có cái gì là nhân ngại và tình lực dư thừa đi tiếp đãi bọn họ. Mấy ngày liền lên đường, cả người nàng thật sự chịu không nổi nữa.

— Người đầu, cung tiễn hoàng hậu, Hoa phi!

Sau khi Vũ Văn Mặc đứng dậy, hướng tới bên ngoài lạnh giọng ra lệnh một tiếng.

Hoàng hậu và Hoa phi không đạt được mục đích rời khỏi vương phủ.

Thân mình gầy gò của Vũ Văn Mặc có chút cứng ngắc xoay lại, nhìn về phía Mộ Dung Thu. Đôi mắt đen sâu thăm nóng rực nhìn nàng chăm chăm. Vạn vật trên thế gian như không hề hiện hữu, trong không gian lắng đọng ấy chỉ còn lại hai người họ. Trong đôi đồng tử trắng đen rõ ràng của hắn có đau thương, có mừng rỡ, có ngập ngừng do dự. Tất cả cảm xúc đều là vì nàng.

Nhìn một Vũ Văn Mặc khiến người khác đau lòng như vậy, suy nghĩ của Mộ Dung Thu bỗng chốc trống rỗng hỗn loạn. Vốn tưởng rằng gặp lại, nàng vẫn sẽ không bỏ xuống được. Mà lúc này, nhìn thấy hắn nàng mới biết được, mấy ngày này đối với bọn họ đều có cảm giác dài đằng đẵng.

Giương mặt khuyên thành tuyệt điểm của nàng khẽ xoay động, trên môi bỗng nở nụ cười đẹp như hoa. Nàng chủ động tiến về trước từng bước, giọng nhu hoà cười nói:

— Chẳng không ăn cơm sao?

Ngày khi vừa bước vào, nhìn thấy hắn, nàng bỗng nhiên hiểu được, vì sao đối mặt dù mọi công kích mà hắn không chống trả. Không phải bởi hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cũng không phải hắn không còn sức lực. Mà là hắn không muốn. Trong mắt nàng long lanh những giọt lệ trong suốt. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ có một mặt ngọc như vậy. Nàng chưa bao giờ quên lần đầu tiên gặp nhau, khuôn mặt lạnh lùng kia, không vì bất cứ chuyện gì mà biến sắc.

Người như hắn vốn nên như thế, vốn không nên bị tác động bởi bất cứ chuyện gì mà nên giống như mọi nam nhân ở thời đại này, không vì bất kì nữ nhân nào buông tha nhiều thứ như vậy, vốn nên hùng tâm tráng chí vì sự hưng thịnh của phủ Nam Dương Vương, vốn nên có thật nhiều con cháu, tận hưởng tề nhân chi phúc. Hắn vốn sinh ra đã là người như vậy.

Nhưng hắn lại từng bước một thay đổi vì nàng. Đúng vậy, nếu như không vì nàng, hắn sẽ không trải qua những chuyện này. Nàng bỗng nhiên muốn ôm lấy hắn, ôm chặt cơ thể gầy gò chỉ còn trơ xương của hắn.

Nàng muốn nói cho hắn biết, về sau nàng sẽ cùng tiến cùng lui với hắn.

Bỗng nhiên, nàng chạm đến giọt lệ trên khóe mắt hắn, nhìn giọt lệ kia theo khóe mắt chảy xuống, chảy qua gò má, xuống cằm rồi từng giọt nhỏ vào không gian đang lắng đọng giữa hai người. Lòng nàng run lên, nỗi đau đớn quen thuộc bỗng nhiên ập tới.

— Nàng không đi, phải không?

Giọng hắn run rẩy, ngập ngừng lại cần thận hỏi.

Mộ Dung Thu chớp mắt, giọt lệ trong suốt từ hốc mắt chảy xuống. Nàng không chế không được lớn tiếng thút thít, chậm rãi lắc đầu. Tầm nhìn bị ngăn lại, qua màn nước mắt, đáng vẻ của hắn mỏng lung mờ mờ, nhưng nàng vẫn không ngừng gặt đầu.

— Không đi, được không?

Trong giọng nói của hắn thậm chí có lẫn cả sự cầu khẩn.

Một người kiểu ngạo như hắn, vì giữ nàng lại mà ngập ngừng do dự không dám chắc chắn, dè dặt cân trọng câu xin nàng. Lệ trong mắt Mộ Dung Thu càng không ngừng tuôn ra, như không có ý dừng lại.

— Đứng đi, ta sai rồi.

Trong giọng nói nhẹ nhàng của hắn phảng phất mang theo hối hận chân thành.

— Mong lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau. Ta đời này tuyệt đối sẽ không lấy hai thể.

— ...

— Thử nghĩ, đứng đi.

Hắn bước về phía trước từng bước, lại cúi xuống. Hắn không biết nàng có chịu tha thứ cho hắn không, có thể lui một bước không. Hắn không cần sự bỏ thí hay thương hại của nàng. Cái hắn muốn chính là nàng, con người nàng, trái tim nàng.

— Được... Nhưng mà, chẳng phải ăn cơm.

Mộ Dung Thu nhấc chân lao đảo đi về phía trước từng bước, hai mắt đắm lệ nhìn hắn, liên tục gặt đầu, rất rõ ràng dứt khoát nói ra quyết định của mình.

Hai tay Vũ Văn Mặc không kiềm được run rẩy. Trong đôi mắt đen sâu thăm của hắn tràn ngập sự mừng rỡ như điên dại. Hắn năm bước cũng thành ba bước tức thì ôm nàng vào lòng.

Mà lúc này, Mộ Dung Thu lại không còn đủ sức chịu đựng thêm nữa, cả người mềm nhũn, ngã đi trong lòng ngực ấm áp của hắn.

— Thử nghĩ!

Vũ Văn Mặc kinh hoàng hô to. Nàng mới vừa hứa với hắn sẽ không đi nữa, hắn không cho phép nàng rời đi! Lòng hắn run lên, nước mắt xuôi theo gò má rơi xuống. Hắn run run vươn tay ra đặt vào chóp mũi nàng, cảm giác được hơi thở ấm áp của nàng.

Lập tức, đôi tay không ngừng run rẩy kia của hắn ôm chặt lấy nàng, xoay người, hướng về phía ngoài cửa hét lên:

— Gọi đại phu!

...

Hai canh giờ sau.

Mộ Dung Thu hoảng hốt cảm thấy đầu thật đau, cũng cảm thấy tay chân chẳng còn chút sức lực nào. Sự khó chịu này khiến nàng không thể tiếp tục ngủ nữa. Nàng cố gắng mở mắt ra, ý thức mơ hồ. Trần nhà nhìn rất quen thuộc, không khí phòng này cũng không hề xa lạ. Đau đớn khiến nàng nhận không được rên lên một tiếng.

— Thử nghĩ, nàng tỉnh rồi?

Luôn luôn canh giữ cạnh cửa sổ, Vũ Văn Mặc nghe thấy tiếng động, lập tức cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, mừng rỡ kêu lên.

Giọng nói quen thuộc và hơi ấm quen thuộc, Mộ Dung Thu đưa mắt nhìn về phía hắn.

Mới vừa rồi nàng không để ý, hắn thật gầy, cũng thay đổi thành lồi thối, trên mặt còn có cả râu ria lởm chởm. Nàng nhẹ nhàng nhếch miệng, giọng nói mang theo chút khàn khàn:

— Ta không thích nam nhân gầy.

Dứt lời, bàn tay bởi vừa tỉnh ngủ như không còn hơi sức rút ra khỏi tay Vũ Văn Mặc.

Vũ Văn Mặc tức thì cảm thấy vô cùng khản trương, đang muốn lên tiếng đã thấy nàng đưa tay sờ sờ lên bụng và ngực hắn. Nàng đầu mới, giọng khàn khàn nhưng nồng đậm hương vị làm nũng:

– Đều không có. Ta vốn thích nhất.

Trái tim đang treo lơ lửng của Vũ Văn Mặc lập tức nhẹ nhàng buông lỏng. Vừa rồi hẳn thật sự sợ hãi sẽ không cần hẳn nữa. Nhưng sau khi hiểu rõ lời nàng, trên khuôn mặt hẳn lại thoáng hiện lên nét đó ứng. Hẳn hẳn nữa nắm tay nàng, nghiêm túc trả lời:

– Ta sẽ cố gắng ăn cơm.

– Được, ta muốn nghiệm chứng thành quả.

Nụ cười bên môi Mộ Dung Thu càng lúc càng rạng rỡ hơn, nàng gặt đầu trả lời:

Hắn bỗng nhiên đông cứng, nhìn nụ cười nơi khoé mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, trái tim trống rỗng như được lấp đầy. Hẳn xoay người hôn lên mắt nàng, rất từ tốn dịu dàng, đôi môi ấm áp dừng trên rèm mi cong vút, trượt xuống chóp mũi, gò má, cằm, cuối cùng là làn môi hồng mềm mại.

Nàng nhắm chặt hai mắt, môi đỏ mọng khẽ mở, hai tay chủ động ôm cổ hắn, nghiêng đón nụ hôn dịu dàng dần trở nên cuồng nhiệt của hắn.

Nhưng nhớ đến cuồng, tình ý trên miền gửi gắm vào nụ hôn, dịu dàng thấm thiết mà nóng bỏng nhiệt tình hoà làm một.

Hôn có thể khiến người ta hít thở không thông, lại cũng là cách thức biểu đạt tình cảm trực tiếp thẳng thắn nhất.

Hắn hơi buông lỏng nàng ra. Ánh mắt nàng mê man nhìn hắn, tiếng nói mềm mại lại có vài phần giáo hoạt:

– Cởi quần áo, để cho ta kiểm tra một chút, bằng không về sau chẳng lại tuý tiện báo cáo kết quả công tác qua cửa.

Nàng, tình ý trên miền sâu nặng, lại quyến rũ là lời khiến người khác không thể cưỡng lại được. Mà lời nói nghịch ngợm của nàng lại làm cho tim Vũ Văn Mặc đập rộn lên.

– Thử nhí, nàng cũng biết hậu quả của việc cởi quần áo?

Hắn gắng sức áp chế dục vọng trong lòng, nhưng càng cố nén thì ngọn lửa nơi bụng dưới lại càng bùng lên mãnh liệt hơn.

Hơi thở nóng bỏng của hắn phun lên cổ Mộ Dung Thu, tức thì cả khuôn mặt đều đỏ lên, nàng nhịn không được cười ra tiếng, trừng mắt nhìn hắn, lắc đầu nói:

– Thử nhí không biết.

Dứt lời, nàng lại vươn cái lưỡi dính hương ra ngậm lấy tai hắn, cái lưỡi linh động chậm rãi liếm qua lại một vòng.

Cử động lần này không khác gì họa vô đơn chí, lửa cháy đổ thêm dầu. Vũ Văn Mặc thô ráp thở hỗn hển một tiếng.

Mới vừa rồi còn chủ động, Mộ Dung Thu bởi vậy mà hai gò má đỏ lên, nàng như có chút không thoải mái xoay xoay thân mình. Nhưng động tác này không nghi ngờ gì đã khiến cho Vũ Văn Mặc phát cuồng.

Đôi đồng tử sâu thẳm của hắn nhìn thẳng vào cặp mắt mông lung kiều diễm của nàng, ngón tay thon dài trắng nõn dịu dàng vén mấy sợi tóc rối rơi bên gò má nàng, tay kia thì khẽ trượt xuống bên hông, nhẹ nhàng kéo một chút đã rút đi đai lưng trên eo nàng.

Đôi mắt Mộ Dung Thu mê đắm nhìn hắn, bỗng nhiên lộ lên tiếng cười duyên:

– Ha ha ha a...

Trong lúc Vũ Văn Mặc chưa kịp đề phòng, nàng ngẩng đầu dùng sức mút lấy môi hắn.

Cả người Vũ Văn Mặc run lên, cúi đầu điên cuồng hôn nàng. Dục vọng bị kiềm nén bao ngày không được phóng thích nhất thời bùng nổ không hề cổ kị.

(Dưới đây là cảnh tượng mặt hồng tím đập cảm trẻ em dưới 18 tuổi, xin tự bịt tai. Hoặc là không nhìn thẳng— nguyên văn của tác giả hén)

– A... Ừm...

Hai kẻ đang điên cuồng hoàn toàn không hề ý thức, lúc này mới qua giữa trưa hơn một canh giờ, vẫn còn là ban ngày. Bọn nha đầu Mai viên ai nấy đều cúi đầu, đỏ mặt.

Trong lòng người người đều nghĩ: vương gia và vương phi thật sự là ân ái, ngay cả ban ngày cũng có can đảm “song tu”.

Một lúc lâu sau.

Kích tình qua đi, hai kẻ mới vừa lẫn lộn trên giường mới chậm chạp ý thức được chuyện này! Hiện tại là ban ngày đấy. Bọn họ thể nhưng không biết xấu hổ làm chuyện này!

Mộ Dung Thu vui cả khuôn mặt vào chân, dứt khoát vờ ngủ.

Vũ Văn Mặc nhịn không được cười một trận:

– Tình yêu đến, Thử nhí không cần thận thung.

Vốn biết nàng là nữ tử nhiều mặt, bất kể là phương diện nào cũng khiến người khác say mê, nhưng không ngờ, nàng còn có một mặt xấu hổ như vậy, quả nhiên là khiến hắn càng nhìn càng thêm kích động, ngọn lửa nhiệt tình dưới bụng vừa mới dập tắt hình như lại có xu thế bùng lên.

Chấn bị xóc lên một góc, Mộ Dung Thu thô đầu ra, có vài phần ai oán nhìn hắn, nói:

– Nếu chẳng không quyến rũ ta, chắc chắn ta sẽ không ý loạn tình mê. Lúc này cũng qua giờ cơm rồi, ta đói bụng.

Buổi sáng gấp gáp hồi kinh nên nàng còn chưa ăn điểm tâm, lúc này nhìn sắc trời đã là giờ cơm tối, khó trách lại té xỉu, vừa rồi còn vận động kịch liệt như vậy, lúc này bụng đang réo vang.

– Ta lập tức cho người chuẩn bị thức ăn.

Lúc này Vũ Văn Mặc mới nhớ tới nàng hôm mê ngủ mất hai canh giờ, sau khi tỉnh lại cũng chưa ăn cơm, hiện thời tất nhiên là cả người không còn chút sức nào. Tuy rằng rất luyến tiếc, muốn cùng nàng lại ôn tồn một chút, nhưng nếu nàng và hắn không ăn cơm, đâu còn sức mà làm chuyện khác?

Mộ Dung Thu gặt gặt đầu.

– Chuẩn bị chút cháo đi, một ngày không có hạt cơm nào vào bụng, nếu ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ có thể sẽ đau dạ dày. Sau đó bảo phòng bếp chuẩn bị canh gà hầm nhân sâm, chẳng cần bồi bổ.

– Được.

Vũ Văn Mặc dịu dàng đáp lại. Hai, ba lần đã mặc xong quần áo, sau đó bèn chuẩn bị ra gian ngoài dặn người chuẩn bị thức ăn.

Ngày lúc đó bên ngoài truyền đến tiếng nói êm ái của một nha hoàn:

– Bẩm vương gia, vương phi, Tam gia, Tứ gia, Ngũ gia và ba vị phu nhân cầu kiến, muốn thăm vương phi.

Vũ Văn Mặc hơi dừng bước chân, đôi mày bỗng ngưng nhú lại, suýt nữa đã quên trong phủ còn có đám người kia tồn tại.

Mộ Dung Thu khép hờ mắt, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo. Mấy người này tin tức thật nhanh nhậy. Nàng nhìn nhìn Vũ Văn Mặc cười nói:

– Hiện tại nên làm gì đây?

Tuy rằng vị đệ đệ đặt tiêu chuẩn của hắn đã rời khỏi vương phủ mấy năm trước, nhưng dù sao những người này cũng là em của Vũ Văn Mặc, lấy lý do vấn an Vũ Văn Mặc để quay về vương phủ rồi ở lại mấy tháng cũng là đúng lý hợp tình, Vũ Văn Mặc không thể chặn họ ngoài cửa, nếu không sẽ khiến người khác nói này nói nọ. Điều quan trọng nhất là, trong những người này đến tốt cùng là có mấy kẻ tha thiết mơ ước vị trí Nam Dương Vương của Vũ Văn Mặc?

– Để bọn họ đợi ở sương phòng đi, chúng ta ăn cơm xong rồi nói.

Vũ Văn Mặc nhẹ nhàng cười nói.

– Được.

Mộ Dung Thư gắt gât đầu. Trời đất bao la, lúc này không có gì quan trọng hơn cái bụng của nàng. Trước ăn no đã rồi nói sau. Hiện thời những người kia bỗng nhiên đến thăm, e rằng đã biết sức khoẻ nàng “có chút chuyển biến tốt đẹp”, người nào người này đều ôm mục đích riêng của mình tới thăm nàng đi? Nàng thật sự nên đáng hoảng “tiếp đãi” bọn họ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17

THÔNG BÁO

TỪ CHƯƠNG NÀY TRỞ ĐI HỒI KHÓ ĐỌC NHA MN

Ước chừng qua nửa canh giờ, phòng bếp người đem com canh đưa tới.

Vũ Văn mặc mấy tháng qua ăn cái gì đều là nhạt như nước ốc, dần dần vò vì, hiện giờ lại cảm thấy này vò cùng đơn giản là canh gà thế nhưng như thế mỹ vị, phòng bếp cố ý làm thấp phần thanh đạm, hẳn cùng Mộ Dung Thư ăn rất thích hợp.

“Tư hôm nay bắt đầu, nếu là làm ta phát hiện người không ăn com, cũng đừng trách ta không có chuyện trước nhắc nhở người, người này là thiết com là cương, không ăn com chính là ở tìm chết.” Mộ Dung Thư một bên ăn cháo một bên lăm bầm hai câu, tiểu bộ dáng thoát nhìn giống cái danh xứng với thực bà quân gia. Bất quá này nhường mấy lạng mất uy hiếp xem ở Vũ Văn mặc trong mắt, lại là trong lòng nóng lên, ấm áp hồ hồ.

Đây là hẳn này ngày nay tới giờ chỉ có xuất hiện ở trong mộng cảnh tượng, hiện giờ lại chân chân thật thật xuất hiện ở trước mắt, xuất khẩu lời nói tuy rằng nhìn như nói có chút mệnh lệnh, nhưng lại làm hẳn tâm vui mừng. Hẳn cho đã mất nhu tình mặt ý nhìn nàng, cười nói: “Hảo.”

Nghe được hẳn ngoan ngoãn gật đầu trả lời, Mộ Dung Thư vui vẻ, lại cúi đầu ăn một chút cháo.

Vũ Văn Mặc nhìn nàng gầy suốt một vòng lớn, sắc mặt tái nhợt, ngay cả chân trái đã hành động không tiện, liền lập tức hỏi: “Thư Nhi, nàng là như thế nào từ kia chạy ra tới? Sau lại như thế nào tìm được đường sống trong chỗ chết? Như thế nào bị Mã hộ vệ tìm được? Này chân cũng là ở lúc ngã xuống vách núi bị thương sao? Có hay không xem qua đại phu? Một hồi nữa người đi mời hoa đại phu đến xem, chân bị thương nếu là lâu dài không trị, ngày sau dễ dàng bị bệnh.”

Hắn liền tiếp hỏi ra một chuỗi dài vấn đề, làm Mộ Dung Thư mất đến lập loè, kỳ thật kia đoạn trải qua thật sự là giống như ác mộng, bất quá nàng nếu là không nói, hẳn khẳng định sẽ van phần lo lắng, nàng liền nuốt xuống trong miệng cháo, cười khẽ vỗ vỗ hẳn nu bàn tay, ý bảo hẳn chờ có khăn trương, theo sau liền cười nói: “Kia là đã nị Phương Dung Mai mê hoặc bắt ta, lúc ta tỉnh lại, liền tìm cơ hội cùng một khác bị trảo nữ tử cùng hợp tác, người kia xuống núi sau, chúng ta liền lập tức đối với phương dung mai xuống tay, theo sau thoát đi. Chỉ là ta vận khí có chút không tốt, nửa đường bị rắn cắn thương, đến sau khi xuống núi chung quy là thế lực chống đỡ hết nổi, được Triệu Ngự công tử biểu ca Liễu Dục cứu, theo sau liền ở Liễu phủ dưỡng thương. Trước đó vài ngày gặp được Triệu Sơ, nghe nói kinh thành đông đảo dự tính sau, ta liền quyết định lập tức trở về, mà Mã hộ vệ cũng vào lúc này biết được tin tức của ta. Đã nhiều ngày chúng ta không ngủ không nghỉ rồi cuộc vẫn là đúng lúc đuổi trở về. Người như thế nào sẽ cho rằng ta rơi xuống vực sâu?”

“Ồ trên núi có một mảnh góc áo của người, cùng người cùng chạy trốn ba vị nữ tử đều gặp bất trắc, cho nên mới sẽ làm ta có điều hiểu lầm. Không thể tưởng được người thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Vũ Văn mặc nhủ mảy trăm giọng nói. Nàng tuy nói như thế đơn giản, nhưng hẳn cũng nhiều ít có thể đoán được nàng vì cầu sinh, được người cứu lúc sau, cũng đều không phải là nàng hình dung như vậy nhẹ nhàng, nếu không ở Thượng Chi Trấn Hồng Lăng sẽ không không chiếm được tin tức. Chỉ là, nếu nàng không nghĩ làm hẳn lo lắng, hẳn cũng không cần phải ngán muốn rằng nói ra.

“Lúc ấy khá nặng chỉ lo chạy, vẫn chưa chú ý có nhánh cây kéo góc áo bị rách, bất quá may mà cũng không có sự tình gì. Ta còn là đúng lúc đuổi trở về.” Mộ Dung Thư hơi hơi mỉm cười. Hiện giờ sau khi trở về, mới biết được rằng là như vậy tương niệm hẳn, nhớ thương hẳn. Nếu là hẳn có việc gì, nàng sẽ hối hận cả đời.

Vũ Văn yên lặng mặc ý nàng lại lấy thêm một chén cháo, đưa tới nàng trước mặt, “Lại ăn một chén.”

Mộ Dung Thư bâu mỗi lúc lắc đầu, bưng kín bụng, “Ăn không vô.”

“Kia chờ buổi tối trước khi ngủ lại ăn đi. Này một chút Hiền Nhi khá nặng còn ở ngũ trư, chờ hẳn đã tỉnh, khiến cho hẳn tới gặp người.” Vũ Văn mặc cũng không cưỡng bách nàng, thời gian dài không có ăn com, vừa mới bắt đầu cũng đích xác không thể ăn quá nhiều.

Hiền Nhi? Mộ Dung Thư đôi mắt chớp động, đưa bé kia sợ là đã sợ hãi đi? Nàng rõ ràng đáp ứng hẳn sẽ không bỏ hẳn mà đi, nhưng chung quy là không có thực hiện, hẳn mất đi Liễu Ngọc Nhi cái này mẫu thân, hiện giờ có thể dựa vào tin cậy tin tưởng cũng chỉ có nàng. “Ăn, trong khoảng thời gian này, ta cũng thực sự nghĩ hẳn.”

“Tư biết người xảy ra chuyện, Hiền Nhi mấy ngày nay liền trăm mặc không ít, mỗi ngày càng là dụng công đọc sách. Mà ta cũng không có thời gian quản giáo hẳn. Thư Nhi, tha thứ ta một sự kiện, người xảy ra chuyện sau, ta liền đối với sự tình gì đều không để bụng, sợ đối Hiền Nhi chiếu có không chu toàn, đã liền hộ Vương đại nhân tới đón hẳn. Sợ là đã nhiều ngày liền phải tới.” Vũ Văn mặc có chút xin lỗi nói.

Mộ Dung Thư thần sắc một đốn, chỉ là nhẹ nhàng nhủ nhủ mấy sau, đó là gần ra mở ra, nàng nhẹ giọng nói: “Không ngại, chờ Vương đại nhân tới, ta đều có cách nói hướng hẳn công đạo.”

“Ăn được sao?” Vũ Văn mặc gắt gât đầu, tùy ý quay đầu lại nhìn nhìn đồng hồ cát, không sai biệt lắm đã tới rồi canh giờ, liền ôn thanh hỏi.

Mộ Dung Thư nhún vai hơi hơi mỉm cười, nàng thiếu chút nữa đã quên ở nhà kẻ còn có một đám sai lang hồ báo chờ nàng đấy! Ăn chút cháo sau, trên người quả nhiên có chút sức lực, liền đuổi đuổi người. “Đi thôi, đừng làm cho bọn họ chờ nóng này.”

“Ăn.”

Nhà kẻ.

Tổng cộng sáu người, ba vị phu nhân. Mỗi người đều là hoài bất động hoặc là cộng đồng mục đích tiến đến. Đợi gần một canh giờ, vài người đều có chút mệt mỏi, dần dần cũng tiêu tốn không ít kiên nhẫn.

“Này Vương phi thật đúng là cái già đại, chúng ta đều đợi sắp một canh giờ, nàng ỉng là còn bất lộ mặt, là muốn đem chúng ta đều lượng ở chỗ này?” Chu thị vệ mặt không kiên nhẫn chỉ sắc, tiềm giọng nói tức giận nói. Nàng là tam lão gia chính thế, trước kia ở bản thân quý phu khi chính là người người đều nghe nàng phân phó. Hiện giờ tới vương phủ, tự nhiên nàng vài phần ngạo khí.

Đến nỗi ngồi ở bên người nàng tam lão gia Vũ Văn hằm nhưng thật ra trấn định như vậy, ở này trên mặt không thấy được nửa phần không kiên nhẫn chi sắc, nghe thấy được Chu thị nói sau, hẳn lập tức lãnh quát nàng liếc mắt một cái, Chu thị lập tức bâu môi theo sau cũng ngậm miệng.

Bọn họ đối diện chính là bộ dạng tuần tú tú lão gia Vũ Văn khánh, Vũ Văn nghị, hai người bộ dạng thập phần giống tựa. Hai người bên người là bọn họ chính thế, phân biệt là Khương thị, Lâm thị.

Khương thị lớn lên kiều diễm như một đóa hoa mẫu đơn, vừa thấy liền biết là nương chiều tử bê, nhưng là trên người vẫn chưa có quan gia nữ tử khí chất, ngược lại nhiều vài phần thương nhân khôn khéo cùng lạnh lệ, nghe được Chu thị nói sau, trên mặt rất có vài phần khinh thường nói: “Nếu là không cái kia kiên nhẫn chờ, tam tẩu không bằng ở trong sân đợi. Hiện giờ liền đợi như vậy một hồi giờ Tỷ gian liền bắt đầu lăm bầm lăm bầm, nếu là làm Vương phi nghe thấy được, chẳng phải là phải bị tam tẩu bị thương tâm?”

Chu thị vừa nghe, tức khắc ghen lời. Nàng người này tuy rằng khẩu thẳng tâm mau, nhưng kia tâm địa gian xảo lại so với không được Khương thị. Khương thị nói mấy câu liền đem nàng miệng đồ gắt gao, thật chính là làm nàng nửa câu lời nói cũng chưa biện pháp phản bác.

Vũ Văn khánh vẫn chưa quản Chu thị, ở Chu thị khẩu thượng chiếm thượng phong sau, hẳn lúc này mới cong cong khóe môi, nhưng vẫn là một câu không nói.

Cuối cùng là Lâm thị, nàng từ lúc tiến vào vẫn luôn cúi đầu, Khương thị cùng Chu thị ngoài miệng công phu nàng so không được. Nàng bộ dạng bình thường, tuy rằng năm nay đã mười sáu tuổi. Nhưng rồi cuộc là tiểu gia nhà nghèo, nhát gan, vẫn luôn sợ hãi rụt rè không dám nói cái gì. Thành thân một năm tới, Vũ Văn nghị vẫn luôn yêu thích Quách di nương, trước sau đều không thích nàng, này liền làm nàng lúc càng là không dám mở miệng nói chuyện. Nàng khản trương đôi tay ở đầu gối nắm chặt.

Lâm thị bên người Vũ Văn nghị quả nhiên là từ đầu chí cuối đều không có liếc nhìn nàng một cái. Ngẫu nhiên nhìn đến nàng thời điểm cũng chỉ là nhủ nhủ mảy, liền dời đi tầm mắt.

“Một đám nữ tắc nhân gia, đều ở nói hươu nói vượn cái gì?! Cảm miệng!” Vũ Văn Hâm âm lãnh nhìn lướt qua Chu thị, lại nhìn thoáng qua Khương thị, lạnh giọng quát.

Phương diện này bối phận tối cao đó là Vũ Văn hằm, quả nhiên hẳn một mở miệng, liền tính là Chu thị cùng Khương thị còn muốn nói gì, cũng đều chỉ có thể đặt ở trong lòng.

Hiện giờ Nam Dương Vương phi thân mình dần dần chuyển biến tốt đẹp, các nàng tự nhiên không thể ở Nam Dương vương phủ điều vô vương oai. Đã nhiều ngày Vũ Văn mặc mặc kệ chuyện trong phủ, này Chu thị cùng Khương thị đã đang âm thầm trước đoạt quyền. Rồi cuộc Vũ Văn mặc nếu là không thể làm Nam Dương vương, phu quân các nàng từng người có thể sẽ có hi vọng, các nàng ngày sau cũng sẽ là này Nam Dương vương phủ chủ mẫu, tự nhiên có điều lo lắng.

“Tam ca hà tất tức giận. Nữ tắc nhân gia từ trước đến nay đều là nói nhiều. Hướng hồ các nàng nói lại là sự thật. Chúng ta đều đợi một canh giờ, nhưng vẫn là không thấy được bệng đáng Vương gia cùng Vương phi. Xem ra, chúng ta là không thấy được người.” Vũ Văn khánh giọng nói có chút âm dương quái khí nói. Bọn họ mấy cái huynh đệ, ai không biết Vũ Văn hằm là đối đầu với Vũ Văn mặc.

“Vương phi thân mình vừa vận chuyển tốt, khả năng này một chút đang ở nghỉ ngơi còn chưa đứng dậy, chúng ta chờ một chút đi.” Lâm thị ngẩng đầu nhìn mấy người chờ không có kiên nhẫn, thật cẩn thận mở miệng nói.

Mà nàng lời này một mở miệng, liền đưa tới sự bất mãn của mọi người, nơi này khi nào đến lượt nàng nói chuyện?! Lâm thị nhận thấy ánh mắt rơi xuống người, lập tức lại cúi đầu, không hề dám lên tiếng.

Coi như mấy người đều sắp đem kiền nhẫn tiền tôn không ít, Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn mặc hai người đã tới.

Vũ Văn mặc nâng Mộ Dung Thu vào nhả kẻ, hai người vừa đến, trong phòng mấy người đó là lập tức có tinh thần, vội nhìn về phía bọn họ.

Đầu tiên nhìn đến chính là Vũ Văn mặc, mấy người bỗng nhiên sững sốt, hôm nay Vũ Văn mặc tựa hồ cùng ngày xưa có điều bất đồng, nhưng đến tận cùng là nơi nào có bất đồng, bọn họ cũng nói không nên lời cụ thể tới. Lại xem Mộ Dung Thu, này Mộ Dung Thu nghỉ ngơi một hồi, lại bị tình yêu để chịu một phen, sắc mặt không hề tái nhợt, ngược lại có chút hồng nhuận, nhìn qua khí sắc rất tốt, thấy thế nào đều không giống bộ dáng là bệnh nặng, tuy rằng là so ba năm trước đây gầy một ít, nhưng lại so phía trước càng là ở tuyệt sắc khuynh thành mỹ điểm bên trong nhiều vài phần mai mai thái độ, càng là làm người đời không ra tâm mắt. Bực này tự sắc có thể so với Thẩm trác phi cùng Thẩm Quý Phi ba năm trước còn muốn tốt hơn. Tức khắc mấy người hai mặt nhìn nhau.

Mộ Dung Thu một đường từ mấy người bên người đi qua, dư quang bất động thanh sắc thấy bọn họ ánh mắt biến hóa kinh ngạc thu vào trong mắt. Nàng cùng Vũ Văn mặc vừa đến, cổ ý ở cửa đứng một hồi, nghe được mấy người bọn họ đối thoại, dựa vào đoạn đối thoại, nàng cũng nhiều ít dựa theo phía trước ấn tượng mà ngồi đối xuống, trong lòng đã có vài phần hiểu rõ.

Ngồi xuống lúc sau, Mộ Dung Thu âm thầm nhìn lướt qua Lâm thị, nữ nhân này tuy rằng nhất gan, khá vậy là một cái dám nói ra vài phần nói thật người. Đến nỗi Chu thị cùng Khương thị, đều không phải dễ đối phó. Lại xem Vũ Văn hãm, Vũ Văn khánh, Vũ Văn nghị ba người, Mộ Dung Thu trong lòng tức khắc không có gì ấn tượng tốt. Đoạt đồ vật nam nhân của nàng, năng tự nhiên cũng chưa gì ấn tượng tốt.

“Từ tới Nam Dương vương phủ liền nghe nói Nam Dương Vương phi thân nhiễm bệnh nặng, ở Mai Viên dưỡng bệnh. Em đâu vốn định tới thăm Nam Dương Vương phi, nhưng lại vài lần bị chặn ngoài cửa, nói là sợ Vương phi nhiễm khí lạnh. Hôm nay nghe nói Vương phi thân mình hảo chút, đều có thể đi xuống giường đi lại, đệ muội đứng là đứng ngồi không yên, lời kéo phụ quân liền tới vấn an Vương phi. Quả nhiên, Vương phi hôm nay cái khí sắc khởi sắc, vừa thấy liền biết là bệnh nặng mới khỏi.” Khương thị từ trước đến nay nhanh tay, Mộ Dung Thu vừa ngồi xuống, liền lập tức mở miệng, có vài phần nịnh bợ nói.

Mà nàng vừa dứt lời, bên kia Chu thị cũng không cảm lòng yếu thế, lập tức nói tiếp: “Đúng vậy, Vương phi hôm nay cái khí sắc nhìn qua thật là thực hảo. Nghĩ đến lại thêm dưỡng chút thời gian là có thể khởi hân. Về sau, em đâu chỉ cần một có thời gian liền tới trước mặt Vương phi thăm hỏi. Chỉ hy vọng Vương phi thân mình càng ngày càng khoẻ mạnh.”

Mộ Dung Thu dạm cười gật gật đầu, nhìn các nàng không nhanh không chậm nói: “Hai vị em đâu có tâm.” Nàng mới từ nha hoàn trong miệng biết được, tựa hồ là đã nhiều ngày Khương thị cùng Chu thị đã dần dần đem chính mình coi như nửa chủ từ trong vương phủ, rất có thể thay thế Nam Dương vương phủ chủ mẫu.

“Em đâu thực sự là lo lắng Vương phi thân mình.” Lâm thị thấy Khương thị cùng Chu thị đều cướp lời nói đầu, nàng chỉ có thấp thanh âm, thưa dãi nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hướng về phía Lâm thị hòa khí mỉm cười, “Tam đệ tức hôm nay xuyên này một thân xiêm y thực sự đẹp, bốn phi nhìn chính là thích. Này thân quần áo Sơn Tam đệ tức màu da trắng tuyết, càng là kiều tiểu khách nhân. Càng vì tình xảo chính là ông tay áo cũng lần vậy thượng đều bao nhiêu ra nước bùn mà không nhiễm bạch liên, sinh động như thật, chột xem qua đi, liền như thật hoa sen giống nhau.” Nàng tuy nói không phải cái hoá nhân kim tinh, nhưng là nhìn ra được Lâm thị là từ giữa già xuất thân, khó tránh khỏi có chút không phóng khoáng, giả cho Vũ Văn nghị lúc sau nhưng vẫn không được ưa thích, kết quả một cái đi nương nổi bật còn vẫn luôn để ở nàng phía trên, năng tự nhiên liền đem tư thái biến càng thấp, rõ ràng là cái chính thế, nhưng hành vi cử chỉ khiếp đảm như thế thật.

Lâm thị có chút tự sùng nhược kinh, nàng đột nhiên ngừng đầu nhìn hướng Mộ Dung thu, nàng có một đôi đom phượng nhãn, tuy rằng không phải ánh mắt đầu tiên nhìn lại là mỹ nhân nhĩ, nhưng lại lớn lên rất tinh tế thập phần dễ coi, nàng kinh hi nhìn Mộ Dung Thu, trên mặt khó được thần sắc vui sướng. “Nếu là Vương phi nhìn vui mừng, không chê, em đâu liền tự mình vì Vương phi thêm một kiện.”

Vũ Văn Nghị cũng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm thị, xem kỹ đem Lâm thị từ đầu nhìn đến chân, cuối cùng gật gật đầu xem như khen ngợi. Này cử làm Lâm thị nhảy nhót, mừng rỡ như điên không thôi.

Chu thị bĩu môi, Lâm thị quần áo trên người chắc là quần Áo tốt nhất trong tử? Không thể tưởng được cả ngày héo héo, nguyên lai cũng là có tâm nhãn.

Khương thị hi vọng không hiện ra sắc, nàng cười nói: “Đã sớm nghe nói Tam đệ tức nữ hồng cực hảo, vừa rồi không có nhìn kỹ, hiện tại xem ra, quả nhiên là thù công lợi hại.”

Lâm thị vừa nghe, càng là nương ngừng đem từ đầu xuống trước ngực. Khương thị thấy tâm sinh khinh thường cười lạnh, quả nhiên là chưa hiểu việc đời tiểu gia đình!

Vũ Văn mặc trước sau cũng không lên tiếng, vừa rồi trên đường Mộ Dung Thu cũng đã dần quá hân, nữ hân ở một bên nhìn. Nàng thực hiểu biết hân, đối phó chuyện tình phụ nhân, hân không kiên nhẫn đi ứng phó. Đến nỗi nấy đệ đệ, từ tiểu quan hệ liền không phải đặc biệt thân cận, mà bọn họ lần này trở về nguyên nhân nhiều ít đều cùng Nam Dương vương chi vị có điều quan hệ.

Vũ Văn mặc lạnh lùng dung nhan lúc này càng là lạnh băng, đôi mắt sâu thăm lăm người xem không được hân suy nghĩ cái gì. Vũ Văn hãm mấy người nhìn thoáng qua sau, không biết vì sao đều có vài phần chột dạ thấp đầu, hoặc là có chút sợ hãi cúi đầu.

“Hiện giờ Vương phi thân mình hảo chút, Vương gia cũng là có thể yên tâm.” Vũ Văn Hãm từ trên người Vũ Văn Mặc thu hồi tầm mắt, liền lại nhìn về phía Mộ Dung Thu cười nói. Hân kinh thương hồi lâu, trên người sớm đã có hơi thở của thương nhân, khi mở miệng nói chuyện, ngữ khí là thập phần bình thản.

“Đúng vậy, mấy ngày nay Vương gia lo lắng bốn phi thân mình, thực sự thao không ít tâm. Còn hảo bốn phi thân mình tranh đua, mắt thấy thân mình hơn phần nửa. Vương gia cũng có thể yên tâm. Ngày này sau cũng có thể làm Tam đệ, tứ đệ, Ngũ đệ thiếu phí tâm tư.” Mộ Dung Thu lướt qua ly nước trà, nhân nhợt ánh mắt lại ngắm có ý sắc bên ánh sáng từ Vũ Văn hãm hướng Vũ Văn khánh, Vũ Văn nghị nhìn lại.

Tuy nói nàng lời này nói chính là bình thản, mềm nhẹ như ngày xuân mới vừa hóa khai tuyết thủy, nhưng lại ẩn ẩn cũng lộ ra hàn khí. Vũ Văn hãm không dấu vết nhàu nhu này, đều không phải ngu ngốc, tự nhiên từ Mộ Dung Thu trong miệng nghe ra vài phần uy hiếp cùng cảnh cáo chi ý.

“Vương phi lời này sai biệt, chúng đều là Vương gia thân đệ đệ, tự nhiên có một số việc đối Vương gia chia sẻ. Vương phi có thể là dưỡng bệnh đã lâu, này bên ngoài phát sinh sự tình không rõ lắm. Nếu là chúng ta huynh đệ không đối nhau giúp đỡ, chắc chắn làm người ngoài chê cười. Chúng ta cùng Vương gia chính là từ nhỏ đến lớn tình cảm thân sinh huynh, này mọi việc đều là phải vì Vương gia chia sẻ.” Vũ Văn khánh nhủ mấy ngữ khí có vài phần không tốt nói.

Bọn họ tới Nam Dương vương phủ chính là không nghĩ để cho người khác đoạt chỗ tốt, này nếu là Vũ Văn mặc không thể làm Nam Dương vương, tự nhiên không thể đem Nam Dương vương vị nhường cho người khác.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không giận lại là bên môi gợn lên tươi đẹp như cánh xuân cười.

“Tứ đệ này phần tâm tư thực sự lệnh người cảm động. Bốn vương tâm linh.” Vũ Văn Mặc mắt hiện nên về u lẫm nhìn lướt qua Vũ Văn khánh, sau thanh âm cực kỳ trầm thấp nói.

“Tứ đệ dù sao cũng là tới vương phủ làm khách, nếu là làm tứ đệ vị trong vương phủ sự lo lắng, sợ là càng sẽ nhân người đầu đề câu chuyện. Vốn dĩ tứ đệ là nghĩ vì Vương gia phần ưu, nhưng rơi vào người khác trong mắt, sợ là sẽ hiểu lầm tứ đệ có ý đồ khác. Này lời đồn nhiều, nếu làm tổn thương tình cảm huynh đệ, sợ là ngày sau hối hận không kịp.” Mộ Dung Thu sau khi nghe Vũ Văn mặc nói, khẽ môi mang theo ý cười. Vũ Văn hãm cực nhanh nhìn lướt qua Vũ Văn mặc, xem ra vừa rồi không có nhìn lầm, Vũ Văn mặc quả nhiên là có điều thay đổi, sợ là không hề sẽ bị người khinh dễ. Có lẽ từ đầu chí cuối hân đều không có bị khinh dễ qua. Nếu là như thế, Vũ Văn mặc tâm tư sâu trầm, không khỏi quá mức đáng sợ. May mà hân từ lúc bắt đầu đều không có dị tâm.

Khương thị thấy bản thân nam nhân bị Mộ Dung Thu như vậy bất động thanh sắc nói mấy câu liền nổi mặt xám mây tro, trong lòng pha huyệt băng, liền ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Này hiện giờ bên ngoài người nghị luận cũng không phải là Nam Dương vương phủ gia sự, nghị luận càng có rất nhiều Vương gia chung thân đại sự, cùng Nam Dương vương phủ ngày sau hưng bại.”

Này khắp thiên hạ người người ai không biết Vũ Văn mặc là không thể có hậu?! Bên ngoài khó nghe nói nhiều đi.

Lâm thị có chút lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu, những cái đó khó nghe không thể lọt vào tai nói nàng là nghe nói.

Vũ Văn nghị, Chu thị, Vũ Văn khánh, Vũ Văn nghị đều là lập tức đem ánh mắt tụ tập ở Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn mặc hai người trên người.

Nghe ngôn, Mộ Dung Thu trong mắt một lược mà qua ánh mắt, sắc bén mà lạnh thấu xương. Nàng đầu tiên là đối Vũ Văn mặc ôn nhu cười cười, theo sau nhìn về phía Khương thị.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 18

Khương thị mới vừa vào nói liền có chút hối hận, có chút lời bản thân chính là ở trong viện nói còn có thể, nhưng làm trò trước mặt Mộ Dung Thu, lại là trăm triệu không thể nói.Vừa rồi không nhịn xuống, buột miệng thốt ra. Trước mắt lời nói đã xuất, quả quyết không có đạo lý hối hận. Khương thị âm thầm buồn rầu, hôm nay như thế nào lại thiếu kiên nhẫn?!

Chu thị nhường mấy sao, một bên dựa vào bàn, vẫn ung dung chờ xem kịch vui. Từ khi trở lại vương phủ, Khương thị là người nhủ chuyện nàng đối chơi gay gắt, trước mặt nàng khoe ra này quần áo, kia kiện trang sức, trước kia co hồ noi chốn chốn thương phong, hiện tại sợ là muốn tự hủy mình mất.

Vũ Văn Khánh âm thầm trừng mắt nhìn liếc một cái Khương thị, ở trước mặt Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu nói cái gì đều có thể nói, nhưng chính là những lời này không thể nói! Người ngoài nói như thế nào đều không cách nào can, nếu là từ người trong nhà trong miệng nói ra, này không phải bản thân cấp bản thân tin cách biệt sao?!

Mọi người tâm tư thấp thỏm, bất quá đều mang tâm tư cẩn thận chờ xem Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc phản ứng.

Ai ngờ, Vũ Văn mặc như cũ trước sau như một, sắc mặt lạnh như băng, tựa như vừa rồi không có nghe được Khương thị câu nói kia dường như.

Mộ Dung Thu trong lòng thực không thoải mái! Mà này không thoải mái hậu quả, này Khương thị mấy người tự nhiên là vô pháp đoán trước. Nàng tươi cười như hoa nhìn về phía Khương thị, cười hỏi: “Nga? Là cái gì đồn đãi? Nói đến nghe một chút, bốn phi đích xác dưỡng bệnh thời gian lâu lắm, lâu cũng không biết bên ngoài đã xảy ra sự tình gì, đến tận cùng đầu đường hẻm nhỏ chỉ gian nghị luận Nam Dương vương cái gì, Nam Dương vương phủ cái gì? Tứ đệ tức, nói đến nghe một chút đi.”

Khang thị khẽ cắn miệng, trên mặt chỉ có thể xấu hổ cười, đứng ngồi không yên hoạt động hai hạ thân tử, tới rồi này phần thượng, nặng nhưng thật ra không thể lùi bước, liền xấu hổ cười hai tiếng sau, trả lời: “Vương phi nghe xong nhưng chớ có sinh khí, rốt cuộc đây cũng là sự thật. Hiện giờ Đại Hoa Quốc tiện nơi người đều biết, Nam Dương vương không thể có hậu, cho nên mới sẽ có như vậy nhiều đồn đãi. Còn có, hiện giờ ở trên triều đình, Nam Dương vương.....”

“Cảm tạ!” Người cái gì thân phận, một cái phụ nhân nơi hươu nói vượn cái gì!” Vũ Văn khánh bỗng nhiên chặn đứng Khang thị nói, gài lên một tiếng. Khang thị bị uống thân hình một trận, mới ong ong, nhìn Vũ Văn khánh sắc mặt khó coi không thôi, liền lập tức có chút co quắp cúi đầu. Vũ Văn khánh theo sau đối Mộ Dung Thu nói: “Vương phi chớ có nghe năng phụ nhân nói vậy, năng một cái nữ tắc nhân gia chỉ biết học nhân gia lời nói vậy.”

“Bốn phi nghe như thế nào đều không giống như là lời nói vậy, này đó ngôn luận bốn phi đã sớm đã nghe nói. Theo lý thuyết lời này từ Vương gia trong miệng nói ra, cũng không tính cái gì, bên ngoài người nghị luận khiến cho bọn họ nghị luận đi. Nhưng bốn phi lại nghe nói Tam đệ, tử đệ, Ngũ đệ hồi vương phủ, không phải vì Vương gia chia sẻ, mà là muốn đoạt Vương gia Nam Dương vương vị, các người nói, này bên ngoài người nghị luận hay không là tin đồn vô căn cứ?! Bốn phi hiện tại như là vô vàn phần mơ hồ. Này thật thật gì giả, giả giả thật thật, tựa hồ như là theo lời tử đệ tức, đều là thật sự?!” Mộ Dung Thu cảm lấy khăn gấm làm bộ làm tịch ở trên mà tùy ý lau hai cái, thanh âm nhàn nhạt, biểu tình cũng nhàn nhàn nói.

Những lời này có thể nói là tiếng sét! Nổ vang Vũ Văn Khánh kinh hãi, kia trên trán bắt đầu toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Vũ Văn Mặc trong lòng buồn cười, hiện giờ ở phổ lớn ngộ nhỏ về hẳn không thể có con nghị luận đã che trời lấp đất, mà lời nói lại là từ hẳn trong miệng mà ra, tự nhiên là không thể cãi lại cái gì, chờ lại quá cái đã hơn một năm, năng có thân mình, liền có thể đã chứng hẳn thân, chứng minh hẳn “ hành ”, rốt cuộc từ đầu chỉ cuối hẳn đều không thêm đề ý này đó. Hiện giờ năng không nhanh không chậm, nhẹ nhàng bằng quơ đem sự tình vận vào, nói ra một cái khác sự thật, thấy đầu màu chỉ hướng người khác, chiều này, năng từ trước đến nay vẫn dụng tự nhiên, làm hẳn một đường xem ra, rất là thần phục.

Hắn ngừng đầu nhìn lướt qua Vũ Văn khánh, thanh âm lãnh như một khối băng, “Lời đồn nhiều, khó tránh khỏi làm người suy đoán hoài nghi. Bốn vương cực tướng biết được này đồn đãi đến tột cùng hay không là thật.”

Vừa dứt lời, Vũ Văn khánh hai mắt đỏn mở to, này Vũ Văn mặc mấy ngày nay vẫn luôn là không đề ý tới vận sự, rất có làm cho bọn họ này đó đề đề tranh một tranh xu thế, như thế nào hôm nay cái thế nhưng sẽ biến hóa như thế to lớn, cũng có vài phần hùng hổ dọa người hươu v?

Khang thị lúc này là tất cả hồi hận a, vừa rồi thật là cái hay không nói, nói cái đó, quả thực là đảo mồ chôn mình. Trước mắt, đem này lửa lớn đều đẩy qua năng cùng trên người phụ quân!

Mộ Dung Thu tươi cười bình thản, ánh mắt lại có vài phần lạnh thấu xương nhìn Vũ Văn Khánh cùng Khang thị, chờ bọn họ đáp lại. Năng hôm nay cái trong lòng có chút hụt hẫng, vừa mới trở về, liền phải trước ứng đối Hoàng Hậu cùng Hoa Phi, cùng Vũ Văn Mặc tính ý miên man, tình chàng ý thiếp, bọn họ khen ngợi, lại đây phủ huy không khi không nói, càng là ở trước mặt năng nói năng nam nhân không phải, này không phải bản thân hướng trước hòng sủng ái?!” “Tử đệ đây là làm sao vậy? Trước mắt chính là mùa đông, như thế nào sẽ mồ hôi đầy đầu?” Năng mắt lạnh nhìn Vũ Văn khánh thân sắc biến hóa, trong lòng càng hụt hẫng. Vũ Văn mặc từ nhỏ là ở dưới hoàn cảnh nào lớn lên? Gặp chuyện, đầu tiên đối chính mình như hổ rình mồi lại là thân đệ đệ! Bất quá, năng dư quang nhìn lướt qua Vũ Văn Nghị, tựa hồ cái này Vũ Văn Nghị nhưng thật ra không có nhiều ít cong khúc cong nói tâm tư.

Vũ Văn khánh nghe vậy, mồ hôi trên trán càng nhiều. Hắn căng da đầu trả lời: “Đầy đều là đồn đãi, Vương gia cùng Vương phi chớ có tin tưởng. Tử đệ, Ngũ đệ, Tam ca, sao có thể có tâm tư khinh thường?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Đầy đều là đồn đãi, cũng không biết nhà ai người không thể gặp chúng ta Nam Dương vương phủ người hòa khí, đó là suy nghĩ biện pháp ở bên ngoài vu tội. Vương gia cùng Vương phi nhưng đều là người sáng suốt, này đồn đãi tự nhiên không thể tin tưởng.” Khang thị có chút chân tay luống cuống, trên mặt cười tựa khóc tựa cười.

“Ngạ? Nhưng ta vừa rồi nghe nói, Vương gia đã nhiều ngày thân mình có chút không thoải mái, đó là nghỉ ngơi mấy ngày. Tử đệ cùng Ngũ đệ chính là muốn quyền lợi Vương gia. Tử đệ tức cùng Tam đệ tức cũng là muốn vì bốn phi chia sẻ việc vật trong phủ. Này đệ đệ, nhóm em đầu nhưng đều là có tâm.” Mộ Dung Thu gọi lên khỏe mới cười lạnh nói.

Rõ ràng là lòng Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết, còn lại là ở năng trước mặt đùa nghịch bộ dáng làm người buồn nôn. Thật ra năng cùng Vũ Văn mặc là Nam Dương vương phủ bài trí?

Nếu bọn họ không thừa nhận, năng khiến cho bọn họ không thừa nhận rốt cuộc! Nhìn xem này đồn đãi còn như thế nào truyền, các năng còn như thế nào vọng tưởng Vũ Văn mặc Nam Dương vương chi vị!

Mộ Dung Thu don giản nói mấy câu, làm trong phòng vài người càng là khẩn trương không thôi, này Mộ Dung Thu hành sự không phải quá có lý.

Vũ Văn mặc tuy rằng ít nói, nhưng luôn là ở lúc Mộ Dung Thu vừa dứt lời, liền nói một câu làm người ta đứng ngồi không yên nói, “Thật là có tâm.” Hắn lời này nói lạnh như băng, lại dấu điểm khinh thường.

“Ta cùng Vương gia trước mặt hạ nhân cũng thật tâm chân ý công bố, ta tuyệt đối không có tâm tư đó.” Vũ Văn Khánh biết lúc này nếu là không nói chút gì, Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn mặc đều sẽ không bỏ qua, liền lập tức làm bộ làm tịch làm lơ. Hắn lại âm thầm cặp Vũ Văn nghị để ánh mắt, Vũ Văn nghị đầu dạng cũng gật đầu ứng thừa nói: “Những cái đó đều là đồn đãi, chúng ta người một nhà tự nhiên muốn đồng tâm hiệp lực.”

Vũ Văn hãm trước sau đều là chưa nói, một chút mất tự nhiên cũng không có, liền thành thành thật thật đợi. Nếu là tâm tư quá mức linh hoạt, không nên làm sự tình sau, sẽ chỉ làm bản thân có kết cục khó coi, hẳn trước nay đều có tự mình hiểu lấy, cho nên từ nhỏ đến lớn, cũng không vọng tưởng quá được hết thảy như Vũ Văn mặc. Bất quá, nếu là Vũ Văn Khánh và Vũ Văn nghị, hẳn tự nhiên sẽ tranh đoạt một phen.

Mộ Dung Thu nhượng mấy, Vũ Văn Khánh và Vũ Văn nghị đều thể hiện thái độ, năng tự nhiên không thể nói cái gì nữa. Mãn nhà ở người nghe, khó tránh khỏi sẽ nói năng có chút hùng hổ dọa người, có một số việc cũng không cần lập tức giải quyết, rốt cuộc ngày sau thời gian còn dài, cơ hội thực nhiều, năng rất có kiên nhẫn.

“Em đâu bất quá là thấy Vương phi ở Mai Viên dưỡng thương, này trong phủ mặt hạ nhân mỗi người đều lười biếng không thôi, nếu là bị truyền đi ra ngoài, bên ngoài người sợ là đều sẽ nghị luận Vương phi. Em đâu vốn định đi trước xin chi thị Vương phi, nhưng Vương phi đang ở dưỡng bệnh, không thấy khách. Em đâu thật sự đi xem bất quá mắt, liền đối những cái đó kiểu ngạo hạ nhân quân giáo một phen, em đâu chính là cái gì tâm tư đều không có.” Chu thị lập tức mở miệng phủi sạch quan hệ. May mà phía trước năng vẫn chưa thật sự đem vương phủ quyền to nắm giữ ở trong tay, nếu không trước mắt thật đúng là vô pháp thoát thân, năng có chút vụ sướng khi người gặp họa nhìn về phía Khang thị. Mấy ngày nay Khang thị nhưng không nhàn rồi, nghe nói là cường quân không ít sự tình, vớt không ít chỗ tốt.

Khang thị một chút liền hoảng sợ, năng nguyên bản liền ngồi trong lòng Mộ Dung Thu bệnh chết, cổ ôm không ít quyền lợi nơi tay, hiện giờ lại đều thành nhục điểm. Nhưng năng ở ôm quyền sau mới biết, này trong vương phủ mặt nước rất lớn, năng bất quá là quân nấy ngày, liền tự lợi không ít bạc. Hiện giờ nếu là bảo năng giao ra đi, thật sự không muốn. Hơn nữa hiện giờ Mộ Dung Thu còn bệnh, trong phủ mặt lại không có trác phủ đi nương giúp đỡ quân sự, năng liền càng không nghĩ giao ra đi.

Tâm lý một sự suy nghĩ cái tâm tư sau, Khang thị đó là quyết định chủ ý, năng đây mặt chân thành nói: “Vương phi ngài thân mình không phải chưa tốt, nhiều ngày này vẫn là nhiều hơn nghỉ ngơi đi. Chúng ta đều là thân thích, tự nhiên có thể giúp đỡ chia sẻ liền giúp đỡ Vương phi chia sẻ, chờ Vương phi thân mình tốt một chút, lại nhọc lòng mấy chuyện vận vật.” Năng lời này nói gấp mảy, đã không có thừa nhận chính mình đoạt quyền, lại nói vài câu quan tâm, rốt cuộc đuổi tay không đánh khuôn mặt tươi cười người.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu không khỏi buồn cười. Vũ Văn mặc bụng cho năng một ly trà xanh, làm năng nhuận giọng đỡ khát. Năng tiếp nhận, thông thả ung dung nhấp mấy ngụm, nhìn về phía Khang thị, lúc này mới mở miệng nói: “Hiện giờ bốn phi thân mình đã có chuyển biến tốt đẹp, có một số việc nhỏ nữa là lại phiền toái em đâu, bốn phi trong lòng bản khoan.”

“Vương phi chớ có như thế khách khí, Vương phi an tâm dưỡng bệnh, làm Văn nhi giúp Vương phi xử lý này đó việc vặt, quá chút thời gian Vương phi thân mình khỏi hẳn, lại quân cũng không muộn, rốt cuộc thân mình cũng không phải là việc nhỏ, nếu là lại bị bệnh, sợ là hồi hạn không kịp.” Vũ Văn khánh cũng mở miệng giúp đỡ Khang thị. Hẳn tự nhiên biết Khang thị lấy được không ít chỗ tốt, mà hẳn cũng là cực kỳ xem trọng này đó này đó nước lộc, tự nhiên không nghĩ hiện tại liền không có, càng quan trọng một chút là, Vũ Văn mặc tiền đó không rõ, ai biết kế tiếp lại sẽ như thế nào? Nếu là tai ương lại đến, bọn họ sợ là ngày sau cũng vô pháp đã chịu Nam Dương vương phủ phủ hộ mà sinh tồn.

“Tuy nói là người một nhà, nhưng bốn phi dù sao cũng là vương phủ chủ nhân. Tử đệ tức liền sống yên ổn ở trong phủ mà làm khách đi. Chuyện khác không cần nhiều quân.” Mộ Dung Thu thân sắc chưa biến, cười khẽ mở miệng. Trong lòng nhưng không khỏi thầm mắng: Này hai vợ chồng là một đường một hàng, vớt mấy ngày chỗ tốt nhưng không muốn bỏ, hiện giờ thế nhưng càng thêm lòng tham không đáy! Thật là chê cười! Bọn họ cho rằng năng Mộ Dung Thu sẽ như vậy đại công phụng hiến tinh thần, bọn họ càng là muốn, năng có tính không đồng ý!

Khang thị vừa thấy Mộ Dung Thu như vậy, liền trong lòng thầm mắng: trong vương phủ năng đã được nhiều chỗ tốt, hiện tại bọn họ bất quá là muốn lấy một ít, kết quả, năng thế nhưng như vậy ngăn trở, thật sự là đáng giận.

Nhưng này vương phủ chủ nhân không phải nẫu, nếu là Mộ Dung Thu cứng bức, năng tự nhiên không lời nào để nói. Nhưng, liền như vậy tự bỏ, lại thật sự không cam lòng, đối mặt đạo qua một vòng, bỗng nhiên có chủ ý, năng che lại đầu, kêu thán nói: “Ta đau quá a, phụ quân, ta đau đau quá.”

“Như thế nào sẽ bỗng nhiên đau đớn? Có phải hay không mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt?” Vũ Văn khánh làm bộ làm tịch quan tâm hỏi.

Này đầu Mộ Dung Thu mất lạnh nhìn bọn họ diễn trò, không thể tưởng được Khang thị vẫn là như thế căn quấy!

Chu thị lời nói lạnh nhạt nói: “Như thế nào đang tốt hiện tại đau đầu? Tử đệ tức thật đúng là vừa vận.” Khang thị cho rằng năng về điểm này tâm địa gian giáo là có thể lừa bịp mọi người? Thật sự là làm hành động mọi người khinh thường.

Khang thị nghe vậy, sắc mặt nháy mắt liền khó coi ba phần, năng hướng tới Mộ Dung Thu kêu rên nói: “Vương phi, em đâu bỗng nhiên cảm giác được đau đầu, muốn về viện nghỉ ngơi trong chốc lát, thỉnh Vương phi thứ lỗi.” Dứt lời, năng lại kêu thán hai tiếng. Nếu là không có nhìn đến phía trước một màn người, chắc chắn bị năng giờ phút này bộ dáng sợ hãi.

Nói, Khang thị phía sau nha hoàn liền tiến lên đây, đỡ Khang thị liền đi ra ngoài.

Mộ Dung Thu cười lạnh nhìn Khang thị chuyển qua đi rồi, trên mặt nhìn như thấp phần lo lắng, ngữ khí cũng thấp phần quan tâm nói: “Xem ra tử đệ tức là quá mức mệt nhọc gây ra, một khi đã như vậy, mấy ngày nay phải hảo hảo nghỉ ngơi đi. Chớ nghĩ ngợi những chuyện phiền nhiễu.” Không cho Khang thị đem mấy ngày nay nuốt vào ngân lượng nhỏ ra, đã là năng nhàn từ. Rốt cuộc bọn họ cũng là thân nhân Vũ Văn mặc, có một số việc nhỏ vẫn là chớ có làm quá tuyệt tình, bất quá, cũng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tâm lưg kia tựa như hết hoảng mà chạy, một chân vào đập đến ngưỡng cửa, Khang thị vừa nghe đến những lời này, tức khắc chân bước hụt, khuôn mặt vận vào. Năng mới ong ong, muốn cãi lại, nhưng lại nghĩ đến chính mình vừa rồi lời nói nói dối, lập tức liền cảm thấy đi đến bên ngoài kia chỉ chân trầm trọng không thôi.

Chu thị cảm khăn gấm chặn miệng, che khuất miệng năng mỉm cười. Mấy ngày nay Khang thị nói chón chếm thương phong, nghiêm nhiên một bộ tư thái Nam Dương vương phủ chủ nhân, hiện giờ còn không phải Mộ Dung Thu nói nắm ba câu, làm cho quân bách bất kham? Này một chút, ngay cả cãi lại cũng không có.

“Em đâu Tạ Vương phi quan tâm. Em đâu chắc chắn đường hảo thân mình.” Khang thị liền tính lại không nghĩ quay đầu lại đối mặt với mọi người, nhưng hiện tại cũng cần thiết quay đầu lại đối mặt. Năng quay đầu lại đối Mộ Dung Thu hành lễ hành lễ. Câu này nói năng muốn cần lười tự sát.

Vũ Văn khánh khỏe miệng vừa kéo, trước đó vài ngày liền nghe nói, Nam Dương Vương phi đã sớm không phải giống ba năm trước mặc người khi dễ, hiện giờ Nam Dương Vương phi làm người không dám khi dễ, hôm nay xem như có chút kiến

thức. Nay Thái Cực quyền đánh, là một bộ một bộ, mỗi người cũng chưa rơi xuống.

“Xem tứ đệ sắc mặt trầm ngưng, xem ra hẳn là thấp phần lo lắng tứ đệ tức, hiện giờ bốn phi cùng Vương gia đều thực hảo, tứ đệ đừng lo, lúc này tứ đệ tức nên được tứ đệ quan tâm.” Mộ Dung Thu dư quang nhận thấy được Vũ Văn khánh khó coi cực kỳ sắc mặt, liền lập tức cười nói

“Là.” Vũ Văn khánh vốn dĩ cũng không biết làm sao đi xuống, vừa lúc Mộ Dung Thu đã mở miệng, hẳn liền lập tức đứng dậy, đi theo Khương thị cùng nhau rời đi.

Vũ Văn Khánh và Khương thị cùng nhau rời đi, trong phòng không khí bỗng nhiên có chút ngưng trọng.

Mộ Dung Thu cảm giác còn hảo, này Vũ Văn mặc một thân khí lạnh cũng không phải đối nàng phát ra, nàng tự nhiên không có cảm giác gì đặc thù. Kỳ thật cũng âm thầm cảm thấy khá tốt, nếu là hẳn ngày sau phát triển trở thành khối băng, tin tưởng cũng không có nữ nhân chen chúc mà đến.

“Quá mấy ngày đó là sinh nhật Vương phi, chúng ta toàn gia cũng có thể nào nhiệt náo nhiệt, hiện giờ Vương phi thân mình còn chưa khỏi hẳn, không bằng liền có em dâu tới vì Vương phi chuẩn bị sinh nhật yến đi.” Chu thị tươi cười thân thiết nhìn về phía Mộ Dung Thu cười nói. Nàng đây là đã sớm đánh hao chủ ý, thông qua sinh nhật yến, nâng không những có thể nhận thức càng nhiều danh môn thái thái cùng cô nương, vì chính mình ngày sau có thể lót đường.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu sắc mặt trầm mặc, ả sinh nhật? Bỗng nhiên nhớ tới Mộ Dung Thu sinh nhật đích xác mau tới rồi. Nàng kiếp trước sinh nhật là ở tháng hai, hiện giờ là tháng 12, liền có chút nhớ không rõ ràng, nàng cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Nàng tuy nói hiện tại không có gì sức lực là lặn lội đường xa gây ra, nhưng chân thương như cũ là không quá tiện, nếu là làm nàng nghĩ thu xếp những việc vặt đó, cũng thật là quá mức hao tâm tổn sức, rốt cuộc nàng trở về mục đích đều không phải là vì việc nhỏ đó. Nhìn mặt Chu thị, tự nhiên có thể đoán được nàng cũng là đánh bản tính như ý. Bất quá, nếu là vì nàng làm sinh nhật yến, tự nhiên sẽ đem thực sự tình giao cho nàng xem qua, nếu Chu thị muốn ôm cái này sống, nàng liền cho nàng đi.

“Xử lý sinh nhật yến thấp phần phiền toái. Sợ là muốn phiền toái Tam đệ tức. Bốn phi bệnh nặng mới khỏi, này sinh nhật yến liền giống như già yếu, đơn giản liền có thể.” Mộ Dung Thu cười nói.

Chu thị lập tức cười ha hả đáp: “Là, là, em dâu nhất định sẽ tận tâm làm tốt. Nếu là có không hiểu, em dâu nhất định sẽ đến xin chỉ thị Vương phi.”

“Ân.” Mộ Dung Thu gật gật đầu.

“Vương phi quá sinh nhật, em dâu không thể giúp gấp cái gì, bất quá nếu là Vương phi muốn tìm người trò chuyện, hoặc là có sự tình gì yêu cầu phân phó, liền sai người tới phân phó em dâu.” Lâm thị vừa nghe Chu thị làm nhiều như vậy, mà nàng lại thấy có chút không đúng, tức khác có chút chân tay luống cuống đứng dậy nói.

Nhưng lời này nói ra nom nớp lo sợ, thật cẩn thận, cũng cái tiểu nha hoàn không sai biệt lắm. Chọc đến Vũ Văn nghị âm thầm chán ghét quét nàng liếc mắt một cái. Này liếc mắt một cái càng là làm Lâm thị không chỗ dung thân.

Chu thị cũng rất có vài phần kinh thường nhìn thoáng qua Lâm thị. Cái này Lâm thị, nàng là trước nay đều sẽ không phân ủng, hao hao một cái chính thể, là trước mặt người khác đem chính mình làm cho giống hạ nhân, cũng khó trách Ngủ đệ chưa bao giờ để nàng đứng phòng.

“Nếu là Ngủ đệ tức nếu là có nhân rồi thời gian, liền tới bởi bốn phi trò chuyện.” Mộ Dung Thu nhìn về phía Lâm thị, cũng có vài phần đồng tình. Bất quá lộ là chính mình đi, người khác là hữu không được cái gì. Này Lâm thị nếu là muốn thay đổi địa vị, chỉ có đem đầu ngẩng đầu lên, nếu không một khi hèn mọn, cũng chỉ là luôn hèn mọn.

Lâm thị nguyên bản cho rằng Mộ Dung Thu cũng sẽ cùng bị người giống nhau chán ghét nàng, nhưng nghe thấy Mộ Dung Thu như thế thân hòa đáp lời, nàng tức khác vui vẻ không ngừng gật đầu, “Ân ân, em dâu biết được.”

“Thành thật đứng ở một bên. Chớ có nói gì nữa.” Lâm thị hành vi thật sự là không vào mắt, Vũ Văn nghị nhìn là càng ngày càng phiền chán, liền đơn giản trầm giọng quát.

Lâm thị nha cắn môi cúi đầu, thái độ càng là hèn mọn.

Nhìn thấy trước mắt một màn, Mộ Dung Thu nhàu nhàu mày.

Tiếp theo, mấy người lại là khách sạn hàn huyên hai câu, theo sau liền nhất nhất rời đi. Cuối cùng rời đi chính là Lâm thị, nàng cúi đầu, không hề tức giận đi ra ngoài.

“Ngủ đệ từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, Lâm thị nguyên bản liền không phải là hẳn muốn cười làm chính thể, nguyên bản Lâm thị cũng đều không phải là như thế nhất gan yếu đuối, chẳng qua là này một năm này bị Quách di nương cười ở trên đỉnh đầu tác oai tác phúc, cho dù bị khi dễ cũng đều xem trước mặt mũi Ngủ đệ, không đáng so đo.” Vũ Văn mặc nhìn thấy Mộ Dung Thu nhìn Lâm thị bóng dáng có chút thất thần, liền mở miệng nói.

Mộ Dung Thu thu hồi ánh mắt sau, nhìn về phía Vũ Văn mặc, bĩu môi, “Bực này hành vi thuộc về sùng thiếp diệt thê.”

“Đây là Ngủ đệ gia sự, chúng ta chỉ có ở một bên nhìn. Bất quá, hôm nay cái ta cũng coi như thấy được thủ đoạn của Thu Nhi, càng thêm cho rằng miệng lưỡi chi tranh, sợ là không người có thể ở Thu Nhi nơi này chiếm được nửa điểm thượng phong.” Vũ Văn mặc vuốt tay ôm lấy eo Mộ Dung Thu – đứng sực một chút liền làm Mộ Dung Thu ngồi ở trên đùi hẳn.

“Ân. Đúng rồi, ta vẫn luôn không có thời gian hỏi một chút người về chuyện Hoàng Thượng cùng Hoa Phi. Hoàng Thượng nguyên bản không phải tin nhiệm nhất người? Như thế nào sẽ hiện giờ đối với người có điều kiêng kị? Nguyên bản ta tưởng bất quá là Hoàng Thượng dùng để mê hoặc mọi người âm mưu. Nhưng từ mấy cái canh giờ trước nhìn thấy bụng nhỏ nhỏ lên Hoa Phi, ta lại càng thêm xác định Hoàng Thượng là thật sự ở kiêng kị người.” Mộ Dung Thu dựa vào trước ngực Vũ Văn mặc tuy rằng hẳn bởi vì gây suốt một chút vòng lớn, này ngực cũng rất ngạnh, nhưng rồi lại thấp phần ấm áp. Nàng tìm vị trí thoải mái dựa vào, sau đó mở miệng hỏi.

Vũ Văn mặc mặt đen chột lệ, bình quang bản ra bốn phía, thanh âm cũng mang theo vài phần hàn khí: “Đây là làm ta, Vũ Văn hao, Tạ Nguyên ba người đều cực kỳ hoang mang nói. Hoàng Thượng gần nhất tính thân nhìn như thực hảo, nhưng lại cực kỳ lưu luyến chuyện vợ chồng, đối Hoa Phi càng là sùng ái không thôi. Tự hờ quên mất thân phận Hoa Phi. Đồng thời từ Hoa Phi trong cung truyền ra lời đồn, Hoàng Thượng muốn phế đi Vũ Văn hao. Thái tử chi vị.” Mới phát hiện thanh âm hẳn khi bức người, liền lập tức lại đem thanh âm hòa hoãn.

Mộ Dung Thu sắc mặt tức khác trầm xuống, xem ra hiện giờ Vũ Văn mặc tình cảnh cũng không điều. Chi là nghe xong Vũ Văn mặc lời này sau, nàng rồi lại có một khác hoài nghi, “Hoa Phi bộ dạng chi có thể xem như thanh tú kiều tiểu, như thế nào làm nhân quen mặt nhân Hoàng Thượng như thế si mê? Ta tưởng, này trong đó định là có ý tứ khác.”

“Ta đã sai người đi tra xét, tin tưởng không lâu sẽ có tin tức.” Vũ Văn mặc cười nói. Có đôi khi nàng cũng hẳn ý tưởng cũng thực nhất trí, nguyên bản hẳn cũng không để ý này Nam Dương vương chi vị, cho nên vẫn chưa có bất luận cái gì hành động, hiện giờ lại không giống nhau, hẳn để ý nàng, liền phải cần để ý cái này Nam Dương vương chi vị.

Nghe xong Vũ Văn mặc nói sau, Mộ Dung Thu yên tâm, trước mắt cũng chỉ có chờ tin tức, còn nữa nhìn xem Hoàng Thượng kế tiếp sẽ giống như gì động tác. Dư lại chi có thể Vũ Văn mặc đi làm, nàng chỉ có cùng hẳn cùng tiến thoái.

“Này hai ngày phái người đi Thượng Chi Trấn cấp Hồng Lăng mang cái tin tức đi. Lâm nàng biết hiện giờ ta đã mạnh khỏe, cũng không cần lo lắng.” Mộ Dung Thu nhàn nhạt nói.

Vũ Văn mặc cười nói: “Chuyện này Triệu Sơ khẳng định làm, người không cần tưởng quá nhiều.”

Mộ Dung Thu gật gật đầu, Triệu Sơ làm việc nàng lại có gì không yên tâm. Bỗng nhiên nghĩ tới Hiên Nhi, này một chút Hiên Nhi hẳn là tính đi, “Ta tưởng Hiên Nhi, chúng ta cùng đi xem hẳn như thế nào?”

Hiên Nhi như cũ ở tại phía trước phòng, bất quá bởi vì Mai Viên đại bộ phận nha hoàn đều đã thay đổi, cho nên chiếu cố Hiên Nhi nha đầu cũng thay đổi một cái.

Còn chưa vào nhà, liền nghe thấy bên trong truyền đến Hiên Nhi kia non nớt mà sung sướng sinh ý, “Mẫu thân tới?! Mẫu thân thật sự tới?!” Mẫu thân không có không cần hẳn? Không có cùng mẫu thân giống nhau vĩnh viễn rời xa hẳn?

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia. Vương phi này một chút lại cùng nhị lão gia đàm người nói chuyện đầu. Tự nói chuyện sau liền sẽ tới xem tiểu thiếu gia.” Nha đầu vẫn cứ kiên nhẫn giải thích.

Hiên Nhi càng là nhảy nhót không thôi, “Thật tốt quá! Hiên Nhi nghĩ mẫu thân là tốt nhất, tốt nhất.”

Ngoài cửa Mộ Dung Thu nghe thấy được Hiên Nhi nói, bỗng nhiên hốc mắt nóng lên.

“Vào đi thôi. Hiên Nhi đã nhiều ngày cũng là ăn không đi vào cái gì, viên lần tiểu thân mình gây một vòng.” Vũ Văn mặc ôm lấy nàng vai, ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, lập tức đẩy ra môn, đi vào.

Hiên Nhi nghe thấy cửa phòng mở, thân mình lập tức chạy tới, nhìn thấy Mộ Dung Thu sau, ánh sáng trong ánh mắt tức khác chứa đầy nước mắt, khóc lóc hô: “Mẫu thân!”

Mộ Dung Thu ngồi xổm xuống thân mình, đem chạy vội lại đây Hiên Nhi ôm ở trong lòng ngực, quá thực! Hiên Nhi suốt gây một vòng, tuy rằng vốc đáng đau chút, nhưng lại không có nặng bằng trước kia, Mộ Dung Thu càng là đau lòng.

“Hiên Nhi, lại cho cha ôm. Mẫu thân chán có thương tích không thể ôm Hiên Nhi đứng lâu.” Vũ Văn mặc từ Mộ Dung Thu trong tay đem Hiên Nhi ôm qua đi, cũng học Mộ Dung Thu kia có thể kéo chiều cao điểm đồng âm nói.

Mộ Dung Thu đầu tiên là sững sốt, theo sau thoải mái, mỗi người đều sẽ có điều thay đổi, mà Vũ Văn mặc cũng không ngoại lệ.

“Mẫu thân chán bị thương?!” Hiên Nhi hướng mẫu thân thối thối. Trước kia Hiên Nhi trên người có thương tích khi, mẫu thân liền thối thối, thối thối thì tốt rồi, thối thối liền không đau.” Hiên Nhi vừa nghe Vũ Văn mặc nói sau, liền lập tức gây gụa muốn nháy xuống, muốn cấp Mộ Dung Thu hô hô. Vừa rồi còn một bộ nước mắt vẩy đầy mặt tiểu bộ đáng, này một chút đó là quên mất khóc.

Thấy thế, Mộ Dung Thu nhận không được cười nói: “Hiên Nhi chớ có lo lắng, mẫu thân đã mau hảo. Không đau.” Có Hiên Nhi như vậy một cái tiểu thiên sứ bởi tại bên người, còn có Vũ Văn mặc, nhân sinh đã thỏa mãn, ngày sau nàng sẽ có chính mình hài tử, nhưng Hiên Nhi trong lòng nặng vị trí trước sau đều sẽ không thay đổi.

Vũ Văn mặc cũng cười nói: “Hiên Nhi đừng lo.”

Tiểu Hiên Nhi mấy ngày nay vẫn luôn rầu rĩ không vui, mà Vũ Văn mặc đã ốc còn không mang nổi mình ốc, càng đừng nói tới khuyên hẳn. Này một chút Vũ Văn mặc cùng Mộ Dung Thu đồng dạng đối hẳn ôn nhu, tiểu Hiên Nhi nho nhỏ trong lòng thấp phần thỏa mãn, cũng thấp phần vui vẻ, hẳn gắt gao cầm Mộ Dung Thu tay, tiểu bộ đáng đáng thương hề hề cầu xin nói: “Về sau mẫu thân đừng rời khỏi Hiên Nhi, được không? Hiên Nhi sẽ ngoan ngoãn.”

Mấy quân sự theo thứ tự nom nớp lo sợ trả lời: “5 năm” “Ba năm” “Bốn năm.”

“Thời gian đều không ngắn, có phải hay không đều cảm thấy có chút mệt mỏi? Muốn nghỉ ngơi?” Mộ Dung Thu nửa híp mắt nhìn mấy cái quân sự, những người này năng nguyên bản khi ở vương phủ cũng gặp qua, chỉ là nguyên bản còn chưa có chuyện gì khác ngoài. Mà năng không ở vương phủ mấy ngày này, bọn họ nhưng thật ra sống thực dễ chịu. Nhìn một cái trên người quần áo, vật liệu may mặc là thượng đẳng tơ lụa mịn, trên người đeo phụ tùng cũng nhiều là vàng chế tạo, ngọc tí lệ cũng không thiếu, sợ là dưới sự có đồng của Khương thị, cũng tham ô không ít đi?!

Một đám lá gan thật đúng là lớn! Mộ Dung Thu ánh mắt u ám vài phần.

Khương thị có chút ngốc, này Mộ Dung Thu vừa rồi còn không phải một bộ là năng đứng xen vào việc người khác sao? Như thế nào hiện tại lại dòi dẻ tái? Đem mũi nhọn chỉ hướng về phía mấy quân sự? Khương thị chỉ là ở hôm qua tiếp xúc qua Mộ Dung Thu, tự nhiên không biết thủ đoạn Mộ Dung Thu xử sự. Cho nên thật ra trong lúc nhất thời có không rõ đầu óc, có chút đầu óc choáng váng, suy nghĩ một hồi lâu tự cũng không biết Mộ Dung Thu đến tột cùng là muốn làm cái gì. Bất quá, hiện tại Mộ Dung Thu không ép sát năng, nhưng thật ra làm năng có thể thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Thường Thu nhìn lướt qua Khương thị, cái này Khương thị quả thực cho rằng chính mình có ngàn cân trọng, muốn đem Vương phi đưa bốn nơi tay chưởng bên trong, thật là không biết tự lượng sức mình.

Mấy tên quân sự nghe xong Mộ Dung Thu nói sau, mỗi người đều một thân kinh hãi. Bất quá có người có lá gan lớn đi lên trước, cúi đầu, ngẩng khí kinh cần trả lời: “Nô tỳ

tận tâm vì vương phủ làm việc, tuyệt đối không dám có chút mệt mỏi. Nô tỳ thật sự không biết Vương phi lời này là ý gì?”

“Nga? Tận tâm tận lực vì vương phủ làm việc a?! Kia bốn phi nhưng thật ra muốn biết, các người nếu là tận tâm tận lực, như thế có hiểu được quy củ, vậy vương phủ Vương phi là ai?! Chứ mẫu là ai?!” Mộ Dung Thu điểm đạm cười hỏi.

Kia quân sự vừa nghe thấy, Mộ Dung Thu nói nhân lại mỉa, bất quá vừa rồi đã đi ra, hiện tại tự nhiên không thể lui về, liền trầm giọng trả lời: “Vương phủ chủ mẫu tự nhiên là Vương phi.”

“Nga? Kia bốn phi nhưng thật ra muốn biết, các người lấy chính là bạc của vương phủ, ăn chính là cơm vương phủ, lại hầu hạ không phải bốn phi?” Mộ Dung Thu bỗng nhiên quát chói tai một tiếng, mạnh tay đánh lên bàn.

Tiếng vang truyền tới, trong phòng vài người bỗng nhiên đều là tâm thần run lên.

Kia quân sự cũng biết Mộ Dung Thu trong lời nói ý là vì sao, lập tức hoảng sợ. Mặt khác quân sự đồng dạng nom nớp lo sợ, lập tức hai đầu gối quỳ xuống đất. Lúc này đầu gối chạm vào mà thanh âm cùng âm thanh cái bàn tương ứng. Làm Khương thị không khỏi rheo mắt.

“Nếu là bốn phi không có nhớ lắm, các người thân là quân sự cũng bắt quả mỗi tháng hơn mười hai lượng bạc. Mà lúc trước là không xu dính túi bị bán vào vương phủ, hiện giờ bất quá là thời gian ba bốn năm, thế nhưng mỗi người đều có thể mặc vàng đeo bạc, nhìn đáng vẻ thế nhưng so bốn phi còn muốn phú quý vài phần! Bốn phi thật đúng là có chút hồ đồ, các người một năm thu bạc sợ là cũng chỉ có thể mua một kiện tơ lụa sang quý vài dệt trên người đi?!” Mộ Dung Thu cười lạnh hỏi.

Nguyên bản năng còn nghĩ có lẽ là Khương thị lợi dụng thân phận tới áp, mới có thể lớn mặt như thế. Hiện giờ xem ra, không cần nghĩ nhiều, liền biết các năng ở nơi này hoành hành!

Mấy tên quân sự tức khắc khiếp sợ sợ hãi, các năng khi trước nghĩ tới Vương phi gặp qua không qua nói, sớm hay muộn hỗn về tây thiên. Các năng liền không có nghĩ nhiều như vậy, huống chi Khương thị cho các năng thật nhiều chỗ tốt, nên là gan lớn đi theo Khương thị. Hiện giờ Vương phi tính lại, các năng may mắn, nghĩ ý lại Khương thị và tử lâu già, Vương phi cũng sẽ không quá mức truy cứu.

Hiện giờ, Vương phi tựa hồ cũng không nghĩ việc này liên cho qua như vậy.

Khương thị mí mắt lại nháy nháy.

“Bọn nô tỳ thật sự không biết Vương phi nói cái gì, bọn nô tỳ trung tâm nhật nguyệt chứng giám.” Mấy cái quân sự đồng thời dập đầu tỏ lòng trung thành.

Nghệ vậy, Mộ Dung Thu bên môi cười càng thêm lạnh lẽo, thật đúng là chết đã đến nơi còn cãi bướng. Bất quá năng không nóng nảy, liền chậm rãi xem các năng miệng có bao nhiêu uơng nganh! “Hảo, thực hảo, không khỏi bốn phi oan uổng các người. Lan Ngọc, đem sổ sách của mấy người này tới.”

Mấy quân sự nghe vậy đều là thân hình run rẩy, trên đầu chảy đầy mồ hôi như hạt đậu, mỗi người sắc mặt tái nhợt, ngẫu nhiên còn mắt năng lên nhìn về phía Khương thị. Muốn Khương thị nói tốt vài câu, rốt cuộc các năng rõ ràng đang âm thầm động tay chân, nếu để Vương phi xem sổ sách, nhất định sẽ phát giác không thích hợp, đến lúc đó chính là chứng cứ bày ở trước mắt, các năng muốn thoái thác quan hệ, sợ là cũng không có khả năng.

Chỉng qua tại thời điểm ánh mắt giao lưu, Khương thị tự nhiên không biết ý tứ các năng. Này sổ sách nhưng khó coi, nếu là muốn đối chứng, sợ là cũng muốn mấy ngày thời gian. Năng nhưng thật ra không lo lắng Mộ Dung Thu từ sổ sách nhìn được ra cái gì.

“Tứ đệ tức đừng đứng, Thường Thu hầu hạ tứ đệ tức.” Mộ Dung Thu quay đầu lại nhìn lướt qua Khương thị, thấy Khương thị như suy tư gì, liền đạm cười quay đầu lại đối Thường Thu phản phó nói.

Thường Thu lập tức gật đầu đi dọn ghế dựa làm Khương thị ngồi xuống.

“Tạ Vương phi.” Khương thị cũng đứng một hồi lâu, chân cũng có chút đau, liền không có nghĩ quá nhiều an vị ngồi xuống.

Mộ Dung Thu thấy thế, khẽ cười nói: “Tứ đệ tức ngồi nghỉ ngơi một hồi, một hồi sau chúng ta lại nói chuyện. Bốn phi cũng không nghĩ tới này hạ nhân lá gan càng thêm lớn, hôm nay nếu là không trừng trị một phen, sợ là toàn bộ Nam Dương vương phủ khi nào bị người đảo không, bị mấy cái hạ nhân lộng hành, bốn phi còn bị móng ở trong xương cốt. Bất quá tứ đệ tức hẳn là gặp qua việc đời, hy vọng bốn phi không có dọa đến tứ đệ tức.”

Khương thị vừa nghe, này tâm liền lập bộp lập bộp vang. Mộ Dung Thu lời nói có ẩn ý, trận này giáo huấn nô tỳ sợ là để cho năng xem đi? Khóe miệng năng động hai cái, thần sắc mất tự nhiên trả lời: “Vương phi nói rất đúng, hạ nhân là nên thích học quân giáo một chút.”

Mấy tên quân sự lập tức ngừng đầu nhìn hướng Khương thị, Khương thị muốn phui sạch quan hệ?!

“Đừng vậy, nên quan giáo phải quân giáo, không lại bị mờ heo che tâm, phản không rõ ai là chủ tử, ai là khách nhân. Này đối trắng thay đen, chủ khách chẳng phân biệt chuyện này bốn phi không muốn lại phát sinh.” Mộ Dung Thu đạm cười gật đầu, không nhanh không chậm nói. Nếu là không biết người, nhìn thấy Mộ Dung Thu cùng Khương thị hai người đều là tươi cười đầy mặt nói chuyện, còn tưởng rằng này quan hệ có bao nhiêu tốt đâu!

Đáng tiếc trong đó cũng có vài phần cảm giác giương cung bạt kiếm, Khương thị tức khắc cảm thấy có chút ngồi không yên, này Mộ Dung Thu thấy thế nào nhu nhu nhược nhược giống như thực dễ đối phó, nhưng như thế nào càng tiếp xúc, càng ngày càng cảm giác không thích hợp? Nếu là một hồi kia mấy hạ nhân đem sự tình đều nói ra, năng sợ sẽ nhớ hết thể diện trước mặt mọi người! Có một số việc sợ là muốn bàn bạc kỹ hơn. Năng sai hai hạ nhân liền muốn mở miệng cùng Mộ Dung Thu nói rõ lí lẽ.

Nhưng Mộ Dung Thu một câu khiến năng không có cơ hội mở miệng: “Bốn phi ở trong phủ nghe lời đồn đãi không tốt, nói là em dâu muốn đảo khách thành chủ, làm Nam Dương vương phủ chủ mẫu? Nghĩ đến chính là mấy cái bọn hạ nhân không biết trời cao đất rộng, em dâu nói là hảo tâm giúp đỡ bốn phi, nhưng nhân ngôn toái ngữ, vẫn là làm bốn phi không thể không đối em dâu ngoại tâm nói lên lòng nghi ngờ. Bất quá, bốn phi vẫn là tin tưởng em dâu ngoại. Em dâu cũng đừng có gấp đi, chờ một hồi, nhìn xem quân sự còn lời giáo huấn gì nữa.”

Mộ Dung Thu cười lạnh, Khương thị nếu như vậy gắt gao muốn lấy những thứ không thuộc về năng, như thế cần quấy làm người chán ghét. Muốn lúc này phui mỏng rồi đi, sao có thể?!

Khương thị há miệng thờ dốt, cũng không biết nên nói những gì, chỉ có da mặt dày tiếp tục đợi.

Mấy quân sự đã luống cuống, Vương phi khi định thần nhân, khẳng định là đã bắt được nhược điểm của bọn họ. Lần này Khương thị cũng vô pháp xử lý, bọn họ chỉ có thể tự cầu phúc.

Đang lúc Lan Ngọc đem mấy cái sổ sách lấy lại, các năng sắc mặt chính là xanh trắng đan xen, vạn phần hồi hận vì ích lợi trước mắt, mà tham ô. Này Khương thị căn bản là không thể trông cậy vào, lúc trước năng cũng không có đem mọi chuyện nói ra minh bạch, kia nói chính là dễ nghe, là vì thay Vương phi chia sẻ, rốt cuộc đều là quan hệ thân thích.

“Vương phi, sổ sách đều ở chỗ này.” Lan Ngọc đem sổ sách đưa đến trước mặt Mộ Dung Thu.

Mộ Dung Thu tiếp nhận, lật mấy quyển, đều là nhìn thoáng qua mục Khương thị bọn họ tới vương phủ ngày đó đến hôm nay. Năng xem sổ sách cực nhanh, toàn bộ tính nhẩm. Tốc độ này tự nhiên không phải đám người Khương thị có thể nghĩ đến.

Thường Thu cùng Lan Ngọc nhìn Mộ Dung Thu lật xem sổ sách nhanh như vậy, đều là có chút kinh ngạc, bất quá ban đầu liền nghe nói qua vô luận cái dạng gì tướng mục đều trốn không qua mắt của Vương phi, hơn nữa Vương phi xem sổ sách thực mau, các năng tuy rằng kinh ngạc, bất quá lại không phải thập phần giật mình.

Này Khương thị liền bất động, năng cảm thấy kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, tốc độ nhanh như vậy?! Mộ Dung Thu có phải hay không căn bản là biết kết quả, hiện giờ bất quá là làm dáng?

Khi đang xem sổ sách xong, sau lưng mấy quân sự quần áo sắp bị ướt đầm.

Mà Mộ Dung Thu xem xong sổ sách xong chỉ là đem sổ sách khép lại để ở dưới khuỷu tay, tiếp theo năng mắt lạnh nhìn về phía mấy quân sự trong lòng đang run sợ, lạnh giọng hỏi: “Là muốn bốn phi nói ra các người tham ô nhiều ít, hay vẫn là các người chính mình nói?!” Khương thị bọn họ đi vào vương phủ bất quá là hơn nửa tháng, lại hao phí so với vương phủ ba năm chi tiêu, con số khổng lồ như thế làm năng trong lòng đột nhiên phát hỏa, này là gan thực lớn, Khương thị chính là lòng tham không đáy! Này tham ô bất luận là cái gì nhà của hết thảy đều có, nhưng là trắng trợn tảo bạo đến nhường này, thật đúng là làm người mở rộng tầm mắt!

Khương thị nuốt vào nhiều ít, đều phải có năng nhờ ra!

Mấy quân sự nghe vậy, đều là mồ hôi đầy đầu, khiếp đảm lắc đầu không dám thừa nhận, ngay cả vừa rồi còn có vài phần đúng lý hợp tình đều bị dọa không dám nói cái gì nữa.

Mà Mộ Dung Thu lại không nói, tựa hồ đang chờ các năng mấy người mở miệng.

Này Khương thị yệt hầu nháy mắt nuốt xuống, tuy nói lúc ấy năng lệnh mấy quân sự tham ô cũng không có lưu lại cái gì nhược điểm, nhưng hôm nay các năng là đi vào sân năng. Không được, năng cần thiết suy nghĩ biện pháp loại bỏ can hệ. Tuy

nói Vũ Văn Mặc hoàn cảnh không rõ, nhưng là hiện tại thân phận Mộ Dung Thu dù sao cũng là Vương phi.

Khuong thị trong lòng đánh chủ ý, làm mấy quân sự đều mộng tưởng hảo huyền, hy vọng Mộ Dung Thu không truy cứu.

Nhưng Mộ Dung Thu trầm mặc làm cho bọn họ tức khắc không có chủ ý, càng thêm trong lòng run sợ lên, cũng minh bạch, vô luận như thế nào cũng là trốn không thoát, còn không bằng hiện tại liền cầu đầu nhận sai, có lẽ còn sẽ có thể cứu chữa, rồi cuộc trong vương phủ chuyện sai chính là so địa phương khác chỗ tốt quá nhiều, nếu bị bản còn không biết là tình hình sẽ thế nào đâu.

Trong đó một quân sự quý bộ đến chân Mộ Dung Thu, khốc lúc thâm thiết nói: “Vương phi, nô tỳ thật sự biết sai rồi. Là nô tỳ to gan lớn mật, thế nhưng nói lên là gan tham ô chuyện này, hy vọng Vương phi không có truy cứu nô tỳ. Nô tỳ ngày sau nhất định sẽ quyết tâm sửa đổi lỗi lầm.”

Mấy cái vang đầu không ngừng rơi xuống, Mộ Dung Thu cau mày ly khai tầm mắt.

Mặt khác mấy cái quân sự thấy có người đã nhận sai, lại nghĩ cũng không còn biện pháp, liền cũng đi theo cùng nhận sai.

Thấy thế, Mộ Dung Thu cười lạnh: “Đều biết sai rồi?”

“Là, bọn nô tỳ đều biết sai rồi, về sau thật sự sẽ không lại làm chuyện này. Nay đó ngân lượng tham ô bọn nô tỳ sẽ bổ khuyết trở về.”

Bổ khuyết trở về? Mộ Dung Thu lại là trong lòng cười lạnh, này đó quân sự thật đúng là hồ đồ! Một người hồ đồ liền thôi, còn tụ tập cùng nhau hồ đồ. Các nàng mấy người tổng cộng tham ô ngân lượng cũng không có nhiều bằng một nửa Khuong thị. Các nàng liền tính là ở trong vương phủ làm công cả đời, cũng đừng nghĩ ngân lượng tham ô bù đủ! Dư quang nhìn lướt qua Khuong thị, quả nhiên nhìn thấy Khuong thị thần sắc biến ảo đa đoan, sắc mặt bộ dạng trong sạch.

“Bổn phi tinh tính, mấy người tham ô ngân lượng chừng hơn một vạn hai, cái này cũng chưa tính khoản trước đó, nếu là bổn phi tính lễ truy cứu lên, sợ là có đến một vạn năm ngân lượng đi. Nói đi, này đó ngân lượng các người là như thế nào tham ô?” Mộ Dung Thu cười lạnh một tiếng sau, trầm giọng hỏi.

Mấy cái quân sự nghe vậy, há to miệng nhìn về phía Mộ Dung Thu, hơn một vạn hai? Này cũng không phải là số lượng nhỏ a! Bọn họ tính là cả đời cuối cùng sợ là cũng khó có thể hoàn lại. Càng thêm quan trọng là, các nàng căn bản là không có tham ô nhiều như vậy! Tự họ như là trước đó thường lường giống nhau, các nàng mấy người cùng nhau nhìn về phía Khuong thị.

Đã nhận ra động tác của các nàng, Mộ Dung Thu nhướng mày, lạnh giọng quát: “Không trả lời bổn phi vấn đề, xem từ phụ nhân làm cái gì?!”

Này một tiếng quát chói tai, như hàn băng bắn về phía tâm Khuong thị, Khuong thị lạnh run lên, sắc mặt càng là trắng bệch.

Thường Thu cùng Lan Ngọc hai người hai mặt nhìn nhau, Vương phi thù đoạn thật hảo! Vừa mới này Khuong thị không phải đánh chết đều không thừa nhận sao? Còn ngang ngạnh hiểu thấu chiếm thứ thuộc về nàng. Hiện giờ chuyện tới trước mắt, này mấy cái quân sự một khi đem một sự toàn bộ nói ra, như vậy, muốn nhìn Khuong thị còn như thế nào kiên thoát xác?! Lúc trước, nuốt vào ngân lượng, sợ là hôm nay cái nàng đến chính mình chủ động giao ra đây!

“Có chuyện mau nói, nếu là còn có điều dấu diếm, đều cần tận da các người!” Mộ Dung Thu lại quát lạnh một tiếng.

Mấy cái quân sự, âm thầm trao đổi ánh mắt, cái gì đều mặc kệ, có một người trực tiếp run rẩy thanh âm trả lời: “Hồi Vương phi nói, này đó ngân lượng đều không phải là toàn bộ bị bọn nô tỳ tham ô, bọn nô tỳ trong ngoài tham ô bất quá là mấy trăm lượng bạc. Nếu là Vương phi không tin, lại cần tận truy tra, hiện giờ, nô tỳ là trăm triệu lần không dám nói lời, thỉnh Vương phi minh giám a.”

Tiếp theo mặt khác mấy người đồng thanh nói “Đừng vậy, thỉnh Vương phi tin tưởng bọn nô tỳ a. Nô tỳ tuy rằng sai phạm, cũng trăm triệu lần không dám tham ô nhiều như vậy ngân lượng a!”

Khuong thị cảm trong tay chung trà vốn là muốn uống mấy ngụm trà định thần, nhưng nghe được mấy cái quân sự nói, tâm hoảng hốt, tay không vững, chung trà liền rớt xuống đất.

‘phanh’ thanh âm ở trong phòng quanh quẩn.

Mộ Dung Thu quay đầu lại nhìn thoáng qua Khuong thị, khóe miệng hơi cau, cười nói: “Tự đệ tức làm sao vậy? Có phải hay không dọa tới rồi? Về sau tự đệ tức về lại sân của bản thân, cũng như vậy quán giáo người trong phủ. Nếu không, này quốc vô quốc pháp, gia vô gia pháp, chẳng phải là một bộ rồi loạn?” Liền như vậy năng lực? Chẳng qua là vừa mới bắt đầu, đã hoảng thành như vậy?

Khuong thị vừa nghe, trên mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, hốt hoảng thế nhưng muốn xoay người muốn nhặt mình nhỏ chung trà.

Thấy thế, Mộ Dung Thu lại cười nói: “Xem ra thật dọa tự đệ tức rồi. Việc đó vẫn là để bọn nha đầu làm đi.”

Khuong thị mới vừa nhặt lên một cái mảnh nhỏ, nghe thấy được Mộ Dung Thu nói, tay đột nhiên run lên, mảnh nhỏ lại rớt trên mặt đất, nàng già vờ trấn định gật gù đầu cười nói: “Là em đâu hồ đồ, bị tiếng vang làm sợ hãi.”

“Tự phụ nhân vẫn là nhất gan chút. Nô tỳ nghe nói này trong kinh thành danh môn các thái thái, các cô nương, nhưng đều là từ nhỏ đi học quy củ. Này Thái Sơn bằng với trước mắt mà mặt còn không đổi sắc.” Thường Thu tay cầm khăn che miệng, có vài phần xảo quyết còn có vài phần trào phúng nói.

Mộ Dung Thu trong lòng nhảy một nốt nhạc, Thường Thu tinh tính cùng bộ dạng rất là phù hợp, nói ra lời nói thật mùi vị vài phần làm người ta không có chỗ dung thân. Lại xem Khuong thị, này một so sánh Bao Công.

“Nhanh chóng nói rõ, bổn phi không có nhiều thời gian lãng phí ở trên người các người. Nếu là không nói rõ, liền trực tiếp đem các người bán cho người mới giới một lần nữa đuổi đi.” Mộ Dung Thu thu thu thần sắc, lại chính chính bản thân từ nhìn về phía mấy quân sự.

“Vương phi chớ có lại trách cứ bọn họ. Này ai đều có thời điểm hồ đồ. Hiện giờ vương phủ muốn dưỡng mấy trăm người. Tiêu dùng so trước kia lớn chút cũng là bình thường. Nếu là Vương phi bói vì như vậy việc nhỏ tức giận thân mình sẽ mất nhiều hơn được.” Khuong thị rồi cuộc ngồi không yên, chạy nhanh đi tới Mộ Dung Thu trước mặt, chắn trước mặt mấy quân.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười: “Tự đệ tức như thế nào lại khản trương? Bất quá là mấy hạ nhân, đuổi rồi lại mua mấy người bổn phận thành thật chẳng phải là càng tốt? Nếu là biện pháp giống tự đệ tức quán gia, trong phủ bọn hạ nhân chẳng phải là đều có thể bỏ đến lên đầu chủ từ tác oai tác quái?”

Nàng lời này một là nói cho Khuong thị nghe, nàng muốn cho Khuong thị biết rõ ràng thân phận của bản thân, chuyện vương phủ còn không tới phiên nàng tới quản. Rồi cuộc Khuong thị bọn họ trở lại vương phủ danh nghĩa là thăm người thân, năng tự nhiên làm việc không thể quá mức tuyệt tình. Hai là đối với mấy quân sự làm loạn cánh cáo, nếu là không thành thật, liền chờ bị đem bán đi.

Khuong thị tâm muốn mắng to, dưới tay ao tay gặt gạo nắm chặt, nhắm mắt, theo sau có chút nghiêng rằng nghiêng lợi đối với Mộ Dung Thu nói: “Vương phi chớ có sốt ruột, nơi này em đâu dư lại ngân lượng. Lúc Vương phi bệnh nặng, trong phủ không có chủ sự, hạ nhân khó tránh khỏi làm việc lười nhác một ít. Hơn nữa hầu hạ Vương gia cũng không chu toàn. Chúng ta đều là thân thích, em đâu liền nghĩ phải vì Vương phi chia sẻ một ít. Người không hiểu biết vương phủ ngày thường tiêu dùng ra sao, khó tránh khỏi ở phòng thu chi lẫn lộn bạc nhiều. Nguyên bản nghĩ em đâu trước báo tồn, chớ Vương phi thân mình tốt lại tự mình giao cho Vương phi. Nhưng hôm qua em đâu bỗng nhiên đau đầu đốn, liền quên mất chuyện này.”

Nàng hiện tại xem như là minh bạch, Mộ Dung Thu ký thật đã sớm biết là sao lại thế này, bất quá chính là muốn diễn một tuồng kịch cho nàng xem mà thôi, cuối cùng nàng đành đem bạc nuốt vào toàn bộ đều nhỏ ra, Mộ Dung Thu thật đúng là hảo thủ đoạn! Nàng liền tính lại không nghĩ, cần thiết chính mình cam tâm tình nguyện mở miệng đem bạc giao ra đây. Nếu để hạ nhân mở miệng trước, như vậy, thể diện của nàng cũng khó coi!

Nghe nói, Mộ Dung Thu vừa lòng gặt gù đầu, “Em đâu như thế vì bổn phi suy nghĩ, bổn phi thật sự cảm động. Một hồi sai Lan Ngọc đi theo người cùng đi đem bạc thu hồi tới, bổn phi vừa rồi nghĩ sơ giản lược tính một chút, đại khái có hơn một vạn hai. Bất quá, này trong vương phủ một sự tình cũng đích xác nhiều, có chút đồ vật cũng tính không tốt, khiến cho Lan Ngọc lấy về một vạn lượng liền được.”

Cái gì? Một vạn lượng? Mộ Dung Thu tinh đến đặt đúng là chuẩn xác! Khuong thị ngẫm nghiêng rằng nghiêng lợi, nàng cũng nuốt có một vạn nhiều mấy chục lượng mà thôi. Giao ra một vạn lượng, này dư lại mấy chục lượng, còn chưa đủ làm chính mình buồn nôn! Mấy ngày này tâm tư xem như phí! Khuong thị tinh toán một phần hậu cung thôi, nhưng trên mặt vẫn là mang theo cười, “Đầy đủ là em đâu nên làm.”

Mấy cái quân sự lực này nhẹ nhàng thờ ra. Tin tưởng Khuong thị đem bạc giao ra tới, Vương phi hẳn là sẽ không đưa bọn họ tổng cổ cho người ta người mới giới đi?

“Các người đem bạc giao ra đây sau, liền chờ bán đi đi. Yên tâm, các người ở vương phủ cũng dài mấy năm, bổn phi sẽ không cho các người thân vô phần bạc rồi đi. Mỗi người cầm hai mươi lượng đi. Đồng thời bổn phi cũng sẽ nói tu bà đem các người bán cho người trong sạch.” Mộ Dung Thu quay đầu lại nhìn về phía mấy cái quân sự, trầm giọng nói. Tuy nói các nàng thừa nhận sai lầm, nhưng, hôm nay nàng bức cung thủ pháp là có chút cực đoan, nếu là còn đem các nàng lưu lại trong vương phủ, trong lòng nhất định còn sẽ có oán hận, đến lúc đó sẽ dẫn đến tai họa, tự nhiên lưu tại bên người không được.

Khuong thị khóe miệng vừa kéo, Mộ Dung Thu rõ ràng đã đạt tới mục đích, còn là không tính toán buông tha. Là muốn gián tiếp báo cho nàng không nên nghĩ muốn những thứ không thuộc về mình? Nếu không hậu quả không phải nàng có thể thừa nhận?

Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người nhìn nhau một cái, đều bị thủ đoạn của Mộ Dung Thu thuyết phục. Trận này đánh cũng thật hảo! Có thể nói là toàn thắng. Khuong thị còn không oán giận đem bạc nhỏ ra. Này đó các quân sự cả gan làm loạn cũng đã chịu trừng phạt.

Quân sự nhóm vừa nghe đến quyết định của Mộ Dung Thu, mỗi người đều lễ liệt ngã xuống đất, tức khắc không có tinh thần, rồi cuộc ngày sau sợ là không có ngày lành.

Mộ Dung Thu lười nhác nhìn lướt qua các nàng, liền sai người đem các nàng kéo đi ra ngoài. Quay đầu lại nhìn về phía Khuong thị có chút thất thần, cười nói: “Em đâu có phải hay không mệt mỏi? Không bằng hồi sân nghỉ ngơi đi. Vừa lúc Lan Ngọc cũng em đâu cùng nhau về.”

“Àn, có thể là tới có chút thời gian dài, gặt một ít hàn khí. Kia em đâu liền không quấy rầy Vương phi.” Khuong thị vừa nghe Mộ Dung Thu nói, trong lòng lại là một hận, cực cực khổ khổ nuốt vào tới bạc, lại muốn nhỏ ra, quả thực là làm nàng đau lòng muốn học máu! Có lẽ đêm nay sau khi trở về, phụ quân còn sẽ trách cứ nàng làm việc bất lợi, liền đêm này việc nhỏ đều làm không tốt. Không phải nàng không muốn làm, mà là cảm giác Mộ Dung Thu nhìn như cái gối mềm mại, cần một quyền đánh đi lên, đau đớn khẳng định là chính mình. Càng nghĩ càng gần, Khuong thị xoay người liền bước nhanh rời đi.

Lan Ngọc nhìn thoáng qua Khuong thị tức giận rồi đi, trên mặt giận không được cười, đối Mộ Dung Thu hành lễ thi lễ, “Nô tỳ nhất định không có nhục mệnh, nhất định đem bạc toàn bộ mang về.” Đi theo Vương phi, về sau chắc chắn học được không ít đâu.

Mộ Dung Thu gặt gù đầu, “Đi thôi.”

“Nô tỳ mấy ngày nay đều chưa thấy tử phu nhân ăn một dĩa, ngày xưa nhưng đều là người khác bị tử phu nhân răn dạy. Ngay cả tam phu nhân cũng sẽ bị tử phu nhân chiếm thể thượng phong.” Thường Thu một bên vò Mộ Dung Thu thêm nước trà, một bên vui vẻ nói.

Mộ Dung Thu tâm tình cũng không tồi, cảm lấy cái nấp phiết phiết chung trà, gọi lên khỏe mới, tươi cười Thanh Hoa liễm diễm, “Khương thị là con gái thương nhân, tuy rằng thực khôn khéo, nhưng là lại xem bạc rất nặng. Càng là coi trọng, liền càng là thông minh bị thông minh phản.” Nếu Khương thị nuốt vào thành ngân phiếu.” Lan Ngọc tuy rằng ở Khương thị kia bị khí, nhưng nàng đem ngân phiếu cầm trong tay, xác thật tâm tình vui vẻ. Khương thị đêm nay sợ là ngủ không yên giấc!

“Vương phi nói chính là.” Thường Thu không ngừng gặt đầu, nàng hiện tại càng thêm cảm thấy giống như không có gì sự tình có thể khó được trụ Vương phi. Chuyện này nếu là đặt ở trên người khác, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, đem chuyện này nuốt xuống bụng.

Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười, đối Thường Thu phản phô nói: “Ngay mai người nói phòng thu chi cùng quân gia tới một chuyện.” Trong lúc nhất thời đem mấy cái quân sự đều đổi, trong phủ không có quân sự chính là không được, nhưng trong phủ người rất nhiều, nàng cũng không thể đều thấy qua, mà phòng thu chi cùng quân gia đều ở trong vương phủ thời gian dài, tự nhiên đối với người trong phủ có vài phần hiểu biết.

“Là. Nô tỳ ngày mai sau bữa sáng liền đi.” Thường Thu lập tức đáp.

Ước chừng nửa canh giờ, Lan Ngọc mới từ chỗ Khương thị về.

Dùng thời gian dài như vậy, thật là ở Mộ Dung Thu đoán trước trong lòng. Khương thị vốn chính là cực kỳ coi trọng bạc, giao ra đây khí khẳng định không có gì hoà nhã. Lan Ngọc cũng định là không duyên cớ vô cớ ản không ít khí.

“Tử phu nhân nguyên bản còn tưởng trở lại sân liền phải đi nghỉ ngơi. Nô tỳ nghĩ Vương phi phản phô, không dám có điều lười nhác câu trả. Liền ngăn cản tử phu nhân. Tử phu nhân tuy rằng là quở trách vài câu nô tỳ không biết quy củ, nhưng vẫn là đem bạc lấy ra tới. Tử phu nhân có tâm, đem bạc đều đổi thành ngân phiếu.” Lan Ngọc tuy rằng ở Khương thị kia bị khí, nhưng nàng đem ngân phiếu cầm trong tay, xác thật tâm tình vui vẻ. Khương thị đêm nay sợ là ngủ không yên giấc.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nháp môi cười khẽ, nàng suy đoán Lan Ngọc cùng Thường Thu đều không phải dễ chọc, quả thực, chuyện này nếu là người khác đi làm, có lẽ bị Khương thị nói mấy câu nói dơ mắt, cũng chỉ có Lan Ngọc mặt mang tươi cười. “Làm tốt lắm!”

Thường Thu cùng Lan Ngọc cũng là khó nén trên mặt tươi cười, nàng là đại nha đầu, chịu từ mắng tính cái gì, chỉ cần có thể hoàn thành mệnh lệnh liền có thể.

Giải quyết xong chuyện Khương thị, Mộ Dung Thu liền đi bồi Hiến Nhi, nhìn Hiến Nhi học mấy chữ liền chính chính tề tề cho nàng xem, nàng liền cảm giác có loại vui sướng không tên. Tuy rằng Hiến Nhi không phải nàng thân sinh, nhưng nàng lại coi như chính nhi tử của mình.

Từ lúc này đây nàng ngoài ý muốn sau khi trở về, Hiến Nhi phải lệ thích dính nàng. Mà nàng nếu không có chuyện tình, cũng là bởi hần. Com trưa qua đi, nàng nói Hiến Nhi ngủ trưa xong cũng trở về phòng.

Lúc này Vũ Văn mặc chưa có trở về, sợ là trong cung gặp sự tình rất nhiều.

Nếu là xã hội này cho nữ nhân càng nhiều cơ hội phát triển, nàng càng muốn chính là cùng hần vào triều đường, những cái phạm là hãm hại hần, nàng đều sẽ không bỏ qua. Trong lòng nhớ thương Vũ Văn Mặc, nàng cũng vô pháp đi vào giấc ngủ, liền tùy tiện nhặt hai quyển sách tới xem.

Này một hồi đó là chờ tới nửa đêm

Mơ mơ màng màng, cảm giác có người đem nàng từ ản trước bàn bế lên, nàng xoa xoa đôi mắt, nhìn về phía người ôm nàng. “Người đã trở lại à.”

Nàng đọc sách đôi mắt có chút mệt mỏi, liền ghé vào trên bàn muốn nhắm mắt nghỉ ngơi trong chớp lát, lại không nghĩ rằng cứ như vậy ngủ rồi.

“Như thế nào không trở về trên giường nằm? Là đang đợi ta?” Vũ Văn mặc đem nàng ôm đến trên giường, nhìn thấy nàng lười đến đồng thủ cời quần áo, hần liền một bên kiên nhẫn cho nàng cời quần áo, một bên hỏi.

Mộ Dung Thu thanh âm lười nhác mềm mại trả lời: “Người không trở lại, ta ngủ không được.”

“Trong cung không có gì sự tình. Bất quá là có một số việc muốn xử lý một chút, nguyên bản nghĩ buổi chiều liền trở về cùng người ăn cơm chiều, không nghĩ tới vẫn luôn vội tới bây giờ, ngày sau ta sẽ sớm chút trở về.” Vũ Văn mặc nhanh chóng bỏ đi quần áo, lên giường, cho hần cùng Mộ Dung Thu đắp lên chăn, sau đó đem nàng ôm vào trong ngực, ôn thanh nói.

“Àn.” Mộ Dung Thu gặt đầu, cũng từ tay ôm lấy hần. Nàng là không dám ngủ, sợ hần vừa đi không trở về. Bất quá chỉ cần hần có thể trở về, nàng liền biết hần có biện pháp ứng đối.

Vũ Văn mặc nhìn bộ dáng lười nhác, nhìn không được khỏe miệng gọi lên, nàng đang ngủ mới vào tỉnh lại, chính là mơ mơ màng màng, phản ứng cũng không giống ngày thường như vậy nhạy bén, bất quá lúc này nàng rất đáng yêu, hần lại đem nàng ôm chặt vài phần. “Từ Khương thị nơi đó lấy về bạc?”

“Àn, cái này Khương thị thật là lòng tham không đáy. Này đó bạc đều là của người cùng ta. Nàng nuốt mấy chục lượng, mấy trăm lượng, ta còn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nói như thế nào nàng cũng là thân thi chà của chúng ta, coi như là bọn họ nghèo, xem như bỏ thí. Nhưng có tình nuốt một vạn lượng! Hần nghĩ chúng ta Nam Dương vương phủ là kim khố nhà nàng a. Nếu là không mang trở về, ta trong lòng khẳng định sẽ ghen khi.” Mộ Dung Thu gặt gặt đầu, bấu mới mang theo chút oán giận miệng lười nói.

Nghe vậy, Vũ Văn mặc nhìn không được xi cười ra tiếng, “Cho nên người vì làm Khương thị cũng trong lòng không thoải mái, liền phải thu hồi một vạn lượng, cho nàng lưu hơn mười hai lượng bạc ghé tẩm nàng?”! Nàng thật đúng là mang thù a! Mang thù đều nhớ như vậy đáng yêu.

“Vốn dĩ tưởng lưu trữ một lượng bạc, nhưng rốt cuộc ta cũng là Nam Dương Vương phi, lại không thể như vậy keo kiệt. Hơn mười lượng bạc chính là có thể mua một khối vải tốt nhất. Bôn phi chính là thực rộng lượng.” Mộ Dung Thu chọn đuôi lông mày hừ lạnh một tiếng nói.

Vũ Văn mặc trong mắt ý cười doanh doanh, xoa xoa đầu nàng, nàng tóc đen mềm mại như tơ lụa, vuốt ve xúc cảm cực hảo. “Àn, kia Khương thị nên như vậy đối đãi.”

Sau này có nàng làm ban hàng ngày, hần sẽ là hạnh phúc không người có thể so sánh, sinh mệnh bên trong không hề cảm giác được có tịch lạnh băng. Cho dù phải trả giá đại giới bất luận cái gì, hần sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng, phá hư hạnh phúc của bọn họ. Đến nỗi trong cung những chuyện này, không vội, từ từ tới!

“Phu quân đại nhân, người đến bồi thường ta. Ta bất quá là rời đi mấy tháng mà thôi, này trong vương phủ một bộ đều rối loạn, ruộm ra chán ghét.” Mộ Dung Thu bấu môi, nàng đều không có nhận thấy được mình nũng nịu miệng lười nói.

Vũ Văn mặc buồn cười nói: “Nuông tử nghĩ muốn bồi thường cái gì?”

“Chờ ta trên người được tính tan đi, một năm sau, ta muốn sinh cái nữ nhi xinh xinh đẹp đẹp, cùng người giống nhau tuổi mỹ nam nhi.” Mộ Dung Thu đem gương mặt chón ở hần ngực, gương mặt đỏ bừng thưa dạ nói. Chờ một năm sau, nhìn xem còn có ai nói nam nhân của nàng vô năng!

Nghe vậy, Vũ Văn mặc sùng sốt, ngay sau đó cười to nói: “Hảo!” Hần tưởng tượng đến nàng sinh hạ chính là hai tử của bọn họ, tâm càng là kích động.

Hần cúi đầu nghĩ lại cùng Mộ Dung Thu trò chuyện, lại phát hiện nàng ở trong lòng ngực ngủ say. Ngày này hần ở trong cung vội chẳng, nàng ở trong vương phủ cũng không nhàn rỗi, thực sự khó xử nàng.

Không khỏi đem nàng đánh thức, hần tay chân nhẹ nhàng nằm xuống, mà làm nàng ở hần trong lòng ngực thấp phần an ổn.

Hôm sau, Lan Ngọc cùng Thường Thu một bên hầu hạ nàng tịnh mặt, một bên nói: “Tử phu nhân hôm nay liền bị bệnh.”

“Hôm qua không phải còn hảo sao? Như thế nào sẽ bỗng nhiên liền bị bệnh?” Mộ Dung Thu ánh mắt chợt lóe, thanh thanh hỏi. Bệnh như thế trùng hợp, này sợ là tâm bệnh đi?!

“Nô tỳ không hiểu được, bất quá tử phu nhân trong viện nha đầu đi thỉnh đại phu lại đây. Nói là nóng tính gây ra.” Lan Ngọc trả lời.

Mộ Dung Thu trong lòng cười, quả nhiên là phát hỏa!

Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người trên mặt tuy rằng đều là rất thận trọng, có vài phần lo lắng Khương thị. Nhưng tâm cũng là cười, trong phủ mọi người đều ở trong tối nghị luận, Khương thị bị bệnh, là bởi vì không bỏ được bạc, nên phát hỏa!

“Một hồi phản phô phòng bếp làm canh bách hợp tuyệt lễ, làm tối sau hướng tử phu nhân đưa đi.” Mộ Dung Thu phản phô. Phát hoá uống canh có lẽ có thể dập hỏa. Bất quá Khương thị nếu là thấy được nàng sai người đưa canh, sợ cũng sẽ không uống, sai người trực tiếp đổ đi? Uống không uống không sao cả. Nàng phải làm chính là làm quấy phủ người nhìn đến nàng một nát tất. Này sai người làm việc, còn không phải là như thế? Luôn là lộ ra điểm đối trá cùng tính kế.

“Là, nô tỳ lập tức liền đi phòng bếp phản phô.” Thường Thu lập tức hành lễ, bưng bồn liền đi ra ngoài. Nàng chính là rất vui lòng làm.

Mộ Dung Thu nhìn thân ảnh Thường Thu chạy đi, nhìn không được cười khẽ lắc lắc đầu, bất quá mười sáu bảy tuổi, vẫn là chỉ là hài tử.

Com trưa sau, Mộ Dung Thu nhắc Hiến Nhi ngủ, liền phải về phòng. Mới ra cửa phòng, ngọc lan sẽ nhỏ giọng nói: “Hình Viên hình như trong vườn xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Thu liễm mi nhỏ giọng hỏi. Hình viên, còn không phải là Vũ Văn nghị cùng Lâm thị ở tạm thời? Này một chút mới vào ăn qua com trưa không lâu, có thể xảy ra chuyện gì?! Hơn nữa, Lâm thị kia tính tình nhất gan, có thể phát sinh chuyện gì?

Lan Ngọc trả lời: “Quách di nương đưa cho ngũ phu nhân một cái vòng tay pha thủy, ngũ phu nhân lại đem vòng tay ném. Tất nhiên liền nát. Vừa vận Ngũ lão gia cũng ở đây, liền mắng to ngũ phu nhân. Ngũ phu nhân giảo biện vài câu, Quách di nương cũng tự khuất không thôi, thế là Ngũ lão gia động thủ đánh ngũ phu nhân, Quách di nương còn cầu xin Ngũ lão gia, nhưng Ngũ lão gia tức khí không tiêu. Bắt ngũ phu nhân quỳ gối trong viện trên đá xanh.”

“Trên đá xanh?” Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhăn lại mi.

“Đúng vậy, hiện tại chính là mùa đông, đá xanh thực lạnh, nếu là quý lâu rồi, sợ là muốn bị bệnh.” Lan Ngọc vững vàng thanh trà lời. Ngũ phu nhân cũng thật đủ đáng thương, địa vị thế nhưng so ra kém một cái di nương.

Mộ Dung Thu hai mí nháu càng sâu, này Vũ Văn nghị như thế nào lại nhẫn tâm? Lâm thị vừa thấy liền biết thân mình không phải thực hảo. “Quý bao lâu?”

“Non nửa cái canh giờ.”

Non nửa canh giờ? Mộ Dung Thu thần sắc trầm xuống. Chuyện này dù sao cũng là Vũ Văn nghị trong viện sự tình, năng không hảo quản.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 20

“Àn, trước nhìn xem đi.” Mộ Dung Thu gật đầu trà lời. Sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút rối rắm. Lâm thị tuy rằng cùng năng cũng không thâm giao, hai người cũng bất quá là gặp mặt một lần. Nhưng nói đến cùng, nói như thế nào cũng là thân thích, Lâm thị tình tình lại là mềm yếu, thân mình cũng không tốt, nếu là mắc bệnh, thật cũng có chút đáng tiếc.

Lại nhìn biểu tình của Lan Ngọc, không hồ là ở đại trạch viện lần lẽ bỏ lết, Lâm thị gặp chuyện tuyệt đối không có gì bất ngờ, Lan Ngọc trên mặt vẫn chưa có bao nhiêu sắc mặt đồng tình.

Khi hai người cùng trở về phòng, liền nhìn đến phía sau Đồng Xuân là Hạ Thảo đi theo bên người Lâm thị, hạ thảo về mặt lo lắng nôn nóng, hai tay bắt an ở bụng khẩn trương nắm chặt. Nhìn thấy Mộ Dung Thu, Hạ Thảo lập tức liền quý xuống, thân thờ khốc lốc nói: “Cầu Vương phi cứu cứu ngũ phu nhân a.”

Lan Ngọc nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu, mặt càng là lo lắng, cái này nên làm thế nào cho phải? Đây là sự tình trong viện Ngũ lão gia, Vương phi không nên nhúng tay a! Huống hồ Ngũ lão gia cũng chỉ bất quá là tới vương phủ làm khách. Nhưng nếu là mắc kẹ, ngũ phu nhân lại bị phạt, ngũ phu nhân vốn là địa vị không bằng một di nương, hiện giờ lại là như vậy xấu mặt, khó tránh khỏi quả mức đáng thương.

Mộ Dung Thu cau mày nhìn Hạ Thảo, ôn thanh nói: “Nói là chuyện gì xảy ra?”

Hạ Thảo lau nước mắt, khịt khịt đứng lên, nhìn Mộ Dung Thu liền có chút nôn nóng trà lời: “Quách di nương đưa cho ngũ phu nhân một cái vòng tay, nhưng Quách di nương bản thân không có cảm chắc liền rút, vừa vặn bị Ngũ lão gia thấy được, Ngũ lão gia tưởng ngũ phu nhân có ý nếm, liền không màng Quách di nương giải thích mà đánh ngũ phu nhân, này một chút còn làm ngũ phu nhân quý gối trên nền đá trong viện, hiện tại chính là mùa đông a, trời giá rét, nếu là quý một hồi còn tốt chút, nhưng nếu là quý nửa canh giờ, hai chân ngũ phu nhân là k cần? Ngũ phu nhân nguyên bản có chút phong hàn, thân thể cũng không phải thực hảo. Hiện giờ Vương phi là chủ mẫu Nam Dương vương phủ, hiện tại cũng không ai có thể khuyên nhủ Ngũ lão gia, phần nào Vương phi dõn bước đi hình viên nhân xem, có thể làm ngũ thiếu phu nhân quý một chút nữa thôi cũng tốt.”

Nha đầu này nói rõ ràng, một bên nói một bên bắt an nhìn Mộ Dung Thu, liền sợ Mộ Dung Thu cự tuyệt. Ở trong vương phủ mặt khác hai vị phu nhân cùng ba vị lão gia đều sẽ không quản ngũ phu nhân chết sống, ngũ phu nhân cùng tam phu nhân cùng tứ phu nhân cũng không giao hảo, tự nhiên sẽ không giúp đỡ nói vài câu. Ngày hôm trước ở nhà kẻ bên Mai Viên, chỉ có Vương phi nhìn thấy ngũ phu nhân khi, là hòa khí, ngũ phu nhân sau khi trở về, liền bắt đầu kêu đến thêu thùa, thủ thập cấp Vương phi thiếu. Chỉ vì Vương phi khen ngũ phu nhân một câu.

Lan Ngọc nguyên bản không nghĩ Vương phi quản chuyện này, nhưng nhìn xem hạ thảo như vậy lo lắng, từ trước đến nay tình hình Lâm thị đích xác không phải quá tốt, năng liền cúi người nhỏ giọng đối Mộ Dung Thu nói: “Ngũ phu nhân cũng là người có tâm, hôm trước từ Mai Viên trở về, liền thức đêm thêu thùa, nói là muốn ở sinh nhật đưa cho Vương phi.”

Mộ Dung Thu đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, ánh mắt lơ lửng, trong lòng thờ dài, Lâm thị tuy nói nhát gan, nhưng cũng là người có tâm nhãn thành thật, huống hồ hạ thảo đã tới tìm năng, nếu mà mặc kệ chuyện này, tựa hồ cũng không thể nói. sợ cũng bị người ta nói năng thấy chết mà không cứu. Năng quay đầu lại đối với nha đầu canh giữ bên người Hiền Nhi nói: “Coi chừng tốt Hiền Nhi, nếu Hiền Nhi tình lại, trước thay y phục cho nó, có thể nó sẽ đói, nói phòng bếp nhỏ trước đó chuẩn bị chút cháo đi.”

“Vâng.” Nha đầu cung kính đáp.

Hạ Thảo nghe Mộ Dung Thu nói, liền biết Mộ Dung Thu đã đáp ứng rồi, sẽ đi cứu ngũ phu nhân, lập tức kích động nhin khốc mỉm cười.

“Hạ Thảo người ở phía trước dẫn đường đi.” Mộ Dung Thu trầm giọng phân phó.

Hạ Thảo lo lắng tình huống của Lâm thị, đi về hình viên, chân bước thực mau, Mộ Dung Thu chân trái vẫn chưa khôi phục, đi theo năng tốc độ vẫn là có chút không theo kịp. Lan Ngọc vốn định nhắc nhở một chút Hạ Thảo, nhưng Mộ Dung Thu ngăn trở, năng vẫn là không mệt nhiều, huống hồ sớm một chút đến hình viên cũng tốt.

Khoảng cách từ Hình Viên đến Mai Viên cũng không xa, bất quá là qua ba mươi phút thời gian.

Tới Hình viên, liền nghe thấy được thanh âm từ trong vườn truyền ra, mơ hồ trong đó có thanh âm Chu thị. Đây Chu thị thật đúng là thích xem náo nhiệt.

“Em dâu, không phải tam tẩu ta muốn nói nói nói người, tuy nói người không được Ngũ đệ đối đãi tốt. Nhưng người cũng đủ sao cũng là cái chính thể, này cũng không thể như thế keo kiệt hẹp hòi, Quách di nương có thể hầu hạ Ngũ đệ vui vẻ, người cũng nên vì Ngũ đệ cảm thấy vui vẻ. Đây Quách di nương nhìn qua cũng là người nhân từ a, cũng biết hiếu kính em dâu người. Người nên cảm thấy cao hứng, lại trăm triệu không thể hành sum như thế. Quảng hồng vòng phi thủy này là chuyện nhỏ, nhưng bị thương hòa khí lại là chuyện lớn.” Chu thị nhìn xuống Lâm thị đang quý,dạy dỗ một phen.

Mộ Dung Thu đi tới nghe thấy Chu thị nói, câu môi cười lạnh, thật đúng là đúng nói chuyện không đau eo, muốn cho Vũ Văn Hâm trong phòng nhiều mấy người phụ nhân, sợ là năng so với ai khác đều vui mừng. Huống chi, tính cách Lâm thị ai lại không rõ ràng, Lâm thị nơi nào có lá gan làm chuyện đó.

“Tam tẩu chó đẻ ý năng! Hôm nay vô luận như thế nào đều phải hảo hảo giáo huấn một chút năng, nếu không thật là to gan lớn mật! Chuyện thiếu đạo đức này năng cũng có thể làm được, ta xem ngày sau không biết sẽ còn làm ra chuyện gì đâu! Vậy hãy quý đến buổi tối, chờ đến khi biết sai rồi, khi đó lại tới!” Vũ Văn Nghị đứng ở trước cửa, mặt lạnh nhìn Lâm thị, phần nộ quá. Hiện tại lại xem Lâm thị càng không vừa mặt.

“Hào em dâu, nhanh lên cùng Ngũ đệ nhận sai.” Chu thị làm bộ làm tịch khuyển Lâm thị. Kỳ thật năng vẫn là muốn xem náo nhiệt, năng luôn luôn không quen nhìn Lâm thị, cùng Quách di nương so sánh thật là kém không ít, Quách di nương lần đầu thấy năng, chính là tặng không ít thứ tốt. Đây Lâm thị lại chỉ tặng cái túi tiền.

Lâm thị quật cường lắc đầu, ánh mắt ẩn chứa lệ quang. “Phu quân, thiếp thân thật sự không có nếm vòng tay.”

“Đúng vậy, phu quân, tỷ tỷ thật sự không có nếm, là đình nhĩ nắm không chắc nên mới có thể rút.” Quách di nương lập tức mở miệng đối Vũ Văn nghị giải thích.

Nhưng Vũ Văn Nghị nghe xong, lại dụ dàng đối Quách di nương nói: “Đình nhĩ chó cớ sợ, năng ngày thường liền ghen ghét người. Hôm nay may mà ta thấy được, nếu không lại khiến cho người chịu ủy khuất. Yên tâm, hôm nay ta vô luận như thế nào đều sẽ cho người công đạo.”

“Không phải, phu quân, thật là đình nhĩ sai.” Quách di nương lại lần nữa lắc đầu giải thích. Mỹ điểm trên mặt còn viết vài phần ủy khuất.

Nhưng Vũ Văn Nghị trước sau đều không nghe, vẫn là về mặt tức giận nhìn Lâm thị đang quý trên đá nửa canh giờ, về mặt Lâm thị bất giác tuyệt vọng, thống khổ, gầy gù, còn có nguyên nhân vì quý thời gian dài, này chân run rẩy, sắc mặt cũng càng thêm tái nhợt. Vũ Văn Nghị trước nay đều xem Lâm thị không vừa mặt, tự nhiên liền không phát hiện Lâm thị khác thường.

Quách di nương áy náy nhìn Lâm thị, đáy mắt hiện lên một tia cười lạnh, vị trí chính thể sớm hay muộn đều là của năng!

Mộ Dung Thu càng nghe ánh mắt càng thâm trầm, Quách di nương quả nhiên là người tàn nhẫn, hiểu biết lòng nam nhân, cũng là người biết diễn trò. Chỉ là Lâm thị quá mức ngây thơ, cũng khó trách sẽ bị Quách di nương tính kế thâm như thế. Năng nhanh bước chân đi qua.

Năng xuất hiện làm vài người trong sân đều có chút kinh ngạc, vài người đều hướng về phía năng.

Hạ thảo vội vàng chạy đến bên người Lâm thị, cùng nhau quý xuống. “Phu nhân.”

Lâm thị thấy Hạ Thảo, miệng miễn cưỡng cười. Vừa lúc thấy Mộ Dung Thu, tức khắc trùng to hai mắt, thấp phần kinh ngạc. Nguyên lai Hạ Thảo vừa rồi rồi đi là đi tìm Vương phi. Lệnh năng ngoài ý muốn chính là, Vương phi thể nhưng thật sự tới. Nhưng trước mắt tình huống Vương phi sẽ tin tưởng năng sao?

Vũ Văn Nghị nhủ mảy, như thế nào Mộ Dung Thu sẽ đến?

Quách di nương là thiếp tự nhiên không có thân phận đi cùng Vũ Văn Nghị đi bài kiến Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn mặc, trước mắt nhìn thấy Mộ Dung Thu, trong lòng không khỏi nghi hoặc người kia là ai? Kết quả nhìn thấy trong sân hạ nhân đều hướng Mộ Dung Thu hành lễ mới biết được người này diện mạo so năng còn muốn đẹp hơn năm phần nữ tử này là Nam Dương Vương phi, cũng chính là cái người bị bệnh vài tháng hiện tại rồi cuộc có chuyển biến tốt đẹp Mộ Dung Thu. Chỉ là, năng tới làm cái gì?

Chu thị kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thu, trong lòng cả kinh, vừa rồi năng đối Lâm thị nói những lời này hẳn là Mộ Dung Thu không có nghe thấy đi? Bất quá nghĩ lại, năng vừa rồi lại không nói gì thêm quá phận, chỉ là dạy dỗ Lâm thị.

“Gặp qua Vương phi.” Bọn họ cùng hướng Mộ Dung thu hành lễ.

Mộ Dung Thu nhân nhặt ánh mắt nhất nhất đảo qua mặt bọn họ, theo sau nhân nhặt gật gật đầu, “Người trong nhà, không cần đa lễ.”

“Vương phi như thế nào sẽ qua đây?” Vũ Văn Nghị cau mày, trong giọng nói có vài phần bất thiện hỏi. Đối Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu, hẳn từ trước đến nay từ tâm lý mặt không phục, trước mắt hoàn cảnh Vũ Văn Mặc như vậy, hẳn đương nhiên cũng sẽ không có ý nịnh bợ. Hiện giờ Mộ Dung Thu qua đây, chỉ sợ cũng đã biết chuyện Lâm thị mới có thể chạy tới.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ánh mắt u ám, Vũ Văn Nghị lại nói như thế nào cũng là tiêu bối, nhìn thấy nàng cũng chỉ có lệ hành lễ, nhưng mở miệng lời nói chính là hoàn toàn không đem nặng đặt ở trong mắt, nghiêm nhiên một bộ trời đất bao la chỉ có hắn lớn nhất.

Tựa hồ đã nhận ra Mộ Dung Thu khác thường, cảm giác được trên người nàng phát ra lạnh lẽo, Vũ Văn Nghị cũng bỗng nhiên ý thức được vừa rồi ngữ khí không tốt. Liền tính Vũ Văn Mặc ngày sau như thế nào, hiện tại Vũ Văn Mặc như cũ vẫn là Nam Dương vương, hẳn vẫn không thể đem tâm tư lộ quá mức rõ ràng. Chỉ là lời nói đã nói tự nhiên không thể thu về.

“Theo bản phi biết, Nam Dương vương phủ trên dưới, Ngũ đệ đắm dưới chân cũng là Nam Dương vương phủ. Mà bản phi là Nam Dương vương phủ chủ mẫu, là trong nhà bản phi, bản phi đi nơi nào còn cần hướng Ngũ đệ bẩm báo sao?” Mộ Dung Thu sắc mặt trầm ngưng, lạnh giọng nói. Ở địa bàn của nàng còn như thế kiêu ngạo, nha! Tối đều là cái gì, như vậy cực phẩm! Trước hết cũng phải nhìn coi ở địa bàn của ai!

Lời này vừa nói ra, mặc cho ai đều có thể đủ nghe được nàng tức giận. Kỳ thật vừa rồi lời Vũ Văn nghị mở miệng, làm trong viện người cũng rất có vài phần kinh ngạc. Nay Ngũ lão gia như thế nào đối Vương phi như vậy bất kính?! Trước mắt xem ra là chọc giận Vương phi.

Mộ Dung Thu dư quang nhìn lướt qua Lâm thị đang quỳ gối một bên đã không còn nhiều sức lực, kia sắc mặt tái nhợt quả thực có thể cùng giấy trắng đánh đồng. Nay Vũ Văn nghị đôi mắt mù sao?!

Nàng lười nhác nhìn về phía Quách di nương, vừa rồi Vũ Văn nghị đối nàng bất kính là lúc, nàng tựa hồ còn cười cười.

“La Ngũ đệ vô lễ. Vừa rồi đã xảy ra một ít sự tình, mới có thể va chạm Vương phi. Thỉnh Vương phi thứ lỗi!” Vũ Văn nghị nửa cong eo bồi tội nói.

Phương diện này có bao nhiêu người đang chờ nàng cùng Vũ Văn Mặc rời đi, Mộ Dung Thu mặt rất rõ ràng. Nàng cũng không vì thế phần nộ. Nàng phần nộ chính là, những người này nha trắng trợn táo bạo muốn đem nàng đập lên dưới lòng bàn chân, rằng Mộ Dung Thu vô luận là đối trước, hay là kiếp sau, khi nào lưu lạc đến bị người đập lên dưới lòng bàn chân?!

“Đừng vậy, là bởi vì đã xảy ra một ít không tốt, phu quân mới có chút nói không ý tứ. Vương phi chớ có trách cứ.” Quách di nương lại bày ra bộ dạng nũng nịu đối Mộ Dung Thu giải thích nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lãnh quang quét về phía Quách di nương, cong môi lạnh giọng hỏi: “Quách di nương, phải không?”

“Đừng vậy, đành nhai gắp qua Vương phi.” Quách di nương sinh đĩnh xinh đẹp hơn nhà, tư thái muôn vạn đối Mộ Dung Thu hành lễ.

Mộ Dung Thu nhận nhặt gắt gắt đầu, “Quách di nương đứng đây đi.” Dứt lời, nàng nhìn về phía Vũ Văn nghị, cười nói: “Bản phi cũng không phải người keo kiệt. Chỉ là Ngũ đệ nhiều năm bên ngoài, không ở kinh thành đã lâu, sợ là quên mất chút quy củ. Không bằng bản phi kể cho Ngũ đệ cùng mấy người chuyện xưa?”

Vũ Văn nghị, Quách di nương, Chu thị, đều là sững sốt, kể chuyện xưa? Nay Mộ Dung Thu muốn làm gì?! Ở ngay lúc này kể chuyện xưa hay không thích hợp? Mấy người đều nhìn thoáng qua Lâm thị.

Mộ Dung Thu chỉ là dậm dậm cười, không có quan bọn họ phản ứng, trực tiếp mở miệng nói: “Mấy tháng trước bản phi nghe nói có cái quan viên con vợ cả, từ trước đến nay không thích chính thể, cô đơn sùng ái một cái tiểu thiếp. Ha ha, không cần bản phi giải thích một chút này thiếp thân phận đi? Thiếp, thân phận thấp kém, ở trong phủ, chính thể trước mặt, muốn tự xưng nô tỳ, chính thể đứng, thiếp tự nhiên không có đạo lý ngồi.”

Nàng nói tới đây, ánh mắt nhìn lướt qua Vũ Văn nghị, hẳn sắc mặt đối nên trầm xuống. ánh mắt lại là nhìn về phía Lâm thị. Mà Quách di nương tức thì hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Mộ Dung Thu coi như không thấy, cũng không có đi nhìn về phía Lâm thị, cái này là gia sự nhà Vũ Văn nghị nàng quản không được, nhưng, lại không thể để Lâm thị lại chịu ta trấn, nàng chỉ có thể làm hắn nghĩ đến hình phạt khác, nàng lặng yên đi đến Lâm thị phương hướng, tiếp tục nói: “Đừng nói thiếp muốn mỗi ngày ở trước mặt chính thể quỳ củ, chính là nếu chính thể muốn đem tiểu thiếp giết, đuổi bán, cũng là có quyền. Nhưng có tình nhi từ quan viên kia sùng thiếp diệt thể, kia thiếp thất ngày ngày nghĩ biện pháp hãm hại chính thể, rốt cuộc có một ngày, hai người hợp mưu vu hãm chính thể hồng hạnh xuất tường, quan viên đó cũng muốn rằng thiếp lên chính thể. May mà ông trời có mắt, kia quan viên biết chuyện, liền lập tức đem nhai tử trực xuất gia phá, kia thiếp thất trực tiếp đuổi rồi bán cho Câu Lan viện. Nghe nói kia quan viên nhai tử hiện giờ chỉ có thể ở phó long ngõ nhỏ thượng đưa vào hành khất độ nhật. Nhìn qua thật đúng là có vài phần đáng thương đâu!”

Quách di nương hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Vũ Văn nghị sắc mặt cũng không tốt. Trực xuất gia phá?! Nay thật là trừng phạt rất lớn, hẳn cũng bỗng nhiên nhớ tới, sùng thiếp cũng vạn không thể vượt qua chính thể đi.

“Kỳ thật chính thể bị hại cùng bản phi là bạn tốt. Cho nên bản phi đối với hành vi sùng thiếp diệt thể hận nghìn răng nghìn lợi! Nghĩ nếu là ở trước mặt bản phi phát sinh loại sự tình này, bản phi vạn không thể chịu đựng. Liền tính nếu là thân nhân bản phi, bản phi cũng sẽ đại nghĩa diệt thân!” Mộ Dung Thu ánh mắt sâu thẳm, trên mặt bao phủ một tầng sát phạt quyết đoán tàn nhẫn. Nàng đôi mắt tựa hồ có một tầng u quang quét về phía mấy người, nhìn thấy Vũ Văn nghị cùng Quách di nương sắc mặt đã hoàn toàn đại biến.

Nàng hơi mỉm cười, làm bộ không biết bọn họ là vì sao mà sắc mặt đại biến, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi: “Ồ, Ngũ đệ cùng Quách di nương làm sao vậy? Bản phi bất quá là nói qua chuyện xưa mà thôi, bản phi tin tưởng người của bản phi tuyệt đối sẽ không phát sinh loại chuyện này.”

Giọng nói rơi xuống lúc sau, Vũ Văn Nghị khuôn mặt có chút vận vẹo. Quách di nương muốn cười lại là cười không nổi.

Chu thị đây là trợn mắt cứng họng nhìn Mộ Dung Thu, câu chuyện này còn không phải là ngấm ngấm nói Vũ Văn Nghị sùng thiếp diệt thể sao? Kỳ thật đây là người trong Nam Dương vương phủ biết rõ sự tình, chỉ là Lâm thị không nháo, người khác sao có thể quản được.

“Ai nha, Ngũ đệ tức như thế nào lại quý gối trên da xanh?! Nay nếu là lạnh bị thương thân mình thì phải làm sao bây giờ?!” Mộ Dung Thu bỗng nhiên mặt lộ vẻ kinh hãi, nhìn Lâm thị quý gối trước mặt khoa trương kinh hô một tiếng.

Quách di nương tức khắc chân mềm, nàng là được sùng ái, nhưng vừa rồi có chút đắc ý vênh vào, thế nhưng ở trước mặt Mộ Dung Thu bắt kính, làm lo quỵ củ. Không thể tưởng được Mộ Dung Thu cũng là người mang thù.

“Như thế nào còn không đứng dậy?!” Vũ Văn Nghị thấy Lâm thị ngốc ngốc, nàng không có nghe thấy Mộ Dung Thu mới nói rồi sao? Thế nhưng còn quỳ, là muốn tìm phiền toái cho hắn sao?! Hôm qua Khương thị bị Mộ Dung Thu trêu đùa một phen, liền đủ chứng minh Mộ Dung Thu tiểu tử tàng đao, có lẽ hôm nay tới giúp Lâm thị là lấy củ, nàng là nghĩ đem hắn trực xuất gia phá đi? Đối Vũ Văn Mặc nửa điểm uy hiếp đều không có.

Lâm thị yếu ớt lắc đầu, hốc mắt còn quật cường phỉếm nước mắt, “Không, thiếp thân không có sai. Thiếp thân muốn công đạo.”

Vũ Văn Nghị nghe Lâm thị nói, quả thực là tức muốn chửi ầm lên! Cái này Lâm thị chính là muốn gây họa! Sớm hay muộn có một ngày muốn lưu nàng!

Mộ Dung Thu cũng là âm thầm lắc lắc đầu, Lâm thị nhân phẩm là tốt,nhưng quá mức quật cường, quá mức sẽ không thể khai thông. Trước mắt tình huống nàng muốn công đạo khó như lên trời. Mà nàng thật sự không thể quản quá sâu. Liền tự mình khom lưng đem Lâm thị nâng dậy, tiếp theo ở nàng bên tai nhẹ giọng nói: “Nếu em đâu muốn về sau ngày qua ngày tốt một chút, hiện tại phải chịu thua, rốt cuộc ngày ngày tốt lên thực không phải sao? Hiện tại làm sao làm khó chính thân mình?..”

Lâm thị tâm thần run lên, tái nhợt mặt, môi run rẩy nhìn Mộ Dung Thu, trước mắt sáng ngời. Về sau còn có rất nhiều cơ hội....., nàng chậm rãi đứng dậy. Chỉ là quý thời gian có chút lâu rồi, lên khi không có đứng vững, suýt nữa té ngã. Thấy thế, Mộ Dung Thu thở dài.

Nhìn thấy Lâm thị đứng lên, Vũ Văn nghị sắc mặt hòa hoãn một ít. Lâm thị xem như thức thời.

“Ngũ đệ từ trước đến nay hiểu quy củ, tự nhiên sẽ không như nhai tử từ quan viên kia giống nhau. Bất quá có một số việc vẫn là chớ có làm quá phận, nếu không nhóm lửa **. Rốt cuộc đôi mắt chưa chắc là thật. Huống chi nói người có tâm.” Mộ Dung Thu nhìn về phía Vũ Văn Nghị thanh thanh cánh cáo nói. Nàng lời này có hai tầng hàm nghĩa, một là Vũ Văn Nghị cho rằng Vũ Văn Mặc đã chịu kiềm chế, vô pháp phản kích, này chưa chắc là thật. Hai là, Lâm thị ném vòng tay của Quách di nương, chuyện này mất thấy chưa chắc là thật! Mộ Dung Thu trong lòng cười lạnh, bằng Vũ Văn Nghị muốn vọng tưởng địa vị Nam Dương vương, vẫn là quá nơi!

Vũ Văn Nghị nhăn chặt mi, ghen lời. Lại không biết như thế nào cãi lại. Cũng cảm giác Mộ Dung Thu nói không giả. Bất quá cũng bỗng nhiên minh bạch, Mộ Dung Thu giống như không phải tới nhằm vào hắn, nếu là nhằm vào hắn, liền sẽ đối với Lâm thị quý xuống một chuyện đây đưa không thôi.

Mộ Dung Thu đã sớm đã nhìn ra ý nghĩ Vũ Văn nghị, chỉ là hôm nay chuyện này, nàng không thể không bỏ. Rốt cuộc nàng cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh Lâm thị có hay không ném vòng tay. Nếu là nàng có chứng cứ xác thực, hôm nay chuyện này liền sẽ không như thế dễ dàng buông tha Vũ Văn nghị! Nàng nhất định làm Vũ Văn nghị vì tính kẻ Vũ Văn Mặc mà trả giá đại giới!

“Đi tới Lâm thị bồi tội!” Vũ Văn nghị nghiêng đầu lệnh một mệnh lệnh đối Quách di nương nói. Hẳn đôi mắt lập loè, cần thận nghĩ đến, vừa rồi hẳn đích xác không có thấy rõ, cho tới nay hắn đều xem Lâm thị không vừa mắt, vẫn luôn nghe Quách di nương nói, nhìn đến Quách di nương hai mắt đầm lệ, hẳn liền không tự chủ được đem hết thấy sai lầm vớt lên người Lâm thị.

Quách di nương không thể tin tưởng nhìn về phía Vũ Văn Nghị, lâu nay với tới nay là lần đầu tiên Vũ Văn Nghị đối với nàng như thế lạnh như băng sương, tuy nói hôm nay chuyện này là nàng một tay kế hoạch, nhưng phát triển đến bây giờ này lại làm cho nàng bất ngờ. Sớm biết như thế, nàng liền không đánh bạo đi hãm hại Lâm thị, trước mặt là phải bị người chế giễu. Bất quá nàng là người thông minh, chỉ là kinh ngạc một chút, liền lập tức đi đến Lâm thị trước mặt nói: “Thỉnh tỳ ty tha thứ mười mười, là mười mười không có giải thích rõ ràng mới có thể làm phu quân hiểu lầm.”

Nghe nói xong Mộ Dung Thu ánh mắt chợt lóe, Quách di nương không phải nhân vật nhỏ. Nếu Lâm thị không thay đổi tính tình, thêm chút tính kế, sợ là ngày sau đều sẽ bị Quách di nương cười ở trên đầu tác oai tác quái.

Loại sự tình này không phải lần đầu tiên xảy ra, Lâm thị vừa mới bắt đầu cũng là cảm thấy Quách di nương vô tội, nhưng sau vài lần, nàng hoàn toàn xác định đây là Quách di nương cố ý làm. Trước mắt, loại tình huống này tuy rằng nàng biết là sao lại thế này, có thể tưởng tượng ý Mộ Dung Thu nói, nàng chung quy là cần chặt rằng nhìn xuống. “Ta sẽ không trách ngại. Chuyện này không phải người sai.”

Chu thị khiếp sợ nhìn Lâm thị, vừa rồi vẫn là một bộ cho dù chết cũng không chịu bị oan uổng, bỏ bằng một hai muốn làm sáng tỏ, hiện tại thế nhưng liền tính như vậy?! Nay Lâm thị thật đúng là cùng vừa rồi có khác biệt quá lớn.

Vũ Văn Nghị đồng dạng có chút kinh ngạc nhìn Lâm thị, chuyện này sợ là thật làm Lâm thị bị ủy khuất. Trong lòng lần đầu tiên có áy náy.

Lặng yên đem thần sắc vài người thu vào đáy mắt, Mộ Dung Thu liếc hạ đôi mắt, quay đầu lại phân phó Lan Ngọc cùng Hạ Thảo, “Lan Ngọc hạ thảo, đem ngũ phu nhân đỡ trong phòng hảo nghỉ ngơi, lại kêu đại phu lại đây.”

Mộ Dung Thu cũng đi theo Lâm thị vào phòng. Phía sau vài người biểu tình có chút không thể lý giải.

Bất quá, lúc Mộ Dung Thu vào phòng, Chu thị ý cười liền đi ôm lấy cánh tay Quách di nương, cười nói: “Quách di nương nữ hồng thấp phần tốt, ta vừa định thuê cái tử tiền, lại chọn mẫu không chuẩn, nghĩ đến hời ý kiến Quách di nương một chút.”

Quách di nương đang đứng xấu hổ, liền lập tức gất gút đầu, “Chi cần tam phu nhân không chê liền có thể.”

Hai người cũng ngay sau đó vào phòng.

Độc lưu kỳ Vũ Văn Nghị, hẳn cau mày nhìn Quách di nương rồi đi, trong lòng có so đo, vừa rồi Chu thị vẫn giữ thái độ với Lâm thị, nhưng Lâm thị quý thời điểm lại không có nói đỡ để Lâm thị đứng lên. Này lại cùng Quách di nương như thế giao hảo? Xem ra, có một số việc là hẳn sơ sót. Bất quá, Lâm thị thật sự là thích không nói, không bằng Quách di nương ôn nhu sẵn sẵn.

Trong phòng, Mộ Dung Thu nhìn người nằm ở trên giường thân mình phát run, thờ dài nói: “Người cần gì phải như thế quyết cường?! Quách di nương từ trước đến nay được sủng ái, Ngủ đệ tự nhiên mọi việc đều phải đứng về phía nàng, người nếu là có tình cái gì, càng làm cho Ngủ đệ chán ghét. Còn không bằng cho Ngủ đệ cái bậc thang, ngày sau nghĩ biện pháp làm Ngủ đệ biết là hiểu lầm người, do đó đối với người có điều ấy này chẳng phải là càng tốt?”

“Phu nhân ngày thường không nghĩ gấp phải Quách di nương, chỉ là Quách di nương luôn là thích tìm phu nhân. Thường thường Quách di nương tìm phu nhân, phu nhân liền sẽ chịu ủy khuất.” Hạ Thảo hốc mắt hồng hồng, bởi được trên đầu gối đó bưng trà da của Lâm thị, nghe thấy được Mộ Dung Thu nói, cũng đi theo phụ họa một câu.

Lâm thị cắn răng cúi đầu, hốc mắt cũng đỏ, hôm nay Mộ Dung Thu cứu nàng, nàng liền đối Mộ Dung Thu thấp phần tin cậy, cũng không tự chủ được đem ủy khuất chốn ở trong lòng nói ra: “Em dâu đã sớm biết phu quân trong lòng vô tâm. Ta bộ dạng bình thường, so không được Quách di nương mỹ mạo, tự nhiên là không làm phu quân vui. Vốn dĩ em dâu đã nhận, chỉ nghĩ giúp chồng dạy con, làm hảo thê tử. Nhưng em dâu quá vô dụng. Luôn là làm sai, càng ngày càng làm phu quân chán ghét.” Nàng càng nói càng cảm thấy ủy khuất, vừa rồi ăn nhấm không rơi nước mắt nhưng giờ nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Ái, người cũng là mệnh khổ.” Mộ Dung Thu lại là thờ dài một tiếng. Lúc trước nàng có thể ở trong vương phủ sinh tồn, là bởi vì nàng tự nhận có vài phần thủ đoạn, hơn nữa lúc ấy nàng không yêu Vũ Văn mặc. Cho nên mọi việc đều không chỗ nào có kỳ. Nhưng thời đại này nữ tử bất đồng. Lâm thị già cho Vũ Văn nghị, chính là đối Vũ Văn nghị kháng kháng một mực, hơn nữa Lâm thị vẫn là người không có tâm cơ, tự nhiên sẽ bị người khi dễ.

“Vương phi, làm ngài chề cười.” Lâm thị khóc một lúc, lau khô nước mắt, có chút xin lỗi đối Mộ Dung Thu nói. Hôm nay đã phiền toái Vương phi rất nhiều, nàng thế nhưng còn để Vương phi nghe nàng câu nhàu, thật sự là không nên. May mắn Vương phi thái độ hòa ái, sẽ không trách tội nặng.

Mộ Dung Thu vỗ vỗ nàng mu bàn tay, trấn an nói: “Đừng nghĩ nhiều. Hôm nay chuyện này xem như qua. Bất quá, nên nhớ rõ liền nhớ rõ, nên quên liền quên. Người ăn một lần mệt, liền phải nhớ kỹ không cần lại ăn lần nữa, nghĩ chút biện pháp có lợi cho chính mình. Nếu muốn cho nam nhân vui, em dâu đừng có lại có ngày sợ hãi rụt rè, khiếp đảm không dám ngăn đầu nhìn người. Nên ôn nhu tương đối, liền phải ôn nhu tương đối, nên thẹn thùng, liền thẹn thùng. Hơn nữa, nữ tử vì mình trung diện, em dâu này có ngày không khỏi quá mức thành thực, rõ ràng bất quá mười sáu tuổi, thế nhưng so bốn phi còn muốn già dặn hơn. Em dâu bộ dạng thanh tú kiểu mỹ, màu da trắng nõn, đôi mắt vẫn là đơn phượng nhãn, thấp phần mỹ lệ, nếu là trang điểm tinh xảo, so với Quách di nương kia cũng không kém bao nhiêu.”

Tuy nói nàng không nghĩ lo chuyện bao đồng, nhưng Lâm thị này cũng thực sự đáng thương, nàng cũng không phải người có tâm địa, giúp được chút nào liền giúp thôi.

Lâm thị ngẩng đầu, đôi mắt đỏ một vòng kính hi nhìn Mộ Dung Thu, không xác định hỏi: “Vương phi, em dâu thật sự như ngài nói tốt như vậy sao?” Nàng từ trước đến nay nhất gan, cũng chưa bao giờ cho rằng chính mình là mỹ nhân, cho nên vẫn luôn trang điểm quy quy củ củ, hoàn toàn không dám cùng người so sánh,nhưng hôm nay nghe xong Vương phi nói, nàng lại bỗng nhiên cảm thấy, chính mình cũng có một mặt mỹ nhân.

“Nữ tử có mấy người xấu? Chẳng qua có lời mà thôi.” Mộ Dung Thu nhắp môi khẽ cười nói.

Lâm thị hồn nhiên quên mất đầu gối đau đớn, mừng rỡ như điên, nếu là nàng có thể đem một mặt đẹp nhất hiện ra trước phu quân, như vậy, ngày sau phu quân có phải hay không sẽ ghé mắt xem nàng? Cũng sẽ phần một phần sủng ái cho nàng? “Ta Vương phi chi điểm. Em dâu ghi nhớ Vương phi dạy bảo.” Nàng bỗng nhiên có chút minh bạch, vì sao phu quân sẽ thích Quách di nương kia bộ dạng đối trả, nguyên lai là Quách di nương thích trang điểm, hơn nữa đôi hán trước nay đều là lời nói nhỏ nhẹ, nhu tình mà chống đỡ.

Tĩnh là đánh thức Lâm thị, Mộ Dung Thu cũng không hề nhiều lời. Rốt cuộc có chút lời nói cũng không nên nói quá mức mình bạch, nếu không Lâm thị làm theo không nghĩ ra. Nhìn trước mắt, đi cũng hơn nửa canh giờ, Hiên Nhi sợ là cũng tỉnh, Vũ Văn Mặc nếu là xử lý xong rồi sự tình liền sẽ trở lại. Nàng cũng không ở cùng Lâm thị nhiều hơn. Liền trấn an Lâm thị hảo hảo nghỉ ngơi, nàng phân phó Hạ Thảo hảo hảo chiêu đãi, liền hỏi Mai Viên.

Mai Viên.

Hiên Nhi quả nhiên đã tỉnh. Hắn đang luyện chữ, đọc kinh thư. Liền quần tẩy Mộ Dung Thu muốn ăn đường hu lô.

Mộ Dung Thu thân mình cũng có chút chuyển biến tốt đẹp, nghỉ ngơi hai ngày cũng không mệt. Đối Hiên Nhi nàng có điều thua thiệt, Hiên Nhi muốn ăn, nàng tự nhiên không thể cự tuyệt. Đồng thời, nàng cũng nghĩ tự mình xuống bếp làm cho Vũ Văn Mặc một bữa phu nhân phở, cho hẳn hảo hảo bồi bổ, có đôi khi sơ trên người hẳn rõ ràng toan xương, nàng luôn là đau lưng không thôi, luôn là nghĩ, mấy ngày này hẳn đến tốt cùng là như thế nào! Hiện giờ có cơ hội có thể đền bù, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nói Hiên Nhi chờ. Nàng mang theo Thường Thu cùng Lan Ngọc liền đi phòng bếp nhỏ.

Phòng bếp nhỏ các bà từ đầu là mới tới, tự nhiên không biết Mộ Dung Thu sẽ xuống bếp. Nhìn đến Mộ Dung Thu đều là nom nớp lo sợ, cho rằng chính mình đã làm sai chuyện gì, các bà từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng hiện lên bộ dạng lo lắng, Mộ Dung Thu đậm cười nói, các nàng không cần khẩn trương.

Ngay sau đó nàng liền nghĩ đến những món ăn, làm cho Vũ Văn Mặc những món trước kia chưa ăn bao giờ. Cũng căn cứ tình hình thân thể Vũ Văn Mặc, trong thức ăn này, cay cơ hồ không có.

Thời điểm nấu cơm, Mộ Dung Thu bỗng nhiên nghĩ đến lần đầu tiên xuống bếp mục đích chính là vì Vũ Văn mặc xuống bếp, Vũ Văn Mặc ăn cay, lại làm cho bao tử chuyển biến xấu, nàng liền nhận không được xi cười ra tiếng, kỳ thật hẳn cũng không phải lạnh như băng, khó hiểu phong tình. Chẳng qua lúc ấy hẳn còn không hiểu yêu. Hiện giờ hẳn đã hiểu yêu, này nhiệt tình như lửa, cũng ngày thường vạn năm hẳn bằng hình thành đối lập.

Vẫn luôn chuẩn bị đại khái trôi qua hai canh giờ, mau đến trời tối, nàng đưa lên những món đã làm, tổng cộng mười hai món ăn.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nàng xoa xoa phần cổ, đối một bên Thường Thu nói “Đi nhìn một cái Vương gia hay không đã trở lại.”

Một hồi từ thời gian, Thường Thu liền đã trở lại. “Vương phi, trấn nam chờ tối.”

“Vương gia đi theo hầu gia cùng nhau trở lại?” Mộ Dung Thu cười hỏi. Tuy rằng đề ý Tạ Nguyên lại đây làm bóng đèn, bất quá, nàng nghĩ đến Vũ Văn mặc có thể chính miệng nếm đồ ăn nàng làm biểu tình hạnh phúc, nàng chỉ là nghĩ, trong lòng liền ấm áp. Nàng cũng chưa từng nghĩ tới, vì người thương xuống bếp, là một việc vui vẻ như vậy.

Thường Thu lắc đầu trả lời “Không có nhìn thấy Vương gia, chỉ thấy được trấn nam chờ. Trấn nam chờ mới có việc muốn gấp Vương phi. Này một chút ở nhà kẻ chờ đâu.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu tâm bỗng nhiên trầm xuống. Vũ Văn Mặc không có trở về, mà Tạ Nguyên một mình đến muốn gấp nàng, chẳng lẽ là Vũ Văn Mặc đã xảy ra chuyện?! Nàng không màng có chuyện gì, tùy ý kéo váy áo, âm thanh lạnh lùng nói: “Đi.” Bước nhanh đi qua nhà kẻ.

Trên đường, Mộ Dung Thu cảm giác được bước chân phi thường trầm trọng, trầm trọng làm nàng vô pháp hô hấp. Nhưng hai mắt lại thấp phần kiên định. Tâm lại luống cuống. Nàng nghĩ tới sau khi trở về, Vũ Văn mặc gặp bất luận tình trạng gì, cũng nghĩ tới tình huống xấu nhất, Vũ Văn mặc sẽ trước mặt nước rồi nàng mà đi. Nhưng nàng lại không có nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nàng không cho phép hân gấp bất cứ chuyện gì.

Khi tới rồi nhà kẻ, nàng bỗng nhiên bước chân lao đảo, tâm sinh khiếp đảm, không dám đẩy cửa, cũng không dám nghe Tạ Nguyên chính miệng nói với nàng những lời tàn nhẫn. Nàng tuy rằng tâm chí kiên cường, nhưng giờ khắc này, nàng không xác định, nàng nếu là biết được Vũ Văn Mặc đã xảy ra chuyện, nàng hay không còn có thể vững vàng thừa nhận! Nàng còn nghĩ cùng Vũ Văn Mặc làm mừng, mưu kế nhỏ ấy làm nàng thấy tự hào, làm cho hẳn đối với nàng sùng nịnh cười. Nàng còn chưa vì hân sinh hài tử, sinh mập mạp nhi tử, đáng yêu nữ nhi.

Nàng còn nhiều chuyện tình chưa có làm đâu.

“Vương phi?!” Bên cạnh Thường Thu nhìn thấy Mộ Dung Thu thất thần, liền nhẹ giọng kêu.

Mộ Dung Thu lòng mị khẽ run, tựa hồ cảm giác được ngực đau, nàng mân mó, đối với Thường Thu, nàng bình tĩnh nói: “Mở cửa đi.” Bất luận là kết quả gì, nàng đều phải gánh vác. Nàng tuyệt đối không cho phép hẳn có việc. Cũng không cho phép hẳn rơi đi trước mặt nước. Nàng thực ích kỷ, trước là lo một mình thống khổ, trước không nghĩ gánh vác, muốn gánh vác cũng là hân gánh vác!

Nàng mới có chút tái nhợt, khi cửa đẩy ra, nàng thấy khuôn mặt trầm trọng của Tạ Nguyên. Lập tức, tâm phịch một tiếng kịch liệt nhảy dựng. Nàng chậm rãi nàng chân đi qua. Mấy mớ ngồi ở một bên Tạ Nguyên.

Tạ Nguyên ánh mắt thấp phần trầm trọng, không có chú ý tới Mộ Dung Thu, Mộ Dung Thu sau khi ngồi xuống, hẳn liền mở miệng nói “Trong cung đã xảy ra chuyện.”

“Ta phải biết sao lại thế này.” Mộ Dung Thu chậm rãi nhắm hai mắt, bỗng nhiên cảm giác mắt đau rất đau, nàng gian nan mở miệng.

Tạ Nguyên thờ dài nói: “Thái Tử điện hạ bị giam lỏng.”

“Cái gì? Thái tử như thế nào sẽ giam lỏng?! Kia Vương gia đâu?!” Mộ Dung Thu đột nhiên mở hai mắt, kinh hãi. Hoàng Thượng đối Vũ Văn Hạo đều không để trong mắt, như vậy, Vũ Văn mặc không cùng nhau trở về, xem ra cũng là cùng với Vũ Văn hạo bị giam lỏng?!

“Thái Tử điện hạ do Hoa Phi ý đồ gây rối, vào lúc bị Hoàng Thượng gặp được, Hoàng Thượng dưới sự gôn dìm đã tổng vào đại lao. Mà lúc ấy Vương gia vừa vào văn đến Đông Cung, so với Hoàng Thượng tới Đông Cung trước một bước. Vương gia vì Thái Tử điện hạ làm chứng, nhưng Hoàng Thượng chi tin tưởng Hoa Phi nói, nói là Vương gia vì Thái Tử điện hạ làm chứng giả, có ý thiên vị. Cho nên đem Vương gia cùng giam lỏng ở Đông Cung. Vương gia sợ tin tức truyền tới, Vương phi sẽ lo lắng, liền để cho ta tới cùng người nói một tiếng. Chuyện này chúng ta sẽ xử lý tốt, Vương phi chờ có lo lắng.” Tạ Nguyên tuy rằng ngoài miệng nói Mộ Dung Thu chờ có lo lắng. Nhưng hẳn ánh mắt lại về trầm trọng, làm sao Mộ Dung Thu có thể yên tâm? Rốt cuộc Tạ Nguyên ngày xưa chính là không đem mọi việc ở trong mắt, hẳn luôn luôn có lo phát pho, hiếm khi sắc mặt trầm trọng.

Bất quá Mộ Dung Thụ lại là nhẹ nhàng thờ ra, Vũ Văn Mặc hiện giờ chỉ là bị giam lỏng, sẽ không có việc gì! Tuyệt đối sẽ không có việc gì! Nàng cũng tuyệt đối sẽ không để Vũ Văn Mặc có việc gì!

Xác định Vũ Văn mặc tạm thời sẽ không có việc gì, Mộ Dung Thụ ổn tâm thần, sống mất chuyển động, hình như đã có chủ ý.

“Vương phi hảo hảo nghỉ ngơi. Ta về trước cung.” Tạ Nguyên đứng dậy liền nghĩ rồi đi.

Mộ Dung Thụ lập tức đuổi tay cận vệ hần, nâng khuôn mặt kiên định, ngẩng khí càng vì kiên định lạnh lùng không cho cự tuyệt nói: “Hầu gia, mang ta vào cung, lúc hần gặp nạn, ta không cho phép hần một người đối mặt.”

Tạ Nguyên lờng nờ hoa, đôi mắt lúc sáng lúc tối, giấy lát, hần chợt giật mặt ra tươi cười xinh đẹp nói: “Vương gia vì người từ bỏ, đáng giá.” Hần ở hôm nay cũng bỗng nhiên minh bạch, vì cái gì Vũ Văn mặc sẽ như vậy không sáng suốt quyết định, vì sao lúc Mộ Dung Thụ sinh từ không rõ, đối sinh mệnh sinh ra chán ghét, thà rằng tự sinh tự diệt. Mộ Dung Thụ, giá trị tuyệt đối đáng để hần như vậy đối đãi?

Bên trong xe ngựa xóc nảy, Mộ Dung Thụ trong lòng đều là tình cảnh của Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn hạo. Vũ Văn hạo từ trước đến nay phong độ nhẹ nhàng, ôn tồn lễ độ, như thể nào đối với bộ dạng thanh tú Hoa Phi có tâm tư?! Càng dừng nói ở trong cung đối mặt Hoa Phi làm chuyện vô liêm sỉ. Nay không phải rõ ràng tự lấy đá đập chân mình sao?

Quan trọng nhất là, phát sinh sự tình địa điểm không phải ở trong cung Hoa Phi, mà là ở trong Đông Cung nơi ở Vũ Văn Hạo.

Hoàng Thượng quả nhiên là lão hồ đồ! Thị phi hắc bạch không rõ! Mấy tháng trước, nàng chính mắt gặp qua Hoàng Thượng, nhưng khi đó Hoàng Thượng hoàn toàn đầu óc rõ ràng, thị phi hắc bạch thập phần rõ ràng. Hôn nữa đối Vũ Văn mặc thập phần tín nhiệm, nhưng hiện tại gần gần bất quá mấy tháng, liền có như thể thật lớn biến hóa! Quả thực làm Mộ Dung Thụ cảm thấy không thể tưởng tượng!

Phương diện này nhất định không đơn giản! Hoàng Thượng chính là não thoải hóa, cũng không biết là hồ đồ đến như thế!

Cùng Tạ Nguyên đồng hành, một đường tới Đông Cung.

Vừa đến cửa Đông Cung, liền thấy Đông Cung bốn phía đều bị thị vệ vây quanh, vây chặt như nêm cối.

“Tránh ra! Các người là gún rất lớn, dám chặn lại bản hầu gia!” Tạ Nguyên mất lạnh nhìn thị vệ, phẫn nộ quát.

“Thỉnh hầu gia chờ có khó xử tí chức. Hoàng Thượng hạ lệnh, bất luận kẻ nào đều không thể tiến Đông Cung. Hầu gia vẫn là ngày khác lại đến đi.” Một người thị vệ thái độ cung kính, ngẩng khi bắt đầu dĩ nói.

Nghe vậy, Tạ Nguyên nhũu chặt mí quay đầu lại nhìn về phía phía sau Mộ Dung Thụ.

Mộ Dung Thụ trên đường tới cũng đã có chuẩn bị tâm lý, Hoàng Thượng nếu đem Vũ Văn mặc cùng Vũ Văn hạo giam lỏng, liền sẽ không để cho người dễ dàng đi vào. Chỉ là, nàng muốn trông thấy Vũ Văn mặc, xem hần hay không mạnh khỏe.

Lúc này, từ phía trước tới một thái giám tay cầm đèn cung đình. Hần ở trước mặt Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thụ dừng lại.

“Nô tài cấp trấn nam chờ, Nam Dương vương thỉnh an.” Thái giám buông đèn cung đình sau, liền dùng hần đọc áo tiếm tế thanh âm khua thán là Mộ Dung Thụ cùng Tạ Nguyên chào hỏi.

Tạ Nguyên lĩnh mắt nhìn thái giám, lạnh giọng nói: “Công công không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Thái giám là bộ mặt của Hoàng Thượng. Hiện giờ hần tới là vì Vũ Văn mặc cùng Vũ Văn hạo, vẫn là vì hần cùng Mộ Dung Thụ?

“Hoàng Thượng truyền trấn nam chờ cùng Nam Dương Vương phi đi một chuyến Càn Thanh cung.” Kìa thái giám đứng dậy sau, liền lập tức nói.

Mộ Dung Thụ nhẹ cau mày, nửa híp mắt mắt, cùng Tạ Nguyên hai mặt nhìn nhau. Đều có đồng dạng nghi hoặc, Hoàng Thượng này muốn thấy bọn họ làm cái gì?!

“Xin hỏi công công, Hoa Phi hay không cũng ở Càn Thanh cung?” Mộ Dung Thụ ngẩng khí bình thản hỏi hướng kìa thái giám.

Kìa thái giám thấy Mộ Dung Thụ như thể bình thản, tâm sinh kinh nể, Nam Dương vương đã xảy ra chuyện, năng thế nhưng còn có thể như thể trấn định. Liền trầm giọng trả lời: “Là. Hoa Phi cũng ở Càn Thanh cung.”

Hoa Phi cũng ờ?! Mộ Dung Thụ hai mí trời chết. Nhìn không ra tới Hoa Phi có thể nghĩ ra chuyện xấu như vậy! Cùng Tạ Nguyên trao đổi ánh mắt, năng liền đối với thái giám kìa nói: “Hạo, thỉnh công công ở phía trước dẫn đường.” Hiện tại trông thấy Hoàng Thượng cùng Hoa Phi cũng tốt, năng cũng muốn biết Hoàng Thượng ngu ngốc đến mức nào! Hoa Phi hay không cùng Đất Kỳ có liên mạng!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Càn Thanh cung

Khi tới Càn Thanh cung, Mộ Dung Thụ ngẩng đầu nhìn sắc trời, một mảnh trắng non tinh xảo xẹt qua vọng lâu, từ tường cao chiếu xuống một mảnh ánh sáng mỏng lung mờ nhạt, càng làm cho hoàng cung càng thêm thần bí, cũng làm người hít thở không thông.

“Làm sao vậy?” Tạ Nguyên thấy nàng bỗng nhiên ngừng đầu nhìn bầu trời, liền ra tiếng hỏi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thụ âm đạm cười lắc đầu, “Không có việc gì, bất quá nghĩ đêm nay tâm huyết lãng phí.” Một bản đồ ăn đều đã lạnh, mùi vị liền sẽ suy giảm, vốn định để Vũ Văn mặc bồi bổ, không thể tưởng được lại đột nhiên phát sinh tai họa bất ngờ.

Tạ Nguyên nặng nề cả đêm, chung quy bản tính, mắt đảo hoa chớp chớp, làm mặt quý nói: “Nếu Vương phi nghĩ lãng phí, bụng Tạ mỗ thật ra rất lớn. Những đồ ăn đó ta có thể giúp đỡ giải quyết.”

Mộ Dung Thụ nhướng mày, “Người nghĩ thực tốt!”

Tạ Nguyên nhún vai, đã sớm biết Mộ Dung Thụ nữ nhân này thực keo kiệt! Lại không có nghĩ đến sẽ như thể bần xín! Bất quá chính là vài món ăn mà thôi, hần ngay sau tìm thể từ, nấu ăn nhất định phải hơn nàng ngàn lần vạn lần! Vũ Văn mặc muốn ăn cũng không cho ăn!

“Thỉnh trấn nam vương, Nam Dương Vương phi ở ngoài điện chờ một lát, nô tài cần bẩm báo Hoàng Thượng.” Thái giám bỗng nhiên ngừng bước chân, ở trước một tòa điện dừng lại, khom người nói.

Bất quá một lát, thái giám kìa liền ra tới.

“Hoàng Thượng thỉnh trấn nam vương, Nam Dương Vương phi đi vào.” Thái giám cung kính nói.

Trong cung phần lớn là gió chiều nào theo chiều đấy, hiện giờ đúng là lúc Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn Hạo gặp nạn, có thể không lộ sắc mặt đã không tồi, nhưng trước mắt thái giám lại có thái độ cung kính, không nửa điểm ánh mắt bất kính, là một người tâm tư thâm trầm.

Cửa điện mở rộng ra, Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thụ một trước một sau đi vào.

Mới vừa tiến vào đại điện, bên tai truyền đến một trận an ninh tiếng khóc. “Hoàng Thượng, thần thiếp ngày sau còn như thế nào gặp người a. Không bằng Hoàng Thượng đem thần thiếp đưa về bắc cương, hiện giờ chuyện này nháo lớn như thế, thần thiếp ngày sau sống trong cung nhất định sẽ bị người cười nhạo. Nếu là ngày sau cùng Thái tử gặp nhau, thần thiếp chắc chắn nhận không được nhớ tới sự tình phát sinh hôm nay. Thần thiếp không nghĩ phá hư tình cảm của Hoàng Thượng cùng Thái tử. Chỉ là thần thiếp tưởng tượng đến ngày sau nếu cùng Hoàng Thượng tách ra, thần thiếp tìm liên đau như cắt.”

Nghe nàng ta nói, Mộ Dung Thụ hai mí nhũu chặt, không cần đoán, người già mù sa mưa nhất định là Hoa Phi. Mấy câu nói đó thật đúng là xinh đẹp! Câu lấy tâm Hoàng Thượng, còn có ý hại Vũ Văn hạo. Chỉ là, nàng càng nghĩ càng không thích hợp. Hoa Phi không giống như là người có tâm cơ thâm trầm như vậy, đầu tiên là làm cho Hoàng Thượng đối Vũ Văn Mặc có khúc mắc, sau là hãm hại Vũ Văn hạo, làm địa vị Vũ Văn hạo Thái tử tràn ngập nguy cơ. Nhưng, không thể trông mặt mà bắt hình dong, hết thấy cũng không thể biết, rốt cuộc nàng cũng chỉ là gặp qua Hoa Phi một lần.

“Ái phi đừng khóc, ái phi không cần đi bắc cương. Trẫm nhất định sẽ cho ái phi công đạo. Nay trong cung nếu có người dám nghị luận thị phi, trẫm chắc chắn sẽ chu di cửu tộc.” Hoàng Thượng ôn nhu nói.

Rõ ràng Hoàng Thượng đã năm mươi tuổi, thanh âm cũng có chút cương ngạnh, lại có phần ôn nhu, thể nhưng làm người cảm giác cả người nổi lên một tầng da gà.

Tạ Nguyên nhăn chặt mí, nói thầm Hoàng Thượng thật là lão hồ đồ?! Ở trước mặt thần tử cùng phi tử như thế ** nói lời ân ái, thể nhưng cùng công chúa bắc cương hòa thân, không tin nhĩ từ thần sinh! Tùy ý để nữ nhân nắm mũi!

“Thần (thần phụ) tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Hoa Phi.” Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thụ nửa quý thần mình đối với người ở đại điện không coi ai ra gì hành lễ nói.

Lúc này, trên đại điện hai người mới đột nhiên phát hiện, trong đại điện xuất hiện hai người.

Hoa Phi nửa cúi đầu che đầu gương mặt đỏ bừng, này nhưng thật ra sẽ có chút thẹn thùng! Ở trước mặt Hoàng Thượng làm bộ làm tịch trong mắt lại có một phong cảnh khác, làm Hoàng Thượng động lòng, nếu không phải giữa đại điện có người, hần nhất định sẽ cùng nàng diễn long đào phượng, phong lưu khoái hoạt một lần!

“Đều đứng lên đi, không cần đa lễ.” Hoàng Thượng thu hồi ánh mắt trên người Hoa Phi, nhìn về phía Mộ Dung Thư cùng Tạ Nguyên. Khi nhìn thấy Mộ Dung Thư, đôi mắt bỗng nhiên nửa nhắm lại, một lát sau, hần thu hồi ánh mắt.

Hoa Phi cũng nhìn về phía hai người đứng trong điện, nàng trong mắt chứa lệ quang, cho dù khi nhìn về phía Mộ Dung Thư cùng Tạ Nguyên, cũng là nhu nhược động lòng người, chọc người thương tiếc. Bộ dạng cũng không xuất sắc, nhưng chi cần chút kỹ xảo cầu dân nam nhân, Hoa Phi có thể nói là hạc giữa bầy gà.

Mộ Dung Thư trước sau đều là mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Tuy rằng không có nhìn đến thần sắc của Hoàng Thượng cùng Hoa Phi, nhưng nàng lại cảm giác được không thích hợp, ngăn lẫn không thích hợp.

“Trần nam cùng Nam Dương Vương phi tới vào lúc, trăm cũng muốn biết ý tưởng của các người. Trăm nên xử trí như thế nào Thái tử cùng Nam Dương vương? Nếu là các người muốn vì bọn họ cầu tình, vậy không cần. Bọn họ một là nhi tử của trăm, một là cháu trai của trăm, cùng trăm quan hệ mật thiết, trăm tự nhiên sẽ không phạt nặng. Nhưng Thái tử kinhhạ Hoa Phi là chuyện trăm tận mắt nhìn thấy, tuy nói Thái tử vẫn chưa thực hiện được, nhưng Hoa Phi đã đã chịu kinhhạ. Trăm trăm triệu phải cho Hoa Phi một cái công đạo. Mà các người một là bạn thân, một là Nam Dương vương Vương phi. Trăm nhưng thật ra rất muốn biết các người nghĩ như thế nào.” Hoàng Thượng đối mắt mà mang sắc bén ở trên người Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thư chuyển động qua lại.

Hỏi ý kiến bọn họ?!! Lời này nghe thì thật đúng là buồn cười. Hoàng Thượng lời này nơi nơi đều là suy nghĩ vì Hoa Phi, nửa phần không có nghĩ đến oan uổng Vũ Văn hạo. Đến nỗi Vũ Văn mặc bắt quả là nói lời công đạo, cũng bị liên lụy. Ngay hoàng đế thật đúng là có vài phần ý vị cực phẩm! Mộ Dung Thư dưới lòng mây khẽ nhúc nhích, trong lòng cười lạn.

“Ý kiến của thân, việc này không nên để bốn phía bàn tán. Tốt nhất một sự nhện chín sự lành.” Tạ Nguyên nhưu nhưu mà, nghe ý tứ của Hoàng Thượng là không tính toán buông tha Vũ Văn mặc cùng Vũ Văn hạo. Nhưng cũng không đối hai người có bao nhiêu trừng phạt lớn. Chuyện này, người bị hại lớn nhất nhìn như là Hoa Phi, kỳ thật lại là Vũ Văn hạo cùng Vũ Văn mặc! Đây có thể nói là nhất tiễn song điêu.

Mộ Dung Thư gọi lên khước mồi, ngừng đầu nhìn về phía Hoàng Thượng cùng Hoa Phi, mắt đen tối tựa bóng đêm, rồi lại rực rỡ lung linh, Thanh Hoa tuyệt diệu. Chạm rãi mở miệng, một lời kinh ngạc mọi người: “Theo thần phụ nghĩ, vương tử phạm pháp tội rất nặng, Thái Tử điện hạ nếu là thật sự kinhhạ Hoa Phi, Hoàng Thượng muốn cho Hoa Phi một cái công đạo, việc này không thể một sự nhện chín sự lành, đây là trăm triệu không thể. Nhất định phải bốn phía tuyên bố, làm người trong thiên hạ biết Hoàng Thượng công bằng, biết được Hoàng Thượng đại nghĩa diệt thân công Đức vĩ đại. Cũng vì Hoa Phi đã chịu kinhhạ nhục mà đồng tình. Mả Thái Tử điện hạ cũng đã chịu trừng phạt, ngày sau liền sẽ không đối với bất luận kẻ nào có tâm tư mờ uớc.”

Đây là sau khi tiến vào đại điện, Mộ Dung Thư lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Thượng, tức khắc đã bị chấn động! Mấy tháng trước Hoàng Thượng thân hình hơi gầy, nhìn qua không được khỏe. Nhưng hiện tại lại béo một vòng lớn. Phảng phất thật trên người Vũ Văn mặc đều ở trên người hần.

Lời này vừa nói ra, trong điện còn lại ba người đều là không thể tin tưởng nhìn về phía nàng. Nếu là đem sự tình nháo lớn, như vậy Vũ Văn hạo cùng Vũ Văn mặc tuyệt đối sẽ không thoát khỏi trừng phạt, lại sẽ bị thiên hạ người người nghị luận, này Nam Dương vương chính là phu quân của nàng!

Tạ Nguyên nguyên bản là kinh ngạc vạn phần, ánh mắt chuyển động, hần nhìn thấy Mộ Dung Thư đưa qua một ánh mắt, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, hần đôi mắt mờ to, lập tức đứng dậy, hai đầu gối quỳ mạnh xuống đất, hướng Hoàng Thượng hành đại lễ. “Nam Dương Vương phi lời nói cực kỳ đúng, hiện giờ Hoàng Thượng cho quan binh vây quanh Đông Cung, cũng đem Thái Tử điện hạ cùng Nam Dương vương giam lỏng, việc này muốn binh ôn sự cũng khó khăn. Cho nên biện pháp tốt nhất, chính là như lời Nam Dương Vương phi nói, đem việc này bốn phía tuyên dương, làm Tông Nhân Phủ tham gia, đem việc này tra rành mạch. Sau đó nói cho mọi người chân tướng. Kể từ đó, không thể không phục Hoàng Thượng anh minh, lại có thể cho Hoa Phi một công đạo. Nhất tiễn song điêu, đúng là biện pháp giải quyết tốt nhất.”

Hoa Phi mảy mễu hơi chau, bốn phía tuyên bố? Còn muốn Tông Nhân Phủ tham gia?!

Hoàng Thượng trong ánh mắt mê mang chạm rãi có vài tia sắc thanh minh, hần vuốt chòm râu, trầm mặc. Giấy lát, hần gật gật đầu: “Trần nam cùng Nam Dương Vương phi lời nói cực kỳ hay. Kể từ đó đích xác có thể cho ái phi công đạo. Lại có thể báo cho Thái tử ngày sau không thể làm xằng làm bậy. Đích xác không tồi.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp không thuận theo a.” Hoa Phi đẩy cánh tay mập mạp của Hoàng Thượng, nói. Nếu là Tông Nhân Phủ tham gia, khó tránh khỏi bị người điều tra ra cái gì. Huống hồ, nàng mục đích chủ yếu cũng không phải muốn làm Vũ Văn hạo chết, mà là muốn Hoàng Thượng đối Vũ Văn hạo cùng Vũ Văn mặc nạt đi tín nhiệm, trực tiếp uy hiếp đến vị trí thái tử của Vũ Văn Hạo. Nếu là sự tình nháo lớn, chẳng phải là sẽ lộ tẩy hiểm nguy?

Hoàng Thượng bị Hoa Phi hấp dẫn, hần vỗ vỗ tay Hoa Phi, ôn nhu nói: “Ái phi yên tâm, trăm thần định sẽ cho ái phi công đạo, tuyệt đối sẽ không làm ái phi chịu ủy khuất.”

“Thần thiếp là không nghĩ chuyện này làm lớn a. Nếu là người trong thiên hạ đều biết, tình là Hoàng Thượng biết thần thiếp không có bị Thái tử kinhhạ, nhưng này thế nhân khó tránh khỏi sẽ bôi đen thần thiếp, cho rằng Thái tử kinhhạ thần thiếp. Như vậy, thần thiếp ngày sau ở trong cung như thế nào dùng chân a?! Hoàng Thượng, thần thiếp suy nghĩ cẩn thận. Thái Tử điện hạ có thể là say rượu nên không làm chủ được hành vi, mới có thể kinhhạ thần thiếp, đều không phải là cố ý làm. Trại qua chuyện này, Thái Tử điện hạ sẽ không lại đối thần thiếp có ý tưởng không an phận. Huống hồ Thái tử lại là đích trưởng tử của Hoàng Thượng, nếu nhân chuyện này mà hư hao thanh danh, chẳng phải là hỏng tiền đồ của Thái tử sau này?!! Nam Dương vương là công thần triều đại, cũng là cháu trai Hoàng Thượng, bất quá là không nghĩ Thái tử xây ra chuyện, mà ra lời giúp đỡ nói hai câu, Hoàng Thượng đại nhân đại lượng, không nên trách tội bọn họ.” Hoa Phi đã thanh âm nhu nhu khẩn cầu.

Nghe nói, Mộ Dung Thư mắt đen chợt lóe, Hoa Phi là sợ sự tình nháo lớn, nàng liền lộ tẩy?!! Nha! Nàng tưởng như vậy liền xong việc, nàng nhưng không làm! Ý đồ tổn hại thanh danh Vũ Văn Mặc, giờ trước mặt, sợ sự tình bại lộ, liền muốn chui đi rồi đi, trên đó nơi nào có chuyện tốt như vậy! Nàng càng là không nghĩ muốn cho mọi người biết, nàng liền cảnh phải cho người biết! Huống hồ, nàng còn muốn biết, Hoa Phi đến tới cũng như thế nào mà học Hoàng Thượng, lại như thế nào mà học Vũ Văn Hạo!

“Ái phi tâm địa thật tốt, mặc dù là chính mình bị khi dễ, cũng như vậy làm người suy nghĩ. Nếu ái phi không nghĩ đem việc này làm lớn, trăm liền một sự nhện chín sự lành đi, bất quá như cũ sẽ bắt Thái tử cùng Nam Dương vương hướng ái phi thỉnh tội!” Hoàng Thượng không nghĩ làm Hoa Phi thất vọng thương tâm, huống hồ hần cũng đích xác không nghĩ chuyện nhà mất mặt bị bá tánh biết được.

“Hoàng Thượng, trăm triệu không thể! Như thế hồ đồ buông tha Thái Tử điện hạ cùng Nam Dương vương, chẳng phải là rét lạnh tâm cung nhân? Bá tánh tâm?!! Hoa Phi nghĩ đại thể, không nghĩ làm Hoàng Thượng thương tâm, nhưng thiên hạ là con dân của Hoàng Thượng, tự nhiên phải cho người trong thiên hạ một công đạo. Nếu không Hoàng Thượng sẽ bị người trong thiên hạ nói ngải vì Thái Tử điện hạ có tâm tư bao che. Tuy rằng thần cũng rất muốn Thái Tử điện hạ cùng Nam Dương vương không có việc gì, nhưng chuyện này đã không đơn giản là gia sự Hoàng Thượng đơn giản như vậy. Đã đề cập tới Hoàng Thượng hay không thánh minh, đề cập tới Hoa Phi khuê danh dự.” Tạ Nguyên vừa mới đứng dậy, giờ lại thật mạnh quý xuống, lời lẽ chính đáng nói, thật đúng là bộ dáng trung thần. May mà hần vỗ vỗ, nếu không hai lần quý thật mạnh này, sợ là sẽ gãy xương!

Mộ Dung Thư cũng thêm nắm thêm muối nói: “Hoa Phi hiền lương thực đức là chuẩn mực nữ tử thiên hạ có thể noi theo. Như vậy không thể vì bao che Thái Tử điện hạ cùng Nam Dương vương, mà làm khuê dự Hoa Phi tổn hại, Hoàng Thượng bị thần nhân luận. Ở quốc gia đương nhiên quan trọng nhất. Thái Tử điện hạ kinhhạ Hoa Phi nên đã chịu trừng phạt, đến nỗi Nam Dương vương. .... Cũng nên vì hần nhất thời nói lỡ mà trả giá một chút. Thần phụ tuy rằng là Nam Dương vương chính phi, tại thời điểm này, trăm triệu không thể bênh vực người mình, nếu không hậu quả đem không dám tưởng tượng. Thịnh Hoàng Thượng thánh minh quyết định!”

Mộ Dung Thư càng nói như vậy, Hoa Phi liền càng là sốt ruột, Hoa Phi không khỏi đoán rằng, Mộ Dung Thư đây là cố ý, liền muốn đem việc này nháo lớn, muốn chọc thủng nói dối của nàng rồi!

Hoàng Thượng lúc này đã bị thuyết phục, đã liếm mị trăm mặc. Hôm nay buổi tối tiếng vang đích xác rất lớn, muốn lúc này phong bế đã chậm, khả năng truyền tới trong tai bá tánh là rất lớn, đến lúc đó có làm nhục sự thánh minh của hần.

“Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự không có việc gì. Nếu thật là bôi vôi vào thần thiếp mà tổn thương hoà khí của Hoàng Thượng cùng Thái Tử điện hạ, làm Hoàng Hậu thương tâm, kia cũng thật chính là tội lỗi của thần thiếp. Thần thiếp trăm triệu không thể làm ra loại sự tình này. Thịnh Hoàng Thượng chi có bôi vôi vào thần thiếp mà đem việc này nháo lớn. Thần thiếp thật sự không có việc gì. Có lẽ chỉ là một hồi hiếu làm?” Hoa Phi nghĩ khi không khỏi nôn nóng nói.

“Hoa Phi quả thật là hiền lương thực đức, thần không thể không thần phục.” Tạ Nguyên chặn lại lời Hoa Phi định nói, lại cao giọng nói.

Câu này nói xong làm Hoa Phi mặt đỏ tai hồng, kia lời nói cuộn cuộn không ngừng bị chặn lại. Nàng nhìn về phía Tạ Nguyên kia trong mắt ý cười doanh doanh điên đảo chứng sinh, vừa mới phát lên lửa giận, tức khắc bị dập tắt, nhìn thế nhưng có một lát thất thần.

Tận dụng tối thời cơ! Mộ Dung Thư thấy thế, lập tức đối Hoàng Thượng nói: “Thịnh hoàng thượng hạ chỉ, thịnh Tông Nhân Phủ tham gia!” Nàng từng vô tình nghe Vũ Văn Mặc nói qua, Tông Nhân Phủ đại nhân là một thanh quan, hơn nữa đối với việc tra án rất chấp nhất, chi cần án kiện qua tay hần, cơ hồ không có án oan. Quan trọng nhất là, người này đã từng chịu qua ân Đức Vũ Văn Mặc, tự nhiên sẽ đối việc này có cảnh giác.

Còn có một chút là, ở dân gian, Vũ Văn Hạo cùng Vũ Văn Mặc đều có hiền danh, bộ dáng Vũ Văn Hạo tuyệt sắc hơn người, kinh thành không người nào có thể sánh. Như thế nào coi trọng bậc cương một cái hữu danh vô thực, bất krong, còn ương ngành muốn làm bộ thực nữ Hoa Phi?!

Chuyện này nháo lớn chẳng phải là càng tốt?!! Nếu là không đủ, nàng sẽ tại đây thêm mắm thêm muối! Hoa Phi không phải sao? Nàng khiến cho nàng ta bêu danh, đến tận sau tiếng xấu lưu danh thiên cổ! Đắc tội nàng không đáng sợ, cổ tình làm nàng lo lắng hãi hùng, cho rằng Vũ Văn Mặc rồi đi! Làm đêm nay nàng một phen tâm huyết.

Lăng phi thật sự đáng xấu hổ!

Mà bao nhiêu năm sau, Đại Hoa Quốc trong lịch sử đích xác có nhắc đến Hoa Phi một chút, nàng này xấu xí bất kham, lại có bộ dáng kỳ tử phóng đảng. Bất quá, đây cũng là sau này.

Tạ Nguyên khước miệng vào kéo. Hần đã sớm biết Mộ Dung Thư cùng nữ tử khác bất đồng. Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, này vượt mông ngựa, cùng công phu trọn mắt nói nói dối, cũng như thế xuất thần nhập hóa! Thật đúng là vì Vũ Văn mặc, cái gì đều có thể làm được, hần tuyệt đối không nghĩ ngờ, nếu là có người muốn Vũ Văn mặc chết, nàng tuyệt đối có khả năng làm người nọ chết ngàn lần vạn lần! Bất quá, hần cùng nàng thực sự có chỗ tương tự, đó chính là nói đến công phu nói dối, tuyệt đối sẽ không cảm thấy ố ẻ miệng. “Nam Dương Vương phi nói đúng cực kỳ. Hoa Phi không chỉ có mỹ mạo khuyển thành, ngay cả tâm địa cũng tốt đẹp. Như vậy để người kinhhạ Hoa Phi, là tuyệt đối không thể bị người bôi nhọ thanh danh. Nếu không chuyện Hoa Phi chịu nhục truyền qua bắc cương, sẽ liên lụy hai nước bang giao.”

“Này.....” Hoa Phi vừa mới thất thần, không có nghe rõ Mộ Dung Thư nói, lúc này nghe được Tạ Nguyên nói, mới hốt hoảng nói tới Mộ Dung Thư vừa rồi, lập tức cắn cắn môi, đối với Hoàng Thượng, loạng choạng ôm cánh tay mập mạp của Hoàng Thượng. “Hoàng Thượng..... Thần thiếp.....”

“Ái phi không cần sốt ruột. Trăm sẽ cho ngươi công đạo. Khiến cho Tông Nhân Phủ đại nhân tiến cung điều tra rõ việc này!” Hoàng Thượng trấn an Hoa Phi, cuối cùng một câu lại là đối với thái giám canh giữ ở trước cửa nói.

Cửa thái giám nghe lệnh, lập tức quỳ xuống tiếp chỉ “Nô tài tuân chỉ.” Dứt lời, lập tức khom lưng lùi lại ra khỏi phòng.

Này Hoa Phi trong mắt một chút bao hạo. Nhưng lại không thể nói rõ nàng ý tưởng. Nóng này một hồi, nàng liền an ổn xuống dưới, việc đã đến nước này, nàng cũng không còn biện pháp, huống hồ, nàng cũng không có lưu lại chứng cứ, chỉ bằng Nam Dương vương một người nói, còn không đủ để làm Hoàng Thượng tin tưởng. Nàng đến lúc đó cũng có biện pháp ứng đối. Bất quá, nàng phần nộ nhìn về phía Mộ Dung Thư, nữ nhân này thật là phiền toái.

“Hai ngày trước Bàn cung đại Nam Dương vương phủ thăm Vương phi, Vương phi thân mình vẫn là thấp phần suy yếu, sắc mặt tái nhợt, không thể tưởng được lúc này thế nhưng sắc mặt hồng nhuận, hoàn toàn không thấy bệnh trạng.” Hoa Phi trong lời nói tăng kiêu.

Mộ Dung Thu không chút hoang mang, thông thả ung dung nhàn nhạp cười nói: “Bệnh tôi như núi, thần phụ một khi bệnh chính là mấy tháng. Cũng không nghĩ tôi có thể khỏi hẳn. Nhưng từ ngày ấy Hoa Phi đi Nam Dương vương phủ, thần phụ thân mình chính là càng ngày càng tốt, lúc này mới qua mấy ngày, cũng đã khỏi hẳn. Nói đến, vì nhờ hồng phúc của Hoa phi mà thần phụ đã nhanh khỏi.”

Tạ Nguyên khoe miệng lại kéo. Đây Mộ Dung Thu rõ là nói mới sáng, lại còn như thế nói đường đường chính chính! Đây một bộ đối trã, lời nói trong miệng, thế nhưng so trần châu thật đúng là, làm người không thể không tin.

Hoa Phi đồng tử co rụt lại, Mộ Dung Thu lời này là ghê tởm lắm?? Ngày ấy nếu là có tâm định là biết nàng cùng Hoàng Hậu qua đi kỷ thật chính là tìm trã, kia lời nói bất quá chính là lời nói của một bên, mà Mộ Dung Thu nói đến, thật là chăm chọc. Nàng ong ong miệng, cười nói: “Như thế, xem ra bốn cung hân là nên sớm đi Nam Dương vương phủ. Lâm Nam Dương Vương phi bệnh nhiều ngày như vậy.”

“Thần phụ trã Hoa Phi nhớ.” Mộ Dung Thu đậm cười đáp.

“Xem ra ái phi người chính là phúc tinh của Đại Hoa Quốc chúng ta a. Đây Nam Dương Vương phi bệnh chính là mấy tháng, thế nhưng cũng có thể chuyển biến tốt đẹp. Hiện giờ ái phi lại như thế hiền lương thực đức, là hình mẫu cho thiên hạ noi theo.” Hoàng Thượng ôm hai vai Hoa Phi, sang sang cười to ba tiếng.

Nghe ba tiếng cười, Mộ Dung Thu bỗng nhiên nghi ngờ. Theo lý thuyết, Hoàng Thượng tuổi này, nếu như cười to, tuyệt đối không có khả năng sẽ như thế mười phần trung khí. Chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân mập ra? Nhưng Hoàng Thượng một thân thật tuyệt đối không phải cơ bắp, nếu thật là hừ, này thân thể cũng sẽ hừ, như vậy, này trung khí đâu ra? Cho dù Hoàng Thượng tuổi trẻ khi tập võ, thân mình to lớn, nhưng hiện giờ..... Lại xem Hoàng Thượng sắc mặt, hồng nhuận có chút dị thường, hết thấy đều lộ ra quý dị.

Tạ Nguyên một trận cười lạnh, phúc tinh?! Không phải hoa tinh liền không tốt! Khó trách từ xưa đến nay, vô số người nói nữ tử đều là họa thủy!

“Hoàng Thượng, ngài là thích mang thần thiếp ra vui đùa. Thần thiếp không chịu.” Hoa Phi già vờ sinh khí vén vạt hai tay, làm nũng nói.

Hoàng Thượng càng là vui vẻ, kia trung khí mười phần tiếng cười tràn ngập toàn bộ đại điện. “Ái phi thật là đáng yêu a. Trẫm liền thích ái phi bộ đáng yêu kiểu ngược ngược.”

Tạ Nguyên cùng Mộ Dung Thu đồng thời cảm giác trên người da gà nổi tầng tầng, này Hoàng Thượng tuổi cũng không nhỏ, tuổi trẻ lưu hành một thời đoạn chính, già rồi, lại có vài phần khách làng chơi phong lưu, thật sự làm người ngoài ý muốn, lại không khỏi thờ dãi một tiếng. Hoàng đế vừa mới đăng cơ một năm thời gian, lúc đầu thành mình, chịu bả tánh kinh yếu, mà bỗng cầu qua khe cửa, bắt quá một năm hiện giờ lại thay đổi thành cảnh tượng khác, quả thực làm người thôn thức. Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên sôi nổi cầu đầu, tuy rằng trong lòng có điều nghi hoặc, nhưng lúc này tuyệt đối không phải thời gian giải tỏa nghi vấn tốt nhất.

Tựa hồ bỗng nhiên nhớ tới giữa đại điện còn có hai người, ánh mắt Hoàng Thượng quét về phía hai người, phát phát tay nói: “Thời điểm không còn sớm, các người cũng xuất cung nghỉ ngơi đi. An dân nhân ngày mai liền sẽ đem kết quả công bố thiên hạ. Các người cũng không cần ở trong cung chờ!”

Hoa Phi tự nhiên cũng không nghĩ lại đối mặt Mộ Dung Thu, nàng tổng cảm thấy Mộ Dung Thu kia vẫn đậm phong khinh ảnh mắt không nhanh không chậm có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nếu là tiếp tục lưu lại trong cung, khó tránh khỏi sẽ hỏng chuyện tốt của nàng, còn không bằng hiện tại rời đi.

Mộ Dung Thu nguyên bản cũng nghĩ muốn lưu tại hoàng cung, rồi cuộc lại phải về Nam Dương vương phủ chờ tin tức, tới nay nàng cũng vô pháp đi vào giấc ngủ. Tuy nói tin tưởng An đại nhân sẽ không oan uổng Vũ Văn Hạo, trước những mưu mô quỷ quyệt đa đoan trong cung, khó tránh khỏi chịu thiệt thòi. Nhưng, trước mắt, nàng lưu lại trong cung lại không hợp quy củ. Nàng đối Tạ Nguyên âm thầm dùng ánh mắt bảo hân lưu lại.

“Nam Dương Vương phi tự nhiên lưu lại trong cung không thích hợp, cung nhân đưa Nam Dương Vương phi trở về đi. Thần muốn lưu tại trong cung trợ giúp an đại nhân một tay.” Tạ Nguyên đứng dậy chấp tay cung kính nói.

Hoàng Thượng không có tưởng quá nhiều, liền phát phát tay, xem như đáp ứng. “Ân, đi xuống đi.”

Mộ Dung Thu cùng Tạ Nguyên đồng thời đi ra đại điện, cửa đại điện vừa mới đóng lại, liền nghe thấy từ trong điện truyền đến một trận ngấm tiếng cười cùng âm thanh trêu đùa. Nghe tiếng, Mộ Dung Thu mày nhu chất liền giãn ra, nàng ngừng đầu nhìn hướng Tạ Nguyên, đồng thời thấy được trong mắt Tạ Nguyên có tia lo lắng.

“Bản hầu gia đưa Vương phi một đoạn đường.” Hân nhìn ra, nàng có chuyện phải nói với hân.

Mộ Dung Thu gật gật đầu. Lúc sau hai người đi ra Càn Thanh cung, Mộ Dung Thu ở trên đường, hạ giọng nói: “Không biết hầu gia hay không đã nhận ra một chút không thích hợp?”

“Hoàng Thượng năm nay bắt quá năm mươi tuổi, liền tính là già rồi, nhưng cũng không đến mức như thế ngu ngốc. Hơn nữa, Hoàng Thượng thân mình kỳ thật không giống như trước khoẻ mạnh, nhưng đối với việc nam nữ cực kỳ trầm mê.” Tạ Nguyên đồng dạng thấp giọng trã lời. Đây là chỗ hân lo lắng nhất. Nếu là Hoàng Thượng tiếp tục suy sụp, Đại Hoa Quốc sẽ khổ.

“Mấy ngày nay chủ ý Hoa Phi cùng Hoàng Thượng hơn.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng nói.

Tạ Nguyên gật đầu, “Trước đó vài ngày đã tìm kiếm dấu vết để lại, tin tưởng thực mau liền sẽ biết đến tột cùng là vì sao.”

“Thái Tử diện hạ phong hoa tuyệt đại, vạn không có khả năng đối với Hoa Phi có ý tưởng không an phận, hôm nay một chuyện vừa thấy liền biết kết cục. Hoa Phi vô duyên vô cớ xuất hiện ở Đông Cung, chẳng lẽ là câu dẫn Vũ Văn hạo không thành biến thành hãm hại? Lại hoặc là, trước đó dự mưu tựa như yêu hại Thái tử. Như vậy, chi cần là hãm hại, vậy ở Đông Cung sẽ lưu lại mạnh mẽ. Tin tưởng hầu gia cùng An đại nhân liền thủ định có thể mau chóng còn cho Thái tử một cái công đạo. Còn có, nếu là Hoàng Thượng che chở Hoa Phi, không thể vạch trần âm mưu Hoa Phi, cũng vạn không thể đem việc này áp xuống, tốt nhất mọi người đều biết.”

Nàng lo lắng nhất một chút là, liền tính là điều tra rõ chân tướng, Hoàng Thượng ngu ngốc sẽ thiên vị Hoa Phi, tin vào những lời nàng nói, Hoàng Thượng cố ý che chở, thần tử tự nhiên không thể ngỗ nghịch, nếu không đưa tới họa sát thân cũng quá không đáng. Như vậy, Hoa Phi không có việc gì một thân nhẹ nhàng, lại không khỏi làm người tâm phần hận bất bình, làm nàng thanh danh hừ không thể lại hừ!

Đây là trã thôi! Chắc chắn là trã thôi! Bất quá, Tạ Nguyên cũng có ý này! Bọn họ vừa rồi đã thấy được Hoàng Thượng đối Hoa Phi sung ái, tự nhiên cũng có thể đoán được, nói đến cùng, Hoàng Thượng không có khả năng sẽ xử trã Hoa Phi.

Mộ Dung Thu trong lòng tràn đầy lo lắng xuất cung.

Lúc nàng tới ngoài cung, cười xe ngựa về Nam Dương vương phủ, một chiếc xe ngựa đã ngừng bên xe ngựa của nàng.

Chỉ nghe một nam tử thanh âm cương nghị ở ngoài xe ngựa vang lên: “Hạ quan An hòng hướng Nam Dương Vương phi thỉnh an.”

Nguyên lai là an hòng! Không thể tưởng được hân tới nhanh như vậy. Từ khi nhận được tin tức, liền cười ngựa đi. Cũng coi như hân có tâm. Nàng thanh âm bình thản nói: “An đại nhân không cần đa lễ. Đêm nay làm phiền an đại nhân.”

“Hạ quan chắc chắn công chính thâm án, sẽ không làm Thái Tử diện hạ cùng Nam Dương vương hãm oan.” An hòng lời lẽ chính đáng từ ngoài xe ngựa truyền tới, Mộ Dung Thu trong tâm hơi chút bình phục. Chỉ là không biết vì cái gì, nàng vẫn là mơ hồ cảm giác được bất an, đến tới cùng điểm bất an từ đâu mà đến, nàng lại không thể hiểu rõ. Thay đổi bất ngờ, làm người vô pháp không chế, nàng cũng là người bình thường, tự nhiên chi có thể gấp chiêu nào thì phá giải chiêu đó, có thể thiết kế phản kích, liền phản kích!

Trở lại Nam Dương vương phủ đã là đêm khuya, Hiền Nhi đã ngủ say. Nam Dương vương phủ còn chưa biết tin tức, chi là biết nàng vào cung, hiện giờ mỗi người bên trong đều ở trong mộng đẹp, tự nhiên không biết nàng lại đã trở lại.

Nhưng ngày mai, sợ là trong vương phủ lại sẽ một trận âm?! Nàng xoa xoa ấn đường, vô luận như thế nào đêm nay cũng muốn trước ngủ được hai canh giờ, nếu không, ngày mai thật đúng là không có tinh thần đối đãi với một đám lang hổ báo mới! Từ trước đến nay Vũ Văn mặc xảy ra chuyện, chi sợ trong đó mấy người này kỳ vọng đã lâu đi?

Sớm ngày hôm sau, Mộ Dung Thu liền xa huyết Thái Dương đứng lên, Lan Ngọc cùng Thường Thu hầu hạ nàng đứng dậy. Com sáng không có gì, chi là ăn một chút cháo, Hiền Nhi ăn qua com sáng xong, liền trở về phòng đọc sách.

Nàng ngồi chờ tin tức, nếu là trong cung có kết quả, Vũ Văn mặc chắc chắn lập tức trở về, nếu là không có kết quả Tạ Nguyên cũng sẽ lập tức trở về thông báo. Đây một chút, nàng bỗng nhiên cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm. Trong lòng lại càng thêm bất an.

“Vương phi, vài vị lão gia cùng phu nhân tới thỉnh an Vương phi.” Người ngoài cửa cung kính hướng trong phòng Mộ Dung Thu bẩm báo.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhện không được một trận cười lạnh, nhanh như vậy tới rồi?! Thật đúng là làm người một phút đều không được an nhàn! “Nói bọn họ trở về, bốn phi thân mình không khoẻ, ngày khác tái kiến bọn họ.” Lúc này nổi lòng không rõ, nàng cũng không nhiều tâm tư đối phó bọn họ.

Nhưng này vài người liền không muốn bỏ qua cho nàng. Lúc này một đám ở ngoài cửa hồ.

“Vương phi thân mình không khoẻ, em đâu càng là muốn nhìn Vương phi.” Đây là Khương thị thanh âm.

“Đúng vậy, hôm nay Vương gia không ở vương phủ, Vương phi nếu có gì bất trắc, Vương gia trở về chẳng phải là trách tội mấy người đệ đệ?!” Đây là Vũ Văn khánh thanh âm.

“Ngủ đệ đi phản phò hạ nhân kêu đại phu liền đến vì Vương phi bắt mạch đi. Vương phi thân mình vừa mới có chuyển biến tốt đẹp, nếu là lại bị bệnh, có thể không phải việc nhỏ.” Đây là thanh âm Vũ Văn nghị.

Mấy người cùng nói, thiếu Vũ Văn hân cùng Chu thị. Y theo Chu thị kia không chịu nổi tính tình, nếu là tới chắc chắn mở miệng trước. Hiện giờ không có lên tiếng, hân là không có tới. Đây Vũ Văn hân quả thật là có vài phần tính kế.

Này vài người quả thật là không ngừng nghĩ! Nếu là nàng thật sự thân mình không khoẻ, bọn họ kêu như vậy, nàng còn nghĩ nghỉ ngơi?!

“Vương phi, sợ là không gặp bọn họ, trong viện sẽ không an tĩnh.” Lan Ngọc lo lắng nói. Hiện giờ Vương gia ở trong cung chính là thân lâm khốn cảnh, mấy cái lão gia cùng phu nhân không nghĩ giúp đỡ giúp đỡ, vì Vương phi phản ưu. Hiện giờ sáng sớm com sáng vừa qua khỏi liền tới đây nháo, thật là làm người thất vọng buồn lòng.

Mộ Dung Thu cau mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Làm cho bọn họ ở nhà kẻ chờ. Cho người dâng lên mấy loại trà tốt đi, chờ bọn hân uống hơn mười tới chén lại đến bẩm báo phi.”

“Dạ.”

Ước chừng qua một canh giờ, ở nhà kẻ nha đầu hầu hạ hồi bẩm, “Hồi Vương phi, tứ lão gia, tứ phu nhân, Ngũ lão gia nói nô tỳ tiến đến hỏi một chút Vương phi, khi nào đi gặp bọn họ.”

“Bốn phi lúc này đang mất hoa, còn cần nghỉ ngơi. Người đi nói cho bọn họ, nếu muốn gặp bốn phi liền nhắn nại tính tình chờ một lát, nếu là có việc thì tạm thời trở về đi.” Mộ Dung Thu lạnh giọng trả lời. Lúc này, nàng sắc mặt trầm ngưng, tâm tư trầm trọng. Đãi canh giờ này, làm triều đã qua hơn nửa canh giờ, nhưng Vũ Văn mặc cùng Tạ Nguyên đều không có tin tức truyền đến, nàng tâm càng thêm bất an.

“Vương phi đang lo lắng cho Vương gia?! Vương phi yên tâm, Vương gia sẽ không có việc gì. Nếu là có việc, trong cung sẽ có tin tức.” Thường Thu thấy Mộ Dung Thu cau mày, liền mở miệng khuyên giải an ủi nói.

Mộ Dung Thu gật gù đầu. Tuy rằng biết Tạ Nguyên cùng an hòa liên thủ, hẳn là sẽ không có gì ngoài ý muốn, nhưng nàng như cũ không tránh được tâm thần không yên, chỉ có xác định được tin tức Vũ Văn mặc không có việc gì nàng mới yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22

Editor: phuongoan

Lại qua hơn nửa canh giờ, trong cung như cũ không có truyền đến tin tức, đồng thời nhà kẻ mấy người kia kiên nhẫn không sai biệt lắm đều đã nhanh hết, mấy nha đầu hầu hạ không nổi mấy, liền hướng Mộ Dung Thu cầu cứu, Mộ Dung Thu nhìn canh giờ cũng không sai biệt lắm, nếu là lại kéo dài, khó tránh khỏi mấy người kia lo loạn càng to, nàng liền đứng dậy đi nhà kẻ.

Mà lúc này đang ở nhà kẻ vài người hiện giờ đều là nô tỳ nô lệ đình, rất cuộc đều đặc uống một bụng trà, rồi sắp hai canh giờ, từ buổi sáng đến giữa trưa, Mộ Dung Thu xem ra là có ý kéo dài thời gian. Nếu không phải e ngại thân phận của Mộ Dung Thu, bọn họ nhất định sẽ đi làm ấm ỉ một phen.

Mộ Dung Thu tới, đầu tiên nhìn thấy đó là mấy người mất đã trần lùa giận, bất quá, bọn họ còn biết thân phận của chính mình, liền không có trắng trợn táo bạo chất vấn Mộ Dung Thu như vậy.

Khuông thị là đã ăn một của Mộ Dung Thu, cũng bị người trong phủ nghị luận cười nhạo, Khuông thị trong lòng liza giận còn chưa có hạ đầu, hiện tại càng là phát hỏa, cho nên khi mở miệng đó là không có ba phần bận tâm: “Vương phi rốt cuộc cũng tới, em đâu còn tưởng rằng Vương phi bệnh càng nghiêm trọng, muốn đi ra ngoài tìm đại phu về chuẩn bệnh cho Vương phi.” Nếu thật là bị bệnh, liền bệnh chết cho thỏa đáng.

Mộ Dung Thu lướt qua Khuông thị, ngồi xuống chủ vị, lúc sau lạnh lùng nhìn lướt qua Khuông thị, âm thanh lạnh lùng nói: “Bốn phi không phải nói các ngươi trở về nghỉ ngơi?!”

Ngụ ý chính là bọn họ nguyện ý chờ nếu thích! Cùng nàng không quan hệ! Nàng chỉ là lắng phí vài ly hảo trà!

Khuông thị vừa nghe, lập tức ghen忌.

“Bốn phi vào mới đầu văng mắt hoa, thật sự là khó có thể xuống giường, hiện tại hảo chút. Từ đệ, từ đệ tức, Ngũ đệ gặp được bốn phi không có việc gì, có hay không yên tâm?!” Mộ Dung Thu lại nhìn về phía Vũ Văn khánh, Vũ Văn nghị, lạnh giọng hỏi.

“Vương phi không có việc gì, từ đệ tự nhiên vui mừng. Bất quá vẫn là muốn cho đại phu đến xem qua tốt hơn. Nay bệnh cần để lại, về sau thường xuyên tái phát, càng là tra tấn người.” Vũ Văn khánh giả mù sa mura quan tâm hai câu.

Trong lòng biết rõ ràng, mấy người bọn họ tiến đến, nơi nào là quan tâm tới thân mình Mộ Dung Thu, bất quá chính là muốn biết tình hình Vũ Văn mặc hiện tại như thế nào, hay không như đồn đãi, bị Hoàng Thượng giáng tội, bãi miễn Nam Dương vương chi vị? Nếu là như thế, bọn họ hiện tại liền không cần khách khí, cũng nên nắm lấy cơ hội, nếu không liền lắng phí tâm tư bọn họ thật xa hỏi Nam Dương vương phủ.

Vũ Văn nghị cũng mở miệng giả vờ quan tâm nói: “Vương gia không ở trong phủ, hơn nữa còn bị giam lỏng ở Đồng Cung. Vương phi nhất thời lo lắng hại thân mình, là nên hào hảo điều dưỡng. Ai, chỉ là không biết Vương gia hiện tại tình huống như thế nào.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhu nhu mày, ngừng khi có vài phần lạnh băng, “Bốn phi như thế nào sẽ biết?!” Đợi một buổi sáng, Vũ Văn mặc đến tốt cùng như thế nào, nàng hiện tại cũng không có tin tức, bọn họ hỏi nàng, nàng hỏi ai?!

Vũ Văn Khánh cùng Vũ Văn nghị hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều bỗng nhiên có ý tưởng, thái độ Mộ Dung Thu không tốt, hay là Vũ Văn mặc tình huống không ổn? Lại hoặc là hiện tại tình huống không rõ, cho nên nàng hỏi hinein bực bội cùng không kiên nhẫn?!

“Vương gia chuyện này thật hồ đồ. Thái Tử điện hạ khinh bạc Hoa Phi một màn là Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, Vương gia muốn vì Thái Tử điện hạ nói chuyện, muốn ước lượng một chút. Cái này lại chọc giận Hoàng Thượng. Hiện giờ tình huống không rõ, Vương gia lại bị liên lụy.” Khuông thị hòa hoãn tâm trần đầy lửa giận, đem ngữ khí phồng thấp phẫn băng phẳng nói. Đường nàng nghe được tin tức này khi, đầu tiên cái thứ nhất ý tưởng đó là, Thái Tử điện hạ khinh bạc Hoa Phi, mà Vũ Văn mặc đã bị liên lụy đến, may mà chuyện này nổi không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Hẳn là sẽ không liên lụy đến bọn họ.

Mộ Dung Thu mặt lạnh quét về phía Khuông thị, lạnh giọng nói: “Hiện giờ sự tình không rõ, từ đệ tức lại trực tiếp nhận định Thái Tử điện hạ khinh bạc Hoa Phi. Bốn phi thấp phận từ mò, từ đệ tức là như thế nào kết luận được như vậy? Từ đệ tức bất quá là một người đàn bà, há nỡ đem luận đều là đàn ông sự tình, ngôn ngữ chỉ gần thấp phận kết luận. Từ đệ tức cùng bốn phi hảo hảo nói một chút, người đến tốt cùng là như thế nào kết luận?!”

Khuông thị mặt hơi hơi vạm vỡ, Mộ Dung Thu chắc chắn cũng nặng đối nghị?!! Nàng bất quá là nói ra sự thật! Nếu Thái Tử điện hạ không có khinh bạc Hoa Phi, sẽ bị Hoàng Thượng giam lỏng ở Đồng Cung? Sẽ liên lụy Vũ Văn mặc?! Có thể tương trọng là như vậy, nàng lại không thể nói như vậy. Liền đề thấp thanh âm, trở về câu: “Em đâu bất quá là nghe bên ngoài bàn luận, chưa từng nghĩ nhiều.”

Mộ Dung Thu nhàn nhạt gật gù đầu, “Sở dĩ sự tình còn chưa định ra, không khỏi gây họa thương thân, tốt nhất chờ mõi lời. Từ đệ tức miệng nhanh tâm thẳng, không có tâm cơ, bốn phi rõ ràng, nhưng những người khác không rõ ràng lắm, khó tránh khỏi bị người hiểu lầm. Từ đệ muốn vẫn là chú ý tốt lời nói.” Nói tới đây, Mộ Dung Thu không khỏi có chút lo lắng, hiện giờ Khuông thị có ý tưởng này, trong cung, quan viên chỉ sợ là đối Vũ Văn hạo cũng có điều suy đoán, rồi cuộc đều biết là Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, mà Hoa Phi lại hạ họa lễ đại vũ, khó tránh khỏi chọc người đồng tình, giờ phút này trong cung một chút tin tức đều không có, làm tâm nàng như thế nào cũng không bỏ xuống được.

“Tôi hôm qua Vương phi tiến cung hẳn là nghe được tin tức đi? Hiện giờ chúng ta mấy huynh đệ thấp phận lo lắng cho Vương gia, muốn biết Vương gia hiện giờ tình huống như thế nào, thỉnh Vương phi đem chuyện biết đến nói cho chúng ta có được không?!” Vũ Văn khánh thấy Mộ Dung Thu tránh né không báo cho bọn họ hiện giờ Vũ Văn mặc là tình huống như thế nào, liền cùng Vũ Văn nghị hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, trực tiếp hỏi.

“Đúng vậy, Ngũ đệ hôm qua nghe tin, liền vẫn luôn không thể an tâm. Hiện tại càng là lo lắng không thôi.” Vũ Văn nghị ngay sau đó nói.

Khuông thị cười có chút mất tự nhiên nói: “Chúng ta đều là thân thích, Vương phi trong lòng nếu là có việc, lý nên chúng ta cùng chia sẻ chia sẻ.”

Lời này nói thật đúng là dễ nghe! Mộ Dung Thu bĩu môi. Trước mắt không nghĩ nhìn thấy Vũ Văn mặc hỏi vương phủ chi sự bọn họ không chịu đi?!! Hiện giờ họ bộ dạng đường hoàng nổi, da mặt thật đúng là đủ dày! Nàng xưa xoa ấn đường, trả lời: “Bốn phi nếu là biết, như thế nào không báo cho các ngươi?!”

Hiển nhiên, nàng nói những lời này mấy người đều không tin.

“Vương phi có phải hay không không nghĩ báo cho chúng ta?! Cho nên mới sẽ như thế qua loa lấy lệ? Vương phi đem chúng ta trở thành người nào?!! Luận thân tình, chúng ta là Vương gia thứ đệ, muốn biết Vương gia hiện giờ tình huống như thế nào, lại có gì sai đâu?!! Vương phi há tất như vậy?!” Vũ Văn nghị vốn chính là người không nhiều kiên nhẫn, vừa rồi diễn kịch đã là không tới, hiện tại nghe thấy được Mộ Dung Thu nói, càng muốn mắng chửi người. Hiện giờ toàn bộ Nam Dương vương phủ, cũng chỉ có Mộ Dung Thu biết tình huống như thế nào!

Nghe nói, Mộ Dung Thu ánh mắt lạnh băng trực tiếp bắn xuyên qua, thật đủ buồn cười! Nàng Mộ Dung Thu thứ được lần nói thật với bọn họ, bọn họ thể nhưng còn không tin!

Đã nhận ra Mộ Dung Thu tức giận, Khuông thị lại cười từ hòa hoãn không khí: “Này Ngũ đệ chính là tính nóng nảy, chúng ta đều là người một nhà, Ngũ đệ bất quá chính là lo lắng Vương gia mà thôi. Vương phi chờ có dịp ỷ.”

Vũ Văn khánh ở thời điểm này bỗng nhiên đứng lên, hẳn trực tiếp tiến lên hai bước, tới gần Mộ Dung Thu, “Chúng ta Nam Dương vương phủ từ từ phụ một thể hệ liền bắt đầu truyền thừa xuống dưới, vạn không thể ra nửa điểm sai lầm. Từ đệ vì bảo vệ địa vị Nam Dương vương phủ ở Đại Hoa Quốc, không thể không làm ra một ít quyết định. Thỉnh Vương phi đáp ứng.” Tận dụng thời cơ, hiện giờ Vũ Văn mặc ở trong cung tình huống không rõ, hẳn nghĩ thấp phận rõ ràng, Vũ Văn mặc bị Hoàng Thượng kiêng kị, này Nam Dương vương chi vị nhất định sẽ không lâu dài. Mà hẳn là chỉ thứ tư, mặt trên còn có Vũ Văn hãm cùng Vũ Văn khải, tuy nói Vũ Văn khải không ở Nam Dương vương phủ, trực tiếp uy hiếp người của hẳn chính là Vũ Văn hãm. Hẳn không nghĩ đem cơ hội nhường cho người khác. Nếu là lúc này, hẳn tiến cung diện thánh, có lẽ sẽ cho chính mình một cơ hội.

“Ngà? Bốn phi nhưng thật ra muốn biết từ đệ sẽ quyết định thế nào.” Mộ Dung Thu mặt đen chột kẹ, cực kỳ ỳ âm lạnh thấu xương. Nàng biết Vũ Văn mặc xảy ra chuyện, mấy người này không nghĩ biện pháp làm chút gì. Giờ phút này nhìn thấy Vũ Văn khánh như thế, trong lòng nhưng thật ra một chút đều không ngoài ý muốn.

Vũ Văn nghị vẫn luôn theo dõi Vũ Văn khánh, cho nên khi Vũ Văn khánh mở miệng, hẳn liền biết Vũ Văn khánh là muốn bắt cơ hội này, liền lập tức mặt bên phụ họa nói: “Hiện giờ Vương gia xảy ra chuyện, Nam Dương vương phủ đích xác cần một người chủ sự. Từ ca từ trước đến nay thông minh, hiện tại thật đúng là yêu cầu từ ca ra chút biện pháp.”

Mộ Dung Thu đôi mắt lại hắc ám ba phần, Nam Dương vương phủ khi nào đến phiên Vũ Văn khánh làm chủ?!! Mấy người bọn họ đều xem nàng Mộ Dung Thu ở Nam Dương vương phủ chi là vật trang trí?!

Vũ Văn khánh ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Dung Thu, ánh mắt bên trong lại mang vài phần bức bách, “Thỉnh Vương phi cùng từ đệ cùng tiến cung diện thánh.” Chi cần nhìn thấy Hoàng Thượng, hẳn có vài phần nắm chắc làm Hoàng Thượng tín nhiệm hẳn, đồng thời hẳn cũng muốn nghĩ biện pháp làm Vũ Văn Mặc thoát khỏi tình cảnh này.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu trong mắt hàn quang bức người, khỏe miệng mang theo tia cười lạnh.

Đang ở phía sau Mộ Dung Thu Lan Ngọc cùng Thường Thu, hai người hai mặt nhìn nhau. Cùng phát giác không thích hợp. Đây từ lão gia là muốn thừa dịp Vương gia không ở đây, bức Vương phi? Bằng thân phận tứ lão gia, cần bản không xứng

tiến cung diện thánh! Đến mục đích Bào gia tiến cung diện thánh, tựa hồ không cần nghĩ nhiều liền có thể rõ ràng. Hai người lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Thu, hiện giờ Vương phi lẽ loi một mình đối mặt với khốn cảnh, khó tránh khỏi bị tử Bào gia hiếp bức.

“Tứ đệ Ngũ đệ thật đúng là hảo tâm tư. Như vậy quan tâm Vương gia cùng bốn phi. Chỉ là, bốn phi là có vài phần tò mò, tứ đệ Ngũ đệ bất quá là xuất thân con vợ lẽ, liền dám làm chủ bốn phi! Nay trong đó, tứ đệ cùng Ngũ đệ là gan đến tột cùng là lớn bao nhiêu?!” Mộ Dung Thu nguyên bản còn nghĩ không cần sẽ rách da mặt, nhưng bọn hắn thật sự là quá mức vô si! Thật sự cho rằng nàng Mộ Dung Thu là người cực kỳ ngu xuẩn, bọn họ vọng tưởng muốn dắt mũi nàng, thật đúng là nực cười!

“Vương phi nói lời này chính là làm tâm chúng ta tổn thương. Phu quân chi là lo lắng tình huống Vương gia, nhưng phu quân không thể tiến cung diện thánh vì Vương gia nói tốt. Bất quá là muốn trước cùng Vương phi đi, kể từ đó phu quân liền có thể tiến cung.” Khương thị mở to mắt nhìn đối, cũng đứng dậy nhìn về phía Mộ Dung Thu, nghĩ khi rất không tốt chỉ trích nói

Vũ Văn khánh nâng mắt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thu, “Hiện giờ tình thế bất buộc, thỉnh Vương phi thông cảm tứ đệ tình tình cấp bách. Bất quá, hiện tại quan trọng nhất chính là tiến cung nhìn xem tình trạng Vương gia.”

“Đúng vậy, tứ ca cũng là lo lắng Vương gia.” Vũ Văn nghị phụ họa nói. Bất quá cũng tiến lên vài bước, cùng Vũ Văn khánh song song mà đứng.

Ba người cách Mộ Dung Thu ngồi chỉ có năm bước chân.

“Tứ đệ thật là hảo tâm. Bốn phi nhận. Chỉ là, tứ đệ cùng Ngũ đệ tựa hồ đem sự tình nghĩ quá mức nghiêm trọng. Vô luận sự tình như thế nào, cùng Vương gia cũng không có bao nhiêu quan hệ, bốn phi đều không lo lắng Vương gia, tứ đệ cùng Ngũ đệ làm sao như vậy chuyện nhỏ hóa to?!” Mộ Dung Thu trong mắt ánh sáng lạnh lẽo bỗng nhiên thu hồi, miệng lưỡi thế nhưng có mềm vài phần, thanh âm pha thấp nói.

Nghe vào trong tai ba người bọn họ, lại trở thành Mộ Dung Thu không đủ tự tin. Kể từ đó, ba người càng thêm không thể từ bỏ.

“Vương phi lời này sai rồi. Tuy nói việc này cùng Vương gia quan hệ không nhiều lắm, cũng có thể nói cùng Vương gia không quan hệ. Nhưng hiện tại lại như cũ bị giam lỏng ở Đồng Cung, liền đủ để thuyết minh Hoàng Thượng đối Vương gia kiêng kị, mà Vương gia hiện giờ tình cảnh cũng không tốt.” Vũ Văn nghị nồn nóng nói. Cổ tình đem tình thế chuyển biến xấu. Mộ Dung Thu đủ sao cũng là phụ nhân, liên tính là rất có thủ đoạn, lại như vậy thời điểm sợ hãi, huống chi hiện giờ Vũ Văn mặc còn hăm sâu ở trong cung.

Khương thị giả mù sa mưa nói: “Đúng vậy, này chuyện Hoàng Thượng kiêng kị Vương gia Vương phi hẳn là biết. Đây chính là cơ hội tốt, Vương gia lúc này tình cảnh đích xác không ổn a. Hiện giờ Nam Dương vương phủ có thể chủ sự cũng là Vương phi. Vương phi nhưng chứ có hồ đồ, nên quyết định cái gì, liền quyết định a.”

“Đích xác như thế, nếu là Vương phi không cùng tứ đệ cùng tiến cung diện thánh cầu tình, sợ Vương phi phải hối hận không kịp. Tứ đệ từ nhỏ liền cùng Vương gia huynh đệ cảm tình rất tốt, trước không nghĩ nhìn thấy Vương gia xảy ra chuyện. Hiện tại tứ đệ chỉ nghĩ có thể vì Vương gia làm chút gì.” Vũ Văn khánh lúc này thay đổi thái độ, không giống vừa rồi như vậy sắc bén, này ba người tuy rằng hành vi cùng sức sinh không giống, nhưng công phu biến sắc lại cao siêu không ai bằng, còn cực kỳ nhất trí. Biết chính sách cường ngạnh bọn họ chiếm không được thượng phong, có lẽ sẽ chọn giận Mộ Dung Thu, này chuyện qua dụ dỗ là tốt nhất, có thể làm Mộ Dung Thu trong lòng sợ hãi, chủ động giúp bọn hắn.

“Vương phi, không thể lại do dự, thời gian quý giá.” Vũ Văn nghị lại nói.

Ý tưởng này thật tốt, nhưng bọn họ lại thật sự không hiểu biết Mộ Dung Thu! Thân trong khốn cảnh, Mộ Dung Thu đều có thể đủ thông dong đối mặt, hiện giờ đối mặt bọn họ lòng mang ý xấu, lại há chi cần bọn họ nói mấy câu sẽ dễ dàng chuyển biến?

Mộ Dung Thu hạ liễm đôi mắt bên trong xẹt qua một đạo ánh quang, đột nhiên ngừng đầu, nàng chờ đến chính là những lời này!

“Tứ đệ, Ngũ đệ, tứ đệ tức.” Mộ Dung Thu nhẹ giọng gọi ba người.

Ba người đồng thời mặt lộ vẻ chờ đợi ánh mắt nhìn nàng. Mộ Dung Thu có gì nói đi?! Có thể là bọn họ quá mức vội vàng, rất nhiều chuyện tưởng quá mức đơn giản, cũng đem Mộ Dung Thu nghĩ quá đơn giản! Có một số việc, thật là làm không tốt. Nếu chỉ nghĩ bắt lấy cơ hội, nhưng không thấy rõ tình thế, mà đem đối thủ nghĩ thành ngu ngốc, như vậy, muốn thành công, sợ là một hồi si mộng! Chỉ khi hùng tâm một sớm rách nát, có lẽ cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thế thảm!

Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người lo lắng không thôi, tử Bào gia ba người là rắp tâm hại người, hiện giờ nói chính là đường đường chính chính, này tâm có thể thấy được. Vương phi vạn không thể quan tâm sẽ bị loạn a! Hai người ở vương phủ thời gian tương đối dài, biết Vương gia có Trần nam vương hỗ trợ, Thái Tử điện hạ lại là trưởng tử Hoàng Thượng, liên tính là không thể toàn thân mà lui, cũng sẽ không liên lụy tánh mạng. Huống chi tính là Vương gia hiện tại nguy ở sớm tối, tử Bào gia cũng tuyệt đối sẽ không ra tay cứu giúp! Các nàng sợ là Vương phi quan tâm sẽ bị loạn a! Cho nên hai người, đồng thời đều không màng hậu quả muốn can trở Mộ Dung Thu đáp ứng. Kết quả Mộ Dung Thu nói kế tiếp, làm các nàng đình chỉ chi bước chân đi tới.

Mộ Dung Thu bình tĩnh không gợn sóng đôi mắt qua lại ở ba người trên người dao động, ánh mắt không hề gợn sóng, nhưng dần dần lại làm người cảm giác được áp bách. Vũ Văn khánh ba người dần dần cảm giác được không thích hợp.

Mộ Dung Thu gọi lên khoe mặt, tươi sáng cười, mẽ hoặc tâm hồn, Thanh Hoa liễm điếm cười chỉ là trong nháy mắt, nàng liền bỗng nhiên mặt lộ vẻ lạnh thấu xương ngoan tuyệt, quát to: “Các ngươi cũng biết tội!”

“Vương phi đây là ý gì?! Tứ đệ ba người có tội gì? Vì sao nhận tội?!” Vũ Văn khánh nhủ chặt miệng, trầm giọng hỏi.

Khương thị nhất thời không có phản ứng, Mộ Dung Thu vừa rồi vẫn là bộ dáng nhu nhược, này một chút như thế nào như thế tàn nhẫn?! Đến tột cùng Mộ Dung Thu đang chơi cái gì?

Vũ Văn nghị sắc mặt lộ vẻ giận dữ trừng mắt Mộ Dung Thu, nghĩ khi không tốt nói: “Vương phi có gì mắng Ngũ đệ ba người chúng ta?! Hiện giờ Ngũ đệ ba người đều là thật tâm, thật tình chân ý vì Vương phi suy nghĩ, nghĩ cho Vương phi. Nhưng Vương phi bỗng nhiên như thế chất vấn, thật sự là làm lạnh nhàn tâm, cũng làm người không biết nói gì!”

Mộ Dung Thu chậm rãi cười, “Tứ đệ tức, Ngũ đệ không cần như thế vội vã đối Vương gia cùng bốn phi quan tâm. Các ngươi chính là thân nhân bốn phi, bốn phi tự nhiên biết các ngươi đều là thiệt tình chân ý vì bốn phi cùng Vương gia suy nghĩ. Chỉ là, này thân nhân với thân nhân, cũng thân nhân với Hoàng Thượng, bốn phi chi có thể trung quân, thậm chí còn vội vã bắt đầu đi đại nghĩa diệt thân.”

Lời này vừa nói ra, nguyên bản liền khiến Vũ Văn nghị cùng Khương thị càng là mơ hồ, này Mộ Dung Thu đến tột cùng đang nói cái gì?

Bất đồng với Khương thị cùng Vũ Văn nghị hai người u mê, Vũ Văn khánh nhìn Mộ Dung Thu vẫn đạm phong khinh bên trong tàn nhẫn lạnh thấu xương nhìn ra không thích hợp, tựa hồ vừa rồi Mộ Dung Thu không có sợ hãi, nhưng nàng trong miệng nói đến tội gì?! Đến tột cùng bọn họ nơi nào nói sai?

Liên ở lúc hẳn u mê ngờ vực, phía sau ba người bọn họ truyền đến thanh âm một nam tử. Mà thanh âm nam tử này bọn họ thấp phần quen thuộc, thậm chí cũng có chút sợ hãi, càng thêm sợ hãi chính là lời nói trong miệng người nọ thốt ra.

“Hoàng Thượng kính yêu thần tử, tín nhiệm mỗi quan viên trong triều. Tứ đệ, Ngũ đệ, tứ đệ tức ngu ngốc, thế nhưng xuất khẩu vu tội Hoàng Thượng! Phải bị tội gì?!”

Mộ Dung Thu nhìn về nam tử phía cửa tiến vào, tảng đá lớn trên ngực rốt cuộc rơi xuống. Nàng ôn nhu kêu: “Vương gia.”

Vũ Văn mặc đồng dạng mắt đen như tình như nước nhìn nàng, nhẹ nhàng nói ba chữ, “Vất vả.”

Vũ Văn khánh ba người đang nghe đến Vũ Văn mặc nói, đồng thời thân hình run lên. Vũ Văn mặc là khi nào trở về? Nghe xong bọn họ lời nói ít nhiều?! Hẳn nói các nàng vu tội Hoàng Thượng, chi chính là lời nói nào?!

“Vương gia, Ngũ đệ vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, vạn không dám vu tội Hoàng Thượng.” Vũ Văn nghị sắc mặt có chút trắng bệch nhìn về phía Vũ Văn mặc, giải thích nói.

Vũ Văn khánh bỗng nhiên trừng to hai mắt, chẳng lẽ chính là câu nói kia?! Mộ Dung Thu muốn nghe được chính là bọn họ ba người trăm miệng một lời nói câu nói kia?!

‘ Hoàng Thượng đối Vương gia có điều kiêng kị! ’

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Những lời này chợt nghe tới không có gì đặc biệt, hơn nữa người dân phổ phương đều là truyền những lời này. Nhưng những lời này nếu như là truyền tới Hoàng Thượng trong miệng, như vậy, tình thế liền nghiêm trọng! Tuy nói Hoàng Thượng hiện giờ thật là kiêng kị Vương gia, nhưng là Vương gia đủ sao cũng là công thần, Hoàng Thượng nếu không nghĩ kiếm người mượn cớ, chắc chắn đối người nói lời này trọng phạt! Hiện giờ bọn họ bề ngoài lại dối Mộ Dung Thu giả vờ mềm yếu lừa gạt,

nói ra câu này có thể tính làm là đại nghịch bất đạo! Này đích xác đưa tới mầm tai họa cho chính mình!

Còn nữa chính là Vũ Văn mặc chính tai nghe thấy được bọn họ nói!

Hiện tại, bọn họ không chỉ có vì Vũ Văn mặc xuất hiện mà cảm giác được khiếp sợ, càng là kinh sợ cho kết cục bản thân!

Vũ Văn mặc đi vài bước tới trước mặt Mộ Dung Thu, ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Thu. Hắn nhẹ nhàng cầm tay Mộ Dung Thu. Ngày này một đêm nàng chịu khổ! Hiện giờ còn phải đối phó với mấy người muốn làm chuyện xấu này. Là hẳn làm nặng lo lắng. Xem sắc mặt nàng, có chút tái nhợt, nghĩ đến đêm qua không có ngủ tốt đi?

Mộ Dung Thu tâm rối cuộc thả xuống, chi cần hắn không có việc gì liền tốt. Còn tốt hẳn không có việc gì. Nàng quay đầu lại xem ba người đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt, đáy mắt có ý cười, vừa rồi nàng là không có kiên nhẫn đối phó bọn họ, hiện giờ trong lòng sự tình đã giải quyết tốt, hiện tại đã có tình thân đối bọn họ, bọn họ làm nàng không tốt, nàng có gì khổ sẽ làm cho bọn họ không thể tốt hơn! Nàng từ trước đến nay là người cho nàng đồ ăn tốt, nàng liền muốn cho lại họ thứ còn tốt hơn!

“Tứ đệ, Ngũ đệ, tứ đệ tức, các người thật đúng là to gan! Những lời này nếu là truyền ra ngoài phủ, các người bị chém đầu không nói, càng là liên lụy Nam Dương vương phủ! Nam Dương vương phủ chịu hoạn ân sâu. Hiện giờ, bốn phi là muốn giữ được các người, cũng trăm triệu không có khả năng!” Mộ Dung Thu mỉm cười ánh mắt qua lại du tẩu trên người bọn họ, thanh âm như băng sương.

Ngồi ở bên cạnh Vũ Văn Mặc cũng không phải người thiện tâm, huống hồ khi hắn không ở vương phủ, bản thân nữ nhân bị người khi dễ, hắn nhìn như vững như Thái sơn, không mấy may mắn. Nhưng này trong lòng chính là không thích hợp, lại còn có ân ân mạo hiểm lệ khí. Hắn mất lạnh nhàn về phía Vũ Văn Khánh, thanh âm so với thảng chập trời đồng giá rét còn lạnh hơn, làm Vũ Văn Khánh thân lạnh lạnh phát run. “Các người còn có yêu cầu gì công đạo, hiện tại đều công đạo một phen đi.”

Vũ Văn Khánh bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng như cũ là làm bộ trấn định vô cùng, hắn trấn định cắn răng trả lời: “Thỉnh Vương gia tha thứ tứ đệ không lừa dối. Tứ đệ cũng là quan tâm sẽ bị loạn, mới có thể như thế. Mong Vương gia thông cảm tứ đệ lo lắng cho Vương gia.”

Khuong thị chính là con hồ giấy, vừa rồi còn một bộ cao ngạo không ai bì nổi, hiện giờ là gan bị dọa sắp bay, nay sắc mặt bạch như phấn, hai chân run rẩy như si, thỉnh thích một tiếng đó là quỷ gọi trên mặt đất. “Em dâu tuyệt đối không có ý tưởng khác, cũng là lo lắng tình cảnh của Vương gia, mới có thể như thế. Em dâu bắt quả là một người đàn bà, lại không có gặp qua cái gì đại trường hợp, này có chút lời nói cũng không biết có nên nói hay không, em dâu tuyệt đối không có ý tưởng khác, thỉnh Vương gia, Vương phi, chờ nên trách tội!” Nàng nhưng không nghĩ bởi vì lúc này đây nói sai mà phải chết. Này đều oán Mộ Dung Thu, hiện tại nghĩ đến, Mộ Dung Thu chính là đao hồ làm cho bọn họ nhảy xuống! Nàng khẳng định là đã sớm không thể gặp bọn họ! Từ đầu chí cuối, nàng liền muốn đem bọn họ đưa bốn trong tay!

Này Mộ Dung Thu thật sự là quá mức gian trá!

Vũ Văn nghị tính tình xúc động, mọi việc đều nhìn Vũ Văn Khánh, hiện giờ xem Vũ Văn Khánh cùng Khuong thị đều là bị dọa biến sắc, hắn cũng nghĩ mà sợ, vừa rồi hắn chính là không có nghĩ tới Vương gia sẽ từ trong cung ra, liền tính từ trong cung ra tới, Hoàng Thượng cũng sẽ trách tội đối với Vũ Văn Mặc, Vũ Văn Mặc thất thế cũng liền đại biểu cơ hội bọn họ tới! Nhưng là hiện tại lại bị Vũ Văn Mặc lấy một cái vô văn cách nói chế phục bọn họ. Chẳng lẽ nói, trước kia bọn họ không phải là đối thủ Vũ Văn Mặc, hiện tại về sau cũng không phải đối thủ Vũ Văn Mặc?!” “Ngủ đi biết sai rồi, thỉnh Vương gia xem chúng ta là thần huyệ đệ buông tha tứ ca, từ tẩu, Ngũ đệ.”

Ba người lập tức thấp tư thái, khóc cầu.

Vũ Văn Mặc mắt đen tén tức khắc tối sầm lại, trong mắt không thấy một tia buồn lòng. Hắn âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện này bốn vương không làm chủ được.”

Mộ Dung Thu trong lòng cười lạnh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thái độ dửng dưng của bọn họ, nàng sợ là sẽ bị thái độ thành khẩn của bọn họ hiện tại mà coi như là thật sự, có lẽ động lòng trắc ẩn, đáng tiếc nàng vừa rồi tận mắt nhìn thấy chính bọn họ liền hợp cường bức, thế nhưng đem nàng coi như kẻ ngu dốt muốn lừa gạt nàng. Nếu hôm nay Vũ Văn Mặc đã chịu trách phạt, địa vị Nam Dương vương tràn ngập nguy cơ, bọn họ sợ là sẽ đối nàng cùng Vũ Văn Mặc không từ thủ đoạn! Cho nên, hiện tại cũng không cần có nhiều bận tâm. “Đừng vậy, này Vương gia cũng là làm chủ không được, chuyện này vẫn là để Hoàng Thượng làm chủ đi.”

“Cũng không cần như vậy phiền toái. Trực tiếp đưa quan.” Vũ Văn Mặc âm thanh lạnh lùng nói

Bọn họ hai người người một câu ta một câu, làm Vũ Văn Khánh ba người bừng tỉnh đại ngộ, bọn họ ba người tự nhận thông minh, cũng tự nhận hôm nay là bắt được cơ hội. Chính là, bọn họ lại xa xa không kịp Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu, mới là muốn bọn họ tánh mạng, có thể nói, là để như tờ bản tay. Hiện giờ bọn họ hành vi nhưng thật ra giống con khi chi có thể bị người chơi đùa.

Vũ Văn Khánh trên đỉnh đầu chảy xuống hai hàng mồ hôi lạnh, hắn run rẩy thanh âm nói: “Thỉnh Vương gia Vương phi cho tứ đệ ba người một cơ hội, tứ đệ về sau tuyệt đối sẽ không lại si tâm vọng tưởng. Cũng quai quyết sẽ không lại đối Vương phi bất kính, lại nói bất luận cái gì vu tội Hoàng Thượng lời nói.” Hắn lúc này tư thái phùng càng thấp.

“Em dâu chỉ là một phụ nhân ngu xuẩn, nếu là có điểm nào đắc tội Vương phi, thỉnh Vương phi đại nhân đại lượng tha thứ cho em dâu. Em dâu cũng là từ thâm son cùng cốc ra tới, là gan lớn chút, có chút không biết trời cao đất dày, lúc này mới bị che mắt hai mắt, phạm tội Vương phi. Thỉnh Vương phi chờ có trách cứ em dâu. Em dâu thật sự biết sai rồi.” Khuong thị quý hai chân vẫn run lên. Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn Mặc hai người ngừ khi cường ngạnh, tựa hồ không tính toán tha thứ bọn họ! Nàng nhưng không nghĩ ngày sau muốn ngày ngày tại nhà giam, hoặc là bị chém đầu.

Vũ Văn nghị vốn chính là người xúc động, gặp tình huống nguy cấp, cũng liền đầu óc choáng váng, trước mắt cũng không biết nên như thế nào ứng đối. Chỉ có đi theo Vũ Văn Khánh cùng Khuong thị hai người đều cúi đầu thỉnh cầu Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu tha thứ.

Mộ Dung Thu mất lạnh nhìn bọn họ bỗng nhiên hạ mình, chỉ là lòng mi chọn một chút, ngữ khí xa cách mà lãnh đạm nói: “Có những thứ, không phải là của các người, liền vĩnh viễn không phải là của các người! Liên tính các người ngày đêm mơ tưởng, dùng bất cứ thủ đoạn nào, như cũ vô pháp có được. Huống chi các người ba cái thủ đoạn ở bốn phi trong mắt căn bản không đáng giá nhắc tới, càng đừng nói ở trong mắt Vương gia. Bốn phi cũng không phải người không nói li, nhưng nếu như có người uy hiếp muốn hại bốn phi cùng với Vương gia, như vậy, người này cũng đừng tưởng dễ như tờ bản tay liền thoát tội! Bốn phi có thể trực tiếp sang khoái nói, đây là si tâm vọng tưởng!” Lần này, không cách nào đều không thể dễ dàng tha thứ bọn họ, nếu không loại sự tình này ngày sau còn sẽ có. Nếu không nghĩ ngày sau lại có cùng loại phiền toái, chỉ có đập vào cột sống bọn họ, làm cho bọn họ coi đây là ranh giới không dám tái phạm!

Nàng giọng nói một đường, ba người sắc mặt đại biến đã được Vũ Văn Mặc thu hết trong mắt, cũng mở miệng mệnh lệnh nói: “Người tới, đưa ba người bọn họ ba đưa vào Ứng Thiên Phủ.” Này mấy người nên vi hành động hôm nay trả giá đại giá.

“Vương gia!” Ba người đồng thời kinh hô một tiếng. Bọn họ đều đã đem tư thái hạ thấp như vậy, nhưng Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu như cũ không buông tha bọn họ! Bỗng nhiên lại nghĩ tới Mộ Dung Thu nói, là bọn họ làm quá phận? Không biết tự lượng sức mình? Mang theo lòng tràn đầy nghi hoặc, ba người bị hộ vệ trong phủ kéo đưa đi Ứng Thiên Phủ.

Một hồi trở khỏi hai ngục hãm.

Mộ Dung Thu thở dài, “Một đám đều không thể bớt lo, nếu là người còn chưa đến, ta còn không biết sẽ mất bao lâu. Nếu là đến trưa như cũ không có tin tức của người, ta liền lại lần nữa tiến cung, vô luận dùng bất luận biện pháp gì đều phải làm người bình an không trở về.” Nàng ngồi trên đùi Vũ Văn Mặc, đầu dựa vào trên vai hắn, có chút làm nũng đối hắn tỏ khỏ.

Nói mấy câu đó là đem lo lắng của nàng nói hết. Vũ Văn Mặc trong lòng âm áp, nhu hòa ánh mắt nhìn cái trán trơn bóng của nàng, ôn thanh nói: “Sự tình này xảy ra một ít nhạc đệm. Nguyên bản an hòa đã tìm được chứng cứ nhưng chứng minh Thái Tử điện hạ vẫn chưa hành hạ Hoa Phi, nhưng khi đối mặt Hoàng Thượng, chứng cứ lại không có. May mà Hoàng Thượng còn không xem như quá mức ngu ngốc, nhìn thấy an hòa cung cấp chứng cứ khác, tin tưởng đây là một hồi hiểu lầm. Nguyên bản an hòa chỉ ra rất nhiều chứng cứ đều là đối mặt Hoa Phi bắt tội, Hoa Phi sẽ bị chịu trừng phạt, nhưng Hoàng Thượng có ý thiên vị Hoa Phi, vẫn chưa miệt mài theo đuổi việc này.”

“Hoàng Thượng quả nhiên thực sùng ái Hoa Phi. Sở hữu chứng cứ đều chỉ hướng Hoa Phi, nhưng Hoàng Thượng như cũ là không truy cứu, chỉ là đem việc này từ bỏ. Thật sự là làm người không thể tưởng tượng. Người nhưng phát hiện, hiện giờ Hoàng Thượng cũng mấy tháng trước quá mức bất đồng, ngăn ngừa mấy tháng thật có thể thay đổi một người? Phương diện này nhất định có cái gì thần bí. Nhất có thể chứng minh chứng cứ Hoa Phi âm mưu cũng có thể vô duyên vô cớ biến mất, ta không thể không hoài nghi, Hoa Phi rằng có bốn sự này sao? Lại hoặc là Hoa Phi sau lưng có người?!” Mộ Dung Thu nhẹ nhàng nhàn nhai, trầm giọng nói. Tối hôm qua ở trong cung tái kiến Hoa Phi, nàng cũng tuyệt đối không tin Hoa Phi sẽ có tâm cơ thâm sâu như vậy, tuyệt đối không có khả năng là một người hoàn thành.

“Là. Hoa Phi phía sau nhất định là có người.” Vũ Văn Mặc gật gật đầu. Thông qua chuyện hôm qua, hắn cùng Vũ Văn hao một đêm nói chuyện, cơ hồ đã đoán được người kia là ai. Trong hoàng cung, nơi chốn mờ mờ quý quyết có thể thấy được, chỉ cần có ngôi vị hoàng đế, sẽ có đấu tranh, Vũ Văn hao dịch nhân không ngoài mấy cái đệ đệ cùng Hoàng Thượng phi tần.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, không hề nhiều lời. Một chút sự tình Vũ Văn Mặc so nàng xem thấu triệt. Nàng chỉ cần đem ý tưởng nàng nói ra, mặt khác chính là hắn đi làm. “Hôm qua chàng khẳng định không có ngủ hào đi? Lan Ngọc đã đi chuẩn bị nước ấm, một hồi nữa chàng tắm gội tư gần một chút. Sau đó ngủ tiếp một hồi. Chờ com trưa thời điểm ta lại kêu chàng.”

“Ta Nguyên cùng ta oán giận, nặng tới hôm qua làm nhiều món thơm ngào ngọt thức ăn đặt ở trong phòng bếp đến lạnh, nhưng cũng không cho hắn ăn. Hắn đã lái nhai một buổi sáng. Ra cung là lúc, vì đến bù hắn bị thương tâm, đã đáp ứng hắn, phải cho hắn thưởng thức một bữa. Một hồi nữa người phân phó bà từ đem một lọ dưa muối cho hắn đưa đi. Này dưa muối chính là hảo vật, liền tính là lạnh, thời gian rất lâu đều sẽ không hư, hắn muốn ăn thời điểm liền nào liền ăn.” Vũ Văn Mặc mắt đen đầy ắp ý cười, tay ôn nhu vuốt ve tóc Mộ Dung Thu, cười nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu bĩu môi nói: “Có điểm lãng phí. Bất quá xem hắn tối hôm qua phản thượng vi người bốn ba, lại mang cho cho hắn thêm một vò từ dưa muối đi.” Trước nàng đã phản phó phòng bếp, này dưa muối loại này ngày này đều không cần mang lên cho Vũ Văn Mặc cùng nàng ăn. Dưa muối quả hãm, hơn nữa không mới mẻ, đối thân thể không có lợi, huống hồ nàng cùng Vũ Văn Mặc đều yêu cầu dưỡng thân mình. Như thế, trong phòng bếp dưa muối chính hàng tồn trữ, này cho Tạ Nguyên, đã tặng nhân tính, lại làm hắn không lời nào để nói. Không tốt, thật không sai.

Còn ở phía sau hai người Thường Thu nguyên bản nhìn hai người thân mật, cũng không dám ngừng đầu nhìn, xấu hổ đem vùi đầu trước ngực. Chính vì hai người như thế tình cảm thân mật mà cảm thấy vui vẻ, lại nghe thấy Vũ Văn Mặc cùng Mộ Dung Thu nói, tức khắc nàng cảm giác bản thân khỏe miệng run rẩy. Này Trần nam vương nếu là thu được hai cái bình dưa muối không biết sẽ tức khí đến nóng nổi nào!

Vũ Văn Mặc thời điểm tâm gỏi, Mộ Dung Thu liền đi phòng bếp. Tối hôm qua đồ ăn các bà từ còn giữ, nhưng đều không mới mẻ. Nàng liền tính toán một lần nữa làm một lần.

Hôm qua các bà từ giúp đỡ Mộ Dung Thu cùng nhau làm nguyên liệu nấu ăn, hôm nay nghe xong Mộ Dung Thu phản phó, so hôm qua muốn thông thuận nhiều. Bất quá qua hơn một canh giờ, Mộ Dung Thu liền thu xếp mười món ăn.

Mỗi một món ăn đều thập phần chú ý. Trong đó còn có một món là khoai chiên, là cho Hiền Nhi ăn chơi. Dư lại vài món ăn không chỉ có màu sắc thật mê người, này dùng liệu càng là chú ý.

Khi Vũ Văn Mặc tỉnh ngủ, không có nhìn thấy Mộ Dung Thu, nghe hạ nhân nói Mộ Dung Thu tự mình xuống bếp, này tâm liền nhảy nhót, hắn chính là muốn ăn đồ ăn Mộ Dung Thu làm đã lâu, huống chi hôm nay cái sáng sớm liền nghe Tạ Nguyên lái nhai cùng hãm mộ, hắn rất là tự hào chờ đợi Mộ Dung Thu xuống bếp. Mà Hiền Nhi biết hôm nay com trưa có thể ăn món mẫu thân làm, đã sớm ngồi ở trên bàn com chờ. Này nhìn hai người mong chờ, động tác thống nhất nhìn phương hướng của.

Hiền Nhi hỏi: “Cha, nẫu thân cho chúng ta làm cái gì ăn ngon a? Hiền Nhi hào muốn ăn a.”

Đầy cũng là câu hỏi hắn muốn biết, Vũ Văn Mặc trả lời: “Lập tức liền biết.” Hắn cũng muốn biết là gì.

Bất quá một hồi, Mộ Dung Thu đầu tiên vào phòng, ánh vào mi mắt đó là hai cái ánh mắt chờ đợi, Mộ Dung Thu không khỏi trong lòng âm áp. Này nếu com có người mong chờ, làm nàng thấp phận tự hào! Này trong lòng cũng là âm áp. Trước kia chưa bao giờ nghĩ tới xuống bếp sẽ có như vậy vui sướng, hiện giờ vì người yêu xuống bếp, này tâm tình lại so với thời điểm ăn càng vui vẻ.

Mộ Dung Thu từng cái giới thiệu. “Đây là tôi dung tương ớt thiếu xương sườn.” Này tôi dung tương ớt nàng vẫn là ngẫu nhiên phát hiện, không thể tưởng được mới tới bà từ còn có làm cái này.

“Đây là bảo nước hải sâm, hãm chung đương quy vị, quả vài tằm cẩu, gà hấp sả, đồ sấy hợp chung kim qua nấu, thật khó thật khó bỏ nạm, cá hấp, hồng bá giò, còn có riêng làm cho Hiền Nhi làm khoai chiên.” Mộ Dung Thu cẩn thận từng cái giới thiệu.

Vũ Văn Mặc cùng Hiền Nhi mở to con mắt nhìn mỗi một đạo đồ ăn, trong miệng nước miếng chảy mãnh liệt, hai người đồng thời nuốt nuốt nước miếng.

Mộ Dung Thu nhìn bộ dáng nhỏ hai người,nhìn không được cười nói: “Đều nhìn cái gì, nhanh ăn đi, một hồi sẽ lạnh.”

Hai người vừa nghe, lập tức đối Mộ Dung Thu nói: “Thu Nhi vất vả.” “Mẫu thân vất vả.”

Dứt lời, hai người lập tức ăn.

“Mẫu thân, cái này khoai chiên ăn thực ngon a! Hiện Nhi trước kia cũng chưa ăn qua đâu.” Hiện Nhi thấy khoai chiên vàng tươi rất hiểu kì, ném thử một miếng, mới phát hiện cái này khoai chiên ăn ngon thật!

Mộ Dung Thu nhấp môi đậm cười, ở ngang kiếp trước, tiểu hài tử đều thích KFC MacDonald. Nếu là nàng hiện tại có lò nướng, khẳng định sẽ làm cho Hiện Nhi cùng Vũ Văn mặc ném thử pizza.

Vũ Văn mặc cũng thuận tay cầm một miếng khoai chiên ăn, trước mắt sáng ngời, không thể tưởng được khoai tây làm qua như vậy, thế nhưng đặc sắc! Hắn lại ăn mấy cái. Bất quá một hồi, khoai chiên cũng không còn. Cả hai lại bắt đầu ăn món khác.

Mộ Dung Thu lúc lắc đầu, hai người kia còn rất khoa trương, giống như vài ngày đều không có ăn cơm. Ngay cả bên cạnh hầu hạ Lan Ngọc cùng Thường Thu đều không thể không kinh ngạc cảm thán, Vương phi tay nghề thật sự tốt? Vương gia cũng tiêu thiếu gia trước đó vài ngày mỗi ngày đều ăn không vô cái gì, hiện tại thể nhưng có thể ăn nhiều như vậy đó vật!

“Vương gia, Vương phi, trấn nam vương cầu kiến.” Nha hoàn thanh âm mới vừa vang lên. Liền nghe thấy được một đống sang sảng tiếng cười, người kia bừa bãi không kềm chế được đã đẩy cửa bước vào.

“Bản hầu gia thật xa đã nghe tới rồi mùi hương, vừa lúc còn chưa ăn cơm trưa. Không thể tưởng được như thế xảo hợp!” Tạ Nguyên vào phòng lúc sau liền nghe được mùi hương, tức khắc muốn được ăn. Hôm qua Mộ Dung Thu tự mình xuống bếp Vũ Văn mặc không thể ăn, hôm nay Vũ Văn mặc đã trở lại, Mộ Dung Thu khẳng định xuống bếp. Hắn trở về phủ tâm gọi mặc xong y phục liền gấp không chờ nổi tới rồi, không thể tưởng được vừa lúc đuổi kịp. Hắn chính là đã ăn mưu một cái buổi sáng đâu! Mộ Dung Thu càng là không nghĩ cho hắn ăn, hắn liền càng là muốn ăn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu cùng Vũ Văn mặc hai mặt nhìn nhau, cái này Tạ Nguyên đa mặt thật đấy a! Qua một ngày một đêm hẳn thật là có tinh thần!

Bất quá.....

Mộ Dung Thu thái độ ưu nhã buông chiếc đĩa, nhìn về phía kia phong lưu phóng khoáng, tà mị hoặc nhân, tự nhận là Đại Hoa Quốc đệ nhất mỹ nam Tạ Nguyên, nghiêm trang, thông thả ung dung nói: “Hầu gia cũng không   tới trước phái người tới nói một tiếng, này đồ ăn chỉ còn lại có bản nhỏ.”

Tạ Nguyên là mị phong lưu mới tức khắc cứng đờ, hẳn khom lưng vừa thấy, mười cái mầm, quả thực chỉ còn lại có bản nhỏ! Mắt đảo hoa tức khắc hồi hồi bốc cháy lên lửa giận: “Mộ Dung Thu, Vũ Văn mặc!”

Tạ Nguyên kêu rên, bọn họ là có ý, nhất định là có ý! Bọn họ đã sớm biết hẳn sẽ đến, cho nên mới sẽ sớm như vậy liền ăn cơm trưa! Bất quá ba người, như thế nào liền ăn xong mười cái đồ ăn!

“Nếu hầu gia không chê, có thể cùng dùng. Nguyên bản tính toán cho người đưa tới hầu gia phủ hai cái bình dưa muối, hiện tại cũng có thể mở ra. Đơn giản còn dư lại một ít cơm tẻ.” Mộ Dung Thu ưu nhã chấp khay khăn gấp lau chùi khóe miệng, lại là không nhanh không chậm nói.

Vũ Văn mặc khóe miệng run rẩy hai cái, trong mắt toàn là ý cười.

Tạ Nguyên lại là một trận kêu rên, dưa muối?! Mộ Dung Thu thật đúng là nói được! Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi! Hắn thế, về sau trước tiên một canh giờ tiến đến!

Ngày thứ hai.

Ứng Thiên Phủ bên kia tới tin tức, đã tạ bản án. Vũ Văn khánh ba người nhất thời ngơ ngẩn sai lầm vu tội Hoàng Thượng, phán phạt tiền bạc   ngân lương, bỏ tù nửa tháng. Nguyên bản này bất quá chính là sự tình nhỏ, trừng phạt tuy nói không lớn, nhưng cũng không thể nói nhẹ, hiện giờ bọn họ là mất tài, cũng mất danh dự, vào ngục còn có cái gì tư cách ở triều làm quan? Huống chi là Nam Dương vương chi vị?! Mộ Dung Thu biết, đây là Vũ Văn mặc không nghĩ quá mức đuổi tận giết tuyệt, rồi cuộc, này ba người là thân nhân. Nếu là quá mức quyết tuyệt, khó tránh khỏi cho người mượn cớ, làm người ngoài chế giễu đồng thời nghị luận Vũ Văn mặc máu lạnh vô tình.

Vốn dĩ chuyện này cũng coi như đối với họ một dấu chấm hết. Nhưng là nhóm Lâm thị lại tìm tới.

“Vương phi, hôm nay em đâu cùng Quách đi nương vào đại lao vắn an phu quân bọn họ, đại lao hoàn cảnh ác liệt, trùng chuột nhiều không kể xiết, phu quân sợ nhất mấy cái đó, có thể thỉnh Vương phi cầu xin Vương gia, cho phu quân không cần ở trong lao ngục?!” Lâm thị khóc nức nở khẩn cầu nói. Tuy nói Vũ Văn nghị chưa bao giờ đối nàng quá tốt, nhưng Vũ Văn nghị là phu quân nàng, là trời của nàng. Vũ Văn nghị chịu khổ, nàng không thể không đau lòng.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu ấn đường nhảy dựng, phát đau. Này có đại nữ nhân cũng không biết nghĩ cái gì, Vũ Văn nghị như vậy không coi trọng nàng, đối nàng chưa bao giờ dễ mất, nàng không những chưa từ bỏ ý định, ngược lại còn lo lắng tình huống Vũ Văn nghị. Cũng không thể nói trong lòng nàng hủn huan, mà đây là các nàng quan niệm rằng lấy chồng theo chồng lấy chỗ theo chỗ đi. Mộ Dung Thu thở dài nói: “Em đâu hà tất sốt ruột như vậy? Ngủ đi vào đại lao, đối em đâu đây không phải là một cơ hội tốt?!”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Cơ hội? Lâm thị ngốc lẳng, hoàn toàn nghe không hiểu ý Mộ Dung Thu nói. “Em đâu không biết   ý Vương phi.” Hiện tại nghĩ đến tình cảnh phu quân ở đại lao, nàng liền nhìn không được tâm từng đợt đau, phu quân vẫn luôn sống trong nhung lụa, chưa bao giờ chịu khổ qua, hiện giờ lại bị nhốt lại trong đại lao, cũng chuột cắn làm bạn, lại không được như trước tiêu sái. Hiện giờ nàng không có ý tưởng khác, chỉ hy vọng phu quân có thể không phải chịu cảnh lao tù.

Mộ Dung Thu miệng nhấp trà, nhân nhặt nói: “Hôm qua Quách đi nương cùng người đi đại lao phải không?” Nàng tùy ý nhân thoáng qua Lâm thị dung trang hôm nay, có lẽ là sốt ruột tới gấp nàng muốn vì Vũ Văn nghị cầu tình, tùy ý mặc một cái Áo xanh đậm, cũng không son phấn, đôi mắt hơi nước mênh mông, nhìn qua thần sắc không hề xuất sắc, cũng thời khắc khắc chủ ý hình tượng Quách đi nương so sánh, Lâm thị thật sự là không có gì để so sánh. Hôm nay Lâm thị gấp gấp sợ là Vũ Văn nghị muốn nàng tới tranh thủ sự đồng tình của nàng. Mà Lâm thị hồn nhiên không phát giác, toàn tâm toàn ý bị lợi dụng.

Lâm thị không có nghĩ nhiều gật đầu trả lời: “Quách đi nương cùng em đâu giống nhau lo lắng phu quân, hôm qua liền đã sớm chuẩn bị đồ ăn cùng em đâu cùng đi đại lao vắn an phu quân.” Hiện giờ phu quân gấp rận, Quách đi nương có thể nghĩ đến đi thăm phu quân, cũng coi như nàng có tâm.

“Kia em đâu? Chuẩn bị cái gì?” Mộ Dung Thu lại cười hỏi. Lâm thị quả thật là không có thông suốt a.

“Em đâu vẫn luôn trong lòng nhớ mong phu quân, cái gì đều không có chuẩn bị.” Lâm thị cúi đầu, nàng cũng không có nghĩ nhiều như vậy, sau lại nghe Quách đi nương đã chuẩn bị đồ ăn, nàng liền không gọi người đi chuẩn bị, dù sao một phần cũng đã dùng đi, cũng không cần phải lại chuẩn bị một phần. Hiện tại đối mặt với Mộ Dung Thu vắn đạm phong khinh, nàng bỗng nhiên nhớ tới khi ở đại lao, phu quân   đối Quách đi nương đến thăm hẳn có cảm giác vui vẻ, đối nàng lại chỉ là hai dòng nước mắt, khác lóc kể lể tình huống trong lao.

Mộ Dung Thu trong lòng lắc đầu, ở trước mặt Quách đi nương, Lâm thị vẫn là quá non. Nàng trầm giọng nói: “Dựa theo cách làm của người hiện tại, liền tính là vội chẳng, Ngũ đệ như cũ sẽ không đối với người ghét mắt.”

“Em đâu ngu dốt. Thật sự không biết như thế nào mang lại niềm vui cho phu quân.” Lâm thị trên mặt đã hiện lên sự ảo não, nếu là có khả năng, nàng cũng nghĩ hướng Quách đi nương giống nhau được phu quân yêu thương. Nhưng nàng quá mức ngu dốt thật sự là không biết nên làm như thế nào mới tốt. Nàng ngẩng đầu coi lòng chờ mong nhìn về phía Mộ Dung Thu, Vương phi như vậy thông minh, làm sao để Vương gia sung ái, hiện giờ vương phủ một   thiếp thất đều không có, Vương phi khẳng định sẽ có biện pháp.

Đón nhận ánh mắt chờ đợi của Lâm thị, Mộ Dung Thu nhượng mảy, nói: “Nếu muốn có được tâm Ngũ đệ, em đâu cũng không thể chủ động xuất kích. Rồi cuộc Ngũ đệ mỗi ngày cùng Quách đi nương ở bên nhau, người không nói, không làm, làm thế nào để Ngũ đệ chú ý người, hiểu biết người?”

“Nhưng phu quân từ trước đến nay không muốn cùng em đâu nhiều lời.” Lâm thị ừ rừ thấp giọng nói. Toàn phủ trên dưới người đều biết nàng không được phu quân sung ái, đều không đem nàng đặt ở trong mắt, làm sao phu quân sẽ chú ý tới nàng.

“Người chờ Ngũ đệ chủ động thân cận người?! Vậy chờ đến sông cạn đá mòn đi! Liền tỷ như hôm qua em đâu cùng Quách đi nương cùng đi đại lao, Quách đi nương liền biết mang lên đồ ăn đi thăm Ngũ đệ, mà người làm gì? Huống hồ ai biết Quách đi nương những cái đó đồ ăn hay không là nàng thân thủ chuẩn bị. Có đôi khi nên làm cái gì, cũng đừng do dự lập tức đi làm. Người nếu không làm, liền chờ Quách đi nương đoạt hết nổi bật của người, có lẽ một ngày, người sẽ bị Vũ Văn nghị hưu, đến lúc đó người chỉ có về nhà mẹ đẻ khóc lóc! Nếu muốn làm Ngũ đệ chú ý tới người, người liền phải thay đổi, cả ngày như vậy sợ hãi nự rề, người khác nói người một câu nặng lời, người liền cong eo cúi đầu, liền thiếu điều đem đầu cúi xuống tận gối, như thế hèn mọn, sao có thể làm người tôn trọng người?! Ngay sau chỉ cần trong lòng có chuyện, liền ở trong lòng trau chuốt lời nói trước khi nói. Vũ Văn nghị thích Quách đi nương, còn không phải là bởi vì Quách đi nương ôn nhu? Hôn nửa bộ người mỹ mạo? Mà Quách đi nương cũng thời thời khắc khắc chủ ý dung mạo bản thân, ở trước mặt Ngũ đệ chưa từng có nếm qua thời diện. Em đâu, người bản thân lại cúi đầu lạng lẹ! Hôm nay   bốn phi có thể là nói có chút nặng lời, nhưng cũng là muốn thức tỉnh người. Được rồi, người nếu không có việc gì liền lui ra đi, ngắm lại kế tiếp nên làm cái gì, không nên làm cái gì.” Mộ Dung Thu một hơi đem lời trong lòng nói nói ra, ngờ khi có chút nặng, cũng là vì Lâm thị thật sự là đồ không nói A Đầu, trước hai ngày nàng nói những lời này đó là nàng không có để trong lòng.

Lâm thị nguyên bản ủy khuất muốn rơi lệ, càng muốn muốn cúi đầu, nhưng sau khi nghe xong, nàng phát hiện Mộ Dung Thu nói rất đúng, hiện tại nàng thật sự là sống quá mức hèn mọn, còn không bằng một đi nương sống sáng rọi. Đúng vậy, nếu muốn cho người chú ý, nàng cần thiết từ trong ra ngoài thay đổi. Nàng cắn chặt răng, đứng lên, đối Mộ Dung Thu hành đại lễ, ngẩng khi thần trọng nói: “Em đâu phải đối Vương phi nhân sai. Hôm nay em đâu liền không nên tới phiền nhiễu Vương phi. Tạ Vương phi một phen dạy dỗ, em đâu biết kế tiếp nên làm như thế nào.”

Dứt lời, nàng liền ngẩng đầu ưỡn ngực rồi đi, trong mắt đã không thấy tia khiếp sợ.

Mới ra đi đôi nước trà Lan Ngọc vừa lúc cùng Lâm thị chạm vào đầu, nhất thời kinh ngạc, này Lâm thị vừa mới tới gặp Vương phi là lúc về mặt hèn mọn khiếp đảm, hiện tại lại phảng phất đối thành một người khác.

“Vương phi, ngũ phu nhân giống như thay đổi.” Lan Ngọc cảm ẩm trà hương Mộ Dung Thu, nghiêng ẩm rót trà, một bên nói.

Mộ Dung Thu nhấp môi đậm cười: “Không cần xem thường bất luận kẻ nào. Càng là người hèn mọn càng là không thể coi khinh.” Lâm thị cố nhiên hèn mọn, nhưng là nàng không thông minh sao? Hiểu được thay đổi, Lâm thị cũng không ngốc.

Hôm nay Vũ Văn Mặc vào triều sau đã trở lại rất sớm, chưa đến thời gian cơm trưa liền đã trở lại. Hắn trở về vương phủ, liền đi thư phòng xử lý công vụ. Trong khoảng thời gian này tồn đọng rất nhiều sự tình, hẳn trong lúc nhất thời cũng không thể toàn bộ xử lý xong. Mộ Dung Thu không có quấy rầy hắn, mà là trở về phòng đọc sách, hoặc là ngẫu nhiên nhìn xem Hiên Nhi học tập.

Cơm trưa qua đi, Chu thị tới một chuyến, là vì mười ngày sau là sinh nhật nàng mà thu xếp chuẩn bị, có một số việc yêu cầu nàng đồng ý. Nàng dùng một canh giờ thời gian cùng Chu thị thương lượng một phen. Lúc trở lại phòng, đã thấy Vũ Văn Mặc nằm ở trên giường đọc sách.

Mộ Dung Thu thấy thế đi qua, ôm khuỷu tay Vũ Văn Mặc, thân mình hạ, tìm kiếm địa phương thoải mái, sau đó lười biếng hỏi: “Xem sách gì vậy?” Nàng khoé mắt quét qua, thân mình cứng đờ, gương mặt tức khắc đỏ hồng một mảnh!

Vũ Văn Mặc thân tình lạnh lùng, không nhanh không chậm lại lật một tờ, thanh âm phi thường bình tĩnh, “《 cảm tử 》 không thể tưởng được thế từ thế nhưng tài hoa hơn người, văn thái xuất chúng. Nam nữ tình yêu miêu tả sinh động như thật.”

Hắn lúc sau nói, ngón tay đặt trên tranh sách tiếp tục nói: “Này nữ tử là đầu hủ Tây Thi, dung mạo so thiên tiên, nhưng thân phận ti tiện. Lại câu dẫn hoàng đế, không rời không bỏ. Không khỏi có chút không phù hợp thực tế. Dân gian nữ tử còn không có vào cung vì vị trí phi tử, hoàng đế vì ổn định triều đình quan viên, hậu cung gái lệ ba ngàn, nếu là mình quân quí quyết sẽ không chỉ sủng ái một nữ tử, càng sẽ không vì một nữ tử phế đi lục cung.” Từ xưa đến nay, Hoàng Thượng tuy nói là chủ thiên hạ, nhưng lại là người không được tự do nhất. Hết thảy hành vi đều phải kiểm chế.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu khoé miệng run rẩy, hẳn chính là người cố chấp, nửa điểm nghĩ lãng mạn tế bào cũng không. Này tiểu thuyết là lúc nàng nhận hạ, nhàm chán viết. Bất quá chính là chuyện xưa có bé lọ lem cùng bạch mã vương tử, cũ kỹ muốn rụng răng. “Phu quân ta không phải vì một nữ tử từ bỏ trăm hoa?”

“Ta cùng với hoàng đế tự nhiên bất đồng. Tuy nói ta cũng có quy củ vương thân, nhưng rốt cuộc không phải là người của vạn dân, tự nhiên không cần bận tâm quá nhiều, huống chi trong lòng ta, chỉ có Thư Nhi. Mà hoàng đế lại bận tâm thật nhiều, hồng nhan tri kỷ hậu cung chỗ nào cũng có, nhưng chân chính trong lòng người sợ là không có một người.” Vũ Văn Mặc lại nghiêm trang nói. Hắn nói là nói như vậy, tay cũng đôi mắt lại không có dừng, tiếp tục nhìn xuống.

Mộ Dung Thu khoé miệng vừa kéo, nàng có chút xấu hổ cười nói: “Bất quá là nữ tử thích xem đồ vật.” Duỗi tay liền đoạt lấy.

“Trong sách cảnh tượng nam nữ hoan ái viết có chút khoa trương.” Vũ Văn Mặc lại tiếp tục chỉ ra.

“Cái này gọi là duy mỹ, người biết cái gì!” Mộ Dung Thu nói giận, duỗi tay đoạt lại. Vô luận như thế nào đây đều là thành quả của chính mình với cả mấy ngày, bị Vũ Văn Mặc như vậy phê bình, thật sự là..... Mất mặt, mất mặt đến cực điểm

Vũ Văn Mặc nhường mảy, không có để ý. Bất quá hẳn bỗng nhiên cúi đầu ôm chặt Mộ Dung Thu, bốn cợt cười nói: “Không thể tưởng được ta thế nhưng làm Thư Nhi như thế vui sướng tựa thiên tiên, ách..... Là duy mỹ”

Như vậy lời nói lạnh lẽo mang chút ngà ngợn đầu gối từ hắn nói ra, Mộ Dung Thu đột nhiên mặt đỏ bừng. Mắt trừng hướng Vũ Văn Mặc, lăm lăm mắng một câu: “Đãng đở tù!”

Lại quá hai ngày, trong cung một mảnh bình tĩnh. Hoàng Thượng đối Vũ Văn Mặc không có động tác gì. Chỉ là đối Vũ Văn hạo càng thêm xa cách, Hoa Phi như cũ được sủng ái, mà Vũ Văn hạo bị xa cách, Thái tử chỉ vị là lúc tràn ngập nguy cơ, Tam đế Vũ Văn tập lại được Hoàng Thượng giáo trọng trách. Chuyện này khiến cho cả triều văn võ phân đối, nhưng Hoàng Thượng nhất ý hành động, đối Vũ Văn tập cực kỳ coi trọng.

Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn hạo án binh bất động. Chờ thời cơ, bọn họ phải nắm lấy cơ hội ra tay. Kể từ đó, tuyệt đối sẽ không tay không mà về.

Cơm sáng qua đi, Mộ Dung Thu chính mình chỉ đạo Hiên Nhi đọc sách, bỗng nhiên phòng ngoài vang lên âm thanh nàng thấp phần quen thuộc.

“Nô tỳ Hồng Lăng hướng Vương phi thỉnh an.” Hồng Lăng ở ngoài cửa thanh âm run rẩy nói. Nàng trong mắt rung rung, tâm tình thấp thòm, nguyên bản cho rằng đôi này sẽ không còn được gặp lại Vương phi, là chân chính sẽ không còn được gặp lại Vương phi. Nhưng không nghĩ tới, Vương phi lại một lần tìm được đường sống trong chỗ chết, đây là ông trời hậu đãi!

Mộ Dung Thu thân hình ngẩn ra, là Hồng Lăng! Cái nha đầu này rốt cuộc chạy đến.

Hiên Nhi vừa nghe thanh âm Hồng Lăng, lập tức đứng lên liền hướng tới phương hướng chạy qua, “Hồng Lăng cô có!”

Đang ở ngoài cửa Hồng Lăng nghe thấy được Hiên Nhi kêu gọi, trong mắt nước mắt tức khắc rơi. “Tiểu thiếu gia!”

Mộ Dung Thu đứng lên, đi theo phía sau Hiên Nhi đi qua. Nháy mắt cửa mở ra, Hồng Lăng đứng trước cửa, hướng Mộ Dung Thu cùng Hiên Nhi quỳ xuống đất thật mạnh cúi đầu, “Nô tỳ cấp Vương phi, tiểu thiếu gia thỉnh an.” Nàng trong mắt khó nén kích động, quá thật là Vương phi! Hiện giờ Vương phi sắc mặt hồng nhuận, vừa tươi liền biết cực tốt, Vương gia hiện tại khẳng định đối Vương phi thấp phần tới, cho nên Vương phi sắc mặt mới có thể so với khi ở Thượng Chí Trấn tốt nhiều như vậy.

“Hồng Lăng, người cùng ta thăm giao, không cần này đó nghi thức xa gáo.” Mộ Dung Thu duỗi tay tự mình nâng Hồng Lăng dậy. Như vậy nhiều ngày, là Hồng Lăng ở cùng nàng, trong mắt người khác, trong mắt có lẽ Hồng Lăng là hạ nhân, đối chủ tử trung tâm là đương nhiên, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Thu, có tỷ muội như Hồng Lăng, kiếp này thật may mắn.

Có mấy ngày không thấy, hiện tại Hồng Lăng tựa hồ xinh đẹp không ít. Nửa mặt còn có bóng, nhưng là lại không tổn hao dung mạo nàng. Nàng như thế nào không có mang mặt nạ? Chẳng qua trong nháy mắt nghĩ hoặc, Mộ Dung Thu cùng Hiên Nhi lời kéo Hồng Lăng vào phòng.

“Hồng Lăng cô có, Hiên Nhi rất nhớ người a.” Hiên Nhi giữ chặt tay Hồng Lăng, hô to nói. Mẫu thân đã trở lại, Hồng Lăng cô có cũng đã trở lại, thật tốt quá.

Hồng Lăng che miệng khóc rống. “Tiểu thiếu gia, Hồng Lăng cũng tưởng người.” Nàng bất quá là hạ nhân, là nô tỳ, nhưng Vương phi coi trọng nàng, đem nàng coi như tỷ muội. Tiểu thiếu gia coi trọng nàng, đem nàng coi như thân nhân. Nàng đôi mắt nhẹ lóe, đôi này cũng coi như không còn số câu, nên thấy đủ.

Vào phòng, Mộ Dung Thu lập tức phân phó chuẩn bị nước trà. Bọn nha đầu Mai Viên mới đối, phần lớn không quen biết Hồng Lăng, hơn nữa Hồng Lăng người mặc quần áo lụa bình thường, nhìn qua thân phận cũng không tôn quý, huống chi Hồng Lăng trên mặt còn có một khối vết sẹo, cho nên ở trong phòng Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng trò chuyện, Mai Viên bên trong cũng bắt đầu nghị luận.

“Là ta làm người lo lắng.” Mộ Dung Thu vỗ mả bàn tay Hồng Lăng, nhẹ giọng nói. Trong mắt cũng chớp động ngẩn lẹ. Lúc ấy nếu là tình huống không khẩn cấp, nàng nhất định phải về Thượng Chí Trấn đi tìm nàng, sẽ không đem nàng một người ném ở Thượng Chí Trấn.

Hồng Lăng cao hứng thẳng lắc đầu, “Chỉ cần Vương phi còn sống, nô tỳ lo lắng lại tính cái gì.”

“Ấn an, người trở về liền tốt. Về sau chúng ta nếu là không có việc gì là sẽ không lại mai danh ẩn tích ra phủ. Hiên Nhi mấy ngày nay cũng không có việc gì liền nhớ thương người. Người lần này tới, ta xem, vui vẻ nhất đó là Hiên Nhi. Thượng Chí Trấn tơ tằm sinh ý trước để Trương Anh cùng Trương Tuyên xử lý, về sau cách nửa năm ta sẽ cho người đi Thượng Chí Trấn nhìn mấy ngày.” Mộ Dung Thu lại cười nói.

Hồng Lăng nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, cúi đầu đáp: “Ấn, nô tỳ hết thảy đều nghe Vương phi.” Nàng đã từng phát thề, một tiếng đi theo Vương phi, cả đời không gả.

“Người là một người lên đường trở lại kinh thành?” Mộ Dung Thu lại hỏi. Vừa rồi ở trước cửa chi thấy được một mình nàng, nếu là một nữ tử từ độc thân lên đường, khó tránh khỏi sẽ ăn chút khổ.

Hồng Lăng lắc đầu, “Nô tỳ không phải một người. Là Triệu Ngũ công tử tới kinh thành, vừa lúc cùng trở về kinh thành. Hiện tại, Triệu Ngũ công tử ở thư phòng cùng Vương gia nói chuyện.” Nguyên bản Trương Tuyên muốn đưa nàng hồi kinh, nhưng nàng không nghĩ làm Trương Tuyên biết được thân phận Vương phi, liền mượn xa phu độc thân lên đường, ở trên đường đó là vừa lúc gặp Triệu Sơ.

“Triệu Ngũ thiếu gia cũng tới?” Mộ Dung Thu nhướng mày. Triệu Sơ ở liễu trấn sự tình đều đã giải quyết? Hiện giờ tới kinh thành là muốn giúp đỡ Vũ Văn Mặc cùng Vũ Văn hạo vượt qua khốn cảnh đó?

Hồng Lăng gật gật đầu.

Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười, đôi đề tài. “Mai Viên nha đầu cũng bà từ cơ hồ đều thay đổi. Còn có hai đại nha hoàn phân biệt là Lan Ngọc cùng Thường Thu. Hai người đều tin được. Chờ một lát trở về phòng, người đi gặp các nàng.”

“Ấn, bên người Vương phi chính xác cần mấy nha đầu đắc lực.” Hồng Lăng gật đầu tiếp lời.

Tiếp theo hai người hàn huyên một hồi, Hồng Lăng đem chuyện xảy ra sau khi Mộ Dung Thu đi nói, nàng lưu tại Thượng Chí Trấn thượng tướng to tầm sinh ý làm đi xuống, hơn nữa đã đi vào quỹ đạo, tin tưởng sang năm sẽ có lợi nhuận. Hồng Lăng làm việc luôn luôn ôn trọng. Mộ Dung Thu tự nhiên là yên tâm. Trương Anh cùng Trương Tuyên cũng là thành thật tri ân, tự nhiên cũng đáng tin.

Giấy lát, Mộ Dung Thu liền cùng Hồng Lăng trở về phòng. Cùng cho Lan Ngọc cùng Thường Thu qua gặp Hồng Lăng.

Khi trước Hồng Lăng ở vương phủ, gặp qua Lan Ngọc cùng Thường Thu. Trước kia đó là thực thường thức, hiện giờ liền thấy hai người cùng tới hầu hạ Vương phi, trong lòng cũng vì Vương phi vui vẻ. Nàng cùng Lan Ngọc cùng Thường Thu nhất kiến, ba người nhiệt hân huyên một thời gian. Cuối cùng thế nhưng có kết nghĩa kim lan, tình huống nào nhiệt.

Mộ Dung Thu ngẫu nhiên cũng sẽ cùng các nàng nói hai câu, thời gian qua thực mau, bất quá một hồi liền đến thời điểm cơm trưa. Nàng phân phó người đem cơm trưa làm phong phú một chút, xem như cấp Hồng Lăng đón gió tẩy trần. Bỗng nhiên lại nghĩ tới Triệu Sơ cũng ở vương phủ, liền lại sai người đi thư phòng hỏi Vũ Văn Mặc, hôm nay cơm trưa bọn họ là ở thư phòng ăn, hay vẫn là trở về ăn. Giấy lát, người liền đã trở lại, nói là muốn ở Mai Viên. Mộ Dung Thu lập tức cho các bà tử đi chuẩn bị.

Mang Hồng Lăng trở về phòng đi tắm thay quần áo, Lan Ngọc hay quan sát người, nàng nhìn về phía Mộ Dung Thu nói ra trong lòng nghi hoặc: “Nô tỳ như thế nào cảm giác hôm nay Hồng Lăng tỷ tỳ tựa hồ có tâm sự. Cùng chúng ta nói chuyện đôi khi thất thần.”

“Cố sao? Nô tỳ như thế nào không cảm thấy?” Thường Thu chớp chớp mắt mờ mờ nói. Duy nhất không giống nhau chính là vết sẹo trên mặt Hồng Lăng thiếu một ít, không giống trước kia như vậy dọa người, còn có chính là càng thêm trầm ổn.

Mộ Dung Thu mắt đen chớp động, lặng im không nói. Hồng Lăng đích xác có chút so với trước không giống nhau, có lẽ là có tâm sự. Nàng không ở thời điểm kia sợ là đã xảy ra cái gì nàng không biết, Hồng Lăng cũng muốn dấu diếm. Chờ thời

co thoa đàng, nằng nèn hỏi hỏi.

Vừa đến thời gian cơm trưa, hạ nhân đã bày cơm chiều, Vũ Văn mặc cùng Triệu Sơ cũng trên đường tới Mai Viên.

Nhưng một chút lại đã xảy ra chuyện!

Tướng quân phủ người tới bẩm báo, Mộ Dung nguyệt nhảy hồ tự sát, hiện giờ ngay ở sớm tối! Mấy đại phu xem qua, chỉ để lại bốn chữ chuẩn bị hậu sự. Thiếu tướng quân biết Mộ Dung nguyệt kiên trì không được bao lâu, liền lập tức phái người tiến đến thông tri Mộ Dung Thư.

Mộ Dung Thư nghe tin tức, tâm đột nhiên run lên. Bất quá mấy tháng thời gian không thấy, Mộ Dung nguyệt như thế nào lại luân quần trong lồng?! Cái kia nguyên bản là thiếu nữ đáng yêu đơn thuần, vận mệnh treo cột tùy ý vũ nhục, trời xanh có mắt, rồi cuộc thoát khỏi địa ngục, thân là người giàu có an ổn ngày ngày, nhưng hôm nay truyền đến lại là, tin tức nàng nhảy sông tự sát!

“Vương phi? Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Hồng Lăng tâm gọi thay quần áo xong, nghe thấy được chuyện Mộ Dung nguyệt, cũng là khiếp sợ, rồi cuộc nàng nguyên bản là ở tướng quân phủ, không ít lần gặp qua Mộ Dung nguyệt. Hiện tại Mộ Dung nguyệt cũng bất quá mười sáu tuổi!

Mộ Dung Thư thần sắc trầm ngưng, trực tiếp lạnh giọng mệnh lệnh nói: “Chuẩn bị xe ngựa. Lan Ngọc vì bốn phi thay quần áo! Hồng Lăng, cùng bốn phi cùng đi tướng quân phủ.”

“Bốn vương cùng Thư Nhi cùng đi tướng quân phủ.” Vũ Văn mặc mới vừa ở trên đường gặp được người tướng quân phủ, hỏi xuống dưới, mới biết trong phủ tướng quả xảy ra chuyện. Hắn vào phòng, nghe thấy được Mộ Dung Thư muốn đi tướng quân phủ, hắn đương nhiên muốn cùng tiến đến.

Sau khi Vũ Văn mặc vào phòng, đi theo hắn phía sau là Triệu Sơ người mặc một bộ bạch y chậm rãi đến. Hắn tuần nhan hoa lệ chưa biến, ngược lại càng là nét mặt bức người. Cùng Vũ Văn mặc hoàn toàn bất đồng tựa trích tiên cao nhã ý nhị, làm trong phòng bọn nha đầu ít ai nhìn thấy nam tử xuất sắc như thế, cơ hồ mất đều là mở to.

Mộ Dung Thư nhận trong lòng nhớ đến tình hình Mộ Dung, không có chú ý tới lúc Triệu Sơ vào phòng. Khi nàng thấy Triệu Sơ, Triệu Sơ đã nhìn nàng hồi lâu.

Triệu Sơ nhìn nàng, đôi mắt bình tĩnh không thấy một tia gợn sóng, càng tựa hồ giữa trời xanh mờ hồ mây trắng, cao cao nổi lo lắng, nhìn không thấy tầng tầng mây mù sau thế giới. Kìa thời điểm động tâm ngắn ngủi, trong lòng hắn vĩnh viễn nhớ, trở thành hồi ức quý giá đời này. Bỗng nhiên, mây mù trong đôi mắt hắn nhanh chóng phiêu tán, vẻ mặt là hẳn trước sau như một như tấm mình trong gió xuân ấm áp cười, nhân nhật, “Tại hạ cũng đi theo cùng đến.”

Chỉ có chân chính nhận thức nhân tài Triệu Sơ sẽ biết Triệu Sơ y thuật tinh thông, dân gian đại phu hiếm khi có có thể cùng chi địch nổi. Hắn mở miệng tiến đến, tất nhiên là muốn xem vừa thấy Mộ Dung nguyệt hay không có thể cứu.

Mộ Dung Thư vẫn chưa thấy Triệu Sơ trong mắt vừa rồi chợt lóe, đối nàng mà nói, Triệu Sơ chỉ là bằng hữu, có thể tin nhiệm giao hảo . Mặt khác, chưa từng có, trước mặt kìa trương giấy trắng, bảo tồn hoàn hảo. Hắn cùng nàng đều biết, này trương giấy trắng cả đời tồn lưu.

“Như thế rất tốt, đi thôi” Vũ Văn mặc tiến lên ôm lấy tay Mộ Dung Thư, dùng bàn tay ấm áp truyền cho Mộ Dung Thư.

Nàng đối Triệu Sơ gật đầu: “Tạ Ngủ công tử.” Dứt lời, Vũ Văn mặc nắm tay nàng từ bên người Triệu Sơ đi qua.

Triệu Sơ bên môi tựa trích tiên ưu nhã như cũ tươi cười, tuần nhan như cũ hoa lệ, nhưng hai người kia nhìn không thấy được đôi mắt xẹt qua một tia âm đạm

Đi theo phía sau Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn mặc là Hồng Lăng rõ ràng biết Triệu Sơ đối Mộ Dung Thư có tâm tư, gặp được Triệu Sơ trấn định, cũng xào diệu ở trước mặt mọi người che dấu tâm tư của hắn, Hồng Lăng trong lòng thờ dài, Triệu Ngủ công tử nhất định chỉ có thể âm đạm bi thương

Không sai biệt lắm qua một canh giờ, xe ngựa chạy như bay rồi cuộc tới tướng quân phủ.

Mộ Dung Thư đây là lần thứ hai tới tướng quân phủ, tướng quân trong phủ trong ngoài toàn bộ may lại, nhìn qua hẳn nhiên là xa lạ. Nếu là trước kia, Mộ Dung Thư sẽ nghi chân thường thức, nhưng hiện tại, lại hoàn toàn đã không có tâm tư.

Tướng quân phủ gặp được đoàn người bọn họ, liền lập tức tiến lên đây dẫn đường. Mấy người lập tức hướng tới trong sân Mộ Dung.

Dọc theo đường đi nhìn thấy người trên mặt vẫn chưa có bao nhiêu bi thương, càng như là trên mặt mọi người có chút đậm mực mỉm cười. Mộ Dung nguyệt sinh từ cùng bọn họ không có nhiều ít quan hệ.

Nàng từ Thượng Chí Trần lần trước tới, hoặc nhiều hoặc ít nghe nói qua Mộ Dung Nguyệt cùng Mộ Dung Lan tình hình hai người. Tuy nói Hoàng Thượng đã đáp ứng hai người xuất giá hỏi môn có thể cùng nghi thức với công chúa. Nhưng kinh thành danh môn khuê tú, nam tử chưa lập gia đình đều là không muốn tiếp cận hai người. Khi ở trước mặt hai người, những người đó không dám nói gì, nhưng ở sau lưng đều châm chọc nhảm nhí rất khó nghe. Càng đừng nói ở tướng quân phủ, là nơi đầm đáp lên nhau mà lo lên. Giờ khắc này, Mộ Dung Thư trong lòng phức tạp không thôi. Có lẽ Mộ Dung nguyệt tánh mạng ở trong mắt nhiều người đều là không quan trọng, thậm chí nghe tin nàng chết, cũng sẽ ưu nhã nhấp trà mà cười. Nhưng nàng lại làm không được, rồi cuộc lúc trước Mộ Dung nguyệt đã từng đáng yêu kêu nàng đại tỷ. Nàng cũng từng như người ngoài cuộc, xem tướng quân phủ mọi người như nhau, bao gồm Lý thị cùng Mộ Dung nguyệt.

Bất quá, lúc này đây nàng nhưng thật ra hy vọng, Mộ Dung nguyệt có thể kiên cường sống sót, Triệu Sơ có thể cứu nàng. Nàng không biết có bao nhiêu người, cả đời này đều đem những lời bàn tán bên ngoài đặt ở trong lòng, dần dần đem chính mình bức tử. Nhưng là Mộ Dung nguyệt còn trẻ.

Nha đầu hầu hạ Mộ Dung Nguyệt là Tiểu Liên gặp được đoàn người Mộ Dung Thư, lập tức xoa đôi mắt đã khóc đỏ, tiến lên hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Vương gia, Vương phi.”

“Ngủ muội hiện tại như thế nào?” Mộ Dung Thư nhu mày trầm giọng hỏi.

Tiểu liên hốt mắt lại đỏ, lắc đầu trả lời: “Không ổn.”

“Mang chúng ta đi vào.” Mộ Dung Thư thần sắc trầm xuống. Cổ đại chữa bệnh trình độ không tốt, mà Mộ Dung nguyệt được cứu đi lên khẳng định lại là một phen lăn lộn, không có người hỗ trợ nhân tạo, qua lâu như vậy, sinh mệnh sao có thể không bị đe dọa!

Vũ Văn mặc thấy Mộ Dung Thư có chút sốt ruột, liền nhẹ giọng trấn an: “Sẽ không có việc gì.”

Mộ Dung Thư nhu chặt mi, gật gật đầu: “Àn.”

Này một chút tựa hồ cũng không thêm đồ ý quý cụ nhiều như vậy, trong phòng chiếm đầy người. Trong không khí tràn ngập được vị, còn có thể thê róc rách tiếng khóc. Trong phòng mọi người tựa hồ phát hiện bọn họ đã đến, sôi nổi hành lễ, “Cặp qua Nam Dương vương, Nam Dương Vương phi.”

“Không cần đa lễ.” Mộ Dung Thư phát phát tay, trực tiếp đi qua đám người, đi tới bên giường Mộ Dung nguyệt.

Mộ Dung Thư nhìn thiếu nữ trên giường, một trận thất thần cùng lo lắng. Thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, không có huyết sắc, nguyên bản gương mặt tươi tắn mà đáng bị mộp méo, hai mắt vô lực, bất quá trên mặt nàng lại không có thần sắc thống khổ, ngược lại còn có thanh đạm, tựa hồ là được giải thoát tươi cười.

“Đại tỷ, người đã đến rồi.....” Mộ Dung Nguyệt nhìn Mộ Dung Thư, thanh âm suy yếu đến cực điểm, trong nhà người cũng không dám lên tiếng khóc lớn, liền sợ phảng phất một trận gió nhẹ liền có thể thổi tan thành âm

“Àn, đại tỷ tới. Người lại kiên trì một hồi.” Mộ Dung Thư nói chuyện với Mộ Dung Nguyệt, lập tức ngồi ở trên giường, cầm tay nàng. Tay nàng lạnh lẽo đáng sợ, trực tiếp lạnh tới tâm Mộ Dung Thư.

“Đề tại hạ bắt mạch.” Triệu Sơ đã đi tới phía sau Mộ Dung Thư. Hắn ôn nhu với Mộ Dung Thư nói.

Mộ Dung Thư ngẩng đầu nhìn hướng Triệu Sơ, trong mắt mang theo tia chờ đợi, gật đầu nói: “Phiền toái Triệu Ngủ công tử.” Nàng buông tay Mộ Dung nguyệt, Mộ Dung Thư không có lập tức buông.

Mộ Dung nguyệt lắc lắc đầu, cười nói: “Đừng lãng phí sức lực.....” Nàng là dùng độc được mới nhảy sông, nàng chỉ là muốn nhảy vào trong sông tẩy sạch sẽ rồi đi, nàng không nghĩ tới âm mưu địa phủ còn phải bị người ta nói, nàng sợ bẩn. Thân thể của nàng là dơ, dơ lâu rồi, tựa hồ tâm cùng linh hồn cũng là dơ.

Mộ Dung Thư nheo mắt, nhìn Mộ Dung nguyệt trên mặt tươi cười, trong lòng đột nhiên dâng lên ý tưởng không tốt.

Triệu Sơ chỉ là bắt mạch một lát, sau đó buông lỏng tay, đối với Mộ Dung Thư lắc lắc đầu.

Mộ Dung Thư lập tức nhìn về phía Mộ Dung nguyệt, thanh âm hơi run rẩy hỏi: “Vi cái gì?” Àn độc được, lại nhảy sông, đây là vì cái gì?!

“Ngủ muội là tội nghiệt..... Sầu nặng người, sớm đã được..... Không trị.....” Chỉ chừng. Căn bản nhận không ra người, làm sao sống sót tiếp tục chịu..... Khó” Mộ Dung nguyệt chậm rãi cười, nàng quay đầu đi nhìn nóc nhà, dường như thấy được thế giới cực lạc, bên môi vốn là có chút mờ ảo tươi cười càng thêm mơ hồ.

Nàng cười đều không có sức lực. Nàng lại đi nhìn về phía Mộ Dung Thư, tươi cười như pháo hoa sáng lạn bất mất, nhưng lại ẩn chứa vô hạn hàm mộ, “Đại tỷ..... Ngủ muội..... Hào hãm mộ người.” Mộ Dung Thư được đến Vũ Văn mặc yêu thích, đời này được thế nhân kính trọng. Mà nàng vẫn sống như nước bùn giống nhau, nếu là nước bùn, nàng lại tưởng liêu mạng cùng nước bùn không nhiễm hoa sen, này không phải là tâm vọng tưởng sao?

Nghe vậy, Mộ Dung Thư tâm lập bội một chút, Mộ Dung nguyệt chỉ chính là nói cô đại tỷ từ khó có thể đối mặt với người có bệnh phụ khoa sao?! Lúc trước nàng đã đem phương thuốc cho Mộ Dung Lan, nếu như Mộ Dung Lan cấp Mộ Dung Nguyệt sử dụng, như vậy Mộ Dung Nguyệt hẳn là liền sẽ không tái phát! Nàng đột nhiên chuyển mắt, nhìn về phía người đứng ở một bên biển tình đậm mực Mộ Dung lan!

Lại phát hiện, Mộ Dung lan ánh mắt si ngốc nhìn chính là Triệu Sơ!

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 25

Mộ Dung Lan thần sắc thanh lãnh, nhưng một đôi mắt lại không chịu không chế nhìn về phía Triệu Sơ. Từ lần gặp nhau ở đại lao, nàng tính tình cao ngạo, tự nhiên không chủ động theo đuổi, nhưng lại nhớ kỹ đại lao âm u trong hắc sườn mặt quang hoa khuyếch thành hoàn mỹ, y phục trắng tinh. Đêm khuya, bao nhiêu lần ác mộng, nàng vẫn tưởng rằng nàng phải chết đi như vậy lập lại ngày ngày đêm đêm, nàng như cũ trước sau như một cao ngạo, nhưng không ai biết, nàng chỉ có đem những ác mộng nghĩ thành hắc, mới có thể như vậy vui vẻ tiếp thụ, ác mộng cũng thành mộng đẹp, nhưng mộng sau khi tỉnh lại, gổ đỏ trên bàn bạc, rồi lại tựa hồ trào phúng nàng, làm nàng nhảy mất rơi vào địa ngục.

Nhưng tựa hồ ông trời đối nàng một phen thúc giục, thế nhưng lại cho nàng hy vọng. Nàng lại gặp được hắc bao nhiêu lần xuất hiện trong mộng! Nàng hèn mọn chỉ có thể khi tất cả mọi người chú ý Mộ Dung nguyệt, mới dám như thế nhìn hắc, lần này, hắc cho nàng như cũ là sườn mặt. Này sườn mặt hoàn mỹ không thể bắt bẻ như cũ làm nàng quên hồ hấp.

Triệu Sơ tựa cảm giác có ánh mắt ở hắc trên người hồi lâu, hắc ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhìn về phía người nọ. Lại thấy Mộ Dung Lan kia nhìn hắc với ánh mắt không rõ ý vị, này nữ tử là ai?! Ánh mắt tiêm lãnh. Bất quá hắc từ nhỏ liền đã thói quen có người nhìn hắc, nếu là trước kia sẽ không có cảm giác gì, nhưng hiện tại là sinh mệnh ngũ muội Mộ Dung Thư bị đe dọa, trong phòng tất cả mọi người đều bị thương, chỉ có nàng này ánh mắt thanh lãnh rồi lại nóng rực nhìn hắc, làm hắc chán ghét không thôi.

Mộ Dung Lan bỗng cảm thấy trên người một trận lạnh lẽo, vội vàng cúi đầu, tâm lại ngăn không được nhảy lên. Đây là lần đầu tiên hắc cho nàng một ánh mắt. Nhưng lại tựa hồ đối nàng cũng không ấn tượng, hình như có chán ghét. Nàng nhẹ nhàng như mây, cũng khó trách, nàng là một nữ tử đa đoan có nam nhân nào sẽ đối nàng ghé mắt? Nàng tự giễu cười lạnh. Lại ở lúc tự giễu, phát hiện Mộ Dung Thư ánh mắt lạnh nhìn nàng, nàng đột nhiên nheo mắt, vội nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt.

Mộ Dung Nguyệt tựa hồ là hồi quang phản chiếu, sắc mặt tái nhợt mắt tự nhiên ửng đỏ, nàng vẫn chưa nhìn bắt luận một người nào trong phòng, nhẹ nhàng nói, những lời nhỏ có đôi khi nghe không rõ, “Con bướm…… Hoa…… Tháo…… Di nương……” Thờ ầu, trong hoa viên bướm vờn hoa, di nương bồi nãi, khi đó thật vui vẻ a……

Mộ Dung Thư mắt lạnh nhìn Mộ Dung Lan, tuy rằng Mộ Dung Lan che dấu cực tốt, nhưng Mộ Dung Thư sớm đã có phát hiện, nàng tựa hồ đối Triệu Sơ có ý, trên một lần hỏi thăm sự tình Triệu phủ, hiện giờ sinh tử Mộ Dung nguyệt bị đe dọa, nàng lại đem lực chú ý đều đặt ở Triệu Sơ trên người. Thậm chí, Mộ Dung Thư cực độ hoài nghi, nàng hay không đem phương thuốc gao cho Mộ Dung nguyệt!

Nếu là Mộ Dung lan cũng không có, Mộ Dung Thư trong lòng khi lạnh bỗng nhiên tăng, nếu là không có, như vậy, Mộ Dung Lan đánh mất chính là thân tình!

Bất quá hiện tại, không phải thời điểm truy cứu, nàng lại lạnh lùng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Mộ Dung nguyệt. Lúc này Mộ Dung nguyệt vui vẻ giống như hải tử, ngay cả tiếng cười cũng giống như hải tử, một người lúc sắp chết, lại hướng tới chính là cái gì?! Là hồi ức của năm tháng vui vẻ nhất? Vẫn là như cũ bị đi vắng thế thâm dày dứa? Mộ Dung Nguyệt hiển nhiên là người trước, nàng lăm vào trong hồi ức vui sướng, nàng nguyện ý ra đi trong tiếng cười.

Vũ Văn mặc đứng cách giường năm bước, vừa rồi Thư Nhi, Mộ Dung lan, Triệu Sơ ba người thần sắc thay đổi hẳn vừa lúc thu vào đáy mắt. Hắc đôi mắt băng sương lạnh lẽo, sâu thăm trầm lãnh, sâu không thấy đáy.

“Ngũ muội! người còn nghĩ muốn cái gì?” Mộ Dung Thư ôn nhu cười hỏi.

Mộ Dung nguyệt tuy rằng phảng phất đặt mình trong cảnh mơ, nhưng cũng nghe thấy được Mộ Dung Thư nói, nàng nhìn Mộ Dung Thư, hai mắt tựa hồ có tiêu cự, nàng nói: “Sống mới sợ, chết không sợ…… Ta…… Chỉ cần vô ưu vô lự.”

Vừa dứt lời, liền thấy Mộ Dung nguyệt hai mắt vĩnh viễn nhắm lại, nàng bên môi như cũ tươi cười.

Đôi tay lạnh lẽo thấu xương từ bàn tay âm áp Mộ Dung Thư vô lực rơi xuống, rớt trên giường, trong phòng tức khắc một trận không rỗng.

“Ngũ muội!”

Mộ Dung Thư trong lòng thế lương nói không được, một cái thiếu nữ, mười sáu tuổi, tuổi tác tựa hoa nở, cứ như vậy không còn. Đây là tội lỗi của ai?! Mộ Dung Nguyệt là người bị hại, lại bị thế nhân chỉ trích, đến tột cùng ai là người khởi xướng?! Là những lời đùa bỡn của nữ tử cùng cầm thú giống nhau, nam nhân miệng đầy nhân nghĩa đạo đức đa đoan! Càng nhiều, không phải là chính thân nàng ở hội phong kiến sao?

Vũ Văn mặc nhìn Mộ Dung Thư ngồi ở mép giường thần sắc lạnh lùng lại có chút thế lương, tay áo gút gao nắm chặt. Trong lòng bất an nhanh chóng lan toàn thân.

Trong phòng mọi người, mặc kệ là thiết tình, hay là giả ý, cơ hồ bên trong đều bị bao phủ bị thương bên trong.

Mộ Dung Nguyệt tuy rằng đã chết, nhưng là nàng cũng không có đơn.

Triệu Sơ đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh không qua nhiều cảm xúc vì Mộ Dung nguyệt chết mà cảm thấy thống khổ, lại có một cảm xúc hắc vô pháp hiểu, hắc ngực như có ngàn cân thạch, nặng nề vô cùng. Hắc trong lòng ảm ảm có quyết định vô cùng kiên định, ngày sau, hắc chắc chắn sẽ gắng hiệp trợ Vũ Văn Mặc, để nàng có đối vô ưu. Nàng nếu hạnh phúc, hắc cũng hạnh phúc.

Thiếu tướng quân Mộ Dung Ngạn ở trên sa trường chinh chiến, cũng ở trong quan trường một thời gian, đã thành thực không ít. Mộ Dung nguyệt cùng hắc là một mẹ sinh ra. Hiện giờ Mộ Dung Nguyệt đi, hắc so bất luận kẻ nào đều là thương tâm, nhưng hiện giờ tướng quân phủ là hắc quán gia, hắc trấn định phản phó người chuẩn bị hậu sự cho Mộ Dung Nguyệt.

Một canh giờ lúc sau.

Hết thấy sự tĩnh dã xử lý thỏa đáng, thế tử Mộ Dung ngạn thu xếp, thời gian qua thật lâu, nàng liền phản phó người thu xếp một ít điểm tâm cùng nước trà.

Nhưng trong phòng mấy người nơi nào có tâm tư ăn uống? đều chỉ là uống một chút nước trà, liền trầm mặc một hồi.

“Ngũ muội cũng coi như là giải thoát rồi. Phiền Vương gia, Vương phi, Triệu Ngũ công tử tự mình tiến đến đưa Ngũ muội đoạn đường cuối.” Mộ Dung ngạn ngồi một bên, thanh âm có chút trầm trọng nhưng thấp phẫn cung kính đối Vũ Văn mặc ngồi đối diện cùng Mộ Dung Thư và Triệu Sơ nói.

“Ngũ muội cũng là muội muội bốn phi. Nơi nào lại nói làm phiền.” Vũ Văn mặc từ trước đến nay ít lời, cho nên nữ tử là Mộ Dung Thư mở miệng.

Mộ Dung ngạn đối Mộ Dung Thư cũng thật tôn trọng. Lý thị cùng nàng đều đối tốt với hắc, hắc ghi tạc trong lòng. Hắc đối Mộ Dung Thư cung kính trả lời: “Dạ.”

Mộ Dung Thư bỗng nhiên thấy nữ tử dịu dàng ngồi bên người Mộ Dung Ngạn, nàng kia bộ dạng tú nãi, chìm nhỏ nép vào người, nhưng lại có tu đường của tiểu thư khuê các.

Tựa hồ đã nhận ra tầm mắt của nàng, nàng kia đứng dậy đi đến trước mặt Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn Mặc, hành đại lễ, “Trần thị gặp qua Nam Dương vương, Nam Dương Vương phi.”

“Đây là chính thể Trần thị của hạ quan.” Mộ Dung Ngạn cũng đi theo cùng hành lễ, chờ Trần thị đứng lên sau, hắc ngừng đầu đối Mộ Dung Thư cùng Vũ Văn mặc giới thiệu.

Mộ Dung Thư bỗng nhiên nghĩ tới, khi đó nàng phải rời khỏi vương phủ, Mộ Dung Ngạn là muốn cưới vợ. Lúc ấy nàng còn tính toán hỏi tướng quân phủ tham gia hôn lễ hắc. Nhưng không nghĩ tới vận mệnh trêu cợt nàng rồi đi vương phủ, rồi đi kinh thành. Nàng từ trên tay coi ra vòng ngọc màu xanh biếc đeo trên tay Trần thị. Trần thị thoát thác một chút, nàng vô ý tay Trần thị, đậm cười nói: “Nguyên bản là muốn tới tham dự tiệc cưới người cùng Nhị đệ, nhưng bất đắc dĩ bốn phi thân mình không tốt, hiện giờ gặp được người, tự nhiên muốn đưa vài thứ cho người. Bất quá là cái vớ tay, người mang theo đi.”

Trần thị cũng là tiểu thư khuê các, tự nhiên nhìn thấy qua không ít thứ tốt. Tự nhiên cũng nhìn ra được tới, cái này vòng ngọc tuyệt đối là đồ thượng đẳng, giá trị ngàn lượng. Mộ Dung Thư lại cho nàng, đã nói lên, đối nàng này em dâu thấp phận vừa lòng. Trần thị tự nhiên vui vẻ, nàng cũng không phải người nịnh nọt, đơn giản nhận lấy, cũng tạ tội: “Tạ Vương phi. Ta cũng không có gì thứ tốt đưa cho Vương phi, chỉ là tự tay thêu một kiện áo choàng, biết được Vương phi không thích điểm sắc, cho nên liền chọn lụa vật liệu tương đối mộc mạc thôi. Mong Vương phi chớ có ghét bỏ.” Trần thị vừa dứt lời, nàng phía sau liền có nha đầu đã tay nàng một kiện áo choàng lụa sắc đưa tới.

Mộ Dung Thư gật gật đầu, nói: “Em dâu có tâm.” Kia chất liệu vải vừa thêu liền biết là nguyên liệu thượng đẳng, ngay cả mặt trên thêu hoa cũng là đường chỉ chặt chẽ, thêu thật lợi hại. Mộ Dung ngạn cười được thế tử tốt. Nam tử có đại nếu là cưới được vợ hiền, là tuyệt đối hạnh phúc.

Lúc sau lại khách sáo hàn huyên vài câu, Vũ Văn mặc cùng Triệu Sơ liền cùng Mộ Dung ngạn ba người đi thư phòng.

Mộ Dung Thư lưu lại cùng Trần thị nói chuyện thật vui, tuy nói Trần thị là nữ tử cổ đại, bộ dạng lại tú nãi, nhưng nói chuyện lại có chút hào sảng, không lăm ra vẻ. Ngẫu nhiên, Mộ Dung Thư cũng dùng dư quang quét về phía người này giờ không có lên tiếng là Mộ Dung lan, nàng trong lòng nghi hoặc, muốn hỏi một câu Mộ Dung lan!

Trần thị tinh mắt, tự nhiên cũng có chút điều phát hiện. Nàng liền tìm lý do đi ra ngoài một lát.

Đợi Trần thị sau khi rời khỏi đây, Mộ Dung Thư mắt hướng Mộ Dung Lan, thanh âm bình tĩnh nói: “Có một số việc, Tứ muội không nên cùng bốn phi nói sao?”

Mộ Dung Lan tự giễu cười lạnh,mắt lạnh thấu xương không sợ nghiền hươg về phía Mộ Dung Thư, thần sắc thanh lãnh nói: “Có chút ngày không gặp Vương phi, Vương phi bệnh nặng mới khỏi, ngày sau cần chú ý thân thể.” Nàng tự nhiên biết Mộ Dung Thư muốn biết đến là cái gì, ở trong phòng Mộ Dung Nguyệt, Mộ Dung Thư dùng cặp mắt lạnh băng liếc nàng một cái, cũng để nàng m phát hiện, chỉ là nàng không thể tưởng được, Mộ Dung Thư chỉ là thông qua một câu của Mộ Dung nguyệt mà có thể thấy rõ nhiều như vậy.

“Phiền Tứ muội quan tâm.” Mộ Dung Thư khẽ nhếch miệng, đậm cười nói, phảng phất vừa rồi trong mắt cùng miệng lưỡi sắc bên chưa bao giờ xuất hiện qua. Mộ Dung lan phản ứng như vậy, đã chứng minh chuyện của Mộ Dung nguyệt, chắc là ở trong đó sấm vai một nhân vật quan trọng. Xác định được điểm này, nàng cảm giác được tâm một trận phát lạnh, tuy rằng nàng cùng Mộ Dung lan Mộ Dung nguyệt tiếp xúc cũng không nhiều, cũng chỉ có vài lần gặp mặt, Mộ Dung lan ở trong mắt nàng đều là người cao ngạo, cao ngạo nhưng không giống người vô tình lạnh nhạt, nhưng hôm nay lại có thể lãnh tâm tuyệt tình đến loại tình trạng này!

“Ta biết Vương phi có điều nghi hoặc, kia phương thuốc ta cho Ngũ muội. Ngũ muội vẫn chưa sử dụng.” Mộ Dung lan cúi đầu, trong thanh âm cũng có vài phần bi thống.

“Vi cái gì?” Mộ Dung Thu kinh hãi.

Mộ Dung lan cười lạnh ra tiếng, “Vương phi cũng không phải đại phu nổi tiếng, Ngũ muội bệnh được rất nhiều người bắt mạch đều chỉ là khai được an dưỡng, nhưng như cũ lặp đi lặp lại. Nàng lại như thế nào tin tưởng phương thuốc của Vương phi?! Liên tính Vương phi gần đây nghiền cứu y thư, như vậy chỉ là lược hiểu da lông. Ta đều không tin, huống chi Ngũ muội. Khi ta ở thanh lâu, gặp qua rất nhiều nữ tử bị tra tấn, đau đớn muốn chết, nóng lòng muốn chết. Nếu Vương phi sớm cầu Triệu Ngũ công tử tiến đến, Ngũ muội liền sẽ không có hôm nay.”

Lời này nàng nói có chút hùng hổ dọa người, vô lý đến cực điểm điểm! Mộ Dung lan nói ra, cũng phát giác bản thân có chút nói không có lý. Nhưng này đều là lời nói trong lòng nàng. Nàng cũng thừa nhận, trong đó nàng có tư tâm. Mộ Dung Thu như vậy tự tin đem phương thuốc cho nàng, nàng liền biết, cái này phương thuốc có thể cứu Ngũ muội, nhưng Ngũ muội đưa ra nghi ngờ, thậm chí là đã có điều thất vọng, nàng cũng không có khuyên can. Lúc ấy nàng có ý tưởng, nếu là Ngũ muội bệnh nghiêm trọng, Mộ Dung Thu vô pháp chẩn trị, có lẽ liền sẽ tìm tới Triệu Sơ. Cho nên nàng chờ, cũng khuyên Ngũ muội kiên trì. Nhưng ai có thể nghĩ đến Mộ Dung Thu thân nhiễm bệnh nặng?! Thắng đến ngày gần đây mới khỏi hẳn? Nhưng Ngũ muội lại chờ không được, Ngũ muội ốm đau cùng lời đồn đãi tra tấn đau đớn muốn chết, liền nghĩ muốn chết, lúc nàng ấy uống được nhay hồ. Nàng hối hận không kịp, lại ở thời điểm này Mộ Dung Thu mang theo Triệu Sơ xuất hiện! Nhưng đã quá muộn. Nàng nhớ tới hành động ngày xưa, đồng dạng đau đớn muốn chết. Nàng nguyên bản cho rằng chính mình có thể nhìn thấu rất nhiều người rất nhiều chuyện, nhưng lại không có nghĩ tới chung có một ngày nàng sẽ biến thành khó coi như vậy, vô pháp tưởng tượng.

Càng thêm thật đáng buồn chính là, nàng trong lúc vô tình phát hiện, Triệu Sơ trong mắt không có bất luận cái gì nữ tử, chỉ có Mộ Dung Thu!

Nghe nói, Mộ Dung Thu trong lòng lửa giận bay lên, thần sắc chợt rét lạnh như băng.

Hồng Lăng vẫn luôn ở trong phòng nghe hai người nói chuyện thấy tình hình như vậy, sắc mặt lạnh băng nhìn Mộ Dung lan, lạnh giọng nói: “Tứ cô nương, đây là lời người nên nói sao?! Vương phi từng nói qua này phương thuốc rất hữu dụng, mà người lúc ấy nếu là không tin như thế nào lấy đi?! Đến nỗi sau khi trở về tướng quân phủ, tứ cô nương vì sao không khuyên ngũ cô nương thử xem, này tâm tư nỏ tỷ tuy rằng đoán không ra, nhưng cũng biết tứ cô nương chắc chắn có mặt khác tính toán. Còn có, Triệu Ngũ công tử cùng Vương phi cũng không quen thuộc, Vương phi có thể nào Triệu Ngũ công tử tới tướng quân phủ bắt mạch cho người chưa lấy chồng là ngũ cô nương?! Huống chi, Triệu Ngũ công tử cũng không phải đại phu! Tứ cô nương nói như vậy, nếu là làm người khác nghe được, chẳng phải là hư thanh danh Vương phi?! Hư thanh danh Triệu Ngũ công tử? Mất thanh danh ngũ cô nương, hại thah danh tứ cô nương ngại sao?!”

Có chút lời nói Mộ Dung Thu không nói được, liền không được, Hồng Lăng lại có thể nói đến, mắng.

“Bỏn phi thật là không biết Tứ muội cũng có một mặt như vậy âm ngoan lạnh khốc.” Mộ Dung Thu âm thanh lạnh lùng nói. Vì muốn cùng gặp mặt Triệu Sơ, thà rằng nhìn Mộ Dung nguyệt chịu đựng thống khổ, Mộ Dung lan nàng thật là hạ quyết tâm tàn nhẫn.

Mộ Dung lan sắc mặt đột nhiên tái nhợt, bị Mộ Dung Thu cùng Hồng Lăng chọc thủng tâm sự, nàng tâm loạn như ma. Sự hối hận bỗng chốc lan ra toàn thân. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Ngũ muội sẽ chết.....

Bỗng nhiên, cửa chính bị đẩy ra.

Đầu tiên ánh mắt chính là Vũ Văn mặc. Hắn đối mặt lạnh băng không có một tia độ ấm nhìn lướt qua Mộ Dung lan, theo sau hắn lập tức đi hướng Mộ Dung Thu. Đem Mộ Dung Thu ôm vào trong ngực. Nữ nhân hắn không tới phiên bắt luận kẻ nào chỉ trích, thậm chí là vu oan! Mộ Dung nguyệt chết cùng Mộ Dung Thu bất luận cái gì đều không có liên can! Hắn ôm chặt Mộ Dung Thu, một đôi mắt lạnh băng ẩn chứa sát khí nhìn Mộ Dung lan. Nếu Mộ Dung lan không phải thân nhân Mộ Dung Thu, hẳn chắc chắn muốn tước mạng Mộ Dung lan! Chỉ vì vừa rồi ở trong phòng Mộ Dung nguyệt, hắn rõ ràng chính xác cảm giác được Mộ Dung Thu đối với thế giới này chán ghét. Hắn thật vất vả có được tin nhiệm của nàng, mới lưu nàng lại được, tuy đối không cho phép nàng có bất luận lý do gì rời đi hắn! Mà dám can đảm phá vỡ sự tin nhiệm của nàng, cũng đừng nghĩ bình yên vô sự sống sót!

Như vậy có người bảo hộ, làm Mộ Dung lan bỗng tự giễu cười. Mộ Dung Thu dễ như trở bàn tay được đến, nàng đối này lại không cách nào có được. Nguyên bản, nàng có lẽ có thể được đến không phải sao?

Ở phía sau Vũ Văn mặc tiến vào chính là Mộ Dung ngan, hắn mặt phản nộ nhìn về phía Mộ Dung lan, quá thực không thể tin tưởng nói: “Tứ muội, ta chưa từng có nghĩ tới, người sẽ làm ra bực này sự tình! Người từ nhỏ liền cùng Ngũ muội thân cận, Ngũ muội có thứ tốt gì đều phải cùng người chia sẻ. Nhưng người thế nhưng tro mắt nhìn Ngũ muội đi tìm chết! Người có từng tự trách?! Có từng hối hận?! Người làm ta quá thất vọng rồi!”

Mộ Dung lan sắc mặt càng trắng vài phần, đi về phía trước một bước, ong ong miệng, nhỏ giọng giải thích, “Nhị ca, ta cũng không nghĩ sẽ như vậy.” Nàng chưa bao giờ nghĩ tới để Ngũ muội đi tìm chết. Nàng cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ trở nên như vậy dễ tiện. Nàng lòng hối hận. “Ta mấy ngày nay khuyên Ngũ muội uống được Vương phi cho, nhưng Ngũ muội không phục, nàng không tin bất luận phương thuốc gì. Ta ba lần bốn lượt khuyên, Ngũ muội như cũ không nghe.” Sau lại, nàng không hề khuyên, cũng ngẫu nhiên hy vọng xa vời Mộ Dung Thu có thể sớm khỏi bệnh.

Mộ Dung Thu thất vọng nhìn Mộ Dung lan, nhện không được cười lạnh nói: “Hối hận hữu dụng sao?”

Mộ Dung lan cắn răng, trong mắt đã có nước mắt lăn xuống. Nàng vốn là kiêu ngạo, cho nên kiên tại cho dù biết sai rồi, lại cũng không có cúi đầu, mà là mới có chút run rẩy nói: “Nếu có khả năng, ta không hy vọng như thế.”

Giọng nói vừa mới rơi xuống, nàng ngừng đầu liền phát hiện ở Mộ Dung ngan phía sau Triệu Sơ.

Hắn như cũ tuấn mỹ vô đảo, hoa lệ nét mặt bức người.

Mộ Dung lan một trận hoảng hốt, như vậy xem nàng không vừa mắt!

Triệu Sơ nhân nhợt, ánh mắt dừng ở trên người Mộ Dung Thu, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng chắc chắn chịu đã kích. Lúc hình như Vũ Văn Mặc phát hiện, hắn tự nhiên thu hồi ánh mắt, ngược lại lạnh lùng nhìn về phía Mộ Dung Lan.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 26

Tuy nói chuyện Mộ Dung Nguyệt tự sát có liên hệ với Mộ Dung Lan, nhưng không phải mọi sai lầm đều từ nàng, như vậy không thể không nói nàng tâm quá ác độc. Nhưng Triệu Sơ là nhân quen muốn vạ người, rất nhiều người đều vì mục đích của chính mình làm nhiều việc thương thiên hại lý, so Mộ Dung Lan càng thâm sâu, hắn đối với chuyện này cũng không có cảm giác nhiều lắm.

Hắn thần sắc nhàn nhạt, ánh mắt cao cao tựa như hắn đứng mây cao, nhìn xuống chúng sinh. Ánh mắt có thể xuyên qua thẳng tới đáy lòng mỗi người. Mộ Dung Lan tâm phát run, hoa dung trắng bệch, nháy mắt nàng tự hồ thẹn đến muốn chôn xuống bùn đất.

Chợt, nàng lại tự giễu cười: “Vương phi, Nhị ca, ta chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ dễ tiện như thế. Nhưng ta vô tình thương tổn Ngũ muội.” Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu cùng Mộ Dung Ngan, tựa hồ là biện giải, lại tựa hồ là trình bày sự thật. Vừa rồi trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên cảm thấy chính mình dễ tiện, thậm chí vô sỉ. Thậm chí làm chính mình sợ hãi.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu lông mày khẽ nhíu nhích, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ. Hiện giờ truy cứu Mộ Dung Lan lại có tác dụng gì?! Chuyện đã rồi, tìm người khởi xướng là ai?! Có lẽ không phải Mộ Dung Lan, không phải chính Mộ Dung Nguyệt. Huống hồ, Mộ Dung Lan phạm sai là bị lương tâm cùng ich kỷ bản đúng. Mộ Dung Nguyệt một phần chính là không chịu nổi áp lực. Còn nữa, nàng cũng không có quyền lợi bình luận nhiều như vậy. Nàng thở dài một tiếng nói: “Tuy nói vô tình, nhưng chung quy có báo ứng.” Mộ Dung Nguyệt chết chung quy sẽ cảm rở trong lòng Mộ Dung Lan.

Vũ Văn Mặc nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng nàng, thanh âm mềm mại, tựa gió xuân ấm áp vuốt ve tâm dần lạnh của Mộ Dung Thu, “Thu Nhi, trong lòng ta, người thiện lương đáng yêu nhất, không người nào sánh bằng.” Hắn coi nàng như trân bảo, như một bộ phận thân thể, vô pháp dứt bỏ, mất đi. Nếu mất đi, hắn cũng chết chỉ cách có một đường chi.

Mộ Dung Thu tâm ấm áp, nàng như thế nào đã quên, ở nơi này cảm thù đến tận xương tủy, thế giới vô pháp trốn tránh, có hẳn làm bạn, còn có gì so với cái này cảm giác được hạnh phúc?

“Tứ muội, người hào hảo ngắm lại đi, người không làm Ngũ muội thất vọng sao? Một câu vô tâm có thể làm Ngũ muội sống lại sao? Người cùng Ngũ muội là bị cực khổ, ta từ trước đến nay đau lòng. Ở trong phủ không dám đối với các người có điều sơ hở, mới chôn nghĩ. Chỉ là hy vọng cho các người quên đi thống khổ, liên tính các người đời này đều lưu tại tướng quân phủ, ta cũng sẽ làm các người ào com vô ưu, nhưng, người hành động làm ta thất vọng tới định.” Mộ Dung Ngan hiển nhiên đã chịu kích thích không nhỏ, ánh mắt hắn đau xót nói vài câu với Mộ Dung Lan, sau đó liền phát tay áo bỏ đi. Tức giận đã quên mấy người Vũ Văn Mặc vẫn còn ở đó.

Mộ Dung Lan thần hình suy sụp, quật cường trong mắt rung rung, nhìn bóng dáng Mộ Dung Ngan rời đi, nhẹ nhàng gọi: “Nhị ca, Tứ muội sai rồi.”

Mộ Dung Ngan nghe tiếng bước chân dừng một chút, nhưng như cũ bước nhanh rời đi.

Hồng Lăng ở bên nhìn tình thế phát triển, nhất lo lắng, kỳ thật tứ cô nương chứa tư tâm của một thiếu nữ, nàng cũng là giấy giũa? Bất quá, quan trọng sao?

Mộ Dung Thu nhìn lướt qua Mộ Dung Lan đang thất hồn lạc phách, thờ dài một tiếng, ánh mắt nhìn Triệu Sơ. Trong lòng cảm kích, Mộ Dung Lan thật khờ, cùng Triệu Sơ vẫn chưa có liên quan, lại yêu hắn si cuồng. Triệu Sơ phía sau già tộc lớn như vậy, trong phủ Triệu thái thái liên tục đối đãi sẽ không cho phép Triệu Sơ cưới một nữ tử không môn đẳng hộ đối, thậm chí là thấp cũng trăm triệu không thể. Mộ Dung Lan tâm cao ngạo, không thương tổn bất luận kẻ nào, dựa vào rằng thống mình có lẽ khả năng. Nhưng là hiện tại.....

“Chính ta nên trở về vương phủ.” Vũ Văn mặc bên tai Mộ Dung Thu nói, hắn không nghĩ để nàng tiếp tục lưu tại tướng quân phủ, ở lâu một khắc liền sẽ làm nàng đau lòng.

“Àn.” Mộ Dung Thu gật đầu đáp. Cần phải trở về, nàng từ bất quá là muốn đưa Mộ Dung Nguyệt. Hiện giờ Mộ Dung nguyệt mỉm cười rồi đi, cũng coi như là đã toàn tâm. Chuyện khác, nàng vô pháp để ý tới, cũng không cần phải để ý tới, làm bản thân tăng phiền não, mỗi người có cái phúc của mình, người khác trái phải không được.

Bọn họ rời đi, Triệu Sơ tự nhiên cũng đi theo rồi đi.

Lúc mấy người sắp đi ra cửa phòng, phía sau truyền đến thanh âm Mộ Dung lan sâu kín lạnh lùng: “Triệu Ngũ công tử, khi ở đại lao, người có từng nhớ rõ ta?”

Mấy người dừng lại bước chân, Triệu Sơ vẫn chưa quay đầu lại, mà thanh thanh trả lời: “Không.”

Mộ Dung Thu mắt đen chớp động, ánh mắt tinh cảm dao động hình như có chút bất đắc dĩ. Cảm thụ được tự hai bờ vai truyền đến áp, Mộ Dung Thu ngừng đầu nhìn hướng Vũ Văn mặc, cười nói: “Đi thôi.”

Vũ Văn mặc gật đầu, đem nàng ôm vào trong lòng càng chặt.

Hồi lâu, trước cửa chỉ còn từng trận gió lạnh thổi vào, Mộ Dung lan chậm rãi tự giễu mà cười, trắng trong hoa nguyên bản chính là giấc mộng.

“Từ cô nương…….” Phòng trong đều không còn một người, dư lại chính là cô cô từ nhỏ làm bạn ở bên người nàng.

“Cô cô, ta sai rồi.” Dứt lời hai hàng lệ lăn trên mặt, nàng gất gao nhắm mắt lại mắt, cô đơn……

Trên xe ngựa về phủ.

“Từ cô nương là bởi vì ái mộ Triệu Sơ mà có tư tâm, Mộ Dung nguyệt chết nàng thoát không được can hệ.” Vũ Văn mặc nhìn về phía Mộ Dung Thu, giọng ôn nhu dỗi nàng nói.

Mộ Dung Thu có chút kinh ngạc, tuy rằng Vũ Văn mặc dường như cái gì cũng không biết, nguyên lai hẳn đứng ngoài cuộc lại nhìn thấu mọi chuyện. “Dạ. Lần đó tướng quân phủ bị phế để quy tội, ai cũng không thể may mắn thoát khỏi cảnh toàn bộ bỏ tù. Một lần Triệu Ngải công tử và Tạ Nguyên cùng đi vào đại lao. Khi đó, nàng chính là đối Triệu Ngải công tử có tâm tư đi.”

“Nếu là như thế, từ cô nương nhất định phải si tâm vọng tưởng thôi. Triệu gia nhà cao cửa rộng, nhất chú ý môn đăng hộ đối. Từ cô nương vốn là thứ xuất, lại có một đoạn dĩ vãng không tốt sẽ không được các đại gia tộc dung nạp. Càng quan trọng là, Triệu Sơ đối từ cô nương vô tình.” Vũ Văn mặc trầm giọng nói. Đang nói đến Triệu Sơ đối Mộ Dung lan vô tình, mắt hẳn loá loé nhìn Mộ Dung Thu, ở đây mắt hình như có tầng mây lượn khói.

Mộ Dung Thu vẫn chưa chú ý, đem ánh mắt đặt ở phong cảnh bên ngoài xe ngựa, hiện tại đã là đêm khuya, trên đường đã một mảnh đen nhánh, chỉ có một vài chiếc đèn lồng trước cửa mỗi nhà trong khung cảnh tối tăm, những người bên ngoài còn chưa về nhà. Nàng chuyển dỗi mắt qua nhìn về phía Vũ Văn mặc, tươi cười sáng lạn nói: “Mặc, chúng ta còn có bao nhiêu lâu sẽ về đến nhà?” Ở nhà, tuy rằng sự tình rất nhiều, như vậy chờ nàng chiều cô, người chiều cô nàng.

Vũ Văn mặc cúi lông mày khẽ nhăn nhich, bỗng nhiên cảm tay nàng, ôn nhu cười nói: “Sắp tới rồi.”

Liên tiếp hai ngày, Vũ Văn mặc đều khi đêm khuya mới về, Mộ Dung Thu không khỏi lo lắng, mỗi đêm đều là tắt đèn, ở trên giường chờ. Chờ đến khi nàng nghe tiếng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thanh âm hẳn nhẹ nhàng bước vào trong phòng, nàng mới yên tâm nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Trong lòng nàng biết, rất nhiều chuyện đều không phải là chạm vào là nổ ngay, hiện giờ hoàng đế không có khả năng vẫn luôn không có hành động. Mà Vũ Văn mặc bọn họ tuy rằng đã có chuẩn bị, nàng cũng sẽ đem ý nghĩ của chính mình nói cùng bọn họ, nhưng là nàng dù sao cũng là người hiện đại, không có trải qua chuyện trên triều đình người xưa ta gạt, sát khí tung chuyển, chỉ có tín nhiệm, tín nhiệm hẳn.

Nghe nói Vũ Văn tập hiện giờ càng thêm được đức Hoàng Thượng yêu thích, trong triều đại thần có nhiều người nịnh bợ hẳn, trái lại Vũ Văn hạo dần dần vắng vẻ, Đồng Cung lạnh lẽo không bằng một hoàng tử ở cung điện nhỏ. Vũ Văn Tập mẹ đẻ Thục phi hôm qua đã được thăng vị, mẫu bản tử quy thăng đến Hoàng Quý Phi.

“Vương phi, ngài hôm nay như thế nào vẫn luôn thất thần?” Hồng Lăng từ phòng bếp lấy hoa quả vừa rửa sạch tiến vào, và thấy Mộ Dung Thu như cũ vẫn duy trì tư thế đọc sách vừa rồi, nhìn ngoài cửa sổ tựa hồ thất thần.

Mộ Dung Thu chậm rãi hồi hồn, nhìn thoáng qua Hồng Lăng trong tay hoa quả mới mẻ, cười nói: “Nói nhảm đầu mỗi ngày cho Hiền Nhi cũng ăn chút hoa quả, Hiền Nhi nó luôn là không thích ăn trái cây.”

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia giống như thích ăn nhất đó là thịt. Mấy ngày trước đây thời điểm nô tỳ trở về thấy tiểu thiếu gia vẫn là gầy một vòng, hai ngày này nhìn lại đã béo.” Nhắc tới đến Hiền Nhi, Hồng Lăng đó là nhịn không được cười nói.

Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười nói: “Ngày hai ngày cũng là nghịch ngợm.” Hiền Nhi đùa nhao này thật sự là quá mức thông minh, ở trước mặt người khác có lẽ là quý tính linh, nhưng ở trước mặt nàng lại là ngoan ngoãn, nói cái gì đều là để nghe. Thích nhất là làm nàng vui vẻ.

“Tiểu thiếu gia nếu là trưởng thành, không biết bao nhiêu danh môn khuê tú khuyên tâm đầu. Đến lúc đó Vương phi sẽ phải khổ tâm nha, nên để tiểu thiếu gia cưới cô nương nhà ai đầu.” Hồng Lăng đem hoa quả đặt xuống, nhịn không được che miệng cười nói.

“Ha ha, đúng vậy.” Mộ Dung Thu cũng nhịn không được cười. Trước mắt lại không tự chủ được hiện lên cảnh tượng kia, như vậy nữ tử vì Hiền Nhi si mê, tranh nhau tới lấy lòng nàng. Bất quá hiện tại lại có điểm sâu, đến lúc đó nàng là làm uy nghiêm ác bà bá hạo đầu, vẫn là hiền lành ôn hòa bà bá?

Nói tới đây, Hồng Lăng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, không lâu trước đây nàng cũng cùng một người đàm luận trở về sau, đàm luận về sau cũng sẽ có hài tử từ chính mình, người kia không hề bụng dung mạo của nàng, nói muốn cả đời đối tốt với nàng. Nhưng chọn lựa giữa người kia cùng Vương phi, nàng không chút do dự lựa chọn Mộ Dung Thu. Nhưng hiện tại, nàng lại có chút không bỏ xuống được người kia, nghĩ đến, chính mình thật là ích kỷ.

Mộ Dung Thu dư quang quét tới thần sắc Hồng Lăng, thấy nàng một trận thất thần, kia biểu tình tựa hồ nhớ đến ai. Mộ Dung Thu dỗi mắt loé loé, dỗi Hồng Lăng nói: “Bổn phi đã vì người chuẩn bị một phần hồi môn phong phú, chờ người quyết định gả cho người có thể phổ thắc chung thân.” Hồng Lăng đi theo bên người nàng gần đã hơn một năm, nàng như thế nào sẽ không phát hiện Hồng Lăng lúc này đây sau khi trở về thay đổi? Một nữ tử nếu như trong lòng vương vấn một người nam nhân, như vậy, người sẽ có chút thay đổi, thay đổi có lẽ chính mình sẽ không chú ý, nhưng là người khác lại sẽ thấy.

Hồng Lăng thần hình run lên, mới có chút run rẩy, thần sắc hoảng loạn né tránh ánh mắt Mộ Dung Thu, nàng cắn cắn môi nói: “Nô tỳ dỗi này đều là muốn ở bên người hầu hạ Vương phi, tuyệt đối sẽ không gả chồng.” Nếu đã hứa, nàng liền không thể vi phạm. Huống hồ Vương phi cùng tiểu thiếu gia đều cần nàng.

“Người cái nha đầu ngốc, ta bên người như vậy nhiều người đặc lực. Ta sao có thể như vậy ích kỷ để người lưu tại vương phủ không gả? Huống hồ, cho dù người nguyện ý, người kia trong lòng người sẽ nguyện ý sao?” Mộ Dung Thu lời kéo tay nàng, bảo nàng ngồi xuống, sau đó nhẹ nói.

Hồng Lăng thần sắc loé sáng, không khỏi liên tưởng đến người kia.

“Trên đời này người tốt không nhiều lắm, nam nhân tốt càng ít. Người quý trọng đối với người, nhất định phải quý trọng. Nếu là người vì ta từ bỏ cả đời hạnh phúc, ta cũng sẽ không thể an tâm.” Mộ Dung Thu cẩn thận khuyên. Đã sớm phát hiện nha đầu này có tâm sự, chắc là dỗi nàng không yên lòng. Thật đúng là ngốc cô nương. Cái này nha đầu ngốc cho rằng từ bỏ hạnh phúc lần này, về sau sẽ lại còn có sao? Cơ hội loại này chính là cực kỳ hiếm.

“Vương phi, nô tỳ…….” Hồng Lăng ngừng đầu nhìn hướng Mộ Dung thu, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì, nàng nghĩ tâm thấp phần giây giữa, không biết nên hay không nên ích kỷ rời khỏi vương phủ. Nếu là rời đi vương phủ, Vương phi bên người không có người tri tâm chiều có thì làm sao bây giờ? Tiểu thiếu gia bên người nếu là không có nha đầu tốt hầu hạ thì làm sao bây giờ?

“Trắng có khi tròn khi khuyết, người có vui buồn tan hợp. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Huống hồ người rời đi vương phủ, ngày sau chẳng lẽ sẽ không trở về gặp ta sao? Chuyện kia đã làm người nhiều ngày trấn trở, người làm người đêm ngày bất là ai?” Mộ Dung Thu ôn nhu nói. Nàng đem Hồng Lăng coi như bạn tốt, coi như muội muội, Hồng Lăng tuổi cũng không nhỏ, năm nay đã mười chín tuổi, ở thời đại này đều tương đương với đại cô nương, lại không gả chồng, sợ là cũng khó có thể tìm được nhà chồng tốt.

Hồng Lăng lập tức liền mặt đỏ, nàng đem vùi đầu trước ngực. Nàng đã lớn chưa gả, chuyện nam nữ sao không biết xấu hổ cùng người ta nói?

“Là Trương Tuyên? Nếu là Trương Tuyên, không tồi. Hần tính tình thẳng, tâm địa hào. Năng tình nhất. Nếu là nói gả người cho hần, ta đồng ý.” Mộ Dung Thu nhìn bộ dáng má nàng đỏ bừng, liền biết chính mình đoán tám chín không sai đi. Không thể tưởng được nàng chẳng qua rời đi hai tháng, bọn họ lại có thể phát triển nhiều chuyện như vậy, kia Trương Tuyên còn có vài phần bản lĩnh, có thể làm Hồng Lăng động tâm. Nàng đã từng không yên tâm nhất là Hồng Lăng, Hồng Lăng cái gì cũng tốt, chính là quá mức bị quan, tự lúc bị hủy dung, liền không có nghĩ tới có một người nam nhân sẽ không thêm để ý dung mạo nàng mà thiết tình đối đãi nàng. Mà Hồng Lăng lại là người trung tâm, sợ rằng ở trong vương phủ bọn nha đầu hầu hạ không chu toàn, nàng liền muốn cả đời lưu lại bên người nàng.

Hồng Lăng biết không thể gạt được mắt Mộ Dung Thu, liền thấp thanh âm trả lời: “Đúng vậy. Hơn hai tháng trước Vương phi sinh tử không rõ. Nô tỳ không biết nên như thế nào cho phải. Liền quyết định lưu tại Thượng Chí Trấn đem sinh ý to tâm làm tốt, chờ tiểu thiếu gia sau trưởng thành liền đem sinh ý giao cho hần. Hai tháng đó cũng là Hồng Lăng ngày ngày chịu khổ, Trương Tuyên vẫn luôn trái phải làm bạn với nô tỳ. Hần tính tình ngay thẳng, muốn làm nô tỳ vui vẻ, rồi lại không cần thận bị thương chính mình, làm nô tỳ dỗi khóc dỗi cười.” Nguyên lai nàng cho rằng yêu là kinh hãi sùng bái, liền giống như muốn vãn thiếu nữ thích nam tử tuấn mỹ nhất trong thành. Nàng đã từng dỗi Thái tử sùng bái, là yên lặng yêu thầm. Nhưng hôm nay mới biết được cái này bất quá là cái ý nghĩ nhỏ của nữ tử.

Nghe Hồng Lăng nói xong, Mộ Dung Thu vì nàng vui vẻ, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay, “Trương Tuyên này hẳn còn ở Thượng Chí Trấn ngày ngốc chờ người đi? Nếu là người lưu tại kinh thành không quay về, sẽ không sợ Trương Tuyên cưới người khác?”

“Nô tỳ không có nghĩ tới.” Hồng Lăng nhảy mắt âm thầm, vừa mới ở trên mặt hiện lên thần sắc hạnh phúc liền biến mất.

“Nếu là không muốn để chính mình hối hận, liền về Thượng Chí Trấn đi.” Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười nói.

Nghe nói, Hồng Lăng trừng to hai mắt nhìn Mộ Dung Thu, bỗng nhiên đứng lên, lại bùm một tiếng quỳ gối trên nền đất, Mộ Dung Thu còn không kịp cúi tay, nàng liền hướng tới Mộ Dung Thu cúi đầu, nín thở ý phục nàng, “Nô tỳ muốn ở bên người hầu hạ Vương phi, Vương phi có phải hay không cảm thấy Hồng Lăng bộ dạng xấu xí, hay là có Lan Ngọc cùng Thượng Thu. Vương phi liền không nghĩ muốn Hồng Lăng hầu hạ bên người? Nô tỳ không nghĩ rời xa Vương phi.”

“Ai, người cái nha đầu ngốc. Mắt công ta vừa rồi nói nhiều như vậy, người một chữ cũng không có nghe lọt đi?! Vô luận là người, hay Ngọc Lan cùng Thượng Thu, các nàng đều sẽ gả chồng.” Mộ Dung Thu bật cười, đứng dậy nâng Hồng Lăng dậy cười khổ nói.

Hồng Lăng không nói, trong mắt có nước mắt, lại quật cường cắn môi nói: “Nô tỳ không nghĩ rời xa Vương phi cùng tiểu thiếu gia.”

“Thật đúng là cái nha đầu ngốc. Bổn phi cho người mấy ngày để người hào hào ngắm lại, kế tiếp nên làm như thế nào. Nhớ kỹ bổn phi nói, bỏ lỡ liền sẽ không có lại.” Mộ Dung Thu trầm tha nói. Hồng Lăng là người thông minh, cũng là người cực kỳ quật cường, có một số việc cần chính mình trải qua mới có thể suy nghĩ cẩn thận, nếu không người khác nói cái gì cũng là vô dụng.

“Vâng.” Hồng Lăng đồng ý. Nàng là cần hào hào ngắm lại.

“Vương phi, ngũ phu nhân cầu kiến.” Ngọc Lan vào phòng, sau hướng Mộ Dung Thu hành lễ nói.

“Thỉnh nàng vào đi.” Nghe nói Lâm thị hai ngày này biến hóa không nhỏ, trong viện người đối nàng đều là lau mắt mà nhìn, ngay cả Quách di nương cũng là trở tay không kịp với biến hóa của nàng. Cũng là nha đầu bên người Lâm thị cùng người trong phủ nói, Vũ Văn nghị đối Lâm thị cũng không giống nhau.

Này bất quá ngắn ngủn thời gian hai ba ngày, Lâm thị có thể làm được loại tình trạng này, hiển nhiên chứng minh Lâm thị không phải ngốc.

Quay đầu lại, Mộ Dung Thu đối Hồng Lăng cười nói: “Lau nước mắt đi, một số việc suy nghĩ cẩn thận thì tốt rồi.”

Hồng Lăng thận trọng gật đầu. “Vâng.”

Bất quá qua một hồi, liền nhìn thấy thân ảnh một bộ váy dài hồng nhạt phất dất yếu điệu mà đến. Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thu nhìn thấy Lâm thị ngừng đầu uốn ngược. Mà dung nhan trắng nõn cũng không phải là thần sắc bi thương, mà là ít có tươi cười. Nàng thông thả ung dung đối Mộ Dung Thu thi lễ, “Em dâu thỉnh an Vương phi.”

Mộ Dung Thu vuốt tay đỡ một chút, “Đều là người một nhà, không cần đa lễ như vậy. Mau mau đứng lên đi.”

“Tạ Vương phi.” Lâm thị thi lễ, rồi ngồi xuống, liền nhìn về phía Mộ Dung Thu

Mộ Dung Thu lúc này mới nhìn rõ ràng cung trang Lâm thị hôm nay, Lâm thị chắc là tổn không ít tâm tư, da thịt trắng nõn xúng với váy dài hồng nhạt, càng tôn lên da thịt phấn nộn, so sánh với ngày trước màu sắc quần áo âm đạm, hiện giờ kiểu nộn như hoa. Đặc biệt là một đôi phương nhãn, khi nhìn trong mắt còn có thủy quang tươi cười, quả nhiên là cách biệt một trời, nếu không phải người quen thuộc Lâm thị, chắc chắn cho rằng nàng trước kia cũng hiện tại là hai người hoàn toàn khác nhau. “Này hai ngày Ngũ đệ ở trong lao có mạnh khỏe?”

“Hai ngày gần đây đã khá hơn nhiều. Phu quân tính tình xưa lại không ít, hẳn muốn em dâu chuyển lời tới Vương phi, trước đó vài ngày phu quân hành động ngu ngốc, hiện giờ phu quân nghĩ đến thập phần tự trách. Mong rằng Vương phi chớ có ghi tạc trong lòng.” Lâm thị lập tức cung kính trả lời. Này hai ngày nàng chỉ cần vào đại lao, liền khuyên giải Vũ Văn nghị, làm hắn nhận rõ thế cục, chớ có nghĩ những cái không có khả năng có được. Nếu không nghĩ trở thành cái đinh trong mắt người, chỉ có thể vào lòng với hiện trạng. Vũ Văn Nghị lúc này đây bị thủ đoạn Mộ Dung Thu dọa đến, cũng bị Vũ Văn Mặc lạnh nhạt chấn động, bị Lâm thị khuyên, tựa hồ nghĩ kỹ.

“Đều là người một nhà, chớ có lại nói những lời này. Nếu là người một nhà như thế nào sẽ không có va đập. Nói chuyện minh bạch, cái gì đều đã qua.” Mộ Dung Thu đậm cười nói. Lâm thị đây là lấy hành động hướng nàng biểu diễn. Vũ Văn nghị tâm cơ không đủ thâm trầm, mà Lâm thị nếu là dùng tâm tư kháng định có thể làm Vũ Văn Nghị chủ ý, quan trọng nhất là, có Lâm thị khuyên bảo, Vũ Văn nghị về sau cũng sẽ ít đi tìm phiền toái.

Lâm thị lại phía sau Hạ Tháo trong tay đang cầm lấy một kiện quần áo, giao cho Hồng Lăng, “Đây là quần áo em dâu theo hai ngày này, hôm nay cái cuối cùng theo xong, liền lập tức hướng Vương phi đưa tới. Vương phi nhìn một cái, thích hay không thích, nếu là không thích em dâu lấy về sửa chữa lại.”

Mộ Dung Thu mắt mang ý cười nhìn lướt qua, Lâm thị công phu theo thật tốt, quần áo là màu hồng nhạt, mặt trên là dùng chi bạc cùng sợi tơ màu hồng nhạt theo bao nhiêu bách hợp, ngay cả vạt áo chỗ chỗ đều là cẩn thận theo, vừa thấy liền biết là dùng tâm. Mộ Dung Thu lập tức để Hồng Lăng thu vào: “Bộ đáng thật là không tồi, bốn phi thực thích. Em dâu vất vả. Ngày sau không thể như thế. Nữ tử nhất định không được thức đêm.”

Lâm thị cảm kích nhìn về phía Mộ Dung Thu, “Nếu là không có Vương phi chỉ bảo, em dâu chắc chắn sẽ không nghĩ nhìn thấu mọi chuyện như vậy. Có lẽ sợ hôm nay vẫn còn nằm trên giường lau nước mắt đi.”

Mộ Dung Thu trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, nhấp một ngụm trà nhỏ, nhìn về phía Lâm thị, đậm cười nói: “Em dâu nếu không phải người thông minh, bốn phi nói nhiều cũng vô dụng.” Hôm nay Lâm thị tới gặp nàng, xem ra, không đơn giản là tới tạ lễ lễ thể hiện tâm ý tới. Không biết như thế nào mò miệng đầu. Bất quá, nàng cũng đã sớm liệu đến.

Quả nhiên, Lâm thị nghe xong lời này của nàng, đó là thờ dài, mảy liễu nhẹ nhàng nhún lại. “Em dâu là không biết cố gắng, già cho phu quân một năm, vẫn luôn là Quách di nương quân sự. Em dâu mọi việc đều không được làm chủ. Hiện giờ lại làm hạ nhân trong viện cùng trong vương phi chê cười.” Này một năm, nàng ở trong phủ nhận hết chê cười của hạ nhân, khi phu quân không thích nàng, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới đoạt quyền tay từ Quách di nương m, nhưng hiện tại.....

Thì ra là thế, Mộ Dung Thu nhướng mày cười nói: “Từ trước đến nay là Ngũ đệ không muốn làm em dâu quá mức mệt nhọc.” Này Lâm thị tự rằng nói là thông suốt, nhưng lại như cũ không có vài phần thủ đoạn cường ngạnh, sợ là Quách di nương nhìn thấy nàng hai ngày này biến hóa, vì dễ ngừa việc ngoài ý muốn càng phòng bị Lâm thị.

Lâm thị nghe xong Mộ Dung Thu nói, hai mắt đầm lệ: “Kỳ thật có chút lời nói em dâu không nghĩ nói, nhưng này đã hơn một năm, chỉ có Vương phi đối tốt với em dâu. Em dâu lúc này mới nhận không được, này một năm, Quách di nương nơi chốn cắt xén bạc của em dâu. Em dâu nguyên bản cũng không để ý, hơn nữa cũng không có nơi cần bạc. Nhưng hai ngày này nhà mẹ đẻ em dâu mừng con vợ cả đại ca trao đổi, em dâu muốn đưa một hậu lễ. Nhưng trong tay lại không có bạc, vốn nghĩ một năm nay, Quách di nương khấu trừ em dâu không ít bạc, em dâu muốn lấy, nhưng Quách di nương lại nói bạc vẫn chưa bị cắt xén.”

Lâm thị nói thời điểm đó, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ, nàng cũng là không có cách nào. Nàng là chính thể, một năm nhận hết ức hiếp của tiểu thiếp. Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt Mộ Dung Thu, lại nói tiếp: “Em dâu suy nghĩ đã lâu, nhưng như cũ nghĩ không ra biện pháp.”

Thì ra là thế. Mộ Dung Thu đối mắt nửa mỉ, này Lâm thị là tới xin giúp đỡ.

Lúc này, Thường Thu vào, trên mặt nàng có thần sắc nôn nóng, vào cửa liền đi tới bên người Mộ Dung Thu, đưa lỗ tai nói: “Vương gia bị Nhị hoàng tử làm bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27

“Cái gì?!” Mộ Dung Thu hồ hồ một tiếng, sáng sớm liền đi vào triều, như thế nào lúc về, liền bị thương?!. Nàng sắc mặt trầm ngưng đứng lên, nhìn về phía Lâm thị, trầm giọng nói: “Xin em dâu thư lỗi, bốn phi có một số việc cần xử lý. Lúc khác, lại đi tìm em dâu nói chuyện.”

Dứt lời, nàng không có chờ Lâm thị đáp lại, liền lập tức cùng Thường Thu trở về phòng xem tình trạng Vũ Văn Mặc.

Lâm thị nhìn phương hướng Mộ Dung Thu rồi đi, trong lòng tức khắc không biết làm sao, xem ra Vương phi là có chuyện rất quan trọng cần giải quyết, như vậy, nàng kể tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Hạ Tháo lo lắng nhìn Lâm thị, “Phu nhân, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Lão gia còn ở trong đại lao, Quách di nương kháng định sẽ không cấp bạc cho chúng ta. Phu nhân của hồi môn là của hàng thì ở Lạc Thành, này nước xa không cứu được lửa gần.” Vốn dĩ hôm nay chính là hướng Vương phi hỏi biện pháp, hy vọng Vương phi có thể chỉ một con đường, nhưng hiện tại xem ra, Vương phi sợ là không giúp được phu nhân.

“Chúng ta trở về hảo hảo nghĩ biện pháp đi.” Lâm thị thờ dài một tiếng, trước mặt chỉ có trở về. Hơn nữa, nàng cũng không thể có chuyện liền tới tìm Vương phi, thời gian dài, sợ là Vương phi cũng sẽ phiền chán.

Mộ Dung Thu trở lại phòng liền trực tiếp đi gặp Vũ Văn Mặc, lại thấy Vũ Văn mặc ngồi ở trên giường, có thể là người mất máu nhiều mà sắc mặt trắng bệch, Mộ Dung Thu ánh mắt lập tức liền dừng ở trên vai Vũ Văn Mặc.

Nàng hướng hắn chạy qua.

Vũ Văn mặc thấy nàng về mặt lo lắng, liền gọi lên khoe một, đậm cười nói: “Ta không có việc gì.” Bất quá là vết thương nhẹ, chỉ là hai ngày này sợ là hành động có chút bất tiện.

“Tạo sao lại như vậy?!” Mộ Dung Thu ngồi ở trên giường, tay nhẹ nhàng chạm vào bờ vai của hắn. Vải băng bó vai màu trắng đã bị máu thấm ướt, nhìn qua phả lệ thấy ghê người, thế này sao có thể là không có việc gì! Từ trong cung trở lại vương phủ, ít nhất cũng cần hơn một canh giờ, vết thương vẫn còn đỏ máu, sao có thể không có việc gì!

Vũ Văn mặc dùng tay không bị thương nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay Mộ Dung Thu, trấn an cười nói: “Lúc lâm triều cùng Nhị hoàng tử ý kiến không hợp, Nhị hoàng tử tích oán khí, chờ lúc bãi triều, thừa dịp ta chưa chuẩn bị ra tay, may mà ta lúc ấy nghiêng người tránh thoát, chỉ là bị thương bả vai.”

“Đại phu đã xem qua chưa? Ta sai người đi thỉnh Triệu Ngũ công tử lại đây. Hiện tại còn chảy máu, nếu là không hảo hảo xử lý, dễ dàng cảm nhiễm, ảnh hưởng đến sự hồi phục.” Mộ Dung Thu hiện tại trong mắt chỉ có cánh tay bị thương của Vũ Văn Mặc, trước mắt chỉ nghĩ làm Vũ Văn mặc mau chóng tốt lên, không ngừng hỏi.

“Yên tâm, máu đã sớm ngừng. Chỉ là băng bó không có quần quai dày. Không nghĩ được có thể giấu diếm được nàng, xem ra, triều đình những người đó cũng sẽ không có lòng nghi ngờ. Vết thương này không cần tốt quá nhanh.” Vũ Văn mặc nhìn Mộ Dung Thu, mềm nhẹ nói.

Nghe nói, Mộ Dung Thu tâm vừa động, chớp chớp mắt, trong lòng đã có chút ý tưởng, hay là.....

Lại xem Vũ Văn mặc, hẳn đối nàng gắt gât đầu. “Chính như nàng nghĩ, mấy ngày nay ta không thượng triều cho thỏa đáng.” Hiện giờ trên triều đình quý dị khó lường, chỉ có bàng quan, mới có thể nắm giữ toàn cục.

“Nhưng kia Nhị hoàng tử không khỏi là gan quá lớn, dám đánh người.” Mộ Dung Thu trong mắt lờn quang bốn phía, nếu là nàng nhớ không lầm, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử là cùng mẹ sinh. Sợ là đã sớm đối Vũ Văn mặc bất mãn, ngày xưa không có hành động, ngày gần đây ở trên triều đình nơi chốn cùng Vũ Văn mặc đối nghịch, hiện giờ thể nhưng còn dám hành hung!

Nghe vậy, Vũ Văn Mặc mắt đen hiện lên một đạo lờn quang, “Ngày gần đây Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử thực đường hoàng ương ngạnh, dần dần không để bất luận kẻ nào vào trong mắt.”

“Ta mặc kệ bọn họ không đem ai bỏ ở trong mắt, hiện giờ là Nhị hoàng tử làm chàng bị thương, nhất định không thể để hắn đứng ngoài cuộc. Chuyện này là phát sinh ở ngoài đại diện, Hoàng Thượng là như thế nào giải quyết việc này?” Mộ Dung Thu vừa thấy Vũ Văn Mặc trên vai bị thương, liền tâm phần bất bình. Nam nhân của nàng khi nào đến lượt người khác tới làm bị thương?!. Nhị hoàng tử đem nam nhân củ nàng trở thành cái gì? Có thể tùy ý chém giết?!. Hiện giờ nghĩ đến, tuy nói Vũ Văn Mặc vô công rất cao, lúc ấy là cố ý không có né tránh, chỉ là bị tổn thương bả vai, nếu lúc ấy Vũ Văn mặc không có nghĩ quá nhiều, cần bản không có phòng bị, chẳng phải là bị Nhị hoàng tử lấy mạng?!. Tuy nói, Vũ Văn Mặc thông qua

này, có thể đem Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử làm cho có liên quan với nhau, nhưng không có gì so với an toàn của Vũ Văn Mặc! Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thư trong mắt lẫmnh quang càng sâu.

“Hoàng Thượng đem Nhị hoàng tử áp vào đại lao. Ngay lúc đó tình huống dù loại quan lại cũng không biết làm sao. Mà hoàng đế tựa hồ nhiễm bệnh, không có nhiều tinh thần quân chuyện này, liền đem việc này tạm thời buông xuống. Bất quá, khi ta băng bó tới miệng vết thương rồi hoàng cung, đã có người hành động, đi tới trước giường Hoàng Thượng vì Nhị hoàng tử cầu tình.” Vũ Văn mặc thanh âm lạnh nhạt nói. Hiện giờ Hoàng Thượng hành động đã hoàn toàn làm hấn thất vọng, như thế, trước mắt dù bất luận hấn sinh tử, thì Đại Hoa Quốc cũng sẽ bị hoàng đế ngu ngốc liên lụy. Hấn cần chờ một thời cơ thò ra đáng, để Vũ Văn hạo làm ra lựa chọn, hấn sẽ dùng mọi kích cuối cùng thật mạnh.

Mộ Dung Thư nhũn chặt mí, trong mắt hấn quang lưu chuyển, nằng cần rằng nói: “Nghĩ như vậy liền xong việc? Ta không đồng ý. Mặc, chẳng háo háo nghỉ ngơi. Ta cần đi vào cung trước giống trống thật to! Cho phu quân ta một cái công đạo! Kia Nhị hoàng tử đứng nghỉ việc này không được giải quyết!” Nếu nghĩ đòi công đạo, hiện tại nhất định phải lập tức ra đòn. Tuyệt đối không thể để những người đó có một tia cơ hội! Vũ Văn Mặc bị thương tuyệt đối không thể nhận không.

Dứt lời, nằng lập tức đứng lên.

Thấy thế, Vũ Văn Mặc bắt được tay nằng, ôn nhu dặn dò nói: “Hết thảy cần thận. Ta nói Mã hộ vệ cùng nằng tiến cung.” Công đạo đích xác là muốn lấy, nằng thông minh không cần hấn nói thêm cái gì, liền đã biết kế tiếp nên làm như thế nào, không hổ là nữ tử hấn cả đời ái mộ.

Vũ Văn Mặc không biết chính là, Mộ Dung Thư sở dĩ tức giận như thế muốn lập tức đi đòi công đạo, kỳ thật phần lớn nguyên do là Nhị hoàng tử mất bị mưu mới làm tổn thương nam nhân của nằng. Đến nỗi âm mưu trong đó, nằng bất quá là không có đặt ở trong mắt.

“Ân.” Mộ Dung Thư gật gật đầu. Xoay người rời đi, liền sai Hồng Lăng vì nằng mặc xong y phục, theo sau lập tức ngồi trên xe ngựa hướng tới hoàng cung mà đi.

Trước cửa cung.

Mộ Dung Thư xuống xe ngựa, nhìn cửa cung bên trái trống to.

Lúc hoàng đế Đại Hoa Quốc khai quốc, liền nói tất cả vì bá tánh. Này cô ý nghĩa ở chỗ, nếu như bá tánh gặp tham quan không để ý tới kiện tụng, bá tánh khiếu nại không mở cửa, liền có thể tới đây đánh trống. Tuy nói hành động này lúc hoàng đế khai quốc thấp phần được bá tánh tôn sùng, hơn nữa cho rằng khai quốc hoàng đế là minh quân, thế nhưng như thế vì bá tánh suy nghĩ. Nhưng nay tham quan lại là vô pháp cũng ngăn chặn không được, cũng không có mấy bá tánh bị oan khuất có thể đi vào kinh thành, hơn nữa đi tới được cái trống to trước mặt! Càng đừng nói đi gõ vang nó.

Từ xa nhìn lại, kia trống to đã phai sắc, thậm chí là phủ ro bụi.

Thị vệ canh giữ ở cửa cung phát hiện ra nằng. Vừa mới bắt đầu không biết thân phận của nằng liền tiến đến dò hỏi. Mộ Dung Thư bình tĩnh đem lệnh bài lấy ra. Kia thị vệ lập tức nửa quỳ xuống, cung kính hô: “Ti chức gặp qua Nam Dương Vương phi.”

Mộ Dung Thư nhàn nhạt quét mắt liếc hấn một cái, liền trầm giọng nói: “Thình người đi tiến cung bẩm báo Hoàng Thượng, bốn vương phi đánh trống kêu oan!”

Kia thị vệ nghe vậy, tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía Mộ Dung Thư, dường như không có nghe hiểu Mộ Dung Thư nói, kinh ngạc vô cùng. Hấn từ khi canh giữ ở cửa cung, liền chưa từng có gặp qua một người tới đánh trống, rốt cuộc đánh trống nếu là giải oan không thành, liền sẽ đưa tới họa sát thân. Mà nay tới gõ trống thế nhưng là Nam Dương Vương phi! Bỗng nhiên thị vệ nhớ tới, hôm nay từ trong cung truyền đến tin tức, Nam Dương vương bị Nhị hoàng tử chém bị thương! Chẳng lẽ là vì chuyện đó?!

Mộ Dung Thư không có nhìn sắc mặt thị vệ kia, mà là trực tiếp hướng tới cái trống to.

“Vương phi, ngài nếu là có cái gì oan khuất hãy vào cung diện thánh thuyết minh, này ……” Kia hộ vệ thấy Mộ Dung Thư vì Nam Dương vương mà không màng tánh mạng bản thân, tự mình đi kêu oan, không khỏi có chút chấn động, liền háo tâm nhắc nhở.

Nhưng Mộ Dung Thư dĩ dĩ đã quyết, chờ hấn giọng nói xong, Mộ Dung Thư đã chạy tới trống to trước mặt, hai tay cầm dùi không chút do dự gõ thật mạnh!

Hồi lâu chưa gõ trống vang to bang bang từng đợt rầm rầm rung động, tiếng trống rầu rĩ, nhưng ở bên tai chấn vang, thẳng tới trong cung. Cửa cung nhiều thị vệ đều không thể tưởng tượng nhìn về phía Mộ Dung Thư, đồng thời cũng là khiếp sợ tròn mắt há hốc mồm. Trong khoảng thời gian ngắn đều không có hành động, rốt cuộc, này trống kêu oan trầm rầm chưa từng có người gõ vang. Hiện giờ lại từ trong tay một nữ tử gõ vang, mà này nữ tử lại là thân phận tôn quý! Nam Dương Vương Vương phi!

Tên thị vệ kia từ kinh ngạc đến ngây người lúc sau phục hồi tinh thần lại, lập tức nhàn thoảng qua Mộ Dung Thư sau liền chạy vào trong cung hướng Hoàng Thượng bẩm báo.

Mộ Dung Thư gõ trống cực có tiết tấu, nếu là cẩn thận nghe, lại nghe ra tới không giống nhau. Này không phải nhịp trống lúc đánh gặc, cũng không phải nhịp trống vũ cơ trong cung khiêu vũ. Mà là từng đợt tiếng trền miền lâm li. Mặc cho ai cũng là vô pháp nghĩ đến, Mộ Dung Thư lúc này trong đầu đang nghĩ ngợi trong đầu 《minh nguyệt bao lâu có 》, tiết tấu từ trong đầu theo đó trên tay dùi trống gõ xuống. Nằng khốc môi hơi cầu, không thể không nói, lúc trước hoàng đế Đại Hoa Quốc khai triều thật là vì phúc lợi bá tánh, trống này là rất tốt. Người không cần phi quá nhiều sức lực, lại có thể đánh ra thanh âm âm âm ầm ầm! Cô đại dân cư ít, phòng ốc ít, khắp nơi xung quanh đều là núi, tiếng vọng cũng thanh thanh chấn động.

Trong thành các bá tánh nghe tiếng vang, đều thất sắc. Lúc đầu không biết này thanh âm từ đâu. Kết quả người tuổi cao chỉ vào phương hướng hoàng cung, thanh âm run rẩy mà kích động nói: “Đó là trống kêu oan trước cửa cung vang!”

Các bá tánh vừa nghe, lập tức chen chúc chạy hướng hoàng cung. Trăm năm trống chưa được gõ vang đến tột cùng là người nào gõ vang? Hơn nữa, vì sao kêu oan?!

Mà trong cung các cung nhân nghe thấy được tiếng trống, đều là chấn động. Đồng dạng khó hiểu. Nhưng trong cung truyền lại tin tức nhanh nhất, thực mau trong cung trên dưới đều đã biết, là trống kêu oan vang! Mà người gõ trống là Nam Dương Vương phi! Trong cung đại đa số đều biết hôm nay lâm triều chuyện Nam Dương vương bị thương, cho nên thanh âm nghị luận lớn hơn nữa!

Này Nam Dương Vương phi chính là thật to gan!

Hoàng đế trong tâm cung, mắt buồn ngủ mông lung chất vấn cung nữ ở ngoài màn trướng. “Là người phương nào gõ trống?!” Thế nhưng nhiều giấc ngủ của hấn.

Cung nữ nơm nớp lo sợ trả lời: “Nghe nói là Nam Dương Vương phi đánh trống.”

“Nam Dương Vương phi? Sao nằng lại gõ trống? Hồ nháo! Đi, ngăn Nam Dương Vương phi gõ trống, nếu như Nam Dương Vương phi có chuyện gì lớn thì tới gặp trẫm!” Hoàng Thượng nghe vậy, gằn lên một tiếng.

Nằm ở bên cạnh người hấn chính là Hoa Phi, hai người vào rồi diễn long đao phương một phen, này Hoa Phi tuy rằng có thai, nhưng không nghĩ để người mới tranh sùng, mỗi ngày uống không ít thuốc dưỡng thai, như cũ đánh bạo lấy lòng Hoàng Thượng. Càng quan trọng là, Hoàng Thượng khi hạ triều trở lại tâm cung, nhìn thấy Hoa Phi, đó là nhện không được lên ** thẳng tập bay lên, hai người cảm lòng không đầu nam nữ hoan ái.

Hoa Phi nghe nói là Nam Dương Vương phi bên ngoài gõ trống, lập tức liền nhũn mấy liễu, mềm mại không xưng bỏ đến trong ngực Hoàng Thượng, thanh âm kiều nhu nói: “Hoàng Thượng, này Nam Dương Vương phi sao lại gõ trống?”

“Sợ là bởi vì chuyện Nam Dương vương bị thương. Này Nam Dương Vương phi không phải người dễ dàng đối phó. Hiện giờ Nam Dương vương bị thương, đây là tới đòi công đạo. Xem ra Văn Minh sợ là tránh không khỏi chuyện này.” Hoàng Thượng đứng lên, đi tới ngoài màn trướng, để cung nữ vì hấn thay quần áo. Một trận diễn đao, hấn nguyên bản có chút không có tinh thần, nhưng hiện tại cả người thấy hưng phấn, tinh thần gấp trăm lần. Kia Nhị hoàng tử tổn thương Nam Dương vương là làm chuyện không thể vui xuống.

“Hoàng Thượng ……” Hoa Phi chỉ là khoác một kiện áo trong đi ra ngoài, sau đó từ trong tay cung nữ lấy quần áo mặc vào cho Hoàng Thượng, một bên nói: “Này Nhị hoàng tử cũng không có tâm tư khác, bất quá là nhất thời phần nộ. Nghe nói Nhị hoàng tử làm Nam Dương vương bị thương, hiện tại đang ở bên trong đại lao xám hối. Nhị hoàng tử dù sao cũng là nhi tử Hoàng Thượng, may mà cũng không có tổn thương tánh mạng Nam Dương vương, Hoàng Thượng cũng chỉ có tức giận. Thản thấp xem ra, việc này liền dừng có truy cứu. Nhị hoàng tử biết sai rồi, về sau quả quyết sẽ không làm chuyện bực này hồ đồ.” Hoa Phi ôn nhu khuyên. Mỗi một câu đều là vì Nhị hoàng tử thoát tai họa, nói rất đúng tựa tiêu hải tử mọi nhà, Vũ Văn minh thương tổn bất quá chỉ là một người ngoài.

Hoàng Thượng nghe nói lại nhần lại mí. “Lần này hấn là thật quá đáng, há có thể tùy ý thương tổn Nam Dương vương?! Ái phi không hiểu được tính tình Nam Dương Vương phi, hiện giờ nằng dám đi gõ trống, cũng đã chứng minh, nằng tuyệt đối sẽ không cho trẫm đối Văn Minh xử phạt nhẹ.”

“Kia Nam Dương Vương phi bất quá chỉ là một cái Vương phi, như thế nào còn có thể nói Hoàng Thượng?!” Hay là với Hoàng Thượng, Nhị hoàng tử không so bằng một cái Vương gia, một cái Vương phi?! Huống hồ Nhị hoàng tử đã biết sai rồi. Trước mắt, Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử đang chuẩn bị đi Nam Dương vương thỉnh cầu tha thứ cho Nhị hoàng tử đầu. Trước mắt, Hoàng Thượng nếu là bất đồng tình cảm, sợ là sẽ làm Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử thương tâm. Trước Nhị hoàng tử, liền nói Tam hoàng tử gan dạ như vậy hiểu thuận, mọi chuyện đều vì Hoàng Thượng suy nghĩ. Nghe nói Tam hoàng tử đã nhiều ngày mỗi đêm chỉ ngủ một cách già.” Hoa Phi nghe Hoàng Thượng nói xong, theo nằng, lập tức đổi trắng thay đen, nói đối đôi mắt đều không nháy một cái.

Hoàng Thượng tuy nói trong khoảng thời gian này so trước kia hồ đồ, đối Vũ Văn mặc cùng Vũ Văn hạo không giống trước kia tín nhiệm, nhưng chung quy vẫn là không có hồ đồ quá, hấn cau mày lắc đầu trả lời: “Chuyện này thật ra nó sai rồi. Nam Dương vương thương thế nghiêm trọng, nhiều ngày nay trên triều đình sự tình rất nhiều, Nam Dương vương một khi bị thương sẽ không giải quyết được gì. Văn Minh vô luận như thế nào cũng phải chịu trừng phạt.”

Hoa Phi vừa nghe, lập tức liền sốt ruột, bất quá nghe thấy Hoàng Thượng đề ra một chút trong triều sự tình, liền lập tức trong mắt nhanh chóng đạo qua một vòng trả lời: “Hoàng Thượng, sự tình Nam Dương vương có thể xử lý, Tam hoàng tử cũng có thể xử lý a. Huống hồ, Hoàng Thượng không cảm thấy Nam Dương vương nắm giữ đại sự trong triều quá nhiều sao?”

Gậy lát, Mộ Dung Thư gõ có chút mệt mỏi, mà phía sau nằng cách đó không xa đã tụ tập không ít bá tánh. Nằng liền buông dùi trống, xoay người nhìn về phía bá tánh đang vây xem, không đầu vết hướng Hồng Lăng nháy mắt.

Hồng Lăng ngầm hiểu, lập tức đi về phía trước vài bước, nhàn về phía bá tánh vây xem, than thở khốc lốc nói: “Nam Dương vương hôm nay tiến cung vào triều sớm, ở trên triều đình cùng Nhị hoàng tử ngôn ngữ bất hòa hai câu, đã bị Nhị hoàng tử ở ngoài đại điện chém bị thương! Hiện giờ Nam Dương vương mất máu quá nhiều, còn đang hôn mê! Nam Dương Vương phi phải vì Nam Dương vương đòi một cái công đạo!”

Bá tánh cư trú tại kinh thành, nhiều ít cũng nghe nói qua phẩm dực của Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử tính tình xui động, bạo nộ, không ít người ăn một của hấn, hơn nữa hấn mới vừa vào triều đình không lâu, thế nhưng liền dám đánh bị thương Nam Dương vương, dù để thuyết minh Nhị hoàng tử người này y vào thân phận hoàng tử mà đường hoàng ngang ngạnh. Mà Nam Dương vương lại là vị bá tánh làm không ít chuyện tốt, tự nhiên ở trong lòng bá tánh, vô luận sự tình bắt đầu như nào, bọn họ thứ nhất cảm giác đó là Nam Dương vương bị thương không đáng giá! Nhất định phải đòi lại một cái công đạo.

Mộ Dung Thư nhìn thấy bá tánh mỗi người đều cảm thấy Vũ Văn mặc không đáng phải bị thương, nằng trong lòng vừa lòng. Kỳ thật những năm gần đây Vũ Văn mặc vì bá tánh làm không ít chuyện tốt, bá tánh đối hấn đều là kính trọng kính yêu. Nằng cần bản không cần nói nhiều. Bất quá có chút diễn vẫn phải làm. Nhìn mặt Hồng Lăng toàn là nước mắt, Mộ Dung Thư trong lòng bội phục, không khỏi trong lòng cũng buồn cười, Hồng Lăng kỳ thuật thật định a! Nằng nhìn về phía mọi

người, trong mắt rung rung, tay cầm khăn giấy ở khóe mắt chà lau.

Bất quá một hồi, thái giám từ trong cung chạy ra. Hắn ở trước mặt Mộ Dung Thu dừng lại, cong eo, cung kính nói: “Nô tài ra mắt Nam Dương Vương phi. Thỉnh Nam Dương Vương phi cùng nô tài tiến cung, Hoàng Thượng muốn gặp Nam Dương Vương phi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu đem khăn giấy thu hồi, đối với thái giám gật đầu nói: “Thỉnh công công phía trước dẫn đường.” Lúc chuẩn bị tiến cung, Mộ Dung Thu đối với bá tánh vẫy xém hành lễ.

Bá tánh vừa thấy, mỗi người đều kêu: “Thỉnh Hoàng Thượng cấp Nam Dương vương công đạo! Nghiêm trị Nhị hoàng tử!”

Kia thái giám vừa nghe, sò sò trên đầu. Thầm nghĩ: Nam Dương vương có bá tánh chống lưng, mà Nhị hoàng tử có Hoàng Quý Phi cùng Hoa Phi chống lưng, xem ra, chuyện này không hào giải quyết. Bất quá, trong cung người bị Nhị hoàng tử ức hiếp cũng không ít, tự nhiên đều là muốn nhìn thấy Nhị hoàng tử chịu trừng phạt. Nam Dương vương nói như thế nào, cũng đều là vì bá tánh làm rất nhiều chuyện tốt, là chân chính vì bá tánh làm việc.

Nghe đến đây, kia thái giám nhỏ giọng đối Mộ Dung Thu nói: “Hoa Phi cũng ở đó.”

Nghe vậy, Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười, “Cảm ơn công công.” Quả nhiên, Nhị hoàng tử bị áp giải vào đại lao, Hoa Phi đã có động tác. Bất quá, năng hiện tại tò mò, đến tột cùng cùng Hoa Phi cấu kết với Nhị hoàng tử hay là Tam hoàng tử? Nếu là đem việc này nghĩ tà ác một ít, đến tột cùng Hoa Phi có gian tình với ai?! Bất quá, này Hoa Phi cùng Nhị hoàng tử Tam hoàng tử chỉ gian, tuyệt đối không phải don gian như vậy, khả năng có liên quan đến Bắc Cương Quốc! Hết thấy đều chỉ là suy đoán, trong đó một bộ phận vẫn là năng tương đối tà ác đoán rằng, cần thiết phải có tiền thêm một bước chứng thật.

Hoàng Thượng cùng Hoa Phi là ở Càn Thanh cung thiên điện thấy năng.

Nàng cúi đầu đi vào, ở giữa điện dừng lại, thi lễ: “Thần phụ tham kiến Hoàng Thượng, Hoa Phi.”

“Đứng dậy đi, ban ghế.” Hoàng Thượng trầm thấp thanh âm truyền đến.

“Dạ.” Nghe thanh âm, Mộ Dung Thu lòng mi khẽ nhúc nhích, vài ngày trước tiến cung, Hoàng Thượng thanh âm vẫn là trung khí mười phần, nhưng hôm nay lại có chút trung khí không đủ, bất quá là mấy chữ, thế nhưng nói hữu khí vô lực. Hoàng Thượng thần thế lại kém?

Hoa Phi nhìn Mộ Dung Thu tư thái ưu nhã Thanh Hoa, bộ dạng thanh lệ thoát tục. Vừa vào thiên điện, đó là đem năng xem như cung nữ bình thường. Trong lòng không khỏi nổi lên ghen ghét, đồng thời lần trước chuyện Vũ Văn hạo nếu không phải năng cùng Tạ Nguyên tiến đến làm rối, năng đã sớm đạt tới mục đích. Trước mặt, Hoa Phi là càng xem Mộ Dung Thu càng hận.

Chờ năng sau khi ngồi xuống, Hoàng Thượng liền mở miệng nói: “Nam Dương Vương phi lần này vào cung là vì chuyện gì?!”

Nghe nói, Mộ Dung Thu có đứng lên, trực tiếp quỳ xuống, trong lòng cười lạnh, Hoàng Thượng không biết chuyện gì sao? Hay là không có nghe thấy năng gõ tiếng trống?! Trong lòng cười lạnh, nhưng năng như cũ quỳ xuống đất than thở khóc lóc nói: “Thỉnh Hoàng Thượng cấp Nam Dương vương một cái công đạo! Nam Dương vương bị Nhị hoàng tử chém bị thương, tuy rằng tạm thời không có thương tổn đến tánh mạng, nhưng người mất máu quá nhiều, hiện giờ hôn mê bất tỉnh. Thần phụ là lần đầu tiên nhìn thấy Nam Dương vương bị thương nghiêm trọng như thế. Nếu là Nam Dương vương phạm tội, này người thi hình cũng trăm triệu không phải là Nhị hoàng tử. Huống chi Nam Dương vương trung tâm vì Hoàng Thượng, không dám vì phạm thánh chi của Hoàng Thượng, chưa bao giờ phạm sai lầm. Này Nhị hoàng tử lại chẳng phân biệt thị phi, chém thương Nam Dương vương! Này hành vi, nghe rợn cả người! Làm thần phụ trái tim băng giá, làm bá tánh tâm nguội lạnh!”

Nàng tuy rằng chưa ngừng đầu, như cũ có thể cảm giác được khí Hoa Phi nhìn về phía năng, cặp mắt kia đã phun hỏa.

Quả nhiên, năng vừa dứt lời, Hoa Phi còn chưa chờ Hoàng Thượng mở miệng, đó là nhện không được đã mở miệng nói: “Đơn giản Nam Dương vương không có thương tổn tánh mạng, nếu là Nam Dương Vương phi không yên tâm, cho ngự y đi nhìn một cái Nam Dương vương bị thương như thế nào?”

“Tạ Hoa Phi quan tâm, Nam Dương vương tuy rằng thương thế nghiêm trọng, nhưng là khi ở trong cung, đã được thái y nhìn qua, tự nhiên không thể lại làm phiền thái y. Hiện giờ thần phụ chỉ nghĩ muốn Hoàng Thượng cấp Nam Dương vương một cái công đạo!” Mộ Dung Thu cúi đầu, cong mi cười lạnh nói. Năng nhưng thật ra muốn nhìn Hoa Phi có thể lộ ra đuôi cáo hay không!

Hoàng Thượng thờ dài, “Chuyện này thật là Nhị hoàng tử sai.”

Mộ Dung Thu ánh mắt chợt lóe, lập tức ngừng đầu, lệ quang lấp lánh nhìn về phía Hoàng Thượng, một bên Hoa Phi không khỏi xen mồm, năng than thở khóc lóc nói: “Có những lời này của Hoàng Thượng, thần phụ cảm thấy vui mừng sâu sắc. Hoàng Thượng thánh minh! Thỉnh Hoàng Thượng cho Nam Dương vương một lời công tâm!”

Năng từng bước ép sát, làm cho Hoàng Thượng nói ra. Hoàng Thượng nguyên bản là không nghĩ trừng phạt quá nặng Nhị hoàng tử, rốt cuộc Hoa Phi cũng đi theo cầu tình, hẳn cũng tin tưởng Nhị hoàng tử có thể hối cải để làm người tốt. Nhưng là trước mắt này Mộ Dung Thu đánh trống kêu oan, bên ngoài khẳng định tụ tập không ít bá tánh. Hẳn chính là lại không muốn, con dân của hắn đồng đạo, Nhị hoàng tử vốn là không được hắn để tâm, cũng liền không để ý, liền nói: “Nam Dương Vương phi yên tâm, tâm nhất định sẽ cho Nam Dương vương một cái công đạo.”

“Hoàng Thượng! Trăm triệu không thể. Nhị hoàng tử bất quá là lỡ làm bị thương Nam Dương vương, Huống hồ Nam Dương vương cũng không có ảnh hưởng tánh mạng, nếu là nặng thì, thật sự là tổn thương tình cảm phụ tử của Hoàng Thượng cùng Nhị hoàng tử, cũng làm Quý phi tỷ tỷ thương tâm a.” Hoa Phi đại kinh thất sắc, kinh hô.

Vẫn luôn đang âm thầm quan sát thần sắc Hoa Phi Mộ Dung Thu nhìn thấy Hoa Phi đại kinh thất sắc, tức khắc đổi mắt chớp động, Hoa Phi như thế lo lắng Nhị hoàng tử, nghe thấy Nhị hoàng tử bị phạt nặng mặt liền biến sắc, xem ra hai người quan hệ tuyệt đối không đơn giản! Nếu không, Hoa Phi cho dù biết Nhị hoàng tử chịu trọng phạt cũng sẽ không như thế kinh hoảng. Mộ Dung Thu lén mắt suy đoán, hay là hai người quan hệ mờ ám?!

Năng đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, nhìn Hoa Phi, sắc mặt kinh ngạc nói: “Hoa Phi như thế nào dường như thập phần lo lắng Nhị hoàng tử?” Dứt lời, ánh mắt năng cực kỳ sắc bén nhìn chăm chăm thần sắc biến hoá của Hoa Phi.

Hoa Phi tuy rằng nhìn như thập phần trấn định, nhưng tay lại là run lên, oán hận nhìn về phía Mộ Dung Thu, trấn định trả lời: “Nhị hoàng tử là nhi tử Hoàng Thượng, bốn cung là lo lắng Hoàng Thượng vì thế lao tâm phí công mà thôi.”

Hoàng Thượng nhìn thoáng qua Hoa Phi, trong mắt có một tia hồ nghi, bất quá Hoa Phi lại nhìn hẳn hai mắt đầm lệ, hẳn liền thu hồi lòng nghi ngờ, lại nhìn về phía Mộ Dung Thu nhìn lại mi, lời nói đã xuất khẩu tự nhiên không có đạo lý thu hồi, liền không có nhân nại đối Hoa Phi nói: “Chuyện này người chớ để tâm. Người tới! Truyền khẩu dụ của trẫm, Nhị hoàng tử trước đại diện chém thương Nam Dương vương, không có vương pháp, vốn nên đánh chết, nhưng niệm tình đã biết sai, liền đánh năm mươi trượng, biếm thành thứ dân.”

“Hoàng Thượng?!” Hoa Phi lại nhện không được kinh hô một tiếng.

“Hoàng Thượng thánh minh!” Mộ Dung Thu lập tức quỳ xuống đất tạ ơn. Trong lòng lại ở cười lạnh, năm mươi đại ban? Biếm thành thứ dân? Cũng thật tiện nghi cho Vũ Văn minh! Bất quá, hôm nay vào cung, cũng nhìn thấy thật nhiều, được đến thật nhiều, không uống công chuyển này.

Năng gương mặt nhìn về phía Hoa Phi, Hoa Phi vừa lúc cũng nhìn về phía năng. Nguyên bản Hoa Phi vẫn là về mặt phần hận, bất quá trong nháy mắt, đó là ý cười doanh doanh. Lúc Hoàng đế nhìn không thấy, năng gương miệng không tiếng động nói: “Việc này sẽ không kết thúc như vậy.” Vũ Văn nói rõ quá, hẳn kia một bộ đao chém xuống, Vũ Văn mặc rõ ràng có thể né tránh, lại chỉ né tránh làm hẳn chém trúng bá vai. Mà hẳn lúc ấy liền muốn ngừng tay, nhưng là không kịp, nhưng là hẳn lại đứng lúc dừng lực đạo, Vũ Văn mặc căn bản không có khả năng thương quá sâu!

Thấy thế, Mộ Dung Thu thần sắc bình tĩnh thong dong. Văn đàm phong kinhhì rồi thiên điện.

Bất quá, khi ra khỏi hoàng cung, Mộ Dung Thu ngồi trên xe ngựa, đối Mã hộ vệ phân phó nói: “Khoai mã hồi phủ!”

Hồng Lăng thấy Mộ Dung Thu sắc mặt trầm ngưng, liền hỏi: “Vương phi làm sao vậy? Hoàng Thượng không phải đã hạ chỉ trừng phạt Nhị hoàng tử sao?”

“Hoàng Thượng là hạ chỉ. Nhưng là mấy người kia tuyệt đối sẽ không chịu cam bái hạ phong. Này hẳn là đi vương phủ. Hồng Lăng, tới sau vương phủ, người đi phòng bếp lấy chút máu gà, lại lấy mấy xấp giấy dầu.”

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 28

Trở lại vương phủ, cũng đã nghe người ta nói Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử tới. Hai người mang theo được liệu quý báu tiến đến, nói là thăm thương thế của Vũ Văn mặc, đồng thời cũng là thay Nhị hoàng tử bồi tội. Bất quá lúc này Vũ Văn mặc đang ‘hôn mê’, vô pháp gặp hai người. Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người đều phản ứng nhanh, được Mộ Dung Thu giao phó, căn bản sẽ không cho hai người vào nhà thăm Vũ Văn mặc.

Tam hoàng tử cùng Hoàng Quý Phi ý vào tôn quý thân phận liền muốn xông vào, nhưng Lan Ngọc cùng Thường Thu hai người thần che ở trước cửa, không cho phép.

Tiếng vang nháo lớn, Tam hoàng tử cùng Hoàng Quý Phi cũng không có biện pháp, liền ở nhà kẻ chờ. Thế nhưng muốn mặt dày mày dạn chờ Vũ Văn mặc tỉnh.

Mộ Dung Thu không dám lãng phí thời gian, liền cầm máu gà cùng giấy dầu nhanh chóng trở về phòng. Lúc này trong phòng Vũ Văn mặc đang tinh tâm dưỡng thần đọc sách, nhìn thấy năng sau khi trở về, lập tức buông thư, hỏi: “Như thế nào?” Trông nhìn oan go vạng, Hoàng Thượng lại không ngu ngốc sẽ vì thanh danh của mình suy nghĩ, tuyệt đối sẽ không kinhhì tha Vũ Văn Minh.

“Hoàng Thượng hạ lệnh đem Nhị hoàng tử biếm thành thứ dân, cũng phạt năm mươi trượng.” Mộ Dung Thu ngồi ở trên giường, một bên đem giấy dầu cùng máu gà, cầm xé vài bó trắng, cẩn thận một bên rai máu gà, một bên đối Vũ Văn mặc nói.

Vũ Văn mặc nhìn động tác của năng vẫn chưa hỏi năng làm gì, mà là đối mặt hắc bạch phân minh lúc một đạo ánh quang, tiếp tục hỏi: “Hoa Phi tò thái độ gì?” Mấy ngày trước đây từ miệng cung nhân trong cung Nhị hoàng tử biết được Vũ Văn minh cùng Hoa Phi tựa hồ đêm khuya đã gặp mặt. Có lẽ hai người gian tình có điều không thể cho ai biết. Bất quá, cũng gián tiếp biết được Tam hoàng tử cùng Hoa Phi cũng tựa hồ kết giao cực mật.

Mộ Dung Thu hơi hơi mỉm cười, ngừng đầu đối mặt mỉm cười nhìn về phía hắn, thanh âm âm áp khẽ sát vào hắn thấp giọng nói: “Hoa Phi đối với Nhị hoàng tử cực kỳ dễ ý. Cụ thể hai người quan hệ chi gian ra sao, hiện giờ còn vô pháp xác định. Bất quá, ta hoài nghi chính là, này thái nhi trong bụng Hoa Phi đến tột cùng là của ai?” Làm cho Hoàng Thượng mang nón xanh. Trên đường hồi vương phủ nàng liền nghĩ, Hoàng Thượng hiện giờ năm mươi tuổi, bên người nữ nhân cũng có mấy cái, sao hậu cung phi tần lại không một người mang thai. Một mình Hoa Phi lại có, này chứng minh cái gì?!

Nghe vậy, Vũ Văn mặc đối mặt trầm xuống.

“Nhị hoàng tử hữu dũng vô mưu, Tam hoàng tử bùng nổ khó lường, Hoa Phi xảo trá, ba người định là có cùng một mục tiêu. Có lẽ cùng Bắc Cương Quốc có điều liên lỵ. Trước mắt, bọn họ đã dần dần lộ ra cái đuôi.” Mộ Dung Thu tiếp tục nói. Miệng nàng nói, trên tay cũng không có ngừng, động tác lưu loát đem giấy dầu đặt ở vai bó trắng làm việc mờ ám, để máu gà sẽ không thấm vào miệng vết thương.

Vũ Văn mặc chọn lông mi xem động tác của Mộ Dung Thu, này máu gà có phải hay không quá nhiều? Đã đem vai bó trắng đều nhuộm hồng.

“Bọn họ muốn nghiệm chứng Vương gia có hay không trọng thương, nếu không cho bọn họ nhìn xem, sợ là bọn họ sẽ không cam tâm tình nguyện.” Mộ Dung Thu nói, lại đem bình sứ đồ máu gà xuống trên mảnh vải đã băng bó tốt. Sau đó lại nhìn nhìn khí sắc Vũ Văn mặc, may mà hắn bản thân chính là mất máu, sắc mặt như cũ tái nhợt. Nhìn qua thật là bộ dáng thân bị trọng thương.

Bỗng nhiên nàng lại nghĩ tới cái gì, cau mày hỏi: “Hoa Phi ở trong cung như thế lộng hành, mà Vũ Văn hạo lại bị Hoàng Thượng dần dần lạnh nhạt, Hoàng Hậu vì sao nửa điểm động tác không có?” Hoàng Hậu chỉ có một nhĩ tử là Vũ Văn hạo, mà tiền đồ Vũ Văn hạo sẽ quan hệ đến Vinh hoa phú quý ngày của nàng, nàng đến nay lại vô thanh vô thức, tựa hồ không khỏi có chút quá mức yếu đuối.

Vũ Văn mặc cười lạnh nói: “Hoàng Hậu cho rằng Hoàng Thượng sẽ không phế đi Thái tử, mà Hoàng Thượng hiện giờ tuổi lớn thích phi tử trẻ tuổi mỹ mạo ở trong mắt Hoàng Hậu cũng là chuyện bình thường. Chờ mới mà qua đi, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ thành tâm. Bất quá, mấy ngày nay bởi vì qua hệ giữa Hoa Phi, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử liên tiếp bị Hoàng Thượng coi trọng, Hoàng Hậu cũng sốt ruột. Nhưng Hoàng Hậu trước sau đều sẽ tin tưởng Hoàng Thượng sẽ không phế đi Thái tử. Cho nên tình nguyện ru rú trong nhà, cũng sẽ không chủ động đi triều học Hoàng Thượng phiên chán.” Đây cũng là làm người có chỗ bất đắc dĩ, nếu Hoàng Hậu trong hậu cung có thể giúp đỡ chút, Vũ Văn hạo cùng hắn cũng sẽ không quá mức khó khăn. Càng quan trọng là, Vũ Văn hạo cũng cực kỳ trọng hiếu, không đành lòng đối Hoàng Thượng ra tay. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hiện tại chỉ có thể chờ cơ hội ra tay phản kháng.

Mộ Dung Thu thở dài một tiếng, thì ra là thế. Hiện giờ chỉ có thể hy vọng Hoàng Thượng làm không cần qua phận, lại hoặc là Hoàng Hậu có thể tỉnh lại, nếu không phản kích, sẽ chỉ làm chính mình hối hận.

“Vương phi, Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử biết được Vương phi đã từ trong cung đã trở lại, hiện tại muốn Vương phi đi gặp bọn họ.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của nha hoàn có chút bất đắc dĩ. Này Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử khi thể hiệp người, nếu không phải bởi vì Vương gia bị thương, sợ là muốn đem Nam Dương vương phủ coi như địa phương chính mình.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhẹ nhủu mi, đối Vũ Văn mặc nhỏ giọng nói: “Một hồi nữa thỉnh phối hợp chút, cùng lắm thì coi như làm quạ đen gào thét. Chúng ta vẫn như cũ son phấn bất động. Chỉ cần xem từng bầy quạ đen xuống xuống.” Nàng đó là nghịch ngợm đối Vũ Văn mặc chớp chớp mắt.

Vũ Văn mặc nhìn không được cười khế, đơn giản hắn từ trước đến nay cười đều chỉ là nhàn nhạt, vẫn chưa từng cười to, nếu không miệng vết thương này đã có thể nổ tung. Nhìn nàng bộ dạng tỉnh linh có quái, nhẹ nhàng động đầu, “Nghịch ngợm! Theo ý nàng.”

Mộ Dung Thu cẩn thận vì hắn che lại chân, vẫn vận tốt đem bà vai bị thương cuac hắn lộ ra, vai trắng băng bó bà vai điều đã bị máu gà nhuộm không nhìn được bộ dáng, nhìn qua thật là có vài phần ghê người. Mộ Dung Thu khi ra cửa, thấy trong phòng châm huân hương, lập tức phản phở Hồng Lăng tất.

Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử Vũ Văn đến nguyên nhân chính là vì Vũ Văn mình bị luận tội mà tâm tồn không yên, thậm chí là đối Vũ Văn mặc tồn hận ý. Lúc này, bọn họ cũng không biết Vũ Văn mặc đến tột cùng là có thật bị thương, hay là giả. Biết được Mộ Dung Thu đã từ trong cung trở về, liền muốn gặp Mộ Dung Thu.

Này Nam Dương Vương phi xem như người có nhãn lực, cũng không có làm cho bọn họ chờ nhiều, lập tức liền tới đây.

Tam hoàng tử không có gặp qua Mộ Dung Thu, cho nên khi tái kiến Mộ Dung Thu, liền có chút ngại ngùng cả người.

Nàng này, mặt sáng, mũi cao môi đỏ, da trắng như tuyết, mặt mày như hoa, là một l tuyệt sắc mỹ nhân! Tam hoàng tử trong lòng pha hự hửng, này Vũ Văn mặc mệnh quá mức tốt, thế nhưng có Vương phi mỹ mạo tựa thiên tiên. Hơn nữa còn là người trong tộc, biết được Vũ Văn mặc bị Vũ Văn mình chém thương, lập tức vào cung vì Vũ Văn mặc đòi công đạo. Hiện giờ lại xem, nàng hành vi cứ chi thanh nhã bình tĩnh thông dong, không hề là danh môn khuê tú. Trong khoảng thời gian ngắn hắn mặt mày thoáng vắng.

Hoàng Quý Phi trước kia ở bắc Lăng Vương phủ, là một di nương, tự nhiên không có thân phận nhìn thấy Mộ Dung Thu, hiện giờ nhìn đến Mộ Dung Thu cũng là sửng sốt một chút. Nhưng nàng cũng coi như nhìn quen mỹ nữ, đương kim Hoàng Hậu khi còn trẻ, dung mạo cũng là không người có thể sánh. Nghiêng đầu thấy Vũ Văn tập thoáng vắng, nàng lập tức ho nhẹ một tiếng.

Mộ Dung Thu một đường đi qua, phảng phất không có thấy Vũ Văn tập thất thố, Hoàng Quý Phi động tác nhỏ. Nàng hướng hai người trước mặt dừng lại, hành lễ nói: “Thần phụ gặp qua Hoàng Quý Phi, Tam hoàng tử.”

Hai người nghe vậy, gãi mù sa mưa đồng thanh nói: “Nam Dương Vương phi không cần đa lễ như vậy.”

Mộ Dung Thu đứng lên, ngồi một bên. Theo sau ánh mắt bình tĩnh vô lan nhìn hai người, nói: “Nam Dương vương mất máu quá nhiều, đang hôn mê, thỉnh Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử thứ lỗi, Nam Dương vương không thể tự mình tiến đến nói chuyện.” Nàng cũng là lần đầu tiên thấy Hoàng Quý Phi cùng Tam hoàng tử. Nói tiếng đã lâu, lại không nghĩ rằng, Hoàng Quý Phi bộ dạng cũng không quá đẹp, cũng có thể nói lớn lên là một tiểu thư thanh tú, đại khái hơn ba mươi tuổi, bảo đường không có tốt bằng Hoàng Hậu, càng không có khí chất ung dung cao quý của Hoàng Hậu, chỉ là trong mắt nhiều hơn tia tính kế khôn khéo.

Mặt khác Tam hoàng tử Vũ Văn tập, bộ dạng cùng Vũ Văn hạo có ba phần tương tự, lại không bằng Vũ Văn hạo bộ dạng kinh vi thiên nhân. Nhưng cũng coi như là anh tuấn, rốt cuộc cũng có mũi cao cao.

“Là Nhị hoàng tử xúc động, Nhị hoàng tử tính tình dễ xúc động, làm việc chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả, hiện giờ lại tổn thương Nam Dương vương. May mà không có thương tổn đến tánh mạng Nam Dương vương, nếu không bốn cung sẽ tự trách không thôi. Hiện giờ Nam Dương vương trong tình thế có chuyển biến tốt đẹp?” Hoàng Quý Phi lau hai giọt nước mắt, thấp phần quan tâm hỏi. Nàng tới Nam Dương vương phủ là lúc, liền nghe Hoa Phi nói qua, Nam Dương Vương phi cũng không phải người dễ dàng đối phó, nếu là không cẩn thận ứng đối, khó tránh khỏi sẽ bị trà đũa.

“Không bằng cùng bốn cung đi thăm Nam Dương vương một chút? Kể từ đó, bốn cung cùng mẫu phi mới có thể an tâm.” Vũ Văn tập tâm mắt như cũ dừng ở trên người Mộ Dung Thu, trong ánh mắt làm cay tàn ý rằng cũng không rõ ràng, bất quá hắn xuất khẩu còn chút khiêm tốn.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nặng nề thở dài nói: “Nam Dương vương mất máu quá nhiều, hiện giờ nằm ở trên giường, cho dù Tam hoàng tử tiến đến thăm, Nam Dương vương sợ là cũng vô pháp tỉnh lại. Cứ như vậy chẳng phải là thất lễ với Tam hoàng tử? Tâm ý của tam hoàng tử thần phụ tâm linh.”

Hoàng Quý Phi đảo mắt trong mắt liền là chữ nước mắt chực khóc, từng giọt chảy xuống dưới, “Nam Dương Vương phi là đang trách bốn cung quản giáo không tốt sao?”

“Như thế nào, Nhị hoàng tử hiện giờ đã chịu trừng phạt, thần phụ nào dám trách tội Hoàng Quý Phi? Nếu là chỉ có Tam hoàng tử thăm Nam Dương vương mới có thể an tâm, thần phụ liền có thể đáp ứng.” Mộ Dung Thu đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, đáy mắt bắt đầu chứa hạm quang.

Hoàng Quý Phi bỗng cảm thấy không khí đông lạnh, nàng cẩn thận lại nhìn nhìn Mộ Dung Thu, lại chỉ nhìn thấy Mộ Dung Thu trong mắt ôn nhuận xuân phong tươi cười, không thấy nửa điểm làm người sợ hãi lạnh lẽo. Chẳng lẽ là nàng nhìn lầm rồi? Bất quá, Mộ Dung Thu như thế sáng khoái đáp ứng, nhưng thật ra làm nàng cùng Vũ Văn tập ngoài ý muốn. Rốt cuộc bọn họ hai người tới Nam Dương vương phủ, cũng đã chuẩn bị tâm lý ứng đối, hôm nay vô luận như thế nào đều phải thấy Vũ Văn mặc! Không thể tưởng được, thế nhưng như thế không uống công!

Bọn họ như thế nào nghĩ đến, Mộ Dung Thu bất quá là không nghĩ cùng bọn họ lãng phí thời gian, có thể ứng phó bọn họ mau rồi khỏi, liền ứng phó.

Vũ Văn tập khó hiểu nhìn về phía Mộ Dung Thu, chẳng lẽ là Nhị ca tính sai lầm? Vũ Văn mặc quá thực trọng thương? Nếu không có như thế, Mộ Dung Thu như thế nào đáp ứng như thế sáng khoái? Nếu không một khi đối bị vạch trần, Vũ Văn mặc sẽ bị nghi ngờ có liên quan đến tội khi quân!

“Một khi đã như vậy, liền làm phiền Nam Dương Vương phi.” Vũ Văn tập đứng lên, đối Mộ Dung Thu rất là có lễ nói.

Thấy thế, Mộ Dung Thu trong lòng cảm thấy không ổn. Này Vũ Văn tập thâm tàng bất lộ, tuyệt đối là một đối thủ. Lúc này, Mộ Dung Thu tâm tư nhanh chóng chuyển động, Vũ Văn rõ ràng hiển thị là một mắng phu, mà Hoa Phi ban đầu chứng kiến, cũng bất quá là một nữ tử có chút thông minh, trước đó vài ngày Vũ Văn hạo bị hãm hại khinh bạc Hoa Phi, thiết kế âm mưu hoàn hoàn khớp. Nàng nguyên bản cho rằng bọn họ là muốn mượn tánh mạng Vũ Văn hạo! Nhưng hiện giờ nghĩ đến, lại tâm thần chấn động, kia hoàn toàn là một âm mưu nơi nào là muốn tánh mạng Vũ Văn hạo! Mà là ngay từ đầu đó là làm Vũ Văn hạo bị Hoàng Thượng dần dần lạnh nhạt xa cách, dần dần đến cuối cùng bị phế bỏ ngôi vị hoàng đế!

Như thế nghĩ đến, Vũ Văn tập tuyệt đối là người có tâm cơ thâm trầm! Bởi vì hiểu được tuân tự mọi việc, tuyệt đối không phải một tên tiểu bác!

Nàng bắt động thanh sắc đứng dậy, đối Hoàng Quý Phi hành lễ, “Thỉnh Hoàng Quý Phi chờ một lát.”

Mộ Dung Thu chân trước đi ra nhà kê, Tam hoàng tử cách Mộ Dung Thu năm bước đi theo ra ngoài.

Nhà kê cùng chính phòng cách cũng không xa, chỉ có một quẹo vào hành lang mới thôi. Vũ Văn tập không tự chủ được nhìn bóng dáng Mộ Dung Thu hơi thất thần, trước kia liền nghe nói Mộ Dung Thu mỹ mạo cùng Thẩm gia tam nữ tề danh, chi là vẫn luôn không có gặp qua, cho nên cũng không biết lời đồn đãi là thật hay không, hiện giờ nhìn bóng dáng Mộ Dung Thu, vẻ xinh đẹp hơn nhà. Hơn nữa nàng không chỉ có mỹ mạo, càng có tài danh. Kia đoạn thời gian đối mặt với Tây Vực cùng Nam Cương công chúa, nàng biểu hiện ra siêu phẩm trấn định cùng nhạy bén. Nữ tử như vậy thế gian hiếm có.

Dọc theo đường đi, Mộ Dung Thu cảm giác một đạo tầm mắt vẫn luôn ở trên người nàng, điểm này làm nàng chán ghét không thôi. May mà, thực mau đã tới chính phòng.

Vũ Văn tập cũng dời tầm mắt. Hiện giờ quan trọng nhất đó là nhìn xem tình hình của Vũ Văn mặc! Chớ có làm Nhị ca bối.

Mới vừa vào phòng, một cỗ tử mùi máu tươi ập vào trước mặt. Mơ hồ bên trong cũng có nhàn nhạt huân hương. Vũ Văn tập nhẹ cau mày đi đến.

Cũng theo Mộ Dung Thu vào, đi vào trước tấm bình phong, còn chưa đi đến mếp giường, đó là thấy Vũ Văn mặc sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, trên vai mảnh vải huyết sắc phá lệ chói mắt. Hắn đôi mắt lờ lờ, thế nhưng thật sự trọng thương!

Hắn nguyên bản cũng là còn hoài nghi, hắn trong lòng biết Nhị ca lỗ mắng như thế nào, lúc này đây chỉ sợ cũng hắn tính sai lầm.

Mộ Dung Thu nhìn Vũ Văn tập đứng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Vương gia thương nặng như thế, còn không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.”

“Nam Dương Vương phi xin yên tâm, Nam Dương vương từ nhỏ tập võ, thân mình cường tráng, thực mau liền sẽ phục hồi như cũ.” Vũ Văn tập nhẹ giọng an ủi. Không thể tưởng được nữ tử này vẫn là người trọng tình.

Chứng kiến Vũ Văn mặc trên người trọng thương là sự thật, Vũ Văn tập cũng liền không nhiều lời, liền xoay người đi ra ngoài.

Khi khoảnh khắc Vũ Văn tập đi ra ngoài, Vũ Văn mặc mờ hai mắt, đối với Mộ Dung Thu nở nụ hàm răng trắng tinh hoàn mỹ mỉm cười.

Mộ Dung Thu cũng cúi tay bày cái thủ thế OK. Vũ Văn mặc chớp chớp mắt, lộ ra khó hiểu. Mà Mộ Dung Thu tâm tình rất tốt xoay người đi ra ngoài.

Lại về tới nhà kè, khi Hoàng Quý Phi nhìn thấy Vũ Văn tập, lập tức đứng lên, biểu tình nôn nóng. Vũ Văn tập đối nàng lắc đầu. Hoàng Quý Phi tức khắc sắc mặt cực kỳ kém, lại chậm rãi ngồi xuống.

Không chờ Mộ Dung Thu mở miệng, Hoàng Quý Phi đó là có đứng lên, ngữ khí có chút không tốt nói: “Xem qua Nam Dương vương bốn cung đã an tâm, thời điểm không còn sớm, bốn cung cũng cần hồi cung.” Hiện giờ Văn Minh bị biếm làm thứ dân, phải rời đi hoàng cung, đồng thời lại là bị phạt trọng, trên người không có một xu, năng cần thiết mau chóng hồi cung thu xếp.

Mộ Dung Thu khoe miệng hơi cười, tươi cười thanh nhã, “Nếu Hoàng Quý Phi trong cung còn có việc, thân phụ liền cung tiễn Hoàng Quý Phi.”

Vũ Văn tập sau khi trở lại nhà kè, liền vẫn luôn trầm mặc. Lúc rời đi, cũng không có cùng Mộ Dung Thu nói gì. Chờ hắn đi ra Nam Dương vương phủ trở lại hoàng cung, mới bùng tình ngộ đạo, đây là trùng kếp! Nhưng thời gian đã muộn, mới từ Nam Dương vương phủ về, nếu là lại trở lại liền sẽ không như thế dễ dàng! Chỉ là, không thể tưởng được nữ nhân kia động tác thật là rất nhanh, cũng khó trách lúc hắn đi vào kia phòng, cảm giác có chút quái dị nói không nên lời. Hiện giờ, chỉ có thể để Nhị ca ở bên ngoài nếm chút khổ sở đi.

Cùng lúc đó, Nam Dương trong vương phủ, Mộ Dung Thu chính tự mình đối được cho Vũ Văn mặc.

Tình cảnh ảm áp mà sung sướng.

“Tam hoàng tử từ trước đến nay đa nghi, hôm nay năng tam thời có thể giấu diếm được hắn, bất quá không bao lâu hắn liền sẽ phát hiện bị lừa. Chỉ là, hiện giờ hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Vũ Văn mặc nhẹ nhàng hai hàng lông mày, nhẹ giọng nói. Mộ Dung Thu xử lý miệng vết thương thủ pháp còn chưa thuần thục. Tuy rằng so với ngày trước hắn bị thương thủ pháp đã ôn nhu hơn nhiều, nhưng vẫn là sẽ trong lúc lo lắng dụng tới miệng vết thương. Tuy rằng miệng vết thương cũng không sâu, nhưng lại chảy không ít huyết, ngón tay dụng phải da thịt, vẫn là sẽ đau đớn khó nhịn.

Mộ Dung Thu thật cẩn thận băng bó, sơ dụng tới miệng vết thương, hết sức chăm chú. Trên trán trơn bóng đã hiện ra lớp mồ hôi mỏng. Nghe xong Vũ Văn mặc nói, Mộ Dung Thu đạm cười nói: “Liên tính hồi hận cũng vô dụng. Hắn lý mất cơ hội lần này, đã không thể có cơ hội tới nghiệm chứng. Chỉ là, Tam hoàng tử vững vàng bình tĩnh, tâm tư thâm trầm làm ta thực ngoài ý muốn.” Có thể ăn nhấm đến gần đây mới có động tác, đã nói lên Tam hoàng tử tuyệt đối là người kiên nhẫn chờ đợi cơ hội. Mà cơ hội này, sợ sẽ là Hoa Phi!

Được tốt nhất cùng với mình vài sạch sẽ năng nhẹ nhàng vì hắn băng bó. Kỹ thuật băng bó thật là cũng được tăng lên, động tác lưu loát băng bó hảo.

“Ha ha, Thu Nhi, những việc này trong lòng ta đã hiểu rồi. Năng không cần quá mức lo lắng. Ta cũng không nghĩ muốn năng ngày ngày lo lắng.” Vũ Văn mặc năng tay không bị thương nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài như tơ lụa của Mộ Dung Thu, ôn nhu nói.

Mộ Dung Thu như thế nào không biết tâm tư của hắn, hắn không nghĩ làm năng lo lắng. Cho nên rất nhiều chuyện sẽ không nói cùng năng, để năng quá mức lo lắng. Mà năng cũng hoàn toàn không lại bức bách hắn nói. Chỉ là hy vọng, cùng hắn có thể cùng tiến thoái. Đến thời khắc mấu chốt, có thể hiệp trợ hắn.

Từ khi Vũ Văn mặc bị thương, Vũ Văn minh biếm thành thứ dân, quan viên trong triều ngày thứ hai liền bắt đầu không dứt đưa đến được liệu quý báu. Triều đình quan viên, phần lớn đều là gió chiều nào theo chiều ấy, trước đó vài ngày thấy Vũ Văn mặc đã bị Hoàng Thượng vắng vẻ xa lánh, hiện giờ Hoàng Thượng vì Vũ Văn mặc trừng trị Nhị hoàng tử, bọn quan viên liền cho rằng cho rằng Vũ Văn mặc đồng phong tái khởi, liền lại chen chúc mà đến.

Đến nỗi người trong vương phủ, Vũ Văn hàm cũng tặng được liệu quý báu. Còn hai người Vũ Văn Khánh cùng Vũ Văn nghị, hiện tại còn ở trong đại lao đợi. Không có mưa gió gì.

Liên tiếp mấy ngày, vương phủ xem như bình tĩnh. Triệu Sơ cư ngụ cùng người nhân loại đó là Tạ Nguyên cô đơn. Mà Tạ Nguyên cũng không phải là chân chính người cô đơn, trong phủ có vài kiểu thiếp. Hai người ngẫu nhiên sẽ đến vương phủ, đó là một buổi trưa.

Tạ Nguyên thẳng thắn này là người mang thù. Từ cô đưa muối chi thù. Chỉ cần hắn tới, đó là sẽ ở lại nghỉ ngơi mấy canh giờ, thường thức một đồng đồ ăn phong phú mới rời đi.

Còn Triệu Sơ, còn lại là vẫn luôn mỉm cười nhìn hai người. Ngẫu nhiên khi Mộ Dung Thu thấy hắn, đó là có chút áy náy. Bất quá may mà, tất cả mọi người đều là nói được làm được. Nói là bằng hữu, tự nhiên chính là quân tử bình thân.

Một ngày, Vũ Văn mặc ngủ trưa, Mộ Dung Thu ở trong phòng Hiên Nhi, nhìn Hiên Nhi đi ngủ. Chờ Hiên Nhi ngủ đi ra.

“Vương đại nhân phái người đáp lời, nói là Vương phi hiện giờ thân mình khỏi hẳn, hắn cũng không lo lắng tiểu thiếu gia.” Hồng Lăng trầm giọng nói.

Mộ Dung Thu gật gật đầu, “Àn.” Vừa trở về, đó là biết được Vũ Văn mặc đã dùng thủ từ để nói Vương đại nhân tiến đến mang Hiên Nhi đi. Mấy ngày trước đây đã cho người lại lần nữa gửi thư qua, liền sợ Vương đại nhân bởi vì lo lắng Hiên Nhi sẽ đến kinh thành. Không thể tưởng được Vương đại nhân như thế thăm mình đại nghĩa, xem qua năng từ tay viết thư tin, đó là cho Hiên Nhi tiếp tục lưu tại Nam Dương vương phủ. Nguyên bản năng còn lo lắng tin đồn về Nam Dương vương phủ mấy ngày gần đây sẽ làm Vương đại nhân cự tuyệt. Hiện tại qua đi, năng đó là yên tâm.

Hồng Lăng nhỏ giọng nói: “Vương phi không biết, đã nhiều ngày Hình viên bên kia chính là xảy ra không ít chuyện tình.” Năng ở trong vương phủ mặt nhân duyên cực hảo, bọn nha đầu thực thích cùng năng nói chút sự tình phát sinh trong vương phủ, tuy rằng đều là chuyện nhỏ, như vậy làm Hồng Lăng có thể ở trong đó biết được không ít tin tức.

Nghe vậy, Mộ Dung Thu nhân nhát đáp: “Ngà? Chuyện gì?” Mấy ngày tới năng vẫn luôn chiều cổ thương thế Vũ Văn mặc, không có bận tâm quá nhiều. Bất quá, Hồng Lăng nhắc tới Hình viên, năng nhưng thật ra nhớ tới Lâm thị, mấy ngày trước đây tới tìm năng là vì chuyện Quách di nương trong tay đoạt quyền, lúc ấy năng trong lòng chỉ có chuyện Vũ Văn mặc bị thương, đó là không có nghĩ quá nhiều.

“Quách di nương không biết vì cái gì, hai ngày này đó là gặp người liền khóc lóc kè kè kể khổ phu nhân khi dễ nàng. Nói là nhân lúc Ngũ lão gia không có mặt, ngũ phu nhân liền muốn hãm hại nàng. Kỳ thật nô tỳ xem ngũ phu nhân như thế nào cũng không giống như trong miệng Quách di nương nói a? Huống hồ trong Hình Viên nhưng đều là quân sự của Quách di nương đi? Nô tỳ còn nghe người ta nói, nhà mẹ đẻ ngũ phu nhân có hi sự, mà ngũ phu nhân trên người không có bạc, đó là muốn từ Quách di nương lấy chia khoà phòng thu chi, muốn lấy chút ngân lượng. Nhưng Quách di nương vẫn chưa đáp ứng.” Hồng Lăng từ từ nói đến. Trong giọng nói, nhiều ít có ý thức chủ quan của năng. Năng mới vừa hỏi vương phủ, lại một lần đi phòng bếp lớn phân phó chút sự tình, vừa lúc đụng phải Quách di nương. Quách di nương lúc ấy liền đối năng bình phẩm từ đầu đến chân, nói có chút khó nghe. Sau biết được năng là đại nhân hoàn bên người Vương phi, liền lập tức thay đổi thái độ.

Quét mắt nhìn thần sắc Hồng Lăng, Mộ Dung Thu trong lòng buồn cười, sự tình Hồng Lăng ở phòng bếp lớn bị Quách di nương chế nhạo năng cũng biết. Chỉ là, Hồng Lăng người này cũng là người ghét cái ác như kẻ thù. Chợt nhớ tới Lâm thị, Quách di nương này hai ba ngày làm ầm ĩ như thế lợi hại, chỉ sợ Lâm thị dùng biện pháp quá lớn.

“Ha ha, một chút Vương gia hắn là đã tỉnh, chúng ta đi xem đi.” Mộ Dung Thu vươn vai, nói. Mặt khác sự tình trong phòng, năng có thể không quản liền đi đi quản. Mà Lâm thị chuyện này cũng không lớn. Quách di nương là người đánh đá, huống chi Quách di nương cùng Chu thị còn quan hệ mật thiết.

Trước mắt, quan trọng nhất chính là, làm miệng vết thương của Vũ Văn mặc khép lại. Đồng thời nhìn động tĩnh mấy người trong cung kia.

Bất quá, đang lúc Mộ Dung Thu mới vừa đi đến trước cửa phòng, phía sau liền thấy Lâm thị, Chu thị, Quách di nương ba người khí thế hùng hục tiến đến.

Sợ dĩ nói là khí thế hùng hục, chẳng là, Quách di nương nước mắt dằn giữa, một bộ quần áo đơn loạn không thôi. Cơ hồ là chạy vội lại đây.

Mà Lâm thị sắc mặt u ám, trong mắt cũng ảm có nước mắt. Lại xem Chu thị một bên đuổi theo Quách di nương, một bên kêu: “Quách di nương, chớ có tức giận đau đầu, ngũ phu nhân cũng là vì tốt cho người.”

Năng nói chưa dứt lời, bên kia Lâm thị mặt đầy tức giận nhìn về phía Chu thị.

Bạn đang đọc truyện *Chính Phi Không Bằng Tiểu Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.